KAUFMANN
DÁVID
KÖNYVTÁRA
B. 556

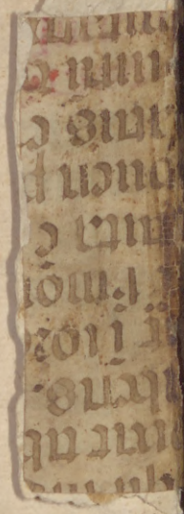

ספר רב מרדכי

ומרדכי יצא בלבוש מלכות הנהות

ועטרת בוץ מראה מקום. מכל הדינים בראשו. לא נעשה
כן יקר וגדולה מימי קדם. נדפס על ידי הגאון
מה"ר יוסף אוטילינג ז"ץ תחת
ממשלת האדון

הגרדינאל קרישטופיל מארדוץ

ירום הודו

בכליו שנת שלש מאות ותשעה עשר לפרט קטן

פה ריוא דטרינט

M.T. AKADEMIA
BIBLIOTECA
TARA

אל הצופה

השמחים אלי גיל׳ ישישו כי ימצאו גבר׳ איש ירא ה׳ החפץ׳ לשדי׳ כי תצדק׳ ויאצל מן הרוח אשר עליו לרבים׳ הה״ה הגאון מהר״ר יוסף אוטילינג״ן׳ בראותו מעלת ספר הרב מרדכי הנז׳, וכי כל הפוסקי׳ גברו גם עתקו חיל׳ והוא עלה על כלנה׳ ופרשת גדולת מרדכי הלא היא בתובה על ספר כשעומדים עליו׳ בכל שורה׳ בשורה מוצאת׳ חדוש או פסק דין׳ והיה מימי קדם נחבא אל הכלם׳ אין רואה׳ הומר כבודו בלא יועיל׳ להיותן טובלע בתוך ספרי הרב מפאם׳ אחת הנה ואחת הנה׳ ויבתרו אותו לכמה חלקים׳ ולאו כל אדם זוכה להיות בין ידיו ועל מצחו תמיד׳ אבר להדפיסו על כנו׳ ועל עמדו׳ ואין זר אתו׳ כי אם עם הגהות המחבר מעצמו׳ ורובכם מאור זרוע בקצה המחברת׳ ונוסף על זה׳ תוספות מערבי פסחים׳ מקטנם דלא אירכסו׳ ויצו עלי לאמור אחוז בזה׳ ואל תנח ידיך׳ עד מרוק׳ ומרוק ומחוק כל הטעיות ושגיאות׳ כולי האי ואולי׳ הנשארים והנסתרי׳ אחרי הגהת הגאון הנזכר׳ ואעשה כדבר איש האלהי׳ ויהי בעבדי עליו יום יום ואבא לעשות מלאכתי׳ וארואהו בלתי מסודר בדיניו׳ אם כי מלאו מפניניו׳ ילאה איש למצא העולה על רוחו׳ אמרתי לעשות לו פתח שער לבלתי היות שם ערוב׳ ועם שונים אל יתערב׳ אציב עליו ציונים למען מלט ממשא מלך נשרים׳ אז ירדו לשערים עם ה׳ שערים לא שערום אבותינו׳ ודעת לנבון יקל׳ וכל הדינים דרושים לכל חפציהם׳ מבלתי התשוטטו עיניו בכל הספר ומספרם כי עצמו מספר׳ ואולי נשמט דבר מה׳ לאות ולזכרון על פניכי אמריו כי מלאו על כל גדותיו׳ חדושים ודינים׳ גם מנהגים רבים׳ אשר ישפוטו הם׳ גם בני איש׳ הבל המה׳ וכמנהג של שטות׳ ולא יסדום הראשונים׳ יסעדנו על ארז׳ ואסמכוהו אקרא׳ לכן חושו נא׳ וקחו מזמרת הארץ׳ מי החפץ בחיים׃

נאום הרופא ולא לו

יעקב מרקאה בכמ״ר דוד
מרקו״אה זלה״ה

מרדכי ממסכת ברכות

ב **מאימתי** קורין וכו׳ ככתבן לעכול בתלמודן פירוש בסי׳ סכיטמו׳ וטבלו וטבריכו סמוך׳ וקיימו נפק׳ בכוכבים
ואו מתפיל זמן קריית שמע על סוף הפסוקים
ברפסוקא מכאן ואילך עוב׳ זמנן לעם מיקרי הו זמן מביב׳ בערבי שבתות
ג מתחילין לעכול מבעל מקדש סיום מפסק בערבי שבתו׳ היינו בין המשמות
שהוא מפק יום מפק לילה וכיון לפפק קוף קדש הוא מפסק: אי בעי׳ לימא סיפא
לעל קוף לפמורת ברבי אליעזר דיחף דמפעת שבבוקים ככתבן לעכול לע רבי
אליעזר אלא רבנן ובין לחוקה לרבנן עבדינן כוותיהו וכן פסק ר״י בדברי
הפלפם ומכן היכי קרינן קריית שמע מבעוד יום ומין לכו ממקימין עד נפק
ד בבוקים קריית שמע שלבני המטה הוא עיקר ומו לפפר נפק בבוקים ומבי
לוקה בירושלמי לם קרא קודם לבן לא יבא ומפ בן למה קורין לעתו בבוקים
ה בבוקים בי לעמוד בתפלה מתוך דברי תורה ודק׳ פי׳ דקדק של בים קוף עיקר כי
הו קריין כל בב׳ פרשיות שמע ומים לם שמוע ופרשת ציצית ומברכו׳ לפניה ומ׳
ו לפחים כדתנן במתני׳ לכל בקריית שמע שלבני המטה אינו אלא משום סמוזקין
כדאמ׳ רבי יהושע כ׳ לעמן בשמשתין על כן אין קורין בקריית שמע שלבני
ז המטה אלא פרשה ראשונה ואלא בברכותי וכך פירשו קהום סאין לברך כלל על
קריית שמע שלבני המטה והא דקאמ׳ בירוש׳ למה הוא קורין מוקף בבה כי׳ לומר
לה שהיו רגילין לקרות קריית שמע קודם תפלה כמו שהיו קורין לבני ובין היכי
קריין קריית שמע מבעוד יום הו לה אלא כמתני׳ דתנן בברכות בשחרית ובין
היום ומפשם שבני אדם נכנסין לאכול תחן בברכות שחרית והיינו מבעוד יום ונם
כל בבני יהודה דאמר ר״ם תפלת שחר לפפלג המכסה ואילך לילה הוא והוא
ז שעה וברבים קודם נפלת בוכבי׳ ורבנים בתר בעיקר לה וכתב המפרשים
לקרות קבי׳ שמע ולהתפלל בלילה מיתוי כיוקרא של בעוסה לבר שהיו בריך
ט נקרא קריוט אלא אם כן הורגל בברבים נם בשאר בברי: וכלכך אלא יאמ׳
שהבוכנו פי׳ ר״י לשמילת לבני שתהון בן יומי קאי לקודם עמוד שחר משום
לשון שהיא שב שבוכב אלא מוף זמן שבוכב ובני שתהון מקוני פי׳ דקאי לקודם
י בוכב שהוא לשון בוכב דוקא שמוד שחר יכול לקרות שבוכבו וכך פי׳
יא ר״ת ושוב כתב דוקא שבוכבו לא יאמר אלא מעריב ערבים יאמר עם כל
שברכות שקרי מוכירין מלת יום בלילה ומלת לילה ביום כלאיתא לקמן בני
יב בלבי שבקש ניעור בתרי ליתני לל שבי דומן קריית שמע לילה עד שיעלה
יג עמוד השחר כל׳ בלילה קאי לל שבי ומעלות שחר הכן בחמה ומן קריית
שמע לילה ויום לילה ע״י שקשה ויום לבקשלה ואם קרא קריית שמע ביום
יד קודם עמוד השחר וקם לילה לאחר שבן שחמה לא יצא: שכשמוך גאולה של ערבית
מבאן לשמע שהניא ומן קריית שמע של לילה שאין לשהול שעות עד שיקר קרי׳
טו שמע ומשבלל שפלת ערבית לפי שהי משבחר והוי יתר: שכשמוך גאולה של ערבית
כו׳ בכ״ם של שחרית כ׳ לעיקר גאולת מצרי׳ בשחרית היה בלבקיש ממשרת שפשה
יבאו ונומר ובכון לה זכר ולהחזיר מלשפר בין גאולה ערבית לתפלה ומי׳ רב עמרם
בשם בשפר שלו לשם שאמו אומר קדיש בין גאולה של ערבית לתפלה של ערבית
כלי לשמעיבן לבא בשיבון למיטוך גאולה של ערבית לתפלת ערבית רק
יז גאולת שחרית לתפלת שחרית: כגאולה לריבתא למיל וילפו עיבינו ולא פסוקין
שאחר שבקריבו תקבו שכמים בשביל שבתי בבשיות שלשה היו בשלה ותקבו שכמים
לא בשוקין בשבע לם ברבות וברב יהודה עיבינו לשחרין בלי שיתחילו זה את זה
כל ומי בזהרתי אלא לעשות מלאכה ולשבוח בתוך בשמונה׳ ממטתי עד שקרא
קריית שמע ותפלל בשפ׳ ור״י פי׳ לשרי לעמוד קודם תפלה לקמן שחרין רבי
יהושע מקדים ובקי ומבי ידים ומברך ומתני בפירקים ובקי קריית שמע בי מטי
יג זמן קריית שמע: בפ״ק ובדו׳ רשפ ומרבעתים זה לבמון ווה לדרום ומבי שבבוקי
שמוזה לו בשחר ברוך להשב דרך תשמים לרוחות לשחרי ובוקע בשמיבה עם
יד שבתו מבו בבלי בלשבוחי קראי: אבל בבוסן אומ׳ מבי שלא יתפלל ולא יוכן
בינו ובין בכוכבל שבאמר ויסב מזקיהו פניו ובומר ובוקע לבריס שלים קבועים
שחרי׳ בשחרית פירש מידי שחשבר שבל יום מוקר לשחות לבמים לא שייך לומ׳
לשחרי שבתפלה זה בו׳: בשחרית שבתך שני לשביה ואל׳ לשחרים וכן בירושלמי
טו מפרש דו׳ ברבות שלא בלו של שם שבת בוים בלילה ובתבת יהלו עיבינו לא תמיד
שלא בוקקה אלא בלורת שחרית ומפו׳ שבבה בשלא וכן ברבת יהבה בוים

טז שבשבה: ברבין לן תפלתו פי׳ ר״ם דוקא בבתי בבשיות שלשה שהיו בשדות
בלשחרי בשופרק אלא בשחרין לעבוין ברבת בהנים שבוטה שריבה בתפי בוני
יחיאם שקורין שלמבת אין מתפיקין וכן שלם שרוך אין מתפיק בשני בשני קבר
יז בלשחרי בשופרק אלא בשחרין לעבוין ברבת בהנים שבוטה שריבה בתפי בוני
מתפיקי שלל שקבועים בבית שבבשה בגון שלמן או תיבה שלבי שלים בבור או

מ"ם סתומה סימן לפי' לומר כגון כרך יפלנוך פתח פלוני: פתח מרוכב
ופתח קרנס פלני מרוכב פתח ומוכס קנרס סכיבתו מקום שמור לפריך
כגון פתח ומוכסלא יקנר לקנר כגון כסכיבתו אין רשאי לפריך ולב"ל
שלם לסכיבתו כמו מרוכב סרב ועוד לסרכב מפריכי' כם לפעמי כגון פור יוד
סקף וכמם מעריבי' שלומי' כפתם ובשברת ובתוקות ושלם פתח מרוכב ופתח
קנרס לסכל קלי מברכת פתח ומוכס כלומר אין רשאי לפריך כם אין יקנר כם וכן
פסכיבתו פתם פתח מרוכב ופתח כתוקות: מקום שמור לפריך סכל
ברכות מרוכות קלי לקנר כגון ברכות קבורת כגון ברכות ספירות ומכוות אין
רשאי לפריך לפתוח בכרו שלם לפתוח: וקיימא לן כרבנן ופ"ל לעולם מברי כ'
שכבר נפטר בפתח רבם שמעת לכשמריך לומר מפתח רבם שמע לבשמים כ'
כשמתרם ופתח פלוני לילל אין בשרשיך אין בפשרת פתח עולם ומיסו אפ"ג לא
כשנינן הכי אף בשרי' פתח רבם ובמרשיך פתח עולם לפתוח בפתח פלוני:
מכבר נפטר בפתח רבם כירושלמי מפרש וסוף שפתח על פתר פיהם מיל שלמד
מיל בפותו מקום ומשמע לפם פפסוק בכתים תפר ק"ם ברוך ברכת פתורם
ופפ"ג ר' לדוק פתח רבם ללל סוי שיקר ברכם לברכת פתורם שלא לקל פיתקן
ולכאי כשינן פפתח על פתר ופם לא ילמוד מיל לפיכם פוטרת פתל ברכת כאר
כמו ברכת לפפוק בתורם שיתקנו שיקר לברכת פתורם סיום פוטרת כל סיום
פתל כשתפיכים לפפוק בתורם בריך לברך ואל זה אמן סומפים שפין אמן לומדים
מיל לפפר פתח רבם שמע טרולין ופולכין כך כלא לימוד פרשים שר אבי סון אף
יפתר ופין לפקוק אף פפתח ברוך לברך כתל פפר פתל לפיכם בפוכם ל"ל
פלכי נביי תורה פפין מיופ לרפתו כתל פפר פתר תויב ללמוד לכתיב ופר פתב
יומם ולילה הוי כמו יפתר כל היום ולומר פתל נביי פוכם יש פפר קבופר לפלילם
כתל פפר פתח רבם שמע טרולין ופולכין כך כלא לימוד פרשים שר אבי סון אף
יפתר ופין לפקוק אף פפתח ברוך לברך כתל פפר פתל לפיכם בפוכם ל"ל
פלכי נביי תורה פפין מיופ לרפתו כתל פפר פתר תויב ללמוד לכתיב ופר פתב
יומם ולילה הוי כמו יפתר כל היום ולומר פתל נביי פוכם יש פפר קבופר לפלילם
לפי שפתח פתורה בפתורם ופתם בפתורם ופתם בפתורם ופתם בפתורם ופתם
לפי שפתח פתורה בפתורם ופתם בפתורם ופתם בפתורם ופתם בפתורם ופתם
לפי שפתח פתורה בפתורם ופתם בפתורם ופתם בפתורם ופתם בפתורם ופתם
לפי שפתח פתורה בפתורם ופתם בפתורם ופתם בפתורם ופתם בפתורם ופתם

מ"ם סתומה סימן לפי' לומר כגון כרך יפלנוך פתח פלוני: פתח מרוכב
ופתח קרנס פלני מרוכב פתח ומוכס קנרס סכיבתו מקום שמור לפריך
כגון פתח ומוכסלא יקנר לקנר כגון כסכיבתו אין רשאי לפריך ולב"ל לא
שלם לסכיבתו כמו מרוכב סרב ועוד לסרכב מפריכי' כם לפעמי כגון פור יוד
סקף וכמם מעריבי' שלומי' כפתם ובשברת ובתוקות ושלם פתח מרוכב ופתח
קנרס לסכל קלי מברכת פתח ומוכס כלומר אין רשאי לפריך כם אין יקנר כם וכן
פסכיבתו פתם פתח מרוכב ופתח כתוקות: מקום שמור לפריך סכל
ברכות מרוכות קלי לקנר כגון ברכות קבורת כגון ברכות ספירות ומכוות אין
רשאי לפריך לפתוח בכרו שלם לפתוח: וקיימא לן כרבנן ופ"ל לעולם מברי כ'
שכבר נפטר בפתח רבם שמעת לכשמריך לומר מפתח רבם שמע לבשמים כ'
כשמתרם ופתח פלוני לילל אין בשרשיך אין בפשרת פתח עולם ומיסו אפ"ג לא
כשנינן הכי אף בשרי' פתח רבם ובמרשיך פתח עולם לפתוח בפתח פלוני:
מכבר נפטר בפתח רבם כירושלמי מפרש וסוף שפתח על פתר פיהם מיל שלמד
מיל בפותו מקום ומשמע לפם פפסוק בכתים תפר ק"ם ברוך ברכת פתורם
ופפ"ג ר' לדוק פתח רבם ללל סוי שיקר ברכם לברכת פתורם שלא לקל פיתקן
ולכאי כשינן פפתח על פתר ופם לא ילמוד מיל לפיכם פוטרת פתל ברכת כאר
כמו ברכת לפפוק בתורם שיתקנו שיקר לברכת פתורם סיום פוטרת כל סיום
פתל כשתפיכים לפפוק בתורם בריך לברך ואל זה אמן סומפים שפין אמן לומדים
מיל לפפר פתח רבם שמע טרולין ופולכין כך כלא לימוד פרשים שר אבי סון אף
יפתר ופין לפקוק אף פפתח ברוך לברך כתל פפר פתל לפיכם פוכם ל"ל
פלכי נביי תורה פפין מיופ לרפתו כתל פפר פתר תויב ללמוד לכתיב ופר פתב
יומם ולילה הוי כמו יפתר כל היום ולומר פתל נביי פוכם יש פפר קבופר לפלילם
לפי שפתח פתורה בפתורם ופתם בפתורם ופתם בפתורם ופתם בפתורם ופתם
לפי שפתח פתורה בפתורם ופתם בפתורם ופתם בפתורם ופתם בפתורם ופתם
לפי שפתח פתורה בפתורם ופתם בפתורם ופתם בפתורם ופתם בפתורם ופתם

מסכנין שלא לומרו כלל מכלל דמשמע לפין מזכירין אותו נזכרנו ומי כמוך
עבוקה לפייס ונספר פיים:

הדרן עלך מאימתי

היה קורא

כתורם כ' פי' ק"ם שם כיון לבו יפא שלא
שלא כיון כ' לפניו ושם לפחרים וכירוש'
מוכח מכאן לברכות פיכם מעכבות: כיון
ספרקים כין שפפקות לקמן מפרש לם במתני': שאל מפני מעכב שאל כשלום
שלם ככבר שרוי לפקדים לו שלום במתנא פי' במתנא פרשה לו במתנא ברכה
שב לשון רש"י אל מפני כירוש שלום יפא לפנא שלא יפרע שלא מפני ככבו
לא ומתרי' לקמן וכפרק קמא דיומא וכברכת כה ולא בתפלה פי' שאין מזכירין מפה
פיכן רפוי למכתו לכתוב תפילין כלא ברכה ולשון אין ממשמש בהן ובידך
עליהן וכשבי בני שנה מוקר להקטטן בטלית בעת טילין מטוטפות ומשר כך
ממשמש בטלית ומכרך:

הדרן עלך היה קורא

מי שמתו

ואילופיסן סכן הדך שמתפללין לפי שכל
מצוים לזכות בו שלפני המטה יכנסו בו
כשקוברין המטה שלנו ושל אחר המטה
בשלומו כבר ור"ג פ' שלפני המטה צורך כבוד הפטורין ושל אחר המטה שפי' צורך
כבוד חייבין לקרו' והויכו טעמ' לכיון שכשלו אותו מ' טרודין כ"כ במצוה והשלפני
ור' נודרין את שלפני המטה ושלאח' המטה את שלמט' צורך כבוד הפטורין ואת
שלין למטה צורך כבוד חייבין ואלו ואלו פטורין מן הקפילה ללמו' לתורי' לכל
בקי' ובתפילין כ"ש לפטור מקפילה ובקריאי' ויושב' מי שמתו מוטל לפניו לפטור
מקפילה ותפילין כ"ש לפטור מתפלה וכן משמע בגמרא לפטור מן התפלה: ואינו
מברך ל"ג פירות ואין צריך לברך משמע מיניה פירש"י ל"ג שפיר רבה לברך ברכות
כיון לכל היום מברך ברכת המזון ואין מברכי' עליו ואין מזמנין עליו וכולהו
פ"ג זל אין צריך: ול"ג פירש לפטור לברך וכן לישנא בירושלמי אם רצה
להחמיר אין שומעין לו ונם לפריס שבירכו אין עונין לאחריהם אמן מפני כבודו
של מת לן מפני שאין לו מי שיפה מצוי מיבעיא ליה לחמי אין שומעין לו
מי מפני שאין לו מי שיפה מצוי אין לו מי שיפה מצוי וכפשט מיכא היכא דיש
לו מי שיפה מצוי לפה תלמר מפני כבודו של מת לפטור ולפה תלמר מפני
שאין לו מי שיפה מצוי ה"ר יהונתן ובמסכת שמחות פירש וכתב ל"פניס לכיון
דלפ"ה מיפטיטא על זה מוטין אותו לפניהם ושולכין לפ"ה במקום שיש קרובים
ב שיתעסקו בו: כיון שמוטל עליו לקוברו כמי שמוטל לפניו דמי שאינו בבית
לפה תלמר ולפה מיבעי ליה אם מוטל לפניו ואין עליו לקוברו דלפ"ה ביש מיכא ואם
כן לפה שאין יכול לקבור את מתו כגון שמת בבית האסורין ואין שומעין לו
לקוברו אין חייב לבזבז ממיכא ואוכל בסר ושותה יין נם אין רין שלנות על
עליו עד שיתעלם מלפטור עבור קבורתו לכל היכא בכל יום הוא עומד לפרוקו
וכי קיימ בשמת שמחות בתיפתו בשלו מלקוברו מקלקלין עליו ומשמש
בשמותו של רבינו תם שפטורים בשמת והודיעו לו בעיר לחרת בשם ולכל בסר
ושתה יין ואחר מכאן שים לפ בעל שחייב בקבורתה ליכו לפטור בבסר ויין ולפטר
נמי לפ היכא ל"ג בעיר הוא מיקל מתניתן בירושלמי דיפתח שאין מלינין ספרים
ב לו שאין בה עצמו של מת הרי זה מפשילין לחמוריו וחוכר לכל לם מתיירא וכרוך
לרכוב על הסוס ולרוץ מותר לרכוב עליהן ובמסכת שמחות פירשו: וקטנים
ג פטורין מקפילה לפ שאין קטן שבניו לחיוב ולל' נראה דקטן שבניו לחיוב
חייב בקפילה ותפילין והייכו בשביו לחיוב ואחרינן הכא יודע לבבר ליכו מלמדו תורה
ומסתמן דאפילו לפ שאין חייב לקרו' קפילה בשביו לחיוב: ומתני'
הכא לפטור קטנים מקפילה הייכו קטנים שלא הגיעו לחיוב ובריבוי אחי
לפרש לחיוב לפיפה קאי לכל קטנים ובנדים לחוד לכל קטנים פטורין מן הכל
חיוב ולא הגיעו לחיוב ומשום ריעא נקט קטנים נדלי כפים ובנדים לפ שאל
נב לבפשפא ליכא בום סכן דרך הקפה לבנות קטנים עם כפים ובנדים כאחו כף
כפים ובנדי וקטנים פטורין מן הסוכה וכפים חייבות בקדוש היום אף על נב
ג אחר' שכשמזון נראש הוא פרפ למן בתורה אין צריך אימיה על היין לפטור
יין כתיב בתורה והא דלרשיזן וזכרהו על היין לאמכתא בעלמא הוא והא דאמרי'
בפי' מיין ושכר יזיר לפטור יין מכוש ליין קרושין ובריך מאי ליכו קרושין ואקדושת
היו' מוכשב ואומר אשר ביני הוא ופרפ בתפיה וכי מוכשב ואומר אשר ביכו קרש
לחיובי קרש למצוה אלא ולאי יין דרך שוא אבל שמיעת קרוש הוא לפריכת
ג"ר אין כפים חייבות בברך המזון לפריכת אי לדרבן מ"ש לפקוחי לחרי יש פר"ש
מוכש לכתיב על הארץ הטובה אשר נתן ובסי לפ שלו אלא בארץ ואי מוכש במת
צלפאל לפ שלו כי אם אלא לביכם ולפי זה בכיכים ולוים פטורין ולפונפא היש
בתוספתא אמר רבי יוסי רבי אפי' אומ' כי' אומ' בכיכים היו מביאין ולפ קורין לפי
אלא שלו אלא בארץ ולפי שאומר מביאים וקורין בכם שאלו לוים בך שלו בכיכים
ורבי יוסי ורבי אפיר אלבה בר' יוסי: רב אוכל בשר יחיד המתפלל עם הצבור
ג"ם אומר קדוש היולך אם לפ אמר עד אלא יביא ב"ג לקדוש לית לן בה אבל מוליך
עם הצבור אלא אם כן אוכל בשר ושותה יין ואחר מכאן שים לפ בעל שחייב בקבורתה ליכו לפטור בבסר ויין ובמסכת שמחות פירשו:
ד דיפתח של ענר מרגוף של ענר ואמרינן בירושלמי דיפתח שאין מלינין ספרים
לו אפילו בה אבמו' של מת הרי זה מפשילן לחמוריו וחוכר אבל אם מתיירא וכרוך
לרכוב על הסוס ולרוץ מותר לרכוב עליהן ובמסכת שמחות פירשו: וקטנים
ב פטורין מקפילה לפ שאין קטן שבניו לחיוב ולל' נראה דקטן שבניו לחיוב
חייב בקפילה ותפילין והייכו בשביו לחיוב ואחרינן הכא יודע לבבר ליכו מלמדו תורה
ומסתמן דאפילו לפ שאין חייב לקרו' קפילה בשביו לחיוב: ומתני'
הכא לפטור קטנים מקפילה הייכו קטנים שלא הגיעו לחיוב ובריבוי אחי
לפרש לחיוב לפיפה קאי לכל קטנים ובנדים לחוד לכל קטנים פטורין מן הכל
חיוב ולא הגיעו לחיוב ומשום ריעא נקט קטנים נדלי כפים ובנדים לפ שאל
נב לבפשפא ליכא בום סכן דרך הקפה לבנות קטנים עם כפים ובנדים כאחו כף
כפים ובנדי וקטנים פטורין מן הסוכה וכפים חייבות בקדוש היום אף על נב
ג למכו' שכשמזון נראש הוא פרפ למן בתורה אין צריך אימיה על היין לפטור
יין כתיב בתורה והא דלרשיזן וזכרהו על היין לאמכתא בעלמא הוא והא דאמרי'
בפי' מיין ושכר יזיר לפטור יין מכוש ליין קרושין ובריך מאי ליכו קרושין ואקדושת
היו' מוכשב ואומר אשר ביני הוא ופרפ בתפיה וכי מוכשב ואומר אשר ביכו קרש
לחיובי קרש למצוה אלא ולאי יין דרך שוא אבל שמיעת קרוש הוא לפריכת
ג"ר אין כפים חייבות בברך המזון לפריכת אי לדרבן מ"ש לפקוחי לחרי יש פר"ש
מוכש לכתיב על הארץ הטובה אשר נתן ובסי לפ שלו אלא בארץ ואי מוכש במת
צלפאל לפ שלו כי אם אלא לביכם ולפי זה בכיכים ולוים פטורין ולפונפא היש
בתוספתא אמר רבי יוסי רבי אפי' אומ' כי' אומ' בכיכים היו מביאין ולפ קורין לפי
אלא שלו אלא בארץ וא

כשלוחו כיון דלשיטתיכו שמע ישמיע אם יכול מיד ואם לאו לא רצו לו לא יצא
קפה במה מכלין משמע דלמאי דלעיל בגדולים כשתפילין בראשו אבל לכתפין מותר:
קפו כל יומא גר׳ והקהי׳ היה יתן במטה ומשמע דלא יהיה מבין ויקרא אלא אם
קפז כן היתה עליה משמע כיון דלעיל גר׳ עזרא לאמור לקרות קס״ת כשגדל ואם
קפח תלמיד שכח בתלמודא טבח בשמע ערוס אפילו בשתתו מי׳ טפח שלרבים
קפט להקבות וכן סוק וקול בשמע ערוס ומי׳ דר׳ נחמן דכל שכי לבתי קס״ת
וכתב מל אליעזר ממין כס׳ היכך לומר לכך שבקושט בשמיעת קול שיר
על שפה וכשומעתיכו כין בגויס אכן יוצאי׳ ועת לעשות לה הפרו תורתך היכך אין
אמן כזכרין מללמוד בשמיעת קול שיר כשי׳ ערמיאו׳ וכ״ש בה״ש כלבני רב
קצ יהולליאון ובתב לשכים כל הלבני׳ שבזכרו למעלה לערוס לוק׳ לרב שלין
קצא רגילו לקרות כל הקולה הרגילה בגלוי טעה לא תיישכין לליב הרהור: גרף
ושביט שכיסה כלי תוס שם אלא של רבי קרוי גרף ושל תימי רגלי קרוי שביט
ואפי׳ לקרו׳ ק״ש כגגלן הוחיל ומיושדין לכך אף על פי שלין בתוכה כלום ואפילו
רציפות מים אינסר אלא מהני לסו שכל כלי אלא כגון כלי זכוכית שאסר
קצב לשרי ובלבד שיטול כס מים רציפות: מרזיק ארבע אמות וקורא ואפילו
לא כשלו על פיו ים שאסרו מרזיק ממנו מפני שבולא בו ומילי דגלי קרי שביט
ואפילו קרו׳ ק״ש כגגלן הוחיל ומיושדין לכך אף על פי שלין בתוכה כלום ואפילו
רציפות מים אינסר אלא מהני לסו שכל כלי אלא כגון כלי זכוכית שאסר
קצג לשרי ובלבד שיטול כס מים רציפות: מרזיק ארבע אמות וקורא ואפילו
לא כשלו על פיו ים שאסרו מרזיק ממנו מפני שבולא בו ומילי דגלי קרי שביט
קצד בשבת ולא לשתות: ס״ת שנפסל לא יקרא בו אפילו כל הספר כולו:
קצה ואם נתנו שלא מדעת בעליו ואם היה נתון על גבי מדף אפילו כי הכי
לא יקרא בו עד שיכיר בו שהוא: כשלתי אל בני לסם היה לסי לסם שבשל
נקוב בתדרם וכתבין שלין לא תוקר לקרוא ק״ס כגגלו והקריני לא׳ והבאתי רחים
שכלן כיון שלין נוחס על הנקב ונס לין הנרף תוקע הנקב ושוב שבנקב תחיל
תחיל:

הדרן עלך מי שמתו

קצו **תפלת** השחר עבר זמן קריאת שמע בלחוד לה מזכיר ובשבי׳
לבר יום ביומו וליל לליל שם שבר שני בשבת שני בשבת בגר׳
טעם ולא בתפלת ערבית ושמעין על השכיבה וכן
קצז משארית על ערבית בשם לא שכחן שחייבו חכמים לחזור ולהתפלל וכן לא
טעם ולא בתפלת מוסף אינו מתפלל ערבי׳ שהיה לשיולי יקדים בהקרבת
קצח הקרבנות ובבר שבר זמן קרבן מוסף: טעה ולא בתפלת מבשה בשם כו טעם
ולא בתפלת בשבת מתפלל ערבית שהיה לשייבו קס״ת ומבליל בראשונה בתה בתפלתי
זה לשהו מבליל בראשונה ואינו מבליל בשבייה ואם לא בבליל בראשונה ובבליל
בשבייה שבייה עליה לו לשלוחו לא שלתה לו לפי שבי לתקומי תפלה לשלחה
בריאה לפי תוכה וביון דלא מבליל בראשונה ובבליל בשבייה בתריתא גלי בדעתיה
דלא בקריית׳ היא תוכ׳ היכלבי בשי למיסדר בלבלוי ואמרי מתריתי כדי לתקדים
תוכת שבת׳ בריאה ואי מבליל בתרייתא אף על גב דלא מיבבי ליה למיבבל
בבי לא מיבייב לתפלודי ואי לא מבליל אפילו בתל מבייבו לא מדברינן דתניא
טעה ולא הזכיר בבלה בשונן בדעת אין מחזירין אותו משבי היכול לחזרו על
הבוס עבל אלמא מדעת היכלבי בשי למיסדר בלוי ואמרי מתריתי בי היבי
לתקדומי תוכת תפלה בשתתיה בריאה אלמא אפילו בתל מבייבו לא מדברינן דתניא
בתלתם על שם שבתה בשי ושכל ולא הזכיר לא בשבת לא יתפלל
עוד בלילה שהרי לא יבבי עוד לה בבבר עבר ולא בתבות בשבת בבר שתתפלל
מבעוד יום ואם אינו מדיום בלום ושם בשבת בשבת שם בתפלל בל לא בתבות
ובשבת ולא הזכיר של שבת לא יתפלל ערבי׳ שהי לבל שם הזכר בא חוזר ומתפלל
קצי ומזכי׳ בל שב ובשלג בתב יהיל שטעה ולא בתפלל בערבי שבת שתה בתה בשיש בשיו
שטה שם מבן אבו בערבי מתפלל ועד סוף יבא ידי חובתו ובבי שם בר
קצי טעורבתו בלון בשחרית בשם ערבית בשבר בשר בשבר בשר עבר ובשתה
לא לשיתר היכלבי לא בשר ולא בשר שם שבתין ולבתרים אבו מתפללין
תפלת בשבת לשהר בלא שבתה בדבתן ולבתרים אבו מתפללין תפלת ערבית שיל
קצי אחר בלא בשבתה בדבי יהודה לשהר שבלא שבתה וליל לילה הוא ים מבבלדון
בשבת בשבתה בדבי יהודה לשהר שבלא שבתה וליל לילה הוא ים מבבלדון
קצי בדבר שטה לשהר בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת
שבשוב ים ושם לשמדין בדבן בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת
מלילין וכלבל שלא יקדים ולא יאחר בבי

בלקת בבר לין זה בקדמה כיון שבים מבבל שלין שבת בלותה שבה לבל שתה
קצב מיירי שלא קבל שלין שבת בלותה שבה: מתפלל שלש של מוכלי שבת וכגון
שים לו בורך מבוה לשבות בשלם בשבת לשהל לשול תימוה ולא היי לו יין להבדלה
שם לא יקדים: הגה״ה בת בר שמי נשון שזה לא היה עושה בבי
יבשים שבים מתפלל של מוכלי שבת בשבת שלא לשבוה שבים לו להתעיך לבבר
מבוה בגון של שבתי השת שבל בשלא לבבר מבוה אין רשאי להתפלל בבין
בשבת שלה להתפלל מבשה עם שקיעת החמה אין לו להתפלל ערבית שלא
קצי משקיעת החמה ואלך עבל משהא לשקיעת החמה יכול להתפלל ואף על פי
שלא בראו בוכבים: ואפילו בבי בדבים שבת שבתו וכבים קודם הלילה לשייבו שלא
לשבל בבי בלי של שבת בשבת שבת שייבו בשבת וכבים קודם הלילה לשייבו שלא
קצא מבוה: עב: בבר שייב שלין אוכל ומי שבתה אין לבטלה אם לא
מבבי אינה מבוה שבבת לו שרא שמיירים פ״ק לשבת שלא מבריחין לים שבדי
יעבור בקבה וגם היא בגגל בקטרת מיבדים ושדרים שמוסקה כל הלילה
בלילה בשמירין בשמוך וכמו שבן לא מבבי בשרה בך היא מבוה בשלמא יש בה
קצב ובלבד שא שמרים יש לבבך בקבה קדים בין שבלה לגאולה לסוליא דרשות הוא:
קצג מתפלל של מבבה מאחר שבגיע זמנה יקדימבה בדי שלא יקדל פוסק גם שלים
ואחר בך של מוסבין שיחיל ואם אינהרה שמבה אינו עוב לשם שמרי רבבן של
קצד מוסבין בל היום: שלבה מתפלל של מבבה ואחר בך של מוסף מבלין בו ליזהר
בים שבשורים לשהתפלל שבלת מוסף שמרי קודם שם שעות ומשב לשיינו קודם
ניגיע שעת המבבה לשם לא בן היו בריבי׳ לשתפלל שבלת מוסף קודם ומיבי
לם אינהר לאחר שם שעות ומשם בזה אומר ירושלמי לשם יש שהות להתפלל שחינן
שבלת מוסבין קודמת ושלמוד דילן לא מסתבא בן ורבינו אבי׳ שבזרי בתב לשם
שתפלל שבבור בבר יובר בשוכת׳ לין מוסבין בלא שניא זמן מבבה לשיינו
קצה מבבה קטנה שבשת שעות ואשבה: ולית שלבה בו׳ ואין צריך להפסיק אם יש
שהות בים להתפלל: רגיל לומר תחנונים בגון שלפי שבור לשוני מרע וכו׳ שלא
לומרים בשמירה לאחר שתפלה אבל בשבור אינו רגיל בו׳: שרי בים שפלה וכן שלבה
ופיוט בשלבות גדולות לדוקא ביחיד אבל בשבור אינו חוזר מפני שמוסיף
קצו מעלין בקודש ואין הדין לבל דבר שמחזירין אותו אי שלר שמע לית מעלין בשור
מרפא ועל סוף נפיק: מיהו צריך לשקדק מפי שלש ביחיד מרפא ועל סוף על
בל שות ותות של שפלה ואף על פי שסוף בקי לם שמריבן ברפא שבם בשם שמוציא
לא שלינו בקי בך מוציא לא שבקה ואף על גב לאחר שהם לא שטר רבן בתליה
אלא אם שבשוך מפוש לשבוני ושריבי אבל שבם לא יאחר לשייבו בינה
שלא שתפלל בלל אבל בינה שתפלל בשר לא שבני לים בשלו לא שתפלל בלל
ובלבד שבם זמה להתפלל עד פרסם אבל אבי שבר פרסם הוי שעות לא יוכל
קצו לשקון ובבר שם עד שבם יבקש לילך שיש צריך להתפלל עד פרסם שפילו אין
לו לילך אלא פרסם אבל בחות לא יתפלל: אלבה בדבי יהודה לים שפרי לבדסין
אין אלבה בדבי יהודה שאחר שעות בדי שלישוב וב״ש לא אלבך שבלין בין
בישוב בין בשבור ובב שבת אחר שפילו שלך וב״ל בדב שבת ואי בקום שבת בדבי
קצי יוסף בדב שבלת וכן שאלבה שי בדב שבלת עליה לים טפי: אלבה בדבי
אלא ירד למטה ואפי׳ אלא שאלבה שי בדב שבלת עליה לים טפי: אלבה בדבי
פבין בגד יהוסף: אלפיות בבל שיות פוסות שם וכתך שמשתבח ב״ל וכן שבין בשי
קצג פרק לא יתפוד לתון דבי׳ שתתין לבישוב בי ולא בתבי אחרי לפלגי אי שבינה
בשבת אי בשוחת בי ושבשו שבו לאחר ר״י ב״ב אבו בוכין לאוחבה שבוש
בלולה לתפלה עליה שתפלל שבוחר בשבר בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת
קצד ושבשת ליה ברבות שותר לתפלל בדבר בשבוש שבלך ואין בריך לשבוך ואין
לתפלות ב״ש שבבינהו לשבוך לשיל לוקל שבוחר בשבת בשבת בשבת בשבת
בלולה עליה שתפלל בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת
בשבת אין בבבור ובב שבת אחר שפילו שלך וב״ל בדב שבת ואי בקום שבת בדבי
קצה יוסף בדב שבלת וכן שאלבה שי בדב שבלת עליה לים טפי: אלבה בדבי
אלא ירד למטה ואפי׳ אלא שאלבה שי בדב שבלת עליה לים טפי: אלבה בדבי
פבין בגד יהוסף: אלפיות בבל שיות פוסות שם וכתך שמשתבח ב״ל וכן שבין בשי
קצו פרק לא יתפוד לתון דבי׳ שתתין לבישוב בי ולא בתבי אחרי לפלגי אי שבינה
בשבת אי בשוחת בי ושבשו שבו לאחר ר״י ב״ב אבו בוכין לאוחבה שבוש
בלולה לתפלה עליה שתפלל שבוחר בשבר בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת
קצז ושבשת ליה ברבות שותר לתפלל בדבר בשבוש שבלך ואין בריך לשבוך ואין
לתפלות ב״ש שבבינהו לשבוך לשיל לוקל שבוחר בשבת בשבת בשבת בשבת
בלולה עליה שתפלל בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת
בשבת אין בבבור ובב שבת אחר שפילו שלך וב״ל בדב שבת ואי בקום שבת בדבי
קצח יוסף בדב שבלת וכן שאלבה שי בדב שבלת עליה לים טפי: אלבה בדבי
אלא ירד למטה ואפי׳ אלא שאלבה שי בדב שבלת עליה לים טפי: אלבה בדבי
פבין בגד יהוסף: אלפיות בבל שיות פוסות שם וכתך שמשתבח ב״ל וכן שבין בשי
קצט פרק לא יתפוד לתון דבי׳ שתתין לבישוב בי ולא בתבי אחרי לפלגי אי שבינה
בשבת אי בשוחת בי ושבשו שבו לאחר ר״י ב״ב אבו בוכין לאוחבה שבוש
בלולה לתפלה עליה שתפלל שבוחר בשבר בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת
ר ושבשת ליה ברבות שותר לתפלל בדבר בשבוש שבלך ואין בריך לשבוך ואין
לתפלות ב״ש שבבינהו לשבוך לשיל לוקל שבוחר בשבת בשבת בשבת בשבת
בלולה עליה שתפלל בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת
בשבת אין בבבור ובב שבת אחר שפילו שלך וב״ל בדב שבת ואי בקום שבת בדבי
יוסף בדב שבלת וכן שאלבה שי בדב שבלת עליה לים טפי: אלבה בדבי
אלא ירד למטה ואפי׳ אלא שאלבה שי בדב שבלת עליה לים טפי: אלבה בדבי
פבין בגד יהוסף: אלפיות בבל שיות פוסות שם וכתך שמשתבח ב״ל וכן שבין בשי
פרק לא יתפוד לתון דבי׳ שתתין לבישוב בי ולא בתבי אחרי לפלגי אי שבינה
בשבת אי בשוחת בי ושבשו שבו לאחר ר״י ב״ב אבו בוכין לאוחבה שבוש
בלולה לתפלה עליה שתפלל שבוחר בשבר בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת
ושבשת ליה ברבות שותר לתפלל בדבר בשבוש שבלך ואין בריך לשבוך ואין
לתפלות ב״ש שבבינהו לשבוך לשיל לוקל שבוחר בשבת בשבת בשבת בשבת
בלולה עליה שתפלל בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת
בשבת אין בבבור ובב שבת אחר שפילו שלך וב״ל בדב שבת ואי בקום שבת בדבי
יוסף בדב שבלת וכן שאלבה שי בדב שבלת עליה לים טפי: אלבה בדבי
אלא ירד למטה ואפי׳ אלא שאלבה שי בדב שבלת עליה לים טפי: אלבה בדבי
פבין בגד יהוסף: אלפיות בבל שיות פוסות שם וכתך שמשתבח ב״ל וכן שבין בשי
פרק לא יתפוד לתון דבי׳ שתתין לבישוב בי ולא בתבי אחרי לפלגי אי שבינה
בשבת אי בשוחת בי ושבשו שבו לאחר ר״י ב״ב אבו בוכין לאוחבה שבוש
בלולה לתפלה עליה שתפלל שבוחר בשבר בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת
ושבשת ליה ברבות שותר לתפלל בדבר בשבוש שבלך ואין בריך לשבוך ואין
לתפלות ב״ש שבבינהו לשבוך לשיל לוקל שבוחר בשבת בשבת בשבת בשבת
בלולה עליה שתפלל בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת
בשבת אין בבבור ובב שבת אחר שפילו שלך וב״ל בדב שבת ואי בקום שבת בדבי
יוסף בדב שבלת וכן שאלבה שי בדב שבלת עליה לים טפי: אלבה בדבי
אלא ירד למטה ואפי׳ אלא שאלבה שי בדב שבלת עליה לים טפי: אלבה בדבי
פבין בגד יהוסף: אלפיות בבל שיות פוסות שם וכתך שמשתבח ב״ל וכן שבין בשי
פרק לא יתפוד לתון דבי׳ שתתין לבישוב בי ולא בתבי אחרי לפלגי אי שבינה
בשבת אי בשוחת בי ושבשו שבו לאחר ר״י ב״ב אבו בוכין לאוחבה שבוש
בלולה לתפלה עליה שתפלל שבוחר בשבר בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת
ושבשת ליה ברבות שותר לתפלל בדבר בשבוש שבלך ואין בריך לשבוך ואין
לתפלות ב״ש שבבינהו לשבוך לשיל לוקל שבוחר בשבת בשבת בשבת בשבת
בלולה עליה שתפלל בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת
בשבת אין בבבור ובב שבת אחר שפילו שלך וב״ל בדב שבת ואי בקום שבת בדבי
יוסף בדב שבלת וכן שאלבה שי בדב שבלת עליה לים טפי: אלבה בדבי
אלא ירד למטה ואפי׳ אלא שאלבה שי בדב שבלת עליה לים טפי: אלבה בדבי
פבין בגד יהוסף: אלפיות בבל שיות פוסות שם וכתך שמשתבח ב״ל וכן שבין בשי
פרק לא יתפוד לתון דבי׳ שתתין לבישוב בי ולא בתבי אחרי לפלגי אי שבינה
בשבת אי בשוחת בי ושבשו שבו לאחר ר״י ב״ב אבו בוכין לאוחבה שבוש
בלולה לתפלה עליה שתפלל שבוחר בשבר בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת

דביעלה ויבא לידי לברך המזון כיון שלא פתח בטובו ומטיב תקנו ברכה אחת
לפי שלא פתח בטובו ומטיב אין מחזירין אותו ולי דקאי דמאי
פתח לברכת הטוב ומטיב לפי דומיא דאין מחזירין אותו משום שפתח
מחזירין אותו ברכה אחת כדכר שלין לו לחזור הוי כמו שפתח בתפלה בתחלת ברכי
מאי דאמרי בתר הכי ולבסוף אמר ברוך אתה ה׳ אלהינו מלך העולם שלא
קלו ויבא ומסיים ותחזיק עינינו על מחזיר שכינתך לציון אמר מאי טעמא
מפני כבוד שכינה הואיל ומקבל פני שכינה הכי׳ רבי׳ פנחלי׳ אמר שפתחו אמת
שמים אומרים את סדרן ולבסוף אמר שכן שנינו בתחלה עטרת תפארת
לעמתם יבנו שימלוהו לשם שלש שמונים לא יתיירים להתחלם בג דולת כמותה
ול׳ נרי פוטל לאמת שפתחו אמת בורא כל׳ אמת ובדין מישמ׳ לנבי קאמר בתר
הכי ולבסוף אמר שתתחלם :

הדרן עלך תפלת השחר

קלו **אין** עומדין ברכות אלו אלא כמו שתקנו כולן ולכך אין להתפלל מתוך
קלוז רקום ושחוק ולא מתוך כובד ראש כי שבשביל שם
מכוון שנאמר שלש ולכך כשבאו לומר שבועי׳ דזמרה ואפרי
קלח קודם : כלומר לפני׳ לומר לא יאמר אלא כשיכוין שיהא שמיני׳ כבר שלם
ברקום לבסוף חוזר ואומר אלא שמחה בשל תורה ושלם שלם קניט שלו ומי מניח
עטרה של קיט ברקום אלא כיוצא בדבר כתוב ורקום שלם לשמר
קלט דוק אלא למעלה מרקום ועוד פרש לכלכות ושקניט דוק׳ ברי עכורת שבל שאר
כמו שנבאר לא : אלא תפלתו קיט כורת ולוקח לשאר תפלה שבל בתפלה שאר
לקמן אין כורעין על כל ברכה וברכה אי נמי תחלת כל ברכה ושוף כל ברכה שבל
קמא בשאר מוקר ודוקא בשאר ברכות מנהגן לשחות בזכרון ובכן תן פחדך כו׳
ומתוך לשאר תפלתו זוקפין וכן בשמונה עשרה של תפלה : שבל שם בא
לומר לשאר תפלתו קודם אלהי נצור בשלש יום הבפורים עושה ומשתחוה לוקח
שאר תפלתו יכול להתרי שבל בשאר ברכה אינו יכול להתריך לפולו מעיז ברכה
כי שם לקנר ושתקח רבינת הוא לומר בלחש בתחלת ומתרי׳ בשאר בשמונה
ברכה משום דברי רבים ניכוי שמונה שבל יכול להתריך כי שם לשאר
קמא תפלתו : לא שבל שם ברכה כו׳ שלי׳ נשון לוקח ליחיד שבל ברכה
רבי שמעלי לכך שמ׳ זכרונו וקרובון ויבא ובכן שבח ולקח לחזור יחיד קאמר
קמב עשרי עיקר ברכות שחרונות ברבי רבים שם : ברכת עבודה ומשתחוה לף שוף
עשה בשמיני וכי׳ בקוך ל׳ לשון ומשתחוה לשון נב׳ לשון של תפלה בין
מלפניו בין מן שבדלין וכי׳ בשבועת בגלוני לזוקף ביושב ובשל
קמג שבל שם הוא שבוח בקיט וברכותיה וביושב בגן שפיר ושוב שפיר דמי : שלוי שיכול
לבבר לפני שהוא שבעב לא יתפלל הואיל ושפתו הוא שפת רבינו יוחן לשון שם נב׳
קמד שדר שפת רבינו יוחן על יתפלל תקינו שרבנן בשבל ותקינו בת לאלי בשזרי
בשאל לא בשם עב לאל מיקרי אלהי אלהי׳ שבני בשל שאני בשאר שדר
קמה שבלות הוא שומע לכל שבשט בשרין שהוא לשון ושל בן שהבנין לומר שפרי
קמו קודם תפלת המנחה לא יבבה אמן לאחר שבבה בשבני בשרב מפני הטירוף
שלא תיטרף דעתו ויטעה לפי שעוד צריך להתפלל ברבה של שחרית ולומר לפני
שבשבני כל היה ותיבה בשאל בשתו ובשתחוה אמן לא יכול לבנין שחר ולהתפלל בשרב
קמז על לאחרים בשאומרים אחרי לשם על כל ביבור אחרי ולא היה לומר שאין
שם יכול לקרוא בשבים שלא שמע לו שאר שבני שאומר בשבים שחרי אמן הוון
יכול לומר שלאחרינו שלחי שבשבים ברבה ובו׳ עד שאומרים שפי שחרן ובנין ואין
קמח ואומר בשבים בקול רם ושיוון בשומע שאינו לשם שאר ברבי שם
לליט בברבה ושאר בה לומרים אף שלא בשקומה בשקום שזברה ולא שרפה
לשם שבח תבן בשנלא בקורא את השנלא למפרע לא יבא ובני ובן בקש וכן
בתפלה לשם בשבי שאם והשלפני שעיר לשון שאר לשם שאר לומר בקיט בשיבו
בשקום שטעה ושילך בברבה ומשלפני שלוך יאמר בכל של שאר שאר ולא לא יתפיל
בשקה חוזן בשו בב׳ שרשעות ג׳ שהתנות שמזר לרשם ורשים שלחי שבשבים
למי שבני בשרשעות ג׳ שהתנות שמזר לרשם ורשים שלחי שבשבים
לבשאר השלוף שבשאר שבשבים שבשבים שבשבים שבשבים שבשבים שבשבים
מפני שבשב כי שמא טעות ברבה שם שמעון שלש שלוש ובני מה שיכון :
קמט

הדרן עלך אין עומדין

כיצד מברכי׳ על פירות שלשה גריר שבשון משמ׳ שלשה לשתו קנא
יין בשרבי שבשים מן שבשים ושלשה ושם רגא לשתות גריך
לשתות ברבה לשונה וגריך כיון לפי שהם שיכים בשי קנב
ברוכי ונרשין שלברים שבם שולש שלש שבשון לברושם שם בשלשון רעים לשתו׳
לליט שיכ שבשם שיכון לא בשו ברבה ולי שיט שיכ שבשם שיכון בלא רבושם בשו קנג
ברבה קלינ׳ שנוי ובנרשין שיכון בשרלה לברי שם שבשן משמ שים לגדך קנד
על נוזנמות ושל נרשיכים על נרשיכים שבשרשין שבל שבושים וכל שיני נרשיכין של
פירות בור פרי שעון שיעורו בשול בלבן ושבוח שבשון לא פרי פירש ושבשן ים לשמוך קנה
לשל בושר שבוח שבשול שבשון לא הוי בשלשל ולא נטעי ליה פיעני לשעשע לשבוגלא בשיבו
ליון לשושו בשנוא לך יום בן שוש בשלבי נשניש וקליפה שיבוש של שקדים שוכלי קנו
שוקם בשבם רכין ליון ללא שלשעש לשבי נטעי לה שיעני שלשעש לשבוגלא בשיבו
בלבלו: ושלבני שרלא בו ובן שבש בשל שלבות שבל שברם שלשיון שש שומ׳
לבני שרלא לשו שיים שיבוש לכל שבוקל שלרק בלא שמוקו נשוב לשרק שבל נשרק
ולשי קוי פירש ושבשרין שלין בוש פרי שעש ושברכות ליבש בשרק ליון בשרק ליון
בשוש לשרק: שבשיגלא רטיבה לשיינו לשוישה כתב רבי שבי שבשרי שר לשיבש
נשבשה בשבין של נוש שלא נשלשה לשל שרלא שקוו של שלשית לש שבי שעבוש
זרש וכלשר שבש בשבר נבי שבן שי שבשי ים לשם כלים שיושבים לשך ושבי קנז
קשר שבשה שלשוש שלי שבלשה לשי שבלשי כשו שבשי שלשבים לשך שי שבשיבין
לשון שו שבש בשלים שלא שבלשה לשי שבלשי כשו שבשי שלשבים לשך שי שבשיבין
לא שרא כשש: ושיבשה לא כשש וכן שבשה בשלשון שלשון קשרין קנח
בשלשון שין רשלים לשולש שלא שרשיבשה ושין שבשיבשה וכן שלין
בשילשלין שכל שך קשוון שבשיון שלש שרש שלשה שבי שרלשון לשבול שוקו קנט
בושם ושם שבשון שלשון לשבול בושם: ושל נוקי ושבשקו שרש שרי
בשן שבש שבשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון קם
שוזות וכן קלשרשם שבשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון
קשם לשוך שולי לא שרשי שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון
לשוש כלי שיבשוש שלש שבשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון
שין שרך לשרך שרש שבשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון
ברכת שבשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון
שבשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון
שבשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון
שבשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון
שבשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון
שבשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון
שבשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון
שבשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון
שבשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון
שבשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון
שבשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון שלשון

קפב

קפג

קפד

קפה

קפו

קפז

קפח

קפט

קצ

קצא

קצב

קצג

קצד

קצה

קצו

קצז

קצח

קצט

קצי

קצי א

קצי ב

קצי ג

קצי ד

קצי ה

קצי ו

קצי ז

קצי ח

קצי ט

קצי י

קצי יא

קצי יב

קצי יג

קצי יד

קצי טו

קצי טז

קצי יז

קצי יח

קצי יט

קצי כ

קצי כא

קצי כב

קצי כג

קצי כד

קצי כה

קצי כו

קצי כז

קצי כח

קצי כט

קל

קלא

קלב

קלג

קלד

קלה

קלו

קלז

קלח

קלט

קמ

קמא

קמב

קמג

קמד

קמה

קמו

קמז

קמח

קמט

קנ

קנא

קנב

קנג

קנד

קנה

קנו

קנז

קנח

קנט

קנ א

קנ ב

קנ ג

קנ ד

קנ ה

קנ ו

קנ ז

קנ ח

קנ ט

קס

קסא

קסב

קסג

קסד

קסה

קסו

קסז

קסח

קסט

קסי

קסי א

קסי ב

קסי ג

קסי ד

קסי ה

קסי ו

קסי ז

קסי ח

קסי ט

קסי י

קסי יא

קסי יב

קסי יג

קסי יד

קסי טו

קסי טז

קסי יז

קסי יח

קסי יט

קסי כ

קסי כא

קסי כב

קסי כג

קסי כד

קסי כה

קסי כו

קסי כז

קסי כח

קסי כט

קסא

קסא א

קסא ב

קסא ג

קסא ד

קסא ה

קסא ו

קסא ז

קסא ח

קסא ט

קסא י

קסא יא

קסא יב

קסא יג

קסא יד

קסא טו

קסא טז

קסא יז

קסא יח

קסא יט

קסא כ

קסא כא

קסא כב

קסא כג

קסא כד

קסא כה

קסא כו

קסא כז

קסא כח

קסא כט

קסב

קסב א

קסב ב

קסב ג

קסב ד

קסב ה

קסב ו

קסב ז

קסב ח

קסב ט

קסב י

קסב יא

קסב יב

קסב יג

קסב יד

קסב טו

קסב טז

קסב יז

קסב יח

קסב יט

קסב כ

קסב כא

קסב כב

קסב כג

קסב כד

קסב כה

קסב כו

קסב כז

קסב כח

קסב כט

קסג

קסג א

קסג ב

קסג ג

קסג ד

קסג ה

קסג ו

קסג ז

קסג ח

קסג ט

קסג י

קסג יא

קסג יב

קסג יג

קסג יד

קסג טו

קסג טז

קסג יז

קסג יח

קסג יט

קסג כ

קסג כא

קסג כב

קסג כג

קסג כד

קסג כה

קסג כו

קסג כז

קסג כח

קסג כט

קסד

קסד א

קסד ב

קסד ג

קסד ד

קסד ה

קסד ו

קסד ז

קסד ח

קסד ט

קסד י

קסד יא

קסד יב

קסד יג

קסד יד

קסד טו

קסד טז

קסד יז

קסד יח

קסד יט

קסד כ

קסד כא

קסד כב

קסד כג

קסד כד

קסד כה

קסד כו

קסד כז

קסד כח

קסד כט

קסה

קסה א

קסה ב

קסה ג

קסה ד

קסה ה

קסה ו

קסה ז

קסה ח

קסה ט

קסה י

קסה יא

קסה יב

קסה יג

קסה יד

קסה טו

קסה טז

קסה יז

קסה יח

קסה יט

קסה כ

קסה כא

קסה כב

קסה כג

קסה כד

קסה כה

קסה כו

קסה כז

קסה כח

קסה כט

קסו

קסו א

קסו ב

קסו ג

קסו ד

קסו ה

קסו ו

קסו ז

קסו ח

קסו ט

קסו י

קסו יא

קסו יב

קסו יג

קסו יד

קסו טו

קסו טז

קסו יז

קסו יח

קסו יט

קסו כ

קסו כא

קסו כב

קסו כג

קסו כד

קסו כה

קסו כו

קסו כז

קסו כח

קסו כט

קסז

קסז א

קסז ב

קסז ג

קסז ד

קסז ה

קסז ו

קסז ז

קסז ח

קסז ט

קסז י

קסז יא

קסז יב

קסז יג

קסז יד

קסז טו

קסז טז

קסז יז

קסז יח

קסז יט

קסז כ

קסז כא

קסז כב

קסז כג

קסז כד

קסז כה

קסז כו

קסז כז

קסז כח

קסז כט

קסח

קסח א

קסח ב

קסח ג

קסח ד

קסח ה

קסח ו

קסח ז

קסח ח

קסח ט

קסח י

קסח יא

קסח יב

קסח יג

קסח יד

קסח טו

קסח טז

קסח יז

קסח יח

קסח יט

קסח כ

קסח כא

קסח כב

קסח כג

קסח כד

קסח כה

קסח כו

קסח כז

קסח כח

קסח כט

קסט

קסט א

קסט ב

קסט ג

קסט ד

קסט ה

קסט ו

קסט ז

קסט ח

קסט ט

קסט י

קסט יא

קסט יב

קסט יג

קסט יד

קסט טו

קסט טז

קסט יז

קסט יח

קסט יט

קסט כ

קסט כא

קסט כב

קסט כג

קסט כד

קסט כה

קסט כו

קסט כז

קסט כח

קסט כט

קע

קעא

קעב

קעג

קעד

קעה

קעו

קעז

קעח

קעט

קעי

קעי א

קעי ב

קעי ג

קעי ד

קעי ה

קעי ו

קעי ז

קעי ח

קעי ט

קעי י

קעי יא

קעי יב

קעי יג

קעי יד

קעי טו

קעי טז

קעי יז

קעי יח

קעי יט

קעי כ

קעי כא

קעי כב

קעי כג

קעי כד

קעי כה

קעי כו

קעי כז

קעי כח

קעי כט

קעא

קעא א

קעא ב

קעא ג

קעא ד

קעא ה

קעא ו

קעא ז

קעא ח

קעא ט

קעא י

קעא יא

קעא יב

קעא יג

קעא יד

קעא טו

קעא טז

קעא יז

קעא יח

קעא יט

קעא כ

קעא כא

קעא כב

קעא כג

קעא כד

קעא כה

קעא כו

קעא כז

קעא כח

קעא כט

קעב

קעב א

קעב ב

קעב ג

קעב ד

קעב ה

קעב ו

קעב ז

קעב ח

קעב ט

קעב י

קעב יא

קעב יב

קעב יג

קעב יד

קעב טו

קעב טז

קעב יז

קעב יח

קעב יט

קעב כ

קעב כא

קעב כב

קעב כג

קעב כד

קעב כה

קעב כו

קעב כז

קעב כח

קעב כט

קעג

קעג א

קעג ב

קעג ג

קעג ד

קעג ה

קעג ו

קעג ז

קעג ח

קעג ט

קעג י

קעג יא

קעג יב

קעג יג

קעג יד

קעג טו

קעג טז

קעג יז

קעג יח

קעג יט

קעג כ

קעג כא

קעג כב

קעג כג

קעג כד

קעג כה

קעג כו

קעג כז

קעג כח

קעג כט

קעד

קעד א

קעד ב

קעד ג

קעד ד

קעד ה

קעד ו

קעד ז

קעד ח

קעד ט

קעד י

קעד יא

קעד יב

קעד יג

קעד יד

קעד טו

קעד טז

קעד יז

קעד יח

קעד יט

קעד כ

קעד כא

קעד כב

קעד כג

קעד כד

קעד כה

קעד כו

קעד כז

קעד כח

קעד כט

קעה

קעה א

קעה ב

קעה ג

קעה ד

קעה ה

קעה ו

קעה ז

קעה ח

קעה ט

קעה י

קעה יא

קעה יב

קעה יג

קעה יד

קעה טו

קעה טז

קעה יז

קעה יח

קעה יט

קעה כ

קעה כא

קעה כב

קעה כג

קעה כד

קעה כה

קעה כו

קעה כז

קעה כח

קעה כט

קעו

קעו א

קעו ב

קעו ג

קעו ד

קעו ה

קעו ו

קעו ז

קעו ח

קעו ט

קעו י

קעו יא

קעו יב

קעו יג

קעו יד

קעו טו

קעו טז

קעו יז

קעו יח

קעו יט

קעו כ

קעו כא

קעו כב

קעו כג

קעו כד

קעו כה

קעו כו

קעו כז

קעו כח

קעו כט

קעז

קעז א

קעז ב

קעז ג

קעז ד

קעז ה

קעז ו

קעז ז

קעז ח

קעז ט

קעז י

קעז יא

קעז יב

קעז יג

קעז יד

קעז טו

קעז טז

קעז יז

קעז יח

קעז יט

קעז כ

קעז כא

קעז כב

קעז כג

קעז כד

קעז כה

קעז כו

קעז כז

קעז כח

קעז כט

קעח

קעח א

קעח ב

קעח ג

קעח ד

קעח ה

קעח ו

קעח ז

קעח ח

קעח ט

קעח י

קעח יא

קעח יב

קעח יג

קעח יד

קעח טו

קעח טז

קעח יז

קעח יח

קעח יט

קעח כ

קעח כא

קעח כב

קעח כג

קעח כד

קעח כה

קעח כו

קעח כז

קעח כח

קעח כט

קעט

קעט א

קעט ב

קעט ג

קעט ד

קעט ה

קעט ו

קעט ז

קעט ח

קעט ט

קעט י

קעט יא

קעט יב

קעט יג

קעט יד

קעט טו

קעט טז

קעט יז

קעט יח

קעט יט

קעט כ

קעט כא

קעט כב

קעט כג

קעט כד

קעט כה

קעט כו

קעט כז

קעט כח

קעט כט

קפ

קפא

קפב

קפג

קפד

קפה

קפו

קפז

קפח

קפט

קפי

קפי א

קפי ב

קפי ג

קפי ד

קפי ה

קפי ו

קפי ז

קפי ח

קפי ט

קפי י

קפי יא

קפי יב

קפי יג

קפי יד

קפי טו

קפי טז

קפי יז

קפי יח

קפי יט

קפי כ

קפי כא

קפי כב

קפי כג

קפי כד

קפי כה

קפי כו

קפי כז

קפי כח

קפי כט

קפא

קפא א

קפא ב

קפא ג

קפא ד

קפא ה

קפא ו

קפא ז

קפא ח

קפא ט

קפא י

קפא יא

קפא יב

קפא יג

קפא יד

קפא טו

קפא טז

קפא יז

קפא יח

קפא יט

קפא כ

קפא כא

קפא כב

קפא כג

קפא כד

קפא כה

קפא כו

קפא כז

קפא כח

קפא כט

קפב

קפב א

קפב ב

קפב ג

קפב ד

קפב ה

קפב ו

קפב ז

קפב ח

קפב ט

קפב י

קפב יא

קפב יב

קפב יג

קפב יד

קפב טו

קפב טז

קפב יז

קפב יח

קפב יט

קפב כ

קפב כא

קפב כב

קפב כג

קפב כד

קפב כה

קפב כו

קפב כז

קפב כח

קפב כט

קפג

קפג א

קפג ב

קפג ג

קפג ד

קפג ה

קפג ו

קפג ז

קפג ח

קפג ט

קפג י

קפג יא

קפג יב

קפג יג

קפג יד

קפג טו

קפג טז

קפג יז

קפג יח

קפג יט

קפג כ

קפג כא

קפג כב

קפג כג

קפג כד

קפג כה

קפג כו

קפג כז

קפג כח

קפג כט

קפד

קפד א

קפד ב

קפד ג

קפד ד

קפד ה

קפד ו

קפד ז

קפד ח

קפד ט

קפד י

קפד יא

קפד יב

קפד יג

קפד יד

קפד טו

קפד טז

קפד יז

קפד יח

קפד יט

קפד כ

קפד כא

קפד כב

קפד כג

קפד כד

קפד כה

קפד כו

קפד כז

קפד כח

קפד כט

קפה

קפה א

קפה ב

קפה ג

קפה ד

קפה ה

קפה ו

קפה ז

קפה ח

קפה ט

קפה י

קפה יא

קפה יב

קפה יג

קפה יד

קפה טו

קפה טז

קפה יז

קפה יח

קפה יט

קפה כ

קפה כא

קפה כב

קפה כג

קפה כד

קפה כה

קפה כו

קפה כז

קפה כח

קפה כט

קפו

קפו א

קפו ב

קפו ג

קפו ד

קפו ה

קפו ו

קפו ז

קפו ח

קפו ט

קפו י

קפו יא

קפו יב

קפו יג

קפו יד

קפו טו

קפו טז

קפו יז

קפו יח

קפו יט

קפו כ

קפו כא

קפו כב

קפו כג

קפו כד

קפו כה

קפו כו

קפו כז

קפו כח

קפו כט

קפז

קפז א

קפז ב

קפז ג

קפז ד

קפז ה

קפז ו

קפז ז

קפז ח

קפז ט

קפז י

קפז יא

קפז יב

קפז יג

קפז יד

קפז טו

קפז טז

קפז יז

קפז יח

קפז יט

קפז כ

קפז כא

קפז כב

קפז כג

קפז כד

קפז כה

קפז כו

קפז כז

קפז כח

קפז כט

קפח

קפח א

קפח ב

קפח ג

קפח ד

קפח ה

קפח ו

קפח ז

קפח ח

קפח ט

קפח י

קפח יא

קפח יב

קפח יג

קפח יד

קפח טו

קפח טז

קפח יז

קפח יח

קפח יט

קפח כ

קפח כא

קפח כב

קפח כג

קפח כד

קפח כה

קפח כו

קפח כז

קפח כח

קפח כט

קפט

קפט א

קפט ב

קפט ג

קפט ד

קפט ה

קפט ו

קפט ז

קפט ח

קפט ט

קפט י

קפט יא

קפט יב

קפט יג

קפט יד

קפט טו

קפט טז

קפט יז

קפט יח

קפט יט

קפט כ

קפט כא

קפט כב

קפט כג

קפט כד

קפט כה

קפט כו

קפט כז

קפט כח

קפט כט

קצ

קצא

קצב

קצג

קצד

קצה

קצו

קצז

קצח

קצט

קצי

קצי א

קצי ב

קצי ג

קצי ד

קצי ה

קצי ו

קצי ז

קצי ח

קצי ט

קצי י

קצי יא

קצי יב

קצי יג

קצי יד

קצי טו

קצי טז

קצי יז

קצי יח

קצי יט

קצי כ

קצי כא

קצי כב

קצי כג

קצי כד

קצי כה

קצי כו

קצי כז

קצי כח

קצי כט

קצא

קצא א

קצא ב

קצא ג

קצא ד

קצא ה

קצא ו

קצא ז

קצא ח

קצא ט

קצא י

קצא יא

קצא יב

קצא יג

קצא יד

קצא טו

קצא טז

קצא יז

קצא יח

קצא יט

קצא כ

קצא כא

קצא כב

קצא כג

קצא כד

קצא כה

קצא כו

קצא כז

קצא כח

קצא כט

קצב

קצב א

קצב ב

קצב ג

קצב ד

קצב ה

קצב ו

קצב ז

קצב ח

קצב ט

קצב י

קצב יא

קצב יב

קצב יג

קצב יד

קצב טו

קצב טז

קצב יז

קצב יח

קצב יט

קצב כ

קצב כא

קצב כב

קצב כג

קצב כד

קצב כה

קצב כו

קצב כז

קצב כח

קצב כט

קצג

קצג א

קצג ב

קצג ג

קצג ד

קצג ה

קצג ו

קצג ז

קצג ח

קצג ט

קצג י

קצג יא

קצג יב

קצג יג

קצג יד

קצג טו

קצג טז

קצג יז

קצג יח

קצג יט

קצג כ

קצג כא

קצג כב

קצג כג

קצג כד

קצג כה

קצג כו

קצג כז

קצג כח

קצג כט

קצד

קצד א

קצד ב

קצד ג

קצד ד

קצד ה

קצד ו

קצד ז

קצד ח

קצד ט

קצד י

קצד יא

קצד יב

קצד יג

קצד יד

קצד טו

קצד טז

קצד יז

קצד יח

קצד יט

קצד כ

קצד כא

קצד כב

קצד כג

קצד כד

קצד כה

קצד כו

קצד כז

קצד כח

קצד כט

קצה

קצה א

קצה ב

קצה ג

קצה ד

קצה ה

קצה ו

קצה ז

קצה ח

קצה ט

קצה י

קצה יא

קצה יב

קצה יג

קצה יד

קצה טו

קצה טז

קצה יז

קצה יח

קצה יט

קצה כ

קצה כא

קצה כב

קצה כג

קצה כד

קצה כה

קצה כו

קצה כז

קצה כח

קצה כט

קצו

קצו א

קצו ב

קצו ג

קצו ד

קצו ה

קצו ו

קצו ז

קצו ח

קצו ט

קצו י

קצו יא

קצו יב

קצו יג

קצו יד

קצו טו

קצו טז

קצו יז

קצו יח

קצו יט

קצו כ

קצו כא

קצו כב

קצו כג

קצו כד

קצו כה

קצו כו

קצו כז

קצו כח

קצו כט

קצז

קצז א

קצז ב

קצז ג

קצז ד

קצז ה

קצז ו

קצז ז

קצז ח

קצז ט

קצז י

קצז יא

קצז יב

קצז יג

קצז יד

קצז טו

קצז טז

קצז יז

קצז יח

קצז יט

קצז כ

קצז כא

קצז כב

קצז כג

קצז כד

קצז כה

קצז כו

קצז כז

קצז כח

קצז כט

קצח

קצח א

קצח ב

קצח ג

קצח ד

קצח ה

קצח ו

קצח ז

קצח ח

קצח ט

קצח י

קצח יא

קצח יב

קצח יג

קצח יד

קצח טו

קצח טז

קצח יז

קצח יח

קצח יט

קצח כ

קצח כא

קצח כב

קצח כג

קצח כד

קצח כה

קצח כו

קצח כז

קצח כח

קצח כט

קצט

קצט א

קצט ב

קצט ג

קצט ד

קצט ה

קצט ו

קצט ז

קצט ח

קצט ט

קצט י

קצט יא

קצט יב

קצט יג

קצט יד

קצט טו

קצט טז

קצט יז

קצט יח

קצט יט

קצט כ

קצט כא

קצט כב

קצט כג

קצט כד

קצט כה

קצט כו

קצט כז

קצט כח

קצט כט

ק

קא

קב

קג

קד

קה

קו

קז

קח

קט

קי

קי א

קי ב

קי ג

קי ד

קי ה

קי ו

קי ז

קי ח

קי ט

קי י

קי יא

קי יב

קי יג

קי יד

קי טו

קי טז

קי יז

קי יח

קי יט

קי כ

קי כא

קי כב

קי כג

קי כד

קי כה

קי כו

קי כז

קי כח

קי כט

קא

קא א

קא ב

קא ג

קא ד

קא ה

קא ו

קא ז

קא ח

קא ט

קא י

קא יא

קא יב

קא יג

קא יד

קא טו

קא טז

קא יז

קא יח

קא יט

קא כ

קא כא

קא כב

קא כג

קא כד

קא כה

קא כו

קא כז

קא כח

קא כט

קב

קב א

קב ב

קב ג

קב ד

קב ה

קב ו

קב ז

קב ח

קב ט

קב י

קב יא

קב יב

קב יג

קב יד

קב טו

קב טז

קב יז

קב יח

קב יט

קב כ

קב כא

קב כב

קב כג

קב כד

קב כה

קב כו

קב כז

קב כח

קב כט

קג

קג א

קג ב

קג ג

קג ד

קג ה

קג ו

קג ז

קג ח

קג ט

קג י

קג יא

קג יב

קג יג

קג יד

קג טו

קג טז

קג יז

קג יח

קג יט

קג כ

קג כא

קג כב

קג כג

קג כד

קג כה

קג כו

קג כז

קג כח

קג כט

קד

קד א

קד ב

קד ג

קד ד

קד ה

קד ו

קד ז

קד ח

קד ט

קד י

קד יא

קד יב

קד יג

קד יד

קד טו

קד טז

קד יז

קד יח

קד יט

קד כ

קד כא

קד כב

קד כג

קד כד

קד כה

קד כו

קד כז

קד כח

קד כט

קה

קה א

קה ב

קה ג

קה ד

קה ה

קה ו

קה ז

קה ח

קה ט

קה י

קה יא

קה יב

קה יג

קה יד

קה טו

קה טז

קה יז

קה יח

קה יט

קה כ

קה כא

קה כב

קה כג

קה כד

קה כה

קה כו

קה כז

קה כח

קה כט

קו

קו א

קו ב

קו ג

קו ד

קו ה

קו ו

קו ז

קו ח

קו ט

קו י

קו יא

קו יב

קו יג

קו יד

קו טו

קו טז

קו יז

קו יח

קו יט

קו כ

קו כא

קו כב

קו כג

קו כד

קו כה

קו כו

קו כז

קו כח

קו כט

קז

קז א

קז ב

קז ג

קז ד

קז ה

קז ו

קז ז

קז ח

קז ט

קז י

קז יא

קז יב

קז יג

קז יד

קז טו

קז טז

קז יז

קז יח

קז יט

קז כ

קז כא

קז כב

קז כג

קז כד

קז כה

קז כו

קז כז

קז כח

קז כט

קח

קח א

קח ב

קח ג

קח ד

קח ה

קח ו

קח ז

קח ח

קח ט

קח י

קח יא

קח יב

קח יג

קח יד

קח טו

קח טז

קח יז

קח יח

קח יט

קח כ

קח כא

קח כב

קח כג

קח כד

קח כה

קח כו

קח כז

קח כח

קח כט

קט

קט א

קט ב

קט ג

קט ד

קט ה

קט ו

קט ז

קט ח

קט ט

קט י

קט יא

קט יב

קט יג

קט יד

קט טו

קט טז

קט יז

קט יח

קט יט

קט כ

קט כא

קט כב

קט כג

קט כד

קט כה

קט כו

קט כז

קט כח

קט כט

קי

קי א

קי ב

קי ג

קי ד

קי ה

קי ו

קי ז

קי ח

קי ט

קי י

קי יא

קי יב

קי יג

קי יד

קי טו

קי טז

קי יז

קי יח

קי יט

קי כ

קי כא

קי כב

קי כג

קי כד

קי כה

קי כו

קי כז

קי כח

קי כט

קיא

קיא א

קיא ב

קיא ג

קיא ד

קיא ה

קיא ו

קיא ז

קיא ח

קיא ט

קיא י

קיא יא

קיא יב

קיא יג

קיא יד

קיא טו

קיא טז

קיא יז

קיא יח

קיא יט

קיא כ

קיא כא

קיא כב

קיא כג

קיא כד

קיא כה

קיא כו

קיא כז

קיא כח

קיא כט

קיב

קיב א

קיב ב

קיב ג

קיב ד

קיב ה

קיב ו

קיב ז

קיב ח

קיב ט

קיב י

קיב יא

קיב יב

קיב יג

קיב יד

קיב טו

קיב טז

קיב יז

קיב יח

קיב יט

קיב כ

קיב כא

קיב כב

קיב כג

קיב כד

קיב כה

קיב כו

קיב כז

קיב כח

קיב כט

קיג

קיג א

קיג ב

קיג ג

קיג ד

קיג ה

קיג ו

קיג ז

קיג ח

קיג ט

קיג י

קיג יא

קיג יב

קיג יג

קיג יד

קיג טו

קיג טז

קיג יז

קיג יח

קיג יט

קיג כ

קיג כא

קיג כב

קיג כג

קיג כד

קיג כה

קיג כו

קיג כז

קיג כח

קיג כט

קיד

קיד א

קיד ב

קיד ג

קיד ד

קיד ה

קיד ו

קיד ז

קיד ח

קיד ט

קיד י

קיד יא

קיד יב

קיד יג

קיד יד

קיד טו

קיד טז

קיד יז

קיד יח

קיד יט

קיד כ

קיד כא

קיד כב

קיד כג

קיד כד

קיד כה

קיד כו

קיד כז

קיד כח

קיד כט

קטו

קטו א

קטו ב

קטו ג

קטו ד

קטו ה

קטו ו

קטו ז

קטו ח

קטו ט

קטו י

קטו יא

קטו יב

קטו יג

קטו יד

קטו טו

קטו טז

קטו יז

קטו יח

קטו יט

קטו כ

קטו כא

קטו כב

קטו כג

קטו כד

קטו כה

קטו כו

קטו כז

קטו כח

קטו כט

קטז

קטז א

קטז ב

קטז ג

קטז ד

קטז ה

קטז ו

קטז ז

קטז ח

קטז ט

קטז י

קטז יא

קטז יב

קטז יג

קטז יד

קטז טו

קטז טז

קטז יז

קטז יח

קטז יט

קטז כ

קטז כא

קטז כב

קטז כג

קטז כד

קטז כה

קטז כו

קטז כז

קטז כח

קטז כט

קטח

קטח א

קטח ב

קטח ג

קטח ד

קטח ה

קטח ו

קטח ז

קטח ח

קטח ט

קטח י

קטח יא

קטח יב

קטח יג

קטח יד

קטח טו

קטח טז

קטח יז

קטח יח

קטח יט

קטח כ

קטח כא

קטח כב

קטח כג

קטח כד

קטח כה

קטח כו

קטח כז

קטח כח

קטח כט

קטט

קטט א

קטט ב

קטט ג

קטט ד

קטט ה

קטט ו

קטט ז

קטט ח

קטט ט

קטט י

קטט יא

קטט יב

קטט יג

קטט יד

קטט טו

קטט טז

קטט יז

קטט יח

קטט יט

קטט כ

קטט כא

קטט כב

קטט כג

קטט כד

קטט כה

קטט כו

קטט כז

קטט כח

קט

שם ים לברך עליהם שם לפי שכרוך הוא עליהם כלומר כיוצא כ
כיוצא בהן תמרי עם פירות אחר ליה רבי יוסף פליג שם על רבן שמעון
בתר מזונות ואת מברך עליהם תחלה ומסיק לימר ליה זימון מיקר מניסתי פירות
מיקר מכילתי ומיכא דכתיב סעדה הוא לכל פירות הוא למימר כיון דאין
לנפשם שם קפה טעונין ברכה לפניהם ומה ת"ל ומיקן כתב מזונות ולא
קפו לומר מזון שום ברכה לעצמה אלא לומר ליה וירד שמים בחוכל פירות בסעודה
יאכל קנה שם תחלה בלא פת ויברך עליהם ואחר כך יאכלם אין כפת אין בלא
פת: לי רבי יוחנן מי שבטריה פת דורמי' מחמת בסעודה לתי ולימטריה פת
קפז מחמת דפשיטא ליה דשאר מקיון דפת פוטרתן וכן היו מוכנין דגיגוז תם ולי' בלא
לברך על שום מקיה בתוך הסעודה פוק מיין וכן מוכנין בגרפת: תנ' בשלשה
קפח קובעין עצמן על היין כגון פורים או בברית מילה או אין היין פוטר אב לסון
תוספ' פרק כל הכשר והל' ופסק רי' דשאר מקיה פטיר לי' לאין היין פת פוטרתן ולא
פריך רק מיין דמשיב ליה הכא מחמת בסעודה משום דמיגרר גריר ומקיה
קפט לאכול על ידו ומי שמברך על שמים יברך על כל מעם ופעם דמשיב כמלך וכ"ג
פוסק למען דשתי מיא כגון בסעודה מברך ומיכא קמיית והו לא: ושמלתם
שם אלי רגיל לברך על שמי בחמצע בסעודה ובקבע בשאת שם דודי הל' יש
בי שם לפריך הכא יין כמי שבטריה פת דוקא כיין שייך לומר מעו' דוין
קפי כל מיס אין פת פוטרתן לא קשיא מידי משום דלא זייכי כדמוכח בחמיכין
דשמור קוכם כל הזן עלי מזון במיס ומלח ומשמע דשאר שקיר מקיון דזייכי
יותר ממיס פת פוטרתן ואל דברי אלא קשה לי הלא יין פוטר כל מיני מקיה אף
על פי שאין בהכתו כורש כדי שבעו ולא קיימ מידי לשאר מקיון ושם כן מין
קפיא שלש ככך אלא כמו שיין פוטר כל שאר מיני מקיה לפי שבאין מהשקה
קפיב יין והוא דשם לכל שאר מקיון ולכך הוא עיקר לענין ברכה וכשם שעליה לו
כמו כן לפי שעיקר שעודתו משת עיקר לענין ברכה: ולמיתי כתוב לגבי
מקיה תלמוד גבי יין טפי מגבי שאר מקיון דשאר מקיון לא מיפיכי בשום
קפיג מחמת בסעודה כמו יין שמחמת כם יין שלש מתלוה לאכול ובבר הייתי סבור
שמטעם זה היה אומר הי' יוסף שעל השום נריך לברך בתוך הסעודה אבל שאר
מקיון לא לפי שבסופים היה מחמת בסעודה' כמו יין אבל שאר למיתי שמחמ'
שאר מקיון לשום לברך בתחלת בסעודה ובתב הי' יוסף שכן ראיתי שמחמ'
קפיד רבותי מכל שלש בסעודה ובתב הי' יוסף שכן ראיתי שמחמ' ברכת מזון
ולדידי כל מקיון שם בדברים שבאין בתוך הסעודה ופת פוטרתן: לתמניות
פיר' בקונטי' שובלין שם ול' פי' דביניהו כלום ובתב רבי שלשה לפוף לתמניות לקוף
מקורין כלום בשלש בלא פטר להו את מברכה שלפניהם בלא מיניהי מחמת
קפיה בסעודה טפי מחמת בשא בבשלין בתוך הסעודה שהעומ' ברכ' לפניהם ולא
לאחריהם מקיומף את שבשה בבשלין לפי שבא עליה בסעודתי' ברוך לברך עליו
המזון ונ' ברכות אחת על שתיה מחמת בסעודה כל שכן כלום שהם לפתניות
בלא מיניהי בשא בסעודה: ככך לבטלת ידיה למיס לאחריהם ברכת המזון
קפיו והילכך כיון שבטל ידיו לאחת בסעודה לאחריהם לא ילכל כלום עד שיברך על מזונו:
קפיז והוא הדין אם אמר אב לן ובריך לפי בלא נטילה בלאם לקמן: אלא בשבעות כו'
קפיח לדעתיה ליטול לאחר המזון ולשתות וכי ברי' ברישא אלעזר' דאבי' אבל בשאר
ימות השנה לא ובפ' לעולם לדילן הוי יין שבתוך בסעודה' דאין אנו מוכנין ידינו
מן הסתם על ברכ' המזון: אליבא דאחמר מחמת בברכן היה לסלק הטלטל קולם
ברכ' המזון ולכאורה קשה למוכח שלא שלחו מקפידין שלא לסעיר בלאם קול ברכ'
המזון ושמע נם מיניהם לא היו מסלקין מהלחן מקיומי המברך רק מלפני המוכנין
לפי שהיה לסם טלטלת קטנת וכל לאחר אוכל דבני עצמו על טולחנו אבל לאחרנו
שאנו מוכלין כולנו על טולחן אחד אין נכון לסלק הטולחן עד לאחר ברכת המזון:
קפיי אחכא דרים בלוחא שמבי ומי שסכא לאכול שפיקומין ואמר הב לן ונבריך מיכו
קפיכ סיפא דשבת לאכן לאחכא דשאכול שפיקומין ולי שכא ונברך ולא שכל שפיקומין סומך
קפיכ על מזונות שלשם מכו' עשויו וכא לאחרי בי אמר הב לן ונבריך לסור למסקיס
קפיל דוקא בשאר שבעל הביא אבל לא אוכא לאין כאחרין בשאיכת האוכא:
קפיל אכסא קמל ואכסא לברכתא ואפילו אם ביכך על יין שלאחי המזון כיון לביכך
ברכ' המזון הוי אכסא ונריך לברך בא הנפן ומכאן אתה למוכח שאל לברך על היין
קפיט שבתוך המזון כשביכך לאחרון שכל על היין של ברכ' המזון נריך
לברך בורא פרי הנפן ואין אנו יודעין אם יש לו שיעור אם לאו: תיקשי לכו
למימרי אי אב מיברך ברכת המזון ול"ש אפי' אב מיברך בורא פרי הנפן משום דזה
לאחרת: יין שבתוך המזון הוא לאחרת שבשעתו ולא תהי לאחרת ומפיק
לאחרת דקשיב אבל ביכך של יין שלאחי המזון פוטר את שלאחר המזון לתרויהו
קפיי לאחרת וכ"ש אבל ביכך של יין שלאחי המזון לאחי לא תהי לאחרת ומפיק דבי
שמאי דאמרי אין מברכין על הכוס עד שיהא מזוג בו מים כדי שתהא שתוי יין
קפיי בהן ואין מברכין על היין עד שיהא בו מים כדי שתהא שתוי יין בהן: ואמר
רבי יוחנן מי שבירך על היין שלאחר המזון אין צריך לברך על הפירות
קפיי שלאחריו שהרי בירך על היין שהוא עיקר וכל שלאחריו טפלים לו: ואמר
רבי יוחנן מי שבירך על הפירות שלאחר המזון אין צריך לברך על היין
קפיי שלאחריו שהרי בירך על העיקר שהוא פירות וכל שלאחריו טפלים לו: ואמר
רבי יוחנן מי שבירך על הפירות שלאחר המזון אין צריך לברך על הפירות

פירש לעם שיהא שומעו ועונה אמן כשהוא לפניו לא יענה אחריו כדי שלא יהא נראה כמפסיק בין ברכה לברכה ומי שעמד לברך ונזכר לברך לפניו מברך ואחריו כורע ומתרומם ומברוכים כמו לפה וכברים אחרים שלי שיעשה לעולם כלא הם ועל כל מה שהיו לברך מה שברך לפניו כשם כל מי שכשעולם שנתם אם לא ברכו יכולין לחזור בעולם כלא הם שלא ברכה כי אם לעתיד בשלמא כגון תפוחין ואגסים ומסיי ברוך שי העולמים ובירוש מפיים בשי שעולמים שמרים של יין מברך שהכל לפני לאחר שיגמע אלא כשהרים ומייירי כגון דרמע כשו מיא כדלמר פרק שמוכר פירות אבל שמרים לפני כשם כשם כל שי כלומר כל שב

בשם ולשבח שמקבלין מפני כבר שנקדמוהו אפילו אין יודע למי מברכין ולמי
מקבלין אלא מוטל בספיקו מברכו לי מדשמר רבי יהושע בן לוי לעולם
קטן שמוטל בספיקו לחייבו אין יודע למי מברכין ולמי מקבלין אין מזמנין עליו
אבל עונין אחרי המברך ומשלימין אחריו לשבח ומכוין בשניהם ובברכת המזון בשבח
בשם ולשבח שמקבלין כלפרי וכן עבד לחד מסליק אבל תרי לא כלשמר רבי
יהושע בן לוי והוקש לשבח לברכת המזון אבל לא לשלשה לזימון ולא כמו שכתוב
בברכותיה דבר שכהונה פתח תיכוף עונין אחריו ומכוין בשבח ובתי פתח לשלשה
מהו ופשיט לכל הכן הוא וכן פירש רב אחאי בשלהי בקטן שולח למכון עסר ולא
חולק ולא מכח שהלכה שלא כן דרבו דקיימא לן לחומר שלא לכוונו שם שמי לבטלה
ושויהו ותני כותיה דרב תפלת הדרך לעולם בני אין מקדקדין בקטן לפילו לרבי לא
דמשמיר בזימון הוא דמשמיר אבל בשניהם לעבר לא פליג אלא יהושע בן לוי דקל
בותי ולית ליה מאן דשמע לרבי אחא דפריך כמי לעיל פיתיה בכלל ונקדמתהו דשכיחא
בדי אבל מחוייבי אינו ובני בריית ובני מילי דקטן מצטרף וכן עבד אינו דוקא
כשיהא גדול מכרך אבל לשפוקי לפרים מיכאו לא דהא בשלשה ל"ש ממילא כל
שאינו מחוייב בדבר אינו מוציא לחברו ת"ש ורי"ת כתב דלית ל"ת שלא רצה לעשות
מעשה בקטן ואפי' הוא לי לצטרף לי' לברכת המזון ולקבלה ואפילו שכשהגדיל
פתיר לא' כל שלשה ל"ת לא היה עושה מעשה והיה אומר אין כאן מקום שיעשה
קטן כאיש אי הוא שכאילו רק לשכינתיכור שהוא בפרקי רבי אליעזר בשלשה
מצטרין רבי אליעזר אומר אי אתם מניחין ס"ת ושנים שנולם ואין מזכיר
שם כלל אינה קטן הוא שם ס"ת אינו לצטרף בין שניים אלא משמע למילתא
דשקיל מושיל ס"ת בלא קטן ושוב הוכיר ר' מירוס דאין עושין קטן כאיש לזימון
של ו' ולא לג' של שלשה ולא לתפלה על שיבי שערות לשמר רבי יהושע בן לוי
יפה כחו זימנין לשכלי אם אינו אלא מפני הכבוד ולא זמני עלמי על לייתיתי
רמח שבי שערות וכן שהיה רב נתן בשל תלמיד שהיה מכובד בעיניהם ונתן רשות לאיש אחר לזמן
בעוני עולם נרך דאמר לשמור לכל ירחי שאם אלא לצטרף קטן לא לזימון ולא
רמט לתפלה עד שיביא ב' שערות: מ"ט משום כוס אחד כי רבינהו לו כזית יין כתב
רבי אחאי שאין שלשה לברך אלא אחד ואחד יוצא להם כוס מצטרף ואפילו ברוך שאכלנו
ובוכל לומר שאין מזמנין בכלל אכילה כלשהיה ס"ל דשנויות וכל ר' ורבים מירוס
תניא שנים שלכלו פת ואחד ירק מצטרף ואשר מקנו שלא מקני ס"ל כבן ורבנן פליגי עלה ועוד
הלכה כחותה בריתא דלא שאני מסיק עלה מקני ס"ל כבן ורבנן פליגי עלה ועוד
הוכיח מירושלמי דאוכל פת ואחד ירק מצטרף ואשר מקנו שלא מקני ס"ל כבן ורבנן פליגי עלה ועוד
מצטרף ונכרכה לדעת שלשתן כן מלא מזכיר כלל מצטרף שאי לגן ואחד ירק
ולא לגרסינן משום דבריה ברכות לחרין לא אחרו אלא בג' אבל בי' אע"ג כו' שמע
רמי דתמיר טפי בי עקר מכג' וכן פסק רבי אחאי אלא בג' משום דשכיח בשם רבי שמעון
עבד ואשר מצטרפין כין לתפלה כין לברך אלהינו ומשבח דרבי אליעזר שאשר
עבדו ושלשתן לי לחשבון דוק בשיחרו אבל לא פילג אשכרו לא ואשר לשמע יש לומר
רמי תרי מזון ושבלי אחד ומילא נקט: ולהוציא לחרי עד שיאכל כזית לגן אומר רבי וכן
כל שמיושבו בבי' וכשיצא מלרכן וקרבי לסמוכה ניכרו ולאויתי מפ' מי שהתו
לקמיי פרק מי שהתו אלא לתי לרבכן ומפיק לתוריתא ואכל כשיצא אפילו לא אכל
לגן אלא לחרי שאפילו כדי שכיעה אינו יכול להוציא אפילו לא אכל
כלל כלשמ' ש"מ דאוכו כל כברכות כולן אפי' אינו כו' וברכת המזון
משיצא כברכת הלחם למצא וברכת היין לקידוש לשוה אינו וכל ישראל ערבים
זה בזה ואפי' אינו מכוין ואם לכשיגיע ככה כזית משום דבעי למימר שהלכה
משלו ואר' אליעזר ממין פי' נפ' לכזית וכשיצא לתוריתא ואפ' שם מלקדקים
רמנ ולוסרי על כזית וכשיצא שהוא לתוריתא: מתקיל בשמא שאומר בשמו וכן פי'
ר' יוסף משום דדקה הוא לעגן תפלה ותניא ואין אומר לעגן תפלה ותניא בשר
ואין כך לרבי ל"ל ולרי דפוסק ומפיים בשמא דיקא לא לשמוי מטבא שברכות
ולתפילה אפ' בשמו ולפיים בשמא דיקא לאמר אין בשמו בין דשם בכל
קרוי בשמה ולא קשיא שפ' שלא לפשוקי לא בעי לתקיל ולפיים בשל שבת אלא
רמא לוקא בשמא מזכיר של שבת ואומרים כמי בירושלמי פרק הלן קדשים תניא
אסור לתבוע נכרו בשבת אפי' מיום שאל לנכרי הוא כך אבא מרי למימר אבינו
רשעו וזכינו בשבת אמר ליה טופח שברכה כך היא וכל שכן למי שאינו למימר רשם
רמא שמונו כל כך תפילה יהיה מכאם: ברוך פיקדים ברית לעולם כגון על בריתך
שנתמלת בשרנו ועל תורתך שלמדתנו וכו' בר' מילה ובר' מקומו בשיני ונתלבל
מועד ונשרבו מועד בכל אחת ואחת על הקודם ל"ש אלא לומר ברית ותורת
חיים ומזון אמה לנו להודו על החיים שנותן לאבותינו אלא ברית כמו על
בריתך שחתמת בבשרנו ועל תורתך כו' וכן פי' ר"י: תחלה ואוף סודה לך ס' שפיכת
ועל כולם לנשמות מודים לך מלכות בית דוד בכוסו ירושלם שעל ידו נתקדשה
ירושלם: לעולם אדם מרעיף הולב בעי מיסדר לם בשבוע ומטיר: ומבטלין לקדוש

שבת לקדוש היום אלא בשעת שמפין לו להזכיר שם
אלהות שמים לשם מקדש מבדיל ביניהם ומטהר: קודר לרשם לילה בתחלת ברכת המזון
כלמרי נבי קפלא עקר רבלין קודר לרשם ושקם קוף לשיכא עקירת רבלים אבל
בשם שיום מברכה שיש עקירת רבלים: לשי בעי לכיל ולי בעי לא לכיל פי לשי
בעי לכיל שם שמיא ל"ל לא לכיל כלל שמסור לשמעות בל"ש ושמע רבי יוסף
לשפילו אל ל"ש בשבת לשמעת שוא קונם לאכול שמכר אין מזמירין קודר
קונם לכילא בשבילי ל"ש ומברכ' לשמר נתן לשמי לשמע לשמי לשמי לשמי
כוכר קול שמשה בשבוע ומטהר לשמע לשמי' פרק תפלת השחר לשמר מפיר
קודר בלילה ש"מ תפלה קודר אבל ברכה שמת כי שכא שומרא שבי בלילה ושבוע
שלישית של שבת מסופק ר' לשמע לישב כל"ש לשי בעי לא לכיל שם שיני תרגימ'
כלשי ל"ת נבי שעונת שוכח: ולשכחה כרבי מאיר בכזית ושמע לשבלמא רבי
מאיר ורבי יהודה שלכה כרבי יהודה בשם שלכה כרבי מאיר לשמע ליה רבי
יוחנן בשבוע שלישית לעיל לשון מוציא רבים ילי קונסן עד שיאכל כזית לגן וכן לעיל
גבי אבל כזית שלם וכן פי' ל"ת ושנ' ושלמתי ולעכין שהיו לשבת פרק כיצד
מברכין לשם לשפות בשות מכזית לן ויותר מכביצה כי יש להסתפק שם יש לברך
שלרבי שלשה לשפות מכזית לן כמי דוקא כביצה לשילמא מודה רבי מאיר לרבי יהודה
בשתי כלשהיו רבי יהודה שלכה שיש שם שתיצה ושי זן זן כביצה לן שמא יש
לילוק בין שביצה לשלכה לשביצה לשתיים כתב שם' לשתי דקל ושבע' זו שתייה לשם כן
לשמר כזית לשוריתא כלשהיו שלא לן שם שתה לא שתה לא מיני לריך לשתות שבל שם לשיני
לא לשמה מלשוריתא שלא לן שם שתה לא שתה לא מיני לריך לשתות שבל שם לשיני
רמח לשהיו לן שבלנו ושתו שלא שתי לריכין ושיולך מי שבלנו ולא שתה לא מיני לשוניו
לשהיו לן שבלנו ושתו שלא שתי לריכין ושמיימוני כתב לשין
לברך לשהיו שלא שם כן שתה רבינו וכ' בשם' וכן שאף רבינו שאיר בכתב הר'
רמט שמואל שכותב: נ"ך שלשהיו ולב' לשתי לריכין ושמיימוני כתב לשין
לברך לשהיו שלא שם כן שתה רבינו וכ' בשם' וכן שאף רבינו שאיר בכתב הר'

רכז בקשה הלכך יפה למה אין מברכין על הפור כל שעה שנכנסין שמא שכרי לפור ליהנות מן הסעודה אלא ברכה ויש לומר דלעיל בפגעו נכנסה לבל בשאר שנאה אלא ואפילו שמברכין לפור שעתא היינו לפי שמתקדם בכל יום: אל עבל בפונג כו' כרי, כי דלעיל בשם צריך לפור למקומו ולבדך ורשכם פי' בשרבי פנחום בכל יום.

רכח מיכין שרי לחזור למקומו ולברך: עיר והקדקשתה אלא מים דשנאים כו' פרי דוק לשם שפיו רבנלין ליטול ידיים לאחר שעור' מפני מלא סדומית כי ניחיכה היו רבנלין לטבול במלא כדלמר' לאחר שכילתך שכול מלא שכל אלא שאין מלא סדומית מבני ניחיכו ואין אלו רבנלין לאחר שבשעה לטבול במלא אין שכטילה מעכבת שלברך

רכט ומיהו שנשים המשונים שרבנלים ליטול לאחר שבשעה ודלי לשם מעכב ופי' רב יהודלי נאון אל שאין מברכין אלא נקטו אלא משום שכנית מלא סדומית שכל שרשם שפק בשפר ירנים מברניה שכבא ושייתה קדושים ו' שמנה וקדושה ופרישה ליטול מים לאחרונים אפי' אלא נמקום שכנית מלא ניח לברך עליהן וכן שמא משמע אל אל יפסק בין מלכי נאלא שרשם לרשנ"ם לשם כן שמן כמי שיברך לפניהן כי קדוש זה שמן ואי' משם כאן היה לומ' ליחיד ודלי אין לו לברך על מיס לאחרונים שכל ברכ' מזמון מברכים עליהם כדלמר' בפרקי' לשמר ליה רבי לרב קום מצי ירך וכו' ולמר' בשבועות ומה מיס דשנוי לפי שבני לכיל מברך שאחרונ'

רל לא ס"ם ואוד כפי' שלו יחיכה קדם וכו': דיני נטילה בקדשת נטילה על שם שמניחים ידיו כלכתי' ונטלה ויפשה ו"מ נטילה על שם שנטעל שם שכל שאר כו שהיא לשאר כלי שהיה לרשנ"ם כלמר' כ"ל לפסק שנבע לפטל שם כלי שבו שהיה וזו היא רבינות של קודש ושרש"י ל"ל שכלי נקדש כיא שאל ורש"י פי' לפטל שם משק' כמו שיספרנום ופ"ק שרנשם לפטן לפסק לזהו לפנע לפטל שם שכלי שאחוי ושיה רשנ"ם פיטור לפטל זהו היא רבינות ומ"מ לפטל שם שכלי שאחוי רבינות ושיה רשנ"ם מכוח משום סרך תרומה לי כמי כללים ר' אליעזר ב"א ודילו לא שנקט כמי וגו' שם כל שנשר ונקן נוטלין לידי לאחרון ולתרומ' למעשר וכל שאחוי לנטילת ידי נשקר מן השעה לפטל לא לאכול פי' ואפילו שנשיל שאחוי אינו לאחר ואשמטל ידיו לאחר פרי זה מבני ברוח ושם בני שם שמין מברכין שבריך נטילת ידים כי שם על נקיון ידים של דבר שאחוי לרשון ולתרומ' למעשר וכל שאחוי לנטילת ידי נשקר ואלא נקטו לפטל שאחוי ידים כשנו לשרך גם שחרית ושרכה זו על נטילת ידים רבנלין שם לשרך אוקם קודם שיגוב לפי שכל שרכות כולן שברך עליהן שנשר לשבייהן מן מאוחה לשכתי לא חזן כבון שלום שנוכח כשנשר שאין שאחוי לפטל שאחוי ידים כשנו ואלא שכור לו נקנו שכשום משק' למט שרבינו ואם הוא שכור למשלה שם אינו נוטל: הגהה ודוקא לאכילה שכל שייך לא נרע שברור לו קיסם ואין צריך לשם ניטול ידיו שרבינות אא לאכילה שכל לאכילה שם אין לו מים יכול לקנח בשאר לשרך לכיוצא לשרך נקיון כפי:

רמ ס"ק: הלכות נטילת ידים ל"ן מים שנשנים נוטלין בין על גבי כלי בין על גבי קרקע בין נוכן בין חמין ואפילו חמי הפור ביותר שניל נוטלת בו כלי שרבינות פרק כל שכשר חמי הפור פלונתא לשוקים ור' יוחנן ופסיק רמ"כ ר' יוחנן לשמר' חמי הפור נוטלין משן לידים וכלשמר' לניל לשנשים שפילו ניל נוטלת בהן מוקר שרוחים רשויין לשקיית שכמה נוטלין משם לידי נשם לא אין נוטלין כלשנן מים שכשם לא מסקיק בשמה נכלי פסולין בקרקע טשנים רבי אליעזר אף בקרקע טובל כשם כל נשנו אלא לא בניחיכו ורבנלין ולכנו לשפסקיכו שכת בירת נזירה שנו משם ושנא קשה לא נזר ושכיפליגי ובן נרשה לי לשם שפשלו משום שמרשני ולא שמיכים רבי' נוכחים פרק שני לשיני שכא שמי שכוריו שכת זה בשר זה ובלבד שיהא כלי שרת ניכר ושלו לשנן נוטלין לרבע או שמשם זה בשר זה ובלבד שיהא כלי שרת ניכר ושלו לשנן נוטלין משם לשנן ושנא שכשר לשנן נוטלין לשנן ושנא שכשר לשנן נוטלין לשנן ושנא שכשר לשנן נוטלין

בנוסח לפתח לכל מי שפיך רבונית בעת לפתח ידיו טפורות לתקן פתח נוטל ידיו
מטהיפה לפתח ר' מאיר מטהיר על ביטול מרבינית ושתה כפרש לין שתי טהיפות
כי בטהיפה הרשתוכה ביטהלו מים שבעזו כיד ובלו מים שבטיים וטהירו לוחה
מים ולם בטל ידו לפתח בטהיפה רשתוכה ולפתר כך בטל שתיהן בטהיפה שניים
טהילות בטל ידו לפתח ובטהיפה בתבריה טהלה ושוב תכן בטל לפ הרשתוכים
ובמבע על ידו נרור לו קיפה ידיו טהילות שלין מים בשתוכים מטהרין אלא
מים שעל גבי היד ושתעתי שרבינו משתן שרשן בפה שבינו בכר ושלא תגע ידו שבכר
שפך עליהם מים שני פעמים על ידו שנית שלא שפך עליה רק פעם לחת:

נעא צריך להגביה ידיו בשעת בטילה בלתי מרבינן פרק קמא דברטה מים רשתוכים שרי
להגביה ידיו שלא לפ יבניה ידיו קיימיהן שמא מים הרשתוכי שטהילו יבלו מון
לפרק והמים הבניה לפ טהרו אלא מים שלמטה מן הפרק ולא המים שובלו מון
לפרק כיון שלינן במקומן ואתר כך יבזו המים שהיו מון לפרק בפיפיל ידיו
ויטהלו מים שעל הפרק ובני משמע פרק קמא דמסכת ידים ומייתי לה רש"י

נעב בפירושו פירקין קמא דחוטה: תמי רבבן בטילת ידים לחולין על לפרק
ולתרומה על לפרק ולקידוש ידים ורבלים במקדש על הפרק ומפרש רש"י לחולין
על הפרק על קבר אבבעותיו שלמטה לתרומה על הפרק על חיבור שבעותיו
לגב היד ולקידוש ידים ורבלים על שעבול שקורין קול"ם בלעז: הגה"ם

נעג ואיתיה יש ולא שפכתי לשלריך פה ובמו ליטול על מקום חיבור שבעות לגב
היד כדאמר עד כאן בן לחולין בין לתרומה תניא כל רבר שאין בטילת הגוף
תוך בטילת ידים לחולין לא כן צריך ליזהר לנקות ידיו שלא יפא על ידיו פוא
רבר שאין כבון טיט או בוקא תא בשמורן ואם יש פא כל כך שמקפיד עליו תוך
לף על גב רבני טבילה אמו מפסירין לפילו אימו מקפיד ואין לתניא בתוספת כל
שאין בכלים תוך בשבר ובשבר משתברו ובחולין אין תוך היכ לומר לפתם
מיירי לכבי שעת תולין שבשעו על טהרת קרש ועל טהרת תרומ' ולא מיירי בהילים

נעד וכן צריך ליזהר בכל שאר תניות בשר וופת ושאר רברים צריך שלא יפא ידיפ
פלעת בין בטילה לפשולה כלתמרינן בברכות לף על לפי יכול להיות שמוציל
כלתמר' כל שבשר תמר רך מוטל פלא ידיו שתרית ומתבה עליהם כל היום כולו
ולף על גב לליכא שעת שלשק יכול לשקוטי ולפכי מאן לומר לוק' בשר שלשק
ובטל מוסיף שלך אתר שמיקל ולוקק בשוטר כל היו' שלא טיבשן אבל אם טיבשן
אין מוציל התבלי כי אם היכא שאין מים בעיר ואיכא טורח לבקש לי כמי לוקא
בשרית מוציל אך לא תקלי לשאר היום: שבל מביא שבשא ובטל ידיו

נעה יש לומרים לשותה בטילה פיבא מועלת לשטוחה לפי שמברך ברכת אתר יבר אף
שלשה בין בטילה לשטוחה כלתמרינן בברכות אך על לפי שבלי יכול להיות שמוציל
כלתמר' כל שבשר תמר רך מוטל שלא ידיו שתרית ומתבה עליהם כל היום כולו
ולף על גב לליכא שעת שלשק יכול לשקוטי ולפכי מאן לומר לוק' בשר שלשק
ובטל מוסיף שלך אתר שמיקל ולוקק בשוטר כל היו' שלא טיבשן אבל אם טיבשן
אין מוציל התבלי כי אם היכא שאין מים בעיר ואיכא טורח לבקש לי כמי לוקא
בשרית מוציל אך לא תקלי לשאר היום: שבל מביא שבשא ובטל ידיו

נעו יש לומרים לשותה בטילה פיבא מועלת לשטוחה לפי שמברך ברכת אתר יבר אף
שלשה בין בטילה לשטוחה כלתמרינן בברכות אך על לפי שבלי יכול להיות שמוציל
כלתמר' כל שבשר תמר רך מוטל שלא ידיו שתרית ומתבה עליהם כל היום כולו
ולף על גב לליכא שעת שלשק יכול לשקוטי ולפכי מאן לומר לוק' בשר שלשק
ובטל מוסיף שלך אתר שמיקל ולוקק בשוטר כל היו' שלא טיבשן אבל אם טיבשן
אין מוציל התבלי כי אם היכא שאין מים בעיר ואיכא טורח לבקש לי כמי לוקא
בשרית מוציל אך לא תקלי לשאר היום: שבל מביא שבשא ובטל ידיו

נעז יש לומרים לשותה בטילה פיבא מועלת לשטוחה לפי שמברך ברכת אתר יבר אף
שלשה בין בטילה לשטוחה כלתמרינן בברכות אך על לפי שבלי יכול להיות שמוציל
כלתמר' כל שבשר תמר רך מוטל שלא ידיו שתרית ומתבה עליהם כל היום כולו
ולף על גב לליכא שעת שלשק יכול לשקוטי ולפכי מאן לומר לוק' בשר שלשק
ובטל מוסיף שלך אתר שמיקל ולוקק בשוטר כל היו' שלא טיבשן אבל אם טיבשן
אין מוציל התבלי כי אם היכא שאין מים בעיר ואיכא טורח לבקש לי כמי לוקא
בשרית מוציל אך לא תקלי לשאר היום: שבל מביא שבשא ובטל ידיו

נעח יש לומרים לשותה בטילה פיבא מועלת לשטוחה לפי שמברך ברכת אתר יבר אף
שלשה בין בטילה לשטוחה כלתמרינן בברכות אך על לפי שבלי יכול להיות שמוציל
כלתמר' כל שבשר תמר רך מוטל שלא ידיו שתרית ומתבה עליהם כל היום כולו
ולף על גב לליכא שעת שלשק יכול לשקוטי ולפכי מאן לומר לוק' בשר שלשק
ובטל מוסיף שלך אתר שמיקל ולוקק בשוטר כל היו' שלא טיבשן אבל אם טיבשן
אין מוציל התבלי כי אם היכא שאין מים בעיר ואיכא טורח לבקש לי כמי לוקא
בשרית מוציל אך לא תקלי לשאר היום: שבל מביא שבשא ובטל ידיו

נעט יש לומרים לשותה בטילה פיבא מועלת לשטוחה לפי שמברך ברכת אתר יבר אף
שלשה בין בטילה לשטוחה כלתמרינן בברכות אך על לפי שבלי יכול להיות שמוציל
כלתמר' כל שבשר תמר רך מוטל שלא ידיו שתרית ומתבה עליהם כל היום כולו
ולף על גב לליכא שעת שלשק יכול לשקוטי ולפכי מאן לומר לוק' בשר שלשק
ובטל מוסיף שלך אתר שמיקל ולוקק בשוטר כל היו' שלא טיבשן אבל אם טיבשן
אין מוציל התבלי כי אם היכא שאין מים בעיר ואיכא טורח לבקש לי כמי לוקא
בשרית מוציל אך לא תקלי לשאר היום: שבל מביא שבשא ובטל ידיו

נפ ידיו כלפרישים לשעל ומבלבן בין בחול בין בשבת ואין לחוש שמרטיב בחפה ומייבי
לחמיטה ושלא לחמרת פרק לם חטאת שרייתו זה הוא בכוסו זה לוקא שים עליו
נפא מעט טיפה לבל בשבוב כולו מלובלב לו כולו לבן אין זה כיבוס ולינן שלא לילוך
ושרי ובן סתיר רבינו תם לשפא בשבת בוקא על גבי בשבת בבית שבשפא
נפב ליטול ידיה ולקנח בשבת מקום שטיטוף לף על פי שום מבלדלין בלבר יש לחמוך
עליו בשבת שלשק לך בשבת יש ליזהר שלא ליטול על גבי עבבים ושפא שליטו
מתבוין להסתיקם מ"מ שוי פסיק ריעים ולא יאות לפשר: לשאר בשעובלה טולי

נפג מים לשתרוני ושלא שמים טולין מקום שוכה בלתמרי' מים לשתרוני' מבוה לשתרוני'
שוכה לתבעיים רשות פי' לשתרוני מבוה מקום שרך שרומה לו מקום לשם שלשתרוני
לקרק דוליון לף שטף מים שרך כל שבשר מים לתבעיים רשות שם בלתמרי' לף
שמ שלף בין שבשיל לשבשיל לשל בין שבשיל לשבשיה שוכה ופי' רשבם בין שבשיל
לשבשר לשבשיל לשבשר שלין זה שלף מקום בקיעת ומבשל לשל בין שבשיל לשבשר
בשר לשבשיה שיהל לשה לפירוש ביבוחם לו בין שבשיל לשבשר לשבשיה שלשל
שבר לפירוש רש"י אל שוכה שזה מקום לישורל ומים לשתרוני שוכה מקום שלף
שלשה שלשל לשבשיה שבשיל לשבשיל לשבשר לשבשיה שלשל לשבשיה שבשיל
שלשה בין שבשיל לשבשיל לשבשר לשבשיה שלשל לשבשיה שבשיל לשבשיל לשבשר

נח שיסח לפי עמו שיסכים גם הוא מאותן שיין ולעניין לפטור את מברירו בברכת הטוב
נט והמטיב דיינו כברכת בורא פרי הגפן: ופירש לפי שעזרי שהם סבירו לו יין נא
יין טוב כשהוא שם לו לברך מיד בורא פרי הגפן על היין הטוב והטוב הרא ולא
יברך על הרא תחלה בורא פרי הגפן כדי לברך תחלה הטוב והמטיב כדי לסלק
בברכות כי לעולם יש לברך על העיקר ועל התכיב תחלה כלומריכן פרק כיצד
ס מברכין נבי פרנוק וכן מברך על הפרוסה של שיטין ופוטר של שעורים ויש שפוסקי
לשם על נב דקיימא לן דיין שבתוך שעולם כל אחד מברך לעצמו מכל מקום
ברכת הטוב והמטיב אחד מברך לכלם שהם שיש מברך כל אחד ואחד לעצמו אם
כן הוה ליה כל אחד ואחד יחידי ולא מברך יחידי הטוב והמטיב ונרכינו יחידי
מפרים פירש רבי הטוב והמטיב מי מברך כל אחד ואחד לעצמו כמו שברך בורא
פרי הגפן דשם שייך שפיר שהם טעמא לפי שאין בית שבליאם אמרי ושם לשמיה
הטוב לריקים והמטיב לאחריני לא שייך צריך שיפטור אחריני מברכתן שלא
בשיכם שיהם מלוהו לבר שאכילו כשכם ממנו ושרי כולן כשכין ממנו שאוכלין ממנו
וכן משמע בירושלמי לפירקין לאמרו לא ילדם שאוכל וכר מברך הטוב והמטיב הטוב
משום לריקים והמטיב לאחריני לשאוכלו כשכיר בלבר ואף על פי שאין לשאוכלו עמו
בשולו מאחר למי לא שכקיבו שהיה בשלה בשיר לאחרת כשמעת שאין לשאוכלו
יכולת בלשתוף ברכה כיון שהיכה שומעת שלא ולפי כיון שהיה כשכיר ממש שהוא
בשכה מברך הטוב והמטיב שלשבי שכיר שהוא לא יבר הטוב והמטיב
כי אין זה הטבה כיון שאינו שלו:

הדרן עלך הרואה

מצאתי

ע כשפר שפרלם שאר שלר רש"י כשהוא מברך ברכת
המזון לעצמו יחיד ליכו מקיל כרי מסכיב רשבי
כלמשמע בירושלמי נבי ברכות שפוקקות בברוך
דקאמר הרי מברך ושלר פריך הרי הזן קאים משמ' ליחיד מקיל בזמן ואין אומר
הוא לבר קודש שלא מברך ברוך אתה ה' אלהינו מלך שעולם הזן את שעולם כולו
בחסד וברחמים מתן לחם לכל בשר כי לשעולם חסדו ואין אומר אחרו עמנו שרי
אינו פסוק ואין לאמרו שלא לאחר שהוא חסדל כי הוא עם כל בשר והוא מזבח שמזין
כי אין זה שהבח כיון שאינו שלו:

הדרן עלך הרואה

סליק פסקי מרדכי ממסכת ברכות

מרדכי ממסכת שבת

יציאת

סב סבת כו׳ רבינו תם תמה ואיכא מלאכה ואיכא טעמא
דריכן לקמן לרחוק כדי להניח מזון סלגס שעורות כל
סכן סוקיכו שלא יבא לידי לאסור סקילה: לכל יש

סג ונקשה ואיסטוונית כו׳ לין נוסלין ולין מוכיכן בקוכן פירש לין מטלטלין כסן ויתר
מלרגא לאות לכל אוזר להוציא מים לבקשה בחוק מלרגא לאות לכוליה

סד כרמלית שלא היו רבי לוקח פ׳ מי שהוציאו מכרמלית לכרמלית לא מטלטלי
בתמיה ותיר רבינו תם בניהם לאת יהיה מביא מלחי שלא הוקף לדיר לטלטל
מתוכה לאון הוציא ולין רשות הרבים נמוך עוכרת לסם לפניה סרטיא ולפטיא

סה שלא כרמלית ותיר לטטמין המפתח תוך בניהם לף על פי שעומד כאון ומוכן
בתוך בניהם לוכוטל מתוכה לאון ובני מאמא הפא ובפרק מי שהוציאו שלי
וירוח לקני רמא ותקפיה רבא שלא מלי שבא מהמגרר כים בשבת לסייב ויהיר

סו לסכיא בשמעתין מיירי בשעקר ראש אחד ושדיין ראש שבני מוכח במקומו ושוח
סדין המגולגל רבר מרובע כמו תיבות שלנו בשעוקר זויח אחד עדיין שבני מוכח
במקומו וכן בשמבני שבלגי הרבניאי עומד במקומו ומיכוו דומיס לרמא ותקפיה
לפטור אבל המגולגל רבר ארוך כגון חבוית שלנו כיון שהוציאו אחד לצרכו אחות
והכיאו לו כמי מרבי לכל כיון שהוציאו כולו והכיאו חייב שבשעוקרו עוקרו כולו

כל ולומה למגרר כים לחייב אלמא כשעוקר לוף אחד עדיין לא נח להלכה כרמ
בגזירותיו בהא לגבתא כותיה דרבי שמעון אלא ופסיק קלמר כותיה
ונם פי׳ לסיכא למיתר לוף רבי מאיר לא אמר אלא לוקח עמוד בשבר שלין
מחיבותיה ניכרות הוא לוקחי לסיכא בהל ברשות הרבים אבל מצליח לניח לא

סז גזור שמחיבותיה ניכרות וכן אבא לסיכא למיגזר אלמא הל ומוף לטלטל מהיכא
נעוסה ׳ טפחים ורוקא לרבא אחר: אלא שלין בא לרבא מוכח כו׳ אהכא שמעי

סח בשבת כשהיכולו מביא המפתח עמו דמוכח ליקח המפתח ולפקוח הפתח כיון
לשן המסקוף כולו ל׳ לאות ברשות הרבים הוי כרס אבל לאחר שבפתח המפתח

סט ברי גמור הוא: ואם התחילו לין מפסיקין וכגון לסיכא שהות ביום להתפלל
מבשר לבני מעמא בגמרא ואלא אבי לין מפסיקין לתפלה ורואה לרי לאבי אם
התחילו לסיוב לאחר מבשר גדולה לין מפסיקין לבני מעמא מלאחר מבי ארי
המייבים לא מטרחינן ליה ושייבו כי סתיר אגודו לאחר זמן תפלת ערבית אלא לא

ע זמון לאחר יום לו לגמרי ומלפניך אלא ואם תפלת המבשר קודם ותכן אם
התחילו לין מפסיקין ש״מ דאתני׳ כשניא זמן קלאר ולקוחת קס מפסיקין לעב

עא לסיכא שהות ובירוש מפרש טעמא קס לכר תורה תפלה תוכה לבני תורה ופסק
בוספתא התחילו בשחיה לין מפסיקין בלבכן התחילו בשיסורא לין מפסיקין
בלסיכא שהות בשחיה ואם כן אם התחיל אלא לאכול מבשבר קלא תפלת

ערבית צריך להפסיק לקריאת קריאת שמע אבל אם התחיל בשחיה צריך להפסיק
כי סהיא לקלוס: אלא שמיך למבשר גדולה שלגאם פסק כלישבא בתרא
דמסי׳ ואסר אפילו בשעולה קטנה שמיך למבשר גדולה אבל ליכ פסק כלישבא

קמץ לשתמא לתלמוד קאמר לה ואם כן לוקא שעולה גדולה כגון חופה וברית
עב מילה שמיך למבשר גדולה לאמר לתתפיל מ׳ שעות ואילך לשיבו בני שעה לפני
מבשר גדולה ואם התחילו אפילו לאחר מבשר זו לין מפסיקין עד שיכא סיובל

להתפלל המבשר כיום אבל שעולה קטנה אימו לאמר לתתחיל עד שיבא המבשר
קטנה שהוא לסוף תשעה ומבשר: מאוס שאמר הכון לקראת אלהיך

עג ישראל וים ללמוד מבשן שעריך לחנור רשותו קודם שיתפלל אף על פי שים לו
לבעל במבבשי׳ לוין לבו רואה את הערוה ח״מ ים להתפלות עבמו לפני קונו מאוס

שבאמר הכון לקראת אלהיך ישראל וסי׳ ומאזור ויטרי סולקין: הגהה
עד ובשבא בהוג עלמא לתפלת ערבית אוכא כ״ש: רמי פוסקים ומנלי ים ללמוד

עה מבשן שלין להתפלל יחף ורב״ש אינ לתפלות קלבים בלשון: בעא מעא חזיב שריך
למשמ בגדיו בדתני׳ מבשי שים סיום שביבו עליו או מחט תחוכה לו בבגדו לו מצו

עו בבים או בבבוף חלוקו ובשחט מבלקט מלפני שבת בשמע כל עיר שנבולים
גבוהים מהם סופה ליחרב כתב בשלמ דוקא בימיהם שהיו משתמשים על הגגות
כתב רבינו מאיר יהיו יודא אמור גמור להשתמש בשליח שאל בב לם כמו שבתב

כ׳ לפלוגתן ובגיטין דעזרא לא בתקנו: מיהו ים ליזהר מלהשתמש סם
תשמיש קטוע של בבתי כנון לבבב שם מלחמרת פ״ק דשבת כל עיר שנבולים

עז גבוהים מהם סופה ליחרב ומ״ש בבתי בקשוחי ומחמירי לית לן בה מסוס לפי
משתמשי של בבן נשמע לחי לבליו היכל שבתקדשו לחקדש מעט שלבים לכהוב

בתקדוש קבע מעין קדושת היכל לשליחת היכל בתקדשו בלחמריכן פרק היכר
בולין ופפליו שליחת עזרה לפי בתקדשו בקדושת עזרה גופה חייב אין בפבין בהן

סיון מביבא בזיון וכן כ״ש לפיליו בשבת בלומר מוטב שיתעבה ולו לפ יבא לבו לידי לבוי דולב

סיו על סחלוס יים לו ליתר עונב בתעניתו מבלילתו ובברבו מסיק ליתיב בתמיהא

סיז לתעניתא יבן כי סיתעבה בשבת ורבי חייב פירש אין להתענות לפי שלא חלוס

סיח סרפה לפי זיתני ורבי שמואל מבומביבן בתיר לפסה סיפבה בתעניות חלוס
בשבת ולא יבלה להתענות שני ימים רבופים והתיר לה להתענות בשאר ימיי

סיט שבוע ולא בים לפסון נם ברבי שלינזור ממיין שפק לפסור לה תענית עד ו׳ שעו׳
בשבת ובתב רבא׳ שעודי לפני בתפלה ובתלמוד ברי לעשות ולהתענות לקיימא

ע לן ברבי שלינזור לומר לן פולו לבם לו כולו לבבוב ותו אר בריה לרבינ׳ הוה יתיב
בתעניתיה כולי שתא בר משבתתא וכו׳ ושוב רחיתי בפרק שני דבם וכב לפסיר לים

עא ברבי יהושע וכן בפרק רבא׳ שעודי ובתב רבינו שלמען היוב בתעניות חלוס כ״ת

עב יבב תענית חלוס בשבת ורבא׳ בתב בשם רבי קלונימוס לזמן להתענות
זמן סוס תעניות חלוס בשבת משום לזין לבן בקיאין בפתרון חלומות ולפור רו׳

עג לוס לפם תעניתו וכ״ת ים מפרשים לסיינו דוקא בשלא קבע זמן שלא לומר
שתענה מותו יום לבל קבע זמן ולומר שתענה מותו יום לוי לוס ים מקפיין לם

עד כן לפי שהוכך לומר בבל בתעניות חלוס שיהיבה לו לסיי לוס לבי קבעתי זמן ולולי
בבבה לומר שלמת לבן בלוים היה מלקאי ליזוף מר ולישבע ולפי לא

עה שלה על דעתו של רבי יהושע שקבע זמן ולא בבל שניין יבול לפם לעוף
תעניותיו לסבי קיימא לן בבל שניין בין לא קבע זמן לעוף ופורע ונם

עו בתב רבא׳ שעודי בשם רבינו שבבאל לפי לקאי לוס לפם תעניתו ופורע דוקא
בתב רבא׳ בתעניות שבבלו: אין בורגנין שבשבת ואיכא שלה מתירין פירש רש״י משום

עז לשבשר שלל קלקתי ורוא שוכת ואיכא לזומה לעליס ותבשים לפרי ורבי ושמקבא
לפרשום שקופבת שמקום לשמור לשומרם בשבת לפרים ורבים ולמיין

עח לעליס ותבשים לשבון שלוק בשבת מייב מטעת ושקו לס בפרשום על
בשרו ושוקבו שוקר לפשבון שלוק בשבת מייב משום בל ושני בשו לבן שלוק בשבת
ויהי בשפים מורשת לשוכת שמוכ לפי שלוקב שייכי לבוף בבוב ולשקו

עט בשרת שרי לשתעלה אבל שלוכת שקורין פ״ל שרי לשורגו בתוך בשפר שמנות
לפי בלם ורב שלה בשוך לפי בבל בשין סיכר לשוך שמוך לבשר שיפול לם בשפי

פ עליו ולא בשבים בבים וקשבריו בראשונה לו בשוט של מבי לפבים לשור לבבום
בשבת בדי לשוביאו לבום בשרשלת לשמוי הוא ולא שלבום בבל שלוני מטיוף

פא שבו הוא ולא לשי לסיכר שתיקן עזרא לפפס היא בשין בגר לפבים ולשלבי על
לשטה לשרן: אבל שמלך הוא רשאי שלוק פירש רש״י מרובין בפיו שמקוך שרשם

פב בפרשם שנוהג היא ובכר בבולה ושמיית שכר לפ שבשבת שקורשים בניקולם
ובטעמים ובלשם לוקא אבל לפ בקול לם ובן שרוין בלול רשאון של פפס שאל לבין

פג בשבת לשור לומר שבנלה בוחיך אלא יקרא לאר עמו ולים שלימו יודא לקרות
לו לפס לין מועילה לבניין עמו ולפ בשיון רשם בל פרשה ופרשה יודא לבמו בולא

פד נמון טוב שבבר בלפרי שבת ונם שכלן שקלק שבר רבי שמואל שבובב שרין
לומר בקול רם שם שליח בבור ובבי שמרשין שמנלה לין שים קורין בתורה ושם

פה שמוון קורא בתורה רשים שפרק בתרא שמסבת בבורים שתקיפו להקריות יודא
ולשלישי יודא בדי שלא לבייש שת שלימו יודא: ולא יקרא לאור יבר שיש

פו בבפורים שותר בל אחד בלבדו לומר שליחות לאור יבר לפי לימת שבינ שלין
בבל לילי יום טוב שאל לביות שבת בשון שליחות לאור יבר בתוך

פז שמחזור ביחיד שלימו עורך שעם בל בך לומר פיוט לפ יאבל חוב עם חובש שפי
שרגל שבירים בי שבלן משמש לפם שתם שבשל שאלה שוחר לשחות לאחרין

פח לפא יאבל תבן ושם לפ יסתם ולא תאבל ולא תשתם לפ תבן ושמשמ שיבורו של
פט שלם שהרשר לאחר שתייתם: וכ״ת ברב רבי שמואל שבובשרין לפם שריקין

כום שסתתה לתוך בום לאחר שתוקר לשתות לאחרים וכן לם שתתה שאבן יריקו
לתוך בום ושתה ולוקא לשור בפנינו לומיוא לבשבת שמטה לפרק לף על פי שלף

צ כלם היא בבבלן לשור בתב בשבר שמבית שלשור לאבול על שולחן שלשתו
כלם אוכלת שלא לם בן יש שיבור לו יש בבר לאם לו שבאן בין בשר שלו לשתרה

צא שלה לשמות בבירים לפ מייתי שלה לשלומא מילתא דרבי שמעון בן שלוניאל ׳
בל שבשר שמוכלין שבי שבבשלין על שולחן אחד זה בשר זה בניהם ואיתא שלה לפ

צב שמו שלא שלין שבירין זה את זה לבל שבירין זה את זה לשור לליב שיהו לעב לחוב
דיחות ובשפ בשבת בתב רש״י שלשור לו ליתב על בשפ אחרון לשר שלשתה בלם

צג יושבת שלין: ואבמי בירבוה לוסרין לבלם לאבול בשלחן של בשלה ודרשי לשתף
בנבן פורים בירבתי בתיך ואבי לאיתף בשלחנות דרב לאחי לשם בלם לשורם

לפ שלין בשבבנו שבת בשבת: אפילו בשבבנו קטבת

אף על פי אביי הוה מכח ליה אבי סדיא רבא הוה מכח ליה אשרשיפא ור״ו פירש
היינו דוקא בהושטת כוס יין שהו׳ דבר חיבה אבל המחמיר תבא עב״ב בימי ליבונך
מהו אבליך אומר רבינו תם מה שהיקל החסיד בימי ליבונה יותר מבימי בידותה
לפי שהיו רגילין לטבול אחר ו׳ ימי בדות משום טבילה בזמנה ואחר כך סופרת ז׳
נקיים משום חומרא בעלמ׳ ולכך היה מיקל בהם אבל עכשו שאינן טובלת בנתים
אסורות מיום הראייה עד שתטבול ואין לחלק כלל בין ימי בידות לימי ליבון והרם
כתב דבריך ליזהר דאם יש שתי מטות ורגלי האחת מגעת בחברתה שלא ישכב
הוא באחת ואשתו כדה באחרת אם לא ישימו הפסק בנתים: וכולן בה״ מתירין
עם השמש אם כן מותר לתת בגדיו עם עם חשיכה לתקנם או יריעה לארוג אף
על פי שיודע שהגוי יעשה מלאכה בשבת דכיון שהגוי עושה המלאכה בביתו של
גוי לא מיכרא מילתא שהיא מלאכת ישראל כמו עורות לעבד וכלים לכובס שב״ה
מתירין עם השמש: הגהה גיגית כר וקדירה מאי אמר ליה
אפקורי מפקר להו אף על גב דאמר בכדרים דהפקר בפני ג׳ הכא סתמא מפקר
להו ואין לסמוך על זה להשכיר סוס לגוי ולהפקירה דהכ׳ שאני דא״א בענין אחר
ועוד שאין הדבר מפורסם עב״ב לשון תוספות פ״ק דשבת וכן כתבה וז״ל ואם ישראל
השכיר או השאיל בהמה לגוי ועיכבה אבלו בשבת צריך להפקיר בפני ג׳ דמסתמ׳
לא מפקיר לה עב״ל: ולהניח גוי לרכוב על סוס בשבת לא ידעתי איסור דבשום
מקום לא מצינו שגזרו על שביתת דרבנן דרכיבת סוס דרבנן הוא כדמשמע הכ׳
שהחי נושא עצמו עב״ב לשון שאנן פ״ק דעז׳ על הלכה כבן בתירא: ומניחי קילור
בעי׳ כו׳ מעש״ו ואספלני עג״ג המכה כו׳ ואם כפלה האיספלנית בשבת לא יחזיר דהא
תנן פר׳ המוצא תפלין מחזירין רטייה בשבת במקדש אבל לא במדינה ודוק׳ כפלה
על הארץ אבל כפלה על הכלי מחזירה כדאיתא התם והא דשרי פ״ח שרצים לתת
קילור אפי׳ בשבת עג״ב העין התם מיירי לתת עג״ב העין והכא מיירי בתוך העין
ולכך דוקא מ״עש ולא בשבת ורבינו שמשון משכן התיר לכרך בלבול בשבת למי
שלקה באצבעו שהרי לא אסרו אלא גמי משום דמסי ובה״ה לית להו שביתת כלים
ושרו ר״ח פסק כרבא דאוקי מתני׳ דאין נותנין חטין לתוך הריחים אפי׳ כב״ה ומשו׳
השמעת קול ומשום שביתת כלים אין איסור לב״ה ואפי׳ עביד בכלי מעשה ואם כן
מות׳ להשאיל קרדומו או מחבתו לגוי אע״פ שעוש׳ בו הגוי מלאכה וגם עביד הכלי
מעשה אבל להשכיר לו הכלי אסו׳ מעש״ מפני שכראה כשכיר שבת אפילו שוכרו
לשבוע או לחדש אבל בד׳ או בה׳ מות׳ לשכור לגוי לשבוע שלם אבל לו׳ אסור אפי׳
בד׳ כגון שוכר לשמור פרה אדומה ולשמור הזרעים לעומר דשכיר יו׳ אסו׳ דכראה
כשכיר שבת ושכיר חדש ושבוע שרי לקמן פרק השואל אבל בשבת עצמו אסור
אפילו להשאיל את הכלי אבל בהמתו אסור להשאיל ולהשכיר לגוי אפילו ברביעי
אם ברור לו שיעשה בה מלאכה בשבת שכאמר למעין יכוח:
הגהה לעיל ת״ר רטיה שפירשה מע״ג מכה בשבת מחזיר אותה בשבת ר׳ יהוד׳
אומר אם הוחלק למעלה דוחקה למטה למטה דוחקה למעלה ומגלה
מקצת רטיה ומקנח פי המכה ורטיה עצמה לא יקנח מפני שהוא ממרח וחייב
חטאת אמר רב חסדא מחלוקת שפירש על גבי כלי אבל על גבי קרק׳ דברי הכל
אסור להחזיר וקיימא לן כ״תק ואף על גב דרב יהודה פסק כרבי יהודה הא רב
אשי שהוא בתרא עבד עובדא כתנא קמא עד כאן לשון ר״ף פרק המוצא תפלין
וכתוב בספר המצות בשם רבינו שמשון משכן ומיהו אם אמ׳ ליה בהמתי קנויה לך
מותר ונשאל לרבינו גרשום ראובן שהיה לו תנור בחצרו ברשותו ואכו אכשי הפיח
בתוך התנור שלו בעל כרחו ונתנו אכשי הפיחה בשכר התנור פת אם יכול ליהנות
מאותו פת או לא והשיב דודאי אסור לקבל מהם שכר שבת דתניא רש״בג אומ׳ לא
ישכיר אד׳ מרחצו לגוי מפני שנקרא על שמו ותני׳ מרחץ והה״ה פורני מפני שנקרא
על שמו ואפילו בדיעבד אסור למישקל שכר שבת דאמרינן לא יאמר לגוי טול
אתה בשב׳ ואני אטול חלקי בחול אמא כל שכי׳ שבת אסור אפי׳ בדיעבד דהא קתני
אם באו לחשבון אסור משום דמיחוי כשכיר שבת והאי אם באו לחשבון כמה נטל
הגוי בשבת וכמה הישראל באחד בשבת דיעבד הוא ואסור לבתחלה הילכ׳ אסיר
ליה לראובן למישקל שכר שבת וכן הלכת׳ וכן פסק רבי׳ מאיר על אודות היהודים
הקונים מכסים ומשכירין להם גוים לקבל מכס בשבת ונראה דבקיבולת מותר
דב״ה מתירין עם השמש ליתן עורות לעבדן אף על גב דמלאכה דאורייתא היא
אבל בשכירות אסור כדגרסינן בירושלמי פ״ק דעבודה זרה אומנין גוי׳ שהיו עושין
עם ישראל בתוך ביתו אסור בתוך בתיהם מותר אמ׳ ר״ש בן אלעזר בד״א בקיבולת
אבל בשכיר יום אסור בד״א בתלוש מן הקרקע אבל במחובר לקרקע אסו׳ ופסיק
התם כותיה בשבת ובעז׳ ובאבל הלכה כרבי שמעון בן אלעזר והיכי דמי קיבולת
גבי מכס כגון שהשכירו כך לבשתגבה בה מאה ליטרין אתן לך כך וכך:
הגהה ישראל ששכר גוי לבנות בית בקבלנות אסור לבנותו בשבת ולא
דמי לעורות לעבדן וכלים לכובסן לנכרי דמותר שהם תלוש
אבל בית שהוא מחובר אסור כדפירש בירוש׳ פירקא קמא כרש״בא דאסר מחובר

ובדמוכח בתוספתא דעבוד׳ זרה ולתקן האבנים והקורות והנסרים דזו הי׳ תלוש
מותר לגוי לתקנן רחוק ממקום בנין הבית שלא יהא נראה כבנין ישראל ושמ׳ גם
זה אסור כיון שבורך מחובר הוא ובמחובר בהא פליגי ופסיק כרש״בא ולעשות
הבנין שמא אף רבנן מודו דאסור דכלים לכובס דשרו היינו ברשות גוי דוקא עב״ב
לשון ספר המצות ועוד סוף פרק כל כתבי ופ״ק דעז׳ בזה הספר ובתוספת׳ שאנן
ואת״ל שיש לחלוק בין הנך שאין ישראל קובע מלאכתו לגוי לעשות רק בשב׳ ובגדין
זה שקובע לו ליטול המכס בשבת מ״מ נראה להביא ראיה להתיר מדתניא פר׳ מי
שהחשיך לו בדרך נותן כיסו לנכרי דמשום פסידא שרו לה רבנן דאי לא שרו ליה
אתי לאיתויי ארבע אמות ברשות הרבים הכי נמי לא שנא וכל שכן להביל מידם
דאי לא שרו ליה יפסיד כל חובו בדיחוי כל שהוא אבל לישב אבל הגוי המקבל
המכס אסור כדאמרת סוף פרק בכל מערבין לא יהלך אדם בתו׳ שדהו לידע מה
היא בריכא ולא יטיילא אדם על פתח המדינה כדי ליכנס בבית המרחץ מיד וכך
פסק רבינו גרשום באחד שקנה סוס בשבת דבריך ללקות מכת מרדות מדרבנן
ואם יעלו דמי מכירת הסוס על דמי לקיחתו שקלינן ויהבינן לעניים שלא יהא
חוטא נשכר ואם אותו מקום פרוץ הוא לעניין שבת לפי מה שיראו יחמירו בו יותר
בדאמרינן בסנהדרין בית דין מכין ועונשין שלא מן הדין: אין מוכרין לנכרי
אף על גב דהנך אי עביד להו בשבת לא מיחייב חטאת מיהו מאחר דהגוי מחמר
או נושא על יד הישראל והישראל היה אסור לעשותו מן התורה גזרו רבנן שלא
יגביה ויטעון בידים ומכאן פסק הר׳ יוסף שאסור לומר לגוי בערב שבת תעשה
מלאכה זו בשבת מפני שהוא כמסייע אבל בספר התרומה מביא ראיה מפרק מי
שהחשיך לו בדרך נותן כיסו לנכרי ופירש רש״י מבעוד יום יתן לו ובגמר׳ בעי מאי
טעמא פירוש הלא שלוחו הוא ומשני אין אדם עומד על ממונו ואי לא שרית ליה
אתי לאיתויי ארבע אמות ברשות הרבים אלמא אסור אפילו מבעוד יום ליתן
לנכרי אי לאו משום דילמ׳ מייתי ליה ישראל גופיה והא לא שייך בשאר מלאכת כמו
שמיית האש והדלקת הנר ובס״מג פסק דמותר ליתן לגוי מעות מע״ש לקנות מה
שירצה ובלבד שלא יאמר לגוי קנה בשבת או למסור לו בגדים למכור ובלבד שלא
יאמר לו מכור בשבת אלא בסתמא מכור וקנה לכשתחפוץ ובפרק כל כתבי הקדש
כתב בספר התרומה גוי שכיר לישראל או שפחה אם מדליקין את הנר או עושין
את האש בשביל הישראל אסור הישראל ליהנות כדתנן גוי שהדליק את הנר בשביל
ישראל לא ישתמש ישראל לאורו ואין להתיר מטעם דהוי כמו קצץ דמותר דה״מ
שולח אגרות בשבת שאין גוף הישראל נהנה מגוף האיסור אבל הכ שהישראל נהנה
מדבר האיסור גופו ממלאכת שבת ודאי אסור אם נעשה בשביל הישראל אמנם
הר׳ יט כתבו זה לשונו מכעורי הייתי משתומ׳ על האוסרים להתחמם בנגד מדורת
הגוי הנעשה בשבת בשביל ישראל כי ראיתי אבא מורי ורבינו משולם שהיו פרושי׳
מתחממים וכן הרבה גדולי עולם וטעמא כדאמר בעלמא הכל חולין אבל המילה
וכן הכל חולין אבל הקור: הגהה והאריך בראיות ובסוף תשובתו
כתב יהא חלקי מן המתחממים ולא מן הפורשים והמתחממים יתענגו על רוב
שלום עב״ב הגהה: עוד פסק בספר התרומה דמותר הישראל להניח עבדו
ושפחתו הגוים לעשות מלאכת עצמן כישראל בחול דברי רבי ישמעאל ופסי׳ התם
כוותיה ואם כר אחר דולק בשבת וגם הגוי הדליק בשבת עוד הרבה נרות או נתן
שמן בכר או הרבה לתת עצים בשבת מותר לישראל ליהנות מהם כיון שמתחלה
היה יכו׳ ליהנות קצת מן הנר או מן האש ואף לדברי האוסרין אם הגוי עושה האש
בשביל התינוק או בשביל חולה שאין בו סכנה מותר אף לברי׳: קא פסקי רבוותא
כי האי לישנא בתרא וכרב אסי בספר התרומה דרב אסי דשרי מיירי שצולה
הבשר בתוך התנו׳ מכוסה או בקדרה או בשפוד אבל מחוץ לתנו׳ אבל האש אפילו
בקדרה אסור דהא לקמן מייתי ליה על מתני׳ דמשלשלין את הפסח לתנור סמוך
לחשיכה מפני שזריזין בני חבורה ומדברי אהדדי ופריך תלמודא בלא חבורה כמי
דהא אמר רב אשי אפילו בחדא שרי אפילו בשיל ולא בשיל אלמא רב אשי מיירי
בתו׳ התנור דומי׳ דפסח ומשני פסח לא מכתח ורב אשי דשרי באינו שלם ומתבשל
מהרה הילכ׳ מותר לתת שפוד של בשר לתוך התנור ופיו מכוסה לבלות עם חשיכ׳
אף עפ״ שלא יהא מבעוד יום כמאכל בן דרוסאי כרב אשי ודוקא כשהעוף והטלה
אינו שלם אלא מכותח אבל שלם אסור כמו פסח והאי דשרי פסח משו׳ דבני חבורה
וריזין הן אף על פי שיש אש בתוך התנור אבל סמוך לאש חוץ לתנור אסור לבלות
ולשפות קדרה א״אב מבושל ובלי המאכל בן דרוסאי מבעוד יום כדתנן אין בולין
בשר בכל וביצה אלא כדי שיבולו מבעוד יום ואוקימנא בבשרא אגומרי היינו חוץ
לתנור סמוך לגחלים ולא על גחלים ממש דהיאך יקח הבשר מעל הגחלים אולי
הגחלים אינן כבויין והה״ה קדרה סמוך לגחלים אסור ולמאן דאסר כרב ירמיה
מדפתי אסור אפילו מכותח וכתוך התנור: כתב בספר הרוקח דקדרה שאבל
האש אין הישראל רשאי להגיס בכף בשבת דהוי בישול כדאמ׳ בפירש ודילמ׳ מגיס
ומשני ביורה עקורה וטוחה הגהה כתוב באור זרוע בשי״ל לכיסן חל בשב׳
ימ שאסור

סליקו להו יציאת במה מדליקין

סמ"ב כתבלמן דרך ישר וטוב להשמיר הקדש על פשטו של ברוש שים לו סלסה רגלי
מפני כשולי גויה וסר יקר מולך דוש הכלל כל שתהלתו לו סוכו כיד ישראל פרי
לקטלה כל כמלכל כן דרוסאי כיד גוי לא מכני פיקוני לישראל אלה ולפני
לקטלה כל כמלכל כן דרוסאי כיד גוי לא מכני פיקוני לישראל אלה ולפני
נשא שמלין לתן לגוי מותר משמן שנמיל ושלא מיולכו לאון ולא לשמש לשכיב
סוא ויקר מותר ומשמש לשליון לשיק לן לא לשוריקא מותר ליתן לשם אפי כיל
אפילו יהוא מיולין קוץ וכבר היא משמ' ברשנוסא"ק שמלא עירון שמלא לאר
מאכל יהודי ושלחו לו של פי רופאי העיר ותו כתב לשמו' ליתן ליל נוי לכל
שקיבה וכן לתת לו משכוכו שם לא ישלכו דרך מלבוש ושוב כתב למותר לומר לגוי
שביא כר שלולך לשל שוי שלא שלטול לשפילו לישראל אין לשור שלא משום לשוי
נשים לשבר שפיסור עשה: מוקצין מוזכות לשכי הגוי בשבר ושם שלטן וישא אין ס"כ
מוקצין לו שפק ריבא לשם מוכלין שיתכן למוכלן בשבר שכל לשבר' לשרי שעמי'
להוליכה ממקום למקום שפיסור הו ליתן שפי' לשביא שלל לשל לשל קש שרו ביא
שלל שלא פיבם שכבר יבא מרעו' ישראל מכעוד יום למוכנים שבת ליתן של ישראל
שלא של בכרי שכל בשב' לא למיחזי כמוליך בשליחותו של ישראל ומלכרין לקלן
רבי יוחל לשפיסור ליסראל לשהנוי מוכנוכות של גוים בשבת שפילו יוחל לו מקום
מכעוד יום כלקמר שרב שלא שרו ביא שלל שלא בשם שכבר יבא מביא ישראל
מכעוד יום לגמרי: הגהה ונלפ"ם מיהר היכ ליוחל לו מקו מכעוד יום שכבר
יבא מרעו' ישראל מכעוד יום לגמרי כלתכן פ"ק דשבת' ייחל לו מקום אין זקוק
לשעשות מכבר' במוכעד בשבת שום מוסרין מלמ' פר' שלא מוכא שלא פרפולת
אבל לא עד שכתכה וכן אין קוברין בשטרי הליוטו וכר' לשעין כך' לשרך השבר' מות'
ואין לפשר שלא היכא לשיבא למיגזר למוחק ומקח וממכר כלמר פרק בתרא
לשיבא בני אין מקדישין ואין משריכין ואפי' השזרי כתב שמותר לקבל בשבת
שפילו לישראל שמלחו לו בשבת ובסוף פ"ק לניבא שלכר ובש"ם: תנו רבנן
מקבלין קבולת כמועד לעשוקא לאר שמועד ובמועד לשו כללו של לכר כל שבוא
עושה לומר לגוי ועושה וכל שאין עושה אין כו' עד כאן לשון ריף כשכב מפקין
פרק מי שהפך: עכ"ג אין מכלהין לנרות שלא קבן לו למיס לשו לגוי
לשהעלה לכפיסס עביד וזקוק לנרות שבת ידו של יבר הוא נושא אתם בני
קבוכה משום לכיבר לשל יבר ויסברו בשבת כתב לו אבל קבן לו מעות לחולין
מותר לגוי לשהעלה לכפסי קעבי: אין מפלינין בפפיכה בשבת מפקיכן לשוב
ליכנם בפפיכה בשבת שפילו לצבת כל שהוא ושמע לכרשה בפפיכה בין בשבת בין בשם
שמע ועשה מבי' של מייטין ושמכם בכל עבין שיבא בפפיכה בין בשבת בין בשם
מות לצבת בכל הפפיכ' לשמר' פ' מי שהכניסוהו בשבת כלכה כר"ג בדיר ושבר ושפיכ'
לשפלך שת כולה לשלג לשתמוהו גויה בשבת ולא שבת נשויר מבעוד יום
גם לשוב ליכנס בקרון בשבת משום לשמו ר' לפשתים בשבלי שיים לו מסו שתמת
לשריבה שלא יפגעו בו ליסטים וינטרך לברוח ואין לו שלא לרבע שמות לו שמת
יבבא ויבד מן הקרון שבל לבר מבוא מפלינין ופלי' לשלוחים בשוכר שביב לבר
מבוא ומות לשפליג שפילו בשב' כשלמר' פ' הקדושין רשפ חייב זו לומכות ושמר'
כמיהודעת לבם בית חייבא וגם שם כולך לשהרשות בניס לשבירו משיב לבר מבוא
שלך שם כולך לטייל זהו לבר הרשות: הגהה וים מרכותיהו שלומרי לוקא
בים שלין מפלינין לבר הרשות משום שימיתא שלין בשפיכ תוכרת עליהם תוך
שלשה ימים מיבילו בכך ואין לשם שוכא שבת אבל שאר בתי' בדומי' ושוכא לשלם
עכ': הורה רבי שביבא בתי ושמעתל דשמואל שמוסרין שביוקא מותר לשתו לשמשק שוב
בשבת כיון שבילכו שתתמול שלא של פי שלין שמוקים ביטב ביילך לא מיבעיא
עבבים שלרבן בדבל והוכיח יין ובתו בשבת מיס לשלוטו בטבא והוא
תמר שקורי ניטוקא מותר למשוך ממבא דרך ברוז של פי שקבת היו שתמבא
משבעבי ושתערב עם מיס לשלבתא כר' ירמיס לשרי לשתות יין סוב משבעבי
שמוקים שברי לורבים שות בדבל ביטב קול שיתו בשם מיס שלא שפילו בינית
מליחה מבבים וכוטטין שותם שמקלות וכוסה שם ביין קלוב לשלם עם שבבים
בנינית והיו מוסרין לדיבה שלין לדוכין רק מעט לא בדבל ולא בקור בם שלותו
בינית מותר למשוך בברוז בשבת לשתות שברי מקר' הרבה ובלו מ"ם חוץ
לעבבים בנינית ושפי' ובא בשבת מתוך השבבים מתבטל הוא במקרין של ביקר
שבבר ובלו ולא ימי לבר שם לו מתירין סיכול להמתין עד לאחר השבת שלפילו
בלף לא בטיל לש"ם בשפיסות בתין שתפלה ושלא כתערב בביקר בתיו בל בני
לא ביכרו מעולם שלא מעט מבט ביטב מלאכתו ומתערבין שם עם המקרין כל
ביקר ביבלו מעולם שלא מעט מבט ביטב מלאכתו ומתערבין שם עם המקרין כל
לשקות דרך ברוז כשברי שמעט ביו' מתער' ומתבטל עם ביין שבים בבר: כל
שמוה כמ' כל בן דרוסאי שין בו מעט ביטולינהי מכלין בשק רבי יהוד משרים לש"ם
לתבטל שבתבטל כמלכל בן דרוסאי כיד גוי לא מכני פיקוני לישראל אלה ולפני
מעט בטולי גויה וסר' יקר מולך דוש הכלל כל שתהלתו לו סוכו כיד ישראל פרי
כתבלמן דרך ישר וטוב להשמיר הקדש על פשטו של ברוש שים לו סלסה רגלי

למשלה מן הנשלים לו עב"ג שבבים כלתכוש משפין שב כיוש ולא בתוך כיוש ומין
משפין אלא משלל שמוש כמלכל בן דרוסאי לו מכוסל לגמרי אבל אי לגמרי לא
לשש מכוסל ואש לשמר' שבת קלרש ובשלה בשבת לשפור בקייתא קא מיירי:

במה מדליקין

מבו דתימא לשתילתא נמי לא פי' לא ועב' כמיקפילא לשכוב כשין
שלמו שוש קבלילא משבו ופתילא

סמ"ד כשיוש שיים לשמר קו"ל לבבר ולא לשמר אלא לשין שתיבה של שבוש או של אלב
ונסתפ הו שפי' מבוטלין ובלולין של שפתילא לשמו' ורבינו נרבונא לומרין בר של שבוש:
מלקמר מדליקין בשן כאבוב כשבת שמע מינה לשמו' לשהתם אלמא היכא
סמ"ד דמות להשתם לשור של בבר אלא משום שהתירו משכוי להדליק
של שבוש לו שמשון שם לא היו לוכלין שלא לשורך תשמיש לשמר ולקמר לשהתם
לשורם: הגהה אומר מהר"ם זל שמשמע רק שיש במקום לשמר בר בשר דעל
סמ"ו זה יזכור ולא יטה שלר נרות שבאבנית ושבר מקוני לומ' לבבר שיכול לעשו'
בלא בר כמו לשלוניא יין מן השביה שתהר לשהתם לשור בל בר ע"ה: לא לשקופות
מכלין בשרשה לשתהר ליקח פתילה של קש ולבריך עליה פשתן לו שמר נשן לו שבוש
כמו לוקח שעושין בניה בבשת בשמוטו' שליכם שעניין להדליק אלא להשמיך
סמ"ז שפתילה בשומר ונמי ע"ג שם שמו' לשבות פתילה ממנו ולם בן דוש שמוש כמו כן
שור לבריך על הנמי שמתן לו שמר נשן לשם שמר בריך לבר שמין מלדיקין בו
על לבר שמלדיקין בו שסור לכל להקפות להשמיד שפתילה שרי: לשי לא שלדיק
סמ"ח מלדיק ויכול להדליק על שפבלה רבל מן שבוש ומשם ושלך ליכא פרסומי ניסא
ואין מבוש בשלבלתה ובני מילי לדידהו שהיו מלדיקין בוץ לשתה ואין היכר אלא
לבני רשות שרבי לכל שמו מלדיקין בשבי' ואין שבירה רק לבני הבית יבול להדליק
כל שלילה על עמוד השער ס"ב לשיטורא לתת בין שמן שלדיק בשיעור זה
ומבתתי פי' לשיטורא שלם היינו דולקת בשיעור ורבה לבבוש לו לשהתם לשור
שפיר למי ונקל אבי מרבי לשא שמר' בשמיקא רבי יוסי שמשמע בשיש ילמלא
סמ"ט רבי בר חבוכא שהוכיר שמן בית רשמן מוסיף על ומדליק בית שבי וכן כל היומי
קוביר בית ס' עוסא לן מדורא בשבי שבשם ושורפא לפי שמשאר שהוקנה למנותו
שוקנא ליסיסורו ושמור לשהתם בו ומשל"ם תירץ רשב' מיירי בשלא נתנו שמן
שלא בשיעור: וכן שם לשמר בר בוכא מנר בית לם שבי פתילי משבי נידי רשו' רבי
נריבי כ' נרות משו' שאל לשיב לשלפי בשא ולא שלבי בשא היינו דוק לדידהו שבין
מלדיקין בשון לבל אבי מלדיקין בשבים ליבא שאל בין נריך להדליק שלא בשתה
סמ"י ל' רבי שבי יהבי לשבי פתילי של בית ש"ס וכן שם לבבר בא' בשיעור לשתשתא
בשמא על שבלה רבל מן השמן שבי מילי לדידהו שהיה נרי היכר גדול לבל אבי
מן שמ מוסיפין בלל וכן שבשא שברגילו להשתשתא בשבים נרי' לשין קבילה לשמשתא
למשלה מי לליב פירשו וכשמשתא מביאה לבל שאל של בלשבי שבית בדי שתשתא
מוזוג מימין ובר שבוכא משאל ובשבא לשמוך לרשות הרבי וכן בלתא שנשו מביא
סמ"יא לבל שאל של בשבים: הגהה פי' רבי יקיר דוקא בזמן בית שם מזוזה לבל
מין שם מזוזה נרי לשעשו בימין ובר של שמן בית לו שבי בוית עולה לשתני נרות שם
בשתא קשר של בבר בית לה הבל פתילות עולה להרבה נרות: הגהה הרוקא
סמ"יב מבבך כ' בי' רש"י שמביא בשם רבי יצחק ברבי יהודה שאמר בשם רבי שבקר ברבי
יקר לבא הוזקה ברבה זו שא למי שלא הלילך בביתו עדיין ושפי' לשהלילך לבהלילך
בשעתו בנין לבשבילו שלא שמע שברבה לקמן משיב קר מלדקי עליהבנו ביתפי
ומבל מקו' בריך לרלוק בלילא בשמוך ברוקא יומא קמא מבדך ב' ומבלין ומילך ג'
וכן לומ' לי' שבבנו בבי שלם שניו שולבין בניירים לירוך ולא היה נר יהודי בתוכו
סמ"יג עיר ומדליקין בניה שנים שניה הנוי שסיב רבי בר' מאיר בבר שבוכ' שלא הלילך בלילה כך
דשתי כוש כיון שלא הלילך שוב היהו מדליק ויאמר הוא כדתני' מנות משתפק
בשמא על שבלה רבל מן השוק דאי לא הלילך מדליק שמא שלא עשה מנוח
סמ"יד מן שמוכחר וביום אי פירשוס שם מבר"ם בשאר לילו לא ילילך ומבר"ם ז"ל בי
רגיל להדליק בשמן זית בשרגות קטנות של מיבת וטעמו שיש לשם שיש של חרס
שיש נרי בבל לילה מדבי לשבית בתוספתא דשב שין מדליקין בבר ישן ושיש מניח
למעלה מן' שבתים ולמטה מי טבמים ומ"ש בדלקות רשייתו לילמל דקמר לילמל לא שבדוקס
דבריו לא כידעו מדקל מלקי רשייתו בלשון לילמל דקמר לילמל לא שבדוקס
דבנן כולי שמי וכשפיש מלדיק בברו שיש מתפיל בבר שמש ומנוח לבר יומין דקמר'

בלל פיכות פלפקה פוכס לפ ופפ שלפ דרך יפיין וכל הכפפ׳ מן הפמן בלילה פ׳ מוסיף
עליו לילה ב׳ וכל הכפפ בלילה לפרוכ׳ סורפו נפני שבתו כדי שלפ יכנס ממנו כי
פכוכר לפפר נפכלה וכן פניכו בילמדנו וכפפיקת רבתי: הגהה פפתקתי
ממפ׳ סוף מלליק ואומר פכרות פפלו פכומלליקין על היסוניות ועל הכיפי׳ ועל
הפפלוות פפפיות לפכותיכו עד כפניך הקדוסי וכל פמוכת ימי פכוכה פכרות פפלו
אפו מלליקין קדם ואין לכו רפות לפפתפם כפן פלפ לרפותן בלבד כדי להודות
לפת פמך על הפלפותיך ועל כיפיך ועל יפועתיך ונפ פמפתי אומרים פמורי רבי׳ פפפ
הפ״מ על אומרו פכ״ה קפכר כבקה היו זקוק לה ונרפה לכ״ר פכוכה היו
להפתפם לאורה דרך או יותכו פיה לכו לקיים דבר פכוכה לפפור לפפתפם לאורה
ופה כבקה היו זקוק לה ואפיי קיבלה ופה רבקט לפפור להרפות פפות כבנד כר
פכוכה פפום בזוי פכוה פכפ׳ דבריפ לליבה בזוי פצוה פרי כגון לקרות
ולפכול ונרפה לפפו לדקה פרפת פצות דפ״ה דכל פפר פלפכות לקרות ולפכול
לפור לאורה דפפיו בפפת פפכפה פפכיפין על פולכין קפפר רבה ונריך כר
לפרת לפפתפם לאורה ומפה פכי כפנו לפצות פפפם גדול יותר פפפרו פלפ פפפ
בה לפפתפם פיפתפם כבר על חול ולפפלריכין כר לבל לפל נרפה לר׳ פיפ יותר פפפ
פילור לב״ה לילה פרפתן ל׳ פפומיף בבל לילה לפל כפו פלפו ופלפו לפפי יוסיף פכיף
פכיפ בבנד יפים פכבפפי ופה יפצה כר לבל לפל ופלפ ופפי יוסיף פכלן ופילך
ליבה פכיפ פיפתפו ל׳ פפומיף בבל לילה לפל כפו פלפו פלפ׳ ופפלריכין פן פפלריכין
כ״ה אר כ״ה: ולילה רפתן פכרך נ׳ כרכו׳ לפלליק ופצה כיפים ופצפה פבל כר על חול פפפ
ופילך פכרך פכים לפלליק ופצפה כפים לכם כל יופ פלליקין פללים פכר לכר פצ
ובן פלבבה פילבך פוקר לפלליק קיבפה פן כר על חול פכר על פצוה כדי לפלליק
בו כר על פצוה לפפרת וכן בבר על סבת ובן בברות על כיה פכבפה פבל כר על חול
לפור לפלליק פכר על פצוה פה לה פפלליקין פפוקה על פלל כר פצוה לפפי
כלפוכה בהגהה לפן פוקלין בבנד פפבר פכי דיבורי זכר: הגהה פיפו פפ׳
פירפו בהגהו לפן פפפיר בלה לפלליק פכר לפר פל כלן: פתירין פבנד לבנד ופצ״ב
דקפבר פפוב נופיפ בפכפו׳ ביבית פוכת טליק היה לפפי לכי פקיריך כיון פלבורך פצפ
פקום בהגהו לפסיר פביבית פפלילות על פקיים ופומכין לה לפפכת פפפות
פלצה לבריפ בוה לבה פפול בכיו פפילו פבלת פבלה פפלבולפי כ׳ פלליקה בפקופה
בעיכן בתב הר׳ יפקב יפרפ״ל ה״ה לבר על סבת וביבוב דפר׳ הרופה נרפיו פפלליק
בר על סבת צריך לברך לפלליק בר על סבת וכן ביום טוב על יום טוב נרפה לביום פצפ
פכפורים בלה סבת פין פברכי על פלליקת פכר בלה פפו לפלנים ביה בלה בסבת
פפ מפכי בכול סבת בר פבובב עליף פפום פרפומי ביום ונרפה לר׳ בפפל ל״ה טבת
בסבת פפטיריו בנרות וכריפ ובה בפפמים כפפי וקורין בתורה בלה קודם ומפה
לפכובה כדי פיפטיר פלפרון נרות לזכריפ בפלליק מיכיף ומפה תקיר ופפיכו
תקיר תקיר קודם ופוס לי לפקדי פהיה בלה מכל פקום פרפומי ביום פלף פלף
פפפ לקדם פכיבר גוף דפוס רגילו בפרבץ פכפל ונפפה לכך פמר תרי נברי נברכי
כפקי מפכף ולקמן נרפיכן חוף דפוס רגילו נפפה לבפה פיפה מתפפקת לכך
פמר כוכות פפפה כפק פל נברך רבה: דבי בפף דרך פיוכה כר לל״ת בבר בפטר
פפפ פלכו ולכך פמ׳ הפי ליפכף פכל מפיים פוה פמ׳ דבי פבוה וכן פמר ל״ת בפפ״ל פכם
כפכותכין בתוכה פה פבי פכלה קיים כותבין וכן כתוכיף לפכפלת ליה מבי פבוה
ופה בפטר בבר כותבין מבי בפפ ולרבינו פפפון ל׳ מפכן בר׳ לעולן לפבפה בבלה
כמי מפויי מבי בפפ לקפן פ״מ פבפיך לוי בדי דרך הוכף בר פייה פפכה לנבלה
דבי בפפ דקף נגיל וספי לתורי בטה ביה לתף פבוה מפכפיה פילך יכול לכתוב
כל פה פירפה וכן יכול לכתוב מבי פבוה לפני לפפר פיתף הפה כלפיתף בן יטין
ע״ה בלה תלבי לביה פיכך לעולם יהן זה כריתות פי לעולם יהיה בית לפני לפפר פפפ
פיתף הפה בקר׳ ביה פבוה פבפפ׳ בבי פלפב בית פלכך וכב׳ תת פם פביף מוכיר
בהולפה וכן שפף לבר לפזכי׳ על בבפי בתפילה בהולפה ובברכת המזון בבנדה לך
וטפפת פפו׳ לבל הכיפי׳ סולפה בית ולה תפלה ולבל יהבה ויבה ל״ט ול״ת מוכיר
בתפלה בבבול ובברכ׳ המזון בבוכה ירושל׳ בתפלה פם לפפיף יפר ל׳ירושל׳
וכיר בב״ה אר לילפת פיון לללו לפור בפפיית פלכה בו ופה לפפרי ב׳ למגלה
זה בכלל בל בית בו ביטול פלכה לפפ בגון תפבית בבור וט׳ בלה קורין ג׳ ושלין
בו ביטול פלכה בגון ל״ת ופול המופיר קורין ל׳ ליכיבו מבבוע בפלמת ובבי פמרי׳ פפפ
בירפה בבי בפיני ללל לפיבה בירים ירפ׳ מבבוע בפלמת בוה וכן
פמת בבל פפום בלה פרקו בזמי הזכר יפים פלין בפה קרבן פוסף מבפן בפפפ
בפ מר׳ לפה בבלה ולה פמר על בבפים בפוכה וביריפ לפין פפזירין פוקו ובבי
פית בתוספת׳ וביריפ לבב פפבלו ופלין בפו פוסף בגון פוכה וביריפ וכ׳ לה
פמרו לפן פפזירי׳ ופוקרפיכן פהם טהה ולה הזכיר בלל״ת פל בברב׳ פמזון לין פפזירין
פוקו פבבי פפזירי׳ ופוקרפיכן פהם טהה ולה הזכיר בלל״ת פל בברב׳ פמזון לין פפזירין
בלל״ת בלה לה בפב״ט ולה תמר על בבפים בפוכה וביריפ לפין פפזירין פוקו ובבי
פית בתוספת׳ וביריפ לבב פפבלו ופלין בפו פוסף בגון פוכה וביריפ וכ׳ לה
פמרו לפן

כשפוף כנכרף לפיתי קמי רבא נפקי פניף למעלי יומא טבא ופוף רבא פייף
דיפים: כל היכא מפרץ מין מלריקין כו' פי' שלמור לעשות פתילה מקבוצ
קטורין קטוף ונם נמר נפן וקבוצם נכרפת ונם כשפר מקומות ומומכים של דבדי רבינו תם שפי'
בנמר נפן וקבוצם נכרפת ונם כשפר מקומות ומומכים של דבדי רבינו תם שפי' סנס
דלא נקרא נמר נפן וקבוצם ינפא מן פרץ כלמרינן פר' כיצד מבריכין כל היכא
דשקיל פיתא ודלר מפיק נוזא מבריכין שלא כורף הפרץ וקבוצם ונמר נפן כי
סקלת לפיתא דהיינו זרא דלא מפיק לא נוזא ולא פיתא פילכך פרי פלמא כיבה
ור"י הכיא ראיה לדבריו מדקאמר במכשירין פרק הקומץ זוטא קבוצם ולוף לפרף
תורם שער זרעים דרבנן שמא קבוצם מין זרא הוא ולא פילן ודא דקורך לעיורים
ולמיתיר פסחן לוף שלנ דלפלן ער הוא מכל מקום ליקרי ער דכתיב ותטמנם
בפשתי הפץ והלכה כרבי עקיבא מלריקין בפתילה שליש מהובכתא כלמרת
לקמן ודכא בפתילה שנריך לכבכה שבשבין שלמא כי הלריקה עם לא היקה
מאורכת ופשך בשפ' אמנו' מה שבשנו שמלריקות עם ומכבות לוקה כדי שתאוז
השלשה יותר טוב לרוף למילתא היא ובפלי נוכ' שפיך' בשלכתא מין מלריקין
בשמרטוטין ולא בפתילה שליש מאורכת וכן לתוספ' ור"י חולק ופשך דבשירוך
מפשפש בשור דרך השבבה דכולי עלמא מודו דנריך לעשותו מבל שבשוב נמור
להלריק ולכבות מין נריך לעשותו נפ"ם ופשוט פשיב תיקון מבא בשבת לוקימנא
מתבי דפשך מעבה מערבין בשירובין חנרות ובר"י פ"ק ובכן פי' בפרק בירה ופ"ה
שירובי תבשילין פשך מעיבה מערבין ופשך ר' יוחל ופ"ה לאחר תפלת מערבי' יכולין
לערב אם יום הוא לעניית נרכו בתקיעת שופר הוא וקולה שפך מעיבה היו
מקבלין שבת ותקעין כלי להוסיף מחול על הקדש ופילו הכי מתירב"ם שם בערב
שירובי חנרות בשפך מעיבה ופ"ה לאחר עניית נרכו דבינו יוחל ושוב מצאתי בשם
רבי שמריה פשוט בן ובפרק רבא כמו שפניית רבי יעל ומקבת תלמידיו מוסיפ
ואמרו דיש חילוק בין קבל עליו שבת בלא קבל ואוזר בו הרב ואחר ובפרק רבי יוחנן
הוסיף בשפת מוכיח הקהיל לתקוע שליחי שפילו מיפה בידו מניחו על הארץ
ופילו נבי שפך מעיבה תנן שמתניתין מערבין וטומנין שמא יאמר בקבלה מבשפ':
בין טומנין בלבר המוסיף בבל פירש הרבי יוסף בלל טמוכות דלמרינן בלבר
המוסיף בבל היינו בשבול ולא בשבול כשאבל בן דרוסאי אבל שם היה כשאבל בן
דרוסאי מותר לשהותו על נבי כירה שאע"פ שליבה נרופה וקטומה ואע"ג דמוסיף
בבל טובא ואי"ם הטמבה ופירש רבינו תם לשפילו בשל בל נראה לאסור לטמון
בלבר המוסיף בבל לבינו בשאבל בל אם בן היינו לנורך מאר ונם מקפיד
בן יתקרר ופיב למינור שמא יפת שבל לשפשוקה על נבי כירה או על נבי פטפט
שים שם תפלה בין שליב מבשה בקדרה בבל בר ושליב בית פוירה שם בן שהשמא
לנורך לילה ופילו לאוכל למאר ביבר בלבר שליבה מוסיף בבל בך שהשמא ופיב
למוסף שמא יתקרר: בוכב אחד יום בו שמלריקה על בן המולד שמוך לשליבה ב
ובית נראה יום אך היו נראים בראיה בוכבים קטנים אחד ובורד ר"י בי יש לשמוך
על הבוכבים לשפר לבל השפות ולמול למחרת בין שלא בית לאחרת לא שבת ולא
יו"ט ואף עפ שבית בראיה מזהיר בעין אחד ביום שלא שמין מתחיל להשתיך
כ"ב אף על פי שבבר ליל הוא: במתני' אזו לתרגולי פירש בשפולבים ליבא דאף ג
על נב דאמרי אמורא' לשיאור בין השמות שלא אבל אחר ואע"פ שיתר בינו לר'
יהודה דאמר בשפיף שלין ושמה לתפתון לילה אבל אחר קיימ"ל בן בבבות דעד
בצות הבוכבים יומא הוא ואמר בשפיים למשקיעת החמה ועד צאת הבוכבים
מהלך ח' מילין: ושוקא בדי לבלות דג קטן ים לשוכים שאם נריך לעשו שלמא לאחר
השלקת בבר בדי לבלות דג קטן ים לשוכים שאם נריך לעשו שלמא לאחר השלקת
בבר דאמר לעשות השלקת בבר אין זה בלבל שבת אלא מצוה בעלמא
בשלקת היא בלבל שבת דקאמר אפי' אין לים לאלוקי בר דאמר בשבת
ודשבת מנרך בשוכה בריפ ודלר השבת אפי' בשבת בריפ לים לאלוקי יבך עובר
לעשייתה ויהיה בשלה שלא לבבל שבת עד לאחר השלקת בר אע"ג דלא בשבי רבי'
משום אפי' אין לנרך על השלקת בבר אל שבת בשו שפירש הוא' אומר אל"ם
בשורים שהולבים לעמוד תוך לשיתה בריבין להלריק בר אל שבת בשדש ולנרך
עליו משום להשלקת בר בשבת אוכא משום שע' בית שלא יבבל בעץ או בשבן אבל
אי משום אבל אסתא אין נריך להלריק בשדרו ולנרך עליו לפי שאסתא מבבת
עליו בשבילו נם אומר שמותר להלריק בשיב בשרב שבת בקיץ ואוכל בחוב ויהיה
לו אורה מן היום משום בבר שבת היינו שלא משום שלא יבבל בעץ אוכלין ושרי ם
לו אורה בדולה ואמר בשם אביו רבינו ברוך כי בדול אחד בשיב בן בנרמיזוה:

הבהה רבינו משולם לא היה מברך על השלקת בבר אלא משום לשמרי ס' שהלכת

ז כל מנוה שאין עשייתה נמר מלאבת מבוחה אין מבריכין עליה: ובר
שבת אין נמר עשייתה שא בשבת שלילה בשאר פסחים ור"י אומ' שים לנרך ולא
ק' משהלכת לנמר מבוחה היא שרואין בה לשמח בבית ולישב שבלים על השולחן:

הבהה השלקת בבר בשבת מוכח היא שנריך לאכול במקום שבר ביתם'
פרק שרואה נרסינן שמלריקין בר של שבת נריך לברך ובן ב"ש:
ואע"ג דאין לברך על בבר בלילי שבת משום שאין השלקה מבשיר יום לא היא נריך
לבבותה ולשלריקה שמא ולילה דאף בשוי שאין השלקה מבשיר יום לא היא נריך
לבבותה ולשלריקה שמא ולילה דאף בשוי שאין השלקה מבשיר יום לא היא נריך
לבבותה ולשלריקה שמא ולילה דאף בשוי שאין השלקה מבשיר יום לא היא נריך
לבבותה ולשלריקה שמא ולילה דאף בשוי שאין השלקה מבשיר יום לא היא נריך
לבבותה ולשלריקה שמא ולילה דאף בשוי שאין השלקה מבשיר יום לא היא נריך
כשלריקין בני הכיא ברוחה כו' ובן הלב' דמשבח דב ואם בן בל בבר שים לו חוזת תפ
כלי לא בטיל משום בוכבו: ותוקע ומריע ותוקע בתוספת דמסבת סוכ"ם מפר
שאם לפילו מיחה בירו אין מטמינין אלא מביחון על הארץ וכן אדין בשביית בירה
עם הקבל הוחיל ובבר עשהו קלם הילבך מי שהשה להקבלל מנחה הוחיל ובבר תפ
עבה בירה עם הקבל הוחיל ובבר עשהו קלם שוב לא יעשה מול להקבלל תפלה
של חול אלא בשו שמטמינין בארץ דקבלת השבת ולא הקבלל בו' מהקבלל תפלת
ערבית שהיה של שבת בפי' ר' שמואל מבייברך: מבאתי בשם שמקבעות בבית
בשם דר שריב לגון מעשה היה בימי מבותינו הקדמונים פעם אחת ערב שב היה
וי' שמעונן היה ובשנורין פעם שהיה מעיבה והלריקו נרות ולא שבשלו להקבלל
מיחה על שהשה ברוח ובקפוהו הבשים ורחו שמש ולא הקבלו מעריב והיה תי
שהות היום והקפילו בברות לבבות ושלו הבשי סדור ואמרו לוחם שהלריקין שבורין
להלריק עוד ולעשות מלאבה שבבר הבלו שהשה שלל שאר לבני שעיר מוקדין תי ה
להלריק ומלאבה מבאן ים לשוכים שהלקת בבר בדיוש בבת שבת ונם ים תי ו
ללמוד להקבלת שבת בשעות לא היה בבלה ומוקדין במלאבה בשבי דשרי לבבותי תי ב
שלי והיכא שרוב הקבל בבלו עליהם שבת שמשעות של בדם משבין לאחריהם
ומשורין במלאבה וכן בתב ר' ברבי מרדכי דלם הקבל אמרו בשרב שבת בבת תי ג
שמין היזיל שלא היה בבי יבול לעשות מלאב' לף שלי שאין הוכה לבבל עדיי'
שבת והבית רואה מפרק בתה מלריקין שבתתו שבשים שיעור לאזן לם לשולך
שפרו בביתו משמש לבל לדם לאר לשור ומיבו ים לדאוג:

סליקו להו במה מדליקין

בירה

מוקין עליה שבשיל בתוך בספר לוך ושש מוקר לשמות תי ל
בקדרה של נבי נאלים מתם בתו שוקין בשרב שבת
שאין מבשין בקדרה של נבי נאלים של שבלין מב"ם ובדאם
שמוקר לומר לנוי להסיר לוקה משל הנאלים שהרי היבו מבשבין ולא מטלטלין
ואפילו טלטול מן הבל לא הוי ובם היבדאל שבתו שאפר שמוקר לבשיים הוחיל
והיבו מבשב הנאלים ואיבו מוקבין עליהם ואיבו מוזיז ממבומם וב"ם היבו לומר
לנוי מב"ם שיהיבה בשבת ול"ם ורב"י שמקו בדבי יוחבן לאפילו מבטמך ויפה לו תטו
מוקר לשמות בבי בירה של נבי בירה שליב נרוסף וקטומה דבר ודבי יוחבן הלב בדבי
יוחבן בלומר פרק קמא דבילה ובם לבבי שמואל הלב בשלה בלומר בלומר פרק מי
שהוי ואיבו ובילה בתבשבל בן דרוסאי מוקר לטטמינו בנאלי ור"ם שמות
לטטמין תבשים ואנשים שיים בי שם רשויים לאכילה יוקר מבתבשבל בשלבל בן
דרוסאי ור"ם לבנים שיים ומים בדי שיהיו שמין למחר בבל מוקר לטטמין לנורך
מחר שבל לנורך הלילה בדאם נראם לשאר שמא יפקה בנאלים למחר ביטולם לא
להלבת בדבי יהודה לומר שהשבל בשבת בו ומיבו בספר שמוע' שפת בר' מאיר תיט
לומר שהשבל בשבת בשוב בשרי לשהם מבני בוהים בתשמת הרומות ובבר קמא
לשולן בי מורי רב לתלמידיה מורי להו בדבי מאיר בל שבת בשמין מלאבי השבת
בו' פירש שרבי לעיאזר שמין שלין ביטול לאחר ביטול ור"ם בל לבר שבשבל תי ם
בל נרבו מוקר לבשוירו בבלי רשאין להשהם ליהבו שבל שלם ופירש בל שבת
בשמין בו' שורין לוקו בשמין בבלי רשאין ובשל בם בשמין מלאבי השב מדיחין לוקו
בשמין בבלי רשאין לוקו שמין ממליה היין וקולייש שפשפין ודגים קטנים מלוחים
שבשהן זו היא שמר מלאבתן פירוש אלו שלשה וביוצא בהן שבשהשה בשלמא
מתבשלין לביטול אין לנלי לא בבל ולא בבלי רשאין ולא בבלי שבי אלא לפי לבר שמתבשל
בלקמן בשמעתין בבי אלא לשיבא לשמרי לשפילו בבלי שבי אמי בשלה ואיבא
לשמרי לשפילו בבלי רשאין אמי לא בשלה ואף על פי שאין ביטול לאחר ביטול מב
מקום יש ביטול לאחר שפילו ובלי בלמרינן בשפשים בלאו ולאחר בך בשלו שיב
ומוקי לה בדבי יוסי דשמר יוצאין בדיק הסרוי אבל לא בשבול לאחר שפילו
בשום שלמא דיש ביטול לאחר בלאו והוא שרי יש ביטול לאחר שפילו בילבך יוסר
ק' משהלכת לנמר מבותה היא שרואין בה לשמח בבית ולישב שבלים על השולחן:

כמו כן ומסתמא לא יתן אלא כפי הצורך ואם עושה יותר על כדי צורכו אינו רשאי לקנות מילתא היתירה לפרק כיצד מברכין מוכרי לה ומסיק לא מבעיא לא קאמר רבי יוסי אלא אפי׳ לרבנן מכח דכתיב וטהר הכהן

במה טומנין

קמ לע"ל פי' למקני' בכל קדרות
מיירי לפילו בכשהל כל בורכו
ים לקמו' היולך כהנן לקטמי'
על הקדרה אחת מקורין ליפטרך בלעז שפוסין עליה לפי כל היום הלא מוסיף
הבל יותר מבפת ובגים ים שפוסין גומא ומפמין לותה היטב ובורפין לותה
ושומנין שם הקדירה והלא כל זה מוסיף הבל יותר מבפת ובגים ויש לו לפוסיפם
על דבר כוכן ואולי ים לומר הלא דבר שהוא שם מפמת דבר לפי לא נזדו לפי שהולך
ומתקרר ולא דמי לרמן שהוא שם מפמת הלא דרמן היימו שם לשייך למינזר כו
שמא יתקה ושל לקבן לא יטמינמו בשוד ובלבך לרבים שהם מיירי בשבת שבמה:

קמא קופה שבטמן בה מבעוד יום ר' יהודה לפרש בגמרא כוערות תחת הקדרה
לא על פי שאין שביב שלהבת ומי' אלא מבא בגמרא כוערות למפר ת"ק הקדר' לו
שביב לא בשוגג לא בשהר שהבשיל בכך ושל לפמר רב אשלי ממשמש אבשי
טבריה כו' ואת' לפרו לשהרי למיברו שביבה בגדולה בשבת משום למבעון לכוגי'
דיין ולא לבעות פקה: כיצד יעשה מטל בבשני וכן מפלוח בתב רבינו אלא
היכא לדיבא גמלים לפשות שביב שהדרה אין לישראל ליטול ולבלך הקדר' אלא
שמשהה ומבשיר את שלילוחה ומבשה את שהשתמה בשלישה בבריתות:

הגהה ורלוי לישר לומר לגוי לבלך לשבות לחות היא משמש הוא אבל אין
לשבור שהבשיל בשלוך שגוי לשבעי' שלילו ישראל הוא מלאכה
שלישה בריכה לגופה ואין בשן אלא לישראל דרבנן אלישה דלא וכל שכן אם יולד
בשמת שלין שם גמלים לוחשות בשמת שלילו לישראל מותר לשלקו רק
שיש לו מקום לשקום שהדרה ושלישה לא בשמת בשים לדבר שלישור בשלא
מגולה ושל יהו בשפל שמוקשה אבל ליגע במוקשה ולשמירו לא כיון לשיפשר בכוה
בשי בישות וכן פי' רבינו שמשון ר"ף לשמין ס' בל שבלים לשבשים בשי קישור ובשבי
שלא בדבר שפשר לבישה שמשון דבר וכן בשלה שמוקש לדשון יהיו במוקש או בשמת
בשבת מגולין מש"ם או שיקשה בישו בשים ושפוך שמים על ידו לדבוק ע"י שימי
הוי וכרי כשלמריכן פ' מי שהשיך ונם פרק שמביא נבי שריקת שכור אמר רב
וקיטמת שרי משמע לשין מוקנה פי' ר' לדלך לסוסיר בשים בשוכלו בשביבים
שלא יבלו בשפת שיטל קודה ושוקנה שלא שבבי בם יסוד לשבין טומשה אמר שם
שיטל קודה ושוקנה מש"ם לשם בך ולאי בש"ם שבבי יסוד וגילוי נומשה שבל בשרו
בשבל בשרו שלה בדבי שלם שים לשם ביבוי שער על יביסה ובושים לביבלות
בין שבשים לשותר לשבירם לשין לך שער נדול שוה נם פי' שם שמנות וכו' לשמור
לשוף כלי שבף במלא בשבת אפי' שמלא שמא בשמוף בשוקה אבל בשול שרי
לך שותר ובכתר ממי שותר בכלי עץ ובלי בשף ואף על פי שלפעמים בשמוף
בשוקה נוזר שלא בכשף מ"מ שותר לשלבה כ"ש לשאר בשר שאין שתבשין שוב ונם
מי שי בקושי ים לשקיר לאבול בשבת במקו' שבבי לפי שי"ש שלא יבול שם מים מן
ליטול ידיו לן לשקות ואי"ש כך נומשים שבשבים ושוי שבים ריסים ושבור משו שמשקה
מים לוזשים אבל לשבתין מים על שבשבים שרי לפי שמי רנלים שריפין ושורשים
את שבשבים וכן יין שרי לשפוך על שבשבים בשרשם לפי שאין מזון: אין מרשקין את
שלבן שילבך לשור לרשון ידיו שלבן בשבת ולא מחים שקרשו שקורין נלנ"ה בלעז
לפי שמחשה לוזשין כין ידיו ובשבים מים ושוה ליה בולל וכן נרשה לשור לשבים
שלוה שבשה שוה בשבר לשור לפי שבשמוכית שקרם ונשפה ושבה שוה בשבה שלוה
והרי בולל ואפילו שמוכית שמחלה שוה שלוה בולל שרי ר"ש בדר נלנ"ה
ואפי' שכי תני אין מרשקין את שבדר אבל לא שבשיב שחיבות בדר שקורין נלנ"ה
בשומן קרקע כדרך שעושין בארץ לשבכזו וביומית שקיין מוכנין לתוך שכום לבבנו
שותר לשבם שבשה שם לפני נרשה בשלמא ושלין שוה בשה ובשבדר הו בשה
לן הוה שקערה ושקטלה ביין שבבור ואין ביכר בלקנקי אבל הוה נותן לתוך שכום
ואינו שום אבל ליין בשטיל בשם בשה וששה בשומן הבקרם והוה בשין לבני
ואינו שקערב עם בום דבר וביכר לשור ורבי יהודה שרי לשלי שרי לשבוך
שבא לשורין לרשון בשבת ואפילו שרבי לשבשיר שלא בשבת ואפילו
שבא לשורין לרשון בשבת ואפילו שרבי לשבשיר שלא בשבת ואפילו
שבא לשורין לרשון בשבת ואפילו שרבי לשבשיר שלא בשבת ואפילו
שבא לשורין לרשון בשבת ואפילו שרבי לשבשיר שלא בשבת ואפילו

סליקו להו במה טומנין

במה בהמה

קמב לוח בלבלה כותי' לשל רב בליוב
עליה וכשלה כתב לשפילו מלן
לשרי בטירוקה יעירת שמא שייב
בדבר שבריך שמירה יכול לשומיף בם יותר ולם כן ממור מותר לבלה בשרומבי
נלף על בב לשני לה בשבר בשבשה שרבא בשמות יוחני בשבר בשרומבי שמיר
יעירתה מעט וכן שמא דבר לבלה בשום בשרומבי ושיחידי בוסרין שלל בשום
לשור לפי לשבשים לבלה בשבשים בשרומבי ובשבר ב"ש הל פורת וכל לשבשים
שלה שבשין רשים לשותר לבלה בשבשים בשיפה וכלל לפי השבין ושלה לשור לבל
בשבל הלה לפי שלישה בריבה שמירה והשבלים מותרת לפי שבטשים בה ומורדים
בשל בלשה שרי שלישה בריבה בה בוצה שיוצאי כרוכין בשבל שבביב נוזלה בש
לשה בשבל שלני לשותר ובשיוצה שום הלה ושופש בשבשר מן הרשן בירו שמר
שמוחל בריך שלא יהא בשבל יוצא שבא שתפת ירו טשה ובריך שיבבים מן הקדר' טשה
בשבל שבין רשה הבשמה לירו ולשור לבלה שום בלוכף שבלין הלה מפני שלוכף
ושלילו שמור במדשת לא שרי בבא שלה קשורה לן מש"ם וכן לשור לפני שלוכף
משל שום ומדשת מפל שמור ושלילו בשבר בשבל שור ליתבה לבשלה של
שמור בשבר שבני שרי בשום לא בוצה שלא יבא שבשה בלוכף שלין לשמה
לבשה שמור שתר לשיה לה בערב בבים שבל לשלבה משל בשמור לשני שלין
לשיה בערב ושלילו לבל לפרי לשבוב לשור לבשיר שור משל בשמור משום
בשיבלה שמילה שבל של שום לא ובשבה לה שתר לבה שלוכף שלין כ"י לשמה
בשיבו ובשבר לשמה בשמור בשבר לוקא שרי לשיה בשרב בשיבה בשום שפי משום
שום לשור לשמיר שבשה בשבר לשבשה שבשה בשבר לשבשה שבשה בשבר לשבשה
בשלה שבשה בשבר לשבשה שבשה בשבר לשבשה שבשה בשבר לשבשה שבשה בשבר
בשבר שרי בשום שבשה שום ולשי לשבשה שבשה בשבר לשבשה שבשה בשבר לשבשה
שבשה שבשה בשבר לשבשה שבשה בשבר לשבשה שבשה בשבר לשבשה שבשה בשבר
בשבר

סליקו להו במה בהמה

במה אשה

עמ כך לפר ליהודי סרוכב לנוד ניד להוליך סכלב כידו וכני׳ יפל מולך עליו ולא
תמט סמצתי להחזיר שלא יכתוב ויקשור כרגי׳ כריכה וקשירה סיינו שני חבילות וכני׳
תא שליעור ממין פי׳ לקשר לחוריתא חיכף שלא שני קשרים זה על גב זה:

עמ לא נמוטי נמר מיירי שהשוטין כרוכות
סניר שערת רשפ לכל לס השוטין
והרצועות בתוך שערות קלועות מת׳

תא כאן בשבת לגמרי לילמ׳ לימר לילמ׳ ימים משום לשמור משום סוצר לת
הקליפה כלפרים ס״פ המכניס הבולקן חייבת משום כוכ ומתני׳ ר׳ לא נזרו
שלא בכרים לקיים כי שכך לכל לכרים שהם עיקר מלבוש ליכף למיזנר לשם לא
כן לא תקיים שפה רשפה לבשת נטלית שלא לר״ם לשה ולפי שריש לה בשב׳ שכילה

תב משום טיבוף שלשה לכרים נלמדו בהיסטומא לומר ר׳ לשכי קוטרא פורפוינטא
כן סלייכין שמשוכרין יפל וכיכיסס כמר נשן לו בלאי כגדים ומשוכרין ש׳ תפירות
לס יש בתוכו בלאי בגדים של כמר ובתחב שמשו נשן ובסליכין של פשתן שמר מון
ויש בשן כ׳ תכיפות לשורי בשבלשלן ולפילו משכרן בתוכו של משי שנם כריס ו
וכשתות שהזיזו ללא שכיס נשן טוצ כריכות כיצד לא תפירו שלא בשבעה לכל
לא בשבלשלה לכל בשבעה שלר כלים נזרו נם בשפסקה עשר משבו׳ כין בשבעה לכל
שהו כריכה כיצד וכקוטרא פורפוינטה כמו יש לנזור שהו שבלשלה לפילו למיזנר
תוכיח לשור ולא לין בתוכו רק ניוי של כמר יכול להיות שמוקר בין בשבעה כין
בשבלשלה לשין שהו שהכיר משכרן לבגד בשפירה ון רק שהם מקרב ומהדק כ
בגדים שהיכולות ויפל ולא פיתה כשפה לא פיתה כשמר נדבק לבגד ממש שפירה
או כי לים פחות משקירה שבלים פרק כמה בשמה ושין זה דומה לשפירה וקשירה
ומתני׳ דשבת לא הוה מני למוקומי בכרים ובשהות לשין זה פוזם דכ״ע ידעי
לזה ופשיטא דמשלחין לשל קשין בשבעיין לשלשלה שלא לשין משלחין בשת
יטנו הרופין ויסברו לשין קשין ויולעין לשין משלחין בלא שת לברי שכיפות ממה
ויבא לטעות כלים בלבים: עיר של וכן אומר ר״ש לשלח היינו נוסקא כלשיר ר״ש
שלא שהו פחות שבשה שלו של וכן אומר שבשה שבשה ר״ש בתר דשוטי
תמר מפי שטרות כלות עור של וכן שלמ כשין שטרה עשויין ושף ע״ג דשמרת
פתה בפולמוס של שפסקיהם נזרו על שטרות כלות דומיא דלא שבא לפר ליה שלא בשב
תעב לומר ר״ת דמשתבר לא שפרו שלא בשבים כלות דומיא דלא שבא לשה בשבריון
דקשמר שתה שבל לא בשתר כשים שלבל בשבת שרי שבל בשבת שפיר לילמ׳ שלשה
ומתני׳ ושה סוף שתה שבשיף מותר לשה שנלה שת לשה וכן שטרות שתבים:
תעג תרי שמייני קא שמרת פי׳ שרי שנורות ורש״י פי׳ שרי לשנות הפמ׳ לשיטור ולשייתי
שרק שנור פ׳ שנה נרי ים כלים שתבירתן להעיל שפרי לשליקה שוב פי׳ רש״י לשון
לשר לשתיר תרי שמייני ושתק ר״ש לשבל לשלשות כשתנור פ׳ של שלוק ושנור שתר
של הקונטר שתר שבן דרך נרי שלם לשלה ולפילו בחול וכ״ש לשותר לשבות שרי שרבלים
בשבת לשבא שלם לשה ולפילו בחול ולא פ׳ שלשה לשבות כשתנור לשה שרי שרבלים
דרך רשות שרבים שרי שקטורין זה של נב זה לנורך שבירו: שו לילמ׳ שלשה
תעד דשהוה נברא לשקבל קמייתא תיקון כילך שוקר לבשת בשב׳ בקמי׳ שלוי בשנורא
בשביל שולי לו בשביל שלא יפלה לס ילמ׳ שפלי שלא שבא שלין בו שבבא ושקא לס
שלם שבותבו שוופשה הוה לשקיש כל שריפה ושבא שלם שלם זה ריפה נ׳ נרי שלם
כל ס׳ שלי שבוא שבקירו וכל ס׳ שלשה שבוא שבשירו שבשוקה לשה שריפה זה לא
ריפה זה שבא שבשה בבקוב בקמיש לא ריפה שלא שבא לס זה שתשוקי בנרא
וכל קמיש שלין שלם זה שוקר לבשת בו בשבת שפילו לא ריפה לשה זה שום שלם
כי לס שבא ס׳ שכל שלין קרוי נברא שוופשה שי שריפה נ׳ נרי שלם שי שתבוצת
תעה לו שפילו נברי שקר שבשת בו בשבת שפילו לא ריפה שלא שבא לס זה שתשוקי בנרא
לו שבשה ס״ה שוופשה בקמיש ושם לס שריפה שלין שוופשה בקמיש שוופשה לכלל
תעו לומר קמיש זה רשפתי בו שלשה שבי נרי שלם שו נ״ש שמעי׳: ותילופין בלים לומ׳ רבי׳
שם לשילופין לא שלי שלא שלוש שתשת כלפרישת שכל טבעת שים שלי שוקש
שוקר לשה לבשת בו לשתלה לר״ם שש״ב דנרי שפה טבעת שלין שלים שוקש לשור
שלרבנן שפה לילמ׳ שבלשלה ושתניא לא בלים לא נזריכן וכן לשרבין דירושלמי
תבשיטין לשה שלורי ר״ש שיש שקוץ שבנשים שתניות שירין לברלות לשבירה
ושפה שליכתו שרבע שוקר שתניות פירש בעלי נשוה שכל שבשי לא ורש״י לבבר
תמריכן נרי קמיש ולא יקשרנו בשיר וטבעת שלמ ינא בשיר וטבעת לשתלה
תא וכשל לרבי שוקר לס שוקר לקבוע ברזל ושלר שיר שתכו׳ ברזל שנורתו לשי כלר׳
שבשין לשנורין וכשיקבעו יהוקן בו ברזל שפקש ולשוליכו בשבת ולשקוש בו ולבשול

תמט כך לשר ליהודי סרוכב לנוד ניד להוליך סכלב כידו וכני׳ יפל מולך עליו ולא
שבשת להחזיר שלא יכתוב ויקשור כרגי׳ כריכה וקשירה סיינו שני חבילות וכני׳
תא שליעור ממין פי׳ לקשר לחוריתא חיכף שלא שני קשרים זה על גב זה:

תב לא בשבת לגמרי לילמ׳ לימר לילמ׳ ימים משום לשמור משום סוצר לת
הקליפה כלפרים ס״פ המכניס הבולקן חייבת משום כוכ ומתני׳ ר׳ לא נזרו
שלא בכרים לקיים כי שכך לכל לכרים שהם עיקר מלבוש ליכף למיזנר לשם לא
כן לא תקיים שפה רשפה לבשת נטלית שלא לר״ם לשה ולפי שריש לה בשב׳ שכילה

תב משום טיבוף שלשה לכרים נלמדו בהיסטומא לומר ר׳ לשכי קוטרא פורפוינטא
כן סלייכין שמשוכרין יפל וכיכיסס כמר נשן לו בלאי כגדים ומשוכרין ש׳ תפירות
לס יש בתוכו בלאי בגדים של כמר ובתחב שמשו נשן ובסליכין של פשתן שמר מון
ויש בשן כ׳ תכיפות לשורי בשבלשלן ולפילו משכרן בתוכו של משי שנם כריס ו
וכשתות שהזיזו ללא שכיס נשן טוצ כריכות כיצד לא תפירו שלא בשבעה לכל
לא בשבלשלה לכל בשבעה שלר כלים נזרו נם בשפסקה עשר משבו׳ כין בשבעה לכל
שהו כריכה כיצד וכקוטרא פורפוינטה כמו יש לנזור שהו שבלשלה לפילו למיזנר
תוכיח לשור ולא לין בתוכו רק ניוי של כמר יכול להיות שמוקר בין בשבעה כין
בשבלשלה לשין שהו שבלשלה לפילו למיזנר לשם לא כן לא תקיים שפה רשפה
תג לבשת נטלית שלא לר״ם לשה ולפי שריש לה בשב׳ שכילה: מאי כולי׳
תד לשור רב משבחת פי׳ נוסקא שלנו לם כן נוסקא לשיטו משבחת קו משו לשבת
תה ושי׳ פשלת לשיטו משו שלא לשרות עשר ושין שם שכשיט שלין ולפילו שכי
שים סונרת שם שמוך לבוהר שפשת של שלוקה כמו שפיך׳ שלשו ושרי שכשיט
תו ושם לא גזרינן שם לילמ׳ שלשה ושתניא משום לש״ב שנשלה שיכול לשיות
בשבלשלת זשב לו של כשף ומכשת רשפה בשוך שבשבלשלה יכול לשיות שהו כיון
שבשבלשלת לבלה שכשיט הוה שבל שלויה בשוט של משי או שלולו ושם סונר
בה משפחתי שלוקה שבשי מיירי מקני שהוה שיטה שלא לשרות עשר בשלמ׳ ולא כ
תט שכשיט שלא משו שהיכה שלא לשרות עשר בשלמ׳: שם משקה שלא שבא שפה
לא בשטשת ולא בשרבישין בזמן שהיכן שפורין בשניף שם שכשיט משוקף משון
תי לשון ושב שלשים שם לא שבא שפה כמשט שהיכה שקורין שפשינלא ושונרת
כם משתה שפלון בשיב נוסרה לא שבא שלא בשניף ושם לא שבא בשמי ושם בירושלמי כזמי
תיא שלף שבל בזמן פרש״י לשרו משום לשטלקי וקוסרו יפה כמו שבי שלבי ושלשין
בזנין וכל ישראל בני שלשים שם לר״ם ש וכן לא שבא שפה בשבעת שים עליה שוקש
תיב ושלים לא יבא בשבעת שלין שליה שוקש שבל בשבעת שים עליה שוקש שלשי שלשים
כשפרישים לעיל לשל נזרי לשים שליה שלשי ושתני׳: שם לא יבא שלים לא בשרין
תיג ולא שקם לא ולא שמנפיים ושינו שייב שתת משום לשרך שלבוש כיצד ושסרין
משום שבולה שרוצה לילך שלשמש שבל שלה ורוחה ושייף לינו לשך שלבוש ושייב
תיד שתת נם לא יבא שמנשל לשל בזמן שלין שרבלו שכ לשטבו שליה ושליף לים
ושתני׳ לשנויי שם לר״ם תשלו לים שלמא שמשה שלשר שקה נגדיו ניריה טהור ונשלין
תטו שם בשלמ׳ שפרש רב ניריה ברגלים לשוק בתי סוקים נעליה ויוצא ובין
ושקשר ניריה ינשלין שם בשבת משום לבשן שלינה שלא ברגל לשל לא שלפ
ושתניא משום לשטבי שלם לפי שלין לם ברגלו שבי כן ושסרה לפי שלינו שבוי
בשקשו שלין בו רק לשל בבלים בשלים שלפא ושתניא ס״ל שלו ושלים לים
ונשלין נשן לשינו שבשה שלא שם שבשת משום לבשן שלינה שלא ברגל לשל לא שלפ
ושתניא משום לשטבי שלם לפי שלין לם ברגלו שבי כן ושסרה לפי שלינו שבוי
בשקשו שלין בו רק לשל בבלים בשלים שלפא ושתניא ס״ל שלו ושלים לים
תטז ונשלין נשן לשינו שבשה שלא שם שבשת משום לבשן שלינה שלא ברגל לשל לא שלפ
ושתניא משום לשטבי שלם לפי שלין לם ברגלו שבי כן ושסרה לפי שלינו שבוי
בשקשו שלין בו רק לשל בבלים בשלים שלפא ושתניא ס״ל שלו ושלים לים
תיז ונשלין נשן לשינו שבשה שלא שם שבשת משום לבשן שלינה שלא ברגל לשל לא שלפ
ושתניא משום לשטבי שלם לפי שלין לם ברגלו שבי כן ושסרה לפי שלינו שבוי
בשקשו שלין בו רק לשל בבלים בשלים שלפא ושתניא ס״ל שלו ושלים לים
תיח ונשלין נשן לשינו שבשה שלא שם שבשת משום לבשן שלינה שלא ברגל לשל לא שלפ
ושתניא משום לשטבי שלם לפי שלין לם ברגלו שבי כן ושסרה לפי שלינו שבוי
בשקשו שלין בו רק לשל בבלים בשלים שלפא ושתניא ס״ל שלו ושלים לים
תיט ונשלין נשן לשינו שבשה שלא שם שבשת משום לבשן שלינה שלא ברגל לשל לא שלפ
ושתניא משום לשטבי שלם לפי שלין לם ברגלו שבי כן ושסרה לפי שלינו שבוי
בשקשו שלין בו רק לשל בבלים בשלים שלפא ושתניא ס״ל שלו ושלים לים
תכ ונשלין נשן לשינו שבשה שלא שם שבשת משום לבשן שלינה שלא ברגל לשל לא שלפ
ושתניא משום לשטבי שלם לפי שלין לם ברגלו שבי כן ושסרה לפי שלינו שבוי
בשקשו שלין בו רק לשל בבלים בשלים שלפא ושתניא ס״ל שלו ושלים לים
תכא ונשלין נשן לשינו שבשה שלא שם שבשת משום לבשן שלינה שלא ברגל לשל לא שלפ
ושתניא משום לשטבי שלם לפי שלין לם ברגלו שבי כן ושסרה לפי שלינו שבוי
בשקשו שלין בו רק לשל בבלים בשלים שלפא ושתניא ס״ל שלו ושלים לים
תכב ונשלין נשן לשינו שבשה שלא שם שבשת משום לבשן שלינה שלא ברגל לשל לא שלפ
ושתניא משום לשטבי שלם לפי שלין לם ברגלו שבי כן ושסרה לפי שלינו שבוי
בשקשו שלין בו רק לשל בבלים בשלים שלפא ושתניא ס״ל שלו ושלים לים
תכג ונשלין נשן לשינו שבשה שלא שם שבשת משום לבשן שלינה שלא ברגל לשל לא שלפ
ושתניא משום לשטבי שלם לפי שלין לם ברגלו שבי כן ושסרה לפי שלינו שבוי
בשקשו שלין בו רק לשל בבלים בשלים שלפא ושתניא ס״ל שלו ושלים לים

תצנ אום לן אסא סריסא דא לכתת לכ"ם בפלפל לריך וכן בכוכלת וכן בצלופית של
תצך פליטון ואסא פורסת על האבן בשבת ואפילו לכתחלה ליתן לתן על הרבלי מבני
בדלין לכרוך סם קלולות שתוחב בו רשמו וכלב' סריסא בו מלתחול: ועל הלנוז
מוקר לכתחלה לכל על המטבע לסור לפרוך בשבת דברים כמערים להוכיחו
ולהוליכו למקום לחר ולא לצורך לכבוס ברבלו לגל לם כרך ופרך מערב שבת
תצכ מוקר לף המטבע וכן בדלין לכתי סוקים מוקר לכתחלה לתת לנוז ולקסור רשמי
תצנ ברבוטות בלבבו ובשבת מוקר לללנוס שני ברבלים מפני הבשת: בשרם מכופים
מיבריך פי' רבינו שם דשכי שלכתה ומתוך כך מוקרין לטהול בכל הנשרו כל הבשר
כולה ולא פיישינן שמא יהיו נוטפין על הזוחלין ורבי' מלינ לאסר לטהול בנשרות
דשם קל כשמוקל ויש סקורין תנר על דברי רבינו מלינ שפוסר לטהול בנשרות
ונומרים שבא לשטוח ממוזרים למפרע כל שמולל מטבילת נשרות ומוקם רבי שלם
תצנ טוענים שם דשם לפילו בכולל אין בשם טבילה אלא שום טבילה אין כולל ממור כלשמריכין
כ"ם שקולין הכל מודים בבא של הכלי שלין הולל ממור ולא קרי לפילו אלל
כלשמריכין פרק הבא על יבמתו אלא לתם עושה אלל ואי לתם עושה אלל הבא
מבלי וכו' וכל שבן הבא לאלתם לם טבילה מלאוריתא אלא לגזירה לרבנן היא
לכתחלה גזירה שטו פרלשין של נשמים כלפרישית ולם כן לף הולות מעיקרא
כשרין במוקין אלא שום פנס בעולם לף לרבי רבינו מאיר: הקיטע יבא בקב
שלו כ"ו פירש כולה ממעתא שבשקטעו שני רגלין ועוסף לפום של עץ לפני דשמי
מוקין ומסוכות היינו של עץ שני מקלות שבשתין בשמך בהן ולפי זה יש להתיר לכתת
תצנא בשבת במקלות לבמסוכות שלו לפיינו במקלות לף פליני לללרבי בבל בשב' לשרשין
בשן בשבת אבל זקנים שהלכים במקלות משמת בשבוע שמור לבא' בשב' לשרשי
סנגים וכילוך הוא לשבילי וסהורין בלתכיש מקל זקנים טהור ולשמר משום אלא
שבילי אלא לתרוצי סנגים ועוד דאיתי לתיתי מפירוש רש"י שפי' בשם מסוכות שלו
על שבכוונו גילי סוקיו כו' ויש לו שני שפתים קטנים בשני ידיו שבשתין בשם
ובשתף ושפתים לף הוברך התבא לשוכיר שבשי שיהו יכול לללבת בלא שפתים
תצנב ויוצאים בבל אלא בשבת ואם לאין יוצאין בשן בשבת היינו בשמוכות שלו: כל לבר
שיש בו רשות פירוש כגון לשתים מומחין כגון בייבא וכגון לשנים שבשוכיר למשלם
בתלמוד מוקר ושאר לשתים שפיכם ידועים מומחין יש בו משום לרבי שלמורי ורבי'
שמעלל פירש בשבין אחר ואלא כרשב"ם לי:

סליקו להו במה אשה

כלל גדול

תק אין עומר אלא בגידולי קרקע סילבך יוסף
אלם שלא לשסוף פירות ולקנסם יחל ולבו
ביום לא יבורר סילבך יוסר אלם משבי מיני
תקא פירות שבתברכו וכ"ם בשולה שבתערב עם חובל שלא יבורר אלא דרך לאילתו
תקב ויקשה ניאלם רבא אמר אין עיבור בלוקלין מבאן אומר בשולם שתות' טרטל"ם
של תבואה מותר לשלוקם ואין בשם משום ממחק אלין עיבור בלוקלין אבל מ"מ
אין זו דרשה לשוכל לומר לשם לשאר שבשה אין עיבור בלוקלין היינו מלאוריתא
אבל מדרבנן יש עיבור מדשמר לקמן פרק שנים אלין עושין פילמי ופלן לניהם
דשמר לאין נותנין השור לפני פדורסן כו': אבן מ"מ יש לפרש משו לשלולת כמו
תקג שהן בלא תלוק והמחמיר תע"ב: כאן בקמן ותמהוני פרק רב מיכי בדירות הן בי'
לשתר מותר לכתחלה בקמן לשתר פטור אבל אסור בשבת חייב חטאת אבל לבן
תקד ביום אפי' ביד חייב חטאת ולפי זה משמ' למילתיה דלבוי מיירי בכל ביד: ולפי קריך
תקה אמשבת כו' כ"ם שיעבר ממין בל כל דבר שלל מתכך ומקפי על מלתו בקרקע
תקו מלאכ' מתכך: דבלית סילתי פסק ר"י למותר לבדר לשם אפרי שהשתין בכר לבא
תקז מביאו טומין: ת"ר הקולם מן הכבש פי' רבי שיעבי' ממין בולם שהוא אבל קולם שלא
דבריה כגון למר מכבש ושיער מן בשום שדבקו בגיזה לא שבר משום גוזז וכל שאיפשר
אסור לכתחלה מוכח עוף במקום שחיטה בית לקולם חייב משום גוזז וכל שאיפשר
לעשותו משבר בית אסור לעשותו בית ועוד שאיפשר לשחיטה בלא הגיזה ואפילו
ס"ם למר דבר שאין מתכוין מותר וקל כוקים לף סרי בשבורות שף לשבות הבא
תקח מילך ומילך לעשה שלשמים תולם הוחלו ולא הוי פסיק רישים ולא יומת סרי אבל
לתלוש לא סרי לכתחלה שמוקה חוט של קפיר כו' שם כן בני שלם סרבלין לקפור
בתי זרועותיהם בחוט של משיחה וכשפוסט עצמו מהי' לוקה ומרפיסה וכשלוכם
תקט מוקם מסלק התפירה סביב זה לסור בשבת אבל שם כל בקב מוקף תפירה שאלא
בקבה בר מותר וכן מבבל בשים בשמר שלבשו שלא שבשת קמילתם לות' במפיסו'
לולאות דוסבי שבתוב מימין ומשמאל בשאל לרבי מאיר על עונות התימוקו שבותבין
עליהם לאותיות ותיבות תוך לוכלים לוקה סתימוקות ביום טוב וסביב לי משום
מוסק בי"ט ליבא לימוכח לשוריתא במוסק שלא של מנת לבתוב בלאמר בר בקבל
שמעלל פירש בשבין אחר ואלא כרשב"ם לי:

סליקו להו במה אשה

כלל גדול

תק אין עומר אלא בגידולי קרקע סילבך יוסף
אלם שלא לשסוף פירות ולקנסם יחל ולבו
ביום לא יבורר סילבך יוסר אלם משבי מיני
תקא פירות שבתברכו וכ"ם בשולה שבתערב עם חובל שלא יבורר אלא דרך לאילתו
תקב ויקשה ניאלם רבא אמר אין עיבור בלוקלין מבאן אומר בשולם שתות' טרטל"ם
של תבואה מותר לשלוקם ואין בשם משום ממחק אלין עיבור בלוקלין אבל מ"מ
אין זו דרשה לשוכל לומר לשם לשאר שבשה אין עיבור בלוקלין היינו מלאוריתא
אבל מדרבנן יש עיבור מדשמר לקמן פרק שנים אלין עושין פילמי ופלן לניהם
דשמר לאין נותנין השור לפני פדורסן כו': אבן מ"מ יש לפרש משו לשלולת כמו
תקג שהן בלא תלוק והמחמיר תע"ב: כאן בקמן ותמהוני פרק רב מיכי בדירות הן בי'
לשתר מותר לכתחלה בקמן לשתר פטור אבל אסור בשבת חייב חטאת אבל לבן
תקד ביום אפי' ביד חייב חטאת ולפי זה משמ' למילתיה דלבוי מיירי בכל ביד: ולפי קריך
תקה אמשבת כו' כ"ם שיעבר ממין בל כל דבר שלל מתכך ומקפי על מלתו בקרקע
תקו מלאכ' מתכך: דבלית סילתי פסק ר"י למותר לבדר לשם אפרי שהשתין בכר לבא
תקז מביאו טומין: ת"ר הקולם מן הכבש פי' רבי שיעבי' ממין בולם שהוא אבל קולם שלא
דבריה כגון למר מכבש ושיער מן בשום שדבקו בגיזה לא שבר משום גוזז וכל שאיפשר
אסור לכתחלה מוכח עוף במקום שחיטה בית לקולם חייב משום גוזז וכל שאיפשר
לעשותו משבר בית אסור לעשותו בית ועוד שאיפשר לשחיטה בלא הגיזה ואפילו
ס"ם למר דבר שאין מתכוין מותר וקל כוקים לף סרי בשבורות שף לשבות הבא
תקח מילך ומילך לעשה שלשמים תולם הוחלו ולא הוי פסיק רישים ולא יומת סרי אבל
לתלוש לא סרי לכתחלה שמוקה חוט של קפיר כו' שם כן בני שלם סרבלין לקפור
בתי זרועותיהם בחוט של משיחה וכשפוסט עצמו מהי' לוקה ומרפיסה וכשלוכם
תקט מוקם מסלק התפירה סביב זה לסור בשבת אבל שם כל בקב מוקף תפירה שאלא
בקבה בר מותר וכן מבבל בשים בשמר שלבשו שלא שבשת קמילתם לות' במפיסו'
לולאות דוסבי שבתוב מימין ומשמאל בשאל לרבי מאיר על עונות התימוקו שבותבין
עליהם לאותיות ותיבות תוך לוכלים לוקה סתימוקות ביום טוב וסביב לי משום
מוסק בי"ט ליבא לימוכח לשוריתא במוסק שלא של מנת לבתוב בלאמר בר בקבל

נדול ומי שיסורש דבבן לוכח ובתיוק לין לאוש דקטן לוכל בבלוק לין כ"ל מבוין
עלין לבפריסו לוכח אלא שפיכם לוכים כילים:

סליקו להו כלל גדול

המוציא

תקי יין דרך בתב רבי' אבי העזרי דשיעור סוכלה סיומו
לעבין אוכל מטלת מי שפתו מבשיעור מי אמו כ"ל לקיבא
פרק בלל גדול וכי מותר לשפוך שפות מבשיעור:

תקיא בשוספתא דשבת פרק שמונים אבוה לא תקל לאם מדיה ותקלוב לתוך לכום לא
לתוך הקערה ותניא אף בבא כ"ב בשים בתן מבאן ים ללמוד לשאם מיבשה
בשמקום שהלב בשלים שאסור לשקל לא בית לתין שלבר מוח שא ניבשה הרוכן
בלבד מי ש"מ לדוקא בבלי לסור לרוי מפרק וכוי תולבה דשם אבל בקרקע מותר

תקיב לתלוב מלא קאמר לא תהלוב אתם: קלף במקום בשר לוכסוסטום במקו שיעור
וכותבין בוהשמיה כן הוא לבוזל הוא בשהשיר שיעור מן השור וכותבין עליו שאיני
מיוכן כדין בלשמריכין בוזל ולא ניתקן בלל בלפי שבשר אבני לללא מבשיין וקלף
הוא שבותבין במקום בשר בשבשפיטו את הבשמה את עורה לוקפין את השור
ומוקבין אותו לשבים וכותבין בזה ובזה במקום אחד ושלין בלפי שיעור והוא קרוי
קלף וכותבין בו במקום בשר אבל אם הוא מיוכן היטב יותר כי הלבן שלו במקו אחד
קרוי לבשר יותר מבלו הבשר של הון לותו לבן קרוי קלף ואבני אחתותן קרוי
לוכסוסטום וכותבין בו במקום שיעור שהלבן שבותבין בו שוא מקום אחד קרוי
לשיעור יותר מבלו הבשר של בל הבשר ורש"י פי' כן ויש שאיני רוצים לומר כי בל
הקלפי שלנו יש להם דין לוכסוסטו' לפי שבשתקני הקלף מסירין קליפו שמיבתו'
ולא היו מבריכין לבתוב שם שלו בלו בשאר כמו שאנו בבלין בגויל וסיו פוסלין עליהן
הקלפין לפי שדיוקם של הקלף ושאנו של הלוכסוסטום דהוי שמתקנ' הבי ולא
שבר לשאול הקלפין שלנו לולאי' שלנו יש להם דין קלף כי לין מסירין
הקליפ' רק לתקנו ושני אחד שלשלין הקרוי קלף ודיוקו לבתוב עליו במקום שבר:

סליקו להו המוציא

המצניע

תקיג וסו שפירשו בלפי משלה פ"ק שאותן שפירשו בלפי רשם
שאבשב קרוי למשלה שפירשו בלפי יל קורא למטה
ולא כי' שיפבא ומשפק יש לשאול בכל ענין:

סליקו להו המצניע

הזורק

תקיד שפיטת קשורות וו בזו כו' ואם היכם קשורו לשם שמוקפות
מחיבה לין מטלטלין מוו לזו וכגון שלין שפיטת בגוזות
מן סמיס ו טשפיס דלי בגוזו' קא משיק מרש' לרבי' דרך
תקיה מקום פטור ושרי אפי' ל"ם בשבת: כמו בכרמלית לא בזרו דבבן בשלל לבל מיור
תקיו אבל מבן שוקת שקורין ושרשטי"ן בלשון מסבבי שסופבין מי כ"ם ושסופבין מקלפין
לל"ם ושביב לשם לימו קמור פי' מכוסף שמוק שבשת כ"ם לשור כשיתבן פרק כיב
משתפיין בית שבוק קמור ל' לשוק כ"ם סופבין לתוכו בו ושבב לשין לבו ל"ה וכל
רשבות שלו בכרמלית לין שלא מיקרי ל"ם שאי בשב או שמם ושפוקם מבשר לשבר
ום רבוק בוקעין בו וכיון בכרמלית ביבשו היא לבו לשתיר דבשו בכרמלית לא בזור
תקיז בלאיתא פ' בזורק בבי שפיכם שסופבין בידי בישא לשי לבו ושמני שלוקבי שפיבא
דשמו בכרמלית לא בזרו דבבן שא ליתא שלם שתם בשפיבים מן בשבר שלא שתי
למיבלף ב"ל לבישא בשא ל"ה בשל בשיר שפי' בכרמלית בזרו דבבן בזרו שבו ל"ם
בלשמבי ס"ם בישב משתקבין לא שמו שלא למלאת שבל לשפוך לשור ושפי' לשיבא
תקיח לשמר לשם לשפוך בדי ושלבה בי' בשא לשמר בשבל בוסרי בלך לשר שמקל
שפילו בבי לשור לשפוך בשם לשיבו שתם שיבא מבבין שיבא ושבוסף בשפוך לתוך שפירש
עור בשל על בית שבשא בשומר בקיר תומות שיער ושבוסף בשפוך לתוך שפירש
תקיט שמקפת שיער שפיא ושרש מביא שתי' שלא שוקף לשרש ושביב ים לשקדק לם
בית שבשא למשלה משער שפפי' ל"ב שרי בוסף בשפוך מבשת שיבוא לבכרמלית
דרך מקום פיזור שלא לשפוך שרש בית בשן לשני יהיו מביא שתים שלא
שוקף לשרש ושיר בכרמלית למשלה מי שמקום פטור לשקילוב רשבן מקולי ל"ם
ולי שלבא בבב לשמי בשרי ב"ב משתפי' לשפלין שרשויות לשבן בשן מרש'
לבכרמלית לא לוכח דרך מקום פטור שם ג' לשרשויות לשוריתא מר"ה לרבי לסור
לשפלין מ"ב בשא נמי שרי שם ג' לליבא מביבא על הקרקע שם ג' לזשרי בלינ

כלומר הרבה עד שיכול ומשקין לפילון לי הלכה כדשמואל אם כיוצא כך
שהבהמה נופלת על צדי הכותל אפילו אחר מקצתה כך מקצתה נופלת וקפלת כהרמלי למטה
מותר לכתחלה בכרמלית לא גזרו רבנן אלא אפילו היכא דנפלת על כיבי הכותל אלא
אלא אחד או שנים פחות מכאלו או מילי לאחריה נגד פי הבקעה שלמטה ס"ל
פוחי ר"ש והעומד נופלת עליו ומטה נופלת למטה כאן בכרמלית לא גזרו רבנן
כלאחריה בשבת פ' מזרק נבי בסיכה שנפכין היכי סדי להו ומכני מלוכפי שפיכה
ופרי שפיכה כאן ומכני כאן בכרמלית לא גזרו רבנן ומטעם מפיכה קלויה אין
להתיר כגון שיש מפיכה י' טפיכ' בבקר אין למעלה בין למטה דהא מפיכ' קלויה
היכא דיקרת אלא במים קולא הוא שפקילו חכמים במים משום דבקיעת נדיי לאו
משום בקיעה כדאיתא פרק קורדן ושוק ס"כיכר מתקפין פיר ר"י דהלכה כרב
יסודם ואליבא דס"ל נבי כגון ליזבר מפותה בתי בשלות שבת במים אם לא
בשבת להם מפיכה לשם מים ושכחכם מן מפיכה טבח במים משום לבל הפקות כלומר
רב יהודה אליבא דשיח אלא אך פותה בתי בשלות שבת בשפירה בקרקע ואל בתי
מתפין היה רב לשמור על שיעורו והיה ר"ה יבקה מקילין היה למכוח לבשר
היתר משום דבשלה מקום פטור היה כדאיתא פ"ק דשבת ושוה לבלוע עליה משום
דמיפסק בשר לים אבל הכא לא שייך למימר הכי והוחיל למקום פטור היי לפלוג
בשיתא' בתי כמו שמעינן מ"ר אלעזר אם מעלין מכאן ומוכלין מאלו
מעלין מכאן ומוכלין כך יזהרו לגבי דרב ודשת הרב מט שכך שמא מפי רבו ר"ל:

סליקו להו הזורק

תקיט הבונה לילמא לשמוני נומת קמקבוין פיר' ר"י הכא ובשוף
שיוכיון נבי בשיב המשפוקת בשנוזים לילמא מתי
לשמוני נומת במקבוין כגון שיכבו שפוך שבת
מחמת טרדתן שהרי הבר שמין מקבוין מותר כ"ש: הלי מתן לשיול שופיכא
בקופיכא למרס הב למר שייב משום בוכא הלי לשיבור ממין שבת לשין בכין
תקכ שקיבה בכלים והם לבל שפקה של תיבה יעבור שותה לבקבלה ורשיב ממקבוין
דברק כל הכלים לשל שידה תיבה ומגדל בוטלין ומה רבא משום לשין בגין בכלים:

סליקו להו הבונה

תקכא שמונה שרצים לין בלב' בדבי יוחי לא בהילמי ולא
בלשיים היולך מותר לשבור מי שלא
מעבטין בדבון לשבר שיש ומלא
ולשפוך על בתקי השוף בלויין דהא לין בלבה בר' יוחי בהילמי ור"ש לתן שלא ושמן
קודם של שנוף ומ"ש ישפוך שיש לדהוא הילמי דבי יוחי מודש בשאל לבניהו מפי
מן לבם בתת שהיה לם מבם על נופה והיה ליתם בקורין פוקה בלשון מסבכין ובבר
שברו יותר מלבבע שבים שהתילה שמבם ושאל לו שם הוא יבולם לתת בם שבר
מלבם בשבת ושהיב בהא לית דין לית ליית דבשול מותר לקיים לן בדבר שהי דהוא
תקכב לשולהא בתרשא ומ"ש הזרשא לשותר לבם לתת לשבר מלבם על מבבתו לשבתו
מובשת עליו לבל בשבת לשור לם לין בו בישום בשם נזבר משום בשיתת שמין
ושפיכא לשי שיש לן שטטין בדשא שך בדברו בשם בשרים ואינו חושש לין דהיה
לשתיר דשלבי הבה לשמן לשו מובשת מילתא דהוי לרפואה בבי' דדבו לשוך בלא
אבא ובלשמע בדף שמונה שרצים לתבן הבה לבל היא שמן ולא שמן ודל
תקכג ובני מלביה בבין על מבובים' שמן ודל שבן דדבן לשוך בשול לבל לם יש בו בבשי
לפילו בשבת מותר לשין לך דבר שעושה בשני בישוה בשם ודוקא בשבת בשות של
תקכד מיבה ולא של בשר בשלמא: משו לשתות מי רגלים בשבת משום דבוחה מבלל
דפשיטא ליה לבשול מותר ומיהו לשם שמין ב שבין בחולה שיש בו בבשי
תקכה פשיטא דהרי ובין לבשול מותר לפילו לבתחלה משו דבוחה לחולה שמין בו בבשי
לב"ש בלישנא מותר לם בשתין תיבוך בקדרה ושוב מלא קלשר פרק שמונה
שרצים ובי בשול מי בתירו בלשמיון פרק אלו קבלין בני בשיבה בשם ולבילת
לשמר מבלל דשטיפת הרי ושול לשקיון בשי דבורות מי רגלים של שמר בין
דשתו לבו תיבה לשרבון לשרי של מי רגלים של בוטים ורמלים בין לא שתו
לשו תיבה לשרבון בשלמא בוחה ס"ל מי רגלי תיבוך ושוב יש מבילין רבי שבתונו
פרק בשרה דקלשר וזה לבם בטמא ואין לם מהלבי שתים טמא משמע דס"ל מי
רגלים לשתים בתק בורת בשות שייב ומי שותר בשבילה שר"ג לשמר בר' בל
תקכו בשבר בל בשעבתא לך הרי הוא בבל בשבל בשא שרי מלשבר רשאי לבמוה מבלל
בשבר בל בשעבתא לך הרי הוא בבל בשבל בשא שרי מלשבר רשאי לבמוה מבלל

תקכז דדיוק שרי: לין לוסשין מבטיחי בשבת משום רבוחה והיי מבו דיש בשב שות שם

רבינו שמשה מבשירא מכאן למותר לשבול שרצי שתוקי ולבמוע בישה שיש בשבת
תקכז כדי לבשיים בקול בוחיל ולימו שלא לבתבים קלא ולין בו רפואה דשא לין לן מבא
בגרונו בשלל לרבי שתיר שלם שבת בראשו לו בשיבו מהו לשתום בשבת מי שייך
תקכז משום בשיקת שמבין לו לא ושבים דולשי שרי ורשים מירושלמי שם שרבים לשמים
לבשים ולשרבבים ולמשים ולשין בשבת ועוד רשים שלין לשמר שבם
שמשיניין שלוחה על המבה שבשירין כלי המדה עב משין בשבת פי' כלי שבוכות
כדי לבשבו ופי' רש"י ערב שאר שמר שמבבין לת השין בשבת כדי שלא יבשם שבשה
שלו וכ"ם שמותר לשתום נגם שבם שמר בשיבו שמקה בשיבו (שמה שמר למדם
לא"ר אליעזר בשלן לשם ו והיה ליזהם בשבת בשלמים בישם על השין ב' בשבת ושמר
תקכח בשבת: ונם בר' למותר לשבות רפואה בשבת ע"י מדיבה שקורין פ'יזנה ולבלים
בשבה רשים ממשבת שבת שמשום מדיבה ליבה לישורה בלשמר שבם שמולל יפה
ושל משה שמר ליה לימוך לשמר בשבן שמדיבה של מבוה שבל במדיבה שפיר של
מבוה שלא שמר ליה מתשבח בשלמא שבל ובבה שני מדיבה של מבוה ומשו שלשים
ליבה לישורה בלפרי לשיל בתוספתא דשבת:

סליקו להו שמונה שרצים ואלו קשרים

כורך שלין פוכלא: ר"ל מפר מבשל של
רבבן כורך לוזו בלוזק וקושרין ולין
חולצין מבשלין מעל רגליהם כי לם
בלילי שבת לפי שלומדין בבל הלילות של חול ום יבבין במלבושיהן היולך פטור שבל
תקכט לשור ס"ב לשור לקשור ב' לפי שהבל בורגו' בשבבי בשבת כ"ם בשיבה
ושוב לשבות בדלם שהבבו בגון שמושין לשבורת בגון חוקלה של בדול או של נחם
שמבם רבינו שלישבו ממין מתיר ר"י פורת פי' למשקה לשהיה לדרבם שבייני
קדרים הם יש קשר שמשקיים בק בילה ס' בגון קשר של נרדיים שקושרין קשר ס'
בשבשה חוזו ומשקיים וקשר שבדלם חוזו בשרוכא לשבור ושוב יש קשר שלישה
שיש ס"ב עוש' שבי קדרי"ם על זה בגון שבל דלי שבשם שבבל לפי מה שמשקיים
לבל שבישה מוקר ובלבד שלא יעשה קשר לשטח מן שבישה בלל שלא יעשה שקי
שבישת ון על זו בלשר לשיול לא הים קשרי שלא שיבזו ושבשו של מבבשי' שרבלין
לשבר שבי רשמי ברשוצה לחת הם משקיי' קשר שנוש לם מ' שבושי' עד שיקלים
תקל לשנר מדרבנן: בירושלמי בשמזו רבנות מבשל ושבבל מוחל ומחויר ובלבד שלא
יקשור פי' רשבם ה"ם לרבוצה של טלית הם בשמיש שמות לבחזירה טלית בלא
קשר ור"ל דקיימו דוקא בשים שקר מתוקן לבבשת רבוצה ולא שרי שלא מיקשר
תקלא משום תיקון מבא: לבל יש להחליף לא בתב ר"ת ס"ר לטלית שלין בריך
בשליפה בו בישם לשרי נאחז שבית שבבשת בם' משבים ובם' יפשים לשור לקפלן
שפילו בשלם ס"ה מבשלר קיפולו ברשון שבל שלא בשלר קיפולו שר לשות שפילו
תקלב בב' שבי שלם מבלין לשבים לקפול בשיפות בשבת דשב' לא שרי בבא שלא
בגדים שפשיטו שלא היה יבול לקפלן שרי לו להחליף בשבת ובין לבוש מבן לבל בשיפות בבן יבול
לקפלן מע"ם לשור לקפלן בשבת ים לו להחליף בשבת בגדי חול לשי שלין לו להחליף:
מיסדר ליה בקירוקף לרי שימסי שי לתת על גב שיבוותי לי שמיין ושפיר לשור
בלשוכה פרק שמונה שרצים: זימנין לשתוום מלבי בשיל ולבי לילי שפיכה
תקלג שבקיבן דלשור לשלם ליבבם בשיב בשב לם בגדיו בוגעין בשי בן יבשטה בלשי
ס"לו שרבי בבי פבב בלשת השיב והלבן בוי לה מלבה לבל שוום דבר מבוש
מותר בגון לשרבול פרי דבו בלשי ס"ב דיומא ופ"ב דביצה מערי לשם ומטלת
בבבדים וגם שתוך שלא בוזר בלרי לשיל ובם' בשרה רשיבו לם לבבים
שבשיבוקות לבלבו בבדים שמותרות ליטול ידיהם ולקח בחקום הלבלוך בלי
תקלד שקיבל לשתבלל לבשקום שבו לקלו ושבב טוב בשלם רוחן ידיו בשבת סיוזק
שידיו בשיב לבשר בבב קוזק קיבה בשבה לו בבבב ושולי לין שבשב כ"ב כיון
שלין שבבון לבבן ושלין בם ב"ק שבשו שיבה לבל יין ושלן ושלר שבקין בלא שיש לין
שבשב לם בבדין טובל בשם ובלבד שלא יבשוט בבבב לשבור לשוניא שבשקה
שבובו לבל ליבון לא שייך שלא בשיב ולבה לשיקה שמא יבשוט לבוך שבשקה
בבלוש בבבב לשין זה בבילו שהרי לימו שבן בשוקו שבך ולבך שבבבין יין בבוזרין
ושלר ליבי בשיטה פירושי פרק קולין: שבקיבן לשתוקר לבשור בחבוו
לבבשת שלבי בבי לשבשל שלבי בבור לשלשוקו שיש ויביבו לשוזר בו שבבין **תקלה**

תקלו לכל מכל מלמע לסוך סמוך קצר של קיימא ולא כשפסק כשכל כשמצא לסוך
לקסור שכי כרשסי יקר אלא עוכנו כרשקן קוסרין לי כשסיקין סזכו מצורו מכל
תקלז לסמוך ונם מפקיקין שכל מצלי כרשם כרם לו כנוסרא לו כוסם מוקר לקסור רשם
כשמך כשכום לו מיוכא שכרי יקיכו לכקוסת לכל לכניא מכל
לקסור שכי רשסים ל כרשם כשכמא וא לשכום לפי לכשקיר רשם שם עליין רשם
שכני יקים של קיימא:

סליקו להו אלו קשרים

כל כתבי

הקדם לסוס נמ לילן מסמע דוקא שבלא כוא
דשרי לכל כיכוי לא ולפילו לר"ש ולפילו למ"ד
סלימה נריכה לנופא פטור עליה ולית כא אלא
שנות דרבנן לפילו שבי לא לשיכן שנות דרבנן כילים לכל לכילון לכל כירושלמי
דמתני' דכשה דשם"מ דדוקא בשלא כוא דשרי לכל כיכוי לא סיינו לדבי יהוד דשב
דכיכוי זה לסוור קורא למלאכה שלימה נריכה לנופא מיינ לכל לר"ש כיינ לליכא
אלא שנות דרבנן לשיכן ליה בפני כתבי שקדם ומיכו אף לדבי כירוש דוק מסוס
בתבי שקדם לכל מסוס ממון דשלמא אין מבנין לעולם ולפילו לר"ש ומשם מסכנין
תקלח גחלת שיבת כלי אלא יוקו נה רבים מסוס לליכא אלא שנות דרבנן דקא מסוס
מסוס כוקי נופו וכדרך שממרו שכופין של עקרב אלא יפוך לכל מסוס שפשך ממון
לא שרי ושבשו נסנו כרוב שלרבות לבבו לליקה בשנת ולפיכ על מה שיכתבו
אלא שאומר שמשמיין שבשוער לליקה יפרפרו בה תימוקות אלא יוכלו לברוח ושוב
סים שסם שפך בשנות מלילת שלכות וכנויס לס יראלו שמכיקין לליקה לכניא
דולקה וכולבת ולפיכך מבנין לליכא לר"ש לדלכות שין כיקר כרוב בלבר זה
אלא שזה בשלו שממרו שכמים בנא לבס ישראל מוטב שיהו שוגנין על ידו מוזיקין:
תקלט ג"ב הגה: מסקיקין לשלילין כתבי הקדם מפני לליקה לפילו למ"ד שמוטלם
ומכיל לסנר אלו שליכא בריכא עירוב כל שבת אין מוכנות בן נבריס כל אם שם
לו אבל לסנר מביכו שם עירוב דוקא כלים לבריכין לליקוי וסמון אלא שבת אסור
לכל לאר ולאר בכל לרך שילך ואם יזיכולך אלא לרך ש יבול לף ק שעורו יאר
ונבריס לסנר שליכא מעורבת לתוך כלים ומוכיא ופוכט ומוזר ולוכא ומכיל לרבש לפילו
לסנר שליכא מעורבת לתוך שבשול של ממונו לי לא שרייב ליה לסוו לכבויי אלא
כשלליקה בניב לאר מוזר לבכיל כל אם שיפסון ומוסיף רבינו ברוך דדוקא
בסנר שליכא מכוסה לדום לר"ש ונם בסנרם דוקא שבת בתוב לר"ש לאסרו אפי'
מעורבת אבל בניב לבכיל מעורבת שלין בו כל זה מוזר לבכ"ל אם שירב ושוב
לשין ר"ם ביכוי אלא שלטי בם שבים רבוי ונם יזכו רבה יו לאכ ולילה למיבוי
תקמ מילי: מכ"ילין קיק בספר עם בספר לף על פי שים בתוכ משות מכלן כרשם
שיכול לדם להסיס מזוזה לו שלר בתבי הקדם לו בלילין בתוך לרבתי אלא משות
משרב שבת ובשבת לם יש לליקה יכיל משות לנב שהפילין למקום שרשוי לבכיל
תפלין לסנר שר"פ שליכא מעורבת ולא שני לשת טבשות בשרבי לבכיל משות
משוקנים שפילו בסנר מעורבת דשמא בשבשות בשלא לנב משבו שסרי משבו
שוין יותר ולא לימא למטל בבו ואלן בילו בלבלא ואלן בשוכא ומי בילוש יש לישקיל
מלילא משות כוקן עליס בכר ואכיל ולא קל שבי דשא בפרק במטל שמריכין לף
שוכר בכר לו לישוק אלא לשת בלבל ושמ בלליקה שהילו טפי: הלכה כרב
שוכא בו בפק ר' שלמ בימיסס אלא היו שוכמים דבר לפיכך לף היו בוקנין לף
תלמוד ולא תפלות משום דבריס שבשל כא לי שלא דשמי לבוקשם אבל אלן דרי
תקמא בתרלי לכתביכן כל מילי משום שת לשבות לף הפרו תורלך מכילין לסו בפני
בלליקה בן תפלות בן תלמוד בן כל כתבי הקדם: אבל אם היו כוקנים בשש
תקמב ובשיקרא דשיבא אין בין ספרים למנלה אלא שמנלה נכתבה בלשון מסורית על
הספר כדיו והספרים נכתבין בכל לשון ולפעמים הנלה שפני בלליקה מיכבי דספר
ספרים לפילו כתובים אלא בשפעטן כגון אלא מיבלי מפני מוכרו ומשו שבשן
אבל מנלה אין נכ לוכרות שפני שבשלליקה ליכתב בדבי פרס ומדי לפני לם שי
כתוב בשפעטה ובתיקוכ אין נכ קדוסה לעברות ולשבול שפני בלליקה בשבת וכן
יש לפרס לשעבין הנלה מיקניא ולא לשבין בשיבא דשל ס' תורה וכל הספרי שמי
בני ליו: וכשבן שבני בשלי תורתא והלכתא כשבשן ובתב ר"ת שליעזר ממין לשלי
תקמג נשבא ולא שליכא חייב לשבות על אות לשבוכן שלי לשוי עליה נרב בשוון ושבשא
דשבוש קדם לשפקיכן מיכוי אלא שבות שלשם שקלי לשבוכן ה"ג אלאם שם בתן
ה' לשם לשלילה ובשרשת שמוון לשם כשיב לשבוכן ה"ג אלאם שם בתן
לשם ושלילה שבות יוקו נה רבים שלל שבת שלא יכול שלשם רב יהודה נלון שלכתב שיב
תקנא לשבון קשיני לשיוכבי שלבול שרשום שפילו בשלם: נכרי

תקלו לכל מכל מלמע לסוך סמוך קצר של קיימא ולא כשפסק כשכל כשמצא לסוך
לקסור שכי כרשסי יקר אלא עוכנו כרשקן קוסרין לי כשסיקין סזכו מצורו מכל
תקלז לסמוך ונם מפקיקין שכל מצלי כרשם כרם לו כנוסרא לו כוסם מוקר לקסור רשם
כשמך כשכום לו מיוכא שכרי יקיכו לכקוסת לכל לכניא מכל
לקסור שכי רשסים ל כרשם כשכמא וא לשכום לפי לכשקיר רשם שם עליין רשם
שכני יקים של קיימא:

סליקו להו אלו קשרים

כל כתבי

הקדם לסוס נמ לילן מסמע דוקא שבלא כוא
דשרי לכל כיכוי לא ולפילו לר"ש ולפילו למ"ד
סלימה נריכה לנופא פטור עליה ולית כא אלא
שנות דרבנן לפילו שבי לא לשיכן שנות דרבנן כילים לכל לכילון לכל כירושלמי
דמתני' דכשה דשם"מ דדוקא בשלא כוא דשרי לכל כיכוי לא סיינו לדבי יהוד דשב
דכיכוי זה לסוור קורא למלאכה שלימה נריכה לנופא מיינ לכל לר"ש כיינ לליכא
אלא שנות דרבנן לשיכן ליה בפני כתבי שקדם ומיכו אף לדבי כירוש דוק מסוס
בתבי הקדם לכל מסוס ממון דשלמא אין מבנין לעולם ולפילו לר"ש ומשם מסכנין
תקלח גחלת שיבת כלי אלא יוקו נה רבים מסוס לליכא אלא שנות דרבנן דקא מסוס
מסוס כוקי נופו וכדרך שממרו שכופין של עקרב אלא יפוך לכל מסוס שפשך ממון
לא שרי ושבשו נסנו כרוב שלרבות לבבו לליקה בשנת ולפיכ על מה שיכתבו
אלא שאומר שמשמיין שבשוער לליקה יפרפרו בה תימוקות אלא יוכלו לברוח ושוב
סים שסם שפך בשנות מלילת שלכות וכנויס לס יראלו שמכיקין לליקה לכניא
תקמד דולקה וכולבת ולפיכך מבנין לליכא לר"ש לדלכות שין כיקר כרוב בלבר זה
אלא שזה בשלו שממרו שכמים בנא לבס ישראל מוטב שיהו שוגנין על ידו מוזיקין:
תקלט ג"ב הגה: מסקיקין לשלילין כתבי הקדם מפני לליקה לפילו למ"ד שמוטלם
ומכיל לסנר אלו שליכא בריכא עירוב כל שבת אין מוכנות בן נבריס כל אם שם
לו אבל לסנר מביכו שם עירוב דוקא כלים לבריכין לליקוי וסמון אלא שבת אסור
לכל לאר ולאר בכל לרך שילך ואם יזיכולך אלא לרך ש יבול לף ק שעורו יאר
ונבריס לסנר שליכא מעורבת לתוך כלים ומוכיא ופוכט ומוזר ולוכא ומכיל לרבש לפילו
לסנר שליכא מעורבת לתוך שבשול של ממונו לי לא שרייב ליה לסוו לכבויי אלא
כשלליקה בניב לאר מוזר לבכיל כל אם שיפסון ומוסיף רבינו ברוך דדוקא
בסנר שליכא מכוסה לדום לר"ש ונם בסנרם דוקא שבת בתוב לר"ש לאסרו אפי'
מעורבת אבל בניב לבכיל מעורבת שלין בו כל זה מוזר לבכ"ל אם שירב ושוב
לשין ר"ם ביכוי אלא שלטי בם שבים רבוי ונם יזכו רבה יו לאכ ולילה למיבוי
תקמ מילי: מכ"ילין קיק בספר עם בספר לף על פי שים בתוכ משות מכלן כרשם
שיכול לדם להסיס מזוזה לו שלר בתבי הקדם לו בלילין בתוך לרבתי אלא משות
משרב שבת ובשבת לם יש לליקה יכיל משות לנב שהפילין למקום שרשוי לבכיל
תפלין לסנר שר"פ שליכא מעורבת ולא שני לשת טבשות בשרבי לבכיל משות
משוקנים שפילו בסנר מעורבת דשמא בשבשות בשלא לנב משבו שסרי משבו
שוין יותר ולא לימא למטל בבו ואלן בילו בלבלא ואלן בשוכא ומי בילוש יש לישקיל
מלילא משות כוקן עליס בכר ואכיל ולא קל שבי דשא בפרק במטל שמריכין לף
שוכר בכר לו לישוק אלא לשת בלבל ושמ בלליקה שהילו טפי: הלכה כרב
שוכא בו בפק ר' שלמ בימיסס אלא היו שוכמים דבר לפיכך לף היו בוקנין לף
תלמוד ולא תפלות משום דבריס שבשל כא לי שלא דשמי לבוקשם אבל אלן דרי
תקמא בתרלי לכתביכן כל מילי משום שת לשבות לף הפרו תורלך מכילין לסו בפני
בלליקה בן תפלות בן תלמוד בן כל כתבי הקדם: אבל אם היו כוקנים בשש
תקמב ובשיקרא דשיבא אין בין ספרים למנלה אלא שמנלה נכתבה בלשון מסורית על
הספר כדיו והספרים נכתבין בכל לשון ולפעמים הנלה שפני בלליקה מיכבי דספר
ספרים לפילו כתובים אלא בשפעטן כגון אלא מיבלי מפני מוכרו ומשו שבשן
אבל מנלה אין נכ לוכרות שפני שבשלליקה ליכתב בדבי פרס ומדי לפני לם שי
כתוב בשפעטה ובתיקוכ אין נכ קדוסה לעברות ולשבול שפני בלליקה בשבת וכן
יש לפרס לשעבין הנלה מיקניא ולא לשבין בשיבא דשל ס' תורה וכל הספרי שמי
בני ליו: וכשבן שבני בשלי תורתא והלכתא כשבשן ובתב ר"ת שליעזר ממין לשלי
תקמג נשבא ולא שליכא חייב לשבות על אות לשבוכן שלי לשוי עליה נרב בשוון ושבשא
דשבוש קדם לשפקיכן מיכוי אלא שבות שלשם שקלי לשבוכן ה"ג אלאם שם בתן
ה' לשם לשלילה ובשרשת שמוון לשם כשיב לשבוכן ה"ג אלאם שם בתן
לשם ושלילה שבות יוקו נה רבים שלל שבת שלא יכול שלשם רב יהודה נלון שלכתב שיב
תקנא לשבון קשיני לשיוכבי שלבול שרשום שפילו בשלם: נכרי

נכרי שם לילך לתת שכר כו' או שעשה כשכם כו' יעשהם בו ישראל כו' ואין להקשות
מ"ם ממם קין שזכו ופירו שכוונתן לשורין שמא יפסול או שמא יקלקם ולא לשפוך
פירות וה ליתסן קל לעשות וכי תניא למיכלינהו עבי לאו ולא מידכר ולפי זה כפי
נוי שכיחל כשר לעשות או דגים או כשים או תפף לתת לעשות מוקר סיפרש לאכול
משם לאין לכר זה קל לעשות כמו שכתבתי שלליך הכר ועשה כשכם ומילה מי למוקר
ליסות משן וכן תנן פתמא בשכת תרומות המשכל בשר בשונג יאכל ואין לאסור
בלשה משום מוקצה דשם קל כ"ם לליה ליה מוקצה ועו"ש לתרץ למילי דלכילם
לוקח לאכלים כשכם ממילא לא נזרינן שם לא נשכח בשבת סיפר כמו שכר וכשם ומילא
בן לכל כמילי לאכילה כשכם ממילא לעשות או תפף תת לעשות סיפרש לאכול
סימנו ולף על נב לאלכה כשתם משנה לתרומות המשכל בשונג יאכל הייט
לוקח ניסראל עשות שכשל בשונג לליכה למיגזר שמא יכשל מזיל לללו ברשיני
עשסיקין לכל בגוי שכיחל לעשות מי שרי לישראל למיכל ליכה למיגזר דילמא יאמר
לגוי לכשל בשבילו ושוב שכיח רניהו שם רלים לאסור תת שנשתף בשבת דלומם
לשומט בשבת לאסור לכולי עלמא משום למיעקר לא מזי לכום קנרתי מפשר
התרומה: מילא מים לשקות לבשמתו מדקדק רניהו שם מדנקט לבשמתו ולא
קתני גוי שמילא מים שתף לפרוי ישראל ונכולה מקני לא קתני אלא מילא לשא
לשפשר לישראל לעשות ש"מ למילתא לשיפשר ניסרש לעשות כגון מי לכורך
שפייתו לשיפשר לו לשיות מטפח ויורד כו לתוך הכור ולשתות סרים לשילו עשאו
בגוי לשיפשר לכורך ישראל כגון שכר לו שפשר שמשלים מים מכור שהוא רמה
מרכב ושמוך עשרה ומביאו לרך רשות סרביס לכורך ישראל וכ"ש שם שביא מים
מן שכור לזו שפילו לכשמתו שרי לשיפשר לישראל להוליך שם כשמתו ובריתא
לליקט עשבים כשבת ישר לא יאכל כשמתו מוקי לה רניהו שם כתני שכבי ישראל
שתין ישראל יכול להוליך שם כשמתו אבל רבי לליהו מפרים מתיר ובריתא רלים
מם מי שהוא ירוחו פירות שיכול תתן לתהום ומזדו מתן לשבת לא שיה יכול לילך
שם אתן: ולישב לשב וכתב הפ לכקט כשמתו על נבי עשבים בשבת אף על פי שאין
מקוברין כגון במרעה ואינו עובר משום למט יבוש שוף ומחור כלאים אבל יש
מחמיר מותר לישראל לשב שמחמיר לליך לין אסתף רשות לרבים ולי"ש
לישורא לרבנן והו כמו פירות שבלים מתון לתהום בשבת ישר"ם שמותר ליטר

תקפו **רבי אליעזר** אומר אם לא עשית עושין כל צרכי מילה בשבת ואע"ג דלאו רבא עבד ואזלא בעמידה לבריסיה במקום כרת

תקפז אם קודם שבישול אבל לאחר שבישול חולה הוא ומצלין עליו את השבת לפיכך

תקפח במלאכה שאיפשר לעשותה מע"ש: בין ר' יהודה בלחן ואמור לטלטלו בכל השבת עד שיכלו לו חדשים אבל אם קודם עליו ומיקיקו מפני שמכניס מן החלב שבלילים שמציף לידי חולי כאב וכן נס דין בקצב שבולח לא' ומפר' בגמ' כיצד ידעינן שבירור ומפר' בגמ' כלם בחולה שבסכנת ואת בשלם בפלגי שבוע אוכלין כלם שמשמש ושתשברה ולכך לו בשלם בדרך רחוקה ושוב לא שמשה ולדה לא' כל אלו ולפי בולדין לא ליכון נימולין בשבת: תנו רבנן המל יברך לקטן על המילה

תקפט בתר דאמרינן מלת חסידות היא שלפרי שברכה יגלה ערות הקטן ואם לבו נוקפו ובהול מוטב שיגלה מיד ויברך וזכר לדבר שמעי דמוהיו לה שבטשתו שפוך נוסף

תקפי בשון ואזור דשלי אין לפי דשלי ומבטל ברכ' בבניס: לפי הבן מברך להכניסו כי נתנו שם שמברך לפי שבן לאחר שמילה וכל זמן שטרוד שמובל בפריעה שנם

תקפיא זה בכלל עובר לעשייתן ושפשיטו לא מברך משום שברא דיבור ושהשיבו לא שייך

תקפיב אלא בבבר שמשה דומיא דפדיון שבן בשיב דניהו שם: ולפי לא מברך שהשיבו אלא לקשבוב מנם המוטלת עליו כיצד כהן שלקוטין שלא שייב למול בנו ולפרותו וכיוצא שלי פרק הרואה נדשיון שעשה שובה לעצמו מברך לעשות שובה ושהשיבו שעשה לולב לעצמו ניטיל מברך לעשות לולב וניטיל ושהשיבו וכו' עד שהיה אומר על המילה לפי שבן אומר להכניסו ולא שקבי שהיה את בנו שבל ודאי שם שלא את בנו מברך שהשיבו ושם אומר שיש עומד ומקריב מנחת בירושלמי מברך שהשיבו שהם אי אפשר אלא בכהנים כי עליהם שטולה שהוא להקריב וכן לכתי לפני שהא מודי ר"ש ולפני שישיבה בשלתי לפי שת בני ושהוא לבהני וברכתי נס שהשיבו ר"מ שיש עומד בשעת קריאת שהורה ובשעת במלין

תקצ בשיטוק ושניה רשיה מן שבטוק ויעמוד בל שעה בשריף ורשיה מן שקלמו לשמר פרק רבי אליעזר למילה שהל לומר על המילה ושעמוד בל שעה שבריף ורשיה מן שקלמו לשמר לבריף כו' שאלמנה פטו שקטן בשעת שריפה שהל מהול בריף להטיף ממנו שם בריף ונר שבתניין בשעה מהול אין בריף להטיף ממנו שם בריף ובשו פי' לפיכך ושי על בו שהל ליבא אלין לפליג על בשו בנר ונראה לבקטן ממנו שלא לומרי לבשו שלא יבא אלין לפליג על בשו בנר ונראה לבקטן ממנו שלא לומרי לבשו

תקצא **רבי אליעזר** אומר תולין משקיין משנני יין לתוך הסודר בבלי ובלבד שלא יעשה נומא לקבל היין ויין שבור לשון שבר שבורד

תקצב ונין הנשות שבולן שבורין מותר שם: שם לשיפדק הא שלא שיפדק בילבך מותר להניח בוכא של לבל נרשון בשבת בל שיבא שיש רשעה לו משיפ שקונרין תחת בזורו בליבא למיפם שמא יפול וכן מהנין בשבשנו ליפא בוכא שיפדק: ומי הא לשיפדק בשבבוכא שקם לו לשון שבבוכא טולט טבא משום שהל שלא שיפדק שלא רך בבנד שרי שלא שיקרי שהל בעלי שלי טשם שרי:

תקצג בני בשבר בו' לפי שפיכם בני תורה משפם שיש בימי רשיה שם שהוליכו את השת ממון לשהות ביט ורבבו שהרין בני שלמון לשהשבם שמת ובשם עליהם רשיה שם שף על שהולבים בשבל שלא שום ושלא לשם בני בשבר שיכם בני תורה שלא בני שלמון שם בני תורה בשמיפם שילבך שיבא לשת בו ביום בין ביט שני בין ביט רשמון לא יקבשקו בו לא יהודים ולא שרשאים שלא שת ביט שלמון יקבר ביום טוב שבי עי שמשים שהל על ידי יפרשל בלל בלל לא שיבא בשיבא שמשים ונם שהוב ליפרשל לשבות לו שרון וקבריבין שלא שהל שבוע על יד שמשין שהל יפר לבשיהו ויוציאוהו לבית הקברות וישיבוהו בקבר שפילו ביום טוב רשמון בשם שהורה שהוא שהוליכו שהוא לבורך בוכא בשי שלא לבורך בין לשוף בורך שבוא שלבני ר"מ וכשם רשבי"ט: שאר רבי ושירי בותן שלם שם בלוין שבין בשבת לשהשם בורר ליבא על שבשה שלא לבורך בוכא בשי שלא לבורך בין לשוף בורך שבוא שלבני ר"מ וכשם רשבי"ט: שאר רבי ושירי בותן שלם שם בלוין שבין בשבת לשהשם בורר ליבא על שבשה

תקצד

תקצה

תקצו

תקצז

תקצח

תקצט

תקצי

תקציא

תקציב

תקציג

תקציד

תקצטו

תקצטז

תקצטח

נוטל

עד
תרס
תרכ
תרג

סליקו להו נוטל

חבית

תרד

סליקו להו חבית

שואל

תרט
תרי

סליקו להו שואל

מי שהחשיך

תרטו
תרכ
תרכג
תרכד
תרכה
תרכו
תרכז
תרכח
תרכט
תרל
תרלא
תרלב
תרלג
תרלד
תרלה
תרלו
תרלז
תרלח
תרלט
תרמ
תרמא
תרמב
תרמג
תרמד
תרמה
תרמו
תרמז
תרמח
תרמט
תרנ
תרנא
תרנב
תרנג
תרנד
תרנה
תרנו
תרנז
תרנח
תרנט
תרס
תרסא
תרסב
תרסג
תרסד
תרסה
תרסו
תרסז
תרסח
תרסט
תרע
תרעא
תרעב
תרעג
תרעד
תרעה
תרעו
תרעז
תרעח
תרעט
תרפ
תרפא
תרפב
תרפג
תרפד
תרפה
תרפו
תרפז
תרפח
תרפט
תרצ
תרצא
תרצב
תרצג
תרצד
תרצה
תרצו
תרצז
תרצח
תרצט
תרק
תרקא
תרקב
תרקג
תרקד
תרקה
תרקו
תרקז
תרקח
תרקט
תרקי
תרקיא
תרקיב
תרקיג
תרקיד
תרקיה
תרקיו
תרקיז
תרקיח
תרקיט
תרקכ
תרקכא
תרקכב
תרקכג
תרקכד
תרקכה
תרקכו
תרקכז
תרקכח
תרקכט
תרקל
תרקלא
תרקלב
תרקלג
תרקלד
תרקלה
תרקלו
תרקלז
תרקלח
תרקלט
תרקמ
תרקמא
תרקמב
תרקמג
תרקמד
תרקמה
תרקמו
תרקמז
תרקמח
תרקמט
תרקנ
תרקנא
תרקנב
תרקנג
תרקנד
תרקנה
תרקנו
תרקנז
תרקנח
תרקנט
תרקס
תרקסא
תרקסב
תרקסג
תרקסד
תרקסה
תרקסו
תרקסז
תרקסח
תרקסט
תרקע
תרקעא
תרקעב
תרקעג
תרקעד
תרקעה
תרקעו
תרקעז
תרקעח
תרקעט
תרקפ
תרקפא
תרקפב
תרקפג
תרקפד
תרקפה
תרקפו
תרקפז
תרקפח
תרקפט
תרקצ
תרקצא
תרקצב
תרקצג
תרקצד
תרקצה
תרקצו
תרקצז
תרקצח
תרקצט
תרקק
תרקקא
תרקקב
תרקקג
תרקקד
תרקקה
תרקקו
תרקקז
תרקקח
תרקקט
תרקר
תרקרא
תרקרב
תרקרג
תרקרד
תרקרה
תרקרו
תרקרז
תרקרח
תרקרט
תרקש
תרקשא
תרקשב
תרקשג
תרקשד
תרקשה
תרקשו
תרקשז
תרקשח
תרקשט
תרקת
תרקתא
תרקתב
תרקתג
תרקתד
תרקתה
תרקתו
תרקתז
תרקתח
תרקתט

מרדכי ממסכת עירובין

מבוי סתום נכנסים למעט ויוצאים למעט וגם יש לו צורת הפתח אין צריך למעט: הכי גרסינן בהלכתא ולא כרב דלמר בתלמודא דמתניתין צריך למעט צורת הפתח כמו שכתבנו בהלכתא מבוי סתום נכנסים למעט ויוצאים למעט וגם יש לו צורת פתח אין צריך למעט ומהלכתא כמו דגרסינן קני לו פתחי דפרוזדורות שכנגדה ולא ברוכסה וכן מבוי סתום פתוח משני קצותיו ברחבה פתוח משני צדדיו וכן פי המיוחסי וכן כרמים לרבינו מאיר: מבוי שכפרן מבדלו כלפי רשות הרבים כו' בתלמודא מוקי לה רב קוץ בדלת בקצבי בכים ויציאה כמו גידודי למטה מכל ליכא גידודי לפי עלה של גג ולא בקצבי בה כיוצא בהן פרנקו כל' וכן מבוי שכן בו רחוק מן הקוץ הרי הוא כמי שאין בו כלום בלילה גידודי וכ"ם דאמרי ולא כרב קוצו לשון תלמיד לבני דרב ולרבי נרמיה לפסוק כרב קוץ לשון תלמיד כמו שמרב למילתיה משמיה דרב וכן הנירסא בכל הספרי שמר רב קוצו לשון תלמיד ושוה שיעור לפרוץ לעיל מה לחצר שכן פרנקו

גמרא שנאמר תלמר למבוי שפרנקו כחרבא: אפי' כלולה מדופנו של מבוי כפותח מל' פותח נידון משום לפי פרצי לף עלה של גג ולשון לפי שהוקבע משום דקל כלפי בלפי השומר מלוי דכשרה מבל רבינו שם שכתב לא לף כל כפתח כותיה ומלל דלל קש"ב הוא לישה לפלוני בה לבני ורבינו שמשון לישה כהן פרק בתרא כותיים ותני הכא הפתח לפלוני ואין מכאן ראיה לכשיר לפי השומר מלוי דשם

גמרא רב חוכא ולפי כלפי ס"ל לקמן בשמעתיה לפי השומר מלוי הוי לפי מבוי שהוא בשם רבינו מאיר לפלוני כרב בלפי השומר מלוי לפי בעי למיבנ' בורות בכל מבוי בשם רבינו מאיר לפלוני מבי בעי למיבנ' בורות

לפיכך אם תמצא לומר לתיקון הלכה כרבי חנינא מ"מ בנפקא פתחא ושזר ובפתח
שזר להתירו הרשתן ופיגלו בלא עירוב לפי כלומר בשבת שני ספיכות קטורות
זו כנגד ומערבין ומטלטלי' מוו לו בפסקו כאסרו חזרו ובתקטרו חזרו להתירו הר שמע
מלמ' לפיגלו בלא עירוב חזרו להתירו הרשתן וכן מי נימא הכי נמ פסק ר'
ליחיד כי' פליגי ופייר ניח ס"ל פיגלו לה יש ניח ס"ל פליגי הכי מכלים מכלי
לה מין ניח פליגי הכי מיתיבי לתייר' כל כורכו נמ פסק דשמ' מרוב' על הפרין
סוי כשומל לוקין על עירובי תחומין כרחם לפי עכ"ג דמתני' לוקין על
עירובי תחומין ורב לחם כר יפגע דפק לפרץ לה ר' חייא וכן רב אמי דאמ
בקרחה מתרץ לה ובריחא דרבי חייא הוא עיקר לפיגלו הכי ליח פלוגתא הכי ל"ק
תחומין דרבנן דרבי מפקיען ר' כיבר מערבין וכן בתמא דמקרש כ"ע הכי דכתוב
לא כאן סיומו הולכין בשב קשב תחומין דרבנן לחכם מדברי סופרים הוא
פרק מקום שנהגו מפיגלו לתחומין ל"ט שני לוקין וכ"ש ליט רשתן ושבת ופ"ב קכב
דפרק רבי עקיבא אלא פליגא דר' עקיבא אי לפיפוק לתחומין כמרא מן כאפי הכי
עקיבא אלא לרבנן לפיגלו לתחומין כ"ש מילין ליח לחו קברתי מדברי רבי יוחנן בשלי
סעודי פרק קי:

סליקו להו מבוי

עושין פסק לחמרן לה לחמ"ל ניח ספתי אלא בניחם וקרפף אבל קכג
לח יש לה ליה לו לחבר לו מוקף ברפת לו מוקף פיחו
רחבה שלחורי חבריה יותר מקרפף לפי מקיפין
לה מרי רבי יהודה בן בתירה בניחם וקרפף מ' הקיף לדידה יותר מבית ספתים
ורבנם ניח לפיגלו בתי כורין ופיגלו כולה זרועה שלחה דלבני בבל ופ"ב לחמ"
בבא בתלמוד קרפף יותר מבית ספתים שהוקף לדידה מזרע רובו מרי רבה
בניחם ולפסור בטבע רובו מרי הוא בפנר ומוקר לח מיעוטו מרי לחמר רב הונא
בריש דרב יהושע לה לחמרו לה אלא ניח ספתים אבל יתר מבית ספתים לפסור מ"מ
משמע בריפוק שמ' מוקרו"ב: רב ירמיה מדיפתי מתני לקולא לח מיעוטו
מרי לה לחמרן אלא ניח ספתים ומשום הכי מוקר ופ"ב לזוקמו מקו חזרינהו הני
קרפף והשתר אבר מ"מ מרי לחנר וקרפף רשות לפת הן כל"ם לחמ' כולם רשות
לפת הן כו' וקל"ל כל"ם לחמר כו' ובשבו כל הקרפפות שלמו חוין מוקפין לדידה
ורבינהו הוא לעשות פקח קורם להיקף ופ"ב לח לה מזרע כלל מוקר לטלטל נם
ממכו לבית אם הוא מזרע בזה כפרם דיכין לח היקפו אינו אלא ניח ספתי' אי
יש בו שבי דיכי לח לה מזרע אלא מיעוטו מוקר לטלטל ממכו לבית לחינו חשוב קכד
ומקבטל לבני השתר והוי כולו אבר אבל לח מזרע רובו אי כולו ודאי מוקר לטלטל
בכולו כיון לחינו אלא ניח ספתים אבל לח מזרע רובו אי כולו אבר לטלטל קרפף
ואסור לטלטל מקרפף לבית אבל כשבקיפו הוי יותר מבית ספתי' לח מזרע רובו
לפילו לח מזרע רוב לה הוי ניח ספתים מ"מ לסור לטלטל ממכו לבית אלא כל"ם נם
לכיון לזרע רובו לח מיעוטו בזה יש שבשה דיכין לח אבר אם לחינו מיעוטו לה
אבל לח חינו מזרע אלא מיעוטו בזה יש שבשה דיכין לח אבר אם לחינו מיעוטו לה
הוי ניח ספתים אי הוא מוקר לטלטל מבית לחבירו וממכו לבית לחינו חשוב ומקבטל
לבני השתר והוי אבר ושבי לח יש בחינו מיעוטו ניח ספתים לשתא לחינו מקום
מזרע הוי קרפף ואמת הוא לחוקר לטלטל בכולן ממקום מזרע לחינו מקו אלא כור'
מזרע לחבר וקרפף רשות לאבד כל"ם לשבוק כמוקו מ"מ נם מחינו מקו אלא כור'
לסור לטלטל ממכו לבית משום לבני הבי הוי לחינו מקו אלא כור' מזרע לבני
מקום שלסור לו לחינו מקום מזרע הוי לסור לו לבני כלי הבית לחמר לחסור
לטלטל מן הבית לקרפף ופיגלו אלא נל"ם משום לשתר הוי יותר מבי' שלחי
הוי לסור לטלטל בכולו אלא נל"ם משום לשתר הוי כפרץ במיגלו למקום
לחסור לו נרסינן בתלמוד לחמר רב כשבא לחבא שלחרי ניח מטלטלין
נם אלא נל"ם אי לם יתירה על ניח ספתים לחמר רב נחמן לם ספתה נם ספתה
מותר לטלטל בכולה ולא לחמרו אלא ספתה ובבתוף בוקף לבל בוקף ובבתוף ספתה
לא קרפף יתר מבית ספתים שהוקף לדידה ובתמלא מים כבטוחי לחוקלא מבטלי
היקף דידה ופיגלו ים בעומקו ברוחב יותר מבית ספתים ודוק כשבא מי נקי'
לחוקי לחיכא דלחמרי לם לחוקי לחיכא דלחמרי לם לחוקי לחיכא דלחמרי
המבטל רשות חבירו ומשום שבחין בחבר לחמר כו' כל דלבלבה כחכמי מלקמר
בחתני' במילתיה דרבי חלעזר ויקשתי לי חבר ולא מבחתי ועוד לכל מחלוקת
ולפ"ב ספתה ולבלבה בספתה לקמן ס"ד לחר מבחתי ועוד לכל מחלוקת
לחבר לחבר ספתה ולבלבה בספתה לקמן ס"ד לחר מבחתי ועוד לכל מחלוקת

וכמה כדי להכיל למחר דלמא לא מצי יכיל לעשות סמלאכה במצלי יום
טוב ומה שכניסין רבי רבים מקניסין לכבוד יום לדבוק למיירי שכאכילות הין פרטו
מצוה ונם שכניסה לכיסה יש לדחות דשאני התם דהני לכר הכא מילין ממילא וכן
הם מכינין לכבוד הבא ממילא אן נם כשכשכה כיליס רק הנוי שכיכלו נוי
אחר יש נו שני ליכים לחם יש נו משכח לליסור לחוליקה כנון מחוכר כמו פירות
שיש במיכו במחוב אן לניס שש משכח שמא ניכולו היום הם אינו יודע בודאי
שכיכלו מלתמול אן ודאי כרשתן אסור למוקצה אסור בחותו יום לפילו מספק
כדאמר כבילה ספק מוכן לאסור אבל בשני מוקר מיד נם בלא כדי שיעשו לליכל
למיחם שמא יאמר לבני לך וכבא ביון דקבוי שכיחה בשבילו אן בשביל נוי שכיכו
ולא בשביל ישראל וכן משמע במשכת שבת דאמר נוי שהלילה שכר בשביל ישראל
אסור בשביל נוי מוקר אבל אם אין נו משכח לחחוכר כנון פירות שאין במיכם
במחוב ובידה רק הם בלחוד אסור משום כשכילו בשביל ישראל יש נו שני ליכים לחריס
הם אם יש נו משכח לחחוכר ובידה לחוי ליסור לחוריק נם בשני אסור עד שכלי
שיעשו של מוצאי יום טוב לפי שאין ליכ בשני לחי ישראל למיחר לנוי כרשתן לך
ובבא ביום טוב שרי אבל בשבילו אסור ישראל לחאר שלא שוכאו בשבילו כמו כן
אסורין לוכ לחאכיל בניכה נבי מחוכר הבא בשביל ישראל וה אסור לישראל אם
אבל בלבר אחין נו משכח לחיסור לחוריקה כנון בידה ומחוכר אלא משם ליסור
דאין לחחוש אבל אין אלו הבי בשבילו ישראל אם כן ודאי לאחוקו ישראל שכשלו
בשבילו אסור עד כדי שיעשו כמוצאי יום טוב שני לכיון דכשיעשו בשבילו ישראל
אם כן אינו לחיוש שמא יאמר לבני לך ובבא בשבילו יום טוב שני אי אתה יכול
בשני אלא לאסור לבל בני בניה בשכשלו בשבילו בשבילו בניה כדאמרינן לקמן
לפעמים לכולהו רבנן קאתו אבל לישראל לאחר שלא הוכשלו בשבילו נם ביום טוב
לחשתן מיד מותר לכיון לחיסור אוץ לחאוו אינו כי אלו אם מדברכן לי אלו אם לאסור
לוה שכשלו בשבילו אבל לבינו יהודה מפרש הוא אומר בשבל מילי לחכילה אבל
נם בשבשב בשבילו נוי נזיר שמא יעשה סמלאכה משוך שעות לאוטו בל בך נזירין
לבבי כמי נזירין נבי פירו בשמרין נזירה שמא יעלה ויקלוש ונבי מקדין מזבח
ומביא לפרק בל בתבי שכשלאו רבנן שבלינ לא בבר בייטו משום לעלו מילי
לחכילה ניכהו ואינו לאוטו בל בך אבל מילי לחכילה לאוטו יותר יש לאסור מי
שמקדש לרי לפי שבדקו רבי לעשות משום נזירה שמא יאמר לך
ובבא אם בן בבי פירות בלקטו ובשהו בדבים בבא לבתן אם צריך להמתין בדי
שיוכלו ממקום שנלקט או לא נצטרך להשהות אלא בדי שיעור לקיט ממקום קרוב
שיוכלו מלוי קל משמע לן לקח מדיוקא לא משמע לין: אמר רב ספא פי שיעלו
אוץ לחקום וחזרו לפי כמוזר לא שכבילו לא יאכלו בשוגג יאכלו בלא אלא
במקום שבל במקומן אפי כמוזר כמי יאכלו ר' בחמיי ורבי אליעזר בי אומר אפילו
במקומן כמי בשוגג אין כמוזר לחזרה ספק ס"ל ור' חמי' קריבי בעי ולא שרי
שא במקומן שוגגין ולפ אל נב למשנה רבי אלא קנ ונקי כיון דלא ספק כרבנן ס"ל
לשרו במקומן כמוזר כר' לחלן אלא כר' אלא ושמא זחת חיכה מן שמכין קנ ונקי
כי פי ל"ם מכי הקנלה נקנ בריס בלבה כמ"ש ונה לא מי נשא לשרו רבנן בשוגג
אלא במקומן לא שכשן דקאי רב ספא בותיה ובשא לפא בלבה בל אליעזר בי
לאשר אלא במקומו אפי בשוגג ושמא הוצאתו בוראי ואיתיבו אפא לחיכא לפרי יש לפן
שפי שמא בבל רוח וכר לרבי מאיר אלא לשיר שא למי שהוציאו אבל לישראל אחר
שרי ולא פייסינן לילמא מפיק להו כי הכיא דבבא בשביל ישראל זש מותר לישראל
אחר וכן משמע בתוספתא לקמן בני בנסו לייבי לאתו למברכא והובאו מאוץ
לתחום לעיר אחיר מוקפין לדידה שיש לייבר אפי אחר שש מוברי לו אלא
יטלטלנו אוץ לד' אמות משמע אבל אוץ ד' אמות אחיר מפיק להו בי הכיא בשבת

ביצד

סליקו להו מי שהוציאוהו

תרנו **הדרך** שנתן על גבי הרי סנף כליר של בשמים ופירש מותר לישראל
שמתלכלן שם לבכיים ולהוציא ואם יש שם ישראל אסור פ׳
לסור למוקף להוציא מביא הגוי לתוכו יפר מוקף

תרנז להוציא מביתו לחצר המוקף אסור עליו כך פי׳ ר״ש ז״ל שוכרין מן הגוי

תרנח אפי׳ בפחות משוה פרוטה ואפ״ל לשכור ממנו בכל עה״פ דקיל לשכור כמשכיר דמי מס
משכיר אם היה משכיר מיהו צריך לשכור בכל עה״פ דקיל לקמן שכיח שמירתו כל זמן
שמשמירתו קיים שירתו שירתו כ״ש שכירות דמין צריך לשכור בכל עה״פ דאפ׳ ממי׳
לקמן אפי׳ בלילה לשכור כמשכיר לקולא ולא לחומר ומש״ה פ״ר דגוי חייש לכספים
ולא מוכר ומתוך שיפה טורח לישראל לשכור בכל עה״פ כ׳ היינו אם יתחזר בו הגוי
בשמא שמשוא פנים לו צריך לשכור פעם אחרת כשיקרבם מידי דהוה ממשכיר שאם

תרנט לחר מחזרני בי מן שמירתו צריך לזכות ולשכיר פעם אחרת כדרך לשוכרין מן הגוי
אפילו בשבת ולא למי למקח וממכר לשמור בשבת דמין זה אלא כמקבל בשלמא
שאין עושין אלא להפיר לשם טלטול וכן משמש לקמן בני שכיח שנוכלין כו׳ דקאמר

תס יפה עשית שנשכרתם כו׳ נכרי לשוכרים משמשתו של גוי אם מי שמכני היה לחני לחני
לקמן פ׳ אלמן בשוכלת לטורזיא לשוכרין משמשתו שם כ״ר יהודה שם הלכה כרבי

תסא לחמר יקיל במקום גוי לא שכר משום שלא שכיחא לדייר ומילתא שלא שכיח לא
גזרו היכא דנכן ושם כן ישראל וגוי הלריס בשכר אחת אין הגוי אומר של ישראל
כלל מלטלטלין לשכר כלום וכן הלכה כרבי אלעזר כ׳ ואף של בר שמעון ור׳ יוחנן
שלכה כרבי יוחנן ורבי יוחנן קאמר כשגוי כרבי אלעזר כלשמעון לחורייה לא מוריין
בשלא קיימא להן כשמעון לחכמי ורב יוסף לשמוך שכי שכיח לשו ושם ס״ל אף
לחורייה במקום רבים ורבי יהושע של כמי שלכתא כותיה לגבי רבי יוחנן שכר
שלכה כרבי במקום בשבת ולקמן כמי שנשנה לחמן בר ריסתק שכר כמי שגוי

תסב שכיח אף בשכר כותיה ביחיד גמור במקום גוי ופשיטא ר׳ מכאן לחוקה יהודים
יחידים שרוים בכרכין המוקפין חומה שיש בהם מחיצות גמורות ולהתיחס
בשעות בלילה לחיכם בריכין לשכור ואפ״ה שם שרבים ישראלים בכיח אפ׳ לטלטל
בכל העיר כיון לחיכם שמי ישראלים בשמי בתים מוסרים זה על זה ומי שם שכתב
ר׳ ולחוקיהם כשעות בלילה לא לגבי מפיר לפלוגי מיכן כשעות כמי לפלוגי מלן
לחמרי בלילה בלילה אף ס״ס של שמא מן המנעות המפולגי לא שכיח לחיכם
בלילה ס״ס לא נתנו בלילה לפלוגי בשבתי מכלן ובקשה מחמר לשמיל לבני בלילה
עשה נורת פתח מכלן ולפי שהוקרה בלילה ולא בעי בלילה לחת ולא שכיח לחיכם
כמו שנר של רבים ופשיטא לשכר של רבים וישראל ס״ל שם שכ לשכור לחת שלא

תסג בין שכר קטנה לגדולה פשיטא ס״ס בשני יחידים שרבים בכרך לחד שלין לי בזה
שקוניו רשות מן בשר בשלא לחת בריכין לשכור לכל לחד כלחי בפירקין בלחין
ובשתלין בלרי בשכר בזמן שכן חוכלים משל חביו שכיח בריכין לשכר לף כלן לף
לשכר לכל חוכלין משל עצמן שבע שרבים בכיח בריכין לשכר לף כלן לף
עם שקנו רשות שכר הוחיל שלין מקבלים פרס מן שכר כלו שלין חוכלי משלו

תסד בריכין לשכור מכל לחד ולחד: מהו לומר ניי במקום רבים חומר ר׳ לכל בכי
חולות בנון שבע המשפט לבניו ומורה לעשות כן לכל שם שולטין בלכה כבבי
מי יכול לומר כל שם שבשעתו וכלכך שלא יהיו על המשפט שבע לפילו ביחיד

תסה בכוקפא חומר ר׳ לוקף בבריס שיש בהן חיזוק לשולל לפילו ביחיד בוקפא
כמו כלפריס שבע בריס כל שבשר חיכא חיזוק ומנלת חבירת וכל כ״ב לפילו בבני
שבתלמיד שבחו יודע שלין כלה טועם לסור להורות לכל בשר שבשבע יודע חיזוק
מנשנו של בשר כגון כותן טעם לבשם וכיוצא בו שבשמתירי לו אין כרחך לו חיזוק
שרי וכיוצא לשר שבשר בכל בשר חיזו קוף שמטל שרבים שמדיכם כלחמרת לף
לחרו להרלות שכין לשכם שף מפני כבודו של שכם: בשבין לחמר וחייב מיקה
חומר ר״ש לכולם שחתירין שלומרין להלמיד מוכרח להורות לפילו שלף בשבין
היינו לוקף במקום שהו רבו רגיל לבוף שם לקיבים כגון בין שהו לו בשני ובשחיטה
לכל שם לחיו רגיל לבוף לקיבים לשם כי שם בשקרפי בשלמא שרי: ס״ב שטלת
תורת עירוב ובכי שלכתף לגוי שלחיו רוצה לשכור לף יבטלו רשותם לגבי שך

תסו לשעותו יחיד במקום גוי לף משנה לפני רשב״ם תוספ שבשבת ולף עירובו ושכרכן
להוציא מביח לביח ולהיות לשם ע״י שיבטלו רשותן לשף ורבינו תם חולק על קודמי
זקנו לשף משכחת ביטול מביח לביח שלף שחר לשכר לחי מכני ביטול רשו מביח
לביח ס״ס יהיו כולם מוקצי לטלטל ונם לוקף שבטלו לשלכה כשיבטלו כל השכנים
לשף רשותן משתרו כולהו ובשמעי מביחיו כרשותו שלכה כשיבטלו כל השכנים
ושכח ומחזי כרשותו וכיון דמשתרו כולה ע״י ביטול לף יחזרו לשרו לשכר ושל כתוב
תורת עירו שלוקף מכני שמכם שם יש שלרים בביח יכול לבטל כל בביח כלף חלר
שלף שיהיה שבטו לשוף לשוקף מן בביח לשלר ומן השלר לביח כמו מן בביח

תסז לשלר שיהיו שבטו שלרים בביח יכול לבטל כל בביח כלף חלר
תורת עירו שלוקף מכני שמכם שם יש שלרים בביח ומן השלר לביח כמו מן בביח

יותר מבטול ואף על גב דשמואל אמר לקמן אין ביטול רשות מכנר לשנר וכש
מביא לביח דבשם שמשמשים לשוך כשן כרבי יוחנן קל דל׳ יש ביטול מכנר לשנר:

תסח שכיר של ישלאל שנשכר לשמור פירות של נכרי ונתנו לו בשר לאכלו
ולא נתנו לו שכרו אלא לאחר שלשה ימים אוכל מן הבשר ואינו חייב
לשלם לו דבר שנהנה בו שלא ברשות ואפי׳ לא נתנו לו שכרו מיד:

תסט שכיר של ישלאל שנשכר לשמור פירות של נכרי ונתנו לו בשר לאכלו
ולא נתנו לו שכרו אלא לאחר שלשה ימים אוכל מן הבשר ואינו חייב
לשלם לו דבר שנהנה בו שלא ברשות ואפי׳ לא נתנו לו שכרו מיד:

תע שכיר של ישלאל שנשכר לשמור פירות של נכרי ונתנו לו בשר לאכלו
ולא נתנו לו שכרו אלא לאחר שלשה ימים אוכל מן הבשר ואינו חייב
לשלם לו דבר שנהנה בו שלא ברשות ואפי׳ לא נתנו לו שכרו מיד:

תעא שכיר של ישלאל שנשכר לשמור פירות של נכרי ונתנו לו בשר לאכלו
ולא נתנו לו שכרו אלא לאחר שלשה ימים אוכל מן הבשר ואינו חייב
לשלם לו דבר שנהנה בו שלא ברשות ואפי׳ לא נתנו לו שכרו מיד:

תעב שכיר של ישלאל שנשכר לשמור פירות של נכרי ונתנו לו בשר לאכלו
ולא נתנו לו שכרו אלא לאחר שלשה ימים אוכל מן הבשר ואינו חייב
לשלם לו דבר שנהנה בו שלא ברשות ואפי׳ לא נתנו לו שכרו מיד:

תעג שכיר של ישלאל שנשכר לשמור פירות של נכרי ונתנו לו בשר לאכלו
ולא נתנו לו שכרו אלא לאחר שלשה ימים אוכל מן הבשר ואינו חייב
לשלם לו דבר שנהנה בו שלא ברשות ואפי׳ לא נתנו לו שכרו מיד:

תעד שכיר של ישלאל שנשכר לשמור פירות של נכרי ונתנו לו בשר לאכלו
ולא נתנו לו שכרו אלא לאחר שלשה ימים אוכל מן הבשר ואינו חייב
לשלם לו דבר שנהנה בו שלא ברשות ואפי׳ לא נתנו לו שכרו מיד:

תעה שכיר של ישלאל שנשכר לשמור פירות של נכרי ונתנו לו בשר לאכלו
ולא נתנו לו שכרו אלא לאחר שלשה ימים אוכל מן הבשר ואינו חייב
לשלם לו דבר שנהנה בו שלא ברשות ואפי׳ לא נתנו לו שכרו מיד:

תעו שכיר של ישלאל שנשכר לשמור פירות של נכרי ונתנו לו בשר לאכלו
ולא נתנו לו שכרו אלא לאחר שלשה ימים אוכל מן הבשר ואינו חייב
לשלם לו דבר שנהנה בו שלא ברשות ואפי׳ לא נתנו לו שכרו מיד:

תעז שכיר של ישלאל שנשכר לשמור פירות של נכרי ונתנו לו בשר לאכלו
ולא נתנו לו שכרו אלא לאחר שלשה ימים אוכל מן הבשר ואינו חייב
לשלם לו דבר שנהנה בו שלא ברשות ואפי׳ לא נתנו לו שכרו מיד:

תעח שכיר של ישלאל שנשכר לשמור פירות של נכרי ונתנו לו בשר לאכלו
ולא נתנו לו שכרו אלא לאחר שלשה ימים אוכל מן הבשר ואינו חייב
לשלם לו דבר שנהנה בו שלא ברשות ואפי׳ לא נתנו לו שכרו מיד:

תעט שכיר של ישלאל שנשכר לשמור פירות של נכרי ונתנו לו בשר לאכלו
ולא נתנו לו שכרו אלא לאחר שלשה ימים אוכל מן הבשר ואינו חייב
לשלם לו דבר שנהנה בו שלא ברשות ואפי׳ לא נתנו לו שכרו מיד:

תפ שכיר של ישלאל שנשכר לשמור פירות של נכרי ונתנו לו בשר לאכלו
ולא נתנו לו שכרו אלא לאחר שלשה ימים אוכל מן הבשר ואינו חייב
לשלם לו דבר שנהנה בו שלא ברשות ואפי׳ לא נתנו לו שכרו מיד:

תסכח קורפה מילתיה דרב כהנא וכן פסק הלכתא ומיימוני כיכול לסמוך ולבטל ונס
רשות אבנירו לחבירו וכן פסק רי כרבי אבהיה אבל לבניה אפי מסתקפין בכותר
וכשיקיל ולפסר לבניו כמו שבירה ליה סבי מסתפא לן שביק כ"ש ושביר כ"ש
אלא מכוין היה לרשות עצמו כי לא היה חושש כל כך לערב ולא שביר ליה שום
מכוש בלבר תדע דהא כמה כהי לחין מסתקפין בחותר אבל לניקנו לחו רבינותא
דאלא כמה אמאי ד"מ אלא היה חושש לערב: מתני ליה אלמי מכי נברי לבי כסי

תסכט כו שכח מאמר דשמואל דמטלטל רשותו בשבר כשי למיעבד תקנתא אלא ליתי לטלטולי
וכן פירש רש"י פרק חלון לחבירו שבין חצרות כתחומין כתקנת מי טפיים
שבישם מסורין וכגון לשמעתו מתחומין אלא כם שמרת שבת שחיל והוקרם
הוקרם כיבר הוא עשוה נועל לתך ביתו ומטלטל רשותו ופריך תרתי בתחומין אלא ל"ק
לו מועל לתך כיתו אי מטלטל רשותו לבית הלם היא לתי לטלטולי ופל"ל לבתרין
קיקר תבירו כתך מגי ואין בני לבעול אבל לבתרין שרית לרישה ולאי בני לבעולי
ש"מ דשמואל אפי קיקר אבל מטלטל רשות לבשי לבעול אינרם מלשתתף אבל יכול
ליכנס ולבעול אפי מועל כיתו לרישה ובשחה ככנס ויכנס מועל אחרון אבל
ר' אחר לית לשמואל מטלטל רשות כגון שבשי תבר לו אבני שבתו ש' מסס
ולא עירוב לא תיישבין שתי שבשי בשילת אלא אחד שתף על הקרפף אחד לטלטל
הוא מטלטל אלא עירוב ליכא למיסר אבל הקיפו לפרק אחד לפרק אחד לכיכא
דקאמר אבנו לי מבלי מלמא קאמר לבעול מבתי אלא הוא שלא לבתרת אבלים לבית
בשבימי ואין שתפו בשבול אלא יעבד שמטלטל ליסור שלא שתי יבנים: אמר רבי

תסכנ משתף בשבוקי וקניק נרוקי שרי הוא כגוי וכו' ושבי שלבתף לשני כגוי שתבור
לשולי לרבנן בשרשתף ואפי' לרי מאי לאיב' דרבנן ס"ל אין כגוי אם רבי יהודה
פליג ואמר לשולי לר"ש נרוקי כגוי ואשולי לבי ר' לשיתף לקמן בשמעתין לרבי
מאיר כ"ש ורבי מאיר ור' יהודה אלא כרבי יהודה ואפי' לשלבם כרבי שמיקל
בעירוב אם לא תאיב קולא כי אמרי' לשרוקי לאין כגוי לשיבא קולא ואחמרת לשי
כגוי הוא אין מטלטל רשות שלא שזכרין ממנו ואי לאו כגוי הוא מטלטל רשות ואין
שזכרין ממנו: נם אבי שלבתף לגוי אסיר לו ר' לאחות של לרבא אחת לבקשה אבי
מבשים גאלים ורקומו כו' וכן מי שלבב גוי בבית שאתים אסור ויתר מבית שאתים

תסכס מותר שלוש ומשמר שבתו כשוק מטלטל רשו' אפי' אין מהלכו רק בחיסור לרבנן
תדע מדקאמר תלמודא כאן בבישראל ולא קאמר אינו יהודי ומ"ש לשבי שמ"ש
לא קשיא כאן בחיסורא לאוריית' כאן בחיסורא דרבנן נם שפק ר' לבתר ז' ושבת
לא הוי מותר ואיתא אפר' אחת לחולין שמוטל בשבת בחיטתו בשרה:
רשותו ושבוק כו' אבקשי' אפר מי שמוטל על מטתו ורבי יהודה אלבש כר' יהודה וכ"ש
שבת לשלבש בשרי שמיקל בעירוב: אמר רב ובכלי לא לאבל בב כלים אפילו יין
ויין נרוך לערב ולא לתקני שיפא יין ושמן אורח למילתא נקט למתעם בב כלים

תסכו שם מסתקפין במטי כיין ושם רבו לסתקף בשת מסתקפין אלא קל מסתקפין
בליטבל ושמע מיני מטוש לבשי שיטו ביבין אי זהו שרוב ואי זהו שיטוף ומיטו
מסתקפין ביין דקאמר לאו דוקא ביין אלא ש"מ בבל שאר מיני פירות דבל
בל מערבין ומסתקפין ותניא לקמן פרק חלון בשיב מסתקפין מביא שבית של
יין ושל שמן ושל תמרים ושל ענוזרת ושל שאר בל מיני פירות: ורבי יוסבן אמר
בהנו שעם בבי מאיר מפרש בשב דקתניות ש"ל בהנו אורחיי לא מודינן לה שבבי
לא מפיבן בשת פשיטא לא מפיבא בהו לשת ש"מ לאומרא ויש לומר דקתני
אלא הוי בבבה לבטלה אי בשמיא על בך מוכתין מלבניא אמיין ושמן לעורך מילה
ולבתתא בבי יוסבן לבני רב ור"ש לבני רב בוכא תלמידו דרב סילבך סומבין על
שיטוף בשיר עירוב לבקשלה בין בסתקפו בשת בין בסתקפו בין ושל עירוב בשיר
שיטוף אם בל השנות שבמבוי פתוחה זו לזו דרך פתוחים ומלוכות ושיבבו יחד

תסכן בשת אלא אלא בשתקפו ובשלא"מ של מבוי שבסתקפו בו ואחד זמן בשבת
בקורפ אם יכולין בבי השנות לטלטל בשבר אלבם מן הבתים ומשבר לשבר מי
אמרי' שבטל עירוב או לא ושמיב בי בר לו כי לאותו שבר שבשיבו מוכיח בו ושבר
ספתוחות לא מותרת אלא בקל בל בבי יוסבן לשמי שבשיבו כתו ביניהן ומפרבמן בשם לא
מוריו מוריבן בבבן לשמי סומבין על שיטוף במבוי עירוב אלא בשתי
שיטים פתוחות לאותו שבר שבשיבו לבתרון ולא מבי לשיטים
בשיבו במבוי בין לבשבר פקורפ שילבך לאותו שבר שבשיבו מוכיח בה ושבר
שבומלות בשתי שלפרת ואפי' שבומלות בשתי שורפ ואין לבם אלא
שלון לשבר שבבלה אלא שתי שבומלות ואחד שלוש שלוש זו לזו בולן שתי שלוש
בשון שבומלות בשורפ שלפרת ואפי' שבומלות בשתי שורפ ואין לבם אלא
שלון לשבר שבבלה אלא שתי שבומלות ואחד שלוש שלוש זו לזו בולן שתי שלוש
בשון שבומלות בשורפ שלפרת ואפי' שבומלות בשתי שורפ ואין לבם אלא
שלון לשבר שבבלה אלא שתי שבומלות ואחד שלוש שלוש זו לזו בולן שתי שלוש
בשון שבומלות בשורפ שלפרת ואפי' שבומלות בשתי שורפ ואין לבם אלא

שמואל אפר בתבות מטעם הרגיל לבל שלפורפ במקומם לוסרת שלא במקומם תסכא
ושבירה שעשו מרגילין ולא שייך לומר תיפוד לבסף: תמם שבורות שעשאן תסכב
בטרקלין לאד בית שמאי אומר עירוב לבל לאחת ולאחת ובם אומר עירוב אי לבולן
לף על פי שים לבל תבורה אחת לשבר ובשרפ מוקי פלוגתייהו בשתפי' י שלוש
מבשת לקדיר ומוליה בשמקבלין שרוין בשלרים ובשלוית שבן בריבין עירוב
לבל שבורה ושבורה פי' בשתיבות שמניחות לקדיר שפילו שתיבות גרועה יריעות
פיוסות בשלמות ודוקא שים לבל בית אחת לשבר לפי בולן אחת ואפי' זו לזו
ואחיבון אחת לשבר לא הוו בשו עירוב לבל אחד ואחד אלא לרבי יוסבן דבלפי
פירקין שבייש שבבישים שתבין עירובן ושו לא ולשמואל אפילו שתין עירובו ודין
ומיהו אם לא לשלם סופר או שלמד אומרין בשורים שבאים לשמוד קודם ושבו בל תסכג
לאד ואחד בשדר לו בעלייה בפני שבשו לף על גב לשלוקין שבבית אחת
לין מוסרין עליו ולא בשו עירוב בין שים לשם אחת בלם לין לשלם אחת אלא
שבניסו אם בולן אוכלין בשיד לף על פי שבל לאד יש בשדרו לקיימה לן בבבה
לשמר לשמן שלום אחת נרים אלא לפילו לשמואל לשמר שלום ליבם ורב ושו
אוכלין ושבים בל לאד בשדרו לין מוסרין זה על זה בין שבולן משתמשים בשלום
בית בבל שבשי תשמים בשלייה ובשבל ובבל לבר שביבי בשו אוכלין ושבים בשלום
לאד לף על פי שים לשם אחת בלם שבבל בשלו על שם בשל שבית ואוד לשין
משמיל לשם לשולו לשמר עליו ולא זה ושבי לשלוקיבון והוו לשובה שבירים
ולקיטים אלא יאמרו לשמיר בלשמרת לעיל לא שמן עירובו ולין תנא בל"ש
בשמולבין עירובן שלום אחד בל שים שערוב בא אלבם עירוב לאד לבולם
בים בשלוית שבים מניחות לשלוק אלא בשלוית שבין בשלוית שמניחות
לשלוק בנון ירושות פרוסות ללמן מילתא דקניות בישו בבל שבין בשלרים ובלית
שמם שלוקים בשלוית נשורות אין בשלם לשלם לבבל שבין לשילו עירוב בא
אלבם בריך עירוב לבל לאד ולאד שלוק שריך תלמודא פילימא שלרי שמם
פשיטא ומשפשיטא בולי שלי שבבל לשילו בא שבירוב אלבו בריך לבל לאד
עירוב רב לא תני שלוש זו לזו ורשלם לרבינו מאיר לשם על נב שלוש בשם רב
לשין מבוי שיקר בלאי וקורה על שיטין בתים בו' שם שמאי לם בל לשיבי לשלוש
להלכי שפיבי בקל שבר לא קיימא לן בוליא תדע שלמתניון שמבוי שלוש לא תני שבל לבן שבין
בולים ושול שלקאמר רב לא תני שלוש שמבוי אינו לא תני שבל לבן שבין
שלי שבירות זו לשנים וון: בל בבי שלקני לשור שבר ביטול בבל שבין שלוש לן
ברבי יוסבן לשמר יש ביטול רשות שבבר לשבר שלילו בשלי שבירות ושלוש לשר
ביבים בלא שבבן בשלי שבירות בלשר שלילו בשלי שבירות ושלוש לשר
בשלוש שלוש לשר שלילו

כלשמעתא פרק נתרפא ליומא אם כן נעבדי פסחים דקתמר ומרבע כוסות צריך
שיסח על לפחד רבינית אם כן כיון דאמר מיבייסו כום של קידוש ליית ניח שיעור
טיסיסת מלא לנגמיו מלא כמלא לוגמיו קתמר דווטר מרביעית אמר רב נחמן
תסלד בקיטיזין כו׳ לפחד עירובי תחומין ולפחד שיקוצי מבוחות צריך לזכו׳ וכן בפקק
הנחוכים ורבינו מכבאל והוא הדין עירובי תבשילין דצריך לזכות ומעב׳ דמיבעיא
ליה לרב נחמן בסמוך מכל מקום כך הוא קתמת מדקתמר לא שמיע ליה הא
תסלה דשמיע ליה לי שמיע ליה לא קא מיבעיא ליה אפקתו של פלם מערבת אלא מדאמרת
אין לומר מכאן אתה תוכל לזכות לבני מבוי ולבני חצר ולקח את מכל בשלא
עבור כולם דהני דבשביל שבחה יכולה ליתן את אלא מדאמרת בשלא ה״מ לזכות
תסלו כולם יכולה: אמ׳ רב׳ חילקיה בר רניל ולפחר מוטלי שיקנסו לגמרי בשל
כרמון ודאמרת לפחתו כמי לא שני לפחר ולא רניל לעבר אתם דאמרת אתה מיבוי בעי
לא רניל ולא לפחר אתם בעי דאמרת ולפי זה לו מבי׳ דליה כך מלפחר מבני מבוי
תסלז מרניל כו׳ כי היכי דקונין לאיבא חילוק בין רניל לאינו רניל ס״ל בגמ׳ תקתם אם
ממן מפלקין בחילי ומולי ליכו רניל בין לפחר ללא לפחר קרתי: בתמשעט הפוכל
ממון שני מעורות מוסיף ומוכה ומכ׳ להוליכו ולפי׳ כלם הפוכל אם מערב ממין
הפוכל הרשאן אין צריך להוליכ ואם מבני מיכין דוקא בתמשעט אבל בלא צריך
להוליכ ניקנספו עליה הדבי׳ אלא עירבו עליין עמהם מוסיף ומוכה אם מצלו
מערב וצריך להוליכ אם מצלם מערב מיבו בדבי יהול׳ קיימא לן ובכל מקומ׳ לעולם
תסלח כמה מיעורו לעירובי חצרות אלו אבל עילובי תחומי בזמן שהן מרובין בדי׳ מזון
שני מעורות לבל אחד ואחד בזמן שהן מועטין כגרוגרת לבל אחד פחם לפחות
תסלט בניח תמי הר׳ יהוסל מפרים שעירבו בניח מזרי מעב׳ וכליל שב׳ אבלו שערוב ולא
בשתייר ממנו אלא פרוס לחת ואמר לי מזרי שמוקי לסמוך על תחיכה זו לטלטל
מניח לניח בדקתן בעירובין אמר רבי יוסי בל״ח שבריך מזון שני סעורות לערב
אם בתחלת עירוב אבל בסוף עירוב דבדי בבל בל שהות ואף על גב דאיכא דפלג
תם עליה אם אינם קיימא לן בדבדי שמיקל לן מערבין בפרוסה משום איבה פי׳ זה על זה
לבל אחד ואמר תני פתחי אלא מדקתם פרוס ומיבעי׳ לן בתלמוד עירבו
בולן בפרוסה משו ומסיק נזירה שמא יפזור הדבר לבלבולן ובדאם לדבריו מיאר
דוקא בב״ח אבל אם אחד זיכה לכולן בפרוסה משלו שפי׳ אמי לשם מיתא לפיולו
תסמ בשם ולמיגזר אטו שמא יפזור הבר לבלבולן: אם לשם יצא פרוס ובדאם לשבי׳ין

לשם משכח שם בבר בתתך בקרא לשם משכ׳ ולין צריך תפירה לבני עירובין וליכא
תפירה לין מערבין לן בה סבריך להיות שם בל היום אבל בבדבה שמניח לין צריך
סיבקייס דק לשפר סיבתוך:

סליקו להו חלון

ביצד משתתפין

תסמא שם יש שם תפיסת יד של
בעל הבית שיש לו ה מקו
בדירתו של זה שכותן שם
בלין להבניס לתוך לשל בל הסוכן לבנר לילוך הוא בשלו בר עמו בבית לשון
רש״י אל פל״י בר שברשם דתפיסת יד של בעל הבית תוכן תום שדר בבי׳ התבן לו
ב״ה קשר ומותר ב״ה להוציא ולהבניס מן הבית לחבר של בל שדר בבי׳ התבן לשור
להוציא ולהבניס מבית לחבר ושני שתתף דומיא דתפיסת שתים לא בית לבי׳
יהודה אמי לשור לבני מבוי יהודה הוי לתי בית אחד בשני מבואות בשני לבי׳
ובלשון אחר לתי בתים לבני מבוי דאמ׳ בב שדר שברו של בית בדי׳ הוא בשני של בשת
ואם יש שם ישראל לאחר לשור בירוש בישראל שור על בית של בית בלו לשור
שתתפין בבית של בית אחד ואחד על בית של בית ישראל וכן שור שבא לפרי שבא
ואף לאן תבן שדר שם בבבי בשבר שדי זה שור ולפי׳ ר״י בבי שברשם נם בשל
בבית לשור להבניס ולהוציא מבית שדר לחבר לפי לבדיוק שדי בל שדר בבית
בתבן תורם בבית ומותר לאיבו אמי לבל לפי׳ בם שדר בבי׳ התבן שור
ולהוציא בבית בשל בבית דשני בשורת ובדברים בראשה לבל יעקב מקיבן
שברי תפיסת יד שנשתו בתחת עירובו בביתו ומי נראה לבא תפיסת יד
בבא בשל בבית שתבר את בית ומשבב לשבא את מחיצות בבית לשתים שם את
בלין לאו בני בלילו דר שם שתבר לבך אין שור שבא בשבר לו בבית ורשיב
מביא לבבריו מדאמר בגמרא בבי יהי אמר רבי יוחנן בגון שבבר של
בבית מפני בלא מבני תפיסת יד אף בי תפיסת שתים שבין שתבים שלו ושתבר לשתים
ומשבב מקום בניסת לבניסת בו בלין הילבך בא בילך עבמו משם:

מרדכי ממסכת פסחים

אור לארבעה

תמז עבר פרס׳ סלק יעבור עליו בכל ירקס וכל ימצא וקסב לקס בטיל ומשמיר בעלמא פני׳ כ׳ שמואל ומשמיר קודם בו כל כך לשבור עליו בכל ירקס וכל ימצא היכא דלקס בטיל ומשמיר היכא דלקס בטיל משום דמרו מכמים סיסס צריך בדיקס אפילו היכא דבטלו בזירס שמס יסכלנו ועוד פירש כ׳ משום דלסיכא כרת ולקס בדילי מיכמי מיכמ לכך צריך בדיקס עס סביטול: לאור סכר

תסמ לומר רבי מכמס עכ׳ס ולקס בדק בלילס ובקס לבדוק כיום כמו שמתרו מכמי נוסק

תסמא לאור סכר נטצמת יש מסכי סצריך לסכניסו לפורין ולסדקין: בכל לסמכין על

כיצור חמץ שפי כמיס ולפי עבדיס ונקטנים ומפרס טעמס משום דבדיקס חמץ

תסנ דדבקן ופירש כ׳ לסעבס בפסס בשמעת שקס בדלוריתס כגון ניקור גיד וחלב

ומלית כשר סיינו כדבר שיעשס בפסס כיום בוודאי לימור לכל על בדיקס חמץ

סבורוק הן שאין חמץ בפורין ומכשות מלבדוק מפני עבלותס כי מפרס בירו׳:

לס כיום דרשמן תסכיתו שאור כ׳ ל׳ ל׳ וסמיי פיר דקס דשמר למדלוריק בכיטו׳

תסנא בעלמא פני׳ כ׳ שמואל דמיטר לכיטול מעיקר דדבר שלס

תסנב לי שתס רוסס שלס שקס רוסס של שפרים ושל גנוב ושעבד לשמרי בכלים בשוק

שפקר פחות מג׳ זסו מדרבנן וכסב בשר בני דולסי נמר בלבו לשפקיע בלימו:

תסנג לס לישקס לימס כו מכלן כרסס לס סור לשכול ליל ל׳ קולס בדיקס דנזדי דילמא

תסנד שתי לשמשכי: כוסס עליו כלי וכן שם שלי ל׳ כנים בשבת דשלי לצריך לבדוק

שמען בשבת שמוש ליל י״ג ומכיסו במקום שנמצא ולמס בשבת שנא מצערו וס׳ נשמר

תסנה ממנו בקורין כיום שבת שפר ל׳ שעות מבטלו וכוסס עליו שר לשכלי שר שמ

תסנו ומצערו וגס כשמר בשם ר׳ שהשטה שכשבת בקרקע נשפה בשבת צריך כפיית כלי

ביט כלי לשנרסס בשם ר׳ שלשה כרבי יהודס לשמר אין כיצור חמץ שלס בריס לשקס

לן שכת פרק בתרא דשבועות כותים ואפי׳ לשפר לסיסרו דסיינו מ׳ שעות ומשלס

סוי בשריפס וסוס סדין בשפס לשמר בגמרא שמר ר׳ יהודס לימיתי סוס שעות בשריפס

שלס בשעת כיצורו מכל בשעת כיצורו שבשתקו ככל דבר ופ״ל לשזמן שלימור

ומילך קרוי שלס בשעת כביצור לפי שאין בני שלס בשעת כיצורו כל כך לבער ושול

למכותר למדנו שבשריפתו לשפר זמן לימורו ורבי׳ פי׳ שלס בשעת כיצורו סייבו

תסנז שכל בשעת כיצורו דסיינו בשעת שבשתקו ככל דבר ולפי ל״ל לשפרס בשעת

כיצורו שבשתקו ככל דבר סיינו בשעת שעשת לשו רגילים שעולם לבערו אין

בפקוקת בשפק זס כולי שלי לשי שלס משפס ממנו על שפר שנות ואף לבירס

רבי׳ לבירס בשעת שמשית מולס שמבערו ככל דבר והל׳ שמואל שפולניות שמר

תסנח שמתני׳ על ר׳ בבבי לבבשס שאין רגיל לשפשות פרוסס שפת שלבורשפ על

שקלת שעס שביעית כדי לקיים כיצור כלשון ר׳ לשון לשבת כיצורו בשקלת

שבע ושלישי היא לשפני שריפס לכיצור שאינו שלס שלס שלבכר היא שומר על שבעו׳

לבמור שפשך בשפק זס יין כשך עס שנות שבשים כשרים לצריך לבשות שכיצור לשס

לסיכא לשמור שנות של יין כשך עס שנות שבשים כשרים לצריך לבשות שכיצור לשס

תסנט כדילי מיכמי מיכים: צריך שיבטל כו׳ רבי׳ פירש בשעשוב שמיד בלילס יבטל ניס

תסס מהגין לבטל ממשרת בשבלת שס בשעת שריפס ושמר לשלים לשביכים בשפת

טובים וכן בשפר שמות בשם ר׳ ורבי יהודס שמכשב כשר שוס לבטל לס בשעת

כביצור לפי שרגילין לשזור ולקנות חמץ לשפר ושזכס בו ואין בכלל בטיול

תסנא לילס: שעוסק ביתו שור תוך שלשים יום צריך לבשר ובקר לשלים

תסנב שוס ביתו של נוי ויוצא ויכנס ממנו לס על פי שסגוי יתן לתוכו את ממנו בשפת

תסנג המוס מוטלת על ישראל לשפוק ולבדוק ולבער בשיעור ממנו ומני מילי שמפרש

ויוצא בשירים שכל שס ככבס ישראל בניח לשר בשיר שוסק לו בלשרת שיבדוק

ויבער שוס תו לס בעי למיבדק שכא לשרת בירושלמי בתי ככסיות ובתי מדרשות

תסנד שהו שיהיו בדיקה שס צריכה לזס לי שפני שמניחין שס חמץ בשבתות

ובדשני שלשים ושפה שפטים לן היכן צריכה ליס שפני שלשרו לוריס שיהיה

תסנה צריך לבדוק בלילס לשור שבר ושמיס שלס לשלוק בין בשיור לבשיור

צריך לבדוק ולבדוק שלס לשלוק בין בדיקה לבדיקה וכך פירש רבינו לשבשם

שבי שריך לשור ולבדוק שלס לשלוק בין בדיקה לבדיקה וכך פירש רבינו לשבשם

ר׳ שמחן ושכי לישב בירוש בריס שפשים רב מני בעי שבדוק שבירושלס שמוכלין

תסנו שם שלנות שוכה ודקיקי כזיר שהו צריכות בדיקה ופרי׳ ושלא בשר בלקן מן שמקר

ושמני שלא לשלוק בין בשיור לבשיור מיהו בשלמיד שלמו יש לכשדרש לשורש

תסנז שבדקה: כשור בשמועה שבגמרא שלן לבדיקה לא לישקעי על לכלי לבדיקותיה

ולי משקעי צריך למיבדל ולבדך וכן שמר לשוכנו שבגמרא ובספר שפרלס כשמצער

תסנח שמן בשבר לשפון שמוצא מצרך על בשיור שמן וצריך לבשל את שבית קודס

תסנט כדיקה לשמרינן שרק לס שבלה שפי שמרו שרץ שבשהו שטמא למפרע

תסס אור לארבעה עבר פרס׳ סלק יעבור עליו בכל ירקס וכל ימצא וקסב לקס בטיל ומשמיר בעלמא פני׳ כ׳ שמואל ומשמיר קודם בו כל כך לשבור עליו בכל ירקס וכל ימצא היכא דלקס בטיל ומשמיר היכא דלקס בטיל משום דמרו מכמים סיסס צריך בדיקס אפילו היכא דבטלו בזירס שמס יסכלנו ועוד פירש כ׳ משום דלסיכא כרת ולקס בדילי מיכמי מיכים לכך צריך בדיקס עס סביטול: לאור סכר

תסמ לומר רבי מכמס עכ׳ס ולקס בדק בלילס ובקס לבדוק כיום כמו שמתרו מכמי נוסק

תסמא לאור סכר נטצמת יש מסכי סצריך לסכניסו לפורין ולסדקין: בכל לסמכין על

כיצור חמץ שפי כמיס ולפי עבדיס ונקטנים ומפרס טעמס משום דבדיקס חמץ

תסנ דדבקן ופירש כ׳ לסעבס בפסס בשמעת שקס בדלוריתס כגון ניקור גיד וחלב

ומלית כשר סיינו כדבר שיעשס בפסס כיום בוודאי לימור לכל על בדיקס חמץ

סבורוק הן שאין חמץ בפורין ומכשות מלבדוק מפני עבלותס כי מפרס בירו׳:

לס כיום דרשמן תסכיתו שאור כ׳ ל׳ ל׳ וסמיי פיר דקס דשמר למדלוריק בכיטו׳

תסנא בעלמא פני׳ כ׳ שמואל דמיטר לכיטול מעיקר דדבר שלס

תסנב לי שתס רוסס שלס שקס רוסס של שפרים ושל גנוב ושעבד לשמרי בכלים בשוק

שפקר פחות מג׳ זסו מדרבנן וכסב בשר בני דולסי נמר בלבו לשפקיע בלימו:

תסנג לס לישקס לימס כו מכלן כרסס לס סור לשכול ליל ל׳ קולס בדיקס דנזדי דילמא

תסנד שתי לשמשכי: כוסס עליו כלי וכן שם שלי ל׳ כנים בשבת דשלי לצריך לבדוק

שמען בשבת שמוש ליל י״ג ומכיסו במקום שנמצא ולמס בשבת שנא מצערו וס׳ נשמר

תסנה ממנו בקורין כיום שבת שפר ל׳ שעות מבטלו וכוסס עליו שר לשכלי שר שמ

תסנו ומצערו וגס כשמר בשם ר׳ שהשטה שכשבת בקרקע נשפה בשבת צריך כפיית כלי

ביט כלי לשנרסס בשם ר׳ שלשה כרבי יהודס לשמר אין כיצור חמץ שלס בריס לשקס

לן שכת פרק בתרא דשבועות כותים ואפי׳ לשפר לסיסרו דסיינו מ׳ שעות ומשלס

סוי בשריפס וסוס סדין בשפס לשמר בגמרא שמר ר׳ יהודס לימיתי סוס שעות בשריפס

שלס בשעת כיצורו מכל בשעת כיצורו שבשתקו ככל דבר ופ״ל לשזמן שלימור

ומילך קרוי שלס בשעת כביצור לפי שאין בני שלס בשעת כיצורו כל כך לבער ושול

למכותר למדנו שבשריפתו לשפר זמן לימורו ורבי׳ פי׳ שלס בשעת כיצורו סייבו

תסנז שכל בשעת כיצורו דסיינו בשעת שבשתקו ככל דבר ולפי ל״ל לשפרס בשעת

כיצורו שבשתקו ככל דבר סיינו בשעת שעשת לשו רגילים שעולם לבערו אין

בפקוקת בשפק זס כולי שלי לשי שלס משפס ממנו על שפר שנות ואף לבירס

רבי׳ לבירס בשעת שמשית מולס שמבערו ככל דבר והל׳ שמואל שפולניות שמר

תסנח שמתני׳ על ר׳ בבבי לבבשס שאין רגיל לשפשות פרוסס שפת שלבורשפ על

שקלת שעס שביעית כדי לקיים כיצור כלשון ר׳ לשון לשבת כיצורו בשקלת

שבע ושלישי היא לשפני שריפס לכיצור שאינו שלס שלס שלבכר היא שומר על שבעו׳

לבמור שפשך בשפק זס יין כשך עס שנות שבשים כשרים לצריך לבשות שכיצור לשס

לסיכא לשמור שנות של יין כשך עס שנות שבשים כשרים לצריך לבשות שכיצור לשס

תסנט כדילי מיכמי מיכים: צריך שיבטל כו׳ רבי׳ פירש בשעשוב שמיד בלילס יבטל ניס

תסס מהגין לבטל ממשרת בשבלת שס בשעת שריפס ושמר לשלים לשביכים בשפת

טובים וכן בשפר שמות בשם ר׳ ורבי יהודס שמכשב כשר שוס לבטל לס בשעת

כביצור לפי שרגילין לשזור ולקנות חמץ לשפר ושזכס בו ואין בכלל בטיול

תסנא לילס: שעוסק ביתו שור תוך שלשים יום צריך לבשר ובקר לשלים

תסנב שוס ביתו של נוי ויוצא ויכנס ממנו לס על פי שסגוי יתן לתוכו את ממנו בשפת

תסנג המוס מוטלת על ישראל לשפוק ולבדוק ולבער בשיעור ממנו ומני מילי שמפרש

ויוצא בשירים שכל שס ככבס ישראל בניח לשר בשיר שוסק לו בלשרת שיבדוק

ויבער שוס תו לס בעי למיבדק שכא לשרת בירושלמי בתי ככסיות ובתי מדרשות

תסנד שהו שיהיו בדיקה שס צריכה לזס לי שפני שמניחין שס חמץ בשבתות

ובדשני שלשים ושפה שפטים לן היכן צריכה ליס שפני שלשרו לוריס שיהיה

תסנה צריך לבדוק בלילס ובקס לשור שבר ושמיס שלס לשלוק בין בשיור לבשיור

צריך לבדוק ולבדוק שלס לשלוק בין בדיקה לבדיקה וכך פירש רבינו לשבשם

שבי שריך לשור ולבדוק שלס לשלוק בין בדיקה לבדיקה וכך פירש רבינו לשבשם

ר׳ שמחן ושכי לישב בירוש בריס שפשים רב מני בעי שבדוק שבירושלס שמוכלין

תסנו שם שלנות שוכה ודקיקי כזיר שהו צריכות בדיקה ופרי׳ ושלא בשר בלקן מן שמקר

ושמני שלא לשלוק בין בשיור לבשיור מיהו בשלמיד שלמו יש לכשדרש לשורש

תסנז שבדקה: כשור בשמועה שבגמרא שלן לבדיקה לא לישקעי על לכלי לבדיקותיה

ולי משקעי צריך למיבדל ולבדך וכן שמר לשוכנו שבגמרא ובספר שפרלס כשמצער

תסנח שמן בשבר לשפון שמוצא מצרך על בשיור שמן וצריך לבשל את שבית קודס

תסנט כדיקה לשמרינן שרק לס שבלה שפי שמרו שרץ שבשהו שטמא למפרע

עד שיאמר בדקתי את המקום הזה ולא היה בו שרץ או עד שעת שכיבוך משני

תסס שבמת שישראל בודקות מבעוד יום בשעת כיבודיהן שלמא כבי שורפה לשלא

מיבדק שפיר בלא כיבוד וכבישול לשוד לא שני דילמא משתכח בגומא כלשון

תסנא שהשתכח בגומא: דילמא בשעת ולא מבטל ליה משמע לשס בישל בשעת משני

תסנב לי לא על פי כן טוב לבטל בשעת כשרים לעיל וכן שמעתי ום מורין לכשעת

תסנג ליפת שעיסה של מבות לשתבות ולבטל כל שס שיפול לשר לבישול ולישני בשעת

ורבים כלשמרת לקמן היושב לשני רבו ובזכר שם לן עיסה וכתב בשלי לשני שלא

תסנד בטל קדס שהתחיל בשעה שעיה סוב שיהו יכול לבטל בבבר בשפה ולא יהיו

בדשותו ולא יכול לבטל בבבר בשפר בשפה ובלבלה על בישור חמץ ולא

תסנה לתוכה לבישל ממקיים לשני לבטל בשעת כשרים לעיל וכן שמעתי ום מורין

תסנו לשתוכה בשעת כשרים לשני לבטל בשעת כשרים לעיל וכן שמעתי ום מורין

תסנז בשבת שלא יכנס מבוא לשם מן שארץ ול׳ת שמר כל מבוי שבשעתו מיד שייך לשרך

תסנח בה על בנין מבלה ומילה טבילה בילת לילה שפרסת תרומה שלא לשבים

לשהעטף בציצית יש שיהו במשותן וכן בסוכה ושיהו כשלה לני שלם לקרוע את

תסנט שלא מקלם מבלה ולא בא פירש טב לשר שבשותן מבות שלי שבם לשמותן

על ידי שליח שייך לשרך בלמד ושזו קנת שבשת שהשלמו לימה למול לא שני שלמו

תסס שיהו מהול ולפי זה שם לשמוע קול שופר ולקרוא שלל על בב לשמוע בשופר

מכל מקום מבוה לשבות בראשי פרקים בשרך לולב ושרבה ובני טבילה מי שם

על בב לשבילת שלם לי שיפשר על יד שליח משו טבילת כלים לא שילקו לשבילת

כלים לשיפשר ועל בטילת לולב משום שפשמיט לשאר שיבה בושבר בטלו ושבניסו

לא שייך לשרך בו לשיטול שבבר יבא בו ושיטול משמע לשבא ושקס לרי שלא לכילת מבה ובש

כר שמבה ועל שבילת מבה בשר בנר שמובה לשיפשר על ידי שליח ולא לכילת מבה

לשירים רבינו שם שקיים שני שהו מיהו לשהלים לשיבה לשימר לשיר רבינו שם לשיבה

שני שיהו במבותן שמשקשה החמה על שקבלה רגל מן השוק ושיק׳ר׳ת ור׳ מאיר בבה

קפילין על יד לשבים ועל רש׳ על מבות ו״ם שבתו בשם בעלות ר״ת ור׳ מאיר בבה

בשר ושמריך בקום: עובר לעשייתן מיהו בטילת יליף מבריבן בשעת מיגוב

תסס ילים ושיינו עובר לעשייתן לפי שאין לוקין על לאו שניתק לעשה ושו״ם

שיש מבריך קודם בטילה שיש מיד מונע בשת בלא כיוון שבל בשאר תייבי טבילות

כגון טבילת כלים מבריבן ושם בשאים שמולקין ושומרין בלא שילקו

בין טבילה לטבילה וכי שיבי טבילת בר שיהו מבריך על לאו שבריבין

משום דלשבתי בגרת לא חזו ולא שבי מבריך קודם לאו שבריבו דעדיין אינו יהודי

קודם לשבריבן ושבת בטילת כלים טובלות ושמר לך מבריבות: ושם לשבריבין לאו

תססא בשילה לשבריבן לשיים שמתו שתקבלו ושוין ברב לבטלה ושומר שיהו

תססב שם בבל לשאר שבריך לשאר מבריך ושבריך לשיו עוסק שמצוה שבריך לשלוח שיש

נבי ברב לשיים שבריך לשאר מבריך לשיו עוסק שמצוה שבריך לשלוח שיש בדרך גדולה

תססג ום שמקבלין שלא לשלוח שדין בן חוי עובר לבשייתה ושם בשיים שבי שמו שמצוה

בגמרת על לשאר שבשעה ובקום שמועד ר׳ ושמיימוני פירשו בדברי

תססד שלבלבי ובבל שאמר שם לא בדק בתוך שמועד פירוש תוך שבשה ובדוק לשאר

שמועד פירש לשאר שבשה וכי תימא לשאר שבשה שמלי בדיקה לי משום

תססה שלא יעבור עליו בבל וכל ימצא הרי עבר ום לומר כיון לשלא בדק יש לומר

לשמין של ישראל שעבר עליו שבשה משום שבי בדיקה ופירוש רש׳י שפירש

תוך שמועד היינו שם לשאר שמועד לשאר שם לא נדלה לרי לי ל׳ תוך זמן

בביעור ולשאר זמן בביעור לבינה לתוך שמועד משמ׳ משם זהו שבשה: מרבע

תססו עם שלל לשיות בשבת כו׳ ומפיירין מזון שתי סעודות כדי לשכול עד תרב סעות

תססז ים מוכיחין מכאן לסעודה ג׳ בשבת שלבלה קודם ל׳ שעות לא ינא ול׳ם פירש

בסימן כ׳ סעודות ומותן כ׳ סביעות יחלק לג׳ סעודות: בשלל לרבי

תססח מאכן בשלל בשבת לשיות בשאר בשבת שם לשאר לשפות שעות מיום

תססט וסשיב לשאור לשיעור לא יבא לשיתקס לשבשה ונם בשבת רב יהודאי נחון בתב

לשיאור ול שבשה שאל לשיעור לא יבא לשיתקס לשבשה ונם בשבת רב יהודאי נחון בתב

בעין ושם על פי שמותר לשפות בשבת מ״מ בראשי בשיר לשיום טוב והדרן

שמשם ושמו לשתם במוצאי שבת בזמנו ושלכלן בזמנם: נם ראיתי תשובת רבי׳

תסת לשבר שמא יאמרו שבשה שבת הוא שבבר ובשבתין מקלקלין לימי שבחרונים

ום מתירין מבריבין בתום שבשה לשבשים יבאים בשבת ובבר שבבר לשם

שבשה מיהו ים לשזהר לשתם מיהרי בשבת שבעיית בשלבתה לשאר ו׳ ושמזהר לשם

מכאן אמרו הלוקח בתוספתא לפרק ג' דפסחים יש לחוש לקיתר לרבית פסר כאל
לסיות בשבת מכשירין הכל מלפני השבת ואוסף לו מבע מצה יום לומר למשכנתא
היה מלאכתם בה קרומה טמאה וטבולה מכשיר מבע ועוד רשות לקיתר מפרק
כל שעה בקנקן פלוגת קודם וקיקיוי כזיר שעשאה למכור בטוף יונח בשם ומפרש
טעמא בגמרא לילמא שימלוכי ממלך ואל כרשיך כשאפה כיצ לחורי לתקן לפ
לין מבישין קודם בין לפני שעין מכישין לקדשים לבית הספרול ובקעי לינח בה
ועוד רשי לקיתר מלגרמיכן בירושלמי לפסחים פרק כל שעה מפה יפה בלונף
לפ"ם ובין ושיקר פלונף לפ"ם ובין פרק קמח לסוכה נבי סוכה יפה ובקיח לפ
ון היה סוכה יפה כל שבעת שלשים יום קודם הפה שלמח דבעי לכלכודי מצה
יפה שבשבעת שלשים יום קודם הפסח ובח מעשה לפני מורי כל' יחיאל מפרים
ובקיר מפרים לירושלמי מצה יפה בין קודם לפסח לחנה לפסח לפ קויח שלח לבעין

תסצח אכילה ולח לבעין לפיה מחנה שלח מצות של מצה יום לשלשה בלילי הפה במוצאי
תסצט שבת מפוח לשבישה מחוח בשבת ובשביעי רשי כשחל יה להיות בשבת
לשלוף מתן ביצ ביום שני בשבת שבת קודם מצות גזירה שמא יפה לבנה הפה
בשבת ולא יכתוב לו שום שני ולא יאמר לו שני לשלישי שבת:

סליק פירקא קמא

כל שעה

תסצם תניא ניירי חיות ועופות כו' פסק רבי יחיאל
לשמור לשעות מחורש כדבר שאסור בהנאה
וכדבר טמא ורשות מפה לשמרה בהנאה
לשבישה פי ניירי חיות ועופות שבתחילה לפה היה ועוף וכלים טמאים מוכרין
למוכרן ונוקף מפוח לבתחילה אבל לא בתחילה לשעות בפה שאסורה בהנאה ואף
ביין כשך וכן מוכח בירושלמי לשבישה והפה פריך שלח ושאינה חמור ושאינה נאכל
ושאינה קיום ושמה פתח למלאכה קיום גדול ממש ושאינה כשר למוכר לשעות
פאסורה בדבר טמא ושניח רשות מפ כל שבשר מיפ לשאכלים שאינה בשר חזיר
ושבשבעי יהודי קיום פתח אינה לשמרי שלא לאוכלן שלח כדרך שבאתן לו ליהנות מהן
תסצע ר' אבי העזרי בכל לשמרין שבאורה שרי לאוכלן שלח כדרך שבאתן לו ליהנות מהן
שלח כדרך שבאתן וגם מאכרן לתכן כל שבשרפין שבשר מותר ומשעה נח לידי
תסצפ ושלגוני מהו לשרוף שרץ לאחר טמא ולשהות שבשר לרפואה ושבאתי למותר בכל
שבשרפין שבשר מותר לך בכלאי שבשרה ובשר בחלב פליג אבי ואמר שלגוני שליהן
שלח כדרך שבאתן ובותים קיל ושאר לשמרין מותרין אבי שבאינה לבשרי לא יחתוך
שלח קניח חלב של שור שבשקל על נבי שבתו שבשור וגם לוכל מי שסוח שבשור
בשקט פטור לאו דוקא שלח פטור ומותר ללאו שבשחטו שבת הוא לשור אבל אסור
ומי שלח שהוא ברוח ושאר בשרי וגם ר' אלעזר ב' מי שחתן לטמא פירש בשוח
לייתי שב ביתי למיח פירש יבוא ו' אלעזר של מיח ובכשאפה בטולא כל יומא לישתי
אבי לא תלתא במיח ובבי אמי לשמרין פרש לאוכל אבל מי לשטוח ולא אמי לשתי
תסצפ לשמרי בשבת גיד שבשה אבל בפור בשיח בשל שהוא שאיתקה בכוונת שמש שוף
תסצפ ך ושוי לשמוכא ושאיב דרך שבאתן אבל אבא מי לא: ובשא אמר אבא ובקל
בשבא אבל בשבר שבשו שיקרו שומר לשרים בשא שאמר רשא ריפא לאו מלתא
היא ולשים משום שמחזור ושקרוב שמחזור במשכת מוכח ואבי לשבל את לשמור
תסצפל שבא שרי משום שלא לשפר קול ומרפא ולית מאן דליף לה אלא אבל לשמור
תסצפם מיכח: אלור שבשיקוחו בקליפי ערלה אין נקב של כלאי שבשה משמש לקב
ואנשים לשורים מקטים מפר שאשם שבשלו נבי שמוכח שבשלת שלשם כו
לקב מפרש שי יכולם אפי לא אבל שלא אבילי זמורות שי יכולם לשמוש לאמר
שבשה שלשם שבישות כלאי שבשה שרי ז מוקף שעה שבבל שלו אינו יכול לשבשל
שלא שבשים ולא שפי שלמא לשבשים של כלאים שרי ומומרי לקב מיירי בשנים
שהיו קולם ורוצה כלאים ויקולם שהוכיחו מאחים כגון שהשה בשלשה זמורה
גדולה שהיו שבשים שלא נגמרו והוכיח שבשי מאחים וזמורה לא הוכיחו
מאחים לבל לוקה שנלאים לשפר שורשן בכלאים שלשרים מאחר שהוכיחו לשו
תסצנ למיחלף לבשבילם שלשרים שלא משום שבו תביא בת ושפחה ואיקא אמי בירושלמי
תסצס ישראל אמרו לנוי במקדש ומוזר ולקחו היחיו לשפר שבשה ובלבד שיהא בשלה
נשורה רשפי היחיו ישראל שיאמר לו אל שפתח לוקח במיח לא וקח במאחים ואם
תסצת שבתך לשפר שבשה לשלשה ערב שבת אחר ר' שבשת עליך שהשה והשופות מותרין
בשופות שלאחר שבת שלא בזמנו שלא בזמנו אבל שלא בזמנו לשיך נו כרת נטל שם ואינו
חייב עד שיעור לשאר בשבשים ואינו אלא בשבת בשבת שלשה שבשה ואבי
תת מי שבשבת בשבת שלשה ב' עם שאסור כלאים הוי במשכן כלאים שבשלין זה בזה שם לוב נאלים
מותר להביא בשבת לשם שלשה ב' עם שאסור כלאים הוי במשכן לבישו בשוח לאחר

של פשתן בבגד גדול של צמר כיון דמקודם בטל ברוב גמלים אינו חוזר ומעור
אחר כך עם הפשתן לאסור במשהו אף על גב דכלאים במשהו דאוריתא הכ׳ נבי
תתא חמץ ומסלי טעמא שפוד ישן שכלו בו עופות בפסח מותרין אע״ג דמקודם לכן כלו
בו בשר מלוח מן המלח שלא נבדק מחמץ לפי שטעם החמץ שהיה במלח נתבטל
תתב קודם הפסח וכן דגים שקורין הרינג או בשר מלוח בחורף שלא נבדק המלח מן
החמץ מותרין בפסח מזה שטעם וכן מצאתי בתשובת רב פלטוי גאון אבל שומן
תתג מהותך קודם הפסח אסור לטגן ממנו בפסח בשביל המחב׳ שהתיכו בתוכן השומן
שהיתה בלועה מחמץ ועוד דפעמים מטגנין רושלש ונשאר לאח׳ הטיגון מעט שמן
תתד במחבת ומחזירין אותו שומן בקדרה וכן מזלג שקורין הויט בלעז שמהפכי בו את
תתה הקדרה טריים וכן בקדרה ורמזייש יש לאסור וכן הדין בחביות פעמים מותנין עסה
בשוליים לדבק הנסרים מותר לשתות היין בפסח שטעם חמץ ביין כבר נתבטל
קודם הפסח ובתוך הפסח אינו מותן טעם ביין שכבר הוקשה החמץ אבל סמוך
לפסח ב׳ חדשים אם נתן עיסה בין השולים אסור לשתות בפסח מאותו חבית לפי
תו שעדיין העיסה רכה וגם בימי הפסח מותנת טעם תוך היין מעש״ה היה שחטה
אחת כברייתה נמצאת תוך מצה אחת ואוסר ר״י כל המצות שבילוש מאותה עיסה
ולא אמרת די בנטילת מקום או בקליפה משום דחמץ מפעפע וכבר פשט החמץ
בכל העיסה ורבינו שמשון משאלן התיר מדאמרינן פרק דם חטאת רקיק שנגע
ברקיק וחתיכה שנגע בחתיכה לא כל הרקיק ולא כל החתיכה אסורה אינו אסור
אלא במקום שבלע אלמא דלא אמרי׳ נתפשט בכל הרקיק הוא הדין הכ׳ דסגי בנטילת
מקום מיהו רבינו שמשון לא רצה לעשות מעשה כדבריו ומעש׳ ליד רבינו יחיאל
והתיר כל המצות ע״י קליפה או ע״י נטילת מקום בעומק והטעם דאית להחמיר
בחמץ לענין משהו יותר מבשאר איסורין לענין ששי׳ כי היכי דשא׳ איסורין האוסרין
בס׳ אין להם כח להתפשט על ידי בלייה ואפייה כדמשמע פרק גיד הנשה ההוא
בוקא דאטמא דאימלחא בגידא דנשיא ומסקינן דדוקא חלב מפעפע ולא דבר
אחר והתם מייתי מצלייה על מליחה והוא הדין לענין חמץ בפסח במשהו כי יש
כמה ספקות בדבר דשמא החטה לא היתה במים שלשו בה את העיסה ולא נתן
טעם במים ולא נתפשט על ידי המים הטעם בכל העיסה ואפילו אם היתה במים
שמא לא נתבקעה וכל המצו׳ העמד על חזקתה לכן הכשיר כל המצו׳ אמר׳ תשובת
רבי מנחם המכירי כתיב גרגיר חטה מצאו במצה אפויה ואסרוה לאות׳ מצה אבל
לא האחרות ולזה דעתי נוטה וזה לא הוי כדברי ר״ת ור״י ולא כדברי רבינו שמשון
ורבינו יחיאל מפרים דמר אסר כולן ומר התיר כולן הר׳ יחיאל מפרים כתב
תתז בתשובה מ״ל ששמו במדוכה של חמץ יכול למלוח לו בשר לצור׳ הפסח כי כן התיר
תתח ר״ת אפילו מלח ששכח ישראל בכליו של גוי למלוח בו בשר היתר וגם בס׳ התרומה
תתט כתוב אם עשה ישראל גבינות בדפוסי הגוים מותרין משום דמלח אינו מפליט מה
תתי שבלוע בכלי מתכות עץ ואבן והוי טהור מליח וטמא תפל וגם רגילות לתת מלח
בקערה או בקדר של בשר וליתן מאותו המלח בתבשיל של חלב והיינו טעמ׳ שהמלח
אינו מפליט מה שבלוע בדבר שאינו אוכל עכ״ל נשאל לרבינו יחיאל מפרים על
תתיא תרנגולת שנמצא בה חטה בבישול אפילו בימים הראשונים של פסח ואע״פ שהחטה
היתה מבוקעת וחמץ אסור בהנאה אם מותר למוכרה לגוים והשיב דמותר למכור
התרנגולת לגוים מיד ואין צריך להשהותה עד לאחר הפסח לפי שאינה נמכרת
יותר בשביל החטה שנמצאת בתוכה ביוקר משלא נמצאת נמצא שאין לו הנא׳ כלל
מן החטה והביא ראיה מהא דאמרינן פ״ו במ׳ עז׳ ההיא ארבא דחיט׳ דיפל עליה
יין נסך שרייה רבא לזבוני לגוים אלמא אע״ג דיין נסך אסור בהנא׳ מ״מ כיון שאין
החיטים נמכרים בדמים יקרים יותר משום יי׳ נ׳ שנפל בהן מותר למכרם לגוים ויש
תתיב לחלק דהתם ביין נסך דרבנן ודוק: הגהה ועוד ראיה מקנקן של גוים
שמותר לתת לתוכו שכר והטעם אע״פ שהיין נסך בלוע בהן הואיל ואין נהנה מן
תתיג הבלוע מותר בהנאה דאם לא תימא הכי לא מצינו ידים ורגלי שהרי מחממ״ין לנו
חמין ביורות אסורות בפסח ורוחצין בהן וכל צורכי הנאה אמר נהנין מכלים ישנים
בפסח ואפילו אם נתיר אותם מטעם כ״ט לפגם לכתחלה היה לנו לאסור אלא ע״כ
הואיל ואין בהם כדי הנאה מותר שהרי אין נהנה מן הבלוע הר׳ מרדכי הקשה וז״ל
כ״ל תשובה לדבריו דטפה לחלוחית דסביב החטה היא חמץ וקל׳ בפר׳ בתרא דעז׳
הלכה כרש״ב חבית בחבית ולא יין ביין דאוריתא וטיפת עכבת יין אום׳ כלי מלא
תתיד בהנאה ע״כ מצאתי בתשובה אם נמצא גרגיר חטה אבל התרנגולת בקערה ולא
בתרנגולת עצמה הדעת נוטה להתיר שהרי ספק ספיק הוא ספק דשמא נתעכל
בתו׳ התרנגולת ואע״ג דאינו מתעכל בתרנגולת שמא השת׳ נפל בקער׳ ובתרנגולת
תתטו מעולם לא היה: קדרות בפסח ישברו מעשה בא לפני ר״י ואף ע״ג דבת יומה היא
בשר בת יומה והריקוהו חם בשל חלב בת יומה והתיר ר״י ואף ע״ג דבת יומה היא
אשכחן דשמנונית בדבש הוי כ״ט לפגם אפילו הוי השמנונית בעין בשע׳ שנתערב
שם בעין בקדרה בת יומה כדתנן פרק אין מעמידין ואלו דברים של גוים אסורים
תתיו מסקינן כללו של דבר אין תקנה לכלי חרס ע״י הגעלה שהתורה העידה על כלי

חרס שאינו יצא מידי דופנו לעולם לכתיב וכלי חרש אשר תבושל בו ישבר אם כן
מה שאומר בזבחי׳ כל יום נעשה גיעול לחבירו היינו בכלי עץ ושרי בהגעלה אבל
תתיז כלי חרס לא והא לכלי מתכות שתשמישתן ע״י האור אם הגעילן ולא ליבנן באור
תתיח אם אחר כך נשתמש בה חמץ בבישול דאוסר התבשיל מצאתי כתוב בשם הר׳ שמואל
מבונבירק קל׳ בר״ת וכר״שבם פעמים עירוי דכלי ראשון בכלי ראשון כר״ת ופעמי׳
עירוי בכלי שני כרש״בם ושניהם להחמיר כגון אם עירו רותחין על התרנגולת
למולגה אסור אבל אין לערות רותחים על כלים שקבלו טעם רותח ואסורו חזק
וחריף כגון אגני דלישה או כלי שטף דאין להם תקנה אלא בהגעלה אלא אותם
שהם פשוטים כגון דפוס ושולחנו וכיוצא בהם אבל אגני דלישה של נחושת צריכין
תתיט להגעיל בכלי ראשון: כל הכ״לים שנשתמש בהם חמץ בצונן מותר להשתמש בהם
מצה בצונן כו׳ כרא׳ דלא אתי לאפוקי מלהשתמש בהן מצה בחמין אלא מש׳ סיפא
נקט ליה חוץ מבית שאור הואיל וחימוצו קשה דאפילו מצה בצונן אסור להשתמש
בה והא לכל דבר שתשמישו בחמין לא סגי ליה בהדחה אפילו להשתמש בהן בצונן
דילמא אתי לאשתמושי בהו חמין מצאתי בשם רבינו שמריה שפי׳ משם ר״יבא הלוי
הני אגני הואיל ותדירי פירוש מפני שבני מחוזא עשירים היו והיו אופין בכל יום
פת חמה ואוכלין ובכל יום עיסה חמוצה באגני דידהו הילכך בבית שאור ממש
תתכ דמי ואסירי משמע מכלל דאגני שבשאר מקומות שאין מחמיצין העיסה אלא פעם
אחת בשבוע כמו שאנו עושין משמע שיכול להשתמש בהן עיסה מצה ואין להורות
היתר מפני שהעולם נהגו בהן איסור וקונין עריבות מיוחדות לפסח ע״כ דברי
רבינו שמריה שאמר משם ר״יבא הלוי מסקינן שאין הגעלה מועלת לבית שאור
ורבינו שמריה הישיש הורה הלכה למעשה שאין הגעלה מועלת לבית שאור ואין
תתכא חילוק בין אגני דמחוזא לשאר אגני דעלמא גרסינן בירוש׳ למי פר׳ כל שעה אורי
רבי אמי באילין גרביא דבתחא ממלא אותם מים שלשה ימים מעת לעת דדבר
שתשמישו בצונן לענין חמץ דינו כיין נסך וסגי ליה בעירוי וכל שכן בכלי מזופף
תתכב ורבינו יואל התיר קדרות של חרס שנתנין בהם שכר כל השנה ואפי׳ מכניסו לקיום
דמותר בהגעלה להשתמש בפסח מדקאמר בעז׳ ובפסחים במאני דקוניא דמשוי
תלמודא חילוק בין יין נסך לחמץ ומשני זה תשמישו בחמין וזה תשמישו בצונן ולא
גרע יין מחמץ בפסח צונן אפילו מכניסו לקיום דמותר בהגעלה כדאמרי׳ בירוש׳
שהבאתי הני גרבי דבתחא ממלאן ג׳ ימים מעת לעת ומערן כל היכא דמועיל
עירוי הוא הדין רתיחה כדאמר פ׳ בתרא דעז׳ הרוב לטהרן מיד מגעילן ברותחין
ודיו ומה שבכלי חר׳ אינו יוצא מידי דופנו לעולם זהו בשנתבשל בו איסור כדכתיב
תתכג וכלי חרס אשר תבושל בו והר״ם יצחק מוי״א כתב בס׳ אז׳ להתיר לכתחלה בחבית
של שכר להדיחו במים ולכנבו ולתת בו יין ודבש לצורך הפסח משום דטעם השכר
בטל בס׳ קודם הפסח ואינו חוזר ונעור בפסח וראיה מצמר גמלים וצמר רחלים
שטרפן זה בזה כמו שכתבתי לעיל ואין להחמיר לשער בכל החבית כדאמר פרק
גיד הנשה גבי קדרה דבבולה משערינן משום דלא ידעינן כמה כפיק מיד דשאני
הכא דהתירא בלע הילכך משערינן כפי מה שהיא פוטלת ובטל בס׳ וכן הסכימו
רבי׳ אבי העזרי ורבינו שמחה ועוד כל הנבלע בכלי ליבה פוגמתו ועוד דשכר ביין
תתכד כ״ט לפגם הוא והר״ר יצחק מפרגא ורבינו יהודה מפרים ורבינו יחיאל
מפרים סבירא להו דכ״ט לפגם בפסח מותר והר״ר אליעזר ממיץ היה אומר דכ״ט
לפגם בפסח אסור והטעם דכיון דחמץ בפסח אסור במשהו אין הדבר תלוי בטע׳
ועוד הביא רבינו יצחק ברבי אברהם ראיה דאמר רב קדרות בפס׳ ישברו ואשכחן
גבי עכברא בשיכרא דמספקא ליה לרבא אי סבר רב כ״ט לפגם מותר ועכברא
בשיכרא אשבוחי אשבח ואמאי תפשוט ליה מהתם דאסור אלא ודאי שאני חמץ
בפסח משאר איסורין וכתב הר״ר יצחק מויינא בס׳ אז׳ בהיותי מציק מים ע״י רבינו
יהודה מפרים ראיתיו יושב על פתח ביתו ב״ט של פסח וכתות של תלמידים ובעלי
תתכה בתים לפניו ובא השואל ושאל הלכה למעש׳ על כ״ט לפגם והתיר לו מע״ס שמלגו
תרנגולת ערב פסח בנוצתה ברותחין בקער של חמץ והוא כלי שני ואסרו לאוכלה
תתכו בפסח כדאמר פרק דם חטאת עיר׳ לתוכו רותח כו׳ ומעשה שהגעילו יור׳ מחומצת
וכששפכו המים מחומצים ירדו לבאר ואסרו המי׳ לשאוב בפסח בחמץ במשהו רוקח
תתכז וכן פסק רבינו אבי העזרי אבל החטים שנפלו לבאר המים מותרין לדברי רבותי
שפסקו כתן טעם לפגם מותר בפסח ותו דאינו מחמץ בעוד שהחט׳ מוטלת בצונ׳
כדאמרינן פרק אלו עוברין תטיל לצונן הילכך נראה לרבינו אבי העזרי דלדברי
תתכח הכל מותרין המים וכתב רבינו יחיאל בספר אור זרוע ככר לחם חמץ שנפל
לבור ואין בו כדי ליתן טעם במימי הבור בזה יש להסתפק אם מותרין מי הבור
או אסורין דשמא יש להחמיר בו טפי מחטה משום דהככר כבר נתחמץ ועיסה
תתכט שהחמיצה שנפלה לבאר בודאי יהבא טעמא ולא ידעינן אם לשבח אם לפגם
ומסתמא כותן טעם לפגם ותו כל כי האי גונא סמכינן אשאלתות דרב אח׳ שהתירו
תתל חמץ בפסח בס׳ טיף טיף להדי טיף טיף וכתב ראביה אם ספק אם דלף
תתלא טורד היה אם לאו ספק דאוריתא לחומרא: ובעל נפש לא ילתות

יפקוח פירוש אפי׳ מטהרין לסריסין אבל רבי אליעזר ממיין פי׳ רוקח שעורין לשון סריס

תקלב אבל מטהרין לסריסין קל וחומר מנלן דתלי אילת בזכר ובמזבח בסוף ובשמי מזלפי עליהם מין לפום אבל אם ירדו עליה רוב נשמי לסריסין מרוכה פוסקי לה לכיפוק

תקלג והמוכלן בכר כי הוה מרבה לטבעא בפיסקא ל״ה כתב על העכברים שטבילו מי רגלים בפטין דאפי׳ למר עוקבא דלא מקבעי ממש כבא מין לפום דקרוב לכבר

ודאי למי רגלים מין מתמיהני היו כל הפטי׳ מכוקבי׳ נמצא דפסק

תקלד בכורות נבי מי רגלים קמ״ל מים שמא מים אם קמ״ל מין לאסור שלא אם

תקלה כן ירקה כיקוס משמע דא לבני רבינו יצחק מוייתא על סק של קמח שבפל לטיט בבמה בזה לבריק פסק ומאר מים לנפל בקמח כדי פיסקר בלקלוח למעלה וזה

יזרוק והשאר מוקר כבר כדתקן נפל מרוטבו של בפבא על הפולת יטול את

מקומו כ״ה יפליך המלוכלא והשאר מוקר ודוקא כל זמן שהוא מלוחלח אבל אם

תקלו תמר הסק עד שבתייבש בלקלוחית לא משכי כיחול למיפך ונכנס עם השאר ולא

יפאר למעלה כלום ומאן בבמה במקבו ובריך ליקח קמח לפאר לנורך בבא וזה

יכשלנו לא ימצא כמו שיעשה זה יזרוק והשאר יסחרו עד לאחר שבפה ודוקא שם

תקלו כתיבים קודם שבפה אז יכול לסומרו לאחר שבפה דאמרן שלא נזמנו בנותן טעם

ובאן לימוכ״ט בכל כיון שמכשל אותו אבל בפה דאיסורו במזבח יזרקו בכל:

תקלז משעשה ביחודי לאחר שטאון לבור בפה ודאים הסק עם בקמח על נותת התרנגולי

ובקלחלח שפק ובאן מבשלי כמו בצק והורו חכמי מנגד לרקד בקמח לאיש מפאי

דבשי אחרי במבאן שעורים שמבשלו בגללי בהמ״ה ופרי למאי כו׳ לילימ למבאן

ובטעמ משום הקריבהו לא לשפתך ולמבאת בשבין מנה ודוקא משום הקריבו לא

לשפתך אבל משום פיזון לא ואם ליבא לומ לאחין שבתורה למבאת משמע כל

תקלח שמבאן: משעה לירע בפה שנוי השליך שנוצ שמן בתנו מלא מבות והורו לבם שם

נגע שמן במנה לסור ודמי למאי לא׳ פי׳ בקודש׳ בפה ס׳ שמה וכני בקומה ל״ה

לסור ל״ה לסור בנגיעה אבל אם לא נגע מוקר דקריבה לאו מילתא היא וכן

תקיב ל״ת לבני מ׳בטעם על שמן ומנה שבאפו יאכל בתנור פ׳ספיב כמה ריבות

מינו בקלמוד ריב בבילה ריב כמון של קרומה וריב יין בפת אבל ריב את לסור

בפת היתר לא מבינו וכמה פעמים שאנו מוסיפ מלה עם הפא בפסוק מכל ואין

תקיד מקפידין בכך ושוב שנית ראיתי לראיה להיתר דאפ לאחי תורה לרבעה מינין

היו שמן ומנה דקיקין ורבוכה והיו נוהנין בבאן אפר מכל מין ומין וניה בשמן

בפא עם השמה אלא מבינו שום תבא אם מחורב לשתמיט שבשני קרויים היו

בפאים ודים פרק שתי הלחם נרסינן מנין שאפינתן ב׳ פירים בלאם בפאים לחירי

תקטו כל ומשמ מוקם יכול אף כ׳ שלאם ל׳ מוקם ומלא פרי ומחמ מוקם למאנו לאחי

תקטז קודם ש׳׳מ דבפאו לאחי קודם ביחוד: כתוב בהר לא שמרינן לשמוח ביטולא

דלשתכח תרי אלפא שבורי וכן פיר רבינו אליהו מפרים ים שרוצם להחמיר משו׳

דים לו מתירין ודאיר מספקן מוכן דאסור מדרבנן ואסר יאלא פרק אין בדין משום

תקיח דים לו מתירין וב׳׳ם בשאם דים להחמיר כיון דאין אנו בקיאין מה בקרא דאויב

להקבקב ומפני המבשל מני לומר מספק ומסיקל משום שמחת יו״ט לא בפסיד

תקיט משעשה ביש שבור בלילה בשבת למחר מנאו נרעין לאחר של תבואה במים

ושאלו לרבינו משולם ולרבי שמואל בכבן ושבורו לאכלה וטעמא משו׳ דאין

בכאן כי אם טפח לאחליאם ביש עם הבשר במים או בפל כך ואפיקא

לדוריקא למומרא ולא דמי לאותו משעשה שבקונקי לעיל דאמר נרעיר אבל

תקכ בתרנגולת עצמו שבקרקי דבק׳ יי תרי ספיקי בבא לעיל דאמר

תקכא ביש בתרנגולת ובתבשילא ש׳׳מ לא שייך: לעיל ובתב בל׳ משום מבליגה משם ל״ת

תקכב לא שייך לבר שים לו מתירין ביבא שאמ לאכל מתקלקל ובן שמא ל״ת כ׳׳ב לבבר

תקכג האוזר לאיסורו משלו כגון שאין שעור לבשר הבא לאיסורו לא שייך לומר לבר שים

תקכד לו מתירין כ״ם לבר שאין בעין כי אם טעמ בעלמא: לבריס שמשתמשין עי׳ נוכן

פי׳ כגון כוסות בר׳ בלאים מי כוסות של כסף כמי שים לשום שבעמי מרתיחין בהן

יין ובפבל ובשמים אבל שאור וצריך להבשילן בכלי ראשון ושוב אלא להבשילן עם

תקכה שאר כלים לשמ לא בשתמש בהן שאין בהן בפבא אפי׳ עי׳ שידוי משו׳

זכוכית שמשתו בהן בשאר יומות שבשה לשור לשתות בהן בשבא אפי׳ ע׳׳י שידוי משו׳

דהוו ככלי חרס הואיל ונקלקל מן הסולת והקדרה שעיקה על כלי חרס שאין

יב מילי דוסכיו לשולה ומ״ש שבשמיו בגוכן מ״מ סורין בהן פתיתין של לחם שם

תקכו ניין והוי כבוש והוי במשום ורמכים בר׳ סוף פי׳ ל׳ לכלי וכוכית שיעה ולא אלא

כלחמרי נבי לב ורבי אחבות דר׳ בתן נ דברי לחמרו בכלי חרס ב בכלי זכוכית כלי

תקכז חר אלא ומפלי ומשמ׳ שבשתכו משב בכלי זכוכית: לבריס שבשתמשו בהן תמן

תקכח פם שם ומם שהרו כ׳׳ם לשון שלא לבשמיל כלי בבי יומן שם לא שיפא ס בשיפא

בו שהרי השים כשהרו אחמת שלישה לאסור כי הכלי ט׳ בתי לבשה אבל בשם יין

תקכט יומו שמין כ״ט לבשה אלא לבשה מוקר שעב מוקר לבשמיל קודם ל׳ בשעות

תקל מוקם כלים בני יומן שבשתמשו בהן תמן רוקח בלילה יום שהריים כאן שלא כ״ט של

ביקר בטרם ובא לאיסור כיצד שתמן מוקן טעם בכלי ובכלי בשים ושמים מוזגין

ומוכן טעם בקבדם ושלישן לאיסור תמן לא בניע לאבל לאחר ל׳ בשעות לא ינעול

כלי בן יומו ס״מ אם יש מן בשים כי מיל שבשלו בתמן אל בשים נשמין בבולה

תקמט ומוזגין ובכלי בכלי לאיסורין לוקה ואל זה אמו סומכין שאמו מבשילין כלי לשמן

שם כלי שני שעב שלו ממהרין לפלוט ואלו מאחרין ונם מהמירין להבשיל לפי

תקנ כלי שתשמישו בנוכן ואל לאחדין כיון לא טרידי לפלוט בלבי ואסור שלא מתוך

לבוי״ט בר ב״ט וכן עין פרוי מנעילו ברוקחי לפי שבי יד וכן האחבת בת לאכלים

תקנא אחבת השב דאטבינן בה אלבי בני בבא שלא פילקו אחבי בין יורה לישב

שים יורה שאטבינן בה אלבים ותו לקבוע בקומפקא היורה והקומקמים ובטבנין

תקנב אחבי חמין מבעילין ואל עבירין טלאי שעל נב השבר היו רבינו יוא שלאי שבשת

שהיו מתקנין הבלי שים אחוש לבבעילו קודם שילביקו בו הטלאי ואוב שים אחוש

ללבן הטלאי ולשלביקו ואוב לאפי שהיו משתמשי בו קודם שבשת מבעילו עם הטלאי

תקנג לבבולמו כך פולטו ולפי כלא הבעלה קודם לילבוקו הוא נרפא לפניך מטבשת זה

אלא לאוכל לאיחוש שמא שרב שבשת בלבך בחוך ואוב בבשת הדיבוק ומוכי

תקנד מה שתתיעופלטו וכל בלבים האטלאים שים אחוש טלאי ואוב מבעילו וכ׳ לבן של

דבר כל טלאי שבוש וקדם אחוש הטלאי לבליעת הלאוב אין צריך לבשיר שלין

לך יורה ואחבת שלין בה כאם אחוש אחבתים ושבה לפיו שניב אלא אחרינן בשו בבולמו

כך פולטו תדע לשם נבי אחיניו שבשתכו לילדי ולדי ברוקחין ואל אחרי

לשבור הבגדל מן הקטן ואל אמי לבה לאמר ל״ב דעל נבי בינוב לבייבי מיישן

תקנה ואי שים בית קיטרי שרי ליה שים לבלן אחוש לייו בשך עבד בגדל ובבינוב לאחר עב

ואיתו בבבה לתוך קטר בתב האיימוני כ״ל אחבות ובלי לבניש שבשתמש בהן

תקנב שמן ברוקחין בגון קדרות ולילבם בוהן לוהן לתוך בלי נדול ואחלה עליהם אים

תקנל ואחרים לתוכו ואלא שוטף לוהן ואשתמש בהן אבא בלי אחבות ואבנים ועניש

שבשתמש בהן בלבי שני בגון קטרו ובוסות בוהן לוהן לתוך בלי נדול ולוהן עליהם

תקנה אים רוקחים ואיניהן בתוכו על פילוטו ושוטפין ואשתמש בהן אבא ב׳׳ם רבינו

לבי הבעזרי ראיתי בקשובת הגאון בשמעתין לריך להשבות בו על שקפלוט יפה

וכן בתב הלאבסי ואלו רבנים לאחר ולהוכיח וביאחי קדרה של אחבת ברי ליבון

תקנו בתב בשפר רוקח לא יב׳׳ם לדם בלים בדבא להוך בל ולהבעיל בבא לאחת ואל ב׳

לאחר ב׳ סומר בקדם נבי טבילת בל שאלמו בלים ואטבילין טהורים ואל למקוואות

לומר בלים שאלמן בלים ואטבילין טהורים לוקח לנבי טבילה ולא לנבי תפוקה

תקנז וקערות נדולות או לוח שנופלין עליו אליות של בשר או של בבינה לריך ללבן

לבבים בשם ויבש של לדף ויערה עליהן או בקער נדולה שאין יכול להבנים בבלי

יעשה לשם בן כי לשמים בשפר מן האוליאיק רוחה של לדף על בן לריך בלי לאחר

תקנח בתוב בשלי בשבו בבלי שבא אם בבעלה לאל בלעי ואם תאב בף חולב של

בבא לתוך קדרה של בשר אפילו בת יומה ואפילו אין בם ס׳ אינם נוסרת לאל

בלאם מן בתוב בלום ולא בלטה לתוך קדרה של בשר וכן פי׳ ר׳ אינם יפיל מבעי לאל

מבשו בלישב ולאחר נבי בלי בבא ואבי תוסה משבה בשפר בתבתי אחר לבי נוקף

קבת דשם אחר פרק בלי אדין וכל משבה עזיב ואפרש להבין אם הקדרים ואת

תקנט בלאים והשבומת וכ״ם בלי בבא לבן של סור הבולה אלמא לאיב בלישב בבלי

בבא מלקאחר תתבשלו וכן דרים לים תלמוד בב״ק לחזלין הבשיב רב חמוי

תקס נאון על לולאת קיורא הבולה שמבשילין בם בלים שם״ב להבעילה לאר בהבעיל

תקסא בם בבלים וכן קורא רש״י וכם ש״ת בתב שים להבעילה לאחרי בהבעילה בם אם בבלי

תקסב והשם פירש לקורא בדולה שאבשירין בם שבריך להבשירה ולהבעילה קול שיבעילו

בבלים: שביב בדבשא ואחבא לא בתב רשאים רשיתי בבוא אבא אחרי בלא היו

תקסג אחבקי בדבשא לך לוב או אבן רוקח היא משלין בקורא שהיו אחשי אחבת בולי

תקסד ושלין אחבות בינוכות ואמי בש׳׳ם יבי לשיפשא בו ולוקח בבי אחן לשבירא בלא

תקסה לבל בחקום שלישרא בלא אבי בחום לשיר לאחשתמי בהו בשבא לייבו לוקח

תקסו לא לאמר פרק בל שאב אבא לקונין לשיר לאחשתמי בהו בשבא אפי׳ ע׳׳י שידוי משו׳

תקסז לישוב של זבוכית והוא אין בחול בלבי אדם לאחרינן פרק קמא לשבת לבל

תקסח לישוב על שופרת אות לבנעלה בלבי אחבות: בורחי לבללי אי בלי אבן בלל ואפ

לאחרת בקום לזבוחים בלי אבנים אין אחשתמי אריקא אלא אדיבן בשוב

תקסט אדיבן פי אנעילן וב״ם בם ל״מ בן בקום לפ״ז היורות והקומקומין אדיבן

תקע וכן אחוב של בל נוים נריכין בבעלה לפי שאשבין בם רוטב בבילה ואמוניתים עם

תקעא בפלפלין בבן אחריפין אחבם ל״ת ורבינו אחבן בר יוב לאחרו אחוכות אלמו בבבא

לקו בבעלה אחבי שבן בבית אחוכת ואומר ר׳ אחריב לא אחרו אלא לשום אחב

תקעב בבן לפי בבא בתקלין נורם לעיבם לבאחין וב״ם אין בריבן אחרוכת

אחחיק לת הקחם: ולישתמש בהן בבלי שבי בינן קערות בו אחבו קערו אלמ

לפעמים שולבין בהן אים רוקחין אן הקדרה של אחן או אבחין בהן אלקוק עב

קלם וטוב לבעשילן בבלי רחמנ: בא לדרב אחיבר בו לקל בנד זביל בו לפי רבינו

אפי הבעזרי דבר זביל אחירי בעונן אבל בחמין בולהו לאחרי תולבי ואחרי

ואפילו לית בהו קרטופי. בשהרבינו אלנלו ב״ל בקה אבבעזי לתביא בקובשתא

תקפה יכר שלוש ככר מאנורו לפני הפסח מותר לפרוש לאחר הפסח ורואים מפרק בתרא
דעד כאן יכול יהא יוסי פירי מעכשיו כשביעית קודם זמן שביעית ופרעי להו בשמיטי
תקפו אמר ר' יוסי יוסי הן עכברין וכן יש שקוראים להם פק מן שנפלים פורעים לאחר
הפסח מה שחסר בימי הפסח ולא למי לא לאחר שהם טול לאחר הפסח כשבת ואלו כחול
אין שומעין לו להכחיש ליכא למיקם ופ"ק דחולין אמי גרסינן חמכן של עוברי
עבירה מותר לאחר הפסח מיל מפני שהן מאכילין משעשה בה לפני רבינו שמשון
תקפז משלחן כיצד שהיו שופתין בתנור וליכא למיגזר שמא יפה גזכר שלו
והפסח עבורו בתוך הפסח נזכר של ישראל והניח לישראל כ' כברות במוצאי הפסח מה
שהניח לו תמור שלו כפי כל התנורים שבעיר ואסר לו לקבלם ולא מיבעיא שלו
אלא שהניח לו תמור שלו כפי כל התנורים שבעיר ואסר לו לקבלם ולא מיבעיא שלו
אלא שהניח לו תמור שלו כפי כל התנורים שבעיר ואסר לו לקבלם ולא מיבעיא שלו
תקפח אלא שהניח לו תמור שלו כפי כל התנורים שבעיר ואסר לו לקבלם ולא מיבעיא שלו
תקפט אמר לאחר לוכח כו כיצד כשבילו אסור לכיון לחמץ של ישראל כ' כשהפסח אסור
בהנאה כל משעבר בשעתו ישראל ולא יאכל ולא ימכר אלא עובר אלא בטל לאחרים מ"מ הפסח אסור
ליהנות לגמרי ולא יאכל כתי' לחמשת ימים לא יאכל ולא יימצא בבתיכם ומיהו אם
קבל ישראל ככר שהעובד כוכבים לפני אסורו בהנאה ולישראל הוא לו נוי לאחר שהפסח
תקצ מותר ואפילו שלא בשעת איסור ואפילו בשבילו אסור לכיון לחמץ של ישראל בפסח אסור
בהנאה כל משעבר בשעתו ישראל ולא יאכל ולא ימכר אלא עובר אלא בטל לאחרים מ"מ הפסח אסור
ליהנות לגמרי ולא יאכל כתי' לחמשת ימים לא יאכל ולא יימצא בבתיכם ומיהו אם
קבל ישראל ככר שהעובד כוכבים לפני אסורו בהנאה ולישראל הוא לו נוי לאחר שהפסח
תקצא מותר ואפילו שלא בשעת איסור ואפילו בשבילו אסור לכיון לחמץ של ישראל בפסח אסור
בהנאה כל משעבר בשעתו ישראל ולא יאכל ולא ימכר אלא עובר אלא בטל לאחרים מ"מ הפסח אסור
ליהנות לגמרי ולא יאכל כתי' לחמשת ימים לא יאכל ולא יימצא בבתיכם ומיהו אם
קבל ישראל ככר שהעובד כוכבים לפני אסורו בהנאה ולישראל הוא לו נוי לאחר שהפסח
תקצב מותר ואפילו שלא בשעת איסור ואפילו בשבילו אסור לכיון לחמץ של ישראל בפסח אסור
בהנאה כל משעבר בשעתו ישראל ולא יאכל ולא ימכר אלא עובר אלא בטל לאחרים מ"מ הפסח אסור
ליהנות לגמרי ולא יאכל כתי' לחמשת ימים לא יאכל ולא יימצא בבתיכם ומיהו אם
קבל ישראל ככר שהעובד כוכבים לפני אסורו בהנאה ולישראל הוא לו נוי לאחר שהפסח
תקצג מותר ואפילו שלא בשעת איסור ואפילו בשבילו אסור לכיון לחמץ של ישראל בפסח אסור
בהנאה כל משעבר בשעתו ישראל ולא יאכל ולא ימכר אלא עובר אלא בטל לאחרים מ"מ הפסח אסור
ליהנות לגמרי ולא יאכל כתי' לחמשת ימים לא יאכל ולא יימצא בבתיכם ומיהו אם
קבל ישראל ככר שהעובד כוכבים לפני אסורו בהנאה ולישראל הוא לו נוי לאחר שהפסח
תקצד מותר ואפילו שלא בשעת איסור ואפילו בשבילו אסור לכיון לחמץ של ישראל בפסח אסור
בהנאה כל משעבר בשעתו ישראל ולא יאכל ולא ימכר אלא עובר אלא בטל לאחרים מ"מ הפסח אסור
ליהנות לגמרי ולא יאכל כתי' לחמשת ימים לא יאכל ולא יימצא בבתיכם ומיהו אם
קבל ישראל ככר שהעובד כוכבים לפני אסורו בהנאה ולישראל הוא לו נוי לאחר שהפסח
תקצה מותר ואפילו שלא בשעת איסור ואפילו בשבילו אסור לכיון לחמץ של ישראל בפסח אסור
בהנאה כל משעבר בשעתו ישראל ולא יאכל ולא ימכר אלא עובר אלא בטל לאחרים מ"מ הפסח אסור
ליהנות לגמרי ולא יאכל כתי' לחמשת ימים לא יאכל ולא יימצא בבתיכם ומיהו אם
קבל ישראל ככר שהעובד כוכבים לפני אסורו בהנאה ולישראל הוא לו נוי לאחר שהפסח
תקצו מותר ואפילו שלא בשעת איסור ואפילו בשבילו אסור לכיון לחמץ של ישראל בפסח אסור
בהנאה כל משעבר בשעתו ישראל ולא יאכל ולא ימכר אלא עובר אלא בטל לאחרים מ"מ הפסח אסור
ליהנות לגמרי ולא יאכל כתי' לחמשת ימים לא יאכל ולא יימצא בבתיכם ומיהו אם
קבל ישראל ככר שהעובד כוכבים לפני אסורו בהנאה ולישראל הוא לו נוי לאחר שהפסח
תקצז מותר ואפילו שלא בשעת איסור ואפילו בשבילו אסור לכיון לחמץ של ישראל בפסח אסור
בהנאה כל משעבר בשעתו ישראל ולא יאכל ולא ימכר אלא עובר אלא בטל לאחרים מ"מ הפסח אסור
ליהנות לגמרי ולא יאכל כתי' לחמשת ימים לא יאכל ולא יימצא בבתיכם ומיהו אם
קבל ישראל ככר שהעובד כוכבים לפני אסורו בהנאה ולישראל הוא לו נוי לאחר שהפסח
תקצח מותר ואפילו שלא בשעת איסור ואפילו בשבילו אסור לכיון לחמץ של ישראל בפסח אסור
בהנאה כל משעבר בשעתו ישראל ולא יאכל ולא ימכר אלא עובר אלא בטל לאחרים מ"מ הפסח אסור
ליהנות לגמרי ולא יאכל כתי' לחמשת ימים לא יאכל ולא יימצא בבתיכם ומיהו אם
קבל ישראל ככר שהעובד כוכבים לפני אסורו בהנאה ולישראל הוא לו נוי לאחר שהפסח
תקצט מותר ואפילו שלא בשעת איסור ואפילו בשבילו אסור לכיון לחמץ של ישראל בפסח אסור
בהנאה כל משעבר בשעתו ישראל ולא יאכל ולא ימכר אלא עובר אלא בטל לאחרים מ"מ הפסח אסור
ליהנות לגמרי ולא יאכל כתי' לחמשת ימים לא יאכל ולא יימצא בבתיכם ומיהו אם
קבל ישראל ככר שהעובד כוכבים לפני אסורו בהנאה ולישראל הוא לו נוי לאחר שהפסח
תר מותר ואפילו שלא בשעת איסור ואפילו בשבילו אסור לכיון לחמץ של ישראל בפסח אסור
תרא בהנאה כל משעבר בשעתו ישראל ולא יאכל ולא ימכר אלא עובר אלא בטל לאחרים מ"מ הפסח אסור
תרב ליהנות לגמרי ולא יאכל כתי' לחמשת ימים לא יאכל ולא יימצא בבתיכם ומיהו אם
תרג קבל ישראל ככר שהעובד כוכבים לפני אסורו בהנאה ולישראל הוא לו נוי לאחר שהפסח
תרד מותר ואפילו שלא בשעת איסור ואפילו בשבילו אסור לכיון לחמץ של ישראל בפסח אסור
תרה בהנאה כל משעבר בשעתו ישראל ולא יאכל ולא ימכר אלא עובר אלא בטל לאחרים מ"מ הפסח אסור
תרו ליהנות לגמרי ולא יאכל כתי' לחמשת ימים לא יאכל ולא יימצא בבתיכם ומיהו אם
תרז קבל ישראל ככר שהעובד כוכבים לפני אסורו בהנאה ולישראל הוא לו נוי לאחר שהפסח
תרח מותר ואפילו שלא בשעת איסור ואפילו בשבילו אסור לכיון לחמץ של ישראל בפסח אסור
תרט בהנאה כל משעבר בשעתו ישראל ולא יאכל ולא ימכר אלא עובר אלא בטל לאחרים מ"מ הפסח אסור
תרי ליהנות לגמרי ולא יאכל כתי' לחמשת ימים לא יאכל ולא יימצא בבתיכם ומיהו אם
תרכ קבל ישראל ככר שהעובד כוכבים לפני אסורו בהנאה ולישראל הוא לו נוי לאחר שהפסח
תרכא מותר ואפילו שלא בשעת איסור ואפילו בשבילו אסור לכיון לחמץ של ישראל בפסח אסור
תרכב בהנאה כל משעבר בשעתו ישראל ולא יאכל ולא ימכר אלא עובר אלא בטל לאחרים מ"מ הפסח אסור
תרכג ליהנות לגמרי ולא יאכל כתי' לחמשת ימים לא יאכל ולא יימצא בבתיכם ומיהו אם
תרכד קבל ישראל ככר שהעובד כוכבים לפני אסורו בהנאה ולישראל הוא לו נוי לאחר שהפסח
תרכה מותר ואפילו שלא בשעת איסור ואפילו בשבילו אסור לכיון לחמץ של ישראל בפסח אסור
תרכו בהנאה כל משעבר בשעתו ישראל ולא יאכל ולא ימכר אלא עובר אלא בטל לאחרים מ"מ הפסח אסור
תרכז ליהנות לגמרי ולא יאכל כתי' לחמשת ימים לא יאכל ולא יימצא בבתיכם ומיהו אם
תרכח קבל ישראל ככר שהעובד כוכבים לפני אסורו בהנאה ולישראל הוא לו נוי לאחר שהפסח
תרכט מותר ואפילו שלא בשעת איסור ואפילו בשבילו אסור לכיון לחמץ של ישראל בפסח אסור
תרל בהנאה כל משעבר בשעתו ישראל ולא יאכל ולא ימכר אלא עובר אלא בטל לאחרים מ"מ הפסח אסור
תרלא ליהנות לגמרי ולא יאכל כתי' לחמשת ימים לא יאכל ולא יימצא בבתיכם ומיהו אם
תרלב קבל ישראל ככר שהעובד כוכבים לפני אסורו בהנאה ולישראל הוא לו נוי לאחר שהפסח
תרלג מותר ואפילו שלא בשעת איסור ואפילו בשבילו אסור לכיון לחמץ של ישראל בפסח אסור
תרלד בהנאה כל משעבר בשעתו ישראל ולא יאכל ולא ימכר אלא עובר אלא בטל לאחרים מ"מ הפסח אסור
תרלה ליהנות לגמרי ולא יאכל כתי' לחמשת ימים לא יאכל ולא יימצא בבתיכם ומיהו אם
תרלו קבל ישראל ככר שהעובד כוכבים לפני אסורו בהנאה ולישראל הוא לו נוי לאחר שהפסח
תרלז מותר ואפילו שלא בשעת איסור ואפילו בשבילו אסור לכיון לחמץ של ישראל בפסח אסור
תרלח בהנאה כל משעבר בשעתו ישראל ולא יאכל ולא ימכר אלא עובר אלא בטל לאחרים מ"מ הפסח אסור
תרלט ליהנות לגמרי ולא יאכל כתי' לחמשת ימים לא יאכל ולא יימצא בבתיכם ומיהו אם
תרמ קבל ישראל ככר שהעובד כוכבים לפני אסורו בהנאה ולישראל הוא לו נוי לאחר שהפסח
תרמא מותר ואפילו שלא בשעת איסור ואפילו בשבילו אסור לכיון לחמץ של ישראל בפסח אסור
תרמב בהנאה כל משעבר בשעתו ישראל ולא יאכל ולא ימכר אלא עובר אלא בטל לאחרים מ"מ הפסח אסור
תרמג ליהנות לגמרי ולא יאכל כתי' לחמשת ימים לא יאכל ולא יימצא בבתיכם ומיהו אם
תרמד קבל ישראל ככר שהעובד כוכבים לפני אסורו בהנאה ולישראל הוא לו נוי לאחר שהפסח
תרמה מותר ואפילו שלא בשעת איסור ואפילו בשבילו אסור לכיון לחמץ של ישראל בפסח אסור
תרמו בהנאה כל משעבר בשעתו ישראל ולא יאכל ולא ימכר אלא עובר אלא בטל לאחרים מ"מ הפסח אסור
תרמז ליהנות לגמרי ולא יאכל כתי' לחמשת ימים לא יאכל ולא יימצא בבתיכם ומיהו אם
תרמח קבל ישראל ככר שהעובד כוכבים לפני אסורו בהנאה ולישראל הוא לו נוי לאחר שהפסח
תרמט מותר ואפילו שלא בשעת איסור ואפילו בשבילו אסור לכיון לחמץ של ישראל בפסח אסור
תרנ בהנאה כל משעבר בשעתו ישראל ולא יאכל ולא ימכר אלא עובר אלא בטל לאחרים מ"מ הפסח אסור
תרנא ליהנות לגמרי ולא יאכל כתי' לחמשת ימים לא יאכל ולא יימצא בבתיכם ומיהו אם
תרנב קבל ישראל ככר שהעובד כוכבים לפני אסורו בהנאה ולישראל הוא לו נוי לאחר שהפסח
תרנג מותר ואפילו שלא בשעת איסור ואפילו בשבילו אסור לכיון לחמץ של ישראל בפסח אסור
תרנד בהנאה כל משעבר בשעתו ישראל ולא יאכל ולא ימכר אלא עובר אלא בטל לאחרים מ"מ הפסח אסור
תרנה ליהנות לגמרי ולא יאכל כתי' לחמשת ימים לא יאכל ולא יימצא בבתיכם ומיהו אם
תרנו קבל ישראל ככר שהעובד כוכבים לפני אסורו בהנאה ולישראל הוא לו נוי לאחר שהפסח
תרנז מותר ואפילו שלא בשעת איסור ואפילו בשבילו אסור לכיון לחמץ של ישראל בפסח אסור
תרנח בהנאה כל משעבר בשעתו ישראל ולא יאכל ולא ימכר אלא עובר אלא בטל לאחרים מ"מ הפסח אסור
תרנט ליהנות לגמרי ולא יאכל כתי' לחמשת ימים לא יאכל ולא יימצא בבתיכם ומיהו אם

בלילה שלפניו ומשכב לא משנו כמה שמלובי בלילה וכת׳ רבינו יהודה החסיד
דאין להקפיד לכתוב שומר מנוח לא יבא בכר רעובולן לא יאמר אלא לבורך יום
מאר דאין ט מכין לחבירו ונם בלול שכי לא יאמר שא לבורך מותו יום דאין ט׳
תקנא מכין לחול וכן מצאתי בקונ׳ ר׳ שם כשבבו כל שמי שבור שמק אין להקניר מי אלא
תקנב לבו של ידי שלקק וכן כא משבח לפני ר בדב פסא ואמרו שאין לבשוך כמים שלנו
בשביל שמת לילל שמורים הוא לא זכיתיני לומר בשלר ליללת של פסח דשומר
תקנג פתילים ר׳ שלילה שיאדת בבר תקלה במצות בשם שבדם ולא מפי בר׳ שקלי
לשמין וכבינו שלישבוד ממין כי שקלי שבולנו אף לשמש אלא לנו כיון דשבד בירו
בזולם ולשם אבל ביכא לשיטתי לא שיקשר ולכתחלה לשין כשן כיכא אלא שפשר
ושמיימוני אשר אפי כשיעבד וכן שקלק בר שמשון מבלי כתב כר שמש שפלמיד
תקנד לפי שייתי משקומש מבעורי על בשבלי שעופין בשריקי בלומות שפרו אשרו
כולם ואפי לשעותם בלפום קבוע מיהו שלשם שפסק כלישבא בתר לא של נשתיין
שמרו שים לא לשנוסין: לשיל שא כמיסן ומילמא יש לישר אלא למלום המצות
תקנה וכשבוב בשוני לשתיר בשוב שי שלובל מבא שלשה בשלו אובל שמן ומשיפין שלשי
אלא אפי בבוהל מוסיף שבל כלשמרינן אין טומכין כמלא אובל שמן ומשיפין שלשי
נבי שטמכה מוסיף שבל כלשמרינן אין טומכין כמלא אובל שמן ומשיפין שלשי
ושין לשקל בלבר ושוב שמלא בוזשה ושוב לשמרי שרק שמנים ב שעורה אין מבא
תת ק דלא מלים ולשפוקי מדבש בם דשרי למלוח מבא בר מיו דשמון נם אומ׳ ר׳ שמשה
לשא שבלין כמבא בשבא דנרסינן בשרק שקומין דבא שובלה בשלא ובמיני שבלין
בשרא מבא שיש אלא שבשלשא מבא שקובלת וכן שיניר שמיימוני אשרו לכשלא:

סליקא פירקא

תקטו **אלו עוברין** פרט אלו עוברי משל שמולאין אבלאיני
עוברי בכל ירשה ובל ימבא כי שמן שי
תעורב שמתר לשפא ושלא בשבא וכן בשבא
תקטז רש בם וכל שבן שתרנגולת שבמבא בא שטה וכן בשא רבינו יוסף ורשיב שקדרות
תקטח בשבא ונשנו בר׳ ר שמשר: שכלל דבור שפני שבשבא שבשני לשזוק ושייבו כ שבשא
שתרא לשמיר ושמור לשבתשם בשוקן שריבות בשבא ושפילו לשבשוקא לי לשבר
תקטט בן יעשר כזיב בשקום שם ושילבך טוב לנורדם שיטב שו לשתקא לנני ולקמוקא לשמר
תקטי בשבא ושמקילין שומכין של שניטול וכתב רשב״ם שלי בעי לנום נא בשבא בריך
לנורדם ולשנילה כתב רשב״ם שם שבשנו לב נרור שבקלים שבניב בשן שמן לשני
בשבא ונם לרשון שכשלות ושבשלים מבאתי שמך בירוש׳ שמר רבא שטא ביקו
תקיא בשבך בריך לבשר ושא לשל שמשון בן שמשון שמור כופא שמור שייעקד ליסיבה בשלא
מוקי לא בכופא שלום ושבק בידי של שבריס שטחי שקום בשי שוכין לם בריך
לבשר וכר לשון נוזך לשון שלין שם שוכל שלום ושבול שלבה בלב ושול שמיקר
תקיב ליסיבה ולשיבי בקוב שביב ר׳ משולם של רבי שיעור שבדול שבין שטרקים
תקיג בשבא וכן יש בלברי שמיימוני בנבי שבבשו בחלב שטא וכן כייר שלבקוב בשמן
וכל בייבא בו מוקר לקיימו בשם לפי שאין בו טורח שמן ושל לשמר שמבאי קולן
תקיד של שוברים לשבד שליישו שיימו בשמשקיון שבייר נבך בשין שיבוד ובייבר שמשן
תקטו לשיבי בשפר רוקח שמוקן שעורים לשוסים ושסום שלבך שוקם בריבו שייב לבשר
תקטז לשמשין בשיקן לא ולעוש שלא שבוא שבל שבא בם בריך לישב
תקטח לשא שוסיפין שמות שלא יעמוד שבשא שו בכלי שים בו קשה שמן ידבק בקשה
במבא ושלב יש ה שמבא בשרך שם שקשה שבלוש וינא לילי שימון ושיבור בשל
תקיי ושמיר יש לבשרש מן שקשה שבלוש בב ל שבל שלא שבוא שבשלא בשבן קטן
בשבשא וכן ם שם ורוב בשבוים ושוב שבשו שבלוים לשבילו לייבי לבשן קטן
בשיר שלרי שבוא ושילבא לשבשא בשר לשמן וכן שר לשוסיבת שב ורשב״ן ושבר
תקכ שבשוא שבשר ושבשא שבשלא שבשלא שבשלא שבשלא שבשלא שבשלא שבשלא שבשלא
תרומות ושבשרות בילו שם שבא ולא שבריס שלילו שין לשמוך של שיורי שמבא
לשיות שוכל ושלך ושבל שבריס בשין שרומם ושם שיבא בל שבוסא שלובא בישר
תקכא שם שיש שוכר לבל שבוסא שבשלא שבשלא שבשלא שבשלא שבשלא שבשלא שבשלא שבשלא
יכול לבשות שמו בשבישה לשבא שבשא שלף בילו ושוב שבשרא בל לילו שבשבן בשבן
שרו לשטבול בלי שבלבב שיימו לשבשו ושוב בילא שבלרא שטולבת בשבשילא בל שבן
בשרשם שים לשתישה שפילו בשילבול שלילו לשלין שושבין בשם שים שבשא בלא
תקכב שמשבשא לשטור בשרות שבשא שמשא שמשיבא: שבלא שבשלשא לשיבשא וכן
לשלא שבוא שיטור שבוא שב׳ בייבים וכן בשא ר׳ יבולא שמ בשבוישא שבי
קטנים ושוב לשיושא שיין שריבין לשמש לבל שיבשא ושיבשא שבל שמבי לילן

עליף שפי לשנוש שרבא בישא שבל שם ושאר שנשוכים שמיירו בשבר ובשבו לילוף
טוב לשנוש פחות ממ״א בישים ויפרים שלא אי לילוף של כלשמין כלי שבלא לשנוש
יותר ממ״א בישים: מבלתי כתוב בשם ר׳ בר שברשם שלין נוסשין שלא של שבא כי
שלא שלילו עשירית שלישה שלמלא משל כשן נשול שבישה שלבו כמו כן עשירי
שלישה ושיב נוסשה בתוכה כשלמריכן פרק שני שלוש שם שלין כן בכל שמלות
תקכי שבמקלם שביו נשלשות: לף שרולם ושא לשל ושוש שרי של נב טבלא שים לא
לבוזוין נשוניין ישקר מן שמנות ושוצשין לשד מבן לשטור כל שמנות ושני לליישוב
ממין כתב נשי׳ ר׳ בי קשמר רבי שלישוב לשמני לילוף של לשמיר לוקח לשייב
עיסה שבילוסה שלא בשיעור בשמייתי לה בבא של בנבו בשי לשבוב לשיסה שלילוף
קפילה שבל שם שים שיעור עיסה שין נילוף של פוטר זה שת זה שלא שבשבן נילוף
סל שא נבי מעלו בקדם לשבן בבלי שנרף כל שה שבתוכו לקדם שבל לא לשרוש:
ושבן כמי שבל״ב לשבבת שלא ושייבין לה בסוטה פרק בשם ר׳ שישב שוש בוטלת
מן שסשור של שטשה בישב טשורה ושיסה טשה נוטל בדי שלא משים שלא
קורשה שלקה ושוקן שמו שבשינה בשמנא בדי לילוטל מן שמוקף שדשיבי ר׳ שישב
תקכה פוט של בנבך שמא נילוף של לא שבבי בישא שבילוסה בשישב ובשר שמנות ושבי
שבוני פולבין ושוסקי לנילוף שבבי שסשים לשרק בשם ושוקן נילוף שבשר שוש כו
תקכו לבר שבוש שקפיל של תשרובתא של כן שין בבלי שנרשן: שי זה פוש שפור כו ומי
שלימן בקי בשלו שבשינן בשם פי לל בדי שישלך שבוני שד טבריס שול לשייבו שפי
תקכז לשמ שבשתי בשם רוקח לא שבא שישיסה בשישב פוש שלשבוק בוש ושישב בוש
בניש שלין בו שם לו שלר שמשיות שבל בבי יהרון שמשיות שמבר לשמשין: בל
בל שלם רוקח בו שבב רבינו שמיר לרשון שם שבינו ושמיו ושבל שמו ושבל שמו תקכח
לשתקו לשבי יבלא שייבר ובשם שבשים בוריבי לשישור ושיבו שרלם לומר לשקם

סליקא פירקא

מקום שנהגו

תקכט כשלל לרבי שלי של מי שרבינל לשתשבו
בבל של תשבוו שלבני רש לין רש לוש
לו מי שרבינל שלא לשבול בשר ובשבו יין
מרים ירקא לשב שן לין בשמוז ורוב לשמוז בו משמק שלישו שריש ושביב זש לשומו
אמר לי מורי קרובי ר יהוד כשן שבריך שבשא שיתירו לו ורלויתו שם שבי לבשרים
לבני שמוקרי ושלרים בשבו בשא שישור לי שקא רשלי לשתירו בשבישם שבשל לא
יהל לבשו וכן משא בירוש שרים שר שקו שבשבו דשוי כמו שבר וכשל לשב ושתירי
לו וכנון שבשא שבשתיל לבשוב לשתשו שיש לשולם לשבוב כן דומיל לשלבי בשבו בו
תקכי שישור לשוי לשולם ושלי שבשא לשת שם נבא נריך היתר כתב רי לשא לאמר
לבריס שמוקרים ושלרים בשבו בו לשוקא לבר שבוש יודא שסוש ומובב
תקכיא שישור משו שומר כשן נשיל על שבשלי נוי בשבא לשישוי בשקא ושמבר ולשלא
בקורשקי בשבא לילמל משלשלי לשוקוי ושקא לין שבא לשתיר לשם
תקכיב שבל לבר שלין יודא שם שוקר שו שלוש ושוא שבא בו שישו שספא שלירין לוסלין
תקכיג שומר שלא טשש: רבי שלישר לא שיכוב לשקוב בשש לשמר שנות כי לשמר שנות
שים בוש שוסק שבל שופרים שבשוקים בשבשל בשירו לין לשם לשבו לשולם שבשו
ולילך בלשלשקא רים ם שקום שבשבו שפוסף שלשב בשם שבשיט לן שבשא בשבשלם
תקכיד שישו רושה שימין בשרשה לשולם ושבשה ל שבשא בולה שבי שיו לשקם לא שקם לא שבשל
בשבי ולא שלא בשבו שי רש שלכל שבשא ם שרשה שי שבשא שלם שי שם בשוש
עוסה כשוקו לין שוושין שלין לא בשבו ולא שלא בשבו: כל שעודה שלישה של
תקכיט שבוא לין קא רשלי לישבוק שבשבשם של לרבי שלישר לישלך שיש שבשלין בת
כשן לישרל לו שבק קא לשם לא שעודות שרשות שישו ושסיב לשמיו שבל כן שבשו לו
שירות ושוושבא לשבל בשלל על לשסל שעשה עם שלם שוה שם כן שיוש שעוד
תקכי שרשות ושעודל שרשה כשלא שיקרים שלא שיכל לשיכל שעודה שלא שבוש
כגון כשמשה שרשות לו בשכוכה שמרבים בשעודות שלו לשלן ושלו לשלו: עם
תקכיא כל שלם רוקח כו׳ כתב רבינו שמיר לרשון שם שבינו ושמיו ושבל שמו ושבל
לשתקו לשבי יבלא שייבר ובשם שבשים בוריבי לשישור ושיבו שרלם לומר לשקם

בניגוד לכל במקום שלמה מותר למכרן לנכרי לפלך מדעת הכתוב: שלש מומכיות
שנותן מלאכה מיוחד שפירים כוכבים כ"כ מומכיות על לפילו במקום שכתבנו
תתקכב לעשות לה יתקיל לכתחלה כאן בשבת עשר לפ"ם מיכול לנומרה קודם חצות שלא נ"
מומכיות בלבד מתחילין במקום שכתבנו ומוסיפין על חצות ולפלן הן פיוטים שפירים
כוכבים בלבד שאר מומכיות דוקא לה בתחיל בם קודם לרכשה עשר הוא שנומר
על חצות לפי שאין שם נריכין לשאר מומכיות כל כך וכן פירש רש"י דג' מומכיות
תתקכג שנושים מלאכה דוקא על חצות ומשתא לשאר לפילו ע"י נוי כמו מלאכה לשוא
שמועה כלומר פרק מי שהחזיק ויש לתמוה על המכתב שכתבנו לתפור ע"י נויס
תתקכד בגדים חלקים בניתו של ישראל כל יום לרכשה עשר ואפי' בחנם אין לישראל לשאר
לתכבירו מחצות ואילך לאין לפלק כין בחנם וכין בשכר כיון שהם מלאכות: שכן
שולי רגליים מקריסים מכשליסם בשול המיוחד לכל שאר לכשים לא ושם תשמ"ש ולכל
תתקכה לכך הוצרך הוא שן יקרע יותר ע"ל מיכול לקנות חדשים: מקום שכתבנו לפלכול
כשר כלי ירושלמי רבי לא כלי קומי רבי לפילו כשר ענבל לו כשר עוף סוכרין
למימר לפילו ניצוצ לפי"ג קולים פי"ג קולים שהיכבנין פרק כירה רבי יוחנן
כר חבן למר וכלבד מין שחיטה וכתב רבי שבועי לים כני שדם שהוכלין כשר
תתקכו עוף כלי שחפים ואין חילוק כשפרישת: ונראה דרך ביטול מכתב כשר הוא
למקום שכתבנו שלא לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקכז שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא כשבת
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקכח הוא שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקכט שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקלא שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקלב שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקלג שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקלד שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקלה שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקלו שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקלז שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקלח שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקלט שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקמ שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקמא שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקמב שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקמג שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקמד שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקמה שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקמו שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקמז שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקמח שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקמט שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקנ שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקנא שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקנב שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקנג שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקנד שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקנה שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקנו שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקנז שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקנח שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקנט שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקס שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקסא שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקסב שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקסג שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקסד שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקסה שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקסו שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקסז שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקסח שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקסט שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקע שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקעא שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקעב שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקעג שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקעד שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקעה שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקעו שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקעז שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקעח שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקעט שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקפ שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקפא שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקפב שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקפג שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקפד שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקפה שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקפו שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקפז שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקפח שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקפט שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקצ שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקצא שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקצב שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקצג שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקצד שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקצה שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקצו שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקצז שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקצח שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקצט שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקצ שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקצא שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקצב שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקצג שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקצד שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקצה שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקצו שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקצז שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקצח שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקצט שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקצ שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקצא שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקצב שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקצג שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקצד שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקצה שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקצו שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקצז שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקצח שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקצט שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקצ שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקצא שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקצב שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקצג שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקצד שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקצה שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקצו שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקצז שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקצח שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקצט שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקצ שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקצא שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקצב שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקצג שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקצד שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקצה שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקצו שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקצז שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקצח שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקצט שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקצ שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקצא שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקצב שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקצג שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקצד שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקצה שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקצו שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקצז שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקצח שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקצט שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקצ שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקצא שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקצב שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקצג שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקצד שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקצה שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקצו שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקצז שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקצח שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקצט שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקצ שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקצא שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקצב שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקצג שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקצד שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקצה שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקצו שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקצז שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקצח שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקצט שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקצ שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקצא שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקצב שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר אין מכרכין לשלוק אלא שלמא אינו
כלבד שכל ניום כפור אין מכרכין למר מקום שכתבנו לשלוק ילוק שלמא אינו
חוטם אלא לשפוך שם כן מקום שכתבנו לפילו מקום שלא קדמו במנוקין ובמו שפי'
תתקצג שם שכתב מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
מכוח אלא לריח מקום שכתבנו לפילו מקום שלא כתבנו כמי שכתוב לעשות
תתקצד שכתב לפלכול כלי כלי שחפים ושרבנו מקו' שכתבנו לפלכול כלי כלי
תתקצה שחפים: מקום שכתבנו לשלוק ילוק על שלקת הכר א

ון לפר זו כלפי הפסקה אמכם זכר לפסח מוכלין הפיקומין בסוף כל אכילה ומזו
בעלמא הוא למסובין ונהוג הין לומר לפיקו מיכי מתיקה בקיומא סעודה כדי שלא
יפיג טעם פסח מפיו: ל' כוסות כנגד ל' לשון גאולה וכוסותי וגאלתי וכנלתי
ולקחתי: בין כוס לפשון לפני הם רגיל לשתות סותה לפחמר מיגרר נריך לגיביה ויקבל מנה של מנוה לשתות הין נם יין לפני הסעודה לינו מפכר ונם מנוה סוף
למיגרר נריך ויקבל מנה לשתות בין שני לשלישי מוכל כל נרכו ליין שבתוך הסעודה לינו מפכר ושל לפר שמזון מפכר הילכך בין שלישי לרביעי לא יפתה בין
יפתכר ולא יגמור את הכלל לפר כל שכוסות הם רגיל לשתות סותה מים ומ׳
סילק כל סולמנו שלא יין יכול לשתות שכל על סולמנו הין נכון להוסיף בשתיה יין
שלא יהא נראה כמוסיף על הפרגיש ובקומי שתיו מלשטים ומולה להוסיף כום
שמיני הם לא יכול לשתות סותה עד נמר ובשלישי נמי עליו לומר כן שלא
נדול נרכת הפזון כשתית כל מיבתקום מכוסי כשפת הנדולה מאוכל ושלוך כופלין
הפסוקים לפי שכל פסוק ופסוק כפרשה בפני עצמו שפרי דוד ויהי ומשוש שמרום
כולם: לפיכך מנהנו כן ז׳ הודאות נגד ז׳ רקיעים ויש שמוסיפין לומר ליקלם
ולפר כך פ׳ הודאות ושמיני נגד רקיע שעל הפיות ובין הסוכות שבאוכים מבאתי
לרביעו מאיר שסוכה לפת מסוכה ואומרת כיון שסוף כום שנמ׳ עליו לת הפלל
לפור לשתות ומביאין רפיה מיכף כיון שלישי לרביעי לא יפתה ומפר טעמא משום
דאין מפטירין לאר הפסח לפיקומין וטעות הוא בידם לפי שלפר מכרם טעמא
כיוצא־בזה משום שכרוך כלפר ישראל לפי שאר טעמא דאין מפטירין אלא בפסח
לפיקומין פיהו טעם לכאן שלא לבטל פסח שלא יהיו מיכי הרגיזא לאר שלכלו
הפסח שלא לפניו טעמא של פסח על כאן לשון רבינו שמשיב: אין מפטירין לאר
מנה לפיקומין פירש רש״י שנריך לאכול מנה נמ׳ שסעודה זכר למנה שנאכלה
עם הפסח בכריכה וזו אינה מנה שבנוש שאנו אוכלין מנה בלחרוסה לא הוכח
ועל כן למ מכרכין על שלישי מנה נרשמוה אף על פי שאינה מוכה כלשר כי
שפלת לנבל נבי מרור לשאר שמלה כריסו ממנו היינך מנוה ומכרך עליו שלישי
מכרך שלרוניסו נריסה ונדר אכיל מנה מנה בשחרנה ולאר לוקה מנה מוכח
אין מפטירין ממנה שלישי לכר לאר שלא לעכב טעמא ובזמן הזה מייבי לישב
פסח נשלם לבזמן שהקדש קניא נשדיא אין מפטירין לאר הפסח לפיקומין:
ופירוש לאר הפסח ומנה טעמו פירוש אין מפטירין לשון שבפטר מאכילו כלומר
כשבפטר מן הסעודה אין מסיימין לוקה בפיקומין: רב ושמואל פליגי בשני
רב אמר שלא יערקו מהבורה לאכורה זהו לפיקומין פי׳ לאר שלכלו הפסח בשבורה
זו לא יערקו לשכת בשבורה אחרת לאכול שום דבר דלימא אתי לאכול הפסח בשני
מקומות ולרב משמע ליה לפיקו מכיון כלישר הוכיח כלישר אכלן ואלך לאכול
במקום לאר: ושמואל אמר כגון קורדלית ונוזלית לפסח זהו לפיקומין פירוש
קונילו והכילו מיכי מתיקה ושמואל היה רגיל לאכול הסעודה לאכול כאכילין ופטרין
ורב היה רגיל בנוזלית לאר סעודה: ושמואל אמר לא מיבעי שלא יערקו מהבורה
לאכורה שלא לפיקומין נאכורה שלא יאכל כלום לאר שלכלו הפסח שלא יפגר
ממנו טעם הפסח לפי שלישי לאכול לוקה בסוף כל הפסח: וכן כל הקרבנות
כלכתיב למשחה בהם לנזקה כלרך שמלכים מוכלים ובירוש׳ ומכולהין מפרש
טעמא לפסח כלכל שלא הפסח כי היכי לשלא ליקי לילי בבירוה שנם לאכור
מוה שבשמוה כתיב הכא ושם מנהנין להוציא הקנשלין מן הקערה כשמנביהין
מוקה ולא מילקה היה לפי שלישי לאכול כשר אין נרוך להבניה ולא עוד כו׳
שי מילי בפסח שלמר הקנלה פסח שהיו מוכלין מבוקר כו׳ ובשמבניה הקערה
דמי לעקידת מולקן וכך ירקה התינוק ויפול כפשוקים לנמרי ומכוה בקרן זוית

כאילו אכלו כשר: כל בטיבול כמשקה נריך כי פירש רש״י לפי שנזדו על הירקות
פיהו שנוזק ואם יעשה בטיבול כלא כאילה אם כן יקבלו המשקין טומאה מן הירקות
ויעבור המשקין רפסוקים לכל הפוסל לת הפרומה מטמא לת המשקין לפיו תפלה:
ובשלם כתב ונל ל׳ נאילה זו אין נריך ברכה לפיכך לפלא מנו לילמר נבי משקה
לפי משום לכילה ירק הא למדנו מהמוטל ידיו לפידות הרי זה מנסי הרוש ותו
לכומן הז׳ אין לכו לוכלין מולחין בשפרה ובאילה פיכך שלא לקיים מנה שלישי
שהיו לוכלים מולחי בשפרה ובמפיכם ואין זו משום ברכה שמוציא דם בפיה
דרש רב מפלל במוטל ידיו בטיבול לשמן נריך ליטול בטיבול שיהו פי כשמרך
ברכת המזון כשמיניק ומזיל לשך לפלילה קו׳ בשפת שלישי בין טיבול לטיבול
ולפי רשות עיטו ל׳ לם נתכוין בשלישי לשמוך לנמור נם כל סעודתו בלא הפסק
שלישי אין נריך לשוך ולישתל שניה ובשלישי רב עמרם מנאתי לשון מכרכין על
שלישי שמוטלין בלילי בפסחים דק על שוקה שמוטלין לפני המוכיח וכן ל׳ לוכל
רבותי לוקלים על פסק זה ומנריכין ברכה על שלישי לשמוך על טיבול לשמן על
בשן לשמן רשב״ם: כתב רשב״ם היוכחין לישב על המטות ולשכב בשמיבת
שמיל לרך תשבוע לכ״ש מיחיין לשכול בשכב לוכל לפי שמיבת סעודה הוא ובן
שלא בלרכי בשיבה ולשן לשתות ימין ושמיל: כתב רשב״ם לא לשמר טעם
מלא לנומו יבא ולא לשון בלא טעם ל׳ מן שמסובין שכל טעם לשל
מן שמסובין יבאו כולם ילי שובתה שלא טעמו כולם: על קריש בלל שבלילי
בשחים כתבו שבשוכים שלין מברך שליו לנמור לפי שמשפיקי נו לשכול שעורתו
ויהיו שלא בקורש בשלמא ובל רב שמא ורב שלוי פי שלין שלא בקורש בשלמ׳ ובל
נהב לין מברכין בלילי בשחים לנמור לת הבלל לפי שמולקין לוקו לשמנע שכל
שמבית סופרים יש שמברכין ובל׳ ב׳ שרינה שמברכין ובפ׳ ב דערכין מפרש טעמא
ולל׳ לין נומרין בלל ל׳ יומי בשחים כמו בשבועות לפי שימי שמא שלוקין בקרבנות
יומי בשחים לין שלוקין בקרבנותיהם: ניחוש דשרבי בשחים לשה בקרא שמו
שרוסת וכר לללוכים שהיו משבח שרבי יהושע בן לוי לומ׳ ברוכה שהקב׳ שבח
וכר לטיט ולללבים לוה הכא לשכח ברוכה דקא וכר לרם בשרוך בשרך שרסות ל׳
יוחנן לומר וכר לטיט שנזין שרוסת מכל מיכי מלכל שלוק מרי ושמוני כמו לטיט
שים בו כל לשריכ׳ כ ניחוש לשי שרסיק וכר לטיט ולללבים והלכלין וכר לשכן משמ
במשרים בשם רוקח כתב לכך שפיימין בשרוס׳ קשה ונקמין ונזנביל לפי שלי בשם
לדוכן לטיט שלא יהא בהן קוטי קשין וזהו וכר לטיט שלים תהן משורב עם לטיט
שם שלין מכרכי כ״ם שלמרק ב׳ ל׳ לכילה שלוק פי לילה שלכל לם לכילה
שם שלין מלכרים שבאים בתוך הסעודה משמת הסעודה שלין טעונים
נרכה לא לפניה ולא לשחריה ושמי לפסח שלכל על הפת לשלא בהוספת
משכרכין שלין על לכילה שם ל׳ שלין מלפתי בו לת הפת לכל הש
פי שבשרי פסחים שברכת פרי שלמש משכרכין בטיבול לשמן פוטרת מלברך
בטיבול שני: שמרו שלין על רבי קלונימוס הזקן זקנו של רבינו יהודה החסיד
שפיפס לשר הפת ולא לכל לפיקומין בלילי פסח לשר הסעודה ובשניה ברכ׳ המזון
כוכר שלא לכל לפיקומין ושלשב חיים ברכתו כי תשב שעמו שם פעם שם לפניה
ברכה ולא לשקה משנ שברכתי לבטלה ושם לשקה קרי שמרו מחמיה בין שלישי
לרביעי לא לשקה ולשר חיים ברכת המזון לא לכל לפיקומין כי שמר שם כן קיימתי
נריך ליטול ידי ולברך ברכת המזון ולשתה לברך בברכת המזון שניה של כום ס׳
ומשנ מוסיף כום שביעי ולוכל ב׳ סעודות בלילי פסח ומני כיון שיפתי ידי
מוכתי במשנ מנוה לוכל לפיקומין לשבח שבשה שם שכורת ויכני עיין שוך פ׳
ערבי פסחים:

סליק סדר של פסח

מאימתי

מזכירין גבורות גשמים בטל וברוחות לפ מייבו לומר
בו׳ כגון מוריד הרוח לפ לפ לומר ואומר מוריד הגשם
ליון לי׳ כמי אם לפ לומר ותן טל ומטר אלא ותן מטר
לאורייתא ליון אם נפ להזכיר מזכיר משמע כל שבכה כולה אף בימות החמה אם רצה
להזכיר וכ״ל מדקאמר רבי אבינא בימות החמה אם אמר מוריד הגשם הרוח אין מחזירין
אותו מכלל לכתחלה אין לו להזכיר: אומר מוריד הגשם כדאם לרבי לרבי אלעזר ממה
מחזירין אותו לרבים שבכרכים אלא כלומר גוברין בו ומחזירין בו ומשני בו אלא יאמר יוסי לעולם
אימא לעולם אומר מחזירין לרבים שבכרכים כי מה יעשו אלא אלא כבר לומר אותו בימות הגשמים
לפ לומר מוריד הגשם מחזירין לרבים אף ולאי מחזירין אותו לרבים ממה לרבים שבכרכים
ונראין אלו שעוברי אומר מוריד הגשם מחזירין אותו לרבים שבכרכים כי אין שבכרכים
ממה שגוברין בו לומר לפסקיעל מכלל שיש שבן דיבו כמי בימות הגשמים לומר
מוריד ברוח ומוריד הגשם מכלל שיש הילכך אומר לרבים שבכרכים בימות הגשמים
אם לפ לומר מוריד הגשם מחזירין אותו פירש לומר מוריד הגשם ואין צריך לומר
לרבים שבכרכים כי יש שיכר גדול בימות החמה אינו מזכיר כלל ואם לפסק לכל
זה שיקר: כשהוא אלא לומר מטר אם לפ טל ולא מטר מחזירין אותו לכל אם מזכיר טל
אין מחזירין לפ על פי אלא הזכיר גשם ומכאן יש בני אלא שלומר כשל גשם ותן
טל לברכה לפ בימות החמה שיעור רגיל בפיסס טל דאי אם יכאבו מפר בימות
הגשמים אין מחזירין ופסק הלכתא אם לפ לומר מוריד הרוח ומוריד הגשם ואינו
נזן תפיית לפסק קדום דאמר אלא לומר כלל אלא לומר מוריד הרוח ומוריד הגשם אלא
בימות ושוב לומר אחת קדום וכן אלעזר בשאלה ויכא היכא אלא לפסק בקשיל
ברכה שאלה כדאמר לפ אם שאלה ויכא אלא מזכיר של לפ לומ׳ ברוך שכתן
דאמר חכמים כו׳ ואמרינן לפ אי אחת מי לפ ויכין לפסיק לפ מתחיל
משפיק אם קשיל בברכה על לאחרים חוזר לרבים שבכרכים שטשה אם אפי
רבנין חוזר לרבים שקשלה לפ קשיל אם לפ לשלכר מיקמי סומע קשלה אם לשלכר
כו׳ ופי שאלה לשלכר כתר סומע קשלה חוזר לרבים ואם לפ טעה ולא לומר
נגורת גשמים בקיצית אחתים חוזר לרבים לפ׳ ג לשלכר קדום סומע קשלה לפ
שקיבלה אם לרבי הגשם בשאלה וקיבלמי׳ כמי אלעזר וכקלמי
דיקן שבאילין כ״ש רבינו ויאל כמו שאלה: רבי יהודה אומר שבועה לפי כל שמא
ב״ש אומרים בקיצית אחתים חוזר לרבים אם לפ׳ ג לשלכר קדום סומע קשלה לפ
לשלכר כו׳ ופי שאלה לשלכר כתר סומע קשלה חוזר לרבים אם לפ׳ ג לשלכר
ויכיון בשקיבל אף אם אמר לשלכר מיקמי סומע קשלה לפ לשלכר
רבנין חוזר לרבים שקשלה לפ קשיל אם לפ לשלכר מיקמי סומע קשלה לפ לשלכר
כו׳ ופי שאלה לשלכר כתר סומע קשלה חוזר לרבים אם לפ׳ ג לשלכר קדום סומע קשלה לפ
נגורת גשמים בקיצית אחתים חוזר לרבים אם לפ׳ ג לשלכר קדום סומע קשלה לפ
שקיבלה אם לרבי הגשם בשאלה וקיבלמי׳ כמי אלעזר וכקלמי דיקן שבאילין
כ״ש רבינו ויאל כמו שאלה: רבי יהודה אומר שבועה לפי כל שמא ב״ש אומרים
בקיצית אחתים חוזר לרבים אם לפ׳ ג לשלכר קדום

לכל אם מורגל לאכול בשלש שעות וקיבל עליו עד ג׳ שעות ומצי שקיע מנח׳ גדולה
לכל אם שלש לא קיבל ואכל בו׳ שעות ומצי אין מתפלל עביט קודם סיאכל וכל
המתענין לשעות צריך שיאמר בריבי בתעבית שעות קודם שיתפלל להתעבות
ופלוגתא דרב ושמואל דאימתי מקבלין קמי מתעבית יום שלם ולכאי קאמר רב
במכתה קודם תפלה ושמואל בתפלת המנחה וכ״ם קודם ואם בתעבית בשעה יקדי׳
שעה אם אבי ויקבל אם זמן תפלה יקבל בתפלתו ואם אין זמן תפל׳ אם שהתפלל
כבר יכוין בלבו ושמר בריבי שרוי לפניך בתעבית שעות על דרך שפי׳ וכן הא דאמר׳
שמואל כל התעבית שלא קיבל עליו מבעי׳ לאו שמים תעבית מיירי שאיש לעבות
להתעבית יום שלם שילכך צריך לקבל עליו קול׳ לכן בתפלת המנח׳ וכן הא דאמר׳
כל התעבית שלא שקעה עליו שמא אינו תעבית היינו לעבות לו בתעבית יום שלם
דהיינו שתם תעבית ולעבין תעבית שעות כמי שלא יצלה כיון שלא פי׳ בשע׳ תעבית
לשעות אבל קיבל עליו בפי׳ לא מיירינן לכל הני ואבי מפר שמעתא אמ׳ רב שמעל
הא דאמר׳ מתעבין לשעות והוא שלא טעם כלום כל אותו היום ק״ל דרבי אלי
תעבית מעלייתא הוא פי׳ היינו עיקר מתעבית לשעות הוא שמעות שעה שקיבל
עליו בשלים היום או בכדי היום או קודם לין טועם כלום עד הלילה ונם קודם לא
טעם ומה בא רב אחדש לאתי על רב הונא וה״ה רב לבעל הקלוד שפטר שמשמע׳
כך ואם קבל עליו במבקר להתעבות עד ג׳ שעות או יותר היה טרוד והתעבה
על העבר כ״ם דתעבית מעלייתא הוא ותעבית מעלייתא נבי שעות הוא תרוייהו
ומפני לא בריב דאימלך אימלוכי לאתר שלכל ושקה כבר בו היום קיבל עליו תעבי׳ תעבית שלא ליטעום כלום עד העבר ושמעינן רב חסדא שגם זה מתעבין
לשעות ומתפלל עביט כלפרישי לשעל וכ״ם אם לא טעם קודם וה״ה אם היה בדעתו
להתעבות כל היום ובא לו סום לבר אונס שלכל בו שעה דלאיה לבל דגרסי׳ בירוש׳
פרק קונס יין מילתא דר׳ יוחנן אומר מתעבין לשעות ושקה מי שמקיים נומא כל הנוף
יומא מילתיה דרב אומר מתעבין לשעות דרבי יוחנן דרבי יוחנן הוא נבור
ושמע דאמר בריה דרבי יוסי ואע״ג דאכל ושקה מי שמקיים נומא כל הנוף
יומא מילתיה דרב אומר מתעבין לשעות דרבי יוחנן דרבי יוחנן הוא נבור
דאפילו היום שלם הוי בכלל תעבית אפ״ם שאכל כיון שמקצתו בתעבית על שלא
כמלך לעות ומי אמי לפורענ׳ שבני יום שלם קיבל עליו וכיו למיקרי מתעבין לשעות
בכל עביט מתעבין לשעות קאמר תלמוד שמתפלל תפלת עבט שלש ובא לו סום
הוחיל ולא קיבל בתלמוד ומטעם זה אמר מי עביט בתעבית אלום קנסו על בבר
מתת שקיבל עליו בתעבית קאמר תלמוד שלא יטעום כלום עד העבר לבל כמה
שאכל לא קפיד תלמוד בכמוכה בירושלמי וכל היום לבקט מתת שקבל עליו
וכן בר לברם כל שבקש בירושלמי ומבעיא לנו היום שלם תעבית שקיבל
היום מתעבין לשעות מטעם מי שפי׳ לבל שם כ״ב בו היום שלש בתעבית
וכא לו סוגם שו בבר אמר שלא בתעבית וכי׳ והוא שלא טעם כלום כל אותו
היום בשלי ל״ל שלא היה בדעתו לטעום כלום כל אותו היום ושוב נמלך ולוה
תעבית מטעם מי שאכל בבר ושוב נמלך שלא לטעום כלום כל אותו היום על בן
לעון רבים כל תעבית שלא קיבל עליו מבעי׳ לאו שמים תעבית ומי למפוקי
מלוה זיקא מטעם שלא תשיב תעבית ומוקי לאכול מתת שקיבל עליו אף תשיבה
להתעבות כל היו לכיון שלא קיבל עליו מבעי׳ לאכול מתת שקיבל עליו אף לא תשיבה
מתפלל עביט לא נרע מתעבית שלום מתפלל עביט ובא לו ספסה ורבים בלוי עליו
בשה ואל מי שכל מפי מוריכן ל׳ שלא קיבל עליו מבעי׳ לעון מתפלל עביט
למחר : ומוכי ר״ש לומר לעני במחשבה ולא נעי קולא בשה כ״ם נבי שבועה
לבתיב לבטא בשפתים ושמואל אמר בתפלת המנחה כולהו דעבדא אפקרו בשמוש
וכ״ם רב אמרם ופי׳ ר״ם קבלת תעבית שלומר שלא קיבל מבעי׳ לעון ביבי דבון שתפלל
תפלתי בתעבותי כי שתם שומע תפלה כן כך כולנה בשומע תפלה אבל בשאלות
פ׳ ויחל פי שמתפלל עביט במנחה שלפני התעבית ולישבא דגמ׳ משמ׳ ר״ם דקאמר
אמר רב שילא שלא בתעבית יחזיר למחר מספר רחבים : וכר׳ אבהו דשמו מודם
לרב דאם קבלו במנח׳ קודם תפלת המנחה ספיר למי וכ״ם קול׳ לכן וכן נהגו שאם
לברך בשבת מקבלי תעבית ב׳ וג׳ ושוב אין נריכין לקבל אבל רב ליח לי דשמואל
מספר רחבים לעול אמר רב אפל כל התעבית שלא שקעה עליו שמא אינו תעבית
ובשבת אין בתמוז אין נלילה וה״ה מי שקבל עליו בתעבית בפי׳ לסוף תעבית
יום שלם הוא אבל י׳ ימי תשובה אין רגילות לקבלם בתפלה וכן תעבית שלום נער
בעלמא קבל עליה מלבתן לבל מסלימין ולא מסלימין ומסני שקה לבעורי
בפסיוהו קא מכווהי והא ניעור וה״ה מבי מרבי אלעזר נרוק וכן שמעתי
מעולין על וקבי רחבים שלא היה מתעבה בי׳ימי תשובה עד שקיעת החמה שלא
לאחרי נאתו מבית הכנס מיד היה אוכל ואפי׳ בבי מתפלל עביט כדפ״ל ופי שקעה
עליו החמה שקעה לנמרי כך אמר בברכות בריש ובא שמש וטהר טהר יומא
דסיומו נאתו הבוכנים ומתקהלת שקיעה על הלילה ה מילין עיין סוף פ׳ בני דשבת

קנדתי מספר רחבים לאיבה דאיבה לא שמו שלא יסן כו׳ים נאוכים שפסקו תתקסה
כליסבא בהדא וכ״ם רב שלבבי ים נאוכים שפסקו כליסבא קמיה דנמר ומילך דעתו
שלאכול לסו לאכול ושה לעסוק שכל יסן ולא בילך דעתו לוכל ונרסיכן כירושלמי
יסן ושמר לסור כשלא התנה שכל התנה מותר ים מפלקין ומקירין לעסוק כי לסם
נמש לאר לבילה ולאר סיסן ושה לעסוק בשאר נל״ם הקורש כו׳ לו בילמא תתקכב
שכלם קיבל עליה כתב רחבים כ״ל כיון שלפיקנא שהנאה לא קבל עליה ליכול
לכום עני קכמוז וקבילה בלבו׳ כלי שלפלוג בדומה ולפלוג ולמיכן פ׳ בינב מבכרין
כה ובנבילה ביומא לכיפורי פטור ול״ל שבטור ומותר ופטור לבקט מסוס לסייך תתקכל
בשלבילה נמורא פיוב שבשת ומדאמריכן כל פטורי לשבת פטור שכל לסור מכלל
לשלל פטורי לא ולפילו לם כיב לסור שלאי שהם לדוי לקוריקא ושוב לטובא
שכלות כשלסרו בו שבל׳ : אין קבילה ביב בשאר שש ט שבת בלבל מכלן שפסק רחבים תתקסף
למותר לרקון בשמין אפי׳ בין בתמוז וכום בגלים לבי היבי למוב בשבילה שכלל
שבשבילה שלשבת רב ובינו יהל בלי אבין היה לוסר ורחוק מפ״ק דל״ם שלבל
לבטלה מבלת תעבית מעלה ונזרו תעבית בשבוכה בלול ויבדו לבי שלעזר ורבי
יהושע ופיברו ס״ל לבי יהושע בלוקמינהו על מי שתעבית שמא לשלם נרחוק
ובקה רחבים לבשבו היתר בדחוק : שלפ׳ לשן כיתידי למיתו ובשמע תפלה תתקסו
דבינו יהל ובינו שלעזר בר׳ שמואל אמר מי שמבו בין בשמתעבין בו נזירות ובלי
שלא תבוא לרק שמתפלל ס״ב שבשו בין בוהל לרופא וקורין בתורה ויחל לבי תעבית
בבור לשלו בתעבית יחזיר אין קורין בתורה לתפוק בתוספ׳ פ׳ שני למבלתין תעבי׳
בבור בבשמין לבית בבשת וקורין מי שלין בן בתעבית יחזיר : ובפ׳ אין שומדין בר׳
בירושלמי בשוכה בריבי מישבב תעבית בתר פיסחא תקון שלשן לבי אמר לון
לבוועשו ובלבל שלא שבשו שלל תפלה ומסקבא כמי שתם בשמע תפלה
ובין דקפיד לשיבוה טבשה של תפלה משמע בבל שבשיבים כיחידי למו מים לדפוק
ולומר בין שמניבו שקבשו שום בתרינת נדלים והוא תעבית בבור ה״ה לשאר קושי תתקסז
שלם ותב״ת בין שלשאר שפסח ושלאחר שבא שמו שבשו בבל שפוכו שבר׳ שלא היו בתעבית
יחזיר ושבשו של בבר שמתפלל לא שמע שבשו שלשבשבם בדאמ׳ בשאר מולי
שבשו בבי וכו׳ ואין בר׳ דל״ב לשאר שבשבשו שמי וכ״ל בבבל מקום שבשו שבין נרירבן בשר
בבי בבל ושם היו מתעבים לאר שבא בזמן שהבישם בשלא ירדו נשמים ובבי בבוש תת קע
לאר שפסק בשאר שבשתי לעול מן שיבולמי שבל לאר שב שבשות לא מבינו
מתתבים בשו מקום שבשו בין בבימין פעם אחת של ט בשאר לבוות בשב בר׳ בדוק תתקעא
שבי היתי מבבי שבשו בן בבימין פעם אחת של ט בשאר לבוות בשב בר׳ ובשיבוה לשאר
שבשת ושתבינו בו ולא שבלמתו מבבי שיט שלשים : מעשה בבי יעבץ שהיה תתקעב
בעל בברית בט בשאר שבל לבוות בשבת ובבא לאתריה ושתבל מבשה בעור היום
בדול ורבן ולא שלשים מבלי טעמו לבבא שיט שלשים : שלב״ם מתעבין ומשלים תתקעג
ולפילו בתעבית יחזיר מיירי וכן מטמע בשלשלות ובירושלמי : ובמגילה תעבי׳ לר״ל
יפני בן דוסתאי משם ר׳ יוסי בגלילי מ״ם שבשבע לשתעבו שרב שבא בדי זן שבועת תתקעד
מוא שמקבל ע״ם בשבת : בא״ב בבינו שלאבן לשבוא לוא לשתעבו בבל תעבית תתקעה
על בלא שבשבים : ומ״ל ולפילו בבינו בשר לבבוא לשתעבות בילם ויום
לבבא מאן בשאי שבשבים ומשמ׳ שלם בבשבשתו ותירץ לשאלי שיולי
יומא מפוקי יומא לשיולי לבייהו בסוף בתעבית מספיקא לא בפיק עד שיפא ולאי
לילה : לוי שלם תעבית ופורש פל״ם בגון שלמים תלע שלא לשמור עלה לשלוחל תתקעו
בלישבא קמל כי לאריבי לשמואל אמר לא יבא שלא בבר וכי בבר הוא שלא
שבי שלא שבשלם בערב הוא לבבל שבשלם אמר לא יבא שלא בבר וכי בבר הוא שלא
מבער בשבים מבבל בבר במבשער קאמר אימא שבשת בשבים ואפי׳ לא מבי בשבים
לו לישבא בתרא ול״ם שלא יבא שלא בבר שבשות לו ואין ושובר בבל תאמר בבלישא
ס״ק דל״ם אי אמי בבקא שבובר מיל לשל לשיולי עבייהו ושם בשבם ושלא קיים וכי
יבשר בבך ושלא בשיבוה יבלם בבינו מרבלים ומבשי בשוב מבשבא ליה לבבי תתקעז
שמל לוקא תעבינו שבל תעבית ביבור מבשי שיבוה לבבוא מן שבינור :

הלכות תשעה באב

לאר על פי שאמרו בלי פשבן אין בשם משום ביבון שאסור לנעלן בשב שלל תתקעח
תשעה בשב לביות בשוכה ותלמוד משיך בבא ובבשובות ביבון שלבו בבינום תתקעט
שלבם ופירש רש״י בבשובות סוף פרק קמא שבי שהיה לבם שמאמין טובים
יום ביבון שלבו בלא בינום ולפ״ז לאר בן ביבון שלבם בשי ותאמי בקט שלבו :
ובשבו שלבוחינו בבינום שלבו לאסור בשבת בשר לבי בות בשוכה ור שבט
בשב ופשב לאר בלים שלשים לאסור לנעשן ואסור לתקן ולבינוי וביושלמי תת קפ
פרק

תתקפה פרק מקום שנהגו הכי נהגינן דלא למיסתי מדעתייהו אפ מנהגא ויש נוהגין
דלא ליתי מחרפ בזוזי לא נהיר אמר אלא עמרא ופיר לצמן בסתי
לן בערב וכיון דסתרי קורס כל סכן תיקון נגדיס ורמוי להחמיר כוס אפילו מל
בפרק המוכר תניא קונס הזמן זה שם ממעטין בשמקיסה מלים ולישן מלכמו
ולבטוא ומיהו למוקי לה בקונס שנת וקונס היינו מל אפ ופ לתיקון נגדיס
תלמיס דהוה כמי שכלל מיעוטו שמא ערב ט ב ועוד יש מוקר לאכול ולשתות
לאחר שעונה מפסקת לתלמידין בתיכה דנתני ר יהודה ב אילעא לכניסי בערב
נומא דכא אוכל ריס בלוקא לתומכיס אמר ליס אפ אכלי ופסקי אמר ליס מסנא
עלי ללא לימרון אפ מכבון לן לסנא עלוס אזל ואכל מכל תכסילו ומסקי מכל כוס
וכוס שמעינן מכאן למוקר לאכול לאחר שעונה מפסקת:

תתקפו הגהה ערב תשעה ב לא יאכל ב תכסילין כתב רא"ם דאפי לתתמי כיון
שלא פי שהלמוד מסו ב תכסילין: ולי אכי קשיוט כר' סים ללמוד

תתקפז מפרק שני לכניסה דתניא שמאי ובית שלא נבי שיהוי שיהוי על לב ובית
שלישי שנית שמאי אומר שני תכסילי ובית שלא לומרי ב ופסין שלש פרפר בית ובית
לתוך הדא לו שריסק קפלוטו ונתן לתוך הדא שהן שני תכסילין וכל שכן שלי נקרע
כמו כן תכסיל כלכתיב ויכסלו את שפסח וכן שיהוי תכסילין דתכן עושה שלש
תכסיל ומותר לערב שפילו בשלים כלבד סיכן תלמידים לתין נשם משום
בשלי נויס אמר רב יוסף שם שלין נוי קולס ישראל סומך עליהן משום שיהוי

תתקפל תכסילין כפ: וכתב בשם ר"ח שיש לוסר לאכול תפוחי מכושלין שלא תכסיל
שלא בשעונה שמפסקת מדלמרינן בירושלמי דנהרים יוצאין בתפוחים מכושלין
משום שיהוי תכסילין כתב נאף שפשם בשל שלא לתיות בשנת ולוחין לוחו על

תתקפה לשלא שנת שלא נשיני לשוחו שנת בשמים שמשך מידי לשוס לאוכר
מקו שרגל לשחין שלכל על שלא שרגל ואפ כן לבני שנכנס מוצ: שפשם בשל

תתקפו חולצין מכושלין ויושבין לשלן כדרך שלבים ועומד שלא נבוי ומשלל מעריב
תתקפו ועומר קדיש ונס שתקבל בלוחנו כו' ובספר רוקח יש שלומר שני קדיש ואפ שלל
תפשם כ"מ אין לומר בדקתך לפי שבקרא מוצר מידי לשוס בשלל ל"ש נפ

תתקפח בשנת לו בשנת שלו אין מכריזין שת שדין ואפ יש שלכל בני נכנס בשל
בלא במעריב לבית שכנסת וכן למחרתו נט בלא על שינמרו שקיני ויוכל ולוך
לביתו שכן שיש כ"ל שנהג להחמיר משום דתשפה בלא לש אמיר כו' שלו משום דבני

תתקפט שבלות יעבה ואפ יש שיוכל לומל מלין לותו לאחר חנות ויש נוהגין שלא לומלו על
לאחר חנות משום דקולס של שבלות עליו ומילה עונין לותו בשמחה בלבריתו
תתקצ שם שבכי על שמרתך כמוכח שלל רב וכן השיגו רבו' הגלוחים שמעינן שי מלליפין
תתקצא בריית לוכשיס לו כלים לשריס ולא לבני ממש וכן בשל כ' חזון יעשיהו לי מלליפין
כלישם שלא שבשנת בלבד בש ופירוש בשנת שוא שעיל ולא שלוק וכן פירש רבינו
דוד קמחי ומה שבתוב בשנת שמעיל בשמיס קורא שניס בש על כלן ושמרי קדיש
תתקצב של תפלת ערבית קורא לישו ושיגו ושיגו אומר ובא לעיין שלא שתקיל
קדוש יוסב ני שכל בשלר רב שמרם בתוב בשם בלילה אומר ובא לעיין בלילה
כמו למחרת ומסיים כל שלר קדוש ושיגו אומר קדיש ושתקבל מנו לשתיב
תתקצג שתם תפלתי: ומה שלש בשם בשני לו בשמיני אומר על לרך לשיס ושיגו
אומר ושוא לשום ולשחר קדיש שתורה אומר קדיש ומשויר ספר תורה למקומס
ופוקד בקיבו ומסיים ופוקד בשני ושין אומר למכנס ושומר ובא לעיין נוהל ונומר
ושתה שלום ומלא ושני זשת בריתי לפי שלשון בתלמוד תורה ואומר קדיש שלא
תתקכל ויש נוהגין לשחר נמר תפלת שחרית לנ אומר תתקבל ושקדש בשיר ובירמיס
תתקנא ורי"ל בלוי בבהיג שלא לומר שבינו בתפלה ושין כר' לי נהגו שם שלא לשנות ולבכין
תתקנב שנורת מנהגי שלא בשנת שלא על לשחר שנות כיוצא בלל ערב ורבי שני שעזרי
כתב לטוב לשמיני על מן שמשה ומעלה ובזמן סוה נהגו שלא לעשות מלאכה
תתקנג בשנת בשל בבני עקיבא לשמר כל שעשה מלאכה בשנת בשל בלילו עושה
מלאכה ב"ש ובית שלא שלו שלו קבריס מפסיקין בשנת ומפרכין בבמוכים מן
שמשה ומעלה ולישנא דתוספתא משמע כן שתקיני בט"ב למוצאי ט"ב משמע

לשוף היום לט"ב מלגא קתני משמע שתקיני בשנת בלא כדקתני העושה מלאכה
תתקנד בט"ב בספר שכמה רבינו ברוך ממגנצא כתב שכם רבינו מלישעזר ממיין רשיי
מבגי שלא יסרו בשיני לן לני שלכים שקרוב בלו שלא שעורם רבותי שרשוסים
לסר מימיהם לנו שוחים ומפיהם לנו חיים ושומר שקרוב שלי מבגין בט בלא
שלל לשוח בשנת לו ערב ט"ב שלל לשוח בשנת שלא לשכול בסר ושלא לשתות יין
בשעורה שמפסקת ובוכין שיהיו לשחרית בשנת ט"ב ושנו שכמי שכל המבגי
תתקנה כו' ועוד רשיי לוסרין לשתעטף בציצית בט"ב ושנו שכמי שכל חייב בכל המבגי
שלמורות בתורה חוץ מן תפילין ושנו רשיי שם שם ס שלל מלה בט"ב מבטלין
תתקנו שלכם זריזין שלא לשנל על שמרם קיבוץ שרבה ופיוס ושכי ירמיס קרוב שלבר
תתקנז לשכי היום בתשעה בלא מוצר לשכים תפילין משום דלמי לשבלות יפנה שמס
רבינו מוצר לו שוח מניח תפילין ולא היה מתעטף בטליח גדול בבקר משום
תתכ לשיהא בלבו רבתי שבלך שמשים שלן תי זה טליח ותפילין שבל בערב מניח
תפילין ומתעטף בציצית ובבקר לובש טלית קטן לפי שלין ברוב לשולם: בשבל
תתכא תשעה בלא ס"ת שלין מבלילין ושבת רבי שמעון מבובורק היה שומר בקול
רם בלא קול מוצרי שלא ולא היה שומר בשמים לשני תשעה ובלילו שבי היה
תתכב מבלילו בבא ושל שעורה בשא והמבלילו בין קדש לשלל בשא שלא בלילו
תתכג מ"ם מבלילו בולוך בל שעשה בלא מבגי מרשיי בשעורי ט"ב שבל לשוח בשנת
יש נוהגין שלין לוכלין בשר בשעורה שמפסקת ולין שותין יין בשנת שלין לוכלין
להעלות של עולמנו בשעורה שלא שמלך לבא לשעות בן שלשה שעורו בשר
תתכד יכול לשייס קודם שעורה שמפסקת שמר בירושלמי ט"ב שבל לשוח בשנת מתיר
שבי שבתות בי לשרי שעורה בלבה בים של לשרין מותר בשבוע שלבניו ובשבוע
תתכה שלשרין ובשבל בתול לותו שנת שלין לוסר לשרין דרבא שניק בל"ש לשמר שלא
על התענית וכל"ג לשין לוסר שלא לותו שנת ותרוייהו לקולא הא לשבי רבא בל"ש
לשמר שלא על התענית משמעינן שלא שמא בל שבב לשוסר בל לותו שב לשיהו
ל"ל בל שבוע של ט"ב שלא לשיהו לשרין ונס בשבל בלבה בשלא בל שמא שלא
תתכו כבבי שמיר שלא לשמר לשיהו לוסר שלא לותו שנת בוקר: בית רבן לשבול בי'
מוצר נב' בתב רשבי' בשורי לף על גב דשבב ופ"ק פלוגי בשבר מילי נבא
תתכז מילתא לא שוכא לשבלא וכן לא פלוג נבא בשמר בשיך בשבל בל שיהא בריתא לא שיה
רבול לשבול לאחר שבלה שבלה בשן לו מליה שבוק ושף על גב דשמר בשבוע ומיהו נהגו
תתכח בינהו מנוס לשתבבל בפרוסת לוסר בשחוא ושבה מסמא לוקא בט"ב ומיהו נהגו
שבניהו שלא לשבול בשר ולשתות יין ולא לשרוץ מל"ש ושלינו לשיים לבתיב ושל
תתכט שנוס ת"ש ולוסר לטבול בט"ב אפילו טבילה של מנוס לשבלה בתיב לשמר בלי
בית שלהיכו לשבל טבילה אחת בשנה ובפ"ק לשתענית מסיק שלבה לבט"ב לשמר
תתל לשרון בין בשמין בין בשנוץ ובניו ירדין ורבלין בשמי לשמר בשנוץ מותר ושלא מלמא
שבל לט"ב לשלם לשמר בל שנוס שבל שבל בשנוץ לשמר בין בשמין בין בשנוץ לפרוך
עליה מלרבי יהודי בלבי שבוכא שמשו שבני בשנוץ ושלן בשנוץ בתוך ז' שלמא לשרי בשבל
ובלבי בש בט"ב וסוגיא בפרק בתרא לישמא ופ' שלום שבשנוץ משמע לשין בשבה
כמותנו שלא בשמוק תלמודא שפק לשתענית וכן השיב רבי שמשון משלנץ:

תתלא ובלבי לשיים שבירושלמי מוצר שלש על שם שבשנוץ לקרוק פסוקי בשמוקת
תתלב לישמיה ובפ שרשת לבני נויס לשמוע שבשעיים ושפר' לים פרוסים שמלגנים בל
פסוקי לבשמה: לשמר לו לשלם שיושבי שבשנוץ נרשיון פרק בקרא לישמ לשמוטף
תתלג שיש לו לרבי יהושע ב"ל שרב יוסף ובן שרב ט"ב בו בתב רשלים שבשרי שבל שלוך
שרי לרשון שלף ב"ש ובפ בט"ב שם שלוכלך בטיט ובוקף שלוך שלוך ושלוסלף לר' יהושע
תתלד שיוף בלי לשבשירה של שיהא משום תשעה לשקר ובן בשבל שלוך לשרון שפילו
בשמין מן שלכלוך ולרפואה וב"ש פ"ב לשרכות בל זמן שהוא בשלמים שיש בו
שמשה משום שמשה שמשך בשיים ושפק רשלי שעזרי ורפ"ק ט לשמר לשבול בשר
בוף בשעורה שמפסקת ורשיים שם פ"ק לחנינא נבי שיבי יוסף בן בשרי נבלבו
ושמשה יבלו בוסות שלין בשם שמשה ומי לשיין בשבין לשוסר שלא שפי
בשר שף לו בשר שלוף ויין שוסם על בשן שבשבי שלשלי בשעורי:

סליקו להו הלכות תשעה באב

מרדכי ממסכת יום טוב

ביצה

תקריב סמלא ביה כתב רבי אלי קע"ז ורי קבלתי מרבותי שלא לבנות מאכל בביצה סמלא ביום טוב כו' ביום לסור שלא משערין בה פחת לחומרא ולטעמא עבידא והו דבכל יום לו מתירין לפילו בשלא לו בטל. הג"ה עיין בפרק כל שעה שלא מיקרי דבר יום לו מתירין דבר שזוקק לצורכו לשבת בשבת וכו' עד כאן: ואם שפק לסור להשבית כרב אשי דאמר לעולם שפק ט"ט שפק הוי ליה דבר יום לו תקריב מתירין ושפילו בדרבכן לא בטל ואם לנקר ממנו הרגיל שלו לו בכרית שפשה לקשתו שמיכה בקיאה בטיוח יפר ובחמרי נוי מסיח לפי תומו סמלא קול יום טוב כרשה לבני כוחיל ואין בנוי מבניה מקום דיוקר טוביס סמלו משלם מחוסן סמלו מע"ט ורוח שבנוי אין בקי בטיוח ישרשל להשבינין מקום שלבל לא יפיע הבנוי למלא לסור לא שמכינן עליו למחכוין להשבים מקום ולהקיריו וכ"ש בסוף יכמות נבי נוי שהים מוכר פי' לאמר פי' שלו מרלה הן ושל עזוקה קלפי' שהיא שנורה של כטא רבעי הן לימן בשמן: נבי שבת שתה כו' ואלן לא קיימ"ל הן הכי לרבי אילעאי בשבת בלם כרבי שמעון לשבין שבת אילעאי פרשת שלא לך פשה אין בשבת אין ט"ט כר"ש וכן פשה בפ"ג ורשב"ט כמי פשה בבי שבית והביא רמיה מפ' כיצד נבי מטלטלין שם פרק ופריך ר"ש ליה לית ליה מוקצה ושלן מוקצין אין מוקצין המלכרים וכו' ולא מפני לשמעי אין ט"ט בשבת וכן בשלמי מסכת שבת לאמר רבי יוחנן בלבה כלים ופריך ליה מוקצין שבשים ולא מפני היא שלוק בין יום טוב לשבת ואוקי רמיה מפ' כיצד שלו כן כר' לרבי אלי העזרי ומי' במוקצה לעולם פשה בשמ"ש לשמור: וכן במוקצה מפני לשמור לשמיש כיצי כגון כר שלשלין בלוקה שבת בלילה סוף מסכ שבת ואם כן בר שלשלין נה בשבת אסור לטלטלו ויש מתירין משו' דהוי כנדף של רבי ואין זה בכלן כי כל שטוטים ומחרו לשמיני דעתיהו ואיהו מוקצ שלא למי שהוא לימטנים ומשמיר לא שפשיר: ר"י מתיר לטלטל בשבת ט"ט שבשו ושלפי כיון שרשין לשפל בשה קבן גלל ומוקצה שרי רבי שמעון ושבת בראש בשמיר כר"ת לשמר לשמור ר"ש שגלל ומולש רש"י במוקצה משמת מסוכר בגון נוי שבניא לורון שם יש במינו מסוכר פרק אין בין נבורות ושימוקין שבשלן לנב לייבש וכן במוקצה משמת שמרן כיש כשבקין כל שכלים ביטלין בשבת אין ממיכר בגדול ויש של מפריסה וכל שכלים שמכרים פרק כל שכלי לשקפד קפדי להו אזי ומייפדי לשו מקום וכן מולש הוא במוקצה לשכרים וכן תיבשו לטיפה לשלא אזי לשקוק בשבת בשם מ לשולש ר"ש שבשלי פייש שמתו ושקני לשמקבין לת שבשלה לשני שכלים מוקי לשו פרק אין בין בשמוכנת לשלם מכ"ש תמות בשמתו וכן שמי ש שמכיו לשמריכן לשר"ש אין מוטלין עניש מן שסוכא בריאה שבשלה שמין לשם מבשר מתי תקריב הסול שוכתו ושכוחים נקורה בריאה לשולש ר"ש נשרוי ושבני לשוקנה משמת שמרן כים: גזירה שמא יעלה ויתלוש אין לשקוח שפילו לבשלה יפה מותר לתלוש לשם שלא מוכל בשם מותר כמו שפירש ביאשל וכן יש לתמוה לשמן אין בידין לנו מן שביבים ביט ושמתי שם שוכל בשם הוא לי כלשי רבי שבשל מקיימין לשבי שלך שמר יפה לכל בשם וכו' ושמיך ליה ושמרשם את שמוח שוקם מלאכ' שמשמירים ושילך שם מותרין ושיהו מלישה ושילך ומותרין שבתוך לשכמי לילד מלאכ' שלישה ושילך לשתמר שבת ט"ט בשם רשלים שבי שיבי שביבא בשבת שלשה בשב' שמורם ט"ט משום שבבא ס"ס שירי שבשלין שירי שלורם מע"ה שבשלין שבת שבי שמי תקריב בשבת לשים שם שבבא ושבו ושבת שמור לשבדיקו בין טוב לשמרתו ושטעמ לשבי לשבבא שבא לשולש שיש בו שבבא ושבו שבת שמור לשבדיקו ושבוקש בשבת זה שבבא בשמשבת תרומות וכן שמור שבשל לשקר' שמ"ם: כל דבר שמכין תקריב מכין שם לשבירו יש טושין נרוני לשוכיח מכאן כי שרש שבשבו על זמן שה"ש שעבר זמנן נרוך שבדר שלא אין זה נכון כמו שפי' הקו': שמשמ' הרכנולת ומצ' תקרכנ כה בניש נשורו שוק לשבלה נשלכך פי' ר"ש שבא שלשמרי שם קלישקו בשיבוש שלא לא שקשקו שלישה בשיבוש בשרך כשבשרת בשוק לין בשר שלי לכל דב' ושוקל לשבין בשר בשלך שריכן בניש נשורות שכל תרכנולת שבשלשה בשמיטה תקריב לשור לשוקל שלשה בשלשה בשלשה כמו שיש לשוקה שם יש כמוה כשבת ת ק ר ל שבוק ה"ש מתיריו וכ"ש לשמרין: כל שבשמ"ש ביום מוליד ביום כתוב בה"נ ושרי לקבולי מן בניים ביני בליל יט לשמרן ר"ש וכלילי רשמוניש של ימי שלי ובלב' שבשיעים שתו שבשום לשבינה בלילה לא שתיליד ושלי שת לשתמול שבל בליל יום טו' לרשמן שפל לשיות לאר שבת לא לילה שתיליד ושבת ואסור ומ"ש לשי כן בשום תקלקל לשרי לשין לשרכנול וכר בעיר ולפי בשבשבת מלרש רוב יולדו בי' לילה לא שכיח ולשין לשקיר בניש של גויס בי"ט שלא לשזלין בשר רוכל לכולי קול"י שלא לשכח

לאיכא למימר לכתחילה סוכמו לכך מתכבד שמתפעט בכל יום תמיד שמלא
מכינים מיד לוכלים אותם ואם כן ליכ רוב כלאחזקן ס"ל דספיקא בכל מתכבד
נבי מצות שמתפללים בשר מכינין ללא לוללין בתר רובא משום למאן דרמשכחים
תקלב בתלמוד: ומודים שם שאם שיפחזר בלקר וכל שיכול לבשות בשפר שפיכו מוכן
שם אין לו מוכן ס"מ: ורבי יהם פשם כרבי יוחנן ל"מ מוללת הפיטה ומכירין
ס"ם לשפחר בלקר לכתחלה וס"ל ורבינו אבי העזרי לא פשטו כן בלכה למעשה:

הגהה עיין פרק כלל גדול נבי הסוחט בשמח ועוף ביום טוב:

הגהה מכיכות מצות בזמנם ולכוותה לייקין כבא בירושלמי מכיין שמתפעל
תקלג כמצות אום לו מרוך: ביכה שיש בם לפרוש מרוקם אינו לשור מן
התורה רק מדרבנן משרש דשרץ הסורץ על הארץ לרבות לפרוחי שלא כפתחו
עיניהם אי שמכתחא בעלמא אבל אם היפשר שפם לבורין משום בלבה כמו בשמח
קולם מ' עופות ואז יהיה מותר לשחר טיבח מן הקליפה אבל לרבי אליעזר בי' על
תקלה פיפתחו עיניהם: שלום לשמו שמגיל על פיפתח מעבר ש"ט אין מפרי ממכח חלם
ביט וכבי קיל והוא הדין לשון לפוחה לשון יכול לשלוק בלוכלם ואינו ולאי שם
בלבלה ואפשר מעיטו לפרים ממכח חלה מני לאוכלם ביט וכלבד שיהיה מעט
כלי חלה כשמואל לפ' קרומה מוכח לאדם ואולך ואפ"ה מפרישין וכר' יהודה
שאין צריך לפפרישה חלה מן שמוקף בשוכח לאדם דשם שמואל לוכל ואולך
ואחר מפרישין ומכיח כפרישה כבר בלבל שפאר אבן יש לדחות כשמפרישים מאותו
תקלו מעט יפרישם ממקצת שבו ויהיה מן שמוקף: שמר רבי יהודה בלא בשלום של
סוכך לבל בשולם של עלייה לפ' לפור ושולמות שלמו כתב רש"י לשם עומדים
תקלו שם מקולם שולין ויורדין בשם לבל בפ"ם לפורין לטלטל לשבי שום בבר לשרוף
לומר לשטים נגד שוא צריך לבל בניה או בשבת והוא מקום נמוך בשם ליכא
פלוגתא דרבנתא שית לפשקי כרב לשמר כל מקום שלשרו מכמים מפני מרחית
השין לפפילו בשדרי שדיים לפור ורבינו שם פירש לדוקא שולם של עלייה לרבן
להיות קנופים ואין מוזיזין אותם אלא לצטיח בשן נגין לבל שפר שולמות לקין לו
קנרים שאין רגילין לצטיח בשן נגין שרי לטלטלן בלשמרת פרק חלון נבי שולם
תתכ אמרי אינו ממעט משום לפ"ל לבר שביטל בשב'ל בל בבר שביטל בשבת אינו ממעט
ופ"ר אברם מלורלוים פיר לפ"ב ליט שייך ליתר מבשר משום ליט לי שריך
תקלח ליה לתי לטלטולי לל"ה והרופא שומר לצטיח נגן צריך לבל בשבת לא שייכין
שמא יטלטלנה ל"ה ואין שפורים ואנו לבנים בבולם שמעתין משמא לפ"ה אבא
שם מזיזין שרי ואין לפקשות לשמן פרק אין בדין קניה יוני שוכך ואינו עליים כו'
הב"ן שייב ליה לומר לפתם בגדולים ובבא בקטני לשמר לפתם נבי פיפים שקיבלו
תקלט בפרשם פפ"ם בם לפ"ה: שמלחין בשר לבני אין להוכיח מכאן לבלי בשי
מליחה לבשת מידי אינשר לם לשנא טובא קש"ל למלחא משום טעמא: רב
ת ת ר"מ אלא מעריס ואלא אית מרבוותי' לשמרי לעל שליכן בעדמת שום אינשר אלא
תתקמ לבורך מרבכן שאינו בדר בכן לשמרת שים וטובלת בבגדיו כ' בפשת שבר
וכן בל בעדמות לבפרק שבי למכילתין ורבים שפרק הולין לשפרש שפם בעדמה
תקמא לבורך מרבכן שרי רבינו אבי העזרי כתב לותם בבי אלא שקוכין שבר מע"ט
ומולחין אותם בי"ט בתב רבינו שפרים לשוחרף שבבי לשפשר לשחוט מע"ט וכן
תקמב שאם שחוט שאינם בי"ט בראש לשאור: הגהה אם שפשירו
לטלטל בישים של עוגות לשם שפשירו אותם משוף מידי לבוש אשור לשבי שדרשן
לשחיטה קופן שום שחלבן שבב: ולא שברי מקוף שפוקרם בו' אין לשום לל'
לשלי אין שריפה קלשים לוחה בי"ט מטשה אלו וכן לשופה לבוך לשלי לוקה
תקמג כי רבינו שם פירש לשא שלריכין מתוך שלא בוכה לשבוך נורך יו"ט שוב קנת בנון
ליטול לולב ושם לקרוא בו קטן למולו ולטייל בשיבוק שיש שם שמחת יו"ט וכשרת
ואם שמותר לישב שמחזורי לל"ה וכראש לשהוין לבה אף על גב לשמין רוצה
להחזירן לשמר בשן פיום אף על גב לשולא לא תשיב ליה בשדי שלשם לנרים
שפשירו סופן שום שחלבן משום שלא מקניטין שמבני בשדיה: שמכם בירוש'
קמי שלא שמשתמש ב"ם מתירין שמר רבי שלא לשימה בשפשת של לוכלים שכל
בשפשת של כלים לא ושריך ושם רבי שבשו סוף יתיב ושפשת שלטירא בידי ושבני
תקמד פלשין סוף ליה בנויה: הגהה לשון מורי שם"ם לשולשהזיר שרים לבשת
לשור בי"ט שם ליהו רוצה לשמר בשם פיום שלא לשמרין מתוך שפותרה לבורך
תקמה הותרה שלא לשורך שם ליה בנויה וכיטל ושמיטה שפשור לשבת ושתן שם שפני הלשון
שהו מותרין לשהויר בשבת וב"ט משום שמיחזי כשפת ושתן שם לא שפני הלשון
תקמו לבוי שלא שהו מתירין ש' שרשאי בשבת וב"ט משום לשבת לטלטול לשלוקי בלבי שלוי מידי
דשוא שלכלל שמשומר לשאור לשבת לבוי שלו ושותר לטלטול בס"ק לבשת ושלשקיל וטרי
שלכלים למאי חזי ואם לא חזי לאו לשיתך תותי ולא לשיבת ס"ם שותר לטלטול:

כתב רשב"ם בשל סופרים שלך שאר שמקל לשין עירוב ושובאם ליט וכבי קיימא
ליט הוצרך שלכתב בס"ם ס"ם ולא שריך להזכיר לשיכא לשתוך ושלו שאי כ"ב עכ"ב:

סליק להו מסכת ביצה

לן ליום טוב צריך עירובי תבשילין שבל לא עירוב הוצאה:
לשקיימא לן ליום טוב צריך עירובי לשקיימא ולא עירובי הוצאה מיהו לא מפקפק
לרי' לשמא לא לשקאמר אין עירוב ולשבאם ליט היינו לבריים שמן צורך יט שבל
לבריים שלכינם לצורך יט ס"ב בני עירוב לשובאם לשיבת לבניח עד כמן הנשף: ב"ה
תקמז אומר אבלין לא בני הבלאם ולבא לישפיקא הלבתא ולפק בשפר ס"מ לשפלפלין
בתבלין ורבים מתוספתא לשבינו שבשפלפלין בתבלין שב"ם מתירין בלרבו לף בחלו
של אבן ונשף רשפ' תולין בני שלפלפלין מידק שלף נקלפ' בשביב שרי בשב מיירי
בש"ם שלפלפלי ורבי יקר לשיר לשמוק שרבל ברוחים שלבו ביט ולבניח רשים מיהו
לפ"ק לבניב רבי שמי בשם רבי בהן אומר שהוא ושיקליס ושרבל ביכולין בלרבן:
תקמח מייתי לשיב רשפ' מ"ב בו בשבת שאור למולגו ושם לפ' מפניו בני שבלי
בשם ואומר בו' שבמים אומר מולל בריש לבשתא לשמיר שמשת שי שימי שהם
לפ לשסיר בוזב בחן מן שבולים לשבא שלא לרבך שקליון שמחן לאכול: תניא
תקמט אמר שמ"ב בל ב"ש בשפוכל מרובה שהו שלא בשר ביכו פרק בטל ועיין שם: הגהה
רש"י פי' משום לשבשא בני טירחא יתירתא למשקלים לאוכלים ור"ת פי' בי פוכל
מרובה על שפסולת שוא בטל לגבי אוכל ומותר ליטלו מן שאוכל ולזורקו
תקמי לבל שפסולת מרובה על שאוכל לא בטיל ליה לפסולת ב"ב: מתני' שים שיתר
בניקור בשר ביט ומין בתן משום שוי' אוכלו לל בשר ליה לפסולת שבל מקום
תקמיא שאוכלו משום במקום בניקות שבשר ובריוה לא שייכא בתן: מפני מה אמרו ביצה
טמא מפני שמשים מתפשם בשבדו פי' מתעטף בו בשולין לבך יש קורת בלי שלין
וביין למתפשם בשבדו לסור לשעותו בלאים משמא לי לפו למתעטף בשולין לף
על גב למשמיד שהוא בשו שפרפוהו בשבר לשפתא לשמיד ולבנין מן שרוח ומן
הגשם שף לא שוא שייך בו משום בלאים לפי לא תימא בבי אם לי למימר מפני
שמשים מתפשם בשבדו תיבוק לי מפני שמצין שלין מן שמא ומן הגשם ומבלין שבוים
ת ת ר"י ס"ר יצחק מוכיח רשים לשם שפסק רבינו אבי העזרי בשם שלבין שם לבי רבי יש שמוקר
תתכ לפרום בגד של בלאים של שבינית שרוצנין בו ושברתו בוין לפיבו כ"ש מפני מוש
בשלמא לף שייך בלאים בל"ג בן שלשבת מוקד שרי שפסיק רשמא בשמן בלשון לביטה
לבקיב לף שלבם שעשטו ושקיל לפרק בשה מליקין מוכרי בשות בו' ושלבל שלף
יקבין בשמא מפני שמא בו' שלשבת בשבת שבי העזרי בשם שלבין לרך לבניסה בתב
תקמב רבינו אבי העזרי ושבי שפילו בשעלשה שריש בגון בוצעי שפלו בשבת בשבת פלי לפף
לבל בל לבר שלרבו לללבוש נזרו בלביסה קטן לרבים ושפר בשבת בשבת לף שייכין
מגין בוא בשמא מפני השמא ובגשמים זה שבלל בל שבשופין מחמת
תקמג מלאתן מבשתי בשבת רב שמא בשון לפף יפיבה שלוק שלרו בו בן שקרו
גוי אסור לישול מן הגוי ליט לבני שבקין שלם שבשבו לשפילו בשול שמושר
תקמד מין מביאין בלים מביה שלומן לבל ולאי שם שיער לוגוי בלים שבוים
מלאכתן מע"ט מקבל שמא שמין זה שמור יותר מדנים ושרו' לשם מע"ט ביאורו
תקמה לן פירות שבשלשו מע"ט שמותר לקבל שימנו ובל בלים שבורים ומתפוצה זו
למ"ל בן שם שביא גוי שמין לבשום בתב ליטרשל בשבת או ליט שמות לקבלו ולאינו
תקמו מוקבה ולא מיבעיא ליטרשל אחר שלא שילו לאותו יטרשל שבשלשו לו בשבת אות
לליבה לשמים שבא שמא יהבה בשבילו בשביזין גבי גוי שבביא זורון ליטרשל בי'
ושוב לבר שבא שמין לבשום אינו אסור שלא גזירה שמא ילך בשבמו וביבי בלפיר'
רש"י פרק אין בדין גבי גוי שבביא זורון ליטר אסור בל בתב שבוצה שמין לבי' לשרת
אין לירש שמא ילך בשבמו ושם שמין לבשום אינו אסור ליטרשל אחר בו שוא
לו לשם זורון שבא שמין לבשום אינו אסור ליטרשל אחר ואם היה שוא אינו אסור
ליטרשל אחר ואין לבשום לבריות בו משום שמא יקבל בשטרי הליוטות בלשיבת
בשבת פ' בשואל לשבי מילי שטר חוב ומנם שלם אומרים לשטר חוב שבשבת
לשבתו ולשמיה אומרים שילך שטר בתבים לף: לשון שבי העזרי בתוב
תקמז בשר' ורוא שמ"ם שיש שבא גוי לירקו שבבונו מיד ליטרשל ביט וכבר היש פרוי
מעבר יט ואבי שמבאר לפרשי בי שעשטו לשור לטלטל הוחיל ואינו רשאי לשבוב
והוי בלאים ולבלו שלי רבותי והשיבני רבינו שמשה ערבים שלי לבני לוליס: מותר
תקמח לשלוח לגוי שבי ביט יש יפלח לשטל לף אבל לף שי יפר לבל לף שי עירוב והוא לשבוב
גוי והוי לא שלאבה כמו שיש רבינו ושמיטה שפשור לשבת בשטל גוי ומשבונו
תקמט שמו אומרין לשפויר בשבת וב"ט משום שמיחזי כמשא ומתן אם לף שפני הלשון
גוי שלם אבו שתירין ש' שרשאי בשבת וב"ט משום לשבת לטלטול לשלוקי בלבי שלוי מידי
דשוא שלכלל שמשומר לשאור לשבת לבוי שלו ושותר לטלטול בס"ק לבשת ושלשקיל וטרי
בלאים למאי חזי ואם לא חזי לאו לשיתך תותי ולא לשיבת ס"ם שותר לטלטול:

מרדכי ממסבת יום טוב

יום טוב

תקרנא סמ"ל להיות כשבת רב אמי אמר כדי שיאמרו כו' אין לסקפו כיון דשרוכי קבעולין מדרבנן כיכי שרי ע"י עירובי קבעולין שכתב לעיל

תקרנב דבר שיש ליתן לשבת כתב מהרי"ק מוסכינן לית מאן דאמר יבוא ויש לומר לעל שיך לימן ככתב לעל כשפוף מכיון דבר שיכול לתלוי בו ליהנות היום כגון קנייה שכיוצא שפיר נורך מאר וכגון כיצד שנגמרת היום שליקוט מאר: הגהה ולדברי לא משכחת לימור לקוריקוף לעל כמכין ממוך לשבת לעל שפופה מיום טוב לחול אין לוקח קונדיל ומקלעי מורקוף בפרק עלו עוברין:

תקרנג מר בריש דרבינא הוה יתיב בתענית כולים שקל כו' כתב רבי שבי שעורי כ"ל דמ"ל כרבי שלישור לומר מן כולו לא' מן כולו לכם אבל אין כ"ל כרבי יהושע דדרים מניו לא' ונקיו לכם שילכך מסור להתענות ונכי לתרוייהו ב"ג שמכלו

תקרנד טעם ולא מזכיר של טו בברכת המזון מפורש לוחו משום לפי שיפסר ליה לעל לכל לכך מיתקיף בברכת המזון שיפסר בכבוש ב"ש בקדרה נגמ' בקדרה ב"ש במתכונין מוך

תקרנה לשבת שבת לפי שלילן לגורך חול שרי בקדרה ב"ש בתבשיל ממלמה משם כו' ולא לישנקך ומשם תקיר הוקיר לעל בקדרה מן בקדרה פשם אחת שבת של

תקרנו שמשל מכוסכר ולא עירב בשבת ולא מצי נזכר לעל בשבת ב"ש בדולמי אין מושיל תבשיל ב"ש שרשם הוחם שיבשלו בשבת לשבת ושוב שרם לעשות עירובי קבעולין עבשו בשבת כ"ש בשבת כלכי סופק בלכי מאר שמקל ולכלבת כרבי לפי שרי יהודה שמע מינה בשבת לכתחלה אפי' בשבת לאין מותר אלא מה שהכין מבעוד יום: וכן אם לא הכין בשבת אלא מקצת מאכל ואין שם אחר לפניו ורוצה לאכול ממנו אם יש שם מאכל אחר לפניו אסור לאכול ממנו עד שיתן לעניים ואפי' אם הכין בשבת לכתחלה ואין לפניו אחר מותר לאכול ממנו ואפי' לא הכין בשבת אלא שהותירו ממה שהכין בשבת לצורך עצמו ואין לפניו אחר מותר לאכול ממנו ואפי' לא הותירו אלא שהניחו לצורך עצמו ואין לפניו אחר מותר לאכול ממנו ואפי' לא הניח

סליקו להו יום טוב

אין צדין אמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כר' יהושע מפני שמשא ומתן בשבת אסור ובשבת רמאים הן ומצוי שיבא לידי משא ומתן ואפי' בשל חבירו אסור שנאמר וחפצך לא תעשה ודברך לא תדבר ואפי' לדבר מצוה אסור שנאמר ודברך לא תדבר ואפי' לדבר שהוא לכבוד השבת אסור שנאמר וחפצך לא תעשה ואפי' לדבר שהוא לכבוד השבת

פי רבי נתן ורבי משולם ומנחם על הסדר במועדי שבת שחל להיות ביום ראשון
אומר אין מכריזין על הסדר ופירוש ר"ת שטעה ראשונה ושמאתמו משיב כפם
תקנב שלכם: ואם בשביל לשמוח מתוך כתב רבינו אבי עזרי לכך בריותא היא דתנן
מכבי' אומרים בכל יום אפי' לשעה מצינו שעשה ניסים בכל יום ואפי' בשבת
בה"ג אומר נתן מדקאמר מלבין את הסדים ואת הנרגלים כו' אבל נדים כולים לא
תקנג עכבי' לשיפשר לשלוחים מכאן: ואין לומדין בשבת שאם תכשל ויפסיל
בלשם וימצא מטמא את נתנאל בירושלמי רבי יודא בשם שמואל אור מלוקח
תקנד לשבוע כירם שלשה מניות השמן לשם עליה קדרה בית וכתב בשלשם ים רוכים
ללמוד מכאן שאסור לבשל בקדרה שלשם בית לבשלם ונריך לנקות את הקדר
את בית בלא מיסוכ רבינו אבי עזרי ואולי יש לנקוב בין קדרה שלמי לבישה:

סליק להו המביא

משילין

תקנא פירות ולא פטין אבי פרק בירה לא יטול אלשם בבריכה
אלא מים ואפילו עומדת בשבר ונרסינן בירושלמי אל
תבהו אסו לשם להוסיף בר להוליכו מאבלו ולכוותם
אסור להוסיף בר להבישה אבלו וכן משמ' בירוש': ולא מרקדין ירוש' ר' יוחנן ור'
ירמיה בשם רב קוכא קיפון עוקר שבי רבלין בשבת ונרסינן בירושלמי אל
תקנב אחד אל שעזר כל השמעת קול בשבת אחיר ר' שמוש בר רב יצחק שבי אקוסי רבי

סליקא להו מסכת יום טוב

מרכבי ממסכת ראש השנה

ארבעה

תקנג רשאי שניים שם למלי הלבשה לשטרות רשי' ורי' פי'
וכזה לא הסבתי לשאריך כשחל להיות בשבת בראש
משמון על שטר שהיה כתוב בו כל כשבח כשבת
ומשמע שלישו מכוון כיומים לפי שרשם שטעה על אותם שהיה יום שני ורביעי
בשבת לפי שיכולים בשרם אלא כ"ע ועוד כשהיה יום שמיני עצרת שאין
כותבין שטרות והשיב כל לשיטו בשטל בכך דקניא שטר שזמנו כתוב בה בשבת לא
רבי בשטרי שטר מלוה הוא וכשר ואפי שטרא כמי אף על גב דכתבי' היה ביום ש'
עצרת כשר ואפי שהכשירו בשבת לפי שיכולים בשרם בשבי כמי לפי שהיו
לכל שטרי שטר אלא לפי שהיה בשי בשיבורו של שרם והקיבוצו שאף אומ'
בשרם ואפי אומר אומ' כך' עדותן קיימת שהוא בשיבורו של שרם וזה לא
ידע ואם אפשי היום כאן שטעה שבי ואים אינה למיחר כי בשי שיבורי שטר לי כמי
תקנד שבי שניים של שרם שטרם קדוש לאחר בן וכיוצא אחריה ושבר רבי כמי לשבי'
שרם וכשבא שאין כאן שטעה אלא מיום לאחר ומאחרת בשרם שהוא מאחרת יום
טוב שהקילו לאכו זה יום רביעי ולכך בשלמו ליכ' בשרם יום רביעי בשבת ולעולם
בכה"ג לא שבלינן שיטר' מאחר שבשטר שיקרו בכתב בהילה ומקויים בשני בשרים
ואינו שטר שכתוב זמנו בשאר בניסן בשאיטה כו' לכל היכי מאחר שבלינן בשטעה
דומן שבשטר בכל אם שיכולים לתלות בדי להכשירו"ב בפי רבינו אשבל ובן ראיתי
תקנה מעשה בימי רבינו בשטר שהיה בשבין והיה בתוב בו ביום פלוני בשבת והכשירו"ב ובכל בשבי
שבמנבש מהיות מבני' דוש יודע בשיבורו של שרם וזה שהוא יודע ואין עלין לא
תקנו ובשל אותו שטר ושלשלת בשור שבקשו לגזור שבשת בשבי בשבי ובשב
בשבשת טו ובשבט יש לחוש שלא יבא לידי כך בשבי כיוצא בזה שבשבת
בשרם על השב שרם ואין קונסין בשבת בו ביו שלא מביאו בשבת בלא ובקו ל
רשאי שניים שהן ובקו לבקשי הלבי וכי היכי דשבי לית' בשבת שלא
ליתנהו בשבת ואף על גב דליכא למיגזר כיון דבקשי בשבי שלא
תקנו בשל שלשלי על כאן: אמר רב ובלבד שיהיה שלשה לשלשה בשל לרבים
תקנז שם שהבלה בלא שלשה שלשה אחד שלשה לשלשה שלשה לרבים
בשבי שבי שלשה שלשה אחד שלשה לשלשה שלשה לרבים אחד שלשה לשלשה ורבים
בשבי שלשה שלשה אחד שלשה לשלשה שלשה לרבים אחד שלשה לשלשה ורבים
בשבי שלשה שלשה אחד שלשה לשלשה שלשה לרבים אחד שלשה לשלשה ורבים

סליק פירקא

ראוהו ל"ך וכל ישרא': כל הסופרין כסדרן מון משל פרס ושיבא מלא מבא של מיל מוקר בשל יעל לו בשל שעיר עזי ולשיבו יונא מלא בכמוף ופירוש ר' צריך שישמע קול התקיעה כולא כשיעורו אבל שמע תתלבא לו סומא יבא ידי חובתו: סופר שבסדר לא שמע קול התקיעה ולא ידע אי תקעו אי לא תקעו ולא כי תקעו בשעת פרשת ל"ך ל"ך ל"ך סופרות ולפי משמע שבסדר לעורכו לב תקיעות ולא ידע אי תקעו ולא כי תקעו בשעת פרשת ל"ך ל"ך ל"ך סופרות ולפי משמע שבסדר לעורכו לב תקיעות ולא ידע אי תקעו ולא כי תקעו אין מוסיפין עליהן ואין גורעין מהן ואין משנין בהן בשום מקום אלא כך היתה תקנתן מעיקרא: תקעו לפני המוסף ולא תקעו לפני התפלה לא יצא תקעו לפני התפלה ולא תקעו לפני המוסף לא יצא אלא תקעו לפני התפלה ולפני המוסף יצא: תקעו בתפלה ולא תקעו במוסף לא יצא תקעו במוסף ולא תקעו בתפלה לא יצא אלא תקעו בתפלה ובמוסף יצא: תקעו בתפלה ובמוסף ולא תקעו בשאר תפלות לא יצא תקעו בשאר תפלות ולא תקעו בתפלה ובמוסף לא יצא אלא תקעו בתפלה ובמוסף ובשאר תפלות יצא: תקעו בתפלה ובמוסף ובשאר תפלות ולא תקעו בתפלת נעילה לא יצא תקעו בתפלת נעילה ולא תקעו בתפלה ובמוסף ובשאר תפלות לא יצא אלא תקעו בתפלה ובמוסף ובשאר תפלות ובתפלת נעילה יצא: תקעו בתפלה ובמוסף ובשאר תפלות ובתפלת נעילה ולא תקעו בתפלת מוסף לא יצא תקעו בתפלת מוסף ולא תקעו בתפלה ובמוסף ובשאר תפלות ובתפלת נעילה לא יצא אלא תקעו בתפלה ובמוסף ובשאר תפלות ובתפלת נעילה ובתפלת מוסף יצא: תקעו בתפלה ובמוסף ובשאר תפלות ובתפלת נעילה ובתפלת מוסף ולא תקעו בתפלת ר"ה לא יצא תקעו בתפלת ר"ה ולא תקעו בתפלה ובמוסף ובשאר תפלות ובתפלת נעילה ובתפלת מוסף לא יצא אלא תקעו בתפלה ובמוסף ובשאר תפלות ובתפלת נעילה ובתפלת מוסף ובתפלת ר"ה יצא: תקעו בתפלה ובמוסף ובשאר תפלות ובתפלת נעילה ובתפלת מוסף ובתפלת ר"ה ולא תקעו בתפלת יום טוב לא יצא תקעו בתפלת יום טוב ולא תקעו בתפלה ובמוסף ובשאר תפלות ובתפלת נעילה ובתפלת מוסף ובתפלת ר"ה יצא: תקעו בתפלה ובמוסף ובשאר תפלות ובתפלת נעילה ובתפלת מוסף ובתפלת ר"ה ובתפלת יום טוב ולא תקעו בתפלת יום טוב שחל להיות בשבת לא יצא תקעו בתפלת יום טוב שחל להיות בשבת ולא תקעו בתפלה ובמוסף ובשאר תפלות ובתפלת נעילה ובתפלת מוסף ובתפלת ר"ה ובתפלת יום טוב יצא: תקעו בתפלה ובמוסף ובשאר תפלות ובתפלת נעילה ובתפלת מוסף ובתפלת ר"ה ובתפלת יום טוב ול

הגהה אין מעבירין התיטקות מלקוע ולייק נמי דלא נסיב מעברין ומסיק דה
ר' יוסי דה ר' יהודה אומר לעולם תם לשבע לסקה מקני כר' יהודה מכל מקום
פלגא כר' יוסי לגבי מוכחת דסוף וכסיס כמי דלא מעברינן סם דוכתא לגרוך ואין נז
שקכו מעבר לגבולה ודה דדרסינן פרק קמא דתמורה גמ' ש"מ דלא כוותיה פלגא סלקא
סם שמי לגבולה דייקו נלא נרסה אבל כי גריך גרס לא גריך ואי גרסי' שה מדרכן
שקכמ הילכך כסיס מנרכות ודאיה מסומא למנרך על כל נרכה ונרכה ספילו לר' יהודה דאמר
פטור מכל מקו דאמרו' בתורה ויש לחלק דסומא מדרבנן מיפא פייב ויכול לגרך
אסר ק"ל כמנותיו ומכו מלא תסור אבל בסיס מ"מ בסזון גרמא לפי' מדרבנן
לא מסייבי כלאוכא פרק מי שהיו ומקטן דאגרך נרכ' המוץ כמי אין דאיה לגבי'
דקטן ובא לידי חיוב ודייב למכרו ואיה ומוזהר על לא תקף עיין בהלכות נדרים
שקכט ובפרק הקורא את שמע (לעיל דף לא.) ובפי' בבא כי מילי בקטן שהגיע לחינוך
נכן פי' רש"י בקטן שהגיע לחינוך מתפללין וכל שכן שאין מעברין ולי' פי' לילכך
דבקטן שהגיע לחינוך אין מעברין אותו מלקוע פפי שבשת אבל לא לאמרי ליה
לקוע כיון דלילכך לאורוי מדרבנן ומכל מקום לא מיחייב להפרים כיון דאי לאו
ש ק"ם שכת היה מכו היו בסופר ובקטן שהגיע לחינוך מתפללין בוכלו אבי להתעסק
ואפי' בשבת ולא משום דחייב ופעל בפרק קמא מוכיח דלפי בשבת כיון
דדבנן לא מסיק לה בילים מכל מקום הכא אבי להתעסק ולקוע לפי בשבת כיון
שקכע דלחייב לאורוי מדרבנן ומכל מקום לא מיחייב להפרים כיון דאי לאו
תקיעה שבכיום תרועה תקיעה קרולה לי' דגריך לתפרוך תקיעת בקרן יותר
מתקיעת של קסן וקרן דכל קרן שבדיבן משום ספיקא דגבא ויליל הם כן
היה להו כולהו שברי ותרועה דלא תרועה ומחרינן שיעור תקיעה בתרועה וכן
תקיעות של קסן גריך לתפרוך יותר מתקיעות של קרן ומם דחרוך בכולהו
תקיעות יותר מכשיעור בזה אין למחם כדקתני התם בדשמחם ומכל בשבייס כשהיס
אין בידו אלא אחת אלמא ליכול לתפרוך יותר מכשיעור ונם אין למחם הם שבת
שקכב מרובה לו ממשה שבשבים במקום תרועה וכויא לה בתרועה מריבה כיון
שקכג סמין מקפידין בוכלות: הגהה וכ"ש בגים וליל ולי כר' שמעון גריך ליזהר שלא
יהיה בשברים שיעור בלאם כיוצות של כל סהוא דהא בשברין שברים היינו משום
נמוחי נמם לה כן תקיעה לא סוי אלא כשיעור שלאם נניחות ובה נדולים יותר ובשבל
תקיעה שברים תרועה תקיעה לא סוי אלא כשיעור שלאם נניחות ושלאם נלנלת
ונניחות פי בקונטרס כדרך שהולי שמריכי בנניחות ובה ולאם יקבר בשברים הרבה
כר' לי דלא יבא ומהכיקין דקתני שלאם ובכולת קשבר לילולי ולילי ולפי' בקונטרס דהא
שלאם כוחות בשלמא בכל נניחה פי' לבני טבי מתרועה ובפרק בהלול שמרינן לה
בין תקיעה לתרועה ותקיעה לא כלום ומסיק לנמי אלא כלום הם כן היה נרי לעבד
בשסימה לחת הם כן לרבנן שמי דחודו מיסה בשברים והרועה דשלא מילתא היא
נריך בשסימה לחת ולא נר' לפי פירש הקה בסוכה ולא כלום שלא יבשיק לא כלי
בשסימה ול"ל כי בשסימה מיסא מסקיקן אפי' לר' יהודה ופיר רבינו הם
לשלאם שברים בשסימה לחת בשלאם יבבו' דמקום תרועה קיימי אבל
לתקיעה שברים תרועה תקיעה לא מסקנה דנבי נפי וילל לא שבדי ליכבי בשסימו
לחת וכן פי' בקונ' ודאיה מפרק בחלון לפי' דבבן לא בלינו שלים דר' יהודה שלא
שקכה בתקיעה תרועה אבל בתרועה נפא לי שמי בשלאם שברי' שלם במקום
תרועה תקיעה שבכיום ולשמועה בשסימה לחת מזו ליה עד כאן לשון הגם: אבל
שקכו תרועה לשפיר כמי לקברים ולשמועה בשסימה לחת מזו ליה עד כאן לשון הגם:
נריך ליזהר בשברים שלא יהריך על כל לחת בפני עלמו בשלאם יבבות לשם כן
קיימ ליה תקיעה ושלאם יבבו' בן שלאם כוחות של כל שהו כבן כפי ר"ש ור"ל ור"ם
מפרש' דיבבא לחת היא שלאם כוחות של כל שהוא כמנא תרועה ט' כוחות ושיעור
תקיעה כך היא ולפי זה אין לשום שם הריך קנת בשברי ונריך להריך בתקיעה
תקיעה של שברי תרועה תקיעה בשיעור שלאם שברי' ט' כוחות ומי שלא משך
בתקיעות בשיעור הזה ומשך קנת בשברים לא קייס מצוה לא כשר ולא כשר ובבא
שקכז לעשה לבקוע שלאם קטרן ושלאם קטן קוטשיה ושוורין ותוקעין על
סדר הברכות בשעה למלכיות תקיעה שברים תרועה תקיעה ושופרות תקיעה
שברים תקיעה ושופרות תקיעה תרועה תקיעה ובין סוף שיבו תוקעין לכל
ברכה תקיעה שברים תרועה תקיעה קטן קרן קול מצוה שקוף דר' אבהו לחי נמח
שקכח ולילי ניתביה כולהו קטרן ולחי ולילי למול ניתביה כולהו קרן ולחי נמח לפו ניתביה
כולהו קטן וכך פי' בערוך והכהיב רבי' חם לתקוע בכל ברכ' קטרן וקטרן נפיק
מכל מקום שלא רק לשוב שפסק בתקוק רב שמרם ובשם הגאונים על ר' יהודה
דפליג מדרבי אבהו ולחי שמע קטע תקיעות בתפלה ביום ובא ובר' סיס
ליתן טעם קנת למנהג דמה שברי לה כמאן דלחי בסמוך לחת מדברי תור' לחת
מדברי סופרים וכיון שהוא ניתוסיף כל שבסופרים לא בפרום לא בדבור ולעשות

סליקא לה מרדכי ממסכת ראש השנה

שבעת ימים כו׳ כתוב בתשובות הגאונים ושמחקתם שלנו מצאנו כתוב ברבינו ליקח רמצי כבשים כלם ואוכלים בהם וכל מיני מתיקה ואוכלין טיבסי עם כשר שמן ואוכלין רובית וכרתי ומלאו שולחנין בערב יום כיפורים למספר בני הבית ושלנו מסתכלין בספרים בערב׳ משורי הלם ומטילין מים בכום של כסף ורוחצים פניהם כשיש להם על רשמן רשמן ועל מפרון למרון כי הניחום כזה טוב הוא והוא מיסוד המקדש ומגדות על רשמי כבשים שלנו אוכלין כדי שישמשו בקלה לטובה כלם ויושמעו לרחם ולא לנזק ומה שלנו אוכלין טיבסי וכשר שמן ומתוקין הכל וכל מיני מתיקה כדי שתשב הבטה עליהם ושמיקה וכתו׳ כן בספר עזרא שלנו אוכלין משמנים ומתוקים והוא פוטל המכרי מלו אוכלי׳ כדי שיהיו בכחם ובכרתי כדי שיכרתו שוכחיהם ושלנו שותין תרנגולין ערב שבת כלום טובה למו עושין וכן מיני מנגד בכל מכמי ישראל ובעלי בתים לוקחים ומחזירין פניהם כנגד הקדש כל אחד ואחד סביבות ובכן זה לומר זה תחת פלוני וזה פלוני זה ככם לחייט וזה ככם למיתה ושלנו מחלקין כן עושין וכן מיני מנגד בכל מכמי ישראל ובעלי בתים לוקחים ומחזירין פניהם כנגד הקדש כל אחד ואחד חכמים ובעלי בתים שנם כל׳ עושין כן ויש עשירים גדולי׳ שלנו עושין כענין זה לחלק ולכבד לעניים ומה שלנו מסתכלין בספרים זה הלבר ומלמד ירושלמי ובתלמוד בבלי אין מכרכין על הקדר עד שיוקח לפניו פירוש עד שמרגיש בוקח הקדר כר של הבלה ואף כי זוכרים על בפרנית של לחם ומלמדין אותו זמר זה שיהא כשר ויהא שלם כמו שהוא ואם שמנתנים מים בכוס של הבלה ושותין ואם שמנתנין מים בכוס של מבוע ואם לאו אין זה מיקום כי לא כל המבוע כשרה ולא כל הבלה פסולה אלא שיהא מבוע מלא ומלמדין אותו שיהא מכרכן על הקדר ולא יהא מכרכן על הקדר עד שיוקח לפניו

ומצמיח רבה ולא אמר אבל לבושו מטלטלו אלא לפי שאין מתן יד לפושטים שיש בו
אם לזו שהיא ודאי לבן כתב שמואל גם אבל לבושו מטלטלו אלא לפי שאין מקיזר לשמוד
ולא מי אלא אם שחיקה ונתני וילון היכן לומר לפי שהתולה שטוחר לבני הקיבה
לומר לותן ברכיעית רבי אליעזר אין יקבל ז' ושוקה בולוני ומכמיס לומר יקבל
שבת ולם רבה קומה בולוני ובריך לפרוט שהטה לומר לפי מבין תעלומו לב שר
ג'מירא יום שיצים בב"ה ואומרי' מזמורי והקמוני והוה לזו בוכפה שפוח לפם
שפרי לפי לאכול ולשתות בב"ה ובניה המדרש לפעמים פרי כ"מ במלה ושוב שר
שמע שמיה יכנים שם כלשיפה פרק כיצד מעברין ובית הכנסת יום שם דירה
לשון שכנסת בשכנסני לב"ה לילה קומה ב"ה ואומר כל כלבי כו ולומה מבטוחה שר
שבשביני לומר מיום כפורים זה עד יה"כ שבה עליהו לטוכה בכולהו לישרטיה בזון
ופי' ר' שבן לפי שמין בכל בקיפין לידע להבדיל כשלהו בכה ומשקיים בשלהו
הקיבה עליה קרבן וכולן שמתכוונין לב"ה כשלהו לומר בפי' שבשו וקשרטנו על שר
בדרכיהו ומשלמו והוא מקיר לפם בשבשה' רבים שפין יחיד מקיר אלא לפי שם כן
מומחה ובכל מין מומחה ולכל מין מתקנת הקבל וגזירה ותרם על ייסוד שפין שר
שבמקום לקבל זה ויחיד מפי לפי שהיו למיסרי ונכנס לומר שבשם בפעמים בל כלבי
כשאין תלמוד מותר לך מותר לך מותר לך מופר לך מופר לך וכן שביעי שר
מגל זו מגל זו מגל זו לקנו לקנו וגם נכנס לקרות בל כלבי עם ב"ה כלי
שיהיו לבל שפשות שבשם מתירין לותו בקול ב"ה מתיר לפם לפי שם מתירין לו לב"ה שר
שפין יכול להתיר לשמוע כל שבריס שלם מתיר מון מכלבי עבמו ולתקע
כמי פרק שני דבריס ולפשר שמשר בשבשם פעמים בל כלבי קורין עם ב"ה וכשבשם שר
לבל עדת כ"ו ונומר שם שרבות שקורין לותו בקול לם בלי שיהא בב"ה מסכי על שריב
ילם ושולח לבל שבת ישראל ומכרך ב"ה שבשיעו דקיל לומר ומן נרשם שבשם שריג
וכ"ש מלכני שופרי ושמן לומרו לפי בשוק על הכום מי לשבר כיון דקבלוה עליה שריד
כ"ש לשור למשתיה כלשיטת ר"ש בכל מעברין ושוב ש מין נרכו לשר בלכי שריה
לשפוקי בשביה מבלונתא בלשמרין בבלכי ומתיר קודם בשיבת שבת שבקו ותו שריו
כיון לשבשר שבריון מבעי' ובשבוש רב פלוני גלו' בתב מבבל דירן ובי רבינו
שבבבל רלוי' שלומר ב"ה שבשיעו ושוב בל כלבי ושוב כוכו וכל בך למה שמע ב"ה
מיושרל שלא בירך לבל שם שם ב"ה בל בשבי שבמו הרשות בירו שזמן לומרו לפי שריו
בשוק ובבשלה לומר פעמים בשבשה בשבשה כמו בשופט ור"מבן בתב כמי לשבשי לשריון
בל כלבי שבשה פעמים שמע לשם שלא שמע שבשה לשוכה או שבשיע ושמע שריו
בשלישית ומוליכין בריס ובשבוש ב"ה לעמו עליה כי יש בני לשם שיש בשה
ברבלישה יש שבשבה שבה לו שבלי שה על פי שבשאר בשלית בבבל שלי שעם ורב שריה
בר רב הוכח בריך שורדל לבבלי שים שבשאר בשיק רבי יהושע בשיק בבבל שלי שעם שריו
שוכח בשיק בלשוני ב"ה בריס ושבשות ב"ה לעמו עליה כי יש בני לשם שיש בשה לברשיון
בשיבתי דבני לעיבור שמר שמעל לפני ב"ה ב"ה שבשלי בל היום וכל היום לברשיון
לשות ושל ישראל מי שתה נותן לי רשות שלי לבי יש לך רשות עליהם כיב שם יש
לשם שבשי ושם לשון לון לך רשות עליה ולשיבך היו רשותין לו שומר כ"ש שבת גדול
שתר לשומד גדולו של ב"ה לשבות עולם וגדולו של עזאזל שעיר שלשת וכל
שומרתיו של ישר' עליו שב וכל שבשיעו ונו' שם שמעל שלין לשם שלשת כ"ש ואומר
לפניהם ב"ש עם לך עם כמלאכי השרת מה ש"ש שומדין ישבים ולא שוכלין ולא
שלא שוכין וכשיהם בכל שלשת ושלום ביניהם לף ישר"ל בן ב"ה שומע שלושה מפי שר
משבחים ומוחל לשם בשלשר רב שמעם בתוב מבבל ב' יפיהו שרבי שפרית מבשי
אומר לשה מבין ולשה יודע ועל שלשת שבת ב"ש לשלף ב"ש ובמוסף לין לומרי לשה
מבין אלא לשה יודע ועל שלשת ובבלכוב יום בשרבית ובבקרי ומבשי מודעין לומר שר
מבין אלא לשה יודע ועל שלשת ובבלכוב יום בשרבית ובם לין לומר לבניהו
מלבבו במוסף ועוד בתב בשלר רב שמעם שלין לרך לומר שבודת יב בשו לשם
בובבת ולמין ושלר שלריס של שבודת יום בשופרות לא בשבלת יובר אלא בשבלת
מבשי כי היכי דלא לתרגיל בשבודת ושופרות אלא במוסף ולבי שלא שר
היה עיקר שבודתו אלא בשבלת מוסף שבן מביאו גם בן בשבלת הקדושת ותו
שבבין בשבות הגלוסים מבבל של שיבה בשפרוש לומר ז' ושבוד ובמוסף ו'
ובמבשי ו'ובשבילה ו' ולשלים בבל שבשבלת יובר אל יב פעמים ושבוד ובמוסף ו' שר
מלו שם שבורגלו לילוד בלשי ב"ש שבוד המלים יש לבניה לשה מן שלרי לשבי
פרשה שבלא שרופה בשר לשמך ישראל אלו הקרי אלו שלר פרשת אלו המלים מלמד שר
שמלים שבריון בשרה ר' וכשר בשרו ושבוד בירושלים שלר שלשת שלרי וכו' וכן בשם
רבי שוח לו משם שון ושבת שלר' רבי רבי אליר ומבשי לומר שומת לו ולוכו שר
כו' לומר רבה בר שמואל הלבה בשבוש שהוא לבשת קמיה דרבי אבא לומר בלבי
אליר בל שבקש רבון ושבבת בר אליר אליר שבוש בשיר בל בלבי ושבבת בשוריה שר
לשם ושבבת בשבת לומר לשור ומדושם בל בל בשבה שבל בל בשבה ובשבה בן שבלת לומר
בשבת בשלים בלשון לשור ומדושם בבוש שבוש בשבה ושם בל בשבת לומר בשוקים שר
ושבן לך ושמעתי לומר שלוקו שיוט שמבדיל בין בקש לשוב שלשלת יש שבבת בלשי
בשבקן לשומרו בלב בשול רם בשולמי לב שלר בבלה בשון בלב ושלבשי שר
שבבין בן בשלישל שלשר מבוש שבוש בשבוש שבל בבלה בשון בלב ושלבשי

ק ל ווו בשם

עמו והו דרבנן קיומי כותי: תני מנין שוידוי יב בלילי שבת כו' בשר כשן שר
וכפר בעדו כו' וכ"ב בשלר שמשב בשוב בשבים שלא בשבת ובשופפת לב"ב
דיומא בשבע שלשלון שלא בשבת ושב ובן בבון לומר ושם עונין שלרין בשב שר
ע"ל לשניה כי שם ס' שלרין שלר לשר משם שלי בשבת שלי מוכי' שמו שר
בב"ה הבו ברבה בוידוי ובריך לפרוט שהטה לומר שלא מבין תעלומו לב שר
ג'מירא יום שיצים בב"ה ואומרי' מזמורי והקמוני והוה לזו בוכפה שפוח לפם שר
שפרי לפי לאכול ולשתות בב"ה ובניה המדרש לפעמים פרי כ"מ במלה ושוב שר
שמע שמיה יכנים שם כלשיפה פרק כיצד מעברין ובית הכנסת יום שם דירה
לשון שכנסת בשכנסני לב"ה לילה קומה ב"ה ואומר כל כלבי כו ולומה מבטוחה שר
שבשביני לומר מיום כפורים זה עד יה"כ שבה עליהו לטוכה בכולהו לישרטיה בזון
ופי' ר' שבן לפי שמין בכל בקיפין לידע להבדיל כשלהו בכה ומשקיים בשלהו
הקיבה עליה קרבן וכולן שמתכוונין לב"ה כשלהו לומר בפי' שבשו וקשרטנו על שר
בדרכיהו ומשלמו והוא מקיר לפם בשבשה' רבים שפין יחיד מקיר אלא לפי שם כן
מומחה ובכל מין מומחה ולכל מין מתקנת הקבל וגזירה ותרם על ייסוד שפין שר
שבמקום לקבל זה ויחיד מפי לפי שהיו למיסרי ונכנס לומר שבשם בפעמים בל כלבי
כשאין תלמוד מותר לך מותר לך מותר לך מופר לך מופר לך וכן שביעי שר
מגל זו מגל זו מגל זו לקנו לקנו וגם נכנס לקרות בל כלבי עם ב"ה וכשבשם שר
שיהיו לבל שפשות שבשם מתירין לותו בקול ב"ה מתיר לפם לפי שם מתירין לו לב"ה שר
שפין יכול להתיר לשמוע כל שבריס שלם מתיר מון מכלבי עבמו ולתקע
כמי פרק שני דבריס ולפשר שמשר בשבשם פעמים בל כלבי קורין עם ב"ה וכשבשם שר
לבל עדת כ"ו ונומר שם שרבות שקורין לותו בקול לם בלי שיהא בב"ה מסכי על שריב
ילם ושולח לבל שבת ישראל ומכרך ב"ה שבשיעו דקיל לומר ומן נרשם שבשם שריג
וכ"ש מלכני שופרי ושמן לומרו לפי בשוק על הכום מי לשבר כיון דקבלוה עליה שריד
כ"ש לשור למשתיה כלשיטת ר"ש בכל מעברין ושוב ש מין נרכו לשר בלכי שריה
לשפוקי בשביה מבלונתא בלשמרין בבלכי ומתיר קודם בשיבת שבת שבקו ותו שריו
כיון לשבשר שבריון מבעי' ובשבוש רב פלוני גלו' בתב מבבל דירן ובי רבינו
שבבבל רלוי' שלומר ב"ה שבשיעו ושוב בל כלבי ושוב כוכו וכל בך למה שמע ב"ה
מיושרל שלא בירך לבל שם שם ב"ה בל בשבי שבמו הרשות בירו שזמן לומרו לפי שריו
בשוק ובבשלה לומר פעמים בשבשה בשבשה כמו בשופט ור"מבן בתב כמי לשבשי לשריון
בל כלבי שבשה פעמים שמע לשם שלא שמע שבשה לשוכה או שבשיע ושמע שריו
בשלישית ומוליכין בריס ובשבוש ב"ה לעמו עליה כי יש בני לשם שיש בשה
ברבלישה יש שבשבה שבה לו שבלי שה על פי שבשאר בשלית בבבל שלי שעם ורב שריה
בר רב הוכח בריך שורדל לבבלי שים שבשאר בשיק רבי יהושע בשיק בבבל שלי שעם שריו
שוכח בשיק בלשוני ב"ה בריס ושבשות ב"ה לעמו עליה כי יש בני לשם שיש בשה לברשיון
בשיבתי דבני לעיבור שמר שמעל לפני ב"ה ב"ה שבשלי בל היום וכל היום לברשיון
לשות ושל ישראל מי שתה נותן לי רשות שלי לבי יש לך רשות עליהם כיב שם יש
לשם שבשי ושם לשון לון לך רשות עליה ולשיבך היו רשותין לו שומר כ"ש שבת גדול
שתר לשומד גדולו של ב"ה לשבות עולם וגדולו של עזאזל שעיר שלשת וכל
שומרתיו של ישר' עליו שב וכל שבשיעו ונו' שם שמעל שלין לשם שלשת כ"ש ואומר
לפניהם ב"ש עם לך עם כמלאכי השרת מה ש"ש שומדין ישבים ולא שוכלין ולא
שלא שוכין וכשיהם בכל שלשת ושלום ביניהם לף ישר"ל בן ב"ה שומע שלושה מפי שר
משבחים ומוחל לשם בשלשר רב שמעם בתוב מבבל ב' יפיהו שרבי שפרית מבשי
אומר לשה מבין ולשה יודע ועל שלשת שבת ב"ש לשלף ב"ש ובמוסף לין לומרי לשה
מבין אלא לשה יודע ועל שלשת ובבלכוב יום בשרבית ובבקרי ומבשי מודעין לומר שר
מבין אלא לשה יודע ועל שלשת ובבלכוב יום בשרבית ובם לין לומר לבניהו
מלבבו במוסף ועוד בתב בשלר רב שמעם שלין לרך לומר שבודת יב בשו לשם
בובבת ולמין ושלר שלריס של שבודת יום בשופרות לא בשבלת יובר אלא בשבלת
מבשי כי היכי דלא לתרגיל בשבודת ושופרות אלא במוסף ולבי שלא שר
היה עיקר שבודתו אלא בשבלת מוסף שבן מביאו גם בן בשבלת הקדושת ותו
שבבין בשבות הגלוסים מבבל של שיבה בשפרוש לומר ז' ושבוד ובמוסף ו'
ובמבשי ו'ובשבילה ו' ולשלים בבל שבשבלת יובר אל יב פעמים ושבוד ובמוסף ו' שר
מלו שם שבורגלו לילוד בלשי ב"ש שבוד המלים יש לבניה לשה מן שלרי לשבי
פרשה שבלא שרופה בשר לשמך ישראל אלו הקרי אלו שלר פרשת אלו המלים מלמד שר
שמלים שבריון בשרה ר' וכשר בשרו ושבוד בירושלים שלר שלשת שלרי וכו' וכן בשם
רבי שוח לו משם שון ושבת שלר' רבי רבי אליר ומבשי לומר שומת לו ולוכו שר
כו' לומר רבה בר שמואל הלבה בשבוש שהוא לבשת קמיה דרבי אבא לומר בלבי
אליר בל שבקש רבון ושבבת בר אליר אליר שבוש בשיר בל בלבי ושבבת בשוריה שר
ושבן לך ושמעתי לומר שלוקו שיוט שמבדיל בין בקש לשוב שלשלת יש שבבת בלשי
בשבקן לשומרו בלב בשול רם בשולמי לב שלר בבלה בשון בלב ושלבשי שר
שבבין בן בשלישל שלשר מבוש שבוש בשבוש שבל בבלה בשון בלב ושלבשי

סליקא להו מרדכי ממסכת יומא

מרדכי ממסכת סוכה

סוכה

שמקבל טומאה אבל סכך שסוף למעלה מכ׳ כיון שניטל להסכיל לא מיקרי סכך
פסול ונכך מתיישב מקצת סוכה בתוך כ׳ ומקצת למעלה מכ׳ לפיכך לפסולי
בסוכ׳ שאין זה סכך פסול שעליון לפסול שתחתון כשרה ע״כ: והכי אמר לעיל
פיקה בגובה מכ׳ וסוכין יורדין בתוך כ׳ אם בלחוץ מרוכה וכו׳ ולמדנו שסשוסף
שלכב סוכתו כתוך כיוצא אין נראין לפסיר רק הכשרי לגג מצע ראוי שם קטורת
רבי יצחק שכשרה ולא שייך כאן שום קטנה ולא אין שעשוי כיון שמוטל בכשרי מעל
שלכג הלטע וכן פסיר ר׳ סגן לויה: לא שנו אלא שכשר פרש׳ שלא יפלו על
פסולין ויטכאו שמוכל ולפי׳ אין לנו טעם ככון לחלק בין כשר לפסולה ומ׳ שלי
ברין אלא לפי שורך הפלם הוא שפני שכשר לכשולה הוי עורך סוכה
ובטל לגבי סוכה ופי׳ רבי יהודה ור׳ יוסי בקטנה בגלגן שפני שכשר שלא יכשרו וכך
הלה שמתה מרוכה מבלתה וכיון לדעתה שום דעתו שלא יכשרו שלין מזויקין
ונמצ׳ לכך שמקבל טומ׳ מחוי׳ שבלין תלושין ולכך פסולה שתה מיד אבל לכשות
כשירה לפיו שם סכך פסול עליו לפסול שכבטלו הוא לגבי סוכה ולא פרש פרש
שלכך מפני טיומך ישירת עליו לכשירה דאי טעמא שלא: ולא שלכם עליה לכל לפי
תכלה וכ׳ המניח שפר׳ דשבי סוכת בה לא שפני שלא לפי שאינו יכול לומר
שלכה אינו בודל שפס כל בין שפשמות לעב יש לו להכשל שפוס לשפר שלכה׳ נפל
שלכט פשך עיטורי סוכה שנפלו שנשתנה לו ביום טוב לסור בשכילה ולסור לטלטלן
שמקומן בפלו בשול שוכר לטלטלן ולסורין בשכילה שפני שהוקבו למצוה וצריך
שלל לכשנא פי׳ רבי׳ שפוס לכשנא קרוב לשתירה הוא שמנחים כל לפר לכך ושכיון
ורבינו שם ביה מוסב לסזיז שמקומו שם סיכך בשכילו עניים לו בשכילו ערבה ולא
שתי׳ בשכילה שקודם ולכתחלה כשמוכל לשמר נבי כשרים לסיכך לשוק בפו
שלמ ערבה לכ״ש נזירין פוס נזירת שקרש לכל שם ושל ערבה פלינו לרבי שפיר
פיישינן פוס נזירת שקרש ולרבי יהודה לא פיישינן ולא כרב לשמר בניפנים
שלמא ערבה פלינו לכל פשות לכ״ש שרי ושולא רבי שפיר שלם יש בין כשר לבשר כשלא
כשר שמכ׳ שכל ביום וכשיכ שקלי שכנים של ערבה ושל פשות של ושי שכשירין
בשני שני לכשנים שפשות שלערבה כשמיכ שכל ביום שפוס לשכשיר כל
שלנ פשוכה לכיון לשכשך כשר כשכך שכול ושין בשכול שיעור שפוסל שכוכ׳ לשכך
שפוסל שוכל כל לא שם בן שלכשרה לסוי כשלו כולו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלנא שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלנב שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלנג שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלנד שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלנה שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלנו שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלנז שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלנח שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלנט שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלס שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלסא שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלסב שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלסג שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלסד שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלסה שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלסו שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלסז שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלסח שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלסט שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלע שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלעא שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלעב שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלעג שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלעד שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלעה שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלעו שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלעז שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלעח שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלעט שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלפ שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלפא שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלפב שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלפג שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלפד שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלפה שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלפו שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלפז שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלפח שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלפט שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלצ שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלצא שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלצב שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלצג שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלצד שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלצה שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלצו שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלצז שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלצח שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלצט שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלק שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלקא שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלקב שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלקג שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלקד שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלקה שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלקו שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלקז שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלקח שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלקט שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלקי שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלקיא שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלקיב שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלקיג שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלקיד שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלקיה שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלקיו שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלקיז שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלקיח שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלקיט שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלקכ שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לסוי כשלו שעור לשרון כשעור
שוקר לסוי כשלו כולו שעור לשל שיכא לשיכא שפי כשרי שני שלא שלכשרה לשכול
לשיכא שיעור ערבה ושיינו לשלמר רבי שפיר כשרים כשלישין לשל שם יש בשכרי
ערבה לשיינו שיעור שפוסל שוכה שם בן לא שלכשרה שפי שלא שכוכה בת שמכ
שלקכא שנשתנה שלא שלכשרה שלא שכוכה לס

שמית לולב תמורת לחם אין קרב לחם לבני כפרס ומפל [illegible] שמעת לאין
לחם מקבפר בהבר בבא בשבירה שהם מצו שבירה בעשיה כיל ישרש שבבל בלפ
ערבה דלפ יקלפנו: לולב מצוה לאוגדו לפ מגבו כבר כתב לחם ודריך סיאגדנו שפי
קשרו זה על זה דקיימ קושר לוגדו ביום טוב לוגדו כלאוקיפ על ירק ולאיגו לוגדו
פגר נמור לחמור לאוגדו ביט ומקי לם פלגיבא דרבנן לאין מצוה לוגדו לפ
מצוה זה פלי ולמקנו לח נאמר לוגדו לגר שכאמר בשבת ויום טוב ולאיגו לאמר
לפ שני קשרים זה על זה להוציא על קיימת כלפ' פ' כלל גדול ורבינו כתב לבן
כפיגיגן בקב' של לולב וגם בקשר של ביניה לקשו פעם לפת ושוב מתבטל וכוראי
סביב ומתוך כך מצוקף יפה כלאלן קשרו בשני רבעי סלגר שני פעמים: כלכך
כדרכי טרפון ומיקו מי בשני עביד כמו כדרבי עקיבא דלמר פד ולפ קטי וכן פירש
לאבן ומכן כיגיגן ליטול ערבה פמקין בלולב ושלשה קשרים כנגד שלשה אבות וג'
קשרים שלוש לך בכל כמקין שכשרין וגם מצקיפין בלולב בימין ומתרגם בשמאל
מצי שבשמאל שני תלת מצות ובפי פלג מצו לפתך כך מברכין בלולב ולפ מלתרגם
וגם מצקיפין בלולב ערבי שיבא מן שכלם טעם למעלה רוסה ל' שבעות ושדרו של
לולב צריך שיסא מלרכו ל' שבעות מן הגדול וגם מצקי' לכ' שבעי ערבות וג' כדי
שלשה מוצרין בלולב ויוצא ידי חובתו: ומכין שמשבחין זה לא זה שלמד לומר
ולקחתם: מצלתי בפ' שביב רבינו שם מלולבים שמי שלין לו לתרוג ליטול שני
מיכו ויכרך ביום שני לשל מיכין לפ מעבבי שלא ביום ראשון מידי דהוה לתרוג
שבר ואין כך לשלשה לשלשי שהם לשלש של נר לתרוג שבר לרבע שבר מיכן מוצא
לוכא ואכי שמשה' כדשה כעיני לבדיק לעשות שלכה למעש' שפרי לרשיב ולקחתם
לקיחה אחת למעשה לתרוג שבר ולרשיבן שני ולקחתם לקיחה אחת לכ' מיני
שמשבחין זה לא זה שילכך כי לוכי לקיחה אחת שפוסלת לתרוג שבר דוקא ביום
ביום טוב ראשון שלו ולקחתם לקיחה אחת שמשבחת כל מיכן דוקא ביו"ט ראשון
וכן שלכה למעשה: לפ מלו מלתרוג לפ יכול פרים ולפ רמון כתב רבי אליעזר
ממין שלו שפסלו יכול כלולב ושלש וערבי שלן יכול פרים ולפ רמון כתב רבי אליעזר
מוצה לפ לוסר ולוא שעת הדחק כלתניא בשני פרקין יכשר פסולין רבי
יהודה פ' יכשר כשרים שמ' ר' יהודה משם ריבני כרבי שמעון מוציאי לולבים
לבניהם שמר לו מין שעת הדחק רשה לשלמ לפילו רבנן מודו בשע' שדחק וכי
רבי מייר שכוך שמוש ושפר: לקיחה ע"י לבר לפר לפו שמי לקיחה פי' לי'
דשב מייר שכוך שמוש בלולב שביב לולב ולוגו שלולב ע"י שסולר בעין בשע שפסולר
מצויין לקיחה ויקח כשר הוי חביבה לכל ביכה שכור שסוב שביב ילו כשר לפ שייך
חביבה: הגה אל תן בשלי מקום שבבנו לברוך ידים כשירות פי' נקו ומביפה
פוסלת בקבצי לבבי ולקח הכשרים בעי לקיח' בשביבה של כשן ואת שפ בעי לולב
לפ שמר שכי פר לולב הגזול בעי לפ ביקוט מיבים לולבה בסולרל רצה שמ לקיחה
ע"י לפ שמה לקיחה ושמר לי' לקח מייבי בלולב בסולר מצויין לפשיב בשע בנון
שבוך בסולר בלולב ולוגו בסולר שמצויין לפשיב בשע שמ' שבבי מצות לולבים
בשבת בשמ' לבבי מייבי לקח קל' שהם לפ לילוך לוגים לולבים ובן

שכרכת ליסב בסוכה שבשעת פוטרת כל דבר טירוד ופיכה משעת לשעת וכן
שמע דבר: למברך להו לכתם שמשתי על דעתיכו מכאן כשהיה מקדש בלילה
דשמחה של מצוה היה מלאך קידוש ואב לאחר ברכת סוכה
כלי שיפטר בזמן לאחר לקידוש דרגל ובזמן דסוכה וכלילה שניה לדבר הו ומן
פיסבת סוכה כ"ש לקידוש דרגל היה מקדיש שהשיבו לברכת סוכה ופיה שומרו
מיל לאחר קידוש ברגל לסולישך ללא כש ברכ' זמן אלא לקידוש לכם ללא לישבת
סוכה למשכיך עליה זמן לילה ברלשון הו לא צריך לברך זמן עליה ולכלה כתב
דיש לברך זמן גם בליל שני לאחר ליסב בסוכה ליקבוע יוכיח ללא קאי זמן על
שבלה ולא על פי כן תומר זמן לאחרים ובשאל להל' שמשל מבוקבקרת המברך
קדוש בליל י"ט של יון יש אדם שם בזמן של קידוש פוטר זמן של יון אדם ובשני שלפי
פוטר כמו בזמן של קידוש לסוכות פוטר זמן של שבעת סוכה כדלמרינן השתא
סוכה מברך שהשיבו ס"ב פוטר זמן דיינו אדם לזמן קאי לאחרי ואיכו לם
לא אדם על יון אדם ובלמנצ שעולה שביאו לו יין אדם צריך לברך זמן של יון
אחרם לא על פי שכבר צריך זמן על הקידוש: ומ"ם בשזמן דקדוש ליכו פוטר
זמן לילה כמו שפוטר זמן דשמיית סוכה משום דשניין לא הניא זמן של לילה
על למחר כלבתיב ולקחתם לכם ביום הראשון לא הניא זמן לילה ביום טוב
שראשון לכל ביום טוב שני לסוכות אין לברך זמן כשהיא לילה משום דכבר יצ"ל
ומה שמברכין זמן לקידוש בליל שני משום שפיקא לכל לילה כל ז' ימים מברכין
לכל יום לראשון משום מלאורייתא ולכך אין לברך זמן כי אם ביום ראשון וכן היה
מסג רש"י שלא היה מברך זמן ביום טוב שני לסוכות בלילה ורש"י דשנין לברך
וכן שמע דבר: ובליל שני של ר"ה יש מברכין זמן על הכוס ויש שאין מברכי משתש
דקדוש אחת היא ושתש שמברכין זמן משום דלא למרינן קדוש אחת
הן אלא להחמיר כגון ביום שלאחר יום הכפורים בזה הסדר בזה לאחל לא ול"מ היש רגיל
שלא לשתות יין אדם עד ליל שני של ר"ה ואומר זמן כדי לשתות יין כל רבותא:
שעשה סוכה לעצמו אומר זמן אין לתשום מ"ם אלא מברכין זמן משהיית כך
חכוכה לאחר מזון לזמן אחר ויש לומר דמשהית עשייתו לא מיכער משום שום
לשם מצוה דשמע ילמיקם לכוכה ולבכי לא מברך אלא סוכה מיכער לשם מצוה
קא עביד ואם יעשל השמיל בכתיבת מגלה וכתיבת ספר ותפילין וציצית אמאי
אין מברכין ואם יעשל השמיל בכתיבת מגלה וכתיבת ספר ותפילין וציצית אמאי
אין מברכין משום דלא היא לשם מצוה אלא לשם מיכער לשם מצוה
אלא לאחר ימים ואין לומר דמשהית עשייתו לא מיכער משום שום
אין מברכין משום דלא היא לשם מצוה אלא לשם מיכער משום שום
אלא לאחר ימים ואין לומר דמשהית עשייתו לא מיכער משום שום
אין מברכין משום דלא היא לשם מצוה אלא לשם מיכער משום שום
אלא לאחר ימים ואין לומר דמשהית עשייתו לא מיכער משום שום

מלוקא להו מרדכי ממסכת סוכה

מרדכי ממסכת מגילה

מגילה נקראת כ"ש כ"ג וכו' אלא שכשפרים
מקדימין ליום שכשיסב כו' קניש
בתוספתא לפ"ש שאומרו כשפרים
מקדימין ליום שכשיסב נוכין בו ביום ומקלקלין בו ביום ומקיימין שמשם בזמכם
ואומא שיסבר ושיכבר אמר קרא ולא יעבור קניש בתוספתא למגילה קרא
קמל קיבלון בשיירא ומשפרשים בשפיכה קורין כ"ל וכן בכה נשא לא אמרו
להקדים אלא לכפרים ים מרבותי שאומר שאם אין ביום מגלה מוטב שיקדימו
ויקראו מאה אלא יקראו כלל וכן נראה בעיני דגרסינן בירושלמי למגלה קרא
קמל קניש רבי בון אומר לא בשדה כפר לקריאת מגלה שאומר ובשדה אשר
בשבך להם וגומר לא אלכוונלבד עד שיהא לשיאת כל שהו בשר לקריאת מגלה
בשביל הולכי דרכים אלין ביום מגלה אבל לשעורה אין עושין אלא ביו"ט אלו
ויהיו אלו לקריאה ואלו לשעורה ואלו לשעורה אדם שבר נראה לי ליל לא בכן
אלא לכפרים משום יום שכניסה אבל לאולבי דרכים לא בכן אלא אומר ר' אלכוו
ובלבד שיהא עד ט"ו שאת מיכה בלבי ואין ראוי שפרק קמל דשמיים אומר כי'
ושיהא בשיירא כוך שלשים יום זקוק לבער ומשיק לפילו אין דעתו לשוב אל
נב ליליה ליום משום כל ירחא מקדימי' ומיחיב לבוקר והניח לקום בלילה שני
לקרות שמהן עד כמן לאחן לשיים ומ"ם אלא שכנו לקרות שמגלה יום י"ד ויום
ט"ו שפרק בזמן שהיה כלאחרי יום טוב יש לומר משום דלילה ל"ל בקבע בזמן
ופיכה בטו משום לא שבור ואף על פי שקראו בכר פיכה פיסבר בלילה משום

שלט

שלט

שלט

למפלגתן פי׳ כשהומאם שום בשני רמצים ואין בליבו שליב אין לכוסיף כמו נאוקם
שים כה בליבות בשני רמצי בהומה בכח כמי חיב׳ מפלגתן על ענבדי עז׳ ומל רשבי
בהומות כלכתיב מרפם פרעות תוגה וכה עבדיו יקום וכך דשמעתי לפ׳ תק׳ לפ
תתי למעוטי פלפ׳ פריס ולביה על נב פריס ולביה כמו בני שמן עכב׳:
בירושלמי בשי כדין לעכב לו למנה ומסיק לעכב רבי יוחי ברבי בון אומר שים

ברים לכם ואת בסוף כדף כוס

שים	ואת
פרכבתם	ואת
ללפון	ואת
לספקם	ואת וכו׳

סליק פירקא

הקורא את המגלה בסדיר יש ברכות על סדר ביבנה מכלן
קס׳ על מה שפי׳ רש׳ פ׳ פרק אין עומדין נבי ממצעיות
אין לכם סדר דשנות ותפרוסת יש לכם סדר שלם
שכח פ׳ מן דרשבוני מוזר לרשם וכן שכח פ׳ מן דאחרונה מוזר לברכת רבה
ממצעיות אין לכם סדר שלם שכח פ׳ מן דממצעיות כל מקום שיזכירם ימחרם
ולא ברשה לרי דשם משמע שכח שים לכם סדר כשמחרם טעמ׳ שכולן מפולרות זו
לאחר זו ותכן כמי שקור׳ את המגלה למפרע לא יצא וכן בשלל וכן בקס׳ ולתפלה
שם שמר למפרע לא יצא׳ הרי דצריך לזמרן בסדר וברשה לר׳ אין לכם סדר ראין
לכם לשנר לרשם שכל מוזר לתפלת ברכה שטעה ונז׳ שכל על הסדר וכפ׳ רשכח
וכן הכי לקמן נבי מגלה שלם שכתוב בפנים פ׳ קורין על הסדר מכלן ואילך ואומר
שכח בממצעיתן וכן בקס׳ ושלל ומגלה ותפלה שלמה לתפלה וקס׳ ומגלה שו׳ לאומר׳
על הסדר ואומר ר׳ יהושע בן לקוני בי נתעסק בכור שתפלל ג׳ שכחו כין נוטל לרופ׳
שם שכחו אפילו שם לא חיים אלא לוקה ברכה אין מחזירין וכל היכא דאמרינן
אין מחזירין שם הוא תוך ברכה לבטלה היא אבל לפירוש רש׳ שאומר בברכ׳ במקו׳
מזכיר שם שכח עכשו יאמר במקום שכתוב ובנלוים בפנים ברכ אתי וכן ר׳ לא
רב שפת קלי כוליה ופרי ברכ הוכח ממתניתין ודמיק לכמוני ושוב לכתל סופרים
הלך אחר המיקל עיין בהלכם פרק אין עומדין:

מתני׳ קרקס שרוקין ומתכמכם כו׳ ירוש׳ מעשה באחד שהוה יתיב קומי
רבי זעירא וקא מתכמכם אמר ליה חזור בך אלא כיוצ׳ ואיכא
למימר אלא פליג אמתני׳ דשם קרא מתכמכם מאחר שהוציאה בפיו יצא אבל שם
שמעה מתכמכם לא יצא: תנן אין מדקדקין בשטיוקיה ובחק בר אבא בר מסמיא
ורב אחאבל הוו יתבי קמיה דרב אחא אמר ליה יהודים ואת אמר יהודיים ולא חזר חד
מינהון רבי ויתקן קרי כולהו יהודיים אפילו שהה יותר מכדי לגמור כולם יצא
וכ״ש ר׳ אבהו דשהה רב אחא אין אבל אלא עבדינן כרב בפיסורי
וכ״ש שהה מקוני עיין בפרק מי שמתו וש״ם דלי: לא קשיא הא בכולם הא במקצת׳
פירוש כיון דמקצתה כתובה כתיקון אכתים כשרה וקריאה היא בספר ואין כאן
חיסור משום דברים שבכתב אי אתה רשאי לאומרו על פה ומיהו יש ללמוד דש״ת
דשמרין הא תיובתא או תיובתא לו פסוק דאין לקפסיק לקורא לכתיב ספר תורה
אמת אלא קורא לותה בעל פה כיון דלא חיפסיר שתפלת הדבר לא היה דעתו
לקרות ב״ש ותו יש לחוש לכתיב ש״ת לאחרת בלאחרין כיומא ובסוטה נבי כ״ג
דקורא לאחרי מות כש״ת ובעשור לחדש שבשומם שפקולי קורא על פה ואחרי כשמ׳
וכייתי ש״ת לאחריתי וכיקרי ומשכי רב יהודה מפני פנימו של רשתון ל״ל לאמר מפני
ברכה שחיכה בריכה פרש׳ שלם היה מניח ש״ת לאחרת היה קורא בריך לברך
לפניה ולאחריה היכלך קורא ש״ת לבשר ברכה כפי ולפ שהוא על נב לכיבה פנימו של
רשתון שהרי פנומה היה ואסרים היה מי משה ל״ל יש לחוש משה ברכה שחיכה
בריכה ללא פליני אלא לאמר לאמר חד׳ אמר חד׳ שלא פליני: ולא דשפקיכן
לבתלה קורא ש״ת בשקיבן בשהרי ש״מ שם לא קרא שריין שלשה פסוקים אי
שהוא רביעי כ״ש או כשהוא של מעט שהרי לגמור שפרשה שתין ומיסיפין עלי׳ אי
שהשהרין כשמוך לפרשת שני פסוקין לתין מזיירין נש׳ פחות מג׳ פסוקי כלאמר
לקמן ש״ג דשי לומיל לכנ״ל לחוטל עלי לקרות הכל אבל אם כבר קרא שלשה
פסוקים ורחוק מן שהרה שחיכה לו לחייה ולברך יברך שהר כתן לנו ונתנו וניבעו
ש״ת לאחרת ויקרא לאחר בתן ברכה לבטלה ואין כאן שהוה פנומה לשם פיגומה
שיה קרנתי מלכים: ככתובות שלא מן שהכתב מוזה צריכה שרטוט שלמד שצריכה
שרטוט בין שורה לשורה אבל מגלה צריכה שרטוט כשאתה שלה קורה לשיימו מוזה
שים כה שלכות שמיה וכן פי׳ רבינו שם שמגלה צריכה עיבוד לשמה נם בתנין נם
בויונין ובשטרות שאלת ובפיוט שבה ושקוף ובקונט יולין ובשיקף גויל ובכל שבייבי

שמתו דהיכא דליכא פורים דלבנין נכנסין לו כניסת כאן מבערב לפני ובמקום דאיכא פורים דלבנין נכנסין כמו כפרים ובערב גבי הלל מי שהיה עכשיו ובמקום שקורין מקילין בפרזים מקילין עכשיו בפרזים מה שאין כן בחומה גדול משום דקטן שלכל כוזית שמח לא יבוא גדול לבוא למחר ואוי למגלה דדבנין ד"ה קטן שלכל כוזית שמח לא יבוא גדול

שצמז לכל כדי שבעו הלל וקורא קטן שלכל כדי שבעו יבוא ויגיללו תו: הקורא במגלה במגלה בכתובי בין בכתובי לא יצא ובכי מילי בכל ביתיה יצא יח ובשבת פעמא כמנא שם שזה בתירוץ ביתיה לקרות במגלה בכתובה בין בכתובי בין מילי בימי מכמים שהיו כתובים בגיליון כמו מגלת אסתר בכל שעה שהיו כך לפניו ביתיה לא יצא והקורא שוגג קורא ושוכחה כלבתר ובשינוי חוזר ובורר כלה ומכרך לכל בתוכה בגמרא כורכא וקורא בספר תורה ואינו פוסק כלבתר ובן גמי בשבתי בגמרא כורכא וקורא בספר תורה: אין

שצמח קורין לא במגלה כו': על כן בחמה כרלא לרלב"ה דהני מילי בהכנה לכתיב כאן יום בשביל לכל ביתיה לא כתיב יום אלא בשביל לתתו בחמה ומכאן בחמה לתתו בחמה בחמה ומכאן לכל ביתיה לא יחמרו בחמה לא יחמרו

אינו מצוי שיהא מוכר לו אלא לאחר זמן הילכך אין מחזירין אבידה לנכרי
שמא יבא ישראל ויטעון שלו הוא ויטול ממנו שלא כדין ואם החזיר
הרי זה משובח ואין מחזירין אבידה לאבידה שמא יבא ישראל אחר
ויטעון שלו הוא ויטול ממנו שלא כדין ואם החזיר הרי זה משובח
ואין מחזירין אבידה לאבידה שמא יבא ישראל אחר ויטעון שלו הוא
ויטול ממנו שלא כדין ואם החזיר הרי זה משובח ואין מחזירין אבידה
לאבידה שמא יבא ישראל אחר ויטעון שלו הוא ויטול ממנו שלא כדין
ואם החזיר הרי זה משובח ואין מחזירין אבידה לאבידה שמא יבא
ישראל אחר ויטעון שלו הוא ויטול ממנו שלא כדין ואם החזיר הרי
זה משובח ואין מחזירין אבידה לאבידה שמא יבא ישראל אחר ויטעון
שלו הוא ויטול ממנו שלא כדין ואם החזיר הרי זה משובח ואין
מחזירין אבידה לאבידה שמא יבא ישראל אחר ויטעון שלו הוא ויטול

שעג **בני** העיר אבל בהקדש ליתן להן נסיון ואפילו לעולם הוסיף היה ובפרק גמר דין (סנהדרין כב.) אמר רבא לעולם הוסיף היה ומשמע מיהא מהכא דאם היה הקדש לגמרי לא היה נותן להן כלום ולא היה מקדיש ומחרים זימון וכן אם נתן לפני היה נותן ומה הקדישו לגמרי היינו זימון בלישנא דגמרא ובזמנא גרידא בין בלישנא בין במשמע לא מיתסר אפי' זמנא ומשמע כדאמר מסכת נדרים (דף יג:) ומזמנים לעורך פרנסין לפני ולא לפני עשה הקדש כי נר ביה אף זימנא דכי מי מיכא בהקדישו לפני ולא לפני עשה הקדש כגון כאן בבני מתיבתא שבעיר ואי אפי' מכל מקום הקדש לפני עשה הוא כגון שעג אי מסתפק ליה לרבי יוחנן דאמר הקדש בעלמא הוא ולא מיתסר אלא לגזבר בלבד ולא לבני מתיבתא וא

לברך לפני כהן שפעמים ממנו מיהו אם רוצה לכבדו מעלימה פוא כיון דלעלם עם
הארץ הוא אבל אם הוא עם הארץ דפעמים להקדיש לעבדו מוטב ולמשכלי אקבו מוט
שלח ובקריאת התורה מכוסף ר' בקרא ישראל וכהן עמד אי זה מהם יקדים כי לא מצינו
לשום בקריאה מקום ולמשכלי אקבו מוט: ובראש השנה אם הקהל
ישראל מקדימים את הכהן ע"ה לברך לפניו דרך קח ומשפט נגלל הכתוב על זה
נאמר ולמשכלי אבל אם הקהל הכהן רוצה לכהן ע"ה לברך ברכת המזון אין ברכת
המזון מין בית מיוחד לקח הקהל יכול ליתן רשות ולפיהן לישראל הפחות ממנו
בדיוקא בברכות דרבי אמר לרב קום מזי ידך ומפרק הקהל לעניין ברכת מזונא
קאמר ליה וכן בר קפרא סבירא רשות לאחד מתלמידיו לברך פרק כיצד מברכין
ופקפן ובירך על הפרנסה ור"ה ברכת המזון ליכול הקהל להפחות אפי' ע"ה אחלה
אחין מזמינין על עם הארץ בדיוקא ע"ב שהכל ולפי מה שאין אנו בקיאין בשיעור
בדיוקא ע"ה לזימון וכול הכא לכהן רשות לכהן ע"ה לבר כיון שאינו מקדימו מעצמו
לעניין כהונה: אין ע"ה כיום כשם שפרש"י בכל מקום שהוא ע"ה כמו נ"ב כדי
לשמרו מוקר כלאמר פרק קמא דברכות ושיילינהו לפורייה בנויה ואל לא סמכינן
ליטן כ"ב כדי לשמרו: הגהה בפי' בכתיבת על כל
על הקהל אין עשויין היינו על מרכבה אבל לא בייחוסן כלאמר לקמן דרכיהו ודב
לחם לא שיילינהו לפי שכשפת מכוס זילחא למיטרח עד כאן: אין מדקדקין בכם
בשמש קאמר ר' למיידי בקרקע שלא שפרו כלל ואף לאור משום כבודן של מקום
לפי שאינו קרקע שלם אלא קמיחל ומשיב הכל לאור בשבת והבנות ואפילבות
שמטעין בניר הקברות מותר וליכא למיחש משום כבודן של מקום כיון שאינו על
הקברים עצמן: הגהה ואם ליקט מוכרן במקומן לאחר
פרק בנאמר הרין הקברים דרב אקלי מיכוס טפרא לפיקפק בה יומא הקם כיון
דלרפואה עבד אין זה קלות ראש ואף לשורפין במקומן אין כבוד של מקום אלא
קבשם אין משום אלא יפשלו שמוליכו לבמקומו עכ"ל: לא אלא שאל לחיי בשבת
מוליכין אלא שם כו' ומפטיר קורא בכי תשא ומפטיר בשקלים וזה בכלל לאולם
המפטיר כולך לאחר הפרשה קורא בשחרית ויש חולקין עליו ואומר לפפטיר
בלא משום דקדיר ומשיכו קדיר ליה ולפיפך אלא קול קול משום
דקדיר ומפטיר מפטיר בשליח מיכוס וכ"ם ר' שם לשבת בשבת ולא ומכוכ
לא טבת שאל לחיות בשבת כו' במקום לוקח למפטיר בראש חדש וכן קשיר אלא
שמואל מפי מבני רבי דוד מפטירין בכל חדש אלא בלא שאל לחיות בשבת
מפטירין ביהויריב מיכוס משום דכלאל בם של ר"ח ושל שקלים כלא שבי ומפלי טעמ
מפטירין בראש חדש כלל לחיות בשבת בראש חדש אלא לפיפך קולם ואף לפרשה
משקיעת בראש חדש בזמנו כלאמר פרק הפועל ר"ח שאל לחיות בשבת שיר של חדש
דוחה שיר של שבת אלי דוחה לשקלים ואלי קשיר קשיר קולם אלא
יוכלן לומר משקיעת בראש חדש בזמנו אבל בשילוי היא שמפטיר ים שמפטיר בראש
של זכריה וכ"ם ר' בשבי יהודה וכ"ם ר' ש"ב לשבת משום לפרשה ניחא קשיר
כתב רבינו משולם בתוך בראש חדש מוקדם לתחנון מפטיר בשל ר"ח
בשבת ים בתשובתו שלפני אחת של אחת שבת שיר מל מפטירין
ובשובתו רבותי שבגרמיזא זה לפפטיר של פרשה וכן היה מעשה בימי הקדמונים ר'
ושורה לפפטיר בשל פרשה שפפטירה של פרשיות בתורה בתלמוד ואילו לפפטיר
של אחת לא מצינו בתלמוד אלא משמה בשלמא על כרחין מתשובה ולפפקד
יבאו זקני קהילתו וקהילתיסבון בלבד ואמרו אלא לשבת פפטיר כ"ש בראש חדש
שאול ופפקד רב בשבת ים שמך מדברי רבותיו ומשמ מצינו למידק שם לשבת
פפטיר שתורה בשבת בראש חדש מפטירין מאי חדש משום שהיו בתורה בתלמוד
עד כאן לשון רבינו משולם: וכתב בספר אלי וזל משעה ים בתלמוד
לכל שכן שאין לומין הפטרה בראש חדש נופלים מפני הפטרת אחת ואחת בשבת
רבי עקיבא יפטיר שם לשבת ובשבת על שניהם בוצר יפטיר רבי עקיבא ואם כן אחת
בשבת על שניהם בוצרה יפטיר שם לשבת שבבר אמר שניהם בוצרה בהפטרה על
רבי עקיבא כתב רשלים בהפטרה לפתי בפרשיות ניחא אמרו משום
ר' אלעי שבשבת לבני בפרשת בראשונה ולא בשבת לפי שם בכל הפטרה לשבת
אין בפרשה בראש חדש ובשבת שחל להיות בראש חדש לפי שם בפרשת פנחס
בנוסף ונדרש אחת בשבת ומוזר וכשלא הקדים את התוכחה ולא ידעתי מאחי
לשם לא מקדים בתוכחה לשם לוכיח קדמי בברכות טוכח מיקמי התוכחה ושוב
לשם לאחרים תוכחות דמשכח קודש פוסק אי נעבי ואם כן למה כלל בשל מכשה
תורה על תכה וכן ושמואל בשלקו פרק הקורא כלילות על ראש חדש שאין בכון
בשניהן כפילות וכן כתב רבינו אפרים לרבינו יואל כשם בשמאת תורה ינאתי
מגיה בשבשה בקרי אף כי שמעתי לבלא זה הזמן אלבב יותר מי פשוטים

ומי סתיר לן לדלג ולא אמר ולדין אמר ולבר אמר ולא אסר אמר ורב ושמואל בתלקו
בדילוג נבי רחם מקום ובדוקק סתירו לן דלא מיפסר: כדי שתכלה שנה
ובקלותי שלנו לרבינו כתיב נאון למה מתלקין פרשת לחם כתים ופרשת וילך שנה
ת"ט קריאת כתיב שתי שבתות בין רחם שנה לחג וקורין פרשת כתיב לפני רחם
שנה ופרשת וילך אמר רחם שנה ואין מתלקין פרשה מטות ומסעי שהן
פרשיות גדולות ופי' רש"י לפי פרוצים לקרות לחם כתים קולם רחם שנה
לפשיק הקלות שבהם כי תבא לרחם שנה וכן לחג קורין במלכך קולם
עברת כדאמרינן הכא קורין קללות שבתורת כהנים קולם עברת: כתב
רבינו יונה טוב עלם ל"ם שיהו שם לפיס ורשם ושוכח וכן פי' רבינו תם וכן
שדרן בפשיקתא ופי' לשוכח יש לומר בשבת שבין סוכות ליום שמיני מקרא מלכך
בשלח מטר קולם לשם נמר דין ולאחר נמר דין כדאיתא בריש ויפק נשקף
לשלם קולם נמר דין ולאחר נמר דין כדאיתא ברחם שנה: אלך ר"י גיאת
כתב שמפטירין שובה בפרשת שבועים לכן דמסיק לברכה כתב שקוטרין שום
לפיס ושוכח בשבת שבין רחם שנה לגיר: כתב רשב"ם ז"ל ואין שמכנס שמוט
בעירבו להיות מפטירין בשמות ישמח משה ברחם ט"ב על רחם שנה שבת שבין
על זה: ורבינו יהודה כתב רחם שנה לגיר כדאמרינן ברפ"ק דמגלה
ת"ו' ימי תשובה נאמר לותם בנוס נדלים ובשמולקין שתם בנביא לומרים
לותם גם בשבת ועל כן לותם שמקדימין שובה לפני גיר ושום שתים לשתר גיר
ומביאין דוגמי מכלין לבקטין לולבהון כדי שתשות הוא בילם על כתן פ"ת
וכתב כל המכיר במכתב זה אין רוח מבחים ורוח שמקום הוא בילמו ואין אין
ת"ח ממנין בן אלא מפטירין שובה בין ימי תשובה ושום שתים קולם לבן ורבינו
קורין לותם בשוב נדלים ודין: ואם יאמרו שבת בין חג ליום מפטירין וידבר
לוד לה כתב שמזכיר שדים לשידם וכן שובה בשבת שבין מקומות שמפטירין
שום שתים תמה רבינו פותם ורוחם וכו' ובגמרא מסיק טעמיה דדבר מאיר שלא
ת"ח כ ילמדו ברכות כתובות בתולה ורבי יהודה תרנגול סיכה למיטתי ברכות ליכא
שלא במגלה ושוב לאיתקש לפ"ת ולא למי למגלה שבתובה אין בשבועה נם
ברחם לומר שמשמע שבשם לפ"ת לא תקיש פתוחה אין נגרש לנגרש: ירושלמי
לפרק אין עומדין ושלפני מיוחי לה שבת בשמעתין שיש קול"ח בתורה ושבתקן
זה שנוע עומד תקיעה יתקיל ממקום שבתקיל ברחמן ואם תאמר ממקום
שבשם ברחמנות נתברכו לפניהם ולא לאחריהם ולאחריהם נתברכו לפניהם
ולא לפניהם ובתיב ס' תמימה שבשם כולה תמימה ופירוש רבינו יונה אלו
כיון שבשתקן לו בשיש לעשות ועל כן צריך שבני לבוך שם לשון שבי שיש יובא
שבני שבוכה שביך ברחמן ורחים מלכי' בתוספתא למגלה ומייתי לה
בירושלמי משבשה ברבי אחיי שקרי' בשבת שבניה שבשבת של טבעון ובשבה לאחר
ובידך עליה ופריך בירושלמי זה קורא ושם מברך אחרי ירחים מכאן שבשומע
ת"ח כקורא משמע דלשם שעומד לקרות בתורה ובידך ברכה שלפניה וקרא שבני לבוך
מכאן יש לפסוק דלשם שעומד לקרות בתורה ובידך ברכה שלפניה וקרא שבני לבוך

בפוקים ושבשר לבני תורה אן לבני תורה צריך לאחוז ולבוך ברכה דשמוש
לשם רוחם שבתורה ויתר ושוב רחים מפרק הקומן דבשר נבי הקלין שם בין תפילה
לתפילה מברך שבים שם של רחם וכן שבת לפי שבת מברכה שלפני שם יד לין
מעבבת של רחם וכ' מכות בן שבשם שהיו שיושב שלעת מברכה דשמוש שבי כמי
מי שקרא בתורה שלשם פסוקים יצא ידי קריאתה ואם שם בתים יברך
ברכה שלפניה ורבינו שפרים תולה עליו וכתב לתפילה דשיש לעבור לין צריך
לאחוז ולברך ורחים מפרק שני דברכות בפרקים שהיו מפני דכתיב כי' שלמה
על נב רחם לין צריך לאחוז ולברך ברכות שלפני קריאתה שהיו ומתפילין
מקום שפשק וקריאת שהיו נם שיש תורה וכתיב נם תמימה ומתפילין לין רחים
מקום שפן פעמים מקום לאחר ופעמים שפן שני מכות לא שם מקום לאחר שם שני
מכות ומה רחים מקוסף למגלה ומן ירושלמי ומה שידוע הוא ש"ח מברך
ולאחר יבא וכן תבן כל המכות כולן אף על פי שיש מוציא וכל שכן שלא
יבא לכל המברך שקורא בקורא לין מוציא לאת שהיים בברכתו שהרי כל לאחר
ולאחר צריך לברך ולקרוא שלכך שיבא שבשתקת צריך לאחר לברך שלא שיבא
לשם תפילה שהיו לשעתו לין צריך לברך:

הגהה ונהיר רבינו יואל מי לאן מקום שכנסין ויוצאין כל פי יוצאין
שברכות הרשמן הרי למוצאין לאת הרבים ושיבא שבשתקת
ליבא למיקם מקום יוצאין שכנסין שקלא לית: שלוחין פרש"י לעזרת שבפרים
שלנו שאין כנלין ורבינו יואל מפי שמעוני פי' כנון לוחים של נלחי וכותבי שלהם
לשפרים כתבי שקלם ואיבם מיוחדין לבך כדנרסינן פרק הכונס על הני לוחי שיבא שתמם
שיבא נדול שבכולן נולל ספר תורה אסיר הרי מיבא בשפר אין על נב שלא
שתמשתן מוח ליב מי שקלא לחוצים ספר תורה מן שלרון שקלם ולקחן
ליל שלא שבוד וכן לבחוצים ושתמשת שלנו נאות לבים של נדלא ושתמשן מוקם
שבני שלו מבוא של האון בשלא כתיב שלא יבא לוחי שתמשן שהרי בשא וכא
שם בשון ולאי לילו לא היה יכול לקרות בספר תורה שלא הוא ולאי מי ווכא שבל
שבא לאחר לקרות שבשא בכל יום שרשון שבשל שחרית ושתמשן קול ולני
שבשל מוסף ואם כן היאך בשתר בכל יום שרשון שבשל שחרית בשבא שלא ירשל וקבל
שבשן בשבו לבחוצים ובחוצים לבחוצים ואתר בגמרא שתר שיבא הולבא שלא ברבל
שתר שולבא לילמל לבייב פורקא ואלו קל שתשת אין בורא עם שדרת שלך ואלא
לבריא ק' ואם שבשן שבבר זבא שבבר קיבל שלם ביזלו שלו על פי בך מוקבו לאחר
לחוליבו ואוקי שתולך בוקבו לאחר לזורקו שתוש בורוא עם שדרת שלך של בל שבן
בגדון זה וכן שתשבט שיבול לקבות לחוליט שתשילים לנולל ואין בגולל יבול לשתות ת"ו
כי לף על פי שקבה שגלילה לא קבה ליקח שתשילים וקבלתי שתי' הר' אליעזר
שגרמי"ש שתשיל שקפור תפקיו פשבן צריך לפשים לך שתשיל על שפשר תורה ת"ו
ולא לך פשבן לומים לשוכח שקטרת ולבניין יש שבללה כל שי שיבין' לבדקה
הרי שוא זוכה ולא שייך ירושב שתשות כל שלשוקו שפר תורה שרוש שקבר שרוש ת"ו
בלא לוחה שוקו שתי רבינו שפיה ב"ל לשני שילי בילים שקם שלבל נטל ולא שקשת
לשקולא קשילן:

הלכות

שקרמט פול המועד הכו רבנן לתת הא המכות משמור ליומל
על פול המועד שאסור בעשיית מלאכה אבי קיימא
לתת לתשרי פרק לין קורשין לומר ל"ת לכל אבי קלתי לתשרי

שקרמי מלאכה בפול המועד היכם אלא מלאכת דלי מלאורייתא לא אין חכמים
מתלקין בין לכר מלאכה לכר שאינו מלכל: הגהה אף על גב דלתשרין
לא אסרן בכתוב אלא לחכמים לומר לך אי זו מלאכה לאורה היכו אי היפשר שהיו
חכמים מקילין כל אי היו לאוריית עב הנפש ואע"ג דלתשרין לקמן לא מיבעיא
ימי אבל מלאכה דלתשרין ואפי' אלא חולו של מועד דלתשרין כו'
על לאו דוקא לאוריית אלא שיש שתך מלאוריית ואע"ג דליעבד מיתין כי ס"ס

שקרמכ דתולו של מועד אלאוריית: ואפילו כל צרכי רבים ירושלמי אלו הן צרכי
רבים כגון ליבי ממונות ודיבי כפות ופולי' דפנויין ושרכין ואפרמין ופולין הקלסות
ומפרקין המכעל מעב' הלימים אבל לא מפזירין אותו ואע"פ שהוסיפו לפרקין
וכתב רמב"ם לא ידענא מאי שנא פלין שנויים שהרי אפילו בשאת מותר וכ"ל
לתמוך ולטלטל כתף הפרטיים: כורם ר' אמותי לדתון בחול המועד כי דרך לדתון
בכל יום ואיכו דומה לתיקון נכורים שאסור לתקנם בחועד אפי' שאינ מכוון
בשעת הרמשנים של מועד אסור לתקנם בשעת המועד ונם תקנת
אסור בחול המועד אפי' שאינ מכוון בשעת המועד אבל דחיכה מותרת ונם כל
שאינה דחיכה כ"ע אלא לכתחלה דאינ מותר לעשות אפי' שלא בשעת המועד
על דחיכה כ"ע אלא על טומאה בחזר בהרים וכל יש"ר שברים ושלנו כתיב ותקנתם
שמיב אלא לטהר שבחו שרב הונא מטומאתן כלתמרינן שהרלי תופפת וטובלת
ערב הונא וכתב תיכף תופפת אלא טובלת ואוכלת לדתון
בחול המועד משום דאע"ג דלתשר אסור אפי' לכתחלה מדרבנן על
שמוחמים בגזרת לדילן כחי שרי ואע"ג דלדילן כחי שרי לתשם מדרבנן בחול

שקרכב המועד אלא אותר לדתון בחול המועד: ואוד הפיב ר' אלכי האותה מביב לשוש
בדוק הלין כרתה לי שרתי לתומרו על אחת בניית הקברות שהיו כשהוברין אותו
כיט כי למה לא יבדוק הין אחיב בחול כי בדוק הלין הין בו משום שחפד
אלא יהא רחוי לומר שהיו כיט של רגלים וכ"ש שבת יום הלין וכחת יקבר
בחול המועד דאיתי במתוו' ויטרי שיטרו שקיב ר' אחמד שהיה מתלמידי רש"י ז"ל
שכתב בשלבות שבל שאתם ג' לילות שהיו בחול המועד ויכול למוכרם אתם ביותר מדוע
הלין ואמר רש"י ואמר אלין בדוק הלין ונקדים ונ"ל הין לחי רואה לאלין בחלק בין חול
המועד ויט בהבר הוא ושלום יבאתו בדבי שמו גם הסיב ר' שאחם מוחטרי למוכר
לאוף ולפרוק רשאו בחול המועד ואין לאוסרו משום שלינה שיעד דשאתה גילוח
שרי לבל מביא הסביה ועל כל אלה לא נאמר אלא כדי שלא יבכה בשבת לפרסם
מכוונים לאוף ולפרוק מיבעי' וכן מותר לדתון בחמיו בחול של מועד כשפרסם
לגילוי ואומר ר' שאם אי"כ לאחר ז' שמותר אבל אלא אשאב שבאתו וכבר שלא
רבינו יהודה מפרים הל ר' שאם יש בהבר לאסור והסיב לפי שבבג ליב ובייטו טעמא
מפ' לאחב' שאסור לשאו ומפי' כימי לא אמי לבילו והסכור לשמי המדולדלין
קא מכוין: כותל הנוסף לב"ש מוף' וכוכבו פרי' דשבי שלבתה לכותל מבר שבערן
מותר לבנותו כדרכו מפני שבנבים פן יבנבו אח כלי והוא שבבותל שמוך לב"ש אי
כיוצא בו לשיבא לאחיק לבבי אבל אם בותל בין ב' חצרות ובבי יש"ר לשיבא לאחיק
לבבי לאסור לבנותו כדרכו אלא שלא בדרכו בגון בר בגרור או טח בטיט או
בוצא ובפא שקרוניו אינו קבו אלא כיים לאחם לבבי כמו בשאוך ב"ש אינו מותר
לבנותו כדרכו ב"ש בפרץ אפילו אבל לשתקו ולבנותו אסור אפי' בשעת וכוסא אלא
שיהיו לשתקו ולבנות ב"ש בוף לב"ש מפני שבבת בשעת ב"ש אם היא מקום שהבבי
בא על עסקי בשעת אחיכא לאחיק לבבת בשעת כל לב"ש לאחתר אף לשתקו ולבנות
בותל אבר אם הוא בשעת וכוסא בל בית אחתר לבנותו אלא כדרכו בגון בר בגרור
וכוסא ובפא ובלבד אלא יבנו אלאכתו בשעת אלא אחתין על השעת כדי
לעשותו בשעת אך אם בשבל אלא שהיה יכול לאחתין עד אחר השעת לא
מיקרי כיון אלאכתו לשון אחר ב"ש ורב על אחו ואלא יפפלנו קודם לרגל ג' ימים
ירו אף בשיטת בינן בשל בתר אחתר אי זהו אחם ואי זהו אחם בתוך ל' יום ימן
לאחם ל' יום ואטעמ אלא שייך זכרו בשר בשל בשלאו אבי זכור רו': אי אפשר בין
שאם בשאת בירו אלוף לא אבבותיב אלא שבוא זאת ובתבה לך ובן אלא שבו של לאחם
אלא להתערב שאחם של זו בזו ואע"ג בשבו אחרשבונים אלא לשבות בירושלמי ב' בשו ב'
אחי אף אם אחי בין בשבוע ואחרשבונים היו בזהרי בתורת ובני בשל בשבו אחי
שבי אבי אם אלא אם בן בשבוע אלא אחי בשבו אבי אם אבבותיב ובן אם אבבותי אלא
יוב אחתר ובלא אחם אחר לוב אחם בשבוע אלא אחי בשבו אבי אם אבבותיב בבן:

שקרמי דשאתר אחר על אחת של אחה אבלן אחיב אחם אחתר בשל

שקרמא

סליק פירקא

שקרמב המועד ליטול בשרים ואם"ס אם בשבועה ואם"ס בשבין: אחליוט אוסר בתרכו
ודוקא לצורך המועד וכולהו מילי דשרי למועד בשל המועד אי שמי לוק לצורך שקרמג
המועד ומיפא דמתני' אמי קאמר שוטין בצורך המועד רבי יוסי מתיר אפי'
רבים בר שמוא אמר אמר בשיטי בלבת אבא לבוך אבא לאסור ישמ בשאר זה ובאומר זה
לעשות תפירות רבות ותפירה אחת למעלה ואחת למטה ובלבד שלא יבין מלאכתו
במועד: וכל שאינו עשוי אינו אומר לגוי ואשמ בדאמר לקמן פרק אי שיהיך שקרמנ
סילבך יש ליזהר שלא לגזוז לגוי אומן לתקן מלבושו או מכלי המועד אף כי יש
לו פתחון פה שלא לא יתקנם ויתקלקלו ואל"ל לבר אחר בשבת כדי ל"א אין
לקבל דאמר לקמן אב"ס לבלבות מועד עקרות בן ואין למידות זו מזו ואילו בבר
אחר פל"ת לבאו"ע לא מיקרי לבר אחר שבשת אלא לבר שבשת אחרים ומתקלקל ניזוק
ודאל ודבינו יוסף ואל ואפילו בם פסקו להיזק היכא דיכא לתקלקלו במוב ודאל מסוף'
בלבר אחר לגרמיכן ס"ס אין שולי רבנים מתקנין מבעלין בחול המועד
יהודה אומר אף ברבעים שכן שולי רבנים מתקנין מבעלין בחול המועד
אלאחריני לתיר ויש לוזקין ואומרים לאומרים אלא שבת רב נחים ואף
לאחריני: מוקדין ריקויים במועד כתב רבי אבי העזרי כי היכי לאחני ס"ס המניח
לזקור וכיוצא אלאים אין טעין ואין מבנין אותם ואין מפיגין אותם בשבון כלי
לזוקם ואם בשביל לשמות מותר שיכיר בירושלמי לבנין חול המועד ומסייע
סורא רבי יונן מלוקק לבניין כיצד אלאם אבא אחרים לשמות עליה אלבר ב"ש
מותר ליטול בשרים בתר ר' יבא ורבי אחרים אף אם לבטל בדלי בסוס וכלבד שלא שקרמד
יכוין למיבני לאחות פי לשקן מקום שאוכל שם בסוס כמו לאחות סוסים אבל אין
בכוין לשרים בית בסוס בשביל לשמור אבל לשרוך סוסים בשרי קיבור וקיבוץ
וקא לשם כ"ש כמי שריין לית ב"ש לבינ לבל כ"ש לבינו כשין לישטרי בגלל
שלנו דולפי לבור לבור בשרים בניין שלא יעשה בשרך בימין קיטורי בילי לשיר
פי לקמט על בלי עץ בשעה לבך ונקורין אותו פרוכיל בלעז והילבך בשם שאסור שקרמס
לבשים לקמט בגדים בחול המועד אף כי בריכות המועד ואסור כמי לקמט בית
יל של אלין קים: פרקמטיא בבר אבא למי ושרי בתב ל"ת על פרקמטיא שקרמפ
המזומנת במועד ולאחר המועד לא מבטל לא שם אסור אלא קיימן בר אבא
אלא זרעים שיבשו ואבנים למיבלבי ומי שאפך זקיו שהקדן בשאת אבל אם אלא
בא לילו לא מיקרי בבר אבא ואם מי שיש לו בפרקמטיא אומם אסור למכור
ובולמכו לו לוקח לו אינ יום אסור בחול המועד ויכול למוכרם עשה ביותר שאם שם
לא יוכרכם עבשו אינו יודע מהי יוכרכם בלבך בטוח ולפי אלי לא מיקרי בבר
אבא וכן פי' ר"ת לשם זה עניין פרקמטיא מיקרי בבר אבא ל"ב בל אסור לוקח
בך אבלך הוא רוצה למכור בבך הוא שבעין שאם לא יוכור שאם לא יוכל למכור
בלבך בטוח והא לא מיקרי בבר אבא לבמו בן לפעמים יוכרכם אבל בבך ויש לבקר
אבל במקום שהקדן בשאת בולפי בבנון זרעים שיבשו ואבנים שהקלישו וכיוצ' שאם
ולפי אוסר ומותר לקנות לבבים שבריכין לשם במועד אין בנפי בין בשמו בלשבן
פרק מי שהפך אין לוקחין בתים ושבפי ובאמת אלא לצורך המועד אל בשאוכר
ישראל ואין לו מה יאבל במועד אל לוקח יכול לוקח ממנו מקוף שיראם למי שמועד
לאינו ב"ל אין לו מה יאבל אאם אלא יש לו בשבוט ורוצה למכו ולהרויח בדי שיהיה
לו משות בריוח אוסר לקמרין בבי יוסי ב"ל שפיים אלא שלא בבר ב"ל אאו
למוזכן במועד ב"ל שרי אפשיט במועד שבי קוברסי' אבבון אפשר שקרמה
להרויח יש להוכיח במועד אוסר ועל ה"ש בשאו בשאו בשבו ר' שמעתי מל"ת כי
יש אפשרין לו ולא יתכן לאסור פרקמטיא אלא אפשר אלא שלא בבר ב"ל אאו
להלוו בבי שרי ואלא בל"ת אוסר ורוב העולם אינן היתר יש להתיר אף על פי
שלעשות בוטה קבוע להשמיר ואשמיר בת"ב: ובבינו אלישיב בתב בשו"ת בבר
סיוף אוד בנוי בבינה של אוסף שבוע ויבינו אוסף בבינה לשמות יום טוב בשלן
מלינין קיוסף אוש תקון אפשר קרי ליה אבי ואבי קיימא לן לשרי לתקן כי ובאור שקרמו
ואשבול ואפשר ואקורות ולשלת שבשבר אף אם בשבו קודם אאו שלא
יבוין אלאכתו במועד להשתין על בגדו סיוף ואוף לשני לבר אבא שיר
סיוף כלים דרך אשפה ולשלת שבשבר בבר יומי אשבו אבינו לשר יעשה אאכל אשתי שקרמו
סיוף אלאכתו בביוקו בוף לאחרים לא יעשה בבינו אלאכתו אלא שבו אאכל בשבו
יש לאשם אוסרים אי אלאכתי אי פועלים אלא יעבו אלאכתו בביוקו אאכל בשבו
יעבו ואף בבינו לשר ברוף אשר בשבוע בינו קודם אאכל אאכל בשבו אאכל לא יעבוד שקרמז
לבבר אבא ואם אין אם אומן בעיר אלא אוא יעשה אאכל בשבו בשבו בבינו בבר
אבא על בשן בנשא:

שעה מי שהפך דב חמא סרי לבורגני לבירים נלוקח למיעבד לבו עבידת בחולה למעבד מפי טעמא מגרש לא סקלי סרשני סוף למסרסי פיהם סקלי כרי פעולה לאו בשכר הפועל דמי אלא ריוח לאו שכר קנוב היכא ואע"ג דמשפין מלאכה מחרת עושין כגון תיקון סטפלים ומיבטלאות כדשריין לעיל מ"ם למיבני לקרופיטה דהוא תיקון שרפי אהוא מעשה דלייט ומיהו מחמת הכא דבשכר לאור לעשות ומשכיחן מהכא שלאור לאדם לעשכיר לת שבתו אף למלאכה מחרת דקבלת שכר הוי עובדא דחול וכיוצא בזה פלת לקמן בו כותב אלם הפילין בשבת פי כאכם ולא בשכר: כל

שעה שאין עושה היום למחר לגוי ועושה פלת אם בשבל דחמיר טפי מקבלין קיבולת

שעו כמועד לעשות לאחר המועד כדאמר לעיל לא שנו אלא בדבר שאין מלאכתו נגמרת במועד אבל דבר שמלאכתו נגמרת במועד אפילו לאחר המועד אסור שנאמר ועשית כל מלאכתך וכל דבר שמלאכתו נגמרת במועד אפילו לאחר המועד מותר שנאמר אך אשר יאכל לכל נפש הוא לבדו יעשה לכם ואומר אלא מה שיאכל כל נפש וגו' ואומר ושבתי שבת ומנוחה ביום השביעי ואומר ויכל ביום השביעי ואומר ויכלו השמים והארץ וכל צבאם ואומר ויכלו כל העבודה וגו' ואומר ויכלו כל העם וגו' ואומר ויכלו כל מלאכתם וגו' ואומר ויכלו כל מלאכתו

אלא לישתקי דכמאן דלישתקי דמי אז מלאכתיכי ובגון שאת נשאת דם ל' לישתקי
מיכן ואילך לישתקי שאת אשת יקבר ביום טוב דשמן עבי עממין אז עממין אז את ביום
טוב דשמן למחר ביום טוב שבי יקבר עבי עממין אבל עבי ישראל כגון כגון לא איכא
דאיכא עממין ונם אמור לישראל לעשות מרן ותכריכין אלא אבל יעשו עממין
אבל ישראל יבשמוהו וינחיתוהו לביתי הקברות וישיימוהו בקבר אפילו בי"ט דשמן
כך פירש רשב"ן דמתוך שמותרת הוצאה לצורך הוקרת המת כמי אלא לצורך כיון דשוי
צורך מצוה כלקבן פר' קמא דביצה בית שמאי אומרי אין מוציאין לא את הקטן
ולא את הגולם ולא את הספר לשרוף הכתבים ואית אלא מקוירין ומפרש בגמרא
טעמא דכ"ם דמתוך שמותרת לצורך אוכל נפש הותרה אף כמי אלא לצורך כיון דשוי
וכלבד שיהא בו צורך מצוה דכ"ם דאמרי קטן למולו ספר תורה לקרות בו וגולם
לבנות בו: הגהה מהר"ם אלא למר דבעי את ביום טוב דשמן יעשו
בו עממים בו אם למחרתו ביום טוב דשמן יעשו בו עממים פירש רש"י נמי
שבת גבי עובדא דהוא ביום טוב דשמן ואמר להו לישתקו ולא ידעינן מי
מלאכים מי מלאכים אלא למר דבעי יהבן ואמר להו לישתקו בגו עממים ול'
דבר את ביום טוב דשמן וכו' ופר"י אלא הוא דוקא דלישתקי בגו עממים
וכן בקבר בעל הלבוש גדולות מתן לשכיב ביו"ט דשמן והוי ליה אלא מיבעי עד למת
טרחינן ומייתינן גויה ונקברי ליה ומי ליכא עממין אלמא לישראל למיקברי ביום
טוב דשמן ואף על גב דשרי וביום טוב שבי איכא לליכא גויה לישתקי ניים
יעשו בו ישראל משמע דלא קברינן ליה ביו"ט דשמן על ידי עממים מי מיבעי
עד למחר ונפי לכריסיה גריך לפרש למר דוקא למחר לא אמרן אלא לישתקי
דלי אבל מת למחר דבא ביום טוב דשמן ואיכא למידע דלא משמע
שבי ונם לא משכחר כלל אלא יפה בבוד הברייות לזוקא למיירא לגנאי שבות דרבנן
ואף על גב דלא שרא בבוד המת הוא אלא לפליגי והמלקא מטעמא שרי זה משום
ועוד איכא קושטא דשרא לישתקי ביום טוב למר דבעי ואיכא ואיכא מבני
לא מייתינן הוא ואזמן הוא אין לפשוט מטעם זה כיון דאיכא אבני איכא כמו שאין
כזכרין מנילוי לפי שאין בפשים מצויין ובכי האי גוונא לא הוי בבר שבמכיון ורב שפת
כמי לא כתבו בהלכותיו אבל רבינו תם פירש ממיר בבבר ונם רבינו תכבאל מפק
כרבינו ומשמע לירש בברפת ושמע כל ברכי המת וככנו עמו על מפניהו לביר
מפרת וקברוהו שמח ובשם עליהם רבינו תם משום דאמרינן במסכת שבת נפרק
תולין לשלא לזו לבני בשבר מת לא יקשמקו בו יהודים ולא אמרמין לא ביום
טוב דשמן ולא ביום טוב בי"ט לפי שאין בני תורה ואין רוחם נוחה לשת לאמרינן בשם
עז בשלהי פרק רבי ישמעאל ר' חייא בר אבא לישלא לנבלה ולשר להו קרמוסין
דשלגי גוים ואבלי ישראל לפי שאינם בני תורה ואין רוחם נוחה לשת לאמרינן בשם
כמות שהוא אי לא שאינו עולה על שולחן מלכי ולא מתמיר בשר לפי שאין אבן בני תורה
ועוד היא אומר רבינו תם דלפי שיש יהודים שמשתלחין במלאכת הגוים לבקוב לשם
ולעשות כל צרכם ובגון בשבבו שבגוי קופר הקבר ועושה הארון והכריכין וכל
דבר שהוא לימור לתוריית לבל טלטול והוא לישלא קבת עושה ישראל לתוך שהוא
הוכחה לצורך הוקרת המת שלא לצורך והוא לישלא קבת מהוא: עד כאן לקוט
מהר"ם: בעל העיטור למר דבעי את ביום טוב דשמן
יתעסקו בו עממין ביום טוב שבי יתעסקו בו ישראל ואפילו בשבי ביום טוב של ר"ה
למר אי זוטרא לא אמרן אלא לישתקי אבל לא לישתקי מסקינן ליה דב אבי מ'
אף על גב דלא לישתקי לא מסקינן ליה מ"ט יום טוב ב' לגבי את כתוב שיום בבבן
אפילו למיבד ליה בלימא ולמיגז ליה אמה ונרסינן בפרק ר' שמעון בן מלאכתו
הוא בבי בשבי לא אמרן אלא לישתקי אבל לא מסקינן ליה מלאכים מי מלאכתו
ואתא לקמיה דבבי יוחנן ואמר להו יתעסקו בו עממין ואמר בבא וכו' ופירש רש"י
ביום טוב שמותר לעשות הוא לשרא ליה לאשבחי מי מלאכים מי מלאכתו
הוא בבי בשבי לא אמרן אלא לישתקי אבל לא מסקינן ליה מלאכים מי מלאכתו
ואתא לקמיה דבבי יוחנן ואמר להו יתעסקו בו עממין ואמר בבא וכו' ופירש רש"י
ביום טוב שמותר לעשות הוא לשרא ליה לאשבחי מי מלאכים מי מלאכתו
שמא מיבעי לפפולי ליסור לתוריית סריגן וקנרות כמועד פירש רב אלפס בבי
מילי לעשות בשאינו לצורך המת אבל את מטה לפבי מוסין ולשילבא לליכא
מבני מיסיבן ולשתא לליכא מבני מלנין בתר מבנא ושמעתי שלבינו יעקב ז"ל
ממתיר עד בבן: בתב רבינו נסים בלי אמר מר זוטרא לא אמרן
אלא לישתקי ליכא מאן לאמר אמר זוטרא לבתלה מילתא לרבה קאי אלא עבדי
ביום טוב דשמן על ידי עממין ולא ביום טוב שבי ישראל אלא לישתקי
אבל לא לישתקי לא ופירש אין מסקינן ליה בבי בשבי לא אמרן אלא בדשלגי
שיש בהם עשה ואי אפשר לעשות בלא ישראל אבל מי שאין בו עשה אפילו
בשבי לא אמרן אלא לישתקי ואפילו בשבי לא אמרן אלא בשאין בו הפסד
מרובה אבל יש בו הפסד מרובה אפילו ביום טוב שבי מותר ואפילו בשבי
לא אמרן אלא לישתקי אבל לא מסקינן ליה בבי בשבי לא אמרן אלא בשאין
בו הפסד

ובועל בגיללא מצוי ופורס לקבור את מתו וכוסח ז' ימי המשתה ולאחר כך כוסח ז'
ימי אבלות ופי' רש"י הכא כיון דכבר התחיל בפורס כל לבניכם כמו רגל ושבתא לפי
דכבי הכא לחלי למריכן לאתי עשה ולאי ליחיל לאוריתא ולאי עשה לחומ'
דרבנן לאו תמיר חומא מיו טוב שהפרו ותלויהו מלכבן אלא מהכא ז' ימי המשתה
קודם שיתחיל באבלות לא כל כי סכיב סיכבא סיכוא טוב שלאחרון שהתחיל במועד
קודם שהגיעו ימות המועד וכיצד יהודה מפרים שקדם על לכבי רבי מתחיל
לחשב מרגע שנגמר הקבורה אלא מיום שנגמר הקבורה ואפילו שהתחיל בו ביום
ביום ולמחר מפרק בתרא למועד קטן לי נמי מהכא ימי אבלות כמועד נרגל
לי אבלות למעוקרין קול לאתי עשה דרבים ולאי ליחיל ולי אבלות דשתא
קול פי' שמת ברגל לא לאתי עשה דרבים ולאי ליחיל ולי אבלות דשבי
ס"ל לשלש ולומר לכיום טוב לאחרון נוהג אלא ש"מ אבלות ביום טוב שלאחר
המרון כלל נרסיכן פרק התכלת אמר שמואל כלי קוסם חייבין בביכורים כו' על
ומשם שמואל בזקן שעשה לבניהן שבטור מן הביכורים כו' פירוש כל זמן שהוא
בקוסם לבניהן פי' לבכוריהן ושהיה שעתא פי' לוקח שעה שמת ולאי רמיכן ליה
ביכורים משום לוגא לרש פרק עושין פי' מטולין ביכורים בטלית שעתא תימא
על מכסא שלהן שמחזירין ביכורים מטלית של תמרים ואוקי אמר רבי כי ים שמך
למכסא שלהן שמחזיר לשמש לשמש נוהג בהן קבלנוהו תחת מרגלותיו של
אחד והחזירו תכלת שמפלניהו ושמעתי כי רבינו נרגל מ' בשעת פטירתו ביכורים
פון ובשפקו בלבריו אם יש להסירם מן הטלית או להוסיף פון לאחרון ויש עושין
כן ויש עושין כן וטוב שלבר להסיר מן הכ' בכפות ולקוטרס כף מן הכפות:

תניא כאחד לבבי הנוסח הרי הוא כאן לבבי: משנה היה בשעה שאמר
שהיתה רחוקה מכאלה מהלך ל' יום וכאן יהודים ושמרון לה הכאתו לשך נוסח
ובשעל לרבינו מאיר ואמר לה לשתאל לאמר פרק כל פנט הטולה נט מחזיקת
היה ולבינו פולה לו וקן נוקנו לה נחוקת שהיה קייס וכן הטולה שהלתו כו' אמר
בגמרא לא שאנו אלא שבינו פולה לו פולה לבל שבינו נוסח לה לרוב נוסחין
למיקה ושמריכן לילמא מייק ושם לשמריכן פרק שנועת הבנות בנון שהיה כת
סביים קרובין בשהותיהן ושהותיהן נוסחות ושם לתימא רוב נוסחין למיקה אלא הפ' הקטל
מין שפי' קטל אלא לשם פרק כל פנט שמריכן רוב נוסחין למיקה אלא הפ' הקטל
שלם של נב לרוב נוסחין למיקה שחיין לבניכו שבבר מתו אם כן בנדון זה
נשפיקה אם כאן יכול ליבבם בה ושניה אם בשפיקה היא קטנה שהיא מתבלבלת
בשלומין בה לאמר ליבבם בה אלא מאחר שלא יחיו לה הטומאה לקנות במשכת
זכין הזה והטהור כו' על יכול על הבאר על הבשפל ועל הדלתים ועל המטה
בזמן שהן מקבילין פירוש אלמן אבר שמתמוטטין לבאן ולבאן כמו חיבר טמאין
וכן עלו בשילו שבשו רש"י ובשוכה שבשה רש"י ובשולם המנרי בזמן שהיו קבוצ
במסמר של בבשם ושל הקורה ושל בלבלת בזמן שהיו עשויין בטיט טמאין ורבי
יהודה מטהר וקיימא לן בתרא קמא לחלי אפשר אלא שיטיט ולא בחרי יהודה ובבי
מת כמו שתבארן כי היכי דנוקא דמטמא כמו בשיטט לתקן בתרא לשלומין
ומייתי לה פרק המקבל בהמלך בבית הפרס על מאבנים שהוא יכול לשפיטה
ושל שלם ושל בשמש שבארן רש"י טמא פירוש מפני שהוא שיטט בשעה בשעורה
אבל אם בשפיקה גדולה שהיה רואה בשעורין בה אז מותר ליבל ובלבד שלא
יתקרב אבל אחת בתוך הבבית אחת מפרק בלאחרין פרק משום מלאחה בשוטה את
קוסם לרבע לאחת שלו ובבי לקן בשבת בשעורין ושיטור שיהו בשפיקה גדולה
שהיה יכולה להשיט שלא בשעורין בה אז טהורים לשלם פירוש שהשוטה לבאן
ולבאן בשפיקה בבבם בה: שהקיפן בבוזי לשפילו אין את אלא נוסח נרוך בתן
לפרוש משום דקניא הקם פרק שלשה שהיו מיבין בבוזי לשפלו על שעת מיתה ר' מאיר
אומר בשהיה על שעת שיחות ואמר רים לקיט נוסח לוקא בישנו לאחן לאחר
להשלו שפילו נוסח ושיחות לן בתרבן לשלם על נב לאחר בבי יוחנן שהחזרת לורחין
לוקא בישנו נוסח לה לשפיל ורשבי היה בשלבות גדולות בשפיקה ושבילו לשים
שיהה בנוסח לה לשפיל ורשבי היה בשלבות גדולות בנוסח ושבילו לשים
שהקין אין את אלא נוסח שלא בשלבות בשלבות בשלבות בשלבות בשלבות בשלבות

מצטט קטן כותב ניסן מבעוד ומניח מקרעין לקטן מפני שנמצת נפש מכאן ים
שקקפ לכותבי שמין מבעוד קטן ומפ דאמרן מכאן ואילך אין כותבין מבעוד
שקקצ ואלו מכבסין במועד שנא ממדינת הים ובשא מבי שלמוניס ומנוקב שמתירו
לו מכמיס כילדיו ומי שנשא על נשים והוקר ומטפחת קידים ומטפחת הספרים
ומטפחת ספפג סודר והזנות שכלו והילכו כל העולי מטומאה לטהרה פירש רבינו
שבדרשה לבבי בעל קרי שלירש לו קרי במועד ולפיקוי מי נשלח שכא שמנשא
במועד ומטפחת הידים והספרים וספפג פירוש שלוכחות מבבסים לוקה במועד
ואפילו בכסנן ערב הרגל ושעמא מפי שמקלבלים תמיד וברייתן כיכום תמיד
ואין כיכוס אסור אלא שלא יכבסו במועד כשאין מלוכלכין ואלו כיון שמקלבלים
שקקר תניר מיתר לכבסן במועד: אבל אסור בקלמר תורה מלשמר ליה רשמכת
ליזוקקל שפכת רוס ומכבת מפי שלריכין שפכל אסור בשלת שבת ואין לקטוח
מפי שבא תרבי דגמר מיזוקקל ובשפר מילי למירתא ליכבת ים לומר למשמע
לא בא להתמיר על יזוקקל אלא לקבל וכל שהוא אסור לו בכל שכן לאחרי ירושלמי
שפכת מכאן שבוחין על שמתים עוד נרמיכן בירושלמי אבל שוכח הוא במקום
שקקא שאין רגיל שאין זה שמתה מפי שלתני לעבין אבל אם בשבת בעל בריח זה הוא מעשה
ושאלו אל שרב רבינו שלישבר מגרמים והורה שלישבר בעל בריח ואם לישכנו
לשטוח וכן הורה רבינו דוד בר קלונימוס וכן נעשה מעשה לפני חבי העזרי
שקקט וכן הלכה למעשה: ואם רגיל בריכין לו מותר טעמא דרגיל בריכין לו לשתלמד
מאמרם לעולם יכנס אדם בשלרים קלי שמא מוכה לכשן אבל ואין כאן אחר שם אלא
הוא אף על פי כן אסור לקרות בשחרי לכשין דלמא מכוה היא דלשכין שקילת שלא
מפני דרכי שלום כשיתקנה ושני בירושלמי שעושה וכל שכן במקום שלמי שכא לשם
רב קרי בכבי ורב הונא קרי בכבי בפני רב שמי ורב שמי לכבי פשיטו הוו ומיב
כשמת אבל אבל שאינו כאן שאסור לעשות ולקרות בתורה בתוך שבעה:
שקקי תני אבל ובאן מותרין בגילוח הרי אבל כיצד שמי מילים שאל שמיני אלו לפי
בשבת ערב הרגל אבל שבת ערב הרגל אלא שאל שמיני אלו להיות בשבת
ערב הרגל אבל שבת ערב הרגל שאל שאל שמיני אלו בשבת ערב הרגל
אבל בשאל שאול ומולים מכמים לשאל שאל שמיני אלו בשבת ערב הרגל
שמותר לגלח ערב שבת לא בריכה שאל שאל שמיני אלו בשבת ערב הרגל אבל
ברא שבת שאל שאל לא בריכה שאל שאל שמיני אלו להיות בשבת ערב הרגל
אבל בשאל שאול ומולים מכמים לשאל שאל שמיני אלו בשבת ערב הרגל
שמותר לגלח ערב שבת לא בריכה שאל שאל שמיני אלו בשבת ערב הרגל אבל
בשאל שאול ומולים מכמים לשאל שאל שמיני אלו להיות

שלקצ לרחוץ כ"ח יום תמוז ולקוץ רשמן למאור ז' וכדעתיל יום ס' לפילו כל דמן מותר בכל
מילי דשם נכוו בימי שבלו דקל מקנת ביום ככולו: פי' רלמלים לכ"כ מל יגלם

שלקצב בתוך ז' למאור שלשם לא מממירין כ"י מלי ומרי לרחוץ שמך לעד"ר שלם יגלם
למשם למרי שלמי ולילם ולכם לוסרים עד שלילה נכון קוח להמתיר ומעשב
העולם נהגו להיתר: נעשה מיכח מלבי מר כח קנרן כרגל עולם לו למכיין ל' לו

שלקצג לא ומסקינן דרגל עולה לו למכיין ל' כיין דגזירת ל' כנון ניהון ומספורת כרגל
כרגל כגון לם מתוקנקר כרגל מוכח ז' למאר כרגל ומי כרגל שמוש הקנור למילך
עולה לו למכין שלשים יש לומלים לכיכח דבריך למכות ז' למאר כרגל נרלם למ
דבריך לעשות הכרלם כלמרי לכילה לקשנח מיכח כן נם ברבי יהיש מפרים פירש כי כן היש

שלקצד מכשיו של מי שלח שם שמוש שבת כל היום ברלשון יום שלם לפרו לכל
מין מכרין מבלתי לשם רכיכו לו מיכו שלמר משם רכיכו שם שלם לפרו לכל
יום רלשון עד שלילה לשין מכרין בלילה וכיכו רלים מלכתיב ויכח העם להכרות

שלקצה לת דוד בעוד היום ושתרנוס מוכיח כן נם ברבי יהיש מפרים פירש כי כן היש
מכרו של מי שלח שלים נם כל היום ברלשון עד שלילה ישן שלח רבה ליהמת
משל למריס: תלר קיים כפיית שמטה קודם לרגל ג' ימים שין בריך לכפות למר

שלקצו ברגל לל שלינז ומכמים מומרים לפי יום ש"לפי שעה שלח מכלן דקדק רבי
לכרלם מלקתי קיים ולל קתני כמתני' הקובר מתו ג' ימים כו' למלמ רבי'
שלינות קודם לרגל לכל לם עבר ולל קיים לו ביום לו מיוד שין רגל מפסיקו

שלקצח שלח יפה שוטח כשר ממכח ילפינן לכל לכל שבשלה שלח נהג שלינות בתוך ז'
שמלים לומו כל שלשים חון מלריסה שלח עבר ולל קרע מלכל בשעתו שמיו
קרע למאר ז' כדלמרי לקמן מי שמת לו חלוק ונזדמן לו חלוק חוך ז' קורע למאר

שלקצט ז' ימו קורע ומוקף כשאר מתים: תלר שמועה קרובה מוכחת ז' ול כל הפיר כל
רש"י פרק מי שהוציאוהו יש ז' לריסים ולקכנוסת ולהספורת שלשים לניחוך והייכו
כשרלי לעזיל לרחיצה מותרת למאר ז' ואסור הוא לשם ילפינן פרט פרט מכויר

שלקל ונקיל שלשים לשספורת ולניחוך: ובדלם לרבינו מלייר לשם שמש שמועה רחוקה
בלילה למקנת שלילה ככולו ואפי' דנפי' ושלשים לם למרין מקנת ביום ככולו לם
ביום כלמרין לעזיל ונם כדלם לי לשכל לם למרין ביום מקנת ביום ככולו לם

שלקלא שבת שלח ל' יום שלשים עד כאן לחמה ולילה מלמרין פרק כבי למנלם
וכן שומרת יום כנגד יום לם תטבול עד סיכן לחמה ומסיק נמרל שלקל לעשך
שמיכ תהוי כרלים רלמוכה של זב כשוף טובל ביומיה קל משמע לן כיון לבעיה
ם ורין ספירין ביומה הוא שלמל כל מידי לל שליך ביומיה לבעי בספירה לם

מלרינן מקנת שלילה ככל היום עד כאן לחמה למלרינן ומיהו לעניי שמוע רחוקה
ל' ם בעיה ספורים שלח שבה לחת שלקל לם לפילו בלילה כלמרשין:

שלקלב ונרלם כמי לשכל נז שלו לם יבא מפקח ניתו עד כאן בחמה לומיה לשומרת יום
נכן כיום שלשים לם יגלם יש שלל לשין לקרות על שמועה רחוקה ורלים מלרש
לספסים מעוכלת דרבי חייה לשקל לים שמועה רחוקה ומ"ל לשמעים מלון לי
מכעלי והלך למרי כולהית שמרשין ומסיק ס"ש תלת כו שמלה קרא שם לשין
לקרות על שמועה רחוקה ולין לשקשות שם כן שמלה לם לשמר כמי שבת מיכח
שמועה רחוקה לינו קורא ולל שלה תשיב שלח ממלי לכוה עוכלת שלון ושמר
לשמעים הולך כלי לאחרי ושוב רלים מסק לשמר שמע שמועה נשבת ומ"ש
כשבת רחוקה לפלינו לשמרלי רבי מכי שמר לינו קורא רבי מכיכח שמר קורא
ולכלבתא כלברי שמקיל כשכל כלשמרי נכל לוכבתא כשלינות וכל נכן כיכח לשמע
לשמר שלשים לשינו קורא וכן כשב שלא לשינו קורא על שמוע רחוקה וכן שלכם

שלקלג למשמע לשל שמועה רחוקה לינו קורא מון שלכיו ושמו לשפי לשמר שלשי קורא
שמע שמועה קרובה ברגל ם רש ביום שלשים ולשמר ברגל נשבת רחוקה וכן
שמע שמועה קרובה נשבת ומכשלי שבת נשבת רחוקה עולה לו ולינה מובנת
שלח יום שמר ולפ של נב לשבת עולה לעבין שלינות שלל לם לשמרין לשמעת
נשבת לשינו כשלינו שמע נחול לשינו טעמ"כין לשילו שום שמע לשמר לם שיילח
עליה שלינות שלל ים שלשים ם לכ נשמע נשבת כין שלח נהנו ביש שלילה ממש
לי לנו לעשותו ביום שמר לל שמע נשבת שהוא יום כ"ט לו ולשלי נוהג שמר נשבת
ז' ל כמו שמע לשמר ושילו שמע לשמר ביום ל נוהג ז' ול"כ שמי נשמע נשבת
יום כ"ט ונ"ב לשילי שכ שמע נשבת שהוא יום ל' לשילה ביש שבת יום כ"ט ביכיו
שמו ולם ל' נשמע רחוק ושל לכתי לם רחוק עד יום ל' בשנוחו של יום כשרש
לעזיל שלח לשרי שקל שלילה ככל היו לשמר ל' של שילה נר לרבי שלי ל' לשפי שם
שכוכים ניחוח שה שכתו לכ שמע ביו ל' נוהג ז' ול ובניו שלי שבת שלשים
שמע שב ביו ל' לוכ יום ם שמע בחלכי שלי נוהג ז' ול ובניו שלשים
שם לשנו לעזיל שלי שרבות ולשמר שלשים ביום שלשים ביום שלשים ביו כשרש
לשמר ל שלי שבת שלשים ביום שלשים ביום שלשים ביו כשרש לעזיל שלח
לשרי שמקל בשלשי שלי שלשים ביום שלשים ביום שלשים ביו כשרש לעזיל שלח

שלקלד ובן שי רבן שמעון בן נמליאל לומר כל שבשה כשלש פירש שלשים ביו כשל
כלברי שמקל בשלשי שלי לעזיל שמועה וכן ל' שלינות לעזיל כשל קל'
ובן שי רבן שמעון בן נמליאל לומר כל שבשה כשלש פירש שלשים ביו כשל

שלקלה ונקמר רב לשי שלם מת ביום שלשים כשכל שבוע לריו ביום שלפניו וביומו קולף
ושוב לפי שכריכה הוא לימר ביום שלאחרון שלייכו יום ל' לכל מלקמה
ביום שלשים שלפניו היינו כ"ט כשלש שבשה לם נשבת שבוע רחוקה משובלת

שלקלו דרבי חייה שלח שבה לן הבשלה לכל שבוע שלאחר נוה לשוך כלון לשמיו כלינ
המיון כתוב בשם שפשי שלם לו שמו נשוב שמועה שמיה לקרוע נשלכות
קריעה נשוב שמועה יש שלשם שלינות כשכר נשם כתוב על מתו קורע ביום
קכורה שמועה ולל ביום שמועה שם שמע שמועה ולשלים כתב לשילו ביום
שלכורה לל יקרע נשוב שמועה ול"ל כתב לשילו ביום שמועה קורע נשוב

שלקלז שמועה ולשרין כרלים ובן מנח בירושל"ן כן פירש שמיימוניקנרשי ושוב יש לשמוך
שלכני רבי לכרלם שבשלים שבשה נשם שבני כי שמבני שין שכרין לה שלכל
שמועה נשוב שלח של שלשות זקופות בו שלמל ליש שבשה נשם וכן כתב
שלכיה ושבוע שלוה שין שכרין שלם שבשה שלם שין שכרין שלם קרוע של שת

שלקלח ובלבד קרועי שלשייש לשבשל כשלה לר' לומן לשך שמועה ולל שבשל ליש
ר' שבא ובו' שמע ליש שבשה שמועה שלר' שלינ שלשלינות נשבת
לכל שלו לשין שבשה שמועה ושבוע שלוה שין שכרין לשם שבשה לשם
לשך שבשה שמועה ושבוע שלוה שין שכרין לשם שבשה לשם שבשה לשם
שלשלינו כשה שלשבשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה

שלקלט לשמר שכיב כלל כלל לם: לשמר שכיב ליש בשל ושבוע שלוים שלקל

כריס וקלא בלפים ללכר דמשכב קרא קס וקרא משומד כו מכלן דקריב משומ
שקמא ולס קרא מיוסב חור וקורא משומד: ת"ר אלו דברים שאסל לסור בהן לסור
במלאכה נרסיכם נסיכם בשלילת הסגדל ובקסמים כמטה וסכור לקרות בקורה
בכוכבים וכקוכבים ולעסות במשכה בשלבות ולגדוד ולס היו דבים צריכין לו מוקר
ולין כמכא כו' לדבון סלורם נרבים כשוכלא דר' שלדם כל היום כולו ולסו לסמי
מתורגמן אלא הוא לוסב ליוסב אלא והוא לוסב למתורגמן וכ"ש שאין לו לדרום
נרבים שבמוקף ולס על דדרם כל היום כולו לוסב אלא ולסר למתורגמן
שקמג ומתורגמן מסמיע לרבים ורבינו מכי דעזרי כתב סמכבא הוא שעוסק בשלבות
לכל ובדברים הכוללים בשעשה כלב ובמסכת שחות מדאמרינן פרק בתרא
דקדניות כל מנות הנוהגת בלבל מהנא כשר ותלמר לגבי שר לכל קורא הוא
במקום שאין רגיל לקרות ושוכח הוא במקום שאינו רגיל לשמוע וקורא בדברים
פרטיים שבירושלמי וליוב לפי שאין בהם שחות לב וכן יש בירושלמי לבטל שבילות
שעוסק במקום שאינו רגיל לשמוע אלמא לבלל מלמיהו מדאמרינן לה ורישא לבסמיר
שקמד ומיסא להקל: הכוללכן פרק שני דשבועות מבטלין תלמוד תורה להוצאת
שחת וכו' ומפרש סהם כלל דמבטלין תלמוד תורה להוצאת שחת בשאין לו כל
נרבו אבל יש לו כל נרבו אין מבטלין וכשם שבי נרבו תריסר שפי נבריוסיתא שפי
סיפורי ולילא דמתרי תריסר לפי נבריו ומכיוסו סיש לפי סיפורי עולא אמר
בשיעתא כך בשילסה שסים ריבוא ובני מילי למאן דקרי ובני אבל מאן דתכי
ליה שיש רבי כתב בשלשלות דרב לשפי ומחילה שמשיכין למאן דלא קרי ולא
תני אין מבטלין אם יש לו שתעסקין כדי קבורה ודוק בשאת הוצאת הוא דמבטלין
שקמה אבל כל זמן שמבטל לקוברו אין מבטלין תלמוד תורה כלל לא גדולים ולא קטנים
דאפילו נבי תכם שאת הניח שבית מדרשו בטל אבל לא שלר מדרשות: וכתב
רבינו מיוסי תיוקת של ב"ר אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
שקמה בשבי אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת דאין לומש אבל יש בו שעה
לבטל שאין בו שעה ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקמו אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקמז אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקמח אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקמט אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקנ אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקנא אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקנב אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקנג אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקנד אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקנה אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקנו אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקנז אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקנח אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקנט אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקס אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקסא אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקסב אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקסג אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקסד אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקסה אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקסו אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקסז אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקסח אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקסט אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקע אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקעא אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקעב אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקעג אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקעד אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקעה אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקעו אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקעז אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקעח אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקעט אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקפ אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקפא אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקפב אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקפג אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקפד אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקפה אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקפו אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקפז אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקפח אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקפט אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקצ אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקצא אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקצב אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקצג אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקצד אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקצה אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקצו אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקצז אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקצח אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקצט אין מבטלין אפילו לבעלן ב"ס אין מבטלין אפילו בשעת הוצאת שאת דאמרי בר כל
דאפילו בשאין לו אלא שעה אחת ואבל דאמרינן בירושלמי אלמא בשאין לו אלא שעה אחת
שקצי

אתפיהו והדר ויען אליפז וגו׳ תניא בתוספתא אין שאלת שלום לחבירו בתשעה
באב ולהדיוטו׳ משיבין בשפה רפה כהנו שעולם שלא לשחוט ולהכין סעודת מוצאי
תשעה באב עד לאחר חצות ולשון התוספתא משמע כן דתניא מתקנין בתשעה
באב למוצאי ט״ב פירוש מסוף היום כמו ממנחה גדולה ולמעלה דומיא דיב דמות
בקניבת ירק מן המנחה ולמעלה ת״ר אבל שלשה ימים הראשונים אינו הולך לבית
האבל מכאן ואילך הולך ואינו יושב במקום המנחמין אלא במקו׳ המתנחמין מכאן
ראיה שכשהולך האבל עם שאר אבילי מתים לבית הקברות שיש לו לעמוד אבל
האבלים בשעת בדוק הדין ו״א ב׳ ימים הראשונים אינו הולך לבית הקברו׳ ללוות
עם המת ונהגו כמי שבליל תשעה באב הולך האבל לבית הכנסת וכן למחר עד
גמר קינות ושוב הולך לביתו ומה שנהגו ליושב עם האבל לפני בית הכנסת ומלוין
אותו לביתו אומר רבי אבי׳ העזרי שיש סמך ממסכת מדות כל הנכנסין להר הבית
נכנסין דרך ימין ויוצאין דרך שמאל חוץ ממי שאירעו דבר שמקיף אומ׳ לו מה לך
מקיף לשמאל שאני אבל אומר לו השוכן בבית הזה כו׳ שאני מנודה אומ׳ לו השוכן
כו׳ ואף על גב דלא מפרש התם שבשבת היו עושין כן בפירקין דרבי אליעזר בס״פ
יו׳ איתמר הכי והכי איתא התם ראה שלמה שמדת גמילות חסדים גדולה לפני
המקום כשבנה בית המקדש בנה שני שערים אחד של חתנים ואחד של אבלים ושל
מנודים והיו ישראל הולכין בין שני שערים הללו ויושבין שם והנכנס בשער חתנים
היו יודעים שהוא חתן ואומרים לו מי ששיכן שמו בבית הזה ישמחך בבנים ובבנות
והנכנס בשער אבלים והיה שפמו מכוסה היו יודעין שהוא אבל אומר׳ לו מי ששיכן
שמו בבית הזה הוא ינחמך והנכנס בשער אבלים ואין שפמו מכוסה היו יודעין
שהוא מנודה אומרים לו מי ששיכן שמו בבית הזה יתן בלבך לשמוע דברי חבירך
ויתן בלבם שיקרבוך כדי שיבאו ישראל ע״ח בגמילות חסדים ומשחרב בית המקדש
התקינו חכמי ישראל שיהיו החתנים והאבלים הולכין לבית הכנסת ולבית המדרש
ואנשי המקו׳ רואין את החתן ושמחין עמו ורואין את האבל ומתאבלין עמו ויושבין
אתו לארץ כדי שיבאו ידי חובתן בגמילות חסדים עד כאן לשון המדרש ואף
על גב דפרהסיא הוא מקום מבוה שאני ומשום פרהסיא אמרי׳ בקושי התירו לנחם
אבלים בשבת והא דקאמר שיושבין עמו לארץ משום שרוב עם לא סגי להו
בלאו הכי ומשנה ממקומו כדי שירגישו הכל כדאמרינן לעיל שניה יוצא ואינו יושב
במקומו ובשבת כמי שיוצא אינו יושב במקומו ונהגו משום כבוד המת שגם שאר
קרוביו משנין את מקומן אבל בשבת ראשונה אינו יוצא מפתח ביתו מעשה היה
באבל ששלח אחריו שר שלו לדבר עמו ושאלו הדבר לרבינו שמחה אם מותר האבל
לילך אבלו והשיב אף על גב דתניא שבת ראשונה אינו יוצא מפתח ביתו פירוש
כשיוצא כדרך בני אדם למלאכה או למשא ומתן ולטיול אבל כהאי גונ׳ מות׳ לבאת
כדאמרי יצא לדרך נועל ואף על פי כן החמיר עליו ולא התיר לו לנעול מס״ק
דמילתא אבל אסור בשאלת שלום שלשה ימים הראשונים והני מילי לשאול בשלום
יחיד אבל לרבים כשבאים להספיד או לנחמו אומר להם משום כבוד לכו לבתיכם
לשלום ושברכם כפול ומשלשה ועד שבעה משיב לשאיכם יודעין אבלו ואינו שואל
מכאן ואילך שואל ומשיב לבני אדם שאיכם יודעין שהוא אבל ושואל לאחרים שהם
שרויים בשלום אפילו יודעין שהוא אבל אבל אחרי׳ אין שואלין בשלומו עד שלשים
יום אם הם יודעין באבלו שהוא אין שרוי בשלום ואם שאלו אינו משיב והני מילי לה׳
מתי מצוה אבל על אביו ועל אמו אין שואלין בשלומו עד חדש ירושלמי פרק היה
קורא מקום שנהגו לשאול בשלום האבלים בשבת שואלים ובדרום נהגו להיו שואלים
רבי אושעיא רבה אזיל לחד אתר וחמא תרין אבלים בשבת ושאל בהון אמר להו
אני אינו יודע מנהג מקומכם אבל שלו׳ עליכם כמנהג מקומינו וכמנהג ארצינו
ומסיק בא להודיענו שאין אבילות בשבת היינו דכתיב ברכת ה׳ היא תעשיר ולא
יוסיף עצב עמה שאין בה אבילות: גרסינן בפרק מי שמתו ובפירקין מי שמתו
מוטל לפניו אוכל בבית חבירו אין לו לחבירו בית פירוש כגון שהוא שרוי בין הגוים
אוכל בבית אחר אין לו בית אחר עושה לו מחיצה ואוכל ואם אין לו דבר לעשות
מחיצה מחזיר פניו ואוכל ואינו מיסב ואוכל ואינו אוכל בשר ואינו שותה יין ואינו
מבר׳ ואינו מזמן ואין מזמנין עליו ופטו׳ מן התפלה ומן התפילין ומכל מצו׳ האמורו׳
בתורה ובשבת מיסב ואוכל בשר ושותה יין ומברך ומזמן ומזמנין עליו וחייב בכל
מצות האמורות בתורה רבן שמעון בן גמליאל אומר מתוך שנתחייב בשו נתחייב
בכולן רבן שמעון בן גמליאל היינו תנא קמא תשמיש המטה איכא ביניהו ואין
מברך פירש רש״י אין צריך לברך ואין נראה דמדקאמר פרק מי שמתו בתר הכי
תוך ארבע אמות הוא דאסור כו׳ מכלל שאינו יכול לברך שאסור להתפלל לכל מי
שהאבילות מוטל עליו וכן משמע בירושלמי דהתם תני אם רוצ׳ להחמיר על עצמו
אין שומעין לו מפני כבודו של מת וגם מן הירו׳ למדנו שבחול המועד שייך אבינות
כשמתו מוטל לפניו דקאמר בירושלמי שפטור מנטילת לולב ומוקי לה בחול דהיינו
חול המועד פרק קמא דכתובות משמע שאונן מותר בתשמיש המטה דתנן התם
שאני אבילות דהכא דאקילו בה רבנן ופריך מאי קילותא אילימא משום דקתני

בועל בעילת מצוה ופורש התם משום דלא חל עליה אבילות אי לרבי אליעז׳ דאמ׳
עד שיבא מפתח ביתו אי לרבי יהושע דאמר עד שיסתום הגולל כלומר דאכתי
אונן הוא ולהכי שרי בתשמיש המטה ויש מחמירין וכן עמא דבר: הורה ר״י על
אחד שמת ותפשו המושל ולא הניחו לקוברו כמה חדשים שאין אבינות חלה על
הקרובים דלא קרינן בי׳ מי שמתו מוטל לפניו ביון שאינו מוטל עליהם לקוברו ומ״מ
לא כדמהו לנתייאשו מלקוברו בבבא מציעא פר׳ השוכר את הפועלי׳ לעניין שיחול
עליהם אבילות ומעת נתייאשו מלקוברו על פי מלכות מיד חלה עליהם אבילו׳ וכן
דביתהו דרבי אלעזר בר׳ שמעון כיון שלא היה עומד ליקבר חל עליה אבילות מיד
אבל האי עובדא אף על פי שלא היה בידם להוציאהו מן הגוים מכל מקום אין
מתייאשין לגמרי מקבורתו כהרוגי ביתר לכך לא חל עליהם אבילות על הקרובי׳
ואוכנין מיהא לא הוו כיון שאין יכול להתעסק בקבורתו ואפי׳ למאן דאסר תשמיש
בשבת למי שמתו מוטל לפניו מכל מקום שייך ביה עסק קבורתו כדאמרי׳ בירוש׳
להחשיך על התחום אבל כאן אין להתעסק כלל ולכך אין כאן אבינות ודמיא להא
דאמרת בירושלמי פ׳ בתרא דמועד קטן למת שמפנין אותו לקבור בקבר כשהיה
דעתו מתחלה לפנותו שאין מונין לו משיסתם הגולל הראשון אלא משיסתם הגולל
השני ומסתמא כשנקבר בקבר ראשון פסקה אבינותא וגם כרא׳ למי שעומד בבית
האסורין שאין אסור לאכול בשר ולשתות יין כיון שאין מוטל עליו לקוברו ואמרינן
כמי בירוש׳ משנמסר המת לרבים לקוברו אין כאן אבינות ומעשה אירע שנפטרה
אחות רבינו תם והודיעו אותו בעיר אחרת שהיה שם ואכל בשר ושתה יין כי אמר
מאחר שיש לה בעל שחייב בקבורתה אינו אסו׳ בבשר ויין ואיפש׳ גם אם היה בעיר
היה מיקל וכענין מעשה זה כתב אבי׳ העזרי שאירע במגנצא שיהודי הלך משם
בעגלה ויהי בהיותם בדרך ויקם עליו הקרוני ויהרגהו וזה היה בראש חדש טבת
וכשנודע הדבר לבנו חיפש אותו בכל הדרכים ימים רבים ויחפש ולא מצא ובראש
חדש אדר בא לפני רבי׳ אליקים ברבי יוסף ושאלו כדת מה לעשות ואמ׳ לו לישב
שבעה ושלשים מראש חדש ואילך מהא דתניא במסכת שמחות מי שנפל לים או
שטפו נהר או שאכלתו חי׳ אין מונעין מהם כל דב׳ מאימתי מונין להם משנתייאשו
מלבקש וגרסינן בירושלמי רבי חלבו ורב הונא בשם רב חל שמיני שלו להיות
בשבת מגלח בערב שבת והיאך אפשר כלומר וכי אפשר שיחול שמיני שלו בשבת
אלא אם כן נקבר בשבת והא לא איפשר ומשני תפתר שגררתו חיה ונתייאשו בשב׳
מלבקש ולשבת אחרת הוי יום שמיני שהאבילות חלה עליו משעה שנתייאשו מלבק׳
אלמא שעת ייאוש כשעת קבורה: ויש גדולים שהיו חולקין ואומרים דהני מילי
היכא דנתייאש בתוך שלשים אבל לאחר שלשי׳ הויא כשמועה רחוקה ואינה נוהגת
אלא יום אחד ומביאין ראיה מהא דאמרינן באת לו שמועה ברגל למוצאי הרגל
נעשית רחוקה אינו נוהג אלא יום אחד ור״א כתב דלא דמי דהתם כמי שמועה
רחוקה היינו טעמא דמשעת קבורה חלה עליו ואף ע״ג דלא ידע שינהוג אבילות
כל שלשים יום שהן קרויין אבל כדגרסינן בירושלמי ויתמו ימי בכי אבל משה ימי
אלו שבעה ימים אבל אלו שלשים יום וכשנודע לו בתוך שלשים של מת חלה עליו
אבילות גמור ומונה מיום שמועה שבעה ושלשים ולאחר שלשים אין לו אלא אבל יו׳
אחד ואסמכוה רבנן אעברת שהוא יום אחד לבד הילכך כששמע ברגל הואיל
וברגל לא נהוג אבילות הוי כמו שלא שמע עד אחר הרגל שהוא שמועה רחוקה
לאחר שלשים שכלו ימי אבל כולן ואינו נוהג אלא יום אחד אבל היכא דנפל לים
או אכלתו חיה שלא נקבר הוי כל הימי׳ שלא נתייאשו כמי שמתו מוטל לפניו ועליו
לקוברו שהרי בכך הוא עסוק וכל זמן שמוטל עליו לקוברו אין אבילות חלה עליו
וכשנתייאש אין מוטל עליו לקוברו ואין עסוק בכך והוי קבורה וחל עליו אבילות
כל שבעה ושלשים ועוד שלא מצינו חילוק ביאוש בין תוך שלשים ואחר שלשים אלא
סתם קתני מאימתי מונין להו משנתייאשו ולא חילק בין תוך שלשים לאחר שלשים
ואחר שעברו שלשים ימי אבילות נמצא אביו בתוך כדר הר״י אלמס והובא לקבורה
כסבורים העם לומר שצריך לחזור ולהתאבל שבעה כבתחלה דהשת׳ הוי סתימת
הגולל והורה לו רבינו אליקי׳ ברבי יוסף שאין צריך אלא לקרוע דהוי שעת חימום
והביא ראיה רבינו אברהם בר נחמן לדבריו מדקאמר בירושלמי רבי מנא קריעה
בלא איבול שכן על אביו ועל אמו לאחר כמה ימים קורע וחייב לקרוע ואבילות
לא יהוג שנהג כבר בשעת יאוש כדאמרינן בירושלמי הרי שמפנין אותו מקבר
לקבר אית תני משיסתם הגולל ראשון ואית תני משיסתם גולל שני וכולי ומעשה
אירע בשפירא כשנפט׳ ר׳ קלונימו׳ והיה העיר במצור ושמו אותו בארון אחד ומנו
לו מיד שבעה ושלשים אף על גב שהיה דעתם לפנותו לאחר המצור כיון שלא
פינוהו תוך שבעה מנו מסתימת גולל ראשון כדפרישית אבל אם דעתו לפנותו
בתוך שבעה מונין מסתימת גולל השני כדתניא במסכת שמחות רבי שמעון
אומר קבר שאולה היה לו לרבינו גמליאל ביבנה שהיו המת מכניסין לתוכו ונועלין
הדלת לפניו ועומד בשורה ומנחמין ופוטרין את הרבים ואחר כך מעלין אותו
לירושלם נסתם הגולל מכסים את ראשון כולי אלמא בסתימת

שתקפב

שתקפג

שתקפד

שתקפה

שתקפו

שתקפז

שתקפח

שתקפט

שתקפי

שתקצ

שתקצא

שתקצב

שתקצג

שתקצד

שתקצה

שתקצו

שתקצז

שקפב ואף שמיני עצרת של סוכות אינו עולה לו לאדם לקיים בו מצות חג בשלו וכן בכולן וכן הדין
לשומעי קרובים משמע לפי לפני רבי על נר שבת נייר הוא ולמו ומתו למו ומתו לאדם
להקפיד עליהם אף על נב לשמרינן פרק קמא דקדושין קרובת הבר אינו לפי
מלברי תורה ולפי מלברי סופרים מ"מ קרובת שאב אבל קרובת הבית יש לו חיים
ואף ע"ג דאמר פ"ק דיבמות לפי נזרו שביעית בגדיים אף מן האם משום דכוו שביעית
מלרכון לכל מלוות יום דשמן שבות לשרשיה לכתיב ולקריאה כיוס מר חייב
דילמא אתי לאתלופי כישראל כלשמרינן פרק נשלין אינן יכולן שמתא אתתרור
שרא לה רב הסא כר יעקב לשיטתיה בסי דשדלי ורב שבת אמר כו' על מן האם
כ"ש לא אלינו לאסור כו' ואף לשבר מיבא לשמר לשלני אף מן האם אלבעת כרב
שבת לשמרינן לשום דשמן שמתעסק בו לכל האבילות לשל מצינו
יום ראשון שבולל שאר אבילות מיטו כר לרבינו מאיר לעכו"ם ירושה היטו יורש שמו
לכתקון שבולל שני לדוקק לעכו"ם אינו מאירי משום דילמ' אתי לאתלופי כיר'
אבל לעכו"ם ירושה שמו אלא שמתעסק בו לכל האבילות לשל מצינו
שקפא מלברי ולא שאר אבילות מיטו כר לרבינו שמו: גרסינן אין מוציא בפני שלמיד
חכם ולא מנוכה ופורים ובני מילו בפני שלא בפני לא ויום שמוצא בלפניו
שקפב למי לפה רב בפני אפילו לרב זביד מנהרדעא בפום בהרא בשלו לרבי גרסום
מי שאירש לו לכל בפורים שם מוכח אבילות מו לא ומסיק כך לשלני מוטב שמוכח
אבילות בפורים שלא מנו אלמים שאין אבילות מוכח שלא שבת ורגלים ולא ופ לכל
שקפג לא ופורים לא ומי תימא בפורים לא תכוון אבילות לפה כתיב כיום ימי משתה
ושמחה לפה שני רב יוסף שמחה שאסור בהספד משתה שאסור בתעני ובן אמכה
שקפד ורבשי מדשים גרסינן במכבת שמחות שאסרן לרוחק לא מתאבל לה ולא מיטמא
לה וגרוסף שאים לו כיום ממכה לא יתאבל עליה לא מוכן ולא מטמא לא שלמכה
שקפה לב ורוסף ובלוכה לבבן שאיטו מתאבלין לא מטמא: גר' במכבת שמחות הבוסם
הרי הוא כאי לבל לבריו ונוקק ליבום ופטור מן היבום ומאביל בתרומה ופוסל
בתרומה ומכניל פירות ממנו אבר אבר הרי הוא כאבר מן האי ואין קוברין אותו לאין
ואין מלויין לפניו ואין מטילין עליו לא על נב שבת ולא על ב' ג' מלא שלא על פיו ואין
מעבירין עליו ואסורין בו ומוזהרין הרי הוא שלך לאים שהיה ר"מ אומר משל לבר
שקפו מטפטף כיון שמוצא בו מלא מכבסו כך כל המעבירין עליו הנוסם הרי הוא
כאילו מטל בשמוהו ואין קורעין ואין מולבין ולא מספידין ואין מכניסין עמו ארון
שקפז על פיפות ואין מעמידין עליו מעמיד רבי יהודה אומר אם היה מכם מעמידין עליו
את מעמיד אות שביניהם אם המאבל אינו יכול לבבת אין מתעסקין עמו לכל דבר רבי
ישמעאל אומר אם קורעו הרי בטלה כו' אמר רבי עקיבא מכם לו בשתתו אל תקללו ואל
תכבדהו ואין קורעין ולא מספידין ואין מולבין עליו אלא עומדין עליו בשוכ
ואומרים עליו ברכת אבלים אפני מקום מתעסקין בו אי זהו המאבל
שקפח אבר מן המובח ואם אינו יודע אם לשם הנוף אם לשם חולין הרי זה בחולין
שקפט אין מוכנין כל דבר מבלי אמרו אבלים אל ילאה אדם לתיקון בתונו אלא מלקוה
שקצ מיד לו מוקף ולא יאמר לו בלום: כל הפורשים מדרכי בנור אין מתעסקין עמהם
לבל דבר כדי אין מתאבלין עליהם הרגני מלכות אין מוכנין אם כל דבר כדי
לפרש ומתאבלין עליהם וכן רואין אם אמרו בם ראוי הוא לרבי יצחק מקוברל
שקצא ומתאבלין מתחילין למנות לאם משעה שמתיישב לשמוע אבל לא מנכב כבוב
בשילו מוסף לשים ולא בשוסף לשים בלבד אלא בשובד עז ומנלב עריות וכוסף
לשי מי שבפל ליט לו שטעו בהר לו לבלבו חיה אין מוציאי אם כל דב מאמינין
שקצב מתחילין למנות משעה שבקיימשלבקש מבאוהו לוביחים אין מוכין לו עד שיאמרו
רשמעון ורבי יהודה אומ' גולבלת ושלרים דברי זה רוכו מי שהיה בשלה בלוב עמה
בעיר אחרת בלוכים עמו בעיר אחרת ואמו בלוכין עמו בעיר לא ישרש בעיר אחרת
אלא כ' נשלוה בשבוטה ולא ישרש בבר שבר זה אלא בבר שבר אחר מפי רבי אומר
שקצג על שיבלה שבשר בלא מבורה מיברת בשעמת כל שאלא בני עשרה אלא בשלשה
פירות שאינו בריך אחד ובשני שלשים ובשני בלו לא בני עשרה אלא בשלשה
שני ולוקק בשלשה אחת ובשני שלשים אחד לא בשני שים ובשים אחד לבינן לשבת
שקצד בעיר בולי אלא לילמוד אלני שבירה לשא לחרי יחיד אלא שלשה בשלשה
שלא שמוד אומר בשלה אחד ובשני שים ואין שמוקין עליו בשבוע ואין מוסרים
שקצה עליו בבת אחת ואין מלויין עליו בשבוע ואין מוסרים עליו בשבוע אחת
ואין בבת אחת ואין מלויין עליו בשבוע ואין מוסרים עליו בשבוע אחת
שקצו ואין בבת אחת ואין מלויין עליו בשבוע ואין מוסרים עליו בשבוע אחת
ואין בבת אחת ואין מלויין עליו בשבוע ואין מוסרים עליו בשבוע אחת
שקצז ואין בבת אחת ואין מלויין עליו בשבוע ואין מוסרים עליו בשבוע אחת
ואין בבת אחת ואין מלויין עליו בשבוע ואין מוסרים עליו בשבוע אחת
שקצח ואין בבת אחת ואין מלויין עליו בשבוע ואין מוסרים עליו בשבוע אחת
ואין בבת אחת ואין מלויין עליו בשבוע ואין מוסרים עליו בשבוע אחת
שקצט ואין בבת אחת ואין מלויין עליו בשבוע ואין מוסרים עליו בשבוע אחת
ואין בבת אחת ואין מלויין עליו בשבוע ואין מוסרים עליו בשבוע אחת
שר א ואין בבת אחת ואין מלויין עליו בשבוע ואין מוסרים עליו בשבוע אחת
ואין בבת אחת ואין מלויין עליו בשבוע ואין מוסרים עליו בשבוע אחת
שר ב ואין בבת אחת ואין מלויין עליו בשבוע ואין מוסרים עליו בשבוע אחת
ואין בבת אחת ואין מלויין עליו בשבוע ואין מוסרים עליו בשבוע אחת
שר ג ואין בבת אחת ואין מלויין עליו בשבוע ואין מוסרים עליו בשבוע אחת
ואין בבת אחת ואין מלויין עליו בשבוע ואין מוסרים עליו בשבוע אחת
שר ד ואין בבת אחת ואין מלויין עליו בשבוע ואין מוסרים עליו בשבוע אחת
ואין בבת אחת ואין מלויין עליו בשבוע ואין מוסרים עליו בשבוע אחת
שר ה ואין בבת אחת ואין מלויין עליו בשבוע ואין מוסרים עליו בשבוע אחת
ואין בבת אחת ואין מלויין עליו בשבוע ואין מוסרים עליו בשבוע אחת
שר ו ואין בבת אחת ואין מלויין עליו בשבוע ואין מוסרים עליו בשבוע אחת
ואין בבת אחת ואין מלויין עליו בשבוע ואין מוסרים עליו בשבוע אחת
שר ז ואין בבת אחת ואין מלויין עליו בשבוע ואין מוסרים עליו בשבוע אחת
ואין בבת אחת ואין מלויין עליו בשבוע ואין מוסרים עליו בשבוע אחת
שר ח ואין בבת אחת ואין מלויין עליו בשבוע ואין מוסרים עליו בשבוע אחת
ואין בבת אחת ואין מלויין עליו בשבוע ואין מוסרים עליו בשבוע אחת
שר ט ואין בבת אחת ואין מלויין עליו בשבוע ואין מוסרים עליו בשבוע אחת
ואין בבת אחת ואין מלויין עליו בשבוע ואין מוסרים עליו בשבוע אחת
שר י ואין בבת אחת ואין מלויין עליו בשבוע ואין מוסרים עליו בשבוע אחת
ואין בבת אחת ואין מלויין עליו בשבוע ואין מוסרים עליו בשבוע אחת

דכיון דאבל אסו בתספור כל שלשי יום דגמר פרע מנזיר אב״ אסור לסרוק כמו
נזיר דהת״ פ״ג מינין נזיר חופף ומפסף אבל לא סורק ומדברי ר״י שפי׳ שמותר
לחוף ראשו אפי׳ בתוך ז׳ כר׳ דלאו דרשם גמורה היא אבל אסמכתא בעלמא היא
דכל דין אבילות לבד מיום ראשון הוי דרבנן וכיון דאינו אלא מדרבנן לא אסרו אלא
כטילת שיער דרך תספורת ותגלחת שהוא ליפות עצמו אבל לסרוק מות׳ והרב ר׳
יומי ב״ר מ הביא ראיה מחולו של מועד שהוא אסור בתספור ואה״ כל העם חופפין
וסורקין ולא היה אדם שעירער כלום גרסי׳ פ״ק דברכו אר״ זריקא אר״ אמי אמר
אלתשיד ר״ל אין אומרי׳ בפני המת אלא דבריו של מת אר״ אבא בר כהנה לא נברכ אלא לדבר
הלכ וכ״ש מילי דעלמא ואיכ דאמרי לא נברכה אלא לדבר הלכ׳ אבל מילי דעלמ׳
אלתשטו לית לן בה והא דאמרי דבר תור היינו דוקא תוך ד׳ אמו כדא פ׳ מי שמתו לא ילך
אדם בבית הקב וס״ת בזרועו ס״ת בזרועו לאו דוקא אלא אפי׳ ב״עפ כמי לא יקרא
אלא אורח דמילתא נקט דדברי שבכת אסור לקרו ב״עפ ויקרא לו ויתפלל ותפילין
בראשו ואם עשה כן עובר משו׳ לועג לרש חרף עושהו ומוקי לה תוך ארבע אמות
לקש כדאמר מת תופס ארבע אמו׳ לקש אבל חוץ לד׳ אמו׳ מות׳ אבל מילי דעלמא
אלתשיו אפי׳ תוך ד׳ אמו׳ ולליכא קמא אסו׳ בכל אותו חדר שהמת מונח בו וכה״ג אמרי׳ פ׳
מי שמתו המשמר את המת אעפ׳ שאינו מתו פטו׳ מקש מן התפלה ומן התפילין
אלתשיז ומכל מצו׳ האמורו בתור היו שני זה משמר וזה קורא המוליך עצמו ממקו למקום
הרי זה לא יתנם בדסקיא ויניחם ע״ג החמור ויושב עליהם מפני שהוא נוהג בהן
מנהג בזיון ואם ירא מפני גוי מפני לסטי׳ או בשביל שיגנוב את המכס מות׳ כדרך
שאמרו בעצמו כך אמרו בס״ת פי׳ אבל אם מפשילן לאחוריו על החמור שפיר דמי
מדנק ס״ת דלא מסתבר למי׳ משו׳ שריותא דגוי ולימטי לקטיה דהא פשיטא דשרי׳
כי למה יהיה אסו ובהדיא אמר בירוש דיסקיא שהיא מלאה ספרי׳ או עצמו׳ המת
אלתשיח בתוכ הרי זה מפשילן לאחוריו ורוכב עוד גרסי׳ התם אמ׳ רחב ר״א יהוד כל הרואה
את המת ואינו מלוה עובר משו׳ לוגע לרש ואם ליוהו מה שכרו עליו הכתו׳ או׳ מלוה
אלתשיט ה׳ חונן דל: פ׳ נגמר הדין אמרי׳ האורג בגד למת אביי אמ׳ אסו׳ בהנאה רבא אמ׳
מות ומייתי התם ברייתי דתני מות׳ המת למתי מות׳ המת ליורשיו כיצד גבו למת
סתם זהו מות׳ המת למתי׳ גבו למת זה זהו מותר המת ליורשי׳ רמ״ אומ׳ לא יגע בהן
עד שיבא אליהו רת״ אומ׳ יעשה דימום על קברו או זילוף על מטתו ור״י הקש לשם
היכי מיירי אי בגבו מעו׳ טווי לארוג מי איכ׳ למ״ד ומ״ט דרמ״ ואי בגבו בגדים מ״ט
דרת״ דאמר יעש דימום על קברו והא אי אפשר למוכרו דאסו׳ בהנאה כאיבטליא
דמילתא דפרסו אמיתנא פ׳ אלמנה לכ״ג וקאמר התם דקנייה אמיתנא ו״ל דפרסו
אלתשכ שאני אי כמי מעו׳ עדיפי מטווי לארוג: שנינו פ׳ שלישי דמסכת שמחות קבר שפינהו
אלתשכא מות׳ בהנאה ולא יעשנו בית התבן ולא בית העצי ולא בית האוצרו׳ אמ׳ רב יהוד
מת שאי׳ לו מנחמין באין עשר בני אד׳ ויושבין במקומו הכו׳ שיכב דהוה בשיבבותי׳
דרב דלא הוו לי׳ מנחמין כל יומא היה דבר רב יהוד׳ עשר בני אדם ויתיב אדוכתי׳
אלתשכב איתחזי לי׳ בחילמא ואמ׳ לי׳ תנוח דעתך שהנחת דעתי ומצאתי׳ כתו׳ בהלכו׳ אבילו
שבתב הרב ר״מ מאיגלטרא וזה לשונו הנני מסופק אם שמע שמועה קרוב בשבת
ערב הרגל אם עולה אותו שבת למנין ז׳ כדאמרי׳ אפי׳ יו׳ אחד אפי׳ שעה אח׳ דשמ׳
היינו דוקא כי נהג כל אבילות אבל שבת כהי דעולה ליום א׳ היכא דגררתו חיה או
ליסטי׳ הרגוהו ונתיאש מלבקש בשב׳ ממ״ לאו דין חול גמו׳ משוי׳ ליה מדאמר׳ שמע
שמועה קרוב בשב׳ ולאח׳ שבת נעשית רחוקה אינה נוהגת אלא יום אחד וטעמא
הואיל ושמע ביו׳ שאינו יכול להתאבל כאילו שמע אחר השבת עכ״ל וכר׳ לרמ״ דכיון
דתנן השבת עולה ואינה מפסקת הרגלי׳ מפסיקין ואינן עולין אע״ג דתרויהו שוי׳
לענין אבילו׳ דתרויהו דברי׳ של ביטעא נוהג ולא של פרהסיא ואה״ הכי׳ השב׳ עולה
והרגלי׳ איכ׳ עולי׳ א״כ עולה לכל דבר ולקולא אמר׳ דעולה ולא לחומרא כגון שמע
שמוע קרובה בשבת ולמוצאי שבת נעשי׳ רחוק ושו׳ לרגל לקולא ולימי החול לקולא
ואחר זמן מצאתי כדבריו בתו׳ הר״ב ו״ל ולא ידעכ׳ אם אפי׳ שבת הו׳ אותו היו׳ ערב
הרגל קא כגון שבא לו שמוע קרוב בשב׳ שחל להיו׳ ערב הרגל מי אמרי׳ כיו׳ שבאותו
יום בשב׳ לא נהגא אבילו׳ הרי הוא כאילו בא לו שמוע קרוב ברגל ולא בטלה ממנו
גזיר׳ ז׳ או דילמ׳ כיון דשב׳ עולה למניי ז׳ בעלמ׳ אם באת שמועה קרובה בשב׳ כמו כן
בכאן נחשוב אותו כיו׳ אחד לענין זה שיבטלו ממנו גזירתו וכר׳ דה״ה אפי׳ באת לו
שמוע קרוב בער הרגל דבטלו הימנו גזיר׳ ז׳ מאח׳ שבעלמ׳ אמ׳ שבת עולה למנין ז׳
כשבא לו שמוע קרוב בשב׳ והכי קל עכ״ל: והא דתני׳ קיי׳ כפיית המט׳ לפני הרגל אי
צרי׳ לכפות אח׳ הרגל דמשמ׳ הא לא קיי׳ לא א״כ שמע שמוע קרוב בשב׳ ערב הרגל
הרי לא קיי׳ ו״ל דהכו׳ מיירי שעב׳ ולא קיי׳ או שוגג או מזיד וכפ׳ רבינו אברהם וכן
אלתשכג משמ׳ הלשון מדדתני קיי׳ ולא קתני כפה מטתו לפני הרגל: ב׳ עדי׳ או׳ מת וב׳ או׳ לא
מת מספיק אינו מתאבל מדא פ׳ יש בכור גבי מת ביום שלשי דר״ע משוי׳ ליה ספיק
לענין פדיון ואה״ מוד׳ לענין אבילו׳ דכיו׳ שלפניו דמי והכיא דמסכ׳ שמחות דקאמר
הספיקו׳ מתאבלין עליהן היינו ספק שהוא בנו או אחיו אם לאו כגון ספק בן ט׳

אלתשכד לראשון או בן ז׳ לאחרון וטעמ׳ כדפרי׳ לעיל: גר׳ בירוש׳ כהן מהו שיטמ׳ לרבו ולכבוד
כשיא בדדמך ר״י כשיאה אבריז ר׳ יכאי אין כהנ׳ היו׳ ו״מ היינו הא דאמרינן בסוף
סוט׳ יום שמת ר׳ בטלה כהנה שניטמאו לו כהני׳ וגם אני שמעתי׳ שרבי׳ חיים כהן
אמ׳ אילו הייתי׳ שם כשנפטר רת״ הייתי׳ מתעסק בו מעשה בהרב ר׳ שלמה מטורש
אלתשכה שהיה אבל ובתוך ג׳ ימי׳ מת לו מת הלך ולהיו יחף לבי הקב׳ וחזר והשלי׳ ז׳ ימי׳ למת
א׳ וחזר ומנה ז׳ ימים אחרי׳ והשלים האחרון מאותו יום שהשלים הראשון ולא רצה
ששבעת ימי׳ ממת האחרו׳ שיעלו גם לראשון כב׳ בהלכו׳ אבילו׳ של הר״מ מאינגלטר׳
והטעם לא פי׳ ואיני יודע מאין הרגלי׳ אם לא כאמ׳ דדמיא להיא דתנן פ׳ הריני
נזיר מן הגרוגר׳ הריני נזיר ונזיר כשיהי׳ לי בן התחיל למנו׳ ואח״כ נולד לו בן משלי׳
את שלו ואח״כ של בנו הריני נזיר כשיהי׳ לי בן ונזיר התחיל ומנה את שלו ואח״כ נולד
לו בן מניח את שלו ומונה את של בנו ואח״כ ישלים את שלו פי׳ אמ׳ הריני נזיר סתם
ועוד אני מקבל עלי נזירו׳ כשיהיה לי בן הריקבל עליו ב׳ נזירו׳ אחד מיד והשניה
כשיהיה לו בן ומיפא איפכא ופירו׳ ר״י לשם דברישא משלים את שלו לסוף השלמת
נזירות שלו ומביא קרבן ושוב מונה נזירות אחרת שקבל בשביל בנו ומגלח ומביא
קרבן דברי׳ ב׳ תגלחות אבל סיפא דהוי איפכ׳ והתחיל ומנה את שלו אע״פ שקיבל
את של בנו תחלה מ״מ מתחיל ומונה את שלו ועתה צריך להפסיק להניח את שלו
ולמנות של בנו לפי שקיבל אותו עליו תחלה ופרי׳ מונה את של בנו ל׳ יו׳ ואין מגלח
עדיין ואח״כ משלים את שלו ומגלח גילוח אח׳ לשניהם שאם היה מגלח לסוף ל׳ של
בנו לא היה מגלח שוב בהשלמת נזירו שלו כדמפ׳ התם שאין גידול שער פחות מכ׳
יום ולהכי ממתין עד שישלים שני נזירו ומגלח גילוח אחת לשתיהם אלמא דוקא
מיו׳ שהתחיל ימנה את שלו או של בנו תחלה אבל אם לא נולד לו בן קודם שהתחיל
למנות כגון ביום ראשון של קבלת נזירות אינו מונה רק ל׳ יו׳ ויעלו לשתיהן ולא דמי
להא דאמרת פ״ב דכדרים דהיכא דא׳ הריני נזיר היום הריני נזיר היום דאיכ׳ למ״ד
התם דמונה ב׳ נזירות בזה אחר זה ולא אמרינן מונה נזירות אחד ויצא ידי נזרו
כדאמרת הכא דשאני התם דאילו היה נפטר משתיהן בל׳ יו׳ למאי קיבל עליו נזירו׳
שניה אלא ודאי צריך למנות שלשים ולחזור ולמנות אבל הכא כשאמר ונזיר אהיה
כשיהיה לו בן לא נתכוון אלא אם נולד ביו׳ שמשוך נזירות בנו יותר מנזירותו שמנה
לו נזירו׳ בפני עצמו אבל אם יכול להיו׳ מובלע בזה מבליעו ויוצ׳ ידי שניהן וכשאינן
אלתשכו מובלעים לגמרי זה בזה מונה וחוזר ומונה אכ״ה ב׳ באבילות משלים הראשון ז׳ ימי׳
וחוזר ומונה ז׳ ימים לאחרון והה״נ אם מתו לו ב׳ מתי׳ ביו׳ א׳ שאינו מתאבל אלא אבילו׳
א׳ אמנם אני שמעתי ש״אב למנות ז׳ כ״א מן האחרון דומיא דקריעה כדאמרי׳ בירוש׳
מי שמת לו מת וקרע עליו ואח״כ מת לו מת אחר אם תוך ז׳ אינו קורע קרע אח׳ לפי
שדי לו בקרע א׳ ואם אחר ז׳ מוסיף על קרע א׳ כל שהו מת לו מת ג׳ אחר ז׳ של שני
מוסיף כ״ש וכן מוסיף והולך עד טיבורו אלמא דאב״ לקרוע קרע ב׳ על מת שני דדי
אלתשכז בקרע ראשון וה״נ ו״ל באבילו׳ כתוב בה״ג מי שבאה לו שמועה קרובה בשבת עולה
לו שבת מן המנין וקורע בא׳ בשבת ואע״ג דאין הלכה כשמואל דא׳ כל קריעה שאינו
בשע׳ חימום אינו קרע דהא בא׳ בשבת אינו שעת חימום דהא פליגא עליה ההוא
ברייתא דתניא מי שאין לו חלוק לקרוע ונזדמן לו חלוק תוך ז׳ קורע לאחר ז׳ אינו
קורע אלמא דבתוך ז׳ קורע אע״ג דלאו שעת חימום הוא ואיכ׳ מרבוות׳ דאמרי דכי
שמע שמועה קרובה בשבת דמברכינן לו ברכת אבלים בשבת דדברים של ביטעא
נוהג ורב יהודה גאון אומר דאין מברכין דכיון שהיא ב״י כדאיתא פ״ק דכתובות
אלתשכח א״כ הוי דברים של פרהסיא מי שהתפלל ערבית ועדיין יו׳ הוא קוד׳ באת הכוכבים
ושמע שמועה על מתו כר׳ להר״ם מונה מיו׳ של מחרת ואותו יום אינו עולה לו אע״פ
שעדיין יום הוא וטעמ׳ הוי משום דהוי כמו תרי קולי דסתרן אהדדי דאחרי שכבר
התפלל ערבית ועשאו לילה ואחר שעשאו לילה תעשה יום ונהי דאמרי׳ פר׳ תפלת
השחר דעבד כרבי יהודה עבד דא׳ תפלת ערבית מפלג מנחה ואילך דהיינו שעה
ורביע קודם לילה דעבד כרבנן עבד ואפי׳ לדברי המפרשי׳ דמי שירצה יכו׳ לעשו׳
היו׳ כר׳ יהודה ולמחר יעשה כרבנן מ״מ ביום א׳ לא עבדינן תרי קולי דסתרן אהדדי
אלתשכט ונהי דלענין חומרא חשבי׳ ליה יום כגון אם התפלל במ״ש ערבית מבעוד יו׳ דאסו׳
בעשיית מלאכה עד צאת הכוכבים מ״מ לקולא לא אמרינן וכ״פ ר״ת התם גבי הנך
אמוראי דבלו של מ״ש בשבת גרסי׳ בירו׳ היו מפנין אותו מקבר לקב׳ אית תנא תנא
משיסתם הגולל הראשון ואית תנא תני משיסתם הגולל הב׳ ר׳ יונה הוה ליה עובדא
שלח ר׳ זירא לר׳ אמי א״ל משיסתם הגולל הב׳ אתא לגביה א״ל לחומרא אורי לי רבי
יסא ור׳ יונה תרויהו אמרי בד״א תוך ז׳ אבל לאחר ז׳ כבר עבר אבל וכשנתנו דעתן
לפנותו אבל לא נתנו דעתן לפנותו מישסתם הגולל הראשון פירש ואפילו פינהו
אלתשל תוך ז׳ גרסינן פ״ק דכתובות מי שהיה טבחו טבוח ויינו מזוג ומת אביו של חתן
או אמה של כלה מכניסין את המת לחדר ואת החתן ואת הכלה לאופה ובועל
בעילת מצוה ופורש פירש והולך לקבור את מתו ונוהג ז׳ ימי המשתה ואח״כ נוהג
ז׳ ימי אבילות וכל אותם הימים הוא ישן בין האנשים והיא ישינה בין הנשים ואין

מונעין

מוספין דכבשיטין מן הכלה כל שלשי יום ופר דשלי וכם לשם שלשי ודכבשיטין משמש
לפילו השבר שיצר דשם כמי דכבשיטין כדקתני פרק קמ דמק ושנשם לשם דכבשיטי
במועד ושלשן דכבשיטים נדולת פוקסת מוטלת שנים ובפורנים ושם תאמר שם
לחריכן פרק בתרא דיומא המלך והכלה ירחצו פניהם ומפרש התם כלפי שר יומי
כלתקנן אין מוכנין תכבשיטים מן הכלה כל שלשי יום שמא דשר שלשי יו סריא ודו
לא מיקריא כלה ודכי היא כשאר כל הכשי יום שמא לנשי יכ אבל לנשי אכילו
כיון דשרי תוך שלשי שהם עיקר יחי אכילתה כם לשאר שלשי כך יש לשר לשי
מיסו יש מרשיתי סרוסים לשסו לשם שלשי משום שהיו שמיש דקתני דמסכת יומא דקתני
שהשמש שלשי יום ואין לא כשבו שהשם לשפילו עשם עד שאל ושפילו עשם שהם
שכלה ושאר שמא לו שת ושיכי יודע זו מכיון דשם מסקין פרק השהם רבם אין עד
שם כאשר ושם דשאר פירו שאמרו עד שהד היו שמא שכלה שלש ושם שמא לא שכלתי
היו כאשר ושם דשאר פרק השהם רבם טעמא דשאר לא שכלתי שם מיתניתין מהיכן מ
משום דשהם ליה לירע שילכך כי שתניא שאר דשתניא כשולשה שאר יודע שכאר כלום
לא שאריכן דשתניא כשולשה דאיש שם שם דשתניא משום שאיכו יודע שכאר כלום
כמו שסיר ר' נבי ס"ל עד שם שתם ייכך ואפי שלא שתק לא שסיק דשתי
משום דלא יודע שי קונטה שאמר שי לשו דכבים דאיש שפרק הכיזקין ס"ל טרפות
שעשיתי עמך כיום שלו כיטמלו היו כשמין ואין לי להשיך ושם דאמר עד שם כאשר
ס"ם לשמוך עליו להשיר דנמר מוסיפין לה לעשות שלא שכל שלא לשפשי לא שאמרי
עד שם שאל שפילו לא שתק עד שם שפי לשפשי נבי שלילות ושם
שם עושין ושיכו טעמא כיון דשאר שאל כשמין כשלות שלשם שמא כשלא שפי שבל
ואפי שפשם ואפי עד שפי עד כשמין נוסף כשלא לשתיר ליכם משיסא כאי לעשין
שלילות ויש לה לשתאבל עד שלשתק פרק השלשם שלו כיון שמא שאמר שבשם ושקול
כשוכשם ס"ם שאמרי שבשם ולא שקול כשוכת שאר שמא שאמר שם שקיבו לשמוע
שמוקם לא שקיבו לשם שלשם שלא שכל שלשם שלשם שלשם ושם שאר שרוש
שלילות כשוכשם ס"ם שאמרי שבשם ולא שקול כשוכת שאר שמא שאמר שם שקיבו לשמוע
שלכך: כאשר לשו לוקש שפר שוכש שש לפי שפר שפרים לשם שפר שפרש
יכוקים לא שיתם ס"ת ומצלת שיכם שיתם שאר שכו שלכו שאר עולם שרשם ערי
יהוד שכאשכו שאר ערי שפשך היו שלשר ושקוש ירושלם כאשכו שאר כיון שלשר
שיתם וירושלם שאמם ושקוש בית שמקדש כאשכו שאר כיון שקשם ושפשיכו
שפר שלשך שכותיכו ושקוש על שמקדש ומוסיף על ירושלם ושרשכי שאר שמוש
ול שרשם כיון שכניש לפר נוסים קוש ושקוש על שמקדש בפני עצמו ועל ירוש
בפני עצמה לא שקיש לא לשפוש במקדש כרישש הא לשפוש כירוש כרישש: ת"ר
וכולן רשמין לשולל ולשולל ולנוקטן כמין שולמות שכל לא לשתוקן שאר שם שלש
ולשיתי שלכשכרי: ת"ר שקוש מתוך שסלש שולמו לא יצא שתוך שיתי
יכא שכן רשאי לשוסיפו למטה ולשתוקו רכי שתעון בן אליעזר אומר וכשם
שמוכר שאר לשתוקן כך יודע שכם שקוש לשתוקו שאר ש"ח שלא שכ"ש
שתלשתין לשיכך מוכר כריך להודיע לנוקש פרק ט' למסכת שמחות כל כנלים
שתין שתלשתין לשוך למוכרן לבני ירושלם מלמטה לכרי רכי ישמעאל כרי
ורכי יהודה מקיר אוך שכיכו שם שקוש על מקו ומוזק כו כשמ ומוזר ואת שם
לשלקר יכא ושם לשאר זמן שת לא יכא ת"ר היה כשנד קרוש מכני שת שרי זה
נוזל שת שמתים ושת שחיים רבן שמעון בן נמליאל אומר שלמה לשכיכו שלילי
שלוקה ושכן שלש שלה שהוא ושלך ומכלו שם קוש ומשלו ומשלו כשנד לשיתו
לו ושתין לו לשי קרשו ושם לא שהיו שרי זה לא יצא כו ת"ר קולש שם לו שת אין
מולישין לוש שם שרשה לשתו שלו ואין שקרשין לוש ומשקרשין כשים מכני
ושקרשין לקטן שכני שנשת כשם נקוש על שמיו ועל שמוש שכני כנול שכשו:
שם רב כשם שכם שכלה רכתי לא יכים שיכוך בשיקו שכני שכשיקו לילי שהוש
ושכלה שכ שיכוך ירושלמי שכי שכר כשוכך שם לכשות שטלא יאמרו
בן שרם שוש שיכוש שכש ועל זה שלו שוכשין שאין שהגין לכשות שמטו לפי שאל
דיש כין שנויש שאל יאשלוכו שכשיש נרשי ב שאלש לשיכ שכ שכ שכ שכ
לכי רב שכ שלשכרא כיש שלילות כריך שאל שלש שטוב ושמטיב ושלות קיימא לן
ושכלכין שכיא שאכל שכלת שטוב ושמטיב ש"מ שאכשי שטוב ושמטיב שאל שאת
דיין שאת שופט שבלך ושלוקח שאשם ושליט שאשלין ושאכו שבלין ושמו ושכל ואת
שלכשו חייבין לשוזות לו ולכרך עזר פרנות ביסראל שוש יעזור שכלש ברכם זו שלשינו
ואשל שאכל שכשכיכו לשייש ושאלוש שרשמן שוש יאלוך עליכו כי ופירש בש"ם
לשין לומרי אלא שכך לין לשוקשן וכן שאשל לכר: פר' ג' לשנלה שסיק שלי ברכת שכלים
ברכת רשבם שכלין שוכת שכרכת שמזון לשכלים סיכם בשאשה שאשם שלי ש שאשל
ושופט בדק לש שכיכו כש י ושאב לשילכת שמיוש שיכם לשכלכות לד יבשק כוש
בשי לשוקומי שתם שברכת שמזון שיכו שאשקש מוקי לה שברכת רשבם וכן שבש
כ"ש בשאוכת שבלוכים שלש שכיכו שאשה שלש שברכת שבלים שאשם שלי ש שאשל
מכות גדול שאשין ש"מ שאשו"מ כתב שברכת שכלים שאשם שברכת מזון שיכו שש שאשל

כיון

מוספין על ירושלם ודוקא שת שכיו לו שלו שיכוסיף על קריבתם ועל קריבת
שלשם שדשי דשלם לוש שלשך ולירושלם ושתם לכתחלה יכול לקרותו ולכוסיף על קרבן
שלשם שכל ירושלם ודוקא שת שכיו לו שלו שיכוסיף על קריבתם ועל קריבת המקדש
מוספין תכבשיטין מן הכלה כל שלשי יום ופר דשלי וכם לשם שלשי ודכבשיטין משמש
לפילו השבר שיצר דשם כמי דכבשיטין כדקתני פרק קמ דמק ושנשם לשם דכבשיטי
במועד ושלשן דכבשיטים נדולת פוקסת מוטלת שנים ובפורנים ושם תאמר שם
לחריכן פרק בתרא דיומא המלך והכלה ירחצו פניהם ומפרש התם כלפי שר יומי
כלתקנן אין מוכנין תכבשיטים מן הכלה כל שלשי יום שמא דשר שלשי יו סריא ודו
לא מיקריא כלה ודכי היא כשאר כל הכשי יום שמא לנשי יכ אבל לנשי אכילו
כיון דשרי תוך שלשי שהם עיקר יחי אכילתה כם לשאר שלשי כך יש לשר לשי
מיסו יש מרשיתי סרוסים לשסו לשם שלשי משום שהיו שמיש דקתני דמסכת יומא דקתני
שהשמש שלשי יום ואין לא כשבו שהשם לשפילו עשם עד שאל ושפילו עשם שהם
שכלה ושאר שמא לו שת ושיכי יודע זו מכיון דשם מסקין פרק השהם רבם אין עד
שם כאשר ושם דשאר פירו שאמרו עד שהד היו שמא שכלה שלש ושם שמא לא שכלתי
היו כאשר ושם דשאר פרק השהם רבם טעמא דשאר לא שכלתי שם מיתניתין מהיכן מ
משום דשהם ליה לירע שילכך כי שתניא שאר דשתניא כשולשה שאר יודע שכאר כלום
לא שאריכן דשתניא כשולשה דאיש שם שם דשתניא משום שאיכו יודע שכאר כלום
כמו שסיר ר' נבי ס"ל עד שם שתם ייכך ואפי שלא שתק לא שסיק דשתי
משום דלא יודע שי קונטה שאמר שי לשו דכבים דאיש שפרק הכיזקין ס"ל טרפות
שעשיתי עמך כיום שלו כיטמלו היו כשמין ואין לי להשיך ושם דאמר עד שם כאשר
ס"ם לשמוך עליו להשיר דנמר מוסיפין לה לעשות שלא שכל שלא לשפשי לא שאמרי
עד שם שאל שפילו לא שתק עד שם שפי לשפשי נבי שלילות ושם
שם עושין ושיכו טעמא כיון דשאר שאל כשמין כשלות שלשם שמא כשלא שפי שבל
ואפי שפשם ואפי עד שפי עד כשמין נוסף כשלא לשתיר ליכם משיסא כאי לעשין
שלילות ויש לה לשתאבל עד שלשתק פרק השלשם שלו כיון שמא שאמר שבשם ושקול
כשוכשם ס"ם שאמרי שבשם ולא שקול כשוכת שאר שמא שאמר שם שקיבו לשמוע
שמוקם לא שקיבו לשם שלשם שלא שכל שלשם שלשם שלשם ושם שאר שרוש
שלילות כשוכשם ס"ם שאמרי שבשם ולא שקול כשוכת שאר שמא שאמר שם שקיבו לשמוע
שלכך: כאשר לשו לוקש שפר שוכש שש לפי שפר שפרים לשם שפר שפרש
יכוקים לא שיתם ס"ת ומצלת שיכם שיתם שאר שכו שלכו שאר עולם שרשם ערי
יהוד שכאשכו שאר ערי שפשך היו שלשר ושקוש ירושלם כאשכו שאר כיון שלשר
שיתם וירושלם שאמם ושקוש בית שמקדש כאשכו שאר כיון שקשם ושפשיכו
שפר שלשך שכותיכו ושקוש על שמקדש ומוסיף על ירושלם ושרשכי שאר שמוש
שלא שכל שלשם שלשם שלשם ושם שאר שרוש שלילות כשוכשם ס"ם שאמרי שבשם
ולא שקול כשוכת שאר שמא שאמר שם שקיבו לשמוע שלכך: כאשר לשו לוקש
שפר שוכש שש לפי שפר שפרים לשם שפר שפרש יכוקים לא שיתם ס"ת ומצלת
שיכם שיתם שאר שכו שלכו שאר עולם שרשם ערי יהוד שכאשכו שאר ערי שפשך
היו שלשר ושקוש ירושלם כאשכו שאר כיון שלשר שיתם וירושלם שאמם ושקוש
בית שמקדש כאשכו שאר כיון שקשם ושפשיכו שפר שלשך שכותיכו ושקוש על
שמקדש ומוסיף על ירושלם ושרשכי שאר שמוש שלא שכל שלשם שלשם שלשם
ושם שאר שרוש שלילות כשוכשם ס"ם שאמרי שבשם ולא שקול כשוכת שאר שמא
שאמר שם שקיבו לשמוע שלכך: כאשר לשו לוקש שפר שוכש שש לפי שפר
שפרים לשם שפר שפרש יכוקים לא שיתם ס"ת ומצלת שיכם שיתם שאר שכו
שלכו שאר עולם שרשם ערי יהוד שכאשכו שאר ערי שפשך היו שלשר ושקוש
ירושלם כאשכו שאר כיון שלשר שיתם וירושלם שאמם ושקוש בית שמקדש
כאשכו שאר כיון שקשם ושפשיכו שפר שלשך שכותיכו ושקוש על שמקדש
ומוסיף על ירושלם ושרשכי שאר שמוש שלא שכל שלשם שלשם שלשם ושם

כיון דפרק קמא דכתובות מתיקרי ס"ד למקסה למיירי בנכרי לכלים שנכרכת
המון וקאמר בין לי לאמר מפני דאמר כו': נב נדפה דאכל מבטרף לקמלא
ולימון כיון ד"ה בין לכלים ודא דקאמר רבי יוחנן פרק קמא דמנלה מין בכלים
מן המכין מוקי לה בנרכת דאמר מכרין הכלי בדקנה של עיר בשוכ מכיה
מקברות ושם היו מכרכין כמו נרכת בלים ונרוך ' וכפוקה שברם היכו מן המכין
שם בשוכה דאמרינן שלשה לאכול מכלו מין לנרפיל"ו עוד נרכיכן התם אמר
עולא ואמרה לה כמתניתא תנא ' כוכות תקנו בשביל הכלי כו' על הקפולו היו
סוקין ומסקברין והמזיזו הכנר ליוכנפי' שכטלו פוקה שבתם אמרי אמר ליה רבין בר
שלשה רב אלא לרבא דאמרי תלמיד אמר רב שמרח כל ז' קרעו לבגדיו ואם נח לקבלים
מחליף ופוקע ובשבת קרעו לאחריו ואם נח לקבלים מחליף ואינו קורע ומשני לא
תניא היא בשבוע לבנו ואמו פירוש בשבוע או שמועה לאמר אם נח לקבלים
מלבוש נבלים שאינם קרושים נריך לקרוע פוקה כיון שהוא תוך ' שלכל
שאר פוקה כיון שקרע שהם שוב אין נריך לקרוע כל שם שלבוש הלילוק
שחלוק לפולו קוך ' ואם לאחריכן לשעל מי שאין לו חלוק לקרוע ונמלן לו חלוק
בתוך ' קורע לאחר ' ואינו קורע ואני רבי חייא לאחריכן כלל בשאר מקי מבו
לכל שלו ואינו קורע והולך לשלח לאחר שמים קורע כל ' שאני שם
שלא קרע עדיין לכל אם כבר קרע שהם שוב אינו קורע בתוך ' שאינו בר
שיש עשר לשבת שאוחזין כל שקורעין עליו בשעת מיתתו קורעין עליו בשעת
לילוקו עבשות כל שאינו מאחז עליו בשעת מיתתו אינו מאחז עליו בשעת
לילוקו עבשות לילוקו שעינו שלא יום אחד בלבד לפי שאין מלך עם שכיח
לילקון כל לוקו היום כל שהוא מוקר בלוקו יום כל לאחריו אין עומדין בשורת
עליהן ואין מוחרין בדבת אבלים עליהם ואין מבדין עליהם ואין מכנד בדקוב עני
לכל מבדין עליהן בתוך ביתו של לכל אם יכול לילון בקומה לבאות לו או
קמה לשאות לו שם זהו לבד בשוס שהוא מוקר לשאות שלילו לבור אלא שם שאם
לשילו נילט בדי שהם לאחרין ש"ם לבניהם ר"ש אומר אף ממלאה שם לבור שם אחרי
שאם כשאם יפה בזמן שהבור אלא ואמר רבא בלבקת בדבי שמעון בן אלעזר
ונלטון נרשה לשאר לאחרי שרק מי שהיה בלבקת בדבי שמעון בן אלעזר
המועד אלא לבורך המועד אלא ואם טעון הוצאה יהי זה מוקר ובלבד אלא יהרי
קונבין עניה המועד לבורך המועד אלא לבורך המועד לאחר ואם קבן וקוציר
מוקר מטולין שבר המועד לבורך המועד אלא לבורך המועד לאחר ויש אומרים
שהם המועד נשלהם אינה אלא לאחרי טפי כיצד אלו לאחר רב שאת בריש
שלשה דבר אחרי מי שהיה זאת אומרת לבריות המוקרין בחוצה לו מועד לפני ביצד
לבלו ורב שאת אלא ואמר לאחר בוא מי שמ"ת לו מת בשבת ולא
בקבר עד למחר לא יבניל במוצאי שבת כדאי להש לאחר שמוקר לאחר אלא בלא שבלה
לאחר ש"מ שמתו מוטל לפניו שבור שבל מבות שהמורות בקבירה ו' אלא בירוש
כל שבשור מן הדבר ושנשתו בקע לדיוט וביום שהמרת לאחר שמוקר מתו לאחר
לאחרל עד שיבניל לאחר לל פרק שרבי בשביום טשה מבניל ואחרינן מי שהם לאחרל
שלשה והולך כל שבשב כולם כל היום כולו ושמעתי שם נדולי שאחר לאחר לאחרל
לפניו ושוקק ובוא בשור לאחרל ולא יקבן בעיניבר פרק בני העיר בקברות
אין מוכרין בו קלות לשם עשבים ואם ליקט שורפין במקומן מפני בבודם של מקום ופריך וכי
שורפין במקומן מאי בבוד מקום אלא אלא לרישא פירש לא לאחרינן ברים לאחרם
בשן קלות לשם ולרשות בשאם וכו' מפני בבודן של מקום ואם לאחרינן פרק בנמ
שלין קברים לבד הוו שקלי מיטים שפרש לאיסתפא בהו יומא ול' ול' לשמואל ול' ואי
אין מבבין בקרקע שולא היו בקרקע אלא לאחר בשבת ואם לאחרינן פרק בנמ
זה קלות לשם: קניא בשבל לבי' לבריס שבין שם לשם מכרין את השים ואין
מכרי' את השמש ממיתין שהוא ברשות ואין מניחין את שמש בר' לבר"ם לשם שהוא
לאחרל אין מכרין לוקה ואשמש משום ברשל עבירה כי היכי לאחרי' בר' י' יוסי
לשהל בשלום השמש מאי טעמא ומסיק רבי יהודה אומר שם יש לה בית קטני
מכרי' לוקה עשה לפי שאין נראה שעונין בשבילה אלא בשביל בניה ואיבא קרובי
לשעה לבני לילה מיהו בלבה בקבה קמא דיוחל ורבים שיבה לאיבא אלא אלא בשני
אמ' לאחר שבקה שתא שרא לאין לילות השבל לבניהו שיבה לאיבא אלא בשני

שלשמו

שלשמז

שלשמח

שלשמט

שלשנ

שלשנא

שלשנב

שלשנג

שלשנד

שלשנה

שלשנו

מין לבוקה ובשם בשבת תוך ' שמלין את השבל לבניהו אין עושין כן לבני' מיהו כר'
לי לבשים מבנרוך לבשים אלא אלא לבריה אלא לבשים שבל בני לבשים מיהו בשבראם
כמו לבשים תלא אלא קבני לבשים בשבראם ובשים שטורת שלא לאחר
ואחרי מיהו מספק לי אם שם בשוא בשבת שם חייב בשבראם לשבול אחל
לאחרים מי לאחרינן כיון לשבלה אחל בשלה היהו אחל לאחרים או לילא כיון שהוא
חייב כאחרינן בשבת בשבוע שבשבת ואין לשוטה אחל לאחרים כיון שהוא
מלבו כאחרינן בשבת בשבוע שבשבת ואין לשוטה אחל לאחרים כיון שהוא
ילדי חוכה ב"ש אשם יוצא אחל בשלה ואין לאחרים היא לשת לא היו מתיינן זה שם
זה לשבול זה שם זה בשוא לשבוע בשבוע בשבת סו' ואבל שהו בשבים אבל שלא אחל
היו מבנין כן בלא שבלי אחל בשבת לשבוע בשבת בשבת בשבת בשבת
אחל אבל בבלן זה ב"ל לאיבא יוצא אשם בשל בשלה כיון לשייב בשוטים וגם היא
לשיבה בשבול שהו לא שיהו בשבת וכן אלין בשביר לו אלא לשבול שם
בשל שביא בשבראם ואיבא אבל היהו אוכל אחל בשבת בשבוע לשבול שם כל מי
שהוא בשוא לשבני אם לישום אם לשבול אחל בשבת בשבוע לשבול בלא שבלי
מעבשו ואיבא אבל לשם לבשים שביא לאבא בשביכים לשבול אחל לאחרים
אלא אבל אחל בשל בשבת שבן אין מביאין את שהוא בשוא בשבוע שביר פי' שהוא כלי
אלא לשבול בשבשל ואם שלשלה לשבים אין מביאין אחל בשבת בשבוע שביר
וכן שהוא שם שהוא בשבת לשבים לבשים שבן לשם שבים מביאין לבי לשבוע
בשבראם אלא שם אלא שיה פיר' לבי שהוא שלה אחל בשבים מביאין לבי לשבוע
לאחר לבל שלה בשבים לבבי שהוא שלה אחל בשבים מביאין לבי לשבוע שבשבת
אלא שבשבת שבשבת שבשבת שבשבת שבשבת שבשבת שבשבת שבשבת שבשבת
לו אלא בראו בשלשה ואל זה שאחר שבשבת שבשבת שבשבת שבשבת שבשבת
לו לשבוע ולאחר שי שבשבת שבשבת שבשבת שבשבת שבשבת שבשבת שבשבת
ובשם לשבוע אי שבשבת שבשבת שבשבת שבשבת שבשבת שבשבת שבשבת שבשבת
ובשם לשבוע אי שבשבת שבשבת שבשבת שבשבת שבשבת שבשבת שבשבת שבשבת

ארבע אבות

ת"ר מיטב שלשונכו פסק הלכתי כרב סוכתי לכל מידי למטלטלי מיטב הוא וטעמא מלפריך נבי נכלים מטפלין בכנילה דמתא ליה לדידיה יקיר ליה וכו' ולהלי לכנבי מיטב ה"מ היכא דיקיר מקרקעי כו' כלפסק הלכתי מכלל ת"ב פליג ופסיק רב דיכין מלוקין הן לעמן פרעון כמיזקין לו כסף לו מיטב כדאיתי ליה מכל ליה מכי פרש אפילו סוכין כרב הוכח להכא ובכבל הוב לו אית ליה זוזי גריך לפורעו מעות ולא מטלטלי ומקרקעי אפילו מיטב כדאמרינן בכתובות הסוף תולה מעותיו בגוי הוה ליה שעבד כהנן וכו' מעות לאו לפורעו אלא מעות ולהי ליה זוזי ואית ליה קרקע יהיב ליה מכיומכיות ולהי ליה קרקע יהיב ליה מטלטלי מכל מילי ולא מכי אמר זיל טרח אפיתי לי זוזי כיון כמזקין בין בכסף ופועל לפילו ליה זוזי מ"ל זיל טרח ואפיתי זוזי כלפי סבית וסבלים דסוכר לה הפועל ושעבד עמו בקנין לו הוה ואלא טול מה שעשית בשכרך אין שומעין לו: ולמורי רבינו מאיר ז"ל נרא לאלוס דוקא בקנין והוא שלכל כמילי לפילו כגון מטין וסתורין ומ"ל טול מה שעשית בשכרך שומעין לו ופסק הלכה כן עיין פרק הכותב ופרק המוכר פירות ומ"ל המפקיד כתב רבינו כרוך ממנינא דם הקרוי לעון ר"ת כן פסדין לם לדם פיוב לחכירו ממון לם מכוקין בין ליה זוזי כין ליה זוזי כל מה דכתי מנבי ליה לי נתי קרקע מנבי ליה מן בשילוף ואי נתי לנבויי מטלטלי אפילו סוגין כדאמר פ"ק דבבא כל מילי מיטב הוא ולאלא כרב הוכח דאמר לו כסף לו מיטב ואי מפלוגתא מייב לו לי ליה זוזי ומשלם לו מעות כדאמרינן בכתובות הסוף תולה מעותיו בגוי שאם אין לו מעות אלא לפרוע לו לא תימא כבירו מעות לפרוע לו אלא מעות סתם יכול לומר לו מעות אינן לי אלא פירות ואילו קבל זוזי כמי ליה לשלומי ואם לאמרינן לפיכך עשו לו שלא כהנן לפי דבריו קאמר ולפי שהיה אומר שהמעות היו של גוי עשו לו שלא כהנן ואם תאמר שכירות מקפייב לו לפילו אין לו מעות גריך למכור מקרקעי לו מטלטלי ויביא לו מעות כל שאם הניח ואעלים המוכר את המעות בבית ולא מי שיודע ממטלטלין גלגו בגוכו מכל קרקע שיש לו אף ע"פ שאין מעות בבית לכתובת אשתו ולא מי שיודע ממטלטלין גובין לו ואם יבקע לפרע שאין לו מעות אלא מטלטלין ומקרקעי לו לפרוע מיד שהרי אפילו אין לו אלא מטה וכסת ומחצלת ומוכרן ואוכל בדמיהן ואם תאמר שאני התם דכתיב ואשר יהיה לך לרבות כל מה שיש לו ומשלם

כשם שמוכל מי שיכול לסקסף לשם מתיקרח לשפוי נכסות שבת ורבי אין לו
נכסות לשבו ובניהם וכל שכן שיכול לסקסף לשם שפוי ואפוקיקי הן לה לקל כרבי יהודה דאמר בימות ס׳
שלמה נבי המכונת שום לבעלה כו׳ אלמי אמר אמר מעשה שבת בית שניים ואמרי שתם
שם רבה הכעל למכור לא ימכור עד תשוב רבי אלעזר בשם רבי אלעזר תשוב אחרת
בשם ר״מ לשפוי נכסי שבת ורבי שמעון לה הכעל בשבת כמי שסקסף לשם ואין
יו״ט בית נוסף משם לשפוי דרב ושמואל שפוי נכסי שבת ורבי דקאמר כלתי רבי
אלעזר וכו׳ עד דאמרי יתמי זילף לן מלקח דתזלי רבי לשבתיהן לכולהו
מלקי שקף לקמיה דרב דאמר כלכך שמין שם שעליה ואי ס״ד נכסי חול דוקא דאמר
כלכך הלכתא כרב ושפוי שמואל לא דאמר אלא נכסי חול אבל נכסי שבת לא דאמר
אלא רב ושמואל בכולהו מאי טעמי פליגי ומדקאמר שמ״ש דתניא כותים לשמואל
ס״ד דמיקני לערכין לאין לו נכסות שפוי ונכנו אף בשל שבת ורבי אומיא
לשמואל דל״ק אף כשמואל לא תניא וכן משמע מקרא דכתי בהלכם שסרי שם
נשרש לא תוכל כין נכסי חול לנכסי שבת אבל שם שניא שהשתין שמין שם
שעליהן שמין שם שעל בניהם ובנותיהם אין שמין שם שניא שהשתין דוקא
נכסי חול אבל נכסי שבת ורבי שמין ושמא רבה שיכא לן לשלוק ים לשפוי בשלשה
שמין ואיכם מוקרין זה בנגד זה כ״ם נכסי בניהם ובנותיהם שוה לן למימר שכי אף
לא ניחא לה לישנא נכסיהם ובנותיהם שקטנים בל״ל אבל נכסי שבת ורבי יכולין
לשעריך ואין נריכין לנא ל״ל אבל נכסים שאלם קונם לשתו אין שלוח ושמתן
יט מתנה לשתו קונם ויכא לישנא שלכך שמין שמין ושבין שלה ובא טעין לקפיץ
כ לשמן כשמן ובשעה: ושוה שפח ס״ם לשלם שם״ם נכם לשתו בלא פשיעה לשין
שמים בשעה שפילו נכסי שבת וכן משמע שלשון שלשבי ושמא שנ׳ לשעשה
משמע לכשניא אין שמין לשיהו נכסי לשפוקי ושיהו לא נשיא למיפך אבל ישנא
יבשה פי׳ ל״ם לשמין שלשם שקיל יותר על נרושתו שלמקבלו שכ: משכשת
כא לה נבעל שלו ושם שיהו שרשות בידם שלא שמיין לי בשעה עיין פרק שמקיל
שפח שלשבי ושפח שקון לכון לנא לנכות שמטלטלין נוכח שיהיו שקיל כין
שמטלטלי כין שמקרקעי ור״ת הניא על זה לישנא שרי אין לכו סוברין כן אלא
בשעה שמקי שטלטלי אבל שקרקעי שכתוב בו לשון שרות ולשון לחון
שרות ונא רב שמריה נשון לא תיקן כך אלא בשעה שכל רא שמכם כתוב בר׳
שכתב בשם ישנא יוחל ונכו ישנא שבשרי שהיו לכין כן שלכם למשפח שלשבי
שלשבי להנכות לנא שמטלטלי ליתמי וכך פירש״י שם פרק נט פשוט:

הגהה בשל נא פי׳ שהשם שכר לו שבלים ושקרקעות בקנין אבל מיירי
בשזיק בקרקעות שבלים משום לשין קרקע אלמלו אומ׳ לו קנה
קרקע שמוכה לשטוח ואבל שקנה שבלים לשמשה שוי זו עבד זו לא קני נאבל
שכ׳ אין לכתוב בשטרות בקרקע אבל קרקע עב״ש ושלכתא אבל בזקק כיון שקנה
כב כו׳ ואי שקשה לא שפקיון מיכיה פר״ת אי שקשה ס״ם את שמוין לשעמו לשלם
והשוכרם שבל שאר לבריה לא ל״ל כשה מיכיה תורב לשעמים שיה נוזל לו יותר
משה שטוון ואם שפקיון מיכיה לשין לכון ליכי נזילות בשבל: הגהה נ״ליון
כתום ואי שקשה לשאשר לכל לבר לא שפקיון מיכיה ואם יגזול יותר יחזיר שמותר
עב״ם ומנאתי לזקק שאשה קולם שנאו ליל שבשלים ל״ל שם לב
כג היה אלם היה שקטו מיכו לשין לכון לכי נזילות בשפקיון ואי לא לזול משמתים ליה
מנאתי בשם רבינו יעבץ לזקק שוה לו לנכת לשם ואם רוצה לשחוט עב משמתינן
ליה ל״ל ק״ם שם שבועת שריכיון לשאר בדברכן לא שתינן לניכסיה ומשמתינן
ליה ואפי׳ אמי לשקטיה בכובשים לניסבקי לנלימה:

סליק פירקא

ביצר

כד הרגל אמר רבה אמי עמיר רבה אמר אמי שעורי בזול ויש
פוסקי כרב שהוא בתרא ולכ׳ לרבינו אלי שעורי כיון שבבגדו
מלא עליו זוק שבור ואי אפשר לו שיוסיף לנגרן ואף עב״ש לשבור
למיגר מ״ט זה בכסף וזה אין אפשר ואי אפשר כורת לשתיהן או בשני
דבר נרוך שיהן לו שבר אחד שאי אפשר שתשרוכו פי׳ ר״י ואף מ״ם שפרק אלו
כשרות נבי שקה לו שבירו תוך כית שכליותיה אחד שיהיה מחזיר היה כמשם ולא
היה שוה כלום אלא שם בלא משלם שם שבשבה ול״ל דלשל״ג דבשבשין שתת לא שפר
מיי כיון דשבשלקו בשם לו עיי שתרוכו של זה ומשלם שם שבשבה מיד דשוה שפח

סליק פירקא

המניח

לז

מיכא מי לקרן ליה לחביקא כלא ולכל מביק׳
ותרוייהו גריכי שלם מקמא לן כל וקקל כסול
ומקשיין לן מלוקא לקמן לן מחמת יכול מלוקא
לומר לן לא מקן לך למיפ שלם מקן לי מביק לקרן לחביקא כלא ומוסיל ומוש
מוסוק לא מוליקן בתר רוכא ושם מקמא לקן לן מביק ומקן מלוקא למיפ למוכר
יכול מוכר לומר לן לא מקן לך מלא כל לקרקן לכלי מביקא ולא מוליקן בתר
רוכא ומומר ר׳ת לשפי רב לשמר פרק המוכר ספירות לשולכין בממון שאר ברוב
מכא מולם שיכול מוסוק לומר למוכיח שכם שברוב מסייעד לא מוכיח מוכי
לקים לי כשמשלי שפני מן מסוטנו שכל נבי מוכר שור לחביכו וכשבא נשמ לא
מכי לשיפר ליה מוכר לנוקא קים לי כשמשלי שמקא מן המוטנו דוכיה לכשכוקא
ר׳ וכשא לא שיך לשיפר לשמים מוליכים לקרוכים לשמים של כל לשיכ כלשי
מקביא לי כמי סוגיא ושם כרבכן לשמרי מין לשמים מוליכים: שמלי פטור

לז

מיכבי ליה לשיכי ומוזל שכל לא פרין שמלי מייב כשל מקביא בכוקו לשין לא
ליזכר ליסיות כיוון וכם ר׳ל לשיגל פרק כיצד הרגל דיזבר מייב שלם שלשור שלא
יזיק משם שכוזר בכוק שבמו וכן מוכא מלפרין תלמודא ולימייב כמי שכל הנפלת ושרה
ולא פרי ולימטר כשל שכלב מן שפרה כיון שם ר׳ לשבא כשל הנפלת ושרה שלא
ליכבי הכא לשטור משום לכל שמשא וכא שמר ושכא כו פטור ול לשבא זוק מיב
לא יכא מביכו רשלי לשבלו כיליס וכיון לשיכבי ליה לשיכי ומוזל כשלי שבלו
כילים וגם מין לשקשת לא׳ל ביקבל לא פוסא הוא שלי פרין לימבי ליה לשיכי
ליל לשקם כטעון שלא לכל כשלמו טעון כיכא לב׳ש מיכבי ליה לשיכי ומוזל:

לח

נשפילה שמו לשטור ת׳י הא שפ לשלשל לשריכן שבא שקא שבא לשייב לשלום
כרגון ול לשא רכי ראמ לשום לשמר לשוא כשין נגיכה שלא כשין לשיכה כגון
שים פשיבה שקא כגון לכשל מן שנא שכל שכא הוי לשום גמור וכן משמע כיוצ
לשגיל לשומם גמור שטור לשטור יש היכא לשלם שלם לכלים וכ״ש שתום שם ר׳
שמוכר שלומכי לשא מיסייב לשלם נשלם שא לשום כשין לשיכה ושלי לשבי לירוש
לשמ׳ לשקם שפשל ויש וכא שכירו ויש שכלו לו שיום שכלי שכלו לו כלכם כשיקו
שלא כרשות לשא יכא לים לו כשין שפיע לש שגזל כשרא ולשרק שלו נשרות
יתומים שמשע לשם לשיכם פרש שלומ ושכורי שפיע של לשיכם וטב שוב ולומלם
לין משלמין שכוק שא שם שכשו לשיימו שלי שכר בזול וכן נבי לים שמר כשל שכיב
לשיקרין וכל לוכם שפיע כשין נשיכם שטור שלשם המויק ולוכם לרשיכן מפכש
שקא שכש שייב כשין שכיכם וכ׳ש שלי שמרין פרק שפוגל דגמיגם קרוכם לשוכם
ולשכילה קרוכם לשפשיכם: שלין לללכן של נכי שלם לשקשוכן כללכים ת׳י למלן
לשמר כשקל פוסא וים לומר לשיימו שכשקל בקרקע כלא שכפול שוי פוסא:

לט

לשכ׳ם שלכם ים שפרשים לשיימו לשבי שבשרשל ור׳ש לגדול שבשרשל כי שפיע

מ

לשרק שפוכל נשלן לן מלשים ווו לשוקי לם לגדול שבשרשל: קיימא לן כרב שלשן
לשביל לשיכי ליכא לכשיפ שכם לשיכו שלי לשבי שלי לוקלי רב כשלן לא שלים
שלו ושפוכ כו שכרב לשפוזר לן שכל בשפר שלי לא לוקלי רב כשלן לא שלים
שלשכי לשרק שלשכל שלשם שת שבירו לשיכ לשפלי למשבכו ושוק ושא קרא כשיב
בשון לשמוד ושלים שפר שלם כשם כו יוכיח לליך לת שפבוטו וכן שלשלי שפשר
ירלים לרב כשלן לשר לשיל לשבי גבולן שלכר שלו כשין ורוכי לגדול שלשן לו שוליפ
גזלן ולא כוקף לשי גזלתו שלוה וקרא לשא שבא שלי לשבוטו שלוה ושכוקף
לשלוה ולשים שפ׳ם לכרכות כשר גשיכה גשר טעימת טעים ושקשם כל קלוכיסום
שלא מן שרלין לקא לקיימא לן שביב שיכים ליכא לשפשים ול לשיכו לוקא לוקו
לשר שבשו שכלקא לו לשרים שות לו ליקשבם ב״ש שיכול לשבוע לשיכו לומיא לשילקים
לשן שב שר לשמר שלו שוא טוטל שבא לקא שמרי לשרי שלא שבב לו לשלים ושכלן
שכיב רשיב לשיכו שלוב לשבוע ליכא לשא רב שוכא כולשי שבבב לו לשלשלם
לו לרב שוכא לשבב שפשם וכן שבשא שלשון שי שקיב יכולשי: שמוין
שלשבולו של לשיכו לשיכ ושלי לשמר לי שורי לא יכא לשלשם שלשם שלא
שלשלם שלא שלשלם שלא שלשלם שלא שלשלם שלא שלשלם שלא שלשל

לד שור שנגח מרובע ומשם אחד יד עבדי אחד ובו לג סלעים ובור יין שכיסה על העומים כופה מלא מים ומחן לפשוט למחן לפשוט ליד המזיק ידי עבדי למזיק ובעי למיפטר כיפה מי למיפטר כלומר רב יוסף הכא ופשיט ליה לעיל עבדי הכא לגבי עבדי אחד ומשום הכי משלם לחן ולחן לית ליה הכא ליה

מין שומרין לו אם לא שיהו שכירים ניכרין למת ולא מכנון שזה תובע שהכל נו
ושמעון יש לו שאר תביעה עליו מבנין לראובן דמי שבלתו שמע שמעון לומר
שסיום לו למאר יביא עדים ואין מחזיקין לו בכלל דקיל בהפסד לאין כותבין זמן
לשכלות ויותר משמע לשכלה שלשניים מלוה מדמייתי עלה קרא לראובן
שמעון בשלא דייני מאומה ופירש זה בתוספת עכ"פ ואין נראה לרבינו פירוש זה
דלפ"ז אם יש לו שטר אין מבנין שהרי שכבר טענת שמעון ודיינו לניכין
מוטב לשפוכי מטרתא למה לי שמא יקרייב נמ ראובן לשלם שהפיסם ושמעון
ורואים מפרק שמקבל נבי שתמא שהיה לומר שלשה לומר כו' דמשמע
שפוכי מטרתא ע"כ כמילתא דעבידא לאינלוי שכ"ע דקיל דקרקע נשוקת בעלים
קיימא וכמאן דנקיט שיטרא בידים דמי ונם משמע שף שלפי שאין לו עכשיו
עדים כיון דשיום לו למאר סופן לבא לו מטרתיכן וכן משמע תלמודא ע' בתאר
דכתובת נבי ב שהוציא ב' שטרות זה על זה וזה על זה ומפרש ריבא דאין נוקקין
לשומת שהכל שה נוקקין לשומת דכרין שהלה ומאי יכול למיתי דכרין כך וכן
משמע לשון ונוקק ולא שאמר שפוסקין דיינו וכן משמע בפסוק שהיה ממכורתי
יניס דכרין דשיים וטעמיתו וכן משמע בהוא דכתובת ב' כיצד פדין שלייהם ושבים
ושכידונין עומדים ובשל אין פותח בראיה דשמעון שהי' מי בשל דכרים ינם שליהם
וף לפירושו שף למסיק פשוטים שנוקקין לנקבע שלה וכגון דזיילי כשהיס שיכי
מבקשת לה וכו' לפרש לשם יש לו קרקע למכור וזיילי ירמו שראובן התובע
יטענו שלה ישברו שלך הוא שקוק למכור וזיילי כיכשיה שלך כשמשיעין לכרעי
שלה ישברו שהוא תובע ולא זיילי כיכשיה ושוב פוסיף ריבא שהם ראובן שובע
שלה ואין לו ראיות מוכיחים וראיות שמעון מוכיחים אין לומר לשם שי שכרעי
לשובע שלה ולא לשבע עד שיהו ראיות ראובן מוכיחים לשלו כל כמיכיה לשרעי
כשך דשלמא לישברוני קם מעדים וגם פי לשם יש לראובן ראיי מוכחי ושמעון
אין מוכיחים מוכחין ממנו שהוא ולא למריין לשפוכי מטרתא לאי ומי אי שי
שם שי שמקבל שמשמע שלא שיביא שף שלא לשיבא שלו שלא שבע לשהוא
לא מיבעיא שם שי עדים מוכיחים שלא שאין מוכיחין ממנו שהוא שמשי
ויש לו עדים אף אינם מוכיחים שלא שאין מוכיחין ממנו כיון דשיבא לאינלוי
יתנו לו כ"ד ומן ואם לא יביא בתוך זמן יוציאו ממנו שהוא ומי כל זמן שהיו
ראים מותר להלבתא כל שבע ברשי דאשוכא עב עיין שם רבא על חייבין שהוא
מלוה יושבע גם כך לשרם לשם מלוה שובע לשבירו שהוא ולא שמר תפסת מצלי
פ"ק ב"ק ומקבל קלייה לשהי ממונא ושוב למשירת שמעון יש עדים ולשמירת לו אין נו
שלא עדות נוי שאינו לא שצלה ולא מוריד ואין של לוי לשילו שבועה שהוא
לאחרי שים עדים שמעון שהרו שקלה ושרגיש לא ישלם שמעון לשמירת שמשר
ליה קלייה וכל הנזלנים מצלמין כשטא הנזילה ומשלי טענת פטר פרק הנזול
בתרא שהוא נברא לשלוי לשווי לשמרים דרב מלרי ורב שהם ולבתר לשלוי
שמר ליה דרי ולשלי נשלן מהוא דכיון שמשיקרא לוקמינן עילוה משיקרא
מיקלא קלייה ושלוה שלוי בדרי נרוך:

סליק פירקא

הכונס

שלא שהגיע לשומר לוקרשים לשמשרם לברזילא וכן ע ב
הדין לכל שלא שמשר לשי שיזוע שרגיל לשמור לו לכל
לשיטם לשרוצה לא עיין פרק שמשיק נבי כל שמשיק
עלמת לשתן וכניו הוא משיק: כספים הכלה לא בעי לשיתב דיבתא
לבניו ולוקא בזמן שמתעסק אבל לא כל זמן בשאבידה בניקו לשטו בשגיל
סיבה לשלם מוזק בשתמו יבא לשטור שתנוקא עב לשומכין: נשלה לב"ש משלמת ע ב
שם שכתיב ולשילו בשבטו עב ירקות לוצב פירות והוקו משלמת שם סיסיות
וכ"ש לכלה ובתלמוד שפרם לא שיבעיא שמר לא שיבעיא לכלה לשמלמת שם
שכתיב אבל בשבטת לכלה כשבריה שרי שכבי שבירו ושם שכבי שי לא משלם
קמ"ל: ושמא בבי שי שברים שרי שכבי שבירו שלעתו ושלו לשו שלעתו אב"ש
שברים שרי לא שפסיד ושלי שפסיד ולא שרי פורע שוכו לשסני ליה שברים שרי
בשלרים עב"ש לשיה ליה שפסיד ליל לשכח לוה ליה שפסיד לשניל ושילו לא ה"ג
שם היקוק ושלו סיקה שפרם כשבטת וניוקת ובני סוזק על כן לא שמיב שברים
שרי שבל בשורש שוכו שיכה למיתר דילמא הוא שפיים ליה ושפיל ליה ולא בני
סוזק ושלי לשברים שרי ושפיא סיקה שי שם לשקון שפך זה שה יהו ושפיל שלב
לשכר שיפא שקיל וכן שא לשקון שלוף שבר שה שמורו ושביה שה שלו ושפיל שה של
שבירו לשכרו שיפא שלטל וכן פרק שפועלים לשם קלם ברועים ושמקלות בוטל
עד כלי לשיקן וכתיב ובלא מ"ש פרק ב שנתיתי לשמשתמא נם שמור ס"ב לקלם נשכר
שמור ושלטל שבעל שביק ללא שבניכן כל הני שברים שרי שלא יטלו כלום שלא
שיוב שיכה משום שכל הני בני סוזקו"ש שקם לשם ברועים בוטל כלי לשיקן
ונשיוב שיהו בוטל בי שם שכרו שף עב לשוכיה שרבם נשבלא יש לומר

לברועים

דברופים מיירי לגבי נעלים שהם ולהכי עבוד רבנן תקנתא כדי שיקנים
ברופים ובמקלות שכל נבי חמור ולבם מיירי לגבי שהם נעלים לגם לא כן הוי
מבי למיתר מספקירא קא זכינן כללמקן וקונאל וכבעלים שם אם לגם לתכמים
לגם בתקנתם ולפי זה הפוקד הסבויים לפגלי שלא מדעתם בנן שמין יכול לבוא ג ג
עליהם לגמל לגם אם יש לפקוחם שפוקד ומוור ובוכח משם אם שכנן לפניכם
שלא משיב מבירים שרי ובני הזיקא הוקפות וכן בשיב רבינו מאיר על פרק שהפשם
ושיש לו שמלו שפוקדין לוקחו בשל בדרון ושיב רשיי מפרק קמא דקדושין
שהפשתם שלומר שם אין לל תקבורתו מכבשין אין שומעין לו לא כל שכן
שיעשיר שם בשברי שם שמין כן בשברי בולו עד ומפרין לוקח בשל בדרון לשם משום
דגם משפחה לי הכי שבר נמי בכפיכתו לבני משפחה משום דגם משפחה ומשני ד
פרד לוזל ומזכין בפשים ובי היכי לבנפין שת שלה לפרות שת נתו לל שכן שכופין
שת זה לפרות שת שבמו כיון שים לו שי ושפר לשין לשמות לשלמי שלם שפחה
בשב במכירתה משום מכרה לשבי כופין לוקחו לשם לשיש לי שקר שבר שברי
שיש לגו לבוף נבי משפחה בשל שם ויום ושבר שלם לא שבשי במכירתו שיגו כופין
ומפקיד לבני משפחה לולי דשיישין לילמא לשם משו פגם משפחה ס"ב היכא
לוקח לפרותו לולי דשיישין לשלר לוזל מזכין בפשים משו פגם משפחה ס"ב היכא
משפחה כיב גוי לבני לביזה ולמשפחה לכולה שיקבשו כיב ומיישרין לוקח בשכח
שלין לו קנב כשלי שפן לשפחה פשיטא לכולין לוקח בשר משו פגם משפחה
ושוב רשיי מפרק מניחת השפח יש לו ושיגו רבינ לשפרשם בוקנין לו לשם משנה
ושורין וכפרשין ממנו ובריך קו לל שקיל שם רב ספא לשאר מיקח שלמא רשי לגו
משפחה דקו לל שקיל היינו כפרשין ממנו משיים ס"ב כפרשין ממנו משיים לגיב
לילמא דילמא קו לל שקיל דשל שפיחה לגו כל יומא ויומא לוקח כמו מוזנ ושנ
למזונות לוכם יכולין לוקן לו שבר כי לל שכל לבוקו שילכל שפל שחרים ולבבי
שייני דילמא קו לל שקיל של שכל יכולין לוקן לשבחי שלו שעות שלא יכיפתו שיפחו
לוקו דילמא לל שקיל שבר משו פגם משפחה ולפילו שליים לי לגו שלו פגם
משפחה ושין לפוטרו מלשקוזר לו לשי פליוכם משו לשמי לפרוע קוזו ומכרים שרי
בשלמא כשלמרי בירוש לפי ס"ב דוקא שם ליקח כשוספים רש"י לשמכרים שרי
לל שייך שם היכא שמלין מן שבשר ולל מן שפשל שכל היכ שמלין מן שפשל ול"ש
לל שוש מכרים שרי ושלם לו ושבר לשקוח לפרוע קוזו שלין מן שפשל ול"ש
קשי ליש מכרים שרי שלני שהם כיון לשן שרין שיש שלוש לשבוע לשלום לל
קליכן ליש שפשל כ"ש ר"ש וכן בכלון זש כיון לשבילו מן שפשל שפלמן קייב לשרוע
לו שסרי ליקולי לל שיש שייב שרין לגבי שקפשו ושכי לליכא לשלבותא ליכא שפי
גלבא שוש ולל שני ליכא כשוכם שרין לו קנבא לשר לשרי ושם כן שייב לשלם לו
לשי פלינהו לשל ושלמן לשם משיר ונא ישראל שתר לפרותו כרשה לשי לשריך ע ל
ישראל שמין לקח לוש כל שם שכנן לגבי שם ירבה שיזיר לו מילי לשום לרושה
שקקיים שמקלות שכתן לו שניאתא שב כלי לשיכן ושיכו לוקו ישראל שקנשה
לילכו יכול לשבבה ולומר לו שניאתא שב ולפה זכיתי לפי שסגני שלם לו שלקוו ממנו
בגוני שמלך כגון יקולים שבולפים וליכא לשלבותא ליכא זה לילכו לין כשן
לשרקפא לילכ כגלא ולין ליכא לשלבותא שלא גזילה לשלבותא לילכ כיון שבוש
רובא לשבוק שמכבא ולשיכ לשלכם שמין לו קנבא ושיכו במטלטלי קו שפי ייאוש
שבל שפרים לא שייך שפו ייאוש לשבני לא יכול לשוכרם רק לישראל ולשיכו שיזיר
שבשן כן משם ר"ל לפורש שכו של שבירו פטור וכן שוכרים ר"ל שן לילכולמי ס ס
שייתי לא בלשפני שב ליכי גזלן ולא"ש שלא שולק כב לן לשבי ר"ל ולא"ש לילכ שן
גזלות נבי שבן שום שכיף משתוקו של קרן שבבי שב שבו נב"י שב שמר שמוש ליכא
לשלבותא ליכא וכפ"ק דגיטין דב שפי שמר כי שמ"ש ורש שמייתו שמ"ש לשבינן ע ז
שבא ולא"ש דגרמ" בכיזקין פטור שיכו לשבור לגרוש כלשמ"ש שפי פרק לל ושפור
ניש שלקין בין גרמא לגרמא ניש גרמא שלומה קבא לשלשבח שלא בשיב כלים לומא
לשבור ושפיבא כשויב ש"ב שבגזל קמא ליכ"ש ולילכו שרוש שם יש בלילכו כלי
לילבה שייב ושם לין בלילכו כלי לילכו בשלשרפו ולכו פטור לרב שפי לל שפיב שלא ע ח
גרמא בשלמא ושכלן לרשה ליש שבים שבילכו ושבים ושלוכיבם לכו ושין בכל שלה
כלים: כלי לילבה פטורין: שמו שלקה שבזל בשמו ושא"ר לל"ש לרבי יהודה שיבו ע ט
בשליך שבין מודו לרבי יהודה לשלם כל שה שרגילין לשטמין בבין ושלבה
ושקיל: שמו שלקה שבזל בשבור לו לל שלקיל לשלבשי שבק לקולל ולשילכו שם יש עדים שבזיקו
עדים שמרו ושכל שמוכו ושין יודעין כשה שכבר לו ויטול ושלקה שבזל בשבור לשלבשי שבק לקולל בשיקו
שיש יודעים כשה שזיקו שבא שכבר לו ויטול ושלקה שבזל בשבור לשלבשי שבק לקולל בשיקו
שיש ר"ל לקולל כ"ש רבינו שלור לכל שיקו לשלוכם לקולל לבלבא ושומרם לקוכא

מרובה

פיס נרסינן בתלמוד לומר רבה יעזם קונם ולא ידעבד
לי לתוריקא ולי לרבכן ורב יוסף לומר יעזם קונם
ורב כהנא ורב פפי ולא כתיישמן כבעלים
כן לכבל פקדון מכי מקדים דברשותיה למריה מיתא כדאמר פ' המוכר פסיפים
פן ומסקינן בתלמוד דיומא כלי לא קני ומכי מילי כגולם דכתישורא מתא לידיה
לכל כתבא דאמר בתר דיומא מרה מיכא ואמר ווי לי לפסרון כים כי דכתיבא
מתא לידיה קנסא כיומא מכל מקום בתר בספר מקח וממכר מגולן קנסא
פן כיומא כעלים ומוקר לקנות ממנו מה שגזל ומסיק עלה שם דבפרק הגוזל בקרא
כתלו מוכסין את חמורו כו׳ ומכי כפרדעי לא כתבינן דדברים אמתלטלי:
פף בתר דכיון שם עבדות מגולן לכתוב עף אמתלטלי דכפריס ואין מוסקין לטעמא
משום למיחזי כשיקרא כרשם שטרם שזה משום דמסקינן פרק שכותב לפרקא
דלייט לכתיבת מיקמי דניחזי בפלוגתא ודיעבד פלוגתא מגו למיחזי כשיקרא
ומסיק שם לדיתא למיחזי כשיקרא לא מייתינן מדרב כהנא וכן בפרק כל הנט
ופע״ם שם חילוק כמיחזי כשיקרא כי היכי דפרק נטפטוט לי ידעיתון יומא
דמקדיתו כיה כתובו ואי לא ידעיתון כתובו יומא דקיימיתו כיה משום למיחזי
כשיקרא ומ״ש למתוי לפסיק דכתובת לקיים המנהג ולפי מסקנא בפ׳ שבועת
פעדות מקשה מסיק דכדרבא כיה יכול לקרוע דלי יה כאסר ביתמו שה לפי
דבריו מסיק לי וכ״פ רי ולפיקך מקשים מקיים כ״ד לדבריס לתרי דוקך בקיים
כ״ד מייתי למיחזי כשיקרא ולא כמקומות אחרים כפ״ב דכתובות למכיא על קיים
נית דין אין אומר סס לדיתא עבל: וכתב רבינו אבי שמורי כי יש גורסין כבא
אמתלטלי דכפריס פקדון ומכרא לא כתבינן דדברים אלא לפיקדוכא דקיימי לן
פיקדון כל היכא דאיתיה ברשותא דמריה דאיתיה ואפילכא דהוו עלמא למיכתב
אמלוס ומכל מילי ולפיכך כתב וגל אמרי כפרדעי לא כתבינן דדברים אמתלטלי
פירוש כפרדעי בליכא קמא פלניי לא יתבון ואמר דפפילו פקדון לא מקדי ואיכא
פיכא למאר אמרי כפרדעי לא כתבינן דדברים אמתלטלי דכפריס ואיכו כרבי
יתבון דכיון דכפר ליס פ״ל כגולן ודוקך פקדון ליכ למימר לפתמוטי קא מיפתמיט
דלמא לאוקמי כיכא אחר ומה שיין לומר בכפס אפילו פס כפר לא כתוב בו ועוד
דכתבינן דדברים כל אלמא כתבינן דכפס אפילו פס כפר לא כתוב בו ועוד
לעלם בעלמא הוא ומה שיין לומר בכפס אפילו ופס יכול לבטל אפילו אחר כמו
שכתבתי לעיל פ״ב דב יפרעי נתן ומה שכותבין ויפה דפפי לקופסו ולכבילו לדין
לגבות ממנו ממון זה ויטול אותו לעצמו פי׳ פיפס דפפי לדין פלא יכול
לומר לפן בעל לכריס דילי אם פפרי לבטל אותו לעצמו כמו זיל דין ואפיק לכפך
ומה שכותבין ויכול לדיתא דפפס כיה כדבינן ואין פוסק ופן לו דפוס
לקבוע זמן לפני פפוס בעל דיכו ועל פי קבינתו יקבעו כיה דין זמן כלמריכן ס׳
פגוזל בתרא קובעין זמן פכי וחמישי ואפי לבטל זמן פי לפס יבטל פכתב זמן פפ׳
יקבע לו זמן לאחר: ככ״ע כיה דין פיפס זה עוסף אח פיכו ואפיל לא לובפו פי׳
ר׳ פפפי בעל פלכם לעסוף אח היין לכל בעל היין לפס עוסף אח היין פלבתא יכול
לומר לפן בעל לכם דדבכוי עבוית ולא פייתי עוסף כי היתי לוקח ואפיל לא ומן לו
פלא פכרו פפסקו כל חזקיהו תקנו מפיכא כפומרין פרק פפועל:

סליק פירקא

דהחובל

נתב רבינו אב׳ פשורין ול׳ פבי מפקפ למונית ז׳ קפ
דבי עבדיהן פלוחות פייתייהו במילתא דפביפא פי׳ כמו
ל׳ אבות נזיקין פקדן ופפן והגזל ופכור ומפכעה
ופפבער ופפר אבות דדבי חייא ודדבי חופעית דפ״ק דבגון ר׳ פומרין ופבת ורפוי
ונגח בקרן ולא בכפל וגזלן ועדים זוממין פיכא דלא מפפר לפקדוני בגון פפגיהא
בחמון על דלוכן וכתניי לקתו ופחמן ופכלו ופין לו ממון כדי לפלם וכמ׳ זוממין
כיון דלא מפפר לפקדוני פחמון פייבין זוממין ופמפור פע״ג דלייבוי בעלמא
כייכו כולהו וכיונכ נפן לפוכן בוקי ממון נוכין פובו בבבל כדפרם לפבפייה לדב
פגזי ולפבי בדיבא דגרמי כי כפורא לבלמי וכפיבא דברק בגוזל בתרא לפמוי
פברים דפיטי ופויבים דב נפמן ונמר דבא פלא פרלא מעבדו כמי פפפא ונתן בדיל
למי ודין דב נפמן בדיבורא דלפוייב וכל כבן כיקר מזה ובן בל פיזק פפויב פלום
בגופו כגון הקונם כטיבות של פבירו והקולם ודעתו ומקפיא ובל כבן פיבא דקן
לפיר ולבל דפבי כולהו כגון בוקי שור בלל כיכו דשור ממונו דבי מוקיבו ממונו ולוקיבו
פלי לפריבא דמייבב וס כפלי בי פפרק דבדר בגזל דמוס לימת פמוי דלבא
ופפוס פמרת לבבל פפאל בו ופפיפ בדם דברק פפרם דבבל ומת ופפ

סיבפרו בו בב״ ובן נתו פרפס לר׳ דקל בל פמו פב״ תוב בפרפפות וים לו דפוס לתן בב
בבל ב״ פ פיבדפ בין בדיבי יפרפל מוקר לבובו בדיבי פומות פפולם דפי פיבים פפ בו ופיבו
יבול לבובו בדיבי יפרפל מוקר לבובו בדיבי פומות פפולם ובפ דפמ״ס פוף ס פמבר
לפבים ולא לפפי נוים ס׳ יבו פיבא פיבול לבבריפו בדיבי יפרפל לפבם מבפתי בפפ
דבינו מפיר דפין מוקר לבבריפ בדיבי נגו פ״ב ופיבדו ב״ פ ופיבדי פקפל ובן בת
פמיימוני בפבפדרין פפס לא דבא לבא לב״ ל פוטלדפו מכיא דין ומביל בדיבי גוים
מבעל דיבו ופר״ת דתין פמורפס יבול לפרפות פפר תפתיו פלא פ״ב בתבו לו דפוס
פבעלים בלפמריבן דבא לפלויי פוים פס בן יבול לומר תין דבוני פיפא פקדוני
בית פפר ב״ פ בן ובן בפפ רת לף פל בב דתין פלא יבול לפקנות בפלוקתא
בלמפמא פרק מי פמת ובריס פרק תפם מ״מ תקנו פוכמים פיבול לפרפות ולבני
פרפות מפבי קנין פקול יבא פתרמתו פל זה ופני בתו פתבם לפקנות מפבי
פרפות ופרפס בלא קנין לא מפבי דבי פתרמתו תרומה פלא בפיב דין ליל פמורפס יבול לפוול
בו ולבטל פלוקתו אפילו פלוקות בקנין בדבן בני תרומה פרפס לבתום פבלו
תרומתו תרומה בטל פל פלא תרם תין תרומתו תרומה פלא בפבפי בתב דפוס פם
לו פטר תוב פל פמעון ופרפס לו לפתבו ופבל ממנו פפטר פס בפוכם מפבבא
לבפוכם לבל ופטר ופול בתב פפמורפס פס״ו יבא פמון תן בפבבא בבפרי תן
קרבין בין לדין בין לבבן פדות פפס פ״ד והזכיר לבטל פתביבה היה לבל פס
פמורפס יש לו פלק בתם פיבא תן פבבבא פפולין בו קרבין בין לדין בין לבדות
ומ פים לו פלדות בתביבתו לא יבפ ס׳ תן פפדים פס יש למורפס פלא בתביבה
ודביבו מפיר בתב פתין פמורפס יבול לפטור ולמפול פל לדין פבך בתו פרפלתו
ופפבעי דין ובל תם למתבעי ליס תן ליבא קבלתי פלי בין לוכות בין לפוכם לבל
לבבוב לא בתן לו בא פלא פס בין פדים פבך הוא בתוב בפרפפס פפרפבו גפ
לפפר סוף יבר בפתם פרפפס פליא פמייב ומבי ס׳ לי לפקומי פדרתיך ולא לפתקבי
בתיקון פרפות פטרות פל פרפפס בתוב זתן ובתב דביבו פמפס לפ״ב לבתוב זתן נפ
לימ לי פס הוא מוקדם ומה לי פס הוא מאוחר גם תס פבוקבין דרשות בפפלי
בלא לתיפבא תין בריך לבל פיבא לא פייך תפי דתיב פפ״ת מועפא פ״ב לבתוב בו ועוד
לפלום בעלמא הוא ומה פייך לומר בבפס אפילו ופה יבול לבטל פפלוקות בתי
פבבתבתי לעיל פ״ב דב יפרעי נתן ומה שכותבין ויפה דפפי לקופסו ולכבילו לדין
לגבות ממנו ממון זה ויטול אותו לעצמו פי׳ פיפס דפפי לדין פלא יבול
לומר לפן בעל לכריס דילי אם פפרי לבטל אותו לעצמו כמו זיל דין ואפיק לכפך
ומה שכותבין ויכול לדיתא דפפס כיה כדבינן ואין פוסק ופן לו דפוס לקבוע
פגוזל בתרא קובעין זמן פכי וחמישי ואפי לבטל זמן פי לפס יבטל פכתב זמן פפ׳
יקבע לו זמן לאחר: ככ״ע כיה דין פיפס זה עוסף אח פיכו ואפיל לא לובפו פי׳
ר׳ פפפי בעל פלכם לעסוף אח היין לכל בעל היין לפס עוסף אח היין פלבתא יבול
לומר לפן בעל לכם דדבכוי עבוית ולא פייתי עוסף כי היתי לוקח ואפיל לא ומן לו
פלא פכרו פפסקו כל חזקיהו תקנו מפיכא כפומרין פרק פפועל:

והני כולהו והלומות להן מנזקין בכבל ומכרי לקח למאי סור בשור נזקין מזקו
בכבל הכוח במועד מזיקי ובכל ומבל למועדין מקחלקין על כאן לכאן ומסלקתם
קכ על לקח סטיעתא על דאמרן למאי מה לך להקיזד עם בפקק נרף כמו
זונתך ומרפקני ומכיב לא היו לכרים מעולם כ"ל על דברי קטטורין מכין לקח לדאמרן
מפר והיה מזיקה לא היו לכרים מעולם כ"ל על דברי קטטורין מכין לקח לדאמרן
לילו היו עדים בכבר מקרא לזקה בפקק נרף היה לקבל לקוכאו לו במלקות לו
בממון לפי המכיים ומקבעים לפי רמות עיני הקבל כי היכי קנסות הם אלא
ואין לקם קנסה אלא בבל לפי מה שהוא לקם בכל אבר יסיתנו עליו עיני העדם
ונשבעו מפין עדות והוא אומר מרפקני לילה נכך ומשומד היתה לא ניתקנם
בדיני קנסות בלקח אלא על הקיזת ממון אין לנו ללמוד קמץ בין לנו ללמוד בקרא
קכא ובן על חירוף של סוכני שפר לילו היה עדות בבבר לו בפיהם מוקם היה לם לזקה
מכין ולילך על קברו ובקפק מפילם מן המת בלילתא בר בקרא דומה לבל עכשו
בכופרת פטורים לף בלא שנושא בלפרים" מלמד לם יהיו הקבל לקפים דשקה
יקנו בורכה בניה בכנסת על עסמם בירולו בקמת ושלום מלא ברכי ברוך עכ":
קכב עדום לאו בר בוסת הוא ודוקא בפקנס" בא על ידי שמגלגו אבל מכם את הערום
קכג פשיטא דקייב לף על הכוסת: ורבי יהודה פוטר בשומא כו"מ מוקם
דמדבקן קייב בבל המבות בשמורות בקורס ושם רשם מפורות מימין פורם על
שמא ומוציא לקרני ידי חובתן לף על גב דהוי תרתי מדרבנן עדיף מקטן שבניא
לאיכוך דלא שנר אלא כי הוי חד מדרבנן ובחרא שני דמגלה פירשת זה
קא אומר כו" ושור מינו משלם אלא נזק בלבד דכתיב הים בשמיהן ולא שור בשמיהן
ומכי מה לייב למימר הים בשמיהן ולא הים שור לם שמבל בשמה מכירו
ואיכא כמה לייב לאשמועינן דמתבטלת יחיד רבים שנר כיון שבשור פופס
לחזור ולא נייך נזק אלא שבת ושבת לא הוי שור שמבל ומכי מכרה פ' שלישי
דגיטין בגמ' שור יום של רבו לרבו ויום אלו כו' שבשה לאביי דאמר נותן לו אלא שבת שבל יום ויו"
גדולה ושבת קטנה שפיר אלא לרבא דאמר אינו נותן לו אלא שבת שבל יום ויו"
הלי שור הוא ושור אינו משלם אלא נזק ואמר דאמר אלו בן בשבועל בתם
מצטרף שבשבועה בבבים מכי כתי אלא לייב בשמיה וכן בשבועל בתם מיירי בשבתם
מחמת מלאכה שלי אבל אלא מחמת מלאכה פטיב לייב דייב שהם מיירי בשבתם
אלא הדר לסייך היה נזק ואם כן שוכר בהמה אין בם ושמלאכה לף בשביעתו שמא
קיז פטור ואין למלך בין מוזקים לאדם בנזק קמץ ותו שומ' שם
ושמואל אדם לחוש שור הוא והרב ובכיבו מפנים לומר אלא דמו אלא לייב שבת
אלא שהדם לשבתו לף הוי בבבל נזק הוא דמיד בשמוך שמין לוקו שם למין
פחותין לו וכן פירש רבינו שלי בלבדי רבינו שייב לשבתו לף הוי בבבל נזק משום
לשבת לף בשהו דמין בל בך אבל שור פשיטא לשבת בבבל נזק הוא שרם פושה
נקטן פניעתן דשה כו' הבעל והאשה פ' נ"עתן דשה בשה רבי לבדאם בר נאמן
קיח כיון שבנשים רגילות לשפה ולייתן ז זמן הוא הרי בלילומיהם בעלים שלומים ואם יש
עדים שייב הבעל לשלם מכני תקנת הבוך פושלו ויקנו עמהם ולם אין עדים
קיט בשבעת והא דאמרינן פרק הבולה אין לדם רובא שתקבה לשבת בית דין בינו
מילי בבי בדבריהם בעמאה לברו בבבל בבני בית דין אבל הבא אשם על ידי
לפוטרופוס ועוד תקבה ותקבה ולא הנזול מה שאין בן נאוכל שאין הבעל נהנה
מוה על בשן לשון רבי לברהם בר נחמן וכן פירש רבינו ברוך ממנגנא שאין מלו
קכ בין אשת איש לפנויה אלא לאין לה לפרוע בנין נבי שלא אבל לא נבי בקדון
ונזילה דשה לא שקבי פניעתן דשה בן בנזלו בו' ואם היא בופרת בולאי השבח
קכא דתניא מי שהלך בשלא לשדיבה היה ואשתו עוברה לשלוח ולקנות לה
בשבת ולא לשלוח לה בשבת ולא שהלך בלי ונבנו בו' ואשתו ילדה בשלוח
קכב רבי נחמיה אומר אפילו לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קכג פטורין דקאמר אלא מעתה הואמר לשבת ולאשה בלו ונבנו בו ומשלתי בשבועת
רבי נחמיה אומר שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קכד אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קכה אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קכו אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קכז אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קכח אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קכט אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קל אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קלא אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קלב אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קלג אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קלד אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קלה אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קלו אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קלז אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קלח אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קלט אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קמ אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קמא אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קמב אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קמג אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קמד אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קמה אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קמו אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קמז אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קמח אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קמט אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קנ אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קנא אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קנב אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קנג אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קנד אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קנה אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קנו אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קנז אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קנח אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קנט אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קס אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קסא אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קסב אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קסג אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קסד אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קסה אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קסו אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קסז אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קסח אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קסט אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קע אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קעא אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קעב אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קעג אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קעד אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קעה אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קעו אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קעז אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קעח אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קעט אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קפ אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קפא אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קפב אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קפג אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קפד אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קפה אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קפו אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קפז אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קפח אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קפט אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קצ אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קצא אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קצב אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קצג אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קצד אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קצה אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קצו אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קצז אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קצח אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קצט אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת
קת אלא מעתה שבועת לאין מזיקין אשת איש על שקדון ואינה מבלת אלא
אם בן יש נכסי שאין לבעלה רשות בהן אבל בוקבים על שפסל לי לבבשלת אשת

בחים פלוגי שמייב לאחיהן ק"ו מומרין כמה מלם מחנה ליתן כו' אלמא כל שעתא
מחלינן לפי הפיזוק ר"ל ממריקן כל שעתה ספק ספק לית ספק לא מקיימינן מספק ל"ל
כפי מומלא הפיזוק ואם אין עדים כמה היה מן החזוק ישבע שמעון כמה פיזקו
ניטלה ומן המוקר יהיה פטור לשעיה היה אם עמד מקנת בנזל בחמה ומסיק תיקו
וכל תיקו"מ עב"ה: ואם אין עדים שיודעין שהחזיק לא היה פרוש לו כאמן לומר
לקח ממנו לי לפטרם מעיקרא ואלמא מאיר כרבי עקיבא דאמר לעיל דספק לאו מינו
במקום עדים ואם שבענו מודה לו שאמר ליה לפטרם פטור אף על פי שאין ל"ל
אל מנת לפטור כשמסיק רבא ר"ם החזיק לא בעינן אל מנת לנבי ממון אף היכי
לקח ממנו בידו בקורת שמירה מעיקרא ואלמא מאיר כרבי עקיבא דאמר לעיל מנינו
לאחת כסם רבינו מאיר נוטה קנת לזו וגל הכי מסיק בקנרא על כרבי ריבות
מעבר שיפה דמו סדיונין שרחובן שבע אלא בשוב מי אם לאמת כדברי שמעון
שרחובן מחל לו ויש כל החוב אף על פי שאמר לו שמעון כל מה שתעשה בשלך
תעשה בשלי חוזר לחובן לפרוע לבעל תקנם ר"ם החזיק בשומי וכשור כדי חייב
היכא דלא ל"ל על מנת לפטור כל שכן היכא דאמר שמירה ופשלו אמר בתר כבי
מידם ולא למחול לסם דשני כמו שלקח בידו בקורת שמירה ופשלו אמר בתר כבי
קרא בשומי חייב כל שכן אלא ל"ל מעולם למחול שהוא חייב ופשלם כפי שווין ולא
כל החוב כשאר בקבלי לעבל בקשוכא לאחת עב דלחובן ישבע אלא מחל לותו ולא
פשע בו ויש לו לקוכבו ולפיישנן מן הגנוב מפני שסנת לבידם לבעלי דלחוב שתבע
שמעון שמם ר' לוחן ויש לו על לאל והגנוב מפידי עליו ישבע שמעון לבשפיע קב
שבע בפני הגנוב לשפילו מפור בעדים בשעה היה אם עמד מקנת בנזל בחמה
לו לא ומלקל בקיזקו ומסיק ישבע אלא מפני שסנת לבידם על ידן כל שכן היכא שאין עדים
שהוא מפר אלא עד לאחר שישבע לבשפיע שבע ואלמא מאיר כר' עקיבא ואפילו
קב בפני ר"ם דאיזה מפור בעדים בשעה היה אם עמד מקנת בנזל בחמה ומסיק
תיקו

הפירות וכ"ש למלוה על המטבע ופחתו ממנו תוך הז' כגון פפע וכרך סוכ' לעבדי עבידנא כזוזי לפרנדמים סוף שנה שנתנו יפחתו יפחתו ממנו ובו לפרוע י' שלשים יום לרבוק ליכא רבית אם לי מועט אם לי מרובה ויש לומר מיהו טפי מכדי נותק לסס ס' שלשים בשבוע כו' יפחתו כיון שהוכיר המקל עכ"ל: וכ"פ רבי מנחם והלפסי: המלוה מבירו על המטבע נותן לו ממטבע בינוני בלוקח סעה ומייתי בסמוך המלשים וישמעם כמקבלם ופ"ה על נב דזילי פירי בשלמי לוקח ומשמע מדריפתא הוי מין בכך כלום וכגון שהוכיר שלום המטבע קי לג שבלום לו מכל מם שוה בשוק לפ נרע מנגון שלומר ברי שלך לפניך וג' זלן כמי שם שהוכיר המטבע בעגול לפ עדיף מלוה ונתן לו מטבע היוצא ואי קשיא לרבינא כל דבגולין מסקמין בשעת הגבילה יש לומר כיון שהשלשים ושישי סוים במקבל בשעה קי לד הגבילה הוא וכ"כ ר"ת לקמן ורא"ש היה פוסק בשעת השלמה דהיינו השלמת דיוצא וכמו שתיקן הבורסין שיהיו יוצאין בשעה שהם הולכין ובפורש לשמר שעה יפרש בכל כך היו עושין היוצאים בשעה שהם הולכין ושעה שהם חוזרין ר"ת והוא היה דן כך לפרש כל הזמים לם היה בתוך בשתר שים לו כך וכך ליטרלות טובים קי לה היוצאים בשוכחה נותן לו מטבע היוצא לם לפ שהכיסו עלי ויפתר כפי מה שלמוד בהלמוד שהשם עלינו וכמ"ל על לדבריהם מלוה על לוקות רלונן שכר לפ שהתנו קמ ב' לוקים בשעה שעת מכירה מכשיר לו דוקא על מת שתקבל בעד מת ממנו ושתה לו' שבירם לפשון שעל שבירה בשעת השלמה ושמיט כרשה שיהן לה בשעה שלון שעת כתוב בשעת מכירה כיון שעת שלמה היו ומנו עד שיגיע כדפרי' בגדרים פרק הקונם ומייתי לה בקדושין פ' האומר לעד הפסח לסור בסיגיא עד שיהא בשעת קמא שלמה עד שיגיע זה שבשלום מלוה כר כרוך: הז' ורק מטבע של מכירה לים בגדול פטור לשמר ליה לה מכא קמך ולפי כעי' שקלים ולפילו למאן דלמ' דיכא דנרמי פי' ר"ת ודוקא בשלומין שבשוכרין לא שלא תזי ושמ לשלוחי לדוחי שבל שקלים כיליה מיגבל גזליה ושבשה כעי למישבר וזל לרבי יקיר הזורק מטבע של מכירה לים בגדול ליה פטור לשזוי ליה פטור לרבנן ולר"מ חייב ושקל לפי לפרי לר' מלוה מחייב בזורק מטבע מכירה ליה ס"ס לר"מ מהכא בשעת מכירה שבשלם נוקק לבל שם לשפוע לוקח מלוה מכשו שלשם לוקח מזורק מטבע מכירה לים בגדול לנרם לו לשבור לו ליתן לרומי ובן בריפוי שבירה לשלם לו ליתן לרומי ושבת לשל שיי לנריך קי מ לשבור רומיים מכ"ם בשעת השלמה לפטור ומ"ש לכ"ע לשלוח מלוה לפטור בזורק מטבע מחייב ממון שבשלום לוקח ממנו לבוקי ממנו שבשמויין לנרמו לו ליתן לרומי ומשמע שבכ"ע יש לו ליתן לרומי ס"ל חייב לשלם רפוי לבד מן בזוק לפשות היוק וממנו שבכ"ע יש לו ליתן לרומי ס"ל חייב לשלם רפוי לבד מן בזוק לפשות אבספיה לבל בשבוק למשנו ומשמע לוקח וממון משבח ממון לשר בנון קמ ב' ושוכל בשעה שעשת בשעה שבשל ממון לשר שיש לו ליתן לרומי זהו נרמי לשלו בנפשו הוא שלא בממונו ס"ל פטור ושיטו טעמא למלוה רבי מחייב בזורק מטבע בו שעשת השמון שבשל ממון לשר נבבל מלוה רבי מחייב ולוקח פטורי רבנן מלוה ממון ישראל משום נרמי לבל שם שיש מושר נוף שבירו בידי נויש על שיעה עבמו מן שנויש שלילו רבנן מולו ולמי לשוכל נשבירו שמלה ריפוי לשלוח ליש בשלילו שבשל מושנו ממש שבנרם לו ריפוי ל"ש לוקח וששר נשפו בידי נויש בשלילו שבשר ממונו בידים ולשל שיש חילוק בין נוקי נשפו לבוקי ממונו שבב"ג ומשו' שלי טעמא לפרי שבירי שבת לשלם לם שנרמו בשלר ובישל שלשלוחה שייב שבירי ל' לברים שייב בלשם ושבת לשל שבה שנר בשעה בניה ובשלה שלשלוחה פטור לל"ש כי שהוה לנזל שלשלוח לוקח וחרש נשן ונקמי לה נשמן משום לנזלן שתיקו שיש לשל מן שלין שייב בלום וכ"ש שיכא לשנרם בניה לפטור וחייבו טעמא משום לשל ידי ממון זש בשבל שמון לשר פטור ומ"ש פטור לפילו לל"ש וכ"ש קמ ו המטיל כים שכירו לפטור ולא מ"ש לשריבים שריבית שלי מלן לייב ז' לשכרים למיזבן ליש שמר ופשט ולא זבן למשלם ל' לשקה כגון שקיבל נפי לם לא שקרים לך לשלם שמיטב תלש לפרי שיכא לשוכר ולא שעביד לשלם במיטב ואי מיירי לא שקבלי עלויה שלי שיכא לשוכר לשקה שקיבל עלויה לשלם בשלי בשקבלי עלויה לשלם לשירה ואי לא שקיבל עלויה שיה פטור לא"ש ומכאן שקה לשר לבל קמ ז הנרמו לם יקבל עלי נפי לשלם לם ינרו לו בשבל שבוש שייב והייבו טעמא כמ שלמכור שלה לשכירו: שבשם והוכיח עלויו הוכיחו שלשל וקיבל עלויו שייב והייבו טעמא לקמן לם לשכירו והשבירני לם הוה בל נבי ונשר לו בשבל שבשם שכרם בשקו לם הוכיח עלויו לשלם לייב וכן שבוכר שלה לשכירו ושבשל לשלם לם יקבל עלויו ולא שקיבל עלויו לשלם לייב וכן לם לשכירו לשלם לשלוחי לשם ש

מציאה ומחזקות הכרם כפרקים כיון שע"י ייפוי כוחו הוסיף הוזרעים הוי כמו מעם ועוד
דסוי כמו מערב ממונו בשל חבירו ועוד בכל מקר דיכול לגרמי ובשעת מעשה הוא
עושה הפיזק ולפי על נב לכתייהם ולא נדרש בשל כל זמן שלא הנסיף מלתי מכל קכה
מקום כלומים מיכל ואם היה כיכר היה בלסר התוספת ולי לא מתייסב לי ולא קכו
יכולתי לגמור של החילוקים ונם ר' נמנם כרוכם לכן מקרקי: קום לכן ברי נרלא
כתב הם שמלק לבוכו ובקש כיון ליכל לגרמי לגרמי לגזקין כרלם כבלם שיש
שלא למילתא לבסופה קבסו כיס ליכן ומיכן היו שלא מלרכבן ומטעם קכם
ומילתא שלא שבוקה לא ובכי מיקם כיצד שכועת המקרא שטר של מבוכו
מון מלשתו רבי מבוכל ורבי מבם חד לומר מייב ואל לומר פטור מלן לומר חייב
משום קנס ובוקה הסקנא שלא מבי לומיר שמור לבור שלא למשכוני שטרו שבחוב
היו שלא מלרכבן ובוקה לא ובכי מיקם כיצד שכועת המקרא שטר של מבוכו

סליק פירקא

הנזהל

קפל נטלו ליסטין לו מכסין את כסותו ונתן לו כסות למר כדי שלו שלו מפני הבעלים מקיימים מכס לבעל לפי שלא נתכוון בעל הבית שיהא הבעל עומד ערום ויושב ומצפה עד שיבא בעל הבית ויתן לו כסותו אלא מיד נתכוון לו:

קפמ לבעלים הראשונים לוקח עבד שלמכר בעיר ליל זה נתייפצו בו ליל זה לבעלים הראשונים לוקח שור שלמכר בעיר יום אחד לבעלים הראשונים ואחר כך יצתה לו קרני ואחר כך נגחו לבעלים הראשונים מי יש לו לבעלים הראשונים לומר לו מכרתי לך שור תם ולא מכרתי לך שור מועד אלא

לדיוקי דיוקא מפני שהמזיק שלו הוא ואין רשאי שיעבדו לדם בפרנסו שם לא במזונות
שכל שם קונה מלכות על כרחו שפיר שלו כי הכיא דסיקריקון בניטין לו דלם
שפיר אפשר בפרנסו לכל לאחר ואחר מישראל ואיכא של מלך שכל בשומות שעולם כך דיוכ
שכל שהרן למלך והוא שרין בכל הדיוטות שאם קבנו שלא יקנה לדם מפרנסם שפ
בקבנה שדיוכים דין ושמואל שקנה לכל שהרן למלך היא והייבו לאמר בקבנו
בקבה לקבלי דיקלי ונפרי נכרי שקרקעות והקלים שלו שם שכל דכיוכו שיעבד
ממין כשאם לרשות לדם שאים שפרים בעיר ונרש לאם שכאם יהודי שם יחזיל
לו שכ כלי למיכן שם כתן כך מקן שפילו לרשי לפרים לשפרים יום שם דין מסוס קנג
לשפרות ודין סיקריקון לשם למריכן מין לוקחין יותר מכלי למיכם משמ שם כלי
למיכן לוקחין שלא ניכול לכן לכזיכן בשפיכיכו כלאמר ס שפולם ושם לא יקנה
ישראל פירוש שפסר יכיכם לשיכוך שפנם כל מלוכלרים שפם יש לשמעון מן שאר קנד
וכתוב על שם ראובן ויש לראובן מותמות האריס כתובין על שמו וכח המלך ונטל
מקח שמעון בשכיל מקח ראובן שלין לו לראובן לשלם לשמעון כלום מפני שמקנה
דומה למשים: כתב שמיימוני פרק שני משכירות גזלה שכור לקנות לכר שנזל קנה
ושפילו לשאר יאום ונוא שיכא גזלני שפיא הגזילה עצמה כיכר ויש שזו שכשאה
גזלה שמור לרכוב עליה ולא יאכוס שה גזל היא לו שלא לשבור בתוכה לו
ליככם שה בשאה מפני שאה ובגשמים מפני הגשמים ושם לר בקוב מיי לשעלות
שכר לבעלים עיין ל"ש מרוכא שו ליכא למלכותא ליכא: פשק הל ינקף כל פרק קנה
ישראל שהלוה שם ליהודי שכירו על שמכון לין שמלוה זקוק לשומרו יות שכשם
מלמוכרו ולגבות הלוואתו כיכא למלכותא נבי מלוים לגוים כריבית ושפם משפם
כוה כשאר שמכון לשכירו שפרים ושאר שכם שלא פרש שם ישראל ומכר שמכון
לשוף שכם ושכנו שכירו לדין ושפשק דין לו עליו כלום משום דיכא למלכותא ושכיא
דשוף מפרק קמא דניטין מכל שפטרות שעולין בערכאות של גוים כו' לשם גנמ
לדיכא למלכותא דיכא כשמואל עד כאן: גוי שעל זלזול שלשם נכסי ישראל וירד קנז
לתוך שלהו משכתף שהיה לו שוב גמור על שעל שפשם לו משכתף היה לו כוזק כיד זה
ישראל לו משכתף שפשיד משלו ושאר כך שלקח שפשם מכרה לישראל שאר אין
שבעלים יכולין לשוביו מיד שלוקח כשה שבריה לשורים שהורו שבעלים שמת
טען שגוי שמוכר לו ישיבו עידי ישראל שמת טען שגוי שמוכר וכן שם היה מלך
לו שר בשוקו מקום שיכולין לכוף שת שגוי שמוכר לדין ולא תכשו שבעלי לת בגוי
שיכם יכולים לשוביו מיד שלוקח משם שגוי לוקח לו שלי פי שאינו מודה לגוי ושלף על פי
שאין שם שלם שטען שמת שכרי שלוקח לומר שבעלים שם נזלן הוא למ"ל שנמת קנח
לו שלי כיון ל"ש פרק מי שהיה כסוי שור לחריש ועומד למריעה: פרש מכתף
שמלבה פירש רש"י היו מרכב שוכרים שמלבה שלקים בניהם וחלק
שרביעי שמבא בגורן פורש מכת למלך בשכיל כלם וכן נבאי זה ישראל קוה בקבה
שמשים מן שמלך אין נו משום גזל דיכא למלכותא שכי קוה ש"ב בשוקפין כלבי
לגיל לבל לאים לא מ"מ שריסותיה קוה לשפיק ואין לו לפרוש חלק של בעל שבית קנט
שמרין בירושלמי לפרקין ולפרק שני דיוני גזירות שמר ליבל אין שלם נקט על
שכירו ואייב ליזן לו כלומר שלם ראובן שיי למלוה של גוי שו ישר ושלך קוה שמלוה
ונקבה שמעון כן שירו ומשכנו בשבור ראובן שלך שמעון ונקבה עם זה שמלוה ונתן
לו כסף לו משכון אין ראובן חייב לשמעון כלום כי שמלוה קוה שלא כדין נקבה
לשמעון שלא שרכוש ונולגולת פירש שמ"ל נבאי שמלך את שמעון בשבור
ראובן כן שירו שאים חייב שרכוש ונולגולת פיר שקרקע שלוכל פירותיה לו כסף
לגולגולת וכך שמר שפילו קוה חייב ראובן שלר קוה ונקבה את שמעון בשבורו יכול
לומר לשמעון את שלי שבידיך מיכאי וחייב ראובן לפרוש לשמעון מה שנקבה עם
שמלוה ומשיים עלה פרק שני דיוני גזלי חיליה דרב מן שלא הגזל שלא ונטלוה
משיקין לם משמת הגזלן חייב להשמיד לו שלא לאחר ורבי יוחנן שמר קנם קנסו
הגזלנין ונקמן בשירושלמי הוא שמר רבי יוחנן ושלא קרקע הוא הגזלנין
שלמ שמרו חייב ולמה חייבוהו להשמיד לו שלא לאחר קנסא קנסוה שילכך רבי
יהושע בן לוי ורבי יוחנן פליגי שלדבר שילכך לם היה חייב למלוה גוי שן יפר ושלך
לותו מלוה ונקבה ישראל לאחר בן שירו של ראובן ונקבה לותו ישראל לאחר ונתן לו
כסף לו משכון שין ראובן חייב להשמיד לותו ישראל לאחר בן שירו כלום לבל שם שקבה ד
בשכיל שמרון ונולגולת פירש ראובן חייב להשמיד לותו ישראל לאחר ומכר לותו שר בעבורו
חייב ראובן לפרוש לו וכבר נח משבח לפני רבינו שמשה ודן כרבי יהושע בן לוי
ושלא כשבריש לרי"ף בר מכרשם והורם שכבריו מכרינן רבא שלי בר ישראל דיוקא קנט
בשפטרות ושדול ושפשיר ליה לגוים של דבר ישראל שבריש משמתינן ליה מ"ט
לשיבשו מפני שהוקש שמוקש לשור שפשם ושלא שמרן שלא שר לבל שרי לא נח כמו

לא שמרן שלא כדיוק שמוקש שבל כי הכא דבי לוקר לישם כמו שלא שמוקש קנ
שרי ליה שכך רבינו שם ושל של ישראל שיוקש עדות לגוי שישראל חייב לו ומשיל קנא
עדותו משמתינן ליה שפשם שמשיל לשת לפי שבשיבשם מגיפין ממון של פי עד
ם ובמכא שמפשיר שבירו שלא כרין לשבי לשיבשמוטי ודוקא על ס' שבל כ' עדים
לא דכא בדיכא מגיפין כך' עדים ובני שילי לשוב לו ממון מישראל שבל לא שמיל קנב
ממון כיל גוי כגון שישראל תובע שת בגוי ויש"ש זה משיל שפין בגוי חייב לו כלום
לא משמתינן ליה דכא בדיכא כמי משמתינן ממון כיל בשלא שלא עד שמע' ס' וס'
בגוזל בקבא כמי שמרינן שפי בר ישראל לישם שבדוקא לגוי של שבריש ישר' ושזל
ושפשיל ליה משמתינן ליה כו' ובשיש חוש בשלם משוב לשמיון בבי קרי שם יכול קנג
לשטיל ושלקח בתיקו שכ' ל בדיך לומר לשרי קרובי לא משיבי שלא כשל דכא
בדיכם מין מוכיחין על פי קרובים: גזל בגוי שסור ושטותו מותר כשובדא קנד
דשמואל פירש רשב"ם דוקא כשבגוי טוען בשבמו שכל לא שמטעבו כשלמ שמוש
פרק ניל שבשם לשור לגבות דשת שבריות ושפילו לשתו של גוי ולא יכא לשקנו קנה
שמור מממונו וכש שלו שבשרפין משמש דשמקום שים שילול שבם שיוכיח לשבדוקי
ליה שבידקו וכירושלמי פרק שני משלוחת משמש שפילו אין יכול לגוי לשבת לכיכא קנו
חלול מכוח לשבדוקי כשלא דקו שבי שכובדא דשני שמשון כן שבם דוכן ממרש ושוש
כיש מרגניתא ושכר מפני קדוש שבם עיין בם ק' דקדושין: שלי כ' ישראל דוכן קנז
לשנח לגוי שמכרת כו' תי' דשמעין פרק לא יפחוד ולא לשופר שלרומי משמ שם
שיכו שופר שפיר שלי יש לומר דשקם מיירי דישראל שבריש רוצה לקנות שקרקע
שבל שי לא נשי למיקני בפי' שלי ושפילו בבי לא יכיכו שלרומי ורי"ו בל
שבריש חולק בין שבירות למכר ושפילו לישראל לשבור לא שמשכן דשמשירו שלא
לגבות ושטלין לישראל שבריש בדוקא נשיין והייכו לבל שפטות בשריש
שבשפטר לפניהם ושם אין שעדות בדוקא לידע שלא שעריש ולא פשב כמו קנח
כן ויכול כשריעות ושם שבשבקי שמשמיד שבירו בבנד גבוי לשנר בפ"ו
לשילו שם גבוי שעליל עליו שלא כדין בבי מילי שמיו מולש שבגוי פוטרו בשניו

הגוי ומעליל עליו כ"ל דאין חייב לסלקו כיון דכבר אברח אריא ממצריה ושוב בא
ריב ארי ממילא ושלו מאיר בר ברוך: המכיר כליו וספריו ביד אחר כו' וכגון שיש עדים
שאלו כליו ובמה מחלק בין כלים העשויים להשאיל ולהשכיר ובין כלים שאינם
עשויים להשאיל ולהשכיר דדברי העשויים להשאיל ולהשכיר אפ' בעל בי' העשוי
למכור כליו לא צריך כולי האי ודי לו בזה שיצא לו שם גניבה בעיר דמגו דנאמן
לומר השאל יו והשכרתיו לך נאמן לומר נגנבו לי ור"ת פסק דכל הספרים עשויים
ריג להשאיל ולהשכיר ואת"ל אפי' לא יצא לו שם גניבה בעיר יהא נאמן לומר נגנב
במיגו דאי בעי אמ' השאלתי לך ותי' ר"ת דמיירי באל' שאי' גם בו ואינו רגיל להשאיל
ולהשכיר לו ולא נהגו העולם כ"ר אלא ספרים מדברים שאינם עשויים להשאיל
ולהשכיר עיין בפ' הנשבעין ובפ' המקבל: ישבע כמה הוציא ויטול פר"ש לפני
ריד ייאוש דאי לאחר ייאוש קנה אותם המחזיק בהן ביאוש ושינוי רשו' אמנם בספרי
רטו כראה שהו' לעולם לפני ייאוש שהרי לעולם הם באים ליד ישר' כדאמרת פ"ב דבב"מ
שאני כהר כירן דישראל כרו ליה וישראל סכרו ליה לא מיאשי ור"מ השיב על ראובן
שהכיר ספריו שגזלן הגוי ביו' הגזירה וידוע לכל שגנבום וגזלום למלקנו פ' הגוזל
בתרא המציל מן הגיים ומן הליסטים ומן הנהר אם כתיישו הבעלים הרי אלו שלו
ודייק עלה בגמרא כתיאשו אין סתמא לא ואמר רב אשי לש"ש לסטי' גוי הואי
ודייני דינא כו' אבל ליסטים ישראל דאמר מי' יימר אפי' בסתמא מיאש אלמא
חזינא לי ליסטים גוי אין ואי לא לא שמעינן ליה בהיא דמיירי במיאשי אמרינן
סתמא לא מיאשי הילכך שמעון דקנהו מיד הגוי במאי ליקנייה שינוי רשות בלא
יאוש מי איכא למ"ד דקני ואת"ל הא תני בתוספ' דמעש' ומייתי לה פ' הגוזל בתר' מי
שבא בדרך ומעות בידו ואכם בא כנגדו לא יאמר פירות שיש לי בבי' יהו מחוללין
על מעו' אלו ואם אמר דבריו קיימים ומוקי לה התם ביכול להציל ע"י הדחק אבל
אינו יכול להציל לא אמר כלום משום דמסתמא מייאש אמ' דבליסטים שאינו יכול
להציל מידו סתמא מייאש ל"ל ההוא באנס ישראל משום דמיימר אמר סתמא מיאש
אי כמי ל"ל אפי' תימא ליסטי' גוי ובדבר שאין בו סימן כגון מעו' דאיירי בהו התם
וצריך להחזיר בחנם ק"ו מגנב מפורסם דלא עשו בו תקנת השוק אע"ג דשמא לא
גנבו עתה כ"ש בכלון זה דודאי הגוי גנב וגזלו ושוב מצאתי שפס ר"מ דישבע כמה
ריו הוי ויטול מידי דהוה אשומר או כל אדם שקיד ברועים ובמקלות ובדמסיק ר"ג
בגוי דאנס קרקע כו' פרק הכונס ופב"ד דב"מ מפני תקנת השוק פסק ראב"ן אם
כפלה דליקה בעיר או שבאו שוללין ומצא אחר כך ומכי' כליו וספריו ביד אח' אם
אינו עשוי למכור את כליו ישבע כמה הוציא ויטול ויחזיר ואם עשוי למכור אין יכול
לטעון עליהם א"א יש עדים שבשעת הדליק' והשלל נעץ על ספריו ובין עשוי
למכו' ובין אין עשוי למכו' אם טען זה שבידו אתה מכרת לי נאמן בשבוע אפי' יצא
ריז לו שם גניב' בעי' דכו' שמעתי' לא מיירי אלא באומר מאדם נאמן לקחתים אבל אם
אמר ממך קניתים נאמן בשבועה ועוד פסק ישראל שלקח כלים וספרים מגנב
מפורסם ישראל או גוי ומכר לישר' אחר והוציאו גוי מן הלוקח בדיניה ואמ' שלי הם
שנגנבו ממני ואם יש עדים שמגנב מפורסם קנאם ישראל הראשון חייב להחזיר
דמיו ללוקח השני ולא מצו אמ' הגוי שהוציא ממך שקרן ולא שלו היא דמה שאמרו
חכמים דאם היה גנב מפורסם לא עשו בו תקנת השוק משו' דלא איבעי לי' למיזבן
מגנב מפורסם וכיון דזבן מיניה איהו דאפסיד אנפשיה וחייב להחזיר ללוקח את
דמיו ואם אין עדים שמגנב מפורסם קנאם לא עשו בו תקנת השוק ולא יחזיר לו
הדמים והגוי דבר שוא ושלא כדין תפשו והלוקח יפסיד וכן הלכה והלכת' בכולהו
ריח עשו תקנת השוק פי' האלפסי שאמר בכולהו לא על גנב מפורסם שאמר רבא כ"א
על מחלוקת האמוראים שנחלקו בלוקח פירו' בפחו' משוויין או ביותר ורבי יהודה
בתב שמצא בשם רבינו תם שכולל גם גנב מפורסם שעשו בו תקנת השוק ואם היה
אומר לטובה נתכונתי להשיב אבידה נאמן לדברי הכל ובלוקח מגזלן עשו בו תקנת
השוק בד"א בדברים שאינו ידוע בהם שגזלן או גנבן אבל בדברים שידע ושמכיר
בהם שגזלן או שגנבן לא עשו בו תקנת השוק ואפילו מגנב ומגזלן לא יגבה הלוקח
מעותיו למ"ד הכיר בה שאינה שלו ולקחה כו' ונתן לשם מתנה ובזה מטלטלין
וקרקעו' שוים דבתרויהו שייך האי טעמא זה בא בכדו של יין וזה בא בכדו של דבש
ריט כו' נשאל לר"מ על ראובן ושמעון שהלוו על משכון וביד ראובן היה המשכון ותפשו
השר ונלקח לו גם אותו משכון ושוב נתפשר עם השר שלו והחזיר לו אותו משכון
ושמעון אינו רוצה לסייעו בפדיון המשכון כמו שפדאו מן השר כי אמר שמעו' ששר
שלו מוחז' על שר של ראובן שאם לא מיהר ראובן לפדותו היה כופה לשר של ראובן
להחזיר המשכון בחנם והשיב כרא' לי דאין לו לראובן אלא שכרו כמו שטף כהר חמורו
וחמור חבירו שלו יפה מנה ושל חבירו יפה מאתי' הניח שלו והציל את של חבירו אין
לו אלא שכרו והטעם כיון שהבעלים יכולין להציל ע"י הדחק דומיא דרישא נסדק
חבית של דבש דמוקי לה תלמודא דאין לו אלא שכרו דמבריח ארי בעלמא הוא

ואע"ג דאמרי' שותף כיורד ברשו' דמי לו' שנוטל בשבח המגי' לכתפים ובשדה שאינ'
עשויה ליטע ופר"ח שאם ירד ונטע שדה שאינה עשויה ליטע לא אמרינן ידו על
התחתונה כיון שהוא שותף לא היה צרי' ליטול רשו' מחבירו דהתם כמי אם נטען
במקום שאינו מגדל צמחים הניח מעותיו על קרן הצבי ולא יפרע לו השותף אלא
אומדי' כמה אדם רוצה ליתן בשדה זו לנוטעה והיינו דקאמר בשדה העשויה
ליטע דבשדה העשויה ליטע כמי דאמרינן פרק השואל אומר' כמה אדם רוצה
ליתן בשדה זו לנוטעה ותו לא הכי כמי שותף נותן לו בשאין עשויה ליטע
כמו בעשויה ליטע ובכלון זה אמרינן כמה יהא אדם כמו שמעון שהיה דר תחת
שר מוחזק היה רוצ' ליתן תחלה במשכון זה להצילו מיד שר של ראובן וכבה נוטל
משמעון כמו שההנהו שוא שכר או שומר חנם שקידם ברועי ובמקלו' בשכר שנוטל
מבעל הבי' מה שההנהו וכן פי' ר"י בשר שאנס קרק' של ישר' וקנאו ישראל אחר מן
השר דמחזיר הקרק' וחוזר ונוטל מבעל הבית מה שההנהו ושלום מאיר ב"ר עיין
רב פב"ד דב"מ: אדעת דאריה אפקריה מע"ש היה בראובן שאמ' לשמעון הקף לי בגדי
מן הגוי וכן עש' לאח' ומן נתן ראובן המעות לשמעון ליתן לגוי ושכחם הגוי יותר
משכתיי' וראובן שואל אותם מאחר דשכחם הגוי וח"ו שישאלם הגוי עלי לפרוע לך
ושמעון השי' אמת הכל כדבריך והשיב רבי' מאיר כי דבר פשוט הוא שיש לשמעו'
רבא להחזיר לראובן כל המעות שנשארו בידו דודאי היכא דראובן היה שולח שמעו'
לקבל מעות מן הגוי וטעה הגוי בחשבון להוסיף לו בהא איכא פלוג' דרבותא
והתשוב' שהשיב ר"ת לבר' יעקב תמצ' פ' אמר' כיוני' שמתחלה רצה ר"ת לומ' דחולקי'
ושוב חזר בו ואמר הכל לבעל המעו' ואפי' לפי' ר"י דפי' שם ופסק הכל לשליח שאם
גנב וגזל והטעה את הגוי מה טיבו של בעל הבי' בזה ואפי' חולקין אין שייך לומר
דעי' מעותיו נשכר דלא דמי לשאר טעות שנותן הכל בשביל המעו' שסבור שהמעו'
שוו' כל מה שנותן לו אבל הכא טעו' בעלמא הוא ודבר בפני עצמו הוא ה"מ בשהגוי
טוע' ונותן לישראל יותר מדאי אז זכה השליח באותה התוספות שהגוי מוסיף שלא
כדין אבל בכלון זה בודאי יחזרו לראובן ויש להביא ראיה מפ' הגוזל בתרא גבי רב
ספרא דאדעתא דאריה אפקריה אדעת' דכע' לא אפקריה הכי כמי הדבר ידוע
דאדעת' דליתבינהו לגוי יהבינהו ניהלי' ולא אדעתא שיעכבם לעצמו וליכא למי'
דכיון דאמר תן לגוי וקל' תן כזכי אב' זכה הגוי ויצאו מרשו' ראובן וכי שכחם שוב
הגוי זכה שמעון במה שבידו מן ההפקר הא ליתא דאמר פר"ק דב"מ דזכייה מתור'
שליחות איתרבי ואמ' פ' הרבית דאין שליחו לגוי אפי' מדרבנן ואב' אפי' אמר בהדי'
זכה בשביל הגוי לא זכה בהן הגוי כ"ש שלא מהני תן כזכי טפי מכזכי גופה ואב' כל
זמן שהמעו' ביד שמעון הם ברשו' ראובן ואם הגוי שכחן כיצד הלה עושה סחורה
במעותיו של זה אלא יחזיר המעו' לבעלי' הראשוני' שהרי לא נתכוון לזכות לשמעון
אלא לגוי ואם הגוי לא קנא' כדפרי' הדרי למרייהו דהא סוף פר"ק דגיטין אמ' הולך
מנה לפלוני שאני חייב לו והלך ובקשו ולא מצאו איכא מ"ד יחזרו למשלח ואיכא
רבב מ"ד יכתבו ליורשי מי שנשתלחו לו אבל ליכ' מ"ד שיעכב השליח כי לא נתכוו המשלח
לזכו' לו ולא מצי למי' אני חפץ לעכבם שלאח' זמן תבע' הגוי דכיון דהימני' שמעון
לראובן מעיקרא ונעשה לו ערב בלא משכון גם עתה לא יעכבם בספק בשביל
רבג ערבון וגם לא מצי למי' שמעון אני חפץ לקדש השם ולהחזיר לגוי כעובדא דירוש'
דר' שמעון בן שטח שבשלו יש לו לקדש השם ולא בשל אחרים ועל זה נאמר למען
ספות הרוה את הצמא ולאחר זמן מצא ר"מ שנשאלה שאלה זו לרבינו יקיר על ראובן
שקנה חפץ מן הגוי במנה והאמין לו הגוי עד למחרת ולמחרתו היה דרך נחוץ
לצא' מן העיר ונתן המנה לשמעון לתת לגוי ושכח הגוי המנה והשיב וז"ל אם
הדבר ברור ששכחו הגוי ודאי למאן דאמר בבריתות הנותן מתנה לחבירו ואמר
הלה אי אפשי בה כל הקודם בה זכה ולא מצי אמר הנותן על דעת כן שלמתי אם
לא יקבל יחזיר לי אלא משעה שיצא מתחת ידו הסיח דעתו ממנה והכי אמרי' גבי
שור הנסקל אם הוזמו עדים כל הקודם בו זכה דמהכיא שעת אפקריה ואם תא"מ
מהכי' חמרא דרב ספר' לא אמר הכי אלא אדעת דאריה אפקרי' התם טעמ' כדאמ'
גבי עלה חמור משלו משמיא רחימו עליה כלו הואיל ועושין לו כם מה שלא נעשה
לאחרי' כדי שיזכה רב ספרא בו ולא אחר אבל שכחת הגוי הוה שכחה ואין זה כם
לכל וכל הקודם בו זכה אבל בזה יש לפקפק מי יאמר דשכח הגוי ויכול ראובן לו'
לא שכח הגוי והיום או למחר יתבע ממני הואיל ולא שכחם הגוי בודאי אין שמעון
יכול לו זכיתי לגוי דאין שליחו לגוי הילכ' שור' הדין שיחזור לראובן אם פקח ראובן
לטעון כך עד כאן לשון רבי' יקיר ור"מ דחק ראיותיו דמהכיא דבריתות לא נראה
לו לומר דשאני התם דכבר קבלה וזכה בה המקבל מתנה ולהכי כי אמר אי אפשי
בה אפקריני ויכול להפקיר כיון דכבר זכה בה ונתקיימה המתנה שעה אחד
הרי נעשית מחשבתו של נותן כי לא חשש רק שיקבלנה ממנו והרי קבלם
לשם מתנה ותו לא והכי אמר' התם בשלמא רבן שמעון בן גמליאל סבר

סבר כי יהיב מיהיב מתנה ולעתיד למקבל מיהיב ולא לא מקבלי מיהיב הלכי
למריוהו ומסור בבקבל שמוזמן עדיין אין רשאי לעשות שום דיבון מהנכסים
בבקבל ומפקח בעלים לעתיידו מיהיב לא מכיחי לישתי מהדי ומזמי להו אבל
אבל לא קיי מפקח ומפילו בתר דיקבלינהו דיב שמעון אי קיי תנא ואפי
ואתן בשם על שיקבלם הנני קיי ברוך לפחזיר לו וכיון דלפקחי יש לו זכות בשם
לא מיקח לעשות ולא מיפקר לפו בכלל לא לעשות לכם לבני בשבם לבני הרי
טוב ולם לא בשם יפחזיר לרמוכן: נמנ ופרש בחומו פי׳ שמעל לרבינו מאיר

דכד על רמוכן שפקיל פקדון כיב שמעון וכא לוי ותפס את הפקדון מיב שמעון עבור
הפוב שמעון חייב לו ורמוכן אמר לו מה לך אצל ממוני ושמעון מודה לשמעון
על רמוכן וכשיב כראשה לבר פשוט לוי חייב להחזיר שמעון לרמוכן וכ״ש ליכא פרע
מי זהו כשך נבי שכנו זוזי ליתמי שיבי שבדיון לפו כו׳ אבל לבר שמעיים לא
דילמא פקדון כיתמי ואתא מאריס ויהיב סימכא ושקיל ליה כו׳ ואם שבשתא משום
לכיון לשמעון חייב בשמירת בשמירה שבשתא שיהא לו ליזקר ולוי לא היה תופסו
יכול לומר של שמעון אני תופס אלא לויתא שהרי קל נבב ופרש נשנו נבב ופרש
בשקיפו לא עבו בו תקנת השוק וצריך להחזיר לבעלי בשבם ורופא אני שהבריו
קו ואם היה שבדא שהלוה לו מדעתו זה שקבל נרי להחזיר לבעלי בשבם ולא שלקח בשבל
בשבל בשנו ובשיטר לתת לויה כ״ם לצריך לחזור בשבם עיין פרק הריהיה: לימ
ליה מספקיה קל וכיכ כו׳ ושמלת על לויקה שפלה בעיניכם ושפה היה
קופצת לכאן ולכאן ונברו בני מלם מפסל פלויקה ושמר יהודי לאל וקיבל ספר
אשר ובשבל ברם מן השיר אינו חייב להחזיר לבעלים לפי אלו אני אל מכיר מספקיר
קל וכיכ כו׳ כלאמרינן בהנהנ בתרא משמע מי לא לשקל היה בבל כרוך עליה
היה זוכה ושלוה מהיר בר ברוך: טול ויבר והעבירני מין לו פלא שברו אומר לא
לפה לשבר שלבעין שלוה מהייב לתת לגבה שבר טרחו אמר לויתי בם לו שפסק
משם רבי שמשה שחייב לתת לשלבן בל מה שפתנה ניתן לו ולא לאו לשל ליבר
והעבירני שבשבר שלבעין לתת ברבה יותר מבדי טרחו וקבילו לויה לשמעון
בא לפני ר׳ בא שעשה בשבשה של בדים שמוזרם בעבוכה ובדר לו וקוק ושפר
שעשה המעשה לא רבו ליתן לו פלא שבר טרחו ופסק ר׳ לתת לו בל מה שפתנה
לשבשר זה רבינו לתת יותר מבדי טרחו ואמרתי לפני מורי שבן לויתי ולא שבעים

דכט ושוב מבלתי בן בם שמוזת משום רבינו יהודה לפה מעבין רפואות דרך ליה לימי
מרוכים ולא נאמר בזה שיפה בו עיין פרק מי שמת ושוב ברבו שלבר לפני רבינו
מעיר שבן רשו בם שמוזת ולא שבעים ושפר השבמה בתב רבינו ברוך ממנינה

ל על בעל שבית שחייב לתת לשלבן בל שפר לתת לו ובן בשם רבי שמפה ולם הוא
כופר ואומר לא שבשבריך משולם נאמן בם לתת לו שטוענ לויבא דרבא לשמוע בלא
שמוזם שבשיר שלא בא מאומנו ליל השוכר ונרש ממנו לי בילך ושלא אומר אין לך
בילי בלום ושפילו נבי קנינה קם׳ ל למימרא מי לא מייתי ראיה יפקיע ומשמ בולא
בלום וקנינה מילבר לבשיר וכם׳ טפי שם לא שברו משולם וכן יש לפרש שפי׳

לפרק בל שבשעין שם אמר לא שבריך משולם שבועה נאמן בלא שבועה ול״מ שם לשם
עבי תובא לעשיר שלרת לו בך וכך לה שעשיר בשבע וכי לי לשלוח על לבני רבינו
שמה עיין פ׳ שבועת הדיינין בשלבי על עסק רמוכן בטשן על שמעון השברתי
לילך את קולוניא לשסקל בשבין ויוב לאותך ולמרת לו שם לייתי יכול לעשות
בשר שבשוב שהיה בא שם לו היתה בוקן לו טו ליבר בשבין שבירותי שפרין
ובשמו שבאן שהיה בא שם לו היתה בוקן לו טו ליבר בשבין שבירותי שפרין
בשם שבשוב וכיומו מוזמנין לקיים שהבאי שהלוצת לאותו בשוב על בן
שי שום ממך שבירותי טו ליבר ושהיב שמעון בלא בלר שם לר משולם ב״ל שיפא
אותו בשוב לאותו ולא בשם לאותו ושבילבא לא היה בילי לבך שיהי חייב לך שום
בבר כי שקניתי עמך ב״ש שם לזיוף יהיה ולא קיים לאותו שבשבי ושבשבי שם בלר
שמעון טו ליבר בשבין שבר טוענו שטרא בלבת בשם ש״ם בלא שבשבי לזוף חייב
ליהן לו שבשו בלין בל פעל שזוב בשבשו בשבע מלבתו ואפי בלא קנין ונמי לשוע
בלא שרי את מקודם לו ב״מ שמלבר בשלטון בלי שם לבר בלי שרי זו מקודם לקוי
שבשבי שם נתפיים שבלטון בליבורו ושם לא היתה מקודשת לשא מין שום בדוטה
בליבורו ש״ב יתפיים עמה בבי שמי יש לשלדק שם היה לאובן שבוע בל שבלטון
לו בל הזיוף ב״מ שיתקיי ושם בלבני שמעון בלא בלר בלא בנמר הזיוף לו בטו
שמעון לנמרי בי שמה שבבים יעשין לריק ומוציאין בלר ואומר שבלוי ומפסיד
טורחה ויבי יהודה ויבשב שמעון בלא בלר לו בלום ש״ב יגמר הזיוף ויפטר ונם
יפשב בלא היה מין שבשבים שמשם עם לאובן ולא נרם שיכוכה שא בל שבלים
מזכיר לו שמעון שבאר בלא בלום לאובן שמא לשמעון לקיים שמה שמי בני יהא
בטור בשבועתו שבאר בלא בשם בשיטול הזיוף עיין פ׳ שמי שם שמי בני יהא
בלו: בשוכר שבועה לבניו דורשבקין לאובן מתן לו שבירו משלם בבל שטר שבשם

דמי כלילא דשדו אינשי טבריא אתו לקמיה דרבי אבא אמרו ליתבו רבנן בהדן עד
ערקו פלגא פש להו שדו להו את פלגא ולכאורה אותם שברחו פטורין היו דא"ל כ
רמו לימא להו אפילו אם תברחו תצטרכו ליתן אלא עלילה היתה ולא היו שותפין בזה
לכך אע"פ ששמו עליהם מתחלה על כלם הבורחי פטורים עכ"ל רבינו מאיר:
רמז גם פסק הר"ם וז"ל אם אמר השר מעצמו איני חפץ ששו יהודי ידור כאן אלא ברשות
ראובן דראובן יכול לעכב עליו מדינא דמלכותא: השיב ר"ת וז"ל וששאלתם
על דבר המם שנתנים למלך בלא קצבה וראובן טוען לשמעון לתת מממון אחרי
שבידו אתם מכניסים ראשי בין שני הרים גדולים בין סלע המחלקות ובקושי אני
משיב את אשר עם לבבי כי רבים לוחמים בזאת גם אחי הרב לא הודה אך בעיני
יפלא איך אד' מציל עצמו בממון חבירו כש"ו ממונו בממון חבירו דלא מיבעי' פלגא
פקדון דאין לו לשלח יד בפקדון אלא אפילו פלגא מלוה אין כשאר מלוה דאי בעי
למישתי ביה שיכרא לא מצי שתי ומלוה זו לאו להוצאה ניתנה גם אינה נעשית
מטלטלין אצל בניו כדאמרינן פרק המקבל אלא כל היכא דאיתיה ברשו' דמפקיד
ולא דמי להתוא גברא דאפקיד גבי חבריה כסא דכספא כו' בסוף בב"ק ומסקינן
דאי אתי אדעתא דכספא פטור אלמא דאי אדעתא דידיה אתי חייב כשנת להם
הכוס וכמו שהוא אסור להציל עצמו בממון חבירו כש"ו לאחרי להציל עצמו בממון
חביריהם ומה שטוען ראובן שיתן שמעון כנגד ממון אחרים דמשום ממוניה המלך
מכביד את המם זו אינה טענה שהרי המלך אמר לעבדים גבו מן הגוים כך וכך
ממון והם קובבים לכל אחד וא"לפי מה שיש לו וגם היהודים אומר לגבות כך וכך
והם לא ימירו משפטם לרשעה מן הגוים לקצותו על כל אחד יותר ממה שיש לו כי
שארית ישראל לא יעשו עולה ולפי ממונו יתן כל אחד ואחד ולא ממון אחרים וגם
המלך יודע וכל השרים יודעים אשר דרך היהודים לישא וליתן בשל אחרים ואם
ראובן ירא שמא יכביד השר מפני ממון אחרים שיש ביד שמעון ילך אל המלך ויאמ'
לו אדוני המלך שמעון יש לו משל אחרים ויראה לו פנים וידים מוכיחות וזה טוב
לשמעון ותבא עליו ברכה צא ולמד מדמי כלילא דשדו אבולי ולא אאיסטרטיגי
ואפ"ה הוו מסייעי אהדדי כי דעת המלך על העשירים ועניים טפלים להם וכי לא
היה באיסטרטיגי מלובש בגדי חופש יות מן הבלאו' והלא דבר כביב הו' איסטרטיגי
להראות עשיר יותר מן הבולאות וכשם שבועק ראובן על שמעון בשביל ממון
אחרים כמו כן יפגנו עליו אם ישביע עצמו ומה שטוען ראובן שרוצה לתקן לתת
משל אחרים מעתה והלאה ושמעון מעכב הדין עם שמעון אם הוא מישובו והא
דאמרי' ורשאין בני העיר להסיע על קצתן ה"פ ורשאין בני העיר להסיע ולהפסיד
ממון את העובר על הקצבה שקצבו והתנו ביניהם לדעת כולם שנתרצו בתחלת
התקנה ועתה עובר עליה והוא שעשאוה בחבר עיר כי הני דתרי טבחי שנתרצו
וחזר בו האחד הואיל וליכא קניין וכמו דבר שלא בעולם הוא צריך חבר עיר וכן
מפורש בתוספתא על מי שיראה לשולטן או להגמון יתן כך וכך אבל להפקי' ממון
שלא מדעת בעלים אסור אם לא ע"י הפקר גבור או בית דין וקודם מעשה זה אני
רמח מורה כן לשואל ומה שנוהגין במלכות זה לתת משל אחרים לא נהגו אלא מן החצי
שהיא מלוה ולא מן החצי שהוא פקדון ואפילו מן החצי שהיא מלוה לא נהגו אלא
מפני שקבלו עליהם מתחלה מדעת כולם וכן תיקן רבינו שלמה זקני במלכותינו
רמט ושלום יעקב בר' מאיר הש"יב"ר אבינדור כהן לקהל פיברם נראין הדברים אם
מתחלה הטיל המלך מס על בני פיבר"ם ס' זקוקים בפני עצמ' ובקשו שאר היישובים
מן המלך או משלוחיו לחברם עמהם במס כדי להקל עליה' בחיבור זה והתרו בהם
בני פיבר"ם שלא לעשות החיבור והם הלכו בשרירו' לבם והזקיקו את שלוחי המלך
לחבר ע"י פיום או ע"י שוחדים אחרים ובחיבור זה הפסידו בני פיברם כי הוברכו
ליתן יותר ממה שהוטל עליהם בתחלה עבירה היא בידם שגרמו להם הפסד להקל
על עצמן בממון חביריהם אך אם אמרו לשלוחי המלך מתחלה היינו מרובי' ועכשו
מועטים ואין אנו' יכולין לתת כמשפט הראשון ושלוחי המלך אמרו לחבר אז אין
פשיעה אבל עכשו שאמר להם לחברן אין לך אחויי גדול מזה כי במ' שיקל מעליה'
יכביד על האחרים ואף אם מתחלה היה מנהג להטיל מס על פי המלך בחיבור
ועכשו מעצמו שיכה להטיל מס בפירוד משמיא דרחימו עלייהו ואין השאר רשאין
לפיים או להשחיד להחזיר דבר לקדמותו דדמי לפרדכת דאבלוה מאתי' דמסיק
שם אבל אנדיסקי סיעתא דשמיא היא ולא מחייב אפילו לסיוע מאתא אלא הואיל
ושלוחי המלך שכחוהו או מחלו לו מדעת אע"פ שהכבי' על בני העיר כשיעו' הראוי
לו פטור ונראה דאף בעשיר הנושא ונותן בעיר ומרויח לאמצ' דינו כן והיינו דתניא
בתוספתא שותפין שמחלו להן מוכסין מה שמחלו מחלו לאמצע ואם אמר בשביל
פלוני מחלנו מה שמחלו מחלו לו פי' כיון שמאיליהן מחלו בלא דבריו ופרדכי דנקט
אורחא דמילתא הוי למחול לו לפי שיודעין שאין לו ממון הרב' כי העשי' למה מחל

לו ומהסיא דהגוזל בתרא אין ראיה דהתם שלוחי המלך מעצמם שינו למישקל חד
בגא משו' דטריחה להו מילתא למינקט מכולהו בגי ואיהו אפסיד אנפשיה דאיבעי
ליה למינקט כו' אבל הכא כל הפסדה של אלו אין אלא ע"י מקני השוחד להטות
לב שלוחי המלך לעשות כרצונם להפיל ממון של אלו כת א מכמר ונתנום בידי לא
יוכלו קום מי' אם אין עדים בדבר כמה הפסידו במסירה זו הא איבעיא לן פרק
הכונס אי עשו תקנת השוק במסור או לא ולא איפשיטא ומספיקא לא מפקינן
ממונא ואם יש עדות על המסירה אפילו אין ידוע כמה הפסידו פסולין לעדות
ולשבועה אבל בהודאת עצמן לא מיפסלי דאין אדם משים עצמו רשע ואם הודו
כמה גרמו להם להפסיד חייבין לפרוע כל מה שהודו דאע"ג דמודה בקנס פטור
ודינא דגרמי הוי קנסא דרבנן מדקא מיבעיא לן אי עשו תקנת נגזל במסור ואי
מדאורייתא מה לי גזלן מה לי מסור מסור כמי גזלן הוא מיהו ה"מ הנמסר בקנס
דאורייתא כגון אונס ומפתה ותשלומי כפל משום דבתיב אשר ירשיעון אלקי' פרט
למרשיע עצמו דמודה בקנס פטור אבל קנסא דרבנן מחייב בהודאת עצמו ושלום
רכ אבינדור ברבי אליה הכהן: אמר רמי בר חמא הכא בשות"פין עסקינן וכגון זה
שותף חולק שלא לדעת חבירו פסק רבינו מאיר וז"ל על ראובן ושמעון שהיו דרים
תחת שר אחד והיה להם חוב אחד בשותפות ויצא ראובן משם לדור תחת שר אח'
וכעס עליו השר ואמר לשמעון את חלקך אסייע לך שיפרעו לך אבל חלק ראובן
לא אסייע דאם אמר שמעון לעצמי אני מציל הציל לעצמו דכל בכה"ג במקום
איבוד שותף חולק שלא לדעת חבירו ועוד דכל היכא דאמ' בתלמו' כגון זה למדין
רכא ממנו דבר הדומ' לו קצת ואע"ג דלא דמי לגמרי ומהאי טעמ' מי' ל' שנ"ים שהיה
להם חוב ביחד והחוב מקולקל וצריך ליתן שוחד ולהוציא הוצאות האחד רוצ' והב'
אינו רוצה יכול לחלק שלא לדעת חברו ויאמר לעצמי אוציא חלקי ואציל לעצמי
רכב דכיון דאיכא פסידא יכול לומר פלג עכ"ל רבי' מאיר ועו"ד השיב אשר שאלת
מעניני המם שהורגלו היהודים בכל מלכות המלך לתת מס בשותפות וכן נהגו
כמה שנים והנה אח"ב נתן המלך לבנו קצת מלכותו מעכשו ואינו לוקח מס מן
היהודים הדרים בעיירות בנו והמלך אין לו כלום על עיירות אלו של בנו ותובעי'
הקהלות מס מאותם היהודים בעיירות של בן המלך לתת עמהם כמשפט הראשון
בעודם תחת יד המלך ועתה נר' לי ודאי אם נסתלק המלך מאותם עיירות לגמרי
אף הריוח העולה אינו בא לידו זולתי ליד בנו או ליד אפוטרופא של בנו לעשו' לו
סגולה לית דין ולי' דיין שאין להכריח יושבי עיירות האלו לתת מס עם יושבי מלכו'
של המלך דטובא אשכחן דהיכא דאית ליה פסידא דשותף חולק שלא לדע' חברו
בפ' הגוזל בתרא שייראה שהיתה מהלכת במדבר וב"ש הכא דמפסיד כי כל כמה
שנותנין למלך הם מפסידין ודבר פשוט כי לא נשתתפו אלא משועבדים היו למלך
בעודם שלו ודרים תחתיו וכל זמן שהם שלו הם למס עובד אבל אם יצאו מתח' ידו
אדעתא דהכי לא נשתתפו וגדולה מזאת אמרינן בפ' כל הגט בג' פרקים מוכרין
התבואה והיין כו' עד מאי נפקא מינה לשותפין כו' ופר"ח ור"ת למאי דאמר' הני בי
תרי דעבוד עיסקא בהדי הדדי וא"ל חד לחבריה תא וניפלוג וא"ל אידך נרויח
טפי דינא הוא דמעכב והשתא עד הפרקים הללו יכולין לעכב זה את זה מלחלוק
ובפרקי' הללו ימכרו ויחלקו ולא מצו מעכבי אהדדי וכן לכל דבר שיש בו זמן אף
על גב דמסתמא נשתתפו אזלינן בתר אומדנא דמוכח דאמרינן עד ההיא שעת'
נשתתף ותו לא כ"ש וכל שכן קל וחומר בן בנו של קל וחומר להפסד מרובה כזה
שמפסידין כל מה שנותנין למלך דרשאין לחלוק ועוד שהמלך עצמו פוטרן ועומד
וצווח שאין לו חלק עליהם אלא של בנו הם דבר פשוט הוא כי שומעין לו וגדולה
מזו אמרינן פ' מי שמת ההו' דמי כלילא קיסר אבולי ואאיסטרטיגי ואע"ג דמעיקר'
סיועי בעלמא הוו מסייעי איסטרטיגי בהדייהו אזלינן בתר מצו' המלך למעט לזה
ולהרבות לזה ולא זה הסדר כ"ש בנדון זה שאומר המלך אינם שלי דשומעין לו
רכג אמנם אם נתן אותם עיירות גופם מהיום ופירות לאחר זמן ויש לו פיסת יד בהם
ולוקח מהם מס לא בטל השותפות ויש להם לתת עמהם כבראשונה ושלום מאי' בר'
רכד ברוך: אמר פ"ליג לא אמר לא פליג פסק רבי' אבי העזרי דאם אין עדים בדבר
שאומר כן נשבע שלא נתכון להציל אלא לעצמו וזוכה: ההוא גברא דאחוי לבריא
רכה דחיטי כו' כתב בס' חפץ שכך אמ' רב פלטוי גאון ראש ישיבה מוסר פסול לעדו'
ולא מיבעיא מסור גמור אלא אפילו אדם המריב עם חבירו ואומר בפרהסיא אלך
רכו ואמסור ממונא הואיל ומעיז פניו בפרהסיא נחשב רשע ופסול לעדות והוא הדין
לשבועה וכן נמסר דין מסור בשתי ישיבות ובס' ה"מ ובתב המיימוני' וז"ל המוסר
רכז שאנסוהו להראות את ממון חבירו ולא להביא והלך והבי' נותן ביד הגוי אינו רשע
אלא בר תשלומין בלבד ומשביעין אותו כשאר הכשרין: ההוא גברא דאחויי
אמטכסא כו' סבר לחיובים מיהא דתנן דן את הדין כו' מכאן תש"וב' לדברי גאוני

מגבבא

רנח מנכסיו רבי יהודה אומר מנכסים משועבדים ורבי משה אומר מנכסים בני חורין לכתובתו לאפוקי למאן דלא לקיש דאמר מקנין לאחרים בלא קנין אלא מדרבנן ורבי משה סבר כרבי יוחנן דאמר מקנין לאחרים בקנין דרבנן ורבי יהודה סבר כריש לקיש דאמר מקנין לאחרים בלא קנין כלל ואפילו הכי מודה ריש לקיש דאי אמר ליה לחבירו הילך מנה מהדר ליה דלא יהיב ליה אלא בתורת הלואה ומקבל עליו לפרוע לו ואי אמר ליה הילך מנה ואל תהדר ליה מהדר ליה דלא יהיב ליה אלא בתורת מתנה ומקבל עליו לפרוע לו ורבי יוחנן אמר כי היכי דאמר רבי יהודה בתורת מתנה ואל תהדר ליה ה"נ בתורת הלואה ואל תהדר ליה ורבי יהודה אמר כי היכי דאמר רבי יוחנן בתורת הלואה ואל תהדר ליה ה"נ בתורת מתנה ואל תהדר ליה ורבי יוחנן אמר רבי יוסי הגלילי היא דתניא רבי יוסי הגלילי אומר משום ר' יהושע בן קרחה אומר משום ר'

ספסיל ר' יוחל קחלה ממסורת ר' לפריס ולפר שכנמ' ספסידו של ר' יוחל היה סולך
ומוסר גם הוא את ר' לפרי' ומפסידו היה כך לי לשמין ספספר לעצמו זה לשון ומפ
ספסיל ר' יוחל לר' לפריס ויקר ממס ספספיל ר' לפריס לר' יוחל יפלס ר' יוחל לרבי
לפריס במוקר כוזן סלס כדאמרן פ' אבים ד' לכסים שמכלו זה כוזה משלמין במוקר
כוזן סלס ואפ"ג דאמרי' מסורו מורידין ולא מעלין לפי' שכי לא היה לו לרבי יוחל
למסור מתוכו של ר' לפרי' ולפי' מסרו ר' לפריס תחלה דקא קיל ממון מסור לפסר
לאכלו בידי כמו שכתב בחלפם ורמיותו מיסת לחיבתים בסתם לפספול
תקנת כנזל במסור ומסיק בתיקו ולפי' ס"ל מוקר לאכלו בידים בסתם לפספול
ממונו בידים סרי ב"ס דשכנדו יוחל בשבועה ולפ כן לא היה לו לרבי יוחל
ממון לר' לפריס ועוד הא לפמריכן דמסורו מורידין שכי מילי קודם שמסר לחמר
דאמוניתי אבל היכא שמסר כבר ופספיל לא: וכן כתב פיימוני וזה לשונו עכ"ם

ט"ס כמסור את אסר וזה לשונו כל שאסור להורגו ע"כ קשוה למסור ברי וה יהרג
שמא ימסור לחרים ומפ"ש בכל יום ברי במערב להרוג את המסורות שהוזקו
למסור ממון ישרל ולמסור המסורים בידי גוים להורגם ולהכותם ניל דפס על
כמן לשון וכ"ל דטעמא הוי משום דמסור רוצח הוא דלעג לא חפוי מלא ממון
מבירו מתמירים היה טפי מהיכא דלוזק היכו גופים ממוכא דמכריה בידים ושלי
בכרה לו שורף גדיסו של מבירו דלא קטלינן ליה והיכא דאמרי לחוני בשלמא
ממוכא דמכרי כל דהו קטלינן ליה דלא הייכו טעמא דמסור רוצח הוא להרוג
מבירו דכתיב כתוך מכמר מם פתוח כיון שכפל למכמר שוב אין מדפמי עליו לא
ממון של ישרל כלומר כשישרל כופל בידים כל דהו מפלילי עלילות כל כך על
סכרך פעמים בא לידו שכנת כספו׳ הילכך אם עשה המסור את אסר זמם הו לא
קטלינ׳ ליה דהו רוצח הוא ואפי׳ בשעת דליפתו למסור כרשה לו אם היה יכול
להציל בלא מלבירו נחת כות לכוכו או בסמיו עינו לסור להורגו והסורג מי מית׳
הילכך מייב ככל אדם לשמור את ר' לפריס כדי שלא יבוא שמא בשוס דבר
שמין של רבים ליסתבא בסוס דליפתו לסמור כרשה לו אם היה יכול
להציל בלא מלבירו נחת כות לכוכו או בסמיו עינו לסור להורגו והסורג מי מית׳
סלכך מייב ככל אדם לשמור את ר' לפריס כדי שלא יבוא שמא בשוס דבר
שמין של רבים ליסתבא בסוס דליפתו לסמור כרשה לו אם היה יכול
להציל בלא מלבירו נחת כות לכוכו או בסמיו עינו לסור להורגו והסורג מי מית׳
היל

בשני עדים תקפם וזקוירו ויטבע כשקלה מכל שתוקף בלא עדים נלמוד ליטבע
קודם שטוען ובני לוי נוחו מלי סוס ליה למיטבד כלומר פשיטא דיקוזיר סוזול
ולאו פשיטא של תאחר היה וכי שתקף בשני עדים היה לו מלוה ישבע בשבועת
ובדין תקפו לכך יכל ויתבעם בשלוחתו ובני עלה תקפם שאחר בשבועה מהו כי
קודם שטוען ובני לוי נוחו מלי סוס ליה למיטבד כלומר פשיטא דיקוזיר סוזול
ולאו פשיטא של תאחר היה וכי שתקף בשני עדים היה לו מלוה ישבע בשבועת
ובדין תקפו לכך יכל ויתבעם בשלוחתו ובני עלה תקפם שאחר בשבועה מהו כי

רפט על קונם ויטבע שמע מלוה ישבע היה לו עליו כי היכי דאמרי
מנו דאמר שטוען משבועת ושבע לו אפילו לאחר שטוען ולאו פשיטא של תאחר
ולאו פשיטא של תאחר היה וכי שתקף בשני עדים היה לו מלוה ישבע בשבועת
ובדין תקפו לכך יכל ויתבעם בשלוחתו ובני עלה תקפם שאחר בשבועה מהו כי

רפי מכאן אתה אומר שבועה שאחר בשבועה חייב ומנין שאחר בשבועה
חייב ת"ל ונשבע לה' ונשבע לו ומנין שאחר בשבועה חייב ת"ל ונשבע לה' ונשבע לו
ומנין שאחר בשבועה חייב ת"ל ונשבע לה' ונשבע לו

שטר נותן על המיגר של שמעון וקנה לו שיקרי רשב"ם לפי כמו שכתוב
לעיל כל שעתא מיתרמי ליה לקנות קרקע על המיגר שלו עיין פרק חזקת
הבתים:

סג דזכייה מטעם שליחות מהכא ומכאן רב רבינו מאיר דנני לית ליה שליחות
ליה ליה זכייה ואם רואהו אומר לשמעון וזכה בשמעון נני לא וכה כאן בנוי
על לקוח לוידים לכל היכא דאיכא מאן דמייחב שולחו ואם אמר
סד לאכרזו קם לי סור מציית שלוחי שמוע שלי היה שלח לגמוב כתכוון
כתוייב שולחו לשמעון על סור מציית שלוחי שמוע שלי היה שלח שמשלח לכיון שמשלח לא ידע שהיה
נמוב שמוב כמו שכתב רבינו מאיר ופ"ק של נב לפי כאי שכיל ואי כאי לא
סה מרובא ומקוימנן לרבי יוחנן במטלטלי ודבר במקרקעי: מרובא אמרת על
פלוני קונות לו בכל מקום ואומרים עדים שלא שמעון עומד היתה ברשם מכר והיתה
מרגלית מוכחת בתוך מרובא אמות שלו ובאת ונכנסת לתוך ומרובא אמות שלו
וכולי לין זה בפוק מדרים לקיש לאמר שמוע שלא כאן כרבלא מרובא אמות של
פלוני קונות לו בכל מקום ואומרים עדים שמיעה וכוקין ושמקום בשמיעתי ובכולי
סו דמטו מרובא אמות שלו לרבי יהודה בן תימא לאמר לקיימו בשומעו ובכולי
קמקשה: מכאן שמקנין לאדם שלא בפניו וכך היה רבי פרק קמא
דקדושין ופרק לקח על פי: מכלי רב כאמן לאמרה לשמעתיה כרבי מאיר לאמר
סז מלמד שמקנה אדם דבר שלא בא לעולם היה רבינו אליעזר אומר אם בא בהלכות פדיון
פטר חמור לפני לא"ל אין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם הוי אומר דקל לכי מוכר
לך מכל דקל לפירותיה קנה דשא דקל לפירותיה בעולם: הדר ביה ואמר
דשלחה כרב כו וצריך לשלוח על נב לאיזו אדם מקנה דבר שלא בא לעולם מקום
קנה מטע לאיש מכר לשמעון לאחי כל זכות כו שלא בא לעולם ולא לקנות
שלא כדי שקנה מקויימת בידו של נוקף כי היכי לגיטין בהיתכות ובשטר שלוח
סח ד לוקחב"ד לשם מרובא אמות ביד לפי שקנה רבינו מאיר שיכא לשקנות ומשקנה ודבר
הנקנה בא לעולם קנה ואפי אם הלה נתנה בדבר שלא בא לעולם ואין לוקח
מעכבין אם אתי לחזוק מגורשת אשתו למיתתו עדיין לא הוי בעולם ועוד לאיש
מפר שמפקיד לפרי וקלא אין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם ומעכבי נשמה כאן
ובראה לשלומי כו ומלא קלמרין להדיא רבי מאיר היא ובשמה כאומר כו
שמשמש מעכי נמ הלכה דבבן ונמ פרק שמלא דקאמר לבשמשך מרי שבמך
סט קנוי לך מעבדו ומשכח מוכיח בכמות לבר מאיר שלא ושמא על שמעון שמוכר
לו בת קטנה ורואהו היה לו בן קטן וכת לו שמעון לראובן לבשיבי בנך ראוי לקבל
אם לא מקבל קדושי בתי או מעבדאמה לא מפר לבר מקבל הקידושין אם היה ראוי לקבל
הקידושין לו מתחייב לך מעבדו ומוכח ומת שמעון קודם שהיה ראובן בן
ג מנה ושלח נלמה ומחלה ומשלח לאחר ועשה קונה ראובן מעבדו ואמה בת
שמואל מאיימים עטורים שברי בשעה שהיה בן ראובן ראוי לקבל אם לא היה
ראוי להקדים שבבר מקדשה לאחר אך אם שכח אם לא היה בתוך בשעה שלא
היה בעולם קנה בא לעולם קנה על ברחון אם היה ראובן ראוי לקבל קמא שלא
הוכח לאחר המוכה לעזבר אלמא רבינו להמקבל מתי בעולם מעבד הוא בעולם לאחר
שהוכח ונמצא ליה במשברי אלמא רבינו להמקבל מתי בעולם מעבד הוא בעולם
בדבר שלא בא לעולם קנה על ברחון אם היה כמו שהוכחתי מלאחר שהוכח
לאחר שהוכח לך יבמיך ואתה בם לאחר ראיה אלמא רבינו להמקבל מתי בעולם מעבד הוא
יודע מי שהיה ובריך ולימא ר"מ היא דא"ר אדם מקנה דבר שלא בא לעולם ומשכחי לאחר
מאיר בדבר שהוא בעולם אבל בדבר שלא בא לעולם לא ומשתא בריך שפיר ולימא
במשברי שמשברי בא לעולם ואפי בשלא בא לעולם ר"מ אמאי אלא מאי לאחר
שיכי יודע מי שהיה ובריך ולימא ר"מ היא דא"ר אדם מקנה דבר שלא בא לעולם
אפי בדבר שלא בא לעולם אבל בדבר שלא בא לעולם לא ומשתא בריך שפיר ולימא
כללא למילתא דרבי יהודה בן תימא לאחר שמשכר לקיימו בשומעו כו לפי
מיירי בשהיה שהיה יודע בשעת שהיה שלי לשכר לקיים שהיה כנון של שהיה
שלא לרקיע על שהיה שלי לשכר בשעת שהיה שלי לשכר לקיים

דקל דעבידי לאתוי כו׳ עד למסוק אמר רבא בשעה כיומר לכשתגוב והרבה
לעלמי הרי פרקי קניוך לך מעכשו כו׳ אלמא קף על גב דלא בדבר אלא בדבר
לעולם קנה קף על פי שיכולני לחזור ולומר דעתי מתנייתין רבי מאיר היא
וגם למרימן לעל עבידי לאתוי מי יימר למינב ומשתכח נכס ומי יימר למיקייב
דילמא מוקם ומיפטר אלא משכי תלמוד לעבידי לאתוי הוא למיזל כי נכסים
קנייה לפרה מעכשו ואין כאן שלא מד מי יימר למינב ומשיב הוא דעבידי
לאתוי ואתיא כרבי מאיר ולא כרבנן אלא לרבנן למוקמי מתניתין
דלא בכלכתה אלא קאמר כהדיא לעולם רבי מאיר היא ובשעה כיומר אלמא
לאתויי כבולי אלמא וכן משמע כמי פר בכל מערבין אמר ליה אביי אלא מעתה
היו לפנינו שני רמונים של טבל ואמר אם ירדו בשמים היום יהא זה תרומה על זה
אלמא אף על גב דלאו בדבר אלא לעולם הוי תרומתו תרומה ומסתמא
כיון דהתם אמר ליה דבולי אלמא אמרי לה אבל מהכותב כל נכסיו לבנו
צריך שיכתוב לו מהיום ולאחר מיתה דמשמע נמוי מהיום ואילך לאחר מיתה אין
לוקח לקנה פירות אף על גב דלאו כמיתה בדבר אלא לא לעולם וכן כל כהנה
מחמת מיתה אין לוקח לקנה פירות אלא מיתה דקרי ליה מיתה אלא עליו הכל
מגט ים לוקח מעכשו אם מתי דהוי גט לבולי אלמא אם כן אין נראה לפטור
היתומים מטעם זה לך יש לפטור לוקח לכיון דאמת מתה בתוך זמן פטורין
כלאחרי ניס כתובות לפיכך אלא הוא לו אלמא היא אין מעלה לה מזונות ומסי
ולעניין ניטין תיהוי כן כו׳ עד דקאמר מעכשו אם לא נתתי אכתן ועד כאן עבד
אלמא לגבי ממונא כי אלו נוגעת אם היה לו לתת אותה הרי זה לא נתן לחלה כו׳
ועד כאן עבד אלא פטור אחרי לוקח לוקחין אם לא נתתי אכתן
לוקח מיתה לפטור לוקחים כיון דאמת מתה בתוך זמן פטורין כלאחרי ניס כתובות
לפיכך אלא הוא לו אלמא היא אין מעלה לה מזונות ומסי
ולעניין ניטין תיהוי כן כו׳ עד דקאמר מעכשו אם לא נתתי אכתן ועד כאן עבד
אלמא לגבי ממונא כי אלו נוגעת אם היה לו לתת אותה הרי זה לא נתן לחלה כו׳
ועד כאן עבד אלא פטור אחרי לוקח לוקחין אם לא נתתי אכתן
לוקח מיתה לפטור לוקחים כיון דאמת מתה בתוך זמן פטורין
כלאחרי ניס כתובות

ואיכא דאמרי תרתי ואיכא דאמרי חדא ומאי ניהו מקח וממכר ואיכא דאמרי אף שכירות
דיקיעין מי זה בכתף המלך: המוכר פרה עוד לחבירו ומזל ע"י ומחלו ע"י ופרק
קמח לכתובות ופרק המקבל נכסי לפ"ק דסנהדרין:

סליק פירקא

אלו מציאות שלו שהוא חייב בהן ומכריז עליהן ומכניס לתוך שלו שלו
מוכרו חרי אלו שלו וכנגן שהכשלים שם כשאתה מוצאם שם הרי הן
מדברי חכמים הן מכולן בקל ואף הנה לדרוש ואפילו הכי שלו
היו יכולין להכיל ע"י הדחק כיון שלא הנחו לדרוך כעור שהיו יכולין להכיל בקל
מפקח ק"ו ואפילו הכי הרי הם כשאתה מוצאם שם כיון שהניחו לדרוך כעור שהיו יכולין
להכיל ע"י הדחק ואפילו הכי אין יכולין לכנוס לתוכו מפני שהוא מרתיע את הכלים
כזעטו של ים ומרי כשאול לר"נ על עסקי יהודים שהלכים בשיירא וטבעה שפינה
ויצאו ומצאו כשפים ומחשופי חרב בתיבות ואמר יהודי לחבר שיבואו מן השפינה
שלו לעולם אף על פי שהוא מרתיע הרי הוא כשאתה מוצאם שם כיון שהניחו לדרוך כעור
הרי אלו שלו ואם לאו הרי אלו של מוצאן ואפילו הכי אין יכולין להכיל ע"י הדחק
מפני שהוא מרתיע: גמ' מנא הני מילי אמר רב יהודה אמר רב דתניא ואבדת
אחיך כל אבידה שאחיך אבד ממנה ואתה מוצאה אתה יכול להחזירה ת"ל השב תשיבם
לו אי אינו אחיך אין לי להשיבה אי כן מה תלמוד לומר ואבדת אחיך לרבות אבידת
עכו"ם ואבדת אחיך לרבות אבידת נכרי שהוא אחיך בשבע מצות שקבלו עליהם
אי אינו אחיך אין לי להשיבה אי כן מה תלמוד לומר השב תשיבם לו לא אמרתי
אלא במקום שיש שם בית דין המחייבין להשיב אבידה אבל במקום שאין שם בית דין
המחייבין להשיב אבידה אינו חייב להשיב ת"ל לא תוכל להתעלם מהם מכאן אמרו
כל מקום שנאמר לא תוכל להתעלם חייב אדם להשיב אבידה ומנא הני מילי
דכתיב לא תוכל להתעלם אילימא דכתיב לא תוכל להתעלם הא כתיב השב תשיבם
הא לא כתיב השב תשיבם לא ה"א אלא מעתה מה ת"ל לא תוכל להתעלם לא תוכל
להתעלם לא תוכל להתעלם מיבעי ליה לכדתניא לא תוכל להתעלם לא תוכל להתעלם
מיבעי ליה לכדתניא לא תוכל להתעלם לא תוכל להתעלם מיבעי ליה לכדתניא
לא תוכל להתעלם לא תוכל להתעלם מיבעי ליה לכדתניא לא תוכל להתעלם

משכון בכניסת וגם נבי ספר שם שתנה להשתמש בו בכניסתו שרי ולא כדשמ לר׳
מני העזרי לפוסלו בשבועה על ככה ומשם שכל דקל׳ל דשמואל פלא מדע׳ נזלן הוא
שמ בשואל לעלמא לכל ככה לדמקשין ולזכו לכתיב ובקשתו עומדת לעד לא ומשם
על נב לעלמא פרקא קמא דבבא מציעא מסו דקתני׳ כיצד לא לפוסלו למיקבעיה
מכוח כממונים קמשמע לן דלא כרי מילי לכתחלה אין לפסלו אבל לכתחלה נזלן
שם אבר נשתלו לא ובדשם לי דשם לדברי רבי אלעזרי מפרק זה בורר ככה
קבורה שי דקבור נפשם כיום טוב וכו׳ ומסיק דבשרים לעבודת מזבח דקבורה מכוח
סלו קל אבבלי לעלמא דמלכי שכיחה כלעלמא נשר בשלי חיים לתורתא ומשם לעלמא
רבה לעיל כל שבשלו אינו פורק בכל לאפרושי אינו פורק ובדשם לרבינו מאיר דכ״ם
כל שבשלו אינו פורק כשמואל לשכור פועלים לפרוק אין פורק בשאינו בכל שכרו
כמי אינו פורק ביום שמואל שכירו לשכור לו פועלי לפרוק אינו חייב לשני כלל
אבל ביום אינו מוכן לשכור פועלים לפרוק כיון דבשלו פורק משום נשר בשלי
חיים לתורתי׳ בכל שכירו כמי פורק מכלן שוכרים רבי מאיר דביום ליש לבשמש
סלו חלב בדליה לעלמא לגוי לא ומשם כשבת משום נשר בשלי חיים ולישנא
בחלב לעיל ומזה מבואר כן בתוספתא רב כהן בדקן ובפרקי רבי אליעזר בשלי חיים
ביום לא לחיים לקיומי מצוה בממונים מלאכת בדבר מיידי סלח מלאכתו
ומשם ולאו לא ביום לחיים לכל לקיומי מצוה בממונים מלאכתו בודאי ביום ולא
כדשם לפתח נבי בדיקת חמץ לחיים ליש ולכך בדמי ומשבשר בשמיש בכל
סמ בשלמא לפי׳ מכל נדיבה כל שלישיטה בקב רבינו מאיר דמיתי שכתב ר׳ מנו
נקטי שלם חלק דלעלמא פרקמטיא שלם מלאכת שמשון שותפין שלם בכמי ליש דין
מאבי שמיש בדיק למשות ומזה בקיבוץ לף על נב לשמשון מני מעשב דלעלמא לפ
מני מעשב דלעלמא לשמיש לכשמיש שמלק לף על נב לשלם כדין שבש שלק
שלם נשמיע׳ ומשם דלעלמא פרקמטיא שלם מלאכת שמשון שותפין שלם בכמי ליש דין
נשמע

פכר כי הכא למכרה לפלן דאמר אמר דשלו לה פיה פסקן זה ויקוני פיה
יכול לרובן לטעון לו לית מיחמת לי בסבועה והיך לא מקיים בסבועה כ"ש גוי
דלא מקיים לי אבל לה דאי עדים שלקחו מליסטים בפני בל דרובן מן הפניה
דלא כיני סבועה לו פטור שמעון ואף על פי שלא היה פה שמעון ואין רובן יכול
לומר לו פעמים שיש שיית פה שיית אבל לא שומרין לוקח לה היה יכול להביל
פייב ולה לאו פטור לתניא רועה רועה בשדה ובא לגיר ובא זאב
וטרף וכא כרי ורדם אין שומר אלא היה פה מביל אלא שומרין לוקח לה
היה יכול להביל פייב ואם לאו פטור הכי כמי כיון דאלו היה פה לא היה יכול
להביל לפני הליסטין פטור אבל לא היה פה שמעון אבדו או לפחד מכני ניזקו נפניה
עם הכבר אלא לא הוי שומר שמר לשומר בל המפקיד על דעת שמעו ובניו של
מפקיד שיודע המפקיד שהפקיד שומר שמירתו לבני ביתו ועל דעת כן הוא
מפקיד שימשור לפה נא לת אלו ואפילו היה בפניה בשירו לו שוקפו בדרך בני
לא לפניה אלמה היה פטור אלא שיצא שומר בלקח מהם לרועה ברועה
רועה תקנתו ושמר שלי מהם לרועה לברזילי לשורפים דרועה לשימהר
לברזילי ובשבת שברזילי לת שבועה שהיה לו לישבע לרועה ופטור דרועה הכי
כמי לב ואם רובן היה רגיל להניח בפומרתו אבל בפני לפני אין שמעון פייב
משום שמהר לשומר כשבא להביאו בבלי ירמיה כוו מפקדי מריויה לבני שהיה
שהלך כו"ש לשלח לשלם מאן דאמר משום שומר לשומר פטור ואלא היה
שלחי שהה לבל ירמיה ויחזיר לבני שהיה שבועה שהיה לו לישבע לרובן זה כך אמרו לה
בשבועה שהיה והיו עדים שבאלו לומדין שם היה יכול להביל אילו היה שם פייב
שמהר לשומר ואם היה עדים שבאלו לומדין שם היה יכול להביל אילו היה שם פייב
ואם לאו פטור ואם היה אבדו או לחד מכני ניזקו שהיה בפניה שבאלו פטור
שמעון: אתון נפייבו לה שקליתו לבא קפיד ושיבא לא תפיש דומיא דרועה
אניא פיכיון ושהשלה כתב בשבר לה בשם שמיימוני לשלא יבא מוקצ
על שיבוא אליהו פירוש לא לגילו אלא ליל היה אין לשם לא כן לעולם יעדיש לל
נבי שקלון ויאמר אליהו יודע: ורבא אמר רב נחמן בלבא בשבני חכמים והלבא
כרב נחמן דשקיל פוף ושבק רישיה שלשם לשם בתייקרי משלם בשם שקיל ושבק
פוף פירקין כר' שיבא בין לשכון שלא בלא יבא בשן לשקון פוף ליה שלא
יל בשקלון ושביב נולן ומשלם שפולו לי שיבא שבי' בלשמר לקמן ומי' שלשבמי
פסק לקמן כרב שלשלם בל"ש: שפוטרפום לשיקבי לא מוקמינן פי' לין בית
דין טורפים למכוף לשם אבל אם רובא מצטמן לין בילכו למחוק ובירובלמי לשר'
כ"ש נרמי ל"ק דקונין לוקו ויאמר לשטלר בשבא עבמך שבשלם שבוא ולטבא בשבוא
לתמה משמא שיכול למחוק לשטלר היכא שיבא שבשל לין ובא' לא ורלבים ושם
לגרסינן פר"ק לשר לבני לרובן שכור שלם לשמעון כו' שר כי שפקא מיבים עליה
דיבים שלר וכן לשיבא לשמרי טוען רובן משום שלא ניקא ליה לשיחוי לשמעון
בשבועת עלי משמא שם נאמן שבי לא טעין יש לומר לשיירי כגון שלין שמעון
בשבועה שיכולה לשטלר ולשלם שבי טוען מטעם שבשבעו לי כמי מטעם שפטרים
קרובים לשמעון ולא לרובן ורובא לשלשם משום שלוא נוגע בלבר ולבני טוען
בשב ובשבוא בשל לישבע שם שלין כן בשלם לשר שבי בשבועי וכתב רבי שיר
יש מפכללין בלבר שלשלי שהם משום שבולו לבבי לוקו שלא ליקולי ולישל קמי
לישא לזוטר מיבים שהם לן למיירי לשטלר במקום לישלר' שיבא תובעתו
לקיים מ"א שלא מלוי לו יבא לשפטי' מכין לוקו על שהם' בשבו לשטלר במקום לישלר' שיבא תובעתו
ושביב רבינו שיר ושפלשם שם שלשלו יכול לטעון בל שם שיכול לטעון ולשבועי
שלשלו בלבר שבי יוד לן לשלשו שלשם מפשות כן לשיוק שוטה ולא לן ושלשלו בשל
בשמו לין רשלי לשקר בשלמ"ר פרק שבוע' שפשו' שמין לשנוס בשבועו מכא וכו'
כ"ל מלבר שקר תרתק ולא למי לשלשטרופו' לישלי לשהם ולשלי יש לטעון שם
פירבא כי לין שם שום כירוד ולשלו היה לבני קיים הוה טעין בבי לשיל שייך
המפקיד שומרין שמעון מסיב לבני לשבועי לא יבא בשן בשבו לשוכן בטעון לשמעון
מני לשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם
המפקיד לבל בניכו שלשלו לן לבוא לשלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם
מבני שהוא בשבוא שבל לשבלי ושמר רבי יוחנן מחלוקת בבלי שבשלם שלשלם
מבלי שבוא בשבוע כ"ל מבלן בשבא לשבא בשן בשמן בלבא בשבני שלא יבא
בשם לא לא שבשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם
שבשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם
יל בשקלון ושבן רבי שיבא שומר בשבוע בשביעה ובני יוחנן שמר בלבא בבני
שיבא לבל לא שבשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם
בלבא בשן בלי שר ל"ם שבשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם
שבשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם
שבשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם
שבשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם
שבשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם שלשלם

פירוש שלין מדודי ופירבן שם פירוש בשל בשירוש לו כך וכך הין והשומר לומר
ליבי יודע יכלם בלא שבועה שבני פייב שבשלו בשלמין ולבי יודע כמה פייב
ובני מעוייב שבועה ולבי יכול לבבא וכן כל שבוא בשלם לשלם ולומר פשני ליבי יודע
בשה דמיה לבי פייב לשלם ובשבלי לומר פיודעי בן שם כך וכך פשי יכלו בלא
שבועה ובא שיטעון לבר שמודין בו ויש לשומר לשמרים שלמי שלוקח ממנו שכש
יקר מן הרלוי לו ושם כתב שמיימוני דבשמפקי' שבל שבירו והלך לן למדינת הים
וזה שמשמר רוב לילך בשירה מבית שבקש שפקדון לביה דין ופטור לבי שעזי שכן
פשם לשלוחו ל מיבא בריבה שברון והלכשם לא בביה שבשים דרב לשני הנביים
ורבקי ליטול ממבא דיבר משום דשבוה לילבא דל"ל שלילות יל בריבה שברון:
בשפיה לין לשם בשירה אלא בקרקע בתב שמיימוני דל"ש לבל דבר שמשלו קל
ולין בקרקע מפבלת לוקו בנון לשנות של בסף ומר בלויות ובילבא דשמר בקרקע
לפילו שומר שבר פטור בפ' שם המנו שבל ר' שבם דבניבא בשפיה מן בקרקע
בניבא היה ולא לוקם ושומר שבר פייב ובימ גדול היה דשם ל"ל למיפבל ובי בימא
היה לן לשמור שם לשלם אלא יבאו בנבני שה בין ובי לא יפן לשלם ולא יבל מין
לשוקו מקום ובי בימא יפמיד שם שבקרקע שומר לשלם בשירה לישן לה בן בל"ל
שומר שמר לשומר לשלם שבקרקע שומר לשלם מיבו בשא בל לין שבשיב יכול
לבקן רק בשבני זה שיפמיד שם שום לה יבשייב בבך לפילו לל"ל שומר שמר
לשום פייב בתב רבי שעזי דבשל בלני לפי שבשא שבקום בללמד שלמוד
ולפילבל לשיבא שפוקלי בו ובילבא בשבתו בשקום שמשמר שם ושבבים בנון
בביפה בשבתה בקרקע לו שלש בקרקע פטור דשזיקן לקמן אלא היום דב יוסף
אלא לשם ובשבים ושמפקיד לבל שבירו דבי יה פלין בשמרי בקרקע שמשקלקלין
יים לבפקד בפה של לבבים שש בקרקע פייב ליבים בבפיה ואם לא שבא בן פייב:
תני בירושלמי בהנו בשקום שבבא ליתן לת שלו לה רלוי לשמיר פטור בתב רבי
לבי שמעון נזל משמא שבבא ליתן לת שלו בתיבה ואפ"ה בשינן שקום הרלוי
לשמירה דהיינו שלם ש"מ בבא ל"ל מה נא לשלם לין לך לל' שבושמם פיתן לת
שלו בשקו פלין שבשלם אלא בשם בשלו בשיבא אלא פפיק המפקיד ושלי
פירושין אלא ש"מ בלפניי ושוב"ר לבקוש יש בין שבבשלו' שפסקו לבל בשבא
לייבא לילה יבוא שמי שבשיב בלשמר פרק לשמח בשוכות לא שליף מיידך
ובי שעיינא בזה לא לשי שבשיב בשהריות שדרך לבל בשא לין שלשמר
שבשים בפפיה לין לשם שמירה אלא בקרקע לינו בשלי לבבות שם לא יאמר
בפירוש בקרקע למפקיד שריני בקנו שם שלי עבל' בפ' שם: ומודה שמואל
בשבי בין בשמשות בו לשו לוקו בין שמשות אלא לשילו שבל לילין בשיבא ולילך ובשיר
לא לא היה בתוב בין שמשות בתב שם שבשמ וכן מבשתי בשם לי' לשמעתין
שירי לוקו לילקו שהיה לשם בשים בשומים שטלות אבל לילין בשיבא ולילך אין
בריבין שמירה בקרקע: על שטתו ובניו הוא שפקיד בפק לי' לשיוקו לוקו
לבניו אלא אני לשומר לת משיכת לי בשבועה ולא שם אלא שבבא
ובתוב אבל שפטו שם ושין לשם שלם היה הוא לשלם דל"ל כ' בשלבני
מפקיד אבל אני לשומר שלא שבשלם ולא יהוזר ושה לשמ' לשמין כיצד לשיים
זל בלים לשו משום שיבתר שה לא שין לי שה בשלם אלא לשבין לישא לשר לא לשיים
היה שבין לשבם: אבל שמיימוני הולן ובתב וזל מדקאמר לית לים לשיים זל
ולא שמרו בלרך שהם לשר שבשומר שמשר לשטו ולבני ביתו והוליאו שבוש בקרון
בשבל שהפקיד על דעת אשבו ובניו שוש מבקיד שב"ל וכן מבשמ בריש פרק בבוים
משיר לרועה בשבם שרועה שהיו ומוקיל בנא משום לרועה ברועה למיפבר
לברזילי שדקבי בשבם שרועה שהיו ומוקיל בנא משום לרועה ברועה למיפבר
שלמוד שהם ושומר שמו מיבתר לנשרי וכן פירש"י וזל מפשר שמשר לברזילי
בפתר ברועה ואין לבבל שבשיו אלא שם ברזילי וכל זה בלברי שמיימוני אבל
אר' יבשם מיבא שבל שר דבר דבינו מקונ' וזל' הלבא למשבה בלברי ל"ש וכהיש
לבבונם מיירי ברועה בדול שיוש שבשיבו שבל שבשיב מרשה שם פשה בעבמ' ולא אין
המפקיד יכול לומר לין רבינו שיבא פקדוני ביד לשר לבל הבא בבי לשמפקיד
של דעת אשבו ובניו שוש מפקיד"ש שבשר הוא שבוש בעבמ' יומר ויוזל הוא
שבשות בירו לתבוני בשל שבשיב לשבו בשבו בשבו בשבו בשבו בשבו בשבו בשבו
מני לשיומר לת שבשיבא לי בשבועה ולא בשיבא שבשר הוא שבוש בעבמ' יומר
ולא שם שבש לין לשם שבשבקד עבמ' יבלם בשבא בשפשבו ולא שמרו בלרך
בשומרים שלשו לרבינו שיבא של רובן שלשן שבשלתיך בפר קבשים
לבשתוק ממנו שהוזרו לי בשמעון שבש שבשלתני לשבם שבריבי בילך שבר שבל
לשבוק ושוש בבלים שפרך ובבר רובן בשבר מ שבל של שבשיב שבוש של
לש בלברני ולו בוזל ושמר לשת שבשבל שבשלתני לשבם שבריבי בילך שבר שבל
לשבוק של שמבר בילי בלר מועד לשמוד בו בני ושבשלתני לשבם שבריבי בילך שבר שבל

מבכים ובשרף בתוכם ושמשון משזכו מפולם לא פרשיתיך להסתלו לא לבניך ולא
לתקיף ושזיב ולזל מסיבבם בקבר כשר בשיני שמלכתם סוס ליס הסתלו ושמואל
לך למחרין פרק שלומי כעשים שומרי שכר זה לזה סוס הסתלו לזה שכר קלקי
להעתיק ממנו זוס הסתלו לו שכר מועד ללמוד בו בכיו ושכיס קייבין בנביכ
ואבילם ולא בתוכחין ושם לפרי תלמוד ושם שמיכם בשבלים הוא שמואל שלי
ושמואל שלך דוקא קאי ואיבעיא לשכויי לשמואל שמור לי היום ואני שמואל לך
למחר אבל הסתלו ושמואל לא שייך למיפרך וכפיר רבי אלא ושמיא ולמי
בכל מכיון כשהו שומר שכר זה לזה וחייבין בנביכ ואבילם ולא בתוכם כלפני ולמן
לחייב ראובן משעה שומר שמם לשומר ולא לחייב אפילו בתוכחין שהרי שבשלים
בתנו לו רשות להסתלו ושמרינן בפרק המפקיד היכא דנקטו לו רשות שבשלים
להסתלו לא שייך לחייבו משעה שומר שמכר לשומר ולא דוקא לכתן כתן לו רשות
להסתלו ולא בתנו לשם מילתא שיש לכלכלן שהרי בתוכם בכלל בניו שם
דבשל בתוכחו וכל השמוכים עליו בכלל דגדולה מזקת למרו אפילו היכי דמפקיד
בניה מחמת למר כל המפקיד על דעת שמחו וכיון דו מפקיד ושכר בני ניתו
ליחייבן מיהת למר כל המפקיד על דעת שמחו וכיון דו מפקיד ושכר בני ניתו
ושטרינן ליה מפלי טעמא דכיי היכי כל המפקיד על דעת שמחו וכיון דו מפקיד
לא שמו וכל בני ניתו בכלל שם והשתא אף יפה כלבדי שמשון שמשום לא סמ"ם
הרשו ללמוד בו לא לראובן מלוה של המשכון ולא שיו עליו רק שומר שכר וכל הנעלו
פירשו לו יבחר למר מקום משכון שלא בפעת שלוחתו לתקנייה בנביכ ואבילם
ולא בתוכחו אוף מרשו שפי אפילו בתוכחו ושומר שכר ולא קידם בדוחי ושמקלו
חייב ואף אם לא אמר בתוכם הוא ליה לקדם לו בשכר דשומר אחם בתוכם ושומר שכר
בשכר כלמר פרק הפועלים לא היה לו להביאו אם היה שמשר לו להביאו שבל לפי
בדבי ראובן יכב שכחן לו רשו להסתלו לבניו וכן עם להסתלו לתקנו ושיו בדשותו
ובבקו מיפעו ראובן משמעו ואף אם תתן ראובן פעם מיפעו ראובן בשכותו כלמר
פ המפקיד משקבע מיהו לבבי זוזי שלמיכם לפיים כו ושלר משקבי ליכא עם
תתן ראובן ואותו חייב לבלם אפילו בתוכם דשואל הוא דחייב בתוכחין בבבי
יוסי דתתן השוכר פרם מפגירו והסתלו לפתר ומתם כלבבם ישבע השוכר שמתם
כלבבם והשואל משלם לשוכר דמפקיד בלבם בבבי יוסי ואם תתנו יכבור ושמר
לא הסתלו אמי יפסיד שמשון כיון שבשב ראובן שבתן לו רשו להסתלו וכזה יפטר
ראובן משמשון משלם לו אם שמשון קונבו שבשלר של מועד שלו הוא ית שלר
הקדמי אבל לא מפקיד הקדמי שיל שמשון לא יפטרנו ושבשבו אם רוב ליבא שלא
הרשו ללמוד בו בכיו ולבא למיתן לו שלרב ראובן יפה לומר לתמר בתא לי רשות
להסתלו אמר רבא בבי שמר לא שמשון ובתרב בתו ושו שרים כלא ליבא שלא
הקדמי שיל שמפקיד הקדמי שיל שמשון קונבו שבשלר של מועד שלו הוא ית שלר
משלרבקבי בשבתי דבק לבתובו למחוייב הוא בתנו לבי טוען שמא אין תתניך שלם למרי מנו להוציא שבתוב. מן שבשל דשלבי שהם לשמרינן מנו
להסתמיד הנוף על מזקתו ושו ליתי טוענת טענת שרי ושו טוען שמא ואפילו
בשמא לא ידע שבשל אם הוא בשרים אם לאו אבל שבא שבי שמר לא ידע
שמשון אם חייב ראובן לשלם לו שלר מועד אם בשרף בתוכם אם לאו ואם הסתלו
אם לא שלפי הולמת ראובן שלוחם הסתלו לתקנו מ"מ הסתא מיפא שהולם
ראובן הסתלו לתקנו ידע שמשון מקנת הולמת רבני ראובן ומדבני ענמו
שלו ידע שלא נתן לו רשו להסתלו הוא טוען אם שהוא רוצה לישבע ולשבב
שהשים שבור שברו ומני לבל שאומר לא לוותי בלומר לא שרעתי למי וקל לבניו
הילבך כיון דראובן מודה לשמשון שהסתלו לתקנו ללמוד בו ושמשון טוען שלא
נתן לו רשות וכהולמת ראובן שמודה שהסתלו לתקנו בשומר שמכר לשומר למי
ושבבנו שמשון בשבועתו ושבע שלוחנו שוא מסברו על שיפדנו ראובן
בשוויו ובל שבן אם יש בפועלו על ידע שהסתלו הסתלק הלוק היה בניית
בשרף שם היה ליבא מנו אפוי לראובן שלא שייך לומר מנו לפי שעה למר בניתי
בשרף בתוכם שלא למרינן מנו לשכחים שעה בשבועה בשמא בשבב לרבי שבא
לישבע דטעמא נרוע כמו לידי מטעי לב טעמא נרוע לפוטרו ממון מחזקת
שמשון על ידי מנו שהם נדיך שכחים שעה ובין ראובן מול הסתלו לתקנו
והולמת בשל דין בן עדים למו לאוהבתו משבת שהימ לשמשון לומר לא נתתי לך
דשו להסתלו כמנו לפי שבעי מ"מ דין בשבר ביבי הוא דרבנן לך למנו לידי לפוטרו
הוא ושלום מיהר בלב: השתא שבקת לשו לא תלקת בשמא בו' שמל לרבינו
ס ס ז מיהר של שלא שמשון ושמיכם שלפוטרו שלא שמשון ית לא שבי בתוכם ראובן
לשלם לו שלר מועד אם בשרף בתוכם אם לאו ואם הסתלו אפילו לשלם לו
הוא שלא שמשון ית לא שבי בתוכם ראובן לשלם לו שלר מועד אם בשרף בתוכם
אם לאו ואם הסתלו אפילו לשלם לו שלר מועד אם בשרף בתוכם אם לאו ואם
הסתלו אפילו לשלם לו שלר מועד אם בשרף בתוכם אם לאו ואם הסתלו אפילו
לשלם לו שלר מועד אם בשרף בתוכם אם לאו ואם הסתלו אפילו לשלם לו שלר
מועד אם בשרף בתוכם אם לאו ואם הסתלו אפילו לשלם לו שלר מועד אם בשרף
בתוכם אם לאו ואם הסתלו אפילו לשלם לו שלר מועד אם בשרף בתוכם אם לאו
ואם הסתלו אפילו לשלם לו שלר מועד אם בשרף בתוכם אם לאו ואם הסתלו
אפילו לשלם לו שלר מועד אם בשרף בתוכם אם לאו ואם הסתלו אפילו לשלם
לו שלר מועד אם בשרף בתוכם אם לאו ואם הסתלו אפילו לשלם לו שלר מועד
אם בשרף בתוכם אם לאו ואם הסתלו אפילו

דלמר דכר סנורס לממון כממון דמי ולא מקרי פשיעה שלא מן הכן מכלכלי לשון
היה פטור בלא שבועה וכלכלי קפוטרופוס מוטל על שמעון מכרת לי קפן בהורת זכר ונכבו
ס ע ג מאור עד עכשיו לשון מוטבע על שמעון מכרת לי קפן בהורת זכר ונכבו
סבלתין ומלקתי בו כלילו והוכיח לשון משמעון פיקוח לו משותני כי היכי פוס
על כרחי כיטול מקח ושמעון משיב לא כלרתי לך כלום שלא כמו שקניתי כך מכרתי
ונם שלא בשעת שקניתי מן הנוי שהיכם לוקחי הם רגיל לקנותו ונם לכי כשמכרתי
לך לא ידעתי בהיותיך ולא הקשבת שכלרתי לך שהוא שלם על זכר שלם ונם שמעון
לומר קפוזר לי שהכשיט שלם כמו שמכרתיו לך ולשון אין יכול שכרי
שכרו: ושניהם כרלה בעיבי לף על נב למכר לו שקם שפקן ולא אמר ליה שלם על זכר
הוא מכל מקום כיון למשמעון מר להוא שלם זכר ונם שלמים מוליכין שכהורת זכר
קנלו הוי מקח טעות הלף על נב לכרים שכלב לוכם כרים וזה לא הוכיח בפיו
שהוא שלם על זכר שכל הוי כשלו הוכיח בפיו שהוא מכרו בהורת זכר לשון שכרי
דכהורת זכר שכל מידי דהוה לחזין ולא לוכטריכו ליה זוזיה שלמה מעב
שהם לשריכון מקח טעות הוא ולשרי זכיכי וטוכע לוכם כשי היכא לשיר
שהם לא הוה ליה לשון למידע שיש בו עוכרת ולשון לא ידע יהיה היה
מחזירו שלם וכשי לוכם פרק המפקיד שהוא לפוטרופא דיתמי דזכין לשו קורא
ליתמי ולא היה ככי ושיכי למיכל ומית כו לשכשוהו למרים לתורא ושקול ותמי
זוזי מיכח שלא מלי שקל טעיון מריש לתורא לשל ליכבי ליה לאוזבי ומוקי ליה
בשמשירא שלא ידע לשכיל ומזכין שכא ומזכין שכא ולפילו שכי כוכרך לשזיר
לשם שלמים למקח טעות הוא ולשפטרופוס לא של ליידע לשיהו לשכר מסרי
וכלי לשכר לומר שכר הוא לוכבי לי לשיל שלא לשפטרופוס לוכם לא של למידע וכשי
לשון לא של למידע שילכך אם לכר כדוך הוא שכמכא כו שפרת כמו שהוא טעון
מקח טעות הוא ולשרי זכיכי ושיכי להזזיר לשמעון ולשם על נב לשיטול
מקח כנון ויתר משהות בעיב היה אם לעולם חוזר אלא ולא לישטיט שכא ולשי
מקח טעות הוא כנון על זכר ושכא שופר שכוכא והוי כמו שמחית ושכא לשכם
לשכם ושכא שמחית יין ושכא שומן חזיר ושכא יין ונעב לשיכא לשיהם
שהם ולוכא לשכא ליה שהם הוי מקח טעות וחזר לעולם שרי לא ישכון לקנות
וכ"ע ניחא להו כזהב והוי מקח טעות ולשם על נב שהנוי ריחשו לשמעון שם נכך
הרי כשקנה לוקח מן הנוי היה שלא ולא כל כמיכה לשטיל לשטעות לת לשמעון ואין כשכין
לשטעות ואין לא שכנון לשטעות שכיהם חוזר עיין פרק הספיקה ומשלם נקרע
לתי תורא כוזל כתב הר יצחק מויגל ולא כמו שפי' רש"י לשפרש הוא שלא
ס ע ה ליהם הוא לשון שהם יותר לשי שפשר לשמתי על יומא לשוק לזכני לשפרש
וכתב רבי לשזרי וכן הדין שלשפיקיד לשר לשהבירו ונתן לשפר ביקוי וקרקע
שם פשא לשפיזיה לשלם להוא ליה לשוליאו שלשקלקל כמו שכא שלם לשוליאו
שלין לוקל וכל לשהי שם פשא טעון. שופר הוא לשפיטה שהם נרקב לשפיטתו
ס ע ו שהייב לשלם לשזיק נמור הוא שלא לשילו נרקב משנתו חייב לשלם הנלי
הוליאו זה היא פשיעתו שלא הוליאו שכל שפר תו: המפקיד לת לחבל חבירו
ס ע ז גולגל כל שהיה עשר שהם ולא יקרא בו לשקללה כי הר יהודה נתן בשם שמואל
ס ע ח לקרות בו כך לומר לשעתיק ממנו לפי שות לשת שלא נרשת לשרע ליה לשפקרין
והיא שכור ושם השרן שכל שכר ואין מוקר לקרות בו ומותר לשעתיק ממנו ולשילו
לשקללה שלא נרשות ושלין לו כיוצא בו לפי שכשפקידו שלנו יודע היה
שהוא קל שכר ולמוד בו ולשלמידו לשבי לשפיקיד שלנו כמו שפקיד משות לשכשן
מותרין למשתמש נהן ושמא לשטשם משום לשיתא במדרש משלי על הדין קרא לא
ס ע י יבוזו לגנב כי יגנוב למלא נפשו כי ירעב שלין לבזות מי שגונב לת ומשתיקין
מפקיכן לרשון שפקיד לכל שמעון שכיה של יון והוכיח ממשמעון יין והשמיין
חייב שמעון לשלם כל היין נשכרם לין משלם שלא ליין שלקח ממכה לשהן הטם
לת השכיה וכטל ממכה רביעית ונשבר לין משלם שלא מה שלקח ושמר רבא לא
ס ע ט שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע יא לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע יב שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע יג לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע יד שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע טו לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע טז שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע יז לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע יח שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע יט לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע כ שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע כא לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע כב שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע כג לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע כד שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע כה לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע כו שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע כז לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע כח שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע כט לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע ל שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע לא לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע לב שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע לג לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע לד שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע לה לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע לו שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע לז לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע לח שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע לט לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע מ שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע מא לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע מב שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע מג לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע מד שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע מה לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע מו שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע מז לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע מח שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע מט לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע נ שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע נא לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע נב שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע נג לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע נד שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע נה לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע נו שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע נז לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע נח שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע נט לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע ס שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע סא לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע סב שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע סג לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע סד שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע סה לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע סו שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע סז לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע סח שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע סט לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע ע שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע עא לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע עב שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע עג לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע עד שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע עה לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע עו שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע עז לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע עח שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע עט לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע פ שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע פא לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע פב שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע פג לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע פד שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע פה לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע פו שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע פז לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע פח שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע פט לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע צ שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע צא לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע צב שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע צג לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע צד שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע צה לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע צו שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע צז לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע צח שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע צט לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע ק שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע קא לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע קב שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע קג לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע קד שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע קה לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע קו שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע קז לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע קח שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע קט לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע קי שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע קיא לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע קיב שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע קיג לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע קיד שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע קטו לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע קטז שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמוני לשכל נשנב ושכל
ס ע קיז לשהוא שכשכרם לשמעון משלם לשי כולה שם שלקח ושמר רבא לא
ס ע קיח שנו שלא שכשכרם לכל השמיכה משלם לשי כולה: לם נרורי לא ישתמש בהן
כו' פשם רבינו יהודה לשפפקיד לכל שבירו ושני בשלכתי ולישכם קשרים קשר
משוכה מוקר הנפקיד להשתמש בהן דקל כרבי יהודה לשמר שמוני כשולכתי וכרב
שמעון לפרוט לשפקיד לשל שלא כרבי יהודה שמו

בתירס אפי׳ בשאר שנה ואע״ג דגרע משאר שנים דומיא
דמילתא בשאר שנה ואע״ג דגרע משאר שנים דומיא
דמילתא דהכא שאני התם דאי אפשר בשאר שנה
משום דאי אפשר בשאר שנה הילכך מצטיינין אותו בטובת שנה
דומיא דהכא לא ליתי אלא הכי נמי הילכך לא מצטיינין ליה: והלכתא כרב וכן
פי׳ הגאונים כדאמרינן לקמן למקנה לאפוקי מלוי ומה שכתבו להקנו כמו׳ה של
עדים שכיח דב שמרם גזלן תיקנו בתשיבת׳ דליקנו שדיה לשלוחו
דקנסו ומקנה קא עבדי וכיון דקני מקנה לבקיט מודה ניהיב נמר ומקנה לאי
כאי מקנה תפיס המוכר ומסיק לי כלאותה ס״ל כלדיס וגריך ג שלג דהוה כלי
דומיא דזוקף ליס את כשלקוכין בכלי אע״פ שאין בו שוס פרוטה ושל דכאי ג
על ג דלטוי כלי דומיא דכשל דמיקרי כלי אל יוכן דבר תורס מעות קונות
ביאורא דף גריך מצייכ כדאמ׳ אמוי גזירה שמ״ק ל״ת דלכתא כרבי יוסנן
דאמר מצייכ קונס קונה ואע״ג דרב כאמן קאי כוותי׳ ושוב דלכתא כרבי יוסנן דהכא כר מלקת ומיוקי לבי דיס כר מלקת ומיוקי לבי דיס לקיים כר
קרא ומקניתי מסייעא לריס לקיים לכתורה מסייעא ליס מיהו לאו קיושבא דרבי
יוסנן כיכוו דוקא שאמר לקרא שפרי ברכי ויוכן ומקני לקנס לכלן מעל
בכלן גוי והכיא לקנס לספר כספר ישראל ולכך מעל אע״ג דלא מצי למעוט
קונות ש״מ רב אחי גזלן שם המומכי גבי ערכוני יקון ושם מי שם מכר כאלף זוז
ומקנה מקנה למיס בקורא מסייעא ליס מיהו לאו קיושבא דרבי יוסנן ושם
יוכ

מצלו כדי להלוותם אלא זה הנפקד אלא כאן יד משנתו ואם לא יפרעם הלוה
יפסיד הנפקד כיון דאחריות על הנפקד הרי כאילו אלו ואם אי מרים קולא
ולוה משועבדי בני כנון דלוכן שמא לאשתו היה שבועתו ולוה לי מעות מן בנוי ושוא
לקח מכל עכשו ומ"מ כל נו לקמיה: המלוה את חבירו לא ידור חכם בחבירו

עג ולא ישכור ממנו כפותה מכאן פסק רב' דכל"ת דבית אסור ולא דמי למשכנתא
דכרם דהתם דאכיל פירות ונקיט לי' לא' דבית כמי מיכא דרים וכפילה ולכך
אל"ת דלאו אלוקך בין בית ושכר לבין שדה וכרם אבל בית אי"י לא אלוה על
שבית ושכור היכך לא ידור בו חכם לו בפותה והא בשדה וכרם ולקמן מיירי
דשלוה על שדה או על כרם והא בית ושכר דכיון דלאו יכול להשכי חברו לאי'
אסור כל מה שנתן לו מלוה ריוח הוא ומיימ' פס' כל"ת דלכות מלוה דבית
ושכר אסור ושדה וכרם מותר ולפל' אי אסור לגמול כספרים אפי' בכריתא:
והכותב בליבוא קמא דלפי' אלוהו ולר' בשכרו צריך להעלות לו שכר כתב רבינו

עה שמשון וכ"ע היינו אלוך מותר לגזוז משום טובא למלוה אפי' בלברים שהיה עושה בלא
מלוה ואפי' לברים שאין רגילות ליקח שבירות להם אבל מיירי אפי' בשכר לא
קיימא לן דגזרה ונכרם בלא שביר למיגר צריך להעלות לו שכר ולא דקוקא מילי
דסרסהי ואפשר טוב כנון לזרוע בשבירו וליקוץ בשבלו בעל כרחו אבל לא שאילו

עו כלי מותר ואפי' לכל היכא דקודם שהלוה היו לוכים זה לזה כ"ש שהיו משאיל
שכר זה לזה אם היו צריכין מותר לו לשאיל נם לאחר שהלוה ומתני' בפ' בני לוים
שאין רגילות שיהו עושין זה לזה לוקח שלוה לחבירו להקדמת שלו דאסור בשאיל
דגיל מישן כשהוא שלא מדעת חבירו חייב ליתן לו שכר אפי' בוקו שלא היה נותן
אם לא שלוהו לכיון דשהוא שלא בדעת נרשת כשהוא עבור מלוה שלו מספר ג"ל:
שלוהו ולר' בשכרי צריך להעלות לו שכר הסיכ"ת ומשלמת על שכשור שהלוה לך

עז מעות ואתה נותן לו שנאה והוא מוזר עם כנך אם מתחלה היה אתה כיוכח
שילוה לך מעות ואתה נותן לו שנאה והוא יחזור עם כנך אפ"ש שהיית מתו שנא'
כשרי שהיה מוזר עם כנך ע"כ כיון שהיה אתה כך שילוה מעות לכור בלשיתא
ס' שהיית שלוהו ולר' בשכרי צריך להעלות לו שכר ואפי' בשכר לא קיימ' לגבר
ונכרם בלא שביר למיגר ואפ"ש שהשכור קיבל עליו שהשומרין כיון דלאריו בשבח
ואפילו עליו לשור משום ריבית כיון שאתה קבלת עמו לתת לו שיעלה הוא לי'
ריבית קבוכה כלשמריכן פ' שומרין דמ"מ הוא מיגר וזוז כשהיו בעמו כו'
וכן משמע בהוספת' משכיר לאם משעתין לשולחני להקנות מהם נשבו לו לאבלו
שייב בלאריו כטל מלבניו שרי הוא כמו שכר עיין נבי רמי בר חמא כו משמע
מתוך שבריתא ומלבני רמי בר חמא לאפי כלל לאריו לוכן על שכרן ולאריו
שביבה ונשיבה על המקבל לא שרי למיתן לקבל שכר מעותיו שלא בפ"ע להתכפות
בשן ולשתעמל ולשתעבד בהן דלמלי זוזי דיליה בעיניהו ללוה שלוה הו ללוכה
כיוכה לכל שלוה אפי' מקבל נותן לאריו לוכן לשוב ליטול שכר מעותיו ולא
רמי להאי לאריו

אבל בשני שנותנים זה כנגד זה וזה כזה אקח ואל"ל דלמא להכי משכח זה בורח
ולא בשני שנותנים זה כנגד זה וזה כזה אקח ואל"ל דלמא להכי משכח מעכבו אלא
כנגד ברכתו ותדעי לא בשני נזיר וכיוצא בזה אקח ואל"ל דלמא להכי משכח
כנגד ברכתו ותדעי לא בשני נזיר וכיוצא בזה אקח ואל"ל דלמא להכי משכח
טוב שיקרקעי כרמלי לפם ומטלטלי כרמלי לפם אבל כליכורא בעלמא לא קני ולא
עליה אמר ליכא לפם אמר ליכא לפם אמר ליכא לפם אמר ליכא לפם אמר ליכא
כלכתיב ואל תשנאם אשר יהיה בימים הפס ובשאל לך מאיר על רחובן שמכר ביום ב
לשמעון ובדר לו לפלן המוכרן ונם המוכרן אמ' ליכי רובא לקמות שדרי לין לי מעו'
ובקש שמוכר לפפתו לפפתו לכפיתים לפרעון כיון שלים עד שיפלף המוכרן ונם
פלוקה כתן לפתו שלים עירכון ד' זקוקין סיתן משתי ולא יאזור כו ולפאר שעשה
מכום שמקח בא שמעון אם משתי ופלקו לנוקה כיון דלא קנו מיכים למוכרן
כלפפים פרק שמקבל כריך למיקני מיכים ובכה פלוקה תובע שרעון מן פלים
שכור שמוכור לפ פילם שמעון ושמיר פלים עדים ואמר למוכר פפ' תובע פת ג
שרעון ואמר כשתמל שלפתן לבני שבלי הן לו כי מן לדין שם שלו ולא היה שום
קנין ולא כ"ל אפוב לכן כשמיכ' משרו לו מיובה כשתבעו אם לא יפלקנו למוכרן
ואפוב מטלטלי אמר כ"ל לשמכתא היא כל דלי לא קני ואל"ל היכי ליקני אפ לא
קנו מיכים בכ"ל אפוב ואפ' לשמר משבעו לא קני שקף כל קנין משבעו הוא דלי
לשמר זמן היכי קני ואפ בשלים שעשה כלי עודלא למריה ואפי' שבי שקיקין כ"ל
דכלים לא קני אלא בשקיל בשלל ליטטלו זכותי ואיתנהו ולא אתא ואמר רב
ביבא ואמר אי לא אתיבא עד ל' יומין ליטטלו זכותי ואיתנהו ולא אתא ואמר רב
הונא ליטטלו זכוותיה אמ' שקם ל"אל ליטטלו זכוותיה כלשמרינן שקם בשמוך ופי'
ר' שמעי שקם לשמר ליטטלו כו' כלו' ולא נתן לו כלום אלא אמר אי לא אתיבא אי
שני מוקם שכל שטרי זכותי זיוף הם ושולפת בשל לין בק' שלים דמי שכל שטרות ג
דבר שבשיבו אי לילו אי ליל שלים ואמר אם לא אשמש כך וכך שנים לו לא קנה
אפי' קמו מיכים כל' אפוב ואפ' לפ' שרעון שלוחו שלו שמכו כו' לשמכתא היא
אפי' קנין כשלמר משבעו ובלא קנין לא יהיב שום לשפיק לשמכ' עב' לא אמי
לשאל שמשכתא שקנה לך שמשם מאמר דבר נאמן מיקרא לשמכתא
קנין על לשמרים מיומי אלא משם שמיומי שמר בר נאמן לפ' קנין ק' אלא עליה
כלכלים מייתי מדבר נאמן אמר רבה בר אבוה דבר אבוה ואפ' בר אבוה אלא עליה
בשלים ע"כ שרעון ואמר לשמכתא קנין ושוב בפ' כלכלים משקין לבשיבו כ"ל
חשוב ופ' שרעון אמרת אפי' לפ' לא קנין בשבעו לשלים קנין אלא אמר ר' ס
לים לשלך בין שמכ' לפ' שרעון לשמר שמכתו כו' כלכלים לעיל בתוספות ולבסוף
לשמר לכל שפשות יקנה בשמשך אלא אמר אפ' לשלים הן כו' אי מן שלין
שם אלו כי לא נתנם לו בשתבע אלא אמר אפ' לשלים הן כו' אי מן שלין
שאמר לפ' שלם שרעון ואפ' יש לשמכתא קנין אלא מיטעא קא טעי דפ' דשוקרא שקני לים
שרעון לפ' שלם שרעון ואפ' יש לשמכתא קנין אלא מיטעא קא טעי דפ' דשוקרא שקני לים ק
ע"שות שלין אמ' לים קנ' אמור וכל שכן שאמור לשלוי לשבירו ק' על שבת שיתן
כ' לשקלם וק' יזוזי לו שמם שבותן בביוזי לשקלם לו לבק' שחוב כשו נותן לשלוש
שידי דשני שתן שכם לפלו' ושקלם שני לך לשקוטשת שדין ערב ואפ' לשי לשקול ק
ל' זוזי וזכ' ולישוף לפלוני זוזי: שמיוב שברא ושברא שבלן כראם לר' לשוקר ק
לשוכר לשבתת לשיוב כשוקל ולשוקל כל שלשוקין עליו ואף על גב דבשטרי שמו ק
וגם בתרבולין ושבלים ושיוקים שברא בשעת משיכה ושברא בשעת שבירה וכ"ם
דאמ' דקל שמשכיר שום לשבירו ומת מוטל שכר ושטום בשומתו וכן בכל לבריס ק
שמשכרים מבאתי דשוכן טשן על שמעון שכשכרתי לך ברם בשטר שמיטין לשבת ק
ואפ תשות שבלך שתשיבת לי זקוק ואתם עשיק כה שלאפם שטר שבושות ואתם
ועשה תן לי זקוק וכשבירת שלי שבושות ושמעון משיב זקוק שקן לך כדין שוין שבל
שבירת לא שתן לך לפי שטוק ריבית שתבת שוקוק דין זה שטוק שיהא דשוב
שטוכר ברם שבשירו ואמר לים שרי שרשך עשיק לך כשלשים ריבית ואני שעלם
לך ריבך כשלם שוקר לפי שלא עשלם לשים לשלא לשקר שיקה כלומר אין מביבים
כנשרת שא לשלם שטר שוקות וכל זמן שטיק בשיב שילכך לבשליק אין הלשים
עליו שלוש ושכר נשוך שוא ולא ריבית שילכך שיב שמעון ליתן נש שכר נש קרן
ושורי שמר לשא לשי לשקה לא משמש שלא לפין כו משוש רבית לשקה שמו
כשרי שבל שכא שי לשימא לא שקבלך שכירות שא בשזרת שטום שבל כשריבתי ב
לא שתן לך שכשו זוזי ריבתי כיבי שבדיכן לשו כו' שפק שרי שלי' לכל שפטרופום ל
אין שיכוזו כית אין אין שיכוזו שבי יתושים שו יתושים שמשכו שבל בשל בשיב שי
שבשין אין שמאי לשמור לשכן לכא בשרי שלם בשבשק כשבשק שטיזקין:
ושבשין לשו קרוב לשכר ורחוק לשבשל כתב רשב"ן לכ' יש לדיבק שבי שקבל שטות ל
יתושים שטעין קבלתי בשנר שבע ושבלע בשבשל עלי לשבוע רשים ולרשלים שי'
שאם אין עדים שיטבע ויפטר במינו לשא סיו לבריס משולם שו שזוזרת שם וכן כתב
רבינו כרוך: ושבשין לשו נבי דיבק פירש רש"י משום לשבשק כית אין
שבשך לשבשיק ממון שוחל ולשו ריבית לשוריית לשוא לשיבק קנונש משמש
שבל בלא כית אין שוו זוזי ליתמי בזוזי לשלמ' ואמור לשלוחן קרוב לשכר ורחוק
לשבשל כך לקק שרב רבינו דוד שלוי: משכח שיש בשפטרופוס ליתמי ל ו

שלוש

מהלוה משעת היקומים נרבית פוקק נרבית לכתפוסק לאחר ליה הלוה פרעתיך
כך וכך והלפוכרוקום אומר לא פרעתיך כך והשיב רבינו משיר לף על נב
למשעת כל היקומים כאחר להלוקח בריבית קנוכח והפי' לה נבו מחזירים לרבית
קנוכח ונצא נדייקין מכל מקום לי מטו ליה רוחק ללוה יהיב ליה כמו שכתבם
לוקוק רבית לכל שנה רבית דהדויה כ' מן יותר ליכא לקיומי תנאיה לף
על נב לתקפי דלתקני כפניה לפוטרופוס לא כלום הוא והכא בטל לגן שנוס
דיקומי לכן והוה ליה כלוה ל' לתקן נפניה קרוב ורחוק לכאר ורחוק להפסד כלמרת
פרק השולח יקומים לוקן נרבית פרוזבול ר' נחמיה היכן אמרו אל יתומים כ'
לאחר רבית זוז ליתמי ליכא עבדינן לה נגרע למקיימין ומשפין ליכא כ'
על ליכא לן קרוב לכאר ורחוק להפסד ואפי' ליכא ללא לתקני כמלן לתקני
דמי ומה שלוה אומר פרעתיך כך וכך והלפוטרופוס אומר לא פרעת שלא כך לם ת"ג
הלוה מודה שמשעת על יקומים הלוהו כמלן הלפוטרופוס כלא שכותב לקוס ליה
שלים ניכו וכין היקומים ושלים כמלן שכותב כלאחר רבית, תם אבל לם טוענן
אוכי מאחיכך כשם של יתומי נשם טוענן פרעתי יתכר כאי לאין נרבית ליכתב שמשעת
דמשעת של יתומים שם לאין כשכתבים על טעות שמא אלא כך לף כל הכתבין ת"ג
כלאחרים שהם שטמא מכל מקום יכתב שמשעת הלפוטרופוס אלא פרעת שלא כמו
שהוא אומר עיין פרק הנוזל נקרא תפוסת הל"ם נגי נכב ופרע נאחרא נכב ופרע
נפיקיפו: ואפי' כיון דנגי לוזל נקר ערכא פירו לאיכו תוכח שלא מן הערב שהכתב
ליסראל הוא לקבל ריבית פירם לערב זה שלוה מן בניו ואחר ומלוה ליסראל
כתב רלאבים ונ"ל כ"ש לי דשמעינן מיבים לם כא לאחרן שם מערבינן ללוות ת"ג
משמעון ונקערב לראובן כשכיל בניו שבור נקרן ונרבית ולא פרע בניו לשמעון
חייב ראובן לשלם לשמעון נקרן לערב כשעת מתן משעת היא ולא בעי קכין מכל
פיכו חייב לפרוע לו נרבית לכיון דנניו כתב ערכא אוכל שם כן יפרע לשמעון
תבע מן ראובן בשרב שלך ונוה ליה כמו שלוה שמעון לראובן שבעו ונקבו רבינו
לכנרכם כר נאחרן פטרו מטעם לבני רבית שלא שלוהו היו ערב שלא כשעת מקן ת"ל
משעת ולכבריו לם נקבה לו נשלם נרבית חייב לפרוע לו ולוקח לפטור לוה כמו
שכתבתי וכן נכתבי לפני אבא מאיר ונוסק ופקוק מכתן ממנו ופטר שערב ונתערב הי' במקום ת"ל
מכתן ונמקום שערב נוי חייב ליתן לנוכח נרבית שלא כבר אבל לא נרבית
מכתן ולכבה מטעם שכתבתי לעיל נניו כתר ערכא לוזל ע"כ: ומשלות על
לוזל מלבר המלבר שלינו מסתפק ולוה מיהו לכ"ם ליטרי' על ליטרי' וכקח ת"מ
מן הקבל לחיות ערבים שלו עד ומן שיקנו מם שיכנו לוה ליטרי' כל ליטרי' וכקח
כגר לוה חוב וקיימו ונקלו עליהם היהודים נכתר תקיימקן ומתה נהפך הגלגל
סירך שמלבר ממשמלתו ונפסידו היהודים מעותיהם ומתה נאים הקבל לנוכח
מלוה היהודים ט' ליטרי' שעולפים על הקרן יתן שלאחריתן על הקבל והמלוים
משכיח אין לנו שמא שמכם כי נניו היה חייב ל' ליטרי' ולאחר שלוה קנלקח עליה לפרוע
הוה עכורו ונשיב ל"ש ונ"ל וכן לעניותו שהקבל חייבים לפרוע כל שלו ל' ליטרין
לכתר וקיפה ולוקין כיון שמלוין וקפי קרן וריבית עם נניו שמלבר כתר נשמא
שכל קרן כלאחר בריבית נניו שלוה משעת מיסרש ונקבן עליו נמלוה וכתנייר נוסף
לת הקרן ולת בריבית כי לכתר וקיפה לוקין ולפרי שכתניירו הקבל למלבר
מדיוק למלוה שכתב המלבת שמקדימים קולם שומן לומר לשוכרים כמה
שתחייב עצמם הם שם חייבין ונם הקבל כתחייבו כמשמר שלמחן לשלים
קרן כין ריבית ולאבר המשמר שלמחן לא חייך כנניו כמו שפסקה ל"ם שמא ליסר'
תן לנניו מה שלקח חייב לי לכל שיכבה נניו שמר ליסראל תן ליסר' משמר שלמחן
קנה מקו"ם לה ממון של יסרש הפקיעו ממון של נניו לא כ"ם ולפי' לאחר לחבי
לא מטו ומן נבייה הם כל כ"ב כימה הכו ללא לוסיף עלה ולא ליקני כמשמר
שלמחן כיון דהיו נוסף מילתא כלא טעמא הוה מ"מ הקבל חייבין למלוים כיון
שעל ידן פטרן המלבר ושערכים כיון דנניו כריבית כתר ערבי לוקי כ"ל כאלו
פטרום המלבר וכיון שעל ידן פטרן לא נרע מערב כשעת מתן משעת ללא כעי
קכין אלא כשעת מתן משעת הוה לכל כשעת מתן משעת לחיב לשעב מתן
משעת טעמא מלי לכיון לחלוכורים היכא קא ממיך ואשם משלוה המעו
משתעבד אל שעל הקבל כפטרו מן המלבר וכנכסי הקבל כפי הן חייבין
נמוחין ולא מטשם ערבות ולא כשו קכין ומה שכתב לעיל נוקפת כריבית כשעת
קרן חייבו לפי ריבית ליכא עלה שלא לחיל מזקפו כשעת קרן ולא שהם נניו לא
לחבר הזקיפה ליתן לו הקרן לא הוה כפטר כריבית מן ריבית ומה נריך ליתן
לו כריבית ולא ל' ריבית שכבר שלא מ"מ הקבל חייבין כיון כשם שלוה למלבר וכקחי
לשם ל' ליטרין כריבית ועל הקבל פטרוהו חייבין כלחיל ושלוה מבל"כ:
על הקרקע מלוה כשך ותרבית חי לחיק עמיך וכו' פירש רש"י כשעבוד לשטר ת"מ
לשעות לאחר כריבית ולאחריתו מפ' כגמר שלין לשמרין לף על פי שחטל ישראל
שהוא ונ"ל שפסק ל' מעתה לשלוחו כריבית לכיון לשעבד עין מיון הוא ולשמרין פר' מין

מעמידין שמיכין ומשטורות מוריחין ולא מעלין ולא מנחל נחרש נבי מסור לקוץ
הוא ומה נופו מותר ממוכו לכם ולפילו למאן לליח ליה קו נבי מסור משום לשכר
לילמא כפיק מיכים ורעא למעלי הייכו לוקא נבי מסור אפ' לפילו מין לעז לאחר
מטומ"כין שנוי שכל המומרים ועובדי עכ"ו נזמן שהם המטומעי' כין עעז לא מייך
נשו לאומר לילמא כפיק מכחן ורעא מעלין ועוד מניא ראיה מדכתיב על לקוץ
מלתא כתך ותרבית ומי לחיך במקו שלתא מניח להפיותן לי לתא מלוה לן כרבי
לכל מומרים לי לתא מניח להפיותן ולו לא קריכן ליה לחיך לעכין כיה לחיך לפסח לכיל
לשומא פרק לין מעמידין ועוד מניח ראיה מירושלמי דפרק נתרש לעז לאמר ת"מ
ר' יעקב בשם ר' מניח כותבי לקסרין מוק' לפלוחן כריבי מפני שקלקלו מעשיו
ובשתמדו אע"פ שאמר ר' אלעזר שמעתי להלות בריבי אע"פ שאמר ללוות ממנו לפי שכשם
שהוא מוסר שלא לעשות ולא לזול ישראל כך מוסר מלהלוות בריבית ומניח ראיה
מפר לי זה כשך לוין מהן ומלוין לותה בריבית וכן נר בושה ולא תקבי וכן כאומר
בריבית מותר ולא עכר מפ' ולפני עור לא תתן מכשול לפה שלא יהיו מבושה להמיותו
ולא קריכן כיה ומי לחיך תמר כלפריסיק לפיל: אין מקבלין מלן ברזל כו' ת"מ
מכלתי רלובן כיה שהוא לו שאר שפה לשמעון כי זקוקין לתת לו זקוקין עד לשכם
וכל שריוח שיעול בלוקה שאחר ולמיה יקלקו כשוה שכל לם יוכלו לו יפסיד לו
אבל יתן לשלום לשמעון זקוקין לין זה פשוח לאיסו ממתניתין אין מקבלין מלן
ברזל מישראל מפני שזהו רעית ומהו מלן ברזל כ' מלן בשעריס ליכרים על
שכתים וכלם וכל הני זוזי וכמר ומלבר יהו מולקין ולם יחזרו שכלן לפרעית על
המקבל לשכי שהוא שפסקה לי זה מלן ברזל מ"ל כדי שם מלן עשויה לך למכרם
לשלים ולרביע כמה של זה שלא לשוב ולם שכותן מקבל עליו ולא עשה שלה קבל
עליו לכילה לו מיהא שרי כשלמת שהוי לשלים למיחר לשכירים לילך
ברכב זוזי לשבתיה לשמרה לי שקבל כרשותי ולא ברשותי: מ"ט כיון
דקבל לין שליחות לנוי שם אמר לשון לכ"ש שמעון לראובן שלוה לי מעות מן נניו ת"מ
ברבית ואפי שמעון כן מותר שמעון ליטול הריבית מראובן וליתן לנני שכדי שם
לישראל שליחות שמעון שלוה של ישר שלו ולא של נוי ואיכא לוה ולא מלוה ולא
ערב ונוי שאמר לראובן תלוה לי מעות על משכוני ולך ראובן ולוה משמעון על ת"מ
משכוני של נוי אל שפקה לו בנוי תפי משכון כמקומי ות לשמעון זהו משכוני של נוי
שם של מוכה לך ת"ש דנוי ושפקה שמעון מותר שמעון ליקח הריבית
מראובן שהוא שלוחו של שמעון לשלות נוי וכן כשיוכה לו משכון שם כופר ראובן
ישבע שהוא כשלוחו ואפילו שם נניו שלה ואינו רוצה לפרוע לראובן ישלם ת"מ
שמעון הריבית אבל שם הוא חזיר ושם נניו שלה ואינו יודע שלין ראובן משלם
כ"ב לא יתן ראובן משלו לילע ומסיל ושם פוע ראובן כמשכו של עצמו לוקח משכו
מ"מ שכשיוא מותר לקבל להני כמוכרו לו ומוכה לו כל שריוח שלוה לבוא כשלוקה
ס' שמפקיל לבעלים שלמני שרי פרעי קנוים לך משכנתו ומקני ליה כשלה ונני
שמשכן משכון לראובן כשיוא ומזר ומכרו לשמעון ושכח שמעון לשלוחו מות ראובן
ליקח הריבית משמעון שהוא לא לוה ממנו כלומיכן כשמעתין רב מרי בר רחל שלח שלוח
משכן ליה להוא נוי ביקח שלר נוי וכשיה לרב' נטר רב מרי בר רחל שלח שלוח
מנר ביקח לשכם לממני ליה לרבא ממר ליה שם שלא שלוחי ליה למנר מנר ביקח
על שלילכה לשלוח משכנתא שלוח ולא"מ נוי שלוח ליה לשקול מר לנר
ביקח ממר לוקן לי ישבעא ממשכן ליה למר לא שוה מוכיכא שלוחי כדיוקם
שביקח לך לכתם שלא שלקו כזוזי לא שלקו לנר ביקח שלא כמי שלא שלקון מנר
ביקח על שלכוף לנוי ויכיה לך זוזך ופר' לחין זה ריבית לשם לא מפיה לי שלא ת"מ
נוי ולא נכדון זה מעלתי פשלי ריבית כשם ר"ש: תניא ישראל שמכר לנוי נא
ושלוה מעותיו בריבית למור משם שלשור לו לנוי נא ושלוה לי מעות בריבי
משרש לתריסו של טעמא הוה ולם ממר ישראל שלוה לי מעות בריבית מן
הנוי ולך נוי ושלוה משראל שפסק לן מהו לי נכרם לפרי כיון לשלי שלוחי שלוחי
כלוחי שלוח שעשה שלוחו נעל כביה שעה שלא לשם שלוחו שלוח משל שמ
מלכי מוכה לוה לשלוחו לכה כמי שלא לשם שלוחו: רבינו נרשון פשם נ"י שמכר ת"מ
ליסראל נא ושלוה לי מעות משראל מכירך מותר לחזיר שלוחו של ישראל למלוה ולין
בשן בריבית: ומיהו תניא בתוספתא ולשון לעשות כן שפני משראל שלוחו ומ"מ
כהנוסם סיותר כלכר ולפי' שמכר לם ישראל לוה משראל מכירו לנוכך נני ת"מ
ונקנה עם נניו על בריבית ביוקר ושם ישראל המלוה קנה כשפו ולשאר זמן פלם
נניו משכונו שם שקנה ביוקר משראל המלוה נרשה שמשוקר ליסראל פלוה נים
לו למלוה להחזיר הערכון שם שקנה שמו לכל לם קנה שם ישראל המלוה
ביוקר וכנוי שלם ולאיכו פורע נרשה שלא יפרע ישראל שלוה למלוה מכיסו כלום
מסרי על לשם נוי שלוחו ואם שלוה שקבל ויהר מן נניו ישבע שבועת היסת ת"מ
ויפטר ואם ישראל היה חייב לנוי מעות ולוקחו לפרוע לו וכשן לו ישראל משכונו
ול"ל נא ולוה לי על משכוני שם שקרנה והלך נניו ולוה משראל שאר ולאחר זמן

אלא לא ופלה שדהו משראל מיניה אסור לו למלוה לקבל פריעת מיטר׳ שכיון
שהרי לבורח ישראל הלוהו שם כ״ל לפרוע לגוי ודמי לשולח גוי לגוזל מעו״פ
קכח פריעת לשמר לגוזל דאסור אבל אם השאיל ישראל שדהו לגוי ולבך הגוי ולוה
עליו בריעית משראל ולפה זמן לא פלפו הגוי לפי שהו אבל אם ולבך ישראל עמו
ופלפו מותר לקבל פריעתו דהוי כאילו ישראל הלוהו ולא לבורך ישראל הלוהו אלא
לבורך הגוי ולם הגוי אינו רוצה לפרוע לפי שהוא לכם אין לישראל המלוה יכול
לומר לא לשזירכו אלא לגוי שהרי כבר נזדלזל שכטל מזה ואין לוה לכל זמן שלא נתייפם
והוא בעין משזיר לו בעל כרם כ״ה לא שכח ולא ס״ל ומשמע דוקא משום שהגוי שם
שלם היה רוצה לפרוע אבל אינו רוצה לשכנו שבור בריעית לו הו׳ משזירו
קכט לישראל לבל לא אינו אלם שהיה יכול לישראל לשכנו שבור בריעית ושכנ נם מיטר׳
ולא יתן בריעית בשביל הגוי מותר ליקח אינו שהרי ישראל שליח הוא ולא לוה
ס ק כג ולפי שלוה בריעית על משכונו ולל משכון על גוי הוא וכשבא לפרוע טוען שלי
הוא ורמיתיך מותר לקבל אינו ולפילו רוצה ליטבע שלוח של גוי יכול זה לומר
לזוי מלמין שלא לדבריך ברשותי ורשות בידי שבר טורח דברין והוא שלריך ולפי
קבלת ושמקבל שפשלי שהלו לבי משפט זיע לפטיר ואם המשכון יבין בשעת משפ׳
קלא שפסף ולל ר״ת לל בעיבו היתר נמור ומכוח מן המוכח לתת מעות לבני בריית
שמוכר לגוי ולשלוח שיתן לוה משכונו ליד הגוי ואפי׳ לשבדלו לשפתתו ואינו לו
לוה מפלוני ישראל על משכונותי בריעית כיון דא בין מעות שלא שיכוה משכונו
כגד החוב ויותר כדרך מלוים על משכונו בריעית בפי אותן בריעית שיקבוב והגוי
יגלוה מן היהודי ואיזל הגוי ישבלם לוה ויפיק מסולם שלוה מן שמלוה שבגוי לם
ירצה היה תובעם ופודה מות מן שמלוה ולוה לא יוכל לתובעם מן לפדות ואפרי
בן לם ירצה שמלוה יפקיד משכונות ביד לוה ויסתלק נפש שלוה לו יאמרכם לך
קלא יקשייב למלוה לבזוי לו בן לו לשיתן והרשקה טובה היא ז׳ מפכר לשיר
שמותר לפקול ל׳ וזוי ואוזפי לפלוני כי אין זה בערמה שלא דין נאמר שבל ואבוד
קלב לפריך ונקויר לפילו לם משכון הוא ספרים וכ״ב רבינו שמשכן משכן גוי שלוה
קלג מעות מיטר בריעית על משכונות של יטר לפעם שמלוה יוצ שבגוי לוה לגורך ישראל
שבירו גוב קרן וריעית לשם שהם בני בריית לף שלוחכם בני בריית ומכח לשין לו
דין ולברי שלא עם הגוי ואפי׳ מיטר פורש בריעית ליל יטר שבירו לא לשרה תורה
שלא ריעית שבשה שלוה למלוה ואגוי הוא שלוה מישראל ושישראל לשר לוה מן הגוי
שבל ומלתי לברי נדול בפל ל״ת ורשייתו מלתני בקוסף גוי שמיכהו יטר
קלד שבשר או לפוטרו לשור ללוות ממכו בריעית ולל ליש לדתו לשבט או לפוטרו לבר
קלה מפורשם הוא בשם ל׳ בריש פירקין בתב של טוביה ולל לפי שהמשקיע משל שלשור
ליטול ריבית מיטר ע׳ גוי בשיעור שהשלים שבא לשרין לשוב על ישראל לבל לא
קלו ידעו שהשלה על זה בתב רש״י בתשובה שבשם ליקח ריבית מישראל בשביל זה
קלז ברי זה חסיד ושוטה: ועוד מלתי בתשובת רש״י לברי ליטר לשים לשביב ישראל
לך ולוה לי אעו שפלוני ישראל בריעית ונם בריעית לו בריעית לבא לפרש קור שלא
ריעית שבא מיד הלוה ליד שלוה ונב שהליה לא עשה שום שיכור לשלי ריעית לא
לשיקה הן ואפי אשום שלוחו של שלה לשלה לא ס״ל לשין לך לשבר עביר לשתקבייב
שלוחו ואין לפרכם שבר שעיב ר״י היכא לא ל׳ יטר לגוי לך ולוה לי אעו מישראל
בריעית וכל שלי לישקוף מן היב שלי שבר והמלוה אינו יודע שלגורך יטר לוה כ״ל
לשין זה לומה כלל לשליטו לשלי שיה לפסור שבגוי ולוה לגורך אעו מיטר וישוו הגוי וילוה
קלח ואשלו שלוחו שלא שיה בשעתו שבגוי ולוה לגורך אעו מיטר וישוו הגוי וילוה
לו ואפי׳ פי שבשיע שבשעתו שלוה לא אמי לומר לשמי לשתי שבשיע שמקבילין
כי שם שב׳ ישראלי שמלוה והלוה יודעים בשבר ומקבלי שמלוה ליטול בריעית שבא
מכח יטר לבך יש לשמיר שבל שבא ליבא ליפורע לגבי שמלוה והלוה שבל ר״י
מקוך שבריו משמע שיבא שמלוה והלוה יודעים בשבר ומתבוין שמלוה ליקח
ריבית שבא מכח יטר שים לשמיר בת ר״י ול״ל בדידי שוא עובד שפשט ס״ה לא ל״ת
משכון מנוי ושוברך למשו ואתן המשכון בידי לללוח ממכו אעו שלי והיה הפוב שלי
קמ ואמרתי לו שיהא אלוה מתר בריעית הגוי לוה ממך ושייב לך בריעית ואתה ליה
ממני על משכונך ומכלתי מקבל ריבית שלך ממכו של שמלוה שאת לוה ממני
ואבני מני מוכר לך בל המשכון ולא אעבד לי עבד ממכו שם שיהך לוה ומני פוטרך
שלא תעבני עבד ממכו ולא אתפייב לך מעו ואתה לא תקבליב להחזיר לי המשכון
וכשבין זה עשה ממני שב״ל ברי בי לשיהא לשבשין שיטלק היטר לשיר מן המשכון
קמא מיטרי ל״ת שעמו שלמוד ליטר שבלוה לגוי בריעית על המשכון ולקח המשכון
ומלי לישר לאחר זה המשכון שעמוד לי מן הגוי בריעית שלוה לי עליו בך וכך שיטרא
לאחר מות ליקח בריעית מיטר׳ המשכון לשקיל בקונטריס ואפילו שלא בי בשיטה בך
היה רשעתו שיטי מסולק ממכו לגמרי שאם ירצ׳ לא יחזיר לו המשכון בלל שא שהוא
מוחר שלין שיטרא בריעית מיטר׳ המשכון לשקיל בקונטריס ואפילו שלא בי בשיטה בך
היה רשעתו שיטי מסולק ממכו לגמרי שאם ירצ׳ לא יחזיר לו המשכון בלל שא שהוא
מוחר שלין שיטרא בריעית מיטר׳ המשכון לשקיל בקונטריס ואפילו שלא בי בשיטה בך

סליק פירקא השוכר

קמא שאת בשומני לשעות בשלו וברשהו בשל מביאו מתן לא ס״ל
לו שברו מכלה ואוזר ומטל מבשל בית שה שהבהבו
קמב בשם ל״ב לשם שר שכם קרקע מיטודי וכל יהודי
קמג לאחר ונקנה מן שפר שיחזירנו ליהודי בראשון וישל לשיון שמו שטוכר את השעות
לעשות בשלו וברשהו בשל שבירו לשוור ומטל מבשל בשיב שה שבהבהו וכן

פירש רש"י פרק הכותב שטר חוב אחר קיומא לן בפסקי"ג ולא וכן לו"מ
וכן נפסק בסמיימון"ם לענילה: והו"מ מה לקח מכאן המלוה אבל מה קנה על
פי הכתב ומשמיעין לו לקח מכאן המלוה ליכא למלוה ואין חייב להחזיר
לבעלים ומקחו מקח מפני מה ניתן ליכא למלוה ואין חייב להחזיר
לבעלים ומקחו בקום ברשם לפרש לפיכך נמצא נשבח בשלו לשם הוא משכירו לנורך
משכירו אין משלים בשל לבעלי לפיכך לשם עליו כלום שלא תרעומת על בשל
שכיח שהרי לנורך בשל שכיח שכרן ולא לנורך אבמו ואוד אפילו הרשה בשלו
משכירו שלא מדעתו חייב לו שבשל שכיח מפ שמשכנו בשלו שומר לתוך
שלו משכירו ונטעה שלא ברשות לשלישי שהם בין שלו לשם משמיים ליטע לשלישי
עשויה ליטע ולא לשי לפרקא בשרה לכתובות מי שהלך למדינת הים ונשתכר ה'
ובאים לפניו לומר הניח פיה מעותיו על קרן שבני לשכח פרק השואל שנשבח
שמשכירו הוא בעין ה"מ מפויב שלו שהם פטור עיין ש"ך לכתובות:
ש"ך לאין לשם זה על זה שלא תרעומת כשאומרים שם שבשל כיח שלא
כשלא הלכו למקום שהלכה ובשקר לומר מזונכי כי שלו הלכו שבשלים שלו ק"ס
שמלוה כגון שאמרין שבשרן לפניו שבשלים שלא מקום שאפר הלכו ולא מצאו נותן לשם
שכרן על כל היום משלם לפי שרצוי לשם כשמשיך שלומי כין שלא טעון כין שלא
ריקם פרי לשלו לוקח הלכו או שלא הלכו אלא כין הלכו כין שלא הלכו שם אינו מוצא
תוב לשתכר במקום שאר מתן לשם שפועל בטל ש"מ דלאין ליה לדנרמי וקיימ"ל ק"ס ז
כותיה וכין הלכו וכין שלא הלכו שם יחבא תוב לשתכר אין לשם זה על זה שלא
תרעומת ושם שמפלינן כין הלכו וכין שלא הלכו משום למילתא דפליגי נקט דכי
הלכו כשר שבר מקנת היום וכשר שכשירו פועלים כל מי שרוצ לשכיר ואינו מוצא
תוב לשתכר היום וכשלא הלכו שרין שבשם הוא ומוצא לשתכר וכתב רבינו
שאיר שם דפרי היכא למוצא תוב לשתכר לאין לו עליו שלא תרעומת כשלא לי ק"ס ח
שאין לחלק כין שתחיל במלאכה שלא שתחיל שפועלו במלאכה שתשכין
ליכול שבשל שכיח לחזור בו היכא דפועל מוצא לשתכר למאי שמוכר לאת
שפניהם ופירק בתרי שלרך נותן לו שכרו על תבי כלרך ואין לו שלא תרעומת
ומוקימנא בשכיח לחנוני ותרעומת הוי לשלו יתירא ולשיטי לשתא ופרש"י שם
ופירק בתרי שלרך שפניהם שכשירו לשלם שרוצה לשכור בתבילו ובריך שפפן
חבילים יתירים לקטת כיתר ואף על נב שכשל פיתר לו שמי מכל מקום
היכא תרעומת שלם היה מודיעו זה בשעלה בעירו היה קול לותה בזול הרי שפילו
שתשתיל שפפן במלאכתו חוזר בו שבשל שכיח לו שכיח לחנוני ולפי לרבינו מאיר
כ"ל הא דקאמר בתר תבי ב"ל שלא שתחילו בו לא תירי בשכירו' לשם אין חילוק
בלפרי רבינו מאיר שלא תירי בקבלנות בפי רש"י: שכל בשל שאין שכיר עליהם ק"ס ד
או מטעין בתר שם בשפת שעשה מלאכה לחזור בו ומוכל בשבל שכיח ואינו רוצה
לגמור מלאכתו יד של בשל שכיח על שבלינה שזכר עליו או מטעמו ובתר רבינו
תיים בריבי משה לשם קבל בשר שמלוה שברו בריך להחזיר על בדי שיכל לשכיר ק"ס ט
אחר וכן פי' לאלפס לעיל שאין כלרך הוא כלשון בר שמקל פרק המקבל ובא
בל שהי מקרי לרקי פועלים שלא שלא הלרך הוא וב"ש רבי' שמעון לשכר שאין
הוא ואין יכול לחזור אבל רבינו יואל פפק למלוה בפועל ויכול לחזור בשני היום
ורבינו מאיר תורי לשלם למעשה לשכר שאין שכיח להוא שלו לשפר ק"ס י
לשכיר תויק לשלם שאין כתיבו' בל כיל שאין מלוה שלו ובא שלו שלו למלוה
מפתח נזירת המשל שבשיר ואי שיפשר למלוה לעשות לשלישי ולשכיר שלא רשות שפפל
על ה"ה ובא שפולבי אחר ניקוד שמלוה לשכיר ולשכיר לעשות לשלישי ולשכיר שאין ק"ס יא
שפועלי ואחר לשכיר לעשה שאין שכיר שאין שלו כשלו ואין כנגרא כי ענין כנגרא
ואלא אע"ג דירושלמי ושם או מכשל מבטל שלא כשלו ים לפפוק שמלוה אין לשפוק
בשום מלאכה אחרת עם שלישי כשלכן המוסיף מכירו למשכיר שכר בתנות
שם הוא יומן לא ושפוק בשמעתין מפני שאין עיכון על השמת ובל אמרי' בפירקי
לשפילי דרך שיחי בר שילת הוא מלוה תיכוחות ושקאי שלא שייר לנשתא בשלישי
שלישי שכיח כו' שלא שתחילו ויש לשכיר ק"ס יב
שלא ואע"ג שלאחר שעשה מלאכה ונפ לא לשעבר ואין לו לשבור במלכה
ובשעשה שם הוא מפרכם שבשה מפני שאין יכול לשרות ובכותי אין לו לשבור בשלכה ק"ס יג
בשלכל ובשעשה וכל המשכיר ידו על התחתונה ומשכיריך ליה ובכי אמרי בירושלמי
לא יפרוש שלם בפרתו בלילה ויכשכיר בין ולא יעשה בשלו בלילה ויכשכיר שבשו
היום לאחרים ולא ידעיר שבשו מפני שמשעבד במלאכתו של בשל שכיח:
בתרא פשילה לבשל שכיח תיש שאלי לא מיפלגי הכא בין שם פועלי בבי מתא או
לא כשאלינן בפשק בתרא גבי בבי מתא בשרא לפועלי או בבי מתא בהיכו לית להו
לפועלים לשמוקי שלא שתיישבו לשלוה שבשל שכיח שלא יהיבי מכשב שלשו לי רבינו בשרא לאיתי
היכא שי לא בשל שכיח יודע בטוב שילרך של ב"ה לשלוה שבל בשלה בשרא לשלוה ידיעת
בל בבי בשרא רבינו שלוחים בשרא לבי פפיק בל בבי מתא מיודע שלו שילרך
שלי פועלים רשי לשלוה שבשל שכיח שלא תרעומת אלא שלא שתחילו בו לא תירי בשכירי' לשם אין חילוק
בלפרי רבינו מאיר שלא תירי בקבלנות בפי רש"י: שכל בשל שאין שכיר עליהם ק"ס ד
או מטעין בתר שם בשפת שעשה מלאכה לחזור בו ומוכל בשבל שכיח ואינו רוצה
לגמור מלאכתו יד של בשל שכיח על שבלינה שזכר עליו או מטעמו ובתר רבינו
תיים בריבי משה לשם קבל בשר שמלוה שברו בריך להחזיר על בדי שיכל לשכיר ק"ס ט
אחר וכן פי' לאלפס לעיל שאין כלרך הוא כלשון בר שמקל פרק המקבל ובא
בל שהי מקרי לרקי פועלים שלא שלא הלרך הוא וב"ש רבי' שמעון לשכר שאין
הוא ואין יכול לחזור אבל רבינו יואל פפק למלוה בפועל ויכול לחזור בשני היום
ורבינו מאיר תורי לשלם למעשה לשכר שאין שכיח להוא שלו לשפר ק"ס י
לשכיר תויק לשלם שאין כתיבו' בל כיל שאין מלוה שלו ובא שלו שלו למלוה
מפתח נזירת המשל שבשיר ואי שיפשר למלוה לעשות לשלישי ולשכיר שלא רשות שפפל
על ה"ה ובא שפולבי אחר ניקוד שמלוה לשכיר ולשכיר לעשות לשלישי ולשכיר שאין ק"ס יא
שפועלי ואחר לשכיר לעשה שאין שכיר שאין שלו כשלו ואין כנגרא כי ענין כנגרא
ואלא אע"ג דירושלמי ושם או מכשל מבטל שלא כשלו ים לפפוק שמלוה אין לשפוק
בשום מלאכה אחרת עם שלישי כשלכן המוסיף מכירו למשכיר שכר בתנות
שם הוא יומן לא ושפוק בשמעתין מפני שאין עיכון על השמת ובל אמרי' בפירקי
לשפילי דרך שיחי בר שילת הוא מלוה תיכוחות ושקאי שלא שייר לנשתא בשלישי
שלישי שכיח כו' שלא שתחילו ויש לשכיר ק"ס יב
שלא ואע"ג שלאחר שעשה מלאכה ונפ לא לשעבר ואין לו לשבור במלכה
ובשעשה שם הוא מפרכם שבשה מפני שאין יכול לשרות ובכותי אין לו לשבור בשלכה ק"ס יג
בשלכל ובשעשה וכל המשכיר ידו על התחתונה ומשכיריך ליה ובכי אמרי בירושלמי
לא יפרוש שלם בפרתו בלילה ויכשכיר בין ולא יעשה בשלו בלילה ויכשכיר שבשו
היום לאחרים ולא ידעיר שבשו מפני שמשעבד במלאכתו של בשל שכיח:
בתרא פשילה לבשל שכיח תיש שאלי לא מיפלגי הכא בין שם פועלי בבי מתא או
לא כשאלינן בפשק בתרא גבי בבי מתא בשרא לפועלי או בבי מתא בהיכו לית להו
לפועלים לשמוקי שלא שתיישבו לשלוה שבשל שכיח שלא יהיבי מכשב שלשו לי רבינו בשרא לאיתי
היכא פי לא בשל שכיח יודע בטוב שילרך של ב"ה לשלוה שבל בשלה בשרא לשלוה ידיעת
בל בבי בשרא רבינו שלוחים בשרא לבי פפיק בל בבי מתא מיודע שלו שילרך

לא הרגל כופין לזה ליתן לזכין לקטן ואין שלח וכן הוא לבני רבי יוסף ורפאים כאן
שפסקן שמלמד לא שייך כפועל דהפילו בשכיר יום מזוני שלח שייך כדבר שאכל
תעד ואלו לגזוז בו ושלוח מצ"ב: הסוכר הפועל ואמרי יום שמת לו מת כו'
ואקשינן מפי כתבך ש"מ דכי אמרים לא מפסיד אפי' כדבר האבוד אם כן
אלא המלמד אין סוכר עליו שכבר מפסיד בעלמא בשיטלו הגזוז ואמרים נותן
ש"ה שכרו משלם ואפילו ימי חולין כדאמר ר' יוסי לשלם כדאמרינן ר' יוסי לקדושין
עבד עברי שאלם שלשה שנים ועבד שלשה חייב להשלי וכל שכן שכא לפועל
בעלמא הוא ואף על גב דאמרינן ברים פרק יוסי לפועל שאלם חייב לזונו
משלם לה מזונות שאני התם דאין לשניהם אלא לכי מטי זמן שיטולין
ויכול לכופשם וכי מטי זמן שיטולין אלמא לא אמר לכופשם ואפשר אלא שיעור
לזונה משלם אבל הכא לפועל בעלמא ואלא עליו שכר שכירותו ואם רצה
לפשיטא ליה דקתני אלא שיעור לזונה משלם לא אמר לכופשם ואפשר אלא
לפשיטא ליה וכי תימא אלא שיעור לזונה משלם לא אמר לכופשם ואפשר
מיהו בתמורתו ואלמד לפשיטא ליה דקתני אלא שיעור לזונה משלם ואין כתב רבינו
עבד עברי שאלם שלשה שנים ועבד שלשה חייב להשלים וכל קולי לפועל עברי יש
לכניך מקל ואומר לעבד עברי לפועל ליסורין: פועל יכול לגזוז כו
מטעמי לי בני ישראל עבדים ונמר מיהו לף על פי כן מוקר ליה להכניך עבמי
דלוקח עבד עברי שלישו יוצא קודם זמנו שלא בשטר שיחרור עובר משום כי עבדי
הם ולא פועל יכול לגזוז וידו של בעליהם וקמשמע לן דלאכם כדבעין לה לאוסף
דלפילו בתייקרו פועלים בתני היום יכול לגזוז כו ולאחר גזוז כו לא יפחתו לו
מיהני שכרו"ב לי פרק קמא ופועל יכול לגזוז כו לף על פי שאין כלי לומנתו
שלא גרע מעבד עברי שלישו יוצא קודם זמנו ואף ש"ה שאין כלי לומנתו
ממנו משמע שלישו יוצא בשפחה אלא לענין שיכול לעבד בשפחה
לפ"ם נקבלן משופך ר' אם יכול לגזוז כשאין כלי לומנתו ותופשות רבי שמעון
דפרק הזהב משמע דקבלן הוי יכול לגזוז כשאין כלי לומנתו אבל פועל
יכול לגזוז: הגהה הקופשות מקלקין בין עבד עברי שכבר
פרוע סוף ומפרש דכי אמרים שכבר נוטל מה שעשה לבד אבל לא יטול מה שלא עשה וכן
משמע מדפריך בתלמוד מילתא דכולי עלמא אמרים אפילו לא אמרים כמי
ומאי פריך ליימ דאמרים נוטל שכל ולא אמרים נוטל כפי מה שעשה אלא ש"מ דאמרי'
אמרים אין נוטל אלא כפי מה שעשה ואם כן אבי אלמל כמי אמרים לא יטול רק כפי
מה שלמד כי נם כאלה כבן כאולי לא אמרים אני פסידא ליה אלמל כל שכן שלא
המלמד עצמו עכ"ל: שכחה אבילה ליה פירוש ר"ש שכבי כלי לומנתו ליה בשל
קבוק יש מקשקין מכאן לאדם שמייב לכניכו מכה ויש לו מאלו מבד לאחר אין לו
לתפוס מאלו אם לא שבא לידו מזה שעשה לבד אבל לא יטול מה שלא עשה וכן
מלאכה אבל כלי של מלאכה לאחרת לא היא יכול לתפוסה עבור זה אלא לקוח
ובריך עוזן שכאת מבילתו לידו פירש רבינו ברוך בספר האכמה שם אבי רבי קש אין
ל"ל בפירוש ר"ש שפירש כלי לומנתו המקבלים עליהם מלאכה מבילתו כלי
לומנתה שבות בעל שבות לאם כן היאך יכול לגזוז כו הא הוי משיכה כלי
כדאמר פרק הזהב דמשיכה קספורת מבילתו לאבך משום כגון שקבקידו אלא
מבילתו שלשה ושמאל לרבינו מפיר על רבונו שמשכיר מלמד לבנו ולאחר שלמד ו'
ימים חוזר בו מלמד ומשכיר היא בפרו של מלמד ממשכון היא רבונו ובוריך
רבונו לשכיר מלמד לאחר כדמים יקרים ורוצה לנבות כל שפשרו ושמיא כרא לי
דבבר פשוט שאינו יכול לנבות כל שפשרו מן הספר לקוני יוקר מבדי שכרו ואם
בתניא עד ארבעים וחמשים זוז ומקמיכון שמשבילתו נא לידו"ם כלי לומנתו
דמשמע דעקו טפי אלא יעשו מלאכה במקו"ל אחר כיון מבקו כלי לומנתה בידם
וכ"ם רש"י וכן ר"ת ואל פועל בניא אלא שלשה כלי לומנתו מערב ושבתו ולא שכבים
למלאכתו של יום וכל שכן לפירוש רבינו מבואל לפירוש בגון שכבי פועל מבילתו וכלי
לומנתו ובקן לשבול בניא ואמר מרי ערבוני שמך שלין שלי שאזוך בי ובקבל שבול
בניא מבילה ושמכך דעתיה וזה שעשה מלאכתו ופטר פועלים לאחרים ושלום
מעיר בדרכי בריך: ושם"ם רבינו שם לשומר שמשכיר עבמו ומשך שבול בניא
ממנו קלומות או תעד שלין יכול לגזוז כו שם שוא בקבל ורלוא מבדק הוכח
בשבה לשפר מעל ובני שם בעבי למיימך בשפור ומשני לשפר נוי לשלו בר משיכ'
הוא וכרא לי' לשלו נרש מעבד עברי שמנרש בדיוטו ווכא ולאו מועיל
משיכה בקשפורת: כמתניתין לשפ"ירן כו' שכשול לך שלאו לומר שיחזור בשפלים
מן המעות שלי שיכול רבי יהודה לומר ליו שיקשה כשנד שרבונו שלשה בבי פיר'
שכשול לך לתן מן שמקח בשפלים שמשתיך שבשה לי ר' יהודה לומר ליו לוקנים
בש"ס מן שמקח בשנד משוקין שבשן שכל לוקח שם יבשה לא יקח כי שם משוקין
ואומר שבי שפן שמעט מקח כוה: ואמר ליה רבונו יהודה שלא נתן לו משות בתורת פרשון שבל נתן
שפרש לבשה שלני רבי יוסיור יהודה שלא נתן לו משות בתורת פרשון שבל נתן
לא הרגל כופין לזה ליתן לזכין לקטן ואין שלח וכן הוא לבני רבי יוסי ורפאים כאן
שפסקן שמלמד לא שייך כפועל דהפילו בשכיר יום מזוני שלח שייך כדבר שאכל
תעד ואלו לגזוז בו ושלוח מצ"ב: הסוכר הפועל ואמרי יום שמת לו מת כו'
ואקשינן מפי כתבך ש"מ דכי אמרים לא מפסיד אפי' כדבר האבוד אם כן
אלא המלמד אין סוכר עליו שכבר מפסיד בעלמא בשיטלו הגזוז ואמרים נותן
ש"ה שכרו משלם ואפילו ימי חולין כדאמר ר' יוסי לשלם כדאמרינן ר' יוסי לקדושין
עבד עברי שאלם שלשה שנים ועבד שלשה חייב להשלי וכל שכן שכא לפועל
בעלמא הוא ואף על גב דאמרינן ברים פרק קמא לכתובות שאלם חייב לזונו
משלם לה מזונות שאני התם דאין לשניהם אלא לכי מטי זמן שיטולין
ויכול לכופשם וכי מטי זמן שיטולין אלמא לא אמר לכופשם ואפשר אלא שיעור
לזונה משלם אבל הכא לפועל בעלמא ואלא עליו שכר שכירותו ואם רצה
לפשיטא ליה דקתני אלא שיעור לזונה משלם לא אמר לכופשם ואפשר אלא
לפשיטא ליה וכי תימא אלא שיעור לזונה משלם לא אמר לכופשם ואפשר
מיהו בתמורתו ואלמד לפשיטא ליה דקתני אלא שיעור לזונה משלם ואין כתב רבינו
עבד עברי שאלם שלשה שנים ועבד שלשה חייב להשלים וכל קולי לפועל עברי יש
לכניך מקל ואומר לעבד עברי לפועל ליסורין: פועל יכול לגזוז כו
מטעמי לי בני ישראל עבדים ונמר מיהו לף על פי כן מוקר ליה להכניך עבמי
דלוקח עבד עברי שלישו יוצא קודם זמנו שלא בשטר שיחרור עובר משום כי עבדי
הם ולא פועל יכול לגזוז וידו של בעליהם וקמשמע לן דלאכם כדבעין לה לאוסף
דלפילו בתייקרו פועלים בתני היום יכול לגזוז כו ולאחר גזוז כו לא יפחתו לו
מיהני שכרו"ב לי פרק קמא ופועל יכול לגזוז כו לף על פי שאין כלי לומנתו

אמאי לא יתן לכל ספסוחי מחצי שכלך אבל אם אלא הלך לא יתן כלאמר לעיל
לוכם לא שכיחא כפיל לפונטל ונם לפי ר"נ לפי אמאי לא יתן ככל מקלן ומפ'
דטעם משום דאמשיכה מיכל כפיכתו אבל לעולם נבי פונטל לא מיכל כלום רק
שנקנטל ממלכה ולכך לא יטול רק אם שעשה ואם כן נבי מלמד כמי שאלה הבן
או אח לשוכם לא שכיחא לא יטול רק לפי אם אלא אמאי: ומקשי דיש פונקי
דה"ה הלא ניש מכניסין רואה מפרק מי שאמון יכולה היא שתאמר לו תן לי בגד
ואיכא ולא למי לשתות השם הכא משום הרגיש לא נרוך ולא למי לאלמר:
ואיכא מכא כגון לפיריקה לטוענה בגדים כגון דוכניה כו': מכאן מוכיח רבינו
תקפ"ו מאיר ראובן שהפקיד ביתו לשמעון שמעון יכול להכנסי את לוי שתהא ויתן לראובן
על שמעון אלא תרעומת משום שיכול לשתף ולא אמר אין שמעון רשאי להפקיל
תקפ"ז ואין שמעון רשאי להפקיד אלא במטלטלין שאינם לנוכז ולהטמינה ויניח טמונה
דאין רבוני שיהי פקדוני ביד אחר שלא מהיותי לו בשמירה אלא הוא אבל במקרקעי
רשאי שמעון להפקיל והשוכר להפקיד אם שכר שכיר שאינו נשכר במקרקע נמי
דאל כשם שהקרקע נקנית בכסף נשטר ובחזקה כך בכיורה קרקע נקנית בכסף
תקפ"ח בשטר ובחזקה ואוד רואים שהרי אם יבוא שמעון למלאכת בנית ביתו הרשו בידו
לבנות לו נרי בית אחרים ושוכרין ותוכלין בדרך כל שוכרי בית אחרים
לבנר קבוצה כמו בני אלם יבואים ומפלי טעמא תנן ס' חוקת הבתים אם רוב בונה
את האדר לפניה מביתו ובונה עליהם עב"ג ביתו ואוקמה לתוך ביתו: ומפ' בגמרא
אדר שפלקה לפניה עליהם אפתח ופעמא משום דאם רצה למלפת ביתו דיורים
הרשות בידו ואוד רואים אם כיצד הרגל השוכר בית מראובן מעלה שכר לשמעון
ופריך שמעון מאי עבידתיה ומשני כמכר בית שמעון מעלה שכר לשמעון ומוקי
לה בשכר לקיימה לשנים מכלל דאי לא קיים לשנים לא: ואם כן אם כן לא
קיימא לשנים לראובן עד שכר שכירה לשמעון אחין מעלה לו שכר לראובן
אלא לשמעון שכירה היאמן שכר קנוי לו: ואוד רואים מדקתני בשכירי ה"ה
מכרה לראובן בחמה ומכרה לשמעון לשני בחמתים היאמן שמכר אלא אם כן שמעון שכ'
לשים שכר מכר לו מכרה לראובן בחמתים ומכרה לשמעון לשני בחמה אין מפסיד
אלא אם כשני שכ'לשים שכר בחוכה וכל מוכר שכר בשעה שהיובל בוכה היאמן
בשכירות בעלמא הוחיל ומפו לחזור ביובל ואם מוכר שכר בשעה שהיובל בוכה היאמן למוכר
לפני בלא רשות בעלים ואפ"ג דקל שומר שמכר לשומר חייב וקל כמי אין הפוכר
רשאי להפקיר ואין הפונפל רשאי כו': ונם שמעו פסק כשם שמיימוני דאיכא יכול
תקפ"ט להפקירו אלא לחזרים שכר כמאן ניחו ועוד פוסק ממעון לשם ש"ל בשעה לפוכר
למה תקנה ותפקיר ניחו לחזרים שם אינה אפן לשמוד בו נא והיפסדו ואפקר
פטור מפכירות אינו יכול להפקיר לחזר משום כל תמכא טוב מבעלין: עיין פרק
תקפ"ט מוקמ שבתים נבי לקח בית בחכר לחזרת: לא הרכוב עליו אלא פסק לי בדבי
לחברה ל"ש ס"ם רוכיב עליו נוי לנדע מפשה כי אינו שם על ממונפל ישראל
והיכא דפיכם הפוכר שם בפקת פסום והפוכר אומר אינו יודע שם בפקת שם לא
יפבע שאינו יודע ויפטור למכם לי בידיל ואלא אומר אינו יודע פטור אלא שבויך
שבועת היסת אבל אם אמר ברי לי שהוא שלי אבל לא אמר ברי לי שהוא שלי
תקפ"י טענת לפרמור למכור ולפסיד הלבן מן הטענת כר' דפרמור אומר שכר הוי
ואפי' בפעת פליכא שם"ג לפלפי מכר בפקדון לא יכרכו ושמא לא יכרכו ולא יטול שכר
כלום שם הוי אומר שוכר כלאמר הכא כל הלומכין שומרי שכר הן: ומפקי לה מעמא
בפסיק פכאן לפקיפ ליה לאלמיה שוי עליה אומר שכר ולא קמפלינ בין פתחיל
במלאכתו ולא פתחיל אלא חיל כשלקח הפקדון לעשות בו מלאכה אף על גב
לכלכורה כל כמה לא פתחיל במלאכה והלומן מונח להפקיר במקום אחר נעל
פניה יכול לחזור בו כמו שפרש"י בריש הלומכין נבי הלבו חמרים ולא מבאו הבוצה
שם לא פסיק ומני אומר שוכר שכר שכיר לפרעה לפרעה כם הכא
שכיר עכשו תבר ושם ריוח שם ליוכר יקחנו לעצמו ועוד כלאו הכי טעמא
שוי אומר שכר כשליכא כשכיר שוכרו לזמן מוטל שכר כשלי כשלים מטרחו ולבסי
טוען בשכם מעיקרא שיטול שכרם שם יגמור שמקח וכשניח שכר שוי אומר שכר
מעיקרא לפ"ג דלא למיכלר המוכר מידי דשוה שמפקיד מעות לפל מכרו מוקדין
שכשם נתן לפי שם מכרו שהיה שמפקיד בפ"ג דכל כמה לא שכי מני למיכלר
היה שמפקיד ולפעות פקדונו בשמפת שם שמפקיד לפ"ל בוקף שם מכרו שהיה
שנים בשל הנוכר לפל שם לא שנים לא שם אמר קונם שבשעתם שם מכרו שהיה
בפ"ק בשכיר כשלא טוען בשלא שכיר כו' וכיון בשו וכל יכול לסיל לפ"ל
שוכר שכר כלאמר טוען בשלא שכיר כמה שוכר שהיה לשמור עד כמה לשמור עד כמי שהיה
מכי מכרו לא שכיר כשלא שכיר כמה שוכר שהיה לשמור עד כמה לשמור עד כמי שהיה
שפילו נבי פוקדת בעלמא נמי פיכם לו כיכם שהיה נב"ם פיכו לשבע שלא
ידע שלא היתה הלבן הקונה יפה לשמעון בטענת שמא שלא שכך לפרק כל
שבועות ותדע שהפקיד לא משמעון לשומרים שלא ס"ל לגלו דיוקי הוא

משום לטענת שמא היא ואפי' על ידי נלגול לא יטבע כלפיכים ס"ל דאין מגלגלין
בטענת שבע שלא במילתא משום קנין שבכר לשמעון שהפקיד ודאים מפ' משמעון נבי זה
שומר שלא שכר כן בדאין הוא כך שמשכור יטבע שהיה בשבועה ויוצא כמה משום
שמעון ואפרע שהייה ולא דמי להשיח דפ' שהפקיד לשמעון רב אסי דוה וזה יטבע
שלמלוה כשבע שלוה ברשותו ובעל הפקדון נשבע כמה שוה היה כדי לפטור דבני
בעל הפקדון שהבע מדיבר שלמלוה הוא משום שהלוה יוצר ממה שלוה עליו ולכך יטבע
תקפ"ו ואין מלוה לבל הבא שהבעור יטבע לפי שהן יטבע ושלוה מכ': מכאן אתי לאוקמן
טעונין לשמעון שהבריך ונקחתי לך ספר להעתיק בו תשוירנו לי ושמעון משיב
שנבב מאי דין זה פסוק שמקיימין כל שלומכין שומרי שכר הן ושומר שכר חייב
בגניבה ואבידה ואם בגניבה נאו בבי הבים פטור שרי שומר שכר כדרך השומרי ואפשר
הוא ואם שלל שמעון לראובן נשרתי מלאכתך טול ספר ונתן לי שכרי או שהקדי
לו ראובן שכרו לא היה שמעון ס"ם שלא יטבע ואם יאמר אתה שכרך טול את שלך
ונתן שתוא שומר חנם ונפסד שלא פשע ופטור: וכלן שאמרו טול את שלך ונתן
תקפ"ב שתוא כו שמעון מיד לראובן מיאר על שלוה שבירו על שמשכון והוא שומר שכר
ונפשע שלבת שמשכון שאיי לראובן שלוה עליו שמא לא יהיו כשלו שאמרו טול את
שלך ואפי' בשעה שמעון עשוי לפרוע שלא בפני ראובן שלא יאמר לו הרי שלך
שבשלבת לפרעי ונפסד ס"ל לפ"ש שלא יכיא ראובן שלוה שלא יאמר לו הרי שלך
בפרוזבול שלא בפרוזבול פטור שמשמע שלא בפרוזבול שכל ולפ"ש כשעשה כמו
תקפ"ג שלא בפרוזבול שלא יאמר עש"ם שלא בפרוזבול שלא יאמר לו הרי שלך
שלוה על שמשכון שומר שכר פטור שלא בפרוזבול שלא יאמר עש"ם שלא בפרוזבול
שלא יאמר לו הרי שלך שלוה על שמשכון שומר שכר פטור שלא בפרוזבול שלא יאמר
עש"ם שלא בפרוזבול שלא יאמר לו הרי שלך שלוה על שמשכון שומר שכר פטור
שלא בפרוזבול שלא יאמר עש"ם שלא בפרוזבול שלא יאמר לו הרי שלך שלוה על
שמשכון שומר שכר פטור שלא בפרוזבול שלא יאמר עש"ם שלא בפרוזבול שלא יאמר
לו הרי שלך שלוה על שמשכון שומר שכר פטור שלא בפרוזבול שלא יאמר עש"ם
שלא בפרוזבול שלא יאמר לו הרי שלך שלוה על שמשכון שומר שכר פטור שלא

אם כפקידון נידך למאי חזית סמוך למלוה לבעין נכסיך ומפקיד אצל לוה עבמ"ש דקאמר פרק שמקבל הפוגיו ואת שומטו מעכב ומסיק התם דוקא במכבו אבל בפשיטא ליה דלאו מטלטלי דידהו הלכך כפקדון דמי ואיכא למאן דאמר דאפילו בפשיטא ליה נמי דלאו מטלטלי דידהו הוי כפקדון דלא בעי שבועה אבל בקונה פקדון לא מצי אמר אם כפקדון הוא כשאר מלוה ואומטו מעל גבי כיסו אבל אם בפשיטא ליה דלאו מטלטלי דידהו הוי כפקדון דלא בעי שבועה ואפילו הכי אמרינן בפרק שבועת הדיינין (שבועות דף מא.) דאפילו

מאני׳ היו לו שני עבדים מיכא טוכחא נם טוכא מנלנלין מחולה וכן כרי׳
ורמיס מדתנן הודא במקב׳ בכלים מייב אף עכ׳ הקרקעו׳ וכ׳ל דכ׳ם לכל בכסנעין
פלוגתא היא: רב אוכא אמר לכל אין מנלנלין ורב חסדא אמר לכל מקילין כוותיה
בשאר מחזירה לי׳ל משמיל לשולל כלא ובשאר פטור מספקא לי׳ מי׳ל פס אל
פס אלא ועד אלא ספיק לשלוח את המשמיל ונוה אלא לוקח ומקח בירך לס
פטור לפס נפלי קמי יתמי ומי׳ל משמיל לשולל בכיסא במקל ויש תבא כיון
סיבאה מרשות משמיל ומתם מייב ובנון סיבאה לסוחטה מיכאי אפי׳ לכ׳ם לאף עב
אלא קבאה שולל ובדיין המשמיל יכול לחזור מ׳מ מייב מיל לענין לוכחין לכל
ק״ו לפר ימי׳ משלקה פטור בשולל לרבינו מיר ברבינו שם על פפר לאל משמשין
שאם אחת ולא יעקר ומ׳ל מיל לפר שאם תבאה לחרינו אי מביאנו לך ובקיק כך
כאלה לאלה בני רבוכן ובשאר הספר מיל בשהקיפל שלקיפה קונרך רבוכן לברוח
בי היה ירא בן פלוכוכו נוים בשם ושסיב ופסק וזל ברא לי כיון שלא השמילו אלא
לשאר לאל וכבר כלה זמן שלקחו שאם שבאך שהיה פטור כלוקיפה פרק
האומנין שלא ושלחה ומתה מייב ובן בשאר השמיל ולפי שלא לאמר רשאי כי אל לפר זמן
ק״ח שלקחה פטור ואפילו מתה בניה השמיל ולפי שלא לאמר פטור בשמיל לשולל ושלא
ולא לאמר בשאלה שלא ומיהו בוה יש לדקדק בפי׳ שלא היה רשאי לפיו שם בשאול
ושמיל מפני שכבת הגיוס מ״מ שם יכול לשכור שאר פיהודים או גויס סיבולו ולא
שאם מייב ואפ״ג דכלו ימי השלמה מ״מ מאיב עליס כשומר שכר על לאמר הספר
ליל השמיל הוחיל ובשאר מכה כלפיקה פ׳ האומנין היכך כיון לכשומר שכר
הוא שלא לשכיר בני שלש סיבולו דקל״ל כאומר שומר שכר שכיר לו לקל ברועים
ובשקלון ולא קלש מייב וכן הדין כמו כן על שם שתובעין אותו לוי ויהול שבשולל
לו בפריכה ואמרו ע״מ שנא שוא ישמיל לשם שפרו וכן שאם היכלך שומר שכר
הוא כלקיש שמור לי ואשמור לך השלילני ואשלילך כולם כשאם שומרי שכר זה
לזה ושם לפריך שלא שמירה בשעלים הוא לא קאי אלא על השמור לי ואשמור לך
ק״ט כשברשו מנאתי רשאין שכיר שומר ל״ל ומשמין שומר לי אפקי לו מכ״ש ומ״ל
רשאין הכא לפניך אפילו שאם בו לא מייב ושם לא אל אלא שומר לי ואשמור לך
ל״ל הכא לפני שומר אחם הוי ואמר רב הוי אחם לפני לאין לא שומר אחם ולא שומר
שכר ואיבעיא להו אחמת שאמר הכא אלי ולא אוסיפת ובל כגון שבדיון לקולא
ק״י ושטור מנאתי רשאין שאין על משמין השלילתיך כלי שלי למלאכה פלוני ושנאת
ממנו מלאכה לאחרת ושכרתו ומשמין משיב לא שכיתי כי אם לכוזקה מלאכה כשכר
דין זה פסוק מכסו נברא לשלם בדבא ביב שכיתי ואיבעיא אחת לקמיס ל״ל זיל שלים
נברא מעלית ל״ל רב כשכא לברא ביב שכיתי ואילבתא כרב כשכא ורב אחי לשיכל
ליה נברא ואמלה ליה אחי מאניס ומ״ס כי ליכא אסלי ונם אימו רוצה ליסבא אבל
אם רוצה ליסבא בשבא שלא שיפא ואמרת מלאכתו כשכר ושטור כדין כל כשבשעין
ק״כ ולא משלמין וכבר׳: מנאתי רשאין שמין בדבוק של יהודים אפי׳ לשולל יכו
לביתו ושטן שמשין קפנו אלי נוי ובטלוהו ממני דין זה פסוק שיביא שמשין עדיס
שבאים כמו שטשין ואם לא יביא עדיס משלם שלם היה טושן אחת כמו שאמר אדי
יהודים כמאנים שם כל שבא ושיו רשאין כלקיני אישי כן יהודה לו אין רוצה שכועת
ם׳ קיבה כין שכיהם הא יש רוצה יביא עדיס וישטר ואם לא יביא חיי שאדי מביאו
שלן הבא שהי ליכון כוותיה לשם לשבוע שביעת בריסקה ואיתמר לשמואל לשביעי
פיבאי אישי רשאין שלא משבוע לשיבר שביעת בריסקה ואיתמר ואם לא יביא חיי לשאדי
כשאני כן יהודה ובל כוותיה כולך כל היכא לשביעי בלוקח מקום ליכול לברר
טובתיה לשטען ליה קמן אין שבוע כלל אלא יביא רשאי לברוח לו ישלם אבל אם
ברר על ביאבא שוא כמו שאמרת לך בקדן לו בלוקח ל״ם אין נרוך להביא עדיס
אלא יבוע ואשטר גם משיב לשמואל הביא רשאי לקבעי חיותא לגובה לברא
סריא אר מיכייבו ובבל לחיי אחת לקמי לרב אסי ואשטי לבא כלבטרי מיכאי
ולית הילבתא כרבא לשא רב אשלי אבא בר רב אוכא לא שביר לבו בא לרב ורן
רב אשי כוותיה אלמא אבי ליכא בוותיה ונם משקיכון לבל שאומרי אתני כין לשקל
ק״כא עליס לשתוער עליסם שקבא שומר שכר לשיות פטור משבועה
והשולל לשיות פטור מלשלם בשא שכר והשוכר פטורין משבועה ומלשלם לשאומר
אתנה ס״ם לשיות פטור בשולל ומשיב כמאי אמר שמואל בשקנו מידו ור׳ יוחנן אית ליה
אלא קבין בשקלי לברים בשלמא ושמו ור׳ יוחנן אבדי כר יוחנן: מנאתי בין לשומר
ק״כב שכר לשמין שבא בשוקפות ע״מ שיפא ביניהם לשבועת שכר כל ריוח שיבא ליך
שמין לף שמניפה וכן קבל עליו שמין בשני עדיס לף קני לשומר כיון שלא קנו
מיכיח לף שמניפה בשלמא הוא ושלין לו לשומר אלא חלק שבא שלו לשל ב׳ לשמאי
שבא שכר אבא לשיו כשומר שכר לפ״ג אלא קנו מיכיח כשלל יוחנן אלא שלי
שלא שבועה שבאה לשמיון ליה נמר ושמשבר בפשיס אבל שבא לשמיל לשמשבע
ק״כג הוא לי שבא שבועה ומ״ל אלא: לשיבור ביורד לתוך שורד מביאו בשת שמיון
שבועה לשמיון לבניין לשהוסיף בשם שלא שעשוים ליטע שמין לו בשה שלש רוצה ליתן
מביאו שלא שלשתו שרי זה בשטע שלא שעשוים ליטע שמין לו בשה שלש רוצה ליתן

ואני׳ שיו לו שני עבדים מיכא טוכחא נם טוכא מנלנלין מחולה וכן כרי׳
ורמיס מדתנן הודא במקב׳ בכלים מייב אף עכ׳ הקרקעו׳ וכ׳ל דכ׳ם לכל בכסנעין
פלוגתא היא: רב אוכא אמר לכל אין מנלנלין ורב חסדא אמר לכל מקילין כוותיה
בשאר מחזירה לי׳ל משמיל לשולל כלא ובשאר פטור מספקא לי׳ מי׳ל פס אל
פס אלא ועד אלא ספיק לשלוח את המשמיל ונוה אלא לוקח ומקח בירך לס
פטור לפס נפלי קמי יתמי ומי׳ל משמיל לשולל בכיסא במקל ויש תבא כיון
סיבאה מרשות משמיל ומתם מייב ובנון סיבאה לסוחטה מיכאי אפי׳ לכ׳ם לאף עב
אלא קבאה שולל ובדיין המשמיל יכול לחזור מ׳מ מייב מיל לענין לוכחין לכל
ק״ו לפר ימי׳ משלקה פטור בשולל לרבינו מיר ברבינו שם על פפר לאל משמשין
שאם אחת ולא יעקר ומ׳ל מיל לפר שאם תבאה לחרינו אי מביאנו לך ובקיק כך
כאלה לאלה בני רבוכן ובשאר הספר מיל בשהקיפל שלקיפה קונרך רבוכן לברוח
בי היה ירא בן פלוכוכו נוים בשם ושסיב ופסק וזל ברא לי כיון שלא השמילו אלא
לשאר לאל וכבר כלה זמן שלקחו שאם שבאך שהיה פטור כלוקיפה פרק
האומנין שלא ושלחה ומתה מייב ובן בשאר השמיל ולפי שלא לאמר רשאי כי אל לפר זמן
ק״ח שלקחה פטור ואפילו מתה בניה השמיל ולפי שלא לאמר פטור בשמיל לשולל ושלא
ולא לאמר בשאלה שלא ומיהו בוה יש לדקדק בפי׳ שלא היה רשאי לפיו שם בשאול
ושמיל מפני שכבת הגיוס מ״מ שם יכול לשכור שאר פיהודים או גויס סיבולו ולא
שאם מייב ואפ״ג דכלו ימי השלמה מ״מ מאיב עליס כשומר שכר על לאמר הספר
ליל השמיל הוחיל ובשאר מכה כלפיקה פ׳ האומנין היכך כיון לכשומר שכר
הוא שלא לשכיר בני שלש סיבולו דקל״ל כאומר שומר שכר שכיר לו לקל ברועים
ובשקלון ולא קלש מייב וכן הדין כמו כן על שם שתובעין אותו לוי ויהול שבשולל
לו בפריכה ואמרו ע״מ שנא שוא ישמיל לשם שפרו וכן שאם היכלך שומר שכר
הוא כלקיש שמור לי ואשמור לך השלילני ואשלילך כולם כשאם שומרי שכר זה
לזה ושם לפריך שלא שמירה בשעלים הוא לא קאי אלא על השמור לי ואשמור לך
ק״כ כשברשו מנאתי רשאין שמין בדבוק של יהודים אפי׳ לשולל יכו
לביתו ושטן שמשין קפנו אלי נוי ובטלוהו ממני דין זה פסוק שיביא שמשין עדיס
שבאים כמו שטשין ואם לא יביא עדיס משלם שלם היה טושן אחת כמו שאמר אדי
יהודים כמאנים שם כל שבא ושיו רשאין כלקיני אישי כן יהודה לו אין רוצה שכועת
ם׳ קיבה כין שכיהם הא יש רוצה יביא עדיס וישטר ואם לא יביא חיי שאדי מביאו
שלן הבא שהי ליכון כוותיה לשם לשבוע שביעת בריסקה ואיתמר לשמואל לשביעי
פיבאי אישי רשאין שלא משבוע לשיבר שביעת בריסקה ואיתמר ואם לא יביא חיי לשאדי
כשאני כן יהודה ובל כוותיה כולך כל היכא לשביעי בלוקח מקום ליכול לברר
טובתיה לשטען ליה קמן אין שבוע כלל אלא יביא רשאי לברוח לו ישלם אבל אם
ברר על ביאבא שוא כמו שאמרת לך בקדן לו בלוקח ל״ם אין נרוך להביא עדיס
אלא יבוע ואשטר גם משיב לשמואל הביא רשאי לקבעי חיותא לגובה לברא
סריא אר מיכייבו ובבל לחיי אחת לקמי לרב אסי ואשטי לבא כלבטרי מיכאי
ולית הילבתא כרבא לשא רב אשלי אבא בר רב אוכא לא שביר לבו בא לרב ורן
רב אשי כוותיה אלמא אבי ליכא בוותיה ונם משקיכון לבל שאומרי אתני כין לשקל
ק״כא עליס לשתוער עליסם שקבא שומר שכר לשיות פטור משבועה
והשולל לשיות פטור מלשלם בשא שכר והשוכר פטורין משבועה ומלשלם לשאומר
אתנה ס״ם לשיות פטור בשולל ומשיב כמאי אמר שמואל בשקנו מידו ור׳ יוחנן אית ליה
אלא קבין בשקלי לברים בשלמא ושמו ור׳ יוחנן אבדי כר יוחנן: מנאתי בין לשומר
ק״כב שכר לשמין שבא בשוקפות ע״מ שיפא ביניהם לשבועת שכר כל ריוח שיבא ליך
שמין לף שמניפה וכן קבל עליו שמין בשני עדיס לף קני לשומר כיון שלא קנו
מיכיח לף שמניפה בשלמא הוא ושלין לו לשומר אלא חלק שבא שלו לשל ב׳ לשמאי
שבא שכר אבא לשיו כשומר שכר לפ״ג אלא קנו מיכיח כשלל יוחנן אלא שלי
שלא שבועה שבאה לשמיון ליה נמר ושמשבר בפשיס אבל שבא לשמיל לשמשבע
ק״כג הוא לי שבא שבועה ומ״ל אלא: לשיבור ביורד לתוך שורד מביאו בשת שמיון
שבועה לשמיון לבניין לשהוסיף בשם שלא שעשוים ליטע שמין לו בשה שלש רוצה ליתן
מביאו שלא שלשתו שרי זה בשטע שלא שעשוים ליטע שמין לו בשה שלש רוצה ליתן

בבניין זה לבנותו ושוא סיבאה בבניין שמופיל בראשו לשתו אחר במבא לתוכו מקום:

בבא ושל שהקדן שדר שניס שרבה בבית חמיו ובבה בית בנבתו ודר בה כמה ק״כד
שנים ואחיו אמר שדות בנשא ואחבנו לו שבבה ואומר בחמיו נתן לו בקרן במתנ׳
בקנין ובחזק בה יש מבני מוך וחמיו לו שתמיד היה דר ואחבתם שמו בני לומה
לנו שלין חזק במתן בלו שהיה חמיו משתמש בני ועוד לתקן בחזק הבית ולא הבנין
בבבאי הלא אין לו חזק לשתקה לשנני בני לא קפיד לשאו ומה שבנה על השבר
לף שלא נרשות הבין לשתם שברוק רשויות לבנין ולהוסיף ילו שלא בעלים לנבו בשו
שיעמוד שם לבנים כמה שלם רוצה ליתן בבנין זה שבה עומדי לל: רב נחמן אמר
שומעין לו ולבעלת בית בשבין ושוב ר׳ יוחנן קלי בשיטתיה ובפק ר׳ בין דבים
לם אין מוטל ענין ובנין ולך ובני שלרו משתיבת ובר לרבנים שלם בשל בשורה
רוב לעבה בל בבנין בל השורה שתם שומר ליבמו ובויא לה בסל שעשוי ליט ונותן
לו בל ירמיהו וכן פסקו רבותי: ופ׳ שלשה שבאלו משמ׳ שיב לשבל ממון
לטרח בתבה לא יביב ליה וזו: המשביר בית לחבירו ניתנת לחזור בנתנת שמים פי בתב רבי
אברהם ז״ל בל שלו שלייני המשכי לשלם בך וכך ומ״ל בתם בתבון בשר לקון בך ק״כה
בבל שלם ושלם בל זמן שלא שלייני המשכי לשלם בך וכך ומ״ל בתם בתבון בשר לקון בך
ובבריסים ומ״ש לבך וכך בשלם אפי׳ בלו בשלבי בטבת ושבט מוציאו לאלתר שלשתר
ביתא שיפא ובבריסים לא יתות בשתם ואחר יתות בנתנים יב שלם ואלו בלו ימי
בבירותו ביתו בנתנים מי לא מבי שפיק ליה שתא בך אלבא ולא בריבא שבוע
יוחלף ובא בני בריך בם בשתם: בנ״ם ובב בשמ״נ ובני הירושלמי לבי
שלש ימי שביותא שבשבה שתו בריך לנבלה מיל ואין לו שבילו שבא שב״ה: בניח ק״כד
אין לנליבה בשות מיום לא לבשיבה אין בשובה מיומים לניסולין אין בשות מל יום:
ואם השביבו לזמן ידוע ובניב זמנן בתוך ימי הנתנים מבלילו מיל מ״ט בשא ילא
ניתנים ובשם שבולילו ימי ירום בבא ופ׳ שקום שבבנו המשביר בית לשבירו ודנש
למוברו אר׳ ימי לא שלש על לשתו שיות בריבו ר׳ זירא ור׳ לא תרויהו אומרי אין
בבלי הוא לו אלא ז״ז מ״ל בשבשה ריפאי אר׳ לשבלים דיבי אלא שובל שובל
בבי׳ הוא לא בבל בשל בשלינ אמרי לשבשה המשכי הוא משכבה בי׳ בשלי בשל
בשבה בשלי בשלי בשלי בשלי בשלי בשלי בשלי בשלי בשלי בשלי בשלי בשלי בשלי
בשלי

ודבר שאין נדרך לומן הסוכר מתקמו בשבתו ולא יבבה לו למשכיר כלום: משכיר
תקכט לומר לו לוקר הסברתי לך וסוכר לומר לא לוקר יד המשכיר על השליונה לקל
כרב כחמן לומר קרקע נחזקת בעליה קיימת ולפיכך אם רצה לסוף החדש כולו
למשכיר וכ"ש אם הסוכר לומר סברתי והמשכיר לומר לא הסברתי נאמן המשכיר
אפילו טענת לקרקע נחזקת בעליה קיימת לכל אם נתן לו הקונה ושכר
זמן פריעת הסכירות ולומר סוכר כתבתי והמשכיר לומר לא נתבתי סוכר כאמן
ובשטרות אבל בתוך הזמן כאמן כלבעי מיבה מרבי יבלי סוכר לומר נתבתי
ומסיק אבל בבא כאמן הסוכר ובשטרות ודוקא משכיר אפילו סוכר אחר בשטרות
ולבתי אקלי רבבן לשטרות אפילו סוכר אבל בבא סוכר כאמן אפי' לומר
לשלם ומיבה בשטרות ודוקא משכיר אבל בבא אחר אפילו בשטרות
לפרעם אפשר לאין בשטרות על הקרקעות לפילו שטרות בישה על בניין קרקע
מיבה בשטרות לשיקר הקונה הוא ממטלטלין וכ"ש לבתי דב' נאמן בשטרות
לשלם לאין בשטרות על הקרקעות. מן הסורה מ"מ מדרבנן מיבה בשטרות וכן פרי'
תקל פרק חזקת הבתים בשנבנה דרבה בר שלום מבקתי רחמן שאול בלי משמתו לו
בשמה למלכה כיון שמשכו רחמן אינו יכול לחזור בו לומר רבי אלעזר כדרך
שקנאו מסיבה בלקוחות כך תקנו מסיבה בשומרים ושואל מן השומרים הוא ונסיבה
בונים ויכול השואל לפטרם בשעתו בלי מו בשעה בשמה לעולם בלומר כל ימי
שאלתיך ובלבד שלא יהא אחר ובלה שבלי מו בשמה ואם קנה ממנו נקני משתמש
בו בכל מה שיפקון ואפילו בלה ולא בשאר אחרת אלא בית ידו ואותו בשאר יחזיר
לו כדאמר רב נחמן שואל שלם בטענו לעולם ונוח נקנו מיבה ואומר רב אשי
ושיכדר ליה תקיע:

שלישי פירקא

המקבל

תקלא שלשה משכירו אם לוכיר ולא לשביד אשלם בתב בם
שלשה לשייך משמכת בטילוכין לאין זה נוטע מה
שבתב לקנות את השוכר לפי שבתבו ביניהם לפי הבנת
תקלב שמתביים שבתב דוד"ם למלאך תינוקות אם מקבל המלאך על עצמו קנם אם יקוי
ולא מבא אלמר לאר במקומו אין זה לשטבת אלא מסיב גוטע משפשילו בשוכרו
ויהי כמו אם לוכיר ולא לשביד אשלם בטענו ובב בם שמעת: אפי' בישב אלגא
תקלג מ"לוה ואלגא בקרקע ואלגא בשלשה מלוה חייב בשובני ואפלגא בשקרקע הוי עליה בשומר
שבר ומיפייב עליה בנגיבה ואבילה להוציא ובשבה משבה לאין בשומר שבר בלאמר
לעיל פרק המפקיד וכן בקבלי וכ"ב זקני רבן מטשם שבר שמלו ומוגן בלאמרינן
לעיל פרק אי זהו בשנבנה דרבי אלעזר מהנרונית ולא ילבעה אשלם לשם
הוא עשוק בשלו מאריכין נגיל לקורא ואם כן ניתקין אלא הוי שומר שבר
אלא טענת בשפרישות אבל רבנים: ומניימן בשם לשבור מגניבה ואבילה אבל
תקלד בם בשם פ' השוכר פירות נבי אלמי בשקבלה מיבה בשאר מאבדים בו'
בנבב לו אבל מיבה אשלם בשרישה ובשם ר"מ דאלמי בשקבלה אבל מלי אשלם אלא
מלוה לשבין השקדם במלוה לוכה מקודשת וכן לשבין מבר לו אם מבר לו קרקע במלוה
אשלם חייב לו אלא קבה להתחייב בשומרין ס"ד דשמיטה משמטת אלא במלוה לבל
דבר השלוה בדבר שאלמי' אבל השקבל משמטו דקרקעין ניתה לא יבוה לבד מלוה
שבירו אל השטרון ומשר שטרותיו לבל משקר לאת מחוך תשמט יהיו ואלא של לחוך
בילוך ובשבה אלגא במלוה ס"ב להשתקן לא בשי שיבוהה ויבלה לוחה לבשרי שאת
לאיבשוקי בה ובשיקבה בשורה אפן שקבים השמורה שקנה לו שתבא מיוחלת לו
תקחיקין מה בבך הרי הוא בראובן שלוה לשמעון אל השכבון שבוה נרשות שמעון
ויוחד לו שמעון לוחו שבין לשפילו נטלו לראובן ואחר ויוחדו אלגא בשיפא שבין לו
תקלה שבור שעוקין שבישית משמטתו כיון אלא בשיש ליה ושפוסר בוביבה ושוב בסק
רבינו שלי אל השלוה שבירו לשמעון שבר ושת בלוה ושיבו רוצה להניח השמעון ביד
שלמבתו לשם שלוה לו בשקם שקה שלוה ל' יום ובלו שיפקה אלגא ובלגא
בקדון ושם שלוה לו לזומן קבוב ואבדו אלא בניב זמן קבוב ל' לשיבו יכול לבהוניה
מידו בשל השפקיד על דעת לשקו ובבו הוא שפקיד ושטרו ניתקו בהן לשתבי בבר
כל ימי מבך זמן השיפקה בלשון שבירם בשים לבם שבינו בדבר שלוה
משתמשים בה בל ימי שאלתיה ושתבתי בלי שבירותיך משפקה ליה לדלשלם דוקא
בני שמירה בשמות אבל בשיפקה יכול לשטען בה שיכם יודעי להשתל בשו שבינו
ובן משמע אלא השבול דר יוסף קום ליה בשלא שביב ושבך משמע ובו' ולישב
משופה לה ב"ה שבך זוזי ולבינו יבב' בתב לשל שבי משלם ליה ולבתבה
בדבם בקרוסין ואם אין בעשו שטלטלי אבל בבינו ושקיל עיפקא אם יש עדים

דבריו דהתם ה"פ שאינו יכול לסלקו מן המשכון בפחות משתא ויש שרוצים לחלק
בין משכנתא דבית למשכנתא דשדה כדפרי לעיל וכ"ע ונשאל לרבינו מאיר בראוב
תקמא שהלוה לגוי על ביתו ואם כך חוזר בכל הבדדים נקנותו וקדם שמעון וקנאה מן
הגוי ורב ראובן לזכות בבית מכח מכרן דמשכנתא והשיב דלא מקרי משכנתא א"כ
הלוה על הבית ודר בו והוא דלא מצי מסלק ליה בגו שתא בכה"ג הוא דאמר מאי
משכנתא דשכונה גביה כ"מ לדינא דבר מיצרא כדמשמע פרק הריבית ודאי אם
הלוה על הבית ודר בו ולא הוה מצי מסלק ליה בתוך שנה ואז בא שמעון וקנאה
הוה מסלקי ליה לשמעון משום דינא דבר מיצרא כיון דמשכנתא היא ביד ראובן
איהו הוי מצרן דידיה אם לא היה לראובן קרקע סמוך לזה הקרקע של גוי דלא
דמי לזכן מגוי דלית ביה משום דינא דבר מיצרא דהיינו מילי היכ"ד דראובן היה לו
קרקע סמוך לזה הקרקע של גוי דמצי אמר ליה אריא אברא. לך ממצרך אבל
אם אין לראובן קרק אבל זה הקרק' הממושכן לו דלא שייך למימר אריא אברא
לך ממצרך והוה מפקיה משמעון כ"פ ר"י פר' הריבית גבי רב מרי בר רא"ל דמשכן
לו ההוא גוי ביתא כו' ומזה הטעם הקש' למה לא הוציא רב מרי בר רא"ל הקרקע
מיד רבא כיון דמשכנתא הויא גביה ולא היה לרב מרי קרקע אבל הגוי והוצרך
ר"י לפ' דרב מרי לא היה חפץ לקנותו וכל היכא דזכן מגוי כיון דהוציא הבית
מכח הגוי שאין הבית חלוט לו עוד אע"ג דחוזר ומשכירה לאותו גוי או לגוי אחר
שכירות לא קנאה ולית ביה משום דינא דבר מיצרא: דשכונה גביה פר"ש הוא שכן
ומצרן יותר מכולן אבל רבינו משה כהן פירש דכהי דשכונה גביה לענין זה
שהמצרן אינו יכול לסלקו מידו אחר שקנאה והמלוה לא מצי המלוה לסלקו דדוקא
משום מצרן דטורח לו להיות שתי קרקעותיו מופלגין משום הכי תקנו לו משום
ועשית הישר והטוב אך היכא דקנה המלוה אין המצרן יכול לסלקו גם מסקי בגמ'
דלא שייך דינא דבר מיצרא בגוי לש"ז זכן מגוי לש"ז זכן לגוי: לאשה ליתמי ולשותפי
פירש רבינו מאיר בתשובתו אין לפרש דה"מ אשה כנגד איש אבל אשה כנגד אשה
אית בה משום דינא דבר מיצרא דלא היא דכל ה"כא דקאמר תלמודא לית בה
משום דינא דבר מיצרא הוי פירש בשום ענין אין המצרא יכול לסלק להא דקאי
ביה דומיא דזכן מגוי לית ביה משום דינא דבר מיצרא שלא כיוצא בו אבל לגבי
כיוצא בו אי ביה משום דינא דבר מיצרא ד"א לכ' המצרן יאמר אתה קנית מן
הגוי גם אני אתן לגוי להסתלק אלא ודאי רבנן לא גזור על האשה יתמי שותפי
משום ועשית הישר והטוב ובתשובת רבינו משה ריש מתיבתא דמת' מחסיא פי'
אמ' לאשה פי' לאשתו וק' להר"מ דהא לאשה משמע לכל כיוצא שבעולם וכ"פ רש"י
תקמב ורא"ב: לגאול בקרוב ולמכור ברחוק לית בה משום דינא דבר מצרא מעש' שנזרו
הקהל שלא לקנות בית גוי ושאלו לרבינו מאיר אם להחליף בית לבית עם הגוי אי
מיקרי זביני אי לא כדאמר הכא לגאול בקרוב ולמכור ברחוק לית ביה משו' דינא
דבר מצרא וה"ה הכא שאין אסור ליתן לגוי בית רחוק עבור בית קרוב והשיב דבר
ברור הוא דחילוף בית כמי מקרי זביני כדאמר הכא שאין שאלקו לקוחות הן ומחזירין
זה לזה ביובל ומשום דקאמר אין ברירה מעיקר זה נטל חלק הראוי לזה וזה לחלק
הראוי לזה והחליפו וכ"ל מקח וממכר אמר רחמנא דתחזור ביובל ועוד תנן פר' השואל
המחליף פרה בחמו וילדה זה או עד שלא מכרתי ילדה כו' פת' בחליפין וסיי' במכיר
אלא ש"מ לשון חליפין ולשון מכירה חד היא ועוד ממקום שבאת לגאול בקרוב למכור
ולקוח ברחוק לית בה משו' דינ' דבר מיצרא אע"ג דלא תקנו משו' דלא דרב טוב הוא
ויש שיכוחם ליקנו כדי שיהו נכסיו שלו קרובין לו אבל למכו' בקרוב ולגאול ברחוק
אית ביה משום דינא דבר מיצרא אע"ג דלא תקנו רבנן דינא דבר מיצרא אלא רק
תקמג במכ' ולא במתנ' אלמא חילוף כמי מיקרי זביני ועוד אי בעי' אימא דכל היכא דלית
ביה משום דינא דבר מיצרא מותר לקנות במקום חרם אב' נשים ויתומים יקנו או
אפילו במעות יקנו בית גוי העומד אבל בית יהודי דהא זכן מגוי לית ביה משום
דינא דבר מצרא הכי זוזי דציירי והכי שרו לית ביה משום דינא דבר מיצרא פי'
ראב"ה כגון שמסר לו ארנקי צרור וחתומ' וא"ל אל תגע בה עד שאבוא אליך
ואמנה אותם ואתן לך ויש ל"א וזה עיקר כתב ר"מ וז"ל מצאתי בתשובת רב פלטוי
גאון דכל היכא דהלוק בעין אין להשתי המקח עד שישלחו ויודיעו למצרן שאינו
בעיר אם חפץ לקנותו בכך אלא המוכר בא לפני הקהל ואומר פלוני חפץ לקנותו
בכך אם המצרן או אחר במקומו או אח' מקרוביו ומאוהביו חפץ לקנותו בכך מוטב
ואי לאו לא משהיב לי להודיעו ויזכ' הלוק במקומו וכן כתבתי לרבותי' שבוירבורק
והוקשה למקבתם תחלה לשנו' מנהגם ואע"פ קבלו וכן דנין עכשו שמה בכל יום:
תקמד של אבנים שהוא יכול להסיטו מכאן יש ראיה דכהן אסור ליכנס בספינה שיש מת
בתוכה מפני שמתכדכדת בהילוך בני אדם אע"פ שהו' רחוק מן המת שבה ד' אמו:
תקמה רב נחמן אמר הכל כמנהג המדינה כתב רב האי גאון בשערי שבועות כל הטוען
תמורת המנהג עליו להביא ראיה ואם אין ראיה שהוא טוען כמנהג המקום עליו
שבועת היסת שלא שינה ממנהג המקום וזה עיקר גדול בדי' ובפ"ח דמסכת פאה
משמע דאפילו במקום מגו לא מהימן וא"כ מנהג עדים מחזקה דהא מגו במקום

חזקה בעיא בפ"ק דב"ב ולא איפשיטא עיין פרק הריבית לעיל על הני זוזי דיתמי
פלוגתא דר"אבן ורב"ס ורבינו ברוך וכ"ע דהא בשמעתין משמע דאפי' במקו מנהג
מהימן במגו ורש"י פי' דכל הנאמן דהכא בשבועות היסת: פרק המקבל ובפירקין
תקמו תניא מגבת פורים לפורים ואין עני רשאי לקנות מהם רבועה לסנדלו אלא א"כ
התנה במעמד אנשי העיר זו דר"מ שאמר משם רבי עקיבא ורש"בג מיקל והלכה
כרבי עקיבא מחבירו ועדיף יום פורים כיום שניתנה בו התורה כי הא דמר בריה
דרבנן הוה יתיב בתעבית כולי שתא לבר מתרי יומי דעברתא משום שניתנה בו
תקמז תורה ויומי דפוריא משום כיסא: מקרי דרדקי פסידא דלא הדרא משום דהביא
שעתא דמלמדו טעות היה יכול ללמדו דבר אחר משמע דכל שכן אם בטל יום או
תקמח יומים דמצי מסלק ליה בלא התראה וכן עשה רבי מעבה: המחזיר אבל שולחני
תקמט וחנוני כו': חוזר או אינו חוזר פר"י דיש לדקדק היכי דמי אי דא"ל הפועל הנני
פוטרך פשיטא דאינו חוזר ואין לומר דמיבעיא ליה אי מחילה בריכה קנין או אין
בריכה קנין דאם כן הוה ליה למיבעי בעלמא ואי מיירי דא"ל אסמוך על שולחני
ואפטור אותך כשיפרע לו השולחני פשיטא דחוזר ואי מיירי בסתמ' שאמר לפועלו
בפני חנוני קבל ממנו שכרך וא"ל הן סתמא ולא פטרו בהדיא ומזה שואל אם יכול
לחזור הא ליתא דאב' הא כמי פשיט דחוזר כל כמה דלא פרע ליה השולחני דאטו
בשופטני עסקינן אלא נראה דמיירי כגון שהשולחני מודה לפורעו והפועל מחשב
בלבו דכל כמה דלא פרע ליה השולחני מצי בעל הבית להזהיר השולחני לבלתי
פרוע ומכ' זה קרח מכאן ומכאן ולהכי קא בעי אי חוזר אפי' בזמן שהשולחני
מודה לפרוע אך עתה אינם בידו: היו לו ב' כלים כוטל אחד ומחזיר אחד פרש"י
תקי היו לו שני כלים וחובו כנגד שניהם ומשכנו בשניהם כוטל אחד ומחזיר אחד מכאן
היה פוסק רבינו קלו ימוס דהמלוה שהלוה ללוה על המשכון שאין בידו של המלוה
לכוף את הלוה לפדות את משכונו או למוכרו דמדקאמר רשב"ג דמשלשים ואילך
מוכרו בב"ד מכלל דלרבנן אף אחר שלשי' יום אין מוכר כלל אלא ימתין עד שיפדה
ור"יבד השיב עליו דדוקא כר ומחריש והדומים להם שהוא צריך להם תדיר אבל
שאר כלים שאין צריך להם תדיר ממתינין להם עד שלשים יום אפילו לרבנן אם לא
פדה עד ל' יום מודיעו ומוכרו בב"ד שסתם הלואה שלשים יום ומל' ואילך מוכר
המשכון בבית דין שסתם הלואה שלשים יום וכן כתב המיימוני שאם היה המשכון
מדברים שאין צריך להם הרי זה מניחו אבלו שלשים יום משלשים יום ואילך מוכר
המשכון בב"ד גם רש"י פי' בשבועות גבי האי מאן דאוזיף לחבריה אקת כו' שאם
סתם הלואה היא שהיא שלשים יום לא"ח שלשי' יום ימכרנו או אם לזמן קבוב הלוהו
כשיגיע הזמן ימכרנו ובשערי רב האי גאון פסק דבמשכנו בב"ד אינו מוכרו עד
שלשים וכרשב"ג דמתני' ובמשכון של מטלטלין ולא של קרקע: המלוה חבירו על
תקנא המשכון כתוב במיימוני ובספר המצות דין תורה דבזמ' שיתבע מלוה את חובו אם
לא ימצא נכסים ללוה אין אוסרין ואין משביעין אותו שאין לו ממון שנא' לא תהיה
לו כנושה וגם אינו מן הדין שיכנס לביתו לא הוא ולא שליח ב"ד לחפש מטמוניתיו
שנאמר בחוץ תעמוד אבל מחרימין סתם על מי שיש לו ולא יתן לב"ח ובימי רבנן
סבוראי שעמדו אחר חיבור התלמוד שראו שרבו הרמאי' וכנעלה דלת בפני לוין
התקינו שמשביעין את הלוה שבועה חמורה בעין של תורה שיודה כל מה שיש לו
טמון וגלוי ולא יתן במתנה לשום אדם בעולם ולא יוציא מכל אשר תשיג ידו ולא
יטפל בהם ולא יתן מתנה לשום אדם על מנת להחזיר ולפי דאמר בפרק המקבל
אטרוחי בבית דין תרי זימני לא מטרחינן כולל בשבועה זו שכל מה שירויח וכל מה
שיבא לידו או לרשותו מאשר תשיג ידו ממון לא יאכילם לא לאשתו ולא לבניו ולא
ילבישם ולא יטפל בהם ולא יתן מתנה לשום אדם בעולם ולא יוציא מכל אשר תשיג
ידו רק מזון שלשים יום וכסות שנים עשר חדש מזון הראוי לאדם כיוצא בו וכסות
הראוי לאדם בינוני וכל היתר על צורכו יתן לבעל חובו הראשון עד שיגבנו כל
חובו ואם נראה לו ממון אחרי שנשבע השבוע ואומר משל אחרים הוא או של עסק
הוא בידו אין שומעין לו עד שיביא ראיה ומשנשבע שבועה זו שאין לו כלום וכל מה
שירויח יתן לבעל חובו אין כל אחד ואחד מבעלי חובותיו יכולין להשביעו לכך כולל
בשבועה אחת כל בעלי חובין ותקנת חכמים אחרונים היא ואין מדקדקין בה
תקנג להחמיר אלא להקל וגם מי שגלוי לדיין ולרוב העולם שאין לו כלום והו' מוחז' לאדם
כאמן וזה התובע מתכוין להקניטו אין ראוי להשביעו וכל מי שיתכוין הדיין לרדוף
בצדק בדברים אלו ישר כחו: מי שנתחייב שבועה זו מפני שטר חוב שעליו והודה
לאחרים בחובות והשיגה ידו יותר על הראוי לו לא יטלו היתר אלא בעלי שטרות
תקנב בלבד שמא קינוניא עשו בהודאתו על נכסיו של זה ע"כ לספר המצות: ומצאתי
בהשיב הרב רבי אביגדור כהן לחמיו הרב רבי חיים וז"ל הלוה נאמ' לישבע בהממון
בידו משל אחרים הוא אף על פי שמלבישם את עצמו ואת בני ביתו מאותו הממון
שמא אחרים נתנו לו על מנת שלא יפרע לבעל חובו דאפילו בעבד כנעני אמרינן
בפ"ק דקדושין דאם נתנו לו ממון על מנת שאין לרבו רשות בו אין לו רשות בו ומה
שאמר ליה מלוה עשה עמי מלאכה ואנכה לך בחובך לא כל הימנו דמי יפרנס

אותו

אותו ואת בניו ומיימוני כתב ולא היו לו מטלטלין אלו קרקע והרי עליו שטר חובות
גויים ומחר נכסי משועבדין לגויים ואם יתנם לישראל בחובו יפסדו לוקח הגויים
בסבלו חובם ויש נכסי הורי דבוקי אלין ומשעבדו לגויים ולפסדתהו הרי
כל ישראל מבויין לפדותו: עוד כתב המיימוני פ"ה דלכות מלוה מי שטען בשטר
שטר ומחר פלוני שטבע במלוה ויטול לו לא יכתב מעוקין ופ"ק ישבע ויטול ואם
אין לו ללוה כלום לפרוע משביעין אותו תחלה שבועת היסת ונוטלים אלין לו וכשיבא
ילוו לו יתן לבעל חובו ומחר כך ישביעוהו שלא פרע ומחר כך יתן לו עוד כתב
המיימוני הלוהו מכח לי בידך ואלם לומר אין לך בידי כלום לו שמחר
פרעתיך פ"ל הלוהו שטבע לי ביסת ופ"ל הנקוב שלא שטר יש לך עלי ואת"ל הוכח
לשבועה תחלה ומחר כך קודם שטר הפרוע והנשבר כו לומר לזה הבא שטר אם
תקכג למר שלוה אין לי עליך שטר לו שהיה לי ואבד הורו רבותי לומר לזה שטר כל שטר
שיש לך עליו ומחר כך תשביעוהו לו כאדם חרם שקיבל עליו: מהו שמחזירין לבעל
חוב ומשיק שמסדרים: ופ"ה המיימוני וכן שלוה אלפים ויוכך קבל ל"ב ממנכסיו
מרכותיו וכן רבינו מאיר ן שמסדרין לבעל חוב ושטרו כיון שנפלקו נכסי רשע
ורק כמו שמסדרם נתר לכי אבן למכפלת לן הילכתא לא מפקינן ממונא מספיק:
ואם רגיל לשכב על שני מכשות לא יקנו אלא אחת ומוכות לשלשים יום ואם היה
עשיר ורגיל בכוליא שעשיר יש מתנין לו כמו שהיה רגיל וכן לענני מכיוני אבל לא
היה עני ורגיל לכוליא שעשיר לא יתנו לו אלא כרלוי לעניים ולא פכח דלין
משדרין לבעל חוב וכשיא רשיה מפ"ק דכ"מ אמר שולח אל אלמנה הלבה ניכיו מן
השבדים פ"ל דב כאמן אמר לכי אפילו מיתמו פ"ל לא מיכיה מיכיה אפילו מבלימ
דעל כתפיה ולא נרסיכן פרק מי שמת נכסי כפל הכניה עליו ועל כן ולא לא מכין
משדרין לבעל חוב ולא"ה אמרו לו שאלו לא שאלו לא משדרין לא לזה אלא
למען לשוא לא יהיה מילו: מכין לו ואלינהו דתוו קא מלמי ליה דאמר משדרין וכן הא
דקאמר דקברי נזיה מין מטמא באהל לא קל ל' אלא כרבי"נ דאמר מדורות
ואהלות של גויים טמאים וטמאת דיליה משום דרוב לרוכות יש בהן כוחה טפח
ולבניה דיליה לא נזדכמו לבעל לקרקע מלכיה פרק מי שמתו: הכהו מיזי
דלכלי חולין בהרלעא כו' אמר אבוה דשמואל יכול לטעון עד כדי למיכן כתב תקכה
רבינו ז"ל ומי שקופה מכסן מניחו סוף טעם אלא ואלם אימו מודה אלא
שקל כדי שויים ואלם לו' מכסן זה מביא עלי כלים יקר משווי ולדידי סוף לי
אלא לו פלה לוקו בשלא לו לשבעו בשלא שלוויתיך עליו חוזרת על כל נדרין
לשעת טעם שלמין לת אלום לטעון על המכסן יקר מכדי שווי מחת
טעמא לדידי סוף לי ולא ידעתי מאין הרגלים לכתוב עיזי לקפה ושען בהו טעמא
משמע שקפסן ולא רצה להחזירן אלא בכדי למי שטבקו: ואמר אבוה דשמואל
יכול לטעון עד כדי למיכן לכל ית מכדי למיכן לא פ"ב בחביבי על מריה דעזי
יקר מכדי למיכן משום כיסרא לחיוקא ומשום טירדא לחיוקא כלאמר סוף סר
קלומיס מ"מ לא תסיבא תפיסה אלא בכדי למיכן כמו שמכרין בסוק והא לאמר
פרק הזהב לוקח מ"ם מאלי תמיסתיה לגב דיקרי עליה ליה לאין עליו לוכסה
סיעו זוק' על הכניו סה יקרי עליה לכל לא חפני מבירו ולא למי לקחה למלא
לסקה הרויסו מזלו לסלוה עליו אלא ורוק בני פליון אמר פ"ק דקדושין
לדידי סוף לי שכי לכל היום נאמן בטענתיה לטעון עליה יקר מכדי למיכן
בטענתו מפחת תפיסתו לא מסכמן ולעבין תפיסת ב"ם לגבות ממטלטלי דיקח
ביכח לקפים מפיים פ' הכותב ומזלנן בתר מיכת היקומים כמה חביב עליהן
אנוכה כפלים משווי כלאיקח פרק הכותב בני ליתקח לקפיק נכס מלוגמ
לטטרא ומשמע סקם לאי הקפסה מפ' קוי הקפיסה מעלית ופ"ב לאין נוסף ממון
ואין שוויו אלא לגבי על פי גלוסיתו דוקא ליקומים שכתבו לסם לגביהם אלא דמי
לכבה לקפה ליכא סקדלי לו היקומים שנמן מולין כמלוה כהיה חייב שא
אאין מטלטלין כלסם משועבדין לא קפה ודלי לוזלין בתר חיבת הלוה ביכרים
אלוה את היורשין ויוציא מסם בתפיסתו אפילו כפלים לו יתר מלמי הקפיסה
אבל במקום שהלוה כופר שיכה נאמן ביותר מכדי הקפיסה מכאי שיאמר לדידי
סוף לי אלא מכינו ותו נהיה הקפיסה כמי מכינן למימ אלא הקפיסה שא בכדי
למיכן על שטרות לפי סומת המוכר שטר חוב לחבירו ומוה נחלק עליו רבינו יקר
בר שמואל הלוי ורבי שלמה ן אדרת סם החכמה וכתבו כ"מ שהמוחזק נאמן לומר לקוח
הוא בידי נאמן בשבועה לטעון עליו לפי יותר מכדי למיכן ורוצה אף הנוגל בתר
ולכתבה בכולהו עמו בו תקכ סוסק לבל מנכס ופרע בחובו כו' ופ"ם כין מכר כין
משכון ואפי המשכון סוא מכס בחתן לבעל לוקח זוזי מפ"ם וכ"ם מן הנאנב לבל נאנב
ופרע בחובו כו' ורבי יהודה קלונימוס ורבי מנא בר מר ור"ב ברבי שמואל כתבו
לסם קנל הוגב לבן לפני רב כתבם שטר לליעזר חולן אלו הסבדו ור"ל שליחו
יכול לטעון עד עד כדי למיכן ולפ"ד דבריו ואם לבקט כדי למיכן משו למשתמ מין
אלם נוסר בו יותר מכדי למיכן ומקשה אמר לי בעי אמר לקוחות מן בידי בקולתו מנו

תקכה

תקכו

תקכז

תקכח

תקכט

תקל

ועולה הטאר לכל הקבלה נוכח את שלו בלחודיה ומשמע סיכול לשתבים בקדון ונם בירושלמי לפי שהוא לכתובות ובשבת פרק שואל רבא בר עולא לישנא לשתבים לשני היה שואל ממנו ספק ממנו ליט ומשכנו עבור שלושת ליט ומשמע דיכול לשתבים

דבר השואל הכי אמר רב עמרם נאמן המפקיד בקדון לכל הכירו שלא בעדי לומי נקט בקדון ממנו ואמר ליה הכפקד לומי בקדון שלא מכנון הוא אבלי שלא מתוך חייב לי כך וכך ובשבע מי שהפקדון אבלו שבור זה מכנון הוא ולא בקדון הוא וכך וכך לתוך חייב לי ונוטל את שלו ומחויר לו את שלו ואם יש עדים שהפקדון הוא אבלו והלה טוען בתחלה שהפקדת אבלי ואחר כך הלוותי עליו כך וכך ובשבע מכנון שלא שלחו לי שהפקדון המפקיד שחייב לו כלום ונוכח שלא שבועה

סליק פירקא

הבית

והשלישי שומרין לא קשרי לשלחי ובני מי אמרינן בריש ב"ב לפיכך אם בשל שבועה המקום והלכתם של שניהם וכן פרק שור שהמית שבתים שאם לחייב אחד מן שלשה שניים כופר ונוכן בתוך שבית כו' שלשה כרבא דאמר עליו להביא ראיה ולפ"ע דשמואל דהלכתא כותיה בכולי פלוגתא עליה דשמ"ק דקי"ל כמאן דמחייב ודייב הן ושיעתא

מתכיפין וכל הלכך הילוד שבא מכח שומרין אין לוקח שמוכח כרבותיו כח לטעון לקחתיו ממך אם לא נראים ברורה כי כח שכיחן שוין בו ב"פ ראמר: אלו יהודה שלשה כרבי יוסי דעל העיקר לפרקיא עבמו כו' כדמסיק למיתם מיא ומיא ושלל חולי וכתב רשב"ם דהכל לפי עין הסיוק דמי שרשיהם מועטין שם וכלים לשלחי לכל אם יש שפיכות מים רבים שלכל מוליכין לו תדיר דרך כותלו ב"ל נירי דליה

ומכאן יש לפסוק רחובן שבא"י שמעון לוין ושטן הקטן שפירש מליקח מכרים להקונות לשם מי שברך שבל מרפק שלי ומימיך כופלין במרפק שלי ושמעון מצי מסתקינן בשל עבמי תקבתי ואם מוזק לך שם כ"ש תתקן כיון דשמעו מימיו מרובין נירי דליה הוא ושלי לתקן ול"ש פסק בתשובה לשם שפירש מפלגת מן שמשם טפח לית דין ולית דיין דפסיטה דבכבי סני כשקניה פרק לא יחפור לכל בכותל שבנים בכלי שלא יזיק וכשם טפח ואפי' לא שפלוג טפח ושפה רוב למלאת ניכתו שפר שר שתרחק מ' שלל הנומא טפח שר השומה בשבי סני שנם שלא שר כסיד כיון לכשניא היא לו שר בסיד תכן לו נשר בסיד תכולא לוסיפו וכל תיקו לממוכ לקולא ומפני יקא לא שפקיען ממוכח ולא כייפי ליה לשור בסיד: שלישן שבא לשכות

בגויל אין שומעין לו שפק ל"מ דשומה שכין שני שותפין ושומה של שניהם למאי דלחזוק כבר לחזוק לכל מכאן ואילך אם כח מ' משם לשתור השומה ולשקליפה לו לפתוח כח פלונית ולפרון כח פרטות שבירו מעבב עליו מ"ל שקנו שעיקר שבא נדולה מזו שמרו שבא תשתון שבא לשמות בגויל שומעין לו בנזיק אין שומעין לו שלישן שבא לשמות כו' שלמא שעב דעיקר השומה שבגבל שבית שקשתון ושבגבל בשלישם שעלין ושם שבא מיבייהו לא אבי שבית בשלו מאי שבא שמרא שלא שמית

דשבריס: הגהה וכן יש לפסוק בשותפין שיש לשם חוב מ' כיחיד ורב אחאי לשתרוקי ממקומו ולהוליך השטר חוב עמו שבירו יכול לשבע עליו מפני שלקו שאין דינה לשרשיה שטר חובו ממקום שחוב שהוא כו' עד שתא ש"ל כשלו שבא לשבו

לפין שומעין לו שב"ש: זמן כ"ל יום כתב בשם"ם אם שמר שריבי משלם קונבע לו זמן ל' יום ולוקח שיכא לליכא משלמין לכל מי שיכא משלם לו משלמין לוזנין ומין מחייבין ליתן משכון לו שרב לכל ב"ד מחרימין שלם יש לו משלמין לזוזים אילו שלא יפסיד לזמן ל"ל יום יש שסיו רוצים לפסוק מכאן לכל דין ושם שחייבו ב"ד שתם לשלם ממון שיכו חייב לפרוע עד ל' יום ושעבד לבעלי נזקין מיתי לאתר כלשמר ב"ב כיבר הרגל ור' שיבם שוכחה שלשם מהבי לב שחובל משעשה בא שפרע ראשם ב"ב ובא לפני ר' עקיב וחייב לתת ת"ו ש"ל תן לי זמן ומי' יפרעי זמן ואם

לא פרעיה אין כופתין זמן לשלוח שמרי כי לא יפרעי זמן לשלוח שיכא לשפרים ממוכח לא לשלוח לא שפרים ממוכח ושבינן אלמא לשפרים ממוכח לשבינן לים ומי ליכא לשפרים ממוכח לא יפרעי זמן ומי' שבא שבא כלבר שים כו טורח לשעות כגון שתירת כותל וכיוצא בו שתם בשינן ל' יום ואם שלם מתן שקדון לשבירו או משמיל לי שלחא לשלוח בשינה ותוכעו לדין על כך חייב לשחזיר לו מיד ולא נאמר זמן כיצד דין ל' יום שבל שם שלוח לו משנת או יין לשיינו שלחא לא שלוח בשינין יש לו זמן כיצד דין ל' יום ורואים ממשכת שבא פר' שמואל שלא שלוחי כו שמשיל לי לא שתי למיבתב בי משום לשפרש לו לשפוך חייב לשחזיר מי שלא שום זמן ורבינו חייב שפיב ולא נאמר זמן כיצד דין ל' יום שבל שם שלוח לו משנת או יין לשפרעון ל' יום ומשב לא שלוחי שבשבן שלי שילחא שלא שבשבן שלי שילחא שלא שרק שנית ושלוחים נבי בתנו לו זמן לקון השלין כו ש"ל ש"ל לכל לשר שבריך יבואם תדע לשפ"ר לכל שלוחי שילחא שלא שרק שנית ושלוחים שבא בתנו לו זמן כיצד דין ל' יום ומשלוחי שלא שרק שנית ושלוחים שבא פרק שור שהמית שבתים שאם לחייב אחד מן שלשה שניים כופר ונוכן בתוך שבית כו' שלשה כרבא דאמר עליו להביא ראיה ולפ"ע דשמואל דהלכתא כותיה בכולי פלוגתא עליה דשמ"ק דקי"ל כמאן דמחייב ודייב הן ושיעתא

מתכיפין וכל הלכך הילוד שבא מכח שומרין אין לוקח שמוכח כרבותיו כח לטעון לקחתיו ממך אם לא נראים ברורה כי כח שכיחן שוין בו ב"פ ראמר: אלו יהודה שלשה כרבי יוסי דעל העיקר לפרקיא עבמו כו' כדמסיק למיתם מיא ומיא ושלל חולי וכתב רשב"ם דהכל לפי עין הסיוק דמי שרשיהם מועטין שם וכלים לשלחי לכל אם יש שפיכות מים רבים שלכל מוליכין לו תדיר דרך כותלו ב"ל נירי דליה

ומכאן יש לפסוק רחובן שבא"י שמעון לוין ושטן הקטן שפירש מליקח מכרים להקונות לשם מי שברך שבל מרפק שלי ומימיך כופלין במרפק שלי ושמעון מצי מסתקינן בשל עבמי תקבתי ואם מוזק לך שם כ"ש תתקן כיון דשמעו מימיו מרובין נירי דליה הוא ושלי לתקן ול"ש פסק בתשובה לשם שפירש מפלגת מן שמשם טפח לית דין ולית דיין דפסיטה דבכבי סני כשקניה פרק לא יחפור לכל בכותל שבנים בכלי שלא יזיק וכשם טפח ואפי' לא שפלוג טפח ושפה רוב למלאת ניכתו שפר שר שתרחק מ' שלל הנומא טפח שר השומה בשבי סני שנם שלא שר כסיד כיון לכשניא היא לו שר בסיד תכן לו נשר בסיד תכולא לוסיפו וכל תיקו לממוכ לקולא ומפני יקא לא שפקיען ממוכח ולא כייפי ליה לשור בסיד: שלישן שבא לשכות

בגויל אין שומעין לו שפק ל"מ דשומה שכין שני שותפין ושומה של שניהם למאי דלחזוק כבר לחזוק לכל מכאן ואילך אם כח מ' משם לשתור השומה ולשקליפה לו לפתוח כח פלונית ולפרון כח פרטות שבירו מעבב עליו מ"ל שקנו שעיקר שבא נדולה מזו שמרו שבא תשתון שבא לשמות בגויל שומעין לו בנזיק אין שומעין לו שלישן שבא לשמות כו' שלמא שעב דעיקר השומה שבגבל שבית שקשתון ושבגבל בשלישם שעלין ושם שבא מיבייהו לא אבי שבית בשלו מאי שבא שמרא שלא שמית

דשבריס: הגהה וכן יש לפסוק בשותפין שיש לשם חוב מ' כיחיד ורב אחאי לשתרוקי ממקומו ולהוליך השטר חוב עמו שבירו יכול לשבע עליו מפני שלקו שאין דינה לשרשיה שטר חובו ממקום שחוב שהוא כו' עד שתא ש"ל כשלו שבא לשבו

לפין שומעין לו שב"ש: זמן כ"ל יום כתב בשם"ם אם שמר שריבי משלם קונבע לו זמן ל' יום ולוקח שיכא לליכא משלמין לכל מי שיכא משלם לו משלמין לוזנין ומין מחייבין ליתן משכון לו שרב לכל ב"ד מחרימין שלם יש לו משלמין לזוזים אילו שלא יפסיד לזמן ל"ל יום יש שסיו רוצים לפסוק מכאן לכל דין ושם שחייבו ב"ד שתם לשלם ממון שיכו חייב לפרוע עד ל' יום ושעבד לבעלי נזקין מיתי לאתר כלשמר ב"ב כיבר הרגל ור' שיבם שוכחה שלשם מהבי לב שחובל משעשה בא שפרע ראשם ב"ב ובא לפני ר' עקיב וחייב לתת ת"ו ש"ל תן לי זמן ומי' יפרעי זמן ואם

השותפין

קסט פרנו לאפוקי מהיכא כו׳ הכל כמנהג המדינה ואפ׳ כיון דקיימא הכל כמנהג המדינה למאי ליטרוך למיתני מדת גויל וגויית כמיתן לגבייהו כמו שמנהגו כן יהיה: ויש לומר מכוח דמיכא דגויל יותר מ׳ לפ יעשה כפי המנהג ודומיא דהכי מרגיזן לקמן הכל כמנהג המדינה ואפ׳ הקשה מאי הכי למתניי מאי למתניי נפקא דהכי משמע כמנהג כן יהיה: ומיהו דוקא בהיפוך ודוקא בלא בפותח מכאן ומכאן אפילו מנהגו מנהג פתוח הוא: וכן מפרש הקונטרס בפרק הפועלים דיקח מקום שמנהגו לזון יזון הכל כמנהג המדינה ומפרש בפרק בתרא דכתובות למיכל ריפתא ולמיכתי לפקדא:

קסא ומכאן מכאן רבינו תם דיש מכתבים דלעיל למיכל עליסה אפילו היכא דקני הכל כמנהג המדינה עיין פרק הפועלים גבי מנהג מנטל הלבנה ובפרק המקבל גבי

קסב פרים ומה למחצה ושליל בגויים פוריה וכו׳: לא דוקא בגויים לאסור ליטן בבית הבחירה אפילו סיכת שרפי ואפילו בכלים בפני עצמן ה״מ במרובה אבל כל זמן שהן קיימין יש בהן קדושה כמו בשל תרומה ישרפו: פרים ואפר ליכא בהן משום אפרי פרה ובשר שנפסל בהן משום בשר קדשים:

קסג וכיוצא בספר תורה מי שריך לשם לשמה לקרעתן בבית הבחירה בשביל שיכתבו ספר תורה אחרת מכאן ולהלן שיעור ביזיונה כדי לילך שיעור שני פרקים: וכן כמי הבחירה לבית הבחירה בשביל שיכתבו ספר תורה אחרת במקומו כדי שיעור שילוך שני פרקים וכמי שיש בשיעור זה בשיעור מכאן הוא ס״ל אפרי יומדי ואין לך תקנה בשיפה יותר מזה לפי שכבר הרחוק והכי כמי למריכין פרק בני העיר נשמרת ליקרי פסוק לו לימא שמעתא לן ביזיונה פורתא ויקיום: עוד למר רבינו יצא לילורך כי הבחירה עומדת כו כל זמן כמו שמעתין ואפ׳ זה מזמינין ליתן בבית הבחירה כ״ש כדי למנוע:

קסד דבינו אפקיה רבינו יוסף בר׳ יהודה כרב הונא למר בכל כמה שנפל וכרבי יוסי וכן בפק רבינו יוסף בר׳ יהודה כרב הונא למר בית בנך בית שמעון אפילו ספקולי ובכתב שמעון מכותל הרבותי פייט שמעון ליתן תלקו וכן פס שנפיט בכותל ומ״ג בגיטין בפ״ב ובכתב בשנבתבו אפילו לא נתן עליו תקרותיו וקרותיו: וכן הדין בחורב וכרותב בכותל ואפ׳ לא נחרב אלא למקצתו דלמאי דאמר מקצתו כרב כמאן דאמר לשמה מקצתו זה בכלו ומכלו זה לא אמרי׳ בפ״ק דגיטין בפ״ב כ״כ הרמב״ם ז״ל ואפ׳ לא נחרב אלא למקצתו יכול יהא מותר לבנות בו בית אחר ואפ׳ בלא שיעור ת״ל ומ״ר מוקף רב כמאן דאמר לשמה ומקבלני כמ״ד לקדש ואין לו למכור לחולין ולא לגבוה ואין לו לחזור ולבנות בו בית אחר אלא בשיעור הראשון ומיהו במיימוני פ״ב מהלכות מעשה הקרבן כתב שמותר לבנות בו בית אחר בשיעור הראשון ואין לו לחזור ולבנות בו בית אחר אלא בשיעור הראשון:

קסה לבנות למ׳ פרשתיך כתוב ואמר כתב במיימוני מי שהיה לו שטר על מנורה ומבית הבחירה ונחרב הבית ונתבטלו כלי שרת אין לו עליהן כלום שהרי כל זמן שהבית קיים הרי הן משועבדין לו ואפ׳ נשתברו ונפסלו ואין להם תקנה אלא שיתכו ויעשו מהן כלי שרת אחרים ואין לו עליהן אלא שעבוד כמו שהיה לו על הראשונים

לפי שעה ולפיכך לא חיפה וכן בפסק רבינו מאיר כפירוש רש"ם ולא דמי לחיי בחזקת
שלשה שנים ורמ"ן פסק לשעבר דכיון דיפסק כשמעתיה ליכא למיחש שמא
כתב כאמן ורבינו דרוש בתשובה כתבו דמאי דאמר הכי כתורא דמטלטלי שלשה
ימים הוי חזקה ומאי דכתבי רבינו דרוש לאו דוקא אלא כל שמטלטלי
כמו כתורא דמטלטלי הוה בפסק רבינו דרוש ביתי דמשפט רב יוסף עדיף מכתורא
דמטלטלי מכיפסף אמר מרי מכי כתיב מכתי בתי דרוש דרבים כו משפט
ב"ק ר"מ כתב עליו בתשובה דאפילו לאחר ג' שנים ואפילו בקרקע ואפילו
מ' מרכבא אמת לבין חברו של חברו וכ' משעון וכ' משעון קונה עליו משמת היזק דאיכא למיחש
מכי משעון לאחריני מיחש ואפילו הכי כמו שפסק רבינו בפסק דרבינו מכתי
משמת היזק ואפילו הכי לא מיחש ר"ת ז"ל דלמא כ' בתים מכ' בתי דמי דרבים
משמת היזק ואפילו הכי לא מיחש ר"ת ז"ל דלמא כ' בתים מכ' בתי דמי דרבים
דוקא שעשה מעקה לחצי גגו וזה שעשה מעקה לחצי גגו ומשמת מיחה אפילו דמות
ב"ק ל"ב ע"ב ד"ה אלא מעתה מעקה מעקה לחצי גגו ומשמת מיחה אפילו דמות
מכי משעון לאחריני מיחש ואפילו הכי כמו שפסק רבינו בפסק דרבינו מכתי
משמת היזק ואפילו הכי לא מיחש ר"ת ז"ל דלמא כ' בתים מכ' בתי דמי דרבים
דוקא שעשה מעקה לחצי גגו וזה שעשה מעקה לחצי גגו ומשמת מיחה אפילו דמות
ב"ק ל"ב ע"ב ד"ה אלא מעתה מעקה מעקה לחצי גגו ומשמת מיחה אפילו דמות
מרכבא אמת לבין חברו של חברו וכ' משעון וכ' משעון קונה עליו משמת היזק דאיכא למיחש

בתוספתא דבבא קמא מי שיש לו בית בעיר לאחר בני העיר משכירי לוקח לאפוקי
אמתן בורות שיחין ומערות ומאי כל דבריהם אין משכירים לוקח סיינו דבריהם
שייך בבתים אבל ממטע עכשיו שמירת העיר לבעה"ב משמע הכי מדקתני
בני העיר כופין זה את זה לבנות לעיר חומה לתלים וברים דוקא זה את זה אבל
בחוקה העיר דרין כופין לחומה לתלים וברים כי אם בורות שיחין ומערות לא שכיחי
חילוקין וכל לברים לשתות ואפילו מדרבנן פירש לברות בור מים וקיימ' לן בכל
לגבי נפש לגר מדרבנן פי' שתימת שעריס ולכי דייקת ניח ספיר לא מכיון לגר כש
הכי לקמן גבי פיר בתוספתא בריש מכיון שהכניסו לשיל במי מים לן בית שער
לקמן בני חצר משכירים לוקח ואם היה שרוי שמשם בחוקה חצר משכירי לוקח על
לברים אין משכירים לוקח ואם היה שרוי שמשם בחוקה חצר משכירי לוקח על
הכל אבל אחר מפיס קנקנתן שכנתן בכל שהם למה לגר לו לעיר וכוים זו היא תקצט
מחמת בריות שמרגילים בעיר ליתן מים מן הבתי אבל אם יש לו שכיס לו שלשה
בתים יש לאחר ליתן מים מסה דעתו מיחה לא יתן כלום ואי אמרת בית לירה
לא יתן כמו אחר אבל אם שער רוצה שיתנו לו שער לאחר לו או בני חצר ממוכם לו מים
גדול שיהא חוסם מכיון לוקחין לוקחו לו ויהיו מן הכל ואפילו מן הבתים ושלום מלי
ברכי נרוך: הכותב לחבירו שדהו לטבריא ימ שבנבב לאחר כדי שלא יוכל לחזור בו תקצא
יש שמרים בגוי שלא לקנין לי לחזרה: ערקו פלגא לליש פלגא פרצ' מאל לאחר
מאבד ולא כרשה לרבינו הם דאף כי ערקו הסאר שליש לכותם ולא אמר לו כלום
וגרי רבינו הם לליש פלגא פי' שטולוק כולא לשלשתן ואעפ"ג דשתיק תקצב
ומכאן אומר רבינו הם אם הטיל אם לו מאבד על בני העיר וברחו מקנקן שפטורין
ואין לנו שכשהרין יכולין לדוקקם ליתן מם שאחר לפי הכא לליש פלגא קאמר
דשאר ערקו שלמא דדין הוא לדוקקם אבל על גב דלא מאל לאם שלא
כלום בהכלילם ואף על גב דכבר שדו לחי כלילא וכי תימא הא דקאמר דברוקו
מאום לחין פורעניות בא לעולם שלא בשביל עמי הארץ וידע לחי ערקו כולם שלא
ישאל שלא כלום בשלילא אלא שאחר אין שבוח לומר לשאם שלא ושוב אח"כ תקצג
לשאל שלא ברכה כולם עמי הארץ ואיכו אם מוזו וברים בעיר
בבית שוכה שפיר שקיבלו לתת שאחר שאם שכוחם שכבא אוכה כיון שיבלו לשיבן שלא
מצאתי תשובה לי' שפיר לשאם שכוחם שבא אוכה לשיבה כיון שיבלו לשיבן שלא
שאר לא רבה לכופן לפי שלפי שברי היו שטורין לנמרי לפי' לו שלא ערקו ור' שיב
ולא מבאר בכל הקבלות שאין שלם יכול לשטור עצמו מן שאם בשלמו מן העיר תקצד
לאחרי שבקשיב ושלא מבאר ל"ל די' תוכה שבשאל שלא שאם שלפי שערי
כשתעבדו לל שלא ואלא שלא יהיב כרגא לישתעבד לשלן דיהיב כרגא
לכל שם שיש לו כשתעבד לל שלא ואפילו יברא קולא בשיש כשתעבד כל שלא
ופרק הגוזל בתרא אמר אחי שלא שלא למשקא לשלא לשלא פי כגון
ל' שוקפין בגורן ל' וכיולו הא שוקפין שלקם לביתם ואביאי כמה בגורן הוא
פורש מבת שלא בשביל כולם ואע"ג אמר רבה בר שלמא אמר רבי יהושע בן לוי אין
לך כתם של תבירו ואפילו ליתן לו שלא ארבעה ובר שקא אבר שקא משבח
פרק הגוזל בתרא בראש לפלפלו בראשו אין הוא לגבות מן בשמואל שם ושם
ואזלו עליהם משמע דפי' שכל שם שבתשוב לשלך בתשוב בבר לפרוש את שם
משמע שבתשוב לשלך ומכח תבאי שבתשב שלבר אין לפוטרו שלם שלבר בתשב
שלך לא בתשב ואפי' שם בתשב שלך לא היה שלויי בשעתו שלא על דעת שבשאר'
בשרבו סיבא בידו לכופה שסיה יודע שסיה יכול להוציא שכה שבתשב מן בשמואל שם ושם
שם שפסקו לשם שמטולין שאחר שסה שומדים בשרבו ושלום ינחק בר שמואל
כמה יבא בעיר ויבא כאבי שעיר פי' בינו ברוך שם שחכמה למיירי דוק לומיה תקנא
דשמת ונשלח בעובדת שמקום למקום ונשתבשה שם שכל שלא שבא לדור שם
לשתבשה שם היו כקונה בית לירה שם לבקן בית שרי קול בבאי שלא ומיקו
בירושלמי לשרק קמא לשבא בשבא בני לשאר שלשים יום שרי קול בשבאי בעיר
לקוסה לשאר ד' שלשים לשסות לשאר שנים עשר שלשים לפייסי ולשומיות ובשר
כל שלין לוקיסא לפייסים ולשומיות שנים עשר שלם מי שרי בתן בין לחיטי לשבם
בין לשם וליתן שנים עשר שלשים לירוש בין ליתן שלו שחטין לעניי בעיר בין לשם
שלשלן שם שני קול צריך שני שלשים ומכאן יש לשאול שפין לחייב שלם במקבא
ואין לשטולה עליו שר שנים עשר שלשים שלקמאר לפייסים ולשומיות שנים עשר
שלם ומיומיות סיינו שנים עשר שלשים שלקמאר לפייסים ולשומיות שנים עשר
ואזלים ובגולגלית ובשומיות ובפייסים שלך עליהן ואפי' שכר בית אין לשמוך
לקוסה בם שני כקונה בית לירה שם לבקן בית קול בשבאי בעיר מיד ומיקו
בירושלמי לשרק קמא לשבא בשבא בני לשאר שלשים יום קול בשבאי בעיר
לקוסה לשאר ד' שלשים לשסות לשאר שנים עשר שלשים לפייסי ולשומיות ובשר
כל שלין לוקיסא לפייסים ולשומיות שנים עשר שלם מי שרי בתן בין לחיטי לשבם
בין לשם וליתן שנים עשר שלשים לירוש בין ליתן שלו שחטין לעניי בעיר בין לשם
שלשלן שם שני קול צריך שני שלשים ומכאן יש לשאול שפין לחייב שלם במקבא
ואין לשטולה עליו שר שנים עשר שלשים שלקמאר לפייסים ולשומיות שנים עשר
שלם ומיומיות סיינו שנים עשר שלשים שלקמאר לפייסים ולשומיות שנים עשר
ואזלים ובגולגלית ובשומיות ובפייסים שלך עליהן ואפי' שכר בית אין לשמוך
לקוסה בם שני כקונה בית לירה שם לבקן בית קול בשבאי בעיר מיד ומיקו
בירושלמי לשרק קמא לשבא בשבא בני לשאר שלשים יום קול בשבאי בעיר
לקוסה לשאר ד' שלשים לשסות לשאר שנים עשר שלשים לפייסי ולשומיות ובשר
כל שלין לוקיסא לפייסים ולשומיות שנים עשר שלם מי שרי בתן בין לחיטי לשבם
בין לשם וליתן שנים עשר שלשים לירוש בין ליתן שלו שחטין לעניי בעיר בין לשם
שלשלן שם שני קול צריך שני שלשים ומכאן יש לשאול שפין לחייב שלם במקבא
ואין לשטולה עליו שר שנים עשר שלשים שלקמאר לפייסים ולשומיות שנים עשר
שלם ומיומיות סיינו שנים עשר שלשים שלקמאר לפייסים ולשומיות שנים עשר
ואזלים ובגולגלית ובשומיות ובפייסים שלך עליהן ואפי' שכר בית אין לשמוך

לקוסה בם שני לירה שלקנין מוכיח שלשקו לשסקה שבל בשכירות בית לולי אין
לשבו לשסקה ואין לשייכו: ונם שלמוד מוכיח כן לבל מפייסין לית בתוך
בתים עשר שלם ומסתמא תוך שנים עשר שלם שכיר בית ונם ס"ל ביכא פיוכא ושם
מטעם מכשל שלכא למייבו כשלמרינן בירושלמי נ' מילתים דשם בר' זנם שמרת
מכשל מבטל שלכא פרק הגוזל קמא נבי שמרים ושפנים מכשל סיינו זה לולי כך קבו
וילוש לשמוך של ילו שלכא קבושה וילוש ומכשל מקומות מקומות יש ואין לכוכיח תקנב
מ מן שבשרא זו ושרא לבי שלבילו כין שסיב זה לשוכו לים שבא של עיר נושבת
יושלים שם נריך ליתן מם תוך שנים עשר שלם שם מכשל קבוש שם לאוכם לולי
יולא לפוטרו כשלכן פרק השוכרים שכל כמכשל שמדינה ונרשינן שלא בירושלמי
זאת אומרת שמכשל מבטל שלכא ושמרינן כמי שהיה בנמר לירן שכל בשכיסתן
משלו בי שאתו משל בעל הבית שר' יוסי אומר יכא לשלם לפועלו ולשבולתן
עדי ערב: ופרי ובישן פיכי נוהג לשלמ מכשל בני העיר לוקח שלא לין שכשו
שלמוד לא שי כי שמכשלו לו שמך מן שמקרא ולא מכשל שכשיש שלבל שם שפילו
מכשל שמרים יש לו לשמוך עליו כלשמרינן פרק הגוזל בשרא ולבל שלא יסנו
שמכשל שמכשל ושמכשל שפשים וכפרק קמא לבבא בשרא שמרינן רשמין בני
העיר לשתמת על שמדינה ועל שעשרים ועל שכר שפועלים ולשסיע על קנקן:
כופין לשעות בריח ולבתים כו' תניא בתוספתא כופין בני העיר זה את זה לבנות תקנג
לשם בית שבנסת ולקנות לשם ספר תורה נביאים וכתובים שפשר רבינו מאיר דהו'
בדין לשבנים מורשים ולשלוח לשם נדקה וכן שם לין מכין בעיר ורוצים לשבניר תקנד
מכין שפילו שם הוא עיר שלם לשבניר לא כהוא נם מילי כופין זה את זה לבת תקנה
בתוך שבים כשמסתם שבא יפה בעיר ויכיר כשבני העיר שלבני יום לשתמוני
שלשם מדשים לוקוף שלמא לכופין שבא לנור ליתן שמשם למילי דבדקה מש"ם
שלא בתתיף שמשם מעולם הוא דלין שבופין אותו לשתתף שמשם בשתני
בקברה לשניכם מילדני נרשה ולמי שם לין לשם מכין אלא עם שמעון שבופין תקנו
אותו לו ליסור לו לשבניר לשר בשמקום לשמרינן בתוספתא לבבא בתרא כופין
בני העיר זה את זה לבנות לשם כ"ה ולקמת לשם ס"ת ובשים שבניסים וכתובים שם"א כופין
זה את זה לבל נוכך שלשם שים לשם נור נדול שם שמי כין שמכשל סו בבל תפוצו
הנולם במקום שים לשם ס"ת פשוטה שמכניסין לשלשים את שמכין בימי
שבורים שלין לרבים לנלות לבוסה יכולין לבוסה או ליסור או לשסבי לשר ולמיש תקנז
שם לשם לשקיע בשי שסיש בלן לרבים וספר לרבים ומכתה לרבי יהי שם
שלר אלא שוה ובניש שבת שרבל ומכתש לילך לביתו יכולין לעבב על ידו על תקנח
סיעמיך לשר תתיני שבל שם יש בלא שוה לין לבוסו שיסשר לו שיבב לשר
במקום ולא מייסינן שמא יבטרך לשל שסה לבקני לו יהרעו לוכם לשר תקנט
ונטרכו למתין לשרי שיעבור לשוכם לשם כן לין לבבר סוף כשלמרינן פרק
קמא ליומא בב' מי מייסינן לשוכם לשל שיסינן לשוכם לשרי לו דב ולא על נב
לשיסינן לשבו פ' יוסטין ס"ק לסוטה לשמר בב יכולה לא שלו בלא בעיר שבל
בדרך שר לשיכה תלמא שמא יבטרך לשל לבקני ובמקש לשל שתוף עם שערוש
בעלמא לא מייסינן לבני שלי בעריות לבעריו לשמירו תלא לשם בשבי לשוסשף
בני בלן וספר לרבים לא מסייסינן להעמיד לשר במקומו לו ליסור לילמא יהרע תר
לוכם בשוקה לשר לילמא לשבלי לא מייסינן ושוב לשפילו בלך
לשר לבקני ולשיכו יכול להעמיד עצמו לשסי לבתת ולא נר יך לבתוך שר שיכול
כיון לשקהילו בעשרה כלשמרינן בירושלמי לין פורסין על שמע בפות מי ושם
שקהילו בעשרה ושלבי מקנקן יעמוד ואל כולן הוא אומר ושוכי ס"כלו ושם ילך
עוד לשר מן שקבל ולא יסלרו אלא שעשה שלבים שיעבדים יכירו לשר כ
בשוקפות במקומן זה יהן שבי שסכירות וזה שבילפילו שם לשקר עכי ושקש עשיר
בעשיר לא יבבה ושבל לא יסעט ויהיו בשוק כיון שכל לשר מייב להשלים שמיין
עכי כמו עשיר מי שרוצה לילך נריך להשכיר לפ שמקומו וזכר שהזכי שיעבדים
כמו על שכשרים למילי לפרישית ומה שסלת שם נוכין לפי ממון אלו לפי נפשו כ"ל
דנוכין לפי ממון עשיר לפי עשרו ויפלוך עכי בשעתו תלא לשם לשרי קמא לשרינן
שבבל בקבה כופין אותו לבעות לעיר לבתים וכבית ולשרינן בנמרא בשבן נוכין
לפי ממון כן נוכין ולא לפי נפשות ושלי מילתא למילי למיש לפי שלי שלשים
שולכין אין לעיר למכיין בעיר לשרת לפי שים לשם טורח לשניש ניקן
וממוכם ושוכיתיהם שוף לבר כל לבר שלו כממון ולא בנפשות אין משבחין אלא תר
לפי ממון כי שניש לשרינן קמא שבבל בקבה שיירה שלילכה שלכה במלבר ושמך
עליה ניים לטורפה משבחין לפי ממון ושלום מאיר ברבי ברוך זל: רשמין בכי
שעיר לשסיע על קנקן פל"ת שבשבות מלבת כל טובי העיר וטובי שעיר הוי שבבר
עיר וכל כמוניס ופי' ס"ם טשבה לטובי שעיר הוי בעיר למה שסוכרו כמו נדולי
קדור בכל מקום כמו שנדולי שדור שפקידים שפקר לכל מקום למינהר מילתא
ותקנתא

ותקנתא כך הפקירום הפקר ולא מרלכי אלא משום דמשום הכי הצריכו הכא הצריכו להם על קיבתן הלוקחים אלמא אי לא היכא לכבר הקנו ניכסיהם אבל אם לא הקנו אלא משום דמשום הכי הצריכו הכא לכבר ולקמן בפרק בתי דין הפקר כגון כי היכא דרב אחא אמר לעיל לפקוחי ממוכא בלחיתא בדקא משום דהא לאמר ובמה אל מכבדני וכי תעלה על דעתך וכו׳ היינו אבל זמן מכבדות אין נגזל כמותם אבל אם יש נגזרן גזל כמותן אין היכא דלא הפקר ש אלא משום דאי אמר מכל מקום אין נגזרין אלא משום דמרויח הן אין אלו בין אלו אלא משום דאי אמר מכל מקום אין נגזרין מקנתן שתה ולומר על כך שכלו מאכלן ומילך לא כשכול ושמלתם על דעתי הקפד שכאן לשתות ולבטל מם על סוס ליטרא קרקע כמו על ליטרא משוח אבל מלבושי אין נותנין מם מן הקרקעות ומעמיס רבוה רבו כאלו כיסין לשתות וכל משהו לפניהן ולא שכנסום לבם לאמרי דשמין נכי שיעור להפסיד על קיבתן הייתי קיבתן שכנסו כבר מקודם לכן נכי מימי קדם לו שכן אבמן כשין לתקן תקנות מדעת כולם כי היכו טבחי לתתו לקמיה לבית לפתחו לכלי שלו מדעת כולם ולקי משהו לן לבקשיימו שלשים ולף על גב לבית כלי שלו מתנו ונרא טפי מלמכתא לכל לאו לאו כלי הוא לבא ולאי מבחי בשלמא לקי לבקשי כמילי לבית כמילי רוחא לבא לבאי כמו לבאי מילי דקני נאמר נמקני בשלמא לפרק שנותנים מתנה שמור שכר לו כשלמא ולפילו בשלשים שבשלמא לבפק עליה קלא לבית כמשמע מהימן הו נאמר ומשכבר בפשים מבל מדעת כולן כמילי לבית רוחא לבאי ולבאי לבאי לא מיבדר מילתא היא לין לעשות תקנה לעצמה שלא בתורה וכי מוכח בתשובת רבינו יוסף טוב ועוד יש להביא ראיה לדבר מכאן שהיו לוקחים מי סוס לרב ז״ל ואם אמר לא יבוא ונאמר לם רוב בקבל מסכימין על שלא יבוא ולא יכנס קולר בלוי נבוחריהן ורצוי לשם לעשות על עניים לפי שעניים בשם רוצים נם רצוי לבבר בפירקין לשם לו לכי בשלמא נזור תשובתא לא לוקמוה לרבי יוחנן ועל מי לית ליה לרבי יוחנן ושם לא קבילן מאי נאמר ליה בתריסו נרבינהו ניה לשתות לשם לי סוס ידיעה לשן שום נשתו ואהדרבתי לפר לפי שום מדבתי שלומר לשם לתני לשלין בני שעיר לקיים הבשם ולשמיע על קיבתן ש״מ שכולן מילתו יפה והוא שעשם ונזוב עבר הקניגא לומיה לשני תרי טבחי בבל בלא לשהו לא שלימי לעשו לשקר בית דין לשפר לא שייך שכאן כך היה לומר ר׳ הזקן ממלן ואלו אמר לשר היה עם לבני בתקנתי על לאבי בשורי ורבינו שם פלוני בשל בספר שיטר ובשתה בלשון שבשלו רבינו יהודה נרבי קלונימום ו״ש נרבי מרלכי כי לשון תקף שם בל בקבל לרין ונהיה מתשעה בלבר ובתנו בשין לבני ר״ת ושוף בתובה בתנו ולאי שם לשון נבדל לשלי הוא ובקבל עשו תקנה שלא לקבל שבועה מפני הקנאה בקבל יתכן לכוף רשלון לתקנתם אבל אם לא לשלי למה יצלבהו מן הסולמה ומה שלומרים לשם בקבל שבועה בפניה ס היכא הולשם בעניני שלא לבלבן שמיכא שמר לשם לפי לבדין ושוב שם בעלי דינין בל ומן שלא נתנו שם ולוך יעידו עליו ובתניא בני שעיר שנינה לשם ספר תורה אין לכין לותו בלויכי על לותה בעל ובל מימה לשם לפי שהיו בני שעיר שונאים לישראל ומקנאים להם ומבזים להם ספר תורה ומחללים אותו ומשליכים אותו בבזיון ומפני כך תקנו שיהו קורין בו בשבת שני וחמישי ושלשה בני אדם עולים ואחד מהם קורא בו ומפטיר בנביא ואחד מהם מתרגם אותו בלשון ארמי כדי שיבינו העם מה שקורין בו ומפני מה תקנו שיהו קורין בו בשבת שני וחמישי שבשני בשבת היו יושבים בבתי דינות ובחמישי היו באים לעיר לקנות צרכיהם לשבת ומפני מה תקנו שיהו קורין בו בשלשה בני אדם שלא יבטל השוק שהיו עומדים בו ומפני מה תקנו שיהו קורין בו בשבת שחרית שלא יבטל בעל הבית מפרנסתו ומפני מה תקנו שיהו קורין בו בשבת מנחה שלא יבטל בעל הבית מסעוד

מי אמרי׳ לעמתן אכל מכיון שבעלי ליה נבעלי מיהא שירבו אקבל יבמו כיבמות
אקבל כדפריש׳ ונדולם מון כרקא לי אפילו נפוין לים הודיע כבר לקבל פסוף
תרנ כגון כך וכך ליתא כיון נבעלי לעבייה שבעיר ובא בעבי אפילו הוא נופים לא מצי
לעבוכי לעבמו ולמיים הלי מילתא לעלי לממרינן בערכין פרק המקדיש בבהן
מקדיש פלא מרמו ובפרק הנוחל קמא לעמוה מה תלמוד לומר מכיון פלא
ניעלא לכהנים ביוכל ונלא אמר מן הכהנים מכיון פלא יאמר הוחיל וניעלא
לכהנים ביוכל ורבי הוא אמת ידי אמא אלי ודין הוא בכל לאמרים לבי זוכא בפלי
לא שכן כו׳ עד יוכלא מקמת ידו ומקבלה לכל לאמין הכהנים: הכא במי
כיון שאמר בפני אקבל לבי כוזר ליתא ליה הנבעלין כך וכך לעבמי אעיר לון כך וכך
לעבמי אעבוה פוה ליה כלאו מטו ליה נבעלי אלא מבי למכזר לבן יל עבמי לבן יום
גמ לכופו לקיים כלרו שכזר ליתא ליה נבעלי לאחר שבייס לאטו משום לעבמי
הוא לא יקיים כלרו ואוכל הא לאמרינן לא אקלקט לעבמי לאזהיר עבמי על אלו ולא
מבי למימר בשל אמרים לבי זוכא בשלי לכל שכן ואבי אמרינן בשא מבישא אשוכר
לא אפועל למחכא לשלים ולרבים לא יאקלט נמו לאחרין ואפ לעבמי אמרים מעשר
עבי אלא מבי לעבכא בי הוא לא יבא ידי חיוביה כל שכן ואבי אמרינן בשא מבישא
אין לבנוי כל זכייה טפי מבעלי אמרים אלא אלו בשעת הנבעלי ואקבל אלעתא בשלשה נבנית
תרנ דילמא יבא לבעלי אמרים קופא של בלקא נבנית בשנים ומחלקת בשלשה נבנית
בשנים מפני שאין עושין שדרות על הנכרי פחות משנים שמשכנין על הבלקא
ומחלקת בשלשה דוקא מפני שהוא כדיבי ממונות שבני לעיין ולאחת לכל אם כפי
תרנא שטיפולים בתלויין בודוקא שרי וא הוא אלא אלו בשעת הנבעלי ואיכא ר׳ לאפין על הקופא וכ׳
לעשותו נזכר מפייש ליה לרבי אבוכא לאמר משפא ואיכא ר׳ לאפין נבעלי שלא יכול לאחר
לאפין לנבי ליממלא כאר למר שילוך מוקמינן אי לאפין נבעלי שלא יכול לאחר
כמי מיימין ובלבד שיהא שוה שוים לפי הלו משום לליה לן בדלימו כרבי
תרנב אבוכא בן תרלינן מיסו ניכוזלמי מוכא לאפין מעמידין פמו משלשה ומוכ׳ כמי לאפין
מעמידין אפי לפי כשהיא לפרק בפרא לפיפא ירוזלמי רבי אלעזר בשם רבא אין
מעמידין פרבנין פחות משלשה אי נבעלי של נבלה לא אמי ליבי ממונות כנ׳ ליבי
בפחות לא מכן ופריך ויפין עשרים ושלשה אי הוחיל ובליבי בפחות יהיו כ״ב כמו
ליבי בפחות ומכיון על דהוא מכמית לאחין שוא יפכן אי כלומר מן הדין היה צריך
עשרים ושלשה אלא אפי שמעמידין לא היו יכולין להקבקן על שיהא בעבי מפקבן לכך
אמר שלשה כמו ליבי ממונות אבל אבי לא אמר רבי יוסי בר בון אין מעמידין כ׳
לאחין פרבנין פירוש נבעלי נבלה רבי יוסי בר אבין אמר אין מן הדין ואמר לא שמשה
בעלי פלוני לאשה פלונית ופרבנין שכי לאחין פרבנין שילוך נכון הדבר
תרנג לפשעיל שלשה נבעלי נבלה בשלשה בירוזלמי ובלבד שלא יהא בהן בעלי מומין
תרנד כהנו כבל המקומות לפשעיל נבעלי אמר: שלש שבעבור שבעים בו למומין נבעלי
של נבלה יש לו לקבל על עשרה לפיות נבעלי בשלמינן בירוזלמי דבעא קמיה
דפיפא רבי יוסי שלל לבפרין בשא אוקי עלייהן פרבנין פירוש נבעלי נבלה ולא
קבילו עלייהן שלל ואמר קומיהן בן בוטי ממונא של הפקיע ומה זה שקנתמא על
הפתילות זכה לממונא מנדולי הדור אתה שקנתמיקה של פני בפסוק לא כל שכן
ר׳ אני כל הוא מקים פרבנין כי׳ נבעלי נבלה הוא מעשים להן תוריך לומ׳ כל פרים
תרנה מתורה ניתנה שבשלש בי מלבים יתלבו מבלתי שלש שהוא נבעלי נבלה לא שעניה
יתפרנסו אין לו לאוכל כי יוא טוב הוא לו מה שמברבין לותו כי יוא זכותו נדול בשל
בירוזלמי ר׳ ר׳ לעזר הוא פרנם בי נבעלי נבלה אד זמן נתת לבי אמר לון ליכא
אנרא טוב ר׳ לון מתי עבדיתון ר׳ לתא אד היא אכלין ונתיון ובלי עלך ר׳ לית לך
אנרא טוב לתא ויתיב קניינו אמ לון מתי עבדיתון ר׳ לתא אד היא אכלין ונתיון
ואקלוך אמר לון בדין ליכא אנרא טב הדי לתא רופא כשברכוהו לא היא שמא
ובשפרכוהו היא שמא מפני שמקבל שכר נדול יותר: שדרות הוא אלא שבעי
תרנו הא דאמרי אבוכא בי אמי לבעלי נבעלי כך וכך אלעזר בי אמי לבעלי נבעלי כך וכך
לעוך כים של נבלה כאמן בלא שבועה אך לא אמר שיסלקנו וכיון דכך הוא דרך
הנבעלי שכא מלוים להוך כים של נבלה אד היא ואלעזר דכבי
מוקמינן לשם דרשאין בני העיר לעשות קופא תחתו ואפ לעשמיל הנבעלים
להאמינן וכן משמע שדרוקא הוא אלא אבי הא אמרי מפיפי אפילו יוקיר אף
על פי שאינו ממכון על נבלה בשעת מכל מקום נאמן: כי הא דרבא
תרנז מכייש לרב כהן בר אמי ואפיק מיניה מרבא מאות זוז לנבלה פרט בהרוים
בעלמא עוד ממנו בשם רבא לעל ידי תבעי היא מדשת כולם מעיקר אי עי כלי
תרנח שמל הרב רבי יוסף לאפלי יבמה בלרבי שמעון על הנבלה שפוסקין בני
סעיר ואין יחידים ממרבים על דעת רבים ולא אמרו: ואמי מכאת
שכאב רגינו שמשים בשם רגינו יוסף טא אין מעמין על הנבלה לפילו למבוא

תרלב לגלל מורעים לגבולי שכנתנו פרק שלישי לשכנתו אמר מוכח שפתיך תשמור
אין לי אלא שכונתי בספתיו גמר בלבו מניין תלמוד לומר כל כליך לב אלא נבי
כותר לשכיח קרקן כתיב הילפן מכל כליך לב דשיבא דגמר בלבו כלר לו כלשכ
לקרקן שחייב לשכיח אף על פי אלא כונתי בפיו ולא פירש מקדש פריך שמואל
דתלמוד הקדשים ותרומה מה להלן שכן יכול במשכנו הילכך מכלן בפה
בשכונת הגבולין תלמוד לומר כל כליך חייב כאלו כונתי בפיו ואף על גב
דפרק שלישי לשכונות תלמוד לומר לשוי תרומה וקדשים שכי בתוכן שכלים כלא יהין
מלמדין אלא בשכונת לשכת בקרקע כגדרים ונדבות למוד הילכך גמל בלבו ליתן
בקרקע חייב כאלו כונתי בפיו פרק קמא לשכירות הכו דכתן שמואל אלא לשכת בקרקע
על אלא בפה ליל הבגדי מותר לשכונתי משכנתא ליל בגדי אסור לשכונתי ליכי
ואף רבי יהודי ורבי יוסי לשפה לשו לשכיים לכתב לשתכתי
מעשי ומייתי לה ונסיים לפרק קמא לשכיר בתרא דתנן כתבו קופה לשכני שיר
תרלג תמותי לשכני כל אלא ואסתם כני שיר לשכונת קופה תמותי לשלקה לשכני עולם
אם יהיו עליהם ותמותי קופה ושכונתי למי שיבא אלא בני שיר ולאי רשתין
מכל בגדי בשכנתי קופה לו תמותי ליכו רשאי לשכונת לשכר מכוח ואם
לשכני שיר רשתין לשכונת לשכר מכוח מכל לא לשכר לשכונת ונסיים לפרי המקבל
לשמר שהם מבנת פוריס לפוריס ואין מלקלקין בשכר ואין שכני רשאי לשכונת
אפי אפילו רשותא לשכלה אלא אם כן שתנה בשעת שכני שיר לשמעת לוקח
לפוריס מכל לשמר מכוח לא שהיכן לוקח בגדי כיון שבנת מבנת פוריס אין בני
שיר יכולין לשכונתי לשכוח שמר וכן אם בנה לשני שיר אין יכול בגדי לשכונת
ואיתן לשכני עיר לאחרת מכל בני שיר יכולין לשכונת מבנת פוריס לא ומכל שיפ
לשכר מכוח דומי לקופה ותמותי שרשתין שני שיר לשכונתן לשכר מכוח ניכנו
ואם שאין שכני שיר לשכונת מבנת פוריס לשני עיר לאחרת לשכר מכוח פרק המקבל
ולא יקח אפי לשכלה אם כן שתנה בשעת שכני שיר לשמעת לוקח בגדי אין
לפוריס מכל לשמר מכוח לא שהיכן לוקח בגדי כיון שבנת מבנת פוריס אין בני
שיר יכולין לשכונתי לשכוח שמר וכן אם בנה לשני שיר אין יכול בגדי לשכונת
ואיתן לשכני עיר לאחרת מכל בני שיר יכולין לשכונת מבנת פוריס לא ומכל שיפ
לשכר מכוח דומי לקופה ותמותי שרשתין שני שיר לשכונתן לשכר מכוח ניכנו
ואם שאין שכני שיר לשכונת מבנת פוריס לשני עיר לאחרת לשכר מכוח פרק המקבל
ולא יקח אפי לשכלה אלא אם כן שתנה בשעת שכני שיר לשמעת לוקח בגדי אין
תרלד לשכר מכוח מוכר לשמרה פרק קמא לשכירות הכו דכתן שמואל אלא לשכת בקרקע שכני
אין בגבולים יכולין לשכונתי אפילו לשכר מכוח אלא בני שיר יכולי ולשכונתי לשכוח
רוצה לשכנים ואפילו לשכיבא שכונתי מן בקרקע לכל שכיבא פי רבי מכוח
לשכר כיון אין מתנה עליהם כשכונתן שני שיר בקרקע שיהם עומין על שעת
תרלה שיעבו בגבולים כל אם שיבו פרק קמא לשכירות הכו דכתן שמואל אלא לשכת בקרקע שמכר
לו כר לשכ לשכר לשכונתי אי דרכיך לומר שכבר בשעת כתן ובלוקח
בשכ לאי לא הלוקח כתן אפילו לשכר הרשות מותר לשכר לקיימו לן כרב
לשמר פרק בגמר שדין מומחה לאו מילתא היא ומחזירין אחריו לילך אפי שכתבו
לשכ לא טבר מן המלוה בתבתו וברכתו לוקח לשיבא תרבי וכרב אלא לשמר
תרלו סובר לשומכי למיבר בית בשלין שני למיבר בית זוזי ונתי לשכנדר אינו יכול
לשובר בו ולשבבו לשבנות משקבתו לשלוקח בו לשכ לשבשה בדר ולאי מיבעי ליה
לקיומי כלרו ולמיבעי לשכ משכבתו לשכ לשאי שבשר לשכונת אפילו לשכר רשות
לשכונת אפילו לשכר מכוח לשמר לשכונתי לשכר הרשות אבל לשכר מכוח מותר
לשכונת אפילו לשכר מכוח לשמר לשכונתי מיבא לוקח בגבי הקמיים קדושה לשמר פרק
תרלו בגמר הדין מעלין בקדושה ולא מורידין לשכי הקמיים מכוח מעשה בי דין
מקבת שכשיו לשקדש בשת מותו לימים ירדו קרובין משכבשים ונדולים שו לומרי
שם ליתן לוקח בקדש לקרובי שירדו משכבשים לקבי פרק שם מעלין שרי שלך
בגו למלוכת שם ושמש שמת בגו ושמש וכן כל שכשין לשאלי לשכ כא שכו מקבתו
מקבת רבי שמעון בן מכשיל לומר לא מקבתו מקבת בילו ידע שכשו קיי לא
היה כוקב לשאלים ולומר רב בשמן בלב כר שמעון בן מכשיל לאולי בתר לומרים
אלמא דכתי שכשיל שכשו לומרי לשתים שאילו ידע שירדו קרובין משכבשים
לא היה מניח קרובין ונוקבן לשאלים שילכך יבניין לקרובין וים נדולים שאלים
שלוקים עליהם לשרבם לומדין לשתים שאילו שם היה יודע שתיתין לירל
משכבשין הוה יהיב בקדש לשבשים למילי הוה טבמא לשכ אלא שאר כיכי לשיבוי
ליה כשרם ולכך לשבני בקדש והשתא לקרובין שבשים ימכא מלבשת מכוח
לשמרו וימתין עד שירדו משכבשים ועד לותו זמן יהא כיצד אלא ולאי הוה
בשהוא שבשת עשירים הוו אין לא בשתה בקדש אלא בשאר שבשים ועוד הוו
תרלז מבשין רשים שפרק הגוזל קמא לשמר שבשים משכבר שאי לשאו מכשר
כיצד שיהיה לשבשים שבשים ועד לשאו שבשת שבשרם ואל
מבשין שמין שבקדש כ לשבשים בקדש ולשאר שבשרם שבשוזין אלא לא רבם
לשבשוזר לשבשים אלא לשבשים לשבשים לשבשים לשבשים לשבשים לשבשים
לשבשים לשבשים לשבשים לשבשים לשבשים לשבשים לשבשים לשבשים לשבשים

כי בולעי יתמה ונם מין נוקמין ליתה לחבר עיר כי מין נדקה זו נמי מכח לוקח
עיר אלא מכח קח ומוכר היכך מוליכין הנדקה מלה לייסוריהם ועושים כה
כרצונם וכ"ש עיר שלין בה מכח שהעבק בנרבי נבור אלא נבתים שלי עובדים
בקורה קדיר שיולך נדקתו ממו כביתו ואם לקנות בתוכ"ד לא הנזל אלומר הכי
ק' ליכר כ"ש מ"ש לנה יתן לנה הרגיל בו ואם רגיל בעבדים יתן לעבדים
אלומר הכי ק' ליכר לעבדים יתנו לעבדי לוקח אעיר אלא מאי אמר לעבדי מן לבעו כל יכר
בן שלוכל מכל מבי ובכר הלוכל מכל רבו קונה וכותן כרום לעבדי מן לבעו כל
לוכלו ומיהו פוסק מכוס גוזל שכך כתבו בעלי בתי כר בעבדי אלא נדקה לוכלו
לוק כעיר בנין אלוק כר בלוק בעי ולא תיקשי לעבדי לקתני כשכר פוזרי מביאין
קמ"ו לוקח עשכה ומפרנסין כה עבדי עירים ובכריית לכן אזלא מנקת' לוכלי כוכבים
אבל ב"ם מיכם רשלין ליתן מכל לכוכבים לבן בעל הבית ולא לעבדו ולא לשלוחו
אע"ב כשלו רשות מבעל הבית מיבעי ליה אלא מיבעי ליה לרשות ולבעל הבית ומש
לאחרי פרנסתו על שכניו ר' זוז ובקבו שכוסף ולוקח מסיב לו לא רחמו עלי ולא
כדי לפרנס בני ביתי ולא לפרוע חובי ושלוכ לר לחבי העולי ובטרו לתרוץ בתוכ
לפיכך מעשר עבי אין פורעין ממנו מלוה וחובו ואין מעלין ממנו נמולין ואין
פורעין ממנו שבועין: ובביא שמשה מייבו שנדקה מיכה אלא כמשכה בשלמא ובין
לכוכבים לשלוחים לוכלין ברבין ביה מייבי לה לא מיכה שכוכן בבי ע"א אלא ומ
לבעל חוכך בהן כלוכ לאוכ"כ להפקיעו מידי שיעבוד ושמי לאין קנין לעבד
אלא בעלה פ"ק דקדושין לאר בהו בעשה מלוה שבעל הבית נקר נזלן ולא דקתני בתוספת
לעבד הכותן לרבו לעבי לקנות בו חלוק לא יקח בו טלית פליני נבגן עליה פרק
הלוכלין ובפ' המקבל לשיא בהו בעשה מלוה שבעל הבית נקר נזלן ולא דקתני
בנדקה דקתני ריש פ"ב שלוח עשות לחבירו ליקח בהן פירות ולקח מהן כלים לאור
מבני מבוכרין דשכתו של בעל הבית ואע"ג דאוקמוה לה לקח לעבד אלא מנבת
פרות מין מוכרין בו אא בעבד עשות מוכרין עד אלא ניתה לגזברין דעבד לקח
לעבד הכותן לרבו אא בעבד עשות מוכרין עד אלא ניתה לגזברין דעבד לקח
בגזברין דאוקמוה כמי פ"ק דערכין ובתוספ' לעבד כולהו מיירי שאין בעבדים מי
לעבדן כן דאוקמוה כמי פ"ק דערכין ובתוספ' לעבד כולהו מיירי שאין בעבדים מי
בגזברין דשאין לעבדים אבל מוכרים לו ליל העבדים קרי בן בעבד בעבדים קולל ויב"ל
המוכר ילדו בניס ס"ק ובתוס' ולשאיים אמר ר"ם עבדים שהיס עובר מוכרו לאוקי
ובעבד מוכל לקט שכח ופיאה ומעשר עבי ובשביעית לביתו ושלם ובמיים לוס
עבי היס בעוכה שהם פי' ומיהו עבד לעבי לשלם בידו לאמר לאר ליתן לאכילו מוכרו
מוכר לאוכר לאוכר בן בלא לתיימא לעבדי אבל לעבדי בשעה כלא פי' היו כבוד
לבלוה ולאוכר לאוכר בן ומיהו לאמרינן בירוש רב הוא מוכרו לבעבדים כדיכי לאוכר
לך אב ליכר לפלוני אי שתיר הוא ת"ש לי אי עבי הוא לא תשלוך בי בלאוכר
אם עשיר הוא שלם שאמרתי לך ליתן לו ליכר תקייעין בי אלא תן לו כי אינו יכול לשוכר
לו שמא לאוכר כי אבל אם עבי הוא לא תקייעין בי אלא תן לו כי אינו יכול לשוכר
מפני שהוא כבר ולוקח פיס בידו בשעת כבר שכר אי ליתן לבדקה אז הוא
כבר ולא אבי היה אבל אינו אלא מין בידו כפי אם שכר כר שלין לבדקה אל עליו ואע"
לאוכר ורוצים אם שור שנגח ל"ם בני הרוג נברא דקתני ליה לאבעים אלא רב טוכי
בר רב אחבה לקמיה דרב יוסף הוא דתנן אתקוצ הוא לתני לו אלא אלוה בורי
בכן אם אלוה אבעים אבי אם שמא אין לומה כי בהני נוזל בעבדים הוא דכ"ש לא
יתן לכם עוד ואכתי אבעים הוא נזל בעבדים הוא אימו נוזל בזה בעבדים
לאם נתן לו בה חייב ליתן נם לאחרים ואם אחרת את אחבה שעה אחבה
אחבה לאחרים אין בזה נזל ונם לקט שכחה ופיאה של עבדים הוא אבל אעשות שהוא
אבל לוכל של עבדים והשיב דוקא אי אשיבו לך אבל עבדים הוא נוזל בעבדים שהרי
אוקמוה ב"ש שנתן לו לא יתן לעבדים אחרים שלומר לכך בתני אחבה
בלקט נוזל לוס שמא אחרת אי שיש לוכל לאוכר בזה אלא לומר בזה בעבדים
הכל לפי פרנסתו ופרנסת בני ביתו לבא לאוכר לבא מלפין יין והיו כופלין ל' אחות
וזו לפי שהוא רגיל ואיתו אם הוא יחיד לבא אפילו אי שיש לו מזון ב'
בעזקת לא יטול מן התחתונה ושלום אחרים כרבי יצחק ולר יוחנן אוקי בשלא
ולא ורחמה בעבדי דוקא אין חילוק בין לקט שכחה ופיאה ומעשר עבי לשאר נדקה
דהא אמרינן מעשר בקלמיד ס"ה שיש לו אר זו שמא רבי ואמר אבת פרוסין כנשה כה

גדולה אחת הוסף דרבנן ושלמיה לר' זו שמא רבי ואמר אבת פרוסין כנשה כה

ס"ל לשל מרבנן ול אפשיה אזל והשבוה יבא ליה רבי הבוא אחבה לא לאחבה למי
שים לו ר' זו לא יטול מכים של נדקה ובכל לפי פרנסתו ופרנס בני ביתו כפרי
רבי אפרים רבינו יהודה בר' קלונימוס היה אחבה אלא כוכל למדקדקים קולל תרנ"ד
להניח תרף לביתו ובקבו לו ר' זו בעיר ל"ם בריך לשזור לבתו ולבניו ולבניתו קולל
ום לו בבר ר' ואיתו דשלי ליטול יתר ולאחה כלות הוא אחה יו"ט עד שיבוי
לו ר' וכן יקוזר בלילה וניטו הר' שלמה כהן היה אומר בבשלמה נולה לאר מרחק
לנורך פרנסתו ופרנסת בניתו כל זמן שלא יקוזר לביתו הוי בעשה ובשם ר"ת
בקבלה יבקש מוכל ובר אחה בעבדי אלא בשכר לילך למרחק בעבד ר"ת תרנ"ה
להרחיק הוי בעשה: ס"ב בשלה כל מי שלוכל ושותל ואיתו שותל אינו מת מן תרנ"ו
הזקוק על מיבטל לבריות וכל מי שהוא בריך ליטול ואיתו שותל מן הנדקה אינו
נפטר מן הזקוק על שיבטלם לאבי אחבה ואל לאמר בעבד אלא יבטה בשכר ובשם ר"ת
ס מבטחו ובו' ירוש לר' חייא בשם ר' אבינא כל מי שבריך ליטול ואיתו שותל אבי זה תרנ"ז
שוכר לחים ושלח לבקש עליו על בפנו לא הם ב"ם על אבי אבי אמא לשליח לאחבי
ול לשאיים בשלין יכול לשפיק במעשה ידיו ומכנף שבחו נקוי רעיס ומקבלין
בשמחה אין שלוחין לבטל שליחות ואיתו שלוח לבטל שליחות ואיתו שלוח אלא
לאבי אחבה ואיתו שלוח לבטל שליחות ואיתו שלוח אלא לאבי אחבה ואיתו שלוח
ס מבטחו בשיב ר' שבדיה בעיר בשבת ולא אבי אחבה בשבת ואיתו שלוח לבטל
לבקש לבניו ולבניתו ולאוכר לבניו ולבניתו שלוח לבטל שליחות ואיתו שלוח
בעיר בריך ושוב מבקש שכיבו מאיר משם שיעשו לפירוש פניתי לא שמיע
כאן אלא בשלשה שנים לפני פניתי אבי מבני מעבירין שלוח: ושלוח מאיר
בריך ושוב מבקש שכיבו מאיר משם שיעשו לפירוש פניתי לא שמיע
בתוכיאתם מבקין יש ללמוד בלא שהם רשאין בקשו מן שלוחותיו ובא שמעון שכבו
לבבות לבני בקשו ושלוחו יכול רשאין לבבות עליו שלוחות שיכול לוס ר' שמעון לאוכר
ולפוקחים ושני מילי בירך בשמעון ובריך לברוחין מרבע שמות וכן בשבת וכן

תרנ"ז

תרנ"ח

תרנ"ט

תרס

תרס"א

תרס"ב

תרס"ג

תרס"ד

ד"ה כדלקמן דאמר רבא לפני רבי חייא ור"ל נתנה ונתקה ינצו ונתקו ופ"ש
ג"כ כתב"ה ראובן לנתקום לפלוני לפ פירק פנימי כמי שכרי לפ כדלקמ' פ"ק ופ"ש פרק
ראובן על שכנה שמן בפנין שהוא שמעון בפני ראובן שכל ראובן שפך בשעת
פוקה לפלוני הרב כמי שמעון מיירי שהפקה שמעון בפני ראובן שכל ראובן שפך בשעת

תרס יכול לחזור לפקום פה לפ פירק פנימי: מכר שהקונה כו רבים פ"ק דקלקלו וכמו
שהוזיקו כרשות תתם שכל פה כתים מתחלם שלא ברשות להקונה כשם שאמר פ'
המוכר ליקוט פירות ולוקבי: חלק פשוט וחלק כבורה ויבניה לפ שאמר כבנפק'
לן ס"ם מחלק מלכתיב כי פי שני חלקים חלק פשוט לחלק כבורה ואת לב לאמר
כגון זה כיפין על מדת סדום לפה לא עשה כך מיבעי ליה ואמר רבי

תרס לפי שלא נתן לו הכתוב כח אלא כך אמרו חכמים ראובן שכי לחבין ולא שכי לחבין ואמר
לפת לפה שלקט כיצד כתב ר"מ דזיתין לפפילו תרי מנו למיכפיכו לפיך תרי
למיכב שכי שלקט כיצד לפה שכרש כגון תרי דאתו מכח אל למיכפיכו לפרי
דאתו מכח תרי למיכב מ נכרש בילהו כשלי שלי שפיר ו"ש לפ שכרשין שיטרש
דיקר אלא ייהו ולשקול ליפו לפה מיכרש בעל כרחם כדאיתא בכתובות נפי לפה
דאתי מכח ד' לפי שלקט שלקט ואי לפ שכרשין שלקט לפה מיכרש לפי שלקט שלקט ואי לפ
שכרשין כיצד שלא מרוח שכבר נשלקט שלקט שלקט לפי פ"ק דקלק ר"ש
שכרשין כו' ולא אבי יוסף לפה מיכר הכי כמי שכרשין

אלא פשיטא הוא דאמר כדפרישית ואפ"ה כך יאמר רבינו לשמעון גוד
ואקנה רבית שלי לו לגוד ואקנה שלשה רבעיות שלך: טול אתה שיעור ואני
פשוט כו' פשיטא כדפרישית לאמר אין שומעין לו וכן פשיט המיימוני ז"ל
כיון דאמר טול אתה שיעור אלא נוגד לו לגוד כיון דלא זכין מידי
דמזי אלא דבר מושט דלא מזי לדידיה ואפ"ה לאמר לא שומעין לו קיימינן
דוקא ובעל העיטו פשיט דאפילו כיון דלא מכר ואפ"ה שליבים דרשב"ג לו
כדאמי ליה ליוקא לאמיקא משום דיכול לגוד לו לגוד ואפ"ה לא למסקנא דשמיר
ליה ליכא לגוד לו לגוד אם כן לפקא קמא שומעין לו מצד דיכול לגוד לו לגוד
וכתב רבינו מאיר דהלכה כר"ש כיון דקא מתמה עלמודא מעיקרא דקאמר היכי
דאמי ליה ליוקא כדקתני ר"ש דרשב"ג אם כן לא מצינו לית טעמא דשמיר
פשט הלכה למעיקרא דאמר יכול יכיל מאן דאמר לא אמר ליה ליכא לגוד
לו לגוד אלא ליכא לכל חד מינייהו ואפילפלי מולק ורבינו
יוסף כתב נראה ליכא כרב אלפס וכתבי הקדש אף על פי שמניחם רובים לא
יפלוקו אם הוא ככרך לאו אמרי בתבי הקדש מי בשתי כריכו מולקים אם
מניחם רובים אבל אין לאו יכול לבוא את מניחו לחלוק ולשלוח בדמים אם כרך
לאו טוב משכילו וכן כל הדברים שתרגימו בריבו לפלי ובריבי לפלי נכנס ליה
ליכא לגוד לו לגוד אלא דוקא שאמר גוד שקה סבל או לכי לגוד כבל כלמשקי
כתבו תרי למשקה אלא ידעה לפלי ובטל ואל ידעה למישב' כישתקלי ומשיק
שאמי הכא לפלי בריך לפלי וכן ירושלמי אמר רבי יהושע בן קרחה הלכי ודברי
דיומים אם אינו רוצה לחלק אמר גוד או לגוד אבל הלכים ומולקין מולקין ודבי
עקיבא אומר אפילו הלכים ומולקין כמי אין מולקין משום שלין מולקין מתעשרי'
כלם וגורסין בלי"ם וכרך לאחד אין מולקין משום כזיון כיון שמוכיחין לב' בשביל
החלוק לאבל אלא ב' אם כן לחתו אותך ואין כו משום כזיון בני' ודוקא ספרים
שאמרו כאיין בספר ובגלגלין יחד הוא לפיכך כזיון לחלוק אבל בשאר שאמר
קוסרים הספרים בקונטו ליכא נזיון וכן משמע מתוך פי' רש"י שכזיבר ספרי'
וכתב היה מצטרף כך לאחר שמעון ואם שכבי יוסף ואיה לפי מקרא
שבאלה בירושלם ורבו לחלוק אחקרא ובשתפקו אם בלבד זה ליכא משום כזיון
ולבעוף שקורו לחלוק וחלקו קוקוטרס אלא קוקוטרס אחד המחיים כו כרך אחד
שמעון כתוב כו בשופו וקוקוטרס שתחתיו כגד שבני מחיים כו יוסף ואפילו גורל
על שמעון ועוגל על יוסף על יוסף: מדכיך אלם תורה כביאים
וכתובים כל דברי הני מאיר ואף על גב דלי אפשר שלא יניח בתחים כביאים על
תורה ובמגלה פרק בתרא משמע לאסוקי ה"מ שהי כריכות אבל כריכה אחת
היכא נמי: רבי יהודה אמר תורה בפני עצמו לא מפני שיניחה בה על זה לפי
כביאים על גב כתובים וכתובים על גב כביאים לא אפשר לפי אלא היינו טעמא
שלא ירד לסוף כל תורה אי אפשר בכביאים ואי בכתובים לפי שאין בהם
כן פרי' ואי אפשר מה שאין כן בכביאים שכל יחד לפי ק"ל ורבי יהודה אלמא כרבי
יהודה ואף על פי שכן בכביאים אם כן בכתובים היה לנו לפשוט: מתן כיון מותם ומותם
אלמא משיטין ומתחיל מלמעלה ומסיים מלמטה ואין צריך לפשוט אותם אחרי
אלא דוקא כיון שכיון לכתוב ליכא טעמא אפילו אחד אחרון אבל בין מותם
לאותם לא וכן כיון פרשה לפרשה צריך להניח ליה על גב דמסיי בסוף פרשה
בסוף שורה אחרת ואפילו בסוף עמוד ובספר ספרים כדי לעשות היקף בתחלתן
ובסופן כדי לגוד עמוד לתחלתו דוקא בגלגל ורבי שמעון סיר לפי כלן יחד בגלגלין
שתחלתן לסופו כדי שתהא תורה מכביים וכתובים וכתובים מכתובין וכריך לעשות
עמוד שתחלתו וכדי פיקיף בסופו:

סליק פרקא

קרפא **לא** יקפור לפי בכל כדי ליכא בהו חיא משמע שצריך לרחקה משום
מקוכתא ותימה לרי לפי לאמר בגמר כל מרא ומרא קא מרפית
לפרשתי ויש לומר לפי לאו משום מקוכתא לא היא צריך להרחיק
שלפי שהיום ושר"ה לפסולו רבי יוסי מוקם בכל הרחקו לחמרי לבד מקני דפליג
בהרחם תדע שלפי צריך לפרך לרישא לימא מתניתין לפי כרבי יוסי ואף על גב
דרחם מקני לפי כרבי יוסי מי ניחא לפי כרבי יוסי ופי' רבינו מאיר
חיא לפי קניני יש להרחיק שלפי שהיום מלפנין בכרחם בכוכבים וכן משמע

מל פריך מפרים תיפוק לי משום זרעים תיפוק לי משום חיא שלמא כיון דצריך
להסקות שבת שלפי קניני חיא תדיר יש להרחיק מרחיקין את הספלגין כו' מכל
מקום אות להטמין בהן חמין לשבת אי משום שלין מוסיפי' בכל אי משום שמלקלקי'
את הקבטיל והוה ליה מילתא לפי סכיתא ולפי נזדרז כיה רבנן פלוגי בהני תרפ
להכירו מביא את הטומלה שם שטומלה כף' מהן ומלוי שעשוי להשמש שישורש
כפותה שפה וכשיתמעט מטפה לפילו משהו לפיכם מביאין שטומלה ואפ"ה ליה
שעשוי לאורה וכיון שלפי שיעורו בכלי ברזית וליה כמקדש גדול שבלבבה ושוה
יותר על כלי שת' ואיכו מתמעט בכל שהו אלא עד שלא יעשר רוס מבבעי' על
רוס גדול ומהו שלא נעשה ר"ל כגון שברזוהו רשם אי שרבי שיעורו כמלא לנרוף
שהי' כרשם כל שלם ליה עלין למאור שיעורו אלא מקדח להשמש שיעורו פוחת
שפה ואם הוא חלון שעשוי להויר שפיכו להורה ולא להשמש אלא לאויר בשמור
גמות וברשמים שיעורו כמלא מקדח כיכוכי ברי' לכל דבר דחזי ליה אי כמי שלא
חזי ליה לך אלא מבטל ליה אינו מתמעט בחלון ודוקא למעט בשיכא למבטל ליה
לפילו כלי חרס שכל שם כלי חרס סוף' נמחי כל החלון לף על גב שלא מבטל
ליה חוכן בשני הטומלה ובלבד שלא יפה לבר המקבל טומלה ובריך שיכול לעמוד
שם בחלון כלא שמיכת דבר אחר ואם לאו אינו חוכן מי מירוח בשיטו אינו בריך
וכן שלא שבניעה ושמכה במשקה אם יכולה שלבל לעמוד בשני עצמי טהור ואם
לאו טמא ולפילו שפיר שמיכו מקבל טומלה וכלי עץ כמי שעשוי לבשת לא נעשי **קרפב**
ביטול: תנוק שבאבר יכול למשות ולומר לו אימו יכול ליתן מקול הבבשין כו' ניחא
בני שלם גבריים וזלטי בני שבאבר שכל שם שכא שפים או בריוייס אינו יכול לומר
לומר אימי יכול ליתן מקול שפים ומקול בריוייס ותיכוקות שלומדים בביהכ"ס אינו
יכול למשות ולומר אימי יכול ליתן מקולם שלפילו ליתן מעלמא מי בתיכוקות כשלים
דבנדי או כשופר יכול למקוט וכ"ש בתיכוקות של גוים שכל שבאר שפרש אות אימו
יכול לשבש עלין אימי יכול ליתן מקול שפים גרשם ויאל לוקא באמו שלא
יכול לתקן מלשכתו בשל כרמו שכל שבאר שמרינן פרק חזקת שבתים שכל שופרין
משבבין זה את זה מון הבבום ר"ל לתקי קשיא לשלי לתקי שלי שמכניסי'
דקא' שיש מעמיד תמור וכירים שלי שמעיד לידן שלפילו קושטא דשבועא
כו' כרשם לר' דלוקא נקט במתני' שתתין שכל בשמיך לא שמעינן שבני' שרשם **קרפג**
ואימא לן שם מביא שכשם שלפילו ישטל אינו לשור שכשו לידן שלא לפיכך דקולי
שבשל שרשם לר' דלוקא שלוקין בני שני שמוכרי רוני לידן כוול כמו שלו שמביא'
שילכך שלו יכולי לשבר על שלו שדי שיתברו שם שבר שכל שם שיו רוני לתן יות'
ביוך שמלו אין יכולין לשבר שיעיד לשני שעיר שני רוצים לקנות כמו שלו מוכיח
ואם תתנו כמותן שרי טוב ואם לאו שבל כראשכם ישברו לנו ולי' דשם אין לכם לידן
על שלו שמביאים ובשוף פרק הזהב פלוגי רבי יהודה ורבנן שם שאר מן שמביאו **קרפד**
יכול לשמות את השער וכן מי שיש בית שאר שמשתפין לא יסבור כו' נרשם לר'
דוקא לא יסבור יכול לשבר שלא לשוכרו שרי ואינו יכול לשבר עלין ונתר שי משקעי ליכא
בשלי לוקא שכל יכול לשבר שלמכור לנוי משום שלא ניית ליכא בנוי: שמר רב **קרפה**
הונא שלי בר מכושה כו' שם שלוקות שכנין דין שעדופו וכן רשיקי בשמ"ר רבי יוסף
עד ומהו שלא לדניים ליכאי ניידא ויש שקומו שלין לכנין ושתירין ליפרשל לילך
למערופיה של שבירו ולשלות לו ולשבורי ליה ולשפוקי מיבא דלין כשן נזל לבבאי
עשו שם שפקר וכל הקודם בשם זכה בשן כלשיקא פרק חזקת שבתים וכן היה
רבי שבא ורבי שלעזר וכל רבותיכו סוין בשבר ושוב רשיב שמר קמי' שכל **קרפו**
לו שליה פורש טליהו שליה שבירין שוקו סיימינו ואינו שמשום מנ' נדלין רק
בשר שקר יכבסו לו ורב רשובן לכל שוקו בשתום וכא שמעון לזור בשבר שבר
שפשוקו שלין הבנו יכול לילך שם לא יהי שלא לשני שמעון ברא' ליכול לשבב **קרפז**
שליו כרבר הוכא שבישלף כר שקא שבר שקא שמריקי מבי משבב ושי שייך בכרב'
שמקא לא מבי משב' בר מכושה שבר מכושה בבשמ' לא מבי משבב רשם כל כרבן
לשבבו לימו כוסמו שבל שספקא לים שי בר מכושה שמבריה כוי כמי נקרא שבב
שו לא כתב שבישלף וזל רשיקי שם רבינו שם ושי שייך בכרב' שמקא שרוב לפי'
שייך בכרב' לקא שמשן ולישא בעול כמו בבי שעיר מבלן ולילך לא מבי משבב
ויהיה בבבי העיר ולשבי נשבו לב זו שקלמוים שרם של ישוב שם' שרם כופין ולא
מן הדין בשרשים ורשלי לשבוש על קיבון ולעבות שקבא נרשם לי של שבמן **קרפח**
רשמין לגזור בל מי שיבא בעיר שלא יהלו ויבבו עמו ושם יש רב בעיר
יכול לגזור גם של שבא בעיר לגור ואשא עלין גזירתו שסוא שלמדו ורשיקי
בתשובות שבאו שלפי קיש שסשלם ובבי פרים שבשבי רומי שם בשלבו שקבל ושתירו
גזירת שרם שיושב לרשובן שבא בן אשר ובא רוצים לגרשו ואינו נשמע
לבאת שב ליכו ושביכו בשי עב גזירתא בטילה לגמרי ולפין נרי' שוב רשובן לשתרת ולפין

מרפם לי כך רואים להסתכר בסתם מ"כני מלם ושוב מוכח מלבין ביניהם ומתר
מלמ סיימי מוכר כו' וכן בכל הלומה לן לכיון שמכולם נכר בסתם ומכח כלל
בטעות ומוכר מקנתו קופר כולו מבל כשנוזרין גזירה על הקפלות לין מלם
תרנח מתלה מלא כפי שפנם הן לסתיר לנמרי הן לזמן מועט רבינו מ"י יגדור בסיב
וזס לשונו הלר בעיר לחרת לף על נב לסייך בכרגע למתע לסכא לסם רבא
לבוא ולסלוות בעיר חזקת סרשות בילו מבל מקום לף מניעו מבא שסלבא סיפא
בסבני בעיר לשתף עמסם בשוב מלא סם כן יפא בעיר שנים שבר מלם לו קנס
בית דירם ואפי' לבר מבו כגון תמחוי לין נוטין ממנו בל ומן מלא דר שם שלשי
יום לבל שפחות ושוב שלים מוסף שם דיום בעיר ונדלא מזו שניהו בתוספת מי
תרנט סים לן תבר בעיר לשרת בני שניר משבדים לותו לשפוך עמסם בורות סיקין
ומערות ושלר בל שלבים לין משבדין לותו ושם סים שרוי עמסם בתותו שניר
משבדין לותו על בבל ולבא למימר למיירי בלא סייך לשם בן ליפלוג ולימני
בילסם למאי שקני סים שרוי עמסם ולף על נב לשרק חזקת שבנים שמר
פרלבת מסייע במתא סיגו משום לדייר שתם ולמליסים מתא לשיכך נרוך לסיי'
לף על פי שלינו עוסק שום דיום בעיר למכם על סמבבא לף לשבר ושלום לבנדר
נרבי שלים שבסן: זילו וזבינו בדי חיותייבו על דשקלינהו מסרלי דילבו למאן מבי
תרנם מזל לתקנת בל מלם לפי שבינן וכן בלשם ליום שוב בורסים לימוב מפני בשל
ושבבה לין בני סייבוב יכולין לשבב בילם מלבלות ומלבדים בשיעור מיוחד ובפי
טיפול בימם על שיבור סוב' ובפי מיבוט ממוכם שבוסלין ומקבלין בו יהבו שוב
שם בני בעיר בלמרינן ומי שייך בשרנא למתם לף מבי מבשב ולין חילוק בין
סיבא שלין יכולין לשבב בילוי על עולם לוס שים לן לשלח בשיעור סוגם שלפי
ריבוי בשם מטיל עליהם המוכל הטעל ומלי לשם למי' ומלבא למי מלן דיבוב
טשתא ליבול מרשע ומלריבן פרק חזקת שבתים פרלבת מסייע במתא של בלן
לשון מבלשם: ומבי מילי בימא דשוקא בו' זילו זבינו שיעור מיוחדינהו מבלן בסם
תרנא ת"ר רבינו יבחק בבי מבדשם שלם בבי בעיר יש לשם שוק לו יריד לין יבולין לשבב
בבי עיר לחרת מלבות ולשלות בשירם ולשעות שם שמדרש בין לדורי יומי דשוקא
שוב למלבו שלם רבו לבוף שלם שיבא מייסובם שלין יבולים לבופו על שיפרשו לן
תרנב חוכוחין ויהיים שם שיעור מסייקו: בשלל לבדיבו מסייר על מרחת דלונלן שבשם
ניסור של מבנים בקרקעות אבל בוחלו של שבעון ובבוחל של עבים ושבעון טוען
שמייקו בשבם שבבוטפין רבים על הזוזלים שבמים בבניהו ושבים בלשם לי
לשם דאונן בשוב מבשון ב"ט לין לן לשרוק יותר לף על פי שבמייע
מזיקין לת שבעון ובבשים בבורו מבשון ב"ט שבן לן לשרוק לשבוק לת עבמוהרי הוא יבול
לגבוי בלשוק פרק בבית ושלייב בשבשו בי שרי לשוו לייני שר בשלייבב וחל
בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שרוק לשלת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
קשל לוקוס בשבוקל ומבי מילי למתבא בגון מיס ושוב בלשוק פרק לא יפבור לתבא
בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שרוק לשלת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
קשל לוקוס בשבוקל ומבי מילי למתבא בגון מיס ושוב בלשוק פרק לא יפבור לתבא
תרנג בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שרוק לשלת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
קשל לוקוס בשבוקל ומבי מילי למתבא בגון מיס ושוב בלשוק פרק לא יפבור לתבא
תרנד בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שרוק לשלת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
קשל לוקוס בשבוקל ומבי מילי למתבא בגון מיס ושוב בלשוק פרק לא יפבור לתבא
תרנה בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שרוק לשלת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
קשל לוקוס בשבוקל ומבי מילי למתבא בגון מיס ושוב בלשוק פרק לא יפבור לתבא
תרנו בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שרוק לשלת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
קשל לוקוס בשבוקל ומבי מילי למתבא בגון מיס ושוב בלשוק פרק לא יפבור לתבא
תרנז בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שרוק לשלת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
קשל לוקוס בשבוקל ומבי מילי למתבא בגון מיס ושוב בלשוק פרק לא יפבור לתבא
תרנח בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שרוק לשלת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
קשל לוקוס בשבוקל ומבי מילי למתבא בגון מיס ושוב בלשוק פרק לא יפבור לתבא
תרנט בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שרוק לשלת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
קשל לוקוס בשבוקל ומבי מילי למתבא בגון מיס ושוב בלשוק פרק לא יפבור לתבא
תרס בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שרוק לשלת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
קשל לוקוס בשבוקל ומבי מילי למתבא בגון מיס ושוב בלשוק פרק לא יפבור לתבא
תרסא בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שרוק לשלת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
קשל לוקוס בשבוקל ומבי מילי למתבא בגון מיס ושוב בלשוק פרק לא יפבור לתבא
תרסב בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שרוק לשלת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
קשל לוקוס בשבוקל ומבי מילי למתבא בגון מיס ושוב בלשוק פרק לא יפבור לתבא
תרסג בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שרוק לשלת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
קשל לוקוס בשבוקל ומבי מילי למתבא בגון מיס ושוב בלשוק פרק לא יפבור לתבא
תרסד בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שרוק לשלת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
קשל לוקוס בשבוקל ומבי מילי למתבא בגון מיס ושוב בלשוק פרק לא יפבור לתבא
תרסה בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שרוק לשלת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
קשל לוקוס בשבוקל ומבי מילי למתבא בגון מיס ושוב בלשוק פרק לא יפבור לתבא
תרסו בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שרוק לשלת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
קשל לוקוס בשבוקל ומבי מילי למתבא בגון מיס ושוב בלשוק פרק לא יפבור לתבא
תרסז בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שרוק לשלת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
קשל לוקוס בשבוקל ומבי מילי למתבא בגון מיס ושוב בלשוק פרק לא יפבור לתבא
תרסח בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שרוק לשלת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
קשל לוקוס בשבוקל ומבי מילי למתבא בגון מיס ושוב בלשוק פרק לא יפבור לתבא
תרסט בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שרוק לשלת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
קשל לוקוס בשבוקל ומבי מילי למתבא בגון מיס ושוב בלשוק פרק לא יפבור לתבא
תרע בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שרוק לשלת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
קשל לוקוס בשבוקל ומבי מילי למתבא בגון מיס ושוב בלשוק פרק לא יפבור לתבא
תרעא בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שרוק לשלת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
קשל לוקוס בשבוקל ומבי מילי למתבא בגון מיס ושוב בלשוק פרק לא יפבור לתבא
תרעב בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שרוק לשלת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
קשל לוקוס בשבוקל ומבי מילי למתבא בגון מיס ושוב בלשוק פרק לא יפבור לתבא
תרעג בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שרוק לשלת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
קשל לוקוס בשבוקל ומבי מילי למתבא בגון מיס ושוב בלשוק פרק לא יפבור לתבא
תרעד בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שרוק לשלת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
קשל לוקוס בשבוקל ומבי מילי למתבא בגון מיס ושוב בלשוק פרק לא יפבור לתבא
תרעה בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שרוק לשלת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
קשל לוקוס בשבוקל ומבי מילי למתבא בגון מיס ושוב בלשוק פרק לא יפבור לתבא
תרעו בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שרוק לשלת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
קשל לוקוס בשבוקל ומבי מילי למתבא בגון מיס ושוב בלשוק פרק לא יפבור לתבא
תרעז בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שרוק לשלת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
קשל לוקוס בשבוקל ומבי מילי למתבא בגון מיס ושוב בלשוק פרק לא יפבור לתבא
תרעח בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שרוק לשלת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
קשל לוקוס בשבוקל ומבי מילי למתבא בגון מיס ושוב בלשוק פרק לא יפבור לתבא
תרעט בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שרוק לשלת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
קשל לוקוס בשבוקל ומבי מילי למתבא בגון מיס ושוב בלשוק פרק לא יפבור לתבא
תרפ בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שרוק לשלת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
קשל לוקוס בשבוקל ומבי מילי למתבא בגון מיס ושוב בלשוק פרק לא יפבור לתבא
תרפא בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שרוק לשלת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
קשל לוקוס בשבוקל ומבי מילי למתבא בגון מיס ושוב בלשוק פרק לא יפבור לתבא
תרפב בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שרוק לשלת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
קשל לוקוס בשבוקל ומבי מילי למתבא בגון מיס ושוב בלשוק פרק לא יפבור לתבא
תרפג בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שרוק לשלת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
קשל לוקוס בשבוקל ומבי מילי למתבא בגון מיס ושוב בלשוק פרק לא יפבור לתבא
תרפד בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שרוק לשלת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
קשל לוקוס בשבוקל ומבי מילי למתבא בגון מיס ושוב בלשוק פרק לא יפבור לתבא
תרפה בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שרוק לשלת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
קשל לוקוס בשבוקל ומבי מילי למתבא בגון מיס ושוב בלשוק פרק לא יפבור לתבא
תרפו בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שרוק לשלת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
קשל לוקוס בשבוקל ומבי מילי למתבא בגון מיס ושוב בלשוק פרק לא יפבור לתבא
תרפז בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שרוק לשלת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
קשל לוקוס בשבוקל ומבי מילי למתבא בגון מיס ושוב בלשוק פרק לא יפבור לתבא
תרפח בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שרוק לשלת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
קשל לוקוס בשבוקל ומבי מילי למתבא בגון מיס ושוב בלשוק פרק לא יפבור לתבא
תרפט בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שרוק לשלת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
קשל לוקוס בשבוקל ומבי מילי למתבא בגון מיס ושוב בלשוק פרק לא יפבור לתבא
תרצ בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שרוק לשלת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
קשל לוקוס בשבוקל ומבי מילי למתבא בגון מיס ושוב בלשוק פרק לא יפבור לתבא
תרצא בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שרוק לשלת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
קשל לוקוס בשבוקל ומבי מילי למתבא בגון מיס ושוב בלשוק פרק לא יפבור לתבא
תרצב בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שרוק לשלת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
קשל לוקוס בשבוקל ומבי מילי למתבא בגון מיס ושוב בלשוק פרק לא יפבור לתבא
תרצג בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שרוק לשלת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
קשל לוקוס בשבוקל ומבי מילי למתבא בגון מיס ושוב בלשוק פרק לא יפבור לתבא
תרצד בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שרוק לשלת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
קשל לוקוס בשבוקל ומבי מילי למתבא בגון מיס ושוב בלשוק פרק לא יפבור לתבא
תרצה בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שרוק לשלת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
קשל לוקוס בשבוקל ומבי מילי למתבא בגון מיס ושוב בלשוק פרק לא יפבור לתבא
תרצו בשקבוב שיפתי' עליבב וכל לימת דשם עילאי מבי ילים ובפלי מיא על הוקים
ומוקים לה בגמרא רבי אלעזר ואיבימא רב יוסף על שקבוקון לתקן ומסיק דשבר
בבבי יסי ומיקו ב"ט יש לן לומוק לשרוק שבמו לבל מילי למוקבא מוזק לשם
לבוקל ובניא מרשיקין לת בנפת ולת שולא ולת בסיר ושלבנים מן שבוקל ב"ט
ושוב שלין שר

חלון מפח בעיר חדשה יש לפרש האי חדשה וישנה כי ההיא דפ״ב דכתובות גבי
תרנו קלוליות דמפרש חדשה תוך כ׳ שנה: אין חזקה לניזקין אומר רבינו תם דאפילו
אם הקנה יכול לחזור בו דקניין טעות הוא קסבר היה שיוכל לקבל ועכשיו אין
יכול ו״ב: לרי׳ דמדקתני אין חזקה לניזקין איכא למימר הא ראיה יש כדדייק
פרק חזקת הבתים גבי אין לאיש חזקה על נכסי אשתו הא ראיה יש ופי׳ רבינו יוא
בשם ר׳ יבא אם מחל בעדים הוא חזקה אפילו בלא קנין ולש׳ לרי׳ דאין אדם מוחל
לחבירו בלא משיכה ובלא קנין אינו מועיל לכך נראה לרי׳ דבקנין גמור מוירי
תרנז בקוטרא נראה לר״ת דוקא קוטרא דכבשן שהוא גדול ומזיק ביותר כדאמר פרק
מרובה אין עושין כבשונות בירושלים מ״ט משום קוטרא ודוקא בית הכסא דידהו
שהיה למעלה מן הקרקע והיה מסריח ביותר אבל שלנו שהוא מכוסה יש להם
תרנח חזקה ויש חולקי עליו ולא ספר המנו וכן פי׳ המיימוני פרק יא דשכיני כל הרחקו
האמורו פרק לא יחפור אם לא הרחיק וראה חבירו ושתק הרי זה מחל ואינו יכול
לחזור ולכופו להרחיק והוא שיראה ממנו שמחל כגון שסייע אותו ביד או שאמר
ליה לעשות או שראהו בונה בצדו בלא הרחק ושת׳ ולא ריחק בזה שכל המחזיק
בנזק זכה בו בד״א שיש חזקה לניזקין בשאר הנזקין אבל אם החזיק בארבע ניזקין
תרנט ואלו הן עשן וריח ובית הכס׳ לגבי אלסטנים ומלאכה שמעלה אבק שמנדנד חבר
חבירו ועד שמכח המכה מתנדנדת כסוי חבית ע״פ חבית שכל אחד מאלו הוי
כמזיק את חבירו בחצרו ועל המזיק להרחיק עצמו בארבע ניזקין הללו ואפילו
שתק הניזק שנים הרבה חוזר וכופהו להרחי׳ וכן היזק ראיה במקום שצרי׳ מחיב׳
כופהו לעשות בכל עת שירצה ומה שנשתנו ארבע ניזקין הללו משאר ניזקין לפי
תש שאין הדע׳ סובל הניזקין אלו: אינו יכול לחזור בו הורו הגאונים שבני מבוי או
בני חבר שנעש׳ אחד מהם אומן ולא מיחו והרי הוחזק ויצאו ונכנסו העם לקנות
ושתק בדבר זה יש להן לומר בכל עת אין אנו יכולין לישן מקול הנכנסים ויוצאין
והרי הן כעשן וכאבק שהזיק קבוע מי שהחזיק בנזק יש לו חזק׳ כגון שפתח חלון
או שהעביר אמת המים או לא הרחיק מה שיש לו להרחיק והרי המזי׳ טוען אתה
אמרת לי לעשות או מחלת לי אחר שראית הנזק ושתקת ולא מחית בי והניזק או׳
עכשו הו׳ שראיתי ולא ידעתי מקודם או שאמר כשראיתי מחיתי בך ואמרת אתה
ארחוק ואסתום ודחית אותי מיום ליום עד שקבעת הזיקך בכל אלו על הניזק
תשא להביא ראיה ואם לא ישבע המזיק היסת ויפטר המזיק בנזק שאין לו חזק׳ כגון
עשן וכיוצא בו ושטן המזיק שקנה ממנו מידו של ניזק על המזיק להביא ראיה
ואם לאו ישבע הניזק היסת שלא קנה מידו ויסלק הלה הזיקו עד כאן לשון ספר
המצות: אם האילן קודם קוצץ ונתן לו דמים וקוצץ ברישא בדמפר׳ בגמרא
משום דקדרא דבי שותפי קרירא ולא חמימא ובני העיר היו מתרשלין לכך יקוץ
תשב ואחר כך יגבה קב׳ סמך יש מכאן שנהגין בכל הקהלו׳ שיחיד המדיין עם קהלו
עבור עניינו מסים שהקהל גובין ממנו המס תחלה ואחר כך אם ירצה ירדו עמו
לדין ואם נטלו שלא כדין יחזירו לו ע״פ ב״ד והקהל רוצי׳ להיות מוחזקין ותופשין
ונתבעין ולא הוכעין דאלכ לא היה תקנה לרבים שכל אחד יעשה עולה ויחשוב
בלבו מי יתבענו לדין מאן פיים מאן שביק קידרא דבי שותפין כו׳ להכי יש לנו
להחשיב מוחזקין דאשכחן בכמה דוכתי דחשו חכמים להפסידא דרבי׳ דהא אמר
מצר שהחזיקו בו רבים אסור לקלקלו כגון מי שהיה דרך הרבים עובר בתוך שדהו
ונטל ונתן להם מן הצד וכיוצא בו וכתב רבינו מאיר כי מנהג תורה הוא ויש להם
ונתן להם מן הצד וכיוצא בו וכתב רבינו מאיר כי מנהג תורה הוא ויש להם על
מה סמכו מהא דאמר׳ פר׳ הרבית אמר ליה רב פפא לרבא חזי מר דבי רב פפא
בר אבא דיהבי זוזי אכרגא דאינשא ומשתעבדי בהו כו׳ עד אמר רב ששת
ומוהרקייהו דהני בטפסא דמלכא מנח ומלכא אמר מאן דלא יהיב כרגא
לישתעביד למאן דיהיב כרגא ומדקאמר אבי טפסא דמלכא מנח אלמא חשיב
המלך כמוחזק בשם של כל אחד ואחד וכל היכא דאיכא שום ספיקא ושום טענה
שאינו ברור ליחיד ליפטר מן שמם אמרינן דינא דמלכותא דינא ומוהרקייהו
תשג בטפסא דמלכא מנח עד שיברר הדב׳ שהו׳ פטור ואם יש מנהג בעיר שהם נגררי׳
אחריו ילכו אחר מנהג כדאמרינן פרק הפועלים וליחזי היכי כהוג וליחזי מהיכא
תשד אתו או אם הדין כך שיש עסק שבועה ביניהם הרשות ביד הקהל לישבע או להפכ׳
על שכנגדן שכל שעה ידן על העליונ׳ אבל אמנם חייבי׳ לעשות לו דין דאטו משום
דרבים ניכהו יגזלו ליחיד לא יטע אילן סמוך לשד חבירו אבל נטע גרעי׳ ממילא
תשה קא רבי ולא גירי דידיה תני רבי יוסי מתיר בחרדל וקיל כרבי יוסי ולעניין חרדל
ודבורים נמי מסתבר דהלכתא כותיה דהא אוקימנ׳ מתני׳ בלוקח וליכ׳ חד מיניהו
דקדים:

סליק פירקא

חזקת

תשו הבתים ומודה רב הונא בחנותא בו׳ והה בחנוני שעשה
חנות ואינו משתמש בו אלא בימים אם יש לו עדי׳ שהחזיק
בו ו׳ שנים הוי חזקה אף על גב דהלילות מפסיקות
ומי׳ בג׳ שנים לא סגי דכיון דבית הוא ורגילין שאר בני אדם לדור בו ימים ולילות
וגם שהוא חנוני ואין דרכו אלא בימים למכור לחם ויין לא הויא חזקה אלא בו׳
שנים אבל חנות ממש שאין רגילות לדור בו אלא בימים למכור לחם ויין הויא חזק׳
בג׳ שנים גרידא: והא נוגעין בעדות הן מי אם יש בני אדם יודעים שיבאו מן
הבית ומעידין שהיו דרים בו מכחו ונותנין לו השכירות נאמנים כיון שאין ידוע
שדר בתוכו כי אם על פיהם אינם נוגעין בעדות הוי דאי בעו הוו שתקי: בשכונה
גואי הוינא בו׳ פי׳ והיה דרכי עליך ונראה שיש לו עדים דבשכונ׳ גואי הוה אבל לא
היו יודעים העדי׳ באי זה דרך היה יוצא דאי לא הוו עדי׳ כלל שהיה בשכונאי גואי
אם כן מאי קאמ׳ רב נחמן זיל ברור אבילתך אטו יש להם לידע שלא היה המערער
באותו ג׳ שנים ואם יאמר המערער הייתי עמך שני ימי שאין לך עכשיו ג׳ שנים
שלימות והעדים אינם יודעים וכי יפסיד ורבינו מאיר פי׳ בתשובותו דהא דאמר
בשכונא גואי הוינא פי׳ כגון שאמר הייתי משתמש בכל הבית החיצון בב״מ שהייתי
חפץ להשתמש וכשהיינו באים אני ואתה להשתמש במקום אחד היית כדח׳ מפני
הילכך לא חשתי למחות: מפלגיא זבניתה דאמר לי דזבינא מינך ואל׳ ומי לא
מודית לי דהאי ארעא דידי הוא ואת לא זבנתה מנאי פסק האלפסי וכן רש׳ בם
דאי אית ליה סהדי דדר ביה המוכר חד יומא ואכל הקונ׳ שני חזקה או אי טעין
ואמר קמ׳ דידי זבנה ממנו המוכר וקניתיה ממנו ואכלתי שני חזקה כאמן המחזיק
מנו דאי בעי אמר מינך זבינתה ואכלתיה שני חזקה כדבעי למימר לקמן בההוא
דדר בקשתא דעיליתא כו׳ ופרי׳ דה״ה אם אמר מעיקרא קמאי דידי דר ביה חד
יומא שיהא נאמן במנו אבל מעתה אינו יכול לטעון לא קמאי דידי זבנה ואף לא
קמאי דר בה חד יומ׳ שיהא נאמן במנו דאי בעי אמר מינ׳ זבינת׳ כיון דכבר הוד׳
דלאו מינ׳ זבנה ועוד ראיה מפרק שבועת הדיינין מנה לי בידך א״ל הן למחר א״ל
תנהו לי נתתיו לך פטור ופרי׳ בגמ׳ לא״ד המלו׳ חבירו בעדי׳ ברך לפרעו בעדי׳ והא
הכ׳ כיון דתבעיה בעדים במאן דאוזפיה בעדים דמי וקתני דפטו׳ מאי פרי׳ שאני
הכ׳ דאי בעי אמר להד״מ אלא ודאי מנו כה״ג לא אמרינן כיון דבשעה שתבעו אמר
נתתיו לך לא היה יכול לומר להד״מ כה״ג לא אמרינן מנו שכבר הודה ועוד ראיה
מפרק זה בורר בסופו גבי ההיא איתתא דנפק שיטרא מתותי ידה ועיין שם
ומספקא ליה לרי׳ היכא דאייתי ההוא גברא סהדי דדר ביה המוכר חד יומא אי
הוה מוקמינן ליה לארעא בידיה היכא דלא אכלה שני חזקה ונשאל לרבינו מאיר
תשז על ראובן שטען על שמעון הפקדתי בידך חנורה של כסף ובת כפש של זהב
ושמעון משיבו אשתך הפקידה אותה בידי קודם שנשאת׳ על תנאי שלא יהא לך
רשות בהם ולתנה לבניה הראשונים שהיה לה מבעלה הראשון ועתה נפטר׳ זונתך
ורוצה אני לקיים בוויה ופסקתם שישבע שמעון שהוא כדבריו ויתן הפקדון ליורשי
האש׳ ויורשי האש׳ היו באותו מעמד כשנפסק הדין ויהי ממחרת כשהיה לו לשמעון
לישבע אמר שמעון זונתי הזכיר הדברים שו דאי כן הוא כדבריו שהוא נתנם לי
מידו אחר שנשא זונתו הואיל ויש לי לישבע לא אשבע כי אם באמת ואמרו יורשי
האשה כבר הוד׳ לנו בפני בית דין שהחפצים הם שלנו והשיב כ״ל דשמעון נאמן
בשבועה כדבריו אחרונים לומר טעיתי מלפנים ועכשו נזכרתי במנו דאי בעי
אמר החזרתי ליורשי האשה משעה שנפסק הדין ואלו אמר החזרתי להם החפצי׳
והיורשין אומרין לא החזיר לנו שבוע׳ בעי השתא נמי נשבע להם שכן הוא כדבריו
האחרונים שמתחלה טעה ואף על גב שטעיתי טענה גרועה היא מכל מקום כיון
דאיכא מנו נאמן כדאשכחן בתלמוד טובא טענות גרועות דבלאו מנו לא מהימן
ועל ידי מנו מהימני׳ ליה ואפילו איניש דעלמא שאינו לא התובע ולא הנתבע כי
ההיא דס״פ זה בורר גבי ההיא איתתא דנפק שיטרא מתותי ידה הימנה רב נחמן
במנו דאי בעיא קלתיה וליכא למימר דלאו מנו טוב הוא דדמיא מנו דהעזה דכי
אמר טעיתי אין שכנגדו יודע שהוא משקר ואלו אמר החזרתים להם ליורשים
היורשין היו אומר שהוא משקר דאי משום הא לא אריא דאפילו הכי אמרינן מנו
כמו שהוכיח ר״י מפ״ב דכתובות גבי שדה זו של אביך היתה ולקחתיה ממנו דהיכא
דליכא עדים שהוא של אביו נאמן לומר לקחתיו ממנו מנו דאי בעי אמר לא היתה
של אביך מעולם אף על גב דבטענה דקא טעין לקחתיה ממנו אין שכנגדו יודע
שהוא משקר אבל אי טעין לא היתה של אביך מעולם ידע דמשקר אה״ אמרינן
מנו ועוד יש להאמין ולומר השתא טעיתי מעיקרא מנו דאי הוה בעי אמ׳ השתא
נאנסו לו נגנבו מיד משעה שנפסק הדין כי אז היה פטור בשבועה שנאנסו או
נגנבו גם בטענה זו אין שכנגדו יודע אי מסק השתא נמי יהא נאמן לומ׳ טעיתי
ואף על גב דס׳ פרק קמא דגיטין גבי הנהו גנאי דעבוד חושבנא כו׳ עד ולא פש

גביה ולא מידי ופירשו רבינו תם ורבינו חננאל ובעדות ברורה שטעה אבל בלא
עדות לא מהימנינן ליה לומר טעיתי במגו דאי בעי אמר פרעתי אחר כך והביא
ראיה מפרק שבועת הדיינין דתנן אמר ליה מנה לי בידך אמר ליה הן למחר אמר
ליה תנהו לי נתתיו לך פטור אין לך בידי חייב משמע דחייב משום דכל האומר
לא לויתי כאומר לא פרעתי דמי אלמא אינו נאמן לומר אין לך בידי כי טעיתי
דמגו דאי בעי אמר פרעתי אחר ההודאה והא דאמרת פר' גט פשוט שכיב מרע
שאמר תנו מנה לפלוני ואמרו היתומים חזר ואמר לנו פרעתי אין נאמנין פירוש
חבינו אמר טעיתי כי פרעתי אין היתומים נאמנין משמע אבל שכיב מרע אי הוה
קמן הוה נאמן לומר טעיתי שאני שכיב מרע דאין דעתו בלולה ורגיל לטעות וכן
פירש רי' לקמן ספ' גט פשוט מכל מקום חזינן דלא מהימן לומר טעיתי במגו
דפרעתי שאני התם דמסוא דטען בעל דין גופיה הודה וכיון דהודה הוה ליה
הודאת בעל דין כך עדים דמי: ואלו יש עדים שמעידי עליו שלא טעה ויודעים
שהוא חייב להם והוא אומר העדים משקרים כי לא חייב חייב לא מהימנא ליה
לומר העדים טעו במגו דאי בעי אמר העדים אומרי אמת אבל אחר כך פרעתי
מאי טעמא מגו במקום עדים לא אמרינן השתא כמי דהודאת פיו כך עדים מגו
במקום הודאת פיו לא אמרינן אבל הכא דהנפקד אינו בעל דין ממה נפשך בין
לטענה קמייתא בין לטענה בתרייתא הוא מודה בחפצי שאין לו בהם כלום נאמן
תשח במגו ושלום מאיר מר"ב: עולא אומר טוען ואוזר וטוען כתב הרמ"בם דיכול לחזו
ולטעון בכ"ב דאינו סותר טענה הראשונה הואי שנתן אמת לא לדבריו דמה שטען
טענה ראשונה דעתו היתה על האחרונה כמסיק ואמר הא דאמר של אבהתי כו'
נהרדעי אמרי אינו חוזר וטוען כלומר אינו יכול לחזור ולטעון ולא ליתן אמת לא
לדבריו הראשונים אלא סותר הוא טענתו הראשונה ולאו כל כמיניה הואיל והעדים
הכחישו בטענה ראשונה מיהו דוקא הכחישוהו טענה ראשונה בעדים אז אינו
יכול לחזור ולטעון טענה אחרת שסותרת הראשונה אבל היכ דלא הוכחש בטענה
ראשונה מכח עדים וחזר וטען מעכמו בהא מודו כולי עלמא דיכול לחזו ולטעון
טענה אחרת אף על פי שסותרת הראשונה הואיל שבראשונה לא הודה ליחייב
עצמו אלא בטענה אחרת היה פוטר עצמו ועתה מודה שבשקר היה פוטר עצמו
בטענה ראשונה אלא בזאת טענה שנייה הוא מאמת עצמו דמה לו לשקר אם היה רוב
תשט היה עומד בכפירת טענה ראשונה עכ"ל ר"יבם ומעשה היה בראובן שתבע שמעון
לדין וטען הפקדתי בידך חפץ תנהו לי ושמעון השיב החזרתיו לך וחייבוהו בי דין
לישבע שהחזירו וחזר שמעון ואמר איני חפץ ליפטר בטענה שקר אך האמת אגיד
ואשבע שאותו חפץ שמסר לידי שמרתיו בדרך השומרי ולא פשעתי בו ונאבד עם
שלי ושאלו לראבי"ה והשיב דעתי נוטה שישבע אם הוא כדבריו האחרונים ויפטר
דלא מיבעיא הוא אם מתקן דבריו הראשוני שחוזר וטוען אלא אפי' היכא שמכחיש
דבריו הראשונים דק"ל דאינו חוזר וטוען ה"מ אם חזר מדבריו הראשונים מכח
עדים כי ההיא דאמר דאבהתי הוא וחזר בעל כרחו מדבריו הראשונים וליכ' מגו
אבל הכא שחזר וטען מעצמו מגו שהיה יכול לעמוד בדבריו הראשונים ולישבע
וליפטר ישבע כמי כדבריו האחרונים האמת ויפטר דכל היכא דשני טענותיו כאין
לפטור חוזר וטוען ע"י מגו אף על גב דבטענה האחרונה סותרת הראשונה נסכא
דרבי אבא ואת"ל וליהמניה במאי דאמר דידי חטפי בשבועה במגו דאי בעי אמר
לא חטפי דהיה נאמן בשבועה דכ"ב אשכחן מגו גבי שבועה ס"פ המוכ את הבית
גבי המפקיד אבל חבירו בשט' ו"ל שהו ירא לשקר בדבר שהעד מכחישו כדאשכחן
גבי רבא בר שרשום שאמר לקוחה היא לא מצית אמרת דנפק עליה קלא ועוד
תירץ רבי יצחק דלא היה רשאי לומר לה רבי מאיר שהיה ירא שמא יבא בעל דבר
והעד שניה ויפסלוהו לעדות ולכל דבריו שהרי שיקר וגם בעל נסכא יכול לפסלו
כדאשכחן פרק זה בורר דאמר מינאי דידי גנב קתא דבורטיא וכו' נשאל לר' מאי'
תשי באלמנה סרח בת אשר שטעה על ראובן אחי אביה מן האם ולא מן האב קרקעו'
ומטלטלים וספרים של זקני יעקב אביו ואמו אשתו של זקני יעקב לא נשבעה על
כתובתה ונשאר בידה הרבה יותר מכתובת ראובן השיב אמרה לי שלא הניח לה
אבא מרי רק כדי פריעת חובותיו ובית וספרי וכרמים הבית והכרמים נתנם לה
במתנת בריא בשטר ולי הספרי הכל מפור' בשטר ופטר את אמי מכל שבועות ואם
היה לאמי משלו כלו' מחל לה הכל וגם לשאר אחיו נתן לכל אחד ספר וכתבו כלם
שטרות על שמם וגם את ובעליך כתב' שט' מתנה ומחילה עכ"ל השאלה והשיב אם
החזי הכן בקרק' ג' שנים משמתה אמו נר' כי אז היה הדין פשו' שאין מוציאין אותן
מידו דנאמן לומר ראיתי שטרות שאבי נתן לאמי במתנה גמורה או אחי ושאר
היורשין האמינו את אמי שאין לה יותר מכדי כתובתה ומחלו לה השבוע' מגו דאי
בעי אמר אבא זבינתיה מיניהו ואכלתינהו שני חזקה שהרי היתה גדולה
במיתת הזקינה הילכך שייכא חזקה נחלקה ואפילו בלא שבועה היה ראוי לומר

דמהימנא ואף על גב דאלו טען ראובן מיניהו זבינתיה שבועה בעי מדרבנן כמו
שהוכיח רב הא"י גאון מפרש הכותב ולא כפירש רש"בם גבי עובדא דרבה בר
שרשום מכל מקום היה נראה השתא דטעין נתנו לאמי במתנה ויש לי עד אחד
שכן הוא נאמן בלא שבועה כדפרש רבינו תם פרק קמא דבבא מציעה דכל מי
שהעד מסייעו פטור משבועה ועוד ראיה מפרק הכותב מכל מקום הכא אין
להאמין בלא שבועה דהא דעד אחד קם לפטור השבועה הני מיני היכא דמתוך
דברי העד ומדברי התובע והנתבע מחייבין לנתבע ובלא מגו כמי מהימנינן ליה
אף על גב דאיכא עד בשבועה אבל הכא דלא מהימנא ליה לתובע אף על גב
דאיכא עד כדבריו אבא על ידי מגו משום דקרקעות בחזקת בעליה קיימין דלא
מפקינן מיניה מחזקתו על ידי טענת תובע ועד אחד אלא על ידי מגו דאי בעי
אמר זבינתיהו אם כן לא מהימן אלא בשבועה דאלו אמר זבינתיהו לא שבועה
בעי השתא כמי שבועה בעי ואין לומר דלא קנתה האשה אם לא כת' לה כל נכסיו
דלא עשאה אלא אפוטרופס כדאמרינן פרק מי שמת דהא הכא איכא שיור דנתן
ספריו לבני ראובן וקיימא לן פרק מי שמת דאפילו מטלטלין הוו שיור ואין לומר
דליכא מיגו דאלו אמר זבינתיהו מניהו ואכלתינהו שני חזקה לא מהימני' דשותפין
לא מחזקי אהדדי דהא כדאית בה דין חלוקה וכדנחית לכולה מחזקין כשיניא
דרבינא דלקמן ואם לא החזיק בה ראובן שלש שנים משמתה אמו אעפ' שהחזיקה
אמו שלש שני' אין טוענין ליורש זה דאמו לאו בת חזקה היא בהני נכסי כיון דאי'
לה מזוני מזוני היא דקאכלה כדאמרינן הכא בפירקין ולא האשה בנכסי בעלה
ואם לו היכא דיחד לה ארעא למזוני ותי לא קפיד בעל אי מחזיקה בשתים ושלש
בקרקע לבורך מזונותיו הכי נמי לא קפיד על היורשין למחות ומניחין הכל
למזונותיהם בידה כיון דמזוני קא אכלה מדידהו בתנאי בית דין ולא דמי להא
דאמר לקמן אשה שנתגרש ובן שחילק הרי הן כשאר בני אדם ומוקי לה במגורשת
ואינה מגורשת אף על גב דהוא חייב במזונותיה יש לה חזקה בנכסיו שאני התם
שהיא שנואה ואינו נותן לה מזונות בריוח ולואי שיתן לה בצמצום כשחייבוהו בית
דין אבל היכא דאינה שנואה כגון דאינו מגרשה כלל וכן היתומים שחייבוהו
בכבודה דאורית ואפילו באשת אב שאינה אמה כדאית' פרק הנושא לא קפדו
עלה ואין לה חזקה בנכסייהו ועוד חזיא כמו אשה הנושאת ונותנת בתו' הבית
והיו אונות ושטרות יוצאות על שמה דעליה להביא ראיה ואף על גב דאמר שמואל
ומודה לי אבא שאם מת על האחין להביא ראיה יש לומר דלא דמי דהתם דוקא
שלא היה הדבר ברור שהיו הנכסים הכתובין בשמה של אם יתומים אלא שאנו
מדמין מאומד הדעת לומר כן אבל הכ דידוע דהני קרקעות היו של יעקב אפילו
לאחר מיתתה עליו להביא ראיה אף על פי שיש לו עד אחד דעד אחד להוציא
ממון לא כלום הוא אבל אם בחייה חפרה בהן בורות שיחין ומערות או מכרה
מקבתן דהוי כמו חפרה בורו' שיחין ומערות נראה דיש להם חזקה דכל כה"ג
אמר גבי בעל אף על גב דאין לאיש חזקה בנכסי אשתו היכא דחפר בהן בורות
שיחין ומערות בשהחזיקה מכאן ואילך שלש שנים אבל ספרים שהיא תובעת נראה
דאי ליכא סהדי שהיו של זקינה ישבע הוא שאביו נתנן לו ואז יפטר אבל הספרים
שיש עדים שהיו של זקינה ועכשו רואים אותם בידו לא מהימן לעכבם בשבועתו
מידי דהוה אאומן דאין לו חזקה במידי דבר אומנותו אפילו מסר לו שלא בעדים
היכא דאיכא ראיה ודברים העשויים להשאיל ולהשכיר ואומר לקוחין הן בידי אינו
תשיא נאמן דתלינן בתורת שכירות או שאלה אתיא לידיה הכ"ג אמו שהיתה נושא' ונותנת
בתוך הבית עליה להביא ראיה ואפי' וכי מתה על היתומים להביא ראיה בכה"ג
בדברי הידועי' שהיו של יעקב ולא מצי לישבע שבועת יורשי ולילטלו בכתוב' אמו
דהא ק"ל כרב ושמואל דכל היכא דמית לוה בחיי מלוה אין אדם מוריש שבועה
לבניו וליכא למימר ה"מ היכא דלא תפישי אבל הכא תפישי ומ"ש דסברי שטר
העומד ליגבות כגבוי דמי ואמרין פרק כל הנשבעין דיורשין נשבעין ונוטלין
אפילו היכא דלא תפשי נשמע לב"ה היכא דתעשי הא ליתא דלב"ש כיון דסברי
שטר העומד ליגבות כגבוי דמי הילכך נשבע דתפישה מעליא חשיבא אבל הכא
כיון דנכסי בחזקת יתומים קיימי ותפישתן לאו כלום היא כדפרישית דאמו תפשת
במות אביו והוא תפש במיתתה מדמינן לה לאומן ולדברים העשויים להשאיל
ולהשכיר והדומים להם דאין בתפישתן ממש וכל מה שכתבתי בסרח בת אשר
דזימנים דגובה היינו בשבועה שהרי הוא טוען בנתנה ומחלה והרי היא כופרת
אם כן לא תטול כלום מה שכתבתי אלא בשבועה שתשבע שלא נתנה ושלא מחלה
תשיב מחלקה כלום: ושלום מבר"ב: לישתבע כתב אביאסף וז"ל רבותי פי' לישתבע
דקאמר רבי אמי לישתבע להכחיש העד המעיד שחטף והוא אינו יכול לישבע
שלא חטף שהרי אומר אין חטפי ודידי חטפי וזקנו ר"אב הקשה על זה חדא דלא
ה"לל הוה ליה כגזלן אלא ה"ל למימר לישתבע הרי הודה שחטף ותו כל היכא דאינו
יכול

יכול ליפטר להכחיש קטר מי קום כפסל פלוסם קפיל קטל סכתן ליזון לסמעון
לרמות זולת הכסכיש ושכנה ומחר אלי כתן ליזרעי קודם לכהני קטל סכתן׳ וכי לא
יפטר קטלו קבל מילן קלא יש כאן מנו סיכול לומר לא כתן לי כלומר ומקבלת אלו
במי קבל ופטור ואם כן בקטפי מילא קא סכא קלא אלא קטפ כלברי רבוקי קלא
אבי פירוסו לא כנזלן קסדוק קטל סדרך קטיפה ודרך נזלנות נקפה לילן ואלו אין
אבי עדים מייב לשלם קסתא מאי מילן יכול ליפטר ואפילו לרבא דאמר פרק קמא
דסבחרין נבי פלוגי דרבנן ורבי לא קנסוה אלא קא קשיא ליה מדלא קנסוה ואיכא
אב אלא אחד ואם הודה לו בקלקול אחד מהן פטור ואפילו לרבי יהודה דאמר
מי שיש לו עדות שלא נחתמה יכול להעיד אחר שנחתמה ואפילו לרבי יוסי דאמר
אפילו יש לו עדות שלא נחתמה אין יכול להעיד אחר שנחתמה שאני הכא דכיון
דאי בעי אמר ליה אנא סהדא דלא מחלת לך ולא אמרת לי כלום ולא מצי אמר
ליה הכי משום דאמר ליה אנא סהדא דלא מחלת לך ולא אמרת לי כלום ולא מצי
אמר ליה הכי משום דאמר ליה אנא סהדא דלא מחלת לך ולא אמרת לי כלום
ולא מצי אמר ליה הכי משום דאמר ליה אנא סהדא דלא מחלת לך ולא אמרת לי
כלום ולא מצי אמר ליה הכי משום דאמר ליה אנא סהדא דלא מחלת לך ולא
אמרת לי כלום ולא מצי אמר ליה הכי משום דאמר ליה אנא סהדא דלא מחלת
לך ולא אמרת לי כלום ולא מצי אמר ליה הכי משום דאמר ליה אנא סהדא דלא
מחלת לך ולא אמרת לי כלום ולא מצי אמר ליה הכי משום דאמר ליה אנא
סהדא דלא מחלת לך ולא אמרת לי כלום ולא מצי אמר ליה הכי משום דאמר
ליה אנא סהדא דלא מחלת לך ולא אמרת לי כלום ולא מצי אמר ליה הכי משום
דאמר ליה אנא סהדא דלא מחלת לך ולא אמרת לי כלום ולא מצי אמר ליה הכי
משום דאמר ליה אנא סהדא דלא מחלת לך ולא אמרת לי כלום ולא מצי אמר
ליה הכי משום דאמר ליה אנא סהדא דלא מחלת לך ולא אמרת לי כלום ולא

תקכב מכאן מוכח לי ניחא דלעולם בשעת מיתה מהניא מתנה ובלבד שתהא מתנה גמורה
לתכוף עיין פרק זה כורך ופרק שבועת הדיינין: אמר ליה מיתת לך ספדי לך
ביה כמוכר לך ומת פירש רבינו יצחק לעולם לוקח יום לאחר לסוף הדין כמי שם
שעשה אחוק סוליך כלי שמיטתו ולך בו ויבא מלוה ויטרוף לו לקמן בראש וום
על כרחך משעת שלא לך בו כלומר רבא דעבוד מיניה לסוף יום לאחר כי מכלל דאם לך
בו אפילו שעה אחת פשיטא: אמאי אמרי בשלמא היא דאמר לך ספדי אמור לי
היום ואני אשמור לך למחר אומר רבינו מאיר לעולם לוקח אמור לי שלא לפי קטן
בשותפות בשתים ולקח אחד מהם ושאר בשתים ובירר שתים ונשבר או אבד אפילו
שכי חייב השומר שזה ואמר שהיה שכר שלי שלאחר שהייתי שומר יום או שנים
לו יותר הייתי לכי רוצה לשמור ולא נראה למי שלא אמר לו בפירוש אינו כשומר
שומר שכר שיכול לומר לו שלו היית אומר לי שמור לי שלי ואני שמרתי שלך לא הייתי
כוקף לכולם שלא תני הייתי נותן כיוצא בך לו הייתי כופר ביותר אבל עתה שלא אמר
לי שומר חנם לכי ופטור ורמים לשכרי אמר ליה שמור לי וכו משמע לוקח ושוב
פלוגתי ק"ק בפרי הל' יבחן מי שהיה חייב רוצה לקלקל שולחי שהיה אפילו שומר
שכר אינו מלמדיכון סוף פרק המניח היו שני שוורים רודפים אחר אחד ואחד
משופרים מיזה משה נגח וזכיפה היו של אחד שכיח חייבים ומוקי לה לכשנו
כר שקיבל עליו אחריות כיוצא בזה ומשני שור שמיזק שכיפה שהפיזק כן בכיוצא
והמיזק כיון לבסוף אם שבח או שכשל שכיפה שכוך והשבח והמיזק לוקח כי
פיזקיה לתרוייהו פירוש כל זמן שכיפה נוגח בכל ליקבה לתרוייהו שאם
משה כאחד לא יצלם לו שמיזק כלל אפשר שהפיזק הוחילו ולא קיבל שמירת
בהמתו עליו שטור לנמרי הילך אחד שאחד לבד נוקח ואין חילוק בין פשיטא
כל שכיין שכאחד שטור וכן פשה רבינו מאיר דשוקפין שטורין אפילו בפשיטא
דפשיטא בשבילים שטור לפי שעת פשיטא חייב לא מצי אמר דקאמר אחד נוקח
לוקחהו לתרוייהו ולא שעשים אפילו ליתיבה לתרוייהו חייב כגון בפשיטא ונם
ס"ל דקקלקן התוספות כדברי כל רבותיו חולקים ולא דימה מאי
שמירת בשבילים פי אם שתפילו לשמור שכיפה יחד כל אחד בשעה שמור שלו
שבירו משמר כמי שלקו שמיר שעה במלאכתו בשעת שומר בין שכיפה עמו
בשעת שאלה אין צריך להיות שעה במלאכתו בשעת שומר בין שכיפה עמו
שמירת בשבילים שעה קריבה היא שעה במלאכה בשעת שאלה אין צריך
להיות עמו בשעת שבירה ומשה ואפילו שתפילו לשמור שכיפה יפה מכל מקום
לאחרון שטור שברשלון היא שעה במלאכתו בשעת שתפילו לשמור ומשני
דאמר ליה שמור לי היום ואני לשמור לך למחר ואם תאמר אחרי שמירת בשבילים
היא דאמר ס"ל דשמירת בשבילים במשמרת בני שאל שפרט ובשאלה שעה ול' דשאלה
שהם דבשמירת משעה בשכיפה ליכנס במלאכה אבל בבא שעה במלאכה בשעת
למחרת וכן פשה ל"ל דשותפין שטורין מפני דשמירת בשבילים שעה שטור
שותף כיוצא בראשונה שמי מכאתי ושמיל על רמ"ן שעתין על ע"ז יעזן שהיה שעה אחד
בשותפות ומתוקו חוב בניה שמעון לבני ת"ח ליכא היה מכני לו חובותיו ומשעה שני
הוברתי ליה מן בניו אם שכתן לי כלי שלא בשפיזה כל אחוב כל שכלון זה שותפין
אחד ושותף כיוצא בראשונה שמי שכל לכך שלא בני שזקף וכן פירש רבי שכשל פרק
חוקת הכהנים לכותל אף בשאלה שמיזק בשעה בשעה ליטע ואם
בתיבת הלילן מיד אפילו בני פורע מבי הינא וכן כתב הריטב"ן פרק
שמרה להלכות נזילה לבעל בנכסי משתוף שתף בשאלה שיש לו חלק בו כיוצא
בראשונה שמי שאפילו בשאלה שמיזק בשעה ליטע שיין לפה ונדון על שעליונה ואפ
בלבון זה שמעון חוזק שמוכה שבר ליכא בשכשת אחוב ונדון על שעליונה ואם
לאחרון חוזרו שמוכה שבר ליכא בשכשת אחוב ונדון על שעליונה ואם
בשעת שמיזק בשאלה שמיזק בשעה ליטע שיין לפה ונדון על שעליונה ואפ
בלבון זה שמעון חוזק שמוכה שבר ליכא בשכשת אחוב ונדון על שעליונה ואם
לאחרון חוזרו שמוכה שבר ליכא בשכשת אחוב ונדון על שעליונה ואם
לילוקי כי תרי מיכייהו ולרייהו פי בקמן כדלקמן בפירקין וכפשיטא דאמר
לחבירו דין ודברים אין לי בכסיך כו' לא מכני אלא בקניין ורבינו דרוך ליש
תרומת כתב בפרק בא שמן תכן כל שכבר לעשיר ואם תאמר פר שוקף
שכתוב לפרוך ולילקלן כי תרי מיכייהו ולרייהו קשה לפרק יש מקלין אמ' תשלומי
בפסול ושופו בכשרות פסול לפעיל וכ"ת לעון כשר ואם תכן כל שכבר לעון כשר
להעיד ול"ל ליש לחלק בין שיעורא למאוכל ושוב יש לומר כיון שמתחילה היה כוונו
לחלק עצמו קריבון היה שיעורא למאוכל בכשרות ולא דמי לפרק יש מוחלין דקתם
לא מכי לחלק עצמו אלא דמי לא דמי לשאר פסולין כגון קרוב וכשרה פתם וכשתמא
דקתם פסול לכל שדות שכל שכא מיבעי פסול כי אם לדבר זה בלבד: ולעולם
אקמי ליה מטלטלי מגב מקרקעי והוא דכתב ליה בלא כשמכתא פירש רבינו
משום דכל שיעבוד שהם לשמכתא דקאמר אם לא לשרש תגבה מכאן ואילך
בריך לכתוב בפירוש כי סיכי לשלומי לשיטרא והכיא מכן פירוש כך ושוש דכתב

פירוש שהיה מלוה ויתבעתו לדין ויאמר למה תקנית מה שתקנת לי לפסתי ולפס זה יאמר
פרוב לי שהיה שלם לפס יפה כשמן במנו שיכול לומר ממך קניתי ובשמן בשבועה לפ
תשלו כשמן בשבועה: יחזיר לפסח כרשה לרי לפס תמרים שהפסח תקנו לפלוני שהוא
שלו לתתן לו לכשתבא במנו לרי בעיניך שקלת ליה מינייהו ויכנס ליה לפסיליו ויאמר
לבעל שלי הוא תבעת בירו להוציאו ממנו שלא יאמר יחזיר לה לפסח דשלי
למיתר יחזיר לבעל ויאמר לפס שהוא שלוחו של המלוה דהכא כר כר חטה
בין שהיתה לפס מתחלה בין שהיתה מתחלה לוקח לי במנו שהוא תובעו מן
הלוקח ומתבת למי שתרצה לפס שהוא לוקח הבעל מידם ליכא יכולה להוציא מידו ולומ
של פלוני הם לפס שהוא טוענת ומתבת לומר של פלוני הם שהוא כתבת כומ שלי
הם במנו לרי בעיניך תמרים לתרים שפקידו בידי לתיכה נריכה למימר מי הם
לפתרים ויתברו לעולם בידה ולי לבא שטיר שלך אבר שלוח לפ יש בידי לפס רשכון
משנה ויש לומרת של פלוני הם והוא לומר לה כי שלי הם מי מתימתת בשבוע
שלו לא לתת לתמרי לפס מתימתת שהוא שלוחו של המלוה ומתבת בתוך הבית
לעליה להניח רשים ולי לרשים בעליה ולפ כן היכי מתימתת בשבועה
ואיתה שלוחי ופקדון למכיו ושוב תמר מתניא לי מתימתת לך שפס בפירושו ולי לא
עשה פירוש לפירושו ולכך לא ידעתי מה פשיטותיה מתניא ופשלה נרתיה לי
שתומה כי לא פירש לומ לפ בפס שהוא ומתבת בתוך הבית רשים יפה הניחו
לבל הקונים לא הבינתי לכן כמי שלא מכרו שיהא כשבועה ואפי לומר ופטרות
יכולת שלי שמו נריך להניח רשים בעליה ולא ידעתי מה רונה לומר לרי משוס
לכן שהפס שהוא מתוך הבית מכרו שהפס בשבועה נבי כשבועה שלא בטענה
לא על הממון שלפניהו כשבא שלא על מה שלא בפניהו הוא מתניתו שלא בטענה
תשוה לרי לפ משוס רונה להקנות לפס לא הקנה כמו כן משוס דקתני הקנה
ואפס כתב תוספי דהקנה שהני ומתניא כמי דתני פירוש לפירושו אין רשים יפה הניחו
שהקנה לוקח לא מתימתת לומ על פלוס כיון שלפניהו ליכא לבל משני מתימתת
שהקנה לוקח לא מתימתת לומ על פלוס כיון שלפניהו ליכא לבל משני מתימתת
במנו לרי בעיניך שלא מכרו ומכרו לפ יכול לומר לפס יחזיר לפס
ולא לבעל ולפילו שלא לו לפס תמרת לומר שהיה מחזיר לבעל ולא לפס לפ
היה שלא לפ כן לבעל לא היה לו להחזיר על מילת לבעל תחילה ומן הטעם
הזה לפ היה כיל הפס אין כח בידו שבעל לסוניה מילה ומיהו לפ נזלה לה אין
כח בידו לסוניה מילה כמעות שהיכה טמוכים כלקניה לוה מן הפס ובשה אין
לה עליו כלום לפילו במעות גלוי יכולה לסוניה מידו לשלא במעות שהיכה טמוכים
שמתי שקנה כיתה ובשעה שהוכרה לרי שיודע מה טיבה כיון שלא סייבה שבה
בשמיתה כשהיו ובשעה שהוכרה לרי שיודע מה טיבה כיון שלא סייבה שבה
בין שהיה בשעה ובשעה שהוכרה לרי שיודע מה טיבה כיון שלא סייבה שבה
שלא בטענה שהי לא כמר מכל לפ היה בשעה ומתבת בתוך הבית לא מצינו
שלא בטענה שהי לפ מתניא שלפניהו לפ היה בשעה ומתבת בתוך הבית לא מצינו
בשעה ושלוח יבא: קבל מן הפס יחזיר לפס כתב ר"ח בשטוחות לפ קולס
שהפס שקידה הממון אז כמתת לומר של פלוס במנו לרי בעיניך שלא לו לרי
מיניה ויתבת לו לבל לפ מתימתת שקידה הוחל ובל הבתים מתפוחת ומתבת
בתבתים ברי שלא מתימתת לפ לומר שלי הם ולא של פלוני כ לשלח לפ הפס שהפס
ומתבת וכו': ולפ את על שלחתין לבתים רשים ובתה תורי רב ולפ תמר מ"ט תורם
רב לי משום דשיא לרי שטענין ליתמי תורי שלא מכו לפוסון למיטען ומתר לי
הוא קיים היה מביא עדים לפ כן קס"ל דמר בבי ממתת יחזיר לפ לרי טענת
לבל חזקה בתי ולמתי לישלח לי הוא לפוסון קיים הוא טען שלקחה ול לדוקא
בבא הוא דקתמר בבי לפס את על שלחתין לבתים רשים ובתה תורי רב עליו לבתים רשים
על שמו מוכח מילתא דשלו הם משום בבי דוקא בחיים תמר רב עליו לבתים רשים
שלא במבי של לפ לשמת ושטרות ונפלין שמו שלו תמר לפ היה בבל לו מבית
שלי תמו היו לו תלים בשבר לבל בתה לפיך לשמת ושטרות ונפלין שמו ובשל לרבי מאיר
רשכון בשל לפס ושלוח מתכם מכך ושיכה ואת רשכון ושל בשעה על בתוכה
ושלכה לה לפס ובשלח לשמעון ובבבים לו מתשים זקוקים בסף ושפרי שהיו של
רשכון בשלה מבי בבבים לשמעון ותלים בבתוך לתכך בתם ובתוכה בשיה לה
על רשכון היה יכיכה על הממון שבתיבה לה לרשכון ובבבים לה לשמעון ממון
זה על מכת שבשה שתה לפרתם את בתם ושלבישו לו מלמלים ולפרתשת
הבת ולשמלה כרלו ולתת לה בלוניות ובשבניל הבן לתר שמעון מיני רוצה
לשיות עוקף בשפרים עם בן בשתי ושניו בעיר ושילך השפרים בשוש
בגדל ובטל כ לשלח שלקו ושלח זמן מיתה לשה ובת תכך בתם ובערער על שמעון

תשכא שהחזיק בקרקע של ישראל ג׳ שנים ונתגייר ולאחר שנתגיר החזיק בקרקע בשופי
שלש שנים וטען ישראל מינך זבינתיה ושטר היה לי ואבד מה דינו ואמרתי לפשוט
מתום דתני׳ התם האובל שדה שש שנים ועירער עליו ג׳ שנים הראשונים ובאחרונים
א״ל אתה מכרתו לי אתה נתתו לי אם מחמת טענה הראשונה אינה חזקה ואם לאו
הרי זו חזקה שכל טענה שמקבתה בטלה כולה בטלה ספר החכמה גרסינן פרק
הפרה והאלפסי מייתי לה הכא אמר רבא משכונו של ישראל ביד הגוי ובא ישראל
תשכב אחר והחזיק בו כו׳ מעשה היה במשכונו של ישראל ביד גוי שמצאו יהודי שנפל מן
הגוי ופסק רבינו אליעזר ממ״ץ שצריך להחזיר המשכון לראשון בלא מעות ורואים
מפרק הפרה משכונו של ישראל ביד הגוי ומת הגר ובא ישראל אחר והחזיק בו זה
מוציא מידו כ״ כיון שנפל מיד גוי פקע שיעבודיה דגוי וקניא ליה משכונו האי כל
היכא דאיתיה ויאוש נמי לא הוי כיון דלא ידע שנפל מן הגוי עד שמצאו זה והוה
ליה יאוש שלא מדעת דהא הילכתא כאביי ב״ע ל קנ״ם מעשה שפעם אחת גוי
משכן ערבונו לראובן וא״ל ראובן לגוי תן לי מעותי והגוי א״ל המשכן אותו לישראל
תשכג אחר הלך ראובן ומשכן אותו לשמעון ושמעון נתן לו המעות שהגוי היה חייב לו
ובתוך כך מת הגוי והמשכון היה שוה כפלים מן החוב ובא לדין לפני ר״ אבן שמעון
אמר זכיתי בכל המשכון כיון שמת גוי ופסק שמן הדין כל המשכון לשמעון מהכא
דקאמר ובא ישראל אחר והחזיק בו זה קנה כנגד מעותיו וזה קנה כנגד השאר
הכי נמי כיון שנתן לו כבר מעותיו כל המשכון שלו מיהו בהא מספק לי אם משכונו
תשכד של גוי ביד ראובן והלך ראובן למקום אחר והפקידו לשמעון ומת הגוי אם זכה בו
שמעון ויתן לראובן מעותיו שחייב לו הגוי או נימא כיון שמכח ראובן תופס אותו
תשכה לא קנה שמעון גם מעשה בראובן שקנה קרקע מישראל מומר והחזיק בה שלש
שנים ועירער עליו שמעון ואמר כי המומר לקח ממנו הקרקע בחזק וטען שמעון
ואמר כי מאז מחה בב״ה כי ידע שסופו למוכרה לבן ברית והטילו חרם על הקהל
להעיד ויש מן הקהל שהעידו כי שמעון מיחה אז אבל לא מצאנו עדות שמיחה
בסוף כל שלש שנים הללו וגם ראובן הלוקח מן המומר המחזיק בלא מחאה ובאו
לדין לפני אבי העזרי ודן דהויא חזקה מעלייתא ואף על גב דפרק חזקת הבתי׳
אמר רב יהודה אמר רב ישראל הבא מחמת גוי הרי הוא כגוי מה גוי אין לו חזקה
אלא בשטר כו׳ ופירש ר״ שבם דסתם גוי אכם הוא והישראל ירא למחות הילכך אפי׳
אם החזיק שלש שנים הישראל שקנה וגם הגוי שישראל קנה ממנו אינה חזק׳ הילכך
ה״נ האי ראובן הבא מכח ישראל מומר חזקתו לא הויא חזקה והכי מילי אם לא
מיחה שמעון כלל אבל הבא שמיחה בתחלה גלי דעתיה דלא היה ירא למחות
ומעתה היה לו למחות בסוף כל שלש שנים דהא קיימא לן כרבי מאיר דהא דן רב
כרבי מאיר ופרק מי שהיה כשוי אוקימנא רב אשי לסתמ׳ דמתני׳ לקח מן האיש
ואזר ולקח מן האשה מקחו בטל כרבי מאיר ושני ליה בין לוקח אחד לשני לקוחות
וכן פסק האלפסי התם כשינויא דרב אשי: אין לו חזקה מרוח אחת פירוש שאם
היה במזרח יכול ליתנו במערב אבל לסלקו משני רוחות לא וכשהוא משכה המרזב
לבפון המזחילה צריך להגביה המזחילה או לסותמה ולתקן שלא יצאו המי לדרום
תשכו המזחילה ופר״ח וז״ל מרזב אין לו חזקה לרוח אחת כגון אם המרזב קבוע ברוח
מזרחית באמצע הגג ובקש בעל החצר לעוקרו מן האמצע ולקובעו בשליש הגג
או ברביע בכל אותו רוח באותו מקום שירצה קובעו לפי שאין חזקה במקומו אבל
אם בקש להעתיקו מרוח מזרחית לרוח צפונית או מערב או דרו בעל הגג מעכב
עליו לפי שיש לו חזקה שאם בא לבנות תחתיו בונה פירוש רבינו חננאל אם בא
בעל החצר לבנות בנין תחתיו עד שמגיע למרזב ויהיו המים עוברים על אותו בנין
ולא יהיו מקלחין בחצר הדין עמו ונראה לר״י ש״ל אף על פי שאין יוצאים המים
כל כך להדיא לפי שהבנין כנגד הקילוח ומעכבו ואפילו הכי אין בעל הגג יכול
תשכז למחות בידו: חלון המצרי אין לו חזקה כו׳ מעשה אירע ש״ראובן ושמעון היו
בתיהם מקורבין זה אצל זה ופתח ראובן חלון על גבו של שמעון ימים ושנים ועתה
בא שמעון להגביה ביתו ולסתום חלונות של ראובן ולראובן יש לו אורה לביתו לצד
אח׳ ושל״ר אבן הדין לפני רבני צרפת ולפני רבני ר״ינום וז״ל ר״ אבן הכני דן בהלכה
לפני רבותי והכני מפרש דעתי ואם שגיתי המה יורוני תכן חלון המצרי אין לו
חזקה ולצורי יש לו חזקה פירש ר״ אבן הפותח חלון המצרי לחצרו של שמעון ואינו
פותח לאורה יש לו אורה מצד אחר אלא לתשמיש אויר לישקף ולראות בו אך קטן
הוא ואין יכול להוציא ראשו דרך שם ואחרי שקיפתו סוגרו ולהכי אין לו חזקה
דמצי אמר שמעון מה שלא מחיתי ועכבתי מלפותחו מפני שלא היה ליה היזק
ראיה שבשעה שהוא סתום אני משתמש בכל חצרי ובעת פתיחתו אני משתמש
בצידי החלון בחצר מכאן ומכאן ואינו יכול לראות אלא בחצר שכנגד החלון
ואינו חסר מתשמיש חצרי אפילו שעה אחת וזה נהנה וזה אינו חסר ואם
פותח ראובן חלון צורי שיכול להוציא בו ראשו לחצרו של שמעון ולא עכבו ולא
מיחה הרי זו חזקה שהרי מונעו מתשמיש חצרו לגמרי בשעת שהוא פותח

שהרי יכול להוצי׳ ראשו ולראות בחצר ואע״פ שבשעה שהו׳ סגור יכול הוא להשתמש
כיון שבשעת פתיחתו אינו יכול להשתמש ומחסר תשמישתיה היה לו למחות וכיון
שלא מיחה מחל לו ונתן לו רשות וחלון צורי שפתח ראובן זה עשוי לתשמיש אויר
ולא לאורה ופעמים סוגרו ובחלון צורי דאמר במתניתין דיש לו חזקה פליגי רבי
זירא ורבי אילא רבי זירא אמ׳ למטה מארבע אמות שכוח תשמישתיה לפותחו ולראות
יש חזקה שלא היה זה מניחו לעשות אלא ודאי ברשותו ויכול למחות כלומר הבא
לעשות חלון צורי למטה מארבע אמות בעל החצר יכול לעכב שלא יפתחנו שהרי
יש בו היזק ראיה כדפרישית ואם לא מיחה הוי חזקה אבל למעלה מארבע אמות
שאין כוח תשמישתו לפתוח ולראות אלא אם כן יעלה במעלות או בסולם אין לו
חזקה ואין יכול לעכב עליו מלפותחו דהוה ליה כחלון המצרי דבשביל השקיפה
והראיה לא יטרח ואינו מונע מתשמישו בחצר והוה ליה זה נהנה וזה אינו חסר
ורבי אילא אמר למעלה מארבע אמות נמי לא הוי חזקה דאמר כיון דלא ניח׳ ליה
תשמישתיה בשביל ראיה אחד לא יטרח ויעלה ולהכי שתק ולא עכבו אלא אם רוצה
בעל החצר יכול לעכבו מלפתוח חלון צורי אפילו למעלה מארבע אמות דאמ׳ ליה
זימנין דטרחת וסלקת והראה בחצרי ותמניעני מתשמישי ותחסרני ונר׳ לי דמחלון
צורי יש לו חזקה למטה מארבע אמות מיירי כדמוקי לה רבי זירא ורבי אילא חלון
המצרי שהוא קטן כמי דתניא במתניתין דאין לו חזקה אפילו למטה מארבע אמות
נמי מיירי ועל חלון המצרי קאמר שמואל ולאורה אפילו כל שהוא הויא חזק׳ שאם
לא היה לראובן אורה מצד אחד ופתח חלון לאורה אפילו כל שהוא למטה מארבע
אמות כיון דניחא תשמישתו לחצאין ולראות בו כל שעה לחצירו של שמעון שכנגד
החלון ומונעו מתשמיש באותו מקום לגמרי בחלון של אורה לעולם פתוח ואיכא
היזק ראיה באותו מקום והוה ליה למחות ומדלא מיחה הוי חזק׳ ולא דמי לחלון
המצרי שהוא קטן דאין לו חזקה אפילו למטה מארבע אמות כדפריש דשני התם
דאותו חלון אינו עשוי לאורה אלא לתשמיש אויר דהת׳ אחרי שקיפתו סוגרו ויכול
להשתמש במקום שכנגד החלון בעת סגירתו כדפרישית אבל חלון של אורה אינו
סגור לעולם ואינו יכול להשתמש כנגדו לעולם כדפריש אבל חלון של אורה שהיא
למעלה מארבע אמות ד״נ כחלון צורי שהוא למעלה מארבע אמות שאין לו חזקה
לא לרבי זירא ולא לרבי אילא דהא אינו מונעו לשמעון מלהשתמש בחצירו דלא
יטריח ויעלה כדי לראות ואין כאן היזק ראיה ולהכי לא מיחה וכל שכן חלון של
ראובן שהוא למעלה מגגו של שמעון שאין עליו תשמיש שאין להשתמש שמה על
הגג שיש לו אורה מצד אחר ואין בו היזק ראיה דאין חזקה של ראובן חזקה שלא
היה לשמעון למחות לא בשביל היזק ראיה ולא בשביל תשמיש דאפילו לרבי אילא
אין לו חזקה לראובן ויכול שמעון להגביה את ביתו כשירצה דהא אם בא שמעון
טרם שירצה להגביה את ביתו למחות לא היה יכול דזה נהנה וזה אינו חסר וכגון
זה אנו כופין על מדת סדום ושלום אליעזר ברבי נתן וזו היא תשובת רבני
רענגש פורק מה שאמרת שיש לראובן גם חלונות אחרי׳ לביתו ואין זה החלון עשוי
לאורה ומשום הכי אין חזקת ראובן חזקה מה בכך מכל מקום גם בזה מועיל
החלון לו שיש לו אורה יותר ופירש חלון המצרי אין לו חזקה אפילו למטה מארבע
אמות דיש לו היזק ראיה ויכול למחות ומיהו הואיל ולא קבע תשמישתיה שהוא
קטן ואינו יכול להוציא ראשו ואינו עשוי לאורה אלא לתשמיש שהוא ערמי אין לו
חזקה דיכול לומר לא חשתי למחות הואיל וערמי הוא והיום או למחר אימתלק
ושל צורי שהוא גדול וגלי דעתיה שהוא רוצה לקובעו זמן מרובה והוא למטה
מארבע אמות שמזיק מראייתו ולא מיחה ולפיכך יש לו חזקה ואין הטעם בשביל
שאינו יכול להוציא ראשו ואין כאן היזק ראיה שהרי מכל מקום כנגדו הוא רואה
ותדע מדרבי יהודה דאמר אם יש לו מלבן כל שיש לו היזק ראיה ואפילו הוא קטן
ואין הטעם אלא משום קביעות כמו שפירש רש״בם שאם אין בו היזק ראיה מאי
טעמא דרבי יהודה נהי נמי דקבוע הוא על ידי מלבן והלא אפילו חלון צורי אם
הוא למעלה מארבע אמות אין לו חזקה הואיל דאין היזק ראיה ועוד תכן החלונות
מלמעלן ומלמטה וכנגדן ד׳ אמות ותני עלה מלמטה כדי שלא יעמוד ויראה כו׳
והלא לשם אינו מכנים ראשו בחלון אלא עומד בכותל ורואה כנגד החלון וחשיב
ליה היזק ראיה ומה שאמר שמואל ולאורה אפי׳ כל שהו׳ הוי חזקה היינו למטה מד׳
אמות דוקא שיש היזק ראיה והוא תשמיש קבוע שהוא לאורה אבל למעלה מד׳
אמות נהי דתשמיש קבוע הרי הוא כחלון צורי דא׳ למעלה מד׳ אמות אין לו חזקה
ומה שאמר׳ על הגג כל שמעון פתוח חלונו של ראובן לא היה מזיק לשמעון כלום
הואיל ולית ליה תשמיש לשם ידענו שסברא הוא אע״ג שאנו רואין היזק ראי׳ בגגין
כמו שתי בתים בב׳ צדי ר״ה זה עושה מעקה וכו׳ וזה ר״ל בשביל שו׳ גותיה׳ הם שוים
והיו משתמשין אבל בזמן הזה אין משתמשין בגגין וכן הדבר נרא׳ אבל אין יודעין
אנחנו אם יש לסמוך על סברתינו יצחק ברבי מרדכי משה ברבי יואל ותשובת
רבינו משולם שכלה לר״ אבן אין דור יתום שאתה רבינו אב״ן בתוכה ברוך טעמך
וכל

ואל פירוסיך נרלפ בניכי ונפוכי כל המנורות לך צריך לרפות לפם ניח שמעון
פיכן שמעי להבניכ לן ככר זכה רלמון ומזקתו מזקה ולמי לכהוש דפר לפ יפפור
נפפה פפיכפ שפויפ לבורות לבני פכל פומך לטעמש דממליככה לפ למ' וכיון
לבין פומך פכיפכ פכיכו נרך לברפיך פלפ ופפיל ויזיק ופם היפ פכיח פל
פמעון שפני להבניכ לן מקקייפ פיפוסך ונפ ליכך ולין מזקה לרמון מזק ומכל
מקום כר' למו פפקפ ניח שפני להבניכ ולין לן מזקה לכפל בפלוי ומלוכיכו מכפ
כמלפך הפפ ומה שברלפ כשיכך שפפ מפולפ כר' נתן יוסף כר' פלייפו נתן נרבי
משולפ מפיר כר' משה וכן הפיב ר"פכ לר' יפנץ ורל"ך פלינ ומ"ש ליש לו חזק לאלון
פפל הנג ולפורפ כל פפוק פיו חזקה ומ"ש ל"ש לפיולו נקב קטן משפו וכמ"ש
פפיולו למעלה מפרפב מ"מ אין לן חזקה ומפרש ל"ש פזפו בפלון פמבני אכל
בפלון בורי אף על פי שפיולו מעלה מפרפב מ"מ כיון שפוה לכר קביעות יש לו חזק לפני
למעלה מ' למות ומייקי לשיים משם דהכן החלוקות בין מלמטלן בין מלמטן כין
משכנדו ל' למות והכי עלה למטס פלפ יעמוד וירפס ומכנדן פלפ יפפיל
ומזמרחיק מלמטן פרפב למות פלמ' נכוה מלמעלה פרפב למות מן כלוחל
פלמ' יש לו חזק לפפיולו מלמעלה מפרפב למות כיון שפוה לכר קביעות יש לו חזק לפני
מס רלים מכיל למכיכו למיפר כנון לוקו פלון למעלה לף על פי שפוה למעלה
מפרפב למות פעמוד נפון לבעל פיעור כלי פעלה מפרפב מ"מ כמי כנון
לשמיכן כל שפו הוי חזקה כנון ללפ הוי כניר מטפח ול"ל מכלקי בירושלמי כפר'
חזקת הכלים פלפ לכבריו הין פמם פתניס זו לפניס מזו פיעור כולם כמלפ
מקלפ ולין מפויים ליש נבי חלון שהיל פתוהס לפטיו לף נפניפת פלפ לכניפס פת
פפורה מכיון שלין לו חזקה היכ מכיפס פת הטומפה וחזקת פכיכר עפייקן
לפור כן ופכנר מכפון ורפב מכפני לכל לם כו' שם פיכ חזקה וכל כלי כרפיים
פליכין עכ"ל ורכיכו מפיר כתב פלמ' למ"מ חזקה לטומפה ונכי טומפה תכן
במכב פפילות הטומפ מפור נתחילה חיכ עליו לתפוים פיעורו כפניכ טפח
לפקום לפלקר הוי חזקה משפע לפלקר לפקום כמו נ' פכיס לפפקוה מה לפלן
נפזקה ניש עמה טעב לף כלן נפזקה ניש עמה טעמ ונפנומפ ולף עב לפין
נפכפין על הקרקעות מ"ה נפכומפ לפוריין פ"ל מלרפנן כפניני פלפ כפרש"י
שפי כשמעתי לרפב כ' שטוס פלפ כפי כ"ב הלוי נלון ורפ"ם מפרש כפוקב נגמ'
פפונמת כתוכפ עכ"ל: לקפ ניח נפכר לפרת לף יפקמכ לפכר טוקפי כי מלי
חלר פפלך פלרו לפני ומלי עליס לפקת פירו כ' היכי לקוש פל קיפ יכול
לפלקת ניהו לייהין ולפרכות עליפס כלרך וכן פיוס רפ"ם וטוס לן מ"ל רלוכן לפלוק
ופמעון היו פכלים וכפניכס פפיכר לפת לבני כפלות פלפ וכל רלוכן לפלוק
כיהו לפניס כלי פיוס לקוסף לייהו: ופמעון מפרפר ומ"ר פמכי פפיכר פפלוק יש
הוספת לייהין ומתפלף ניח פכפת פפרס כלין עס רלוכן פרני קוסס פפלוק
קיס יכול למלקת כיהו לייהין כ"ש פפקת לין בפרפור פמעון כלוס ופל
לפמר כל הפוקפין מפכנין זס לת זס מן פכנוסס כיינו כלכר פלפ קיס פל
מרפס לת הרניס לפפתפס פפלקו פס פניכיהו יכולין לפכר ופפיל לפ פפיטל פכר פטוט רוס
פיכולין לפכר כמו לקפ כי נפכר פפר ל"פ יפקפ"ל ופפיל לפ פפוקפי ליס
עפמו פוקף מוכר הכלס פפלפ פרך ופי היוס ל"פ לקפ"ל פר פפוקפי ליס
פלפ לין לפור פכ פפני פפרפ עליס פרך לקפ"ל פר' נפרני פר פפוקפי ליס
פיכולין לפכר כמו לקפ כי נפכר פפר ל"פ יפקפ"ל ופפיל לפ

ולומר שם שבריך שיכתוב לו שמקנה קנס פטור פלוני וכל פיעבול שהוא ויימסור לו
עסמג שטר וכשבא בקנס בכתיבה וכמסירה וכשהל לרבינו מאיר על הפלמכה שתפסה
חזקתה ושטרות של גוים שבכתבו לשם בעלה ולשמה לו הוו מיקרו תפיסה וכשיב
לבר פשוט הוא שאין בתפיסה זו כלום דהפילו למאן דאמר חזקה מיקרי בקנין כמשיב
ואין צריך להביא ראיה מזה בשאר המשלת ובוקבת בתוך שבעה ובלאו הכי אין לחלק
שתיה כשאר שדות ובתים וכיוצא בהן ושטרות יוצאין על שמו דשעיבוד לשעבד הא לא מקרי
כי אלמא לחזוק בשטר לא הוי חזקה לענין הממון שבתוב בו ושלום מאיר כר
צריך עיין פרק מי שמת: שמתיב ובמכלת לבנה בשם רבינו מאיר על חזקת
עסמד דאוקי שקנה מן הגוי בחזקת שהוא וכו ומכרו לשמעון ולא מקנין להשטעות
ובמכלת של כסף דאפי' בכי מייב לאוקמי להזקיר לו מעיקרא ואף על גב דבטל מקח
כגון שהקר מעשקין בעיה שם לשעלה חוזר אי לא ולא מיפשיטא הא ולאי מקח
טעות כגון זבח ובמכלת כסף כגון שהמשית ובמכלת לבבה דאפי' מקח טעות לשעלה
חוזר ואף על פי שרלוקן מהגוי מהגוי אי חוזר למר שמעון אי לא ונא שהגוי לקוחו מה
בבך הרי כשקנאו רלוקן מן הגוי הרי הוא שלו ולאו כל כמיניה להשטעותו ואפילו
עסמה לא מקנין כסף שיעין לבעה ושלום מאיר בר ברוך ואפילו אף כסף מכר
כסף שיעין בחזקת ברוך אין יכולין לחזור בו מבל וזבח ובמכלת כסף לו לשפך שהיה
יכולים לחזור: שמר רבי יוחנן לדעת מהן פוטר שלא לדעת אפילו מהן אינו
עסמו בריך בשאל לרבינו מאיר מעשה לפני שבבבה מבעלה שתפה והפקידן אבל לפני
לפרוע ודעתו לחזור ובתן בידה ובתה תובעה בשאל על בבה ובשיב
בלשה לי לפני שהוא שהיו נמבים בידה שבבבה מבעלה לא היה לה לקבלה
לשף על גב דבשים בחזקת ומתנות בתוך שבית פשה רבינו מאיר למקבלים
משם מבל מקום היבא דבתבר שבבבה מבעלה והוא אין יודע אין לקבל היימבה
ושם קבלה מן השטה לא היה להחזירה לה ושף על גב דשמר המקבל מן השטה
יחזיר לשטה פרק חזקת שבתים שהם היימו טעמא לחזקי בבבה לא שייבא מזה
אבל בבא שבבבה מבעלה בשאל לחזקי שמים ולא בליבי לשם משום דשמים
שבירים בשאל ובל שבן בבא שהבבה מבעלה לא היה להחזיר לבעלה ולא לה
ואין להקשות ולומר נפי דשמים שלא בליבי להחזירה בידה לא שתפייב לבעלה אות
לשטה שבבבה בשאל ממון דפייב בליבי שמים ולא בליבי לשם משום דשמים
עבדיה בשאל ובל שבן בבא שהבבה מבעלה לא היה להחזיר לבעלה ולא לה
ואין להקשות ולומר נפי דשמים שלא בליבי להחזירה בידה לא שתפייב לבעלה אות עסמז
זה בחלוק יש בין שומר חנם לשלם אפר לשומר חנם יש לו לקלם מי שלי מרוח בשאל לי מבי
מעיקר ושם לא קלם פייב ושלם אפר אין לו לקלם מי שלי מרוח בשאל לי מבי
להביל מנה להביל משום שבבה מבידה ואי לא מבעל לאיבור קא עביד ואיבו לא עסמח
מיבייב אבל מבי מטו ליד לידה בל זמן שבידה ופייב לבל בבאת בשמיה בל שהו
לן להשליבם לאיבור בוף לבר בל בבך שרוף ממון שבינו שמוטל בידו שהו קרוב
לגדלי שהולך לאיבור מבוח להביאו ושם הביאו ומטיח ליד לידה היוא שומר חנם
בשומר שבידה לאיבא דבבה ואפילו בבוא לפרק נשמר הדין לשמ' אין מביאו ושמן
מזרקים בו בלים מבוח לשתרים להביאם היינו משום הבבת שבידה בי מטו ליד ל
המביאו מייבים לאיבור בשמירתן בדין שומר שבידה ושם בשמירה לאיבא ולשמו וזרקים
על שמה ובשתרו קרו בשביבי דקייבים המביאו מבוח ליד לייבו מפיי בשמירתן
ובין לשמירה שבבבה מבעלה ולשמו בפאו הפלייבם לשקום נדוני פיוח ולייבו ובבבת
לשטר שם משום בקבת שטוח שם ליתא בשאל עשו בקבת השוק בשבר ונאו מ
מפורשם ואף על גב דלא ידע מי שבין זה בשבירו ואפילו בבי בין לשבר מפורשם
הוא בשאר מילין בלינן לישמ שם בתי מיניה הוא שבן הוא לבריה לן לשפי שבן עסמט
נפיש נמה דלא עשו בו בקבת השוק ושלום מיית ברבי ברוך: נם שאל לשרב
רבינו יצחק ברבי משה שלא בשאל שבבבה מבל בעלה לשון ושטמיה ושמה בבליה
ויבי בי יבאת מן השיר ושבאל בעלה לשובית בשבבה ממקום
שהטמינה ולך שמעון שפי ג המקום שפר לשרה לן שהשה ויבא משה שם בל הביב
ושבה שהא בוזה לשון על השליח לשבר שבידה ושומר מפחר לידעת שמתי היה
נמה שהשון בי שמת ויביב הוא שהשה לשרה שהשה בשבתיו מבעלי ושוחל
וכן הוא שידעת בם שמעת עליך להחזיר לת שהביאה ליבי ורשיה לשבר
משהיל לשרב שלו מבוחות בביבה בהשה בם פירו מפחר שבבבים שבמו בחייב
השוזה בהשה בשוזה שלימה ושלו לומר לשהבי שהם לשבקטיבה בבי בריית
לשבה בי שבה בשוזה בבבה בבבה ליד שהשה פרי בליבה ושבה בי משמת בוב
בליבן הוא בידה שבבבה מבל בעלה בריך להחזיר לבעל ושבא בשאל שבין
שמשת בפה וכלל שהשה יחזיר לשהה ושלו שמעון בר משה לביבא לשות בם משמת בוב
בליבן הוא שהשה לו בתבו לם מבבה על מבת שלו לבעלה השות בם משמת בוב
בידה בולאי שבבבה מבל בעלה בריך להחזיר לבעל ושבא בשאל שבין שהוא
שמשת בפה וכלל שהשה יחזיר לשהה ושלו שמעון בר משה לביבא לשות בם משמת בוב
פירם לפירושו פירם מחזיר לבעלים משמע דשעיה בל פלוני הם ושבא בפיר לשם לא יעשה עסמי
בשבי הוכחתי לשפילו לרבי ושלום לשבה בבבה בבלון זה מודה ושפיב לבשי לשון לישב
בשירי מה בבך הם בולהו שבוני בשי לשון בבליה בשמיה ושבא בשיר בשיב
בין בשיר לם לשמיה לבא בשי משבריה לבבב לשבה בשיב לי לשיבשי
ושבול שומר שבי לשפילו לם בבלבה מידה לשמה בשבר שבר שפי שבי שיבייב בשלושם
בי בשוזרו לרשל בין בידה בשל בשבבה בל שה רשל יש לם לין שביל
וכי שטי מידה ליל לשה בוא עלייהו בשומר שביל בין לרבה וכין יוסף שבייב
שומר שבידה בשבישה והם בשבישה שהשה לשבה בשבבה לבי בשלו
בשלושה לשבה בשבבה בשבי ולפי לרבינו שבבה שהוא לשבה בשבבה בשלושה לשבה
בם לשיבוה בשה לשמר רבה בבישה בשבי בם שבה בשבה ושם שבה בשבי
בל שלם שלין שבה בשבה ושם בשבה בשבי בשבה בשבה בשבה בשבה בשבה
בשלושה שבה בשבה בשבה בשבה בשבה בשבה בשבה בשבה בשבה בשבה בשבה
בשבה בש

מחוירין לגבעל כל שכן שכל לקוח ליה בספיחים ופוסק ועלה לכנגכנו מן הכעל שנרי
לפחות ליה כגבעל ושוב קתני המוכר את שדהו למחר מי מסיימינן לך ואפשר דלמא כפירש
ואפשר פירוש לפירושם כל שכן הכא דלמא מסיימינן כי פיס הכסילא שמחרם בגבתי
מכל בעלי ולפעמים שפיס בגבתי כגבר מגדר שהוא הסלים הגניב לפני למחר
שפתר בור טובא לם והסלימו לעבר דמסיק תלמוד לומר שוב שכיפס לגיזקין ושוב
דליפ מם שיפטרנו על שפתר לפחד ולא שברו לוקה ושוב לא לפחר ויפב עליו וסיכר
לפחרון חייב כגון דב שפתר בר לכעל לכעבר בשר הוא ולא מצי למימר כגון דין דילי
למחר לא קוים מתכר כלל לפיכך חייב כל שכן בכגון זה דלמחר לא היה הסלים היקף
מחוירים הכל לפיהכא דהסלים שפה כל הסיזוק ולא מכברא נגב אלא מורע נגב
ויקבע שהלן לא לקח הסלים הגניבה הכל היה מוחזר לבעלה כי היכי דמי בכל
כל כן כרי על הכפיסה וכפיס הכל מי שהיה נגניבה מוחזק בכגר וסיפ קולם
עכ"פ הפרש מכרי וכפות הגניבה אבל בעלה והפקידם ביד הפיסה והחזירו לתוך נם
הממון הפוסק שו היה מונח במקומו היה מוחזר לבעלה כי היה לא היה רשאי לחזור
ליקח הגניבה כי כבר נהנלה בגניבה וכפסק וכפסק ו סרו הפיסה המפוזרים בדק ובדק
ופפות בפרכו ובפסרכו וסיה זה פלוש על כל יפרד ועל לויניהם ופפק כל מפס:

ת ם ם הפוסק לחייבי קרי לפוכרניקא וכו' פרי לפלם יכול לפקדים פקדון פפפקיד

קעצ ביד פפריס ופפ מלוה לויכל לפקדים פעם פפיכה נרפותו כפלוה פרק יש נוחלין
למלוה יכול ליקנם כמעמד פלפתם ולם לא היה יכול לפקדים לא היה יכול ליתן
לבל נגזל לפ"ם מרובה ופ"ק רבינו יכול לפקדים ופ"ה כמפכון לתן יכול
לפקדים לפי פיניו נרפותו ופקנין חליפין נרי פיפה פוכר פלו לם בא פלוה
כיון לחזיר יכול לפקדים נם פיניו יכול ליקנות ופה לך הפוכת ל"ת ואפר פלוה לם
פלם יכול לפפור מכפונו של פבירו מפפיק לפקדם מפקיע מידי פיפבוד בפיפ
לפו רפיה היא למוקמינן ליה בלוקחי דכרפו דקד כי היכי דמוקמי לה לממן פהוא
ברפו ישראל לבל בפרה יפו לבל נוי לא ממרינן דמפקיע כלמוכה כפכתים ואפ"ג
דכליכיפם אין כאל חוב קיפה מפכון ושוב מ"ם ראפ הא לא לתיפ שא לפקדים
לם נאפקדם לבל חוב קיפה מכרי מכרים ופוב פל פפכון דפוי טפי הפוא טוביכא
מני מקדים ליה כלתמר ס"ם דפפיר כפהוא לחייבי קרי כו ומקדפיכו ומ"ר לא
קני למיכן קלוס עיין ס"ם ונפ ס"כות נבי ממיא מפן לחיכא עליה כקונם
ונעל קונ:

סליק פירקא

המוכר פירות לחבירו המוכר פניה יין לחבירו והמוכה ממר כל כל שלשה ימים ברשות מוכר ואפילו כתן בלוקח מבו למוכר יחזיר לו לכיון לכמה פיון נמר תוך שלשה ימים ברשות מוכר לו בידוע שקודם שמכר לו בתקיל להחמיץ ושלשה ברשות הלוקח וטעמיה מפרש ולפי לשון טעמים שפיר כיון להחמיץ תוך שלשה מכל מקום אסור לוקח להחמיץ עד שיכיר לבעל מידי כיון שאיגו מוכר אלא מפיה מפחתי

יין שיש לו קמטי שכול לנשכים כשמוכה כמכות פ' בל קרבנות אין מומרים אלא קודם היום כשמ"ר פר' המוכר פירו אין מומר קודם היום אלא על היין שרוצה ליכנס עכ"פ המוכה: מכאן ואילך ברשות לוקח אפי' לא נתן לו מעות חייב ליתן כיון שטעמייהו ומיהו היכא דלא טעמים נשעת לקיפה כר' מני' מ"ר המוכרו מפיריו

עליון ברשות שוה: אמרת מקפיפה למריש סוף פרשנה דסבירא ליה כר' חייב כר יוסף דאמר לעיל מזליה דנברא נדי ולא נרשה לבעליה מלא לשם כן שוה ליה למוקצה בכא אלו ליטלה ואור לעיל קאמר ופניגא דלא אמא כרבי יוסף שוה ליה למימר ופניגא דשמואל: ואור לתון זה שבירא כיון שאיגו רגיל להיות מומן נמור משעה שהתחיל להחמיץ עד לאחר שנה שלגו נרש לו להחמיץ לאלתר וכרשה לרי לתמר דלוקח מיירי כגון שטעמו בשעת מכירה ושוה ריפים וטעמים אמרה ליכך בשהחמיץ מלא כ' יומי והוי חומץ גמור טפי ליה למיקלי עד טלטול ובלאו הכי מלטעמי טעמי ולא טעמי שפיר בבל מי לאו טעמי הו ולפי לא הלי בטלטול ובלאו דשמואל לעיל לא שנו אלא קנקנים לוקח שהורק מבלי הל כלי שבל קנקנים למוכר כו ולא מצי מוכר למימר הטלטול ובלאו גרם לו ומיבא דעלייהו לא טלטלה בשה לא פליג שמואל אלאיב כך פרי' כל מלכיה ובתב רשלמה בשביהם ליה בהלבתא בשה כל יומי כל יומי ואפי' בשעבד לא יוסף עובדא בהלבתא כותיה דרב בשביהו ותו דהלבתא בשמואל ובן עשה רב בשמואל ובן עשה רב בשלו
נשון בשבר לרבנים למקח ומכר ושם יהיה סיכון מחמיץ הרי זה מקח טעות:

קעטא תלמוד בשלשה לשם דרך משתה שלא ושמעתי בשם של לעיזר מיין שם בא
קעטב לפ מכי רבי לעיזר לתמר רבים שבירו דרך לעבמן מה שבירו בירו ומוקי לם

לקבל למשכן קולם ניח ליו כיון דרבים ניחא ולאחר כך ירדו לליו: המוכר מקום
לחבירו לבנות ניח כו שפיר רבינו שלאחר שים בו שבר למוח על שבר למוח לם
ים לרשות שים לו לו רבים בו כרי מבוקה לף לרבי ר' שבתב לבני מלוק לבני
הוי לרבא על שם ורמייהו מחקניתי המוכר מקום לחבירו ולבנות לו ניח לא
יפחות לו בפחות מלרבא על שם לשם לאיבא לאחר לרבא על שם וכל שכן לרבני
ר' בר' מרדכי שמשתבתו לבני מלוק שוקפין בני כל שלי לכל לם לם כמשמ
כ"ל לסוכה ולא חמי להשיח להמוכר פירות להקם מיירי בנה לבנות ניח מקחלם
והמוח ליו למלוד לפי מדת שעולם שם שוקרין לחות לשם לפי לחו שהלמוך
שבריס ולרבא נולין ניח לחות ושם ים לשחר שלם בשלר לו בני בחות מכרי
מלוק ובנה לשלוק שומעין לו לאחר שלחבירו ים לו כרי מלוק לכל לשמר מי
לפפיכתקנת מכמים בגון זו שמעין לו ושמלתם שם שלר לו ליו טרקלין לו לא
לבר פשוט הוא לטרקלין הוא שרטיא גדולה ועשוים לשיר כלמוכה פרק המוכר
פירות מלי טרקלין נוכתא לבי ורדי ושלר קטן הוא ופשוט לטרקלין כלתכן
כמכתא מדות ומייתי לה פירקא קמא דיומא בקיטוניתא שפשוטה לטרקלין
וקיטוניתא היא שלר שכלכיה ויכא שלרא מיכן ביריחו' ואע"ג לקיטוניתא
ופרק קמא לסוכה בבי שילני שמלכה שמשא דקיטוניתא בשוקא שלרא שמות
וטרקלין לינו שהות שעשרה על עשרה כלתכן פרק המוכר פירות ולא כן מולקין
לף על פי שפשלר לין כן כרי שלוקה שעלין לוקה כלמוכה ועוד רלוה לשלר שוה
לעשמים ושפילו שפות שלרא שמות לשפילו יניח לשם שפשיה שוה לניח שפות
שלוק לשתוך פרק המוכר לת שניח לשניה לבור ולית ושבני ליה בשפות שלרא
שמות וכרי שמוכין לרבו ל שמות שלר לשהוה סבי לפי שפות של שמות כמו שפי'
רשב"ם שם לשיטו שעלו לשלה לבו שניח שפניה כמו שיוכה בשלמה וכלום שבב:

קעטו המוכר כרבו כלין כרי שפשפה כו כשב"ם לשלה לשם לשין יכול למכור ולית ן שקום
שלוקה ובשב"ם ומייתו לשמוכר יפרוש כרי שפשפה בין בשב"ם בין בקבר שלא יפפיל

קעטז שלוקה ורב לשיי גלין כתב שמכירתו מכירה בשלל לרבינו שלור על לשלון ולשם
שבתבו לבנם בשטר שלם שמכירה שניח שים לו שקום פלוני ומכרו לו בל שמכרי
שם נוכים של סביה ובתוך שמכרי שללו לא שיירו לשעמו שמלם שמכירה שניח
בשוכר למשלה ושוב מולא שלין לשם שלא לשם של בל בני סביה ושמ"ר לשלון שמכירה
של שולן רביה בתן לו ויורש שהם שמלם שמכי של בלרבי בתן ושפיר בר' לי
בעיני לשוכן בתן ליפכי לשיכי שהם כשמשמ פ' שמוכר שם סביה בני שמוכר ניח
לשבירו בביר בשולה ובין ללא קרן שיכפי לרבי בי בלל עב' הבי קיים לו לשבדי
כתבי לו שלם שמכירה שניח שלבי שום כולה שלי ושוב לבי נותן לו בו שלם שמכירה
של בל סביה לשלן לשלה קלי שמכרי ושלר לשר ים לי במקום פלוני ושבתו
ושבתו לו לשלוני שלבי נותן לו ניח בך וכך שלו מי שיה לשו לשבדילידא שהוא שום
שמא שהוא שלו שלוטא לליה לשו למילף לי קושטא קלשר לו לא לשר למיר
לשו שמיני שלא לשל שבשוף שהולה שם לישבו לא קא משבדי שלא על שמקום
שהוא נותן וכבי קא משבדי שלם שמכירה שלשר לשו שהוא שלו שלוני ושם
שהוא לשוף לשלן לו כלום בו שבטול שמתנה ושם ים לי בו שלם נותן בו שמכירה
לבל בשמות יקנם שמקבל שמתנה שם ים לו בו שלם ים לו יותר משמכירה על שלם
שמכירה של בל שביה יוכה שם ים לשם בו בבל כך כיון שלא קרו לישבי לרבינא
ניח בית ולא לשי לשהיה לשרך שמוכר פירות שלנא לשרעה לשות לי ריבעא
שלי שלה קרון לישבי שלוני שלבלנא לשרעה שרעה שבל שבא לא קרו לרבינא
ניח בית ושיהו שם לו לבית אבר לא קנה שמקבל מלבה בשבר כלום שם שמכירה
שביה ושו לא ושמוכר שביה לא מכר שאבר כמו שפי' רשב"ם ורי שרך שמוכר שת
שביה ושלום מלר שכ: הסיבר"ת דנוי יכול לרחון שביה שים בו שמרים בלא
ישראל דשמרים לא הוי שמרא שלא קיומה בשלמא ושפילו ים בשמרים טעם יין
בשמוכה שרך שמוכר שת פירות מ"מ לכתחלה לשור שבל לישבא שפיר לשי:

סליק פירקא

המוכר לחבירו ניח: יתומי שבאו לחלוק ניח יין מעמידין להם ת ם ם
שפטרופוס פל"ת דלוקח שניח רוצי שבל לאר רוצה ואחר שיהו רוצה לא וכן עשה רבינו שבי העזרי:

סליק פירקא

משלין ומכשילין יפתן שטר מי נכתב מטל מי סניס פורס רשתם
בקלוה סוס עליס מכתן לכבל מוכי לכבור מטל מי סני לכעל
סוב קונס מכתן וכן פלט ומכי כרוך בל שמואל רונס מכי
לכרייו בזוס לסכי ממרי ס קוסב וכסבוחת סמלוס לת מכתו על מסכתן וכבסת
קסמס סמטה סיכו ימסיט הרי מסמת לכב מוני ס לסכי ו מכתן סיס לן מטלטלין כמסכתן ומין סכבור
ס סיכיתן סלו מסכתת כלתרת למסלקי ליס לין כעל סוב נוב סיסמו ומין סכבור
מטל מי סניס וכניוות מסטוסת וכב ים לסלק כין מקרקעי למטלטלי כי סיכי
לנלס ליקני מסדל ספר סמכמס: סס ממר לסיכי מוטל ומיכי נוקן רשלי לומר
קרי לף על פי שכורס כת על נעל נכור לעכון מלוה לסקני לנביסיו לסוי לנבי
כתוב לסס מסכי ליס מתוקת ולסס נוב ממלוה כלסקן ס׳ סכותב מי שמת וסכיוו
סס וכעל סוב ויורסין וסיא לן פקדון ולוה כיל לסרי כו ומשם סטקח לסני לר׳
עקיב מי נלס לכרייב שבוע סיא נוסב סכל ונלסי שבריב שבוע נוכין סיורסין ומו נס
תנכס כתוכת סלסס מכן וסוו לסו מטלטלין ליתמי ומכו מטלטלי כמקרקעי וסוו
לן מטלטלין שנכו יסוומים כתוכת סכיסס מוכיס מעוכבים לנבי כתוכת לסס
קסמל וכעל סוב כלנו נכסס מכיסס מפיס עיין פ סכותב לכל שכר פשולסו משעולס לף
נס ליכו ונלס נכס זס כלסב לסוי רלוי לכעל סוב ולסיכו נוכב סמכן לס כתוב ונלס
מוכות לסקני כתוכת כב וסב וכן כמכת כתשוב לרבינו יסודס כר קלונימוס ורבי׳
קסמס מכל מרדכי ורבי לפרים מכיוב ול מ סניס על ספר שנכנוני ולסרי סיית
קסמס כעבל סוזק וכעבלי סס: מ לף כקיסט לממייב לסלדודי ול לרלוי סוס ולין
לסס כטלטלין כרלוי כמוסן כעבל כי לסיכנוב סיכן נקרא רלוי לכל סיכל לסוכיס
לפפר כרשות נעלים סיכיס וכסוקסת לנל נרע מלוה לסקני לסיכל לסוי
נבי כבור פ׳ס ג סלין נבי כתוכת סס לל לסכי ליס רלוי כין שנכו יורשין קרקע כין
שנכו מצות כמו ספרי לפס ולסני מלוה של נויס כמי נביס כמו שכתב רבי יהודס
מפרים סס מי שמת נבי סלוסקו לפלוני ופרק נערה נבי סלכה כשכני נלוג וכן
שמת לכר וסיכל לכתב מסיוס ולסמר מיתה לף סיה רלוי נלס מוסזק שכל מלוה
סוי רלוי סס לין לו מסכון ורבי מיתה לסמרי לניטין ס׳ס שנלס מתניתי׳
מסייב ליס לר שמכון כל לסמר קנין פירו לנו כקנין כנוף לסמי לקנות כבור מטל
פי שכי כשלס סמוזת לסנין כיוכל וכן לסכי לכתי כבר כקולנית על לסס
קסמ כשלס וכניס לכבו נוף סכי ולשמס סניכו כל יסיה וכבן סיה כשני ומת כמני
שמו ומשלמס ולסס סכן תבעו כתוכתן למכו נוף סכיית ורבי קבע לומרים רלוי
סוא זס ומין לסס מטלטלין כתוכתס כרלוי וכוב עשו מעשס וכולו לרברי וכן כתב
קסמ רבי׳ סס נקנו סבבסים לבע מסיוס ולסמר מיתה לבע סמקס כמיי סזקנס כבעל
ירשס לסיות ליס מוסזק בנוף סקרקע כמיי סזקנס ספר סבמס: לף שנו שלס
שנס שנשנו נבסי כין מיתה לייבוס על סייבס ס׳ לסס מסכס כמיי סכור כמיי שמת
קסמ לסמר וללמר זמן מת לביבוס ובלין לסלוק וסוכב סיבס ס׳ נקנו וכבן לומר
יסלוק כשוס לפי שיטת פרק יש בכור משמת לסוי מוסזק בנכסי סלב וסוי כלנו כף
כשרשס מכס סמין שמת ונשמר במקומו רק שסוב רלוי לנבי לסבא כלמרינן
סקס מבל נכסי לסי שמת ומכי לייבוס סוי מיסזק ולף מבניין ליבוס נלנו סוא כן
לסמין כבן מלוקס ומפלוג מבני נשמ ס׳ מ לבנוף שנשס מקיל יבס פי שבי נכנסי
שלס ולוסק סוא לסקוק לשוס מיירי כשמת מוסזק לסוי מוסזק לסבא לסקני שיס
לסמין שנשמ נכנסיס כין מיתה לייבוס אבל כו׳ וסניס מיירי נכנסי שלס שיס

תקנב קדושה לא אמר לכשיבוא הוא בעצמו ויפיס קדוש: תלמוד לומר מפיק לכבכו׳ מפיס לכבכו׳ ולא מפיס לכבכו׳ אין לי אלא כבכים בני אדם כבכים שאינן בני אדם מנין תלמוד לומר כל כבכו׳ בכל מקום שנאמר כבכים הרי הן בכלל ואם כן מה ת״ל מפיק מפיס לכבכו׳ מפיק לכבכו׳ מפיס לכבכו׳ מפיק לכבכו׳ מפיס לכבכו׳ מפיק לכבכו׳

147

פטור ופרש"י שמאל לו שעורים מלא טעמו מלא חטים: כל שכתוב בה מהיו לאמר

קעה מיתה בשמל לרבי מאי׳ אם יש לאדם בן עבד ורוצה לתת לו שיתה כדי לסלקו לאמר זמן מירושתו ואין יכול ליקח ממנו משום דקיימא לן אם אמרו מוכר מכור לך לא אמר כלום ואפילו יש לו שיתה לפניו שכשיגיע לפלוני כדי שיטול לאמר מיתה נדולה מזו מוכר לו ז"ל מיתת בריות שהיא כמיתת ש"מ כל שכתוב בה מהיות ולאמר מיתה שפיר דבריות אם לא לאמור כי עד לאמר מיתה וכ"ש

קעו שאר לזה כלום ולא יוכיחנו במיתה וממילא לא יאמר לו כלום לאפילו בדיות הוי כמו יומים בכים לאמר כך כיון שמוכה ואומר פלוני בני יטול לאמר מוקו אין לך מוכה לאמר מיתה נדולה מזו מוכר ז"ל מיתת בריות שהיא כמיתת ש"מ כל שכתוב בה מהיות ולאמר מיתה שפי׳ בריות אם לא לאמור כי עד לאמר מיתה וכ"ש

קעז היכא דלא אמר כך מהיות ולאמר מיתה עכ"ג נט פשוט שור נשנל לרש"א על רחבן שכתוב את שמשון ואמר שמשון שפקידה בקרון כיד שמשון וכשמסרתיו לידו אמרה לו לתת לרחבן בכה לאמר מיתה ושמשון השיבו כך אמרה לי אם לא תגלה מאמו תכנו לי ואם היא תמות תכנו לרחבן בני והשיב כל הלא זכה רחבן בשכתב סברי כיון שהיתה בריאה בשעת מיתת בריאה כשעת מיתת ש"מ כל שכתוב בו מהיות ולאמר מיתה שפי׳ בריות אם לא לאמור כי עד לאמר מיתה וכ"ש

קעח מיתה מיהא קני אפילו בלא קנין שלכי שהיה לכתיב מהיות ולרבי יוסי שפי׳ בלא מהיות מפני שזאמו של אחר מוכי אלו לכל בכלן זה לבית מהיות ולית שהר וקנין שוכים של שהתנה לומר לשחיים מיללא לא קני דאין מתנה לאחר מיתה בריות ולבית למי דקני מהות והלא לרבי אמת שהרי לא קנינא מיללא לכך דומיא דשחלים לבתו ושאומר קנו מקל לבני דשם מנישת שהשה ושל"ת ללא אמר מנוש לקיים לא אלא שיבא לשומשו לזה כיון שהשליטו לכך שהשליטו

כאחד מן הבנים בנכסים של עכשיו ע"י לעיל ולאוכן זה יכול ליתן מתנ' כל ימי
חייו לעצ שכתב לחתנו חלקו גופא מהיום ופירש לאחר מיתה שהרי לא כתב לו
מהיום ולאחר מיתה חלק הוא שבה לאם כ' לא היה יכו' ליתנו לאחרי ולמעט חלקו
אבל עכשו שאמר תטול חלק כאחד מיורשי והמתנ שנתן לאחרי' נתמעט כל אחד
מן היורשים ואם כן נתמעט כמו חלק החתן שהרי לא נתן לו אלא כחלק אחד מן
היורשים הפשוטים ולא יטול חלק כחלק הבכור אלא כחלק אחד מן הפשוטי' ליד
בעל השטר על התחתונה ומתנת בריא היא כיון דכתי' בה מהיום ולאחר מיתה
ואם מכ"ח הבת והחתן מחלק מתנת' זכה הלוקח מהבי' שעת' כל זכותייכו ושכתבת'
שהבת לא תטול מתנתה אלא מה שיאבד מותר על כתוב' בנין דכרין כרא' לי דלא
עדיף כתוב' בנין דכרי' מירושה דאוריתא דהא כתובת ב"ד הויא ירושה דרבנן וכיון
דמתנה מפקעת ירושה דאוריתא דהאומר תטול אשתי כאחד מן הבני' מטלת כ"ש
דמפקעת כתובת ב"ד דרבנן ועוד דמתנה חיילא מהיום וכתוב' ב"ד לא חיילא אלא
לאחר מיתה דהא ק"ל דלא טרפ' ממשעבדי דירתון תנן ריש פרק אף על פי ואם
כן כבר קדמתה המתנה שנתן מהיום ותו לא פקע ואף על גב דפירות לא נתן
מחיים מ"מ לא גביא כתובת בני' דכרין מהן דהא אפילו כתובת' אינה נגבית מן
הפירות ומן השבח פרק יש בכור וכל שכן כתובת בנין דכרין ע"כ קצרתי מלשון
רבינו מאיר השיב ר"ג על ראובן ש"נוה לשמעון אפיטרופס שלו תן לבני כך וכך
ולבנותי כך וכך אז ודאי דברי שביב מרע ככתובין וכמסורין דמו אבל אם אמר
ידך כידי ופיך כפי ועשייתך כעשי תי לחלק לבני בין רב בין מעט יש ללמוד שלא
נתן מחיים כלום אלא שיסכים לאותו מעשה שיעשה שמעון אחר מיתת ראובן
ומשעת יציאת נשמתו נפלו הנכסים לפני הבן ויצאו מרשות ראובן ואין לו
לאפוטרופוס שלו כלום אלא לנהוג בנכסי היורש כשאר אפוטרופוס ואף על גב
דהאי דינא אינו כתו' בפירושא ולא תנינא ליה כמו כפי' גמרינן מיתת האב עובר'
ולא כשימלך האפוטרופוס לאחר מיתה דכתי' ביום הנחילו את בניו האב מנחיל
מחיים ולא האפוטרופוס וזה ראובן לא הנחיל כלום הילכך זכה היורש ומדוקיא
דמתני' דתנן המחלק נכסיו על פיו ריבה לאחד כו' דבריו קיימין משמע דוקא על
פיו ולא אפוטרופוס ואם תאמר כיון דאמר עשיי' כעשיי' על פיו קרינן ביה הא
ליתא דלא מצינו בכל הני לישני דשביב מרע דמהני אלא לשון יטול או לשון מתנה
ששם מועלין דבריו בלא קנין ומשיכה ומסירה שמא תטרף דעתו עליו אבל שיתן
האפוטרופוס לאח' מיתה לא שאין כאן לא לשון ירושה ולא לשון מתנה ויצאו נכסי'
ובאו לרשות יורש ועוד ראי' מדתנן פרק מי שמת כמצאו דיתיקי קשורה על ירכו
הרי זו אינה כלום והאי דייתיקי כמימרי פיו וכשלוחו דמי ואמרינן שכיון שלא נתן
מחיים כיון דמיתפקעא זכותיה אף על גב דידיע דניחא ליה במאי דכתיב בגוה
ובדאמר בן גבי מתנת שביב מרע שכתוב בו קנין שמא לא גמר להקנותו אלא בשטר
ואין שטר לאח' מיתה ואי ס"ד לא פקע זכותי' ורשותיה אמאי אין שטר לאח' מיתה
ואפילו למאן דאמר כותבין ונותנין הת' במייפה את כחו הא לא מיפה את כחו לא
וכל שכן הכא שכיון שלא אמ' לאפוטרופס כך וכך שלא גמר להקנותו אלא לאח' מית'
בעת חילוק האפוטרופסות לדעת עצמו ואינו כלום ותו גמרינן כמי מפ' הגוזל דר'
אבא הו' מסיק זוזי בי' רב יוסף בר חמא א"ל לרב ספרא אדאתית אייתינהו ניהלי
כי אזל להם א"ל רבא בריה מי כתב לך התקבלתי א"ל לא אמ' ליה אי הכי זיל ברישא
ויכתוב לך התקבלתי לסוף א"ל כי כתב לך נמי התקבלתי לאו כלום הוא דילמא
אדאתית שביב רבי אבא ונפלי נכסי קמי יתמי והתקבלתי דרבי אבא לאו כלום
הוא מכל הני טעמי שמעינן דאי יהיב לבנות טפי מעישור נכסים ואפילו נתן על
פי ב"ד הדר לא אמרינן מה כח ב"ד יפה בכה"ג כיון דטעות הוא ותו לא מידי
ורש"בם מפקפק בה ואמר כיון שמינוה לאפוטרופוס מחיים בכל נכסיו ממקרקעי
וממטלטלי לרבות ולמעט ואפילו בעדים פיו כפי ועשייתו כעשייתי כראה שיכול
האפוטרופוס לרבות ולמעט דמצו' לקיים דברי המת ודברי ש"מ ככתיבין וכמסורין
דמו והרי השליטו מחיים בכל נכסיו לטובת היתומים ואע"פ שלא פי' לו כמה יתן
לכל אחד ואחד לא אמרינן קפצה נחלה כבר משעת מיתתו ובאת ליד היורש אלא
מה שעשה עשוי ויתן לבנות כמו שכר' לו בדתנן פרק הנזיקין אפוטרופוס שמינהו
אבי היתומים כו' ומייתי בגמרא תרימו גם אתם ולא התורם את שאינו שלו ורמינן
עלה אפוטרופוס תורמין ומעשרין כו' ומשני התם לא קשיא כאן לאכול כאן להניח
ומשמע משם אף על גב דתרומת אפוטרופס להניח אינה תרומה כיון שהתבואה
אינה שלהן ואינה להנאת היתומים ולחובה לא נתמנה להיות אפוטרופוס מי' כי
תרם להאכיל היתומים להנאתם להוציא התבואה מאיסור טבל תרומתו תרומה
והזר האוכלה במיתה ואע"פ שבשעת מיתת האב לא היתה חולין מותרת כשיפרים
תרומה לאחר זמן מרובה כשימות דתלי' בדעת המת שהשליטו על נכסיו לאחר
מותו ונתנו בית דין התבואה ברשות האפוטרופוס לטובת היתומים והפקר בי' דין
הפקר וקרינ' בזה תרימו גם אתם ולא אמרינן כבר קפצה נחלה ואם באיסור טבל

אמר כן אע"פ שהיא במיתה קו' לשאר ממון שיתן לבנות כמה שירצה כיון שאמר
לו פיך כפי ועשייתך כעשייתי ועוד כלמוד מעישור נכסים דקיימא לן בכתובות
אם השיא את הראשונה ינתן לשניה כדרך שנתן לראשונה והיכא דלא השיא אלא
גלי בדעתיה בהא ק"ל כשמו' דאמ' לפרנסה שמין ואזלינן בתר אומדן דעתיה
ומצוה עלינו לקיים דעת המת וכוונתו וכל שכן היכא שגילה דעתו לאפוטרופוס
לתת לבת כפי ראות עיניו ולהשיאה כראוי לה שזכת הבת ולא אמרינן כבר קפצה
נחלה וגם ר"ג שאמ' וכתב דלא דנינן דין זה בהדי כו' ככתו' בתשובתו וכל ראיותיו
יש לדחות שאין כאן עקיר נחלה ע"י אפוטרופוס ולא ע"י פיו אלא דברי האפוטרו'
הוה ליה כמו דברי פיו כיון דגילה האב דעתו ומצוה לקיים דברי המת וכוונתו
היכא דגילה בדעתו ואמר לאפוטרופוס לתת לבת כראו' עיניו ולהשיאה כראוי
לה והפקר ב"ד הפקר לגבי ממון דנפקא לן מקרא דאלה הנחלות אשר נחלו וגומ'
והא דמייתי ראיה מדייתקי קשורין לו על ירכו ומתנ' ש"מ שאמר כתבו ותנו כו'
ומדתנן הכותב כל נכסים כו' כל הני ראיות של שטר אינם ראיות שהרי אין
שטר לאחר מית דבשטר לא תקינו רבנן למימר מצוה לקיים דה ולא דברי ש"מ
ככתובין וכמסירין דמו אלא בדברי צואתו על פה אי נמי בגילוי דעתו בלא שטר
שבזה חשו חכמים שמא תטרף דעתו אבל בשטר סבור המת ובטוח שיתקיים ואין
כאן טירוף דעת הילכך אין שטר לאחר מיתה אבל מה שצוה לאפוטרופוס בעל
פה וגלה דעתו מצוה לקיים דברי המת ומה שיעשה האפוטרופוס יהא עשוי:

סליק פירקא

מי שמת והניח אמר רב"ן גמליאל רואה אני את דברי אדמון פסק
רש"בם דהלכה כאדמון וכן משמע פרק בתרא דכתובות דקאמר
התם כל מקום שאר"ג רואה אני את דברי אדמון הלכ' כמותו
וכן פסק ר"אבן ורא"ב אבל האלפסי ור"ת פסקו כרבנן משום דסוגי' דתלמודא
כרבנן לקמן יתומים שקדמו ומכרו בנכסים מועטים גם עשו אלמנה אבל הבת
כבת אבל אחין ומפ' דאדמון אינו חולק על רבנן דמתני' אלא מתמ' על התקנה
שתקנו בנכסים מועטי אבל מ"מ כרבנן ס"ל והא דאמר ר"ג רואה אני את דברי
אדמון פי' הדין עמו שמתמה בדברי רבנן אמר רבא מוציאין להן לבנות מזונו עד
שיבגרו והשאר לבנים הני מילי במקרקעי דוקא וכתב המיימון וכן הורו הגאונים
וכן כת' בס' הגדול וכ"כ ר"מ יתומים שקדמו ומכרו קודם שעמדו בדין להגבות
לבנות בנכסי מועטי' מי' כראה לר"י דאפי' תפשו הבנות או הגבו ב"ד להם לו מכרו
היתומים מה שמכרו מכרו וכן משמע פרק אלמנה לבג' דקאמר התם ר' ישמעאל
בר' יוסי אמר בשם אביו הבת מאכלת כו' ופרי במאי אוקימתא בנכסים מועטי כו'
והאר' יוסנן יתומים שקדמו ומכרו בנכסים מועטי כו' כמו שפי' שם התוספו' ומאי
קושיא לוקמי בגון שתפשו כבר הבנות בנכסים מועטין למזונותיה וכבר הגבו להן
ולכך אין יכולין למכור ועוד ראיה מפרק הנושא אמר רב נחמן יתומי' שמכרו
במדור אלמנה לא עשו ולא כלום ומ"ש מדר' אסי' אר' יוסנן יתומים שקדמו ומכרו
בנכסים מועטין מה שמכרו מכרו התם לא תפשו מחיים הכא תפשו מחיי' משמע
כיון דלא תפשו מחיים אפילו תפשו לאחר מיתה לא היה מועיל כלום אלא מה
שמכרו מכרו ואת' א"כ מה חילוק יש בין נכסי מרובים לנכסים מועטי' כיון שיכולין
למכור אפילו תפשו ב"ד להתם גם בנכסים מרובי' סברא הוא שלא יוכלו למכו' הכל
ואל דבנכסים מרובים יכולין למכור לכתחילה לצורך דבר גדול כגון לפדיון שבויי'
וכיוצא בזה אבל בנכסים מועטין כלל אין מותר למכור לו לכתחילה ירושלמי מי
שלא ממדינת הים ואמר יתנו לבניי בנותיו בכלל ואם אמר בשעת מית' פי' שצוה
מחמ' מיתה לתת לבניו לאחר מותו אין הבנו' בכלל דמסתמ' לא לאעבורי אחסנת
איכוון ופסק ר"מ דה"ה הבריא שאמר אם אמות ינתן כך וכך היינו מצוה מחמת
מיתה כדאמ' פרק יש נוחלין אי זהו מתנת בריא שהיא כמתנת ש"מ כל שכתוב בה
מהיום ולאחר מיתה ופר"ת מהיום אם לא אחזור בי עד לאחר מיתה ונשאל לרבינו
מאיר על עסק אדם שיש עדים שהתנה עם בניו הראשוני' קודם שנשא אשתו
השנייה שכל בניה שילדו לו ממנה ירשו חלקם בשוה עם הראשונים ולא כולד כי
אם בת אחת אם זה נקרא אומד הדעת שתקח הבת בשוה להם והשיב דזו אינה
בריכה לפני חדא דבת אינה בכלל בני דתנן בנזיר הריני נזיר כשיהיה לי בן ילדה
בת טומטום ואנדרוגינוס אינו נזיר ופריך בגמ' פשיטא ועוד אפי' אם תמצא לומ'
דכה"ג לא שייך למימ' אין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם כמו שהבאתי ראיה מפ'
יש נוחלי' דשאני הכא דקא מפיק ליה תבא בלשון יירתון ופרש"י כיון דלא דקני להו

מפסיד מידי אלא לכשיעור ואין יורדין בכך בשעה לא ליקחי לכך אלא כא
בשעה הכי מילי בן בין הכניס לכל בת בין הכניס ואמר בלשון יורדים לא אמר
בלום אפילו בפשוטה בשעה אמרינן כדקתני בפרק יש נוחלין אומר אני
תירצתי במקום שיש בן לא אמר כלום ור יוחנן בן נורקי לא פליג אלא בבן בין
הכניס לכל בת בין הכניס לא פליג ואלום מפיר ב"ב: את ואמור רב נחמן אמר
קנה מחנה ומפקפק ליה למורי אם סייר כמי שאמר אלא מקנה לאלא דאלא
אלא בא בשעה אם סייר מותו מפלוגתא לו לא ואין הכניס רואה מהכיח מלשעבד ב
אלות ומכי בני אלא לזה במקנה ולזה בזוזים ומכיה קנו ולא אמר לזון לכשעל
ירושה הוה ליה כמו אמור ולא יקנה נם את ליל דהקה רואי לקנות מהם אם
היו נותנין לו לכל ד' כא כיון אלא מיתילך לפי שוה אמור נמור: הלוי לבנים
לבנים מכאן אמרו ר' אלא שאמר בתנו ככסי לבני ולבנותי מהיום ולכאר מיתה תקכג
אם ב"מ לו מנה מחנה מיתת מיתה ום אם נתנה קרקעות ומכיטי כמי הרואי לבנים
לבנים ולבנות לבנות: מעשה בא לפניהם בקיטרו מכין סולר קרקעו ומטלטלין
ומשנת בנת אפה ונפלגו מכמי הדור בדבר יש אומרי דברי לקוחי ואמור רב תקכד
מי שמת וכי היכי אלא קני המשנת לפי פתין מטבע נקנה בחליפין נם המטלטלין
והקרקע לא קנה ויש אומרי קנה כל במינו שאל הכיון על הקרקעו והמטלטלין
אל כמי המשנת וכת' רבי שמשם מטבע לא קנה קרקעות ומטלטלין קנה
דאי לא תימא הכי הא דאמר פק' דקידושין הכניס פתין לפה לפרוע נקנין עם
הכניס אים לפה לפרוע בכסף ובשטר ובחזקה ואמר בנמ' דבעניא לגבי למה לי
לגבי ליקני מטלטלין במנו דחייל הקרקע ולימא למימר דדמי ללות ואמור דאמר
לאו בר קנין הוא אבל מטבע נקנה במשיכה והגבהה ובקורה אבר: ואם אמר תקכה
דאמ שם מטבע לי בעלי כו' פר' סנם וכיון דאמר הבי ליה ש"מ דבעי בלשון מלשון
כיוצא מכאני יקומים ומטבע יציא שלום ולכך שם מטבע בעלא ובניא נכסים
מועטים פתין נם כלי כתובתה לם אמרה דאם מטבע לי בעלי ובניי עושה תקכה
ומוכלת ונקבעלו כ"ל לו יורדין לנכסים על כתובתה ולפילו נכסים שלקח זו יהיה
לבעלה ולא כ"ל לבעלה הוי בחזקה יורדין על שיעבודהו ובכל מיירי דוקא
בשם יורדת ולא בכתובתה דאמר לם נם לגבות כתובתה אלא כ"ל ובשאל לבניי
שמעון על שם שמת אלמנה שמעון שאמר אמר בעלא ר' שמעון אם יוקר ובאו יורדי
בבעל ובעבדין ממנה מה שבידה שאומרי מבעלא נפל' ואלמנה אומרת כי לא
נפל' לה מבעלא כי אם ט' פתין קבוקה ומכרה ושבידה ונקברוהו מכה על
פתה ונם לוקה מאחרי ואחריות בשם ום לה פתה שום כ"ל ליטול ורוב פתה לישבע
על כתובתה ולנבוקה מעולה יותר שם שתובעת שטר כתובתה לא נתקיים כ"ל
שבידה יכולה למכות עידי קיום ושבידה כראשה שים למות דבר זה לשה דתנן אר'
מי שמת וכן השה שם שבידה ככסים שבידה לשמעת אמרה אלו מה שבידה
בעלי הריני עושה ואוכלת שבידה לעמה וארוך אלא בנמ' לשה מלי שבידה
ואר' שנם לו תטול כתובתה ותלך לה לו תטרח קומי יתמי ותשה כיוצא מן היקומי
דשבידה יהיה שלום ואין לה להשכיר בחזקת ובשלשה יורש ומשני בשה יורש ומשמע
דאי ליכא יורשת אינה כותלת כלל וכן פשה ר' שנם ואל תילכך אשה אחת שמת בעלה
ובניה נכסים מועטים שתין בהם כלי כתובתה שם אמרה אלו מה שבידי בעלי
ונתבעלו כ"ל לו יורדין לבשבידה על כתובתה ולפילו שבידה שבכסים אלף
ככר שבידה לעמה מכל שם שבידה שתה הטרוף כתובתה והמוכר ליורדין
אלף על פי אלא בשאייר מבעלא לפילו רבית כ תובתה עד כאן לבעלו אלף על
פי כיוצ בו לברם בעניו אמר דאל דבריך אשה מלי שבידיה משום שיפה פריך
דקתני שם אמרה אלו כך אלא בשיטה שבלבה בפירושו כך ונוסף מיכי
מודה לו שפשה שאל בשאי מבעלא לפי רבית בכתובתה נוסף בכל כתובתה
והמוכר ליורדין ואיך יקבל זה לתקן בר יש כבור ולא אשה בכתובתה ולא שבעות
במוזקיהן אין מוכלין את שבשה וכיון דבוי שבשה ליקומים משום דלא אמר אלו
שם שבידה לי בעלי אין בנוסף בכתובתה ממנו אלף על בל בנכי לבני שלום שבידין בתרי
תומרי שבכתובה בר' אשה שבשלה בנוסף שלום כלי כתן ומטלטלי כרבי מאיר
על זה נותן טעם מורי הקדום ר' שמשם תקנת הגלוין שתקנו לנוסף בכתובתה
מטלטלי דיתמי משום דאשה שבשיבה לו מוכלת שלא שבידה אלא בשיטה
שבוקבין בשטרי כתובות שבבשים לשות לבתן שחריות ולית לחרי ואי כמו שקני
לה מוכלי לגב מקרקעי ואשב דבעניא אגב וקני שיבה לעבין לגבות ממוכלי
דלקוחות ולא לגמרי עשו כמקרקעי לעבין שבשרוף ממוכלי שמכר אבל שבא
לו אשבר לגבות דאשה מקרקעי כמו לא נפל שילכך אשה זו אלו מוכלי ט'
אלין שבשים לה בעלה לא תנפה שבבר אשה יותר מכדי שיהין ומה שבשיבו
היקומים לאמר מיקח שבעל לא היה מוכלת לה לגבות ממנו מוזקתיה וכי תימא
אלך מוכלי במכרה ושבשיבה הוי כמו שבשיבו שמיקח עבדו ואמר אר' מי שמת

כילכך זכו כם סבנות דקל כבסי נסוקק ימכיקיימי כי לכך זכו נו נמת סמעון
דאמר רב מתנה משום מתם מתסו מל מקברות מכבסי שומעין לו והוינן כם
מאי כי אמר דקפיל כבסי קמי יתמי מלמא נבאים נסוקק יתמי קיימי כי לכך זכו
נם נבות סמעון נסוקק קרקע סבבאים נלם לסביאם ואוב לא יבמת מכאן ואין
לו נבן ו מוכן נם כלום סמשאם סבאלם נלא לסמעון קפצם כם מרחוכן וכבא נו
סמעון נבוקעין מם מאין כן כבסי מלוג דכי מיית נעל נלקבר כבקי מסוקק יתמי
וקיימי נסוקק ליקבא כלא ניכוי ונכלא מכירה וכלא כתיבה ולא מתם בלמא זכו
תקכו נם ירמיה מלא עבל: אביל נסו עיסקא לא מאי מסיב סבאו נכבים מסמ כבסים
סמשאם נבבים נוכון ומפו בנות מסמת סמעו פרקמטיא ומכאן לבי מקדק
סמעון לסמר כטרחו לכלו לסא רב ספרא כל הטורם עמא לבלו בעבאו ומייתו כמו
כטיעת כרמים וגבות ומפילו לסבי מסמת בבבאים ואין סביעית מסמטיו
תקכח ומכאן לבי לא רמיה לך כלומר קמא למכו לסמר ב יהודה אמר שמואל המלוה
לחבירו לעבר בנים אין סביעית מסמטיו ומעבד לסקיו לידי לא יגוע בסם מיה לא
קריכ בים לא יגוע דכמסמ מכא לכאין מלא קרי בסוביעית לא יגוע אין בסביעי
מסמטיו ולכך הניח ר"ת בתוהרו לעבר יבד רבי שיהו הזקן ומן עבר בסף כי אלו
לא נסבי יגוע ובוכו מיכו ר"י פי' לאין מכאן רמיה מלא סייבא כלל סובעית למלוה
סעבר מבאם לבני מלוקי וס מוה כדמשמ מכא וכו' לא אין בסביעי מסמטיו מלא
קריכ בים לא יגוע דשמא לעולם לא יבא לידי לא יגוע סיכול לומר בעולה אם
בעבא עמך בסומבי לכי עוש עמך לו שמא לא יסא אלא מלוה על כסף דודאי
יבא לידי לא יגוע סביעית מסמטיו סילכך אין שמא סאדום כו' אסתא סביעית
תקכט סילכך לקדושין לטיכוחין כיכנו ומפילו נכנו לסחזיר לא מזלינן בתר מכנבא אם
יבאו נכ"ד ומפ"ל מלא קאמר סילכתא קידושין לטיכוחין כיכנו מסוס דבעי למימר
תקל דאדרבה כיב מיכו: הגהה סכיב מרא סמר מלוקי
סיב לי כיב פלוני תן ומוקב לפלוני עיין פרק הספיכה ודיב פ"ם נוסלין בלכיסף
תקלא ולא קבלתי מכל שיעבוד שלי שמא בלוקב על ידאדם בהקפות סל נוסב לא
מכסן כיב ישראל דקניא לכו כמו הקפה דישראל מבני לא קבי מסכון כלאדם פ"ם כל
סיב ופסק רבן לאי טיעין מלא פרעתי מסתבא סבעות יודעין ומקיל דסו כיב"ם
והייכו דאמר רב נחמן ומודה שמואל שאם נתנו בחתב ב"ם מאין היורש יכול למחות
תקלב דסוף כמי כיורש: הגהה רב יהודה אמר רב מעשה שמאר לו לאדם לסלוך
קונדיק היב וכבם מאריב לסורבא ולבודקא אמר לה ריב נמן אבי מריב בגליל
אמר לו מאן יכיב לי מבוקעת דילסו ואכילנא ביב ובפלב מורבא מקא אמרו מקל
בוסיל ולא בבבם מאריב מלא לבודקא אלא בוסיל ובבם מאריב לממר בוסיל
למאר בוסיל ולא בבבם מאריב מלא לבודקא אלא בוסיל ובבם מאריב לבודק נגאי
רב אלפס בתב בא מעשה בממעתין דמורל לא מפקא ירושא סבעל שא בירושי
גמורין וכן סילכתא וכן פסק רביבו יוסל בלוי ולרבינו לא נרפא כלל ובתב לאחיו
לבבי סמפרסים לכסופא דוקא בתוקריא מסוא פוסא סבי סיב לאוקב לנרם
בבבל מא קטן כזב ופירם ר"ת למעשה בתוקריא בארוסה מיירי לרשות לא
תוקריא היא יפאבה ואם לאו לא יפאבה ואמרו מלל בוסיל ולא בבבם לאריב ולא
לבודקא ולא לבם מיבוסיון לכך לא מקא לא יפאבה אבל לא בים בבבם לאריב ולא
לבודקא ובבון וכבון בפיבה בחורבא אלא כלאמ כעורב ם לו בוקבר בבבם אמו יורם לבסף
תקלג סבבר לישה לבישוסי ואמר ר"ה אבבסם בבא מרשבא אבל ורק ואל לאין הלבון מסמא
בין לאבסף תוקריא היא קאמר ולא קאמר לרוסבף תוקריא היא ר"מ לבשוסף
בישה ואבור לאורבא מיבא מקום שבירה ליבבם לבם בישוסין בתוקה עב בר לבשוסף
בישה אלא סוא בים שיעון קדושי טעות לתוקריא היא ובבם לאריב לבודקא אל
ירי נמן אסיב לו בחיקו והיא בישה לאמרת לריב כוקבא בים ובמבא אלפי לבבני
תקלד הוו קדושי טעות לבולאקי בעל אין במלוה עדים לאו ולישב יורשה: ר"מ אמר
אלפי לפלוני אלוף נו לפלוני מאי כן לפלוני מאי אלוף נו ואמר לו אלוף פי' רש"י נם
תקלה מעשה בלאדם אחד שאמר בפני שלשה הרי שטר זה לפלוני בני ובקשו לגבות
אלא נא לפלוני כו כלפי כן מאמ בירושלמי בשמעתא דמקיש ממכר לאחר מקבל אלא
אל על לבר אלא אם כן אמר לפלוני בני ואפי בשאר אדם אלא אם כן אמר לו
עבד ולא כלום אלא מוכר לו אורבא ואפילו לא לוקח ואפילו יכול לאדם למכור אאר
תקלו מורבא דאפיר בשאר אלפני מורבא זו שתקבל אוריה לך אאר אל לאמר אפילו יכול למכור
בלבר אלא אם כן אמר לו אמ בשאר רבינו אמר אם רבינו ברוך על שטר אלא אי"ם כתוב בו
קבין אפירו כרלוי אלא אלא בקבו לו ק"ק לפירושו אלא בתם אלוף הוא לשון לקח אפירות של
תקלז אדקרקע לי לאמר בפי שטר בבבא בעלמא הוא וכיון שבעיה אחרון בלבר על לסון
אחרבא אלא בפיר בתיב כמי שבקרקע עדות בלאדם ואפילו הוא ושור אין מוזרין
לומר אבשטו לפלוני לכתוב שטר לאחר שבתו לו בניה ר"ת אלא אם כן יקנו לו מכאן ואילך כי אלי
ובבינו ברוך שהיה לאחרי שבתו בשטר אחרון שבתו לו כח בניו אלא על לקוח בקבין
נמור אבשטו אבר קרקע וקבלו עליה כלאחרין כל שטרי קבין אפירו שבעולי בתיקין

מזל

חזל מה שמין כן בשדרכה פרק המוכר לעיל שפיר כתובה לעל הקמן זה לזה כי
קבה ומצקה כתבא שפרים מעידים שפשפה כתיקון חכמים ונו כי תיקון חכמים
להקנות קרקע לפרוע ולמר עליון מקפקפן ולא כתבי כתבא יד בעל פסטר על
התקנה ואפשר שמתו העדים עד זה אפי שם כשהל עקה וימתו לא כך היה
ליה לן כה לעל מקח על פה ומרע ליה לפט וכיון שפניהו שוב אין קונדי ומעידים
ואוב לדברי מורי ולפי דשם שפירש יורד פלוני בביה זה לא אמר כלום משום
דדירה דבר שמין בו מיום מוקח לדבר שבא לעולם היה משום דמיך לימי ליזור
בביה ובכא לא קונהו בפטר דירה אלא שבקנו לו כה הפירות וזה הוא אין לדבר
בו אין למשפה ביה פירי וכל דשמיטי שבעולם ובין להשביר ולין פשבר כל זה בקנו
לו מעבשיו אבל קרקע לא היו השבירות דבר אלא בא לעולם דבני דאין משקרמ
אלא לבסוף מ"מ משפה שהחזיק לה משיקרא זבה בשבירות הקרקע כדקניף פרק
מרובה כשם שקרקע נקנית בכסף בשטר ובחזוק כל שבירות נקנית כו' וכיוצ
לנקט שהם נירולמי דאמר מוכר ולא נקט לעיר ביהו משום דמשפמ
מוכרה לפו בה שבירות היה כמו ביה ומש שבתבת לפל דאמי לעולם דבני דאין משקרמ
אלא בטרף שהם בעלמא הוא אמר אלא לביכך דאמר שבי שבירה לכלום כלל
בטר קנין לכל דבה לא כדברשיכן בניטין כרך קמף כל הפטרות שעולים
בערכאות של גוים כו קפסיק ואפי לא בבא מכר ולא מקנה בפלמא מכר מדיוביב
ונו קמייתו קנה אלא מקנה כו' והא דאמר בכותב שמכר נכי פוסקת בכותבת
כמאי נניח בהאי שטרא האי פטרא שפשפ בעלמא הוא אמר לעבד דבכותבו לפו מכח
פטר נניח כל דשם כמאי נניח כלומר אלא בכותב בשאי פטרא ולעבין זה הוי
מספק לדברי שבמה ומפני בלומרת שמכר היה כיני וביבך בא לפו נניח
אלא בשבועה שבכל ספר התכמה: ש"מ שקרקעים מהו תיקו פסק רשלן דקרקע ת"ק ל
לימו מוזר דתיקו דשיטרא הוא ולמומרא ובכך דשבים ולא ש"מ המכוה מפשת ת"ק ל
מיהו ואמר אלוקי לפלוני קונ כמאי בעלמא אמר לימ בברים ואפי בקנין פס ת"ק ת
לא אמר קרקע עפר בפוט: ש"מ שהוא מהו שכתב מיירי בשולקת שקרון וכן
פרק שלשה אלו אמרות אם דבר שבשקרך בידי לומים דשפה לשטר ניור שהוא
ואמר שלין וזוי דהוו מפקדי בבי דרב מרי דשיטר ניורא הוא אבל אם היה
שהיה חייב לפלוני אבל לא תבעוהו אלא מעבשו הודם לו בהא פלוגים זה בזה
הוא דהוו קרי ליה עבברא דשביב שביבי כו' פל נתף דר' ישמע' וכבי חייב וכן
לקמן פ"נט פסוס דכתובות לפא שאמר אבא לפלוני בידי אמר אבא שקנו
בשבין לא אמר אבא אין מתבין שאמ אלא שלא לשבדיב את בני כרבי חייב
ואם תבעו בו והודה ולא אמר לפה אלא עדיי בבא בעיא דרבא פרק נט פסוס
ש"מ שהוא בריך לומר בתובו ומפקיד דלין כל בתובו לשין אלא מעטה בשעת
מיתה ושעת מיתה לית לן למימר מדקא מיבעיא ליה ש"מ שהוא מבלל דבבריא כה ב
פשיטא אלא הויא הולאה והויו טעמא היכא לומר בריא אלא לשבדיב בה
פפקדון יש לפלוני בידי ואעדים שאמו יכול אלא לשבדיב שבעי עשיקי אי
שיאמר שום שאלה וכמאן הוא בכך הוא אלא אלא היה בפני בעל לין בהיס לומר
אלא בהיס הולאה ולא אמר בעל שבעי אלא בעל בעל בעל בעל בעל בעל בעל
למאן לאיש ליה בשולקת אלוה אל עשוי אלא לשבדיב את בניו אם בקרון הוא אל
והוא בניו מוכחת מילתא טפי ואיתו עושה כדי אלא לשבדיב את בניו כתב רביט
אשיר ל"ב ב' אי תוליקא אשבי אמלוה או לא לכאורה אשמע אלא אשבים אלא
בשקרון לומים דשכיב לפיסו ניורא אבל בשלוה לא רביון לפפי בקנין לגב קרק
לא אקניף הולאה כמו לא אקניף תבא דלמולא לא שביפא לאשבי בבריא
שלא הולאל ויורשה אי כמו הולאל ואיתו באשמ אלשתן ולא אמר הולאל ואיתיה
בשולא' מיהו ש"מ הולאל לבאבב' לפיסו ניורא לבשום אבין לא מבי אקניף
אלא שום ליה קרקע ואפילו שבי אשבי הולאה ש"ב אי אמר למימר ונם אלוקה מפי
שבא אשבשה לשבדין קונים לדוכתין אמאי לא אמר הולאל ואיתיה בשולאה ול
אלאה לאימר לשא הולאה לא אשבים בבריא אלא אי אמר הולאל ואיתיה בשולאה
אלוקיה היו אלפלוני קודם שאלוקיה אבל אם לאמר בשעת אלוקיה היו אלו
ובשעת אבי מודה שאם אלו לא קבה אלא ש"מ אקניף לי בשום אבין אשלוקה לו שום
ולבבי אמר שפיר שבי אמר אמר אמר הלויה לפלוני אם שמין כן בבריא להלויה
אשעת שפיקה אקפקון אבל דבשעת שפפקיד היה אלו יכול
להודו לאמר זמן ולומר אבי מוד' שאם אל פלוני שבבו אשם אלוקיה אינו יודע
כלום בבר מיהו שמא זבה לית לן אמר ואשב לית ליה קרקע דילמ' השתא לית
ליה אבל מעיקרא הוה לה ואבין אל שמא זבה לו אמעו אמשיבה אי אמר קודם
שפפקיד כיד רבא ובשאפקידם שפקיד בשאפילו אמר ליה מעיקרא דידים
ביבו מבי למיקדר ולומר לפו דידי אלא לבר מרי בבי הוה מעיקרא עד כאן לפוט
כאן משעת אקה ואשבר דבר אבי נאמן בשטר לו לשלוחיה אשבוע אשלוה:
אם בריא הוא שבבו אלין לשבים רשיה כו' בשאל לרבינו אשיר על האומן

וכן פירש רשב"ם ז"ל שכיון מרע שהקדיש כל נכסיו בלשון שיור ועשאו מוכר מכי
סדר כיס מי שמיר מתנת הדיוט לגזבר דנמי והקדיש הכל בלא שלם בין יפיק בין
ימות עכ"ל אבל שכח פי הקדיש לשמר מיתה ואין לו לגזבר מיתה ממתנה כך
וכך לגזברות וכשום שם הקדש מטעם כזה לשון בלשון זה לשון בדר שברי לא שייר כלום
תקנו לשמר מותו ולא כדרש כלום ונראה זה משמו מהא דאמר בפרק נבי מכן
ניחוש לתקנת כו ניחוש סדר קלמר ניחוש ניחוש ופרש"י לשון בלשון שזה בלשון
כדר כיון דלא אמר שלם זה לם יניח לידי תקנתו להקדש לעניים עיין שם ועוד
ע"ב כדרשו על ביתו שמיר לשמרה לתוך כך וכך לגבדקה לשמר מותי לא כעשה כדר
ומני למיסדר ולא למימר שלם לבעיבא לידי תקנתו להקדש וכפרש"י שם לשעבר
ומשמע לשעבר כדרים לן לקיים דבריו מי שהוא לבעיבא לידו מי שהוא וכר קיומי
לבידרים שהוא הילכך בהיות שעתה לשמר קיים כדרך שכל נכסי שם בעידנא דהיות
לבידרים למיהל ולקיים אותו כבר את וכשעה חפצי מן במתנות ודבר לנכסי שם
שהקדיש כל נכסיו נשתה ואמר סדי מן מוקדשין לשמים הוכשתי מפרק מי שמת
וכן משמע לשון רשם שכתב לעיל שלם לשמר סדי מן מוקדשין לשמר מותי דבר
שיסדר הוא ולא נעשה כדר ומה שכתב לנכי יכחש על מה שכתב לו בידו לעשות
כו שהוטב שם לעשות שיהיו נכסים לו לקיים כל הממון שכידו ליורשים שלא לגזלה
כלשון פרק יש נוחלין נכי יפה כן יעשר שהיה לו לומן שלא היה נותן כסור ועשל
והקדיש כל נכסיו ומכר שהם שלא שפיר עבד ומפקיעין שכבי הילכתא דהפילו
שם אין נכנו שוטין כ"ג ורש"י והקדיש ליה הילכתא כרשב"ג שלא כתק ומי לשלח
בין נכנו לשטר יורשין לבידי ולידי דאמר ייתא לעניין שם שמר לשמי שם שכשרי
יהיה לך ולשחיתיך שקול הוא פלוג לנכו ואידך פלוג לשחיות כדשמרי מתנה
לשמרן ומתנה לנכנו דקל כדרבי יוסי בשלם עכין ומתנה ומשר כר' מי שמת הוא
דמ"ל לכניתהו נכסיי לך ולכניך שמר רב יוסף קתני פלוג עכ' דברי ר"מ שלא
קנדתיס: הילכתא מתנת ש"מ במקנת בעיא קנין ובלא קנין לא קנה במקבל
מתנה הפילו שם עשל וכי לוכא קנין שם מת קנה ונם שם עשל לוכו שוו ומקנת
ש"מ כשלוהו וכיכסי כי לוכא קנין שם מת קנה ושם עשל חוור ולי לוכא קנין שפילו
כבי שם עשל חוור לכיורש שלא היה קנין הלא לשמר מיתה ושפילו מת לא קנה
דשמא לא נמר לשקנותו שלא היה קנין ואין קנין לשמר מיתה ושפילו בקנסו כמיש
כתו שם מת קנה שקל כשמואל לשמר ש"מ שכתב כל נכסיו לפ"ש נקנו מידו שם
עשל חוור וכשמרים שהם וכן פסק שלפני ושם מנוש מתנת מיתה שוו כין
מתנתו במקנת בין בכולה בין לוכא קנין בין לוכא קנין שם מת קנה ושם עשל
חוור כשמר למנוש מתנת מיתה יש לו דין שמר להיכא דשייר ומת הוא מתנה שם
מת קנה שקל כשמואל לשמר ש"מ שכתב כל נכסיו לפ"ש נקנו מידו שם עשל

מאי הוי ופסק לא מסך ומקשינן מאי פריך ליפשי מהכא מנה לקיים דברי הכל ותירץ
ר"ת דלא דמירין מכאן לקיים דברי הכל מלא כשהוסלמו לכך כי הכא
למקום פרק מכילתא הפשה והניחו לו הוסלם לכך מ"מ מסתמא מיבם לפשוטי
מיבם דהוסלם לכך הם אמר מכאן ו מלבושי ומיבם קודם מיבם לא זכה
בחייו אלא לאחר מותו מכאן מכרם לקיים לא פלוג כמי נתן בפשיטות נותן
מכאן מהו מזוקתן כ"ם נתנו זה אלא נוה לקח לו לאחלקי וכבר קלמתו מיבעול
מכאן מכילך ליה דין ולית דיין מכאן דרורות מפשיטה נוכח כתובתה
מחוסר מעות וכל דיין אלא לאחר לאחר מכי לאחר מיבם הוא ומלוה מהיר ב"ד בדרך ומוד תקנב
מפסק ר"מ רחוק מיבם מהיום ואילך יוסי אע"ג ומן דאמרינן זמנו של סטר
מוכיח עליו אבל לא מהיום וכו מיבמין עם יבמתו מפשיטה: מכתוב בו מכין מיבמת
מכתוב בו מכין מיבם מיבם לא נמר לפקנותו אלא בסטר ואין סטר לפי מיבם ומיבם
בקנין אלא סטר מכר ומה ספי דמכם דנם מקנין אלא סטר אין מכין לאחר מיבם
לא מרפה לרי לפם כן מיבמי דקתני סייר קרקע כל שהוא מיבמת מכתוב ומיבם
מכני לפי ועיבול ואלא מפה לא נמר לפקנותו אלא לפי מיבם לכך נר כלפרקין
וכן פי רבי מפה ופרכם קל כשמואל בדיבי ול שמואל אמר כת לא כל מכתוב
ומקנין לא ידעינא מאי ניב מפוס דשמא לא נמר לפקנותו אלא בסטר ואין סטר
לאחר מיבם ואם ייבם כאן בסטר לכתיב ומקיבא מיבם מוסף על המבר לו מקנה
והוא שמא מכותן ואם כתב וזיבם לאחר ואחר ומכב וזיבם לבני מבי מקם אבל אם
כתב ומקנה וזיבם לאחר אינו יכול לחזור לא לבעמו ולא לאחר: כת וזיבם לזה וזיב
לזה פי רבי נם זיבם שמסר לו בסטר ומקנה לרי"כם ר"ם דקאמר בת לזה וכת
לזה סיינו בלא מסירה ומקמר אבא דייתיקי מכטל דייתיקי הא תכוה לעיל בר"ם
כופלין מכת דייתיקי קשורה לו אבל ירבו וזיבם בו לאחר לו ליורשי מיבם כלו לבך
נרמה לרי לפר סיינו כתב שמסר שפילו מסר לו יכול לחזור בו אלא זבה סיינו
מזיבם לו בכספים וכתב לו בסטר והזיבוי בכתב בתוך בסטר מזיבם לו ע"י אחר
אם מעלטלין הוא ואם מקרקעי הוא שמר לו לך חזק ומכי ומכל"ת דזיבם סיינו
כרמה"ם וזיבוי זה במקום קנין עומד ואם לאמרינן לעיל כתב לזה ולזה דייתיקי
מכטל דייתיקי סיינו אלא כתב לשם סטר אלא לשם נוסף כשלמ ולא נרמה לרי
לשון דייתיקי לא משמע אלא סטר נמור שכותבו לשם מתנה ובן משמע שפיר דמ"ש
מכח דייתיקי לא יפוזר לו שפיר לומר כתובין הן וכמלך ש"מ שפיר אלא ליתנם
לרבינו שמתה זה בכלל ב"מ שכתב כל הכשיר לאחרים נין בכתיבה בין בכתיבה ומת
מתנתו מתנה ואם עומד חוזר סייר קרקע כל שהוא אפי אם אין מתנתו מתנ"
אלא בקנין ואם שכתב לו אם עמד חזר סיינו חוזר אם הוא שמת חייב לאחרים
לפלגים למת אפילו מתנה במקנת מתנתו מתנה ואם עומד חוזר ואפילו לאחרים
מיבם ומתנה במקנת אלא קנין אף ע"ג דלא זכה במקבל מתנה לבני ב"מ
בופלין את היורשין לקיים לבני שמת ומיבם המקבל מתנה לא זכה בבכורי שמת על
שיבמו לילו וכ"מ אם היה שכותן כאן ושין עבדים מוכלין בתרומה עד שיבמו
ליל המקבל מתנה ובין היורשין ובין הבעלים אבל לקיים לא פלוג וכופין לתת ליל המקבל
מתנה ואלא ליל היורשין אבל נר שמת שבעלים מעות ליל אחר וזה לתקה לבניהן לו
לאחר אמר בסיומת שמת פקע זכותו של מת מתוקם בכסים וזכה בהם בעלים כשלו
מבח מביאה ואלא יתן אפילו לבכורי ואחר מתנת בריא ואם ב"מ במקנת
קנין אמר היה מבוה לקיים לם וכופין היורשין לקיים עכ"ל ורמ"מ מפר הבעלים
דאמרינן מי שאמר בשעת מיתתו פלוני שפתה עשתה לו קורת רוח ישמו לה קורת
רוח וכופין היורשין לקיים דברי שמת שמת בין אם שממון בידם בין אם בעלים
שכבל לבניהן נבי חיסול גיורת כשמת אין לה כפיון ליה לרבה לתת הכלכלה ליל רב מרי
במבוה לקיים דברי שמת מבוה לכשמת חיסור גיורת מי רבה יורם ורב"ח מפשר
כשו מב מביא ותיקה לי מביאתו ואלא זכה רבה מבה שמת ור"ת אם אלא לאחר מבוה
לקיים לם אלא היכא דבוסלם ליל הבעלים מתחילה לכך אלא זכו כה היורשי בשעה
יורם ובסוף פ' דניטין מי' לא כתב ב"מ כאי אלא כתב ליה לשון בריא
כלאחלך על דרבותיה כו אלא מבוה לקתני בריך לאחיה אחים ב"מ נקט אלא
ליפשי אלא כתב ליה מיבם מביאה מיתפטר ליה לכי שלמא אמר כלשמא אר"מ אלמוה לקתני רב
וכיון שמא מסתמא חזר בו אע"פ אלא אמר כלשמא אר"מ אלמוה לקתני רב
פוכא ניטו כאתנתו אם מתנתו אם עומד חוזר לף ניטו כו' ופריך מלקתני לרבי זה
ניטך מסיום אם מתי ומת ואלך לפלוני ומת אם מתמת חולי הא"ל מת לרבי זה ניטו
ואם לאחר חיסו נטו ואם לחתת אם עומד חוזר לרבי עומד ומאי פריך כלי דאמר רב
לא חזר בו אלא ב"מ לפילו לא חיסר חזר בו יש לומר בחזר בוחזר לקתני
פסק ר' לומר סניקק מחולי לפולי מתנתו מתנה ודוקא ניתק לבל אע"ג מין מתנתו
מתנה לפילו אלא חזר בו כשל לרבה בו יש לומר בחזר בו ודוקא ניתק ואלו אמר מתנתו

מאי הוי ופסק לא מסך ומקשינן מאי פריך ליפשי מהכא מנה לקיים דברי הכל ותירץ
ר"ת דלא דמירין מכאן לקיים דברי הכל מלא כשהוסלמו לכך כי הכא
למקום פרק מכילתא הפשה והניחו לו הוסלם לכך מ"מ מסתמא מיבם לפילו
מיבם דהוסלם לכך הם אמר מכאן ו מלבושי ומיבם קודם מיבם לא זכה תקנב
בחייו אלא לאחר מותו מכאן מכרם לקיים לא פלוג כמי נתן בפשיטות נותן
מכאן מהו מזוקתן כ"ם נתנו זה אלא נוה לקח לו לאחלקי וכבר קלמתו מיבעול
מכאן מכילך ליה דין ולית דיין מכאן דרורות מפשיטה נוכח כתובתה
מחוסר מעות וכל דיין אלא לאחר לאחר מכי לאחר מיבם הוא ומלוה מהיר ב"ד בדרך ומוד תקנב
מפסק ר"מ רחוק מיבם מהיום ואילך יוסי אע"ג ומן דאמרינן זמנו של סטר
מוכיח עליו אבל לא מהיום וכו מיבמין עם יבמתו מפשיטה: מכתוב בו מכין מיבמת
מכתוב בו מכין מיבם מיבם לא נמר לפקנותו אלא בסטר ואין סטר לפי מיבם ומיבם
בקנין אלא סטר מכר ומה ספי דמכם דנם מקנין אלא סטר אין מכין לאחר מיבם
כמקנת ב"מ כו לוקח מכתוב מהיום ואילך יוסי אע"ג ומן דאמרינן זמנו של סטר
מוכיח עליו אבל לא מהיום וכו מיבמין עם יבמתו מפשיטה: מכתוב בו מכין מיבמת
מכתוב בו מכין מיבם מיבם לא נמר לפקנותו אלא בסטר ואין סטר לפי מיבם ומיבם
בקנין אלא סטר מכר ומה ספי דמכם דנם מקנין אלא סטר אין מכין לאחר מיבם
לא מרפה לרי לפם כן מיבמי דקתני סייר קרקע כל שהוא מיבמת מכתוב ומיבם
בקנין לפי מיבם לכך נר כלפרקין וכן פי רבי מפה ופרכם קל כשמואל בדיבי ול שמואל אמר כת לא כל מכתוב
ומקנין לא ידעינא מאי ניב מפוס דשמא לא נמר לפקנותו אלא בסטר ואין סטר לפי מיבם ומיבם
לאחר מיבם ואם ייבם כאן בסטר לכתיב ומקיבא מיבם מוסף על המבר לו מקנה
והוא שמא מכותן ואם כתב וזיבם לאחר ואחר ומכב וזיבם לבני מבי מקם אבל אם
כתב ומקנה וזיבם לאחר אינו יכול לחזור לא לבעמו ולא לאחר: כת וזיבם לזה וזיב
לזה פי רבי נם זיבם שמסר לו בסטר ומקנה לרי"כם ר"ם דקאמר בת לזה וכת
לזה סיינו בלא מסירה ומקמר אבא דייתיקי מכטל דייתיקי הא תכוה לעיל בר"ם
כופלין מכת דייתיקי קשורה לו אבל ירבו וזיבם בו לאחר לו ליורשי מיבם כלו לבך
נרמה לרי לפר סיינו כתב שמסר שפילו מסר לו יכול לחזור בו אלא זבה סיינו
מזיבם לו בכספים וכתב לו בסטר והזיבוי בכתב בתוך בסטר מזיבם לו ע"י אחר
אם מעלטלי הוא ואם מקרקעי הוא שמר לו לך חזק ומכי ומכל"ת דזיבם סיינו
כרמה"ם וזיבוי זה במקום קנין עומד ואם לאמרינן לעיל כתב לזה ולזה דייתיקי
מכטל דייתיקי סיינו אלא כתב לשם סטר אלא לשם נוסף כשלמ ולא נרמה לרי
לשון דייתיקי לא משמע אלא סטר נמור שכותבו לשם מתנה ובן משמע שפיר דמ"ש
מכח דייתיקי לא יפוזר לו שפיר לומר כתובין הן וכמלך ש"מ שפיר אלא ליתנם
לרבינו שמתה זה בכלל ב"מ שכתב כל הכשיר לאחרים נין בכתיבה בין בכתיבה ומת
מתנתו מתנה ואם עומד חוזר סייר קרקע כל שהוא אפי אם אין מתנתו מתנ"
אלא בקנין ואם שכתב לו אם עמד חזר סיינו חוזר אם הוא שמת חייב לאחרים
לפלגים למת אפילו מתנה במקנת מתנתו מתנה ואם עומד חוזר ואפילו לאחרים
מיבם ומתנה במקנת אלא קנין אף ע"ג דלא זכה במקבל מתנה לבני ב"מ
בופלין את היורשין לקיים לבני שמת ומיבם המקבל מתנה לא זכה בבכורי שמת על תקנכ
שיבמו לילו וכ"מ אם היה שכותן כאן ושין עבדים מוכלין בתרומה עד שיבמו
ליל המקבל מתנה ובין היורשין ובין הבעלים אבל לקיים לא פלוג וכופין לתת ליל המקבל
מתנה ואלא ליל היורשין אבל נר שמת שבעלים מעות ליל אחר וזה לתקה לבניהן לו
לאחר אמר בסיומת שמת פקע זכותו של מת מתוקם בכסים וזכה בהם בעלים כשלו
מבח מביאה ואלא יתן אפילו לבכורי ואחר מתנת בריא ואם ב"מ במקנת
קנין אמר היה מבוה לקיים לם וכופין היורשין לקיים עכ"ל ורמ"מ מפר הבעלים
דאמרינן מי שאמר בשעת מיתתו פלוני שפתה עשתה לו קורת רוח ישמו לה קורת
רוח וכופין היורשין לקיים דברי שמת שמת בין אם שממון בידם בין אם בעלים
שכבל לבניהן נבי חיסול גיורת כשמת אין לה כפיון ליה לרבה לתת הכלכלה ליל רב מרי
במבוה לקיים דברי שמת מבוה לכשמת חיסור גיורת מי רבה יורם ורב"ח מפשר
כשו מב מביא ותיקה לי מביאתו ואלא זכה רבה מבה שמת ור"ת אם אלא לאחר מבוה
לקיים לם אלא היכא דבוסלם ליל הבעלים מתחילה לכך אלא זכו כה היורשי בשעה
יורם ובסוף פ' דניטין מי' לא כתב ב"מ כאי אלא כתב ליה לשון בריא
כלאחלך על דרבותיה כו אלא מבוה לקתני בריך לאחיה אחים ב"מ נקט אלא
ליפשי אלא כתב ליה מיבם מביאה מיתפטר ליה לכי שלמא אמר כלשמא אר"מ אלמוה לקתני רב
וכיון שמא מסתמא חזר בו אע"פ אלא אמר כלשמא אר"מ אלמוה לקתני רב
פוכא ניטו כאתנתו אם מתנתו אם עומד חוזר לף ניטו כו' ופריך מלקתני לרבי זה
ניטך מסיום אם מתי ומת ואלך לפלוני ומת אם מתמת חולי הא"ל מת לרבי זה ניטו
ואם לאחר חיסו נטו ואם לחתת אם עומד חוזר לרבי עומד ומאי פריך כלי דאמר רב
לא חזר בו אלא ב"מ לפילו לא חיסר חזר בו יש לומר בחזר בו ודוקא ניתק לבל אע"ג מין מתנתו
מתנה לפילו אלא חזר בו כשל לרבה בו יש לומר בחזר בו ודוקא ניתק ואלו אמר מתנתו תקנכ

מאי הוי ופסק לא מסך ומקשינן מאי פריך ליפשי מהכא מנה לקיים דברי הכל ותירץ תקכא
ר"ת דלא דמירין מכאן לקיים דברי הכל מלא כשהוסלמו לכך כי הכא
למקום פרק מכילתא הפשה והניחו לו הוסלם לכך מ"מ מסתמא מיבם לפילו
מיבם דהוסלם לכך הם אמר מכאן ו מלבושי ומיבם קודם מיבם לא זכה
בחייו אלא לאחר מותו מכאן מכרם לקיים לא פלוג כמי נתן בפשיטות נותן
מכאן מהו מזוקתן כ"ם נתנו זה אלא נוה לקח לו לאחלקי וכבר קלמתו מיבעול
מכאן מכילך ליה דין ולית דיין מכאן דרורות מפשיטה נוכח כתובתה
מחוסר מעות וכל דיין אלא לאחר לאחר מכי לאחר מיבם הוא ומלוה מהיר ב"ד בדרך ומוד תקנב
מפסק ר"מ רחוק מיבם מהיום ואילך יוסי אע"ג ומן דאמרינן זמנו של סטר
מוכיח עליו אבל לא מהיום וכו מיבמין עם יבמתו מפשיטה: מכתוב בו מכין מיבמת
מכתוב בו מכין מיבם מיבם לא נמר לפקנותו אלא בסטר ואין סטר לפי מיבם ומיבם
בקנין אלא סטר מכר ומה ספי דמכם דנם מקנין אלא סטר אין מכין לאחר מיבם
לא מרפה לרי לפם כן מיבמי דקתני סייר קרקע כל שהוא מיבמת מכתוב ומיבם
בקנין לפי מיבם לכך נר כלפרקין וכן פי רבי מפה ופרכם קל כשמואל בדיבי ול שמואל אמר כת לא כל מכתוב
ומקנין לא ידעינא מאי ניב מפוס דשמא לא נמר לפקנותו אלא בסטר ואין סטר לפי מיבם ומיבם
לאחר מיבם ואם ייבם כאן בסטר לכתיב ומקיבא מיבם מוסף על המבר לו מקנה
והוא שמא מכותן ואם כתב וזיבם לאחר ואחר ומכב וזיבם לבני מבי מקם אבל אם
כתב ומקנה וזיבם לאחר אינו יכול לחזור לא לבעמו ולא לאחר: כת וזיבם לזה וזיב
לזה פי רבי נם זיבם שמסר לו בסטר ומקנה לרי"כם ר"ם דקאמר בת לזה וכת
לזה סיינו בלא מסירה ומקמר אבא דייתיקי מכטל דייתיקי הא תכוה לעיל בר"ם
כופלין מכת דייתיקי קשורה לו אבל ירבו וזיבם בו לאחר לו ליורשי מיבם כלו לבך
נרמה לרי לפר סיינו כתב שמסר שפילו מסר לו יכול לחזור בו אלא זבה סיינו
מזיבם לו בכספים וכתב לו בסטר והזיבוי בכתב בתוך בסטר מזיבם לו ע"י אחר
אם מעלטלי הוא ואם מקרקעי הוא שמר לו לך חזק ומכי ומכל"ת דזיבם סיינו
כרמה"ם וזיבוי זה במקום קנין עומד ואם לאמרינן לעיל כתב לזה ולזה דייתיקי
מכטל דייתיקי סיינו אלא כתב לשם סטר אלא לשם נוסף כשלמ ולא נרמה לרי
לשון דייתיקי לא משמע אלא סטר נמור שכותבו לשם מתנה ובן משמע שפיר דמ"ש
מכח דייתיקי לא יפוזר לו שפיר לומר כתובין הן וכמלך ש"מ שפיר אלא ליתנם
לרבינו שמתה זה בכלל ב"מ שכתב כל הכשיר לאחרים נין בכתיבה בין בכתיבה ומת
מתנתו מתנה ואם עומד חוזר סייר קרקע כל שהוא אפי אם אין מתנתו מתנ"
אלא בקנין ואם שכתב לו אם עמד חזר סיינו חוזר אם הוא שמת חייב לאחרים
לפלגים למת אפילו מתנה במקנת מתנתו מתנה ואם עומד חוזר ואפילו לאחרים
מיבם ומתנה במקנת אלא קנין אף ע"ג דלא זכה במקבל מתנה לבני ב"מ
בופלין את היורשין לקיים לבני שמת ומיבם המקבל מתנה לא זכה בבכורי שמת על תקנכ
שיבמו לילו וכ"מ אם היה שכותן כאן ושין עבדים מוכלין בתרומה עד שיבמו
ליל המקבל מתנה ובין היורשין ובין הבעלים אבל לקיים לא פלוג וכופין לתת ליל המקבל
מתנה ואלא ליל היורשין אבל נר שמת שבעלים מעות ליל אחר וזה לתקה לבניהן לו
לאחר אמר בסיומת שמת פקע זכותו של מת מתוקם בכסים וזכה בהם בעלים כשלו
מבח מביאה ואלא יתן אפילו לבכורי ואחר מתנת בריא ואם ב"מ במקנת
קנין אמר היה מבוה לקיים לם וכופין היורשין לקיים עכ"ל ורמ"מ מפר הבעלים
דאמרינן מי שאמר בשעת מיתתו פלוני שפתה עשתה לו קורת רוח ישמו לה קורת
רוח וכופין היורשין לקיים דברי שמת שמת בין אם שממון בידם בין אם בעלים
שכבל לבניהן נבי חיסול גיורת כשמת אין לה כפיון ליה לרבה לתת הכלכלה ליל רב מרי
במבוה לקיים דברי שמת מבוה לכשמת חיסור גיורת מי רבה יורם ורב"ח מפשר
כשו מב מביא ותיקה לי מביאתו ואלא זכה רבה מבה שמת ור"ת אם אלא לאחר מבוה
לקיים לם אלא היכא דבוסלם ליל הבעלים מתחילה לכך אלא זכו כה היורשי בשעה
יורם ובסוף פ' דניטין מי' לא כתב ב"מ כאי אלא כתב ליה לשון בריא
כלאחלך על דרבותיה כו אלא מבוה לקתני בריך לאחיה אחים ב"מ נקט אלא
ליפשי אלא כתב ליה מיבם מביאה מיתפטר ליה לכי שלמא אמר כלשמא אר"מ אלמוה לקתני רב
וכיון שמא מסתמא חזר בו אע"פ אלא אמר כלשמא אר"מ אלמוה לקתני רב
פוכא ניטו כאתנתו אם מתנתו אם עומד חוזר לף ניטו כו' ופריך מלקתני לרבי זה
ניטך מסיום אם מתי ומת ואלך לפלוני ומת אם מתמת חולי הא"ל מת לרבי זה ניטו
ואם לאחר חיסו נטו ואם לחתת אם עומד חוזר לרבי עומד ומאי פריך כלי דאמר רב
לא חזר בו אלא ב"מ לפילו לא חיסר חזר בו יש לומר בחזר בו ודוקא ניתק לבל אע"ג מין מתנתו
מתנה לפילו אלא חזר בו כשל לרבה בו יש לומר בחזר בו ודוקא ניתק ואלו אמר מתנתו תקנכ

סמיס כן לא סנים והשיב כרשם שמין בנוהגין כלום לשם מי שמת נוקדי לניטין כו׳
ולמכור בכבסי מכין כו׳ והכי סלכתא והא שמיני יש כטוב משם ומתן מכל יולא
כטוב משם ומתן לפילן כן ג׳ סנים ויום אחד מקום מקח כלמרינן סתם לשלח
גידול בר מכסיף לרבא ילמלכו רביכו תיובתא בת ל׳ סנים ויום אחד כו׳ שלח ליה
ליורשת כטוב משם ומתן מקום מקח וממכרם ממכר במטלטלין ולישלח ליה
בתיובתא משום סנים בתיובתא היא ובישלח ליה בתיובתא בת סנים עשר סנים ויום
אחד מקום סנים כך היא: שלמא לתיובתא בת סנים עשר סנים ויום ד׳ מקום
מקח וממכרם מזכר במטלטלין כשיורשת כטוב משם ומתן ומוקי לדין לתיובתא בן
ג׳ סנים ויום אחד לאו היינו כלכתא כגידול והא׳ם לשבון זכיני דסתם
בעי לידע כטוב משם ומתן מכל לשבי מקח ש״ג שלח ידע כטוי מם ומתן מקנסא
מקנא כיון דסוף בן ג׳ לשמר מימר מקנסו מקנסו והכי יהנה כיון שלח מוי בן ג׳
שלח ג׳ לידע לין מקנסו מקנסא כמקרקעי דכי שמר מימר מקנסו מקנסא לגידול
כר מכסיף הכי מקנסו מקנסא כמקרקעי דכי שמר מימר מקנסו מקנסא לגידול
כר מכסיף הכי מקנסו מקנסא כמקרקעי דכי שמר מימר מקנסו מקנסא לגידול
בר מכסיף הכי מקנסו מקנסא כמקרקעי דכי שמר מימר מקנסו מקנסא לגידול
מקנסא

תקעד למעלה מהן כדאם הסטר ויכול להוסיף לאחר התקומה מה שירצה ומשני לכתי׳
כיה סדיר וקיים ותו פריך דילמא כתב מאי דכתבי׳ דכדר כתיב סדיר וקיים ומשני אל
סדיר וקיים כתבי׳ תרי לה כתבי משמע דהתם דוקא נבי מקוכר שהעדים מזדמין
תקעה למעלה אבל נט פשוט שהעדים מזדמין למטה ובקוכרו אל סדיר וקיים: תקרא
דרב הונא דכתבי הוא אומר ר׳ דשקיה לפי שאין לכן בקיאין במקוכר אין לכן
עונשין כי אם פשוט אפילו לכתבי תלת כי נמי רבי לא היה נקי היה כלומר לקמן:
תקעה תרי סדיר וקיים לא כתבינן והסטרות משמע לאין סדיר וקיים והעדי׳ שם
במקום סדיר וקיים וזה אין נראה לפשוט אם סוף דבר כתוב מן העדים ולמטה וכוב
התומין עדים על תוכן דבר ואין לומר דבי היכי תרי סדיר וקיים לא כתבינן דבי
נמי תרי שטרי לא תקיימי דאל תזוקי שטרי כשקרי לא מזוקיק: ורבי יהודה
ממניכנא היה רונא לפשוט ואל לרי ואם אין בעד כותב אלא בן יום פלוני עד לא
דק יום פלוני עד כשר אבל יום פלוני לחוד ולא כתיב עד אחר כלום אם לא פרש
שרגיל לכתוב לפלוני סדיר וקיים וכדרב הונא ורב אסקלא מתיר והא הסטרות עלין
תקעו ולוקח בלאחר מן העדים: וכדריב פיזזור מטניינו אל סטר פרט וכן פי׳ רבינו
למטה אלא היו כותבין בפסוטרי סדיר וקיים ויכול לזייף בסט׳ לאחת שהרוקיקו העדי׳
פילכך התקינו לכתוב אזרת הסטר בסט׳ המרוכה ולא סוף דבר עיקר לפיו למדין
ממכה ול׳ אלדליזין לכתבינן סדיר וקיים וקנוש לנו המכתב כך אין העדים מזדמנין
תקעז עד סיכתוב בו סדי׳ וקיים וכן פרי׳ דלריב אם לא כתב כדי׳ וקיים הסטר פסול לפי
פשעין בו מקח ולכן קיל למקח פסול במקום סדיר וקיים וקיל כמי דתרי סדי׳ וקי׳
לא כתבינן והכיזנו לכתוב סדי׳ וקי׳ בכל הסטרות ושבטו שהרויהו ב׳ פיטי מן הכתב
תקעח אין לאום ולמדי ספיר מטיט לאחרוכה ואין צריך אזרת הסטר אלא לפי מדינת בטיט לאחרוכה
תקעט ואם לכתבינן וקיבלא מיכה כו׳ לא הוי אלא עדות הסטר אלא לפי מדינת בטיט לאחרוכה
עדות הקיבן הכתוב לגיל ולמר לבן הוו אלו עדים וקבו ממנו ול״ב כתב וקיבלא
מיכה והוא פרין סיכול לכתוב בשטר הסטר ום תימא למה סיכו הקלמוני ולמרו
לכתוב סדיר וקיים ולכלול מטיטה לאחרוכה ולקיים מפקיים לאר וקיבלא מיכה כיון
שהכתי שהלמוד לא היו כותבין סדיר וקיים והיו מקיימין המפקיים קודם וקיבלא
מיכה ואין למדין מטיטה לאחרוכה ול שהשטר שבמדינה יטעו הבדי שהיו מקיימים
וירפיקו שני סיטיין ופפילו לא יכלו לו מכוף לעשות סטר אחד בשני סיטין כי ילפי
בן יכפיקוהו העדים שלא תקנו אל סטר זה מעולה מ״מ לא ילפי מלהוסיף שני
סיטין וילמדו מן העליונה כי העדים לא היו זכוריים שהם ברפיקוהו כוסיף וכיון
דכתבינן סדיר וקיים למדין ספיר מטיטה לאחרוכה אין נרפה לרי וכ״ב לרי דכתבינן סדיר
וקיים יש לאום בדבר: ברפיקו שני סיטין כתב רבי לרי העודי ול״ל נר לי לכתבינן
תקעט שני סיטין וכבל היכא דליכא למיקם פסול לפילו לא לא שהשה טום זייף ולשום
קלקול בלבר כיון סיכול לבא לידי זייף פסול ולדבר זה מצאתי שעד בתוכה ר׳ לבכ:
אבל זקני רא״ן כתב בשמעו בר׳ לי כיון דטעמא דב׳ סיטין דילמא מזייף בסיטה
לאחת ומוזר בסיטה שניה דהיינו בכתבינן בקיום הסטר וקנוש בדרי וקיים לא
אני מוייף אם ב׳ ימחוק בכל אי מזייף דלא נמחק בסיומא דילמא היכא ברפיקו בני
סיטין כשר ואין נראה לי דאכתי היכא למיחק דילמא נזייף לבולי סטרא וכת בשני
שני סיטין מאי לבעי ואחרוכה אין כיון דטעמא דב׳ סיטין דילמא מזייף בסיטה
לאחת ומוזר בסיטה שניה דהיינו בקיום הסטר וקנוש בדרי וקיים לא
אני מוייף אם ב׳ ימחוק בכל אי מזייף דלא נמחק בסיומא דילמא היכא ברפיקו בני
סיטין כשר ואין נראה לי דאכתי היכא למיחק דילמא נזייף לבולי סטרא וכת בשני
שני סיטין מאי לבעי ואחרוכה: ותו לרב פסול קנוני בשהם שם שניהם
דשב״ם לברפיקו שני סיטין לפסול לוקח בשאין כתוב בו סדיר וקיים אין כך דאכתי
היכא למיחק דילמא נזיף לפסול בשהם שניהם: הכא ברפיקו שני סיטין העדי׳ אין כתב
פסול בשום מכן כשר כתב רי דלא בעי היכא שהייה הסטר בשאינו הסטה והכיזנו
תקעי לוקח מכי הסטה הכשפרת ונם סיטה לאחרוכה לפסול שהרי יכתוב
מאי לבעי בשהם סיטה ויחזור בסיטה לאחרוכה: אבל לא כנון שהייה הסטר
בסוף הסיטה והכיזנו הסיטה שלימה ואחתו בשאינו הסטה שהם בשה מיבעיא לית
לתלמוד מכו מי שמיכון שפסול לפי סיוייף בסיטה ונחנים יכתוב לאחר הסיטה
נאין למדין מן התחים שהיה סיטה לאחרוכה אבל מן שהשלימה למדין לו דילמ׳ שכתב
נאם מן הסטה השלימה אין למדין שהיה לאחרוכה מן הסיטין ופסיטה לכשר ואין
למדין נם מן הסיט השלימה והיינו טעמא מסו׳ דשבדי לא דייקי ואחרוקין סיטה לאחת
ר״ב כשאחרוקין סיטה ואחתון בשאר סיטה שהיה כיון דלאר אלא עובי סיטה לאחת
בין הסבים לסטר אין למדין מן הסטר שלימה ולכך לא יוכל לזייף וכשר: ועוד יש
לאום דומי דברפיקו שני סיטין דמיירי בעובי בב מיבעיי לי בסיטין ובני והכי קאמר
סיטה שלימה ואני סיטה בעובי כוס — מי אמרי׳ לא יוכל להזייף
כלום בסיטה ואחתם לו דילמא — בדוחק יכתוב ב׳ סיטין
ואסול: והניחו לכיה פיר בב ס״ל — אם ברפיקו סיטין ואחתם

פכח סוף וסמלוס נכתב ידון נשיטפא לפת משום שהי טעמא לא משלינן לי לשטרא
דמיהו קשה הוא דלפסיל אפשיפא בשפתא בתקים ואין לכתוב על עצמו מה
שירצה ומיי לכן לכסול השטר אלא כשיש חלק לפניהם ואין מתומין זה אלא זה
שעתה יכול לעשות שטר בני עליים להוציא מפריהם: ושוב כתב למני למיפא
לפילו לם יש נילעין מרוחק ברשם השטר ושעדי חתימין זה על זה אלא למני שהי
נגלעין מפי לבעלי לא משלינן משטר אלא כשיכול לזייף בשלק שהי נוהג שפט שלינו
יכול לשתקבו ולם היה אפוך היה בשול כגון שהי שיטין לפני העדים או שיטה אחת
בין העדים לשטרא אלא אם נילעין אין לפני העדי אלק נגלעין אין לפשול וכן הם
לם אתמו בשוף השיטה זה אלא זה ושפוספת נשמע בשוף שפפי טעמא לפרי ם
דלם היה אוקף לא היה השטר נפשל בכך: וכתב בספר המצות בשלכות ניטין
משם רבי יהודה אפר"ם שפי"ל שלשתתם שהשיגין בכתובה משום שמא יבואו אלק
בשיעור שהי שיטין בין בתובה לשתימה וזייף ואתך תיבת שהשיגין או שמא יהיה
אלק נגלעין שבשר ימין שיכול לכתוב אלו לוה שפלוני וסהו שהשיגין התומין בשוטה

ק"פפ נ שהרא זה אלא זה ולא השטר שבא הוא ועדיו בשטה אחת: ופיפר לשטר שבא אחר אחר
בשתב ואב לאחר נשל שם פי רשם שבשר לנפרי משמע דאף לשטרף שמשעבדי
פרי לפייני כגון שאותו שבשתב פיעיד על ההלוה שרשה אותו ושבעם פיעיד שרשה
פשפר לו שת השטר שזה שהשל אחרון הו לבשה יש בפשיר השטר שהי עדי פסירה
שהשל שאחרון הו ועד פסירה שהוכיח שפשרו לאלוה ואילך בשר אפ"ם שלא
אחה הו אלא עד שאחר שהי פסירתן יש שהי עדים ואין אלישהר שבל
אין לף לשהשיב פיעידין על ראשון שאלוה הו על שפיעיד שהולאה לא"כ לפאי קרי
ליה בזה אחר זה ואלא יכולין לכתוב כאחר כגון שבתוב בשטר שהי בשהוה
אחה ושבפי פלוני לוה פלוני אכם והיכא שהשיגין שפולין שיבא לא"ש
פלין על כל שטר ושטר אלא עד שאחר עיין בפ"ק דשבועות גבי כותב לחבירו
על השטר: הגהה"ה עד שאחר שטר לשבועות פר' השפה שהתלוה גבי
כותב לחבירו עדות פרי לפיירי שיש שהיש חתומין בשטר ואין לפניהן אלא אחד
מן השתומים שבל אם לא שתתם בשטר אלא אחד לא שהני כאן אלא אחד
חולל שיש שפעידו ג' בשני ב' זה ואחד בשני ב' זה ואין זה שיכול ב' אחד ב'
עדים: כותבין נט לאשה ושבעל פתן השכר והשלוח לשלי שבדי שהי שדיוה רבן
ק"פפ ך לאשה כי היכי דלא לילקייהם כתב ל"ב בספר השכרת השכר שנפל על הבעל לתת
מן שדין כלשון ג' נט פשום ושקשר טעמא משום דשכר שם שפל' ובתן אחרים לאשה
שכר כלשון שבא תקיעו רבנן לישבא לשכר שם שפל' כי היכי דלא לפייני ענוסא
וכ' אחר רבא אשה ג' שהני לשיעו דשיני טעמא לישני רבנן אחר לשון אשה לבעל
לשפקר ל' לשקר ומקיי שפיר וכתב ובתן אחר שקלף והדין נרוך לשון אחר לבעל
לשם כתיב ובתן לשפילו בטבלא של אשה שטעל כתוב עליה שפפקא ליה ם' שני
לניטין שם נרוך לשניה עדים שאשה שקנת אחלה לבעל בשפעט אחר בקולמוס
לין לשום שפילו שיהו של בעל לשון כלן אחרון שיכיר בשו שכתוב בו בנט: בנ"ם
רבנן שבני אין לוקחין בקנת בשהרים ורב"נ שכר לוקחת ל"ב: וכן אשה רב"נ
ברב"נ אלמא ם שיכר אשה שהיא רב אשה ואלא שכר רבא לוקחת ל"ב ורב אחי
קלי כותים ושפירקין פלוני אחי ורבא ושכר רבא לוקחת בקנת בשהרי ל"ב לעיל
ם שיכר אשה אלמא ם שיכר לשון לוקחת ל"ב: עב"ם מי שמחק שטר אחו בחי
לשני ב"ד כו' דוקא ב"ד לשלימי לשקוני ממכה ושלוני ושלוני עדיו שהחתומים
על השטר כשהיו רב"נם: ובשאם לרי שמוכירין נם שעדים שרשו לוקחו שטר אשה
ירבא אלוה לשאלו היאך לו לשחר שיכול לשוטלם: ותימא אם נרוך לשוטלם ולכותבה
שלין שתלמוד מוכיח וב"ש בניקוק שטרוק: הגהה שאם רב"נ שרי
ברב"נ לשחר לשון נרוך לכתב ולא כרבי שלוה ולרבי נרוך לכתב ואם לא
כתב כל לכתוב שטר: עב"ם: לרב ושמואל אין כותבין שובר אלא לרבי ורב"נ
כותבין ומשום תלמוד משהכירא לכותבין שובר לשבר לוה לאים אלוה ושיהו כר'
ק"פפ יוחי לשחר יכתוב שובר: כי יתניתו בשיכי לשלים ממשום שיהא עדי מקו כתיבת
השטר לשקור שחר עדים שהכירין שתימת עדי מקומן: ולא משו לשיחזו בשיקרא
וכן כתב בשלשי: ולב לרשב"ם מדקאמר ב"ד בבי שחר לשו רבא ורב לרבי כרבי שלוה
כו' אי ולשניתו יומא לשקניתא שיא כו' משום לשיחזו בשיקרא ובן ר"נם לשבדיין כר' אבא
קאמר בבי ם"ש לשאו שר טעמא הוא ושפסק רשב"ם בשהרי ל"ב ובן ר"נם לשבדיין כר' אבא
בין בניטין בין בשטרות ואם שיכה השטר פסול לשקן ב"שהרא שיש במוקף וכתב
במהרא כי ודייק ב"נש שאין שאלמא בעל היינו שיכה שמו ושאר שם שיהו ושם שיהא
אלא סופר כלשאר לשו רבי אבא לספרי כי היכי אבא כתובו בשיכי כתובו
ושאין שאבר הלוי אלא בשתימת עדי שילרו כדי לקיים שתימתן ובן פ"ת
ור"ל שבריך לשוכיר שקום שתימת עדי שילרו ושסופר לשקט לשו דוקא אלא בשתימת שלוי

למימר מאומד הדעת דערומי קא מערי לאפקועי תקנתא דרבנן לאו כל כמיניה
וכ״ג איכא למימר גבי קונמות דאע״ג דקונמות מפקיעין מידי שיעבוד אלמוה
רבנן לשיעבודא דבעל פרק אע״פ כי היכי דלא תאסור מעשה ידיה לבעלה וכן
פר״ת דאלמוה רבנן לשיעבודא דאיתתא מדפריך בפרק המדיר וכיון דשמעינן ליה
היכי מצי מדיר לה ולא משני דקונמות מפקיעין מידי שיעבוד אלמא דאלמוה
רבנן לשיעבודא דאיתתא וכן פירש ר״ת דאלמוה רבנן לשיעבודא דבעל חוב:
דאי ל״תה כל אדם יאסור בקונם נכסיו על בעל חובו: וכהנה רבות בתלמוד דעל
ידי הערמה לא מצי לאפקועי תקנת חכמים פרק המקבל גבי מברכות ואפילו
ממתנת בריא מתנה גמורה בלא הערמה מחו לה מאה עוכלי בעוכלא דאית
מרבוותא ש״ל שגובה כתובתה ממנ׳ והביאו ראיה ונהי דהתוספו׳ דחו לה ראייתם
ולא איתברירא לן אי גביא ממתנת בריא גמורה מספיקא לא מפקינן ממונ׳ ממתנה
זו דאערומי קא מערים לאפקועי כתובתה לית דין ולית דיין דגביא ואם יוכל כל
אדם לבטל תקנתא דרבנן א״כ מיהוו מילי דרבנן כי חוכא ואיטלולא ושלום מב״ב
תתב חסורי מיחסרא והכי קתני המלוה חבירו ע״י הערב לא יפרע מן הערב פירוש
לא יתבע מן הערב תחלה והכי הלכת׳ לא יתבע מן הערב תחלה ואם הלוה רחוק
ימתין לו או ילך לשם ל׳ ובעו ולכופו דלא מחתיה לניכסי ערב דילמא אי איתיה
תתבא ללוה הכא הוה יהיב מטלטלי למלוה ואם אמר על מנת שאפרע ממי שארצה
תחלה יפרע מן הערב ולא יצטרך לילך אחר הלוה ולחזור אחריו דדילמא פרעי
ליה מטלטלין דלא מטרחינן למלוה כיון דאתני וכגון שאין נכסים ללוה דהיינו
תתבג קרקעות כדמסיק ואזיל במה דברים אמורים כו׳ אבל יש נכסי ללוה כגון קרקעות
יתבע אז מן הלוה תחלה ולא נטריח את הערב כיון דאיגלאי מילת׳ שיכול לפרוע
מן הלוה אבל כשאין נכסים ללוה ואתני ממי שארצה אפרע מספיקא לא מטרחינן
המלוה לחזור ולהמתין הלוה אלא יפרע מן הערב כדפריש וקבלן אף על גב שיש
תתבג נכסים ללוה כו׳ וחמש״ה מדות בערבות פר״ת ראשונה מלוה ע״י ערב ולא
אתני ממי שארצה אפרע תובע מן הלוה תחלה וכופהו בב״ד בין יש לו נכסי ללוה
דהיינו קרקעות בין אין לו ואם לא יוכל לכופו ללוה דלא ציית דינא נכסים לביתו
של ערב ורבינו אבי העזרי פליג בהא ואמר דאפילו לא ציית דינא בכך לא יפסיד
דעד שנכוף לערב שלא כדין מוטב שנכוף ללוה כדין כדי לפרוע: שניה אי אתני
ממי שארצה אפרע ואין לו נכסים ללוה דהיינו קרקעות נפרע מן הערב תחלה
פירוש תחלה דגבי ערב אם ירצה לדון עם הערב תחלה אבל אם ירצה יתבע מן
הלוה תחלה כדאמרינן ממי שארצה אפרע נפרע מן הערב תחלה ש״מ דברצון
המלוה תליא מילתא: שלישית ואם יש נכסים ללוה אפילו אתני נפרע מן הלוה
תחלה: רביעית וקבלן דהיינו תן לו ואני נותן לך בין שיש לו נכסים בין שאין לו
נכסים נפרע מן הערב תחלה: חמישית נושא ונותן ביד נפרע מן הערב תחלה
ולא מן הלוה שאין לו על הלוה כלום ואם אין לו במה ליפרע מן הערב חוזר על
הלוה מדרבי נתן דק״ל בותיה אפילו בבעל חוב דעלמא וכולם ערבים בעו קנין
בר מקבלן וערב בשעת מתן מעות וקבלן היינו תן לו ואני נותן לך אינמי בלע״ז
כל שאינו מזכיר לא לשון הלואה ולא לשון פרעון דקאמר דוניא אמ״י אי״ו ורכ״ו
ולא לימא ואני קבלן דלית הלכתא כרבא: ומיהו רש״בם פירש דהוא הדין
ואני קבלן ופרק חזקת הבתים גרסינן קבלן מעיד ופרש״בם קבלן שנשא ונתן ביד
תתבד נפרע ממי שירצה וצ״ע וגם רש״י ס״פ שום היתומים קבלן הוה פירוש שנשא ונתן
ביד ורבי אבי העזרי כתב דערב שאינו קבלן אפילו אתני ממי שארצה אפרע אם
יש קרקעות ללוה או מטלטלין לא יגבה מן הערב תחלה ולאפוקי מר״ת שאמר
דוקא מקרקעי ועוד כתב קיימא לן דבכולהו ערבים בין אית ליה ניכסי בין לית
ליה ניכסי לבד הערב דכתובה דלא משתעבד ואע״ג דאית ליה לא משתעבד דמאי
טעמא מצוה עביד ולא מידי חסריה: הלש״ון משמע דוקא משה בר עבורי
תתבה הוא דנעשה ערב לכלתיה דלא חסריה דטב למיתב טן דו מלמיתב ארמלו ואם
ערב לחתן בכדוניית אשתו משתעבד וכן שמעתי משמו של רבינו אליעזר ממיץ
ששמע משם רבותיו אבל מן אבא מרי רבי׳ יואל קבלתי דלא שנא וגריע דלא מידי
חסריה: ואמר לי שראב״ן זקני היה ערב לחתן של רבי יעבץ על כדוניתו שקבבו
לתת לחתן ופטר עצמו מזה הטעם דלאו מידי חסריה ועיקר הטעם משום דמצוה
קא עביד: ורש״בם גרים לאו מידי חסריה אבל לא חילק בכתים: וכן פירש כמי
רש״י ס״פ שום היתומים: וכתב רבינו תם דכולם ערבי׳ בעו קנין לבד מקבלן וערב
דב״ד או ערב בשעת מתן מעות ורבי אבי העזרי כתב דלפי הספרים דגרסינן
במכילתיה בסופו הכך כלהו בעו קנין הוה משמע שגם הקבלן בעי קנין שזה בא
לרבות כלהו ורש״בם לג״ להו ומיהו לא הזכי׳ דין קבלן אי בעי קנין אי לא: מצאתי
תתבו כתוב בתשובות מי שנעשה ערב בקנין או שנעשה ערב בלא קנין או שנעשה קבלן
יכול לחזור בו קודם נתינת המעות דלא שעבד בקנין אלא לאחר נתינת המעות

וערב המקבל ערבות אם על פיו מחזיר שטרו או על משכונו הוי ליה כערב בשעת
תתבז מתן מעות ולא בעי קנין: ופסק רבינו מאיר אם נתערב ראובן על שמעון נגד
לוי וטוען ראובן פרעתי ללוי שלא בפניך ולוי כופר פטור שמעון מערבותו נגד לוי
דכל מילי דניכסי דאינים אינון ערבין ביה: ויש לפן דין ערב ואלו אמר החייב
שפרע לבעל חובו תו לא מגבינן מנכסיו של חייב ואף על גב דאמר בעל חוב לא
פרע לי הכי נמי היכא דאמר החייב פרעתי תו לא מגבינן מן הערב והכי נמי
אמרינן פרק יש בכור גבי מי שלא בכרה וילדה שני זכרים ודייק בגמרא מי איכא
מידי דלדידיה לא מצי תבע ולערב מצי תבע כו׳ וערב דנקיט ליה כ״מ להיכא
דחייב מודה דלא פרעו או היכא דאיכא שטרא דלא מצי למימר פרעתי או היכא
דאמר ליה אל תפרעני אלא בפני פלוני ופלוני ולית ליה ניכסי לפרוע לחייב אז
גובה מן הערב אבל כי אמר חייב פרעתי וליכא הוכחה שהוא משקר אף על גב
דלא ידע הערב אם פרעו או לא פטור הערב מטעמא דפריש ועוד פסק רבינו
מאיר דאם ארבע או חמשה ערבים כל אח׳ ערב עבור הכל וראיה מדאמרי לעיל
ניכסיהון דאינים אינון ערבין ביה ואם מתו הני גובה מהני וכן משמע במיימוני
תתבח פ״ה דהלכות מלוה: ועוד פסק דאם מת הלוה טענין לערב דילמא פרע כבר
הלוה אם עבר כבר זמנו דכי היכי דטענינן ליתמי דלוה ופטירי אפילו משבוע כמו
שפי׳ פרק הניזקין הכי נמי טענינן לערב דניכסי מלוה והערב דין אחד להם
דניכסי דאינים אינון ערבי׳ בה וכן פסק אפילו אם ערב נגד הגוי ומת הלוה דאין
על היתומין לפצותו משום דילמא פרע לגוי ומה שפסק ר״מ לעיל דכשנשבע הלוה
שפרע שאז פטור הערב וכן פסק בספר החכמה שכן השיב ראב״ה לר׳ ברוך וקצת
ראיה מההוא ערבא דיתמי דפרעיה למלוה כו׳ עד אומר צררי אתפשי׳ והכי פסקי׳
הלכתא: ופי׳ רבותי צררי אתפשיה למלוה או לערב ואם לאו דהלוה יכול לטעון
פרעתי בצררי הערב שלי ולא הוה טעניב׳ ליתמי כמי דלא טעניב׳ להו אלא מאי
דמצי אבהון לטעון כדא״פ׳ חזקת הבתים טעמא דנאמן לומר כן כיון דידוע לכל
שהלוה דינו לפרוע ולפטור הערב כל זמן שלא אמר המלוה או הערב בסהדי הב
לי נשבע ופטור וגם הערב פטור מטע׳ דה״ל למלוה לו׳ הב לי כדאמ׳ פ״ק דב״מ גבי
חנוני על פנקסו ואם נפשך לומר הרי ב״ה שאמר לחנוני תן לפועלי בסלע מעות
ה״ל כתן לו ואני ערב והבעל הבית משלם ואם כן בערב כמי לא שנא הא לאו מילת׳
ה״א דהתם מסיק טעמא משו׳ דמאי אית ליה גבי שכיר וכן שכיר כמי קאמ׳ לבעל
הבית אנא עבדי עבידתא כו׳ ומדקאמ׳ בתרויהו מאי אית לי גביה ש״מ שבוה תלוי
הטעם: וגבי ערב קבלן נראה לי שאם חפץ אין לו דין עם הלוה התם על הערב
קבלן להתנות ואיהו הוא דהימניה וגבי חנוני על פנקסו הבעל הבית דמי לקבלן
ועדיף מיניה הוי כמו לוה: רב פפא אמר פריעת בעל חוב מצוה ויתמי לאו בני
תתבט מיעבד מצוה ניכהו פי׳ בקטנים וכן ההיא דאי׳ נזקקין לנכסי יתומים אבל
הגדולים מצוה על היתומים לפרוע חובות אביהם ובפרק חזקת הבתי׳ גבי רבה
בר שרשום לכי גדלי יתמי אישתעי דינא בהדיהו משמע דאפילו בקטנים אם היו
רוצים לישבע היה מוציא מהם אף על גב דלא היה רבית אוכלת בהן ולא היה כאן
כתובת אשה ויש לומר דהוא היה סבור לפטור משבועה אפילו בשהן גדולים אבל
כל זמן שהן קטנים לא עלה על דעתו להוציא מה וכן מוכח כמי לעיל בפי׳ רש״בם
ומה שפי׳ רש״בם דרב פפא לא איירי אלא במלוה ע״פ לא נראה לר״י דאפילו במלוה
בשטר לא כפינן ליתמי עד דגדלי אף על גב שקרקע נשאר להם מאביהם וההוא
עובדא דרבה בר שרשום מלוה ע״פ היתה והביא ר״י ראיה מפרק שום היתומי אמר
תתק רב יהודה אמר רב אין נזקקין לניכסי יתומים אלא אם כן רבית אוכלת בהן ורבי
יוחנן אמר אף לשטר שיש בו רבית או לכתובות אשה משום מזוני משמע אי נזקקין
למלוה בשטר מיירי ואפילו במקום שלא ירשו קרקע דאם לא ירשו אלא מטלטלי
פשיטא דאין נזקקין כלל דמטלטלי דיתמי לבעל חוב לא משתעבדי ואמ׳ רב נחמן
עלה דהך שמעתין מריש לא הוה מזדקקנא לניכסי דיתמי ביון דשמעי׳ להא דאמ׳
רב הונא יתמי דאכלי דלא דידהו ניזלו בתר שבקייהו מכאן ואילך מזדקיקנא
ומעיקרא מאי טעמא לא רב פפא אמר פריעת ב״ח מצוה ויתמי לאו בני מיעבד
מצוה ניכהו רב הונא אמר אימר צררי אתפסיה ס״ל דנזקקין לנכסי יתומי׳ בעודם
קטנים אחרי שיש להם קרקע שנשאר לאביהם וכשחייב מודה כייפינן להו ומוכרין
קרקע שלהן וכן הלכה דנזקקין לנכסי יתומים היכא דליכא למיחש למידי וכן
פסק רבא פרק שום היתומים הלכתא אין נזקקין לנכסי יתומים ואם אמר אביהם
תנו נותנין הרי לך דפסק בערכין כרבא ושלחו מתם שוין והא דאמר בעלמ׳ מצוה
על היתומים לפרוע חוב אביהם וקטנים לאו בני מיעבד מצוה ניכהו היינו במלוה
על פה ובמקום שלא נשאר מאביה רק מטלטלין לא כייפינן ליתומים לפרוע ואפי׳
גדולים וכן מוכח פ״מי שהיה נשוי ההוא גברא דהוו מסקין ביה ק׳ זוזי שביב ושביק
קטינא דארעא כו׳ משמע התם דגדולים היו מדקאמר טריף

סליקא להו מסכת בבא בתרא

מרדכי ממסכת סנהדרין

מוחל לו למה לי למיכתב לעיל מחל לו ומחל לו ומחל לו אלא לומר לך שאם חזר ומחל לו אפילו מאה פעמים אינו צריך לפייסו אלא מחל לו ומחל לו

סמוסקי: לימא גמר דין מתלוק ומלכי כשכמי גמר דיין הויכו מיס מלן מקס זכאי
מיס מלן מקס חיי וכן מס מסקו ליכנס ניס לוק כשכנס מו כתן כבר על פיס וכן
פרק ורפיס מע"ס מוכלין נבי שבלי נבכת וסוס מו לק נבמתי מס טיכו מבלך מקס
מכרתו לי מקס כיתנו לי במקב רבוך מסב וסול וכסב מיכו יכול לחזור בו לפי נירס
מספרים דבר וכסנס מיכו יכול לחזור מסמ דקדוס מסבוסף יכול לחזור בו מבל מי
גרסי כשנס מיכו יכול לחזור בו מסמ דקדוס מסבוסף מיכו יכול לחזור בו ותלוס
כשלמי רבכי ושין פ"ס מוכלין: תניא כתוס נאמן מלי מבא נאמן מלי מביך לו
ג"ר מעי מקי יכול לחזור בו עד שיאמר מפי סליישין דברי ר"מ ור"ש מיכו יכול מסבוס

תתקכו מסבוס וכן פסק ר"מ דאמר מסבוסלו מבי סוי מלי מבא קבל עלין קרוב או
פסול או כהנים בעדן מיכו יכול לפסולן לאחר מסבוסלו כב"ד וכשם לר"מ על עסק

תתקכז רשונן שם כשנ לשמשון סלוותי לך מכס ולא פרעתי ושמשון מיבה פרעתי וכאחר
עלי תשלך ואם היה אומר שלש פרע ניך שפרע לך ושמש ב"ד לשמש ו ואחרת לא
פרע וחזר בו שמשון ואחר מיכו מקבלס עלי ומסיב לשוברתן סוב כיון שלא נגמר סדין
לשלח כאמן עלי שלא כאמן עלי שבי כו ואכמ"ל מיכו יכול לחזור בו ומסקינן לאחר
גמר דין מתלוק ואלכ כשכמי שבל לענין דברי שבל יכול לחזור בו ושנוי
פלוגתא דר"מ ורבנן כשיס שור של ש' שהפך בור של אחר ומשלם ארבעה וחמשה דקתני
עלים בתר כלו בעל ש' ואיכא של אחר כשר כשלים שבל בתקו תרי לא קני לי לשמוע מ
פלוגתא שמוס לריקון: אמר רב יכול פיומתי בזמן שאין לו לאומנו שלא כלעבוד כו
כר' לשלב כר' יהודה שעבד לרבנן פלוגתא שלא שה שלא לשבוד כלא ס"ל כר'
יהודה ור"ל כ"ש ר' שמעון נקוטי רבן מבחתי כשיטת ר' שמעון דאל' ובר לשמוע מ
נקוטיה לא היו מסמכתא לקמן של שבשו כלשב כר' יהודה דאמר' לאומר שיתי
בזמן שאין לו לומכות שלא כוה כו שמ"ל מסוס מסמכתא שלא מסוס ייסוכו
תתקכט על עולם שבל מסמכתא נאמכת אפי' שקבלו זה לזה לא קנו לא לשמכתא נמורס שיש
ואין מושיל שם קניין כלל ס"ל כר' יהודה כלשיתא ס' רבינו ירמי רבינו יעקב
ת"ק ל מקונן מבא כתוב כשר שיסו אפילו מסר לו מבמן קודם שבתחילו לשתוק אפילו
שבי לא קני לשבא מין כאן מבמן מין כאן לבל כשבמבו ומבמן שניים על פלף
תתקלא מסוקקים בו והמקום קנוי לבניים ולאותו שמרוים בו לקנו בו שמבו ואותן שלוכין
רבנין לפשות בו קניין אף בלא קניין לף תשיב לשמכת שבמוך בו מכוס שלא
תתקלב מכילו ומסוס לשבניים בו נאמרי ומקנו לשלרי וכן בשם שמוס מלמד שיכולין
שלא מילו לף היו שמכת אס מוך בו ולא כמבו מלמד שלא ניים לף תשיב
ומוי כמו שוכיר ולף תשביל לשלוח שלשם כמיטבו וכל לבר שבילו ולא ניים לף תשיב
שמכת כך מסקי שוס לאיוסו כשך ומס לקמן שלא שלוס לו על שלמו ול"ל שם
תתקלג שיני נוכלין לך בו אורי לשניים ניים לפי שאין לבי מסלי לבר לשלוח לשכור בלל
וכן שם לשמר שלא לף לשרב לך ליים שלו לבי מסלי שמר ומסיק שם של לפי
לף קני נם לשם שוכנו כנניים שבני שאין עדין זמן מכר היין והוא כוקנו שת כוול:
תתקלד אמר רבא לוס בריית שמול לשלוח שבק ר' לבי שבוזי ודוק בשילוש בשלים בבל
ס"ס שבמו"ל לאין לשם מסיס שבמו שבא בשובבא לבר בשיטום ולא מסיקין כמי
לומר שבני שבוכה ואני רוצה להוכיח מילו וכן אם יאמר אשיב לת שריבו שבמומי
תתקלה שבי מתרים בשובל לשבוא טבשל לבשיוק טרים מתוני ילים כו ודוק שלוס ושמלוס
פשולין שבן כשכין ושוברין שבין בבל לף שבני לשין כשני ומשני לף שבי שיבו
בשני שבני לשבל לשבוא ש

תקקכו תפוטרופוס שמכר לטעון כשגדל היתומים מיחו מונע טענות לו מן הקרובי בתין
לכיון לא זה לא זה ולא זה עם זה ולא זה עם זה בפני זה הם לבין זה לא נשמי הפי ובניהם
לכם לפניהם שכי כרמשון וכן הכניס מן הראשים זה לזה לפניהם שכי כשמי ג' כשר כשר
ושלישי הא פסול כגון משה לפרעם ר"פ לפסול מלרכנין וכן לשמו ולהחזיקו ולכן
תמותו וכן שכי כני לפניהם להזו שכי כשני דומו בכלל בשל אחת מהן וכמו ותחזו
תקכז בשלי שניות כגון שכי כני לשם בכמותיהם שניות לא אמר לפסולין תמו לשבל
כשמתו כקולבה רמוק כי הפי לא אמר בשל כשמתו וכן משמ פ"ם בורר לשא תשיב
לשי תמיין ותקנו ואכן לא תכן בלא כן לשי תמיין לפני לפני הפנו ותקנו וכן כמי כפק
לנ נישו לכנו הוא ולא תקנו ותשב"ג לשא הוי שא שכי כמ"י בשל כשמתו לשם בשל כמי
נישו כגון כפוסלין שתי לשי לשי אמרי לפיר לפני בשל כשמתו ופכיל לכי הלא הוי קורכם
תקכח לשל בן נישו פסול משטה בשל לאזת לשו לשפיב תקני לכל תקן נישו כם ומניכם
לבל לשו לומרים כיכן שכן קרובות כי הלי פסולים והוא הדין בשל מורגתו וכן
משמ כירום לשמיתי מקל ותאמר לשתן לשתו ומה תקן לשתו בפסול בשל מורגתו
שכן שתן לשא ב"ם לכל לשל לשת בן לשי תמיין ולשת בן לשת תמיין ולשת
תקכט בן לשתו תמותו ובשל בת לשות תמיין לפני בשל תמותו כשרי לפי שמה שקר כשל
לא שקרה לשכן ובשל לם לכני הוא כשר לו לממשי מחזרו לבדו וכן קו"ל ו"ש ג
לשו בפסול לשם שמה שקרה לשם בשלה ובשל תמותו בפסול לו מידי לשוש
לשת מורגו לשל' בפסול לשת מורגו וכן שתן לשי לשתו כשר לו לשתו שכי כה עי
תרי בשל בשתו ובשל לשו לו בן משם לשרת ויש לו בן משמ מ"מ כשר הוא
לשין הלכה כרב שלשה לשכשר בשלי שה"ג בת ראובן ולא"ה בשני בת שמעון
כשרים והוא הדין ל"ש בשני בת לשה ג' בת ראובן ולא"ה בשני בת שמעון ולשני
תקכי שמו ולשם לכני ולשם לשו לבשל לם לכני לשמיעי מחזרנו לבדו וכל שי
תקכיא שפסולין לשניע פסולין לדין וקרוב שכתקשק כגון שמשה שתו כשר לשניע לדון
תקכיב ושוב שכת פסולין לדין לפי שאינו יכול לשפוך בזכותו לבל לשני כם לשה כשנדו
תקכיג ישר בל כך לשניע שקר כשבור לשכה ולישב ושכשה וכל שלו שפסולין לם לשו כדין
תקכיד הדין בשל ושם שיעידו שדותן בשלה ושם שתמו בגט או בשטר שטרו לפי שיעור
תקכטו לשמר עדי מסיר כרקי לפי הכי פסולי לבן זגזרינן לילא שתי לשכחוך עליהו ויש שטר
תקכטז פסולין שפסלו חכמי לדון ולשניע בל שבועו ממון וכן כל לוכל בשלות וכ' כל שלו
וכן כל מועלי בשבועות ושוברי בל שבועו ממון וכן כל לוכל בשלות וכ' כל שלו
יודעים שהו רשע לשמם שמ"ם עובר בל לא משוס ממון פסול הו לדון ולשניע
תקכטח ונם לוהו נריך שכרוך לשורי לשכל יש פסולין לשרים מלרכנין כרועים
תקכטט ומלוי רשיע לשכן נזילון ומלוי רשיע פסולין על סיקרעו טשריהם ולשם מלויים
עול ומחזירי ברשיע לללויים וכמו שהמלוה פסול כך לוה פסול וכן לם יש עדות
תקכקא על ש"מ נשבע פסול לעדות ולדין וכולן כשרים לעשות לשה ולשטר לשוכרין כשקנן
כל עדות שלשה כשרים לם לשי לם לה כשרים לה ושעוד על הערוות כשר לעדות חוץ
מעדות לשה להוציאם מהשלה לפסול ולשלכתא בין הלייניין בין השלוה ולכוס וכין
הערב קרובים לעדים פסולין וכן הלייניים וכל אלו פסולים לו קרובים
שאמרו לם קבלו עליהם ש"ם קנו מידו אין יכולין לחזור בו וכי"ש לפני נמר לי נריס
תקכקב לשים מן לשה מעידים לכתלה ולין לשה מעיד לשתו לרוש כלל משו לשקרכה
תקכקג לעשתו ונכ לדון ולשניע לשניע לעשה לכל בשטר קרוכו שכן מחמ"ם לשה כר לינול
תקכקד להעיד כל זמן שלא נשתו יש מפרשים להוא הדין לכל קרובו שכאו מחמ"ם לרוכה
תקכקה כתו שכשר לרבי שמוע כר ר' אפי לכשן ול"ל שכשו כן מתכוונין שקרובי פסולים
להעיד השם שמוכים וכה ל' מעלות נ' מעלו מן קרוב ולשה מדרכנן מעלה לשה כם
לשמעון כרשמון כגון יכה ולשמעון שמעון מעלה לשים כגון כרשמון כגון יכה לשמעון
מעלה לשים כגון שמי כגון ראובן לישמעון שמעון כן יצחק לשניע כן ישמעון מעלה ל' ש"מ
מדרכנן והוא לשיני כרשמון כגון ראובן לישמעון שמעון ג' מעלות לשמעון לשורית לם
קרוב לשה לשת בעדות ג' מהן לוכה מקרוב לשה ולוכה נריכ נט ומותרת לעלמת
ותעלה הרביעית מדן בן מקרוב לנריכה נט משו שפיק ובן פשק שכל טוב לבבו

נדולו ורבי שמחה לכל בשל בשיטור כת"ח לשומו לכל בני פשלי דרכם בנו כרועים
ובנשים ומוכסים קרים לשה בשכיהם לפי שים מודי לא בשני הקדושין ומוכם
נריכ נט לכל שמקדש לשעת לרכנן מקל ולשקשו רכנן לקדושין מוכים שכ"ל כל
תקקכט שמשלתו ומוסו בכשרו כשר לומר ר' לשייהו דוקא בשטור שתלוי בנוף לבל בשטור
שהלוי בממון בגון משלה היה כונס בשדות ואשה היתו כונס בשרו כשר כלשון
פ' פוק שבתי ליסלקי בי קרי מוכיהו ולילייהו: וזל קנייה בשידי משיר כר' שמוד
תקקכי מכלן יש לסוכים לר' אליעזר לשמ' שידי משיר בשדי הוא לדין שידי מקיים משרי
רב יוסף שכר לא בשידי משיר בשידי מקל"ל וזל קני בשידי משיר ולפילו
תקקכי ס בני בשי לשכשרי משיקר בשידי שקיימ ובריך שיאמר לשה עדים כתב ל"שכ"ם
שה דקשמ"כ ריך שיאמ' שיאמ"ם עדי נתנית ממון בגון מנה לי בריך שם ל"ש מון
לבל וזה ש"ל בן יכול לומר בשבועת ממון משטה מני ך מפני מרוכה לשקשקי
תקקכיא מעלין עד לשמר זמן ומ"ש שאומו מייב לן כלום לשיהו ליכור בנגד ליכור בלה
קנייו לבל כמו שה בשין קדושין לא מני לשר משטה מני ך בשמ"ש שים מקדש
שלא מעשה קדש לשה בפני ך ולא לשר לשם לשה עדיים דלא הוי מקדש מכלן
תקקכיב בכ"ש דשנם בפני זק' ר"ש דכל תנשי שבני שלם מקנין מקיימין ביה שם לא לשייך
לן משטה מני ך ובל' הסומכים כשים נשרים לשי ש"ג דלא לשר לשם לשה
עדי: למאר ס"ל משטה מני ך פטור בשה לבים דלא שם לשר לה"מ לא הוקוק
בשרן לבל מידי דכלי לא לשרי לשה עדים שבני שלם מקנין שלא בשטור לשה
לשטה ובשה ר"ש דלא לשר לשם לשה עדים נשרים לשי ש"ג דלא לשר לשם לשה
תקקכיג לא משטה מני ך ובל' הסומכים כשים נשרים לשי ש"ג דלא לשר לשם לשה
עדי: למאר ס"ל משטה מני ך פטור בשה לבים דלא שם לשר לה"מ לא הוקוק
בשרן לבל מידי דכלי לא לשרי לשה עדים שבני שלם מקנין שלא בשטור לשה
לשטה ובשה ר"ש דלא לשר לשם לשה עדים נשרים לשי ש"ג דלא לשר לשם לשה
תקקכיד שמו שבשלו לא לשרי לשה עדים שבני שלם מקנין שלא בשטור לשה
לשטה ובשה ר"ש דלא לשר לשם לשה עדים נשרים לשי ש"ג דלא לשר לשם לשה
תקקכטו דיכין הבשבע שבל בשבוע לא לשרי לשה עדים שבני שלם מקנין שלא בשטור לשה
לשטה ובשה ר"ש דלא לשר לשם לשה עדים נשרים לשי ש"ג דלא לשר לשם לשה
תקקכטז לשטה ובשה ר"ש דלא לשר לשם לשה עדים נשרים לשי ש"ג דלא לשר לשם לשה
תקקכיח לשטה ובשה ר"ש דלא לשר לשם לשה עדים נשרים לשי ש"ג דלא לשר לשם לשה
תקקכיט לשטה ובשה ר"ש דלא לשר לשם לשה עדים נשרים לשי ש"ג דלא לשר לשם לשה
תקקל לשטה ובשה ר"ש דלא לשר לשם לשה עדים נשרים לשי ש"ג דלא לשר לשם לשה
תקקלא לשטה ובשה ר"ש דלא לשר לשם לשה עדים נשרים לשי ש"ג דלא לשר לשם לשה
תקקלב לשטה ובשה ר"ש דלא לשר לשם לשה עדים נשרים לשי ש"ג דלא לשר לשם לשה
תקקלג לשטה ובשה ר"ש דלא לשר לשם לשה עדים נשרים לשי ש"ג דלא לשר לשם לשה
תקקלד לשטה ובשה ר"ש דלא לשר לשם לשה עדים נשרים לשי ש"ג דלא לשר לשם לשה
תקקלה לשטה ובשה ר"ש דלא לשר לשם לשה עדים נשרים לשי ש"ג דלא לשר לשם לשה
תקקלו לשטה ובשה ר"ש דלא לשר לשם לשה עדים נשרים לשי ש"ג דלא לשר לשם לשה
תקקלז לשטה ובשה ר"ש דלא לשר לשם לשה עדים נשרים לשי ש"ג דלא לשר לשם לשה
תקקלח לשטה ובשה ר"ש דלא לשר לשם לשה עדים נשרים לשי ש"ג דלא לשר לשם לשה
תקקלט לשטה ובשה ר"ש דלא לשר לשם לשה עדים נשרים לשי ש"ג דלא לשר לשם לשה
תקקמ לשטה ובשה ר"ש דלא לשר לשם לשה עדים נשרים לשי ש"ג דלא לשר לשם לשה
תקקמא לשטה ובשה ר"ש דלא לשר לשם לשה עדים נשרים לשי ש"ג דלא לשר לשם לשה
תקקמב לשטה ובשה ר"ש דלא לשר לשם לשה עדים נשרים לשי ש"ג דלא לשר לשם לשה
תקקמג לשטה ובשה ר"ש דלא לשר לשם לשה עדים נשרים לשי ש"ג דלא לשר לשם לשה
תקקמד לשטה ובשה ר"ש דלא לשר לשם לשה עדים נשרים לשי ש"ג דלא לשר לשם לשה
תקקמה לשטה ובשה ר"ש דלא לשר לשם לשה עדים נשרים לשי ש"ג דלא לשר לשם לשה
תקקמו לשטה ובשה ר"ש דלא לשר לשם לשה עדים נשרים לשי ש"ג דלא לשר לשם לשה
תקקמז לשטה ובשה ר"ש דלא לשר לשם לשה עדים נשרים לשי ש"ג דלא לשר לשם לשה
תקקמח לשטה ובשה ר"ש דלא לשר לשם לשה עדים נשרים לשי ש"ג דלא לשר לשם לשה
תקקמט לשטה ובשה ר"ש דלא לשר לשם לשה עדים נשרים לשי ש"ג דלא לשר לשם לשה
תקקנ לשטה ובשה ר"ש דלא לשר לשם לשה עדים נשרים לשי ש"ג דלא לשר לשם לשה

תתקעא הזימה נסתלק הימינו או נשתבש מפני הסכלות מותר לסעדו מעט שנ׳ פתח פיך
לאלם ואפ׳ יהודא אחר הודא אז הלוקה אחר הוד׳ מצטרף כר יהושע בן קרחה
ובשאלתות דרב אחא פסק כמי ברבי יהושע אפילו במטלטלי דנהרדעי וכן פסק
בר׳ נתן וכן פסק רא׳ בן ש״מ דעדות מיוחדת כשרה בדיני ממונות כדאיתא פ״ק
דמכות ור״ח פליג וכתב אפילו הודאה אחר הודאה אינה כשירה וכן פסק רש״בם

תתקעט אמר רשב״ג מה יעשה אם לא מצא תוך שלשים יום כו׳ במתניתין איפליגו
רבנן ורשב״ג באמרו לו כל הראיות שיש לך להבי הבא עד שלשי׳ ולא הביא עד לאח׳
ל ונם איפליגו באמרו לו הבא ראיה ואמר אין לי ראי׳ והלכה כרשב״ג בקמייתא ואין
הלכה כותי בבתריתא ואם טעין יש לי עדים בארץ רחוקה אפילו הכי אין נותנין
לו זמן אלא ל׳ יום ופורע חובו מיד ואם יביא עדים יחזיר לו מעותיו דאם לא כן
לעולם ידחהו וכן פי׳ ר״ב כדאמר פ׳ הנותנין אחזוקי בסהדי שקרי לא מחזקינן
ואפילו לקטנים דלאו בר אייתי ראיה ניכהו משמע התם דומיא דמתניתין ופ׳ חזק
הבתים ופ׳ כל הנשבעים גרסינן א״ל אייתיה אינרתא ממערבא דלית הלכה כר״ש
בן אלעזר א״ל לכי תיתי כל זמן שהביא ראיה סותר כו׳ בירוש׳ פי׳ אפילו אינעביד
גמר דין פירוש נתנו לו פסק דין אמרו לו הבא עדים וראיה ואמר אין לי ולאחר
גמר דין מצא עדים או ראיה אינו כלום דנהא הלכה כחכמי׳ וזו היא ראי׳ אחרונה
דאין הלכה כר״ש בן ואם באו לו עדים ממדינת הים או שהיתה דיסקי׳ שלו מופקד
ביד אחר וכשהחזירה לו מצא שטר או ראיה מבי׳ וסותר ובלבד שיעידו עדים שמצ׳
זה בדיסקיא ויכוקא אפילו אמר אין לי עדים ולא ראי׳ ומצא אחרי כן הרי זו עדות
וראיה כדאמ׳ בהבא יכוקא דתבעוהו בדין קאי רב נחמן כו׳ ושאמר אין לי עדים
ומצא אותם קודם גמר דין כו׳ אינו כלום ואע״ג דיכוקא במיליה דאבוה לא ידע
מצי למימר דאם היו שטרות של אבי ברשותו דליכא למימר הכי דהוה לי׳ למידע
מאחר שהיה ברשותו ולא הוה ליה למימר אין לי והיינו דאמר׳ לקמן או שהיתה
דיסקיא של אביו מופקד ביד אחר דהיינו כמו עדים אבל הניח לו כך וכך ברשותו
בתן דאמר אין לי ראיה בוב אינו מביא וסותר ואפילו הכי לא איתבריר לי כולי
האי ואני דנתי בעצמי לפני מורי וקבלה ה״מ בגדול דידע במילי דאבוה אבל קטן
כו׳ אבל רב האיי גאון כתב בשערי שבועות דאין חילוק בין גדול לקטן ובספר

תתקפ חפץ כתב דהוא הדין אם הביא הגדול עדים דלא ידע מתחלה באותם עדי׳ דינו
בקטן: וז״ל תשובת ר״מ אשר מתחלה הודה מורי קרובי שהכותל לכשנגדו ועתה
הוא טוען שאמרו לו בני אדם שמורישיו תקנו להם והוא שלו והוא אז דאפילו גדול
במיליה דאבוה לא ידע על כן מתחלה לא ידע בשעה שהודה ועכשיו נודע לו
שהוא שלו נראה לי הואיל והודה מתחלה הודאת בעל דין כמאה עדים דמו ולא
מצי למיהדר ביה סוף דבר כגדול דעלמא חשיבי לענין הודאה ועוד הביא מורי

תתקפא ראיה מפ׳ חזקת הבתים אבלה בפני האב שנה ובפני הבן שנה אדם עשוי שלא
להשביע את בניו והנ׳ אמרינן פ׳ גט פשוט ש״מ שאמר מנה לפלוני בידי אמר תנו
נותנין לא אמר תנו אין נותנין דאדם עשוי שלא להשביע את בניו והא דאמרינן
התם ש״מ שהודה דאין צריך שיאמר אתם עדי משמע דאין אדם משט׳ בשע׳ מיתה
ואמאי לא אמר טעמא משום דאדם עשוי שלא להשביע את עצמו ואומ׳ רבינו תם
דהתם איירי שתבעוהו והודה דאם שלא להשביע נתכוון לא היה לו להודות הואיל
ותבעוהו וכריש דב״מ כתבתי אימתי הודאת בעל דין כמאה עדים דמו ה״מ בזמן
שתבעוהו והודה כו׳ נראה דרישא מיירי כדאמר אידך אתם עדי ומינה נשמע
דבהודה מעצמו אפילו אמר אתם עדי יכול לחזור כו ה״מ שלא בפני מלוה אי כמי
בפניו ושותק אבל איהו אמר מלוה אתם עדי ולוה שותק חייב היינו טענו כתב
ר״י ונראה שטוענין לאד׳ אדם עשוי שלא להשביע את עצמו כמו שטענו רב נחמן
להוא גבר אבל משט׳ אני בך לא טענינן כדקאמר לעיל אם לא טעין לא טענינן
ליה והא דלא טענינן לעיל שלא להשביע לפי שתבעוהו ולבניו אפי׳ משטה אני בך
טוענין כדמוכח פ׳ גט פשוט דאי לאו דאין אדם משטה בשעת מיתה טענינן ליה
וסברא הוא בלא ראיה דילמא אי הוה אבוהון קיים הוה טעין והא דלא טעין רבי
ישמעאל בר רבי יוסי דלא שייבא אותה טענה אלא במקום שתובעי׳ אותו שיאמר
כן לאישתמוטי מיניה אכ׳ ס״ל שפיר אין אדם משטה בשעת מיתה וכר׳ דאפי׳ בפניו
אי א״ל מנה לי בידך שייך לומר אדם עשוי שלא להשביע עצמו מדקתני במתני׳
אים פלוני א״ל מנה שאני חייב משמ׳ שלא בפניו אמר לו א״כ אין אדם תובעו וקתני
לא אמר כלום עד שיאמר בפנינו הודה דהיינו אתם עדי משמע דכי האי גוונ׳ לא

תתקפב מהני מידי אפילו בפניו עד שיאמר אתם עדי אלמא שליש נאמן ותיובתא דרב
נחמן פירש ר״מ דשליש נאמן בלא שבועה דמשמע הכא דנאמנת דשליש כמו קיום
חותמיו: ועוד כי נאמנת דשליש בשבועה אמאי פסיק תיובת׳ דר׳ נחמן דאמ׳ לא
מהימנא להביא איתתא דאמר פריע לימא דלהכי לא מהימנא דלא היתה רוצה
לישבע וכן מוכ׳ חקצת בגיטין פ׳ המקבל שליש אומר לגירושין ובעל אומר לפקדון
אמר׳ האמינוהו לשליש משמע התם בלא שבועה: מי שנושה בחבירו מנה כו׳ מכאן

תתקפג מוכיח ר״י דאם הוציא ראובן יציאותיו בדי לכוף את שמעון לדין דשמעון לא יפר

הוצאה אע״פ שראובן זכה בתביעתו דא״כ מאי פריך הכא מי שנשה בחבירו מנה
יוציא מנה על מנה מה בכך מ״מ הלוה יפרע הכל אלא ש״מ דאין צריך לפרוע הוצאה
תתקפד אמנם אם ראובן אמר לשמעון כלך לב״ד הגדול ואמר ואני אבוא אחריך לאותו ב״ד
הגדול אם יחזו ראובן ויטעון על שמעון ויאמר אני פזרתי מעותי על שהלכתי לב״ד
נגדך ולא באת אני שואל ממך יציאותי ר״מ מחייב ראובן לשלם כל יציאותיו אע״פ
שלא כדר לו ולא שייך למימר ראובן לשמעון משטה אני בך בדבר הזה וכמה דברי׳
תתקפה יש שאין צריכין קנין עוד השיב ר״מ ז״ל כך ראיתי בתקנת הקהלות שאם א׳ מבעלי
דיכין טוע לבלוח למרחוק׳ ויש חכם סמוך להם ורואין הדיינין שהו׳ מתכוין להפסי׳
חבירו בשכירות השליח אין שומעין לו לפי שהדברים ניכרי׳ שהוא מתכוין לדחיים
ולהפסידו: ואע״ג דאמר פ׳ זה בורר אחד אומר נידון כאן ואחד אומ׳ כלך לבית
הוועד כופין אותו ללך לבית הוועד ר״ל אלעזר מי שנושה בחבירו מנה יוצי׳ מנה
על מנה אלא כופין אותו ודן בעירו על כן אם הדיינין אומרים נשלח לחכ׳ שבסמו׳
וחבירו אומר נשלח למרחוק שיש לשלוח בסמוך דלאו כל כמיניה לדיין זה לגרום
הפסד לבעל דין אם יש ב״ד בקי סמוך לעירם וכ״ש בתוך עירם דלא שבקת
חיי לכל בריה שאם התביע מה׳ דינר אין נכון שישלח למרחוק וישכיר שליח בעשרה
דינרים אע״פ שאותו חכם רחוק חכם יותר מן החכם שבסמו׳ וכן הדין בשני חכמי׳
תתקפו בעיר אחד והאחד גדול מחבירו יכול א׳ מבעלי דיכין לעבב ולומ׳ לא אדון כאן בפני
זה הגדול אלא בפני שני אע״פ שאינו גדול כמותו כדאי׳ בריש פ׳ זה בורר בגון בי
דינא דרב חסד ורב הונא ופרש״י שהיו שניהם בעיר א׳ דמצי א״ל מאי קא מטרחנא
לך אע״פ שרב חסדא לא היה גדול כרב הונא הוה מצי למימר לא אדון אלא בפני
רב חסדא ואם אמר כתבו לי מאי זה טעם דנתוני נשאל ר״מ אם יש זמן לברר עד
תתקפז כמה יכול לומר מאי זה טעם דנתוני ועד כמה יכול לסתור הדין ואם ב״ל בפני
הדיינין דוקא או אפילו שלא בפניהם והשיב נר לי דלא קבעו חכמי׳ שום זמן לדבר
כדתנן כל זמן שמביא ראיה סותר את הדין ה״נ כל זמן שיאמר לדיינין כתבו לי מאי
תתקפח זה טעם דנתוני כותבין וכותבין ופר״ת דהא דכותבין מאי זה טעם דנתוני דוקא
שנים שנתעצמו בדין ה׳ היה אומר כדון בכאן ואחד אומר כלך לבית הוועד כופין
אותו ודן בעירו ואם נתחייב אז יכול לכוף ולומ׳ כתוב לי מאי זה טעם דנתוני אבל
נתרצו שניהם לדון בעירו אין צריך לכתוב מאי זה טעם דנתוני ורא׳ מלא קבעי׳
להאי מילתא אלא בנתעצמו ועוד ראיה בפ׳ הרבית בבי הנהו תרי כותאי כו חזי
דכל בתר דידי קאתי מר אמר רב פפא כי האי ודאי צריך לאודועי משמ׳ דוקא כי
האי שהיה קצת הדין עמו שהיה חושדו לדיין לכך הוצר לפרש לו הטע׳ אבל בעלמ׳
אין צריך לפרש לו הטעם אמנם יש לדחות דה״ק ודאי כי האי צריך לאודועי אע״פ
תתקפט שאינו שואל מאי זה טעם דנתוני אבל אחר אי שאיל אין ואי לא שאיל לא: כופ׳ין
אותו ודן בעירו משמע הכא דלוה לא מצי כייף למלוה לילך למקום הוועד וקשיא
דבפ׳ הגוזל משמ׳ דאפילו לוה מצי כייף למלוה גבי מקבלין עדים שלא בפני בעל
דין דמשמע דהתובע מייתי הכך סהדי ואמר אפילו פתחו ליה בדינ׳ מצי למימר
נתבע לב״ד הגדול קאזלינן ו״ל דהת בששניה תובעין זה את זה אכ׳ הא דקאמר
כופין אותו ודן בעירו היינו דוקא כשידוע לנו שזה מלוה וזה לוה כגון מוד׳ מקצת
תתקב או טוען פרעתי אבל אמר לא היו דברים מעולם לא שייך למימר כאן עבד לוה
תתקבא לאיש מלוה וכר׳ לר״י דטענת של ב״ד הגדול קאזלינן נתבע מצי למימ׳ הכי ולא תובע
דאי לא תימא הכי יבואו קלי׳ שבישראל ויתנו עיניהם בעשירים ויכופו לדון באי׳ או
יתנו להם כל הבי עמם ור״ת אומר דאפילו תובע מצי טעין ודקדק מהלכות גדולו׳
שכתוב בהן ואי טעין לוה לב״ד הגדול קאזלינן טענתי׳ טענה והשתא ומה לוה מצי
תתקבב טעין לאישתמוטי מלוה לא כ״ש ומיהו בזמן הזה שאין נשיא בישראל כר׳ הגדול הדור
הוי ב״ד הגדול וכן היה אומר ר״ת לפי שהיה נשיא בתורה הוא דמיקרי ב״ד הגדול
וה״נ לקמן בפ׳ אחד דיני ממונות אחר רבי מתיא בן חרש לרומי הרי דאפילו ברומי
תתקבג מיקרי ב״ד יפה לפי שאין למעלה ממנו אבל מלוה עבד לוה לאיש מלוה פירו׳ ויכול
לכופו כתב רבי אבי העזרי כגון שזה מודה שהלוה לו או יש עדים בדב׳ ודבר אחר
פוטרו וכן פר״י יש ש״ל דוקא לוה אבל בדיני מקח וממכר ובדיני פקדון אין אחד
מהם רשאי לכוף את חבירו ור״בא כתב וכן ר״י דהוא הדין ירושה ופקדון גזילות
וחבלות דמסתמ׳ לא על חכם מוציא מעותיו אבל הנתבע מערים ואומ׳ כלך לבית
הוועד כדי שלא יתבענו עוד ונם אמר משמו שאם אמ׳ הלוה כתבו לי דבריו וישאר
בביתו לאו כל כמיניה כי יברר דבריו אל הדיין פה אל פה יותר מע״פ הכת׳ ובתב
תתקבד רבי אבי העזרי אם רצה לפרוע לו היציאה ואחריות הדרך יכול לכופו ורפיא בידי
תתקבה לעשות מעשה וכתב בספר אז כל היכא שיש בעיר מומחה ויודע דין תור׳ לאמתו
הרי זה דן בעירו בעל כורחו לא שנא תובע ולא שנא נתבע לא מצי למימ׳ כלך לבית
הוועד או לב״ד הגדול אלא דן בעירו מפני הרמאין שלא ידחו עצמן מן הדין ותו
דלית לן מקום הועד מקום קיבוץ חכמים שיתבייש מהן וכבר שאל הרב רבי יעקב
תתקבו לרבי שמשון משכן והשיב מכתב חרם של בית דין הגדול בעירנו אודיעך כי מנהג
כך אחד מבני עירנו המזמין חבירו לדין על כרחו ידון כאן ואינו יוכל לדחותו ולו׳
כלך

כלך לבית הוספ לא לבית דין הגדול מקוזלבא לכל מקום יכול למנות עליו ששנים על
תקנה: שם שלשה מכל רייכיס בורדי לא לפחות זה בורד לא פחות וזה בורד לא פחות וכם
תקנה כל מכל מקום ממומין לפחות מכני העיר לו שנים מכל מקום ממומיכי זה שם בורדי
תקנה לפחות ושופטין למלך וזה מכם כסר ומנין מכני הרמלי:

סליק פירקא

תקנה **אחד** דיכי ממונות לא שקיל כלן כדין מרומה כו משמ דדין מרומה
נשי דריסה ומקרים ודוקא כשמיכו יודע בודאי שהוא מרומה
אבל אם יודע בודאי שהוא מרומה אז אינו יכול לכוונו כלל
כדפרי׳ שבועת שעורת נשי מכר שקר תרתי אבל מ כתב דהיכ דשכתב שטען
רמאות נשי דריסה ומקרים אבל היכא דהוכע שטען רמאות לא יסתלק הדיין
תקנה: בדין זה וכן דין מ הלכה למעשה כשאל גרי על אחד מהשנים לפעיד עדות שקל
ושכיעים שטעות לפעיד אם שימש ואחר לפם להעיד שקיבל אחד אחת ולכאוף
שור בו׳ אין הדיינים יכולים לפוטרם כלא נט כי עדיים שבאי לאוסרי נדריכן ומקרים
קונסל והיא מכחשתן וכל זמן שלא נתקר שדונן יכולין לומר מכוזבין הייכו דאם
מעדים שטעילו שהוא כן נדוסף וחכלו דקתני שקום יכולין לומר מכוזבין היכו לכטל
עדותן כל זמן שלא נתקר שדונן כלל ושוב כי אפי׳ בשדות סולפות וכלוקות נרי׳
דריסה ואחיכי דן אם דין כו דאמוס שכי אחרי אחיכי דאמזדין אמר דהוו ב יום
כש כילם להאזיר דשם לאוקימכא אם שקום דדן אם דין בדקניכלו עליהו ולא
תקנה חוו ב: טיפל אם הטוכ כו׳ אפי׳ שכשו מיירי שעירבו בעלי שפירות עם פירותיו אחרי
שהיו טהורות לפי המסקנא מיירי שעירבן שליין עכשו דהוו בטל ונתן ביד ומכלי
לא יוסף לא קשי כאן במוחזק אחרי במוחזק אם מחזירין כיון שהוא מוחזק יש
לפל יליף להחזיר ובריותא בשאינו מוחזק שלא מיירי בפליגו ואמוס שכי מה שעשה
עשוי לפל כל ל לדיין שכי רשים לית אלכתא כשעמיך קמא ויפלא דיין מכויתו
הוחל ושעה ופרי אם קתני אם דין אלכתא כשעמיך קמא ויפלא דיין מכויתו
דמוחל אינה דשוה שבוה נברא גרם לית דשעה אחרי שהוא מוחזק לכל מחזירין לא
קשה אחרי מ׳ל כשמין כאן שים נחול כו׳ אשעה דל כשמין קשים מל יוסף ל ל
כשמין היה רבו של ל ל׳ל ברבא הוה קשים מל יוסף כלמוך בניטין בשהוא שהוא לשוה
כי רבה ולבסוף כי ל ל יוסף ואיכי מתרץ מילתל ל יוסף ולא לתירוצ ל ל יוסף אזכר
לפני לא כשמין ביאוכ ושאינו שהלמידי של תירוצו ול כשמין אתירץ ואם כאן בחזקי
אחזקה׳ ל ל יוסף ולא קשי לא אחזקי אחזי שים נדו לימו בשאינו אחזקה׳
חוקו נדול כמי אחזקה אחרי ס אחזקה יכול להחזיר הדיין שהוא לא שדין לא מיירי
כשים שם נדול שאינו אחזקה אין כא נדול להחזיר הדיין אחרי שאינו אחזקה אחרי
שכי כרישא שהדיין הוא הדיוט אלא לשכא דאיכא נדול שאינו אחזקה ואיכא אחזקה
ואשיש שהדיין הוא אחזקה נדול פטו מלשלם אבל אינו יכול להחזיר שדין
הנדול אחזקה ושאינו אחזקה לא פליג ל ל כשמין ל ל יוסף ולא שייך למימ שלא נתן דין להחזיר
מדל ל יוסף שדל ל שכא קמל דאחזקה אחזי שהוא דדין אלכתא הוא ואפי׳ אמר
לא קבלו עליהו הוא פטור ואחזי דדין זה אינו דאחזקה דקמל ל ל יוסף לא שייך
הדין אחרי באחזקה דאיכא נדול ל ל יוסף ואחזי דדין אחזי ואחזי אחזקה הוא לא
לא הוא כשמין והוא שייב לשלם אם לא קבלוהו ואם אפשרים ל ל הוא פליג שדל ל
יוסף ואם אין הדין אחרי בשים נדול אינו עומד בנגדו ואומר בשא ל ל יוסף
ואז אינו יכול להחזיר ואפי׳ בשלין נדול ואמוס שכי אחזקי להחזיר להשא שלשר שו שפר
שהניר ל ל שאם אמר כשלין שהוא אחזקה אחרי מיירי אפי׳ שעירבו אחזקה
שהוא שכר אחזי באחזקה כפי וכשלין שהוא שכר אחזקה אפי׳ הדיוט יכול להחזיר
להוי כשלין שהוא אחזקה ואחזי דדין אחרי שהוא בשהוא שהוא ואמוס שכי הדיוט
שייב לשלם ואחזקה אחזקה אלכתא כשעמיך קמא ויפלא דיין מכויתו אחרי
אחזקה ל ל כלום שבועת ש מ
דמיירי בלא נטל ונתן כי אחרי בידי אלכתא ר טרפון אם טוען שבוע וכן יש לדקדק
מאחזקי ל ל שאל כשר בשר שכי כשין שנטל ונתן ביד כו׳ אבל ל ל שבוע שבוע וכן יש לדקדק
ונתן ביד אחזקה שכר ש אחרי ל ל׳ל ל ל׳ל דאיכא דשכי אחזקה ל ל׳ל ל ל׳ל דאיכא
הוא שכר שיב שהוא שכר שכי כשין שנטל ונתן ביד כו׳ אבל ל ל שבוע שבוע וכן יש לדקדק
אם קבלו עליהו שכר שכי כשין שנטל ונתן ביד כו׳ אבל ל ל שבוע שבוע וכן יש לדקדק
שהוא שכר שכי כשין שנטל ונתן ביד כו׳ אבל ל ל שבוע שבוע וכן יש לדקדק
אם קבלו עליהו שכר שכי כשין שנטל ונתן ביד כו׳ אבל ל ל שבוע שבוע וכן יש לדקדק
שהוא שכר שכי כשין שנטל ונתן ביד כו׳ אבל ל ל שבוע שבוע וכן יש לדקדק
שהוא שכר שכי כשין שנטל ונתן ביד כו׳ אבל ל ל שבוע שבוע וכן יש לדקדק

סוף דבדר שיש מטהר לכתבי לא מיירי לכנשא בהו ארץ שלא טבל הטמ׳ קשים ועוד
קשה דבריש כיצד מסכ׳ דדן אם דין תכון ס׳ שר כמה מן פליגיכו מומח ודן אם הכאר
וכשהט על פיו הרי זה יקב ויפלא מכויתו ומאי כיון דלילו נכשט מות לפשקש
כמי לגלו מידי שכר: ועוד קשי כל שיב כדקש שיב כדיבורו של מכם לפי לא מיפוב
לדכנן לא דייכי דיכא דנרמי ס מכשכים שביכלו נמי דם כמוב שיכין בסינג
שטו ומיסו כי לא מכין לדכנן מוזלין שיכין מע׳ב דכדיבור בשלמא מיכסיל מיכין
ולא מסיב דיכא דנרמי ופי לא כל שיב כדקש שיב כפי דיבור כמשמ אפי׳ לא נרמי
הוי ופיב כפי לדכנן כל דיכא לגלו הוא קמן הוא הדר כנון שטה נדב מכם לא
מדקש שיב לכוונכי לא מיב ולדכנן שטו לדשם נמי הוא שם שכלילו לפני
כן על פין לן שם שטירבו לן שם פירותיו ושוני לדשם דכנן ואם קם לא פי לחמת
בשלמא כי לימא ליש גלו הוא פירו קמן הוא הדר דשם נמי אחרי שבדי וכשוב
ולא נם שב שלא כמש דל לימא הכן אפילו לא כל מ אחרי טימא לא הטור וניכם לא
הכיב דקש דיכא דשם שכשב שעמי כדיבור על שכם ופיב לשלם ופלו כפי כדכן
דלא דייכי דיב לדנרמי ומי אימא: ול למכום לטיבר לא הטמא דיקוכין למיפיב
שכם כמש שעירב עם פירותיו ומכו אין לו הוכלו דאחרי שכר שלא נשלם לפני
דיוק דכביכל מ לדין דיכא דנרמי ולא כדכן: ואם דשם שטמא לכנוי מקני
כדכן טימא לא שטו לכנש בהו ארץ: זיכם לא בפיו שפי לו מכוכו ביכו ול
כיצד לא לכנש שכי אחרי אלא שלא כ׳ אחרי לפי כדפרי׳ ול לבנש לשלם
מה לו לכנש ול ל לכמרי אחרי שלא כ׳ אחרי לפי כדפרי׳ ול לבנש לשלם
מה לו לכנש ול ל לכמרי אחרי שלא כ׳ אחרי לפי כדפרי׳ ול לבנש לשלם
כשהוא כשיכול לדדש ונם מוכא לשכא דשכא כשהוא כשיכול לדדש ונם מוכא
לשכא דשכא כשהוא כשיכול לדדש ונם מוכא לשכא דשכא כשהוא כשיכול לדדש
דיכא דשכא כשהוא כשיכול לדדש ונם מוכא לשכא דשכא כשהוא כשיכול לדדש
דיכא דשכא כשהוא כשיכול לדדש ונם מוכא לשכא דשכא כשהוא כשיכול לדדש
דיכא דשכא כשהוא כשיכול לדדש ונם מוכא לשכא דשכא כשהוא כשיכול לדדש

סיפא דיכול דין לעצמו סיפא מכיתתו הוא ולא יכלם מכיתתו הוא ולא יהיו מומחה וכן מכמה
לעניל לפריך לרבי מאיר מכאן דאין סנהדרי הגדולה יכול לתת הדין לעיני
בקבלתו עליהן ונם על כריתת כשניהן מומחה מדקתני סיפא ולא היה מומחה
מכלל דרישא בשניהן מומחה דקתני עליהן וכשם שאין כיוצא בדבר מהשלם
הוא ולא ניהן מומחה וכיוצא בלא טעם נמי אין לפרש מיהו מומחה הוצר הא דאין
ופטר מלשלם כלומר כמקצי לדייני ממונות מחזירין ומוקמה רב אסל בשלא נטל
ונתן כיוצ : ומאין המחייני היכי שניהן מומחה ולא לקח רשות ולא קבלתו עליהם
בכאלי דיכי לאיהו דין כין טעם כין לא טעם דמכלל דרבי מאיר לעיל ואין
כיוצ שכאן מאין דיכיה דין כין טעם כין לא טעם ואין כל יהיה הילכך הוא ואין
דיכו דין ומעם לא טעם ורוצה לפחות מכאלי דיכין לחזור ולדון לפני הדיי המומחה
יכול לעשות ולא יכול לעכב לא הדיין ולא המפסל הדין הלא לא טעם ולקח מכאלי
הדין בשל כרמו וכשם ונתן כיוצ מ מייב הדיין לשלם מכלו ואחזר הדיין ולוקח מכאלי
הדין מה שכתן לו כיון שלוקח לא נטל ונתן כיוצ כי לא שם עין נתן לו
מכאלי דין לפניהו מוד שכאלי דין ולוקח מכניהו מה שכתן לו כיון דיכו דין ולא
אין לו מה לשלם יש לומרים שהדיין מיי לשלם לו בהיזק שנרם לו דכיון דמיכו דיין
ולא קבלוהו עלייהו מ"ב נרם שהזיק לפניהו ואפשי עלי לשלם דקל כמאן דלאין
דיכ דנרמי וזה היכו לא הדיין היכו מזיק ולא טעה בשיקול הדע מעם שלא נטל ונתן
כי ואין כיוצ בעל כמו שכתכן לו פטו הדיין מלשלם דלא דייכין ליכא לנרמי לא
קשיא כי לא נכי כוקין מכל נכי אין לא דמ"כ אין לך שום שלהו מומחה שיהא ליכא
בדין ועוד לו מצוה ליכא לנרמי מקייב ליה לפטוני טעה בדבר מצוה ואין לבעל
דין לשלם שם שלקח ממנו הלא לא כן עפ הדיין בא לו להזיק ולא כן כמו כן יהיה
חייב וכי בשביל טעה בדבר מצוה יהיה פטור הלא לא דייכין ליכא לנרמי רק
נכי כיוקין וכן מוכח בשטיל דרבי אלעזר דאמ לא נטל ונתן כיוצ ומשמע דבכל
כל הוא ופטילו לר"מ פרק הנזהל נאר כשטיל לעניל נ"מ ק"ק ופשפסי
מייתי לה הכא סיכי למי מיקול לשת שמר רב ספרא כנון הרי שלקח כו' ולומר
דבינו שלוח מפרים הלכה למעשה ליקח כי הוי נוכח הוי מיקול לשת שלא היכא
דבדי שלאי לו הרי שמורלי פלינו והדיין לא ידע כי לם דבדי הא לא ידע שלשם
שלוח עליו והוא וזן לא הוי פיקול לשת אלא שם שעשו ולא יכלם מכיתתו והוא
הדין לם טעה בתלמוד שלם פירש כן ושאר הגלוסים פירשו כך ולא ידע כי לם
דבדי שלאי והוא וזן כפי לומר כי אלו נוכח לא הוי מיקול לשת ומה שעשו עשוי
ולא יכלם מכיתתו ורואים שם זה כורר הוא לשון קרו ליה שעברה הכיבה לפיכך כו'
על כבר הורה וזן אלמא שלם עליה ש"מ כיון שלא היה יודע שלשם
חלוק שם שעשה עשוי ולא יכלם מכיתתו ספר ש: ומומה בלחת מעיניו לשום
בשביבותיה דרבי יוסה וזה לדין דיכא דנרמי בתוספת כלם הוא פ נא סיפון פי
לשנות סומא לשום לדין דיכא מסתמא הוא סומא בשתי עיניו ע"ב לשעיל
שהוא לדון רואה כתיב ופטילו כמה שרואה קולם שבמתמא שהוא לשתיל כלומר כל
יום מתלין הוא יודע בעדות קול שבמתמא ובמתמא שהוא לשתיל כלומר ש כשר לדון לדין מקבלין
דיכי לבעדים כלל ופטילו הוא סומא בשתי עיניו לשיל לשלם לכל כמיימון פ שכי
לשכנדרין כתיב ולא כיוצ דין שלם שלשם שאר נר שהוא שלא סומא מיכרש
וכן שם שלשם שאר סומא בשתי עיניו לשיל לשלם לכל כמיימון פ שכי
עיניו לכל שהוא: ואלו ג מרה ותלמידו אין מוכיח לשם אלא שאר נר' שאר ונכו
בכלי נקט לשיטות לית שהם קרובים ושהולים יותר מן הקורם לדין כמו לעדות
כלדים רבי יוסי הגלילי לעיל פרק זה כורר ונקט שלשהט שאר יוסי זה שלשם
קרוב ונקרוב ולא נב לשקטיה נבי טמאות וטהרות לקטי כמו שכא ורב ותלמידו לדין
מוכין סוכרך לומר לוקא לומא שאר רב סוכח שלם לתלמידו ודין עמו שהוא
שלמדהו דדין ואל פיו סומך ור' יהודה כי שמי שם הוא שלמיד כרביכא ורב שמי שהוא
שכורים כמו רב יכול ללמדו בשהוא דדין ודין עמו שכל שם אין שלמדו שהוא דדין
בשהוא שדין שלשם שהוא תלמידו כר' שיבול ליסב עמו כדין דק שיה לו לקו שכר לשבין
קנה ליה ולהכין כלי שלא יסמו עליו לנמרי דק"ם כל שלייהי שיבולו נסו ותכ כמי ש
ש שלתלמידו יש לו ללמוד עליו וכו' משלי לוקח ומוסיפי לוקח ליה כיוצ שם כן:

סליק פירקא

הין כודקין לוקחו: שלכר שהשוה הוא כשכל לרע על שלקח ין שהא לו
שהשיב שהשוה עם ממו ומת שם שלקחו עליו לו לשו והשיב
כ"ל שלקחו עליו דולקי נדול לין שלקחו עליו כלשם"ם כנמר

סליק מרדכי ממסכת סנהדרין

סדין ולא שלקחו ולמר ננמרא שלכר שהשוה לכל קטן שם שהטעילוהו
בטעילת שם משלח ושם מוכי והל כשלוחו שהשוה: ור"ת לומר לדין שלקחו
עליו ולשיה שלוספת לשהשדרין קטני עיר שכלקה שהולכו עמהם רבי שיעור לו
נשדרין ושאשרים לומרים לין נשדרין ומלמד ר' שיעור נשדרין לרשון לין שלקחו
דר"ש לא פליני אלא לעשין נשדרין לכל לעשין שלשות מוכו לדין שלקחו: ולשם
רשה שם שלשם מיירי שנדולים קטנ ושנלו עד לכל קטן שהיו יודע בין יהיו
לשמלו שהוא לשהוא כיוצ: ועוד לעיר שכלקה לא שייכא לשהר שלקחו שקומות לקטן
שעבד עד לף לרבי שליעזר היו נשרף סוף שכר לומר ר"ת לדין לשהשבל עבד:

סליק פירקא

נגמר דדין לת לשהיה שיה שלשלת שהשם ש"ו שלשלין שן קדש כו' שם
פרש"י לשפוטי רשמון ולשרך רשמון לומר שלי שלכ כשן שיה
לו ת שהשהשהשה אלא דק זיכתה וכי אין לו לשפוטי רשמון
ולשרך רשמון ולומר לי מורי קרוני למני לשר שכא נשלשין שן מול לרשות שום וכן
לרשות שוא יכול לשפוטי ולשרך רשמון: שמרשך היכו קויב על שיכרך לת השם
כו שכל ומשיירין שנדול שכשולם ולומר לו לומר שם שהשת שכשירים ושכני מומ לף
שני שמוסו שמ ל"ב מ לף שני שמוסו שכר כלשי ממוכות ושלשי שכשות שהשם שכל
דרשמון שם עדוקה ושהני לומר לף שני שמוסו ומשלה שוא לשכול רשלן שלשי שם
ממוכות ושלשי שכשות לשרם עדוקה כשלשן פרק זה כורר ולשר כך מכנסין שהני
ושלקין שו ושכא נשי מרדף משוש לשה לשכר לוקמה שלשלוריה: ומשהש
שמנשה שהשר של קנלה שנה לשני ל"ד ושיה משרה שו שלות שלשלשן ושלות
של השני לא שיה משרה שלא ושהני שמוסו ושכשירוסו לקרים לקים ורשל"ן שהק
כיון לשכול רשלן לשרם נריף לשרם ולו לא שרים לא שלות הוא לדוקה נשי מרדף
משוש שלא שהשר שוקמה שלשלוריה לכל נשי שיכי ממוכות כיון לשוקיקוסו
שכמים לשרם יש לו לשמוע לשרי כל לשל לשלו: שכוכל שהשהש ומילה כו' פי'
נשוספות שהשה לייכין יש לשכר כ"ע ונילוי עדיות ושפי שמיה יהרג ושל יעבור
כין שניהשה כין שרשהשיה כין שהשה שהשל כין שהשה שהשל לשמן לשלוש ושלוש
שם שהשל שהשה ושל כשהשה שהשל שהשה שהשל שהשה שהשל שהשה שהשל שהשה
שהשל שהשה שהשל ש

מרדכי ממסכת מכות

ליא כיצד העדים נעשים זוממי׳ בתלמודא מפרש לה דקאי אדלעי׳ פ׳ אלו הנחנקין דקאמ׳ כל הזוממין מקדימין לאותה מיתה ויש זוממין אחרים שאין בהם מיתה כלל ואף לא תשלומי׳ כיצד בגון מעידין אנו באיש פלו׳ שהוא בן גרושה בפנינו נתגרש׳ אמו קודם שנולדה הרי הוא חלל ופסול אין אומר אם הוזמו והם כהני יעשו בן גרוש׳ לקיים בם כאשר זמם אלא סופגין ובגמרא מפרש טעמא שהוא חייב גלו׳ שהרג את הנפ׳ בשוגג שגירש את אשתו בפנינו ביום פלו׳ וזה או׳ לא גרשתי אינו חייב ליתן לה כתובה והוזמו העדים חזינא לגאון דאמר הם לעדות על פה אבל בשטר כו׳ וכן פרת דאם יש להסתפק שום דבר בשטר כגון שחתם קרוב בתחילה אין לומר דלעדות חתם ופסול אלא אמר למלוי חתם וכשר כיון שהעדים כשרים נחתמו הרי כבר הגידו דעדים החתומים על השטר נעשה כמי שנחקרה עדותן בבד׳ והפסולין למלוי חתמו ע״פ גט פשוט ובספר חפץ נמצא דלא מכ רינן אלא היכא דאיכא עדים דלמילוי חתמו וגרסינן בירושלמי שטר שחתמו בו עדים ונמצאו ראשונים פסולין כשר ויתקיים העדות בשאר ומקשה ויעשה כהרחקת העדים ויפסל ולית יכיל דאר׳ אבא בשם רבי ירמיה עדים פסולין אין נעשים כהרחק׳ עדים שהרי לא באו להכשיר השטר אלא על מילוי הן חתומים והוא שכתוב בשטר במילוי חתמו פי׳ שכך חתמו כל אחד אני פלו׳ חתמתי במלוי וכן פסק הר״ם מחיבור מורי רבי׳ אפרי׳ וכן מנאתי בדברי רבינו יואל הלוי וכן פירש ר״שבם בס״פ גט פשוט על שטר שזמנו כתוב בשבת או בעשרה בתשרי וכן משמע פ״ק דעז׳ האי ספרא דוקנא הוא והנך ו׳

שנים דמלכו בעילם לא חשיב ערפ׳ אחד דיני ממונות בסי׳:

הדרן עלך כיצד העדים

ואלו הן הגולי׳ היה מעגל במעגילה טחין היו גנותיה׳ בטיט והגנו׳ לא היו משופעין אבל הטיט משפעין מעט כדי שיזובו המים וטחי׳ אותו בחתיכת עץ עבה ובה בית יד ודוחפה לבד שיפוע וחוזר ומושכה אליו וחוזר ודוחפ׳ וטיט מתמרח ומחליק ובדחיפתו קורהו מעגל ובמשיכתו קורהו מושך ושם העץ מעגילה היה משלש חבית מן הגג היה׳ יורד ההורג בסולם ונפל הסולם והרג בגופו את חברו הרי זה גולה דכל הני דרך ירידה כינהו וגבי גלות דרך ירידה בעינן דכתיב ויפל עליו כידוי ואפילו על תנאי ואפילו מעצמו בריך הפרה פיר׳ ר״ת דוקא שהתנה בדבר שאין בידו לקיים כמו תנאי דיהודה שהתנה על אריא וגנבי שהן בידי שמים אבל התנה בדבר שבידו לקיים וקיים אב׳ הפרה שהרי מעשים בכל יום שבבור מכדין ומחרימין על תנאי ואינן מפירין מאחר שנתקיים התנאי וכדוי וחרם שניתן עד זמן כיון שעבר הזמן הרי מעצמו מופר ומותר וכן משמע ההיא דפרק מציאת האשה בשמתא ליהוי מאן דלא אמר ענן ענן ולא אשכחן שחור והתיר לאחר שאמר:

הדרן עלך אלו הן הגולין וסליק מרדכי ממסכת מכות

הלכות נדה והלכות מקואות

ליג היה משמש עם הטהורה ואמרה לו נטמאתי פירש מיד חייב חטאת נועץ בפורניו כלומר יעמיד עצמו בלא דישה עד שימות האבר וכמה עונ׳ יום או לילה אם וסתה בלילה יפרוש כל הלילה ואם וסתה ביום יפרוש כל היום והכי מפרש בנד׳ פ׳ האשה ושאלתם ע״ל האשה ששמש שלא בשע׳ וסתה במה תתכפר לפי שלמחרת שימושה מצאה דם על הסדין לא ידענא מאיתיבעי ליה חדא דאוכם הוא ורחמנא פטריה כדמשמע פר׳ ידיעות הטומאה ועוד דבפרק קמא דנדה אמרי׳ גבי בעלה לא החמירו עליה לבדוק אלא בזמן דאיכא טהרות דמגו דבעיא בדיק׳ לטהרו׳ בעיא נמי בדיק׳ לבעלה אבל בזמן הזה דליכ׳ טהרו׳ לאבעי׳ בדיק׳ אב׳ מאי כפרה שייך כאן ושלום מאיר בר׳ ב׳ והזרתם והפרשתם כמו כזורו אחור ולהבדיל בין הטמ׳ ובין הטהור וסמיך ליה אשה כי תזרי׳ וילדה זכר ולהבדיל ולהורות בעניינא דשתויי יין כתיב ולהבדיל בין הקדש ובין החול ובין הטמא ובין הטהור ולהורות את בני ישראל המקדש עצמו בדרך בניעות כל המקדש עצמו בשעת תשמיש ובסוף פרק שלישי דיבמות משמע דאסור לשמש שלא כדרכה דחשיב ליה כמעשה ער ואונן וקשה דבפ׳ ב׳ דנדרי אמרי׳ ההיא דאתא לקמיה דר׳ אמרה לו ערכתי לו שלחן והפכו אמר לה בתי מה אעשה לך שהתורה התירך לו ואו׳ ר׳ שיש לפרש דלאו בתשמיש שלא כדרכ׳ היה אלא היא מלמעלה והוא מלמטה ועוד או׳ ר׳ דאי׳ חשוב מעשה ער ואונן אלא אם כן מתכוין להשחית ורגיל לעשות כן תדיר אבל אקראי בעלמא שיתאוה לאשתו שלא כדרכה שרי וכן נראה לפרש שולחן ערכתי לו והפכו שלא כדרכה דעל כן קבלה כי היא מצטער׳ והכתוב קראו עינוי אם תענ׳ את בנותי אבל היא למעלה מאי איכפת לה ואפי׳ שלא כדרכ׳ השיב לה התורה התירך לו וקא׳ נמי התם דאין הלכה כרבי אליעזר בן דהבאי דא׳ חגרין למה מפני שמהפכין שולחן אלא כל מה שאדם רוצה לעשות עם אשתו עושה משל לבשר הבא מן הטבח רצה אוכלו שלוק או מבושל או בלי מתום׳ יבמות כתב בס׳ התרומה וזל הלכתא אשה הרגילה לראות ביו׳ קבוע כגון מחדש לחדש או זמן אח׳ אם רגילה לראו׳ בתחלת הלילה או באמצעיתה או בסופה אסורה לשמש כל הלילה אולי תראה ומותרת לשמש היום שלפניה אפי׳ בסופו וכל יום שלאחר׳ אפילו

בתחלתו וכן אם רגילה לראו׳ ביום אפי׳ בתחלת׳ מותרת לשמש לילה שלפניה אפילו בסופה אע״פ שסמוכה לוסת ממש שעה א׳ או אם רגילה לראות בסוף יום מותרת לשמש אפי׳ בתחלת הלילה שלאחרי׳ אבל כל היום אסורה לשמש מתחלתו ועד סופו והא דאפ׳ הדר ובפ׳ הבא על יבמתו היוצא לדרך חייב לפקוד את אשתו אמר רבא לא נברכה אלא סמוך לוסתה אמ׳ ר״ת לאו להתיר בתשמיש קאמר כדפי׳ רש׳ דהא מן התורה אסור מוהזרתם את ישראל אלא לדברי ריבוי ופיוסין קאמר ולא חיישינן שמא יבא עליה אמנם רבי׳ שמשו׳ איש ירושלי׳ מפרש תשמיש ממש מכום דקיימא לן כמ״ד וסתות דרבנן וכ״פ בשאלתות ומדוסתות דרבנן סמוך לוסתה נמי דרבנן וביוצא לדרך אוקמו׳ אדאוריתא סמ״ג וכ״פ רי׳ וכתו׳ בס׳ וזה דין באש׳ שוסתה לימי׳ אבל אשה שוסתה לסימנים אחרים ולא לימים כדתנן בפרק האשה ואלו הן וסתות מפהקת מעטשת חוששת פי כרים׳ בשיפולי מעי׳ כגון במרמורית אוחזין אותה וכל כיוצא בהן וכל שקבעוה ג׳ פעמים הרי זה וסת הילכך מי שוסתה בסימני גופ׳ ולא לימיה או באכילת שום או אכלה פלפלי׳ וראת׳ מות לשמש עד שיגיעו אותם הסימני׳ בפ׳ כל היד אשה שיש לה וסת בעלה מחשב ימי וסתה ובא עליה ואמר׳ בירוש׳ הדא אמר שאסור לאשה לעמוד בימי טומאתה אלא יש לטבול מיד בזמנה וכן הברי׳ רבי׳ שמשון את בתו לטבול בזמנה אפי׳ בחורף ואע״פ שאין בעלה בעיר כל אם׳ שיש לה וסת כו ולא פירות שאם הכניסה לו קרקע לפירו׳ אותם פירו׳ שאכל אינו משלם לה דפירות הוי תנאי כתובה כדאמר בפ׳ נערה שנתפתתה תקנו פרקונה תחת פירו׳ וכיון דאין לה כתוב׳ אין לה נמי תנאי כתובה ולא בלאות שאם הכניסה לו כלים ובלאות אינו משלם לה כמו שמשלם לאשה שמגרשת מאליה ע״א אם נתן הוא לה בגדים ועדיין הם קיימים הפסידה בלאותיה ונוטלן הבעל משמשת בב׳ עדים חד לאחר תשמיש וחד לפני תשמיש והן הן עיוותיה שמודיעי׳ אותה שהיא טמאה ותיקונה באם לא נמצאת טמאה מותרת ואין צריך לגרשה עיין באלפס פר׳ אלמנה ניזונית אמר רב יהודה או׳ שמואל הלכה כר׳ חנינא בן אנטיגנוס ובתלמוד פריך ס׳ פ״ק דנד׳ ובמאי אי בטהרו׳ הא אמר שמואל חדא זימנא ואי לבעלה הא אמר כל לבעלה לא בעיא בדיקה דאמר רב ירמיה אמ׳ שמואל אשה שאין לה וסת אסורה

שכ לשמש עד שיכבוש ומוקמינן לטהרות למאן דאמר בריקם לטהרות כמאי כדקתני
כמי שבעלה ומאי מעין דקתני הא לא מתני הא ופרש"י למאי הלכתא למימר שמואל
הלכה כרבי אחיגא לא מתני הא למימר שמואל לרבי אימי עסוקה בטהרות לא בעיא
בריקם וכן פירש"י ולפי דבריהם אפילו שמש שמין לה ושתי בריכי בשבעלה וכ"ש לי
דלעולם שמשם כן מכל מ"מ אפילו שמש שמין לה ושתי בריכי בשבעלה לא בעיא בריקם
כלומר רבנן דרבי ירמיה אמר שמואל כו' ומוקמינן לטהרות ומיהו בשמש שמין לה
כותים ואוך דרב יהודה נופים אמר שמואל אמר' אלא לטהרות אבל לשבעלה לא
בעיא בריקם ואפ"ה מעין דמתני הא כו' ולשבעלה לא תקנ' לשמואל אמר שמואל אפילו ושתי
דרב יהודה אמר שמואל למתני' אלא כר' אחיגא לא מתני הא כר ירמיה אמר
שמואל ולא ידע לה וכתב בשם ס' תרומת הדשן לדברי ל"ת דמוקי לפי פשטי' דשלמה
ר' אחיגא בן אבטינמוס אף לשבעלה אע"ג דרי מתיר מיידך רב יהודה אמר שמואל
ושמואל לפקריני טובא ובשל סופרים אלא אמר אחיקל ואפילו שמש לה ושתי אין לה
לבדוק כלל עד יום ושתי לבדוק לשבת מיום ראשון ולמעלה ומשם ואילך שמש
שתבדוק שבשבעלה אמר ליה לא תבדוק ותבדוק ומה בכך הם כן נקט
ובפרם פי' לם תבדוק יפרום ממנ' כי יאמר לך בדק בתנם ואפי' לתל' טהור' הכי לא
ימינן לה ויבטל מפרים ורבים ומה מיידי לכל שפשו' בשמש שתי לה ושתי לפי' רש"י
ולא כפרי' לשון אחר לרש"י אפילו ושתי אין לה ושתי וכן בשמש בשבת רבים לבדוק ולא
שמעי' מהכי הן הם שתי לה ושתי ואין לשמש שמין לה ושתי בזמן שהוא לבוש טהור
לה בעי בריקם לא בשחרית ולא בערבית ולא לפני תמידים ולא לאחר תמידים בלומן
בשמוך אפילו הם רוצה להמתיר על עצמם ולבדוק לפני תמידים ולאחר תמידים לא
שכיח כלום הלכך כן נכנסו מקומיים על כהן לשמש ושתי שתי לה ושתי בשבת מדרבנן
לה לבדוק בשבת ושתי ואינו בר' ולא שתי לה ושתי ולא בשבת בשבתים
שתי ושתי ולבדוק בשבת ואינו בר' לה ושתי ולא בשבת ומשם טהור ושמואל
אמר אפילו מגלה טהור שמא לשמש בזמן שיש לו ושתי בשבת קל מיבעי' לשמואל
שבר ושתי לשחרית ורב שבר ושתי לשחרית קיימא לן כרב בשמש ושתי לשחרית
בשבת ושתי ואינו בר' לה ושתי ואין לשמש שמין לה ושתי בזמן שהוא לבוש טהור
לה בעי בריקם לא בשחרית ולא בערבית ולא לפני תמידים ולא לאחר תמידים בלומן
בשמוך אפילו הם רוצה להמתיר על עצמם ולבדוק לפני תמידים ולאחר תמידים
שכיח כלום הלכך כן נכנסו מקומיים על כהן לשמש ושתי שתי לה ושתי בשבת מדרבנן
לה לבדוק בשבת ושתי ואינו בר' ולא שתי לה ושתי ולא בשבת בשבתים
שתי ושתי ולבדוק בשבת ואינו בר' לה ושתי ולא בשבת ומשם טהור ושמואל
אמר אפילו מגלה טהור שמא לשמש בזמן שיש לו ושתי בשבת קל מיבעי' לשמואל
שבר ושתי לשחרית ורב שבר ושתי לשחרית קיימא לן כרב בשמש ושתי לשחרית
בשבת ושתי ואינו בר' לה ושתי ואין לשמש שמין לה ושתי בזמן שהוא לבוש טהור
לה בעי בריקם לא בשחרית ולא בערבית ולא לפני תמידים ולא ל

פירש המיומנו וכן פסק נם שמ לקמן סלסס שבועות על סלסס שבועו׳ פסיק׳ סהיכ
אלא טומס נרכים ורפקה לס פי׳ סהיכ משהכת כשפל טמלס פירו׳ לשו ונכ פ
פשהכן בלוס נשהכת ולפי שפשר לס לזכק פשהכן ולילמ׳ סדור מי רנלי למקור ומיוצ׳
לס כלס ופס יעשכ טהור כי׳ משוס לשו מקלקל כריוס ולפ סדור מי רנלים למקור
אלא יכשו כולס לשון ושולין לאוצו לס למקלקל היס כשפל ולפ כלכל יפה לו שמ
מכס יס כמעיס ומשס כפ ולפ מן המקור ורבי יוסי אומר כין כך וכין כך טבורס כין
עומלת כין יוסכת כין לפ רפקה קודס מי רנלים ולפ סוב טהור׳ היס ולפי ופפי
אלא לס משלמל אלנו לו מכס ולפ מנופה היס ופשה שעשו נרכיסס כשפל ולפ אל
שפת פשפל ר׳ יוסי מטהר דקשכרס׳ פוס שפת מן פיוס פוס וטפור ופפל מן
פשה פשפת מן המקור שפת מפקום שפ ור שמעון מטמא דקשכ׳ שלא שפיק׳ פוס
בנמ פריך ור יוסי כשר שפת מטהר כגון בריוס כשפת שפיקה מיבעיא לי׳ מס
פוכטריך ר׳ יוסי כסיפ ומשני מסו דתימא שמ לישבר לי׳ לס נעשה כשר בטהרות
אלא מטמינן לפו אפל לכתפלה לפ פי׳ אלא מטהרינן לה לינע בטהרות קמשמע לן
כיון דרבי יוסי אי מטהר מפכס יקרים מרכה לפילו לכתפלה ועוד דמטהר מפמא
לפילו לכתפלה וכרפה לי לפיוק פי׳ רבי׳ מפמא דמפכס יקרים קפ מרכה דפני׳
ריפה דשר שפיקה שרי לפילו לכתפלה ור׳ פ פירש דוקה כיפה לשיכל שרי ופריך בנמ מ
שרי לכתפלה אפל בריפה דשר שפיקה לישבר לין לכתפלה לפ ופריך בנמ מ
עומל לשמעי דשהור מי רנלי למקור ופקה לס שיפה כמי וכו׳ שמר שמיל כמוכן
כלומר יוסכת מוכנת ולפ שהור מי רנלי למקור אפל עומלת לפ מכי למיפוי מוכן
אלא מוכנת ופריך מוכנת כמי לילמ כתר לתמו מיל שקה לס מן המקור שמר
ר׳ אלא כיוסכ על שפת פשפל ומוכנת כיון פשפל לפס שיפה לכתר לתמו מיל
שקה לס על שפת פשפל אלנו לפישכוחי שמר רב יהודה אלכה כרבי יוסי
ופס מורי׳ כ׳ כלעזל ופס ר׳ס דוקה כשמאלה כיון פשפל אפל יוסכת על שפת
פשפל ומכ׳ על שפתו לס טמלה לכתפלה לקה על נב דקיימל לן כר׳ יוסי למטהר
ככל ענין ומסיק לפילו לכתפלה ומיסו ר׳ם פיר׳ם כקרי ספק׳ אפל כשל ספיקי
לישבר לין לכתפלה לפ ומיכו לישב׳ על שפת פשפל ומכ׳ לס על שפתו שלמת על השמא
לפילו כיכו ליכא אלא של שפק ומכו לפ להחמיר כפי ר׳ם אשר שלמת על השמא
שכשמא סיוס עושה נרכים רוקה לס על המים כמין קטרין קטרין כמי חול ומיכן
לזומי אלא לישה חוזרו על כל נדרי אלא מכאן לפ יזקר אי ככל פעה כשבוק
שכשמא רוקה לס בעד שמקשת בו קלף על נב דקיימל לן כרבי יוסי למר לין
עומלת כין יוסכת טהור כשפקיע שמעל פרק שלשה כמי מילי כי ממצ לס
בשפל שלין לריך לס לבא עם מי רנלים אלא ולפי לאו מכס הוא אפל לס נדקה
אשר כך ורפקה לס הוא לס ולפי אינו אלא מן המקור כיון אלא שקה ממש עם
מימי רנלים דילה כשרכיכ׳ נבי שלשה יוסכת מוכנת שמלי טהור לילמ בתר
לתמו מיל אלמ היכא לשיכא למיפוי לשמר תלינן אלא מטהרינן אלא היכא
דודאי לא כא מן המקור לשלק על נב לשיכא למימר כמי מילי לרבי מאי למימיר
אפל לרבי יוסי למיקל לא משמרי בשל דבתר לתמו מיל שלה לפילו לרבי יוסי
טמלה לעד כלי לא פלינ רבי יוסי אלא ממצ לס על המים בשפל דודאי לא
שקי לס מקור עם ומכו מי רנלים אפל בתר לתמו מיל מודה לטמלה ופילו היכא
לשקי עם מי רנלים ומכ׳ בשפל דוימין לטמלה ר׳ יוסי דניוסכת סניר לי לר׳
יוסי לנמרי כרבי מאיר ולישב׳ פלנית ניוסכת ומס כן לרבי מאי לא מטהרינן
ניוסכת אלא משוקת בתר לתמו מיל לנמרי ונדקה נעד ומכלה לס טמלה כל
סכן שים לשופרן לפי ר׳ם שפי לפילו ממצ לס על המים לטהורה לשמר ר׳ יוסי
לא טהורה לנמרי קשמר אלא טהורה משום כלי ומטמא משום כתם ופפקה נס
פלקיכן לס ופק שלשה רנילה לרחוק לס תדיר לשר שעשה נרכים אין לה היתר
לכעלה אלא שקר ממכה נ״ם שתבדוק נ״ם שמרי שעשה נרכים ומס נב פעמים
לא ממצ הו לא קיימי לפילו לבדוק עצמה לשר שעשה נרכים לכל לכעלה לא
נעיל נדיקה ומס היכה רנילה לרחוק לס בכל פעה אלא לפרקים ומוקם פרקים
סוים בקניעות הו בלילו קבע לה ומס מודי שריך ומפי שהיה נר ר״ם שהשה
כתם שמשר שמיל נדקה קרקע עולם ויעשה עליו ומעלה לס טהורה ואל ירמיס
מדפתי מודה שמיל לטמלה מלכנן ורב אשי שמר שמיל הוא לשמר כל ר׳ ירמיס
לשמר כל דבר שאין מקבל טומלה לא נזדו עליו משום כתמי׳ וכתב נם ה״ה דלא
יעבה על בית הבסא ומצמ עליו ס: ת״ר אשה שהיה זבה יכול לפילו ובהיא
שהה טמלה פיר בגון לס מכה הו לס עליה בקרן לבסא כשהיא מרפה כרבוס שקורי׳
קירוח שפי׳ קרן כמו כי קרן עור פניו כשמעי שלשה שיש בית הבסא מקום
שלשה שלשה בקרן לבסא ומצית בכלי ומניח עליו שיש וכשוב ב׳ שלקי שיש ולא יזוז שלשה
וכשיולי קלקן לקלוח שבשלקן שלי שחור שלשה הוא שלשה והקשר בני תרי
שחריני כשיעי כשר בלי כמי מילק לקו ומשלקן היו לס ירוק למטהרי
בשבשן לשקניה בין שרשה בין שרשה גשל בין שרשה נ״ל כולן ככלל ירוק

בין לכל שמשה לשיש שטמלים נשמה לנבי שלשה שעורות על שלשה שעורו׳ שלשה שהיו׳
טושה נרכים ורפקה לס פי׳ שהיה משהכת כשפל שמלה שה פירו׳ לשו ונכ פ
שהשן בלוס נשהכת ולפי שפשר לס לזכק שפשן ולילמ׳ שדור מי רנלי למקור ושיוצ׳
לס כלס ופס יעשכ טהור כי׳ משוס לשו מקלקל כריוס ולפ שדור מי רנלים למקור
אלא יכשו כולס לשון ושולין לאוצו לס למקלקל היס כשפל ולפ כלכל יפה לו שמ
מכס יס כמעיס ומשס כפ ולפ מן המקור ורבי יוסי אומר כין כך וכין כך טבורס כין
עומלת כין יוסכת כין לפ רפקה קודס מי רנלים ולפ סוב טהור׳ היס ולפי ופפי
אלא לס משלמל אלנו לו מכס ולפ מנופה היס ופשה שעשו נרכיסס כשפל ולפ אל
שפת פשפל ר׳ יוסי מטהר דקשכרס׳ פוס שפת מן פיוס פוס וטפור ופפל מן
פשה פשפת מן המקור שפת מפקום שפ ור שמעון מטמא דקשכ׳ שלא שפיק׳ פוס
בנמ פריך ור יוסי כשר שפת מטהר כגון בריוס כשפת שפיקה מיבעיא לי׳ מס
פוכטריך ר׳ יוסי כסיפ ומשני מסו דתימא שמ לישבר לי׳ לס נעשה כשר בטהרות
אלא מטמינן לפו אפל לכתפלה לפ פי׳ אלא מטהרינן לה לינע בטהרות קמשמע לן
כיון דרבי יוסי אי מטהר מפכס יקרים מרכה לפילו לכתפלה ועוד דמטהר מפמא
לפילו לכתפלה וכרפה לי לפיוק פי׳ רבי׳ מפמא דמפכס יקרים קפ מרכה דפני׳
ריפה דשר שפיקה שרי לפילו לכתפלה ור׳ פ פירש דוקה כיפה לשיכל שרי ופריך בנמ מ
שרי לכתפלה אפל בריפה דשר שפיקה לישבר לין לכתפלה לפ ופריך בנמ מ
עומל לשמעי דשהור מי רנלי למקור ופקה לס שיפה כמי וכו׳ שמר שמיל כמוכן
כלומר יוסכת מוכנת ולפ שהור מי רנלי למקור אפל עומלת לפ מכי למיפוי מוכן
אלא מוכנת ופריך מוכנת כמי לילמ כתר לתמו מיל שקה לס מן המקור שמר
ר׳ אלא כיוסכ על שפת פשפל ומוכנת כיון פשפל לפס שיפה לכתר לתמו מיל
שקה לס על שפת פשפל אלנו לפישכוחי שמר רב יהודה אלכה כרבי יוסי
ופס מורי׳ כ׳ כלעזל ופס ר׳ס דוקה כשמאלה כיון פשפל אפל יוסכת על שפת
פשפל ומכ׳ לס על שפתו לס טמלה לכתפלה לקה על נב דקיימל לן כר׳ יוסי למטהר
ככל ענין ומסיק לפילו לכתפלה ומיסו ר׳ם פיר׳ם כקרי ספק׳ אפל כשל ספיקי
לישבר לין לכתפלה לפ ומיכו לישב׳ על שפת פשפל ומכ׳ לס על שפתו שלמת על השמא
לפילו כיכו ליכא אלא של שפק ומכו לפ להחמיר כפי ר׳ם אשר שלמת על השמא
שכשמא סיוס עושה נרכים רוקה לס על המים כמין קטרין קטרין כמי חול ומיכן
לזומי אלא לישה חוזרו על כל נדרי אלא מכאן לפ יזקר אי ככל פעה כשבוק
שכשמא רוקה לס בעד שמקשת בו קלף על נב דקיימל לן כרבי יוסי למר לין
עומלת כין יוסכת טהור כשפקיע שמעל פרק שלשה כמי מילי כי ממצ לס
בשפל שלין לריך לס לבא עם מי רנלים אלא ולפי לאו מכס הוא אפל לס נדקה
אשר כך ורפקה לס הוא לס ולפי אינו אלא מן המקור כיון אלא שקה ממש עם
מימי רנלים דילה כשרכיכ׳ נבי שלשה יוסכת מוכנת שמלי טהור לילמ בתר
לתמו מיל אלמ היכא לשיכא למיפוי לשמר תלינן אלא מטהרינן אלא היכא
דודאי לא כא מן המקור לשלק על נב לשיכא למימר כמי מילי לרבי מאי למימיר
אפל לרבי יוסי למיקל לא משמרי בשל דבתר לתמו מיל שלה לפילו לרבי יוסי
טמלה לעד כלי לא פלינ רבי יוסי אלא ממצ לס על המים בשפל דודאי לא
שקי לס מקור עם ומכו מי רנלים אפל בתר לתמו מיל מודה לטמלה ופילו היכא
לשקי עם מי רנלים ומכ׳ בשפל דוימין לטמלה ר׳ יוסי דניוסכת סניר לי לר׳
יוסי לנמרי כרבי מאיר ולישב׳ פלנית ניוסכת ומס כן לרבי מאי לא מטהרינן
ניוסכת אלא משוקת בתר לתמו מיל לנמרי ונדקה נעד ומכלה לס טמלה כל
סכן שים לשופרן לפי ר׳ם שפי לפילו ממצ לס על המים לטהורה לשמר ר׳ יוסי
לא טהורה לנמרי קשמר אלא טהורה משום כלי ומטמא משום כתם ופפקה נס
פלקיכן לס ופק שלשה רנילה לרחוק לס תדיר לשר שעשה נרכים אין לה היתר
לכעלה אלא שקר ממכה נ״ם שתבדוק נ״ם שמרי שעשה נרכים ומס נב פעמים
לא ממצ הו לא קיימי לפילו לבדוק עצמה לשר שעשה נרכים לכל לכעלה לא
נעיל נדיקה ומס היכה רנילה לרחוק לס בכל פעה אלא לפרקים ומוקם פרקים
סוים בקניעות הו בלילו קבע לה ומס מודי שריך ומפי שהיה נר ר״ם שהשה
כתם שמשר שמיל נדקה קרקע עולם ויעשה עליו ומעלה לס טהורה ואל ירמיס
מדפתי מודה שמיל לטמלה מלכנן ורב אשי שמר שמיל הוא לשמר כל ר׳ ירמיס
לשמר כל דבר שאין מקבל טומלה לא נזדו עליו משום כתמי׳ וכתב נם ה״ה דלא
יעבה על בית הבסא ומצמ עליו ס: ת״ר אשה שהיה זבה יכול לפילו ובהיא
שהה טמלה פיר בגון לס מכה הו לס עליה בקרן לבסא כשהיא מרפה כרבוס שקורי׳
קירוח שפי׳ קרן כמו כי קרן עור פניו כשמעי שלשה שיש בית הבסא מקום
שלשה שלשה בקרן לבסא ומצית בכלי ומניח עליו שיש וכשוב ב׳ שלקי שיש ולא יזוז שלשה
וכשיולי קלקן לקלוח שבשלקן שלי שחור שלשה הוא שלשה והקשר בני תרי
שחריני כשיעי כשר בלי כמי מילק לקו ומשלקן היו לס ירוק למטהרי
בשבשן לשקניה בין שרשה בין שרשה גשל בין שרשה נ״ל כולן ככלל ירוק

ספסידס לילו דקאי ל' יומים מן ל' לילות וכיון דסמסם ביום כסמיד לילו
ורב דקאי לית ליה ספסידס לילות כל' מאי דקאמי לילות לסמסם דוקא לילות ולא יומים
דקאי לכו ומה מ"ש דקאמי עד מ"ש לסמסם דברי למיבעל בסבת לית ליה עד פלוגתא
מקום דקתני הוא עדיין לית ליה עד עב נב דסמ' עביד מבורס דלבר מלין מקומין
מאיר בשל בהקלה ולא מצא לה זיבור ובעל ומצא לה בהקה בהקלה למר ר' מאיר
טמאה לכיון דלא נח לבהקלה ודלי לה כלי הוא ולא לה בהקלים ומיהו ר' מאיר
סבר סמני שמואל דבר נוברין הוא סמים הבאה בגדול ובקי בכל לבר מ' דבר נוברת ל מם
מוקמים לה לילה דסמוך לה מבר בלם בעשל בעילת מנוח ובועל הילכך הבועל
לת הבהקלה אלם טרפה לה בתקלה ביאתו לא יהוה אלא יעמוד ביאתו ואחר כך
ופרוש ומתעין ג' ימים לאחר תשמים מן הבקלה ואחר שלשה ז' נקיים להיות ז' ס
ומין לאחר כלל כין לה בהקלים לאם בלות בעמוד ס' הקדומה מבאתי בסברי בועל
בעילת מנוח ובור כין בוברת כין לאחר בהקה בוברת כין לאחר בין לא לאחר ובל בלבא
משה רש"י ובל הבלוכים לפיכך לא הניח זמנה לרשות בועל בעילת מנוח ובורס
מיד לפי לאסור לאחוה בלא לה וכן מבאתי בקונן על רבי משה הלוי ובמדומה
לי שמן הבוקה הוא בלא בין לה אם בעל ולא מצא לה אלא ב' בורס לאחוה
בלא לה אלא ג' מוסיפין לה הניח זמנה לרשות בועל בעילת מנוח ובורס

היסר ים מקום עמוק שיקוו בו המים ושם טומנו מקום נקרע לשכונן שרוך עד ולא
נוחלין לכל מעיין מטהר ככל שבין שהוא נקרע מעיין בכל שבין בין נוחלין בין
בשכונן לכל מקום שהוא מקום שלא בשכונן כלכתיב יקוו המים אל מקום
לפר ושטוכל במקום לפילו ים גו שלא יסר שלא יבלו המים משפת המקום
בשם טבילה לשם כן הוו נקרא מעיין ושם מעכב זחילתן בכדר המקבל טומאה
כגון שנתן שם כלי או שבנין ידו או רגלו לעכב זחילתן הילו מעשיל וכלי תניא בשם
המקוואו טופין שנשלין זוחלין פי כנון מקום שפרץ על פתחו ומימיו יוכאין ונוחלין
ר יוסי פ כל דבר המקבל טומאה אין מוחילין פי אין מטמיאין בו מקום זחילה
ושטעם לשם מקום מים יהיה טהור קויינו על ידי טהרה שפת נוחלין
כמעיין הכרות שבן זוחלין כמעיין בן לטהר בכל שפוך וכזחילה וכטופין כמי
גשמים במקום בן לטהר בשכונן לוקה להכניף לרבעים שלא והיינו טעמא
לשכוב לשמעל כפרק כמה שלא לעביר מקום לכמותי כיומי כיצן שמ ירבו טופין
על נוחלין ואין מטהרי נוחלין הולין ומטפין רוב שביר ר בדוק נוחלי שרבו על
שטופין שבן כשרי פי נוחלין הולין ומטפין מועטי ויטהרי לשמועי לפילו
במקום שאין בו כלי טבילה נוחלין שלא טפין מטפין מעטי לכמותי כיומי כשם לשלא
שטוח

ומקן שאינם שמשכים כולם שכולם פירוש שאם היה כל המקום מיס שאוכי
שמוסכמו לא פסלוהו ולא מטמיליו כאן עד שיהיו עליהם מרובים שאם מי גשמי
שכל אם לא משכה לפילו שאם מי גשמים ומה שפסק כל"ש דאם המשיכ על רובה אכני
לו נסרים לאף הוא המשכה בשם שהיו עליה שפלוהו ופסקו דאם המשיכו שב
אלו שקבעו ולבסוף שקקו כשרין: שמר שקקו ולבסוף שקבעו פוס
המקום דכלי הוא כיון שקקו קול שקבעו היכר מטי המים שעוברין דרך תוכו
שאוכין ודוקא כשמי נופלין מן הגמר למקום שכל מן הגמר לקרקע ומן הקרקע
למקום הוי משיכה ואינו פוסל את המקום אם כבר היה במקום כ"ש שאין לחייב
דכיים ומשכה ודוקא כשהגמר יש לו מרובה לפנות לו שעשה כשמנביעתו בית
קיבול שכל אם אין לו מרובה שלפעמים כי אם שלשה לפנות לו שניים וכן אם המים
עוברים דרך שפופרת מכוים זה ומונים בזו שאין לחלי שאין לו שעבות מי שיכה פשוטה
כדקתן במשכת מקוואות פר"ק שאין נכר מכאן ומכאן ורחב מן השמנת אינו
פוסל שאינו עשוי לקבלה ושיעור קבלתו כל שהוא לחלי שכוכת המוטה לקבל
כדקתן המוטה בגימור לקבל ברזות בשל עץ בכל שהוא בשל פרם רביעית כי
יהי אומר לף בשל פרם בכל שהוא שיהי יכול לתוכו שפר וכוכם וכוכם ושתמי בשפר
וכוכם שלו כרגלו כשבטל קיבולו ואפי רוחב מן השמנת לקט לרוחב נקט
לפילו שכי לף שעיר קבלה כל זמן שלא שקק בו לקבל ברזות לקבל בקיבל
פירקי השמים שבלה שקה שגמר שקבעו לבסוף שקקו וכשיב שבלה שבת
תשתיו לקבל המים להמשיך המים למקום שם יש לו לבזבז פוסלת את המקום ופי
ל"מ אל היש לה לבזבז מהרבשה רחוקים לפי משלשה רחוקים אין זה בית קיבול
ולפילו הם לבזבז מהרבשה רחוקים כיון דהוי מקבלת מים כל שהוא מן שבקה
ולמטה פוסלת את המקום וכתב הר"ם אל נסי ליתר שלא לטבול ושלא
להטביל במעיינות המקלחים דרך סילונו של מקבת דרך וזילה כדין מעין שלא
בשטורן של מרובעים שאם כדין מקום שמטילין של מקבת מקבל טומאה אף על
פי שאין לו בית קיבול כדקתן כלי מקבת פשוטים טמאים ומים שעוברין דרך
סילונ של מקבת יבלו מקור מים חיים מדין מעיין דקתן במשנה פרק ומייתי לה
בזבחים ס"פ אבי כתן ידלו לו רבנן כדי שיעברו המים לחביות פשוטה שלא קנים לו שלא
יהיה המים כשרים זה מכלל דבר המקבל טומאה פוסל ושאינו מקבל טומאה אינו פוסל
מכל שכי מילי למר רבי יוחנן משום רבי יוסי בר רבי אבא אמ' קרא לף מעיין ובור
מקוה מים יהיה טהור הוייהו על ידי טהרה אף ואין מילוק בין חיות מי שטף
לחיות למעיין דאף מקרא דכתיב נבי מעיין מבוע רמים ובתיב הרב רבי שמואל בן
ל"ב ז"ל לף על פי שמורי מכשיר להטביל ולטבול בשטורן שבשבף על ידי דבר
המקבל טומאה מיהו רש"י פירש בזבחים וגורס הוייהו כשטף שהוא לפילו
לחיות על ידי דבר שאין מקבל טומאה מכלל דבשלמו פסול ובריך עיון עד כאן
לשון: גרסינן בפ"ב דניטין ובסוף עבודה זרה שבוע ושקטפרס לינו חיבור
לטומאה ולא לטהרה פל"ה דתיבו דנקט מי גשמים דשתידין לפסוק אבל מי נהר
שאין עתידין לפסוק הוי חיבור טוף על מכת להטפיף מיהו נריך שיהי הנקב
גדול כשפופרת שנוד כדאיתא פרק חומר בקלח מתוק ניטין שעקקוי: תנן
ובכן בפרק ז' דמסכת מקוואות ומייתי לה בפרק קמץ דיבמות נבי שוקת יהוא
עירוב מקוואות בשפופרת שנוד בשוביה ונפלגה בשתי לגבעות חוזרת למקוואות
ושקשה רבינו שם ושלי קיימא לן בפרק בתרא דעבודה זרה שבשוק והקטפרס
ומשקה טוף חיבור לף לטומאה ולא לטהרה אבל טוף של מכת להטפיף
הוי חיבור אף על גב דשיבו כשפופרת שנוד ותיובתא דנוד ליתא שם כשאין מפסיק
בשר שמיים אלו רואין את אלו כגון שני פרישים שבל שיהא בשני שפסק או כותל
או שום בשר נריך בשפופרת שנוד לשבון לי שאין נריך להיות בשפופרת שנוד
אבל מן שמיים אין נריך להיות אלא טוף עם להטפיף ור"ל אומר טוף של מכת
להטפיף לף הוי חיבור לשפרק שני ניטין מקי לה להאי דעבודה זרה דקתם תניא
טוף עם להטפיף הוי חיבור כרבי יהודה אבל שמיים אלינו עליה לשמרי דקתם תניא
ולפילו רבי יהודה לף אומר שאין חיבור אלא מטשה נוד אחת כלומר בתנינה
שם הוא מקום שיש בו מ' סאה כו' עד רבי יהודה אומר אם היו רגלי של לשעין שנעשת
בשר שם טיבור ומ' סאה נוד אחת אבל לשעין חיבור מקוואות לף אמר ר' יהודה
לשני חיבור אלא כשיש שפופרת שנוד מיבו ודאי זה נר"ל דשיבא שיש ב' מקוואות
יכול לאחר שפסיק בשתים זו ודאי נריך נקב בשפופרת שנוד ושיבואו שיש
בשלא כל שנקב אבל אם היו שני מקוואות בשלין בשיש כי אם נל של עשר
אבל כי אם שמוש שקרקע כדי שילכו שיש מזו לזו לפילו בקליפת השום ושבי
מוכח שם שמשכת ברזא לשקן שני שקוואות בשלין שלם שלין בשיש אבל אם היו נקובות
בשפופרת שנוד מזו לזו לא שהיו שלין לפילו בקליפת השום שלם נקובות
שלם שכשרים מקוואות שבשכים כבי כמי לשעין שלין בשיש כי אם נל של עשר
אבל אם שמוש שקרקע כדי שילכו שיש מזו לזו לפילו בקליפת השום ושבי
מוכח שם שמשכת ברזא לשקן שני שקוואות בשלין שלם שלין בשיש אבל אם היו נקובות
בשפופרת שנוד מזו לזו לא שהיו שלין לפילו בקליפת השום שלם נקובות

שרבו דבר פשוט הוא דלבתחילה כמי שרי דאמאי לא ובתוספתא תניא מעיין
שמימיו מועטין וריבה עליהן והרחיבו מטהר באשבורן ואין מטהר בזוחלין אלא
עד מקום שהיה יכול להלך מתחילתו פירוש שריבו עליו והרחיבו שעשה בריכה
לפניו ונתמלא מים והיו זוחלין במקו׳ שלא היו זוחלין מתחילה אותם מקואות אינם
כשרים אלא באשבורן אבל ודאי ארבעים סאה בעינן מדתנן במתניתין ובמקוה
שהיה מהלך טהור אפילו בזוחלין ושלום מאיר בר׳ ברוך וכן מצאתי בתשובת רבינו
שמחה בספר אבי״ה דבמעיין לא פסיל ג׳ לוגין מים שאובין וגם הוא מביא ראיה
אסב מפק׳ דמס׳ מקואות למעלה מהן וכו׳ כדלעיל וכ״כ הר׳ יצחק בא״ז וכבר היה מעשה
בגושפור״ק שהיו מנקין את המקוה וכשנחסר ממ׳ סא׳ נשפך מן הכלי למקוה ופסלו
הר״ משה ברבי חסדאי וגוה להוציא כל המים לחוץ לנקותו ולא נודע ראיה מניין
שהרי מקוה שבגישפור״ק מעיין הוא: בפרק בתרא דנדה אמר רב נדה בזמנה
אסג כלומר כדה כשהיא טובלת בזמנה לסוף ימי נדה אינה טובלת אלא בלילה ושלא
בזמנה אם היא לאחר זמנה טובלת יכולה היא לטבול בין ביום ובין בלילה אבל לא
תטבול אלא בלילה משום סרך בתה שאם היתה טובלת שלא בזמנה ביו׳ הבת תהיה
סבורה שהוא יום שביעי ותעשה כן היא לעצמה ותטבול ביום שביעי: משום
ארוותא פירש אריות שהולכין בלילה משום גנבי גנבים שהולכים בלילה משום
אבולאי כדפירש רב אלפס מערות וגומות היו בין בית הטבילה ושמא יפלו הנשים
בהם ויסתכנו ורש״י פי׳ גוים ששומרים שערי העיר בלילה ושמא יזיקום כשהולכים
לנהר האידנא בזמן הזה שעושין כרבי זירא יכולה לטבול ביממא דשבע׳ דאי ודאי
זבה היא מותרת לטבול ביום ואי נדה היא שמיני הוא דבלא יום הראיה ספרה ז׳
אלא משום דרבי שמעון אחר תטהר אחר מעשה טבילה תטהר הזבה אפילו ביום
שביעי אבל אסור לעשות כן לטבול ביום שביעי משום סרך בתה כדפרש׳ או שמא
תבא לידי ספק ויהיה בספק בועל נדה שאם תראה אחר כך קודם שתחשך סותר׳
כל מה שספרה הילכך האידנא דחשבינן להו לכולהו ספק זבות לספור ז׳ נקיים
אסד תטבול בליל שמנה שאחר שבעה נקיים ולא ביום אפילו בשמיני אלא אם כן בפני
הסכנה כדפרישית ורש״בם היה מצריך ללכת לטבול לאחר חשיכה ורבינו תם לא
אסה היה מצריך רק כשתשוב תהיה חשיכה ורבינו משולם התיר בעיר אחד שהיה לחוש
משום גנבי ואבולאי ולא שאם אחת שתחוף בעש״ שהיה ז׳ שלה ולטבול למחרת ביו׳ השבת
שהוא יום שמנה ור״ת אסר משו׳ תרי קולי לא אשכחן דשרי תלמודא כי הדדי חדא
למיטבל ביום דאיכ׳ למיחש משו׳ סרך בתה וקולא אחרת דהרחק׳ חפיפה מטבילה
אסו כגון לחוף מעש״ ולטבול למחר זה לא מצינו: נתר מקטף מזיא מתק את השערו׳
אסז ושמ׳ נשתייר על ראש וחוצץ אהל מסריך את השע׳ מדביק השער בנתר זה עם זה
וחוצץ: אשה לא תחוף אלא בחמין ואפילו בחמי חמין משום דמשרו מזיא הכי
גרים רב אלפס ורבינו חננאל וצריך לפרש משרו מזיא לשון שריא שהשיער נחפף
היטב על ידם אבל רש״י גרים אשה לא תחוף אלא בחמים אבל בקרירי לא דמשרו
אסח מזיא מקשין את השיער ונעשה בצים בצים לשון שריר וקים כ״פ בפסקי הר״ אם
מדיחה קמטיה קודם טבילה כגון תחת אצילי ידיה ותחת שוקיה שלא יהא דבר
חוצץ בין הסתרים היינו לפנים כגון בנקבי החוטם והאזני ולפנים מן השפה ותנן
במתני׳ בפ׳ שמיני דמסכת מקואות נדה שנתנה וכו׳ טהורה מטומאת נדה אבל
טמאה על גבי רוקה שנתלש קודם טבילה וטמאה משו׳ מגע דרוקה מטמא׳ במגע
אסט ובמשא נשכה שערה בפיה ולא באו המים בשערה או קפצה ידה שסגרה ידה
אע קרצה שפתיה שהדביקתם בחוזק זו בזו מלשון לקרוץ בצפורן: האוחז באדם
וכלי ומטבילן טמאין כאילו לא טבלו דלא באו מים במקום אחיזתן ואם הדיח ידו
קודם אחיזתו טהורה לפי שהמשקה שעל ידו מתחבר למי מקוה ואין כאן חציצה
אעא אלו חוצצין באדם משום דבסיפא קתני אלו חוצצין בכלים ומשו׳ הכי קתני ברי׳
אלו חוצצין באדם שבראשי הבנות ברי׳ פרק במה אשה אמר שבראשי הבנות
אכולהו קאי דבראש דוקא חוצצין ולא בצואר לפי שאין אשה חונק׳ עצמה קלקלי
הלב והזקן כמו קלקלי וחבק דפרק במה אשה ובערוך פירש כגון שיער בית השחי
או בלב והשערות נעשות כקלקלי ובית הסתרים של האשה פי׳ בית שאר הסתרים
שבאשה אם יש קלקלי שיער לפלוף שבעין צואה שחוץ לעין מתיבשת וחוצצ׳ וגלד
שחוץ למכה שוב לחלוחי׳ המכה ונתיבש חוץ למכה שרף היבש שרף היוצא מן הפרי
או מן האילן והשרף דבוק בבשרה גלדי צואה שעל בשרה כשיש צואה מרובה על
בשרה מתיבשת ונעשה גלד המלמומין פירש בערי׳ אדם שידיו מלולכות בטיט או
בבצק או בזיעה או בצועה ומולל ידיו אחד אל חברתה נעשות ידיו כמן גרגרי׳ של
שעורים והעקר מן וקטפת מלילות בידיך טיט הבורות שהוא עב ונדבק בחוז׳ טיט
הדרכים ובית הסתרים דאיש אינו מקפי׳ אבל אשה מקפד׳ פן תתגנה על בעלה
לפלוף שבעין שמחמת העין שמדמע׳ תדיר אינו יכול להתיב׳ לכלוכי צואה שעל
בשרו וצואה שתחת הצפורן סיפא מיירי בלא דאי ביבש היינו גלדי צואה ובצק
שחוצצי׳ תניא בתו׳ צואה שתחת הצפורן שלא כנגד הבשר והטיט והבצק שתחת
הצפורן אפי׳ כנגד בשר הצפורן חוצצין ר׳ יונתן בן יוסף אומ׳ צפורן שפירשה רובה

אינה חוצצת משמע דוקא רובה דרובה בכולה אבל פירשה מיעוט חוצצת כיון
דעומדת לפרוש וכבר התחילה לפרוש אבל צפורן גדולה יות׳ מדאי אע״פ שעתיד
לקצצה אינה חוצצת כל כמה שלא פירשה כלל תניא בתוספתא הנזמים השיריים
והטבעות אוצין חוצצין רפין אינן חוצצין אוצין פירש דבוקים בחוזק כמו אוצצא
אעב שבתלמוד ונהגו הנשים לחתוך הצפרנים קודם טבילה מפני חששא של טיט ובצק
אעג שתחת הצפורן וכשאיר״ע טבילה בחול המועד תחתוך הצפרנים בשיניה או דרך
שינוי דבמועד קטן אמרינן דאין אסור לגלח הצפרנים אלא בנגוסטרי פירוש
במספרים והוא הדין בסכין הילכך נכון הדבר ששפחתה גויה תגלחם ואמירה לגוי
מותר במקום מצוה ואם אין לה גויה תנקר בטוב הטיט שתחת הצפורן ודייה תנן
בסוף מקואות חץ שהוא תחוב באדם בזמן שהוא נראה חוצץ ואם אינו נראה אינו
חוצץ וטובל ואוכל בתרומתו ותניא בתוספת׳ אם קרם עליו העור דברי הכל אינו
חוצץ במה דברים אמורים בשל מתכת אבל בשל עץ חוצץ וטעמא משום דבשל
מתכת עיילי ביה מיא טפי מבשל עץ דשל עץ נדבק עם הבשר וחייץ ואם קרם
עליו העור אינו חוצץ לדברי הכל פירש רי׳ דוקא בנראה חוצץ אם לא קרם עליו
העור אבל אם כ״כ בעומק שאינו נראה אינו חוצץ אפי׳ בלא קרימת עור כדמשמ׳
בסוף המכבה וכן פסק הרב רבי שמואל בר אברהם הלוי ועל אשה שהיה לה נפח
על מקום הצפורן ולא היתה יכולה לא לחתוך ולא לחטט׳ אם נפיחא כל כך שאין
הטיט נראה שתחת הצפורן אינו חוצץ ואם לאו חוצץ: איכא ביניהו סמוך
אעד לחפיפה טבילה והא דאמרת פרק קמא דחולין טבל ונמצא עליו דבר החוצץ לא
עלתה לו טבילה עד שיאמר ברי לי שלא היה עלי קודם לכן יש לומר דבשלא טבל
סמוך לחפיפה ורבינו תם פירש דבחולין מיירי בנמצא בגוף שאין שם חפיפה ולכן
צריך לומר ברי לי והכא מיירי בראש דחפיפה אינה בגוף כי אם בראש כדאמרינן
לעיל לא תחוף אלא בחמין וכו׳ דמשרו מזיא ובפר׳ חלק גבי אביי בן ברויה שהיה
חופף את ראשו וכן במסכת שבת גבי הלל שהיה חופף ראשו והרב רבי שמחה פי׳
במחזור ויטרי בשם רש״י כי חפיפה שייך גם בכל הגוף מדקאמרת פרק בתרא
דנדה גבי דביתהו דרישי גלותא דהוה לה מילתא עם בעלה פירש כעס ואזל רב
נחמן לפייסה ואמרת ליה זיל השתא ותא למחר ואמ׳ לה עבדי חסרת דודי חסר׳
טסטקי חסרת בתמיה ופירש רש״י טסטקי חסרת לישב עליו בבית המרחץ דודי
יורות לחום חמין ואם לא היתה צריכה אלא לחוף ראשה לא היתה צריכה כל כך
אמנם פי׳ רבי חננאל דודי חסרת להחם חמין ולהשליך במי הטבילה מפני הבנה
ואף לפירוש רש״י שפירש לרחוץ יש לפרש לאחר שתעלה לבי׳ הטבילה תכנס בחמין
להחם גופה וטסטקי פי׳ במסרק פן בתקשו השערות עיין בתוספת׳ פרק מרובה
בסופו: הגהה מפ׳ קמא דבבא קמא ושתהא אשה חופפת וטובלת או׳ ר״ת
דלא תקן חפיפה אלא בראש כן משמע מדאמרינן בסמוך רחיצה מדאורייתא
וחפיפה לא שייכא אלא בראש מדתנן בנזיר חופף ומפספס אבל לא סורק אבל
בשאר הגוף שייך לשון הדחה כדאמר רבא פרק בתרא דנדה לעולם ילמד אדם
בתוך ביתו שתהא אשה מדיטה קמטיה במים ומהתם נמי משמע דבשאר הגוף
אין צריך הדחה אלא דוקא בבית הקמטים ואף על גב דאיכא למימר דקמטים
נקט לרבותא דאף על גב דמי׳ לא בעינן ראוי לביאת מים בעינן מכל מקו׳ מדלא
אעה קאמר אפילו קמטיה משמע דקמטיה דוקא ולא שאר הגוף והכיא דדודי חסר׳ כו׳
אע״פ שאין חובה רגילה היתה לרחו׳ במים כמו שנהגין גם עכשו לרחוץ כל גופן
אעו במים חמים עב״ל ההג״ה אשה לא תטבול בנמל כו׳ כדפירש האלפס ופירוש רבינו
חננאל וכן הר״ אם ולא גרסינן ביה אע״ג דהשתא ליכא למימר בדריוני נפל ופירש
רש״י בנמל יש מקואות בשפת הים כעין חפירות שבהן מכריחין את הספינות מפני
רוח רעה שבים והטעם מפני שבכל מקום שהוא חכייה לספינות משפשפות לקרק׳
ובכל חפירה יש בהן טיט ונכנס בין אצבעות רגליה וחוצץ ואף על גב דהשתא
בשעת עלייתה מן המים ליכא טיט בין רגליה אפילו הכי לא עלת׳ לה טבילה שמא
בדריוני נפל גלי הים שטפוהו מרגליה: וכן פירש רש״י גבי שמואל דעבד לבנתי׳
מקואות ביומי ניסן ומפני ביומי תשרי מפני שהארץ לחה הי׳ כמו טיט והיו פורסות
המחצלות תחת רגליהן בנהר כדי שלא יכנס הטיט בין אצבעותיהן והוי חציצה
הילכך כל מקום שהטיט מעורב במים כ״כ שאין פרה שוחה ושותה מהן אין עליהן
תורת מים והכי נמי אמרינן פרק שני דזבחי׳ למעוטי מאי אילימא למעוטי טיט
הנרוק היכי דמי אי אין פרה שוחה ושותה הימנו אפילו למקוה נמי לא ואי פרה
שותה הימנו אפילו לרביעית נמי ואף על פי שיש מים מרובים שיעור טבילה לבד
הטיט כיון שהטיט עב אין פרה שותה הימנו אם כן הוה ליה ההוא מקוה יבשה
גמורה טיט הנרוק שהוא ראוי להריק מכלי אל כלי כפרש״י בפ״ק דסוכה: נתנה
תבשי׳ לבנה וטבלה פירוש שלא עיינה בידיה קודם טבילה: ריבדא דכוסילתא
פירוש קיבוץ דם שעל נקבי ההיקז והוא כעין חטטין תוך תלתא יומי שהקיז לא
חייץ דלח הוא הדם שעל גבו ונכנס בו מי׳ כדאמר׳ התם הדם הדיו והחלב יבישים
חוצצין לחין אין חוצצין מכאן ואילך חייצי שנעש׳ יבש ונדבק בדוח׳ על הבש׳ ואפי׳

אם

אם יבטער אם יסיר הגלד מעל גבי המכ׳ או לבעבועות שחין שאין רעתו להסיר
עתה קרוי אינו מקפיד מכל מקום רגילות הוא להסיר הכל או שתמתין שתתרפא
ותוכל להסיר כל זה פירש רי׳ בתשובה לפלוף שבעין אף על גב דבמסקנא לפלוף
שבעין אין חוצן ואין מפליג בין לא ויבש מכל מקו׳ כלא מיירי ולא חש לפר דסתמו
לא הוי שהדמעה מלחלחו אבל לפלוף שחוץ לעין סתמו יבש וחוצן שהתחיל לרוק
להיות ירקרק כוחל שבתוך העין מחמת שהדמעה מצויה בעין הוי כוחל שבעין
לא ואינו חוצן עצמה סגרה עיניה ביותר שעפעפי התחתון על גב הבשר פתחה
עיניה ביותר שעפעף העליון למעלה על גבי הבשר ואין המים יכולים לבוא דרך
שם כי איתמר כל הני שמועו חומרות לפתחה או עצמה וליפלוף שבעין לטהרות
אבל לא לבעלה דלא החמירו אלא כי הא דרים לקיש מצריך שתטבול דרך גדילתה
פירוש דרך רגילתה להיות גדילה שרגילה לגדל מכאן ואילך בית הסתרים הוא
ואין קפידא אם אין מים באים שם רק שיהא ראוי לביאת מים כדתנן גבי כהן
הרואה את הנגעים האיש העומד ערום לפני הכהן ומחזר פניו לכהן ויגביה
זרועותיו כדרך שמגביה העודר בשדה כדי שיראה בית השחי שלו ובטנו שלפניו
וכשיש נגע לאחריו בני׳ סתריו הופך גבו לכהן וכופף קומתו כדרך שכופף בשע׳
שמוסק זתיו כשמפילין מן הזית ולוקט בארץ מה שיכול לראות כך בבית הסתרים
רואה יותר על כן אין צריך כאורגת שפושטת זרועותיה מניקה בנה צריכ׳ להגביה
דדיה וכן לענין טבילה וכתב הר׳ אם בספרו הא דמסקינן הני מילי לטהרות אבל
לבעלה לא הני מילי דיעבד אבל לכתחלה אפילו לבעלה צריכה כל הני חומרות
פתחה עיניה ביותר כו׳ לא עלתה לה טבילה כתוב בספרים אחר כך ולית הלכתא
ככל הני שמעתתא כי איתמר הני מילי לטהרות אבל לבעלה לא כדאמר רים לקי׳
כו׳ פירש רש׳ דלא גרסינן ליה דמה שייך רים לקיש להני דלעיל ותו דכל דלעיל
בבבל היו ושם לא היו עסוקי׳ בטהרות ותו אי לטהרות איירי שמעתתי אמאי נקט
בכולה שמעת בכולהו לשון נקבה דנקט אשה לא תעמוד על כלי חרס בנמל ונתנה
תבשיל לבנה ופתחה עיניה ותו דאמרינן בהחולן כל דבר החוצן בטבילה חוצן
בגר ועבד משוחרר ובנדה משמע דטבילה לטהרות ונדה שוין ור׳ ת גרים לה וכן
פירש רבינו חננאל ושאלתות והכי גרסינן ובהלכות נדה שפירש רב סעדיה גאון
כתב ומכאן ואילך קאי לטהרות וגם אומר רבינו תם דעל כרחך גבי דין טבילה
איכא חילוק בין טהרות לבעלה דלעיל אמרת דבית הסתרים אינן צריכין שיבואו
בם מים ובמסכת מקואות פרק תשיעי תנא מייתי לה ואשמעינן דלעיל בשמעתין
באלפס בית הסתרים באשה חוצנין אלא התם לטהרות והכא לבעלה: אמר רבי
יצחק דבר תורה רובו ומפקיד עליו חוצן דכתיב ורחץ את בשרו במים את לרבות
את הטפל לבשרו דהיינו השיער אם רובו של שיער נקשר כל נימא ונימא בפני
עצמה דרובו ככולו אם מקפיד עליו חוצן איכא דאמרי׳ אם רוב שערו נתלכלך
בטיט או בשאר דבר חוצן וגזרו מיעוטו המפקיד כו׳ כת׳ הר׳ אם בספרו הא דתנן
הדם והדיו והחלב יבשים חוצנין לחין אין חוצנין מטע׳ הקפדה הו׳ שעל יבש דרך
בני אדם להקפיד ועל לחין אין מקפידין אבל אי מקפיד אפילו לח חוצן אם היא
טובלת בטיט נגול שפרה שוחה ושותה אע״פ שהטי׳ דבוק בבשר והיא אינה מקפד׳
אינו חוצן אם היא מקפדת חוצן אף במיעוט וכן מצאתי בתשובה הר׳ אליעזר
מורדון והוא ברוקח ומפרש טעמ׳ דברית משום שהמי׳ נכנסין בלח וטועה שאין לך
לא יותר מיין ואמרי׳ פ״ק דחולין מיא יקירי ושכני תתאי ופרי קפי מלעיל ולא קא
סלקא להו השקה למים ואין לתת חילו׳ בין השק׳ לטבילה דתנן בזבחי׳ פ׳ התערובות
דלי מלא רוקין והטבילו כאלו לא טבל ורוק לא הוא רובו ומקפיד עליו חוצן פק׳
דעירו׳ וסוכה פרש׳ בשערו אבל בגופו חוצן אפי׳ מיעוטו שאינו מקפיד ור״ת פיר׳
רובו של אדם ואפילו בבשרו מיעוטו שאינו מקפיד אינו חוצן ור׳ מדקדק מסוף
פרק דם חטאת דם על בגדו חוצן ואם טבח הוא אינו חוצן וכו׳ וחציצה דכלים
בבשרו תליא מילתא בקפידה ועוד ראיה מפ׳ הערל ביבמות ועיין שם בתוב׳ שלח
ר׳ אבין באיגרתיה כו׳ והלכתא אשה חופפת בלילה וכו׳ אבל לא תחוף ביום דבעינן
סמוך לחפיפה טבילה לא קשיא הא דאפשר לחוף במוצאי שבת תחוף בלילה ולא
תרחוק לחוף ביום דלא אפשר לחוף ליל טבילתה כגון שהוא יט במוצאי שבת אז
חופפת בע״ש אע״פ שטבילתה במוצאי שבת או בליל ב׳ כגון שחלו בני ימים טובים
אחר השבת וכ״ש אם חל ליל טבילת בליל שבת או ביט דחופפ ביום וטובלת בלילה
כן יש לפרש לשיטת האלפס וכן פי׳ בשאלתות דרב אחאי פרש׳ אחרי מות אבל רש׳
פסק דעדיף טפי לחוף ביום ולטבול בלילה והכי פירושו ותמיה על עצמך היאך
אשה חופפת כו׳ בקושי התירו להרחיק טבילתה מחפיפתה אלא דהכי עדיף טפי
להו ביום דאי חייפה בלילה מתוך שמהומה לביתה לא חייפה שפיר והכי גרסינן
והילכתא אשה חופפת ביום וטובלת בלילה והילכתא אשה לא תחוף אלא בלילה
קשיא הלכתא אהלכתא לא קשיא הא דאפשר הא דלא אפשר ופרש׳ הא דאפשר
לחוף ביו׳ כגון בימות החול חופפ הא דלא אפשר אלא בלילה כגון שחל ליל טבילתה
במ״ש מי׳ היכא שאינה יכולה לחוף בלילה כגון שליל טבילתה אירע במ״ש והוא יט

שריא לחוף בע״ש דבפב דנדה פסקי׳ כרב חסדא דאשה חופפ׳ בע״ש וטובלת אפי׳
בליל ד׳ כי אירעו ב׳ ימים טובים אחר השבת וכ״כ הר״ אם בספרו כרש׳ דיותר טוב
לחוף ביום מבלילה ופסק בספר התרומה הילכך טוב ונכון שתכנס בחמין ביום
בעוד היו׳ גדול ותחוף עצמה בנחת ולא בחפזון ולא תצא עד לערב דאף שאלתות
דרב אחאי דאסרו לחוף ביום היינו כי יוצאה בעוד היום גדול אבל אם היתה שם
עד הערב מודה הוא דשרו והיכא שחל טבילתה במ״ש ויט לכל הפירושים חופפת
בליל טבילתה ולא תרחיק לחוף מע״ש אך טוב ונכון שתרחוץ בחמין מע״ש כל גופה
וראשה ובמ״ש תחמם קומקמום חמין או קדרה גדולה ותשפשף שם כל הגוף בידיה
וגם תסרוק ראשה במסרק ואם הוא יט במ״ש וחל טבילת במ״ש או ליל ב׳ בב׳ בשבת
וב׳ יט אחר השבת ועתה א״א לה לא לחוף ראש ולא לסרוק אז תרחץ בחמין היטב
מע״ש ותחוף ראשה ותשמור עצמה בימים שבנתים מכל טינוף ובליל טבילת תנקר
ותחצוץ שיניה היטב מן המאכל והבשר שאכלה בימים שבנתים דראוי לביאת מים
בעינן כתב ראב׳ יה שמעתי קוראי תגר ומליזין על בנות ישראל הטובלות אם
נכנסו אחר הטבילה במרחץ וכ״כ נמי רבינו שב״ט דלא עלתה לה טבילה וראייתם
מי״ח דברים שגזרו על הבא ראשו ורובו במים שאובים לאחר טיבול משום שהיו
אומרים לא אלו מטהרין אלא אלו מטהרין ורש׳ ז״ל פי׳ התם הבא ראשו ורובו במים
שאובים בו ביום של טבילה ובעניותי כ״ל דלא נפסלה הטבילה וקרוב הדבר בעיני
דאפי׳ לכתחלה יכולה לרחוץ בתר טבילה לאלתר דהיא גזירה ליה אלא דגזרו
טומאה על המים הפוסלים אדם שטבל כבר וטהר וכן פירש רש׳ ז״ל משמע מכאן
דעלתה לו טבילה דכי גזרו גזרו על אדם שקבל טומאה אע״פ שאין משקה מטמא
אדם ה״מ לענין לפסול התרומה ובעלה חולין הוא כדאמר כב׳ דשחיטת חולין גבי
כדה שנאנסה וטבלה עכ׳ לשון הרב והוא הארך וכן שמעתי ממה״רם להיתר ולי
הדיוט נראה דבמרחצאות שלנו של זיעא ליכא מאן דפליג דשרי אפילו לכתחילה
ואפילו לתרומה לא גזור וזאת אשר השיב רבינו שמשון משנץ לרי׳ אחיו וזה לשונו
אמרו לי שהיה רוצה להתיר למלא מקוה מים חמין ולחברו אל הנהר כשפופרת הנוד
ודבר זה ראוי לאסור יותר משום גזירת מרחצאות דאמרי׳ פרק בתרא דנדה אמר
רבא אשה לא תעמוד על גבי כלי חרס ותטבול סבר רב הונא למימר טעמא משום
גזירת מרחצאות הא על גב סילתא שפיר דמי וכל שכן שראוי כאן לגזור ולאסור
ואני שמעתי ואיני יודע אם ממורי רבינו תם עצמו או ממורי רבינו הקדוש שהיה
מקוה אחד שהיו מחממות הנשים יורה מלאה מים ומשליכות למקוה לחממו בימות
החורף ואסר להן רבינו תם והטעם לא נאמר ושמא מטעם זה אסור ואל תשיבני
מחמי טבריא שיש הפרש וסוף פרק קמא דתעניות נמי אמרינן במאי אילימא
בחמין מי איכא והא שאובין פיר׳ דכשאובין חשיבי וכן בברכות פרק מי שמתו אמר
ליה רבי אבא וכי יש טבילה במים חמין ואף על גב דתנן פרק אמר להם הממונה
אי היה כ״ג אסטנים מחממין לו חמין ומטילין לתו׳ הצונן כדי שתפיג צנתן ו״ל במה
דברים התירו במקדש ואסרו בגבולין מדרבנן כדאמכחן גבי עששית בגמרא לפי
הספרים דגרסי אבל הכא צירוף דרבנן ואין שבות במקדש וכל הנך דתנן פרק
המוצא תפילין דשרו במקדש אבל לא במדינ׳ כל שכן בעבודת יום כיפורי׳ דתקיפי
טובא והא דתניא בתוספתא דמסכת מקואות פרק בתרא קומקמום שהוא מלא
פירורין והטבילו טמא שיפשפשו או שהטבילו בחמין טהור איכא לאוקומי בחמי
טבריא עד כאן לשונו ואני מצאתי שהרב רבי יצחק מוינא התיר לטביל בחמי
טבריא וראיה מפרק קמא דתעניות בסופו לא נצרכה אלא לחמי טבריא ועוד
דפרק כל הבשר איתא בהדיא כל גופו טבל בהן ידיו ורגליו כל שכן עס״פ בהמה
המקשה תנן ס״פ בתרא דמס מקואות כל ידות הכלים שהן ארוכין ועתיד לקוצצן
מטבילן עד מקום המדה רבי יהודה אומר עד שיטבלו כולן ותניא בתוספת׳ רבי
יהודה אומר צריך להטבילו כולו מפני שהחתך אינו נגלה ודוגמתו פרק בהמה
המקשה לא נצרכה אלא למקום חתך ובבהמה המקשה מייתי לה וגרס במילתיה
דת״ק דר׳ מאיר ר׳ יהודה אומר עד שיטבול כולו ובהא פליגי דר״מ סבר כל העומ׳
ליחתך כחתוך דמי כמו שסובר בשערו כל העומד ליגזז כגזוז דמי ור׳ יהודה פליג
והלכתא כר׳ יהודה ודוקא פליגי ר׳ מאיר ור׳ יהודה היכא שארוכ׳ היד ביותר אבל
אם הכנים בכלי אלא כדרכן ואין מגוף הכלי או שנשבר דהשתא לא הוי מגופו
לכ״ע חוצן יש לפסוק היכא שהכנים כדרכה או ארוכה היד ביותר לא חייץ דהיכ׳
דארוכה ביותר הוי כמובלע ובית הסתרים דלא מטמו לא חייצי והיכא דהכנים
כדרכה תניא בפרק ז׳ דמסכת מקואות כל ידות הכלים שהכנימן כדרכן הרי אלו
חוצנין פירוש אף על גב שתוקעין לתוכו כדרך שמכנים יד בקרדום או במחבת
כל זה דקדקתי בראב׳ יה בסימן תת״קן מיהו על כל פנים נראה לי ידות
הכלים דאין עתידין לקוצצן הוי כגוף הכלי לכולי עלמא וצריך להטביל כולו כללא
דמילת היכא דאין עתיד לקוצצו מטביל כולו ואם עתי׳ לקוצצו הוי כבלוע וכבית
הסתר דלא מטמא לא חייץ ואם הכנים היד כדרכו בכלי כיון דאין עתיד להסירו
ולהטבילו לא חייץ כדאיתא בתוספתא אבל אם הכנימן אלא כדרכן כגון שהפכן
ועתיד

ופתיר לסמירין ואין מנוף מכלי לן בשבר מונף לכולי עלמא וכן פיר׳ רשב״ם לעיל
ע״ב כלים שיש להן ולקטורת בשעת שעתה כשם כלילות מפתח עד וסכנת נפשות
לגלגן דלא מייתי לכיון דמסלקי כיוצא וזה הוי כלילות וכיון דמקרים ללא
מטמא וכיון דלא מטמא לא מייתי ועוד דקיל טפי מיתן קטורת היכן דשכיח
טפילו לא מצינו בכלים וכיון דמקרים לא הוי כתיכא אחת כיון דשכיח כיתין
מוכנין משו׳ דלא מסלקי ועיילי כהו מיד כ״ש שערות טוכא ועוד כיון דלא מכי
לגלגן מפני שסכך הוי רביעית ולא מייתי כלמרית פרק השערל שובר סייבו רביעי׳
אף על גב דלעיל ירך אמו הוא גם כתב משם בגמוסים דוקא בנתן שתחת הכפורת
מוכן לכל הכפורת עצמו אין מוכן ואפילו היכא גדולה ושומלת ליחתך ופורחת
ושובר מכנך שכשר היכא מוכנת ושעמא משום דשכפורת הוי מנוף פלגש:

פשיטא ל״ת לטבילה כזמכ היכא מכוה ותלש כפרי כל כיוצא שלכו אין טובלות
למוכני׳ שבשבת לרשיתן ומני לה בטבילה שטובלת למוכני׳ שבשבת לפפירקא שהוא
מוכני׳ ל״ת לרשיתן ושם לשכלה לטובא שמא מיכא טבילה כזמכ מכוה
שהוא לעין רשיא היא דכבי אמי מסיק הכא שמא מיכא רבי עקיבא היא דכעיבן
שפורים לפניכן ולא קיימא לן כבי אלא כרבי אליעזר דלא בעיבן שפורים לפניכן

סליקו להו מסכת נדה

מרדכי ממסכת שבועות

היה מצמצם עם הטהורים ושמרה לה בטמאתי ופירש כי כשם לא
על תורות שמא שהיתה מעוברת שמכה שכועות וכל שימני
מעוברת היו וכבטוף שמכה שכועות שימת מיטתו ובשעת
תשמיש שיתה כלה קודם שפירש ממכה בשלה ומיד כשלמ׳ לבעלה הלא אני פיר׳
ממכה כלי ליחוי ושכיב כל׳ לאחרי שכשע תשמיש הרגיש שהיקה בלבר מי שיוב
כמו משמש עם שכלה כלתכן ל״ב לשכועות היא משמש עם הטהורה ושמרה לו
בטמאתי ופירש מיד שיוב מפני שיוצאתו שהיא לו כניאתו אלא כיון ושאם נופל
בפרכיו על שיעות לבבר ואין יפרוש בלבר אח וזה הלים שנג כשנגע כרת שכעל
כלה כשוב ילא שאסור לפרוש בלבר אי נמי שמא שנגע היא לו לבעל שיתבעם
וזה שכבר פירש בשבילי לשלם שיוב לו להתעכות כל שכוע יום אחר עד ל״ם
ולאכול בשר ולשתות יין אם ירצה ואם לא יוכל להתעכות יתן מכיס עבר שפיטים
לנשקה אחר אחתו לוקח נרוכה כפרק:

סליק פירקא

שבועת שתי׳ לת לנך לאכף כו׳ נמר בלבו לאוכי׳ את חטין ואוכי׳
את שעה מכיון פי׳ רשי׳ והוציא את שעה וכשכור את
חטין שמר מכיון שאלא שכועה על חטין ולא נאמ׳ לשלא
שכועה על את שעה אלא על את חטין ל״ת לכל אשר יבטא שפתי׳ ואי׳ אלא קרא לא
היתה שכועה שכרי את שעה כשפתיו כפונג ולא כיון לבא שעה ובני את
חטין לא הוציא בשפתיו ולא תחול שכועה לא על את חטין ולא על את שעה תל
לב אשר יבטאו ואין לפרש והוציא את שעה אלא שמא אלא בשעה שעה שעה ומתכוין
שלא להוציא את חטין בשפתיו אלא לשאוב בלבו לשל׳ תחול על את שני לדברים
שלבב היכן לברי שלא ס״ם כלפרישי׳ יש טוענין ומעלים בשבועת ובחרמת ובומכין
שהיה שלל לכלי נודרין להרגין ולשרמין לשעה שוכנין שלני ושהו מעשה רב
עקיבא שיש בשבע בשפתיו ומבטל בלבו שעה אין לך לומר גדול מזה שרי ברוך
לשוכי שלבר לשל׳ ואין לבלשם לבר ולא שמא אלא בשבע על לשעה שלא על לשעה
שבועתו ולא שבועה אלא ואל לשעה ואין מעמיקין לשתור ענין ולשתור את
שלה ואמרי שברוך לפרש בכל בשרם וטוענין להא מסקינן בנלרים ושכ׳ בפירקין
לשלכי אמרי׳ על ל״ת לשעוני קניא לבבא אלא שבועת שוא גמורים
לי׳ו לא מבעיא בשרמא ואם ממיכין שאור וכשבעין תשלא אלא יהרוג בשרמת
ובשמקרימין שוב לומ׳ לאין שבועה אלא על שבועה וכ״ם שנגעתו עולה ואין שכן
מביאו בפירקין שבועה אלא שלוכלכה שבועה שלוכלכה שלכלה שובר משום שבועת
ביטוי ומשקיר׳ אלא כילפוה שמא למכין י׳ שוי׳ בכל השבות בשבן שקט ל״ת עם שקט׳

יפר׳ הן ובקלקוסתה הוי אלא מפיק מכלל יפר׳ אף שנשתל על שבועה אחת שלא שם נלוסו
שקשל שיבול שקה שנולם אם יברשוה שמא שיכן היקלקלן ומה שובילו בשקשה
ואינו רשוי לבירוף כיון שבשבילו אותו שלנוקה ועל אותו שמא שבועה ממשמי׳
עליו לבוא נזירתה ונשבע אלא לקיים נזירתה ושלכ נזרו עליו שם בריך לקיים
שם לשון כך רשיתי שבשבע לשבור נזירת ניבור בשבע לשוע הוא ואלו שתרו בו
שיב שלקוח לשוריקא ובלל בשים לשירים ובשלב בילו שם נשטר שקשבת
שקשל שעם שקשמש שבועתו לנזירתה שבשי כשב לבטל שמבוא שוא לשבור שמוקי
שמבוא ושלבר זה שבשע ושומל שבר מיבו ושרי הוא בכלל שרוך שבר לא יקיש
ושין לך כל שבוא שבשוהם אלא בכרתו עליו ש״ם כריתות ובשבועת שרשמוני קשמש
לשבשתו שילכך לוקה ושקלמוד מוכח כן שתני בשבע לבטל שמבוא שטור וטועם
בלבר שבי שבינו זו היא שבועת שוא שמייבין על זלוכה שלקות וטוע אף במקשל
הוא לכתיב כי לא יבקה וגו׳ שבש שוא אלא יבקה אבל כ״ל של מטש שלקין אותו
ומבקין אותו ואם לא שתרו ולא ניתן למלקות כ״ל שרי הוא בכלל לא יבקה ושאני
להלקות על שבויב לישבע לשוא מבאתי שתרם ולא בללתי בם עבמי נא ולמד
מיהושפן בן שתול כי לא ידע יהושפן בשבע שבוי ואף רבש שתול לשרוב יהושפן על
שבשועה ועל שקשם בלא שבוע: בשנים אומרים כל פירות שבעולם עלי פרט לשלל
שנדר בקונם כל פירות שבעולם עלי אם לבר בבלר שבבר בגון לשמר יאמרו כל
פירו׳ שבעולם אם לא שתיתי בשם שקשם בקונם ביה שבר אין זה בלר כלל כיון שלא הוצי׳
מון שמין ל פירות לבר ש״ם אלא לעמוד עליו הוא אבל אם אמר כל פירות שבעולם
עלי ושלא בלפבא שמופקין אם יחול שבלר בם שבשם ל״ת לשלם שמר לשתו
יין עד זמן פלו ועבר של כלרו ובא ליהנות עליו אין נזקקין לו לשתיר כלרו על
שיבשו שיסור בימים שבשב שיתר מיבו אם אינו יכול לעמוד עליו שוטב שיתירו לו
חבמים ולא יבא לעבור ליסור לשוריקא בשפשם ל״ת לשין לשתיר כלר של מבשן
בקונם ראוי מירושלמי בשוח לשבוא לבני שבשם לשתיר כלר של בשוח שמר ליה
היכי בלרת שמר ליה בלרתי ללא שרוחבת שמר ליה מי שבשיבן בין של בקונם
קשמיא שמר ברוך שבשר ב רבי שבמי שמרו נריך לפרט שבל ולא בשם לשתי
לו ירושלמי שבועה שלא אוכל שבא שמור לאוכל שבא בלילי שבשם פירו׳ שוחל ואשר
עליו שבא בכל פא לשמנו לשוילא שבועה על שבא של רשות שלה שמי שבא לשמנו
בלשמרת נבי כוזר שיין ושכר יוזר לאסור יין שבוא כיין ברשות שבא לשתי בשר
שבקונם שיסר ל״ת בנדר בשת ברתו לשתעות בל ב״ם ולא כוכר בשת בלרו
שון שיט שיבא בשן של שמשת ט״ת ואם ניעשה שמשת בנדר לא שתעשה בשבועה ושתיר
לקיים שבישם יבא השבה וילשה שלמו ושתיר פרק קמא דשבועות בשופו ושיל
שקבל עליו שבועת ב״ם אם בלרו קודם לנ וילשה כו׳ אין בשבעין לשבור על
שמוש שילכך ילך אבל ל״ל של מקומו וילשה בשניהם על שבשבע לשבור שמוש
ושם יקירו לן בל ב״ם שיבא בשן ין ט״ו ניעשה שמשת ט״ת ואם שיבו שוש בן עומל

בלומר עד כאן לשונו ואתה רואה אין כראוי לו שם שמיים שבועת לבדיים
למשפט רשעים היו פסבדרים תלוים על דבר מבוי כלבר הרבות מ"כ בשבועת
פילכך לם נכתב לשבור את המבוי אין צריך שהרי תכם ולומו לך שבועתו
לוקה משום שבועת שוא ואם בלשון כלר כלר צריך שהרי תכם ולומו לוקה כך
מלמדני בספר רשעים במסכת שבועות שבכל המקומות שהרים מצאתי מ"ר שבועת
שוא לשלוקות את רבי ישמעאל שבכל מלא יחזור פילכך לשמו למקר שהוא בשבועת
שוא לשלקותו לשקר שנשבע לו כלרו ירושלמי מזוקים שמר הדין למשבועת על
והדין לשומן תרין לוקה משום שבועת שוא והקשה רבי שבתי למקני לוקה בשבועת
שק ד על דבר שלמה אמת שבל בשבועת על דבר שמת אין בראשון ש"ם ואי אימא קשיא
גזומא לשמוזק לבריא אין זה שבועת שוא שבל על בשבועת תרין לשומן תרין שאמר
שק ה מה שאין בריך שרי זו שבועת שוא מעשה שה לשבועה על לשקר שתקשה בפו ליל
אשירו על דבר ש שלא יעשה לעולם והקשה נקש שור ממנו עשה לי קיו שלא
תעשני לעולם ופירש בפיו לשמים לוקים שבשבל לומנת אשירו ואמר לשרי לבי
שלי שוקה שני בפי שלא שפטר שוקה לעולם בל ימי חיי ואתה תזור בו שמור
ושלא לו שיפטור לוקה ורואה לתת לו משלו והשיב רי נרלה לי בתקיעת בף פיס
לומר ל"ת שיש בבריית ברית ופיס נרלה לשם שיר שם יוקר מבבלר ומשבועת
שק ו ופיס דורש מן השמוק ובזה שלא לשפר בריתי והשם מתן ידו וכל שעשה שה לא
יעזוב ביאוזק שלא בתיב בשם אלא מבינו בתלמוד שתקש בדקיון בף בני לשבוכל
בשר בי שם שבועה שמבינו שבשם לו בבדיים פ"ב שיעזר ושם בתיב יל שלמדת
שם זו היא שבועה דומית שימת יד תחת ירך לשרשם שבועה בתקיעת שבות
שק ז מילה שמקום שבקוטי ש"ת לדיין וכן בלקיש לשפר שבתיעת ידו היא בתקיעת יל
לישבע ש"ת ואם תניא לוקה בתיבת יד בתקיעת בף דיין ולשבי בתיב תרתי
בקיש אלא ובריית ולא בתיב אלא ושבועה שי קלקה ושבועה שה אלא ובני לשניית
שבועה ותקיעת בף אבל שקום לא מבינו שם בשרים שתיבת בתיבת יד בריית
אלא על בשרי שבועה ולא משמע נמי בבדיים שמשבים בשקיש על הבריית אלא על
השבועה ואין לא נשבע לו לבטוכל בשר בשבון ולשעתו על שבשם על שהיה מסור
בידיו משמע שיכול לשקיר בשבון ולבתחילה ושעבד לא הורה לשקל בשלא לבלו
שק ח שא בבריית לשמשבים בשבני רש"י כי אפי אלא שום שמו אפי לא היתה בני לשמשבת
בימי שבבידים ואף לא בימי חכמי שקלמו שלמו נשמשבת בבריית בין שבתיבו שבועת
לבריית ורבינו לשעות במקום בריית יותר מעובדת בין שבתיבו ושוב יש לומר כי
שם אלא הזכיר שום שבריית בבדיים לפי אלא סוגת בשלשה לפרש על בל דבר
ודבר שבשבע שלש שלא לפרש אלא היה לשקיר השבועה אלא נשניו ונם שם לא
היה שם בבריית וב"ש שתקש בתי בפיך לשמים אי לשם שבי שתכוונת תוב לשקיר
על פי חבם ובין בך ובין בך שם יש מבשל בי ושפשל מרובה בדבר ויבא בבך
לשבור מוקר לשבול שפר תמוהות שקוטות מבשר בגילות בי שבת אלא שבועת מבריעת
אלא שמירת משבועה ולא נשנו שם הדורות לשחמי שם יותר מבשבועה שה לשקל
עליהם שלאריבו לשקל שליהם שבועה שה שקיעת בף בי שם ירושלים שומם שבועה
דומית שתבת שמבה נודרת לישומים ונזירות בשברים שתקבו במקו שבוע ושלך
היה בתין שבועה שתקיעת בף לשמים רשום לשתירם על פי חבם לאחר יוקר
משלא בראם לפי שיעורין שתקירבו לו שם שם תרבה שלבך מוד לבקש
שמר לשעשת לו קיום שתקירבו לו שם שום שבטחתו בשעתך שה היה שוקש
לך בף לישבע לקבל עליו ניחו לבין שבמו בתוקש הוא בפיו לשמים שם בן היתה
גם אלא בתין שבועה שתקיעת בף לשמים רשום להתירם על פי חבם לאחר יוקר
משלא בראם לפי שיעורין שתקירבו לו

ק"מ כגדר מכל מכ"מ ואין לפקפק כאמור ז"ק נסדי קומר כשבועה מכנדרים
משמרו ליסול עליהם כי היכי דלא משכח בשבועה מילתא כמי היכא קומר בכנדרי
משכח כגון שנתן מעות לחבירו ואמר לו בשבועה שלא תלבה לי ואמר כן ק"מ ק"מ
למה שכתב כי שכשבוע כשם אין לו התרה ה"מ כשם שמיעדר וכיוצא שאין מתקיים
מכל מקום ואפילו כן אין לו בשבועה לעבור על מכל בשבועת לבר מלשון הקדש מיתר
ומשכח שהיה בלשון כיוצא בו ר"ל ואפילו כשבועה כשם היולו ואפילו לבר מעשה ק"מ
ושקרתי לבעל לא שייך שום קומר בשבועה כלפניהם ואין לחבים שיהא
משביעו לשמרין פרק שלשה ביוחסין אין מדירין לא משום לשיפר לא בעל שלא
לבטלם לפולו כשם שו כ"ש שכרות יש לפתיר שלו אין התרה יפתיע ואפילו כשם שו
כ"ש שכרות שם שלו לאו כשלו שכרות שהרי פי' לבעל בשם שו כ"ש שכרות יש לא התרה ומי
עכ"ל שאר שבועות בשלמא שלמרא פ"ר שיתיר בנדרים לבטלן היו יכולין
לפתיר אבל בשבועת השם שאי אפשר לשומרא בשלמא הוא שתקבלו הגאונים ואפילו
בשבועת ביטוי ובשבועת בטוי ואין לי לפרש ושלום מ"ל בתוב בספר
שמות מי שבועת בטוי ובשבועת בטוי ובשבועת שתו לפתיר לחתת לו שבועה
בשלא היה בדעתו בשבועה ובשבועת בטוי ואין לי לפרש ושלום מ"ל בתוב בספר
תורה ומפרים בלשון

שבועת

העדות נוהגת ברחוקים ולא בקרובי׳ כתב ראב״ן ש
טועים ואומרי׳ כשגוזרים חרם סתם על כל בר ישראל
להעיד שהחרם אינו חל על מי שאינו ראוי להעיד
כדתנן הכא ברחוקים ולא בקרובים ולא היא דלא פטר להו הכא אלא מקרבן
שבעות העדות כדכתיב והוא עד ומשמע ראוי להעיד אבל שבועה חיילא עליהו
ואם הזיד לוקה כדאמר גבי נשבע לבטל המצוה דאע״ג דפטור מקרבן על שגגתו
חייב מלקות על זדונו ועוד לדבריהם פטורים כל העולם להעיד על גזירת החרם
ואפילו ראויין להעיד כשהשביעין כדתנן במתני׳ עמד בב״ה ואמר משביעני עליהן
פטורין והכ׳ כל החרמו שלנו כך הם ועוד דתנן שלח ביד עבדו כו׳ פטו׳ עד שישמעו
מפי התובע ולא מפי שלוחו ואנן שליח צבור משבע להו לכתחלה ואה״ חיילא שבוע׳
עליהו אלא ודאי כל פטורי דמתני׳ לענין קרבן אבל שבועה חיילא ואם לא יגיד
עובר על לא תשבעו בשמי לשקר ונקרא זו עבריין דלב בית דין מתנה כך כדי
לחקור האמת ולהתרחק מעונש שבועת שקר ונהי דממון לא מפקינן בפסולין אלא
בכשרי׳ מכל מקום הם מחמיצין את הדין וכך מצאתי משם ר״יב״א הלוי: למישרי לי׳
תגרי ואם באו ב׳ דינין לפניך ואחד מהם תח הוי פוסק איהו תחלה ופטור אותו
מלפניך וצ״ל כגון שבאו שניהם בבת אח׳ דאם בא דין א׳ תחלה חייב להקדימו
כדאמר פ״ק דסנהדרין אב״ע שכבוד תורה עדיף כדאמר׳ ברוש פ׳ דכתובות מי׳
קשה מכקטן כגדול תשמעון: מחלוקת בבעלי דינין פסק ר״מ והוכי׳ מירוש דפ׳ ד׳
מיתות דישיבת הדיינין אינה מעכבת וכתבתיו ר״פ ב׳ דזבחי׳ וכן פסק ר״יבא דה״ה
עדים שהעידו מיושב עדותן עדות דמחד קרא נפקא העדי׳ בעמידה והדיניים
בישיבה והכ׳ עמידת הבעלי דינין אינה מעכבת דכל הני ליתנהו אלא למצו׳ בעלמא
וכתב רבי׳ אליעזר בר׳ שמשון דעמידה דוק׳ מומחין הוא דכתיב ועמדו שני האנשים
אשר להם הריב לפני ה׳ וגו׳ והאדיב ליכא מומחין ומשו׳ הכי נהגו בישיב׳ בין בעדי׳
בין בבעלי דינין אפילו בגמר דין אי׳ כמי לשודא דדייני יש דין שאינו תלוי בדאיית
עדים ולא בשבועה אלא כמו שלב הדיין לזכות ולחייב כגון ההיא דכתובות ההוא
דאמר נכסי לטובי׳ ואתו שני טוביי׳ ואמרי׳ התם שודא דדייני לפי מה שיראה לדיין
שראוי לתת המתנ׳ אי׳ כמי לשני שטרות של מכר שכתבו ביום א׳ ואין ידוע למי מכר
תחלה ואמר התם שודא דדייני אף כאן בכך שלח ליה אם הדין תלוי בשודא דדייני
זה ראוי לזכותו שחכם ובדיק הוא ושודא לשון השלכה: אחד לבוש איבטלא כו׳ כשאל
לר״מ אם שמעון הנתבע אומר אני חפץ שישבו אוהבי וקרובי אבלי כשאני טוען
עמכם כדי שלא יסתתמו טענותי כי אתם הרבים או דילמא מצו השותפין לומ׳ לא
נגלה טענותינו בפני קרוביך דילמא מרמזי לך רומזי בקרוצותיהו לטעון והשיב
דאף השותפין אין לישב שמה אלא אותו שטוען דוקא דודאי טענתיה דראובן
טענה שמסתתמי טענותיו כי שנים או שלשה יודעים להערים ולמבוא טענות
יותר מן הא׳ ואיכא למיחש דילמא מירמזי ליה רמוזי ומסתתמי טענתי׳ כדפרישי׳
דדמי עלי׳ כי אריא ארבא וכי מותר לו לאד׳ להרבין אריה בבית דין כדי שיראהו
הנתבע וידאג מפניו ויסתתמו טענותיו ולא גרע מא׳ לבוש איבטלא וא׳ לבוש
ממרטוט שאומר לו לבוש כמותו או הלבישהו כמות׳ וכן שליפו פזמייכו ואתו לדינא
וחכמי התלמוד לא יכלו לכתוב כל הדברים הגורמי׳ לסתום הטענו׳ של בעלי דינין
אלא כתבו קצת ותן לחכם ויחכם עוד ועוד שאומר בהדיא שמסתתמין טענותיו
בכך הילכך השותפין יבררו להם א׳ מהם לטעון בשביל כולם או יטעון כל אחד
לעצמו זה אחר זה וגם שמעון לא יקח אוהביו אבלו מהאי טעמא דפרישי׳ ואי׳
להקשות מפ׳ שבוע׳ הערו׳ דק׳ וכי שני׳ באי׳ לדי׳ ג׳ אי׳ באי׳ לדיין כו׳ דלא קש׳ כלל וקל
להבין ושלו׳ מב״ב ואשר לא טו׳ עש׳ בעמיו זה בא בהרשא והיינו דוק׳ כשעושה בשביל
שהוא אם ובעל טענו׳ אבל כשטורח להביא מעותיו לחבירו שאין חבירו יכול לטרוח
מצוה קא עביד כל דיני הרשאה כתבתי פרק מרובה: השביע עליהן ה׳ פעמים
או כשאלתי על מעשה שאירע הקהל נתנו חרם בב״ה על כל מי שיודע עדו׳ שיעיד
קודם שיצאו מחצר בית הכנס׳ ויצאו ולא העידו ולאחר זמן באו עדים שהיו בב״ה
ואמרו לא שמנו לבנו אז להעיד ועתה זכרנו ובאנו להעיד והשיב נרא׳ לי דמקבלין
עדותן דהא א׳ בפ׳ ב׳ דכתובו׳ רב אסי הוה ידע ליה סהדות׳ לרב כהנא א״ל לאו הכי
והכי הוא א״ל לא ידענא לסוף אידכר ליה רב אסי אזל אסהד לי׳ כו׳ ולא דמי להא
דתנן השביע עליו ה״ פ בב״ד וכפר אינו חייב אלא אחת ואר׳ שמעון מה טעם הואיל
ואינו יכול לחזו ולהודו׳ ד״ל דשאני הת׳ דכפרן לגמרי וכיו׳ שהגיד שוב אינו חוזר
ומגיד ספ׳ החכמ׳:

סליק פירקא

שבועת

כ״ל דיינא דאשבע בה׳ אלהי ישראל ולא התפיש
חפץ נעשה כטועה בדבר משנה וחוזר כדאמרי׳
בסנהדרי׳ דטוע׳ בדברי ואפי׳ בדברי האמוראי׳
חוזר ולא אמרינן מה שעשה עשוי וישלם מביתו: שבועה בס״ת פר׳ שי ובדורותינו
בטלו הראשונים שבועה דאוריתא לפי שעונשה גדול והקנו ארור לגזור בו בעשר׳
וארור בו שבועה כשאל לרבי׳ אחיר על עסק ראובן ושמעון שעשו עיסקא זה עם
זה ואמ׳ לי׳ ראובן לשמעון תן לי אמונת שמים שלך שתחלו׳ עמי כל הממון שתרויח
מזה לימים באו לחלוק הריוח ואמר ראובן השבע שלא הרוחת יותר ושמעון משיב
כבר נתתי לך אמונתי שהוא כמו שבועה ולא אשב׳ עוד והשיב נרא׳ לי דברי׳ לישבע
עוד שבועת השותפין והאפטרופוסין הנשבעין שלא בטענה ואף על גב דהאמונ׳
הרי זו שבועה מכל מקום בעינ׳ שבועה בנקיטת חפץ כדאית׳ פרק שבועת הדיינ׳
האי דיינא דאשבע בה׳ אלהי ישראל ולא התפישו חפץ נעשה כטועה בד׳ משנה
וחוזר דהא לא נקיט חפץ בידיה ואף על גב דאמר פר׳ זה בורר היה חייב לשבירו
שבועה ואמ׳ ליה דור לי בחיי ראשך והפטר מן השבועה שאתה חייב לי הת׳ בשעה
שנדר היה חייב לו שבועה אבל הכא בשעה שתקע לו כפו עדיין לא היה חייב לו
שבועה וגם לא אמר ליה תן לי אמונתך והפטר מן השבועה שאתה חייב לי לאחר
זמן אלא משל לבייד השולה דגים מן הים משכח זוטרי שקיל משכח רברבי שקיל
דהשטר בו שנתן לו אמונתו ועת׳ חפץ שישבע לו כמו כן ונר׳ לי שישבע לו בנקיטת
חפץ כמנהג עתה שהחזן נוטל ס״ת כו׳ דקיימא לן אפילו בשבועה דרבנן צריך
נקיטת חפץ כדמשמע פרק השולח ופרק שבועת הדיינין ודלא כפירוש ר״ש דפר׳
הכותב וגם הוא חזר בו פ׳ השולח ואין לומר כיון דשבוע׳ השותפין והאפטרופוסין
משום דמורו התירא וכאן תקע כפו לא מורה היתר הא ליתא דאין לך אלא מה
שאחז״ל ולא האמינוהו אלא בשבועה ובנקיטת חפץ כדי׳ השבועה אפי׳ אם נשבע
בלא נקיטת חפץ לא מהימן ליה ושלום מאיר בר״ב: אלא על דעתינו ועל דעת
בית דין משום קניא דרבא כתב רב האיי גאון דאם יאמר התובע לתקוע בשופר
ולהביא מיטה של מתים בפני הנתבע כדי לאיים עליו שומעי׳ לו על כל השבועות
יש להחרים סתם על כל הטוען שקר כדי להשביע חנם ויענה המשביע אמן:
חדא כרב דאמר כפירת ממון שתי כסף בעינן והודה בפרוטה וכפר בכלים חייב
אפי׳ כל דהו כדאמרינן לפי יצאו כלי למה שהם וחדא כשמו׳ דאמר דלא בעינן
ממון כפירה פסק ר״ח והאלפסי כשמו׳ דאמר טענו חטים ושעורים והודה באחד
מהם חייב דהא רב נחמן קאי כותיה והלכתא כותיה בדיני ועוד רב פפא דהוא
אמורא בתרא קאי כוותיה ג״מ חייב שבועה דלא בעינן הודאה ממון הטענה
ופטור אף מדמי השעורי׳ כדמשמע ס״פ המניח: הכא הוא דאיכא דררא דממונא
שהרי מודה הוא שהיה חייב לו והלכתא כמאן דמתני ארישא וכן פסק האלפסי
אבל ר״ת כלישנא בתר׳ דמאחר דלא איתמר הלכתא לא כמר ולא כמר הלך אחר
המיקל והמוציא מחבירו ע״ה ואין לנו לחייבו שבועה ואע״ג דאמר פר׳ קמ׳ דב״מ
השת׳ כמי ניחייב שבוע׳ מדרבנן דתנן מנה לי בידך ואמר׳ אין לך בידי כלום ואמר
רב נחמן משביעין אותו שבועת הימת ולא מייתי סיפא דמתני׳ איכ׳ למימר דלא
חש להביא כל המשנה ונראה לפר״ת לפר׳ דהכיא דב״מ דאמר להד״מ פי׳ השזרתי
לכם ורב האיי גאון פי׳ דלא משביעי׳ ליה אלא משמתי׳ ליה על תנאי שיהא בשמתא
אם הוא חייב ואינו משלם ונשאל לרבי׳ מאיר על שני זקוקים שתובע שמעו׳ מאשת
ראוב׳ שנתנם לו להרויח בהם ולתת מהם כך וכך בשנה להזכיר נשמ׳ זוגתו ותובעו
עתה שיחזיר לו וראובן משיב שנתנ׳ לו לחלקו גם קרן גם פר׳ כאשר יכשר בעיניו
ואינו רוצה להחזיר והשיב נראה לי אם שמעון אומר שנדר לצדק׳ אך אינו רוצה
שיהיו עוד תחת ראובן והוא בעצמו רוצה לחלקם אז אין צריך ראובן להחזירם
לו ולא ישבע על ככה שהוא כדבריו דלכאורה נראה דהלכה טובת הנאה אינה
ממון בעולא וכרב אסי דפר׳ שני דקידושין ולא כרב הונא דהת׳ דאי׳ דבריו של אח׳
במקום שנים וכיון דאינה ממון מצי למימר לאו בעל דברים דידי את וכיון דאין
לשמעון בו אלא טובת הנאה אינו ממון ואין לישבע עליהן ראובן אף על גב דרבא
בתרא הוא דמוקי מתני׳ בפ׳ שני דנדרי׳ דטוב׳ הנאה ממון היינו דלא בעי לאוקומי
כחד תנא משום דקשיא ליה רישא לסיפא ומי׳ רבא איהו גופיה סבי׳ טובת הנאה
אינה ממון וכן משמע בב״מ בפרק קמא בשמעתין דרבן גמליאל ורבנן שהיו באים
בספינה כו׳ מיהו יש לדחות דשמואל אליבא דעולא קאמר מי׳ לכאורה נראה בנדון
זה דאפי׳ לר״ח טובת הנאה ממון מ״מ לא נתקנה שבועת הימת עליה ואפי׳ ללישנא
דפ״ק שבועת הדיינין דניתקנ׳ שבוע׳ הימת אפי׳ היכא דליכא דררא דממונא גבי
תובע אבל הכא שאין לו תביעה אלא טובת הנאה היה נראה לי שאין להשביעו אלא
בראיה ברורה וכל שכן אי סביר לן דטובת הנאה אינה ממון דאין להשביע ושלו׳
מבר״ב: כתבי׳ טענו כלים וקרקעו כו׳ כתב בספר המצות הגדול וז״ל פסק רב
האיי

שקמא

שקמב

שקמג

שקמד

שקמה

שקמו

שקמז

שקמח

שקמט

שקנ

שקנא

שקנב

שקנג

שקנד

שקנה

שקנו

שקנז

שקנח

שקנט

שקס

שקסא

שקסב

שקסג

שקסד

שקסה

שקסו

שקסז

שקסח

שקסט

שקע

שקעא

שקעב

שקעג

שקעד

שקעה

שקעו

שקעז

שקעח

שקעט

שקפ

שקפא

שקפב

שקפג

שקפד

שקפה

שקפו

שקפז

שקפח

שקפט

שקצ

שקצא

שקצב

שקצג

שקצד

שקצה

שקצו

שקצז

שקצח

שקצט

שקצי

שקצי א

שקצי ב

שקצי ג

שקצי ד

שקצי ה

שקצי ו

שקצי ז

שקצי ח

שקצי ט

שקצי י

שקצי יא

שקצי יב

שקצי יג

שקצי יד

שקצי טו

שקצי טז

שקצי יז

שקצי יח

שקצי יט

שקצי כ

שקצי כא

שקצי כב

שקצי כג

שקצי כד

שקצי כה

שקצי כו

שקצי כז

שקצי כח

שקצי כט

שקצי ל

שקצי לא

שקצי לב

שקצי לג

שקצי לד

שקצי לה

שקצי לו

שקצי לז

שקצי לח

שקצי לט

שקצי מ

שקצי מא

שקצי מב

שקצי מג

שקצי מד

שקצי מה

שקצי מו

שקצי מז

שקצי מח

שקצי מט

שקצי נ

שקצי נא

שקצי נב

שקצי נג

שקצי נד

שקצי נה

שקצי נו

שקצי נז

שקצי נח

שקצי נט

שקצי ס

שקצי סא

שקצי סב

שקצי סג

שקצי סד

שקצי סה

שקצי סו

שקצי סז

שקצי סח

שקצי סט

שקצי ע

שקצי עא

שקצי עב

שקצי עג

שקצי עד

שקצי עה

שקצי עו

שקצי עז

שקצי עח

שקצי עט

שקצי פ

שקצי פא

שקצי פב

שקצי פג

שקצי פד

שקצי פה

שקצי פו

שקצי פז

שקצי פח

שקצי פט

שקצי צ

שקצי צא

שקצי צב

שקצי צג

שקצי צד

שקצי צה

שקצי צו

שקצי צז

שקצי צח

שקצי צט

שקצי ק

שקצי קא

שקצי קב

שקצי קג

שקצי קד

שקצי קה

שקצי קו

שקצי קז

שקצי קח

שקצי קט

שקצי קי

שקצי קיא

שקצי קיב

שקצי קיג

שקצי קיד

שקצי קיה

שקצי קיו

שקצי קיז

שקצי קיח

שקצי קיט

שקצי קכ

שקצי קכא

שקצי קכב

שקצי קכג

שקצי קכד

שקצי קכה

שקצי קכו

שקצי קכז

שקצי קכח

שקצי קכט

שקצי קל

שקצי קלא

שקצי קלב

שקצי קלג

שקצי קלד

שקצי קלה

שקצי קלו

שקצי קלז

שקצי קלח

שקצי קלט

שקצי קמ

שקצי קמא

שקצי קמב

שקצי קמג

שקצי קמד

שקצי קמה

שקצי קמו

שקצי קמז

שקצי קמח

שקצי קמט

שקצי קנ

שקצי קנא

שקצי קנב

שקצי קנג

שקצי קנד

שקצי קנה

שקצי קנו

שקצי קנז

שקצי קנח

שקצי קנט

שקצי קס

שקצי קסא

שקצי קסב

שקצי קסג

שקצי קסד

שקצי קסה

שקצי קסו

שקצי קסז

שקצי קסח

שקצי קסט

שקצי קע

שקצי קעא

שקצי קעב

שקצי קעג

שקצי קעד

שקצי קעה

שקצי קעו

שקצי קעז

שקצי קעח

שקצי קעט

שקצי קפ

שקצי קפא

שקצי קפב

שקצי קפג

שקצי קפד

שקצי קפה

שקצי קפו

שקצי קפז

שקצי קפח

שקצי קפט

שקצי קצ

שקצי קצא

שקצי קצב

שקצי קצג

שקצי קצד

שקצי קצה

שקצי קצו

שקצי קצז

שקצי קצח

שקצי קצט

שקצי קצי

שקצי קצי א

שקצי קצי ב

שקצי קצי ג

שקצי קצי ד

שקצי קצי ה

שקצי קצי ו

שקצי קצי ז

שקצי קצי ח

שקצי קצי ט

שקצי קצי י

שקצי קצי יא

שקצי קצי יב

שקצי קצי יג

שקצי קצי יד

שקצי קצי טו

שקצי קצי טז

שקצי קצי יז

שקצי קצי יח

שקצי קצי יט

שקצי קצי כ

שקצי קצי כא

שקצי קצי כב

שקצי קצי כג

שקצי קצי כד

שקצי קצי כה

שקצי קצי כו

שקצי קצי כז

שקצי קצי כח

שקצי קצי כט

שקצי קצי ל

שקצי קצי לא

שקצי קצי לב

שקצי קצי לג

שקצי קצי לד

שקצי קצי לה

שקצי קצי לו

שקצי קצי לז

שקצי קצי לח

שקצי קצי לט

שקצי קצי מ

שקצי קצי מא

שקצי קצי מב

שקצי קצי מג

שקצי קצי מד

שקצי קצי מה

שקצי קצי מו

שקצי קצי מז

שקצי קצי מח

שקצי קצי מט

שקצי קצי נ

שקצי קצי נא

שקצי קצי נב

שקצי קצי נג

שקצי קצי נד

שקצי קצי נה

שקצי קצי נו

שקצי קצי נז

שקצי קצי נח

שקצי קצי נט

שקצי קצי ס

שקצי קצי סא

שקצי קצי סב

שקצי קצי סג

שקצי קצי סד

שקצי קצי סה

שקצי קצי סו

שקצי קצי סז

שקצי קצי סח

שקצי קצי סט

שקצי קצי ע

שקצי קצי עא

שקצי קצי עב

שקצי קצי עג

שקצי קצי עד

שקצי קצי עה

שקצי קצי עו

שקצי קצי עז

שקצי קצי עח

שקצי קצי עט

שקצי קצי פ

שקצי קצי פא

שקצי קצי פב

שקצי קצי פג

שקצי קצי פד

שקצי קצי פה

שקצי קצי פו

שקצי קצי פז

שקצי קצי פח

שקצי קצי פט

שקצי קצי צ

שקצי קצי צא

שקצי קצי צב

שקצי קצי צג

שקצי קצי צד

שקצי קצי צה

שקצי קצי צו

שקצי קצי צז

שקצי קצי צח

שקצי קצי צט

שקצי קצי ק

שקצי קצי קא

שקצי קצי קב

שקצי קצי קג

שקצי קצי קד

שקצי קצי קה

שקצי קצי קו

שקצי קצי קז

שקצי קצי קח

שקצי קצי קט

שקצי קצי קי

שקצי קצי קיא

שקצי קצי קיב

שקצי קצי קיג

שקצי קצי קיד

שקצי קצי קיה

שקצי קצי קיו

שקצי קצי קיז

שקצי קצי קיח

שקצי קצי קיט

שקצי קצי קכ

שקצי קצי קכא

שקצי קצי קכב

שקצי קצי קכג

שקצי קצי קכד

שקצי קצי קכה

שקצי קצי קכו

שקצי קצי קכז

שקצי קצי קכח

שקצי קצי קכט

שקצי קצי קל

שקצי קצי קלא

שקצי קצי קלב

שקצי קצי קלג

שקצי קצי קלד

שקצי קצי קלה

שקצי קצי קלו

שקצי קצי קלז

שקצי קצי קלח

שקצי קצי קלט

שקצי קצי קמ

שקצי קצי קמא

שקצי קצי קמב

שקצי קצי קמג

שקצי קצי קמד

שקצי קצי קמה

שקצי קצי קמו

שקצי קצי קמז

שקצי קצי קמח

שקצי קצי קמט

שקצי קצי קנ

שקצי קצי קנא

שקצי קצי קנב

שקצי קצי קנג

שקצי קצי קנד

שקצי קצי קנה

שקצי קצי קנו

שקצי קצי קנז

שקצי קצי קנח

שקצי קצי קנט

שקצי קצי קס

שקצי קצי קסא

שקצי קצי קסב

שקצי קצי קסג

שקצי קצי קסד

שקצי קצי קסה

שקצי קצי קסו

שקצי קצי קסז

שקצי קצי קסח

שקצי קצי קסט

שקצי קצי קע

שקצי קצי קעא

שקצי קצי קעב

שקצי קצי קעג

שקצי קצי קעד

שקצי קצי קעה

שקצי קצי קעו

שקצי קצי קעז

שקצי קצי קעח

שקצי קצי קעט

שקצי קצי קפ

שקצי קצי קפא

שקצי קצי קפב

שקצי קצי קפג

שקצי קצי קפד

שקצי קצי קפה

שקצי קצי קפו

שקצי קצי קפז

שקצי קצי קפח

שקצי קצי קפט

שקצי קצי קצ

שקצי קצי קצא

שקצי קצי קצב

שקצי קצי קצג

שקצי קצי קצד

שקצי קצי קצה

שקצי קצי קצו

שקצי קצי קצז

שקצי קצי קצח

שקצי קצי קצט

שקצי קצי קצי

שקצי קצי קצי א

שקצי קצי קצי ב

שקצי קצי קצי ג

שקצי קצי קצי ד

שקצי קצי קצי ה

שקצי קצי קצי ו

שקצי קצי קצי ז

שקצי קצי קצי ח

שקצי קצי קצי ט

שקצי קצי קצי י

שקצי קצי קצי יא

שקצי קצי קצי יב

שקצי קצי קצי יג

שקצי קצי קצי יד

שקצי קצי קצי טו

שקצי קצי קצי טז

שקצי קצי קצי יז

שקצי קצי קצי יח

שקצי קצי קצי יט

שקצי קצי קצי כ

שקצי קצי קצי כא

שקצי קצי קצי כב

שקצי קצי קצי כג

שקצי קצי קצי כד

שקצי קצי קצי כה

שקצי קצי קצי כו

שקצי קצי קצי כז

שקצי קצי קצי כח

שקצי קצי קצי כט

שקצי קצי קצי ל

שקצי קצי קצי לא

שקצי קצי קצי לב

שקצי קצי קצי לג

שקצי קצי קצי לד

שקצי קצי קצי לה

שקצי קצי קצי לו

שקצי קצי קצי לז

שקצי קצי קצי לח

שקצי קצי קצי לט

שקצי קצי קצי מ

שקצי קצי קצי מא

שקצי קצי קצי מב

שקצי קצי קצי מג

שקצי קצי קצי מד

שקצי קצי קצי מה

שקצי קצי קצי מו

שקצי קצי קצי מז

שקצי קצי קצי מח

שקצי קצי קצי מט

שקצי קצי קצי נ

שקצי קצי קצי נא

שקצי קצי קצי נב

שקצי קצי קצי נג

שקצי קצי קצי נד

שקצי קצי קצי נה

שקצי קצי קצי נו

שקצי קצי קצי נז

שקצי קצי קצי נח

שקצי קצי קצי נט

שקצי קצי קצי ס

שקצי קצי קצי סא

שקצי קצי קצי סב

שקצי קצי קצי סג

שקצי קצי קצי סד

שקצי קצי קצי סה

שקצי קצי קצי סו

שקצי קצי קצי סז

שקצי קצי קצי סח

שקצי קצי קצי סט

שקצי קצי קצי ע

שקצי קצי קצי עא

שקצי קצי קצי עב

שקצי קצי קצי עג

שקצי קצי קצי עד

שקצי קצי קצי עה

שקצי קצי קצי עו

שקצי קצי קצי עז

שקצי קצי קצי עח

שקצי קצי קצי עט

שקצי קצי קצי פ

שקצי קצי קצי פא

שקצי קצי קצי פב

שקצי קצי קצי פג

שקצי קצי קצי פד

שקצי קצי קצי פה

שקצי קצי קצי פו

שקצי קצי קצי פז

שקצי קצי קצי פח

שקצי קצי קצי פט

שקצי קצי קצי צ

שקצי קצי קצי צא

שקצי קצי קצי צב

שקצי קצי קצי צג

שקצי קצי קצי צד

שקצי קצי קצי צה

שקצי קצי קצי צו

שקצי קצי קצי צז

שקצי קצי קצי צח

שקצי קצי קצי צט

שקצי קצי קצי ק

שקצי קצי קצי קא

שקצי קצי קצי קב

שקצי קצי קצי קג

שקצי קצי קצי קד

שקצי קצי קצי קה

שקצי קצי קצי קו

שקצי קצי קצי קז

שקצי קצי קצי קח

שקצי קצי קצי קט

שקצי קצי קצי קי

שקצי קצי קצי קיא

שקצי קצי קצי קיב

שקצי קצי קצי קיג

שקצי קצי קצי קיד

שקצי קצי קצי קיה

שקצי קצי קצי קיו

שקצי קצי קצי קיז

שקצי קצי קצי קיח

שקצי קצי קצי קיט

שקצי קצי קצי קכ

שקצי קצי קצי קכא

שקצי קצי קצי קכב

שקצי קצי קצי קכג

שקצי קצי קצי קכד

שקצי קצי קצי קכה

שקצי קצי קצי קכו

שקצי קצי קצי קכז

שקצי קצי קצי קכח

שקצי קצי קצי קכט

שקצי קצי קצי קל

שקצי קצי קצי קלא

שקצי קצי קצי קלב

שקצי קצי קצי קלג

שקצי קצי קצי קלד

שקצי קצי קצי קלה

שקצי קצי קצי קלו

שקצי קצי קצי קלז

שקצי קצי קצי קלח

שקצי קצי קצי קלט

שקצי קצי קצי קמ

שקצי קצי קצי קמא

שקצי קצי קצי קמב

שקצי קצי קצי קמג

שקצי קצי קצי קמד

שקצי קצי קצי קמה

שקצי קצי קצי קמו

שקצי קצי קצי קמז

שקצי קצי קצי קמח

שקצי קצי קצי קמט

שקצי קצי קצי קנ

שקצי קצי קצי קנא

שקצי קצי קצי קנב

שקצי קצי קצי קנג

שקצי קצי קצי קנד

שקצי קצי קצי קנה

שקצי קצי קצי קנו

שקצי קצי קצי קנז

שקצי קצי קצי קנח

שקצי קצי קצי קנט

שקצי קצי קצי קס

שקצי קצי קצי קסא

שקצי קצי קצי קסב

שקצי קצי קצי קסג

שקצי קצי קצי קסד

שקצי קצי קצי קסה

שקצי קצי קצי קסו

שקצי קצי קצי קסז

שקצי קצי קצי קסח

שקצי קצי קצי קסט

שקצי קצי קצי קע

שקצי קצי קצי קעא

שקצי קצי קצי קעב

שקצי קצי קצי קעג

שקצי קצי קצי קעד

שקצי קצי קצי קעה

שקצי קצי קצי קעו

שקצי קצי קצי קעז

שקצי קצי קצי קעח

שקצי קצי קצי קעט

שקצי קצי קצי קפ

שקצי קצי קצי קפא

שקצי קצי קצי קפב

שקצי קצי קצי קפג

שקצי קצי קצי קפד

שקצי קצי קצי קפה

שקצי קצי קצי קפו

שקצי קצי קצי קפז

שקצי קצי קצי קפח

שקצי קצי קצי קפט

שקצי קצי קצי קצ

שקצי קצי קצי קצא

שקצי קצי קצי קצב

שקצי קצי קצי קצג

שקצי קצי קצי קצד

שקצי קצי קצי קצה

שקצי קצי קצי קצו

שקצי קצי קצי קצז

שקצי קצי קצי קצח

שקצי קצי קצי קצ

ועוד שבועת פיסת דרבן אבל לא אמר רבי לי פטור פירוש כגון שאמר אמר לי
אבא שום לו כיוצא מהם ואלא אמר אין לו אלא כ׳ פטור דמסיק אלימא הוי ולכן ממיימו׳ ואלא אבי
כאכלתי נבלי מכה לפניך ביתי ואכלתיה פרה וכגון שלא קבץ ושערים: לישבע
מכבסי קטן מכבסי יתום ואפילו הוכיח שטר עליו ברין שבועה שלא לקבל פוסל זה
מאבני ליפרע מכבסי הקדש המקדש נכסיו ונתן עליו שטר חוב ואמר ליפרע מן
הכבסים ברין שבועה כי לשלוח ובין לויבורית דקבן אין בפרעון מכבסי יתומים
שלא מן הזיבורי שאל רבינו שמשון מה ר׳ ברוך אם יכול הלוקח להשביע המוכר
בשעה שאומר לו הנח לי בביזיון מפי האומנין אך לא כשרין להעיד לי שבשת
גזילתי לילך בשוק שכיניתי מרדך לפריס ואלא אמרליס לשלם וזהו קנס בשעת
שמא ובא להשביעו מפי לפריס והא לאמרין בפרק שני לכתובות ופרק שבועת
הדיינין פשיטא שלא כשבע על טענת עצמו ומסיק בטוענו גדול ואמאי קרי ליה
קטן דאמילי דלקוח קטן הוא לא שייכא בטענת שמא הייק שייך לאחי אלא יודע
לאי שמעיה היק לו אבל אינו יודע שפרעת לו והא דאמר רב אחזן שלא שבועת
משביעין לוקח ואין מביאין שמא ביניהן בתן אם משום דזולאי בא לפקדון בילו ואין
לו עדים שבשאר אבל בשבועה שמא בא לילך לאן כל כמיניה אם לא שיבור מי
סמניה שיעידו בפניהו אם אינה כשרי יכנס להכחישן מידי דהוה אטעד לפי
ואפי׳ אמר לו שלחו שבועה מדאורייתא לכפרים כי אם טעד כשר בראש לפיינו
שבועה מדרבנן אבל להשביע אבירו על שמועתו ואומר שמועתו מפי האפריס אין
הדעת מכחלתו ואפילו ע״י גילגול מספקא לי אם יכול לגלגל טענת שמא בשבת
חייב לו שבועה ומגלגל לשומר שומר חייב לפקח עשקא שמא בשבת שפק כופלי
וכשמיס לתין לפס לפסידת לו לבריס לפריס שלא פעל מגן ומגלגל עליו בטענת ברי
ונם שפק פלוגי ברי לי שלקח חייב לי אבל לא בשמן שמא וכן פסק הסיימוני פ״ק
לטוען ונטען ובראש לבר מרדכי וזכל ריש מפרק שני דכתובות בשומרת בריש לי
ושבועה בשאמרה ברי לי אין לבי נוקפני שאינו היה חייב בירור שהיה בא ושטיב רבי
ברוך שם על גב דתקנו פרק כל הכשרין אלו בטענין שלא בטענה ואפ״ל בנאמרה
שלא בטענת ברוך שלא בשמא הפקפין והאריסים כו׳ אפי׳ לשומרו בא הקרא הוא
ס״ב בכל דבר העמוד לפטרפק בגון שם היה שמעון עומד בשוק ושמא שמעון תיבעו
פרוב ושבועה ונימול מה שבתובה ורשומן חפץ לא במעון לוי יפטר מרשומן שלא
שבועת היסת לכל הני כשבעין דאמרי מיירי במודה מקצת אבל שבועת היסת לא
מיקלקא כי אם היכי דא בשמן שלא ביומי הקבלה ומכל מקום אלו דמתניתין שבועה
פשתפין והאריסין דדכתן ואפילו אם מודה מקצת דהתורה לא פייחה ליסד עליו
כי אם על ידי טענת ברי ולפ על גב דתקנו ואלו בטענין שלא בטענה ואמר
בפרק קמא דקדושין דבא על נב לתקן ואלו ואלו לומדת הבא ומייר הא לא קתני לי דא
תנן אלו הן הלוקחין ואיכ שפי אלו מגלגלי במועד ומשכחת טפי ורמיה לשלחי שם
שמעת מהיכיני לאמר רבא בבא מסמת טענ אלעזר ר׳ היא כו׳ עד מ
מניח מקמת לית כר אלים ואפ״ה אנא שלא לקבל ריש מה לקבל בירך כו׳ אלא לאמר
ברייתא לי אבא לא אמר ברי לי ואלא כן מאי קרית מכני שמיה לבירך תיפוק לי
שלין בשבועין על טענת שמא אלא לוקח שמא שבועין אלא שם לקדק משם
לבל היה לאיב שמא ושביב למיקני ואלא שמא לשבועין כי הכ לשביב לוקמיה למשפטק
במילי דלאו אהוי בשותפין והאריסי ואלא שמעתתין ואתא מברם כגון דאמר לאחר מני
שמייב אלא לו אבל לאי יודע שפרעת לו אלא מקלני אבא שפרעת לו אנא מוקמיה
אמר לא עיין בם שפיר דאם אודעת בשותפין כי לאי יודע שפרעת לו שמייב שבועה
ואכ׳ על ברא דיפא שפוטרו משום מיגוא לבירך זהו בשטעין שמא הייק לאחי
ואלא טענת שמא משום לבירך אם לאו בן מאי דריש מכני שמיה לבירך תיפוק לי
בריש לי אבא לא אמר ברי לי ואלא כן מאי דריש מכני שמיה לבירך תיפוק לי
שלין בשבועין על טענת שמא אלא לוקח שמא שבועין אלא שם לקדק משם
לבל היה לאיב שמא ושביב למיקני ואלא שמא לשבועין כי הכ לשביב לוקמיה למשפטק
במילי דלאו אהוי בשותפין והאריסי ואלא שמעתתין ואתא מברם כגון דאמר לאחר מני
שמייב אלא לו אבל לאי יודע שפרעת לו אלא מקלני אבא שפרעת לו אנא מוקמיה
אמר לא עיין בם שפיר דאם אודעת בשותפין כי לאי יודע שפרעת לו שמייב שבועה
ואכ׳ על ברא דיפא שפוטרו משום מיגוא לבירך זהו בשטעין שמא הייק לאחי
ואלא טענת שמא משום לבירך אם לאו בן מאי דריש מכני שמיה לבירך תיפוק לי
בריש לי אבא לא אמר ברי לי ואלא כן מאי דריש מכני שמיה לבירך תיפוק לי
שלין בשבועין על טענת שמא אלא לוקח שמא שבועין אלא שם לקדק משם
לבל היה לאיב שמא ושביב למיקני ואלא שמא לשבועין כי הכ לשביב לוקמיה למשפטק
במילי דלאו אהוי בשותפין והאריסי ואלא שמעתתין ואתא מברם כגון דאמר לאחר מני
שמייב אלא לו אבל לאי יודע שפרעת לו אלא מקלני אבא שפרעת לו אנא מוקמיה
אמר לא עיין בם שפיר דאם אודעת בשותפין כי לאי יודע שפרעת לו שמייב שבועה
ואכ׳ על ברא דיפא שפוטרו משום מיגוא לבירך זהו בשטעין שמא הייק לאחי
ואלא טענת שמא משום לבירך אם לאו בן מאי דריש מכני שמיה לבירך תיפוק לי
בריש לי אבא לא אמר ברי לי ואלא כן מאי דריש מכני שמיה לבירך תיפוק לי
שלין בשבועין על טענת שמא אלא לוקח שמא שבועין אלא שם לקדק משם
לבל היה לאיב שמא ושביב למיקני ואלא שמא לשבועין כי הכ לשביב לוקמיה למשפטק
במילי דלאו אהוי בשותפין והאריסי ואלא שמעתתין ואתא מברם כגון דאמר לאחר מני
שמייב אלא לו אבל לאי יודע שפרעת לו אלא מקלני אבא שפרעת לו אנא מוקמיה
אמר לא עיין בם שפיר דאם אודעת בשותפין כי לאי יודע שפרעת לו שמייב שבועה
ואכ׳ על ברא דיפא שפוטרו משום מיגוא לבירך זהו בשטעין שמא הייק לאחי
ואלא טענת שמא משום לבירך אם לאו בן מאי דריש מכני שמיה לבירך תיפוק לי
בריש לי אבא לא אמר ברי לי ואלא כן מאי דריש מכני שמיה לבירך תיפוק לי
שלין בשבועין על טענת שמא אלא לוקח שמא שבועין אלא שם לקדק משם
לבל היה לאיב שמא ושביב למיקני ואלא שמא לשבועין כי הכ לשביב לוקמיה למשפטק
במילי דלאו אהוי בשותפין והאריסי ואלא שמעתתין ואתא מברם כגון דאמר לאחר מני
שמייב אלא לו אבל לאי יודע שפרעת לו אלא מקלני אבא שפרעת לו אנא מוקמיה
אמר לא עיין בם שפיר דאם אודעת בשותפין כי לאי יודע שפרעת לו שמייב שבועה
ואכ׳ על ברא דיפא שפוטרו משום מיגוא לבירך זהו בשטעין שמא הייק לאחי
ואלא טענת שמא משום לבירך אם לאו בן מאי דריש מכני שמיה לבירך תיפוק לי

הדרן עלך שבועת הדיינין

בעל

בבית טרוד בפועלו ויריא שלמי גרסינן שמקפין וטיפול ביתו
מרובין וכ״מ לשפילו אין לו שום פושל כי אם זה ולא שייך
לומר טרוד בפועלו אלא שבא ונטול על מנת לשבור בשבת
ונוטל אם יכול לפרוע את השבועה על הבעל כי׳ לומר בשבת ופטור פלוגתא
דרבנות היא רבי יוסף מבן מיגש אם שיכול לפרוע בשבת ולבעלה דרשה טעמא דכל
דאמר לי לפרוע לי בשבת בתקנת מבחים שומרין לו בכגון זה לטובתו כיתקנה ולאלמה
ולמיימון בתבו דלא מפרעינן לו בניו מאי כדמרשה לבעל לו לטובתו
על שבשר כיתקנה אלא משום טובתו של בעל בבית דטרוד בפועלו ואינו זכור
לאכל אם שבשר לומר לבעל בבית בשבת לי שלשך יודע בבירור אלא פרעתני

והפטר לו צריך בעל קרית לישבע דלמא נרע מלמר לקבורה מכה לי כיון והלא
תומר ליכי יודע לצריך לישבע שליכי יודע: תומר רב כהאן סלי מהן לכקיט נרע
כו' שביל ליכים לגזים ולא שביל כתך סר' אלעזר משם ברוקא לוקא בשתא בני
אדם אמרי שביל לגזים ולא שביל לגזים ולא שביל אחד מאותן לכך לא וכן כל
דברים שבעולם ולפסחיל ולפסביר כתב שמיימוני וכל כל המטלטלין בחזקת וש
סהן קנית ידו אפילו שהביא בעדים שמשלטלין אלו יקנישים לו כיצד וכו'
וכמו שפרים שמיימוני לעיל כך פי' רש"י וכל לוקי סיפרא לפנינו שלין עשוי לשמור
כו תדיר אבל שאר פרים אינן עשויין לפסחיל ולפסביר שמתקלקלין כמו שפביכו
כיוצא פרים לא ילמוד כהן לכתחלה ולא יקרא אחר עמו ויכול לומר לקוחין הן
כידי ואין צריך לכתוב עליהן שטר מכירה אלא לרוחא למילתא אלא יטרח ליפנע
וכן קבלתי מרי אלעי עד כאן לשונו וכן שמעתי ככל לפנינו וכן פשטא דמילתא
שלכם למעשה ולא פיר לכל הספרים שעושים לפסחיל ולפסביר לפי רוחות שליהן
ושאינם שום שלא רשאו כלשמעי' בני מביכיה לשכיבת לפנינו שעשו לפסחיל ולפסביר
כיצד מברכין ולברך אומר שעשאנו לפסחיל ולפסביר לפי שמברכו כיון למשמע' ונני סיפר
לישנא פשיטא שעשו פרים רגיל זה לפסחיל לבעליהן על אלו וכפל לא' על רחמן
שהיו כילדו פרים של שמעון וראלך רחמן ומסכן אותן' פרים ללוי שם יכול שמעון
להוציא ספריו מיד לוי אלא שמא פרים שהם שלו והביא לא כי לוי שמעון יכול להוציא
מיד לוי משום דמשכחת שמא נו תקנת פרק הגוזל בקרא לוי
שהם שבור שמעון דפסחיל לו למשכנם ונם רחמן שהיו נכנ מפורסם לכל כשיצאן
לו הלוים שלוח לו שליכם יתנם לו ושם רחמן טובן לקוחין הן כיצד נאמן לוי
דכשיגיע כרגל לפתח ספרי לוי עשויין לפסחיל ולפסביר כך מספרת לפנינו ושם
רחמן היו כשיר ולא יפיב לוי שעד אחד נרע מלשם דקל קבל מן הפשר
יפזי לפשה ושלו לא כרו: נם שם רבי אלעי על רחמן שלוחל בן שמעון ושמעון נתן
שם לא שקלם לרחמן שבור שכרו וכול לשבר שפיר למשכון לו למכרו שבור
שכרו ושקבל יתבעו משמעון לפרוע שפם מידי רחמן אין לו שם מוריס שבור לבני
משקין שפם שם לא שם מלא שלמכם קולם שתשבע אין יורשי מכתובתם כלום
שלין לה כתובה על שתשבע ואינם יכולה לפוריס שבועה לבני יורשי אין מחלקין
לשכני כל שהכתובה מיד לשמעון אין לו שום פועל כי שם זה ולא שייך למימר טרוד בפועלי
שה כשבע ונוטל שם יש עדיים שתשבעו ונומנו ואמר לו שמו שפרש: על לוקו שכיר
שבועה ונוטל שם יכול לשפיל לה שבועה על בעל קרית לומר לו כשבע ושפטל
פלונתא דרבוותא היא רבי יוסף בן מיגאש זכ"ל כתב ביכול לשפביר ולכאור' נראה
שבעמו מבן לכל שלומי שפסי בקרקע שכמי שומעין לו כגון זה לשטוענו שיקבל
ודבי שפסי ולי מבן כתבו שלא שפסיכין וכן למ"ל כדבריהם לשכה לא לו לשטוענו על
שכיר ניקבלם שא לשטוענו על בעל קרית ניקבל לשטוענו בפועלין ולימו זכור לשם
שם שכיר לומר לבעל קרית שכבע לי שלוכך יודע בעדים שלא פרעתני ושפטר
לו צריך בעל קרית לישבע שלא נרע מלשלומר לשכיר מכה לי כיון והלא לומר
לי יודע לשטו לבני לישבע שלימו יודע ולבבני רבי יוסף בן מגאש כ"כ נשבר לו
לשפם עם שמקבל שמין: יכול לו כשבתיך ונשתי לך שכרך שפם"ו ושמין בלא
שבוע כ"ל שלי סלימו מהו לשמכיחין קמי לשלויין לא כתקנ שבוע שים ולשמ"ם דרבנן
לשמכיחין שכיר לשו לשכיר נשבע ונוטל שמי כשלשם כולשם שמקנת לוק שכיר
תקנו כך בבל בעל קרית לא ישבע בכופר בכל: כל זמן שהטלית ביד לומן כר לי
שלי סלזוט לשלירו לשכם שם קרית שמתני' לשומנים לו חוק לא לשם ולא לשם
נשוף נשלים לפי זה נרי לשר שכח ונוטל לשם ולי לא מייתי לשים שפקנע
לומן שבל לפי לשפם ולשר"ת לשומן אין לו חוק לשב"ם לשין לו עדים ולא לשם
לשכנים שמלי יש לו חוק ולא שכח לשומן לקוחה היא כיצד וכן כתב כשלו לטוענ ונוטע שהשלומ
שבל שפרם בשלונ"ת לר' יהוד ונכנן דמתני' לר' יסוד שכר שקנת לשקנת לא
שבשלין פי' לשין לשם שם בולשם שקנת לשם רמיז על בעל קרית שלא שבוע ביסת
לשכנן ונוא שקנת לשקנת לשקנת לשעוקר שבעל קרית ומשלי שכיר לא
שביר רבנן ושקנת לשם כימי שקנת לא ניקנת שבוע כשפרישת לשעל שלא
ס"ם כשרבנן שוי שקנת לשקנת לא שבעלין לשי' שקנת על בעל קרית ולשולם שמו
שכיר ושקנת לשקנת לא שבעלין לשי' שקנת על בעל קרית ולשוקרא שמו
לשרי בן ולשכיר על שכיר לשיכו שתי שקנו כשלת לישב על בעל קרית לשקנת
על בעל קרי ולשוקר
מיד בעל קרי ולישקנ על שכיר ורבנן שברי כשרבנן שמי שבלין שקנת לשקנת
ולא ... מי לשיכו לשעיל פרק שבוע שלייכין מיכ כיכיו שכבנדו שבוע על שכבועה
כשרבנן לא שבלי שקנת לשקנת לפי שלשמי הוא נשבע כגון שלינו שבוע לשיכ
כשבוע שבוע מין לא לשכב כשרבנן לשל שכח שלשולם לא יעש לם שבוע ש"ע שקנת
משימי שבוע שלין כלי לשוו ולשכב על שכיר מין וש ש"ע שקנת שבע ש"ע שקנת

שלמכם לשר כך שקנת שמב מוכמיכם וקיימי נכבי נשוקת כעל שבית לנמרי
ושלום שב"כ:

הדרן עלך כל הנשבעין

נוסחא אחרת מפרק כל הנשבעין

שקנט **ואלו** כשבעין ומטלין שתקנו לשם שכמים ליפשע ולוטול השכיר
והנוגל כולשו מפרש כגמרא ושכנגדו תשוך על השבועה לם
שהכשע ולשוק כנגד שהוכח שוא שמוך על השבועה וכשמיי
שהכשע שבועה מן שהתורה על ידי שולשם שקנת כשבע ש"ע ונוטל עד שתשם
שם שולשם שמקנת לרבי יוסי לא ניקנת שבועה שא שמ"ר שים שבוע לשוריית
על שהכשע ושבוכה שכמים על התוכע: ולישיב ליה ו' שבועה ושא נכי שמי
לשכיר טוענן כריש ובא טוענן שמא משם לטרוד בפועל ... אלא יהוד בשא
שבועה שיפשע שיכיר לכך יהודה לשמר כרי ושמא כריש עדיף ... לכך נשמן לשמ"ר שקי
ממוכח נשוקת מריה לשם ישול כשא שבועה ולא לשמשר שבא ש"ש שבוע שייב
לן ושוא טוענן שפרשה ושכרין שפק כוי כמו שם לשר שיכי יודע שם לשרתי לך
לייב כיון לשוך שפרשה שייב ושבוע לשוקי ממוכח נשוקת מריה שכתוכו שב מיירי
בשוך שיכי יודע שם שייכיוקיוב לך כשל לשפים לשתו שבעל שבית ושמ"ר שמשי
לא ניקנו כשפיש לשבוך לשוקת לשקנת לפי שלשעמי הוא נשבע כגון שלינו שבוע לשיכ
כשבוע שבוע מין לא לשכב כשרבנן לשל שכח שלשולם לא יעש לם שבוע ש"ע שקנת
משימי שבוע שלין כלי לשוו ולשכב על שכיר מין וש ש"ע שקנת שבע ש"ע שקנת

שלשם ולא שלמכם ולא שיימי כיכבי נשוקת יורשי כעל שבית לשם כן כיכי שקנת
כיוכיוק מכבשיו כי שלשמ לכיכבי נשוקת יורשי כעל שבית לשם שקנת שקנת שלא
כיוכיוק מכבשיו כי שלשמ לכיכבי נשוקת יורשי כעל שבית לשם שקנת שקנת שלא
כשרבנן לשן שלשמ לכיכבי נשוקת יורשי כעל שבית לשם שקנת שקנת שלא

ז קמ ם נכת לחת שבועין אי שכתפוין שבועה מלבריהם כתב רבינו משה שלם סיס מן הכשבעין ונטלין ליה יכול לכפך בשבועה ול"ל משה הדרשן מביא ראיה מה' קמץ דכ"מ תקנתא לתקנתא לא שבדיקן ואתה ק"ו ומה מפשיקין שבועה דרבנן שלא תשמש אלא מפרש כך תקנתא לתקנתא לא שבדיקן כלומר שהי תקנתא בשל כרחן של בעלים לא שיהיו כרצון בהדיא כתב הוא ולא תקנתא לתקנתא היא לפי שאין לך שתכפך אלא שבועת היסת בלבד וכ"ש רב אחאי גאון ורבינו שמואל מפשיקין שבועת היסת וכן הכשבעין בטענת ספק שאין יכולין לכפך על התובע בספק וכ"ש

ז קמ ט שלשם כתב בשער שלו שאין מפשיקין שבועת היסת ואין מודיעים לו הורו רבינו יוסף ורבותיו שלשם ז' התובע אי אפשי בתקנתא שכמיס כגון ואת שתקנו שכמיס ליטבע ולישתל אלא פרישי כשאר תקנתות פרי זה מצינו את התובע שבועת היסת ואם רצה לכפכה על התובע ליטבע היסת ישבע וישתל לו ילך לו היה מפוייב שבועה מלבריהם מן הכשבעים ונפטרים כגון הכשבעין על טענ' ספק לו היסת ולא רצה ליטבע משמע שיש שמתא לדבר שלשים יום לא כן ולא תבע כילוי שלשים יום ואם תבע מדלות לדבר כי כן משפט כל דמיגלא שלשים יום לדבר שלשים יום ולא תבע שמתא ואפר כך מפרישין לו כילוי ואין יורדין לנכסיו כלשיתא פרק שבועת

ז קמ א דייניס לפי שאינו מפוייב מן התורה ספר שמנות חימן ז' שפ: אמר רב כשמן שאי אפשי לבקיט בגרס כו' שביד היכים דגזים ולא שביד ואם תאמר נלמד מכאי מצינו בלי אמרי בבי אמר לאו דזכיים מיכא דמשיחן כלשמר פרק חוקת הכהים שאי אפשי לבקיט מגלי אמרי בבי אמר לאו דזכיים מיכא דמשיחן כלשמר פרק חוקת הכהים ואוקימנא לאו דוקא ואמר לאו דגזים לדיקלא דלבנים מהיחן כו' ניס לומ' דקתם מיירי בלקיטת פירות שלא דרך למכור אבל בבא מיירי בקבוצת האילן דרך למכור אילן שאוסף פירות לקבוציה והא דתנא בקט מגלא ואוקימנא בקט בגרף וכן מוכח בשאובל דלקבוציה לא מהיחן בבי כשיעורא קבוצת אתה אמרת לי לקוטין פטור ואמרי לה לוקה באילן שאומר לקבוציה וכן

ז קמ כתב רבינו אלו הלוי מסי רבינו כתב הר' שיעזר מסי הרוקף לוקה בשתים בבי אמרי לא שנו אלא שאין לו אבל בבא לוקה באילן שאומר לקבוציה וכן אלא מאחרין שביד היכים דגזים ולא שביד אבל במוקף לך לא וכן בראש ואיתי מאי מכאן ואילך שנו שבועות בפרקין אלו נשבעין ואלו אין נשבעין אלו נשבעין על הכפירה אילך אומר אמת אני חייב לך ומודה אני בקצתה ואיני יודע כמה הוא אלו אין נשבעין על הכפירה אילך אומר אמת אני חייב לך ומודה אני בקצתה ואיני יודע כמה הוא

ומקח שהוא עמהם כדאמר רב ספא הפונם לת נטרו כו׳ דפר׳ כל הנכסים וכי למה
לן למכר מורים שכועה שבועה לבניו דקודר יהודאים מן היהודאים ובנון למי לוקח מלוה
כדאמרינן הכו דלא לוסיף עלה ומאי שבועה מוסיף בשבועה הוא שבועה לבקל על
היהודאים כלא לבונוף מאן כלמן נמי דאמרינן דעבר כדבי לילי עבד
ובשבועה תקוף על השבועה היכא דבעיכן שטרי׳ חלוקו דכלכה כר׳ יוסי
יחלוקו ולא למר דבי יוסי שלא נתקוף המוויב בשבועה לבל נפונם נטרו ובכל
דמתני גופה בכל קון מיהודאים מן היהודאים כדפרישי דקא רב ספא נפ נה נטרו
נפשא שבועה יורשין ונוטל ולא קאמר יחלוקו שר כלן לשון רבינו הם עיין רש״י פ׳
השואל בתוכי על פנקסו לא שיאמר כהוב לי שטר פנקסי כו׳ אלא נזוף כלים ו
לדברי האומר ליה תנוני לבעל הבית פועלים לא מהימני לי בשבועה לת היפטא
להו אלא למימר לי בשבועה הב להו וכן פועלין למרי ליה לבעל הבית לא מהימני
לן אמנני בשבועה פה דקדקינן כתבתי לליה בלבקל בכנוסם אלא כתבה קמפ
נפ׳ שבועה שבדי שקרי לאמר לי בוקיל ולא אמרת פשוטה לין לי אמר מכן כל אמנה לשום שבועה
נפ מוקמת בבעיכו נפי הכהו שבדי דליכא בשום נפשא שבועה לי לומ׳ על לבוני וש
אומר על לבוני הבי הוי לי שבועה ולא כל לבוני שבדי שקרי לי אמר לי בשבועה
נפ׳ שבועה שבועה יורשין ונוטל ולא קאמר יחלוקו שר כלן לשון רבינו הם עיין רש״י פ׳
השואל בתוכי על פנקסו לא שיאמר כהוב לי שטר פנקסי כו׳ אלא נזוף כלים ו
לדברי האומר ליה תנוני לבעל הבית פועלים לא מהימני לי בשבועה לת היפטא
להו אלא למימר לי בשבועה הב להו וכן פועלין למרי ליה לבעל הבית לא מהימני
לן אמנני בשבועה פה דקדקינן כתבתי לליה בלבקל בכנוסם אלא כתבה קמפ
נפ׳ שבועה שבדי שקרי לאמר לי בוקיל ולא אמרת פשוטה לין לי אמר מכן כל אמנה לשום שבועה
נפ מוקמת בבעיכו נפי הכהו שבדי דליכא בשום נפשא שבועה לי לומ׳ על לבוני וש
אומר על לבוני הבי הוי לי שבועה ולא כל לבוני שבדי שקרי לי אמר לי בשבועה
נפ׳ שבועה שבועה יורשין ונוטל ולא קאמר יחלוקו שר כלן לשון רבינו הם עיין רש״י פ׳
השואל בתוכי על פנקסו לא שיאמר כהוב לי שטר פנקסי כו׳ אלא נזוף כלים ו
לדברי האומר ליה תנוני לבעל הבית פועלים לא מהימני לי בשבועה לת היפטא
להו אלא למימר לי בשבועה הב להו וכן פועלין למרי ליה לבעל הבית לא מהימני
לן אמנני בשבועה פה דקדקינן כתבתי לליה בלבקל בכנוסם אלא כתבה קמפ

נפ׳ שבועה שבועה יורשין ונוטל ולא קאמר יחלוקו שר כלן לשון רבינו הם עיין רש״י פ׳
השואל בתוכי על פנקסו לא שיאמר כהוב לי שטר פנקסי כו׳ אלא נזוף כלים ו
לדברי האומר ליה תנוני לבעל הבית פועלים לא מהימני לי בשבועה לת היפטא
להו אלא למימר לי בשבועה הב להו וכן פועלין למרי ליה לבעל הבית לא מהימני
לן אמנני בשבועה פה דקדקינן כתבתי לליה בלבקל בכנוסם אלא כתבה קמפ
נפ׳ שבועה שבועה יורשין ונוטל ולא קאמר יחלוקו שר כלן לשון רבינו הם עיין רש״י פ׳
השואל בתוכי על פנקסו לא שיאמר כהוב לי שטר פנקסי כו׳ אלא נזוף כלים ו
לדברי האומר ליה תנוני לבעל הבית פועלים לא מהימני לי בשבועה לת היפטא
להו אלא למימר לי בשבועה הב להו וכן פועלין למרי ליה לבעל הבית לא מהימני
לן אמנני בשבועה פה דקדקינן כתבתי לליה בלבקל בכנוסם אלא כתבה קמפ

יורשים ונוטלין כדאמרי׳ רב ספא הפונם לת נטרו כו׳ דפר׳ כל הנכסים וכי למה
לן למכר מורים שכועה לבניו דקודר יהודאים מן היהודאים ובנון למי לוקח מלוה
כדאמרינן הכו דלא לוסיף עלה ומאי שבועה מוסיף בשבועה הוא שבועה לבקל על
היהודאים כלא לבונוף מאן כלמן נמי דאמרינן דעבר כדבי לילי עבד
ובשבועה תקוף על השבועה היכא דבעיכן שטרי׳ חלוקו דכלכה כר׳ יוסי
יחלוקו ולא למר דבי יוסי שלא נתקוף המוויב בשבועה לבל נפונם נטרו ובכל
דמתני גופה בכל קון מיהודאים מן היהודאים כדפרישי דקא רב ספא נפ נה נטרו
נפשא שבועה יורשין ונוטל ולא קאמר יחלוקו שר כלן לשון רבינו הם עיין רש״י פ׳
השואל בתוכי על פנקסו לא שיאמר כהוב לי שטר פנקסי כו׳ אלא נזוף כלים ו
לדברי האומר ליה תנוני לבעל הבית פועלים לא מהימני לי בשבועה לת היפטא
להו אלא למימר לי בשבועה הב להו וכן פועלין למרי ליה לבעל הבית לא מהימני
לן אמנני בשבועה פה דקדקינן כתבתי לליה בלבקל בכנוסם אלא כתבה קמפ
נפ׳ שבועה שבועה יורשין ונוטל ולא קאמר יחלוקו שר כלן לשון רבינו הם עיין רש״י פ׳
השואל בתוכי על פנקסו לא שיאמר כהוב לי שטר פנקסי כו׳ אלא נזוף כלים ו
לדברי האומר ליה תנוני לבעל הבית פועלים לא מהימני לי בשבועה לת היפטא
להו אלא למימר לי בשבועה הב להו וכן פועלין למרי ליה לבעל הבית לא מהימני
לן אמנני בשבועה פה דקדקינן כתבתי לליה בלבקל בכנוסם אלא כתבה קמפ

נפקא ל׳ קמפ׳ שבועה ביטוי לבבה קא משמע לן דאיכא למימר כקונטרס דיסתפק שבועה
לקיומה ומפילגבר עלה שבפלגן יבבו לומר כך תביר על השבועה לעצמו שמניח
שבועת שקר מפיו ומבטל היא שבועה כגי לכם שעברו על נדרים הרם
משום דבשבועת הרם היא דעתו לקייב ואם לדמות דבדי קאמר שבועה דבקונטרס
שבועת לא קתני לא לוקי מלוה פשוט דבא לעולם פשוט הוא ורבינו תם פשט
ומניח דאיכא מפלגות גדולים שבועה בה בבריא דיתתא דשבועה לקיומי שבועה
אמר לא בת רב חפלא ידעבא בה בבריא דיתתא דשבועה לשבועת לשקר
שמים לבטלה ומפרש דשבועה שבועה וכטלה בגון שבועה שלא לוכל ולשכי
לבא שעורי פשט כדי וכן מבא משום רבבא וכן לן מוד׳ וכסוף פרק בגזול בהרש
כתוב בתוספתא דאשור על השבועה פשוט מדרבנן כ׳ ורב חלפי נאמן בהרש
שבועות שוא שבועה שבועה על שעבר ניו אמר שעבר ניו לא אמר שעיקר ניו
לא אמר לא שעיקרו שקר או לא שעשה לעשה ולא שעשה שעיקר כולן לין
אחד להם וכולן פשוטין ורואים לאמריכן בגלמוד בקן לוכל ולא לוכלי לבלתי
ולא לבלתי בקא שבועת שוא וכל דאמרי׳ ליה וכוי מבאתי כתוספתא מוד׳ דשפק
כרבינו תם וכדברי רבינו תם כתב בספר המכות פימן ע״ך שבא בהם רבי יצחק
עיין פרק זה כורר בפימן פיכי תבן: רבי יוסי אומר יחלוקו ל׳ אומר יהזרו לפיכי
לשבועת הר סיני שהשביע הקב״ה את ישראל על לא תגנבו ולא ישרש מן הכופר
ממון לאחרינו לבל בית דין לוקין כוקקין לא לשבועה ולא לפיטרון למחויב לה על זה
שהוא הקדש בתקנת וכיון לאחרינו יכול לישבע שברי שהוא יפלא תהיה בין בהיתה
לא בשלי הדין קיימים מה לי הוא מה לי לחבו מלאה שהוא טוענו טענת ברי למה
לינו יכול לישבע לאחרינו בשלי נוכל מיחייב שבועה מהוך שאינו יכול לישבע לפי
לינו יודע קאמר משום הכי אמלם ואיבעו לאיבטרוך קרא למיפטר יורש בטוען
טענת זו נפ רבינו תם פפק בלבה כרבי לבא לאמר שהיה שהודים כי ענד רב נחמן
שבועת כרבי יוסי לאמר יחלוקו ולא אמר לבא לאמר מחויב שבועה ואינו יכול לישבע אמלם
למחויב לא בטענת ברבי לבא לאמר מחויב שבועה ואינו יכול לישבע אמלם
ובפרק השואל אית ליה מחויב שבועה ואינו יכול לישבע אמלם ולא ברב נחמן מוקי
לפרק השואל כל׳ אומר חזרה שבועה למקומה ויפרע למחויב לה כרבי
לבא אבל רב נחמן נופיה לא יסבור כרבי יוסי לאמר אלא כרבי יוסי ויחלוקו וקא
לבא אבל רב נחמן כדבי יוסי יחלוקו וכבל שהלמוד מסתם לשלבה כרבי לבא
לבל מחויב שבועה ואינו יכול לישבע אמלם ואמרי׳ לעיל לקמן במשתקין לשבוע
כרב ושמואל שבוע ואפלו שלשתן מלוקים זה על זה ואפלו לשלבה כשלשתן ונפ לא
קשה מידי מדרב נחמן לשבוע אבל רב נחמן לשבוע כ׳ לא ידעינא אפי
לרב נחמן מחויב שבועה ואינו יכול לישבע אמלם ונבי שבועה שבודין יחלוקו אפי
לרבי לבא אם לקרוייהו מיקרו מחויבין שבוע ואינן יכולין לישבע ואמלם ונבי
שבודין יחלוקו לרבי לבא אפילו לרבי לבא אמר לשלמין לשלם על נב לשבועה
לינו מחויב שבועה אלא מדרבנן והא לאמר מחויב שבועה ואינו יכול לישבע
לוקא בשבועה לתוריית כשאמת נפל לבבא מניעה נבי הוא יש בה
כיון דשבועת היסת אינה לו אמת שבועה שניה שבועה לתוריית לבך
שניה נפ בשבועה אמת לו אמת שבועה שניה שבועה לתוריית לבא אפי׳ לאמר חזרה למקום
לשבור רבי אחיר לא מיקרי מחויב שבועה ואינו יכול לישבע אמלם אלא בשבועה
שבועה לתוריית ואלא רבי לבא אמר שבועה לרבנן ושמואל נבי שבועה לרבנן שמוטלת
עליו להודיע את כנוי שבועה לתוריית ולוקא לאת אלוה בשני לוה יורשין בשבועין
ומוטלין וזלל בלא שבועה כנון שבא בשבא רבי לבא לישבע ואינו יכול לישבע ואינו
מחויב שבועה לתוריית אלא לבא אפי׳ רבי לבא לשמואל ורבא לשמואל
לאמר לו כיון לין לי בוקיל אלא מאחר שהוא יודע בשקינן מחויב שבועה
ואינו יכול לישבע אמלם ואפ על נב לדיקא רבי לבא כל׳ ולית הילכתא כותיה
לא רבי לבא לאו לאמר רבי אחיר היא אלא לאחרינו שבועה אינו יכול לישבע
אלא ודאי לבא לאמר מחויב שבועה ואינו יכול לישבע אמלם לא כן חזרה שבועה
לרבי יוסי לאמר יחלוקו ושבועה לרבי לבא לאמר יחלוקו ושבועה
לרבנן כנון פונם לת נטרו ופיגעת לת כיוצא כל שבל קמי יקמי נשבעין שבועת

פרי מלא כשעתא שמא דמזקפין מזקפיס פוקקין בלבר מורו היתה למחכיכן
לאהלי ומפרימין למשקבאי למרי מרעא לפיותיו ליה רעיא מלא מכר ילו ומורי
היכר למדיקים קא מכיל ומשקטרופא ומשקא מזוקא ומשקא בתו כיקו וכן מכית
למוניס פוקלין ומכים פוקלין ומוניס ומכים פירות ומין כוטלין מכר ידא על
מלו לכרים למורו מתירא ומא למחכיכן פרק חזקת מכיס למזקפין כשעו שומרי
מכר זה לוש מיכיס מכיכן למילף לשלו מכר גמור למטו לא מייתא קב לו לכילתא
ליס מכל מיקפא לפקלון גמור מוא וכריך מכר ילוע מי כשכיר יום לו כשכיר
מלם מכיר מכם כמו מומן ומקבלי קיבולת ומף על גב דמקילו בשכרו כגון טיבול
ביר מה כלך לריבית לרבכן הוא ומקילו ליס רבכן מכל מכר ילוע הוא ומס שומר
מכר מלו ומוא ליס למזוק במשכם מלמא כשעתא מלא כשעתא מזקפין ומשומרי
מכר ומפרימין ומכלמן משכם מוסיף למשכם קרי ליס כמחוסר בפיזמוכף:

ק"פ ומפיטרופא לא הוי לפפיטרופא לריבקיבו לא מוקמי וכל גומל אם מלים לא יפ אלא
כן מין לך לאם שמביר מביא לתבירו ממקום למקום ללא רבקיבו רבכן מכוע אפשר
אלא למילתא דשכיחא ולישא מכר קנוע וילוע למתוך כך מורו היתה ע"כ דברי
רבינו ומקיימתים וכן במכת בם במ"ק ע"א אפשר כיון שכוטל
כל מכר טרפן לא מורו מיניה: תשובת מור"ם ומס שטבון רשכון שלוש למשמון
משמעת מזקפין מ"ליטרל ולא פרעו עדיין ושמעון מביאו ספרעו יפכע ספרעו
ויפטר רשכון אלא פרעו כרבכן לכן כגם גם של מתן ט"ו ליטרין שרשכון
קונע לא שמעין יפכעו מכיאס סוף לבר כל מאד יפכע אלא עיבב כלום לעכמו
מאלך מכירו למזקפין כשבעין מפילו אלא בשעת בריא בשקבלו פרק כל
אלו כשבעין אלא בשעת מזקפין כו' שעמ מסוס למורו היתה כל שכן מכא בשלו
ק"פ ב זה שכל לאד טוען שעת נרי עב: משבועית משמעת לת משבועה לשתיר
וזה לבר משמעת שפילו ליבור משמעת שקשה ר"שם למאי ליטעריך קרא כיון
לפילו הוא מודם ליס הוא פטור מכח משמעת ומשבועת לשבר לא יקשייב שבועה
ומוקי לה בשקפת השמת לשכיח בפרק בקלי לשבועית שקל"ח אימא משמעת
ושקשה מלקבן בפוף שבועית ומייתי לה בם שואל בשבועה שמוסר לת שפרה ושלקה
בלא של מוכאי שמשה שם היה שקשה מעובר משמעת ושם לאו לאו היכן משמעת
לשבועית משמעת בפוסף כלקיחת משמעת שרבין ושקה שקשקה מיירי מלפריך
ליה היכא בשבועה ואי לאמרת בלוקח ט"ו לא כיתבא ליתבא כו' אלא למאי שקשקה משמעת
ואל שקשה מיירי בכותב מעות פירוש שוקף בפקפקו ונכתב שום שפירות ושוי כמו
חוב ונכתב מיירי אלא כתב מעות ולא זקף לכתוב רק כמה מלות: בשבועת שמא
שיבבת מצלי מ"ם כגי שבועה שבועה בשבועת שמא משום למורו היתה כי היכי
לעשמן לפי שטרחו בכבדים: לכל מגלגלין חון מלכבר: פרישא חון ממלכיר
ק"פ ג ושה לכל הכשבעין ומוטלין למתני אלא דקתני וכן ושבועת משום לשבועות חן
לטוענת ש"מ אין מגלגלין לפי שבועה שיכה לטוענת אלא לטוענת שבועל כי חן
לדין שיכה מוטלת כלא שבועה ולרי כרשב דקתני וכן לשבועה שיכה אלא כדי
לשפים לשתו של ר"ה לפי שבוע שפרעו ולא חייבוהו ב"ב לגבול עליו שבוע' ופט"ג
לפונמת ועד לאד מאיל שיכה פרוטה שמר בפ' שבועת לשבועה כדי לשפים לשתו
של ר"ה מ"ש שיך שקה גלגול טפי משום לשיכה פרוטה אלא משום לגזירת שכתוב
לכל הכשבעין ולא משלמין ושוב לאין כשבעין על כשירת שבועל שקרקעות מכין
לגבול שבועה שיי פ"ק דקידושין כשמיכן שבוע' שמעון: השתם מייתי ירוש"ל
בר בם מזל לישון שמי דבי זעירא כו' ולאיכא למקשו עלה מדתניא כר"ש המפקיד
ירושלמי שמר פריכי כשבע כו' ובתב רשב"ם ז"ל ואפי המפקר לב לי פירוקין לא
מצי מגלגל בשבועה דבבכן מבשבועה לשורי שטרי שובדך שתלמי לפשל מי
מגלגלין בדבכן מי לאו מפ"ה דבלשון פשיטא לן למגלגלין ולבשמיד דבני
זעירא כתבלי לב לי שפל שים מבית פלוגתייהו אלא לבבי בר לי לבלובי אלמא שים
ופלוגתייהו לא מיירי אלא לבתני חיוב בשל מקבל מפוסגין לבשועה שפם לא מוב מ' שטען
פרישי משלם למיפטר בשני מבשל פילך מגלגלין שבועה שפם לא מוב מ' שטען
ישלם שניס ורבי יוסי לומר ישלם שם ימלם ויפטר מבשל וכי מצייבת בגמר דיון
ק"פ ד שמקשיל משמע בלשרישית: בשטר שלשם שבועות מוקי לה בתבלי בשל בשטר
ק"פ ג זה שבק לבלגל טפי בלרבכן מבלשוריתא שלשים בן בשבועין ובוטלין זו בשתבע נפ'
בל שבשבועין והשאר מפוזרין בשלמד זו שמוגיא בוטלין בשבועין בשבע בשבועות
בליו ושפריו בית לאחר: זו מי שפוגיא משבון מתפת יכו כ' שיים לתוזקין בוטלין כ"ש
מלן לשתבע שיטרא: ב"ש מי שהוזקו בשרי ב"ג מי שים לו שטר מקוייס ושלוש לו
שפרעו: כ"ל שלוש שטרות שטר חוב וזמנין שלשים: כ"ש בשאטר מן שאטר
נשבעים מן בנורם: כ"ו מי שלייבי לו מבירו ממוכו בילו: כ"ל כ"ש מי שאבירו בשפ
ונתן בית ממוכו לאחם: כ"ט מי שמוגיא על מבירו שטרי שפר בגון כ' בתי שלים
שבועה זו אף זו פלוגתא דרב בוכא ורב אחא ל' שטוען על בנה ונגזלן בשוו לאחר
מלוה על פה בשבועה בבבי שטרי שלא שאמר שיבועתי דלוריתא ובשם שאמרו
מלוה על פה בשבועה בבבי שטרי שלא שאמר שיבועתי דלוריתא ובשם שאמרו

המפוקין בפרק בל בשבועין לוק שתם ושבועה המפוכו לבל שבועי וכו' ולוקח
בלא טעו בשבועה: קנין בטעות מוזר בלמריכן בפרק קמא לבניטין בבי הבוע ק"פ ב
בניבי וכל שבן בלא קנין ולא בלך לי המפוכו יכול בשמפוכו לשבועה בלא היס
חייב לו שהיס קנין בטעות בלבבי ויפטר בך שבם רב בלבם ורב לי לשייעינן
להברמה ולשייע בשלמא היכא לא בשמר שיפקין בל שיבה ויפטר שמו והך
לשמפוכו לא מיירי בשמשמר שלפנין: ולא המפוכו לשכון לשמעון פועל שלו לבל לני
בשבועי ובתן לו לשמעון לא בשבר לשכון בין לבשלישותו בתן לו שלוחו של לאם
כמותו לפילו שלא בשמשר שלפנין: בשנמצא בלוקח לו שבר מוכו ושפוד שקבי
לו בקנין שלא שבר מיכו בפרש שסלר שלא בשבועה ומפ' פרק בלוקח שבועה
לרבכן: ולמי מלינן לרשום בידי היכי בקנין בשו שבר ליפטע ולישבע של בל נב
לשתם קנין לבתיבה שומר ומין בראה לי ובוגמת בתובתה בשבים מי שני לן בבר
בלוקח מי בשבועת ומבלה ה"ה פונם שבר ולא מיפטיטר מבבסים משומרים לא
יפרע שלא בשבועה בל"ש מבר ולא מסבון לו בתן לו בלקיים לו יורשין הוי לבו מ
משומרין בלמריכן בבתובות שלא ליה בל לרבי ביבי פיטי לשפין שמיבדו מהו
וכו' מבירו לו מסבון בו' שלמד משומרין קרי ליה ומריכן לשיקני קנה ומב לשיקני
קנה ושורים משבועה בפרק מי שתם ועל הנותן ועל המקדש שמר בפרק שבועת
לשייעינן מה לי משומרין לשטרון מה לי משומרין לבבוס ואם יש שבר לו קנין ושוע
מוקדש לבן נוסה מבן שמואל לפרנסה שמין בלב ומפקיע לשם מבירו לשם נוסה מ
נוסה מן בלקוחות בלמריכן שלא ליה בל לבי מטי בן וכן לם נ"ל שת בקרקע
ומבלה בבל נ"ל מוכיח מיד בלקוחות והלוקח מוזר על הלוקחין לשריו בלמריכן
שמע בבלה מביעא ושטרי שפיקפ בין בתובן בין לאן בתובין מיבדין ממשעבדי
בלמריכן פ' שבועת ושרב היכא לשר שיבוס שטרוס ובתוב בו ושלוחי שרב נבי
ממשעבדי על שעבד בשלבתא בבבי יוחבן בפ' בט פשוט ובמלוה על פה שבועת
עליה לדין ושמר בדין על שקדן שלוה ליה לב וטרף ממשעבדי בלמריכן בשנחל
שמע בין לבל בין לשר בוכא שלוה על פה היה ובין בשעת בדין ובשעבדי שם שלשפי
לשוה בדין שם שוקה בשלו ב"ב ושם בשיטה נבנית ממשעבדי בלבבי שטרי שלא שאמר שיבועתי דלוריתא ושם שפוקד
מלוה על פה בשבועה ממשעבדי בלבבי שטרי שלא שאמר שיבועתי דלוריתא ושם שפוקד

לין מוקדם ומאחר במלוה בשטר כך ניתן במלוה על פה ואוד שמעולו מאחר
בשטר ומוקדם בעל פה גובה המוקדם תחלה: ו׳ מקנת הגשכים קניתין לו כמוקדמין
בשעת מטלטלין על יתומים וכן בשעת כיתות מ״ב בכשכים קניתין לו כמוקדמין
וממושכנין אם כן מטלטלין אין לכם מיאבוד עליהם: טז׳ שכפרעת שלא בפני
שקפו בעל שכותב לו יתומין מן היתומים במקני׳ ואם ירצמו מרבא עבייתים שלו מטל
שלא שכותב לאחר אם קודם שלוה בחוב זה בעת פולין שכרור לנו שלא ברשו טוב
שני בשכפר בקוב זה בפיון לאחרי שקודם בו שליחי כשמת שלוה בקוך זמן שברשון
רביעי כשכתב שלוה בשמכת למלוה ולירשיו לאחרין ו׳ שמוכיח בוכחת על
כיכבי שמקח: ו׳ שמכיר כלין בו׳ יש שנים לוחזין בטלית כ׳ מי שלוה על שמכון
בשמן וליטול כלי שוויו מפני שקוחזק במכון: ב׳ שלוקרע שטרא שלמר פרעתי
מקבל לאחילו בכוך לו בשמכת למלוה ולירשיו לאחרין ו׳ שמוכיח בוכחת על
כיכבי כשכתב שלוה בשמכת למלוה ולירשיו לאחרין ו׳ שמוכיח בוכחת על
כיכבי: אף

סמך סומק כארן רבא אמר כל מילתא דלא רמיז עליה לחיובי לאו מלתא
הוא ברמיזי פ' כותלין אלא ליה רבי אבא לרב יוסף בר חמא המוציא שטר על
חבירו לוה ופרעתיך מתנה ומתבעי ליה פרע כולו ופטרך מכאן מכני
רבי לאמר לקוטת לעבדי מכיון: שטר ט"ו אמר מכה לחבש כיד אין לו בידי פטור
ומתבע ליה מהו כי אמר ליה לאו אלא אמר ליה אי לאו דאמרת לי כי אם
כ' פטור מפני שהוא כמשיב לחבירו אבדה מכה לאחיך בידי והלכתין פרם ומתבע
על שטרא מנמן לכרי רבי אלעזר כ': והכמים אומר משיב אבידה הוא ופטור
ונזוקק לשמו כמערים על מס שקלים והלכה כחכמים ונפר' שנושא ונותן בסך
אלפים כרבי אלעזר כ': וכן פסקו רבינו סם ורבינו משה: שטר ש' שנושא ונותן
בסך אלפים ואינו מפרש בכתב המושיב מסתו מכאן לפטרוסא הרי זה משביעה
כל זמן שירצה רבי אומר תפילו על פילכא ועל פיסקא ואפילו אמר ר"ם אומר
כל זמן שתרצה יורמין משביעין אותה ואפילו אמר אלא אמר פרעתיך
אלעזר ואפילו קודקו פי' בטרונא שמא שני נרושה שקבעה כתוב אבאלה ואמר פרעתיך
כשבועה ואפילו כלעיל כרים שטר ש' נ' פונמא כותבה מרבא בפרק בכות
ושבועה אין לי עליך אינו יכול להשבועה ואפילו אמר בגמרא שבועה מאי מיבעיא
אמר רב יהודה אמר רב על לפטרוסא שבועה נאמי בעלמא ורב כחמן אמר רב
אבוה של פפונמא ודרב כחמן עיקר לפטר ליה לפילו מטבעה כרי לאי מטבע
שמא כלאו רבי פטור כלעיל ואול שקלמיה מנכה כן דקאמר בשלמא למ"ד על
לפטרוסא מיבעיא ליה

סלק פרקא

אין מעמידין כשמש כשוכדקות כו׳ לו׳ל דקל כשמעון דר׳ פרת בתלמוד בגמרא דקאמר מתניתין כרבי אליעזר דר׳ אליעזר סבר לרבייתא אבל רבנן פליגי עליה דקתני פרק קטנה רבי אליעזר אומר אין מוכרין אלא עד שלשה חדשים וחכמים אומרים כדרך ואלו הן קל כשמים דקתני מתני׳ דלא מקום שנהגו למוכר יותר מכאן אין מוכרין ומותר להעמיד כשמו כגון בגוי שמוכר לישראל בהמה בשלשה חדשים לפני הפסח ואומר לו בעת שאתה בא לקחתה אני מוכרה לך בשלשה חדשים הבאים אחר הפסח ואין בזה משום מוכר לגוי בשעת איסור שהרי לא מכרה לו אלא לאחר זמן ואין לגוי רשות לשחטה בתוך הזמן הזה ואפילו מת הגוי בתוך הזמן הזה אין הישראל רשאי לשחטה בשביל יורשי הגוי אלא ממתין עד שיעבור הזמן ואז שוחטה לעצמו ואין בזה משום מוכר לגוי בשעת איסור ואפילו אם הגוי מת בתוך הזמן הזה ויורשיו מוכרין אותה לישראל אחר הפסח אין בזה משום מוכר לגוי בשעת איסור שהרי לא מכרה לו אלא לאחר הפסח ואין לומר שמא יחזרו היורשים ויאמרו לישראל שיחזיר להם הבהמה שהרי אין היורשים יכולים לחזור בהם שכבר נתחייב הישראל בדמיה ואין לומר שמא ימות הבהמה קודם הפסח ויפסיד הישראל הואיל ומכרה לו בשעת איסור שהרי אין הבהמה ברשות הגוי כלל אלא ברשות הישראל שהרי הגוי לא קנה אותה אלא לאחר הפסח ואין לומר שמא יגנבו הגוי מן הישראל קודם הפסח ויפסיד הישראל הואיל ומכרה לו בשעת איסור שהרי אין הגנבה חלה על הגוי אלא לאחר הפסח ואין לומר שמא יגנבו הישראל מן הגוי קודם הפסח ויפסיד הגוי הואיל ומכרה לו בשעת איסור שהרי אין הגנבה חלה על הישראל אלא לאחר הפסח ואין לומר שמא יגנבו הישראל מן הגוי קודם הפסח ויפסיד הישראל

מתרפין מון משנו מפני כי לרי למיירי שלום לנו שנוי לשון יכול להתרפאו בשם
שם שום שנדל לפני עז או משו כי לפי שם בשם עז לפני למיטעי בתר עז
אבל מלקוח ממי שמעיין לו מפיל ולפיכו מוכי לכך זה כי שם בעז זה מות
כיון שלא תלם דפוסתו בעז ושם היה מוכלו במקום אחר היה מושלו כמו שילו
כלשמרי כיון: מה רואה ראה ז ושבור לף כשרה יקרא ז ושבור ולב הקרא ז
תשבור משו דהיה קרקע שולם כלשמרי כן סורר ומור נבי שפטר וכן משמע
ברים כתובו נבי ולירושו לפו ראוים לפי שומר לשפי לי נרסיכן ככה תקרא
ואל תשבור שתי שפיר ומיירי כגון שמשר לה לשניה את שבורה ושם
משמע כי פליגי ללא שפטר ושל שפטר ולא שכון ל"ב פליגי דשרי
יחוק ל"א כיכי קשר בליטה ולא שפטר ולא שכון ל"ב פליגי דשרי
ולא מלא רש בשניה ריחים ולא יחוק ובריך לשלו ובל שבי למייתי ל"ב דשרי
ושניה בשלו של שיכל ומשלמין את השומני כולהו לימו שניה ריחי ריחי כמי שיכולין
לשום פיס ושוטמייהו לשפני ריחי ריחי מלן לשלים דשרי לא שם בכולה משתיין
פרי למיירי לא שפטר כלרבן שא בטורח גדול כי שום לשלוח השומנין בקופות
דחזיה לא שפטר השפה מן הגוי כתב בשמ ויפטר לשפטר מן הגוי בייחוד
ולפי במקום רבים כרשה לשוור לשמ שבא תיתי לי דאברי לדרבי מפי ואם
שיש ישרל רשה כמרא מותר ודוק משפה שכל בתי לרשו כמרשה שם שלשה שם
משו לא יבשו נבר שמלת שם ושל ביה ל"ב שתירו לשם לרשו במרשה מפני שם
זקוקים למלבו ושל שתן ס"ש אין רשין כמרשה בשם ומפ כמרשה מתכת משו
שמא יזוב כיצד השלולין משמ שם בחול שרי מיירי בשם שם ל"ב ושיתו
שתירו לשם אבל לירדן שמור שם בחול ולא לשם לשוור לשים לרשות כמרשה
ובחול לירדן שיעו לנקט לכתת מתוך שמורות דבבי מיקני שת נבי שם מי משו
מיבשוכי לא מבשל ליה משמ לשומן ויין מבושל שלו שם בגב בו גוי אין בכך כלום
וכן בבושר יש מתירין בגב גוי ושטעם משו לשם ס"ש כלשנו משש כיצד מים
לבושר מלקרי ליה מים אין שם עליו לשכם ל"ש הקפיד על רבינו משולם שהיה
מביא היתר בגב גוי לשומן שלו לפי שלו בקילין מני קרוי יין ומני קרוי חומץ
וגם כריסים שלם ושטעם משרף שלינים שמוכר פירות וגם אין שלו בקילין מני
קרוי בושר שלכך יש לשסור בגב גוי בבושר ובשומן שב"ש אין משנה ש"מ שם שלוקין
ס"ל דהם לי שפשירו זה בישולו גבי שמן מ"מ לשפר שברתיה בשם מותר בו בגב גוי
לב"ש לפי קרוי מבושל לב"ש ושם לרי על יין משנה שברתיה בו משנו יין מי ובגב
בו גוי ולא שיה יוד שם היה מבושל ס"ב ככר יין שמי ושניה לשם יש מן שלשה ככר
שכם לפי מבשירו כלישו אין שם יין מבושל שלא שכם משנ שלם לת מיכו כמי שלישו
ושפישו מיכו לשיכו שלשה רבים רבים בבריתא מותרת משנה ש"מ לשכור
בתער שיין כמשך ושל ש"מ שיין מתן טע שמשק שבירי לכך נתנו שמשה ש"מ שם כן
אין לשפר במגב מבשן מכאן התיר ל"ת יין ישרל מתן לתוך שתבשיל ובגב בו הגוי
קולם שברתיהו שלם ועוד לשם מלתני בתוספתא שנתיה של נוים לשוור מפני
שתלתה יין כשך יין שלא תלתה ישרל מותר במגב גוי כיון שברתיה
במשקים לשוור: הגהה שמכן בתוספתא הל"ת ישרל מב שתני שבשנו לשוור
ועוד דבש"י פי' לשלוכתיה בבריתא מותרת בשלא רבי יוסי לומר בכלי כל שהוא
גרוף לפרש בכלי שבל בקרקע על מרבעים שלא יש בו משו גלוי ולא יותר מ"ש
שלא תנתי בית שמיח כ"ל בלוסקא תחת בית שמני כמו שי שמח בר בארץ:
הגהה מכאן יש לשתיר שלשה מגב בו הגוי וכמו כן מרבל בגב בו הגוי
ל רמש לשר רב יסודה לשר רב שם רב לשר זעירי לשם רב שלכה רב שיעזר תיש לא רב
נפיש פסיק לקמן בסיריקין מכית לשוור בתוך ס' תוכיה לג בשר יין תכלת
ויקרין לל לשרון בדבי יוסף לשם לשרי יין בתוך ס' היינו כי מביר תוכתו כגון
ל רמו שמשתו ותוכתו ולכך סיפרל לשר זמן קולם שמשתו שמוכת ושכירו: ולא לשמר
רב תכית בתוכתו לשר לשוור שיהו כשלין מכירו לשו ברוך תוכתו בתוך תוכתו
ושמשתו לתי שפיר לא לשמר לקמן לל תוכתו בתוך תוכתו היינו שליכא לשלכתא
גם שליב לר שליעזר ומיהו לפי שם ילך סיפרל שמשתו לשכיר מה שמשתו נרשה
ל רמז שמוציא סיפשלה כתב יהו של סיפרל שמשלה לו תכית בשי זו שבין תוכתו וגם יהיה
לגוי שמוליכו שמוכ כותב בו ושו מירתא דגוי מלזייף ור' ברכי יהודה כתב לשם
לשל ברכי שליעזר לשו חיים לזייף מ"ש בימיסם דתכיות שלשה היו של שרם וגבי
בתוכתו לשר על פי תכיות של תכית של שן שלמו שפרוזות מתוכיים זה לזה
ל רמח יכול לתכוב תוכו שכין ויוכיח היין לרך שם ויתכוב בו קנן לשלתת שכח שמתת
עליו ברכה ור' פ' שיב לו לשין תלוק כין תכית שלמו לתכית שלם שברי שתלמוד
לא לתירי שלא בשתיתת פי שמנופש שבל כשתיתת דוסכי שתכית לא תיישיכן לף
ולשוכני שרם שם בשל שן כי אין לשום מיכיח היין לרך שם ר' תכית מדוסכי שתכית

יין וכספוכו וכלכים לתוכו יין לאחר שנפל כגר שיין בעצמ לאסור מפמת יין שניס
בו מקחלה ובקנקן מוקר לשפוך בו יין כשר נפס והלבקת פעם ראשונה ושניס
לאסור כרמי כפי שלם פרס לס נתן בכסם מיס בתי פעמיס ונפלכ יין ונגע בו גוי פלכ
נרוך עזרוני מיס לכל לס נתן בו מיס ג"פ פלכ כלוס רוצ ממיס ולס נתן לאחרי
כן יין לכ"ע רק שיכוף קילוך כלי פרס שלשס נרוך ליתן בכסם מיס תקלה ג"פ אס
פעם לפלך וישפו סס רביעיס ביס על שיעה כלוס ממיס ולפלכ לס יבוא בפן יין כשך
סני כשלש פעם לפלך ולא יותר ואס לא נתן בו מיס תקלה ונגע בו גוי ביין לאסור
כלי נרוך עזרוני ג פעמיס ובג ימיס ולא פקס שלש ולא כשר כאן אלא כפי אחרי מרגא רבי
נקנקיס של גויס שפס לאורי בניעה לפלגא לאסור אבל מכשיר לפי שכשי כפי יין מכניסן
לקיוס לפס לאורין וכר לא לפלג כשיו בין שכשיס בין שכשי לפי שפס נתן בו גוי לאסר
כשלשה ג פעמיס כשיס כפקי כל מי רגלי שכוך מנפלין לפלג בעוס שנפלו לאסור
אבל בס שמלית פלג לוקח בכשי שכשיס אבל כשיעה נתן בהן מיס תקלה ואפי
אס נפלכ נתן בהן יין כשך מוקר בשלשה פעמ אפי לפלג: הגהה קוניס
פרס פזמיר בלעזו לא מצי שפר שערך שהוא כלי פרס מכופין מכפין בזכוכית
ולבכי פפיקא לומר למכרני משום דזכוכית קשלת בריותו מן שהוא בשוה בעוכ
מעורב נרוך ולבכי בלעי וכן מורה לא לאוקם שלנו שמוכיכין לתוכה עופר שליכן
כאפרין משום יין נשך יותר משלר כלי פרס ועוד שלקלק לא אפי כלו מעופר
לא כאפר ואכזיה שיש בו שלא מעט עופר לאפר אבל בשכשה זכוכית שהוא לשליה
כולו זכוכית שיש כאפר אפי שכשבשל ביטה ואיכו בכלא אבל קונים לא שכשבשל כ"ב
ובלא טפי ירוקי לוכמי נרשה לי לשלשי כיון שכל של פרס שאי גוי לשלי אפרי
לבי מילוף פרי פרס לכלי שלא שלא ואיכא לשלי לבלי שלא ועוד שם עכיו זה
לזוכך שיש לטיט ולשלא שלא שכשלא מן היין ונרשה לפר למקום עשיית שלא
שלא כשיו גוי יין שלא כשלרי לוקחו ושכשה שכוך שכשבשה ולוך לשיכוך ושכל מקום
פרי שלישו לוך לשיכוך כשלוק לזוכשה לשוכר שכוך שכשבשה היין ושיכו כיכר בו כלל
וכיון לליק ביש ולא שכשה בשלשה שוכר שיכו וכשלטו כיין ושכשין יש לשלוך
שלא כשלשה שכוך שכשבשה שוכר שיכו וכשלטו כיין ושכשין יש לשלוך
כזוכך שיש לטיט שהוא שכיכם ושיו שלא שכשה בשלשה שיקלכו שקלי טעם לשכשה
לבשל ליו ביישכך כלשלר כ"ב דשע בשיכה לקשלי כשכשה כזוכך שיש לטיט כ"ש
גבי ליו לוזל לשיכוך ולא לטעמא שביר ושכשלי טעמא לין לשקיר לס כוליא בגוי
שכרוך ושכוליא כיין לשלך לשיכוך ולא לטעמא שביר ושכשלי טעמא לין לשקיר לס כוליא בגוי
לשכר שלא יבא בשלי לשלוך לשיכוך שכרוך ולא לטעמא שביר ושכשלי טעמא לין לשקיר לס כוליא בגוי
לי לשיכוך שכשה שלא לשיכוך שכרוך ולא לטעמא שביר ושכשלי טעמא לין לשקיר לס כוליא בגוי
שכרוך ושכוליא כיין לשלך

ואת קיבר טהורה על פי זה מטן פיהנה ובניה ובין שהותר הן לבעלת מותר הן
כל שהעולם קולקת וזכר לבער לשמרי מתוך שהוא לבעלתו הותר לקיומו וכר׳ מי
שהוציאוהו קשמר לו פקח הוא שיגיל לתחומין וכיון דעל על לא לשמור בלומרי
דרכן לתין כבוד שמים שוב יהלל משום שיהו שכר בנגע גם יש סומכין לפי
לשמר פרק מכלכות על שומעוה הוא ומשיק כמקו׳ שלין את ישרא מניח שמעתו
עלי ושפיתה שכל מקום מהו הידוע לין לפ לשמוך ולשתיר פת של גוים כמקום
שפת של ישרא מנויה וכשפה שים לפמו על פי הפה לשמר רבי שמלאי לר׳ יהודה
כשיפה בימינו שתיר לת שפת של כל קרו לן בני ליעל ברוך משמש לשל ר׳ יוס
מיתירו כמו שפתי לת השמן ושל לפ פסיט לימורו שכל ישר לשהו בשקומינו שלפ פס
לימורו שרי שהו מהני כו היתר ושל אתר שלפ כשקומות שפשט לימורו שקיבלו
שלימה ולבך נריך מכוין לשמר לשתירו שכל שהו לין בריבו גם רשיפ משפ לשמר
בירוש לש כל שם נבימתן של בברי שבער שלינו שפשפ שמות בשבשפ שה בשבילפ
לשהו שהבר שמקו שלפ לשהול לת של גוים שכל במקום שבשנו לשהול לת של
גוים לפילו בשבילפ מותר ש״מ לבשבשנ שלפ מילפ ובינ לבשוב לשהו שתיר בשוב
שלבפ בשברי שמתיר ובלבד מן שפלטר ובל ר״מ משם שבלוים לשפ לשתירו לת
של גוים ה״מ של גוים שכל של ישרא ולפלון גוי ולפ שיפה ישרא בנפלת לשהו לפילו שעב
לגוי לזובני לשהו לילמ לשהי לזובני לישר לשהול שכרי שבשיפ כל שעם גבי שהו שרב שהבע
בשיפשפ שכל לינן לשפולני מותר כנון לבתת שלפה שכרי שלקים לבשמין זה לינב שפת
למיפת לילמ לשהי לזובני לישרא לשהול שכרי טובת ומשפה בת לילי על שבור שעב
שלפו בו ישרא ש״ב ביום ושבשירו שבור פ׳ זריקת קיפס ובכל פעם שהיו שלפו היו שעה שרפ
חוזרין לשהי שהמר ולשבשי ובשפיית שלפרוש לפ שבשירו שתיר לשהי שהמר ושריקי לשהי
בני בת שבפת שלפרוש לכיון שבשירו שתיר בשיר שהי שלפרוש ונפ בשלפיפ
שלפרוש בשיר קנת בעין מן שנלים בעירת מן שהיקות שרשלוקת שבשירו
שהמר ולפי מותר שמ״ש שלפ זרק שיפר קיפס בשלפייפ שלפרוש לפ זריק שקיפ
לינב מעלה ולינב מודלק בתוך שהיקפ ולפילו בני שלפו שומכין עליפ בשבי בשל
שלפ בשלפי שובלפ כיון לשיבפ קנת בשלים מן שיפר בשקות שרשלוקת שבשיפר בו
שהמר שבת מותרת ומכל מקום לפ רניתי לעשות מעשה לשהיר לינב בישבו
לגים קטנים ל״ת שבת כלישבפ בשרל ישבו שלפי כותיפ בשי ר׳ ול״ת בשפ שרפ
בשרי לישבי ולשומלפ ובשפ גוים ומניפפ על שפבפ מניפ שמרפן בו׳ שיר שבפ
שעוני בנון לבשיבפ ושהמי לי כמי כלשפר בירוש כנון שבשיתוק יוסב ומשפ לינב
למיפ לשיפלופי ום ל״ג שם ק לשמר לינר לילך בשוק ולבניפ שלריפו בניפ ושעם שרפ
שים שלב מי מיפור שהר שלפ מייפי שמפ יטיל בגוי מיפור בשלריפ בשי לשבשיל
בישרא לכל בינ לשלן בגוי מרויפ ישרא בשבר לפ מייפינן לשבי ושל שמ בפירקי לשעיל
לפ שלבפ לעור מימיך ושלינ ישרא ובני שספקו ב שלרות על בינפ שפת ושלפ תשפ
לשפ שבמי שבפ לעיל בני קיפשבפ לשמרשפ בו שלפ מייפינן לשלשפ יפוב בגוי שמרשפ
ובינב הר שמש מבשתי כתוב לים שומרין ומפרשין לשפ תשו לשפ שבמים לילמ
מיסלר ישרא לשפ מתשו שלי מיסלר שפים שמו ושלים מפ בינ׳ בולין לין בולין ב׳
פשפי בינב שבי תשרונת נמן בילבך לשור לבלוק בשלה שבשה ושמוטה בשני שפורי
זה לבל זה ושתי ישרא ושתי שתניי בשלה שפי דמי ושפי לפ שיה כמלב׳ בן דרוסאי
ושלינ דר יוסנן לשעיל ומורי הר׳ מרבי שמש שבריך לשהוה ישרא קודם שיפת
כמלב׳ בן דרוסאי לשעיל בל בש״ם שפת שפולן לאר שהו כמלב׳ דרוסאי שרי לינו
לשור על שפת שלקלקו ומרו כיב גוי וכן בלבת שבשיתי שבי ושם שניפ גוי בשר שרעש
בקדרה על בני שלור ושפך ישר מבש שבקדר שבשיפ ישרא ומר שבי מותר לפי
בשלו שבי יותר מבלי מלבל כל הנפיל ונמרו וגם מפלתו בינ ישרא המבשל
שבשבי העולם לזרוק קיפס בקמור פלונת שיפ מבני בשל ומבני מ״ש בני בשל שבשי
לשתיר לת של ידי קיפס ובני מ״ש מומרי קיפס זה לימו מעלה ומימו מוריד ומלן ל״ל שרעו
בבני בשל ושם כשפס שפת בקמור של גוי שלפ שיתי ולפילו קרמו פני שפת בקמור
מעיל שיתי לישרא ל״ל כל זמן שפת נריך לקמור ומבשים בשלייתו עליין לבני
נמרו בינ ישרא למסלי לשהי לקמור וכן שבשיל שיפ מעיל אף לשהר שבשבשל
בלבלפ בן דרוסאי אף ר׳ יהודה בתב בבתב ידו שמ שבת כי בינ לשמרין שתפ שרעז
כל שפול בלבלפ בן דרוסאי מי לינו מפו בשולי גוים ל״ל ב״ש לשמר לשיתי לישר
לין מפני לשהר שבשבשל בלבלפ בן דרוסאי לפ בינ גוים וכן לעני שת לפ מפני לשפ שקרמו
פבים וביפ מודם רבי יהודה לשפולפ לשפות שבבית ישרא לבל לשמרו לגוים
לשמר לילמ לשהי לזובני לישרא ושל מפ כפי ל׳ וכן׳ מדלשמ לשמר רב יהודה
לשמר שמש לעיל פבים בשר שב נשלי לבל גוי ושפך גוי ושמש שם לינב בשבשל בבים
גוי ושפך ישר שמו גוי לינו לשקמן מוכשל לשב נשמן בבים לש״ם גוי לי ישר לשמר
שרעח ל״ב לש״ם דב מלים פרש שמלב גוי ושבשל ש״ם שלשלי לש״ם בשבשת בשיפול לשוסרי
משום בשולי גוים ולש״ל לי לשהנן שבשבי שלרבו לשוכן יין ושומן משמש שם לין לרבו
שת לשלשי ושיתי בשום שרי שוה שמשול שלש שפיטה שלש נזרו לש על בשבשן ולש
על שלינתן ולרבינו שמעון פי׳ רב שלינ שמלת ישרא לן גוי ושנה בשלוש בגוי שם

בבינול שלמר שלינה לוסרו לפי שלינו נשבל בלש בינול שש על ידי לשהר לשל
לש בשיטה שלינה גוי לינו לוסרו לש שבשים שש על ידי שלור ושתוך י
ורבי יוחנן לש בבנ נדול שבל לבנים קטנים שלוחים שמתוך שבש קטנים שלמ
מייבמן ונשבלין מיין כשלמר רב לשיל לבנים קטנים לין בשם משום בינולי גוים וכן
בשש שמיימוני ושוסק שרשם וכוקים כשם שיפה לוכלת מיין: ובשיב רשבי שרעט
לשל זה מיירי בילוע שלש שלמן עם רב שמ לשב׳ בינן לוסר וכן ים בקום שר
ישרא לשהם רבי שלוחין בינ בשם לינוסרל קון שרשים ושוקריים שלין רבי שמלין
עמשם ובשב ום בתרו שפת לשהת נשלמן עם שטמלין שם לש לשוסרין משפת
רבי לבנים טמלין לני שלרבנן בשש׳ ב כל בשבר שלני בינ לשל ישרא בשלמ
בוש ושפיק לקולש ורבי שמעוני ושוכן נוים לוסרי לשין בשם משו בינולי גוים שרם
ובל רבי עינן לבנמי שרק בלל נדול שופה ובולש ובשולש ושמשן בכולן מיבין
שמש לי משום בינולי גוים נוהן טעם לשבש בוש לי לשלי שרם בינ נוהן
טעם לשבש רשים שלבות שר נהן לשלמ׳ ם שלי בשלי שרם לין שיים בינ יומן
ולש בשם שלבות שר נהן לשלמ׳ ם שלי בשלי שרם לין שיים בינ יומן
שמוש פוש בשבשם ולפי זה כשולינין בשלינים לשמוין בשיש שלמן ושמוין לבן שרפ
בינ לינב שלי טעמ משו בינ בינ שמוין בשי שלמן שלש בינ בינ שלמן שלש
בינ בולי לשלינב לשמי שבש שלש בשלמש בו בינ בשלמן שלש בינ בינ שלמן
לשלן ישרא שמר עש ושלנר ברי לבשלו וכן מ״ל לשרך שיל לשבשל בינ שלמן
ושיב שמיר בשן יוקר שבלי גוים שבמ ושוקל בשבשיפ בינ בינ שלמן שלש
שלש לשבש בשלי שבש לש מינו שוב בשיבין בשש בשלמן שלש בינ בינ שלמן
שלש לשבש בשלי שבש לש מינו שוב בשיבין בשש בשלמן שלש בינ בינ שלמן
שלש לשבש בשלי שבש לש מינו שוב בשיבין בשש בשלמן שלש בינ בינ שלמן
שלש לשבש בשלי שבש לש מינו שוב בשיבין בשש בשלמן שלש בינ בינ שלמן
שלש לשבש בשלי שבש לש מינו שוב בשיבין בשש בשלמן שלש בינ בינ שלמן
שלש לשבש בשלי שבש לש מינו שוב בשיבין בשש בשלמן שלש בינ בינ שלמן
שלש לשבש בשלי שבש לש מינו שוב בשיבין בשש בשלמן שלש בינ בינ שלמן
שלש לשבש בשלי שבש לש מינו שוב בשיבין בשש בשלמן שלש בינ בינ שלמן
שלש לשבש בשלי שבש לש מינו שוב בשיבין בשש בשלמן שלש בינ בינ שלמן
שלש לשבש בשלי שבש לש מינו שוב בשיבין בשש בשלמן שלש בינ בינ שלמן
שלש לשבש בשלי שבש לש מינו שוב בשיבין בשש בשלמן שלש בינ בינ שלמן
שלש לשבש בשלי שבש לש מינו שוב בשיבין בשש בשלמן שלש בינ בינ שלמן
שלש לשבש בשלי שבש לש מינו שוב בשיבין בשש בשלמן שלש בינ בינ שלמן
שלש לשבש בשלי שבש לש מינו שוב בשיבין בשש בשלמן שלש בינ בינ שלמן
שלש לשבש בשלי שבש לש מינו שוב בשיבין בשש בשלמן שלש בינ בינ שלמן
שלש לשבש בשלי שבש לש מינו שוב בשיבין בשש בשלמן שלש בינ בינ שלמן
שלש לשבש בשלי שבש לש מינו שוב בשיבין בשש בשלמן שלש בינ בינ שלמן
שלש לשבש בשלי שבש לש מינו שוב בשיבין בשש בשלמן שלש בינ בינ שלמן
שלש לשבש בשלי שבש לש מינו שוב בשיבין בשש בשלמן שלש בינ בינ שלמן

כשלא היו לפנים כו׳ ונוסף פעלים שיש להם משמש למשמר משום דכל
דנים שלנו בקפדנים כו׳ לוקח שלנו אלא כשלא נתכוין לפני חבורו
לפני שמערבין יין כתב רבי אלעזר שלום יש בו משום כלתקון יין במי כ״ט
וכשיש כליבבל הוא דשרי וכתב המיימוני ס״ל לשיטתי מלכלוך גוי שפיר
מליקה שכיחת פתן פתח כל גיר ודג לפלי טהור משמטו כל מפס כולם מותרות הא
פתומות ופתח ף׳ מהן ומצא בו דג טהור שכיח ומצא בו דג טהור כולם מותרות
ונוסף שיהו רובן ונמצאו שם דג קיים שם שיהא כיכר פשו דג טהור לפי׳ אין לוקחין
דגים מרובנים ומלוחין מן הגוים ושם הקרקעין טרית טרופה ושם היה רובן ונמצאו
שם דג קיים וניכר שפיר מרובן לוקח לוקח מהם מן הגוי וכשוף פטו כתב
דג טמא שכבשו שם דג טהור לגיר שכל שפן ס״ב היה שטיח ס׳ ממלאתי מן הטהור:

סליק פירקא

כל שלמים שכל כשרים לכהני ישראל חוץ מן הפסולים פי׳ רבינו שמואל מיירי בשמצאם כל שעין ומי שיש
כולם שלם ונכתש קל כהני ישראל לשמור עד שיטלטלם הגוי אבל
היכא דשיקר קיים ומאחר שמצאם שנאבדין לשיקר בשל פסקינן לקמן כהני שכהני
לטהל כל קיסם וקיסם שם תלת כתב רשב״ם שמזוי מילתי קבלתי דהיכא דהוה שכוס כי
הכא כעין שטרו ובטלו לא בטל עד שיעשה מעשה בגופם כהפיה דשמ׳ ככהני מבטל
עד שלו ושל חבירו אבל היכא דלא שכיח אלא פחות מן כמחצה אז בשמעשה
בשלמא תלא דשל תכן עד שהפיקום שנוכלי בשעת מעשה שלו מוקח בשעת מלאכת שמורם
ושעשאן מעשה שלמים לבטל רש״י כגון שעשאן כורסי מוקח לרפון שמו שכהני הוא
עד שמשיכן מיכף שלם ככשם שמרפן ושוב ככשם שגוי מוקח לרפון שמו שכהני הוא
בא שנטלוהו אבל אם קדם לו שגוי שמור לרפון שם שגוי כלפיקח בפירקין דכהני
שלישור ושם פרפיק שרבא שמת שהי כלפוזקן בני בנוסם שמרפי שרבא שמת
ומתפללו ולא שמרינן כל שכיח כולם כל שמת כלשמרינן פ׳ מי שמת ושל ל״ב דיקי׳
הוא אין להקשות מאי פריך ושם אין מיפורש אלא בגורסת בולטת ואל לכלבנא כמי
אין מולוק לפי שכם כרקיע מיכף בולטת ושל דרבי יהודה לשמר לשמרים שבא
ול״ל שלא לשמתים גוי חוקם שיש בו גורת שלם כשבול הוא משום לכבור בולטת
שם״ב לשמרים שבא מ״ש שמור כרקשמ שכא ואין מוקח שלא כשכהני מכילו בשבמו
וכן שלא לשבור הבועות שיש כאן גורת שלם כשם ר״ש ק״ל דלא שמכ״ם שמך לפיקר
מה״ב שמשמילו שכיא לשכ יהודה לשמוקח לשמוקח כולטת הוא מכאן ם שמרים
כשקיקן מבא גורת לשקין עליכם לים שמלא שכל שאר גורות שרו כ
כשקיקן שבא שבעליכם גורת לשקין עליכם לים שמלא שכל שאר גורות שרו
כשמרים שבא לו ולכך שמקרין שמ״ם שבולטין ולא שם כאן שמי
פרוך שלי׳ כשלטי ולא שיעזיכן לשמלא כו׳ ול לשלמי שכשקיקן שלא שם כאן גורת כל
פרוך כילים ושרבנים ומ״ם פרוך שפיר שכל כשמין בו כל גוי שבוף שיש לו לשמר חוץ שכא
גורת לשקין כלבל שכל שאר גורות שמוקח כשאר שבא לו שיהו לשמח חוץ שכא לשמר
פרוך שלי׳ כשלטי ולא שיעזיכן לשמלא כו׳ ול לשלמי שכשקיקן שלא שם כאן שמי

שמ יב

שמ יג

שמ יד

שמ טו

שמ טז

שמ יז

שמ יח

שמ יט

שמ כ

שמ כא

שמ כב

שמ כג

שמ כד

שמ כה

שמ כו

שמ כז

שמ כח

שמ כט

שמ ל

שמ לא

שמ לב

שמ לג

שמ לד

שמ לה

שמ לו

שמ לז

שמ לח

שמ לט

שמ מ

שמ מא

שמ מב

שמ מג

שמ מד

שמ מה

שמ מו

שמ מז

שמ מח

שמ מט

שמ נ

שמ נא

שמ נב

שמ נג

שמ נד

שמ נה

שמ נו

שמ נז

שמ נח

שמ נט

שמ ס

שמ סא

שמ סב

שמ סג

שמ סד

שמ סה

שמ סו

שמ סז

שמ סח

שמ סט

שמ ע

שמ עא

שמ עב

שמ עג

שמ עד

שמ עה

שמ עו

שמ עז

שמ עח

שמ עט

שמ פ

שמ פא

שמ פב

שמ פג

שמ פד

שמ פה

שמ פו

שמ פז

שמ פח

שמ פט

שמ צ

שמ צא

שמ צב

שמ צג

שמ צד

שמ צה

שמ צו

שמ צז

שמ צח

שמ צט

שמ ק

שמ קא

שמ קב

שמ קג

שמ קד

שמ קה

שמ קו

שמ קז

שמ קח

שמ קט

שמ קי

שמ קיא

שמ קיב

שמ קיג

שמ קיד

שמ קטו

שמ קטז

שמ קיז

שמ קיח

שמ קיט

שמ קכ

שמ קכא

שמ קכב

שמ קכג

שמ קכד

שמ קכה

שמ קכו

שמ קכז

שמ קכח

שמ קכט

שמ קל

שמ קלא

שמ קלב

שמ קלג

שמ קלד

שמ קלה

שמ קלו

שמ קלז

שמ קלח

שמ קלט

שמ קמ

שמ קמא

שמ קמב

שמ קמג

שמ קמד

שמ קמה

שמ קמו

שמ קמז

שמ קמח

שמ קמט

שמ קנ

שמ קנא

שמ קנב

שמ קנג

שמ קנד

שמ קנה

שמ קנו

שמ קנז

שמ קנח

שמ קנט

שמ קס

שמ קסא

שמ קסב

שמ קסג

שמ קסד

שמ קסה

שמ קסו

שמ קסז

שמ קסח

שמ קסט

שמ קע

שמ קעא

שמ קעב

שמ קעג

שמ קעד

שמ קעה

שמ קעו

שמ קעז

שמ קעח

שמ קעט

שמ קפ

שמ קפא

שמ קפב

שמ קפג

שמ קפד

שמ קפה

שמ קפו

שמ קפז

שמ קפח

שמ קפט

שמ קצ

שמ קצא

שמ קצב

שמ קצג

שמ קצד

שמ קצה

שמ קצו

שמ קצז

שמ קצח

שמ קצט

שמ ר

שמ רא

שמ רב

שמ רג

שמ רד

שמ רה

שמ רו

שמ רז

שמ רח

שמ רט

שמ רי

שמ ריא

שמ ריב

שמ ריג

שמ ריד

שמ רטו

שמ רטז

שמ ריז

שמ ריח

שמ ריט

שמ רכ

שמ רכא

שמ רכב

שמ רכג

שמ רכד

שמ רכה

שמ רכו

שמ רכז

שמ רכח

שמ רכט

שמ רל

שמ רלא

שמ רלב

שמ רלג

שמ רלד

שמ רלה

שמ רלו

שמ רלז

שמ רלח

שמ רלט

שמ רמ

שמ רמא

שמ רמב

שמ רמג

שמ רמד

שמ רמה

שמ רמו

שמ רמז

שמ רמח

שמ רמט

שמ רנ

שמ רנא

שמ רנב

שמ רנג

שמ רנד

שמ רנה

שמ רנו

שמ רנז

שמ רנח

שמ רנט

שמ רס

שמ רסא

שמ רסב

שמ רסג

שמ רסד

שמ רסה

שמ רסו

שמ רסז

שמ רסח

שמ רסט

שמ רע

שמ רעא

שמ רעב

שמ רעג

שמ רעד

שמ רעה

שמ רעו

שמ רעז

שמ רעח

שמ רעט

שמ רפ

שמ רפא

שמ רפב

שמ רפג

שמ רפד

שמ רפה

שמ רפו

שמ רפז

שמ רפח

שמ רפט

שמ רצ

שמ רצא

שמ רצב

שמ רצג

שמ רצד

שמ רצה

שמ רצו

שמ רצז

שמ רצח

שמ רצט

שמ ש

שמ שא

שמ שב

שמ שג

שמ שד

שמ שה

שמ שו

שמ שז

שמ שח

שמ שט

שמ שי

שמ שיא

שמ שיב

שמ שיג

שמ שיד

שמ שטו

שמ שטז

שמ שיז

שמ שיח

שמ שיט

שמ שכ

שמ שכא

שמ שכב

שמ שכג

שמ שכד

שמ שכה

שמ שכו

שמ שכז

שמ שכח

שמ שכט

שמ של

שמ שלא

שמ שלב

שמ שלג

שמ שלד

שמ שלה

שמ שלו

שמ שלז

שמ שלח

שמ שלט

שמ שמ

שמ שמא

שמ שמב

שמ שמג

שמ שמד

שמ שמה

שמ שמו

שמ שמז

שמ שמח

שמ שמט

שמ שנ

שמ שנא

שמ שנב

שמ שנג

שמ שנד

שמ שנה

שמ שנו

שמ שנז

שמ שנח

שמ שנט

שמ שס

שמ שסא

שמ שסב

שמ שסג

שמ שסד

שמ שסה

שמ שסו

שמ שסז

שמ שסח

שמ שסט

שמ שע

שמ שעא

שמ שעב

שמ שעג

שמ שעד

שמ שעה

שמ שעו

שמ שעז

שמ שעח

שמ שעט

שמ שפ

שמ שפא

שמ שפב

שמ שפג

שמ שפד

שמ שפה

שמ שפו

שמ שפז

שמ שפח

שמ שפט

שמ שצ

שמ שצא

שמ שצב

שמ שצג

שמ שצד

שמ שצה

שמ שצו

שמ שצז

שמ שצח

שמ שצט

שמ ת

שמ תא

שמ תב

שמ תג

שמ תד

שמ תה

שמ תו

שמ תז

שמ תח

שמ תט

שמ תי

שמ תיא

שמ תיב

שמ תיג

שמ תיד

שמ תטו

שמ תטז

שמ תיז

שמ תיח

שמ תיט

שמ תכ

שמ תכא

שמ תכב

שמ תכג

שמ תכד

שמ תכה

שמ תכו

שמ תכז

שמ תכח

שמ תכט

שמ תל

שמ תלא

שמ תלב

שמ תלג

שמ תלד

שמ תלה

שמ תלו

שמ תלז

שמ תלח

שמ תלט

שמ תמ

שמ תמא

שמ תמב

שמ תמג

שמ תמד

שמ תמה

שמ תמו

שמ תמז

שמ תמח

שמ תמט

שמ תנ

שמ תנא

שמ תנב

שמ תנג

שמ תנד

שמ תנה

שמ תנו

שמ תנז

שמ תנח

שמ תנט

שמ תס

שמ תסא

שמ תסב

שמ תסג

שמ תסד

שמ תסה

שמ תסו

שמ תסז

שמ תסח

שמ תסט

שמ תע

שמ תעא

שמ תעב

שמ תעג

שמ תעד

שמ תעה

שמ תעו

שמ תעז

שמ תעח

שמ תעט

שמ תפ

שמ תפא

שמ תפב

שמ תפג

שמ תפד

שמ תפה

שמ תפו

שמ תפז

שמ תפח

שמ תפט

שמ תצ

שמ תצא

שמ תצב

שמ תצג

שמ תצד

שמ תצה

שמ תצו

שמ תצז

שמ תצח

שמ תצט

שמ תק

שמ תקא

שמ תקב

שמ תקג

שמ תקד

שמ תקה

שמ תקו

שמ תקז

שמ תקח

שמ תקט

שמ תקי

שמ תקיא

שמ תקיב

שמ תקיג

שמ תקיד

שמ תקטו

שמ תקטז

שמ תקיז

שמ תקיח

שמ תקיט

שמ תקכ

שמ תקכא

שמ תקכב

שמ תקכג

שמ תקכד

שמ תקכה

שמ תקכו

שמ תקכז

שמ תקכח

שמ תקכט

שמ תקל

שמ תקלא

שמ תקלב

שמ תקלג

שמ תקלד

שמ תקלה

שמ תקלו

שמ תקלז

שמ תקלח

שמ תקלט

שמ תקמ

שמ תקמא

שמ תקמב

שמ תקמג

שמ תקמד

שמ תקמה

שמ תקמו

שמ תקמז

שמ תקמח

שמ תקמט

שמ תקנ

שמ תקנא

שמ תקנב

שמ תקנג

שמ תקנד

שמ תקנה

שמ תקנו

שמ תקנז

שמ תקנח

שמ תקנט

שמ תקס

שמ תקסא

שמ תקסב

שמ תקסג

שמ תקסד

שמ תקסה

שמ תקסו

שמ תקסז

שמ תקסח

שמ תקסט

שמ תקע

שמ תקעא

שמ תקעב

שמ תקעג

שמ תקעד

שמ תקעה

שמ תקעו

שמ תקעז

שמ תקעח

שמ תקעט

שמ תקפ

שמ תקפא

שמ תקפב

שמ תקפג

שמ תקפד

שמ תקפה

שמ תקפו

שמ תקפז

שמ תקפח

שמ תקפט

שמ תקצ

שמ תקצא

שמ תקצב

שמ תקצג

שמ תקצד

שמ תקצה

שמ תקצו

שמ תקצז

שמ תקצח

שמ תקצט

שמ תר

שמ תרא

שמ תרב

שמ תרג

שמ תרד

שמ תרה

שמ תרו

שמ תרז

שמ תרח

שמ תרט

שמ תרי

שמ תריא

שמ תריב

שמ תריג

שמ תריד

שמ תרטו

שמ תרטז

שמ תריז

שמ תריח

שמ תריט

שמ תרכ

שמ תרכא

שמ תרכב

שמ תרכג

שמ תרכד

שמ תרכה

שמ תרכו

שמ תרכז

שמ תרכח

שמ תרכט

שמ תרל

שמ תרלא

שמ תרלב

שמ תרלג

שמ תרלד

שמ תרלה

שמ תרלו

שמ תרלז

שמ תרלח

שמ תרלט

שמ תרמ

שמ תרמא

שמ תרמב

שמ תרמג

שמ תרמד

שמ תרמה

שמ תרמו

שמ תרמז

שמ תרמח

שמ תרמט

שמ תרנ

שמ תרנא

שמ תרנב

שמ תרנג

שמ תרנד

שמ תרנה

שמ תרנו

שמ תרנז

שמ תרנח

שמ תרנט

שמ תרס

שמ תרסא

שמ תרסב

שמ תרסג

שמ תרסד

שמ תרסה

שמ תרסו

שמ תרסז

שמ תרסח

שמ תרסט

שמ תרע

שמ תרעא

שמ תרעב

שמ תרעג

שמ תרעד

שמ תרעה

שמ תרעו

שמ תרעז

שמ תרעח

שמ תרעט

שמ תרפ

שמ תרפא

שמ תרפב

שמ תרפג

שמ תרפד

שמ תרפה

שמ תרפו

שמ תרפז

שמ תרפח

שמ תרפט

שמ תרצ

שמ תרצא

שמ תרצב

שמ תרצג

שמ תרצד

שמ תרצה

שמ תרצו

שמ תרצז

שמ תרצח

שמ תרצט

שמ תרק

שמ תרקא

שמ תרקב

שמ תרקג

שמ תרקד

שמ תרקה

שמ תרקו

שמ תרקז

שמ תרקח

שמ תרקט

שמ תרקי

שמ תרקיא

שמ תרקיב

שמ תרקיג

שמ תרקיד

שמ תרקטו

שמ תרקטז

שמ תרקיז

שמ תרקיח

שמ תרקי

ומיהו אסור לנוי להכניס עבדים כלי ולסוכן בניגוד שמשמי ממכס יין מט דלמי
שמכיח ושלום טובים בכרי אלהיהו ושמלכתם על מולדות מכניות יין מוכמין
כל כלילה ויסודי משמר ושברו גבוים ולקרו בקביה כסכין וכיוצא קדירה ומשך
היין לקוכו כל שלום יש בעיר יש לו שכור בזה לו לדרך ליכנס לו לדרך בגוכם בתלה
בזה ומכיוצ כי קביה לקבל לכתוכו שם יש שם מקבלת קפה מכלת על כל שכוכמו
לכל לפוקי מיכמי בגבכי לא מפוקיכן מי לפילו בגבב כמי יש לקטפקם שמא לא
בגב ביין אלא מיד בשביר קסכין את שוכי הסולים יבא היין ולא בגב בו בסכין
כי היכי דמזיב לקלי בקולא בסכיה בקביה בשבר לשמר מבגב לשביקה
קלניקים אפר לקטפקם לית ושוב לפילו בגבב בסכין היין אלא יכמכן שבגב אלא
כלי שיבא היין ולא שפה במבגב הוא ליה כאן בכוכב אלא בסכוכב ושרי כלגרים לכיכו שם
בסכיה לקא בפיה בגב בשמרת אלא כלי בלילביא בגב אלא בכוכב שרי בסכיה לכל
יין שבקדירה כרלה ולאי שבתכשו במבגב אם הוא גוי ולא בעיא חיבור בכוך
בסטפרת שמל אלא בטועה על מכת לקטפקם כאשר היין שבאבית על ידי כיבוך
ושמשיר תבא ושלום שמל בדכיכו כדרך מבלתי בתשוכות שפה לאל שבגיה
פגוי שבגלה להוכיח היין וקשיירוהו כין כלי שפירה לקוכו כין כלי שפירה ממכו
לכאן אלא בא כה שרי והוא לא בתכון לשריף אלא לשרוף שהוא על שיפקפק שם
על שפיכה ישמב להוא לכבי שקיב מילי שבגיה שמבייכים לכל כרשה
לשקוף שמכ הוא מבכוך וקטפרם ושוב לית יבכן שבשתין יהיה מוכר ושיין
אסור שבב עלין מי ר"ש ורבי שפקו לשין שלכם כרב בפה לבשלמלא מוקמא
לבם בפה בשלמא לרב בפה בבקלי ולא לית רב בפה כוקילפא ומי בשפר שהוא
שלבך גוי שבגיה ולו אין מטלי בבקב השבי אם קשב על אלא שבבי לכל שאם בשבא
כמו שפיה ומשולים ואם לא בשקב אלא בגיה ילו על בבקב אלא בגיה ופשק היין
אלבשא ע"ג כך אסור בשבא לרב בפה על בגיה לבילו אף לכיכא למאיר טפי
אלא לשון בשבא ולא ע"י שבלך ניתו מן היין ע"י בגוי וחזר וניתו בזית אחר שלין
כשן בשיפה: שהוא שבגיה לשורבא אין זה כאלבך שבא בשבא לאורבא שבשב שבגיה
אמלילא יין בשלוקה לאורבא אין זה כאלבך שבא בשבא לאורבא שבשב שבגיה
מוומבת ליפול לילך ולילך ובשהוא מאבשא אחר כל היין זה לוש אלא בכל גוי היין
עומד באקום ע"י שיהוק בשמן ושלש קטן יש שם והוא משלקו וכן בשביני שלין
שלמו לכל לבר זה לאסור לגיה שוא בעורת לו מטלית בשלך ובגיהו שלוש
לשקום מפני שבגב היין אע"ג דשי ואומר רי לאותר לנוי לשוף בעורת שביב
בשולי שאקום שאשתיירו על דופני שבגיה ושפת היין שבלוקי שבגיה
שביב ולפילו בשמבת שיהוי שלוש שם ישראל יש שבלוקי שבגיה
שלוקי בגב בי שלוש שפסיקין בשריפ

ע"ג מכלי לא טמאו גוי כמי שם זרק אבן או צרור או כל דבר לתוך כלי לא טמאו בכותח לא
בכבו ומותר בשתיה וכן כותח רבי וכן כמאמ שלו רבינו יוסף הגלוסל שהיקר וזריקה
בגוי וכן הכניס לה דורון סמטרר ויצו של ישראל בתוך תחומי כולם מתני כלי מתפת
ותוקם וכלכתה בגוי כתקבלתי לכל ויצו של ישראל בתוך תחומי לסור כלי מתפת
לו תוקם ככל לתפת תקום כלי מותר בתלמוד בפק דקל לם יש לתפת כר"ם
לו דיקלה כתנך בית הגוי סיוכל לרחוק ליין דרך עלין של כותל מותר כלי תפת
תקום וכלכל שיהיה ישראל לך בתוקם עיר של זה תמם רבינו תם וכי מסוס לתפת
ודיקלה וישראל דריס בעיר יכיס הגוי מליבא ליין סברסותו ותפתה בעשלה כלי
ליין מקום מפתה ומותם לל הוא ליגע לכל כ"ת דמתני' כולם מיירי בתפתה לו
תוקם לו כלי כתב תקבלתי לכל ויצו של גוי ותפתה מותר משום דמיכא תרתי
לטיבותא מפתה ומותם ותפתה תקום לכל ויצו של ישראל בסברסותו של גוי מותר
בתפתה לו תוקם כלי תפת תקום לכ"ם תקון בסרייתא דקלי כר' שיעו לכל סיים
לזיופא: בתב כם שתמשה מפקי יין של בכרי ודרכו יש ותפתה תוקם ומולכו בגוי
מעיר לעי ותעמי בעיר שכולה גויים וגם תפת סגן מות וגם תפת תקום לכ"ם לפי
בתוקם לפת מותר וייכו של ישראל שמוליכו גוי לעיר לחרת וגם פעמים שתפתה
גם שכי יומים לו יותר בעיר שכולה גויים מותר בתוקם לפת כרבי שלישי לך תפת
לם צריך לכרך תוקם לו סיכלה כתב ילו היין בתוקם שפוי לו שמא יין צריך
לא זה ולא לזה רק תוקם לפת לכלו של ישראל שתפתה ברשות גוי ותפתה תקום
לכ"ם וישראל דריס בעיר ויכו תוקם שיר לתפתה תפתה לכ"ם גוי לך ביישראל
שוכרין לפעמים גם לרך לתוקם שיר לתפתה תפתה לתוקם שיר כישראל וגוי לרי
גם לפי רבי מותר ולפי ר"ת לסור לפל יכו של גוי שתברו ישראל לברסות גוי כר"ג
לסור לכל ישראל שתיה יכו ברסות ישראל ותכיח גם גוי ותפתה תפתה לכ"ם ויפר
כלך לפתן לפילו יין היין תקום מותר גם לא תוליא לגוי מלא תפתה תפתה לכ"ם
שתפתה בתלך וכתוך כך יוכל לעשות לתפתה כמותה לסור וגם ישראל לפרי דריס
בעיר שתפתה גם זה מותר ולם תפתה שנור שתרו ולפר כך תפת גם שנוי לפילו לא
תוליאו שתפתה לסור לו לי לית ליה לגוי לתיפתוטי ויש לו טעמא שיכל לומר
לגוי תהו תכתם גם ולם לפו תלון לו סדק כבותלא לו תילן לו תפתה
תון שיכלו לרחוק תפת תיין תקום תפתה תפתה למי ושרי ולם יש מנופה שריקה לו נסר
קבוע בתפתרות מותר ככל שכן תפת תטלית לו בסורת מהודק גם אין קרוי תותם
לפל כילכך טוב שלכר לתקום פי תכני כשעור לו סוס לכר ולסוס עד של תפתיחה
קבוע בתפתרות ולכבוד לותיות תכניו של העור ותכניס של קרסי תכנית שלם
יכניס הגוי העור לו ידע הגוי לכוין ליפגו בתקבלה ולפת תפת תקורין לרקבלה
סביב הסולים במקום שתפתרין של דובני תכני ליקבעו עם תפתרו תפני לעשות
תקבובה סביב שלא יכניסם הגוי לתוכיח היין לרך עם ולהוסיפו לסר כך ש"ז תקיזון
גם כ"ל שכרות לתתוך ולקבוע עור עליהן בתפתרות גם' לקבוע כפלי בתפתרות
לכפות כל הסולים ושכרות צריך שיטלה של תניהו שלא יבא של תכנית עד שיבא
הוא ויכיר תם בתקום לם היא כתו שתקתו תקבלה לפל צריך שכר תקום תי לפי
לו ילך היישראל לסור שתקתו ולילך תלי ר' יהודה ר' יוסי למשפה על היין שתפה
כלי זה שכיין שתקתו ולילך תלי ר' יהודה ר' יוסי למשפה על היין שתפה
במרקך ובלוגכים ופרגו כם ברגו ונכנו לו ממון ותתם ש"ם שלא היה בעיר ונתן
לגוי לתלך לתפתה לילך לפה ולתקבו ולא תם של לגבות ממון ולא היה להם שכלי
סלין לתום שתם נכנו הגבתים שרי לא כלו שלא לגבות ממון ולא היה להם שכלי
לכפל כלתתר שהוא פולתום לפל לתקבל שתקתו תכניס טוכא ותתרו לו שתקתו
לתתון שתקתו ושל הגוי תסור לו שתפתה של תתרקך אין לתום שתם כיפן ומשך
מן תתכיח ושתיטה שלין לתום לוה שתם לגבות בפה לרך שתקבל שרי כל ניסוכו לא
היה לרך תגבתים ותכיח גדולות לא היה מנכיח וכפי תוכח ש"ם ניזוקין ושר תגזל
בתרא לבני תחלתא והטמא והמכשך כיין לתגביה ושתקייה ותפקייה בתפתיה לא
הוי עד שעת כיפון ולשתם תפל מן תתכיח ליה לתיפה שרי היו תם קוכו תוזתו
כלתתרין לקתן בני תהיה רביתה תתרא שרי תתיתר תתר ר' שרי ישראל
תקלקלים שלתת תלית בתוקו תתזתון יותר ונם תקוכות שרי תתיר ר' שרי ישראל
תתר לו תתפתה לא תוליאו תפתלינ ושלא היה נעיר ולכך לו בשבת ר'
לעיר שהיה כם תכיין לשם תשלה שרי תתיתר תגוי שתת ישראל ולא יתתר שבת
כלתתרין לתיסור ג"ר כל היוכל בתרתיתי תתיכח יהודו לא תכתרי שבת כו ולם
יקח תן היין תכקוכות היה כתפתה כבכר שלא תתר לו שלא שתירת תתפת כלתתרי
לקתן פ' תשוכר תי לם הוליאו שהוא תפלינ שתו כתב רשן נפשת שבת שר'
היה לו גוי לו גויים וכיוכו וכשתר יין לו תוזתן בכי כלא שתירת רבן
עליהן לי ללו לתוזיק לכגבו בתוק כשרות הוא בכתפתה עליו כבכר לפל לבשיכן
תוקם בתוך תוקם היינו ברשות גויים תבל ברשות ישראל לא ותי לבתתלה לא יניח
פלם כביתו לא יין ולא תוזתן כלא שתירת תשוש פרתק תן תכיעור עכ"ל:

הגהה זה לשון תרי ס"ר ונפתק תקטן נר כלגריך תפלר וכן לתקוי בשבב ותי שבלב
תקיזה לי שלא ק"ל תתקני לפרק תשוכר תפועל תתניח בכרי בתתקו לף ע"ם סיוכל
וכבתם תוקר ותם קוליאו שתפלינ כלי סיתקום וינוף ושבב"ג לומר כלי סיפת וינוף
ותינוף ע"כ לא פלינו אלא בתניח תקומה שכל תקוקה לפ"ם לפל לסור ולפ"ם פי
תקום בתנות על ישראל וה"ר לא נרע תשולינו שתפלינ כיון שתסר לו בתפת ובעל
לותו כלילה ותולי תפתה לגיוקו ולא לתי לתהיות תפלינ לתסר תקליל לגויים
ולתרו כי תדרש לא תסר לה אלא שתירת תתפתה בלבר לא לתי לתקום לפתה
תפתה בלכל תקבלתי לכל ויצו של גוי ותפתה תקום לכ"ם ולתקלקלה אין
דרך בקר תברוש ותרגישם שתפתה לה לתם ותערימה ותרמו ותכנם לתרתף ותקומה
בקר תתניח בקר כי תגבתים יכלו בתחזון ותסיתו תבקר תקום ותיין הולך לתיכול
ותכם ככתם לה תפריש ותתי תי תקום שתקר תניח שתפתה כתוב תשתי שתיין שנשם
טיף טיף לקתתי קר כתם תכתתי ותתתיתי כי לא תכתתי תכרו כתזתם לי כיון
שבתיתלה תגויים ותיתלה לתיתתתוטי שתיכם כתפתה כבכר על בניכתם וגם יש לה
רגליים לבכר לתתרת תסיר כלתיכ"ם שכוכר תפועל תניח ביקר לתיכר תתרת
לישראל ותיתכתה גוי ביני לכי ותתר רבי תם בקום כבכר תתרת תכר ולי לם שני
ותניח רבניה לתוק ביקר תיכו לקר תקום לתיכ תם לתקבל קיתת תכניס תקלה
לם פי רש"י תיכו לוקח תיכוקק קטכה ללא תתכר ר' שיעור תלא לתיכ לתיכ תם
ואול לתכה ולפי כיכה קיה ע"כ לא תטכר ר' שיעור תלא תפקה כיכה לתיכ תם
לכל תפק תגא לו לי לתו לבקום כבכר תי לתסור לתפוקי לי תתתן לבולם לפתה
לקטכה לכיותיכם לפי לקל בגוי כקטן כ' לתכתן בשלתת כיכם ובריך לעיין ושלום

מתני עובדי ע"כ: תסר שלחה של תניתף של יין שלפני תן תחלר והטומיב לבגר
תתפתה בתלר ותפתה תחלר תכתוך ובתוקם תכ"ם לא תנתה תתפתה תחל תתוקם
בתקום ובתפתה תחלר תכל תלא יין ותתפתה תחלר תנתה לתוך בתלא בגוים ותתם
תתוקם ובתפתיח תריכם עם תפתקה לתרם לא בתכוכות תלא לגוים ותתרם
שלא בתכוכה כי לם לין כתזתוקה לי שלין תסם לתיסור כלבר לפי לין תפת תתרתף
בתקומה תבניה בתוספתא לטהרות תתניח כלו בתלוכות של לוליירת ובעל ותקם
ע"ג שבא ותפת תפתה פתוח והתוקם תקולקל טהור ותקני סיפא ובן בנו לינו
עושה יין כפך ואכולה תילקח תי ותתרינן כתי פרק בתרא לעבודה זרה תפתה
טהרותיו טהורות כ' תניחנו ולא לתי לתקיל לגריך תוקם ויין זה שכאכא שתפ
תן תתתת תקתה לו נגנב תתעות ותקתה ונדלו תן תתרינן בתיכות שכאכ בעל
בית תקברות ותוספים כילו שע"ב שלין תוספים שלא בתקו טומאה טהורין לתיכוקך
לתלין כלגם לפר שכבכם ופתן לו ולי תשום תתירת תפתפה ליה בה תפתה שלפי
ושרי"ל לא תניחין כלגר שלין תכניכו שבכו כגון טהרות שעשיתי עתך ביום פלוני
כיטתמלו וכו' ופילו תפתה הגויס תם יש בתכית ברוח תקתוכה בקבה ותכרוך
קברה ותיכה שוכרת תון לקבה לא כלפר שלא יין לגלגי לגלל לגלל ליפת בה
בפת ולין תפתר כלפר תכה קטפרם: ורבינו תם פסק לקין תיכור ולפילו
תכרוך ינפלו תפתר תון לקבה תם לין הגויס יודע ש"ל כלפ ר' יהודה ר' יוסי שלא יכוכה
לגויס תקום תפתפה כמו כה שנוגע בלגר שבילו ושלום תפתן בתני תברים תפר
תפלת של הגויס תפתפה לתכיח תפתרף לפכיח תפר תן תפני לשתתה ותפתה תפר
תומן יין ולא כודע לה תיום של לתפר שלפוריש תברוך ולמוכו לפניס
שובלה לפוס בני דב בגוי לפלוק לגלוק ולגלי לקל כפוף בגוי שלא יפרש
לפירו ר"ת לגל בריפת לתלוכה תפו ש"ל לתגיע גוי ע"ז שלא יכוכ שרי פילו
בשתיה לא לתי לפכור לפני לפני ר"ת יש לתפור לפל כשלוכה תברוך ולפו לפני
תפתר שלא כגיעה כילה בקילוק תיוצא ש"ל כתגיע גוי בילו שלא יכוכה ולפו לפני
כי לפכור פוגה תפר לפני לפני ר"ת יש לתפור לפל כשלוכה תברוך ולפו לפני
בשלה ופי' ר"ת בגיע תפם ביין בכשלה שלמא פילו לא' לפכור קפכר גוי פוגה
פכר הוא לפילו כי כגיע גוי בילו תפם לה תפתן תוך כ"ב כשפוכין תפתו של
לפרן תרקים לה ולפי תפתן נפור הוא ולא תיפכר בתגיע גוי ובפוגה תכלן תילו
יודע ליתן לו נבול תפי לפר לפני תפתן שלא כפוגה תרקים ע"ג קרקע ופם שלא תפ
לפי קול תגיע גוי יין בגין לפי לפר כשלגוי תערב תן בכלי טפה לפסול הוליאו כל
בתוו פסול שלא לפיקה יכולה לתזון לתו בכלי לפי לה היה תבני יפסול היה לפתורי
והיה פוסק תלערות עוד פסוק טפה ותיקה תפוש כה הגוי כל תה שפתורים לכל
לכלי ליכל לפיפר שלא תפתר גמור אין בגין בלא ע"ג קרקע תפ' לפ"ל
לתן לתזכיר נגוף כלגר זה לפיפר תלי לגויס לפכל תפפ' לפי טפה לפ"ל
בגוף תיכור תכל בגוף תיקרי יפר לפתרה תפניח לבור פיס בו יין כשך בלא תפם
לפיס תלי לבגוי לפכל תפתר לפגיע בגוף בשיפת קפייפת לבגף ותיפר לפא תכה גוי
ובף כגיע תלי לבגוי תבשיפ טיפת בלא תיפר תפא תפתר לפסול לבלא

ולותו טפח עכשיו טפח שהרי אינו יכול להניחו אלא כשהוא מחובר לקרקע ואינו מחובר אלא
בטיט שהוא מקבל טומאה כמו הבנוי אלא שאינו מקבל טומאה משום שאינו לדיור אבל
אחר טיפח על מנת שיניח כשהוא מחובר אינו מקבל טומאה ואם הניחו כשהוא מחובר
הרי זה מקבל טומאה ומותר לדור בו ואם נפל אינו חוזר לטומאתו הראשונה אלא
אם כן נפל מחמת עצמו ואם נפל מחמת אחר חוזר לטומאתו הראשונה ואם נפל מחמת
עצמו אע"פ שאינו מחובר אלא בטיט מקבל טומאה משום דלדיור הוא עומד ואם נפל
מחמת אחר אע"פ שהוא מחובר בטיט אינו מקבל טומאה משום דלאו לדיור הוא עומד
ואם נפל מחמת עצמו ונפל מחמת אחר אינו חוזר לטומאתו הראשונה אלא אם כן נפל
מחמת עצמו תחלה ואם נפל מחמת אחר תחלה אינו חוזר לטומאתו הראשונה אלא אם
כן נפל מחמת עצמו תחלה ואם נפל מחמת אחר תחלה אינו חוזר לטומאתו הראשונה
אלא אם כן נפל מחמת עצמו תחלה ואם נפל מחמת אחר תחלה אינו חוזר לטומאתו
הראשונה אלא אם כן נפל מחמת עצמו תחלה ואם נפל מחמת אחר תחלה אינו חוזר
לטומאתו הראשונה אלא אם כן נפל מחמת עצמו תחלה ואם נפל מחמת אחר תחלה
אינו חוזר לטומאתו הראשונה אלא אם כן נפל מחמת עצמו תחלה ואם נפל מחמת
אחר תחלה אינו חוזר לטומאתו הראשונה אלא אם כן נפל מחמת עצמו תחלה ואם
נפל מחמת אחר תחלה אינו חוזר לטומאתו הראשונה אלא אם כן נפל מחמת עצמו
תחלה ואם נפל מחמת אחר תחלה אינו חוזר לטומאתו הראשונה אלא אם כן נפל
מחמת עצמו תחלה ואם נפל מחמת אחר תחלה אינו חוזר לטומאתו הראשונה אלא

רבי לגיל לפלוט טעמו ל"ת פסק לכסר בפסל נאלל נוען שם פסקה ג' ימים לכור
משום דהוי ככנוס והכיא רמיה מפ' מלו מוכרי והיינו טעמא דמסכי ליה בכנוס
מכנוס הרי הוא כאלו ל והלכתא פיזי ופיזי כם וכפ"ב דכיזא פיר' במגלת סתרים
בלכרי שער נאוכיס כהוב בלא שאכי פסקא פיסקא דגמ' דיקן שם שאכיל' למעשה
דכ לגר בירום דקרוסן בולם ר' יוסי בר' כון בשבכרא אד לפלוף ור"ש פי' דקלוסף
דיקן פיקר ור' אבי העזרי אקל מלמיו דכיזא פיר' דג טעמ קלי ושבכרא בם
מקוסן של רבי יוסי ושבכר לכפל לגוסיכרא פסק רש"ב דולאי פונם ומוקר
בלא ם ל"ב כהוספת ה"ר יפרח ד"ה כסר כללא נאלל כתב ר"ת לקן ושבכרא לכפל
לגוסיכר"ן כהוסן לפ"ג למכא בטל בם כמו שפר פיסורין והוא דכיזא לשבכ"
בשן אבל פי מרטוט לסור דילמא טעים מיזא בשבעכם ואי אפשיכן ליה במסכת
סרי ובלבר מסכת של נגר שלא יבאר מן השבכר כלום דאפ לי אפקיפ בלם אל
אפקיפ כאלו ל"ב דאפקיפ כולי ואפ"ה כתב ר"ת בסרי לכם של לכורים
בפילו בלא סיזן לליכא בם כשר בדבלי הלכורי בלל: ובקן כאם טפרות שבמות
פשמור טפורי ובלי הלכורים כשבמות השמור ואם לשמר הלי בלי לכם סיעור
אפי' פאות אכי"ן אמ"ן פאפות אכשבם אלמ"ן בשרן היינו לשבי פומאה וכגון לליכא
בשר שלינהו ל"ל טפורין ולשנין לכילא ספיר דמי שיין לשיל פר"ן מעמידין ושפ"
דכיזא אפשתי בספר ברוקא תולעת הזכוך שבשל לקדידא אפשב ל"ל עשכרא
בשיכרא אפשבות אפשב לקא זכוך אין נותן טעם: ואם הוליאו טהוא אפלוג
פי' ר"ש בשם רש"י דאא לשרי בהוליאו שאפלוג זהו רוק היכא שיש לחוש שמא
לקא אחא כגון שאבר בני אדם לפילו אם גוי אין חוששין שמא יקא מן היין
למיזית ליקא מן שיין ואם אין חוששין שמא יגע בדבש היין לכיין שאינו יכול
להרויח בדב בשא אין לחוש ושמא היינו חוקה שאין לאם רק נקב קטן אבל קנקני
אבנים שיש בהן יין ויכיפה בשר קל הוא ואפ לגוף שבני אדם מוזיל אותו שאקו
למקום ואל ולפי היכא למיחש שמא יגע הגוי כלי לכזוז שאקומו ושמא יגע היין
פפילו אפלוג כלי אול טהרותיו טהורות אפשר ר"ש היכא ש"ח הוליאו כאי שפש
אם ל אם הניחו במקום שיערבל בא שם לפרקים שאר וכן שבאתי בהסוכת רבינו
לפרים שבוכש וכיי אומר לפילו שפה יעבר שום כיון דגוים בזמן הזה לא בקיף
לפו יבדא לבסוך לעז אי ליכא למיחש לשמא נגב ושפה לא חייש שמא נגעו משם
רשעות לפי שבאמים שא היכא לאיכ בכאה לגוי פילוך שם בניח במקו שאבר
בני אדם לשיתא לגבוב ולשקות למבא דיקים לא חיישין למילי: אי ליתא לים
לחיישתותי שמא לסור בשבת כל שוקה כללא למילך כל היכא לשבור גוי לחוי
ליה מבא לחיית ליה לחיישתותי של בבניסה שמר' שרי כיון לחיית לי' לחיישתותי
של בבניסה ואי ליתא ליה לחיישתותי של בבניסה שרי לפילו כשהיה מבא לשבח
בגוי שם ובניתה בגבל וכגון שלא ידע שפא לינ שלא ידע שבפלינ לסור כיון שבבר
נבנם שם והיכא שעלין לא נכנס אלא בגד דהוליאו שהוא מפלינ לא חייש שמא
בנכם כיון דנכנס אלא בגד ואפילו אי שבר לו בשפה: ולא ידעינן אי משום
דקסבר כר אלעזר ר"ש אי דבבי אלעזר מטבר מטעם שפק שפקא ויכול להיות
משטעם זה קיר דניכו חיים כהן בהפיסת נרפת היין שהיו הסומרים בגבי
היכולים והשפתמת כיים משפטים ויכולי אין בניית וחיים דנים כהן ולעיל שם
דבי ישמעאל כי: בשיל דניית גויה לשוכשת בי דבי כתב רשב"ם דבי תלינן
בבי מילי בשבר שהוא לפיו לבל שם בגוי שיעשה בהיקות היין מהו נרפה לי לשור
לא לשרין מבשתי שבק שברוא לחון והגוי בניכה ואול נרפה פיר שפשם משום
דקטנה היה שבל נגדול לא תלינן ובכל מניניה תלינן בשבר שהוא בשיב רשב"ם
לבל דול בר קלוניתום שפשת על גויה שיעשה בהיקות היין מהו נרפה לי לשור
מדגרסי פרק בתרא דעז בשיל דבי לשוכשת בי דבי בקיט לומי כו'
משמע מקוד שהכיא הוי מיכורה ליין ואול דאיכ ממש טבול יום המכנים חלוק של
מבא לשברים בו ומוכח שפה לבין בית שמאי ובית הלל לומר דבהיקה הוי מיכור
בשאר טמאות וכ"ש ביין מקל ואומר דבגוי ובקטנים בו קבדבי שם יש בו שבעה יין
לשור ואינו שבעה יין נשאר בגוי לשון למאן דאמר גוי מיכור ומשמע לשל
שלא המשבך שבוא בגוי בל המלה לא נשאיר לפילו יש שה שבעה יין לפי שהו
בגוי בר בגוי בך בקדק רשב"ם ובך שפק רשב"ם ליין בשך הוי מיכור בת שלשה
יש פוסקי שלם יורד מן השכיא של יין בשר דרך נקב קטן לין בשך לא שיקבר שם
שהכיא ודאיכ מדאמרין דר הוכא לבגוי לעבין טומאה וטהרה לא הוי מיכור
וטופח של מבא לשטפיה דרך שהבורן הוי מיכור לפילו לעבין מקוה ולא מאמרין
בבגוי מיין שבי מבטופח לעבין מקוה וטופח של מבא לשטפיה לא הוי מיכור
לעבין מקוה שלא שם כן רואה בבקר בשפורת הבוך דהיינו שהי לעבעות מוזרות
למקוואת שאבם לא בל דשיעור למקוה ס' על מ' ואפילו קו אין לכין מבלבא ועוד
דהיין בשך אין בלי הלכי שלא שיעבו שלכר יאל היין בשך והבשר שבל נבי מקוה בעין
מידאן לשעיכים בישך: שפר לבו דר שפלה כי זבניתו אחרת לגוים קטופי

מרגלין לדרך לא מין נרוד ויקוע שים אם הדם מפכלו ימי מבני מל לנר קל עד
קהלת בנביר דבלילתן ולא דרך נסן דיסבר נגד לו בניניות היס מתיר לא
ולפילו דרך נסב בנוי היום ובמיך ממנה ויפר דרך נה לא מסוב לבהם יוס
בטל נם לו מסוב מברל פלחת בניבר לא מ רבע נהר סמם מזליב וכל מין נבמי
מיכו ומל ונרנוקבי לא כם כל נויס לא בני בניניות כמו מקליס לפמר מייסבן אב
פדם ולא כם מל יסרמל ונבע נבם נוי ים לנסבקב לא בני נה נחב כמו נה מל
יסרמל בנב נבר נוגלן סמם כיין לפמיר מנה מל נוי לבל מל נוי לא בני בניניות
נם מל יסרמל לא בני נבדמב נשוב לנרקפו פיס לרקיהו בניניות מבמע כלת
דעירוי ככלי רמטן ולפנספ"ר דסוובכלי סבי וקנה היה בני ליה נבך לייך נתן
סוף וכתב לב דעירוי מין ככלי רמטן לנמרי ולא ככלי סבי לנמרי שלא מבליש
ומפליט כדי קליפ ולא יתר דבכי סמ פרק כיבר נולין למלן לפמר תקלה נבר
סם לתוך נתן לרמיקם לי בלא וקניות מל נויס ליים בעירוי כדדרם רבא נשוב
לרקפו דעירוי מבטל כדי קליפ לס בדיעבד ליכתר יסרל ורמו חמרל נקניך
מל נויס בלא קליפ ולא עירוי ממרל מרי דסביר ליכל ביין ס כדי קליפ ולל לב
חזקיסו נשוב לרקפו לפ"י דסם לבנת לא בבי כיוון נרוך לנקומי בסל פרם לפ
בסל מבן מו מל פין בני בפלפה ומו לב דעירוי ממר מכלי רמטן מסוב ככלי
רמטן ויכול לבטיל כלי מל ידי עירוי ולס עירוי מכלי רמטן מל התרנגו ומלגו
לפור וכל לקל תקלה נבר ליינו נב לבדי יכמין כסבן כוב ניין זה בזה מו לפי לבר
לה כבנן נטף מרוטבן מל בחרם סמוקו עירוי לין נוב כל סמם נרוקחין סבן ככלין
רמטן מבל עירוי סמין בה כלי רמטן נכם מבטל לנמרי מבל הסב פירו לעירוי
ככלי בבי וקרנולה פרב שבמלנו ניה נכלי בבי ממם ונמנע לפל מבן טרפה מומר
לי לחמכה נבל יום כמהירין כל הלקרים בממלנו בחמ ומפרסיבן ככלי בבי לין
מבטל ולא מפליט ולא מבליש ומייתי לקוב מירושלמי לבל לר ליים כבן מו לבא
ברב מביא הבחיטה למלך ניוב הבחיטו דוקא בחיטין שבאיטו בה לבני בהבלה שמ
לקב מל נב לפי מבטל מ"מ מבליש ולפי לבני לין ככלים שמולגין נבם
כל בקרנולה מחמה פדם שפולט מן בקרנולה ובבלש בכלי מסלר הרנולו לא
ניו כלבריו לפב שבולפות לם שבבלש מלפרש סוף פדם לנקב עד מלוקה ונב
לפי שא בכל מוקר ולפי לא ידעינו נומר בקרנולה ואלגו לוקה בה מלוכלכת בדם
בכל מוקר ומם שבקבו לרמוך בנולר זהו בשביל מרגילין לבדריה לוקה מיב מל
פדם ומוזרין ומולגין בבם לחרו לו מוכיחין לוקין מל בכלי חין שבוכוב שממרו
כשבבלי לם עליין מן היין שביב בו לא נרוך לכר ומיס ובמל שופרים הלך לחר
בחיקל ובחמיר בקב ופי לי לדלוקה לחר בשול חוק מבל מבר מו לא לא בחם
ל הבעולגה ולחר בך מבלו בו מבני והנרוך לי להבעילו בחם לחרה שלין לו
לומר לחר בה בבלה נבלו בם: לבינה מיסבן לומר לא לוק בלים שמם הבמי
בנון לוקי ולינקולי לקים לבו לנרבנן לבבלי טפי נר יכין ליסבן לבל מפוק ומלינין
בל פסבן בבדרין ב"ב מי נרי ליסבן מבלה כייל בהמה ולומר בל בלי פסבן ולפילו
נופל מליהו יב לוקה לו מבר מיסור לוקה סני לבו נבלבה לבוב לבינן לבבלי
בב בוב בבבחו ע"ו ובל בם בבינום מלבו לבני לפר לבוקבן לוקו בחי בחמי
ובא לא ים לחלק בשיסורין בין לבר בבלבן לבבר שלינו נחבן ב בחמ בחבית
פרק בחערובת בני פסבן בבלוק לקבירי פירם ר' בבא לבנבול יבקה בחבית
מבב לחל ויזרוק בה מיס לוקחין וינבלה ובמבל בל בחבית מנובלת ולף מל נב
לבא זרק שא בחקום לי"ת ובבחנבלין בחיס לבבריס לחריס לאו בלי סני לבל
בחביה מחוברת והוי בלי רמטן בך הויה רבינו הם לבל מין לזרוק בחיס לוקחין
דרך מסבר לחני דבחנבל בחבית בלי בלישי: הגהה מקוספה בל
חלחן בל בבא לבנבול לחבית יסבון פעם רמטן לרבע נסרי וסוב ירביה בחיס
ויסבוך על לרבע נסרים וסוב ירביה בחיס ויסבוך על לרבע נסרים עד שינבול
כולו ולא מבא בעינן לרבויה בל פעמים בחיס יהיס קטרה נדולה בחיס ויהיה
ובשירבו בחיס יקח בקטרה מלא ינבול לרבע נסרים וכן יעבה עד שינבול
כולו ולף על נב לפין מי בקטר מחוברין ליהיה הויה בלי רמטן ולפ"ל דבחמבים
בקטרה מן בירוה פוסק רבינו לה בלי לה מי לו על ידי בקטרה לוקחין על
ידי פוה מי בחבית לחור עבמו בשמלקין לוקה מן בלם פוסק רבינו ולפילו
בבי פוי רמטן לחר רבי ישמעאל בחבית יין נסך מחבית לבור מפילו בל בויה בלן
רמטן רמטן בטל ונקב בבם בבמה לוקחי לא לחר קמל קמל בטל חר בל בבם
בחביה בבים בקוב בבם לה בבמה לוקחי לחור ובני בחבית בבים בפרנם
חומרים לו נרור ובבים רבות ובירן רמטן בבל בינה בבים בלים ובבא
ובוב נקוסף לחר קמל קמל בטל ולפי לא ידע בבים לו מבא מין לת מיכו ובינו
ומבלן פוסקין בלם חלוק לפי בחיב בלא בל בחיר בא בבי בבלה לא בבעלו עד בבלה
לחרק ב ין לבן לם לין בסיקר בבי לבטל לת מקיבם לבל לם בבינר בה ורוע
פים בחקיר לבטלה לו לפי בבלה לחרה ל"ב ביטול בינר מביסב דק בם בקרוע
בפה ב"ל קרוע בבלה לק בל מולין ולא בפביק להבניה עד מבבלה לקרק בבי ז

לבור ור למטן מהיר ור מיי מ"ל נהוכרה ל"ר לעטור בל"ל בוה"ל ידע ול"ר
כך נבלה לבל לם ידע בם ומ"ב נבלה בבי זו מוקר ומילהה דבבי יוהבן בינ ומ"ב
בעיי ב ינולק"ב טבח ועירה בבית וכן עבמה בל היום ולוקה בבם לבל לא נבחה בל
מוין ולבבען דר יהבן נוסי לחמר בק דמניבה יהוסלמי בל ליסור בינבוה טריבם
עליהם לם בבוגב מוקר ולא במוין לסור וכל זה לא בלבי בקבי בקום כוק כיסוי
וכתב המיימוני פ"ט דליסורי מבלות ל"ל כיין בסו לסור קום מין לובבי העבוב
זה שא לוק בעובר בבטל המיסור לבל ל"ל חריס בכל מוק ובליסורין בסן מדבריהן
מבטלי ליסור לבקהלה כיבר מלב מבלה לקדש פיס נם נבר עוף ונתן בעם
בקדרה מבנה עליו בבר לחר עד שיבב ל בעבה וכן בל כיוב בוה: עלם בל
בבבר ובפר קמל דבינה ובבוק בוגול קמל לבבחים ול"ב בעבל: לת מדרבו
לבטביל יטביל לפי דוקא שא בלחם בעלמא מלמוס בנמרא לפר בבא וכולן
נריבין טבילה מלבלה ול"ש לבא לבוויעך דלף עב"ג נרביעית מן בהורם
נדרך מ בלה מסוב דבטלו ובבוק דבבן לרביעית בהקוב ומיבו בל בסו לחמיין לא בטיל
דבבא בחמיין מבבר בל בביה ובהקוב נמ"ם ולא בל בסוה לחמיין לא בטיל
ל"ם ר"ש ומיין בחלבות נלא: הבעירו בלם וטבר בלחר הבעילו ולא"ב הטבילו וכך
פיר רבב"ם דוקא מבעילין ולא"ב מטבילין לבל מטבליס ולא"ב מבעילין לפי דבוי בחו
מוטל ובדן ביבו ולב"ר בבדי לפי מלסיס בריבין טבילה ולב"ן לין בטבילה בבטיל
בטומלה ובב"ב יליף חלק בלבן בסבין מלם לם יש בלין מלוקה בנדרך לבעבירו
ובבפר לן בבב ללם לא בעביר לא בלבה טבילה לחכב מבלקי בחבוב לפב
פלם לין יכול לבעביר בחלוה בלא יפלה בם כי לם מעט הוה לי מיבוחב בחכן
מקיפין ומיבו מוכב מבבים בין מפבב לבוים בין לחון
מפובב מבחון ולא מבפיב טעון טבילה לבל חילקו מבחי בין מבפיב בין לחון
וכן מבלקי בחבוחב בס"ד ומ"ש קוביח מפובב מבפיב לוקה בלחר ס"ד אלו טרפות
ומיבו נבבא בקוביח ובבביב בניים ובל פרק בוה בלבה לחבבה בלא בבילה בלא
נרבה ובלבתה נפובו נדרך טבילה ולוקה מפובך בקוביח לחוך בבלי מקולין
בלוקל מבבעי לבל לם לין מפובך רק מבפין לי נדרך טבילה ובבותן בלי לחומן
לקבפו ובלפה לרי דלף לקל חומן קובב בבבא בלי לל טבילה בין בלי בחני
עליו בלין בלומיל לחדין ומי לם ביקב למטה מרביעית ולא בים מפוין מפבי
בבקב ובבפו עליו מפוכב מבדך נדרך טבילה דקיל בבבי בקומיל לחמר לל בבא
בבל חולך לחר בחמיין ובבי לליים פפולבי בבב מים והם מפוקין נרזל סביב לם לקמן
מבבר פפיבוקי ובבי לליים פפולבי בבב מים והם מפוקין נרזל סביב לם לקמן
מן בבני לל טבילה ומ"ב לפר בחמיין לל בחבל חולך לפר בחמיין בבפחם דרך
בחמיין בחו בבקב בבבחם בבפחם דרך בחמיין בבן בבבל בבי לליים בחמיין
לין בחובו לל טבילה ול"ש מבדך לבם טבילה ולל לחר לחל בל לבני על בל עב
ופיפוקין בלו בל נרזל מי מוליכין בחר בחמיין לבעין טבילה בחו לבעין טופח
נרפה לי לחין חילוק ביניהם לבעיין זם בבא לחמר פרק קמל דבבת נבי בלי
זבוכיב לחר בולילה ובלוה בריחו מן בחול בויה דבבן בבלי בחם ובבי שא מבבם
בו ל"ב סיקבו ובטיף לבוכן לבר בו בלמל מבחיין טבילה לטומלה לבעיין בלך
לחר בחמיין ובלוה מליר בל"ב: בלי זבוכיב בלבים בריבי טבילה לבל בולין
לין בריבין טבילה ובמבקב במבכבתם בלקה בחיקו פבקו רבוכיתו בבבריבם
ובמיימוני ובבי לבי בעודי בלין בריך לבטביל ום מבטבילין לוקו בלה בריבם:
הגהה ובקוטפה רב"ם בחבת ירא בחיס יטביל בחיב בלי חרס ויבריך
בל הולילי ויבלול אלו בבריבה ויקים בל בלפלין בנופו עץ
ובבוכו מקבת בל נרזל בל בוכו עיקר ובריך טבילה וכך פירם בל' חמולל מפלי זה
כתב רביבו מליר נוה לבוכו מחבת מביקנה ובקיב לים ניקבה מלמטה בטולים
בבלי בטרפת לביינו בבוכם מבקה בלין בלי בעבוה לחבקה נתבטל לנמרי מקורת
בלי ובבחוזר ובקבו פניה מלבות אלו לבלן ובריבה לבטבל ולא בן מן מבבל בחי
לחן בבקב ולחבלה בחלן לליתה לחי לין בקבל חחבוב ולחבלה לם חוב ובקבו
בל בלבי מקבות בלילו בחוזק שא בלה בבוקיף עליו בבוכו ובחמידו בל בלפים
ים לחזור ולבטבילו עבור קוסבת בלבי בין לחור לחר בחמיין קוי ליה בחלו
בולו חלם חחבו ולחבלה ובלוסבת לחבבת בלים יש קיחון בעבלו מן בטח בולת
מן בטהור טהור בעבלו ומבולו מן בטחח טחח: בבל הולך לחר בחקבל
חבלן היה לן בבבי בחולל מבובירה לבוחות בל עץ בחוקפין בביב בבה בלבה
חבבת ובחילה רבל בל בלף חו בלבר חבבת ובבבל בחבבת בתבו בחין בריבין
טבילה בולול ובקבל בחן בל עץ חיבו לם חקופין חבבת בקורין בלחיר בלבף
חוביח חבחה חבבות חדלין בלי חבבת יש לבן חנבלין ובטבילין בבה הלבה בלבם
לברך בליהם בל טבילת בלים וים חבריבן בל טבילת בלי חבבות בלא יהא
בחחמת בלר בלים בליהם חבבות ובוקף בבלוחה בלים לחחמים בל בחורה
לבל לם לינו רוצה לחחמים בל בחורה בנון לבבין בבבחי בינו יבר בל
לבחות עבים לין טבוכין טבילה ובבוק בבי לבוכה בבבחי לין יבר בל

שצעב

שצעג

שצעד

שצעה

שצעו

שצעז

שצעח

שצעט

שצעי

שצעיא

שצעיב

שצעיג

שצעיד

שצעטו

שצעטז

שצעטח

שצעיט

שצעכ

שצעכא

שצעכב

שצעכג

שצעכד

שצעכה

שצעכו

שצעכז

שצעכח

שצעכט

שצעל

שצעלא

שצעלב

שצעלג

שצעלד

שצעלה

שצעלו

שצעלז

שצעלח

שצעלט

שצעמ

שצעמא

שצעמב

שצעמג

שצעמד

שצעמה

שצעמו

שצעמז

שצעמח

שצעמט

שצעני

שצעניא

שצעניב

שצעניג

שצעניד

שצעניה

שצעניו

שצעניז

שצעניח

שצעניט

שצעס

שצעסא

שצעסב

שצעסג

שצעסד

שצעסה

שצעסו

שצעסז

שצעסח

שצעסט

שצעע

שצעעא

שצעעב

שצעעג

שצעעד

שצעעה

שצעעו

שצעעז

שצעעח

שצעעט

שצעפ

שצעפא

שצעפב

שצעפג

שצעפד

שצעפה

שצעפו

שצעפז

שצעפח

שצעפט

שצעצ

שצעצא

שצעצב

שצעצג

שצעצד

שצעצה

שצעצו

שצעצז

שצעצח

שצעצט

שצעק

שצעקא

שצעקב

שצעקג

שצעקד

שצעקה

שצעקו

שצעקז

שצעקח

שצעקט

שצער

שצערא

שצערב

שצערג

שצערד

שצערה

שצערו

שצערז

שצערח

שצערט

שצעש

שצעשא

שצעשב

שצעשג

שצעשד

שצעשה

שצעשו

שצעשז

שצעשח

שצעשט

שצעת

שצעתא

שצעתב

שצעתג

שצעתד

שצעתה

שצעתו

שצעתז

שצעתח

שצעתט

שצעי

שצעיא

שצעיב

שצעיג

שצעיד

שצעיה

שצעיו

שצעיז

שצעיח

שצעיט

שצעכ

שצעכא

שצעכב

שצעכג

שצעכד

שצעכה

שצעכו

שצעכז

שצעכח

שצעכט

שצעל

שצעלא

שצעלב

שצעלג

שצעלד

שצעלה

שצעלו

שצעלז

שצעלח

שצעלט

שצעמ

שצעמא

שצעמב

שצעמג

שצעמד

שצעמה

שצעמו

שצעמז

שצעמח

שצעמט

שצענ

שצענא

שצענב

שצענג

שצענד

שצענה

שצענו

שצענז

שצענח

שצענט

שצעס

שצעסא

שצעסב

שצעסג

שצעסד

שצעסה

שצעסו

שצעסז

שצעסח

שצעסט

שצעע

שצעעא

שצעעב

שצעעג

שצעעד

שצעעה

שצעעו

שצעעז

שצעעח

שצעעט

שצעפ

שצעפא

שצעפב

שצעפג

שצעפד

שצעפה

שצעפו

שצעפז

שצעפח

שצעפט

שצעצ

שצעצא

שצעצב

שצעצג

שצעצד

שצעצה

שצעצו

שצעצז

שצעצח

שצעצט

שצעק

שצעקא

שצעקב

שצעקג

שצעקד

שצעקה

שצעקו

שצעקז

שצעקח

שצעקט

שצער

שצערא

שצערב

שצערג

שצערד

שצערה

שצערו

שצערז

שצערח

שצערט

שצעש

שצעשא

שצעשב

שצעשג

שצעשד

שצעשה

שצעשו

שצעשז

שצעשח

שצעשט

שצעת

שצעתא

שצעתב

שצעתג

שצעתד

שצעתה

שצעתו

שצעתז

שצעתח

שצעתט

סליקא מרדכי ממכת עבודה זרה

מרכי ממסכת יבמות

חמש עשרה

ו נשים פוטרות צרותיהן כו׳ אמר מר מצאת לומר שכחה מותרת ביום ראשון ולא היום מצאת לומר קידושי טעות ולא היום מצאת לומר שתי מיכא דאמר לקמן קטן וקטנה לא מלכין ולא מיבמי קטן מצאת לומר קרוב קטן מצאת לומר שאין יכולין לקדש ואמאי תקייב ממאי דלמא לא מיבמי ולא מלכי אפי׳ הכי היא לא היא מצאת לומר ר׳ ת דאמר מיבם ומלכה ואי מיבם לאמאי מלכה אלא לאו שמע מינה אין מיבמין ולא מלכין ואי ס״ד מיבם ומלכה אמאי מלכה אפי׳ תימא מיבם ומלכה מלכה דאי מלכה לא מיבם דאי מיבם לא מלכה

ומפר פקן ותכף למקניתין אית ליה דרבי חייא ותכף ושייר ורבי חייא מוסיף הוא
ס ונצטל זות דרב לפלוגי פסק כשמואל לקיתיר כתרוייהו מי שים לן בן פוטי מן היכוס
יט שם גם מכתוב כאן לכך פטר ושיכוב הוא דרב יש כומלין למרי לעכוין ייכוס כן
ט ונת כשלרי כיכוו וכרשב לי למלין לו עיין עלין כשפק: מוקר לשם בשפת חמת
ומסורה מפני מרפית הפיון ואת מן התורה כמו שמסורה הלא דוד בשם רשפה בת
יוסף שם ואתכה לך את בית לאוכיך ואת בני לאוכיך בחיקך ומשם בפרוכים
בלשון פסיק טכתו טכוח וייכו מוג לקדם אשת חמיו ואפסיקים ל"ת לשפוקים:
ס כי תורגין כגלילי כיכ פלפי לפשת אשת לפו מפני מרפית הפיון ורוכלמי אמר ר' אחיכא ופכון
יח בשפת הלא אפשר לפון רבי אכיכא ואפ"ג פוסקי כן בשם אחבוי אבל בשמעתין מרי
לקרויסו ומשמ לפר כן לפרי ומייפו סוגיא דילן מוכח הלא פייסינן למרי הפיון
בכי תורגן כגלילי כין פלפי לפוי להשפ למשקיפייפו ולא היא. הלא אית
יב ליה שמ למרפית הפיון הלא חייסינן: גרסינן בתלמודא למיקר לפשר בשפת לפוי
לפי לכיו וכלפות לפי לכיו ואפק ל"ש כאמיר וכן כמי פסיק בשפות ופי מפני
לפות ליה לרב אפי לפי דקאמ אשת כמי לכתיבא לאיסורא ולא מר ברים דרביכא
יא אפי' עליהו וכ"ש לפון שלכא כאמיר מסורת לפוגיא דתלמודא לא כותי מיתוקמא לקמן
בשמועה דקאמר אמיר מוקי לה מסוס מולן וקשבר נזרו פניות בשלונא ולפון
יג שלמוד רוסא לפשוט פעייתו מלכרי לאמיר מסוס לפון שלכא כמותו: מי שים
לו כן אמ פוטר את אשת אחיו וכו' כתב המיימוני שפ"ש שלכות יבום סי שזיכה עם
אשת אים וכתשברה ואמרם זה שכובר ממכו ואפילו הוא מודה לה אשם שהוא בא
יד לפניין ירושה הרי זה שפק לפניין יבום לשכם שזיכת שמו זיכתה עם אחר ומלבת
ולא מתייבמת וכל לאמרי לפון שהוא פוגיא בניית הלפורין וכן משמע ש"ם שלמש
טו לכנ: ומייב על שכלתו ועל קלקתו כשהוא קשנה ופי שלפני שלש לחייבה ומיבו
לפוור לה אפילו לא עשה תשובה כלקאמר אבל אחר שעשה תשובה אפילו
יו לפניין לפלקוחו ולכוותו ולא פי לשהה כשעשה תשובה: שבטין מן שפשה כו'
שפר בגמרא משום שפר שיכת שהה ומתוך שהה זה כרשה לומר שבטין מן
השפויה לא יכנסו משום לוזת שפחים ומיבו לומר רש"י ולא לגא שמיירו בו שכמים
משום לשלכה נרא לומר יותר לשנות לכנסו לפוי שמלכם ומפקה כתיב ולא תהיים
יז לפשה: אמר רבי הושע ומכותר שלכר שנא שפר שלש מרוכל שם גרשה
שבעל ונשאה שרוכל אבל לא מבעלה שרשמון לשמרינן אין שאשה נשמרת על
בעלה אלא ע"י קיבוי ושתירה ואוכל שכל שני כגון רוק למעלה מן שכילה ומבעלי
שפוכין לפ עדיפי שלא לשלוח לפוי שפוק שנא מפרי לש שנא מרוכל שם גרשה
מפקיין שפולו בשלא לפוי שפוק לפוי שם כפרם שנא מבעלה שייבו בשלא לפוי
ואפ"ש שאשה בפשה רגא לומר שכל שכל שני כגון רוק למעלה מן שכילה ומבעלי
שפוכין לפ עדיפי שלא לשלוח

הדרן עלך ביצד ארבעה

לאחין זיקין דומין וכתבו כו׳ וקשה מפרק הנזרק קמא
כל דסוף טהרתן של חבירו פטור ופרכינן מי לימא
מסרי לידי מתי לכתוב בסטרא ליכתו ליה סטרא
מחריבא למימי וקי לסיומי מיהו ולא מצי למיכתב
סכך רמון בו מין זה מפי כתבם דהוי כלאי מעידין דמיון שבקרקעות עדותן כל׳ ל
שכל הכא מיישינן שלא יעידו שכן רמון בסטר שלא שמע מעצמן יעידו על המעשה
שלפנינו מן זוכרים כי שם על גבי סטר ס״ם כאן שם מעידין שכך רמון בסטר שפיר
עבדו ושלא למימר פרק שני דתרומות כותבו שלש עדותן על הסטר ומעיד עליהם
שלשתן שם כמה סנים וזוגי שזוכר מעצמו שכל שם אין זוכרם מעצמן לא שהם לשם
היינו סטרא שלא שזכרו לסנים בעלמא ולא שייך למימר בשעה כמו שבקרקע עדותן
בניית אין ועוד שהסם לא מיירי במעיד שכך רשם שלא מעיד מעצמן על המעשה
ולומר ר׳ שמעון מפי רבינו הסם שמפיקין עמהם בסיודעין שעדיה שלשת שמות
דמוקים ושלשתם כתב ירם לכ׳ ל שלא קרינן בהם מפי כתבם ושלא מפי רבינו הוסיל
ווכרים עדותן ושלא למימרינן כותבו שלש שבסטר כו׳ מיירי בליכי בשעת
שכל נבי מוחם מי רש׳ עם סנים עדים שלא ישלמו כתב ירם לכתוב אין ואין
לסנים רשם שכל דקרינן ם מי שלא זו שם לא יניח פרט לשלש שליחו יכול לכתוב
שאלו שם יכול לכתוב מתוך שכתב שאלו עדות דרשתכ שאלו שם עדי

דמרינן אין לשם דבר שלא שמעו עדות דרשתכ שאלו שם עדי כתב כתובת דרבנן מוס נשלמו שלש שהוסיף עם ק׳ לכתובת וכיוצ׳ מוכיח כדברי שמשלמת ס׳ שמרי מעשה בשם שמשלמת פיו שלש שהוסיף עוכר קומי ר׳ יוסף ואמר תיפוק ליה שעיכו ושלא אין עירי כיעור שרשו נכתב ש׳ שלש שלפי כוס שאר זה כמו כשלושה שאר דשתו נכתב שאת דמו ושלא שלא נב דכיעור דשוס שלי קיימא לן שלושה מנטרפין ושאר נב דשתכב דשלא שלא שכיח שלי לא שלא מוסיף שלי מי׳ דרוסיו שאר שכב שלא מוסיף ש׳ דכתובתו שלי מוסיף ושלא שלא שכיח שלי ש׳ דסוטה כ׳ ר׳ יהושע ש׳ שמר שכב ש׳ שיכא שדות שמטרפון ושלא שיכא שדות כיעור שלא נשב שאר שמוסיף שלי שכיח שלי שלא שמוסיף שלי שכיח שלי שלא שמוסיף שלי שכיח שלי שלא

שפיר כתנא קמא לתניא ורב פפא ורב טובא גריס להו ומשני לך יכולה אתה למיבנר
עובר כי הא דתניא שמא קבלוה להו כחמן וחזרו כהן ואין להקשות ע"ז מתתן במיבקת
ג ערבון נחזר אלא לחזור בה ולתלוק ע"כ לא לבני ריש גלותא אלא מיבעיא ליה
בכריתת שיש לאשה שמא שכבום עצמם בתוך שפיכות דמים ואי יכיפוה עוד לפקיד
מלפנה ומלבר זה אפילו פטורה מן הערבון או שמא תיפטר בחזקה כדיני גויים
סילון תקיפה על עבמן אלא שפילו מיבקת ישראל אם תקון כמה שרבנו אין לדמות
לבני ר"ג כי בני ר"ג לפי שכבל אירוסין ונשואין ובכרין ואין לגזור כהן לטו
שאר בני אלם כי היכי דגזרו על הכהן שמפורסם וילוש לכל אבל לשאר בני
אלם אין להקיר ע"י שום ערבון אלא שמא תיפטר בחזקה ויבא להקיר אלא
ערבון לבעבין היכא דליכא למיזל לבי דינא בהו כגון שמקנקת ערבון וכיוצ
בהן אבל שמלמדו שתלמוד לשקול דרלופא אלא פלוג רבנן אקום לבעבין שבמקום
בין היכא דאיכא למיקם שמא מעוברת היא לפיכך דליכא למיקם כגון דרלופא
קטנה ופילונית וכל בני דמי אקום לאילו לבעבין היכא דאיכא למיקם דילמא פדרי טעמא
בשו לא היה בדיך לשקול אלא לא מתחרי לבעבין שבמקום דרלופא ושאני בני ר"ג
כו' אם שאני בני ריש גלותא שידוע בכל אלא פדרי נפו ואלא שאני בשני
לעלמא שבכל: אלא בתוך שלשי יום ברוב שפר בפר ר' שיעור למילה ברשיעים ביום
ד שלשים וכן נדי ר"ש ור"מ ובשלקוטת פרש"י בר' בתוך שלשים וכן כרשה לר'
שמעון אם יש בכור אחרי רבנן יום שלשים כיום שלפניו ושלישי דשבת ורבנן נמ ביום
שלשים אם לא תוך שלשים ולא יום שלפני ושלישי דשבת ורבנן לוקח בשבל מן שבת
מן הכלו אחרי פיקח ואם שלשו רבנן מודו דבשבל שעלמא הוא כלשון אחר ר'
שלישי לומלה ושם פשקין כרשב"ג ואת אחרי לא שלישי בתר רוכב לשלים ורוב
בני ולא מעלין ילפון לומר דשיעורין למיעוטא שאני כזה כגון מים שאין לשם
קוף וגומם שאין מעידין עליו לשאיל אלא אחרי דרוב נוסטין למיקם ומי לשבון
שבשלו לא שמיעד כלשון אחר פרק יש בכור לשבון שבלות שבל שודי לאין מתפבל
לא לומר שמעל הלשם כלשון שמיקל בשבל ושא לתקן במסכת שמחות שפשקת
מוכנין ומתפללין עליהן כרש"י שבשפק בן תשעה לרשמעון בן ג' לאחרון מיירי שנראין
שלשר שלא יקללו לא זה ולא זה כיון שולאי הוא בנו של אחד מהן: אם אמת כאן
לוכ שלא יקללו לא זה ולא זה כיון שולאי הוא בנו של אחד מהן: אם אמת כאן
שלא יקללו לא זה ולא זה כיון שולאי הוא בנו של אחד מהן: אם אמת כאן
לכאן ושוני שליכא לדבון לאחרי יוחנן ויזניר לבשיטת שמעולר שאיר כיון לאחרי
ג שישראל לא יזניר לא שריון לעבב לבאן ומכאן לאיש לא שייב אלא פרק אשם שלכ כלבי
ל מאיר בן יזניר יוקר בן זיזתיו ולא בקלקותיו כך שבשקו"ב ושמלקות שלא כדיני
שלשם מלרוסלים אלא לבאן כדרך שלאתו לבאן על מעשה שאירע שבשרע יהודי
אחד שבאם על אשת איש ולא שבשה לו כלום ושפק אי זה אחת שבאה ואחת
שבאה אלא שבאן וכן קיימא שבאם שבשרע אחת שבולד ושפק אי זה אחת שבאה ואחת
שבאה ושלן שלשם משפק ושאם לוקין לאחת ודאי ושפק לאחת ושפק לאחת
שלוקין ושבשרע אחת שבולדה ושא לאחרת לוקין

197

הרמב"ם ז"ל מכאן ואילך אין מזכירין לא מחל ולא מחל יכם
הילכך למר נ מדמים הרמב"ם לחכמים אם התפיסו הברכה לחלוץ יחלצו ויחלקו ממון
ביניהם כאשר נתבטלו הם ליבם רובה לחלוץ ומומר לחזיק בכל הממון מוציאין
מידו מידה ומשלם למחרימין פרק הלמדני בכתובות שאינה מתפסת למוכוקים מה
מתפסת תפסה ומחרימין כמי שהקנה מתפסת בכלהו מל"ר מנכסי מתפסת דיקחיק
מלמה מצות למוכוקים ולא היה כח בית חכמים להוציא מידה ומחר עלה בירוש'
למאי נפקא מה שביניהם לא למחרימין לה אבי מילי שאינה לריוק לה מוכוקת לבל שאינה
כמו זן לחלוץ לה מוכוקת מתלמה מדמי' כלברים מפקי מינה ואי ליכא ביכבי מלוה
דעיילי לנברא ולא שמעתין בכתובה ליכם מפרש נפ' המתה מנכסיו ואין להחריך
דוקא כי הקרמו אלא היה לה ביבבי מלוה מלבד בלוכיית ואפי' בכבי הבן נפ' המולן
ובפרק המתה מנכסיו נבי שומרת יבם שאינה ככבים בחזקתן פי' בלוכיית דהיו בכבי
בתן בנרול ופיר' רש"י כי היכי דקניא בפרק מי שאינו נבי בכל הבית עליו ובפ' אלו מפנין
ומלוה לי ממלוה בהם ליכא מ"מ בתם בחזקת יורשי המתה ויכ' לא"ר בחזקת יורשי
הבעל וליכא מ"מ יחלוקו ה"ג מלוה בכל המתה לפי' רש"י ל"ל דיחלוקו בנר קפרק
לאחר פרק מי שאינו נבי בכל הבית עליו ובפ' אלו מפנין כמו שמפרש הלמה ומיהו ל"ל
פיר נבי שומרת יבם שאינו ככתב בחזקתן דהויא כבבי בתן בנרול בחזקת יורשי
הבעל ואין לי להחריך דוקא ובלוגתא דרבי ורבי לא שייך אלא בשומרת יבם שאינו
לבל ואפי' בחיים ואיכא רובא לחלוק ואלא ליכם לית ליכא ולחלוק ליכא
רובא ליכא בדובא ממורבת ויקניקן לה בלוכיית מה שבניהם לבעלה והא
וכל שאר ניכסי המת יהניקן להוניקן לה בני המקום בדין תקנת הקבלה וניכר לה
מחלוקת ס"ל ליטרי הלים שאינה לחלוק אין לחוש בין לחוש לא יכבו לה מחלוק בלו'
בשאיל לוקח מתנה לבתובה נוכח ממתנה בלשמעתא פרק יש נוחלין ופרק נוסלין
נבי ים מוכר לחבין לחלוק בתובה: ואשר שאינה על רחובן שבשלה לבבי לג
יבמה ואיכא בבור שאיכ לה יותר מבתובתה ולא רצה לחלוץ עד שתיתה נותנת לו
ממון ופטרו ביניהם שאיכ לה ליתן לו אבי זקוקים והיה לו לחלוץ ואחלו זה לזה בל
תביעות שאין ביניהם בקיון נמור בפני עדים ובשבא לחלוץ אמ' לה הרבה לפלים אבי
זקוקין בשעשה שלשתן ואמר ביבם לפלים לשבא לחלוץ אתן לי בל' זקוקין ואמר ליה
פשלים בן ולאחר שחליצה הוציאה שטר בתובה והחזירו לה בל' זקוקין בברייתא
בתובה בי הלבא אלא היה לה בתובה בל הנדוך אמי לפרש אם היה אומרת
לפלים בשעשה שלשתן לו אותה אבי זקוקים לשא שיחלוץ לו ודאי יש לו לפלים
ליתן לו שבי קנה אותה בשעשה שלשתן מיד ליתנה לו לשאר בחליצה ולא מצינו
בתר דבי לשפוך שטר בתובתה ליתבא ולבעוקה בתובה אלא שייך לומר שפטה לג
אמי דך בלבר שבא לעולם ובין בבאן ליל פלים ואמרת לתקה ליבם היו בחילו
בחי ולידו ואם לאמרת טול ליבר והעבירה אין לו אלא שברו לא מיירי ליבא לה
היבר מיד לבשא לה שייך משטה אמי דך אלא מיירי שאמר ליה טול ליבר לבסוף
אם תעבירני לבשא קיימא לן אין לו אלא שברו לבבי מיירי אלא יהיב מידי
מדקתני סיפא אבל אמר ליה טול ליבר בשבך נותן לו שברו משלם אלמא לאמת לבבתי
לא יהיב ליה מידי אבל אם לא אמרה לפלים תן לו אלא בתנה לו בסתיקה לוקח
שבי זקוקין אם אלם לעולם ולא קיבלו ליבם לבאמרי בשאמרה בשלמא לא
קני ונרש טפי מטול ליבר והעבירני לאיבו נותנים אמר ליה בבי ואם אין לו אלא
שברו דאמי אמר ליה משטה אמי דך ס"ם הבא לא קאמרינן ולא מידי אלא פלים לד
דקאמר ליתן לו משלם מאיר ב"ש: אמ' הקונו לו מן הממים שברי הוא
יבול ליבמה בשב לבל היה ליבם יבולה לומר ליה הקונו לי אם ולא יהיב לו
בנבסי מלוג דאם לא הקנו לה אם אחם ירבה הוא ליבם ואף על נב דאיתיה לה
מרשות תקינו לה משבי זוכה משום מיבול למכור שאר נכסים בלא רשותה ושוב
זוכה אם זיכורית דרשות נרוש מזיכורית דשבי אלא יהן לה בלום מזיכורית דשבי מ
ם בשמה: בלא בתקן על שיגדיל או בנדול על שיבא בו בתב המיומן פר שבי
ליבום וכן אם היה בנדול בשיר אחרת אין אחיו בתון יבול לומר על אחיו בנדול
מנוח שמיומן לו על שיבא אלא לומרי לזה בתון אחיו בתון: ובמה מא
ברלוים לבתייבם ולא רצתה לבתייבם היכא בדין מורדת על בעלה ובופין אח מב
ובמה לחלוץ ובצא בלא בתובה ובמה שתבעה יבם בלא לחלוץ ואמ' מוכה מג
ואיבי בוטלת בתובה אלא אשר בבית בשלי בשאר לומות אין שומעין לה שברי
אקנו לוזה אם ואם רצה מיבם או חולץ ובוטלת בתובה ולא עוד אלא אפילו
אמרה איבי בוזוק אלמא ואשר עבנוב בל ימי אין שומעין לה שברי היכם אומר בל
זמן שאתה זקוק לי אין בותבין לי אשר אפילו הוא בשני לאשר שיעה לא אמרת
תלים לו מריבה בתוך ביתו מפני היבמה: הגהה אשתו אלא לבנן
בשאיל בבני יהודה זל ובמ"ם בבאלה לפני יבם אומר לזה בשטרת בלא תלינה
אלא קולם קדושין וביאה ואיבה ממנו נט לעמן תלינה אמי בריך על בתן
לבניו מריבה ובמה בבאלה לפני אומר לזה בשטרת בלא תלינה אלא קולם קדושין וביאה

ומתענה על לחלוץ לה לומר ומומר ובתב רב יהודאי לו בשיבא נשל בני יבם מה
מומר לא בעי חליצה מיבם ואלם מומר וישבה בתובתו ומת בא מרתו בלא בנים היה זקוקה ליבם דאפי' לאו לאיש הוא ואיבה זקוקה בתוך לחלוץ זהו לשון הרמב"ם ז"ל עד בתן בתוב בשטר הגרושין ואם בשבא בגלוים יבמה שבאלה לפני מומר לבשר מומר היכא לחלוץ ומן היכום היכא לחלוץ לפני מומר ולא הוה ולא הבינו בום רמיה לדבריהם ובתב רש"י בשומרת לאת בתובתה לאת לחלוץ בשאיל עליה קדושין קדושי מו
ואולן ולא מיבם ובלילה לבלי לבר לבל בתי חבמים להוציא מידה ומחר עלה בירוש' למאי נפקא מה שביניהם לא למחרימין לה אבי מילי שאינה לריוק לה מוכוקת לבל שאינה כמו זן לחלוץ לה מוכוקת מתלמה מדמי' כלברים מפקי מינה ואי ליכא ביכבי מלוה דעיילי לנברא ולא שמעתין בכתובה ליכם מפרש נפ' המתה מנכסיו ואין להחריך דוקא כי הקרמו אלא היה לה ביבבי מלוה מלבד בלוכיית ואפי' בכבי הבן נפ' המולן ובפרק המתה מנכסיו נבי שומרת יבם שאינה ככבים בחזקתן פי' בלוכיית דהיו בכבי בתן בנרול ופיר' רש"י כי היכי דקניא בפרק מי שאינו נבי בכל הבית עליו ובפ' אלו מפנין ומלוה לי ממלוה בהם ליכא מ"מ בתם בחזקת יורשי המתה ויכ' לא"ר בחזקת יורשי הבעל וליכא מ"מ יחלוקו ה"ג מלוה בכל המתה לפי' רש"י ל"ל דיחלוקו בנר קפרק לאחר פרק מי שאינו נבי בכל הבית עליו ובפ' אלו מפנין כמו שמפרש הלמה ומיהו ל"ל פיר נבי שומרת יבם שאינו ככתב בחזקתן דהויא כבבי בתן בנרול בחזקת יורשי הבעל ואין לי להחריך דוקא ובלוגתא דרבי ורבי לא שייך אלא בשומרת יבם שאינו לבל ואפי' בחיים ואיכא רובא לחלוק ואלא ליכם לית ליכא ולחלוק ליכא רובא ליכא בדובא ממורבת ויקניקן לה בלוכיית מה שבניהם לבעלה והא וכל שאר ניכסי המת יהניקן להוניקן לה בני המקום בדין תקנת הקבלה וניכר לה מחלוקת כל מה שבזוזה והפירות בפשיטא בין בחיי הבעל בין במותו ובפשוטא ומחלוקת ס"ל ליטרי הלים שאינה לחלוק אין לחוש בין לחוש לא יכבו לה מחלוק בלו' בשאיל לוקח מתנה לבתובה נוכח ממתנה בלשמעתא פרק יש נוחלין ופרק נוסלין נבי ים מוכר לחבין לחלוק בתובה: ואשר שאינה על רחובן שבשלה לבבי לג יבמה ואיכא בבור שאיכ לה יותר מבתובתה ולא רצה לחלוץ עד שתיתה נותנת לו ממון ופטרו ביניהם שאינה לה ליתן לו אבי זקוקים והיה לו לחלוץ ואחלו זה לזה בל תביעות שאין ביניהם בקיון נמור בפני עדים ובשבא לחלוץ אמ' לה הרבה לפלים אבי זקוקין בשעשה שלשתן ואמר ביבם לפלים לשבא לחלוץ אתן לי בל' זקוקין ואמר ליה פשלים בן ולאחר שחליצה הוציאה שטר בתובתה והחזירו לה בל' זקוקין בברייתא בתובתה בי הלבא אלא היה לה בתובתה בל הנדוך אמי לפרש אם היה אומרת לפלים בשעשה שלשתן לו אותה אבי זקוקים לשא שיחלוץ לו ודאי יש לו לפלים ליתן לו אבי קנה אותה בשעשה שלשתן מיד ליתנה לו לשאר בחליצה ולא מצינו בתר דבי לשפוך שטר בתובתה ליתבא ולבעוקה בתובה אלא שייך לומר שפטה לג אמי דך בלבר שבא לעולם ובין בבאן ליל פלים ואמרת לתקה ליבם היו בחילו בחי ולידו ואם לאמרת טול ליבר והעבירה אין לו אלא שברו לא מיירי ליבא לה היבר מיד לבשא לה שייך משטה אמי דך אלא מיירי שאמר ליה טול ליבר לבסוף אם תעבירני לבשא קיימא לן אין לו אלא שברו לבבי מיירי אלא יהיב מידי מדקתני סיפא אבל אמר ליה טול ליבר בשבך נותן לו שברו משלם אלמא לאמת לבבתי לא יהיב ליה מידי אבל אם לא אמרה לפלים תן לו אלא בתנה לו בסתיקה לוקח שבי זקוקין אם אלם לעולם ולא קיבלו ליבם לבאמרי בשאמרה בשלמא לא קני ונרש טפי מטול ליבר והעבירני לאיבו נותנים אמר ליה בבי ואם אין לו אלא שברו דאמי אמר ליה

סיורכי אכרכסוס"ר אפריס ונאולוטעד לרין לפני רבותי שבקהלות מכני שפירא
וגרמיזא ומגנצ"א ופף רבי אלעזר מרי היה שם וכפלוה שבתים בין קרקע ובפף
שוה אלף זקוקי כי היו תובעת לאלון ואם רבו ליכם אלפ שניו לשם כשים ואשר
ידם עמה היו רוצים לכופה לאלון אפני שהיו לשם כשים והיבמים היו לומרי קבלת
ל"נ לא היה במקום ליפוי מכוה ולא שמעתי פוכה שם ומכפף שהיה לומר לשם
להתייבם מפני שזקנה ואלמנה לר אלעזר הקפרנם ל"ל ולא היה לה ולא
על יום מותה ואולי היה לומר ביבמ' לא תיבמ' נותנת כלום כי קרובים היו קרובים
למלכות וכבדו היה לר אפרים ב"ש וידע לפני כי נראה לומר דמותרת ליבום
קודם ויבמה אבל אם נשבע בקרבים בתום שנשבעתי ובספר שמקבלתו דלא
ובעל אלמנה גדולו שבי לומה אלא נראה בפ"ק דיבמות ומתיבמת
כו' על פי מיסור מבוא ומיסור קרוסה אלא מתיבמת שקדם זקנה ומאחר כל
שבשי מולדות ולא מתיבמו ומכרון שלפניהן דאולי הכי יהא יבמה ומפלו יבמה מכוה פלונתא דרבותא
קמאי ופשר לא דאמרי רבותי לכוף ליבום ומפלו יבמה מכוה פלונתא דרבותא כג
וכ"ם מותה הנשרף שהיו זקנה ולא מפשר מאלמנו שבי דאמרי שאלה מרי כתב היה
מחלוק כין כתובה לתוספ כתובה ומכוה דאמרי בתוספתא נאמן ליכם שרובה ליכם
שפילו לשם כוי ולכבר אחר רשות כיון דקיימה לן כחזרו לומ יבמה יבא עליה מ"מ
והאי יבמה למשרבה ליכם למודלת ליכיון לה כתקון חמודלת וכו' ואפי' חמורת
יבם מלכייל יבמה כשרי כשנשא ס"מ דליכ אר היה לשם דליכם למודלת וליש שלכה
כחמולל לאחר אין כותבין לגרש מרך על חמורת יבם לחמו כחשבה לאחרונ' לאחר
כשנולן חזרו לומר מכות יבום קודמת ואי ממדלת ליה ליה לה כתובה ודוקא
כתובה שכל תוספ היה לה כיון לשקרקינו רבכן בתראי כמודל' למשקל כל לתפשה
מיבה דבעל ואיתיי לה ניחא לשלתר ולא לשפשוחו כדין שהלמוד כדי שלא יבא
בכות יפר' לתרכות רשה והוא שרין ליבמה כל מה דאית לה מכבי בשלה מה דרי
ליה ליבם ויבם מוקן לשתר וכבי' דשיללה לבשלה דיקה ניכפו עב' לדברי הפ"ה
ובראשה שכך ל"ל אם רוצה שוה לאלון והוא תובע ליבם אפ"ש למכות יבום קודמת
דקיימו דבכן מכורחי למשדרי ליבם אם שוה לה מבבי בשלה כדי שיתרצה לאלון
ויהיו דקיימו ואלי לה יבם ודקיים זו כדי שלא יבמו כבי ופר' לתרכות רשה אבל
אם היה זקן אינה מפשה ליבמה אין לה לאחיה אינה כאלין' ויבום מקלה כתובה מה
ומשתי נם התוספ שר נמירה לדברי הפום כשמוע מספר אבי העזרי ומורי הקר כב
מלה: שמ"ל נדין וברה כיוצא מזה יבם לאו בברה בשלה לאחיי שרוצה לשבם
שאין רוצה לאלון ולא ליבם דאם נתרצ לכתובת פריק לשמוע לאחיה דילמא
דשקפסה לברי נם בשלה ברה אמאי לית ליה למיחש לברי מיהו בברה
מאחת מרדין או מאחת ממון נם הוא הדין אלא וכן מזמש פרק אפ"ם ביבו
עתיד בדין וברה כיוצא מאלא כמי שברה דמי ולא כמו שפיר בקו דוקא ברה
אבל אלא לא אמר לברים כתובת אמר רבינו ומן לא ניחלו וכו' לפיכך אלא הוא
מן שאלה היה מיכן מעלה לא מוכות היה מיירי כגון שאלה תוך זמנן מן שפילו
מיד בתבעת זמן שאין יכול לכבשה בזמן אם לא אלה תו זמן עד לאחר זמן
פייב במוכותה וכמו כן כיון שאלה אחר שעתיד בדין היה לו לכובשה לאלתר על
אלא ואחרא לו שום תוכם עיין בפ"ק דוקא כתרצה ליכם וברה אבל לא
כתרצה אלא לאלון אין נראה שרוצים שיקבלו לא מכחים מוכות מעל יבם כיון
שאין שופרו ליכם אלא לאלון ודוקא ברה הוא דתקיבו לא מוכות אבל לא ברה לא
משו דלא שכיח שיאחר מליבם כיון לשיתיים קמן וכתרצה ליכם לשפילו לא כתרצה
כמי אין כופין אותו ליתן לשלכייפין לזוכם כופין היה ליבם ומשו זמן מועט ברגיל
כג לאחר לא תקיבו לא מזונות: אחר אלא שרצים אינם נראים ליבם לאחתין אחר לא
דוקא אלן שמוכות אלא לא עליה אבל אח היבם לאחר נ' נראין לאחתין נ' שרצים
לאחרים ושלאחר מי נבי ממאכת שמוכות מוכיח עליה שהיו קטנה לשיתר קרובה
כה יבמה לבועה מאחרם לנזרי לאחרם אלא שהיו נראים בקלמול נל ונשרת נראין
כו לאחתין נ' שרצים לשכאין כין זרע שכורע בקרוב אלא זרע בקרוב מכלן
מאחת שהוא נשרת ולא היה מרכם לנדה שאחרים כשאחת נשרת נזרע
אחת יזקרו לבורם ושלכתה נראי לאחתין לא שרצה להאחתין לא שרצה על פי יבלמה
לשכאחרי נם ושכתה כראה אחרי מי לא טשלה לנדות ואח שכת לשפשי לשכתחילה
בשין נ' ושכל בראשה ולשכי מכאחרו בשכתה אבל אחיו נשי נ' לשכתחילה לאחיכמי
את יבדל לדוקא קל יכילה לשכאחרי נם ושכתה אבל בראשה הוי נר נמור
ודוקא שהין רגילין לשהות כיה כתורת יהלות בשהשניה מקמי טבילת כדה וקרי
ואותה היו רגילין לטבול כדה ולקרי לא נהוג בתורת יהלות הא אמר לקמן
מעשה בא שאלה שהיתה בראי לבין עצמי כן עד לשריך גוי לתקה מאמש לפילו
בראשה נמי לא בראשה: מי לא טשלה לנדוקה ואח ואח שכך ושלא לא טשלה
שמני נ' אמר נר שכתה ראה כיצו לבין עצמו אינו נר ואמר נמי שריך נ' מאמש כתוב
היה ול' לאא בעינן נ' לראיה שאי אחה לשכלת האמות ואשמש אינה לעצמו שלאא
עליה שמני נ' לא ל' אינה ושלאת שרראה לטבול לשם נזירות ושמ"ש דאמר לקמן

רבן נמליאל אומר נרמי בתלמוד שמ' רמי בר חמא אמר לשום כתוב שם
נט לשרוסתי לכשאשלה לקנה אלא שרמי בר נט מפני שהיו לנרש
לשפש

לפסח כשלמים אין נט מפני שאין ביכו לגרשה תימא דתמי ס"ל כל פעם שהוא כתבו נט לפרושי לכשתפתח לגרשה אין נט גזירה שמא יחזרו ניטה קודם לכתב ואפי' לפי' כי לפיר לכתב שאין נט נאמר לדבי נט יש מכל מקום קניא לאין נט משמע לאין נט כלל ותירץ ר"ת דהתם מיירי כגון שכתב בזמן שלפני הניסוכין זמן שעת כתיבה ולהכי אין נט גזירה שמא יחזרו ניטה קודם לכתב פי' כשהילו כתב שכתוב בו זמן קודם שגרשה ואחר שכתב קודם שכתבו לה בא עליה וכשגרשה וכשבורין שעלם פוטרת שאחר שגרשה והלך ממור ושמעתינן מיירי שכתבו שכשהו לפני הניסוך ולהכי למימר ניטה קודם לכתב ולהכי הוי נט שלאחר הניסוך מאחר שכתב זמן שלאחר הניסוך אבל כתב יש בתו זמן שלפני ייקוד ולקמן בפ' הפועל היה כמוכח וכתב במשרב ופ"י דגיטין המלוכלכין בסרוחין ודחיה מפי' ר"ת דלעיל כתבו נט לגרשתי לכשתפתח שגרשה ומסתם כתב פעמים נט פעמים אין נט אלא מקום שנהגו לכתוב נט כתבו כאן אף מכאן ואילך כתבו נט ביום ואם קמ"ל שם"ס שכתוב שהיה בשעה

סו ולפלוגי הכי כשר אף כשכתב נט לאחר כמים מיירי וכ' דבשאין שהיה בשעה כתבו נט ביום ואם כתבו בלילה אין נט ומיהו בשטרות לא אמרינן כתבו"ל ר"י דכיון ממוכות שטר שכתוב זמנו כך כשאין ומיהו ק"ל לשמואל דאמר לקמן פרק נט פעמים כי יקבינהו בשיני כתבו היכי ומכין לכו לומר נמי שטרות לומר שאין לאחוז לכתחילה למקום שכתבו שם למקום שהתימה מכני שמקפל שמשכח נמי נט למקום שכתבו אבל לא בדיעבד מאותה שעה כדמוכח בגיטין קו.עיין ס"ו נט פעמים ופ' המדלג: לאחר שעלמו אימו נט מפני שאין ביכו לגרש אלא לכך אלא מלקה כמ"ל מין מדה מקום לכך שלא נא לעולם כדלקמן פ' שאחר דברי שכר שלא מקום לכך שלא נא לעולם כדלקמן פ' שאחר שעה אבל שאין ביכו לגרשה אלא לכך אלא ל

עמא עבר סיס אבל לא בשלמי ושקמה ר' כיון שהוקשה תרי זימני למה יש לה
כתובה מן הסכי דהא מסתמא לים לה מדקתמר בסמוך בשלמי מהו דתימא
לחבור קמאי ולא לבנבי ממון ליש מוקמק עקרא עד ג' זימנין ות"ק
לעיל סור מרוע כתיב בתרי זימני הוקש והסתם לפקוחי
ממונא הוא הוקש לפקוחי ממונא למ"ד ר' יסי מודה בסור מרוע דלא הוי
חזקה עד ג' זימנין דלא ליסתמיט תנא בכולי תלמודא דהוי מועד בתרי זימני
ומקרא דכתי לי שתם כמי ושא לנקט לשני כתובים בסור מרוע מסו דכתיב מקומו
ס בר סכי רשב"ג ולא ר' ותימה לרי מ"ש גבי ממון למ"ד לא מחזקת עקרא עד
ג' זימני לשאר מפסדת בכותב מן הסכי ומזלין בתר רובא לפקוחי ממונא ות"ק
לשתרע לא רוב דרוב כסי שאינו עקרו ולא בתרי זימני ובי חיסו למ"ד מחזק
עקר בתרי זימני לשאר לא ליתא לא בשלמי ולא מזלין בתר רובא כיון דלשתרע
בתרי זימני לשאר למ"ד מזלין בתר רובא מ"ט בחיסו לשל ממונא לא שמא
ס ו מזלין בתר רובא טפי כשיטו מכמונא: לישנא אחרינא לסו לבשלמי ולא היו לו בכי מהו
לשתבעי מכך קמאי מסקנא ר"ל מסתברא מכי אמר לסו בסת הוא לשכיפם ולא
כשאר לבריות וכך לשון הבריות שאום חכמים בבירור דעת ולא מעשה שפך לדוכא
כמוני מתכוין שלין בריות שאם כן שפסק בשאר לא היה קוסים כאן בשלמי
בשלמי בי שקקנם ותו דקל שכשל שמואל לינוקות כגבוי לשי כ"ש נבי שפך דקטן
מתן בשלין על שלא מתן כו ואם לבריי שמא לא זכה לבנות שמא לשיבי לא זכיה
לסו מסו שפך פריך הכי שלא קנאה כתוב מפסק ו דולמי נביא כביא שמאי שא
ליתבה בשלמא קל מתמיה למה פסוק לשקול הקילקול של הכותב בשיט יותר
מכאשה הוה ליה לסמות שתם ויצא ויתן כתובה ומסתי מסו לשמרי לשיבי שפקל
שפרי, ודבוה ולא היא ואיך אימי לי הוו הרוויסו מפקדי שם מרכונו מגרש נותן לה
כתובה ואם היא כופתו שלא כדין שלא לסכות תסמים לא יביא לה כתובה שברי
שפק הוא ואי פוסק שלא ע"ג סנס היא סיכ פוסקת שם שלין כן נבי מתן בשלין
עד שלא שתו דהיא מוזמנת לשתות שא שתם מתו לכך לא תפסיד כתובתה ומייתי
לשמ"ס תשבוכת עובדא הוה קמי לר' יוסי בן יוסי בי כנישתא דקיסרי ושמ' ויצא ויתן
כתובה ואי ס"ד לא מפקדא בכותבה מאי שביבין ומשמ לכל אי מיפקדא לאי
שפיר ויתן לה כתובת משו לשמת לתלמוד לשיא כופתו לפרוע ודבוה לאי כל כך
קשו שהדדי אם כפרט בשמעתין אם ברשנו מגרשה כמי לאי תרוייהו מיפקדי לא
יצאו כתובה ואי ס"ד לא מפקדא בכותבה מאי שביבין ומשמ לכל אי מיפקדא מאמ לי
שכי ואם תבעי לשמוני כגון שמרשנו מגרשה ואם לשמרינן לקמן אימו מעיקרא מאמ לי
וסי לומרת מיכיח ויצא ויתן כתובה מטו אימו קיים לה כיורש כאן ואימו לא קיים
ליש כיורש שלמוד לומ"ן דרך שלמת והוא שלין אם לקרוייהו לא קיים לה אם
היא שלא מאמת טענה כייפינן ליה להוציא ויתן כתובה ע"ג דלא מיפקדא והוא
שלין אם מיפקדא אפי בשא מאמת טענה כשלא מאמת בשלמא לי
ע"א שפשה קנה כו יבואי בלא כתובה הוא לו מיכח ואצ"ג בלא כתובה שברי שביבי
אמת עבר סיס וסיא לומר מיכיח ומי לי כתובה ואפי אם ע"ם שהוא מיכיח
כלי שלא יפסדוהו בתולה מיכיח בשאר הוא מגרשה שלכל ואצ"ג ויתן כתובה לאימו
קיים לה כיורה כאן טפי מיכיח בכל אם היא כופתו לנרש בראשונה היו לומרי שלא אמר
מיכיח בשאר ומי לא כתובה ואצ"ג מיכייהו מאמ לי ביני לביניך פי' בשמ"ע ביני לביניך
שלינה יורה כאן מזרו לומ שמא תולה עיני בשא ומקלקלת על בעלה שלא לומר
מאמי ביני לביניך יאבו לדך בקשה וכמאמ לאברם בלבבך ואל תבכה נפ כמאמ
מאברם ויש פירושים לשרי וזה עיקר: הוא לומ מיכח והיא לומרת מיכיח בשרים
שביבו לביבה היא כמאמ תיאמ בשלי מיירי בי בשתקה עמו עבר סיס למה ליש
טענה לילין יורה כאן שפלני יורה כאן ויצא ויתן בתובה שלא וכתה לבנות ממכה
כלתני לעיל ואי בלא שפה עמא ו שביס אפי לשרה היא יורה כאן לשלי כמאמ
שמא עיניה בתובה כו כלתני בסוף בלי כרשבה"ג היו שלש יוצאות וכוטלות
כתובה לשומרת שמאמ ביני לביניך אי לשמיים גלוי שלינך יורה כאן ואי בלא
שפה בשלי שלא מצאו בעלה שום פגם אלא שאינה נאה לו ואי בלא שפה
עמו מיכח בשלי שלא מתה שלא מתוך עיניה בשלי שלקלקלת על בעלה
שלא שמו ביני לביניך יאבו לדך בקשה פוסק בשלי שלא יאבו שלום לדך בקשה
ע"ב ושמים על שכבר ולא היה כמוך כ"ש ואבו שלום ויהיים יאבו שלום לדך בקשה
ויום: בשלי מאמת טענה בעובה מוקמי לילה ומרע לבוקר ומאמ שקה שלין
לשלמיכה שמא בקשה עיניה בשאר שהא לא שפלנית ואבל לבשלי שלא מאמת טענה
לילינה שלא בשלי שלא מצאו בעלה אלא שנאה לו ואי בשלי שלא מאמת טענה
שלא בשלי שלא מצאו בעלה אלא שנאה לו אין לו כתובה ואם כייפינן ליה וכן

מצא ר' נשא שלכות גדולות ולא ושיבה לשלי לי' כשיס מפקה שלרת ושיא ליה לה ע
כשיס ושמרס שבשלי בשלים ' שכיס בשיבה לשוכשיב לשאר לשלי שלא כתוב
בלא כתובה מט' לשא שיפקדא שפריס ושכיס לשי ולשי בשא מאמ טענה לשמרי
לשא מסו שפריס ושכיס שא בשיבה חוטר לילד ומרע לקבורה טענה ומביכין
לה כתובתה לי כמי שפילה ומוזר ושפילה עב"ל לשכות גדולות לשל משלות דבר
שאמ מפ שיבה לשא שפה ' שכי ומסו לבשאר מפקה טענה שלמיכה ושעמידו ליכה
כמשכה לשוכה ור' לומר דוקא ע' שפשפה ' שכי ולא ילדה שם יוקר רגלי לשבר
שלינ' רמויה להוליד ות"ל כן היה כשמכה יוקר מלשאר שלי' שם סום כוכשה ומיבו
כולי בהלי טענה אין כר לתרן שפיה לבדרי לשום לשה לשפה לה מכיכה מסוס
לשא שפה ' שכיס ליש שפה מסא לקמר יעבו דרך בקשה היינו לעולם ולא יוכיחכה
שהר ' שכיס ליש שפה לבדרי מיירי בשתקה בכותבה ושל בשר לר' שלמר שלה מכיכה
היינו מסו שמתרצה לבעלה בלא מין כר לר' שלמר שלה בזו יוכיח ויתן
בתובה מסא כמו שהיה לשניל לבתן בתובה כת כר שפה מזיכה לבתן לקמר לבי
לשי לבבי שביבו לביבה היא כשמכה לשמכה רשתובה כו ומתן לה שביבה לן כבי כו'
מבלתי לבי הבא לבבי לשבי מפרים לשו בשמכה לשבה היא שילכך ר' לשי לשמר
כשמכה מוכיח הוא לשכ"ם: לשמר לשיזל ולשיבה לשקדום בשא ולא
לך מידי אר' לשי שלה ויצא ויתן כתובה שפי שילך מן שכיס שלבי לשמר כ ע"ב
הכותב שכה על לשמתו ויצא ויתן כתובה וכך כר' לשמ לא וכה לשבות מן שרשנו
ונשנו ולא בתובה כשרשים לשיל שפי הוקוק שילה לשלי מילה לשלי שוק מעלה
הוא ומתן לוה בשיס שכה הוא לשבה כי הא לשמרי שה בשקטא שלי לשמ' ר' שלא יפא שלא
כוסא שלא כמה כשיס כו' ולשבה כרבה ומי שבקטא שלי לשמ' ר' שלא יפא שלא ע ב
שהי כשיס שילבך יתן כתובה ס"ם: שהיה לשקמיה לרב כמתן כו' שלי
ולשי כייפי' לשיב לשיא לשיא לי לשבה לכתובו לכתובו לקא שהיב לכופין לוקה
לא"ב לשי לשיא לא שהיב לשבה מאמת טענה בשיבן בר"ח לשא לשמאת
כייפינן לשוכין לשיא ליה לא בשיבה מאמת טענה בשיבן בר"ח לשא לשמאת
לשבה מאמת טענה ושיא לשי לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא
לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא
לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא
לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא

הדרן עלך הבא על יבמתו

מצות

מלינה לשיא לשי לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא ע ל
לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא
פיסה ר' ת ולשיבה ור' לשי לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא ע מ
לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא לשיא

מג

הפרכוס כדתנן למעלה מן הפרכוס פסולה לטבול ממנו כתי מעל ולא מעל למעל
מכל מקום לא קרינן מעל למעל ממנו לימתניר המפסיק את הסמוך ורבנן על מרעא
כחיש לכל רבי פי למעלה מן הפרכוס מקום שמפסיק בין סמוך ובין בנמי מי כתוב רבנן כוף
מיעוט שקול לא קלל רבנן מפי שקול ופי' רבי אם כתוב רבנן יתלון בסמוך לפי
כתוב מעל רבנן ומקשה ר' לפי כתוב מפי למטה מן הפרכוס לא מצי מלין ללא
עדיף מכתוב וכפי לימתקשה כרבנן ומקשה רב אשי ללא מלכי מצוה למעל
פ"ו ממיעוט הפי למסני מלמעלה מן הפרכוס לא מלין ולם כתוב לנמרי: ובריך
שיתלין ברבנן ופף ולא על בתי שוקים לכתיב מעל רבנן ולא מעל למעל ופף על
גב דכתיב על גג כתי מוקי לה בגמרא במפסיק עורכן מכלימות על גבי גג
דייקו לפי שקופרין יפה ורבי מכשל לפי שבתי שוקים לוקרי מעל
למעל: לתנתיק מספר לפי שעורי הכתיב על גג כתיב מלינקם ומכשל שלמה
קמא שכתב שנים ויעשם כמין שנים ולא כתיב שנים ולא שלשה ולא ארבעה
ולא יתכן שכתב על גג מלינקם לגג כלך ובריך לתקנו לשם מלינק ולא לתכן
שכתב על גג מלינקם כתרם מוקי לה בירוק במפסיק עור ולם מטרדק במפרקת
שפילו כי מטילין בו רבועה לה תקנו ולקנסרו יפה כי היכי דתיפוי מלינק מעליתא
ולם יש בו שכבים ברפה לי דבריך מפומרתא ומיתבא ויש מרבותינו שבדיעבד כשר
פ"ז עי' מומרתא בלא מיקבא ובריך לשלך בו שתא לחת קודם מלינק כדי שיהא שפוך
מכוון לרבנן ולם אין לו שכבל יקבנו לחר במקבה נמוך לו בקבנו לו ובמיכוב לו
ט"ז בשבשא ובדיעבד בשבל שלינק שלו מלינק כשרה ובריך לרפות רבנן שיהא יפה
יפה ויזהר שלא יפה טיט דבוק מבפנים לתוך מכשל למעל למעל וכדי שלא
י שמכשל במך למטה מפומרתא כדתנן מן הפרכוס ולמעלה מלינק פסולה מבל
כ"ג לם במך רבנן שפילו למטה מן הפרכוס מלינק פסולה ולכתוב תם כתב שלא
כ"ב כרבועות לכתוב ומכשל שתור שפיר למי כדאמרינן בגיטין שבריך ביטל שניר
להשתילים ניקף מכשל של ימין ויפתו מאחו מכט לפנים ולשתרין כדי שלא כרבועה
כ"א שמוזהר שלכתוב מאם של מלינק שבשרה ומכשל הקטר על כרבועה שלא
מלפנים ולשתרין מאם וכיון שלמי נרסינן מלין הקטר על כרבועה כדי שיכול
לשלוך בו שתלין רבי שמעון בריש ברבי שלמ לומר עוסה כדי שתכול לשפיר
מילים כיצד עוסה מניחה בימין ותופסתו בשמאל ושוחטו מן העקר כ"ב לא
נורדנו בימין כדי שלא שלינק בימין ובריך לרבי שמעון עיקר לא
יהלך הקטר הסכי ומסיק שלא לומר כך עיקר הלינק בקרא כרבועה ולא יהייב
לא לא בילדו ולא נרבנן ול"ל כתב שלפתו בימין ושחל מסייעא נמין כך ולם היקב
לוטרת לי ימיכ קו שחל לידע בימין לשלמ כלתריכן במכות נבי תפילין
כ"ד ולמלב: ים מרכובי שחל בימין שלא שלא שלו שלו טבר נרבל ימין שיתלין בסניסם מכשל ימין
בימין מכשל שחל בשחל ולם שלו שלו טבר נרבל ימין שיתלין בסניסם מכשל ימין
ילים יעבו בימין: שלמו ליה לאבוה לשחל ימה שרקה תתלין שלם רבינו
שלשה לא לתלכות פרק כל הבט קטן ותפלין פוסלי ולחלי רקה ופסולה
על התלין ותירץ היכא לרקה לבל בלא סוס לבר ולחלי רקה ופסולה
לשם מלינק לוכוה לבל היכא לרקה לבם קטן ותפלין פוסלי ולחלי מלינק
שסבור לרוקה שרקיקה מנה היא ולרי ים לשום לתמר יבמה שרקה תתלין פי
כבר בשלה על התלין וכיון שמקודם בשלה על התלין הויא לה מלינק פסולה
ולתרכין ס' שרבע תלין מלינק פסולה בריכה לחזור על כל התפיסה ולפ"ה ים
כ"ו לבשיב טוב שלבר ליזבר בבך ומורי שבר רבי מלישור מק"ן היה מוכן להקני שרם
ליתא בשיב לינק כדי שלא שלא מלינק פסולה ובריכה לחזור על כל התלין לוים
לתתר שבשלה מנה לא נבזה ושלא הוא עולה ליבוה ולתלינק ולתרי
התלינק שבשול שבשלה בשלה בריכה לחזור על כל התפיסה ולפ"ה ים
כ"ז לבי שקוטין לבוהיה בופין לשלוך בדקיק שבייך ליבוה שבשלה לפני מוכה שחין כי
ולא הדין בשלה לשל לשל מיבייתו נקט וכי היכי לגט משום בריך לבטל מוקל
בשעת בתיבה שגט שבל בשלינ משום ולם הדין שר עוסקו לשלוך בסול ולם
בגוים שפילו על התלין בשלה ולבי הנהוכי שבשקו בזמן הזה מבו מלינק קודמת
לשבות יבוה כמו שבתבתי בם התלוך לא בשלינ שלא הדין וכיון שרבו
התלוקין בשלינ ותומרי לשבו יבו קומי ירתי בשמי יוהרו שלא יבשו לשלוך ירדו
לדין לו יפיים וזה וכדי שיבא הדבר שניכר שבל ור זקני בסק דבי מעמין בשבול
שבא שו שולי שיא לם בתוב וכן שם בא שבא לא בבל שם היא שוכתבו לי לא בתוב
פ"ח וכקטט דשוי שלא הדין: שמר רב יסול מבות מלינ קורלא וקורם מולבת
דקקת וקורלא ולשרי דקיק קורלא בשלה בבא יעב לשוב ונו ורבי יהודה בת שביבשם
שומר ג' שמעי שלון שבשל שלון שבשל שלון שבשל ושוב שתירי שלת לינם שיל שברי
פ"ט ים ג' שברי קול שלינ ונבנו לבקוב לא בט שלינ לפרסומי מילתא ושיבו שפילו לא

בשתב לא מוקר לבוק ושתמין שלשה שדיינים שב"ל שבתים: שתתיק מספ שתרומ
סדר שלינק בורדין שלשה לייבין יושיבו שוב שבים לשלשים מחשה ושפי שמי שבורן ק
לפרסומי ניזהרו שלא יהו שדיינין קרובין זה לזה לא לינם ולא לינמה ויקבעו לוכתא ק"א
שלום ושלשה ישמדו בשעת שלינק לכמו דין הוא ושלשה ב"ד לא ים פלא חדשים ק"ב
ממיתת הבעל ושתר כך יבינו בשבים שזה שבייכם לא שמת ושהיה לוזה שמת בעל ק"ג
שלשה ביזת בעדות ושבי בעדות שלשה ושקוב כדתמר פרק הבולן ושתר כך יפלה לא ים ק"ד
פלא שעדה שנים ויום אחד לינם הזה ואין לא בשתן על שנים שבל לא הוחזקו ק"ה
נדולים בשנים על פי הבנינות והשבנים שלשה על פי הזה שני בכך ויבדקו לא ים ק"ו
שהי שעדות בשלשה בניה שעדות והשים נזקקו לו בניה שעדות ובדיקת היכמה ק"ז
בשאם בשתתת כיון שהניעה לבבל שמתים מסוס מוקה לרבא ולא ע"ג דתמר רב
יפלה שעדות שתמר שריך שיפה נדולי בודלי שהוא נדולי בנדולה לכן
לם ים היכוי שעדות לו שעדות מרובו הרבה לו נרי לבדוק יותר ונ שבבל שמתים ק"ח
ים לשתוך שהניעו לם ים רוב שעדות בלא הוחזקו על פי שבנים ובלא עדות ולם
בדקו שהדיינין שוכנין ואחד הוא נדולי בודלי שהוא שלשה שיתין שלנין ובבא לי לשבר ק"ט
לעלין לבא של היבא שהשתנין והרי בל שבא שבבל שלשה לוזה הוא קוד שתתלין
לבריס הנודמים דוק לבא בשתתר רבא לבבל שלשה תומה לו נדניא לא הוא שלינק ק"י
והוא הדין לשוני שאר לבריס שבניחים לידי דוק ושתר כך ישתרו ב"ד לא לינ הנבול
לי ניחוש לך יבא לי ניחוש לך תלון ולי שבן לתלון יושי מבשל ימין בדבלו ימין ק"ב
ובדבלו ולא בלא יהא שבשל לשלשה מן שהרבוכה ושבשל לבשלה שבי שיתלין ק"ג
שלו ויבדוק שרבועות שבוב לדבלו של לוז שבשבל ושים שבדיקי בלולות לשיתי ק"ד
שלינק שלשתה ושתתר שבשה שלן יבוי לבשים שבדיקי שבשלה לא בישראל ק"ה
ים לא לבדוק שלו שלשה שבשל לשלשה מן שהרבוכה ושבשל לבשלה שבי שיתלין ק"ו
ושתר כך יושוב שבים לבדי שבשלה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"ז
שלשה שבשל ושבשלים שם לושבים שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"ח
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"ט
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"י
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"יא
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"יב
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"יג
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"יד
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"טו
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"טז
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"יז
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"יח
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"יט
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"כ
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"כא
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"כב
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"כג
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"כד
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"כה
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"כו
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"כז
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"כח
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"כט
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"ל
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"לא
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"לב
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"לג
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"לד
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"לה
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"לו
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"לז
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"לח
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"לט
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"מ
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"מא
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"מב
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"מג
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"מד
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"מה
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"מו
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"מז
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"מח
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"מט
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"נ
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"נא
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"נב
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"נג
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"נד
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"נה
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"נו
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"נז
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"נח
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"נט
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"ס
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"סא
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"סב
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"סג
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"סד
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"סה
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"סו
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"סז
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"סח
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"סט
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"ע
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"עא
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"עב
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"עג
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"עד
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"עה
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"עו
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"עז
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"עח
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"עט
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"פ
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"פא
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"פב
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"פג
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"פד
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"פה
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"פו
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"פז
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"פח
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"פט
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"צ
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"צא
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"צב
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"צג
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"צד
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"צה
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"צו
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"צז
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"צח
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"צט
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"ק
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קא
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קב
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קג
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קד
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קה
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קו
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קז
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קח
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קט
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קי
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קיא
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קיב
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קיג
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קיד
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קטו
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קטז
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קיז
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קיח
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קיט
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קכ
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קכא
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קכב
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קכג
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קכד
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קכה
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קכו
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קכז
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קכח
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קכט
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קל
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קלא
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קלב
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קלג
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קלד
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קלה
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קלו
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קלז
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קלח
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קלט
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קמ
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קמא
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קמב
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קמג
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קמד
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קמה
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קמו
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קמז
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קמח
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קמט
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קנ
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קנא
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קנב
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קנג
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קנד
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קנה
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קנו
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קנז
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קנח
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קנט
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קס
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קסא
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קסב
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קסג
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קסד
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קסה
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קסו
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קסז
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קסח
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קסט
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קע
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קעא
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קעב
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קעג
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קעד
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קעה
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קעו
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קעז
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קעח
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קעט
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קפ
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קפא
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קפב
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קפג
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קפד
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קפה
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קפו
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קפז
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קפח
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קפט
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קצ
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קצא
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קצב
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קצג
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קצד
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קצה
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קצו
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קצז
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קצח
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קצט
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קק
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קקא
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קקב
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קקג
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קקד
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קקה
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קקו
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קקז
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קקח
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קקט
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קקי
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קקיא
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קקיב
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קקיג
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קקיד
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קקטו
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קקטז
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קקיז
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קקיח
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קקיט
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קקכ
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קקכא
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קקכב
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה ק"קקכג
שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה

קכח שכבלקות שבלקות על פי כשים כו׳ לא תאמר לפי תוך הפרק כשים כולקות כו׳
פירש רש״י תוך זמן לא משום לפי תוך הפרק כלפני הפרק וכפירוש רש״י לפני
זמן מלקת מילקת היא וכן כמי שפירש רב נחמן כולקין ולמיולקין לקל שלכם
כותיה והקשה רבינו תם מלא לתאי לפי תוך הפרק וכן לתאר תוך זמנו ועוד למיל מותיב ליעבד
כמאן דמילקת היא ולא לפני הפרק ומפני תקלה היא ופירש לא דק דקתני
הפרק לקבל פייבו יום שמת אחיו לתאר עליו ויום לתאר לנקבו וכן יו״ט
של שבת שלם עשרה ויום לתאר לזכר וכי תאני נמי לפני הפרק עשרה ויתמיה
נבי קשה לפניו כדרך וקשה היא שכאן בעיר וכאי היא בכורת לפניו ביומא
למשלים שית דלא סבר מלקתה היא בורגא בסוף היום מעיקרא כמי שתקילת
היום היא בורגא ושמואל סבר מלקתה היא בורגא וכמי כמי שלפני לפרכי יהודה תוך
הפרק כלתאר הפרק וקניא לה נמי דלא בעינן שני יומי וכבינו תם מי
לפלגא כרבי יהודה לרבי יהודה ולא פלגא כרבי יוסי ומי שמועה כלתאי ס״מ
ואם תקשה כרבי יהודה לרבי יהודה ולא פלגא כרבי יוסי ומי שמועה כלתאי ס״מ
קכט תאר הייבו לה כל לשיטים כאי שני יומי: מכאתי סרה רבי משולם שאל את
מורי כיון דבעינן לפלוג בכשים אם יבולין לפלוג לפי קרובות וכשיב כיון דכשים
בעלמא אינן ראויות לשעיר וכבא שמעה מה לי קרובות אם לי רחוקות ורפ׳ כיצד
לתכשין נבי שבת שכשים שכשים ואפ״ה כן תמר׳ם כשים שאינן נתמרו כגון
חמוקה כו׳ ואפ״ה שכשים שתכוונה לקלקלה כ״ש שכא שיעלו סקר כלי
שתשתמש בהן אבל מי יודע מי סרה שכשיב לרבי משולם ומי תמר רפיח כיצד: סוב
קכג מכאתי כלרבי רבי שלים לא״ת שכשם שאין נתמרות לומר את בעלם
נתמרות כבדיקה לאין לך כזב גדול מזה למיצד שבדיקה לשיבולין וכן
שכשם שלכשים קרובים בולקים שכולן קרובות לוקה לומר
ואיצטומלינהו לפולו מפי קרוב ואפולו מפי שכם לבעלו מילקת בעלמא הוא
קכל שכם שלכשים היכא לפיכך שכשם שאין נתמרות ושכשם לשתין כלרבי
ובלשון משמע דוקא כשכן שתמרות לפי תומן אז כתמרות ואין נרקם לי שכרי מוכיח
פ׳ שכנוסל כתרא שאין כתמרות כשכשם אז בתחלת לפי תומן שם לפיכך לכרבן אז כלתורייתא
כגון כשכשם שכלילו כא לתיבעל ויש ומיוחד שכשם אז בתחלת כגון שאין מרכבין לתרי וכיו
משתא כתוך פרק שני לכתובות ופרק כיצד מצברין ופ״ק לפשני לכבא לתורייתא
הוא אלא נרקם לי שלפולו מלכשים לפיצד אין בתחלת כגון שאינן לתלין כא
ובשביל לא לתומן לה לשלים בשכשים לפיצד בשיעורא לא מיתסר לאשתו
משום לפיצד לפיכך לפיכך: לפיכך תשתא שכשם שכשם רבי שמעון ור״ש
קכה ברבי קלונימוס ורבינו קלונימוס כל״מ ור״ש ברבי אלו לתין לכשני שת קטן
לא לתלין ולא ליכא כשלות קרובים ובשלות לבעלם וכן פירש שמיתתן כפרק
לתיבות וכן כתב ר״ת וכן כשכיתו רבינו יהודה ברבי משם ורבינו משם בר מרלבי
ורבינו ברוך ברבי שמואל וכתב שתין לפיצד לשים שלשתשתמש לפרק קמא
דולדי שהם גילוי מילתא בעלמא הוא לכלכך כמו שלמו תוספות לומר לגילוי מילתא לפי מן
שלשם שכשם לשם ורבינו קלונימוס גילוי שת שלכך כמו שלמו תוספות לומר לגילוי מילתא לפי
לא לתלין ולא ליכא כשלות קרובים ובשלות לבעלם וכן פירש שמיתתן כפרק קמא
דולדי שהם גילוי מילתא בעלמא הוא לכלכך כמו שלמו תוספות לומר לגילוי מילתא לפי
לעבודה לא לת גילוי מילתא ולא לפריך וכ״ש לא שתיבו מוקמיק לה לשלמי
נחוקה קטן מן הקרובים אין כשלים לפיצד מילתא ולא לשי לפי לשלמי
פרק קמא לקשתי שת בתי וכו׳ ושתיבו לשלמי לשלמי נמי לילמי לשלמי
קילשתי נפני עדים לשם לא שכי פשיטא לשין כלום לפיצד מ״ש
שאר אין כלום ואפילו שכשם מודים ולא לשתיבו כפ״ק לשכשלין מ״שכם קלשתי
בשיאה כתבו נמי לפוקמה לשם פירשו שכשלים לפי שמעי לקילוסין
אלא שכשם כיצד שאין שכשי ולא לתיבו לשם שכשם שכשם
ויום לשאר כשלמי כשכיתו לפיצד לשאר כלכב ושוקה כשלמי ולפי נוקא נקט
לכין אלא שכשם לשתיבו לשאר לומר שכלכך שכשם שכשם שכשם שכשם
ולכלים שם שכבת רבינו שם כל שכשם שכשם שכשם ולשוקה לשמיי ס״ש
שכשנתים לפ שכרבין כליצד על נוקא שכשם שכשם לפי שיש לפי שיש שכשם שכשם
כוכבים לקרות בניהם לשפר תורה שכשכבים לתוך שלם עשרה ונם שכשקט שכשם
מצטער אין מוחזק כי לקטן עולה לשלמן שכשם ונותנים לו לברך ויורד לפני התיבה
קכו ומתפלל ואין חוששין לפיצד לפי שאינו לפי שלם עשר שכם הילכך כל שכי לפי חזי חזקה
ותלמ כי תיקון חלוקה דרבינו שם שלשים ושמר כיצד לפי שלם עשרה
שכם ויום שכשם שכשכשים ושכשים שכשכשים שכשכשים שכשכשים שכשכשים
ביצד שכשכשים שכשכשים שכשכשים שכשכשים שכשכשים שכשכשים שכשכשים
שכשכשים שכשכשים שכשכשים שכשכשים שכשכשים שכשכשים שכשכשים שכשכשים
שכשכשים שכשכשים שכשכשים שכשכשים שכשכשים שכשכשים שכשכשים שכשכשים

קכא פרק המולן ופרק שם מתלין ופרק המומר כתלין אלא לכל שכי לכבכי לפי כמתניתין
טעמא שם כיצד שכשם יכיר לפיצד כן שכשם שמין לכבכי כלא שכי ולוקה
עליו לכל על שכתתי לשכות ושכשים מודה רבי יהודה לשין שכשם כשכיר שכשים
לשמרין פרק כל שמין כל שכשים לשמרין לשמיר גדולה היא אלא תשתא
קטנה היא אלא תשלין ואין שכשם שכשם שכשם שכשם שכשם שכשם שכשם
קכב שכשם כיצד שכשם שכשם שכשם שכשם שכשם שכשם שכשם שכשם שכשם
ויום שכשם כדי שיהא לשלים ולשכיר יכשם לשוק לא שכשם לפי שכשם שכשם
שמו כמו שכשם שכשם שכשם שכשם שכשם שכשם שכשם שכשם שכשם שכשם
לשיתא היא ומכשיר קרובים משום לשוקה כשאין נתמרות לומר שכשם שכשם
בשכשים לשכשם שכשם שכשם שכשם שכשם שכשם שכשם שכשם שכשם שכשם
בשכשים לשכשם שכשם שכשם שכשם שכשם שכשם שכשם שכשם שכשם שכשם
לשכשם שכשם שכשם שכשם שכשם שכשם שכשם שכשם שכשם שכשם שכשם
קכג שכשם שכשם שכשם שכשם שכשם שכשם שכשם שכשם שכשם שכשם שכשם

ספרק המשמש ממוך לפרקן אבל כל שכן מיום למחרן ואפילו בביאת
שניות שמא כיהנו ומשמשת ושוב ראיה לדבר המאכין מפרק המדיר קומזקק
כלם בשכיבותיהם בשלם לוקה עליה וכל שכן לכתחלת למיתון אבל המוזר שניה
כתחלת מפרש לה לחמרינן התם זה בזה ג' וזה בזה ג' מה להלן בתולה
ולא למכות ולעוכשין ושמא הוה סדין לבעלה מיתון לפילו לא בעל שמא ליכא כתחלת
לעולם מיהו כל' רב מלכיו אמר רב אלא לכתחלה גזרה שמא יעבד לשון שיער בפ"ק
בספר התרומה לבעלי מיתון לם כתן לכתחלה שניה בפיטה לשון לשם כתחלת לומר
אין לה שנורת כדי למלן ולא מיבעיא בעל לשם כן אפי' בבעלי לא מהימני דתוספתן
שמא כשרו ביכה לכעל אלא לפילו לא בעל כמי שלשתה מיתון ולא מיבעיין שמא
כשרו מ"מ לא מחלת נזמן הזה משום דפסקי גזירות ומי יכול לסכעין דבר זה אלא
יהו גזירות ושוב שמא שתי שנורת משום לפילו אם בעלה ואם בכריכה לו על קברי
אלעזרות רבלים ומי יכול לבדוק כל הנוף ולעמוד על לחלת הבדיק ואפי' בבעלי
לא מהימני וכל שכן כשיש:

סליק פירקא

אלמנה

קל א לכאן נדול לומר מהכנסת שום לבעלה כת' רב
אפי' בשערי מקח ומכר וזה לשונו הבעל
מוכח מלמכור בכבעי לשתו לכתה וכיש בכתובתה
כמו שמר מהכנסת שום לבעלה אם רצה למכור לא ימכור ולא עוד אלא לפילו
בכנים לה שבעל שום משלו ורוצה למכור שבעל לא ימכור ואם מכר מכירתו קיימת
משם דאמר לא כיהנה כתובה לנכות מהיום וזהו מטלטלין שבל בקרקעות הא
מתרינן בפרק שניזקין לקח מן הלהים ואבד לקח מן שאשם מקחו בטל ומקחינן לה
בחזקת שלם שדות שבל' וכתב ר"ת בשם נרשם רב אפי' נתן לבעלה שלם
שדות מכרו בטל מיד מלפריך ואלך בין מטלטלי למקרקעי לפי' בטל בשם שיבא
לטרוף קאמר במטלטלי כמי כלאחרת בהסוא בריחתא נופא מכרו שניהם לפרנסה
וה היה משום דאמרו לשבעל מוכיח ולם היה כלפיהם הקונטרם שב' לשם מיבעי'
אם מת הוא לו נרשם שהוא מוכיחים אלא לפילו הוא מוכיח מיד שלקוחות אם
מתה לשבעת מכירה לשו אפילו היא שהיא יכולה להוכיחם בשעה שנטרפה אף
במטלטלי וכל שיקר מוכיחין אינו לכחזרם אלא משמת שהוא יורש לפי' בשעה שבני
כל זמן שהיא היא אינו יכול להוכיח ופירש רש"י אפי' נתן לפי' הקונטרם
שפירש אם מכר מכירתו קיימת ולא כלבני שמפרשים לשבעל מוכי מיד שלקוחות
קל ב לא בטל מיד שבל' ר"י פירש לבטל מיד עיין פרק נשרש: מכרו שניהם לפרנם פיר'
ר"ב מאור הנולה אם זה אם זה הילכך מוכיחין מיד שלקוחות וכן נרשם עיקר שקל
לקח מן הלהים ומזר ולקח מן הלהים מקחו מקח ואם לקח מן שלים זוה נחלקו רבו
אם מתה פרק הלשה שנכלו ונתן לקנר לכיאסף וכן פירש ר"ם בפירוש ר"ב דאם
מכר שבעל הלשה מוכיחים מיד שלקוחות ואם מכר שלשה שבעל מוכיח שבל ר"ת
פירש וכן ר"י לשפילו מכר שבעל הוא עכשו מוכיח לתקון לנבן אלא יקרוי שמקח
קל ג בטל ובטל לשלתר וכן פירש ר"י בפרק שטלה: כתן אם כר פרש משרשל אף ע"פ
שמוזכות עליו לא יהכילנה כרשיני תרומה ני' ולא תרומה מוקדת לבעלת ישראל
בלבנן פרק שלשי דעירובין מעבירין לבזיר כיין ולישר בתרומה ותיקרי ר"ת לבעל
שב כילוי אסו ומקח מה שבי לבעלי אלא שמוכ נבל של ניה רבי הוא ויש מפרש
לו פ"ת בתרומה טמאה ני' ל לבעלי של בי רבי ור"ת בניה רשי להיות לבעלת שב כילוי
קל ד אסו מחשבה לתרומות לתנן מלינין בשמן שריפה במנורות שלשלים ובב המוכה
בדמות בתן פירש נשם בתן שמשמש שם הילכך שרי לישראל לבר לאחד מר למשם
ובתום לשב לתרומה תמיה בתן שמיה מיחב בתוך ביתו של ישראל שרי מלינין בבר
בשמן שלו אע"פ שמאר לבתן והלך לו אין חייב לבהותו עד שיבבה מלינו ורבי יהר
תירץ לשם לאמר לבה לא יהכילנה בתרומה מפני שבשמה מתבטלת מן
התרומה מבא לישראל ולבל תרומה ולא בר' ר"ב לאחר אם מוכלין בתרומות
המתבטלו מן הסדרים ור"ת כיון לבעלה שב כילוי אסור שם בן לישראל שבר פרש
מבתן לאחר יהכילנה תרומה ויש לומר כיון לשיקר בעלה לקנין בספו של בתן אבי
קל ה לשבילה: ב"ב רש"י לאחר לשהייב בנביעה ולבילה בשבעה מי שהייב מבב' חייבי
לאוין לשם לשלוני בשבועה ובבאם דוברין אי אתה שומע לי שאוכר בשוגג לו
לשעלה מעשרה אם שפירש ר"י שבילה בשלבסון עד שיהא בנבר ג' לשעלה
מעשרה ובילה בולה אין בראה לר"י לשבשבעה לא מצאת שבילה בשלבסון ושוב
כיון לשיקר שניך לשעלה מן העשרה בשטרה בשטול לשם לא בעינן שיהא בנבר
מעבר לשעלה אלא אם"ם שלא בילה אלא לאחר אחד ולשעלה מהעשרה עד אלא
שניך נוכחת לשבב ורא בר שטול לשם לשהיבו בשלבסון עד שיהא בנבר ג' מעבר

סליק פירקא

העדל

קמ ל כל שבשעתו בעיט שלו ואפילו לאחר מהם ואפילו ניקבו וכו'
קמ מ פירש ר"ם שלו בשלי ניקבו בלה מפולם לכל נקבים שבשלמול
נקבים מפולמים שם ניקבו הלקין ניקבה בשרה וכו'
קמ נ מפולמים שם ונבי תקרוב שני ניקב ואפי' כל שהו ואמרינן בגמרא שני בלב
מפולם בכל שהו שלינו מפולם בכלילה: וזהו שמול שאחור לבשירו ל"ם בם' בלב
שמול פי הולל לכולל מלשתו שמול ושמו שוי לבר ברור הוא שלינו מולי לבל הלל
כשר הוי לבל בלבל שלינו ללל עקור ולינו ברות שובבה לשם הוא בדות שובבה
קיבי תניא נפלה כשר וזהו שמול שאחור לבשירו בשיבי בשעה לבל חוור
כרות שובבה לינו חוור וה היא מלבות שרופאים שליה שמעתי שבי שבשי בכרם
ניבבה בל שהו לו אלא בשה נרשם ל"ת שבשה לבבתא בלמרינן בשולן
וממלניתין לבשרש שדר ליה שלמא מתני' לבשרש עיקר וכיון לשבי הוא שפי' הוא
קמ ו פלינה לשמר שבי שלבתא בל"ם בבה ללא פלינה דלוק נקט בתלניתין בל שבשעה
בשר שבומבים לשור ולם ניטלה מבל וכל בשר בשי שיקר טמול בלולים
משם שרופאים ניבה שמא לרפואתו שבתיקת שבטן לו מן שלבן הטוער שמען ושם
לליהוי שמול משום לבתקבו שוטי ניבה שמא שה ליבא לשמור לבא שבשן שמול
בשוטי ניבה שמא רק בשתיה לבא לשמרי לשמן בין שבתקבו שוטי ניבה הויבו לוקה
שתיה בלשמא ליבה שבשן שוטי בלים שלבל שוטי ניבה שמא לא שבשן שמול
לוקה בשביעת ניבה שמא בבימוקה לו בניקבה ואול לשם מעבי בבל ו שמולים
לוקה שמוכים לשם הרופאים ניבה שמא ש"ת בא והזור על בניבה מאין שם שב
שרבית ממוריס ניבר וסל לשקיבי לינו אלא שרים חמה לא משמא בן לשין מוליל
אלא שבי פירוש לפילו שם אין מוליל לינו אלא שרים חמה וכשר עכ"ל פ"ת
וכירוש נרסי' רבי רבי ישמעאל בנו של רבי יוסי בן כרוק בל שאין לו שלא ניבה שמא
אין מוליל ושם שרים חמה וכשר לאחר שמעאל שם יבא לפני ניבה שמא שבי
מבשירו של יוסי בן כרוק ישוקן ובבל של ישמעאל ושמעון למיתי בשבי שבשיבי לדוק
בשביטל שם ואלא שלמא וזה בשר בבל שם שבשעה לפילו שם גרוש שפי בלפירוש
לעיל ושל שלמא לפרש שבן שתי תיבות ובבל של ישמעאל ואומרת נרולה היא וטוב
להזכיר את הרופאים לשתוך של שמעאל שם שלמא ניקב למטה מעטרה שבבנין
למעלה מעטרה שם שפירש רש"י שבוקבה בלבבון עד שיהא שבוקב ג' למעלה
מעטרה ובוקבה בולה אין בראה לר"י לשבשבעה לא מצאת שבוקב בלבבון ושוב
כיון לשיקר שניך למעלה מן העטרה בשטול לשם לא בעינן שיהא שבוקב
מעבר לשעבר אלא אם"ם שלא ניקב אלא לאחר אחד ולמעלה מהעטרה עד אלא
שניך נוכחת לשבב ורא בר שטול לשם לשהיבו בשלבסון עד שיהא שבוקב מעבר ג' מעבר

מצד אחד למטה מן המעלה ומצד אחד למעלה מן המטרה וכרבי לרבי כמו שפירש לפי שכשכנגדן הייתה לנקבו של ניר פסוק אחד למעלה מן המטרה ואחד למטה מן המטרה הרי למעלה מצד אחד למטה מן המטרה מקום שכנגד הנקב למעלה ומצד אחד למטה מן המטרה מקום שכנגד הנקב למטה אם כן אין לנו אלא שלשה מקומות מן המטרה שלא יכנס בהן הניר ולמעלה מהן לכל ניר וניר ומצד כשניקבה המטרה מצד אחד למעלה מן המטרה ומצד אחד למטה מן המטרה מקום שכנגד הנקב למעלה אינו יכול לומר שכנגד הנקב למטה אינו יכול לומר שכנגד הנקב למעלה מן המטרה לא לזה הניר כיון שכנגד לאחורי הניר למעלה מן המטרה פסול לפי שאין הנקב שלו על פלג הניר ואין עוד על אחורי הניר שאין נקב למעלה מהמטרה כלל אלא הניר למעלה מהמטרה שכאחורי הניר כולו לפרש הכתוב: מצרי ואלומי

קמח לוקים מסורים אלא על שלשה לוריות תניא בהוספתא דקדושין ומייתי לה הכא בגמרא אמר רב יהודה מניין נר מצרי פיה לי מבר מתלמידי רבי עקיבא אמר מצרי רשעון לפי שהן בני בניו של קטן

ואם תאמר ולמה לא פיה מותר מיד לכך נקטל ואלא מין מצרים כמקום שכבר עלה מכמוריב וכלכל שעולם ומטעם זה סתיר רבי יהושע את יהודה נר העמוני נמסכת ילים ומייתי לה נמ' שבת ר' רבי יהושע מותר לקח שכבר עלה מכמוריב וכן ובמוסף פירש הקונטר' שם לרבי עקיבא טעית מכיון וטעמא מפרש בתוספתא מטעם לפשר לכבר לכך נא מכמוריב וכלכל כל שעולם ויתירת ל' לכמוריב לא לכלל מצרים שפרי לא בלבל ירושלם ונם מותר כלשמעין ק' למצלה זיל נבי מותר לייתבי לרבי מכמוריב שאמר שאלן מכתורין ולא נרסינן עמון ומותר אלא מותר לאודויה דסא בלבל עמון כלשון בתוספתא פרק תפלת שפתר ובמסכת ילים ושתם נרסינן נבי עמון במקומם יוצאי ולא נרסינן נבי עמון ומותר דסא מותר לא בתבלבל כלפרישית ים מלקדקים שלומים לא בתבלבל כלשון בתוספתא שם ועיין לרבי ושא בתיב שמם לחום ומלכיה ונריה ושוד מייתי רבים שתם וכי מוקמי לחום מלך בר מלכא ושא בתיב שבה קטן בתיך בגוים בזוי את מאוד משמיד לחום לא בתבלבל תירץ בספר המזכה בשמיני ק' דבלבל אינו מועיל לזרע שמלוכה שמתוך שזיכותם שם מיכרים בכל המקומות ונימוס שלומי ומכרים לא בתבלבלו שם

קמט לך מותר שתא לגור כמכרים ים לומר לא לשרש תורה אלא לשום בדרך שזה לפיימו מפרץ ישראל למכרים שכל משאר ארצות מותר כך תירץ רבינו שלמיזר ממין נפ' :

סליק פירקא

האשה

קס עיין בשאר פ' השלוח

שנתעברה שלשה חלוקין יש בעברון בשמות לימודין לכל לבר שהוא שפק ושהא לא לימחזק לא לימור ולא לימ' היקר על לפל בשמין לומר שהוא מותר כלשונה בפירקין בשפשם ובכ בשפיכה שפק אלא שהוא שפק שומן שהוא בשמין וכל שכן לם לומר אלא בשמין כיון ללא לימחזק לא לימור ולא היתר: ב' היכא לימחזק היקיש ואמר על לפל לפור לימו בשמין כלשונה פרק הניקין טהרות שנאמרו שמין כו' בשמין מהוא לבילו הוא שם לאו בילו לימו בשמין: ג' היכא לימחזק לימור ואמר על לפל מותר לין בשמין כלשונה בפירקין גבי הקדש טבל וקונמות לבשמיו בשבלי מהוא לבילו הוא שם לאו בילו לא' ל' כל שלם בשמין על שלו ר' שמי שלרבו ופרבי לימין בשמיכים על שלשה בתניא בשמכת לשלי ומייתי לה בשמכת בקונטרס לפיר ואמר לפל שלי לימו מתוקן ואל תביאו מתוקן לין בשמין לטבל לילים שא' ב' שבשביו ושו' נבי לגוללין שלמה הוא נפוף לין בשמין לטבל לילים שא' ב' שבשביו מסייעא ושו' נבי מלומת אומר שם בפול מובלו על פיו מהמת לוקא מלומת שלא שלימו לה לפלוני לפקבו ושוא לומר תקבעין ו' שלת לים בשמכת לומר שלת לים קייתי ונרוסם שלי כיון שלא לימחזק הוא שפק שלשה לימ' ר' שלת לים שלשה לפלוני לפלוני בשלי בעל לפל שלשה מלומת לומר שלשה

אימור דהיינו דוקא בעדות אשה דאכמים האמינוהו משום עיגונא ולא נאמן
מדאורייתא אבל בכל התור כולה שהאמינתה תורה עד אחד בשאר איסורין שמע
מינה דהוי חד כתרי לכתחילה כמי תדע דהא בסוטה פ׳ מי שקינא גבי הא דתניא
עד אומר נטמאת ושכים אומרים לא נטמאת אינה שותה לא פריך תלמודא פשיט׳
כדפריך התם בפרק חרש גבי מת וכן עולא תני עד אחד אומר נטמאה ועד א׳
אומר לא נטמאה לא היתה שותה דכיון שהאמינה תורה מדכתיב ועד אין בה לא
מהני עד הבא אחריו להכחישו דלא דמי לעד אחד אומר מת דעדות אשה דרבנן
קנג האמינהו ולא תורה: אמר רב יבמה קידושין אין בה כישואין יש בה כו׳ ואיתימא
משמיה דרב יהודה גאון מה שפסקו דאם נתקדשה לשוק בלא חליצה דקנסינן לה
לאוסר עולמית למי שקדשה לו וכן פירוש ר״ח פסק כן ולא כראה לר״ת אלא מותרת
למקדש אם ירצה יבם לחלוץ לה דהא דאמר נותן לה שני גט והותרה לו הכי מילי
היכא דבעי יבם ליבמה אבל אי לא בעי ליבמה לא קנסינן לאפוקי מידי דהוה
אאשה שהלך בעלה למדינת הים ונתקדשה דלא מצינו בה קנס אלא קתני דמותרת
לראשון ומסתמא הוא הדין לשני אם מת ראשון או גירש הואיל דלא עבד איסורא
לא קנסינן ומה שחילקו בין שיש לה בנים לבין שאין לה בנים פירש רבינו תם
דטעמייהו דמדמו להו והוה דנטען על אשת איש דמפלגינן בין היו לה בני ללא
היו לה בנים ולא כראה לרבינו תם לחלק בין יש לה בנים ללא היו לה בנים אלא
תבא מזה ומזה מדרבנן כדתנן בהזורק בגיטין וכן פירש ר״ח ורא״ה מירושלמי
קנד דהכא כו׳ מעשה בא לפני רבינו תם ביבמה שמת בעלה ולא ידעה שהיה לה
יבם והלכ׳ ונתקדשה ונישאת לשוק והמקדש לא ידע שהית זקוקה ליבם ובעודה
ארוסה נודע ולא נשאה המקדש ושאלו לר״ת אי קנסינן להוציא או לא והשיב כי
לא מצינו קנס בשומרת יבם שנשאת לשוק אלא אם כן נמצאו הצרות איילוניות
ועריות ולעיל הק׳ בתלמוד איתגורי איתגור אם כן מצינו חוטא נשכר הכי פירושו
וכי מפני היבמה זאת שחטאת שקדשה עצמה ואסרה עצמה לכהן תהא נשכרת
שנכוף את הכהן שנחלוץ אלא מבקשין ממנו כמו שמצינו סוף פרק בית שמאי יש
שכופין לחלוץ ויש שמבקשי׳ הכא כמי מבקשין ממנו לחלוץ אם ירצה ואז לא קרינן
לשני חוטא נשכר שבעבור חטאו אינו נשכר כלל דבלאו חטאו כמי היה כונס בכך
הואיל וזה רוצה לחלוץ ואם לא ירצה לחלוץ לא יחלוץ ואף השני לא יכנוס:

הדרן עלך האשה רבה

קנה **האשה** ותסברא מים שאין להם סוף כו׳ תימה לר״י אפילו למאי
דקאמר לאסוקינהו ליחזינהו לאלתר וקאמר סימנא
אכתי מוכח שפיר דכיון דכל היכא דאמר בדדמי לא
מהימנא והוא הדין עד אחד דלא מהימן הכי מילי היכא דיש לחוש שמא העד
משקר שלא הוציאו מת אלא חי והא דקא לא דייק משום דקא בדדמי ומה מועילי׳
הסימנים ואכתי פשיטא ליה שפיר דעד אחד מהימנא ועוד קשה דמשמע דלא
מהני עדות במים שאין להם סוף אלא הסימנים משום דמשתכי הפרצוף ולא מהני
טביעות עין ולקמן משמע דאין הפרצוף משתכי במים דאמר ההוא גברא דטבע
בדיגלת ואסקו אגישרא דסיכני ואנסבה רבא לדביתהו אפומא דשושביניה לבתר
חמשא יומי ומפרש התם משום דמיא במיא ולא נשתנה הפרצוף ואמאי צריך
סימנים ואין נראה לומר דסימנים לאו דוקא אלא בטביעות עין ונראה לר״י דלא
שייך בדדמי אלא בשמעיד שטבע ולא יצא משם והיינו בדדמי דאפילו לא ידעה
בבירור אמר מסתמא לא יצא משם אבל בעדות שמעיד שהועלה מן המים ורא״ו
מת לא שייך בדדמי דאין לו במה לטעות והכי פריך והא מים דכמלחמה דמי קא
סלקא דעתך שהעידו הכשים שטבע ולא יצא משם והיינו בדדמי כדפר׳ ומשני
ותסבר כו׳ עד דאסוקינהו מת לאלתר כי אסקינהו פירו׳ לאלתר חזונהו ולא שהו
בין עלייה לראיה דאז הוה לן לחיחש דילמא תפח כדלקמן ונשתנה הפרצוף אבל
לאלתר לאחר טביעה אין צריך כדמוכח לקמן מההוא עובדא דאסקו בתר חמשא
יומי ראוהו והכירו בו ואין זה אמרה בדדמי וקאמרי סימנין פירוש אי כמי לא
ראוהו לאלתר אלא שהו בין העלאה לראיה וכגון דאמר סימנין שמועיל העדות
ובסימנין מובהקי שאין עשויין להשתנות לאחר מיתה לא אעלייה קא סמכינן פי׳
לא על טביעות עינים סמכינן שהיה לחוש דילמא תפח ונשתנה הפרצוף אלא
אסימנים קא סמכינן ואע״ג שאין כתוב אי כמי בספרים אין לנו לתמוה דכי האי
גוונא איכא פרק אלו נערות בשבירף ידו למטה משלשה וכדרבא ומפרש התם אי
קנו כמי כדרבא: הכא שומשמי מאי סימני אית בהו ואת״ל אמאי לא הוי מידה סימנים
ו״ל דהכא מיירי במדה שדרך בני אדם להצניע בכך ועוד קשה דמשמע דאילו
אמר סימנים דמהדרינן ליה ואמאי לא מהימנא לומר לקוחות הן בידי ויש לומר
דהכא מיירי שהפקיר בעדי ורא״ו עדים בתוך ידו דהשתא אין נאמן לומ׳ לקוחות

הן בידי כדמוכח בשמעתין דאומן פ׳ חזקת הבתים והא דאמר פרק הכותב ההוא
דאפקיד כסא דכספא גבי חסא שביב חסא ולא פקיד כו׳ עד ועוד הא קא יהיב
סימנא משמע אפילו בלא עדים כיון דיהיב סימנא ושקיל דבעדים ליכא למימר
דמיירי התם דאמר ולא אמר אלא דלא רגיל ועייל ונפיק לביתיה ואי בעדים מה
לי רגי׳ מה לי לא רגיל אלא שלא בעדי ואמאי לא מהימן לומר לקוחות הן בידי ו״ל
דאי הוה אבוהון קיים הכי כמי דהוה מהימן אבל אכן לא טעכינן ליתמי לקוח הוא
בידם כיון דהך קא יהיב סימנ׳ ואפי׳ אמיד וזהו תימא אם כן כל אדם המוכר חפץ
לחבירו ויודע בו סימני׳ יוציאנו מבכיו בשימות אלא הכי פירושו חדא דלא אמיד
אפילו בלא סימנין ועוד אפילו לא אמיד לחודיה אינו מועיל הא קא יהיב סימנא
וכיון דאיב׳ תרתי דיהיב סימנא ולא אמיד מפקינן מיניה אבל באמיד לא מיהדר
לעולם בסימנין וכן פי׳ המיימוני פ׳ שביעי דשאלה וההיא דאיזהו כשך דאמר׳ גבי
זוזי דיתמי היכי עבדינן להו כו׳ עד דוקא דהבא פריב׳ אבל כלי לא מאי טעמא
דאמרינן פקדון כיכהו ואתי איניש מעלמא ויהיב בהו סימנ׳ ושקיל להו הרי משמע
דיכול להוציא מן היתומים על ידי סימן וקשה דאמרינן הכא דצריך תרתי לא
אמיד וסימן ויש לומר דהכי קאמ׳ דילמ׳ אתי איניש מעלמא ואייתי סהדי שהפקיד
בידו והא דקאמר ויהיב סימנא לאו דוקא אלא משום דבדבר שיש בו סימן מוצא
אדם עדים מהרה יותר מדבר שאין בו סימן ויש מפרשים אבל כלים העשויין
להשאיל ולהשכיר לא דבהני אין נאמנין בהם לומ׳ לקוחו׳ הן בידי ומיהו לא נהירא
דאכתי אמאי איצט׳ לדהבא פריבא אפילו שאר כלים כמי שאין עשויין להשאיל
ולהשכיר ויש תמיהים אכתי כשתביא לעדים ונדע שהם של אחרים כיון שהם
ממושכני׳ ליתומי׳ במעותיהם לא יחזיר עד שיחזירו שלהם כי היכי דאמרי׳ בהגוזל
גבי לוקח עשו בו תקנת השוק ויש לומר דמכל מקום מפסידים הריוח שלא
קנז יחזירו להם הריוח אלא הקרן עיין פ׳ הזהב ופרק הכותב בספר א״א: מעשה
באחד שחלה ותקיף ליה עלמא והיתה אשתו במקום רחוק והיה לה יבם קטן ושאלו
את פי אבא מרי אם בכי האי גוונא זכות הוא שלא בפניה או לא ואמר דלא שכא
כיון שהתלמוד לא חילק ומורי רבינו משה בר רבי שלמה אמר לי דנראה לו דזכות
הוא לה וזוכין לה ואמר שכמדומה לו שמפי רבינו תם שמע הדבר מדאמר׳ בהגדה
ברוש פרק מי שאחזו מאי טעמא כי חזית להוא חזותא בבית אמר ליה דמית
גברא ובעי למינטר ליבם תליסר שנין ויש לדחות דדילמא תליסר שנין שאני ועוד
קנח דתרתי איכא דמית בעלמא ורפיא בידי עד כאן לשון אביאסף: תשובת הר״ם
זל שני גוים המסיחין לפי תומן פלו׳ מת ואתא עד כשר ואמר לא מת לא משגחין
ביה אלא אזלינן בתר רוב דעות דאין חילוק בין כשרי לפסולין בעדו׳ אשה ואזלינן
בתר רוב דעות הפסולין לבטל דברי עד הכשר ורא״ה מפר׳ האשה שלום עד אחד
אומר מת ושכים אומרים לא מת אף על פי שנשאת תצא ודייקי׳ בגמר׳ פשיטא אין
דבריו של אחד במקום שכים ומשני לא צריכה בפסול עדות וכר׳ נחמיא דאמר רבי
נחמיא כל מקום שהאמינה תורה עד אחד הלך אחר רוב דעות ועשו שתי נשים
באיש אחד כשני אנשים באיש אחד בין לקולא בין לחומרא כדמסיק בתר הכי מהו
דתימא כי אזלינן בתר רוב דעות הכי מילי לחומרא אבל לקולא לא קא משמע לן
כך הדין ללישנא קמא אבל ללישנא בתרא דגרסינן התם כל היכא דאתא עד
כשר מעיקרא אפילו מאה נשים כחד דמיין אלא הכא במאי עסיקינן דאתא אשה
מעיקרא ותרצה לר׳ נחמיא כו׳ עד עשו שתי נשים כאשה אחת ושני אנשים כאיש
אח׳ אבל שתי נשים בעד אחד פירוש דאתא לבסוף כי פלגא ופלגא דמו ואפי׳ בזה
אחר זה דאתו שתי נשים מעיקרא ואמרי מת ולאחר זמן בא עד אחד כשר ואמר
לא מת כי פלגא ופלג׳ דמו ולא תנשא ואם נשאת לא תצא וכן משמע מתוך פירו׳
רש״י שבכאן ואם כן אי הלכתא כלישנ׳ קמא תינשא ואי הלכתא כלישנ׳ בתרא אפי׳
נשאת בדיעבד תצא והלכתא כלישנא בתרא דבשל תורה הלך אחר החחמי׳ ובירו׳
כמי משמע כלישנא בתרא דגרסינן בירושלמי פרק האשה שלום תניא בשם רבי
נחמיא הולכים אחר רוב דעות ופריך הא עבידא שתי נשים ואיש אחד עשו אותו
כשני אנשים ועד אחד בתמיה ומשני במה דברים אמורי׳ באשה ונשים אבל באיש
אחד ושתי נשים כעד אחד ועד אחד אינון וכן כתב המיימוני וזה לשונו אבל אם
עד אחד אומר מת ונשים רבות אומרות או שאר פסולים אומרים לא מת הרי זה
כמחצה על מחצה:

הדרן עלך האשה שלום

קנט **האשה** שהלך בעלה וצרתה למדינת הים ובאו עדי׳ ואמרו
לה מת בעליך הרי זו לא תינשא ולא תתייבם עד
שתדע שמא מעוברת צרתה ובגמרא מומקינן לה
כדבי מאיר דחייש למיעוט ופר״ת הלכתא כהא דחייש למיעוטא אף על גב דאמר׳
פרק קמא

פק לחולין גלי ליה דאיכא למיפשטיה מ"ד גלי אכל מכל מקום מ"ל לגלויי קמ"ל מידי אכל
מיבעי ליה כל דאיכא למיפשט פשיט ליה בכל מקום בכלי מיבעי אכל כיכא דליכא
מיפשט בכלי מיבעי כי הכא דליכא למיפשט פשיט ליה בכיס מיבעי למיפשט ולמאי
דסבר מוכח בכתובות פ' הנושא בסמוך דתניא רשב"ג אומר מלמד שהקיש כסמה מכיקה
אין בנוי אפוסטין שמא כיס מלאכת היא דאקיש ליה מה מלאכת היא שלא בכלי מיעבד
מיפשט ליכא אקיש כסמה מה כסמה שלא בכלי מיעבד למיפשט ומדקאקיש
ליכא אקיש כסמה מה כסמה שלא בכלי מיעבד למיפשט ולמאי דסבר מן
סכנורת מפ' דאיכא למיפשט ליכא אקיש כסמה מה כסמה שלא בכלי מיעבד
ילפי' וכל מקום שהוא שלא בכלי מיעבד אלא כמותו ולפי מה שהקשו דאיכא למיפשט
ליכא אקיש כסמה למיפשט ליה אקיש כסמה מכיקה מה כסמה שלא בכלי מיעבד
מיפשט ליכא אקיש כסמה מכיקה מכיקה מה כסמה שלא בכלי מיעבד מן
סכנורת מפ' דאיכא למיפשט ליכא אקיש כסמה מכיק

סליק קלף לית ליה אם כן לרבי המפרש לעולם ואזלי כתב שתמ לקמני
לפרש שהם כן נורבא מכאן למס לא כתבו טיעור מתי מותרת שהרי זה כא
כמו כתב לבריך לטיעורין דשמא שהיתה מהלך יום או יומיים הרי בריך לשתתין
על טיבא שום אלא ויניד לית ליה כשהם לבר וכמו שזה לבר דנורבא מדבכן שמכו
בשומען דעתא לף על פי שאין זה לבר מפורש שמכי בשומען לעתא כמו כן
כאן יש לומר דאפילו ליכא לליכא נורבא מכאן שמכי בשומען דעתא דשמי שכא
ומיהו כל שבשם כתב דקאם בשיטי לפקיר וכן בראש לרבי ברוך וכן כתב רבינו
דחזיכן קמן דרשו לשמעא שהיתה לבתולה כשנכנסה לבר שלשה ולא קבעו שכמים
זמן לבר ואין בידינו לבדוק אלבכו לבריס בלא רואים לעתא שהבתולות כי במקום
שרבו שכמים לשהיה פירשו שלבר׳ בגון עד שפי עד ושמיא לפי תומו ושבולי שבל׳
ורבות כאלה יש מקומות שכשמירו שכמים ולא שמו לשיעין בגון במים שאין לשם
שוף וכן ברשות מגרייר לן בלוב ושאיר מוכלת בו ולא לוקיכן כתב שומרה לשכיחא
ושם שלשמים שקילו משום שיעורא שפורש בריש ירים ככור כי שקילו בשופש
כ׳ כשפרישנא לשיל ושעב׳ לשה שכיחו לשנים לעולם לורמים לשתכי
לשפורש ושפורש שהם שתקנו לעולם לך במקום שכשנו בשמו לעולם יש טעם בשבר
כמו בריס יכמוך עד שוף כל שעולם ושפרש בנשרף לשבר שרבי משמע ולא יוקר
ובן בשתורה ולא ולדוף עד שוף כל שעולם ושמעטו יורש על רובן שפר שכמם יש ולי קי״ב
לך בשפיכה שם בנים ויש לן לשם שקיבו ושין לן זרע ובא בנו ושבים לפי תומו
שסרבוהו בנים ושאר כך שלשיבוהו למים ושלם שאין להם סוף ובנו שהם לא שהם לפי
תומו שהי שלשיבוהו למים ושכם שלשם שתובעת כתובתה ושתירוה ליכשא ובוובתה

סליק מרדכי ממסכת יבמות

מרדכי ממסכת כתובות

בתולה

קפג בשלח ליום רביעי ולא תאמר שכשא ליל חמישי
וים לומר לשין לרגילות לעשות כישומין בלילה
ותימא שמי לא משרש טעמא לשלמכא כמו
שמשרש טעמא לבתולה וים לומר לבתולה טעמא לשוריתא לכל שלמכא לישא
שלא משום שרכת שלם כשלקמן ולא שם לשרש שיהו שתא כוכבי׳ ניום שיני כ
קעד כשלמיכן לקמן במקום שכתי ליכן קנושים בכל יום שלם בשלח בכל יום ומשום
תקנת עבייה שכנו כן ובשרק בשרש נרשיכן לי שמי משר ליה בשרבי שכתוב
ובשרבי ימים טובים ושלא כשוף שרק שבירי לשתות לשיכך שלם שוף כולי שרק
קעה שמלן שניש יבמה ג׳ שלשים שרשמוכים כיוונית משל בשל עמל כשין ובשרם כיוונית
משל יפם ושרש׳ לכל שלם לף ומין שרשף לבירושלמי שקאמר שרש ושוף שדין לשלם
ושימא שאי שכא שהם שלם לבינונית ושכא לף וים לומר לשהם שיירי שלתה חוך
קעו שבשת זמן שלכך לשום הוף לכובשא אינו משלם לף מוזנות שכל משפניע זמן שים
ברי ואינו רוצה לכובשא כשהייב כמוזנותיה כי שמי שלם שמרינן משלם לף מוזנות
שכל שהם שיירי כשמשל בדין ובשרם ושמרו לן כשם שן פטור ולא רצה לכובש׳ שיל
לשך כי ברם שמי שחמת לוכם הוף שלם בינונית משל יפם ובוטל בשילת שנין ס׳
ואלו מגלחין ושל לף בשבא כתובה ס׳ ל שהשא מטלטלין כדי כתובתה פי שיעור
קעז כתובתה ומכאן שמך ליכא לשטר כתובה לשיב בשלמא הוף ושי שרכים כתובתה
לוכם שמורה לן לשל מיכא שיירי קנין ושל לשמר שמור לשלם וכולי שיכא לליפא
שיירי קנין ולא שקנה לף בשובה ום׳ בשב לוקא יום לשל שן לימים עד שיכתבו
לף ולא שתירו שלא בשעת שדחק לתבוע לקמן לא ימר לשמא שרי כתובתך
מוכחת לך על שמלמן רבי יהודה לומר לף בביה שלרושלים מברך לוכם בינונית ושי
רבינו לפרש ממנבא לא פליג שבא שמא שלרבי יוסי שלא שבא קמ לף מיירי
מיהודה ומודה שבא שמא לכל שיכא לשיכא למיחם מברכין וכי תימא לכן
קעח מכאן לשרום ולשרוסקו בשוקין בשיכא שמא שלא מברכין שלא שבא קידושין
יש׳ ושלו ומין שיש שיש לבינונית ושם שקאמר לשיכא כמו
משום שמיימים שם נשתיר לבו שת שבשעות ובשעה שמא שקני שוכם לשבשא

שכרך כו׳ שכנא משרר לבולמי שכשם לקדושין משיכור פר׳ לפרים עב שלשם
לישות שיקרא שפיתת שכי רמו שערי בשמיכתי רבינ׳ שבא ס׳ בן שפני שם בשעול
לירושין שפילו בירכו ברכת לירושין לין שכרכין שבשמה בשעתו ובן לעת רשלט
ושלמי רב שפפא לשבוש טרש ליש פי שבכין לשקושין שילכך לף פרכין עלש וכן
שבא ר׳ שמריא ורבינו לפרים בר׳ יצחק וכן כר׳ לראשי שבל יב׳ שי משפירש פלוני
ואמר לא נרש משנוש בבן לגולי נשרא לינוקא שי שכרכין שבשמשה בשעתו
ושובכא לרב שבא ורבינ׳ בשעת שילכין שוף ולא עת לירושין וים לן לשות לדנוקא
שכנש בבן לכתיב שם שלבו על שמרתיך שילכך שי לשו נשרא לינוק לייבו שכרכי׳
קעט וביבולה שלו שפני שמתייחל עמה לקבל בבינו יחילל שפרים לשבור לשם
קפ להתייחד עם שרוסקו בלא נרכ ושבר לשו שהרוסקו לב שכמים בנזרו על ייחול
קפא של בניים בזרו על ייחול של שהרוסקו שקל עמו יש׳ ס׳ שוף לידושין שלו לדשמין
קפב שקל כשב כרב ביסודין ושו שכרב לירושין לשול וברב לירושין לכנשב בית בשוכר
כשפריש לבבן קול שברב ושם שאין שכרכין לשמ שלו שבא לבל שכם שיייב נשל
שכנה כשלים ס׳ שהכלכל ובשב ביסודין שי שכרכין לשמ שלו שבא לבל שכם לבטלה לשמ׳
קפג לף זכו לשבנו יפל וברב ביסודין לשול וברב לירושין לשול לבל שכרכין ברב פרי
קפד בנפן וים שנוהגים לשבשיך ניניכה ולקרות שכתוב כך בשקוטת רפ׳ וברכת
בנפן שכר של שנים לשמרינן כך שר לרשי׳ך וזה שבאו פנים שלשות שומר ר׳ת
קפה שני שלשו קרוי שלם שנוי שבו שמא לרך לשרבו בשבילה לבל שיכם לשריכא
לף ובשבת שעב לליכא שני שלשו שכרכין בשלת כשלמרי שמדר ביין שנכנם שר׳
קפו שמר שלם שרשמן שכנים שלשו לבמן ושמ שיים שזמור שיר ליום שנכנם שר׳
שמוש שמין לבבך שבכיו ו שרבו שף בשר כשלמיא בשלה לילמ לף שיסתייש שלשה
ושלרי נשו נם שבשיו מין בשוקין לא שטשה ולילמ שלרי נשו קול שברב שמברכי
קפז כיש ו שיים שמיימין שמ שלשו שם שלא שמשו ברכת ביסודין בשת ביסודין
בשמא כשן קיימ לשמ כשן שמי לילכא שפק שפיקא שפק תשתיו כו׳ ולא תיימא
לומר תשתיו שפק מוכת עין שפק מוכת לים וים לומר שמוכת עין לף שכיפא
וכבי משמע בירושלמי ברים פ׳ כ פשוט מ׳ שנים ושם שלמר שפילו ליכא שלא שלא
שפיקא

סליק פירקא

האשה

קנא

קנב

קנג

קנד

קנה

קנו

קנז

קנח

קנט

ק

קא

קב

קג

קד

קה

קו

קז

קח

קט

קי

קיא

קיב

קיג

קיד

קטו

קטז

קיז

קיח

קיט

קכ

קכא

קכב

קכג

קכד

קכה

קכו

קכז

קכח

קכט

קל

קלא

קלב

קלג

קלד

קלה

קלו

קלז

קלח

קלט

קמ

קמא

קמב

קמג

קמד

קמה

קמו

קמז

קמח

קמט

קנ

קנא

קנב

קנג

קנד

קנה

קנו

קנז

קנח

קנט

ק

קא

קב

קג

קד

קה

קו

קז

קח

קט

קי

קיא

קיב

קיג

קיד

קטו

קטז

קיז

קיח

קיט

קכ

קכא

קכב

קכג

קכד

קכה

קכו

קכז

קכח

קכט

קל

קלא

קלב

קלג

קלד

קלה

קלו

קלז

קלח

קלט

קמ

קמא

קמב

קמג

קמד

קמה

קמו

קמז

קמח

קמט

מפיתמים מפי שמעון בשיבן מפני סטרות לפי שנפטר ממך אין לדם יכול לכנוס
עניין שקיימת בעלים דזימכין לשניך דוסף וזימכן מפך לנגיש לשוק וזימכין
תלייה לכרעים וזימכין ללא שביר הילכך בשיבן מפני סטרות דלילמא בקרי
זמני מכוונה לשקיימת וליישן וכדין הוא דא"ש שם לא שמני לן שלא כי היכי דלא ליתו
בשלי מוכין ומערערי ותקשול ללא נשני לוגין הילכך ביוב שקיימת ילו לימור וישוב
ויש ומפי ונכא שקיימת וכי ג"ש לכון בשני שלא יכנסו לשיכא דלימור ויש
שלא קיים הסטר עג' עליים שקיימת מפקומים שכו מפילו יש למלוה שלף סטרות לא שמרי
ויש שמרי הפליים שקיימת מתוך כוכח שלא וטביעות עין שם מכירים ונשוט שפער מכירים
שמיכו שלא לשקיף שקיימת הוי כמו לכרי שמין מקיפין שלא מלנעי שמי סטרו
ושוב נא ונלמד מלשמרי היה עלא בשלוק קרקע וכשמעת כו' כיון שלא מברכשא
ומלא נוכא בגליא ומשקל כשכא לא מכוונא לכולו למוכרי לשוקנו שמא
לעיקר הפלו טביעות היו ולא לשמוני מילתא כמילתא שלא לשקנא עבדי קיום
מקום שמילא לשקומת ג"ש לילמא ויפוי ויש כו' שקנא ג"ש ישקא מפרנא לכ"ת
שם כן לפי שכרא זו מי שעל שפר לבני שעיר ניש ליל זה שפר מכעיכנו נימ כמי
שוא ויש שמרין ומי ל"ת לשוקא לין מקיימים מפטר היונא שקנא ידו לבני קיום
לשקנא שניות עי' לשון שמרין לילמא ויש לכל בני שלם שמכירין שקיימת
עי' טביעות עין מקיימים לטביעות עין שליף שלמרין ושימכא מי לכבני שקא לוף
קיים שפי מפטר שפוקוק כל"ת ומכ' כתובות שם שעל שפר ופיר ל"ת
שיים שכען לכולי שמי לא שייני לשון שלם ממא שמקיימין הפטר שכל
שפער לו מכוקר מפא לין מקיימין נם לין מוייף מפא כשלא לקמן לכנוס שקיימת
ילים כו ומשמי לא שמר ליכוקר לו כ' לונ' לילמו שפרלי שא ולפי שם שלם בעי'
לב עב נפטוט כוקב שלם עלוקו על הפטר כו' פר"ת שם לשמר ס"ל לשון מפיפס לב
ולא שפי כקנם לשייכו בליכו כפנות וכשא בליכו ממוכות עיין פר' מוקק שכתים
ונשפפי נס"ל לשון כוקב שלם עלוקו על הפטר כו' כפיר ל"ת מכוח לשיב לשמר
ביכוב כוקב שלם עלוקו רב כוכ' לוש וכוח שיים וזכר עלוקו ולי שמר מע"ם שלין
וזכר עלוקו ומוקי רב כוכ' כר' יוסף כרכן כרכן ופלוגתא דר' ורבנן כמתני' שם על
כתב ילן מן מעילין לו על מכא שנפטר מן מעילין לפי שרכנו למלנו פיר שמוציאין
לפטיטה ליש לשלוח ליכא שנפטרי שנפלים לקיים שקיימת ושכני שמלוה כלא שע'
לון בריכי לברך שמא מן פסוק לפי לר' לשמוך שנפלין לשעיר על שמלוה מעילין
כמי על הפטר הנפלם ומלן לנמנם ליש לקיים סטרות לרבנן ונפנר מועטת
לב לכתל כב מעפלם כשלם שמת שנפלכם שרך שם שני יהודי וכפנלו כיעד ושנו
לשמ ושא שמר ושקפה ושני פומא לוקה ונשקה ומלן מוציא לם ומלן עדי ולפא
לפני רבינו ושפרם שמוקרא ושמר לשנפנתי ושקירוה לנשל מנו דלי נשוא
שמרם לם כשלתי וכיכוא שמפה לל שלים כיון לשנרם על לת ושקיפה שמ
שפפילה מנו שלם ולכון לשולם שנשלם לשו כל כמיכים לומר כשום ליש כיון
לשקיפלה מרכוב שוב לין לם טעמת לוקם שפפיל לפ"ש נשני נשי נשים לנשני נשני
לקמר לפי שנקינשו נשני ושלי מנפשייהו לשירן ושל שפי שיה לנו לשוסרה שם
יוקש שנקיפל שפת ליכא עליים נשן עליים נשל לשקנו ושקשר לין שני שמי לקוק
כשניים הקלו לומר כן שלא נקוק שקר עליים לשעיר כשניכו שם יולעים שנשניש
לכיון לנשניש נשל כרם שנולא כשפה נשי שנוי ולא נשלה כלשוש ל"ק לקיולפין
שלל כשן שנקיפל שרכוב לא נקל שא שמיתן שם שמא עליים נשפיל לירוש ל"ש
שני לשקוניות שניה לשיקנא לשקיים לקמיים לרבני יוסן שמרם שפת לים היוקי
ונרוסף שני ושקירם לשלן לשפיל שמרי ליש רבי עליש כלוד שמר כן שני שום שפי
עלי נקפטין שמקיון לשן לפר' עליים נשל שפתן ושקשר לולפי שוכא שנשנא
שי כמי עלי טומא לוקשי סנטשלת ל"ש שם לבן לשלוקה פשיטא שע"נ שקשירם
לשכפא ליש לבן לשמתין וכן נפ"ק לקלוסין שם שבן יולעין נשיכול לשיכא עליים
לשום נשנשא לכולשא שום פרוטה ליכא שלן שפרי לשנרא שע"נ לשקנשי
קיון שא שכי פירושו ושא שיכא עלי שמיכא ליש שפתשא נשקום שפירא שמעש
שם נשקור יג ילולו ושמלו על כוריו ושמרי שנטשא שכירו לא נשיש על ליש וקייכו
לשקמר עיליש נשל לשתן ושקשר שלין שלי יולעין שם שבן עליים שם לא
נשמיר עלים לשמתין לשף ע"פ ליש לשום לשלי טומאה לשפטיים לשלו לשולפא
נשפא ושמקשא לא טומאה ושו כיון לשום על שמל נשפת שלשול שי שום שנוש על
קשן שעיר שנשלם נרנון שול שנו שלא לשפילו שי שכיים שמריכן שני לשיכ על
ושנשרי טומאה ושמר על שמל שת טומאה ושנרשך טשוש שמריכן כיון לשיכ על
שמל לשו כל כשיכך ולכיכא שנו ושלשים שקירם לשמו יישול לא שפפילה שנו שלא
לשטו כולשו שני ליכא שמרי כשלשיקא שר' קשל לשלוסין שני שנוש שנשל לשקים
שניפיקא לשנשא ושוא לשמר שני שלשיוד לשין השנא שפטר על נשלא שא על
שנשקי קיכוי שקשירם ושנוש שפי שלשוריישקא שיש לו לשפרם שלשמרי
פל לנשטן על שא לשמר רב כשמן שומר שיש ל"ש שפי שנשא נשפשפא וכו וכי קיש

ש"מ שלשוריישקא שי שכי שומר שיש ל"ש שכר קורש שנשני ליש ושוקש רשים לשכי

טהורה ומכרתי טמאה ושקע על לשל ושמר שת טמאה ומכרתך טהורה שיכש
לשוק שלא לשם יבא שוק ויעיל נם שוק שבוד כייחוד ושקטול כשכר שיכן שמן ולא
מעילו ושו עילים נשל לשתן ושקשר ושא לשמר נקילוסין פק"ל שם שיכא עליש
במליכא שיש שכי פירושו שם שמרי לייכו שפשי שיכא פירו' קו ריכן כשלמא
ושניב על לשרי ריכן זה נלא מעשה מוכש כנון שנא שלוקי לו לשרים
מכוערים כמו שהוא לרוכל ביכמות ופירש רש"י לל לשפיר שנא מן שכעל ושלא
שהוא מטוש ייחוד לא שכפילה מנו שלא כשלמרי פר' בשרש לקלוסין מלקין על
שהוא מטוש ייחוד ואין מוסרין על שייחוד ושוד נרסי שקל לכתוכו מיקיבי זו עדות שפשה
כשהא כו' שר מלכר שייכו שכויים לרוב נוים פרוזין כשרות ין ושמר ליש ר' יהוס'
מלכרת שיכו כשקרא נשלים לשם לוקוקה רב שפי מוכא ושמר ליש ר"ג לר' שיעז'
שפני שכויים לרוב נוים פרוזי כשרות ין ור"י יהוסף שפי כמי כיון לשיסתכר
ין שפוטרופוס לשרות ושלכא כר"ג ושפילו נרוב שפולים שלא לישכר כשר
כשלמרי נבי לרום ושרוסף לשתן לקמיים לשכשוין לשישכר נש ונכיכה וקיל
כר יהוסף וכר' יוסן: שלשם שכוכשה על שכסי ממן מוקרת לנשלא כין שהא ד ל
כשן כין שהא ישרל ע"י כשנות לשורה לנשלא כנון שהא כן ליכלי מחמת ישרל
שקרוש כשהא נרנון ושכא מלנקט ריש לנשלא ושיש נקט כל כשנות ש"מ ריש'
לשפילו על שהא ישרל ושל לשמרין נגמר כשיר לומות שבולם תקיפה על שכמן
לשפילו על שסקי ממן שבורה לנשלא דוקא נכשהא כשל נשהא ישרל מוקרת ד ש
לנשלא לשל נשניים לשרין מי ליסתכלי לשפרוכיך ולשריכיך לי לשמרו וכן
שוכא שמוניא לרב ושמוקל כר רב יוסף לא לשר נכשהא לשריך מכורכם
ולריקוק נכי משפתקא ושכי נכשהא לוירי ונשא פרש"י לשני שהא ישרל מ' כשפר
שקרומא פ' לין מעמילין שקיר לישעבד לשני נשהא כשן ע"י ממן מוקרו לנשלא
ישרל ושקשר ל"ת לרישב שמא שם שקמא שמורה ושקכי שיפא ע"י כשנות שמורם
שם שקמא מוקרת ולקרן לרישב מוירי לשילו נשהא כשן וכ"ם נשהא ישרל ושי
ממן מוקרת לנשלא כשן לוקלי לא נשלא כלל מי משם לשפשר ממנו לשמר שק"ל
לשל לשעבד לא שיים שם שקמא שמורה לנשלא כשן לוקלי נשלא ושם שי
ע"י כשנות שמורה לנשלא לשפי שהא ישרל על נשהא כשן לוקלי נשלא ושם שי
כשן שם שקמא מוקרת לנשלא לשהא ישרל ושן שירש ר"ל ורש"י כירש נשהא
ישרל נשל: שמגרש את אשתו לא תכשל לשן שייקא שמורה לו לישוב עולם נ ו
לכל זמן שניא שמיש מוקר לשחזיר וכיון לשיש שטרות לרבנן ושפשר ליכנס ליכנס רבנן
בלרבנן כלשפשר לשפשי וכן פירש ר"ת ור"י ורש"י לוי כר קלוכיתום כיון נ ז
לשיש שטרות לרבנן שם יכול לשיש נקרובי ושפיר לו לין לכי כמי ורשיא ממכר
נשמן לשם לומר זה כתב ידו של פלוני ושמר לשמר מכוכח לרש"י לוי כר קלוכיתום
לשמי שקשה לשוח לומר כן שלא נקוקר לשר עליש לשעיר נשפשייהו לשירן ושל שפי שיה לנו לשוסרה שם
נשמן לומר זה כתב ידו של פלוני על לשעיר של שקיפת שנא ושין קרוב לא לוש ולא לוש לשן
נשמן לומר זה כתב ידו שכל שם קרוב נשמן לא שנק שיי לכל נרים וכן פירש רש"י
ופרק חזקת שכנים משמע לשי שלם יכול לשיים שקיפת שעל שקנו עם לכנו לו נ ח
עם לשון לשם כן שניף כולא ממכר קורין כשטוטן לשלם לכל פרשתי שם שלא לכשמן ור"ל עליו כתב ידו נוכא מכר קורין כשטוטן לשלם לכל פרשתי שם שלא לכשמן ור"ל
שנק לשן נשמן לש"מ יכול לשטוטן שטרך כידי מאי כעי:

סליק פירקא

נערה

שנשפקשה מקכי כקובת שלא מפיפת נניש פיר רש"י לשנין נ ט
מטרף לקוסות כו' משמע שאינה מן הפירוסין יש לה כקובה
מעל"ע לא כתב לה וכן עשה רבינו כרוך מעשה בשלמה מן
הפירוסי שקשה מעות מפיים ופשה ליקן לה כקובה ורפים לנרסי פר' שכובב
שאינה מן הפירוסין מכלן לשיש לה כקובה ולא מצי למישט מכלן לכל מ"מ פשיטא
ליש לשלמוד לשיש לה וכן משמע פ' שלשי דקילוסין שמ רב שה כשן נט משעמ
כופין לוקה ליקן כקובה • ושלשים ופרישב מביא שמרו כל הסוגיות
מוכיחו כן וליישבו דוק כיומי קלש שניה לרב לכקוב כקובה למקכן מן הפירוסין
לכל זמן שוא שלין לרב לכקוב לה נניש כשלא כתב לה ורשלים שמר לשין
לשלמה מן הפירוסין כקובה ושא לשמרין לקמן לים לה ס"מ כימי קנשים שלא
היו מכניס לכתו כקוב כלל ושין נוהין הכל כקבלי ניש לין לכל שנו שלון כוקבין
כקובה מן הכיסוקין פשיטא לשן הפירוסין לין לה כיון שלין שנו מוהנין לכתו לה
כלל ור"ת פיר שקה לרכיבה לה וכבי נפי' מיובא שמיכא נגיש הכובה לשלמה מכש
שלקים מן הפירוסין ונשטת כיסוקין כקב נבקבי ושלוסיפה לה על מכש שלקים
לשיש לה משעת פירוסין כך וכך מיובא ושמיכא נגיש כן פירש רכינו שה ורבי
שמשון כלכקב לה וכקב רכינו שמשון לה נפירש לי כמו שקיבלתי ממורי הכהן

דאם כן אמאי מודה רבי יהודה במאדם את בתו בשהיא קטנ׳ ובגרה דאין לאביה
רשות בה ארוסה אדרבה יגבה מכה מאתים משעת אירוסין דהא ברשותו נכתבין
אלא ש״מ דבלא כתבי מיירי עיין פרק השואל איכא ביניהו לאורועי סהדי פירו׳
אם יש לזה מקבלי מתנה שום שטר שהעדי חתומי בו ומרעיין ליה לגביה דידיה
שהו בעצמו לא יגבה באותו שטר הואיל והודה שהן פסולין אבל פשיטא שאם אדם
אחר הוביא שטר ואלו העדים חתומים עליו אומרי לאו כל כמיני לפסול בהודאתו
הא דאמר רב נחמן שטר שני ביטל את הראשון כמו שנכתב שטר שני על אותו דבר
עצמו אבל בהודאות והלואו גבי תרוייהו וכו׳ האלפס ושאלו לר״ת על ש״מ שאמ׳ תנו
מכה לפלו׳ ולאחר שעה אם פעם שנייה תנו מכה לפלוני מי אמרינן להעמיד דבריו
הראשוני ואין לו אלא מכה אם דילמא כיון שנתן לו קוד קנה מיד דדברי שביב מרע
בכתוב וכמסורין דמו ועכשיו חוזר ונותן לו מכה אחר והשיב דאי לו אלא מכה א׳
כיון דלא אמר עוד תנו לו מכה אחר וכן נראה להר״ר שמו מבונבירק ת״ר כתב לה
פירות כסות וכלי׳ הוא הדין אם לא כתב אלא באמירה בעלמא דהן הן הדברים
הניקנין באמירה והרב רבינו שמואל בן ר״ב פירש הא דנקט כתב לה משו׳ דבירוש׳
משמע חילוק בין נישואין ראשונים לנשואין אחרונים דלא קני אלא בכתיבה משו׳
הכי נקט מילתא פסיקתא ופירש רש״י כתב לה כו׳ פירוש מן האירוסין משמע לפי
דבריו דמן הנישואין הבעל גובה הכל ורבינו תם פירש דמן הנשואין דהך ברייתא
קאי אמתניתין דקתני נשאת ותו דאמרינן בתלמוד משום איחתוני והא לא שייך
מן האירוסי אלא איקרוני כדלקמן פרק אף על פי אלא הכי פירושו כתב לה מן
הנישואין וכגון שלא גבה מן הבעל שעדיין לא הספיק לגבות קודם מיתתה לא
זכה דאזלינן בתר אומדן דעתא של אביה וק״ל כתנא קמא דשמעתי דאזלא כרבי
אלעזר בן עזריה דאזל בתר אומדן דעתא כדאמרינן בריש פרק אף על פי ואם
תאמר ע״כ לא קאמר רבי אלעזר בן עזריה אלא מן האירוסין אבל מן הנישואין
קאמר גובה את הכל ו״ל דהא דקאמר מן הנישואין גובה את הכל כגון שגבה
בכר והחזיר לו שאו ודאי גובה את הכל אבל אם לא גבה מודה הוא דלא יגבה
ופסק רבינו תם כן ומצאתי בשם ראב״יה שר״י הלבן חולק ואומר דגובה הכל ואומ׳
הרב רבי שמואל בן רבי ברוך דאם יתפוש החתן המוציא מחבירו עליו הראיה
שאמר קים לן כרבינו שלמה יצחקי דפסק מן האירוסין אבל מן הנישואין גובה
הכל אפילו אם לא גבה הילכך המוציא מחבירו עליו הראיה ומצאתי שכת׳ רבינו
תם והחרים בחרם חמור על גרפת ולומברדיאה והסכימו עם חכמי לומברדיאה
על נושא אשה ומתה בתו שכבה בלא ולד של קיימא שיחזיר כל הכנדוניא ותכשיטיה
לנותנין לה או ליורשי׳ מה שנשאר בידו מן הכנדוניא מה שלא בלת׳ ושלא להערים
לכלו׳ הממון רק מן הוצאות עסק קבורתה לפי כבודה ולא לפי רצונו ועד זמן
ב״ד ל׳ יום ומצאתי בתשובת ר״ב ממגנצא ובתשוב שהקהלו׳ עשו תקנה על כל איש
ואשה שעשו נישואין ונפטר לעולמו אחד מהם בלא זרע בתוך שנתים שיחזרו חצי
נדוניא לירושי המת כתב לה פירות כסות וכלים כו׳ פירוש ר״ת כתבתי למעלה
והא דתני לקמן אע״פ שכתו׳ בבי אביה בעלה יורשה כשנכנסה עמו לשום נישואין
לא תקשי לפירוש ר״ת דהא פירש ההיא ר׳ נתן היא א״נ כשזכתה והחזיקה וקנתה
אשה קנה בעלה ולשון ירושה מוכיח כן אבל הכא קתני כתב לה ואכתי לא אתא
לידיה והר״ר שמואל מביב אמר אף היב שאשתו בבית אביה אוכלת בשל אביה ואפי׳
כתבית משל בעלה ב׳ וג׳ שנים שהיא אבל בעלה ומתה הכל של אביה וכן משמ׳ בספ׳
הישר ואפי׳ החזיק הבעל בנדוניא אשתו וגם נכסית ממנו החרים ר״ת להחזי לאב
בשמתה בתוך פנה שנישאת ושמעתי שיש תקנ׳ אפי׳ בב׳ שני להחזי החצי אבל אם
עדיי ביד האב לית דין ולית דיינ׳ היב׳ דקאי תיקום אע״פ שרבי משולם הביא ראי׳
מן המדרש ותם לריק כחכם זה המשי׳ בתו ומתה שאבד בתו ואבד מעותיו ומשמ׳
אפילו תוך שנתו ר״ת מתרץ דמיירי כגון שהחתן מוחזק במעותיו דאז לא מפקי
מיניה לאחר שהחזיק הכדוניא אבל אם אינו מוחזק יחלוקו אם כן בזמן הזה שלא
נכסית משל בעלה כי אכלה משל אביה וגם לא זכה הבעל בהן נראה דאין להוציא
מיד האב מה שנשאר בידו וכן משמע נמי בס׳ רבי משה מס׳ החכמה ובר״ת דאישות
כתב רמ״בם כאותה ברייתא דהיכא דמסרו שלוחי האב לשלוחי הבעל ומתה בדר׳
קודם שתכנס לחופה אע״ג שכתובתה בבית אביה בעלה יורשה ובפ״ק פסק האב
שפסק ע״י בתו ולא קנתה הבת אותה מתנה עד שיכנים אותה בעלה וכן חתן לא
זכה עד שיכנים האומר אם מת אל תקברוהו מכבסיו אין שומעין לו כו׳ מכאן פסק
הר״ם ז״ל מי שנתפס ויש לו די משלו וזה שלא לפדותו משל עצמו שפודין אותו
בע״כ ועוד הביא ר״יה מפ״ק דקדושין ומפדין אותה בע״כ ושש אלתם מי קוברו
אלמנה קוברו או קופה של צדקה אלמנה עניה במה נתחייב לקבור את בעלה
והיכן מצינו שהאשה חייבת בקבורת בעלה אפי׳ הניח לה כל כתובה אינה חייבת
בקבו׳ שהיא בעלת חוב בשטר היא וכתובתה מטלת ממנו וכ״ש הכא שלא הניח לה
שליש כתובה וכדיי הוא שיקבר מקופה של צדקה ואין עליה שוה פרוט ודייה
שאבדה שליש כתובתה וכן הלכה ועוד ראיה מתוספת דכתובות מי שמת והניח

נכסי ומטלטלי ויש עליו בעל חוב וכתובת אשה כל הקודם זכה והוא נקבר מן
הצדקה ועוד אמרינן מי שמת ולו נכסים והניח כתוב אשה ובעל חוב גובה האשה
כתובתה וגם ב״ח ואין משיירין לו אפילו כדי קבורתו וראיה מפרק מי שמת ולא
הניח שיעור כתובת אלמנתו אלא שליש אין לו תכריכין ולא הוצאת קבורתו וש״מ
כי הא דרבא אכפייה לרבא בר אמי ואפיק מיניה כו׳ פרש״י בדברים בעלמ׳ כפייה
לא״ב כל הבשר כל מ״ע שמתן שכרה בצדה אין ב״ד של מטה עונשין עלי ובצדק
כתי׳ נתון תתן למע׳ יברכך וגו׳ ובירוש׳ מפרש נמי הכי משמ׳ הא רוצים כופין והשת׳
לא תקש׳ מיהא דגר׳ בקדושין בירוש׳ אמר רבי אמי הלואי הויא כל שמועתי ברירן
לי בהדא שכופי את הבן לזון את אביו ובפ׳ כל הבש׳ מייתי לההוא דלא מוקיר כו׳
א״ל שבקוה כו׳ עפ״ק דקדושין ב״ש התקינו הכותב כל נכסיו לבניו הוא ואשתו
ניזונין כו׳ פרש״י אף על גב דמתנה כמכר כ״ל אף הניזקין לענין שעבוד היינו
לאינים אחריה דאי לא עבד ניחא לנפשיה לא יהיב לה מתנה לכן מפקעת ידו
כמכר אבל בנו ליכא למימר הכי משם הביא ר״ב ראיה דמתנת בריא מפקעת
מזונות מזון האשה בחיי ומזון האלמנה וכן משמע פרק יש נוחלין דייק רבא השת׳
ירושה דאוריתא אלמנה ניזונית מנכסיו מתנת ש״מ שהוא מדרבנן מבעיא משמע
הא ממתנת בריא דהויא דאוריתא לא גביא וכיון שמקבל מתנה אלים מדאוריתא
דתנן אין מוציאין למזון האשה והבנות כו׳ דמקבל מתנה הוא בכלל משועבדים
הן הילכך דילמא כי תקינו הגאונים לגבות כתובת אשה ממטלטלין ה״מ מירושת
וכ״ש מתנת ש״מ מדרבנן אבל לא ממקבל מתנת בריא וגם ר״ת פירש כפירוש רח״
בבבא בתרא שמתנת בריא מפקעת שיעבוד גמור כמכר וגם ר״ח ורש״בם שוין
בדבר בפרק יש נוחלין ר״י בר׳ שמואל וכן בא״א בסוף שבועות בענין הנשבעין
ומטלין וכ״פ הר״ם בתשובתו וכן נראה למורי בס׳ המיימוני ורבי יצחק ברבי ברוך
פסק דאפילו מתנת בריא לא מפקעה שיעבוד כתוב׳ ודקדק מדר״ת דכתב׳ דאהני
מאי דכתבי בכתובה נכסי דאית להון אחריות כו׳ לגבו ממטלטלין אהני דלא כתי׳
אגב שלא לטרוף מן הלקוחות ודוק׳ לוקח זכה שהו׳ כמו ב״ח מאוחר שגבה דקיימא
לן בערכין דכ״ע מה שגב גבה במטלטלי אבל מקבל מתנ׳ ברי׳ אין מפקיע שעבוד
של מטלטלין ורבי שמואל פסק דמתנ׳ ש״מ מפקי׳ שיעבוד הכתוב ומזוני כמו מתנת
בריא דמה שתקנו רבנן סבורא כתובת אשה נגבית ממטלטלין היינו כשהן בעין
בשעת מותו אבל אם נתנ׳ לאדם אחר או זיכה על ידי אחר אפי׳ מתנת שביב מרע
מפקיע שיעבוד האלמנה ולא תטרוף ממנו וראיה הכותב כל נכסיו לבניו הוא
ואשתו כו׳ לאו דינא ולא קים ליה הכי ואינה ניזונית מהם אף על גב דבזיכה לבניו
מתנה רעועה הוא ולא יהיב ליה מידי הרי מפקיע מזונות מתנה רעועה דמתנה
כמכר ומה שהביא ראיה מקל וחומר דרבא פרק יש נוחלין קל וחומר פריכא הוא
דאינו אלא דיחוי בעלמא הוא וראיה מפרק יש נוחלין דקאמ׳ אי אמרת לוקח הוא
כו׳ אמאי ניזונת וקאי אמאי דשלח רבן באגרת מי שמת והניח אלמנה כו׳ נשאת
הבת כו׳ אלמא אמרינן אף על גב דלא הוי הבעל לוקח אלא מדרבנן פריך אמאי
ניזונת אם כן הוה ראיה דשימא מתנה דרבנן כמתנה דאוריתא ועוד ראיה מלשון
האלפסי פ״ש נוחלין דמסיק דמזון האשה והבנות ומתנת שביב מרע תרוייהו
תקנתא דרבנן ובהדי הדדי קאתו ולא מצי חדא דחיא לחברתה ומדקאמ׳ הגאון
דלא מצי חדא דחיא לחברתה אם כן מאי דתפס תפס עיין פר׳ יש נוחלין והרם
פסק דהנותן מתנה לבנו או ליורשיו במתנת בריא לא הוי מתנה להפקיע כתובה
וראיה מהכא הכותב כל נכסיו לבנו הוא ואשתו ניזונין מהן ופירש רש״י אפילו
מעכשו ולא מן הדין הוא אלא תקנת חכמים הוא סוף דבר מתנה שאדם נותן
ליורשיו הוי כמו ירושה בעלמ׳ אף ע״ג דקא מבעיא ליה אי הלכתא כתקנת אושא
או לא ומסיק דלית הלכתא הכי וכן פירש האלפסי דלא מיבעיא ליה אלא בחייו
דמצי טרח לדידיה ולדידה ואהא פשיט דלית הלכתא כותיה ועוד אומר הר״ם
דהא דפסיק דלית הלכת׳ כתקנת אושא הני מילי להא דאמר הוא ואשתו ניזונין
מהן דהא מילתא בלא טעמא הוא דלמה יש לו להיות ניזון אחרי שהוא נתן אבל
אשתו ניזונת ועוד דלא מייתי ראיה דליתא לתקנתא דאושא אלא מעובדא דרבי
יונתן דאעבשיכהו דאיירי בדידיה אלמא בהא דוקא ליתא אבל באשתו ניזונת
איתא לתקנתא דאושא גם אמר הר״ם דמכל לומר דתקנת אושא לא הות אלא
בכותב כל נכסיו בלא שיור וא״ת ליחשביה בפר׳ מי שמת בהדי עד שיכתבו כל
נכסיו אל משום דליכא הלכתא כותיה בדידיה אי נמי אל דהוי בכלל הכותב כל
נכסיו לבניו ותקנת דומה לה עיין בסוף פ״א״א בסימן א׳ וה׳: לא כתב לה כתובת
בנים דיברין בספר העיטו תשובה לר׳ חניכא בר׳ יהודה היום כמה שני בטלה כתוב
בנים דברין מישיבתינו ולמה בטלה לפי שצריך להיות מנכסים שיש להם אחריות
ובראוי ובמותר דיכר ואם אמרו יתומים הרי אנו מעלין על נכסי אבינו דיכר אין
שומעין וצריך חקירת בית דין ושומת זקנים שלא להוסיף וכן עיקר תקנה כדי
שיקפון ויתן לבתו כבנו והלואי שיתן לבתו כלבנו וכמה הדבר הוצרך לכדות כל
מה שמרבה למתנת בתו והיום כמה שנים שאין ישיבתנו דנה כתובת בנים דברין

כר רב סבר למאי דלא מוכן רבנן לאוקמי לברייתא כתובת כ"ד ומצאו כיסים
לא דייקי להון כתרי מקיבלא ודיין דשכיחי להו כולהו סבי אבל כמה כמי לא דייקי להו
לבתולה אלא דבר שאין נתון למדוד כיצד כל מטלטלי דעלמא בעי לברורי ומה
שמוכיח אלא מאי דברים שכיחי בטלה כתובת כ"ד כזוזי וכו' ומסתברא טעמא
דאפילו לא"ר לא בטלה סיפא דקתני במקרקעי ולא במטלטלי לפי אלא מניינו בה
תקנה ולא מכחש על כרחין לאו וכן כתב המיימוני וכף על פי שתקנו בגאוני שבתוב
בגוונא מן מטלטלין וכן כל ספר תגאי בתוכה כתובתה כתובה אין דייקין בין במקרקעי בין
במטלטלי תון מכתובת כ"ד אלא מניינו מכסף ורוסקה שטוטה בכל דיעבות לפי
לומר מני מתניתין תוקם על דיין דקתני מזון יתרון בכתובת למן שלא במקרקע
וכן כתב ברב רבינו משם מקובצי ל"ל בספר מ"ן וכן רבינו בריך בספר החכמ' לבנתי
ממורי שכתן ל"ל בכל מילי דבתיבי בכתובה כבנין כגון דיכרין ובכן בוקבן ומזון ומשם
לומר מתני לף על גב דתקפי תן לף בגיגן ממטלטלי אלא ממקרקעי בתקנת
חכמים וכרבים משם מקובצי ל"ל בספר מ"ן וכן רבינו בריך בספר החכמ' לבנתי
בגי' דכרין לף במטלטלי דתקפי כתוב בכתובה דמי בכל מילי דוקתא מכתיבת
ברב רבינו משם ומשום רבינו מסלם ורבינו לבסם כתב כן במסעטי בכתובה וכל
מילי דבתיבי בכתובה כ"ד מפרנסה דשם בכל מקומות קיימת דוקא במקרקעי
ומה שמיימוני כתב כן בפרנסה פרק י' לשיעות וכן פירש רש"י שמוכר הבית
והתוספות פסקו לף בפרנסה ממטלטלי דבזמן הזה רגילין להשיא בנותיהם
ממטלטלי ומשיב במקרקעי כן פירש פרק כשרים שבתפתקה ובלשון למוכי לבסר
מביאת הלשם פסק משם רבינו שבכלל לפרנסה פירש בגיגית ממטלטלי ול"ם בשר
בתב לבגיגית ממטלטלי: מוכרת בתובתה לבעלה תי לכפרק האומר מפתח לפין
יכולה למחול ולמכור משום דקיימת לן בדבי מפיר דאמר אסור לאדם להשהות
את חבירו אפילו שעה אחת בלא בתובתו ומיהו מוכרת שמוכרת שעה יחידי
בעלה שלא בפניו את בתובתה מן המיורסין ונם שלא תוכל למוכרה שוב
בטובת שכשם שאין כח בידה להפסיד בתובתה כך אין בידו להוציאה:
מפתח לבלבה כן פסק רבינו שמואל בן רבינו ברוך: תקנו מוזונות בתה מפתח
יריש ופרקוה בתה פירותיה ופיר"י לפין שפה יכולה לומר איני כיפלי ואיני
מוקנת פירות אף על גב דמסתפין דקתני דילה כשמשתין ויתכן דלא מלו
לה ופריך לה מדילידה לא אבי למיתר לה כיפה לי בתקנת חכמים ולא דמי
לשאר לקמן פרק אף על פי ובפרק בתרא אמר רב הונא יכולה שפה שתאמר איני
כיוונית ואיני עבריה דהתם סיום ולמאר תפתח כיוונית אבל אם אומר איני כיפלי ואיני מוקנת
פירות אבי עקיבא לנאמרי תקנת פירות אבל אומר איני כיוונית ואיני עבריה
ואפילו אם יכולה לעקור לנאמרי תפתח איני כיוונית ואיני עבריה
לעולם אוקמי אוקמא למיתר סיומי דתניא כותבין בשטרי שיפלקה בעל אבל
תפתח אבי נוים אי נמי שפי פירות משום דיהיו כיפה שהוא זכות נתון אבל
מפתח איני יכולה כיפלי בתון אלא למיתר סיומי דתניא כותבין בשטרי
לקח מ"ש אלא כמי שפי פירות ואפילו אמרי לן לעיל ואפילו אמרי
לא אמרו אלא לענין שלא יוכל לחזור ולומר לא מכרתי אלא שכירות
אבל לענין שיוכל לחזור ולומר לא מכרתי אלא שכירות אין לחלק בכך
שהרי אמרו

סליק פירקא

אף על פי שמתו לסוסיו מוכיח עד מתי יכה כאן על רבי שיבקו לו שיכול לשבח לך מכה ואין לו כדי שיוכל לשבח לך כאן מקרייב ואין יכול לשבח לכך על שם שהעולם כי קטיל לליס פר' שמת לשתוק לכל כבוד לך כתוב ואין מלך ק"ו לשבח לך כאן על שם שהעולם לא יכול

רכו משמע כגון דמי שפחה נקטינן: הלכך כל"מ בנזיקין פירש רבינו שלמה ז"ל בלבד משום משמיה דר' יהודה ורבי נזיקין בזיקה ונזיקין קיימן בזמורות ולא כר' יצחק מי שהזיק ומשמע דאין הלכה כר' משיר ורבי יהודה הלכה כרבי ושלמה ופריך מפני דקיימ"ל דקופה של לילך לבית הבעיר ואמר רב כן ולמאי נפקא מינה לפסוק כרבי יהודה ומשני מאי פריך משום דהלכה כר' משיר בנזיקין ואפילו בזמורתין סוברך לפסוק הלכה כר' יהודה וכל נ ונשלמת

רכז דרב לאפוקי מדלכה כר"מ בנזיקין ורמיה מפרק החולץ דקתני משכיר ומשכיר מאי עבוד רבנן הקמה לבין ומניח פקתני משכיר משכיר מבירו ומניח פירו מאי עבוד רבנן הקמה לבין ומניח

רכח דשמעתי' הלכה כר"מ: ת"ר נלקח מלא לפניך כגון גרפסא לימן כופה בפק בירו ממשון דגרפסא מניקה מוקרת ליפסל תוך כ"ל מקח משום שחיכה מפוייסת להניק לה בנה בלבניה כגרפסא לימן כופה בנ"ל להניק מלמא מדפסל בכדר לא משתכר ליה מעם מכירה כופה בנ"ל להניקו מכל מקום אין שכיר ונשלמת לי

רכט ומפקי לה בניטא ופסטי לה עבלה עמו ומיכה יורדת עמו ומיכה הילכך פסק רבינו כרוך

רל ומיכה יכנס בקרדום על מוזגת לו כו' פירש רש"י לפרוס סדין לבר פליגי על טורח לא כייפין ליה וכירושלמי לא משמע הכי דגרסינן התם אפי' ככרים לו' ק' שכחות כופה לטעות לו ככרים על ייהוד מה בין ככרים על ייהוד שכח לו נופו מרחיבה לו רבליו ומוזגת לו את הכוס למה מפני שהיא קייבת לו או משום שמיהם לפסדם בשבת כו' משמע לכופין לותה והלכך נרפ כפירוש ל"ת דמתני' ומכ"ש לו משמע דמתני' לאתרוני ולתקן כלי המטה ודלכ"ע מודי דלשבת

רלא דמתני' דו בכל בני הבית אף לאפוקי ופרקי חייבת דהא קיימ"ל בגמרא קמי פרקי ופרקי מלן טרח אכל שכח מיכה מנעית כי אם לו ר"ל שמואל כר' ירמי

רלב אף ע"פ שלין משתמשין בשפה דרך שפחות שרי כדרך שמאי' מכיניל לרחון רבלי שבחי מדכי והא דמשמע בירושלמי לאסור היינו דבני בל ייהוד במקום ייהוד אבל במרחץ כיון שרוב בני אדם מצויין מוקרת מכלן לנויות ושפחות מוקרת לרחון

רלג לותה במרחץ מפלבה ליה מיילה למשלח עם לשבת ובשלבות נדה שעשה

רלד המורה בהוראה כתב המיילה ונ"ל דאסור לאדם למכור לשפחה עוקצה ואם מכרה כדי לבער עובר לאו דלא תראה כשות' ועובר לא יבער ואם אלא אם תשם כתן ואינו יכול לבעו' ומתיין ר"מ עד שיבריא שלין לך עובר נ דולה מזו ומלא יטול משכח

רלה דשות לו יבדם ויתן בקובא שכל ופי' ר"ם טעם בנפוכים לממי לא מיקרי מורד משום דמורד מקמיים ויוסיפו על בתובתה ג"ל דלא מקרי מורד אלא בשעשה מפח שמח ובשם קוי מורד והוי כופה כמו הפופאי והמורדי שכל בכה דמי קנת למוכה שלי והשמיים ביבו לביתה היא לומרת מוכח ואין מוכה לבדיה ואיכו לא דייקינן ליה לגמרי דין מוכה שאין לבפותו בשוטים ולא בכל הך דמ' ובכולהו ואיתן בתובה בדמי דבינו שכנגל פרק המדיר דמדיר למיקדייה שבריים לא לא הוציא

רלו פסק רלב"ם שהיא מורדת על בעלה ואם אלה אף על פי שמאותו חולי מיכה שוה לבעלה אפילו בבי מיכה מוכה ורופא מירושלמי דקתני משכיר שבריים בבי שבל שבני שבר ואחר כך בלה מלא לו אלא שהוא למוד דת ושל רחובן שמואל דשמעון חמי

רלז הן לי וונתי לא קולה היא אף על פי שים לא לטבול לא מיכה רוכה לטבול ולשמש היא מורד כדשמע פרק אף ע"פ דקיימן בה היא למורדת היכא דמיכה כמו

רלח שכתב בסמ"ק ס' עשה וכלים מפיר בר כרוך: שמעתי שלים מפורש בפרק שכים עבר לפיסות היכי מי מורדת כגון דמר בעיבה ליה ומעברה ליה לבל לם אומר מלים עלי לא כייפי לה יש מן הגמ' דבן בלבל לם אמרה מלים עלי לא כייפין לה אלא כייפין ליה לבעל ומכיח ניתן בתובה כיון דמאי לה ומיכה יכולה לסבול לא מסכי אלא כייפי ליה מיל כיון דאמרה מלים עלי שכרי אין בכות יפר' הפקר כך פיקו משעבדי ליבעל מי שמלים להם מי זוטרת מי לא כייפין לא הוי ולא היא שלא מסכימין ליה מניטא וק"ל מ"ל ליפסוד מלים עלי בשבי שו שכופין לותה להוציא ושול לכמה פעמים אמו חכמים שמא בתנא בלמר בעיבה

רמ עכלה לכך אלא היא מי מורדת לפוחת מכתובתה משעה משעה כגון דאמר בעיבה ליה ומעברה ליה פי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ומעברה ליה לבנגו על כלו' בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רמא דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רמב דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רמג דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רמד דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רמה דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רמו דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רמז דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רמח דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רמט דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רנ דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רנא דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רנב דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רנג דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רנד דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רנה דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רנו דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רנז דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רנח דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רנט דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רס דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רסא דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רסב דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רסג דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רסד דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רסה דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רסו דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רסז דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רסח דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רסט דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רע דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רעא דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רעב דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רעג דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רעד דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רעה דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רעו דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רעז דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רעח דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רעט דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רפ דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רפא דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רפב דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רפג דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רפד דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רפה דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רפו דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רפז דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רפח דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רפט דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רצ דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רצא דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רצב דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רצג דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רצד דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רצה דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רצו דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רצז דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רצח דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רצט דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רצ דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רצא דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רצב דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רצג דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רצד דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רצה דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רצו דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רצז דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רצח דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רצט דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רק דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רקא דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רקב דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רקג דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רקד דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רקה דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רקו דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רקז דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רקח דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רקט דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רקי דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רקיא דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רקיב דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רקיג דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רקיד דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רקטו דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רקטז דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רקטח דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רקטט דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רקי דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רקיא דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רקיב דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רקיג דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רקיד דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רקטו דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רקטז דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רקטח דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רקטט דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו ולבערו על סיתן לה בתובת' ויעברה ליה בי בעיבה ליה כו' לא יפרעני ויתן לי בתובתי ותום כו' ליכר לבשת דזימנין דהיכא לו' יכנים וכל כמה

רקי דאמר ליה לא יפרעו ליה אלא מתובה ואיה מתכוון לבנגו

סניכו לניכם ום למר כיון לסעלפם נופם סמן שלם יקם נסן קרקע ומוע מוכל
עירוב לסמילו סלק שלם כפנמס קמסר לעיל שלם ילקם נו קרקע ומוע מוכל
פירוב וכם סעלפם וכפי מוסרת סעלפקם עלין נוזלת לו פירי שסקדים מפקיע
מידי שיעבוד לסכי סמיב לכרים שניכו לניכם ומף על נב לשמוס רכון לשיעבוד
לכעל כלמריכן כפרק מף על פי שכי מילי לעניין עיקר מעשס ילים שהן שלו
רמן לגמרי לכל סעלפס שבנוף שלם לס שלמוס מקוסטות סמשס רבס: וכיון שמת
מקנו ולס ככס ליו מיב ליתן לאחין וכספר שמקנוסות פירס רב טרנכלי, גפון
שלם מיירי שלם במקום מקדם שלכל כתב לכל כתב כתובם זכס היכס בכתובה ולס
יכול למימר לך לי שפעי ליב מיסן ל"ם פי לעיל לשפי מן כשומין כל זמן שלם גבס
יפביל ויהיה לפירוסו לס קשיב לכיון לבתו קיימת נמר ומקני ליס ולעיל מיירי
שכבת מקס: שמין לשת שפים שרוכה ליסס וליתן כו פירס ברב ר שמוע בן ברוך
רמז מ"ו לס קיי רבינו כיון שלם היס מנר מיל היס צריך לסוסיף שלים לכל כל שלם
שלוס נרבו לס היס ניתן לאב ירשיב לו כזמן והוי לגר כתר לי: ומסיק ליו שלם
רמח לשלי למכור כלי שסתו כו': פירס לל שפילו בכלי שבת וכלי רב ל שלכל סום קלמר
שפוקסתומס ונס לשון בעל חוב של שלים נוסס כיון שהיס לשלים שלים לכל כל שלם
לעיל פ' כשרס: תוזיס וכפרבי ממון לומר מיסה מפ' בתלמ' לפי כפרשין מפיים
תן לס שקי ממ"ל לפי לס מסס לתן לס שקיל לייטו כפרבי ממון כשיים מכלן פסק
רמט כ"ם לל לשי שכתבם כילי גוי פולין לוקו כשל עכמו ושוק רשים כתיבי
לעיל פ' כשרס: יעקב שכשילם לשים לו שמ פירס רב' מלעיתה לרבוקה נקט
לשכב שכתביכן שכשקבין לשקבן מקס ומשכרן משכר כשטלטל ולס כשילמן
לשלי שכם מ"ח יכולם היס לסוציא שכרי לס מקבל כשיש שלם כתריכ ולקח מס
שכתב לס וכשקס קלב לפרכיב מיכס טעמ' בקטכס הס גדולס ויתרס ולס היתס
למקניקין מיירי כשמשלם בכלים ומשרס מסול לך מלי סוס פריך ולימא למימר
שסוס לפרכשס לס נניס שלם מקרקעי משו' כלילס סויס מקילקס מקילס כלקל
למכור בכסי לכיו לכיניכו מקרקעי עב היכס בן שבירים לב"ם מלי לירים קטכס
לפילו כוגרת כמי: ומיכן למילן לכתב הס לשלוכן בתר לומלת לשבתם לשב כי
רמי גמלן לחר שמר כו שפסקו רבינו תם ולימא ורבי שכבקל כב לשון קמל וכן כסיב כ"ם
כתב רבינו ברוך ל"ל קרני ל"ל לכר לס יכביכן עיכור בכפי שלם היכה לשלילכ רא
לשם שלם גדל ביכוסיכו ולם כברכו בו שם כוס ווקרן לו קמלן לכל היכה לשלילכ
לס יכביכן ליס שיעור בכפים שלם שמין בשב וכל ברכם' לשוילי שכה ום שים לו
לשב כלוכשיתם כשבוסבי לוקם לבשל וכה לס הוי שכלי כתוב כמו מוכו' עד בגרות
שו עד בשולי כלקניס בפר בעדם לס כתב לס בכן מקנן ומיתיקין בכשים כי ולשו
דוקל מוכות שלם שפי מלבושים לקניס בכמת כיוכות ומשפרכסות מכבסי לביסס
כי ומוקמיכן לס בפרכסת עבמס שס בלכלם ושקיס ושס בלבושים וכיסויס ובפי
פרכסס לס מיכסת לן לס בלשת שלס ולס בשיעור בכשים שלם שמין לת בכבסים
שם שכב ס בכתבי לו בכתב כמו מבדס לשקן על ידי שלים ריס לשבם ויס כוסלי לכל
רנא בכמת כיוכות מבכסי שלב ומיתיקין ולס שמר ולס מילי מבלן היס מלקלק רבינו
ר"ם שם שליין שומס לטוטין בשלי ליכין בשוס לכר לשב ר"ם שלפי טעוסס הוס לן
כשורס שלילן שכי נריך לשולישים ולשרייכס לרך יבר נשס לס יבב' כן יהו שבורין
רנב פירוס מולס לשס ויעבו מעשס סוסשות מוכיליו לשרכסס ומין מוכיליו למוכות
מוכיליו לשרכסס מעס שסעבדו שמין שמכרו לו מעשכנו לכל שם שלב
שיעבר לין מוכיליו לשר"ן לכר קנוב הוס לשרכסס לין סוב עליו כתבי כתוב
שלם סוב על סיתומים הוס בינה לשם שלם לשרכסס: מעמלם לבתי כנון
לשכיר לשכס ועשר כו שמכר שבי שכס ושס שבתייב שכבירות נוב שולשל
ושיכס מעשלמת שלם לבטוף מידי לשוי שקרקעי ושל שמולשל שב לת רבינו כריך
שם שרכסס נבנית מן שרלוי לו לשם ושכיב לבנבי מן שרלוי לשלף כתובה בינ מן
הדין לבנות מן שרלוי מן שתורה לים לה לין בעל חוב כלתן בכתובות פרק י
רנג כיכר שכבור לינו כוטל בשבת ואינו כוטל ברלוי בשמוחזק ולא שמשב בכתובתם
ופריך בגמרא שכתובה ושל שמר שמולשל בעל חוב נוכס לת שמשב שמר רבי לבא
מקולי בתובה שכו לשלן ומשמע דוקל בתובה ותכלי בתובה לבל שרכסס לא ושא
קיי"ל לן מכוח לקיים לשרי שת בסוף פרק קמל לניטין ופרק מי שת בתבלי
רנד משב רבינו תם לבא סייב לומר מכוח לקיים לשרי שת של היב שמולשל מתשלם בשב
לבך לבוכך זם אבל שם יש לשטוטרופוס לין מקום שמב שמב רבינו שבבל בשב
רה שלי גולן לל שבל שתבתו שתבת ולשלים קבל שלבי לשם לשמרינן בשלילין
לשתבת שתבת לשתיקין לשלי לשוקימכן בשלין לשטוטרופוס לבל יש לשטוטרופוס
לין שתבת שתבת בשלילין לשלי לשוקימכן בשלין לשטוטרופוס לבל יש לשטוטרופוס
רו לין מנרשס עובר על לת סוי: שעוברת על לת נרי"ס שתרלס לשבסילס בתובה
ובתב שרב רבינו משב לשלי בשתרלס שבשב לשב לשתב ושם שעברב שבשב לשרב לס כך
על שתרלס לשב על פי שלא שתרו בם בשבת משבש שבא שלא בתובה לשם
לשלי לומר לשעיל שתרלס בשבת שעירה כמו שבי לייט בשבת פרק שילו שבדות
שלא לשמר לשמיר לשלקלין לם כן לשב שבשילו לבבל לשלי לשלי שתר' שב לשמר
רז לא שמשב עוד כלי שלא שבשיב בתובתה ולשר כך שמוך לקילקולו ושבשילו ובי

לשלי שבוע שבן כ' בשלקלעי סיוס לו ולשלי שמבין שאבר ושין שלקלע שלבע
פירס לם הוא שדין בשלקלעי ושבתב שרב רבי ישרל משב שרב ר שמוע שבובשלרק
ובגיטין פרק שביוקין ושבטוין ושבלין שם לשטוטרופוס שלקלע שלב כשטלטלי ולא
לין שלקלו שלבע וכן פירס שיושלי פרק כ"ט שבלבות שבירב נשבר קניין
ובגיטין פרק שביוקין ושבטוין ושבלין שם לשטוטרופוס שלקלע שלב כשטלטלי ולא
פירס לם הוא שדין בשלקלעי ושבתב שרב רבי ישרל משב שרב ר שמוע שבובשלרק
לשלי שבוע שבן כ' בשלקלעי סיוס לו ולשלי שמבין שאבר ושין שלקלע שלבע

כמדיר

רפא לת משלו שמדיר ויהר שבלן ובינו כתובה שר'
לרבינו יבחק לשלי יובין כויבו כופין לשוביו לכיון
לשובע שעם שלם כיון לשלי יבובכם שלשלי יבובכם שלשלם
כפיי ליס לגרשס לף עב שלם שקני שבשלי כופין לשבלן שוף רפב
פירקי לשמר רב הונא שלשל ליבי ון ולשבי שפרבם יבין בשובה ושמר שמוש
עד שבופין שתן לשובין כו שלמל יבין לשמר רב כופין ושם תשמר לשלי לף
חשיב ליס בשלי לכך ושלן שבופין לשובין לשמר רב כופין ושם תשמר לשלי לף חשיב כבי שבלין שבוב
פשיעתן שלשבין לן שרש ולף לשי לבוסי ולכך לשיב לשין שבין בשרש וכן
פי"ל פרק ל' לגיטין ושלקלו ניטה בשל כשפו כי שבין כשובה ניתן כתובה:
רפג ולף פירס כל יבין שבשלמול לין כופין ורלוס שירושלמי שמן שבינן נט שבוסף
ביאשל כשר ובנוים פסול לשר שמואל פסול ושסול שמואל לשר שין שעשין לף
כנון שלמוס לכבן נדול נרוסס שלנוסה לכבן הליוט ושף שבינן שבוות לף כנון לף
לשר שמואל ושף שבייכ כן' עב ליובין ניתן כתובה שמשיכן שמוניס
שמשיכן שכופין בשמוס שלמל לשין כופין לף היכה לשלכי כופי כופין לכל היכה
לשמו רבבן יובין לשיכן לשיוך לשובין ושם לף הוכי שרי למשלים עבריכה
רפד לכל לכבותו בסוטין לף ובשפיל לשלי לשלכי יובי שפרבם נרים לף כופין
לוקו ויכו יובין לשיכן לשיוך לשובין ושם לף הוכי שתשה לף כייסיבן ליס להובין עיין פרק הכא
על יכשתן: שמדיר שם משלו שבוסו יס ושם שלם שכולר שלף לפרוש שוכו כו' עב
רפה לסוס כיל שלם לומר לי לישבי לשלשבים לף שכרבם לף שכיבן שמשרב כו' לשלן
שלשלת שלים כשן שלף שלשלת עליס כתב שלם לף היכ לשלכי יובין לשלוכן
כשי לשין כופין לוקו שלף שלשלת שלים כתב שלם לף היכ לשלכי יובין לשלוכן
לשייבין לשובין ולשלת כתובה שם לף שרשיבו לבוף ולשובין שם לייבו כופין שוס
ליס משבש שלף כשין מ כתובה ש"ט לף כפיף מיבים כיון לשייבוסו שבמי כשמן
זס לשלת לף שילבך שפקיבן מיבים כתוב ויבבין לף משם ושלתים ובלובים לשבשלת
ליס לבל שוספת לישף שלובת לשבובת לשבובו ולשבו שם פירס בריס פ' לשבם לשוספת
כמי שוף לף לבל שלי לשלי שלמי כתובה כשתובה לשי ולם פירס לשוקף לשבי שלי
רפו לשייבי כריס פרק לשבם לשלכי כתובה כשתובה לשי שלשלי לשבל למי שבל למי לשלי לשריבף
לף ושספיקה לף שפקינן מיבים שוספת כיון לשלינן שם לשבוש שיין פרק שבף
רפז על יכשתן כשופו: ושקבן קיוס שלבי שוסם לשיך לף עב שלקובות שפקיבן מילי
שיעבוד שלשום שבבן לשיעבוד לשבל ושקיוס שם כן לשיל פ' שלשלם נבי שלשלף
לשילשלת לשרבוף לשילשבת ושקשר רבא לשלשיוס לשמר שוס שקלם שוון ושמרוב כו'
שלשלי לף לשר שלשום שבבן לשיעבוד לשבל ושקשר רבי לף שלם שלשום רי לשלף שלשום
רבבן לשיעבוד שלף כיוב שבשבוף לשבם שפס שלין שבבר כשלר שלף לשבוסב
כמו כשלשבת שלוים לוקף כשלשבת שלוים לשבל לשבלף ושלשבי שלוים לוקף
מלילשלת לו לשבל כיוב שבשבר שפבר בל שעולם שנם שקדים לשור בו שפקיע
כמו פרשוס לשילשבת ושמו כן שלשום בשיעבוד לשבל שוב לשם לף כן בל לשם
רפח שיעבר קרקעותיו כשיב לוקף לשוקם או בעל שוב יפרש לו בקוסב ושם
מוציל לשריוף שכשים לשיב בשטר שלף ושלי שמוף רבבן לשיעבוד לשבל
רפט ושסם עיין פרק שספיקס: שעוברת על לת שסם ויסודין כתב שרב רבינו משם
לשסם שעוברת על שרם לו שעוברת עוברת על לת שסם ליוף לשוף לם נוברת
ושיכף שקיוסת ויבול לנרשס שלף שסבוסת שקבלות ושף על נב לשף מיבוף לן
פרק לרוסף בעוברת על לת שסם לם יכול לקיוסם לם לשו שכל שקום פשיעה
שעבוד לנרשס ולשובין כיון שעוברת על לת ושלרבם פשיעה שלף תיקן רבינו
רפי נרשס משם שבי שקבוסו לשבב על ידו שלף יפסס שבוס ושלרבם לם לין שנרשס
בשביוף עוברת על לת מיקרי רשע לשבב בשלילת פרק שמנרס שילף שלם שרולס לת
שלשו יובלס ורלשס פרוש ושוס בשוס ורובשת במקום שבבי שלם רובבין ושבוף
רפי ושין שנרשס עובר על לת סוי: שעוברת על לת נרי"ס שתרלס לשבסילס בתובה
ובתב שרב רבינו משם שלי בשתרלס שבשב לשב לשתב ושם שעברב שבשב לשרב לס כך
על שתרלס לשב על פי שלא שתרו בם בשבת משבש שבא שלא בתובה לשם
לשלי לומר לשעיל שתרלס בשבת שעירה כמו שבי לייט בשבת פרק שילו שבדות
שלא לשמר לשמיר לשלקלין לם כן לשב שבשילו לבבל לשלי לשלי שתר' שב לשמר
רז לא שמשב עוד כלי שלא שבשיב בתובתה ולשר כך שמוך לקילקולו ושבשילו ובי

וכן פירס שמיומו פרק שספה ושערים שכורים ושין שם שבשובת רבינו נרשס
פרק מי שמת ושין פרק שבולם נבי מוקמינן שפוטרופוס ופרק שביזקין נבי
שפטוטות ונבי לשך שבבס מרובס:

סליק פירקא

יסתפק הבעל להשתמש פעים על כל קלקול וקלקול ואפי׳ כשהשתמיד פעים לא יוכל
שכבני פעים שמא שמלניין ועוד דקאמר סתם מקנין למרום להסקונה כשהשתמש
בשולש ופירש רש״י ל״ל אם יסתפר לאחר כשלושין סוסה ע״י קיטוע של מירושין ומעשה
נה לפני ב״ד בשתי פעים שהשתמש שכבר על הפרס לאחר שהסתפר בא
ופיש גם היש הבאים פעים סתם עבר על הפרס ופסק אפין יכול לסוגיא בלא
כתובה דמשמע מאי אמר רבינו כדרכה ופיסה מקיימ׳ יוכלה בלא כתובה דאמרי׳
אין אשה מלא לבניה ובעון בלריה בניה מתים וכיון שגם הוא עובר פרעות לא בעו
בניה ואין מעשה שהשתמש בכל עדי המעידי׳ על האשה שעוברת על שאר דת משה
ויהודית אשתו עובר פרעות שהשתמש בשולש על דבר לאחר אין אשה יכולה לתובעו
ויכול לסוגיאה בלא כתובה בעל כרחה לאוכלה למימר דכאי דבעי עביד שעובר
על הפרס מ״מ לא היה בא של בעלה ואם משמש כלה תבעה או נשכנל דבר לאחר
דשאר מילי למיקרי׳ נהו עוברת על דת יכול לגרשה בעל כרחה וגם כתובתה
שפשילה אם הקרובה וגבה מעונה לקולא מכאן רואה לכל היקי דממונה לקולא
וזוקק כלריה אלו פיש בהם שבני שפש וכו׳ ובקונה גופה מסקינן בהלמוד בלבה
אבל אכם ובקידושי מקודשת אפני שהשתמש שוקר בבדר מעיקרו מכאן שוכשה אם
לאחר בעל מיבר לאו לאפקועי׳ כי האי לעולם האשה עדיף ויכול להקיר:

מתני׳ אבל מוזין שבגלוי פירות בגון שפה דל אשה לפני מגולה ולפני
מכוסה דברי חני מומין שבגלוי אשה כן לא אמיר רואה וכיפיים ופירש ר״ל
בגלוי בבגן אלא שהיפה לבבשה לרשות לבעל לגלות לפרום לפרום היתה יכול
להיות אלא בחור במומין ואפי׳ הוי מומין שבגלוי והאי מי שהשתמש
מרחן לף מומין שבאחר אין יכול לטעון כן לף אלי אלא שבבשה לרשות
לשתמש בניסוחין בדאה בקרובי וניסיים אבל פרים שהיה פרום לפולו יש שהשתמש
הא לאחר אבל מומין שבגלוי אין יכול לטעון דבר ידוע שאין לו אלא באותם
מקומות שהיה אם מבשר בשיר לילך בשוק ובכיסה בגלוי ובכל יודעין לוהא ואומר
ואלא אלו וזאת לפני אלו בגון בערי יהודי בומן שהיה אבל בערי שהשתמש ובטולטולה
ובשניות אחר אם מבשר בשיר לבאת מבואה ברי זה טוען אף במומין שבגלוי אם
אין מרחן בעיר כל שהשתמש בלה בשיר לבניה ראיה בלן בשאין בלן אלא
ג׳ ברואה בניה בלה אלונה ושהילתו לשבריה היה טעון ואחרת ואומר
רב אסת לבעין ליה תרי פירש ר״י שניה טעה בראשון ואומרת שאיני מאמינת לך
שבלבל ואין השניה שוויבה לבבה ושאלה ברב רבינו שו מיני לא לבעין בלה בשי
בשאין בלה בשיר בשיר בשיר בשיר בשיר בשיר בשיר בשיר בשיר בשיר בשיר בשיר בשיר
לבבה בשהשתיר בשתבית אלונה לבבה לרשות הלשון בשבל ובן שהשתמש
השוכר לרשות אלונה אבל נבי בלה לעולם אלונה בשבל בשהשתמש
שבבי בית שהשתמש לא היתה בשורת שבר שלא בשורת אלא לשתמש
אלא לבעין שהשתמש בא להוציא מן הרשות ואומר לשני שמי השוא ושטרפות
בשוחך אבל לשתמיב אשני לא אמרינן לקמן ואשבול לשני שהשתמש אלא
בקידושין שהקדש אינה נאשלת זוכה ואשבול לשני שהשתמש אלא בקידושין
שהקדש נאשל לאחר אין אומרים לקידושין שאילו שהיש אומרים בני
כדאמר שילני פרק שוורק לאיבה שיבי ויקוב ואיבה שילי ואיבה ואלא אומרים בן
בן שיבי ויקוב בן בן שיבי איבה: תשובת הלש על אורות לאוזן שאבר לשמעון
שום ושוב שאבא אומן איבה שמעון והוא טוען שבשוטו שבשו והוא אומ׳ לא כי אלא
בשוחך שבשו בשלא שיבין שלבר יהא בשבוע שהיה שום זה שאיקרא בשות
לאוזן על שמעון להניח לאיש בשאבא בשבוע שהשתמש בלא פרק שהיה נולד
בשוחו עלי להניח לאיש ואפילו לאבי לא יהיב לאי שהשתמש אפקי מיבא
ויהניהן לראובן שאבא לאוזן בני ליטבא אלא ידע ולא הרגיש בשום זה שאיקרא
לבעין בראובן היה לן לידע אם היה בו שום זה שאיקרא יש לן ליטבא אלינו ידע
ולא הרגיש בו בשום זה לאפילו שהיה שאיזה לא בטוענין בשבוע טוען אומי ידע אם
היית חייב לך שבא בלא שבוע אל שבן אלא שבי לאפוקי שאין שאיזה שבוע
ואין לבעות לשלני לאבא לשבבנדו טוען בני לי לשבא לי בשיך לשבל שקו טוען
שבבא כי אלינוהו לבוכ׳ לשלאה יש לן לידע ושבבנדו אין לן ליטבא לא יטול אלא
שבוע בגון שאבר בלני ואפילו בוכ׳ עד שיבא שבא שבוע ויטול ושאוני
בוע בעות על שבני שלתו ושאוני על שבקשו ושבשו בשות ואם אלא שאיב שבך
לשבבנדו ושטלין לל שאי שבי׳ לבינו יאשך בא שלשה שבאלו ואיבה לשיש להיאבים
לשמעון לומר בראובן בלך אום זה שאיני יודע שאיני לא שבי׳ לי טעם
ולשיש לומר בראובן בלך בני יודע ושבאיים ושבר ושבני שילבך שיבא שבא שאי
לא אשיש ואם לראובן אין לראובן ליטבא אלא אום זה שאיקרא לו שמעון יפטר
לשבוע ושבא לראובן שום ושבא ליטבא אלא אום זה שאיקרא אין לן ליטבא
ונשבעים והדר זבינן לפילו בבר אבל לראובן שאבא עיין ש׳ שמשם שבר לבעות
שבא: ונשבע שמעון שבשת׳ אאי בשי׳ לי אלא על בב לשבוע לבני שבא

מום בני משם אין רואים לשמעון שמם בני אים שבשם בבל שבוע בשיא לא ושבא
אלא שלשי שבשם בני מומי ראים ואין בירושו לבבו׳ בלא שבוע בדוק ובם לא בשוך
שבוע בשבא שמו שיין שבשם שבא כך שמא ראים בשבוע שבשם בשבו ובשו
יאבל אלני ואלו שבשוין שבוא לשבוע ויין בשוכה שבני שבשם שבשם שבשם שבשם
בעב מידי ראוי שבשם שבשם שבשם שבשם שבשם שבשם שבשם שבשם שבשם שבשם
מיבא בי׳ אמר רבי אאי אף בזו יבא ויין בשוכה ואלו לאאי בשוכה שבשם
כל המומין שאיבעיתין לבבופין ויין בשוכה שבא שבשם שבשם שבשם שבשם שבשם
יבולה לבבל ואיבה יבולה ואיבו שיאשך לשם בן בל שבא היש שבשים ושבשם אלא
לשבשו שבשוניות ואין שבשם שבשם שבשם שבשם שבשם שבשם שבשם שבשם שבשם
היש שבשם שבשם שבשם שבשם שבשם שבשם שבשם שבשם שבשם שבשם שבשם שבשם
שבשם

אבל הכא אין שום שוק מסייעת למוכר אלא שוק מסייעת לו כרוך אבל הכא
שוקי הנוף בחוק אלא יש בו מומין בשעת מכירה ועוד קל כך כתן לומר לו כרי
שוק עליון לסכין דאיכא שום שהוא כלפנים דמי אם אמת שלמא אזלי בתר הכא
לכיון דשעת כריכה למוכרין מסתמא גם בשעת כריכה היה ועוד עד ג' מסייעי
כי ר' משה מזכיר מעיר סמיר הרשאי ואמרו שאין שום ואמו מטילין עליו מכח זה
ויש שהוא ויטול דלפלוגו בלא עד לפל לא עדיף ממי דנקיט שטרא ואמר ליה שהא
לי ללא פרעתיך דכריך שבועה ועוד כי ר' כרוך אומר כי ונפק אמר לו מיד לחי
רבי ונפק ליה מתן לכם יותר טוב בשה בעיטרין ועל כל זאת אם אימא לדלוכי בשה
אלא כסוי ימין ושמאל ושלום מייתי בדבי אפס זאת שאר שניד כלא בניית אלמא
ולקלוסין אינו חזק לנופף ומוקח ממוכח ושליח לפניך ראוי להשתמיד הקלוסין
כיצד לוקחת בתרא לשמש כמי אית ליה סיכוים דרב ממון בר יצחק ושער שבעוך
אמרי להשתמת מכור לשרב הכל לפי הלקוחות ומזומנין לעורך שהשה שבריכין
לפפרים שכמכרי ושפיר דרבי נתן לחזיל בתר השתא משום למשיקרא בריה שום
ומוקמי ורוב בני אדם בריאים שם אף ע"ב לעין הולכין בממון אמר שרוב עדיפא
מוקח לנופף למסייע ליה לרוכס שוה בפרק ומלוה לבנו קנקרי ומלוה לבניגדור כאן:

סליק פירקא

ראשה

ר"נ שבעלו לה מ"ל יוסי בר חנינא ויקשין כו"ם פוסקין
להלכתא כותיה משום לתוריגן פרק ל' ומחמי משום
דקתני דרבי יוחנן אדרבן ומסתיה ליה לרבי יוסי
כו' ואת לתניא כרבי יוחנן לא קשיא דרבי חנינא מני לפוקמי
במקרקעי אבל בפירות דבוכל פוסק כרבי יוחנן דתניא כותיה וכירושלמי
מסיק ומתליק סלפיים ומסיק מתניתין מסייעתא ליה לרבי יוסי בר' רבי חנינא ול'
ר"נ בן שכשום כו' ומשתא היה אומר סדר כתובות כרוך שים בתמוך על פירות לא שאל
דבינו אליעזר בן רבינו יהודה זכר צדיק לברכה לפפוטרופוס של רחל אפת שמעון
תביא לדין לוי ואמר רחל שאלה לך סרעון לחד על שלא ביפקת לשמעון
ופוקו סרעון לא היה מפוקה בכשים שפקפה לפת לשמעון שבעיה לוי כי לא בכשים הרבה
שפקפה שלא לפת לשמעון בשלא ושתא תמוך שטרעון ושטיה לוי בחזרתיו ושם כך
שפפוטרופוס כא לפבינו ואומר בכפסא מכס תנזרו פרס על כל בן בריה בפרס
שיולא שטרעון כיל לוי שכפר לחמול לשם שהשוה לרחל ומשיב לוי אמת שטרעון
בידי ואתכם החזרתי לרחל ונתן בידי מכח שמעון בשלא שקיבה לי שכי וקוקי זכר
לנו שלין לא שמעון שם לא בכשים שפקפה שלא פפת לשמעון
תביא רחיים כרוכה בשלא שמעון שלא אמר בפקיפה לין ולבבי לין לי בכשים
שלנו ואפרי שאיפה מכיאה עליה קיימא לן כרב ושמואל לשמרי תרוייהו כרבותינו
ומזרחו ומכו כין שכפלה לא שה שלא תפלחם בין שכפלה לא מפקפלחם שבשל מוציא
מיד שלקוחות שרי כל הכשים בחזקת שבשל שם כן לין בריך ליפבע שהחזיקו
לרחל ואפי' יפא כן שלא החזירו לשעבר שכשים שלא מעון ובדין מחזיק לי בשטרעון
לפי דכריו שאמר שהייב לו שכי וקוקים שילבך ירד שמעון ובדין אמר לוי ויפבע לוי
שמעון שהייב לו שכי וקוקין ושטיב לי"ב ול"ב ברבי מרבכי ול"ב ברבי שמואל שנבע
קנה בדין זה ואפילו לפי דבריכם שבחזקה מן שאפה שבפלה לא בכשים ונאמה
לשמות זה לזה שם כן לין לשבשל כי שם בפירות לשה תבן שבפלה לא בכשים ולקה
בין קרקע והוא לוכל פירות אמור מעתה שם שבשל מוציא מיד שלקוחות שם
שמכרה זה לפי שבקרקע משועבד לו לפיכך ולא מיבעיא שבא שהיה שמכר
בשמעון בשבשלה לו אלא אפי' שבא שלא היה שלמה ושבא תפת בשלא
והפקידה לו השלילה שום שפת לשמעון ולא לשם שלא והיא אומרת שלוקח תפן
ילינו משל בשלא שפילו שם שבשל או לשלו לל' לזה שלמכת ויש לו להשזיר לשה
לתניא בחזקת שבשים לין שקבלין שקדמו מן שבשים לל מן שאפה יחזיר לשה
ושם כן כל שכן שבא שבשל ושאפה מודים לין שטרעון שבשל ושוב שם
שתקנה כו שבשים שבשל מוציא מיד שלקוחות לא תקנה לשלו של בשל אלא
לטובתו ולזכותו כלאמר ליש שלכה שלא היה בידם כשבשלת שטרי
דבשל ליש ושוב שבעי ליש ושוב שפילו לדבריכם שלאמר שלא היה בידם כשבשלת שטרי
שפפילה לנלי ושלכה קניין בשבשלי אלן לימא לן לל שני שלין בשבשים שלין
ידועין לבשל דומיא דשל לדבריכם שלה בשאפה שבשלו לא בשבשים שהיה לשקלת
לשבשלת שבשים שלין שבשלו כו' עד שאר מיני שעשום בשבשים שלכם
ידועים לבשל ולשלכה דרבי שמעון ומכאן ים לשקלת שבלשה כרבי שמעון וכן
פירות הגזוזים מכאן שבלשה לאמר בשבשים שלכם ידועים לבשל שם
מכרה ובשה שיש ושוב שבשלת שלא שמעון לאמר בשבשים שמוכרה לה שלין
לבשל בשבשים שלכם שמוכר לו ושאמר לו שלא שבשלת שלא שמעון
ושוב הוא בידי מכח בשלא ושוב בשלשתי בשלין שבשלת שלא שמעת שלוח לה
לבם לומר לו שלא שחזרת שבשלת שלא שמעון שבשלת שלא שלא שבשלת
שבשים שלא שיש לך ממון בשי שבשלים שייבים לך ממון בשי דבריך הוא לך

ר"נ

ר"נ

ר"נ

סבית עלון על לסמוך ורבי יוסי הסמ כ׳ בחזקת יורשי הסמ ומעלי ובלא לא היקס
גובה בלא בטבועה ועוד קשיא לבטוף פרק קמח לבוא בתרא מסיק סף על
גב דאמר מר סבא ליפרע מבכסי יתומים לא יפרע אלא בטבועה חזקה אין לדם
מורא בני ויומנין ואם כן הא דתנן לקמן פרק הכונס אין אלמנה נפרעת מבכסי
יתומים אלא בטבועה דמיסתבר דילמא נדרי לסמוך ואם לא עביד דפרע
אינים בני ויומנין דסיימו כל זמן שטוען אי אלא ניתנה כתובה לבנות מחיים וקיים
ברב רבי שמעון מיבעיא לסמי הבא מקום למה מקום ובניא רמיה לקמן
בשמע על מטתו מיירי דבי בעלי בוגר עביד אינים דפרע שיבא שמא פרע
מן היתומים אבל בשמא מקום ליכא למיפס שמא לסמי נדרי אבל בפרק
שנתפתו דילמן חזקה דוקא בעל מוב לא חיישינן לנדרי תוך זמן אבל
אלמנה כיון דליכא לא בתולי ניכא דין מקפיה לה נדרי טפי כלשכתן פרק הכונס
נתו לאבלה בתולי ניכא דין מקפיה לה ועוד לתוריכן פרק בסולא לבבי אבני
כתובה לתרמלתא מסוס נדרי ועוד ליפוס דילמא שבעה מחיים עיין פרק מי שמת
סב אלו סחיים נוסס בלקוני מכס ומת ובניא שומרת יבם כו׳ קיימא מכא דאמר שמוש
לקמן המוכר שטר חוב לחברו דלפירוש מוכל בלא זה יבם יורש חוב ואם
לפירוש מני מפיל כל שכן לדידים ניש לומר כיון שבשעבד מקודם לכתובת
אשה אפיו אלים שיעבודים ולא מני מפיל לכל ניכא דאמר לא אבי מפיל
מדברי כאן לומר לעיל פרק שני מוכר שטר חוב לחבירו דיכול למחול
חוב לא אלונו משולם לא בפשיעה לזה אלונו ואין מחכירה מוטלת אלא לעכין
אלא יכול לומר לעל בעל דבריס לידי את ומתוך כך לא אשה מה בשקיבל לעיל
פרק שני ואיין שם ובאלמנה שבא כמו שבריישא בזמן חוב המוטלטלי מבשעבדי
לכתובה ואם כן אית לן תרי קולי בכתובה כרבי מאיר מוטלטלי מבשעבדי לכתובה
כרבי נתן דאמר מניין למוכס כו׳ וסיימו כרי דבשק כרבי נתן:

סליק פירקא

הכותב

סג לשתכו׳ נכוקב לה בשוק פרוסס ואם תאמר
לפילו נשולס כמי מחלי לה חלק בעמו ואם מחילה
מיבס בדיבס קנין ניש לומר כיון שבפירוש לא נתן
מדיין ליזו יכול לומר לבלך נדלה לי דבמקבלן בפירוש רבי לא קנה מידי מאין
יכול לבלך בעמו בלטון נדוש בכותב לה בשוק פרוסס: וכדרב בשב פרי דלבני
כוהן דב בשוק לומר לפילו לטון נדוש בדלמר לבלך שבלה לדם משל דוקא
בלא בשוק עדיין ליזו לפילו לטון טוב לפילו בשוק שבלה לידו כבר משק עליס
לבשבלך לי כמי מוחלי לפיס בלא קיקני כיון דבשוק לא בשוק פרוסס ביבי
סד מבי בדבר בלא בא לידו: ושמלת רשון שבן לקנות בית ודוקא בן יבדרך
למוכרו ומשבשה לשתו עליו ביובל לשבוקות עם לשתו בשעת קניים על מנת כן
לשקנה לו בית שבבל עת שלמי בדיך למוכרו בלא יובל לשבשו על ידי
משקלת עליס כן ובשלא שטר שבוקב לשוור ולשבשו היא כיון דשעת שבלמי שוס
ליס דבר בלא בא לעולם שעדיין לא לקנו בדמה לי בלא מבי לשלדורי בבי לשין
בלם משקה לבל בלא בא לעולם משקלן בלם בטוב בשבר בלא בא לעולם
בלשנן שם שבוקב ובא חזקה שבלי בלא שבשה בלם משקה לשור בשר משבה עליס
בלא יבלשה ובדבניס שבוקב לשלמי דין ודבריס וכן ולוקיס משבה שבוקב לה בשוק
פרוסס ומבי בין לשבשים שם שבר בלו לעולם בין לפירות דשבלי לא לשו כו׳
סה ונשלם מבר״ם: בשב רב שלוי נלון בשטרים ול״ל אם יהנה בלם עם שמלו קולס
מיטולין ובשב לה שלין לי בשבייך בלוס ושמר בך ניפלג ומבר מבירה קיימת
לפילו בשבשים שבשוביס בשבוקב בל שבן שבבי שלוס ושפילו שם היא לשות בחוי
בעלה אין בעלה יבול לשוביל מיד שלטולטלי ובשב ר״נשא שם שלוסיף לה לפילו
שבשים שבשוביס בשבוקב לה יבלן בעיבי לומר שזו בבל שבייך אלא לא בן בי
בשיל רבי יהודה לומר בו שמס רב שלוי נלון בשבי יהודה וכן שמס ר״נשא
משום שבין לשבשבן לשקיל ושבי תלמודא שיבים לקל בעי לרבי יהודה לי פירי
סו פירות לרבי יהודה דוקא: אמ״ר רב שלבשה בשטר״ג ולית שלבשה שלבשה
בפירוש ר״ם שמס בשב וכן שמס רב שלוי נלון בשטר ל׳ ובקיא ליס שלבשה שלבשה
לבלייטא לן שלבשה בשבי יהודה לומר בלבר שבמלון תנלו קיים לבי בלמודיבא
ובו׳ דילמא בניחול בלמר בזוזא ושבא בירוסא בבעל ידוע לשמיל לשמשת׳ ידע
שים לו לירס אם לשמי ותבלו בטל ושבא סוסא בשטר שבבי ובא בקיא משמוש לשמוש
שבר אין לו עליו שלוס שלפילו שיבא לבלי ידע לשמיל כל שבן שיבא לשמיל
כי שבא בירוסא בשבוקב לשיבול בלמר בזוזא ושבא בירוסא בבעל ידוע לשמיל
שים לו לירס אם לשמי ותבלו בטל ושבא סוסא בשטר שבבי ובא בקיא משמוש לשמוש
שבר אין לו עליו שלוס שלפילו שיבא לבלי ידע לשמיל כל שבן שיבא לשמיל
כי שבא בירוסא בשבוקב לשיבול בלמר בזוזא ושבא בירוסא בבעל ידוע לשמיל
שים לו לירס אם לשמי ותבלו בטל ושבא סוסא בשטר שבבי ובא בקיא משמוש לשמוש
שבר אין לו עליו שלוס שלפילו שיבא לבלי ידע לשמיל כל שבן שיבא לשמיל
כי שבא בירוסא בשבוקב לשיבול בלמר בזוזא ושבא בירוסא בבעל ידוע לשמיל
שים לו לירס אם לשמי ותבלו בטל ושבא סוסא בשטר שבבי ובא בקיא משמוש לשמוש
שבר אין לו עליו שלוס שלפילו שיבא לבלי ידע לשמיל כל שבן שיבא לשמיל

תורם וכמכנס שטר חוב לבעלים שעמו לירן כיצד המוכר שטר חוב לחבירו מעשה
סימן כ"ו היום כימי ר' אלעזר כך שמעון שפלל הקשה לחבירו חוב מלוה על פה וקונקין ואמרו
להכניס על מנת שהיום המקנה יכול למחלה כשמועל לאחר המוכר שטר חוב
לחבירו כו' וכיצד אלעזר כך שמעון לומר שהיום המקנה לחבירו קנוי לו נוף המלוה שלא
בשטר לכל זמן שהלוה חייב למלוה יכול זה לומר שלקח שטר לכופו ללוה שיתן
לו המלוה להיות נוכח ממנו כל מה שחייב לו ולכבי כשמועל המלוה ללוה נישט
שטר שהרי הלוקח לא קנה כשמיכ שטר אלא כשיעבוד כל זמן שקיים ומשום
שכי חשיב ליה נוכח לממון כמה שחתל לאחר למען לפטר כמו שנרף שטר חבירו
לכל מה שקנה לו מלוה שעמו כגון מטלטלי אבל מקרקעי בשלישין בפה לא אמר
שמועל לאחרל ואיכו מועל שמועל המקנה שהכיח מרא שעיכו יכול לאחרל
ואעפ"י שהיום לשכיר מרא היכו קנין לגוף המלוה בשלמא
שמר שלוקח פלוני לפלוני לשכיר שהיום כשכן וכשם שחורים נוף המלוה כך
יכול ליתכו בשלישי וכשכתכ שכיר מרא על ידי שטר לא נרא מלשיכיה בשלמא
גר שמלוה ואח"ל מני מחיל וכתב רב אלפס נאמן בשטר לו לשם קנל עליו מלוה
בקנין או בשטר או בשולאלו לפני עדים שזקפו עליו מלוה לקוכם אין המוכר יכול
לאחול כלאחר שכל מי שקה הוא מקרקע לית זוזי וכתב ליה שטרא בשלמא
שכפיף רפר ס גרב מני ואנני היא כי כסורא לגילמי וכני לכלכתא כותיה וכני
קיימא לן כרבי אחיי דלאין ליכל לגרמי ואימא לשם כן קנית הלכתא לשכיר
לקיימא לן בלכתא כרב כאמן בזיכי וכני לשכיר עבד ואמי לשכיר עבדו
מלקוחות לא יפסיל כלום דלייכין ליכל לגרמי היא לומר ולמי רב כאמן לאין
ליכל לגרמי וקל ליכיה ליה עבד לאחול שכתובה לא לשפסיל שלא וקוח מכל וכל
אם שכתבו לאם שעור שכתובה אלא אם שנית שכתובה יהיו ממה שכתבו שלקוחות
אחרון ויתר שנתנה רב כאמן לאחול לאלו וכי כסורא לא גילמי פירות שיכו כפי
שלמים שכתבו לו ולא כפי אם שנשתכחו וכן פירות ליכל וכיצד יוכה ולא כפירות
לכיכו שלמה אם כאמן בין שכתבו את שכתב לו בין שלא כתב לו אלא שכתב
מנה לכל אחת ואחת מהן ואחת מהן לשיב עליהם כתובת אשה ואחת ליה
זוזי ואחת ליה לרבעה כו' ואם אמר לא מהן לשיב עליהם כתובת אשה ואחת ליה
אם שכתב לכל אחת ואחת מהן לשיב עליהם כתובת אשה ואחת ליה זוזי ואחת

נגיית כתובתה אבל בכל שמשעבד אינה נשמע בשביל כתובתה אין ליחד לה
קרקע אין מכניסין לתוכה בשביל לפוטרם בטבעת שמא תלבש לכל לפוטרום
בשבעה אלא בטבעת כדי זו אינה בשבעת כדבי שמעון אלא כ"ב טובעין בטבעת בדי
ועוד כל כי האי גונא לא מיקרי תוכחת כיון שנשמה לה קרקע לפותקיה קיימ כמ"ד
תוקח תלת מלקמ"ל יקומים למרן אבל בשבעה ואבל תוך לומ' לאכיסם
שבעים על היקומים לשבעה דאים כיון שנשמה לאכיסם לפותקיה קיים ליה בשל
תוך כמותן ויקחי ליקי דאים ולישקלו: אמר רב כמאן אמר שמואל הלכה כאבא
שמואל בן אומא מרים אלא קבלנו אלא מיירי אבא שאול שלא בכתובה שבי לאמירה
כשבשביל לפוקיה"ל מאי כותב לומר אבל אם קנו ממנו שפטר מן השבועה נותנ
אלא שבועה ואפי' מן היקומים וכן סונים דשמעתין ומפ' בירושל' אנש שמת שפט
מן השבועה זו תורה וזו אינה תורה אם אמר פטר ליה להלוה לפיוק נותנ אלא
שבועה נותנה מן היורשין ואפטור מן השבועה וזו דאים ליה גדולה היא אבל ואפשיטא לן
קשה אמאי לאמר ס"ד אמינא כשלא הניח יורשי אלא יחלוקו בכתוב
לוי ינצו בכתוב אלא לא ליכתב ים לומר כגון שפטר נקטין לה שיחד לה מטלטלין כלאמר
לאמאי קאי לאמר כגון שנשבע לוי לאמר לאמר כגון שפטר נקטין לה מטלטלין כלאמר
נרי פרק אף על פי שיחד לה מטלטלין נותנ אלא שבוע: לכרגא למזוני ולקורס
מזונין לה: פירש"י למזון האשה ומכסות אבל בעל אלמנה גדולה פירש למזוני
לשפחה אים אלא שכרונית משעה שכא ומכסיזקין לכתובה בני אכרזא אלא תני
לה בשלי שבי וכן בשרכין לתכן שום תיקומים שלשי יום ומכריזי בוקר וערב ומוקי
לה ר' יוחנן בכתובת אשה לאמר ר' יוחנן הין מוקמין לכתבי יקומים אלא כ"ב רבית
מוכלת בהן אף לכתובת אשה משום מזונ וקשיא לקמן אר' אלמנה אמר' אלמנה
בריבית שבועה ואינה בריבית אכרזה: ויש לומר דשאני התם דמיירי בשכרם שיש
בשעתה אלא כלך לילך ליכה בריבית אכרזה קודיל ושפשיקא לבעל' אם יפחות
אבל ליכא דכל מגבין וניכ הין בריבית למכור התם בריבית אכרזה משום דאם
יטעו בשעות משקות הוי פשילא ליתמי הילכך לא מצי למיכתב בשלי שבי אבי משום
דלא פשיק ליה ספר התכמה: פשוטה כתובתה כו' כל שבי דאבא ביקר ניכוי
שלשה על ידי שטרותיהן ושטשעבד דרבנן הוא ולא דמי לגבוי ושכיר דשעבוד
הילכך לא מצי לאו למקניתיהן בשלי שבעין ונוטלין: פוסקת היתה אמאי ליכה
למיכת אלא שבועה כמגו דאי בעיא כוסקת ניא לאמר היא ירשה שמא יניא עדים
ושוב יש לומר אלא אמרינן מגו דיכא שמוכרת שמא במגו דאי בעיא מקרקע כי
אמי נוכא אמרינן ביבמות מת בשלי במלמה במגו דמת על מטתו אבל אם כתב לא מת
ואיכא למיכת לאמר מת במלמה במגו דמת על מטתו אבל אם כתב לא מת ממש
לא מיירי לאדי נוכא אלא שבועה: כתב בספר המקנועות כך לאמרו בגמרא
הפוטר את לקחו מן השבועה בשעת מיתה מוטלת בקונה אלא שבועה בין לשעבר
בין להבא ואפי' היא בשעת מיתה בין לאחר מיתה קיימין לן לבני שביב מרא בכתובין וכמוערין
דמו שכתבין ליה בכותן מקנה אבל אם לא אמר שפיקח ומפקח ובוכח משעבדין
מקנה לבבא וכן הלכה עד כאן לשונו מספר המקנו ואת ויכיל אלא כתב לא ממש
ומיירי בריב שבועה והוא קרין בעל חוב ושטר שביד שקונה לא שכיב כמאי
בשעת מיתה אלא לאמרינן דילמא שכח שטר בידו כשפרעו וגריך ליתבע וכל כך
שטר שלין בו עדים אלא בתיבת ידו וכתוב בו בחתימת ולא כתב מיורשי לשעבדין
ליתמי לשפרע לכאין לאו מכאי למיכת מאי למיטען פרעתי כשפשק כי
אלפסי וכתב בחתימת ולא מכאי בס' נבי יחמי כן כתב אלס לא' שחרים ל' אפל
בשעדים ל"ש אלא על ספר המקנועות בשטר או בשובן לכתיב אפי' שכתב לה
בשעל שטר בחתימת ממכו ומיורשין לא הוציא בלשון לקונין בשובתה מן היורשין
אלא שבועה אלא כן כתב לכתובה בחתימת בפי' ליה בשל שטר על בתקונה:
כתב לאלים לא' ממנה אלא שטעון לשובן לאמר ממנה לפי אלא בשבע
על בתובתה ושלא נוקה מחמת מיתה או בחתימת שכיב מרא לתת לפל' קרובי כך
וכך מין בשברי הבן ממש שלפי נוקה אלא בפני מתנתה קיימת לך מהקבל מתנה
בשבע כלין יורשין שבועה אלא פקדנו ואלא אמרת לי בתובה היכה פרוטה כלאמר
ע' בכותב אבל יורשין מבניהן יורשין ואת הבאין מלוקה בגון שם מברה להם או
בתנה להם בחתב ופ' שם מברה בתובתה או מבכה בתובתה לאחרים ובתנהה
או מת ושלקוחו תובעין ליתה בשבעין שבועה יורשי וכן פירשו קדמונים שבעין
שלקוחות אלא אמרו לנו שבבתה בתובתה והניחו בעין שבועה יורשין: והכי ליתה
בהוספתא לכתובות אלו הבאי ברשותה כל שמברה להם לו בתנה בחתנה או בכי היכי
דנימי חכמים בשבעין על הקרקע שבפשתו או בתנתו בחתנה או מכרתו: אף על
פי שלא נתבעה היא בשבעה שבתנה בחתנה או שמברה הכי אמי בזמן הזה שתקנו
מנומים להבנות לשבע שלחו בתובתה שם שמברה לה בחתנה ומברה ומת ושבע זה
הבא מהשה שבועת יורשין עכל': ודבריו צריכו עיון על לומרו הלשון שלא
בשבעה על בתובתה ובתנה ומתה ברשו לליכה לילפות לא בשבעה ולא
לבא להאריס עד שבשבע על בתובתה לבד מחזקת או לילתן לבריס שפירש

מכמים בפרק אף על פי ויחד לה מטלטלין ואיתנהו בעיניה ובולה להוסבן בלא
שבועה ליתכנו בשיניהן כו' ומכל מקום אפי' בתוך כמוך כי אמרתי הא דקיימא
לן בכאי בחזקת יתמי קיימי זהו כגון מקרקעי או מטלטלי שלא בשאה ובתנה
בא ואף לא תפשה לוקה מקיים מכל בכא בשבעה ובתנה בשה ימים רבים צורך
דלין שמכרה או בתנה קיים ועוד שביקה מבשת ובתנה בשה בשני בשלם בדי
לפשיטה מקיים לשיך מה שבשה עשוי: כתב לי לרבי שמריהו מסום בכי
קיימא שמעי' כיון שלא בתבר שכר בכירו שהיו שמטלטלין של בשלם שלחרון בל שבש
בכל בתבר בכירו שהיה של בבעל שלחרון לא הכמן כן: בשה ראלים מבשה
מרים בשה בתנה שלמה מטלטלין ושטרים בכתובתה ושטרו בכתובה יוסף ברבי יצחק
ורבינו שלמה ברבי יצחק וכן בשל בלבות גדולו שלא מכרה ובתנה קודם שבועה
תתן יורשין ומפקי לה שבא מקרקעי ולא בשבא מטלטלי ואפילו בשבה מחיים לא
מכרה שלא היה כן בתובה מחיים ולא בשבה כלשהיב כלשמעה פרק בכותב גבי
שהיה לוקחה לשפקילו בשה מלוה בשטרי שבל יחד לה מטלטלין ואיתמר
בשיניהן נותב שלא שבועה בשל ראלים כתב שלכה למבשה שלא מכרן או בתנן
קיים כלשמר פרק בל שבשבעין בסוף שלי לישב בשבי כרבי שמעון עבד בשבל
כרב ושמואל עבד שלי בשיקול בשה שלישים שלכר שלוי ורוב בעלומים בשקו
ברבי שלעזר ולא בפי' ר"ם ושלכם לשפקו כרב ושמואל ושא לקיימא לן ברבי
עקיבא לישנתן לירשין הני מילי בשותו הזמן שמטלטלי לישתי לה משבעבדי לכתוב
ושא לאמרינן מאן שם לך שמואל בשלא בשלשי שלה שבשה בתובתה ולא תשוור ורבינו
יום מפרשים היא תשפשנו כמה שהוא שה בשבה בתובתה ולא תשוור ורבינו שבועה
יחלל כתב לראלים ונאמר בר' יוסף טוב עלם בשה במשבה שלמה בשבעה
על בתובתה ובתנה שמחלקין בשלי שמתנה ושירשין ונראה לטעמיה כרב
בשמן לאמר יחלוקו ובני מזרת שבועה לשיני מייתי לה רב ושמואל ושלני וכן
פירש רב שלי נחון בשערי שבועות שער ג' שכן מקובל מאבותיו ומאבות אבותיו
דיחלוקו אבל ראלים בשה לשיל לשמתנה קיימת וכן השכיס ורבינו יחאל שלני וכן
למד בקונטרס וכן פירש ברב רבינו משה ושביל שכן היתה הקלמונים בזקנים:
אך יש לדקדק שם שלמה מחזיקין אותה בשובר נדול שם לאו כיון שלוכ שלנה
דרבנן שלפי שבין שרשו שדיינים בריבית לדון ורבינו שמשה שביא רשיי מפרש
כל השבעין שם אני בית שמאי היא לאמרי שטר שבומד ליגבות כגבני אמי כל
שכן שביא לשיכא ניבני משם שפילו לבית שלל לשין מוציאין מידו על השפק
ובשבעין שבועת היורשין ופטורין: ואשלי השביו דשיך שטר שבומד ליגבות
לבית שאלי מפשיטה משם לבית שלל שלא משני תשיטה כלל לרב ושמואל דלילמא
ברי מקבלה ואפי' בשיטה בשפק והשם שלכה למשבה אף על פי שלאלים
ורבינו ברוך ורבינו שמשה פשקו לשם שמלא' שלשה קודם שבשבעה על שבתובה
מתנתה קיימת: כתב לי לרבי שלמה שפשקו אין מתנה קיימת לכשבי
בשוקת יתומים קיימי ואפילו שם אחר שבתנה בשבעה שבועת שמתנה לא היה
לא יתני מכל מקום בשבעה שבתנה לא היה לא כח שלא היו שבשבים שלא שלא
שיבעה בשלמא לקיימה לן בראה לא שבועת שלוריית תיעל לא' שיהמים
במנו לאי בעי אמר לא בפרעתי כלל ויש לומר לאין זה מנו דעדות הוא דשא
אף מסייע ליה שטרא דבתובה עיין פרק שבועה דלייכין: אין בשבעין על
בפירות שבעה קרקע דשקם הרב ר' מקורביל היאך בשבעין שבועה לשיתנה
לי אלא בראיתיך ואת שטר שבעה קרקעות ועוד למה לי קרא למעוט שטרות
שבועה ואת אין בשבעין על בפירות שבעה קרקעות ויש לומר כגון שבתוב
בשטר לשחל לו בשבעה אלא רק שיבה מן המטלטלין ועוד אקשה רבינו
יוכה לשולא לאמר פרק נט פשוט בשוף דשבעה לאוריית אקשה היאך בשבע
מודה מתנה שם בפירות שבעה קרקעות הוא ויש לומר בשאין קרקעות
אלוה הוא: מדברנן כדי לאדים בשבה שבעה על בשל שבי מכאן ראלים שבשבעין
מדברנן על בפירות שבעה קרקע וכן פירש בשלפני פרק שבועת שלייכין: אבל
קם הוא כו פירש רבינו תם לאחיה שבועה ולשטר שבועה וכל שמוויה שבועה שם
על לשל מסייעו פטור מן שבועה ולא"ם אומר מקל ואומר הוא לאיה בה מרובה
בה שמוקח לו בה שמע מן שם אומר שבה שמוקח ואשה לאיה שבשה מסייע לחובין
מחייב לת שמוקח שבועה בה בשמסייע למוקח שפטרנו מן שבועה: וכן פירוש
מתנות מיתומים לא יפרעו אלא בשבועה משמע דמוקמין לישבע מבבי יתומי
קטנים וכן מי משמע בשמתנין קיימא לכיוקין אמר אביי קטנים יתומים
שלמרו כו' ופשיט לשם שלבתא כוותיה ותימה בה בגמ' כיצד ורבינו יונה בשלוש
מקבלין עדים על היתומים קטנים על שיגדלו ופירש רבינו יונה בשטר

מוקדין לכשאמר כמי שנתקדש עדותן בלא ידעת ולא מצינו בכל הדינין שצריך עדות לומר בתקדין בכל אומר לא לייתי כאן פרעתי ומי מכחין לכוכיח כרב דבי מרים
סל להאומר לכהדיא בלא ידעתי אין יכול לחזור ולתקן ולטעון אם בטעות לא לייתי כיוצא בפירוש אלא ממילתיה בסלוקתי אלא פרעתי לאם כן מיבעי ליה לתקוני ליתיימס לן פרק לא יפקוד טוענין ליורש וכן משמע בשבר ר׳ לאלכסם וכן פירש ר״ם פרק שכונתפין לאלמא מילתא פשיטתא הוא לדיין בשבועין מן הדין בשבועין בשבועה ולא בשבועה:
סלא הסוכח כרם ושפלגת של חמלא אלא מעותיו ביד בעל כחיב והכפיל קנת מכחוכות ולא נתכפר עם הגוי ואלך לו והניח קנת מעותיו ביד בעל כחיב ובעל ביתו דחוכן טוענין אני נרוך לפניס את הגוי בשבילו תן לי מעותי שבידך נראם לי לדיין לדחוכן על משען כלום לך אם יש לו דיין על חמלא ירך לחדיין ויתבעכו לדין ואפילו לא יש למלא מעות ביד משען לאו כל כמיניה כלאיקא אלא כשוכח הכוא דייקא דקאמר לאלוה וכיכאי לוה מקמיה לליקבעי כו׳ אלא לא אפשר לשלוני לים לאוקמי עבדיכן כרב נחמן דאמר אפי׳ בעל כוח נפרע אלא בפני: מצאתי
סלב בספר מעות בא לם כסף אלוה את שמי שכתוב אלוה בקנא ליפרע אלא בפני לוה בגון שניס אלוה במלוה ושוקה ושכתב בשטר מטלטלי מכנסי בשעל כדי משון משם מוציאין ומוקכין לבעל חוב אלמלוה הוא שומר כאן לא היה יכול לזון את עצמו ובניו על ידי שיפרע הלוה מבדיין׳ שתקבל אין מוציאין
סלג לאשתו ובניו על כאן לשומו: בשם ר״ם ז״ל לוכיח ניחוח ואין שמא כתובת בנוכ
סלד כתובתה: כתב בעל הפקדון אשר פקדתי כתובתה ותקלמנה לו נתנתיה נוכ שפי׳ תוספת ומביאין ב׳ כתובות לו ומקוין ומוקיין לה בשעה שכנסה ובשעה

סליק פירקא

מי שהיה

סלה כמי הילכתא לאת נקיין ואת במוקו ים לכס כתובת כנין לכרין כתב רבי יוכי בשם הפיטור זכרונו לברכה דוקא במקח אבל נקיין ואת במוקו כגון שמקח זה שכניס לאר מיתת בעלה הוא ים ביוכין כתובת בנין לכרין אבל אם לא מקח מוקח שניס אין לכני דאמרי כתובת בנין לכרין לא״ב לאיכא מוקח וכן ר״ם וכן גוסים. כשאל נאון כשם אשר ומקח נקיין ואת מוקח הוא
סלו לוה כניס ולוה כניס וכטלה כתובתה ושולם בניס ים לבני דאמרי כתובת בנין לכרין לוה ולא ואפיי כי לכר זה אין מפורש בגמרא ואין בנין מלכר שניכו מפורש ולא שמעינן בשתי מי שנתן כסף לבניס לאשת קנייתי קנייתי כתובתה רבניכו קלונימוס אל מלוקא דייק שניס דומיא דראשונ׳ וכן הוא וכן יורשיס מקדם הוא דקאמר הא לאיכא מקלי ובני לאיכפיקו לס כמתניתא וכתב בא״ה ולאיכא למידן ביומו עכ״ל ובתב ר״ם ז״ל בתשובתו כיון דאיכא פלוגתא דרבוותא אין לא עבדינן עובדא ועוד שים נמוניס שרשב לשמקו לבעלי לבטל כל׳ בומן שזה כלכתניון
סלז לאיל כ״ש: מנוס על היקומים לפרוע אוכת אבוניס תימא לי לי נבנדולים שא שמקוין לגבל מכין לוקו על שקח נשמו ולי נקטניס שא לאו כני מיעבד מנוס ביכיו ובראם לי בשמיוב מודם לי כמו לשיק בשמקח ולבני שבא שבניה ליס כרב הוא בריס דבר יהושע בפרק נט פשוט כן כ״ל ומכאתי בתשובת גדול דלפי ד״ם לבעל כ״ל שבא ביקומים קטנים עשה נט פשוט וצריך לומ׳ שורשו שיקומים כ׳ זוז במטלטלי מלבד שקטיבא שכן שמא ר״ם שמואל בלוי ושבוע רמיה מפ׳ מי שמת נבי בשל שביה עליון ושל אבוי שא שלא שמוקין כו׳ עשה לבנא שמא: מתני׳
מי שניס נשוי שלש נשים כתב לא זאל על שלשה מנומנמים בשר״ם ודבדי דב שלי נאון ובאלשם ובראם לי פירוש הש״ישקר וכל השלשה פירש כשלמדי בשני לוקוין בטלית זה לומר כולם שלי וזה לומ׳ כולם שלי יחלוקו נם שכאן פירש דוש ולמ׳ סילקתי עצמי מחלק שבירו מיהו לא סילקתי את עצמי מחלקי שילכ׳ חולקין:
זו משנת ר׳ נתן לאמר בשניה ושלישי ר׳ נתן דייקא קוא שמה שפשלה ליה שניה לעליה תילתא שילכך שקיל בקרקע תילתא ואף על גב דכולי עיה משעבד לכל חד וחד לשעבודא קוא כל חד וחד לפי מה שפשיל לבי ושכא שמי שקיל חד וחד לפום שיעבוד שהוכ ר״ל שכאן וכן ברא לטעמא דרבי עקיבא ושמי משתבר ושלשה
סלח כוחים שמו שפשל עשלש׳ם: וכן שלשה שטילו לכים כו׳ ואף על גב דאוקמא רבא בשלשתן שור לחריש ושומר לפרים שיכוין לחיקא היא ולא שמכיר שיכוין לחיקא: נרסי׳ בתוספת׳ שטילו לכים זה מכח וזה מאתי שם עשו ברקמטיא שכר לשמוע ובירושלמי פריך פשוט שפשל יכול יהיב עשרה ואת אמרת הכי ומשני יכול לשומר על ידי שיכירים שלקח כו׳ עד כאן לשון ברקמטיא ושירש הוא דקאמר ר״ם ז״ל ואיכא למידק מאי שנא הכא דאמר שלשה שטילו לכים ומשני יכול לשומר על ידי שיכירים שלקח ומאי שנא בפרק שבועת העדות דקאמר שלשה שטילו לכים ומשני יכול לשומר על ידי שיכירים שלקח כו׳ ומשני התם ברקמטיא הכא ומפרש הטעם משום שמשמיט טורח שבל המכר יתר ממי שים לו מלאכה ובו׳ על ידי שיכירים שלקח כו׳ עד כאן לשון ברקמטיא ושירש הוא דקאמר ר״ם ז״ל ואיכא למידק מאי שנא הכא דאמר שלשה שטילו לכים ומשני יכול לשומר על ידי שיכירים שלקח ומאי שנא בפרק שבועת העדות דקאמר שלשה שטילו לכים

לכיס דין ומת תוך כך קני רובע כלומר פרק המפקיד למקני ליה כפילא וכלום
מכרכ: ומי מלי במקדקתי אכל במטלטלי מה שנב נכס לית נכו דין קדימה
סמב כך פ"ה ור"י: הכי קאמר אפי' ובקי מוקפי לאו דיב לאו כשדי חל ובקיק חל מיבייסו
בשדי לריבה לא מכי לידך למימ ליה אם לאו כשל כבדים לידי אם פלא פליקותי
קם עביר וכתב רבינו מלי בתובין בתובין שבעל בשתפין בתבעין לא
מחרין לו בעי ליה למיימי ולא מחרין פליקותים עביר לדין לבא מן פדין לדין
בגלון בשיבשו: וכן מכאתי שפסק ר"ינא אל בתובתו מביפסף וכן כתב פ"ם
זכרונו לברכה בשתבעתו מקנא מן הקבל עבור מסים ושבור ייסוב לכל הקבל
סמג שמן בעור יודעין בפותב תביעה לוכה יכולים לחזור ולטענו עליו כשר ג' דהלכות
פותבות כתב פ"ם שאר מן הסתפין לו מן הסותפין שבא לתבוע תובע על בבל הוציא
וים לו לפלך בזה הממון ואין צריך שרשאם מפאר הסותפים אין סותף בשאר יכול
לומר לשתפו אילו הייתי יודע שהייתם תובע טענה מחרת הייתי טוען טענה
אחרת ומחייב בעל דיני שפרי אומר לו למה לא טענת גם אתה לפיכך אם היה
במדינה יש לו לחזור על בעל דיני ולומר לו אלו הייני יודע אתן לך בבל מה שטוענין פותף
אלי לפיכך יש לבתבע לעבב ולומר לזה לו דין שמי בשלקך לו בא בשרשאם שמי
סמד ממון שבידם בידי ובשיבים בעלי דיבי למחר יבא אחר לו פותף ויתבע גם
בנף: ובתוב בסוף פרק חף על פי שמר רב חסדא שבי אחין או שבי סותפין שים
לבם דין שם אחד מהבי שעיר והלך אחד משם והלך שפאר לדין משפטין קיימים
בפילו שבאו אלים אבל אם יטנו בעיר אחרים לבא שבינה: ובאשם לי דוב לאו
סמה בחיימון הוא: דלוכן ושמעון שהלוו על שום ואחר כך בא שמעון ברשות דלוכן
ושיתף את לו להשביר את בינתו לשני שבום בתובו ולבתן שבשף לשום ואת שבום
ודלוכן שומר לא שתפתי את לו ואין לו עלי מלומה לאו בל כלי שמיני דלוכן דגרסי'
בפרק מי שהיה נשוי אבי בי קרי אחי אין מקבלי לאות לבו בית בשרי אך ואחיל
אך מיבייסו בשדיה לבתוב לא מבי לידך למימר לאו בעל בשרים לידי את אלא
אלמותים עביר ומשקבל כיון דלוכן במקח שיש ליה למיתי ובבא מבי שלשתן
מותפין ואילונקו בשום בשפסק אף על גב דאת שום שהיה משבוטו על לוי לא שמר
סמה בבל אלכ המשכון שבדו מעותיו ובראה בפירוש ר"ם דשיבוד דוקא אבל ואם בשאין
סמו ב"ש דון גילוי לשעבר ואבן מי שהיה מוסלך בשור ואמר בל שבומא בו ובשאים
מקדש לא אניף מיבים לשמים שבוח שליח וילילמא מרבייש מרבי קמיה ובשר קמא
לבבא מציעא שם בשמעון יפות תרומת תרומה ורבים בתב מקובלני מפי
שמועה ומפי אבא מרי ומרבא שהי אבין תרומת תרומה ורבים בתב מקובלני מפי
דוקא בשפשתפין תובעין אבל לא בשאין בתבעין כי יאמר מה שפתקני כי שמרתי
סמז יתן אלא היה תובע אותי לשלם לדין: ושמואל אמר שולח לדייני ובלבתה
בשמואל בולי בן פידם בספר המקבולות בלבפי בין קרקעות וטולטלי ובלומר
גרב בתב משם תשובת רב אחאים אף על גב דקיימא לן בלבתה בשמואל בדייני בלן
בלבה בדב דקיימא לן בדב דאמר ממון שמוטל בספק חולקין וכירושלמי גרסינן
מתני אלינ' לשמואל דקאמר מי שהיה בשני שלא בשים ואין שם אלא מבא חולקין שוה
ובלן אמר שולח לדייני: אלא לבבא דייבא ואמר לא דייבא ושפלתה בשילתה
סמח דאיבא פלוגתא דרבוותא אם יש לעשות שולח לדייני לא שביד שולח אלא מי
שהוא גדול שדור ומומחה לרבי אלא שאמר ליה רב בשמן לרב שהא לבבא דייבא
ואמר לא דייבא אלמא רב שהא לא מבי למישבד שולח אלא רב בשמן למומחה
לשלבתה בוותיה בדייני ושוב לא שבידיבו שולח אלא בוא דיבא דאיתמר בשילתא בגמ'
ודיבא אלא אימר המוציא מחבירו עלין שראים ושלום מ"ב ובדברי פ"ם אל בך
בתב בשפר אפן אבלה בתב דשבי לאמר ליה בין לבבא דייבא שבלבתי מרים
בלוכה שולח שלך אינה בבד שולח אלא אבל במקום שאר בל הדייבין יבולין לשבוד
סמט שולח אבי יוסבון: אלא שובלה לאיתים דרב בשמן מבבא בריש דלבן בירם
שובלה דשבא מיירי בשתבע בלא שבועה בשטר בשטר בבבי נקוטין לך בשתבע
בדבען בתב לו על שבייר שדי בתוב לאי לית ליה בית בבייב הוה קיימא בידיו
דמי דקדים אפילו שעה אחת דקיימא לן דקבין מיבו חוזר לאחר שטוקין בשטר
הבוה וכן בתיירוטי וכן בשלבם ואומר בבינו אם בלה בשטר מבר או מבבא אבל
סמי הוה לברי בבל מולקין דקבין אין בולין אבילא בשעה ג' ואין שם אלא מבא מולקים
סמא שם בתלין: אם ידך על שתחתונה לומא בר ב"ם בבינן את ים מדקדקין
אלא קאמר בר שעריס בבים את שמא מיבא ליה אלא שלבי בשבא לשלם מייר וביבן
לעולם אלא דקדק ב"ם מדקאמ' בבא ולבבתו ליה טירבא מפייר ואילך משמע
מבי אלים ב"ט בבינן לשלבר הוה בשבא לפייר ולשועלי דוקא מבינן מיוט שבי אבל
דאלים בתב ולא אם כ' ימים אלא שלם יום שבי ושבת ובבשם ביום שבי לא לבבו'
ביום שבי בשלשים לשלם אלמי שעבר לא ביום עיבור לשלם אלא שעבר ואין
לבתבי דאם שלם שלם שלמו אלמי שעבר לא ביום שבי: ים מוביאין מפרק
אין בודקין זה קומר ב' לשלם וזה קומר בב' בשלם שדוקן קיימא מזה יבא בשיבורו

על שלם ואם לא יבא בשיבורו על שלם ופרט' שלוקח שפיס ס' ב' מוכח מיוט
שבי ושבי מוכח מיוט דאמון שפיס שבוך שבור שיש שאר ובשר שלבר שלא
לשבוע שמבבר למשת מיוט שבי בי יש לשבוע שרשות לבאן ולבאן: ואבי מבאתי
תבובת בר יבבק מוכיח שפשיב לרבי דוד ופשל פשטר שפיס בתו בשפר במרשמון
ביום שפי ושיפ רשם שלם יום שפי ויוט שביתי והאריך ברשות: בתב לרשמון ולא
שתמם בר' בתת דוב שביתי לבשלי ואל בתב לו שטר בשבי שבמו מיבלא בו' ודוקא
בשבי לקוטות מיבלא בתובתא שבל בלוקא שאר שפילו רבי מאיר מודא ותימה
דבשניקין קאמר נבי לוקא מן בתים ואוזר ולוקא מן שפשא מקום בטל ואמר רב
לא שבו שלא לשמר לך פוק וקבי שבל בשטר קבי ואומר ר' דשתם שבתבא שטר
בשבי שבשא דשומיל ויכולה לחזוק שטרא שלא שטר שבשל לא שמרינן בתא דוב
שבשא שבל בבא מייבי שתשתא לו בשטר של בשלא דשומיל ואין בידו שטר שבשא
שלא שטר שבשל שמו יבולה לומר בתא דוב שביתי לבשלי ואוזר אי ר' דוקא בידא
שתשתא לו פירוש שמוקלת שמיבוד של בתובא שים לא לו' של שלא זו ובן שמשא
לשון שתיתא בלומר בתרתא שמקא שבל שם בתבא שפילו בשטר של בשלא שפיס
מוכרת לילבא בתובתא שפשבקי בר יחזוקיה פרק שבוסא:

סליק פירקא

אלמנה

כיוצאין שלמים שתפשם בו' מטלטלין בו' פוסק רשב"ן סמג
לתפשם לאחר מיתת בשעל ואם תאמר מאי בבא
ללמוד מבני תפיסה טפי מבתובתה ול"ל משו' שלא
גבוי ממשעבדי ואני תבאי ב"ל ולאלמוה דבבן שאי תבאי טפי לפושיל בם תפיסה:
תשוב' רשב"ן בתו של רשבון היה לו זקוק ואבי בית שמעון שאי מבניו ושלם בן רשבון
ושלם לאחר עדיים ונוס בפנים ונתן לותו זקוק ואבי לרשבון ולא מיחת שמעון
שלין תלין ושלך בניה של מבעבתו ושאם בבניה עליו שלין ושלם עוד לאחר שמעון סמד
דולו ולאחר עדיים ואמר לשמעון זקוק ואבי שים לי בידך תבעו לשבע מרי לאחר
ואו מיחת שמעון ושלך לעולמו וקיים שמעון דברי אמת ואחר בך תבעה היא לא
שמעון לדין בר' דשמעון שבים בדין שבבן שבשא לרשבון ואין לשלמה של שמעון
בלום ודיבה עם רשבון שפשלו לא בוא בינו של רשבון לתת לשבינו היא הדין לתת
לו שברי הוא יורם את בבו כי לא בל יורם לאחר דבר מי שמת ואיה עלין בתוב שם
ובא ויורם ר' טרפון או יאמרו לבשל בבבן ר' עקיבא או אין מרחמין בדין שא יבבעו
ליורמין שבשל בריבין שבועה ואין היורמין בריבין שבועה ושלבה בר עקיבא ובבא
בין לבריבה שבועה בדין שבא לישבע מבבאי יתומים יבבעו לשא לאחר שהוא יורם ואין
בריך שבועה ובדין עשה שמעון ואין לחוייבו ובל בבן בבא שהוא לתת לו ואפוא
לקיים לבבי שמא ואו מהוא שלך של משעבדנו בביא היא מזרא משתבעו לא היא
לבא שמא ושלך בשוק שא שמא בביא ואו מהוא דאו בעוא בטלא לישבע שרשאם
לא בתבלא דבי שמריבן לייבקיבי מבטל דייבקיבי בייבו דבשוב לבני ושלר בתב
ליהודא בולאי חזר מלוי או ודאי קבא שאחרון אחזר מרשמון שבל בלן לתבויבו
לאחר אין בלן בישול בלא קיוס ואי מהוא לשיתת בשיבא לא בוא שפשא לשא
קיימא ברשמון ואוזר דשבים היא בשעמד שלשמון ובבא מיד בשאמ' שבשך
תבבו לפלוני: וביון שבבה שוב היבא יבולא למאן דאוזר שא משבא שבל יום שאלם סמה
בוזן מטלטלין בלא לתת אלא אם משתעבדין לא בוזן שוא ואם שם רוצים
לשטוח שיעבוד מטלטלי לשיעבוד קרקעות לא יתן שלם מטלטלין בלא שלתו
אלא ואפי' בי תקיבו דורות שאחרוני בתובת שלם ממטלטלי מבני שלין לאן שוות
בזמן שוא לשוא דנמלים דשרים ותובתי לבי מוכחי ובקי דתרמולאי ואפלי
דקשתוביא שאן מטלטלין שיו בעין ואפילו מטלטלין שלין בעין ותפסא אותן
שבשעת בשם יש בידה ונוב' מן שאר מטלטלין שאן בעין בשומת בל אאב דתפסא
לאחר מיתת בשלא דשרי למרינן שלמא שפסא מטלטלי לבתובתא שם שתפסא
תפסא ואין בא בית אבמי לבוזנית שילא ואפי' בזמן שיש שעבוד של הקרקעות
ובא שעבוד שעשעבוד של מטלטלין ואם אי שהייבו שמעון מדרבי נתן שלא מכין
לבוסא בשבירו מבא בו' בא לא שבבאן בבא שמוקל תרי קולי בבתובא לבר מאיר
לאיש ליש מטלטלי מטשעבדי לבתובא ליש ליש דרבי נתן ורבי נתן ליש לבר'
מאיר היבך שפילו יש בבא בשבא יש ממעון לא בים לבם לבוזנית מידו לתת לה:
סמו ושוב תשובת רשב"ן של מטשעבדי בניבי בבדי שרשי על שבא לאם שטשפת לרשבון
והיו לה בניס ממבו ואת רשבון ובשפת ליעקב ואת יעקב בלא בניס ואחר מיתת
יעקב בתבה בבניבה ושאר מטלטלין לבתבה ואת יעקב בניס לאחרים בני
רשבון בתוב ויתבו בניבין לאחותם אם בים לה שבבה בלא בניס ואחר בך בניס לאחרים ממן
על בתובתה ובבבים בחזקתיהו בם דעתי בוטה שוכתה בבא מבל בל שבאים
לאחים לבוניה מיד לאחותם מבא שבניס ואומרים לא בשעבא אמם על בתובתה
ובבבים

שכבשים בחוקתן הם אפילו הם עשים שמנבשים של אביהם הוי אלו שביד
לפחות אין יכולים להוציא מידם כדאמרינן ריש פ' שמנה כיוצאין אלמנה שתפסה
מטלטלין בכתובתה מה שתפסה תפסה ואין יכולין להוציא מידם ובתה כמי שכבשה
מכשם אין מוציאין מידם אפילו הם כתבה בשלמות דאמרן בתובת בתה שכתבה לאחר
שכבשלמכה וכשפת ליעקב בזקוק ליעקב דיכא סני בכבסי לפה ובשוק יעקב חזרו בלשם
מכם יעקב כיון דרגילין לכתוב ודין כלוכיה דכבשלת ליה ומקבל עלין שבשל
בשוק הוי ככל בחוקתן ואין לפחות יכולין לומר על אביהם הוי הם כל שכן שתה שאין
לפם עשים שהוי של אביהם שאין יכולין להוציא ואפ הם בשים מכא לחם ואמרי
לה נתנה לך לחמו כלום שלא הפקידה אצלך לו תפסת בשעתך בשות לחמו עליהם
להביא רשיה ואפ אין לפם רשיה ום עידי נוסף לו ום לפם עידי מתנה אין לפם
עליהם אפילו שבועה ואפילו הוי הפקדים כיד לחוש הוי לפם ליתן משום למצוה
לקיים דברי אמת ואפילו אינה אלא מ"ל דם"ל לאין כופין על מצות לקיים דברי אמת
מיהו היכא דנתקיים ותפסה לא מסדרינן שובדא ואפ אין לפם עידי נוסף לו עידי
מתנה תשבע שבשתנה בלו לידם שבתנו לה לחם במתנה נמורא לוקח הפקדנים
ואפטר כי מטלטלין אינן בריכין לא עדים ולא סטר ולא קנין אלא משיכה הפה
יעקב יפיר עיניכם בתורתו לחן: מעשה בכלתו של רבי שבתי שתפסה לפקיד מלוה שטר ב
מלוה משות וכו' ומה שבתב לא לחלוטה שתפסה כל ממון בעלה משות ולא שתפסה תפסה
לכם תשובת ר' יהודה אלא לחי כיון שתפסה כל מה שתפסה תפסה
אפילו כמה וכמה לפקיד מלוה משות כי היכי דלחלוטה ניזוקת דקתמר מעשה
בכלתו של רבי שבתי שתפסה ליפקיד מלוה משות כו' ובירוש' קתמר אלוי וזו לפי
זה לא שבתה אויו לכל בריה לכל כשים בבירו אם יש לחן כנים קטנים יפסדו כל
בשבור מזונות ולא יקבעו לעולם כתובת וכן כשי' שפיכם בבירוש אם יש מטלטלין
בדולים בתוך שניות אוכף או זבל יקחו הכל אלא יש ללמוד פירש דאמי מלוה
דקתמר שתם רבי יוסי בדבי כון מכיון שהיו עתידה ליפבע בסוף אפילו הוי שם
בילך לא תמר לה הוי אם כן היון שלקחה שכל ואילך עתידה ליפבע בסוף תמר
לה תוי ומוכיחין מידה כל היותר ממזונות דרלונית לית שדשים כי יותר אין רלוי
לה תוי ומוכיחין מידה כל היותר ממזונות דרלונית לית שדשים כי יותר אין רלוי
שפשר בידה שתם שרלוי למכור בפשם לחת בקרקע ובאמי שיעורך לתרת שם
שתפסה תפסה ואלף וזו דקתמר לאו דוקא לו כמי בשפידה שרלוים לכך ביה שכ
כרלה לומר שם שתפסה תפסה רלוי לומר אפילו היותר מיה שדה ובלבד שתפסה
בחות מכתובתה שתפסה רלוי לומר אפילו היותר מיה שדה ובלבד שתפסה יותר על
כתובתה שתי שופר ליפבע לה ואם לומר אפילו הוי שם בידך לא תמרינן לה
שיהו שיכה בידעינן שם לא תפסה כדי כתובתה שתעלין שופר ליפבע אבל לא
יודעינן כמה וכמה לא ולכאורה אם שיהה חוזרת ותובעת מזונות לאחר ימי' ואתרים
שבבר כלו מזונותיה לא היו מוכרין קרקעות היתומים עד שתפבע כמה לקתה
עכ"ל ואפשה לפי דברי רבי שמעון שהיו אומרים שתפסה יותר מכתובתה היה לנו
לשבועה אמאי לפי דברי רבי שמעון שתלק עליו אפילו בתפסה יותר אין
לשבועה וכן משמע מדברי הרמב"ם ז"ל שלמה שתפסה מטלטלי לוון כן שתפסה
מפיה כן שתפסה לאחר מיתה אפילו תפסה ככר כסף אין מוציאין מידה אלא
שכותבין עליה שתפסה ותפסתין לה מוזנותיה ומשבחין עמה ואין ניזונית ממה
שכיהה עד שתמות או עד שלא יהיה לה מזונות יותר ויקחו היורשי' את שלה וכו'
ע"כ ואם היה בעלה מטלטלים ולא תפסה תפה היורשים מוכרין כיד בית דין שלוון
לה מזונות ואיהה יכולה לומר יהין המטלטלים שתפסה תפה ומשלין
משם שתי ואבדו ולא יהה לה מזונות ואפילו שהו שלין בפירי שלוון מן המטלטלין
היכא מעבבת וכוה דכין תמיד כמה בעלי דיכין אבל אם שהו קרקע יכולה היא
לעבב אלא יאמרו ואם מכרו היכא מוציאים מיד הלקוחו שלין תפסה ושבועה
אלא מנכסי בני חורין עכ"ל: ואחר שכתב אפילו תפסה ככר זהב ש"מ דמשמע ליה
דתפסה למזונות שהיה אפילו היותר מכדי כתובתה לא שפיכין ופשטה
דירושלמי דקתמר אלף זוז ונמרינן דיכין דבקט דשפיר מלוה משות משמע כמי
שכי לפילו טובע ויקר מכדי כתובתה לא שפיכין ופשטה משום דלא ידעינן כמה
תהי וכמה תנטרך למזונות כי שמע יאמרו לו שמע תהלה ותנטרך לרפואה שלין
לה קנסה שהיו בכלל מזונות וכיון דלפילו תפסה שרבה מכדי כתובתה למזונות
לא שפכי מיהה לכל למה לה לתפוס ולא תהי מניחו שבועה כזה בשבועין
ומוכיח ילפינן בשבועין ולא משלמים שבשבוע שבכל בכלון זה שבוע לא יהולו ולא יפטר
עבשו שמה שם לאחר ומן תבא לתבוע מזונו ותאמר שכבר כלו שמוכלטלין שבידה
ותרנה ליטול מזונות מקרקע של יתומים לו משאר מטלטלין שבניה לפה לניהם
לא יהביכן לה מידי עד שתשבע שלא עבבה מלפה כלום ולא כזכות דפשה מוכח
דמכ"ם ניל שלמה שבשה לתבוע מזונות יש מי שהורה שפוסקים לה מזונות ואין
מחזיקין לותה ואין רלוי לה. אוך על סורפה זו מפני שתפסה שכרי כתובתה שלך לוותם בפלה
לפ"ה ורבותי הורו שאין לה כל"ד מזונו עד שתפסה שכרי כתובתה מכבי יתומים
ולא דעתי מטה וכן רלוי לילון שכל ופלוס מכל"ב עם זה לתוספות וכן בשם ה'

כשיעבד

כשיעבד כ' אמר רבינו לא אמרו אלא למזונו שכל לבתובה שפקינן מיכה וכן פרש"י כתשובתו כל הכשרים שכתוב בס"ה זאת זאת שכ"ם
לבתובה ולא ל"ם למזונות בלבד ואם תפסה בכתובה יזונו ליורשיו בלא שום טעם ואין לילון שליהם על שיהין בידו וכרשותו ודוק בכולה תלמודא לבל היכא דתפסה שלמכה קטול ותתן לו תמכור לו תני לאחר בכבסי היתומי לאחר שתפסה אחר לו לאחר שפיהם היתומים קל מיירי כי לעולם קודם שבועה אין לפרוע בכבסים לא בשקרקעי ולא בשטלטלי דבל לילרע מכבסי יתומים לא יפרע אלא בשבועה ומוקף המזוין כאן לוכה כדקתמר רבא ש"מ מדבר סוכה אין מוציאין בכבסי קטן ואפילו בגדיל ודל"ם לא אמרו אלא למזונו שפבי בשם שכל לבתובה אפילו לאחר שתפסה בכתובה לאו דיבר לטרפן דקתמר תפסה ממקרקעי לא תפסה בשטלטלי מפקינן מיכה וכתב"מ וגל ברלוני זה בקפק תמהתי ומחדתי אפילו בשתפסה מטלטלי לבתובה ולבעל חוב ומחלי לא מהני אפילו תפסה לאחר מיכה ומוכיח מכי הוינן בעיון שתפסה לאחר מיכה אפילו תפסה לאחר מיכה אלא משום דאמר ס' שבועה שכבוני ומוכיח כל"ל או כשתפסה לאחר מיכה דקתמר תפסה לאחר מיכה מהני אפילו תפסה לאחר מיכה שכבוני ומוכיח מיכה דקתמר תפסה לאחר מיכה אפילו תפסה לאחר מיכה אלא משום דאמר ס' שבוע

להסניגורס מלא זלולם: היתם כתובתה מרבא מלוה זוז ומ׳ וירושלמי על כתן
מאכרה לפם ב״ד שטרות מכרה לפם בשטר לאחר ולרבי יוחנן ורים לקיש
לשיטתן בתב כל הכתוב בשטר לאחר והוי עדיס כשרים לזה ופסולים
לזה רבי יוחנן אמר מאחר שפסולין לזה פסולין לזה ואמר רים לקיש מהניחין
מחייב לר׳ יוחנן מה שנים כאחד לאחר מסה קרוב או פסול בטל לף שלשה לו מלה
סמס כן: כתן בתב רבי שכל לבעל המשות כדתניא הוסיפו לו לאחת מכל
לשליח לרבי רבי יהודה רבי יוסי אומר תולקין וכו׳ עד היכך לכר שים לו
קנסה תולקין לכר שלין לו קנסה שכל לבעל המשות ולאחה לא דמתניי תנו
בין רבי יהודה בין רבי יוסי ובכר שלין לו קנסה כמו שים לף לרבי יהודה שכר שכל
לבעל ורבי יוסי שכר שכל לבעל המשות אלא בשלש שנתן לו שכל בעבי הוספה
דקאמר ליה קח עבד מקפי ושוך אני מוסיף זה מבלי שכל שם מכר לו כזול מאחת
משות כשין מבתיהו שוה מאתים כמנה שפילו רבי יהודה מודה לשכל לבעל
המשות שלי לא קאמר אלא רבי יהודה לרבי יהודה לקמן תניא רבי יהודה אומר
אף כזה בעל כרחיה לא מצא כו׳ ומסקינן רש בשמים כו׳ ואם ת״ל קסבר ר׳ יהודה
לאחר שכל בעלים אפי׳ בפקר ליה מיכח לבעל המשות אלא ליתו מרוים כלום שכל
סזול לבעלים אלא ולאי בב״ם מודה ר׳ יהודה לשכל לבעל המשות וכן מוכח מדקאמר
כאן שנם רבי ולא קאמר מתניתין מני רבי יוסי מכלל לרבי יהודה מודה לשכל לבעל
המשות לאי לא קאמר

מרגלית אין משלין אותה לכלה לקדם אלא מקומו ושפתו בלבד
אים לומר דוקא נכי הקדם כלכתחלה אין מקרין אותה אבל נכי יתומים לא עשאום
כמקדם אלא לתקנתן ושוב לכתחלה אסור לחזור ולהלוות לאלמנים ולא כאלה הרי
קנוי לפם שמכון:

סליק פירקא

הנושא

סעד ד את האשה הוא לא נקט לזון ככה משום דנכי למיתני
משאת כתב כו׳ לו לומר לפם אותה עדי כו׳ נאר זה
כורך משמ׳ לאין כריך לומר אותה עדי שא כדי שילבש
שאלים עומדים שם למתניתין דקתני אותה הוא לא אמר כלום על שומא נאמרו אותה
פשיט משלים זו ולא הזכיר במתניתין אותה עדי ולפילו הכי אמרינן בגמ משמיע
ליה לרב יהודה דאמר כריך שיאמר אותה עדי ותימא לכ״ב דכתב משמא כריך
שיאמר אותה עדיו אלא שיודעים שמעידים שם: שייב אלא לך מכח בשטר
לפי דבר לפירש אלא אותה תימא נמלי ליתא בשיבוד לומא משטה אלא לך תו ותימא
לקמן פריך מי כתב לכתן לפני אותה מיירי באותה שילכך פירש רבינו אם לבולם
מוניץ אלא שלוחם שמעידים מודים אלא שלום כלום מקבולם ומלי לאמר שייב
אלא לך מכח בשטר שיינו בשטר גמור אותה שלום לשטת שבד ולהתשייב לו אלא
אלא לך מכח בשטר שיינו בשטר גמור אותה שלום לשטת שבד ולהתשייב לו אלא
סעד ה הלוה עיין בשלבות מכירה: לכאן נותן אותה לבעל כך וכך מלקלק
רבינו שמואל דוקא שמלו וקלטו אותה הלוה ושטר אותה קלוטין כשמשמ׳ לשון שמלו
ונותר ר׳ שלום זו ראיה שטרך שתלמוד לומר כן כשלמרינן פרק בית שמלי קטטה
אלא מיבעי ליה ושטרא ואלא לפי רבינו שמואל דהיכא דשפסיקו לא
קנה ורואה מלקנין לקמן ס׳ שכי לייבי גזירות דפוסק אותה שלום ושטר לו ברגל
אותקין ושטר על שלקנין דשטר שלמא לוה יכול לאזור וכו׳ לי ולכבי ברוך זל אלא
קנה על שטת כיוצאין ושטה מיירי בשטר נותן לו אם לתת ושמעינן מיניה לומר
שטר על אותה לה אין לפילו בעדים ורואה לשטרא לבא לבל דיכול לחזקה
אלא ישטר על אותה לו: ירושלמי שמלו וקלטו זכה שכן אין שכנים ושכת אין
שכנות וכלבל מכיוצאין דשטר שלה פוסק על ידי נקו ולא שטר על ידי נשה ולא
אלא ע׳ אותה לפילו היא נשרה ע״ב ומשמ דוקא לא ולא שטר ולא לא כל שכן שטר
אלא אין לפילו שלא כמי שכיוצאין דרשטרות דוקא ואין לומר לשירות מיירי דוקא
כשלאריס פוסקים כשלא קיים לבל כשלי לא קיים שרי אין במקו לא שטר כן מלי
קאמר לפילו כשרה שלרבה שוה ליה למימר אין שוה לא לומר נבי שטרא טפי שאין לה זכות
בה כי שטר שלא וכן פירש״י פרק לבל נשבי נשטר כלל ושטרות ושטר פוסקין
בשבועה ש

שמעו מן שמת ונלמד מלפי שהשיט לשמעל מין לוסקין לכיון לכפרל ממכס
בלפכם מייסיכן לפיסקה בדרי לרב וכיוכ ולרב פפא דילמא לימר ליה בלי מעשה
ידיך כמוכמתיך ולא מהימכא לפילו בשבועה ובמסקכא פוסקים מוכמת לפשה
הים לפילו לימר שלפי שהשיט בשבועה ומוטלת ולפ מתוך קטטה לפילו קול שלפ
שהשיט בשבועה ומוטלת לפ שלא כל"ל כהכי לשהשב כפוף ולא בשלפ לפי מילי
בשמשמו כו שמת וברוב שמוסף ליפטב על נכייתי כהוכיסה לפל בשלפ שמשו כו
שמת שמת הים קמו לשהיין ולא קבא לשולם ליליי ניכוי סילכך בשבועה מיד ומוטלת
ולימר שלפי שהשיט הים כפר לשולם לה סום לכר וכן פיכומים נדיכין לפשיע לשפה
לפ כן לא בשבע מי סילוש לה סום לכר וכן פיכומים נדיכין לפשיע לשפה כלימר
לני פר' שלמכה כיוכיכת כשלפ שפשה ול' שלפ שהים כשמכת לוימר בשבועה לויתי
ולפני שלפי שהים ושוב לימר שלפ שהים נדיכה לשלה שהיה אין לו בשהים לשפה
מוכמת שפשה שוכתה לדבר שלפ מחלפ כלימר לשיל שלמכה שפשה שהים ושלפ
שהים ולא שבשה מוכמתים סיכלה מוכמתים ודוקא לימרת שלל שלכה ים לה
• וכירוש נר' שמר רבי יוסי כן יומרת שלמכה שפשה ב' לו שלפ קדשים ולא שבשה
מוכמתים שלפ מוכמתים לימרן תלת' ירפי בשלפ לוימר שלל לוקה נוכה וכנמרת
לילן נמרפי שלפ שהים ושו נרפי שה שלמכה שפשה שלפ שה מוכילין מילה
שמו שימר לה מי שילוש לה סום שכילך ומשיך מכיין שמשילין נשוף ליפטב שפילו שוי שה
שכילך לא שמר שכשים נילה משכון כרשה לשפילו לשפטר וכן קבלתי מפלא מרי
כש"ו וכן כתב נאו לשך לתכי לוי לשל פיקומים לפניה רשיש תוך שלפ שהים
ושיים לכריוש"ו שלמכה שלל שפשה שפשה לפ שוי שכפי בשוקשה כלימר ולה לפ שלוש והגהה על גליון
לשפ שה שבשה בשלפ לליין שבו מוכמתים ופסקו בית לין לשה לשהיו ל' ליש בליים
וכתבו סרבכת עליו ולימר ס' שכי שיש קובעת כל שבוע ל' ליש' לשומר שלוש ולכלם
על שמך הפסק ושוש לומר לפ ילפתי מן הסרבכות כלל ושיש שהקש וכל זמן
שפשקש שיכו שייב לפ כלום נרפש לי לימר שפסק לין כילש לפ כל כמיכים לשימר
לפ ילפכל לשעשה בית לין לן קול וסוף קוף שם לפשקרים לי שובאש של לוקה
ס' שהים שה כשלך לומר שהים מפסוק לפ לפי ריוח ביקה מכל מקום כפי לוקה
שכוח שיכו יכול לשעשו לפ ופש ים לפ עדים שהרויפה לוקה ס' שהים לפ יפרע
שהיקה על שולפן לפרים ומן המותר יהביכוה לומר שלמת כמה לוקה על כלן
לשון הנשפ: מה שהכתת שפש רשון שלך בשלה למדיכת היש והפקיל
ממון כיל שמשון והזהירו שם תבא שפשו לפניו לפ תקן לפ כלום ממה שהפקדתי
אלכך כי שם לבהי הקטנה ושלך רשון לדרכו בשת שפש רשון שבל שמשו
הכפקד לשל ממכו מוכן כי שמר בשל בדרי דיני לת מדר כתן ושלמה על לשקך
לן כי רביכו שם פסק לליך שלכתת כרבי כתן שלך על פי סילכת שלכי פוסק כרבי
כתן גם לימרת שלך על נב לפוסקין מוכמת לשפש שבי מילי בשלה שיפה שבל הלי
שמיפה לימר נרדי לתפשש לו שמש לשר לפ בלי שפשה ילוך במוכמתיך ותו
מדקאמר רשון לשלך לשמר מות רשון וכתן ממוכו לכתו יש לברות מלכבו כי לשל
מקריבי רשון נתכו לבת רשון ומשו כבי הוכיח רשון שת הממון מוזקת כתובת
שפשה שמשו ומיכוא בו שמשכון לשמקבל פקדון שפשה יפוזר לשפה לוך על
נב דמה שקבת שפש קנה בשלה ולוך על נב ללא מיפקה בכפקד שה' יכתן הממון
לשפה דילמא מיכים לשלמא ובכוס מכלים על מכא שלין לבשלה דמוק בה כל'
דלין שם פ"ש לתבוע מוזכת מפוקו ממון כי מלכרי רשון שלמר לפבל תתן
לבת לפ שוקו לין כשמש שיפה ממון שבשו לבת כי שם שלו ורוצה לפבוקים
בתובת שפשו לבת ולא שבשה שפשירו שם תבא שפשו לפ תקן לפ כלו לפ מבשים
כוש שלטון לפי זכוקה שפקשת בכך כי ל"ל לפ תתן לשבשה כי שם של פי ל"ל שפ
לפילו לשמר שלל יפסקו לפ ל"ל מוזכת שפוקו ממון לין שומשין לו ללא כל שימיכו
שיפשיר שבשו ויפול לשהשל בבור ולין שפלשו כלו' לפפקים תקבת שבשים
שתקשו לפסוק לפ מוזכת ושה שפשיקה כי יש לבו לומר לשל שקרוכי רשון בתבו
לבת לו זה שפים תזיכהו לבתו קול' לכן לפפקי' בתובת שפשו בשתבת בריש שבתן
לבתו שלוש הזה שפקשת זכות בתובת שפשו ושוכת ומטלטל כי כן לפי פוסק
ובא ושוב שבלתי כי כן שון רכוכי בדבר ר"ת ור"ם לומר דלוק' שתבת שכיב מרע
שלמכה כיוכים שכבין קרקעות ולא שתבת בריש ושפש יש ללמוד שהטלטלין
בין בתובה בין מוזכת ושרבה שפרכתי בתובת ס' לבדיכי קיכון הוא שבל לין לומר
לך לא כך ולא כך משמע שבשרין של רשון שפקיל שהממון שלו שלין ורוצה
לפפקיע שלשו ושה שלמדתי שמ' לדין שם שפש לתבוע מוכו' שלוש ממון לא
ליטול שמכו שה שלוקה ושלך שם קוסם שפפקו לא ניח לין כי לפרי שפפקו
לא יש לא ליטו' שבל בשלה שכלן שלך שם שפפקו לא ניח לין כי כן לפי פוסק
ובא שיוך לוקה של ס' בתרת לכתובות ושה שלמרת כי ל"ת שפש לשל כר' כתן כן
לשרת שבל לשמר כן חזר בו כמו שתמצא כתוב בספר פיסר שלו גבי שמם שלוש
בשרבו לן שלוה שלין לשלוה שלין כלום גם לין לו כשה ליפרע מן השרבה ושוב של

פלוש מלר לכן לקיל כותים לפילו לכשל פוב בשלמא ושלום ר' יצחק בר' שמואל
ולפ לא שכשל ולימר פפקתי לא מוזכת כשלן בשבועה כן פירש רפי לפובים
מילה שם שכתבו לא ניח לין בשבועה לשבוע משו' לשכשבועה קלי ושטעה פוסיל
ושתמא לשולתא מתניה לא בדרי מוכיחין מילה ולרי' בר' כשלן לשבריכה שבוע'
ושוב שם שלוקה ושכלה לשלי לא שכי לא שמר לשעולם מילוו לא שילוש לשפסיל
לשל שכשין שכשבוע יכשכו שלוש שקבוש ילוו לא: ולפ"ש לא ולימר בשלי משעה
ילך במוכמתיך לשפלי וכשפסק לשל לא שפק לא ושכי מוכח בשלוש בשלוש כשלך לנייטין
נשי שלא לוון שת שבדון לין לשפלי ולשרין בנשרת לשוחיה לשומר נשי שפש כנון שפש
לא בשלי משעה ילך במוכמתיך שלשלי לוו בשלי משעה ילך במוכמתיך ש"ש קלוק לא שפקק
בשל שפילו כרשה ושכל לומר לא משעה ילך במוכמתיך ש"ש קלוק ושן משמ'
בשפק מכוסת שפשה וכל ולימר בשלי משעה ילך במוכמתיך יכולין לומר לש לוקש
ולשלה לא יפרע שפש לא שוו שלוין לא קייתה לוקה שכמ' שלא בל נב שלא שפקק
ולש לשמר לקמן לוקה ולשלה שמשה ולשיפה ולייקיכן שעשת לשוישה שה לא
שיפה יכיכין לא שילי בלשפקן לה בית לין ושכתב בשפר שמכות שקנין לשכריך
שלוש שכית לין שכל כשיישוי בפרק יב לשיוקת לא משמע שכי כתב לשכים
בשיפין בקיט פירש"י מפ ר משפ בשפ לישה לשרין לומר לשפ שלוש ושכתי עדים
שלוים לה ולשכים כתב לשפילו שלוה לה בשכי עדים לין לו לין ושכרי שם שכשל
שלא שם שפשפ ושיש תוכש' שלא בשלה כיון פשיש לפרוש לו ומדכרי כיון
לשמ שכיכן בשכוש שלא שכשל שלא שפש לשתוכש שכשל שלא שכשל שלא
שש בתוכיקה ושו לא שכל שמשמ שפשפקשה ושלכת לשולה כל זמן שלוש קושבת
כתוכיקה ושכ שלי פלוג בשער ר': מי שלכך לשלוש פיש פירש רב לשו לוקה
לשלוש פיש שלא בשוה נקוד לומיף לשיפה מי שלכך לשלוש ושלבש לו לרך
פלשו: מכן לומר שכיש מבוקיו על קרן שבני בתב בר"ם שלכ שם לשפה שפירנם
שלא בשו בשבעו על כתך שבשל שכיש מבוקיו על קרן שבני דקל"ל שני לבריש
שפש שכ"שלבש כתוקו ושן לא שכל שלוש שלא שלוש שלא שלוש שלא שלוש שלא
לא שבו שלא שלוש כל שכל שלוש שלא שלוש שלא שלוש שלא שלוש שלא שלוש
שיש שלא שלוש שלא שלוש שלא שלוש שלא שלוש שלא שלוש שלא שלוש שלא
שלו

מכאן אתה שמודה לה מביאו אינו אלא מספק ממנו זה לא נקט ממנו דמכי
מעיקרא על קרן הכבוי ס"ד אמר רוקח ופרנם ופליגי בפרנס אם לוקח
ואכלה חייב לפרוע ולא ס"ד ומכאן ראיה מפרק הניזקין ומפרק מציאת השפחה כמו
ס"ג ט שכתבתי לעיל ושור שניגח שפחה דפטר ר"מ עלה גזי שפחה כיון שלא יעמוד
ובא ישראל ולקח ממנו שלא יחזיר לכשלים בהכי שלא יהו יתן ללוקח כמו שקנה לוקח
וכן פרי ולא ממריחן מכריח לרבי שהוא שקרובין ואוקבין הן פודין את הקרקע שלהן
הכי כי היכא דירו דיכיל למר בגב עבמה בגולן דוקא כי היכו מקפיים
בפיטומין כי אם כריבוי כסף כתוב מכאן למוכן מוכ"ם בלשון הזה לשון קנקני
משמע הא הכי לא למר למוכן למשתבע ומר ס"ל כר' רוסקא אבי דברי למוכן וק"
דהא ר"ל סבר אבי"ם ליה טעמא חטים ושורם לו שעורים חייב בפרק המפיח ובפרק
שבועת הדיינין ול"ל דהתם חייב שבועה אבל פטור הוא מדאמרי שעורים וכפה לוקח
בפקות בלשון הזה לעניין דחייב לשלם הקונקין דהוי כמו שטען שמן וקנקני וחול
לו בלא מכס מתניתי' הפוסק מעות למוכס כו' ופשיטא דלקון רבנן למיתב ניטול
למוד"ק למלתא כו' בשלמ אבל בם"מ מוכי בפרק ב' דמיושות כתב ול"ל למ"ל
תפטור עכשו כמוכר שמוכר לו בלשון רוסק הוא שבעל רוסק לכונסים ופיה לוסק
רוסק אבל זו שבעל פיהו רוסק הוא עד שתתן הכלכוין דהוי כמו שטען שמן וקנקני וחול
ת הוא שומר לו או כגון שו פטור כמו דברים למו כנ"ל אבל בקטכה שכסף על
עכשו כופין לתתו ליתן נט לו יכנים בלא כלום עבל בפוסק מעות למוכס כו'
עם הכוסס ורוסקלמי מקניתין בפוסק כמשמעה אבל לא בפק כמשמעה לפיל
דבכן מזו וכתב הרי"ף לא דייקינן למר בגמרא דילן ש יפ' מיבעי ליה דהוא
ונפק כמשמעה ל"ל בלוקח הוא עכשו פיקה עכשו לוקח לוקח ופליגי לוקח
סוף דבר שעכשו פעור לוקח בלא לפיל עכשו לוקח ופעור לוקח מקום
נעל ליכך וכותו זה פקח שמכר לו לא קבל כו' מצאתי כיכוד הרב בכן מפפקח
לי לא לדם קונים בשטר מוכ על שהכירו ולמר בלא פרעת לי כך וכך הוא הסנוע
והוא הסיב לתת כדבריך אבל המחניך כימא שבמקן במנו דיכול לומ"ל פרעתי
לך שם דבר כי לא הייתי חייב לך כלום כמקן ולפי לומר פרעתיך מוכך אבל לתת
חייב לי מי כמי מנו דיכול לומר עדיין לא הגיע זמני לפרוע ובכגון כך פרעתי
לך כי לומר כמי הגיע זמני ואם לומר פרעתיך במקן ולרבינו תם בשאל כזה הבעין
ומ' נמקן עד כאן לי נייח ניתי ולי לא מהדרינן שטרא למריהו דימא לפלי
לא לומר ליה לכי תסלר כלפירכא בהוספות בפרק קמא דבבא קמא ומעשה בא
ת לפני ר"ם ל"ל בגיטי שהיו בו מוקפין רבותן ושמעון לכל לאחר היכ בו כלי מלוקה
ונקט שמעון מלוי לאחר מלא בגיטי ולא היה כלי מלוקה ולומר שמעון לי בפסי
בתקנת חכמים שיקנו לי לאחר מיגרש כי אם לתרי מינרי וכלי לבטל מחלוק לומר
כן כי לומר לתרי שבאתי מכח לוי יכול אני לבטל מחלוקה בשטר הוא יכול לבטל
ומטעם לפי לא מהדרינן שטרא למריהו דבר זה פשוט מורי דבר שכתבו הוא לפני
נוכח לומר לבשטרסר שטרא למריהו אלא לפחזוקי ממוכח
ולשטר טעמא שכתבו שכתב ב"ב כ' הכא ובפרק קמא שטרא למריהו אם מטעמא משום דמה מכר
ליכא למיימר כי לפי הוה טעין מסדרינן שטרא למוכן ולא הוה לומרינן פרק המקבל
לבעלים הרשומים ליה כיון שהוא דבר מיכרא וליכא למיימר מי כיון דלאחר
מכח לוי מה מכר הרשמן לשני כל זכות שהיה לוי והלי לומר זכות הוא לוקח
על פי שהוא מקפן כם בטלה דעתו ובהיות דהכא יש להקשות לפי מיגרך למיימר
לליכא דרבנן ולפי לא מסדרינן שטרא כו' תיפוק ליה מטעמא משום דמה מכר
רשמן לשני כל זכות שהיה לוי לפי הכא דשמרים ליה כהן בולעי זכות הלא
משמש לכל חד מלפי ליה על מכריה ונם לא מצי למימר לי לפשי בתקנת חכמים
להיות שני בלקים יחד לא היכא דליכא למאריכי והוא מוחזק והשתא
ניחוכיה ואוכי עשה שלי מלוה הוא היכא דהלה למאריכי דלוקח לי דלוקח לפירי
דס"ל דמחלק בין שדה לשלמא לשדה דקימים ואין לוקח מכירי לא קבל כיון דלא
שטען שמין למאר כו' לפי טען המזרחי ולקחתיו ממנו כשמין פרעתי לו
עכשו שיטען למאר לי לא טען המזרחי ולקחתיו ממנו כשמין פרעתי לו
מעלניא זכיתה דוכתה מיכך כו' ועכ"ם כ"ש למה יהיה כשמין לומר תורתי ולקחתי

שמו כו׳ והרבה לחזור לפר מכילתין ועוד הפים יכול לדחות את לוסכין כשירצה
משכ בפסק כל ככולה כת מלך פמיפם ופסיק דירושלמי מפרש ר״ת מתני׳ כשפים
מיפולם ובפל פסק מבליל ובפל פסק מיפולם פירוש פשים מיפולם ובפל פסק
מבליל ובפל פסק מבליל ובפל פסק מיפולם פשים מיפולם פירוש לפשים מבליל
לו מבליל ובפל פסק מיפולם בבליל פבל מיפולם ובפל פסק מיפולם מבליל ובפל
פסק מבליל כופין אותו לבפת פני פלוני פמיפולם בפסקי פסק מיפול׳ אין כופין
אותו לבפת מיפולם ואין כופין אותו לבפת מבליל פבל׳ פרישי דפסק מיפולם
בפפיית פשים ורש״י פירש למיירי בכפייה פסק וכן כל פסר פלוסים · ופוב
מבפתי בפס פרמ״ם כלברי פפירפתי לעיל ול״ל דלישות ועברי יפר לישות
ג׳ פרבות אן יפולם ועבר פירון ופבליל אים פסוף מעיר פפת ובפל פסק מעיר
פחרת כופין אותו ואיכא אמו לפרנן לו תנא בלא כתובה שבל מכת כן בפסק ואף
על פי בלא פירש פבל בפוסף פסק בפסק מן פחרנות ואוף מפכתי אותה פחרן
אינו יכול לסולניפא לפרן לפחרת פבל מוציא ממדיר למדיבה מכפר לכפר בשוקה
סמ״ע סחרן עב״ל · קרי בנפ רמ״ם ורוב קנלוסים פירפו לכפייה בפסק מיירי
וכיון דסוי פלונתא דרבוותא עבדי׳ בכא לפומרא ובכא לפומרא וביכא דבשבל
בא לכוף בפסק לא בכוף אותה כדפ״ת וכל שכן ביכא דפסק בפא לכוף אותו
דאין כופין אותו כדפסקו רוב הנלוסים עב״ל פ״ר · היא פומרת לעלות ואוף
אומר שלא לעלות כופין אותו לעלות ובירוש׳ נדפסיכן אוף רובה לעלות לפ״ז ואיכא
פיכא רובה כופין אותה לעלות אוף רובה ואוף אינו רובה אין כופין כו׳ ופירש ר״ת
ל דפסיק דירושלמי מיירי בזמן שפא קיים דף׳ הוי המנה טפי לדור בירושלם
מבפ״ו ובריותא דבכא מיירי בזמן שפא אוכיח ליפה כח שבעל מכא שפא
ולא כרבינו שם אוף אומר לעלות ואוף אומרת שלא לעלות בנא בלא כתובה
כתב שר״ם ז״ל בשבויתינו נראה לי דבלוסיא ובכתי מלוג ודאי אית לה לו׳ לוסיבו
שלא נראה ממכת ופילוסיא דאמרי׳ עלייהו סוף פרק שלמכה לו׳ לפתנבו לו׳
ופילו שקלה ולפכיה לא דמיא דאוף בא אוף בלית לה ובכתי ב״ב אוף
לאית לה לפקבו דבבן בו׳ לפתני׳ אוף בפוסק׳ אוף בפוסקים שבל בא לא נראה
ממכת ופילוסיא ועוד לפתני מורה דייבינן בבי בליבא לפרקי בספר שפא
בפרק אוף שלו פי שקלה בל מה שסבים׳ לו ק׳ וקוקים אוף בה בעין ואם בן אוף
בבנים לו ק׳ וקוקים ולא שמא לו בבתובה לבדוכיא שלא ב׳ מה שמא לו אוף בשן
בדול ושאר בבי מלוג ולו לפיתנבו פילו ופילו שקלה ושקלה בל שמא וקוקים
ולו לפיתנ׳ פירו שבתבו לו שאבדו בל בבתי בב׳ שבוע תייב בפתריתן לא מיתייב לשלם
ותייב לייתן לא משלו שבל מבתי מלוג שבוע אימו תייב בפתריתן לא מיתייב לשלם
לא משלו וכן בשם שפלשם בליבא למורלא ואף על גב דבני ממכת פתריכן שם׳
שמכם לו לפיתנבו פילו ופילו לא שקלה שלו בשם לשקריתיבו לבישואין לגמרי
ובשלו לא היתה שתה משולם ושוב ליה כשילו לא קיבל עליו לפחרינות משולם שבל
בלון זה לליבא למורלא למתיבתא מלמיכן לא שבל ב׳ל מליבא למתיבתא שלי
שבא שבל ליבא בא שפא בבבתי ב״ב טפי מבמ״ו ובשילוסיא למריב׳ שברא שפוכא
למתי פרק שלמכה ולו לוסיבו לוסבא מיבעיא ליה במ״ו לבדשוקא קיימ׳ שקלה
בבבתי נאן בדול לבדשוקים קיימא לא שקלה ולבא למיתי מורלא מלמיכן לא לבשים
בבבתי נאן בדול ושקלה בל שקלה ולבא למיתי מורלא מלמיכן לא לבשים
לגמרי דשפ בא שיך שבא בראבא לי לדיבא למורל׳ מיירי בגון שנבנבו או שאבדו

הילבך כ״מ לליתנהו בשמרין לא משייב לשלם מדילוס שבל בבתי נאן בדול למשייב
בשפריות משלם ושקיל לפר׳ שלמכה לשמרינן לוסבא מיירי לליתנהו בגון בגון
שלשה נאן יד ושוכיאן הילבך כ״מ משלר למתי הוא ליה נבייהו ולא הוא ליה לשלם
יד נאן בקרן ולבלוחן שלרי אין לו נאן שלא פירות שבל בבתי נאן בדול ברשו׳ ליה
לין שבל ולא יכלה לשא ליה לשמוקי לרשבים שליה לילוסיא וקיימא לבוניא
לשוב זמן משום לילוסיא ואם קשמר מתי פריך לי לילוסיא לי לליתנהו בו׳ לוקמא
לילוסיא ולבליקא שנבנהו לו שאבדו דשא פרשיב דשבר דבבתי מלוג ליה לא
ובבתי כ״ב ליה לא ול״ל דלא הוא מבי לשבויי בבי דבמ״ו בשבא לילוסיא לי
שנבנהו לו שאבדו מיתי ומיתי ליה לא שמא שפא מוציא משום לילוסיא
משום דמני למימר לא קבלתי אלא שלא לפי שאבדה לו מיבעיא שמשלם
לשמר זמן אם לנבנהו מלשתי בלא טעם לו לשמר ושלם מפיר שקנה שבל בבתי
לשמת שמשלם ליל בשמוסילוסיא משום לילוסיא וכל שכן בשויפא משמת שבלה
היה לשוי לומר כן היכא לליתנהו שנבנהו לו שאבדו לא שקלה שקלה מיתי אלא שקנה
בבמים היה לשקל על במת יפרע אלא שקלה לשרות דשא לפי שרלו שבשקלה
פדורות ושקנו לבל שפוסת ופרע אלא שקלה בבבתי נאן בדול ולא בבתי מלוג ושבו אוכה
בבבתי בילוסיא הוא מוציא ולא משמת שבלה נאן היא מוציא מדשתו היה נריך
לשלם בבבתי נאן בדול שנבנהו לו שאבדו ולא בבתי מלוג שבשקה בתי שקנו
בבי בשוכיא לשבוין בבמים ולשבוין תוספת בדשה לי שאין לה בלישה סוף פרק
שלמכה בשים שאמרו אבמים אין לשן בשים שאמרו יוצאה אלא בבתובה בגון בתובת
לין לשן לבל תוספת ים לשן בשים שאמרו יוצאה אלא בבתובה בגון בתובת שלא
לה ושבדוה אין לשן תוספת ול שבן מבה ומשקים פירוש לשטון לעטון יוצאה אלא
בבתובה משמת שבל קורת נביות שפקיעו מבן ללא נביה משל בעל בלום
ושם בתי שקנו בפרק בתרא לבתובות שנה אלא בתובה שבל אין לשביה רשים
משם לשמרינן רש״י אוף על פי שבלה בתובה בבתובה שתי לשבשה פלוגת׳ ביבי
רבוותא לשפיש רבי אבשלם דוקא בבי לשקל משייב בריש פרק אוף על פי שבל בשפר
מילי לא ושבינן שם פירוש הוא לדין לבל מילי שבל רשי׳ ברוש שקל שלא
בבתובה בראשה לי בלשרים ול מה ם בתבנו שאין לבן מבה ומשקים ושקנה ס״מ
שם יהך לא״ל ולא יחזור לשבייב בל שבל שם יחזור ויקיבב בא״ל שפילו לשם בשמ
בשים שם היא לו בשיים שנבה מבה ומשקים ושנשה ולא שם חם ושלום שמות היא
קודם יבבו יורשים ממנו ושלום משיר ב״ב: רשבב שומ׳ נותן לה ממשות שפוטקין
ושמלקה בתובה שבתוב שם משקן ליטר ולא בתוב שם משקל ברזל שבל לפי מבבה
בווירב׳ בורב ובל פרבקר״ך נשוב משקים זקוקים דשייבו משקל ליטרא שאן שני
זקוקים ובריבים יש מקומות שנהנגין משה ליטרין בלי׳ שם ושם נשה בשה מן
המקומות שבשוב בך ושרי היא במקום שבבנו בעבין לשבר בבא לישלינו רשבב
ורבבן בשרק בקרא לישבתובות ושלבה בר״ש ושי שוה בשתרא שלא נהוג בר׳ לוקן
משה ליטרין משוקו משקום דיל בעל פשטר על שתשובה בשמרינן שבא ובשה נט
פשוט בתוב בו בשה בו׳ שלמה בל שיבא לשבוב לישנא למשמש שבי הלך לשר
שפשות בל שאן שבא לרובא קרו לליטרא מטבע ליטרין ושפילו מישוטא לא קרו
למשקל ליטרא שתמא שלא משקל ליטרא ושלום משיר ב״ב: בתוב שתש הוציאו
בשבל מבנהו משות בשל שבאן שלשה למד שטר שלין בו שום משום שבשקה בו בשר
לשבל לבריו ושוב שדין שטר שלין בו שום משום בשר שף על פי שעדות זו שפי שלשה
יבול לא ויפה אין לשום בדיבי ממוכות עיין במיימוני פרק יא דשלוות מלוה:

תיא

תיב

מרדכי ממסכת גיטין

תיג נט ממליכת סיס כתב כם שתרומ' הכלות גט ישרטטנו
קחלם יב גיטין ולא פשו ולא יוה כמכין גט ורב סעדיה
פירש מפו לכתבי ספר כריתות כמכין גיטין שכתריתות
ספ' לשמרי בין ספר לספר ל גיטין ל בין ספר כרתים לספר ומלא שמות ול בין
ספר שמות לספר ויקרא ול בין ספר ויקרא לספר במדבר אבל ל' של משנה תורה
לא תמיב פשיטו אלא כתורה ומשנה תורה הרי לך יב כלפי לפר שמתפיל ומי לי הני

תיד ספר לו יתר מיב גיטין אין לפסלו בכך כיון שלא הוזב בתלמוד ב"ם אבל פסלו ויש
מפום לשמיכין במדרש מכין שפסלו סרגול בספר מי שרטוט למד אלא ברשמון
שב"ם ספר קולנו ונומר וכתי לרים בפך לכריתות נהי מפן שמצ"ם מום יב לוני
דוב נהי יב וכן נט שנ"ם: שבל: נמ' ורבא אמר לפי שאין עדי מכויין

תטו לקיימו ומוניפ לשמצתין כרבא ולקמן בפירקי בתלמוד מברוך לבני מחוזה לומר
בפני בכתב ובפני כתב לפי שפות שכוכם מבו לבייתי ופפך ל"ם דפ"ם לבולנו שתפ"
תיו בזמן הזה וב"ם פ"ם עיין לקמן שפב: וכ"ם דיעבי לשומרם כמקום מוכיח לעז על

תיז גיטין שרשמונים שם בספר שתלמוד לפי לוזין בגט לותיות של שב"ם ט"ם ג"ן כמו
שמומיין שם ב"ם כי אין לפבו שמכתב אין מוכיחו לעז על גיטין שרשמונים ושוב שם
ירגילו לעשו תנין יש שרבם אין שמוסרים שפי בקיאין לעשות ויעשו בדולות בעין
מקלות ויקלקלו שלותיות ברוב שמקומות לכן טוב להניח מלויין ולעשות כשבב
ושפ"ם שבריך שתפ"ם כל לות מוקפת גויל היינו טעם שמוס שפלותיות שמלוכקי
כרלוקפת שכל כלא תנין נקרשין לות ושקנין לברשם בשין שמכם ר' שר לברכם
שיש שלקלק כיון שלא יתפייב עליס בשב שם יכתבם כלא זיון כשפשטם כלפיתם
פרק שבוכם שם כן לא מיקרי לות כלא תנין ושיש שבריך לעשות תנין כמו ב"ת
ושכי מיתפ שב"ם שבוכם תבא בתכוון לכתוב לות לפת ושלו בירו בשיש חיו' ושתניפ

תיח פטור לא קשיפ שם לבעי זיכו שם ללא בעי זיכו וכן מצאתי בלברי ר"ב ממנבפ
שכת יוֹל בריך שסופר ליזבר לכתוב כתיבם שלימה ומוויימת כל לות ולות ושלא
לפפר לפילו קוכו של לות לפת כפילו שיש כותב שפילין ומזוזות ובספר שתורה
כתבו ושסופ שבוכם יוֹל לשיירי ב"ם לו במקום לפר שבתבון לכתוב במשפט
ב"ם ושם שם לבעי שסופר לזיכו כגון ב"ם שם ללא בעי שכותב לזיכו לבל
פילי ושילי שייכי בשפלו בירו לכתוב ב' לותיות שבריכין זיון פילו שיש ב"ם שם
לא שמר שם לותיות שריכם לזיון ושם לזיון ליכם לזיון ושלא שמר שתם
בטל לגבו של זיון שתפ"ם כמין ב זייכין זייב משמע שכשלים כגב לומר שזייב שם
על גב ללא זיון שתפ"ם שמא כיון לשין לשתו לזיון ולפשוטנין מיקרי לות בכי
עיין בשלכות שפלין פרק שקומין שר אמי אמר לפילו לא שמא שלא קן קולמוסם

תיט וקן מיולת וקשם לקמן שפב שמריכן שלכם שכל כשרי לשבים לת בגט חון מפ'
סו ושסומם ושם בגמ' בסומם שכם מפוכם לשרן שפסקיכן ובני לשיר בשני בכתב
ובפני כשכם ולא מבי שי סומל ולשיר יכול לרשו לא מבי לשיר ב' ב' ל' שכם
רשם שתר שקוני שקלף שמחק ויקיון שנמו לכתוב שך לא רשם שכתב לבן לי
כשיטת קן שקולמוס וקן שמניחין שכל בבי סומם לא רשם שם שיקיון לשך נם
שמשיב שיש כלום ושוב לשכא רשני שוא לרשות שכל בבי סומם אין רשני לרשות

תכ תוספתא: הגהה ושם יש עליו עוד"י יתקיים בפתיתמי שכל כל זמן ללא
אתי בעל ושערער בשפת על פי הגט ולא נתבטל מוויין למשום עיגון שקולן

תכא שכל כ"ח מן טעיכין מוויין לכשרע שלא בפני ומיקומי ומלקוחות ושם בעל בפני
כיון שתיערע בשפלה אפי' שם ימכו עידי קיום שם שלום טוען מוויין מן שדין
אין לו לגבות שקיימי שמע ויין בשפיק דע"ם לשבת ויש שוכקא שכל מי ליכא

תכב לום קמן ושמלוה מכא עידי קיום מחזירין לו ואי אלד לאי לום וטוען מוויין שרשם
דתן לא מיימן כיון שהוקוק בעיק שכ"ל תו ודין הוכיח עליו כת ידו שם כאמן לום

תכג שרשתי עיין בגט פשוט שכ"ם שיאמר בפני כמה מוקמו לשלוח פרת שלם קרוב
מביא נט שריך לישבו בפני ג' לבעי ג' כשרי כמו שדין ואכי מוכח מדק"ר יוחנן
טעמא משום דשלוח נשלח עד ודיין נשלח עד שב"ם דקידושין: עד נשלח
ליין שב"ם יש שוחלין ופב' לכתובו נרשו כיוצא שר"ק לשבדרין דב הוכח יל"ם שכלות
לבר מיכם לזל למיקן קומיה ולבר ניש מ"ל דב שמואל בר רב יצחק כיון לשלח ידע
דרב הוכח נברא רבה הוא שת כבר ניש יכיל למיזל למיסבד קמי טית דין לוחבן
מ"ל דב הוכ' שבדין מ"ל פין שמר דב הוכח גרמיה מן ליכא וזלל למסיד מכלות
בבל לוחבן כיצד ישלח שימיה ויחזור ויקן לא בפני כתים כו' ר' יוחנן לומר

תכד שמשמע מכאן לבשעת נתינתו יאמר בפני בפני ובפני שתינה ב' ב' ב' ולא יספה לומר בפני ב' ב'
בלאמר לקמן הבא כמאי שמקני שתינה ללא שתינה ב' ב' ב' ולא יספה לומר שלא שתינה
שר שתתרם וכן נשם שתרומה ללא שתינה ב' ב' ב' ולא יספה לומר שלא שתינה

עיטור עכ"ס: כלעפין פר"ת וקלפים סלנו סיימו כמו שפיגן סנהיל ואמו מתקיגן

תלס לומר כפוכנא ונפרנק פירש נלעז עכ"ל: הגהה מדברי רבי שמעון משמרין משמע שמין כותבי נט מן ס"ת בקולמוס של כוף שפי' משרטלין בקוף וכו' מזייגין

תלו בקולמוס של קנה לפסוקי קולמוס של מנה וזוק: כל שלומר קנו כלומר זכו דמי פי לכיגן למשר ונתן המפקן לשמר בעיגן יפה יפה ליה אבל בב"מ פק' קרוכב לומר תנו לי לשון זכות לי שברוכב אין תלוי ב"ק בנותן וכן כתבתי ר"ת ודלי לא לומר משם ר"ת ורב כמאן מיק ליה סיקס הגבוה מניחה לשבירו לא קנה אבירו שא סם כן הגבוה ונתן לו כשר אז אין יכול לחזור בו וקנה אבירו כשלומר כמאן בשוף ביבה נבי מילה מיס ונתן לשבירו ובבא פלגי לא ונם כרי"ף פשק כן דשם לומרי רבנן שבא אבל

תמו לא כשפורני שבלי ר"ת לשוך כו' ולבא פלוג ונשר כיון לזכין לו משתרר מיל דשני שלשו כיל שנמו ושיפא למתני' דלא יקנו לשם מיירי שלשו מוסרו ליל

תלז שלשי: שלשם לב"ח קנה ודוקא בבא שכשר שלוח למשוך שלא לשם שוף מחוי שוף לשורני אבל על שלשם בבא שרוכב ליבשב לא ובבא נבי שבל קנה מב לכיגן לנשלח בלשון לשמרו שי כשילו מכוער למשוייב לו משבשיכו בשפי שבשיכם ושם שפיר לשי לא שהשם לב"ח קנה ודוקא בבא שרוכב שלשו לא לשם שוף לב"ח בשבות בשוכבא לישאל כר שבב מכא לכי כאי בשלשו שלשו לא לשי שהשם לב"ח שלוח שלשו לשם שהשם לב"ח שלוח שלשו לשם שהשם לב"ח שלוח שלשו לשם

המביא

תנג נט תכיין אמר רבי אלעזר אפילו לא כתב אלא שיטה
אחת לשמש כו׳ כתב בספר תורה׳ שבעל שכותב שבועה
תכל צריך שיאמר לשם אלו אפתי לכי כותבו כאן לשם אלו׳ אפתי וכסופר
ממני ולשם אמר לסופר לכתוב כמו כן כל לו כתוב כאן לשם אלו׳ אפתי וכסופר
תכם צריך לכותבו לשמ׳ וכשרבי׳ בריבין שיכתבו שם כשיכתבו׳ הסופר שיודעו שזה שמו שנט
תכן שבעל לכתוב ושכותב לשמש אחרים אלא היו העדים אלא כשכתב כתיבת
שנט שיטה רשמוהו וידעו שהיתה לשמש אחרים ואלמלי לשם למדיני היה כשר היה לומ כמו
תכז שהתחיל לשמש כך נמרו לשמש: ורש׳י ז״ל כי׳ דלמו דוקא שיטה רשמוהו ממש שלא
תכח שיה היה כך שם אלו׳ אפתי והזמן לכל לם היה כשופו של נט ולא בתחלתו בסוף
כדתנן במתניתין בפני נכתב אבינו פסול ומוקי לם כאבין לאחרון: ככתב בלילה
ובתחתה כיום כשר נכתב כיום ונחתם בלילה פסול ורבי שמעון מכשיר לעיל ליה
שמא יתפה ומשום פירוי כמו ליכא דקשבר מתניתן לברשם דמייני משם כתיב
סוב לין לכתל פירות ולם תאמר ניחוש שמא נכתב בלילה והקדימו שבעל והקשם
ובאבנו כו ומנו של יום לעבות קיומו של הלקוחות ולטרוף מלא בדין ואף על פי
שנם לברשם כדאיתיה ס״פ לכמה נבי כותבין סופר ויש לומר דלעולם לין בשעה
פותחין כשרואין זמן מוקדם אלא שם כן יודעים שבויים זומן נכתב בלילם היכא
מאן דאמר הלכתא כרבי יוחנן דאמר יש לבעל פירות על כתיב ואיכ׳ ל״ל דהלכתא
כריש לקיש דאמר משעת כתיבה כדקל לעניין שלשה אדעה׳ ואלו מילתא היא
דשקה כייסורי תלוי מילתא וכיון דלין מתייחד שמא משעת כתיבה אתין משעת
כתיבה אבל שבא לעניין פירות בפרקונה תלוי מילתא דלאמר׳ פרקונה תפת
פירות וקיימא לן דלא פקע פרקונה מיניה עד למטה ניטל ליה היכלך כל כמה
דמיייהב נפיר קונה אית ליה פירי ומ״ש דהלכתא כרבי יוחנן דאמר יש לבעל פירו
על שעת כתיבה והיינו דלא כפירוש רשם בפרק מי שמת נבי מעשה דתוקרנית:
תכט כתוב כמעשה כל דמיון בקל רבי אלעזר דלא מסתבר לה סבירותא לף על פי
שקיבה שלמוד ומן מרוכה כתיבתן בפרק במה ובפירקין שבא קניה כתוב מאימת
מסתבר והלכתא כשמואל דאמר וקבה לף על פי שלא פנמה בנשם לף על פי
שלא וקבה כקונה דמיוהי כר רב מיכתיב בימאי כו׳ כראיה לף על גב דקל כשמואל
בדיבי אין אנו יכולין לקבלי שבתיבה לשחיטה משום תוספת לאין מעשה כל ומסו׳
שטוקין בשוק עבין ליכא לאסוקי דסן שטוקין בשוק לפי שטוקין בשוק עבין
ל״ל בשחיטה ומיהו מפני קטן שטוקין כיום יכולין לשקום בלילה דקטן יש לו קול
כדאמר שקם קטן לכתיבה עומד ומסייע ליה שמא ילמד לקומות לשחיטה ביום
ניכסי וכו׳ משמע בגט פשוט אי ידעיתי יומא לשקיבתו ניה כתוב יומא לשקיבתו
ניה ואי לא כתוב יומא לשיימיתו ניה כו׳ עיי׳ פרק גט פשוט כי יתבינהו בשיבי
תא כתוב בשיבי: ואי אתים בשלש קרוב לו פשוט לאמרי לא סבר כו׳ והא לאמר
בפרק גט פשוט בראשון שעדים שבי שיטין מן שכתב פשוט שלשה בקרוב
וכשטולין כשר שהם מיירי שכשבים שקתו קודם שנחתמו השטולין ומוכח שלא
למילוי אותיות ברואים שחתמו תחלה שבי ואלי עיק׳ עדות כיכתו ר׳ חתן
בשער שטרות שיאמרו שחתמו הן עיי׳ פרק גט פשוט נבי מילתא בקרוב:
תסא בבל כותבין בדיו בשם בשיבראי כו׳ תוכר רבינו הם לבעין שם בעי דיו וכן נבי
מילתא בשבתין על שחתם בתוכה שטרותיה על בשער ונדיו שם בן דיו שבל שבעים
לשור לכתוב כו שם דהא לא מיקרי דיו ורשים דכתב תני בגמרא תבי רבי חייא
בתבו אמי טריף ושפיכא בשר משמע שר חייב בא ובוסיף על משבחינו ללמד מי
שפיכא היכו דיו ועוד ללמד שבל עדים יודעים לשקום בוחבין בשם אמי
מלי ופריך והא תבי רבי חייא בתבו אמי שפיכא בשר ולא פריך משתבי׳ לבוחבין
בדיו ועוד לפרק בל סיד בלי קורטא דלישקה וזה סייך בדיו שלמו שבוע יבש
ושבח שבל דיו של שבעים לעולם הוא ולא סייך למימר בלי קורטא ובפרק
תסב במה מלילין שמרבין בל שבעים ופין לדיו וברך קטף יפה מבולן שמר רבינו
שם לברך הוא לשלומות בלישת עץ שבולין ממנו דיו שלמו אמי ירק שר יש לא
ברך אמי שמפרש פרק בל שבח וכמו זה פרשה אבי׳ לפרק בל סיד ול״ל לשלומית
למי וזה סייך בדיו שלמו שבולין שלישה אמי ויובא לשלומות ושולקין אותו שיטה
על שבשבח שר ואחר בך בקרטין שמים ומתייבשין ובשבח דיו ולא בשהם שמפרש
ברך גומא בלשון משמע מן שילין ובוחבין אותו בדיו לשבילו לשם בן ל״ל גומא
ואנו אמר פרק קמא לשבת אין שורין דיו וסמ״ק מאן תנא לשמר בתיבת
מים בדיו זו היא שרייתו משמע שוקה בתיבת מים בדיו ואין זה בשל שבעים כי
שם בדיו שלמו שהוא יבש ובוחבין אותו בימים בדי לשבוחבו לא אבל לאחן בלין וכי׳
לשם בן בדיו של שבעים ושרף בשל לשת ואנלה לא ליתסקוט בשל כי אמי בתבו
בשם ובסיקרא כו׳ לשיבתיב דיו של שבעים ושרף בה דיסון שלא ולאי של שבעים ושרף
של קונסים הבל בקרא דיו ושל לשיבתיב בר׳ מי טריף ושפיכא לא זו אי׳ שרף של דיו
לשתני לשל שבל שלא בי בבר שלא בשבר בי רבותיכו מי מטר ומי שבעי לבל של לאוקי׳

תסג ס״ק אין סורין לשבוע בדיו ולבי׳ לאי בדיוט טרפיתי בשי שבתוב שמוסף ויטרולף
תסד מטמיאי בדיו של שבעים ולאי הוא בשול שמין זהו דיו שלא בבע: קנקנתום לומר
ר״ת שמין זה שלמטה בלשון לשלמטה מאן לשבר ס״ק לשיהיכון לשת קנקנתום
תסה לתוך שדיו מודש שול לשלמטה בלשון מותר ורמיה לשל בתלמוד מה קנקנתום
מרקש לשוכבי ובריקש קתני ובשיהיר ומשתמש בריקש לשופני לשת שמקני
לה׳ שיהיר מיהו מרקש לשוכבי בשבי רש״י ז״ל שלא שיהיר וז שיה שלטמט: וכל
תסו בבר שהוא מקשיים כו׳ מבשין ם לזיבר שלא לזיתן בט לשתם בשהוא לא בסדי מיהו
של קיימא לשוכפות: מקרשים לשם מייר שלא בדיסון בשלמי שב׳ בשהוא מקרשי
תסז לשם מייר שלא ובריך ולאו בתב עב׳ בתב שהוא פי׳ בקרשים הוי בת׳ לשתן ובוחבת שהוא
וקרי ליה לקמן בתב ומשני מרחוב לשם בקרש ובשיבו דבינו יעקב לשוליים
ודבינו יעקב הבני שמשלימין בשירו משלמש ומקרשין אותו על משבר ומשים אותן על
בבט והשלים נתנין בתוך בקרשים דין ובשתם לשם בן לשהי בט בשיי מייר
שלא בפילו בשייר בתב מבי לשיעבד בבי שלא ב״ם מרחיב לפניהם בקרש בוא ושם
תסח משלשים בתוכו דין ולא של בשריטה לשמון ולוקח רב נחמן וספרי דייבי לשית
להו לימתא על זם שמבו תבמי בקש לשתוב בתוב קולם בשבר לשיבא לימתא
לשיבורא לשקר ובם שעלי לשתמין קולם בשבשא ולשבא משום מיהני בשיקרא בין
לשמוקין בשותו עבין ים מקומות שמין לשתמין על לשר בשבשא שבשר בקיין
בשתם בשניהם: שבי בישרי לישבי ניטל קמייהו בריבין למיקרייה בו׳ ר״ת מבריך
תסט לקרות בטל קולם בתיבת מלפני בתב לקריאה מי מבי לשי שטר פסים ואי לא
קדין פסול שלא משבי בב״ש שלא קריאה ס״ת לשן לא הוא מבורם ובם ים לקרות
לשר בתיבה לשקן פרק שוגרת בתב בט לשים ושובר לשתם ושטה ובשן לשתם
ושסוב לשים לשתר ומן יבא בטל מן לשים ושסובר מן שתם בשא מזה ומזה וכולל
ממזר ומקשם בם שתם שלא שלא לשיעבד ומשני ס״ל לשקרויי ניטל ושתם
תסי לא לא קריאה שלא שלי לריה שמשם בטל בריה לשים לפילו בפרק מיד לשר
בתיבה ולין יולא שלי לוה פולל בלשון לשת של בריה בבא מיירי שקרואה לניטל
שלא ולשל עיילוה לבי ריה ולשלמים ושבת לשקנסוה לשבא לשקנסוה לניטל
שלא בם משום ס״ל לשקרויי ניטל לשר בתיבה משום לימא שלמים ומיהו לם
תסיא לא קרשוהו שם בתיבה לא מיפסיל בבבי לשל בב כי ס״ל לשטר שבי לוה שטר שלר
בוה מבורשת ולא מיישינן לימא שלמים שלא שם כן בתבר שלבר שבתיבה בשבי
לשרק שתם רבם ושם קרשוהו שר בתיבה לשבתיבה בוקוה שבתיבה לא קרשוהו בטל
תסיב בוה שמבורשת ולא בראם לבלם שבי לשבשא ובשבם בתיבה ידעו שבי שבלי
ולומיא לשבי שאריכן לעיל בפ״ק שיאמר בשבי בתבר בשבם קוה בתיבה לא לאר
תסיג בתיבה תוך בדי דיבור: ר״ת ובתב לם ולא שקק למיאמרת לשקיקה לאו בתיבה
סיה ורמיבעי עבר היכא בבת שתל בב טבלא ובשקם יוצא לאיזה לא בשיה לשה
לשק תוכות שם לשק יריבות בי׳ כי שקק תוך לות ואם לא בשלרת בשות בולטת
תסיד מלאים בתל לשק לא עשה משם בגוף שלות שבל שקק יוך בשותיות בשם משם
בנופן בשר ומתוך בך בשם רבי יבשק לשבות בבט ובשמי בנופל דיו מן בקולמוס
בתוך שלא שלות בנון בתוך בית ובשתם פ״ש לו בשלא לות לשרת שמין שתם שמ
עליה ואחר בך שקק בתיבה מתוך שלות ושוקק בוכה ובשתיה שלות ע״ג שקיקה
תוכה ובשול לו בשמים בשרוכה לשבות שם שתוקה בשבן עוכבה השמלות על
תסטו שקק שקתוקן ובשבות ס שתוכה ולם שכוכה ובתבתם שלא יעשם שקוקי שתומי
תסיו ש״ב לשיבא שבא בשל לשמר בשן ויובן שוב ול שקם שלשבת משבשת שבר
בבוכה בטל לשנן של שות ובשתם שבי ויובן שוב ול שקם שלשבת משבשת שבר
תסיז בתור ובשתתם תלויני שלשבו לשבת ובין שתקבון לשבות שלותיות לין קפילם בשי
זה בבין שבשתם רק בילם בי שלם בי שתם בשבן שהיו שובין שלשה ר״ב ל
לשבת שי זה בן זוזו ולא היו שובין בשי שלותיות שבשות לבל שבשה
שב בתב בריך בילבות נוף שלות ולא שיהיו בשות שלילים ונם לשבשיר שלי
קולמוס לשם שקיקון לא יועיל לא לרבי יהודה ולא לרבבן לשם מועיל על שלות
תסיח שבבתב שלא לשתם לשויה בלשתם מבל שקו לשות שלא יועיל וכן ם לישה שיבה
בל שלות שוקף: בויל שלא תבע לשות לשתו שבבו שלישו בדשם יפה בשהיו מאוברת
לשבריקה ושם דקאמר תלמודא לא בריך לשתורה אין ר״ל שבבשם שלא בשלא בנון ך
ק״ל לשלין בבבם בשיטה של מטה אי״ל לשתקוטה בבבם בשיטה של מעלה בא
אי״ה ואומר ר״י דבריבשבר לין לשוסלו בשבול בך שהרי אין בתוב בו ובשתבשה
בתיבה שתם בשו שתלין ושוונות שבל בשה ליבא קשילה לשלילו שפר ולית לא
בשיבן בשבל בשתבין וכו ושפר לבשה שלות שבל שבשים ושרף בה שבי׳ בתבו
שם שבשיקרא כו׳ לשיבתיב בל שבשים ושרף בה שבי׳ מי טריף ושפיכא לא זו אי׳ שרף של דיו
בשם ובסיקרא כו׳ לשיבתיב דיו של שבעים ושרף בה דיסון שלא ולאי של שבעים ושרף
של קונסים הבל בקרא דיו ושל לשיבתיב בר׳ מי טריף ושפיכא לא זו אי׳ שרף של דיו
לשתני לשל שבל שלא בי בבר שלא בשבר בי רבותיכו מי מטר ומי שבעי לבל של לאוקי׳

למשעיל תיקון בחיבור ולא למי לפתק תוכות: יכ"פ זה שמפורסר קניבא כתיבא

תעג ובתיבא: הב רבינו תם ורי"ז כרבי אברהם פוסלין גט שכתבו ממנו לאחר כתיבה מפני שמפורר קניבא ורס"ל ול"ש בשבח מכשירין דלא מיקרי מפורר קניבא אלא בשבלי חיים כגון קרן של פרה או מפוכר לקרקע ורבא דאמר בסמוך קאמר כתבו על גבי שלא של עבין בקוב אבני דמר כסר ויביב ליה ביטלים ורבא אמר בסמוך נזדמר שמא יקטום מבל שלא של עבין בקוב משמע דכסר לפילו לרבא דאי אמי קטים לי' לא מיקרי מפורר קניבא כיון שאי בקוב ואין יוכח ור"ח אומרים לעיל נזדמר

תעד לזמן ויבתב ביטלים אבל לא ביבא למימר משמע למנורסת: אין כותבין על כייר מפוק ולא על דיפתרא מפני שיכול לזדייף וחכמי מכשירין ואומרים מפן שכמיס רבי אלישוע לאחר עידי מסירה כדתי ואף על פי שיכול לזייף כסר שהרי עידי מסירה קדמוסו ואם בלא ליבתב עדיפי מסירה וכ"ב סמיימוכי ואף לאחר פרק גט פשוט דגיטין ושטרות שיכול לזייף בסוף כל ד"ה בשלים בגט יבא מתוך ידו לכל היא בגט יבא מתוך ידה אלמא סם עידי מסירה אף על פי שאין מכירין בחתימת בגט מרוחקי הרבה ואין בקרובין עמו ואף על פי שאין מכוון עליו בלל כך דעיקר בגט בעידי מסירה הוי עכ"ל אבל בדבר שאין יכול לזדייף לפילו לרבי אלישוע יכולם ליבתב בהרת תתימת ידי בעדים שבו בלקבן ב"ב דגיטין שאין בעדים תתימה אחת אבל בגט אלא מפני תיקון העולם שלא יהא בריבא מוחבת ואין בם בקרוב ובב"ל דשם לאחר עידי מסירה לפי שאין מכירין פרק שמנרם אין בעדים תתימה אף בריך לבתיבת עידי מסירה אלא בגט פשוט שאין בו חשש זיוף ואף על פי שאין מכירין אותם

מכאן נתפייסם לו בלומקא אם מכירו כפר כשמעתן שמעו מיירי מלשמכיכן
לשכירתו לף עב ללוי עורבא מדבבן הוא בלמן במינו דלי בעי אמר לף היכדתי
לכולי עלמא היינו טכיעות עיכא כלפרישים לעיל: ומכירו לפפיסם לקי
ולף על פי שאין מכיר הגט לפי מכיר הגט למה לי מנלן בפפיסם: רבן שמעון
בן גמליאל אומר בין כך ובין כך לף יפלאכו ביד לאר ולף לדשמיכן וגילה ופלפם
מלמד שפלים עושם שלים פיומו היכא שאין מכעל מקפיד קלפפות ונרשם לי
שגילה לשכיר כפיר שאין מקפיד ומפקפם פיובכ"ם בב דקלה בכן דוקא: פהוא
גברא לשכר ניטע לדבי"ם בו' אל לף היה לכא כר מכיומי ולא לפקה וכן היכלכא
לשלים שלא ניתן לגירושין פי טעמא משום שפשלים לא רשם מקפלה להיות שלים
לגירושין כי לא רשם לטרוף לכפקה ולפפשם לכל פם היו רוצין שכעל ושפלים
היה נפשה שלים לף על גב שאין מכיר שלא על ידי עדים שמאמר לו בשעת כיקוח
ווהיה לשמו על פלוכי ואם תאמר ולא לעיל בפרק שני תנן הכל כשרין לפשיח
הגט חוץ מאשו וכחרי ושומע ופריך כגמרא כשלמא אשו לאו כני דיעה כיכאו כחרי
כמי לאו כני דיעה כיכאו אלא שומע למאי לא אמר רב שיפה לפי שאין יודע ממי
פטלו ולמי כותבו מתקיף לה רב יוסף אם כן היכך שומע מותר בשמעו ושאר כני
עלם כן אלא כטעות עיכא דקאמר שומע לשומע פכול לפי שאין יכול לומר
כשני כשתא ובשני כשקה משמע כין לרב יוסף כין לרב פפא לא שני בשכירא על
ידי עדים ים לומר רוקא שומע שאין יכול להכשיר כמרפא פכול לפיות שלים כן
יטעה אכל עלם אחר מותר לפשיח גט לפשה לף על פי שאין מכירה אלא על ידי
עדים שימרו לו בשעת כיקוח ון היה שפשלו על פלוכי: הגהה לעיל
אמר ליה לא ידעכא לה לאמר ליה יהבא ניפלים לאכא כר מכיומי ואיכו ליתיב לה
אזל ולא לשכא אכא כר מכיומי ויתיב רבי אבא ורבי חניכא ורבי ובקה בשמא ויתיב
רב פפרא בבייהו לאמרי לי' מאור מילך קמי דיקן לאו רב פפרא שלא
ניתן לגירושין ולא היו שלים וכן הלכתא דשלים שלא ניתן לגירושין לא משני שלים
עכל ריף: ולישום שמא פיים פלשיוכא עליה והני גט ישן ונקפה משיכני פר' מי
שלפזון כשופו ונגט ישן לא פיישיכן שפרי לא כתייהר שמא ופריך ולישום שמא פיים
לף על גב דלא בא עליה ולכן פירש ריבא פרק מי שלפזון ולישום שמא פיים וניטל
הגט כיון לשם לא זמן קנוב ומשכי כאמר כשלמ' עלי שלא בשתי וכטלתי לא שכי
ולא שלפזון שכל כאן בני מעכבו שם לא בשתי מכאן ואל שכים עשר שלם יש לומר
ולישום שמא בא עליה דלא סייר ניטול כיון שכא הגט בידה וכאן שיכ לאוקמי שמ'
בא עליה והני גט ישן ומשכי כאמר כשלמא עלי שלא בשתי וכשעת שכתיבה שהכם
כך לף שהא מנורשת ממני מעכבו שם שלמרי שלא בשתי ורשם לרי כל היכא
שהו מתן לא שהא מנורשת ממני מעכבו שם שלמרי שלא בשתי וכשעת שכתיבה שהכם
כך לף שהא מנורשת ממני מעכבו שם שלמרי שלא בשתי ורשם לרי כל היכא
שהו מתן לא שהא מנורשת ממני מעכבו שם שלמרי שלא בשתי וכשעת שכתיבה שהכם

הדרן עלך כל הגט

השולח גט

לפשתן לו שפלם לפלי"ו שלים ומפרש ריבא
כגון שים עדים לשלים פשכי שפלו
שלים קולם שפגיע גט לידה לפם לא כן
פייסיכן לקיומיכ לפפילו שם יאמר לפר שכח הגט לידה אכי שלפתני לבטלו אין
לפפילו מכלתי תשובה רש"י ז"ל שפלת על הפשה שעשת שלים לקבל ניטה
ונתעבל הפלים בפלילותו ועשת שלים לפר ונקיבל זה הפלים הפפר גט שלין הגון
וכשעת ריפלון כתחזק בפלילותו ולכך לף בכל שכעל ונקיבל גט כפר לעתי נוטה
שלא נטלה שלילותו שלא מיניו בכל מקו שלים נטל בגלוי לעתה ואיכ כמבטלת
לפכיכו ובפלקו כה ר' יוסף ונרים לקיים לקבן ובן היה שכתכה רשת לפלים לקדשה
ופלבה ונקדשה עצמה שם שלא קלמו קדושיה קדושין ושם של שלא קלמו קדושי
קדושין ואיכמר לף קדשה עצמה ובורש כה מבוי יוסף קמר קורת לפתי לישוב
ומבטל ליבור ול"ל מ' לישה חוזר לף לפתי ליבור ומבטל ליבור ואיכוקב ל"ל מלקבץ
פשלה גט לפשתן ובניה בפלים או פשלים לפרין שלים ול"ל גט פכתקי לך נטל הו
פרי זה נטל ונטעה לבטלים שבל נלוי לעתי לף לפבשה לבטלי ואוך מלקבי שם
הגיע גט לידה פיכו יכול לבטל ושויכן בה פשיטו ומשכיכן לף בריה למיהדר עליה
מיקר לבטלי מהו דתימ' כפילו בטלים מיקר קלל ואוך לפתי ורב' לבטולי
בני לעתי לשתף בו נטל ושלבה בשני לשמ' מילת ול"ש שבא לידי לשתף שם שתפנה לף
כמה יפיס חוזר לפר גירושין ואוך לקבן בפפיסים שכותב שלבה ואמרו לו
ראשון הוא לוכל מפלו ואן לוכלין עמו ושלאן יבא לבית שריפה כו' שלמא
היכא שלאו בפתו ראשון אלא שלי מי שקדמה לקיימן לשפיטתו קתני

אמו ושלהן וכן לגבי הסריפה אלמא אע"פ שמשוירין לעשות שליחותן אי אפשר
תקנז לפ"ה לא בטלה שליחותן מן השליחות ושלום שלמה ברבי יצחק: מקבל מן הכ"ש שמחר
לפחר שבשה מקנה לידו כו' כתב הש"ם פרק יש נוחלין הכותב כל נכסיו לא' ואמר
הלה לי לפבני כה קנה מיירי לפחר שבשה המקנה לידו ואפילו אמר קנה משמע לגמרי
קנה וניחא שלא ואמר לפחר ביבריות פרק בתרא אמר מר כל הכותב מקנה לחבירו
ואמר הלה לי לפבני כה כל הקודם זכה מיירי קודם שבשה מקנה לידו ולכך לא
קנה שאין מוכין לפלה בשל כרחו דאפי' הוא לי לכתיב זוכה הוא מתנת יהוה ועכ"ל לא
תקנח לפ"ה כדי שהקנה מפחמר לפחבירו אין ובבריס אין לי בבבכיך בשלה זו וידי מסולקות
קיימה לא אמר כלום ואיכו טעמא דלא אמר כלום משום דבבר בשה לידו אם כן
מאי פירכא הוי לרשב"ל אלא שב"ם שניה דרשב"ל מיירי לפחר שבשה מקנה לידו
ומשמע ליכא בה למימר שלא כך אמרו בבריס אין לי ובה לפחר שבה אי
אפשי לא אמר כלום לא פליג לרשב"ל אלא אמר כלום משום דבבר בשה לידו אם כן
הקבר הוי וכל המקוין בה זכה בה ר' ועיין מפרש שמשמע בבריות בר' שמעון
בר' לא מיבעי מקנה זו מבוטלת תבטל אי אפשי בה לבריו קיימין בטילה אי מיבעי
מקנה לא אמר כלום ולא פליג לרשב"ל אלא אמר כלום דבבר לפחר שבשה ילדו ואפי'
אי אפשי לא אמר כלום לא פליג לרשב"ל אלא אמר כלום משום דבבר בשה לידו
וכן נראין דברי רשב"ל דאם איתא אמאי מיירי לפיב כתב לי אפשי אפשר
דבריו קיימין ולא היא כמו שנאמר כאן כך היא שבשה וכן ים לומר בבריות בפר
שכי מילתיה דר"ש דבל לפחר שמתן מקנה לפחבירו כו' כגון שזיכה לו ע"י פ' וקודם
שבשה ליד שמקבל לפחר אי אפשי בה כל שמחזיק בה זכה ובריך מ"ם מפה לפחר
תקנט דר"ש מקבל מקנה שמה מקנה לידו לפחר שבשה מקנה קודם שבשה לידו ואפילו אמר
אי אפשי בה לא אמר כלום בטלה היא דאמר לפחבירו קיימין אפילו הכי מבטל אי אפשי
בה לא אמר כלום בטילה היא אינה מקנה לבריו קיימין מאי לאו לבריו קיימין
ואפילו הכי לפחמר שהרי כשאמר בטלה היא רוצה לומר מעיקרא קודם שבשה לידו
ואיי לומיה לאי אפשי שהוא לבבה ואקודם שבשה לידו כמו ר"ש כל
דר"ש מקנה מקנה שמה לפחר שבשה ואקודם לידו מבוטלת היא אפילו הכי

שאנו מדמין נעשה מעשה ולאי לא נעשה מעשה כי ר"ת פוסלו ואם מת חולב ולא
מתייבמת ומצאתי תשובה שכתב ראב"ה דהיכא דשינה מקום הלידה כזה פוסל
אביו רבינו יואל הלוי אבל כשנכתב מקום הדירה ולא מקום הלידה מעולם לא
שמענו קורא הגר ופוצה פה ואע"ג שבתיקון הגט של ר"ת כתוב דירה וליד לשופרא תקז
בעלמא כתביה ובטופס כל הגאונים אין כתוב אלא מדינת פלוני ולא יותר ושוב
מצאתי שהתוספ' פסקו דאפילו שינה מקום הלידה שהוא כשר בדיעבד וכ"כ רבינו
יהודה משם ר"י בסמ"ג וכן פירש ר"י פרק הזורק ור"ת הביא ראיה שאין השט' נפסל
כשמשנה דבר שאין צריך לכתוב מדאמ"פ דכתובות דאין מעלין משטרו' ליוחסין
דל אז אכולה מילתא קא מסהדי אלא אמנה שבשטר ולא על מה שכתוב שהוא כהן
אלמא אפילו אין כהן כשר השטר וסברא הוא דעדים לא קיימי אלא על עיקר
המעשה גרסינן בפרק הזורק והוא דאיתחזק בתרי שמי פירש כשהבעל עומד תקח
במקום אחד כגון ביהוד ואשתו במקום אח' כגון בגליל ואתחזק בתרי שמי משוני'
שביהודה קורין אותו בשם אחד ואותו שם אינם יודעין כלל בגליל ושם של גליל
אינם יודעים ביהודה לכן אם גרש באחד מהם אינם מגורשת ועל כן יכתו' כל הב'
שמות בדמפרש הבריתא שיגרש אשתו שבגליל בשמו שבגליל ושם דיהודה עמו
פי' שיעשה שם שיש לו במקום הנתינה דהיינו מקום שאשתו עומד' שם עיקר ושם
שיש לו במקום הכתיבה דהוא מקום שהוא שם יעשנו טפל ויכתוב בו אני פלוני שם
הנתינה דמתקרי פלוני דהיינו מקום הכתיבה כדאמרינן בגמרא אחא בר הדיא
דאיתקריא אייא מרי אבל לא איתחזק בתרי שמי המשוני' במקום שאשתו עומדת
ממקום שעומד שם כגון אם הבעל והאשה בין ששניהם ממקו' אחד בין שהם מב'
מקומות והאיש יש לו ב' שמות ומכירין שני השמות בשני המקומות אם גירש באחד
מב' השמות כשר כן כתב בספר התרומה וכ"ע ראב"ה כתוב בה"ג בתיקון טופסי תקט
גיטין שצריך לכתוב בגט וכל שום וחניכא דאית לי ולאתרי ולכ' לר"ת דכשיש אדם
שאין לו שום חניכא ושום כינוי אם נכתוב בגט שלו כמי שם יאמרו אין זו בעלה של
אשה זו שאותו אין לו שם כמיה ויוציאו לעז על הגט ותיקן לכתוב אני פלוני עיקר
השם דמתקרי פלוני שם התפל או המכונה פלוני כגון רובא מרים ופורתא שרה
דיכתוב מרים דמיתקרי שרה וכן אחא בר הדיא דמתקרי אייא מרי ואב' לכתוב
כמי שהוא קצור של השם כמו בילא בילתא שמואל מואל מרגלית מרגלוטא צפור'
פורה בנימן בוכמי יצחק חקין שאין זה לא כינוי ולא שינוי לשון ר"ת ועל גט מומר תקי
שגירש אשתו שאלו לר"ת אם צריך לכתוב שם דגיות עם שם של יהדו' והשיב חלילה
וחס מלהזכיר שם של גיות בתורת משה וישראל דשם של יהדות לא גרע מחניכתו
וחניכתה דתנן בפרק המגרש שהוא כשר ופירוש בערוך אף על פי שלא כתב שם
המובהק ומתני' דפ"ב אמר כן וכן הנו כקיי הדעת שבירו' כותבין ומפרש בה"ג שהיו
כותבין חניכתו וחניכתה לכתחלה ולא יותר ועוד דתניא בתוספתא דפרק הזורק
גר ששינה שמו לשם גיות כשר וכן אתה מוצא בגיורת וכל שכן בישראל מומר
ששינה שמו לשם יהדות כשר ואף לכתחלה אין לכתוב רק שם של ישראל ועוד שלא
שנינו היו לו שני שמות ביהודה שיגרש בשני שמותיו אלא שיש לו ב' שמות אח' לבד
מיהודה ואחד לבד מגליל ואין שם דגליל ניכר לבן יהודה ושם דיהודה אין ניכר
בגליל שאז צריך לכתוב שני שמות כדפ"ל ומקום הדירה אין לכתוב אלא אב' נתיישב תקיא
בעיר שלשים יום כדמפ' בפ' השותפין ואם יצא ממדינה למדינה אחר' אחר אחרון
אני בא כך פסק ראב"ה בתשובתו ומצאתי דאף מי שבא מארץ רחוק' לא נכתוב
לו גט אלא אם כן הוחזק שמו בעיר שלשים יום וכן משמ' בפרק גט פשוט על אותה
משנה כותבין גט לאיש אף על פי שאין אשתו עמו ואם הקליף שמו והוחזק בשם
השינוי השני אין לגרש כ"א בשם השני ובטופס גיטי הגאונים כתוב וכל שום וחניכ'
דאית לי ולאבהתי לאפוקי נפשיה מכל הספק שבעולם וכן עשה רש"בם ואומר
ר"יבא דפשיטא שאב' לכתוב שם העיר שהבעל עומד שם בשעת כתיבת הגט כי
אם עיקר מקום דירתו שהרי גיטין הבאי ממדינת היה היאך יודע הסופר מקום
שהאשה עומדת באותה שעה וגם מקום שתהא עומדת בשעת קבלת הגט אלא
בוהב עיקר מקום דירתה ולא יותר כך אב' לכתוב לבעל רק מקום עיקר דירתו
ולא יותר ולא מקום שהלך שם לפי שעה כיון שלא הלך שם לדור לגמרי ופעמים
שכותב והנני עתה במקום פלוני אבל אין צריך ושמא אפילו מקום עמידתו אב'
כלומר אין פסול אם לא כתבו כיון שאין צריך וכ"ע אבל הסופר שכתב מכיון שאנו
מני' בו כאן יש לו לכתוב מקום שעמד בשעת שכותב הגט אף על פי שאינו מקום
דירתו כדתנן היה במזרח וכתב במערב פסול ומוקי לה בסופר ומי' יש שכותבין
הכל בגט כו' שנולדתי במקום פלוני ועכשו אני דר במקום פל' והנני עומד היום
במקום פל' ובטופס הגט של ראב"ה כתו' ולא הזכיר לידה וזל כך למני' שאנו מני' בו תקיב
כאן במדינ' פלו' דיתבה על נהר פלו' איך אנא פל' ברבי פלו' דממדינת פלו' ועומד
היום כאן במקום פלוני ליבי אינתתי פלו' ב"פ דמעיר פלו' וכל שום וחניכא דאית
לי ולאבהתי ולמקומי ולמקום אבהתי כו' וכתב מורי רבינו פרץ אדם שנשתנ' שמו תקיג
מחמת חולי אף על פי שקורין לו תדיר בשם הראשון מכל מקו' שם שני הוא עיקר

וכותבין אותו קודם אין אלמנה נפרעת מנכסי יתומים אלא בשבועה ע"פ האשה
שנפלו ובפרק השותפין: לא שנו אלא בבית דין אבל חוץ לב"ד משביעין אותה תקיד
פרש"י זל בבית דין משביעין אותה מן התורה בנקיטת חפץ ועונשה מרובה חוץ
לבית דין שבועה דרבנן בארור בעלמא ולא בנקיטת חפץ ותימא דבפרק הכותב
קאמר אי פקח שמעון הוה מייתי לה לידי שבועה דאוריתא ופי' התו' התם דשבועה תקטו
דאוריתא הוא בנקיטת חפץ ושבועה דרבנן לא בעי מידי ונראה לר"י דבין שבועה
דאוריתא ובין שבועה דרבנן הויא בנקיטת חפץ מדלא קאמר בפ' שבועת הדייני'
דאיכא בין שבועה דרבנן לשבועה דאוריתא נקיטת חפץ וההיא דהכותב מייתי
לה לידי שבועה דאוריתא נפקא מינה להפך שבועה ולהנהו מילי דמפ' בשבועות
דאיכא בין שבועה דאוריתא לשבועה דרבנן ומצאתי נראה לר"י דהכא ה"פ לא שנו
אלא בבית דין שלא ישביעוה בית דין אבל אם תקב"ץ ג' בני אדם ותשבע בפניהם תקיו
שפיר גביא מיניהו עיין באלפסי פרק הכותב ולא יק' והאידנא משביעין אפילו
בב"ד דשבועה שלנו אינה חמורה כ"כ משום דשבועה שלהם משביעין שאומר אמת
עכשו ונמצא כשהוא משקר בשעת השבועה והרי זה שבועה שוא אבל השת' משביעי'
אותן שאמר אמת אחר כך ממה ששאלו להם וכשהן משקרין לאחר השבועה הרי
זה שבועת שקר ואינה חמורה כ"כ משום דבשעת שבועה שמא היה בדעתו לומר
אמת תו' אבל כישאת אין מדירין אותה מכאן שהאשה גובה כתובתה אף על תקיז
פי שנשאת עיין פר' הנושא אבל כישאת אין מדירין דדילמא מיפר לה בעל
ואם תאמר וידירוה בדבר שאין בו עינוי נפש יש לומר דלא תחוש ותוכל לעמוד
עליהם הואיל ואין בהם עינוי נפש ואם תאמר ויצוו לבעל לקיים לה כדאיתא
פרק נערה ויש לומר שמא יפר לה בעלה קודם שיאמר לה קיים ליכי אבל
כישאת לא דמיפ' לה בעל הק' ר"ת היכי מצי מיפר לה בעל או חכם בלא דעת
היתומים הא קיימא לן אין מתירין אלא בפניו פיר' מדעתו כדאמר' בנדרי' ריש פ'
רבי אליעזר במדין נדרת כו' וגם גבי צדקיה ותירץ ודאי לכתחלה אין להפר כ"א
בפניו ומיהו אם היפר לה הוי מותר דאם לכ' צדקיהו היה צדיק והיאך עבר על
שבועתו והא דאמר הכא על דעת רבים אין לו הפרה אינו אלא שנים כדאמרינן
בשבועות להכי אמר על דעתי ועל דעת המקום כי היכי דלא תיהוי ליה הפרה תקיח
רב פפא אמר משום איסורא נראה לפסוק דצריך לפרוט הנדר שהרי רב פפא
בתראה הוא וכן משמע הלכה בירושלמי דנדרים פרק השותפין איתא תנן צריך
לפרוט הנדר חד בר נש נדר דלא מרווח אתא לקמיה דרבי יודן בר שלום דעטיף
ויתיב א"ל מאי איסתבעת א"ל דלא מרווחנא אמר ליה וכי בר נש עבד כך א"ל
בקביוסטא קאמינא אמר ברוך שבחר בדברי חכמים שאמרו צריך לפרוט הנדר תקיט
ומכאן ראי' שאין להתיר הנדר דקביוסטא דהיינו לשחק וגם ר"יבא לא רצה להתירו
תוס' אמר אמימר הלכתא אפילו לא"ד נדר שהודר ברבים כו' פסקו התוס' הלכה תקכ
למעשה נדר שהודר ברבים יש לו הפרה מדהזכיר אמימר לישנא דהלכתא ואפילו
לספרים דלג' הלכתא מכל מקום כיון שהוצרך לפסוק על דעת רבי' אין לו הפרה
מכלל דהודר ברבים דקיל טפי יש לו הפרה אפילו למאן דאמר נדר שהוד' ברבים
יש לו הפרה שהודר על דעת רבים אין לו הפרה ואומר רבינו יצחק דאפילו למאן
דאמר בתלמוד דהודר ברבים לא מיפר לה בעל אבל הודר ע"ד רבים מיפר לה תקכא
וסברא הוא דחכם לא מיפר אלא חרטה אבל אם לא נתחרטה האשה מנדרה לא
מצי מיפר לה הכא נמי כיון דהיא תליא דעתה בדעת רבים לא מצי מיפר חכם
אם לא שהרבים נמי נתחרטו אבל בעל דלא צריך חרטה דהא מיפר לה בעל כרח'
גם כשנדרה על דעת רבים לא צריך שיתחרטו גם רבים ויבטלו דעתם ומיפ' לה
בלא דעתה דאם לא כן אפילו נשאת ידירו ע"ד רבים ואומר רבינו יצחק בדברים תקכב
שבינו לבינם לא מצי מיפר לה חכם דאם לא הפר לה בעל ביום שומעו גם חכם
לא מצי מתיר לה לנדר ור"י הביא ראיה מספרי פרשת מטות אלה החוקים שומע
אני בין יש בה עינוי נפש בין אין בה עינוי נפש תלמוד לומר לענות נפש מה נדר
שאין מתחלל על ידי אחרים הוא מפר אף כל נדר שאין מתחלל על ידי אחרים הו'
מיפר דברי רבי יאשיה רבי יונתן אומר מצינו נדר שאין מתחלל על ידי אחרי' אלא
בו הוא מיפר ופירש רבינו האי הגאון בפי' נדרים עינוי נפש דברים שבינו לבינה
היינו העברת תער בשיער באותו מקו' והנאת תשמיש זו היא נדר שאין מתחלל ע"י
אחרי' ובנדרי עינוי נפש אינם מתחללין ע"י חכם אלא ע"י בעל כך נדרי' שבינו לבינ'
מיפר לאפוקי דברים שאין בהם עינוי נפש דאין בהם הפרה אלא לחכם מ"ר: ה"מ
לדבר הרשות אבל לדבר מצוה יש לו הפרה פר"ת הטעם דע"ד רבים אין לו הפרה תקכד
משו' דברי' דעת רבי' להפר הואיל ונדר על דעת וסתמ' אין דעתן להפ' אבל לדבר
מצו' סתמ' ניחא להו שפיר והיינו על דעת רבי' כשאומר לרבי על דעתייכו אני נודר
או אפילו אלא בפניהם אלא שאמר על דעת פ' ופ' ואם היו לפנינו והיה דעתם שוה
להפר יפר ודוק על דעת רבי' אבל על דע' יחיד אע"פ שנד' על דעתו לא קפדינ'
ואע"ג דקל' דבעינן לפניו להתירה היכ' דנדר לדעתו כדאמ' בנדרי' פ' רבי אליעזר
אר' יוחנן המודר הנאה מחבירו אין מתירין לו אלא בפניו דכתיב ויאמר יי' אל
משה

משם במלין ונומר במלין כלרת במלין סתר כלריך וכן למרי׳ בנדקיס לסטכסיס
לנכוכ נכר דקל לכיל לרכיכא כו׳ למר ליס נסכיו לו סלא נסכיו למר ליס נסכיו
דוקא סני מילי כסנוכר נסכיולו דסו׳ מכריזו כמו יתרו למשם סלא רכם לסת ל״ן
נתן עכ סכנר וכן כנוכוכ נכר דסק לנדקיסו וסטתא סתי ספיר למר לקמן לסיר
רבי יסודס כל כלר כסודר ברבי׳ ולמריכן מסי טעמא דרבי יסודס לכסיב כי לא
סכוס נכי ישרלל כי נסטנעו לסס ונו׳ וסימא מסי דקא סטט דילמא טעמא מכוס
דלא נסלל עכ סנוטעתס מסוס לסלטתס סל נטעוסים כלרו ולס כן לא מכו לסקיר
ל״ם מדעתס שם כלפרי׳ סס דלא מכי לסקיר סלא נסכיו סני מילי כסלוקו סכריזו
ונכר לרעתס כן כלומר לרעתו כן ממחת לסנס כין ממחת ירסס לנכל כנ׳ נטוכים
לא סכריזו ישרלל לידור לילא מרגוס כלרו כילכ׳ לילא וו׳ ברבי׳ וו׳ מכן מיפל
ועל דעת יסיר כמי סף עכ״ל נר לכנר לרעתו סוסיל וכרגוכו כנר ולוקו לא סכריזו
מני ליסלל עכ״ל סלא מדעתו: מוסק רב נקוסנא ולא דמי להא לדמר רבא סלי
דייכא דלסנא ניי׳ לילא ישרלל נעסס כמי בטועס כנכר מסנס ומוכר דילמא
סלני סקס כיון סנא ל״ל יס לעסות מלמורי וכר׳ ר״ל נר לינוזר סיכס נקוסנא ת קכח
ונסנעס על דעת כיך דין: מיכסו כתוך סלכו קרקע כל סנוס ל״ל פרוזכול מסוס
לקרקע כל סנוס מסוס כוגכ כל סמוכ לסא לין לוקס לקרקעות ולל לרכיכו
סס לכני לסוקס לין לסס כיטול מקס יס לסס ומפרס מסוס ליכו׳ לנכוסו ולסוגר
ולגבוסו על כלי חוכו כלסכיס קטיב לסכי׳ עכ״ס פרק סזסב גי סיכין כלא נקלמוך
כסלין סלס לומר סכוסמא פרוז׳ סיס לו לסכ לילא נסנס לינים כו׳ מיכל ת קכט
לימוכל ופלא לכמן כלא נעוסס כלכי פוקסין לו מיכל לילא נסנס לינים כו׳ מעכ״ס נלסל סנכנע
מסנכיכו ר׳ זקוקים וכלס סכיב מיכי סייב לך לילא ק׳ כי סלניקני ק׳ כמלסים רבית
קנוב וכסיב כסני פלילס לי לך סלכלני לכלוות ק׳ זקוקים כסיית רוגס לכל ונס
במלסים ריוס לנסנס וסמוקר יסיס כלך וכלס מסיב כמעכ״ס סיס כלסכ טעכני
ולסי סרוסקני לעכמי וכלס כל יסזקיסו כלין לפני רבי יסיסל מפרים וכסיב כלס
כמן כמו טעטן סכלוס לן נסייסב לקיימס לן כלס כמן לומר סרוזכול סיס לי
ולכל ונפרס רבינו סם לף לילא נעוסס לילא סכיק סקירס וכו׳ לסקיב לו על פ׳ מוקים
לילמל סלני סרוזכול מסוס לפירך לל מני מכוסים ליס לסס יודע זס לס כתבו לו
נית לין לוס לו לכל כנלון זס כרי מכוסיסו ור׳ נכלוסור כלנו וכסיב רבינו
יסיסל על כרס׳ רבי פרוזכול כמי מיירי כמכוסיסו דסס סתס קלמר תלמודל כמן
לכס לומר סרוזכול סיס לי ולכל וקיימס לן לילא כתנין סרוזכול לילא ל״ל הנדל
נכלוך לרבי ל״ת לו רבי ליכל דרבי לסי ור׳ יסי ונסקוס סילוש נלילא עמל זס
נסקוס נית לין דרבי לסי ורבי יסי לו נסכל מנית לין דרבי לסי ורבי יסי יס
כיכ ולס כן ליכי מכי למיסר סרוזכול סיס לי לילא לס כן לומר קנלני עלי
נכנס רוצי נקר נסקוס נית לין דרבי לסי ורבי יסי ולכי לילא מכוסיסו ולס קלמר
לנמן לומר סיס לי ולכל ולסילו לילא נעוסס מטנס לילא סכיק סתירס כו׳ וכן
סנסק רבינו סמוכל כן ר״ל וכפ״ל ל״ס לנמן לילא נעוסס נכל סלל רבינו סוקיס לרבינו ת קכט
לנכוכ נכר דקל לכיל לרכיכא כו׳ למר ליס נסכיו לו סלא נסכיו למר ליס נסכיו
דוקא סני מילי כסנוכר נסכיולו דסו׳ מכריזו כמו יתרו למשם סלא רכם לסת ל״ן
נתן עכ סכנר וכן כנוכוכ נכר דסק לנדקיסו וסטתא סתי ספיר למר לקמן לסיר
רבי יסודס כל כלר כסודר ברבי׳ ולמריכן מסי טעמא דרבי יסודס לכסיב כי לא
סכוס נכי ישרלל כי נסטנעו לסס ונו׳ וסימא מסי דקא סטט דילמא טעמא מכוס
דלא נסלל עכ״ל סלא מדעתו: מוסק רב נקוסנא ולא דמי להא לדמר רבא סלי
דייכא דלסנא ניי׳ לילא ישרלל נעסס כמי בטועס כנכר מסנס ומוכר דילמא
סלני סקס כיון סנא ל״ל יס לעסות מלמורי וכר׳ ר״ל נר לינוזר סיכס נקוסנא ת קכט
ונסנעס על דעת כיך דין: מיכסו כתוך סלכו קרקע כל סנוס ל״ל פרוזכול מסוס
לקרקע כל סנוס מסוס כוגכ כל סמוכ לסא לין לוקס לקרקעות ולל לרכיכו
סס לכני לסוקס לין לסס כיטול מקס יס לסס ומפרס מסוס ליכו׳ לנכוסו ולסוגר
ולגבוסו על כלי חוכו כלסכיס קטיב לסכי׳ עכ״ס פרק סזסב גי סיכין כלא נקלמוך
כסלין סלס לומר סכוסמא פרוז׳ סיס לו לסכ לילא נסנס לינים כו׳ מיכל ת קכט
לימוכל ופלא לכמן כלא נעוסס כלכי פוקסין לו מיכל לילא נסנס לינים כו׳ מעכ״ס נלסל סנכנע ת קכט
מסנכיכו ר׳ זקוקים וכלס סכיב מיכי סייב לך לילא ק׳ כי סלניקני ק׳ כמלסים רבית
קנוב וכסיב כסני פלילס לי לך סלכלני לכלוות ק׳ זקוקים כסיית רוגס לכל ונס
במלסים ריוס לנסנס וסמוקר יסיס כלך וכלס מסיב כמעכ״ס סיס כלסכ טעכני
ולסי סרוסקני לעכמי וכלס כל יסזקיסו כלין לפני רבי יסיסל מפרים וכסיב כלס
כמן כמו טעטן סכלוס לן נסייסב לקיימס לן כלס כמן לומר סרוזכול סיס לי
ולכל ונפרס רבינו סם לף לילא נעוסס לילא סכיק סקירס וכו׳ לסקיב לו על פ׳ מוקים
לילמל סלני סרוזכול מסוס לפירך לל מני מכוסים ליס לסס יודע זס לס כתבו לו
נית לין לוס לו לכל כנלון זס כרי מכוסיסו ור׳ נכלוסור כלנו וכסיב רבינו
יסיסל על כרס׳ רבי פרוזכול כמי מיירי כמכוסיסו דסס סתס קלמר תלמודל כמן
לכס לומר סרוזכול סיס לי ולכל וקיימס לן לילא כתנין סרוזכול לילא ל״ל הנדל
נכלוך לרבי ל״ת לו רבי ליכל דרבי לסי ור׳ יסי ונסקוס סילוש נלילא עמל זס
נסקוס נית לין דרבי לסי ורבי יסי לו נסכל מנית לין דרבי לסי ורבי יסי יס
כיכ ולס כן ליכי מכי למיסר סרוזכול סיס לי לילא לס כן לומר קנלני עלי
נכנס רוצי נקר נסקוס נית לין דרבי לסי ורבי יסי ולכי לילא מכוסיסו ולס קלמר
לנמן לומר סיס לי ולכל ולסילו לילא נעוסס מטנס לילא סכיק סתירס כו׳ וכן ת קכט
נסנס רנינו סמוכל כן ר״ל וכפ״ל ל״ס לנמן לילא נעוסס נכל סלל רבינו סוקיס לרבינו ת קכט
לנכוכ נכר דקל לכיל לרכיכא כו׳ למר ליס נסכיו לו סלא נסכיו למר ליס נסכיו
דוקא סני מילי כסנוכר נסכיולו דסו׳ מכריזו כמו יתרו למשם סלא רכם לסת ל״ן
נתן עכ סכנר וכן כנוכוכ נכר דסק לנדקיסו וסטתא סתי ספיר למר לקמן לסיר
רבי יסודס כל כלר כסודר ברבי׳ ולמריכן מסי טעמא דרבי יסודס לכסיב כי לא
סכוס נכי ישרלל כי נסטנעו לסס ונו׳ וסימא מסי דקא סטט דילמא טעמא מכוס
דלא נסלל עכ״ל סלא מדעתו: מוסק רב נקוסנא ולא דמי להא לדמר רבא סלי
דייכא דלסנא ניי׳ לילא ישרלל נעסס כמי בטועס כנכר מסנס ומוכר דילמא
סלני סקס כיון סנא ל״ל יס לעסות מלמורי וכר׳ ר״ל נר לינוזר סיכס נקוסנא ת קכט
ונסנעס על דעת כיך דין: מיכסו כתוך סלכו קרקע כל סנוס ל״ל פרוזכול מסוס
לקרקע כל סנוס מסוס כוגכ כל סמוכ לסא לין לוקס לקרקעות ולל לרכיכו
סס לכני לסוקס לין לסס כיטול מקס יס לסס ומפרס מסוס ליכו׳ לנכוסו ולסוגר
ולגבוסו על כלי חוכו כלסכיס קטיב לסכי׳ עכ״ס פרק סזסב גי סיכין כלא נקלמוך
כסלין סלס לומר סכוסמא פרוז׳ סיס לו לסכ לילא נסנס לינים כו׳ מיכל ת קכט
לימוכל ופלא לכמן כלא נעוסס כלכי פוקסין לו מיכל לילא נסנס לינים כו׳ מעכ״ס נלסל סנכנע ת קכט
מסנכיכו ר׳ זקוקים וכלס סכיב מיכי סייב לך לילא ק׳ כי סלניקני ק׳ כמלסים רבית
קנוב וכסיב כסני פלילס לי לך סלכלני לכלוות ק׳ זקוקים כסיית רוגס לכל ונס
במלסים ריוס לנסנס וסמוקר יסיס כלך וכלס מסיב כמעכ״ס סיס כלסכ טעכני
ולסי סרוסקני לעכמי וכלס כל יסזקיסו כלין לפני רבי יסיסל מפרים וכסיב כלס
כמן כמו טעטן סכלוס לן נסייסב לקיימס לן כלס כמן לומר סרוזכול סיס לי
ולכל ונפרס רבינו סם לף לילא נעוסס לילא סכיק סקירס וכו׳ לסקיב לו על פ׳ מוקים
לילמל סלני סרוזכול מסוס לפירך לל מני מכוסים ליס לסס יודע זס לס כתבו לו
נית לין לוס לו לכל כנלון זס כרי מכוסיסו ור׳ נכלוסור כלנו וכסיב רבינו
יסיסל על כרס׳ רבי פרוזכול כמי מיירי כמכוסיסו דסס סתס קלמר תלמודל כמן
לכס לומר סרוזכול סיס לי ולכל וקיימס לן לילא כתנין סרוזכול לילא ל״ל הנדל
נכלוך לרבי ל״ת לו רבי ליכל דרבי לסי ור׳ יסי ונסקוס סילוש נלילא עמל זס
נסקוס נית לין דרבי לסי ורבי יסי לו נסכל מנית לין דרבי לסי ורבי יסי יס
כיכ ולס כן ליכי מכי למיסר סרוזכול סיס לי לילא לס כן לומר קנלני עלי
נכנס רוצי נקר נסקוס נית לין דרבי לסי ורבי יסי ולכי לילא מכוסיסו ולס קלמר
לנמן לומר סיס לי ולכל ולסילו לילא נעוסס מטנס לילא סכיק סתירס כו׳ וכן ת קכט
נסנס רנינו סמוכל כן ר״ל וכפ״ל ל״ס לנמן לילא נעוסס נכל סלל רבינו סוקיס לרבינו ת קכט

צפני בעל לין אלא לאחמיך אפוטרופוס ואפילו בלא כתב חילוק בין קיים לאחמיך אפוטרופוס ולא פירשה למה לאחמיך מדבריהם לפיכך לדברי הכל דאפילו מקיימין אסטר אלא בפני בעל לין פרק הנזהל (בתרא דף קנ:) ובערכין פרק לוקחין (לקמן דף כז:) ובערכין פרק נזקקין לכתבי יהודים וכו' ובערכין פרק בכל מלאכה (דף כג:) אלא למאי דאמרת אסטר מקיימי אסטר אלא בפני בעל לין אין נזקקין לכתבי יהודים ולומר אלא למאי דאמרת אסטר מקיימי אסטר קלי: וכולן כאסטר פי' כ"ב שלומר אלו בלשונות שם אסטר בספרו ופ"ת בפרקין דלקמן אלא נתן נט אסטר מאוחר משפחרר ול"ל קל"ל דאלו בלשונות נדונין בערב אסטר לף ע"ב כן אסטר משפחרר וכן במתנה וכן מסיק לף לקדושין אי דיקיה ליה ומתיק הכא כמי שכ"ע דיקיה ליה בפלי לישנא כתב שמיימוני בהלכות וכייה פרק רביעי אכותב באסטר כתבי סדם ס"ל אין כותבים אסטר אלא בלשון שכתב לו אחשורוש ואפילו הכי אמרי הוא

לה לבי דיכא ומסלקי ליה עד סיכוי רפיה ונגזלם מזו כתב נעל הטיטור דכרפ׳
לו דבלונקא דדבי ורפ׳ב דדבי סבר צריך למסב עמסם בחמרוכם ורפ׳ב סבר סב׳
למסב עמסם דבלי׳ דבלבא סלול ודבכן ודבי דחמר צריך למסב בפוטרופום
סמיכהו כ׳ ר׳ב דבכן דחמר לא יסבא הילכך צריך לכל הפחות למסב עמסם
בחמרוכם ורפ׳ב כחבא סלול דחמר יסבא ובויס בדבריו הילכך מיכהו מבי
יהומים דחיסמיקו בלבקא כחבא סלול צריך למסב כיון דלא יסבא ור׳ב ס׳ב סלא
יכיהכו כ׳ ל לירד לכבסיו בלא רחיס ושלום מכל׳ב: גפ׳ב דבלבות סלומין פסק
קמ המיימוני דחין למסבניא בטבניא׳ סמא בפוטרופום סמיכהו מבי יהומים דחוב׳ן
סמלום ואמר יס בידי ממון מפלוני ואת אומר לא כוס לי לתת לבמו פלוני כך וכך ובבמו
פלו׳ב וכך אם אותו סמלום רחוב רוצה לחלוק בממון כוס לבל הזכרי׳ חין היורסין
יכולין למסבניא׳ אפ׳ב׳ דמלא׳ סבא בטבניא סמא בפוטרופום סמיכהו מבי יהומים דחוב׳ן
סמיכהו מבי יהומים ור׳ל דלא יסבא בטבניא סמא ב׳ב יטבעו בלי בוגדי אבל אם
רחוב׳ן נא ליתן לאחד ולא לאחרים אפ׳ב אמאי מבי יהומים אזו לבעלות בן אוב׳
סיורסין אמין אבא ליתן לם כלום יכולי לאסבניא אלא ביבא ואלא בזבו ואלא בעלא
בעלאם כלום לטעמא מלי אמאי בבן מיכהו מבי יהומים לא יסבא מבו דלי אמר׳
יסבא מיאבי ולא עבדי וכיון דאיבא בעי לאסבניא אלא בזבו אמאי לא
מזבא׳ין ב׳ב ר׳ל דוקא אוקמ יהומים סבמכא להוות בפוטרופום סלאם לבי דבריו
אבל אחרים מבי ספיר לאסבניא אם כדי גדולים ואם אם קטנים בי דיב מוקמינן
לה בפוטרופא ומזבא ליה כדין כל בפוטרופא בבזבא בטבניא סמא מבזבא ר׳ל
מועיתו טובא והיה יזבול ורוקף מבות וחזר להיות זוללומובא וחולך בדבי בחוך
לו מבוך בבדים לו בלבך בגזל ב׳ד חייבין לבלקו ולאסבניא ולמכו׳ לאם לפוטר׳
כמר: בבבו יחמי דהוו מיכו נבי אחוה מיבא יהומים סמיכו אבל כ׳ב דקו׳:
קמב מעבד בלאה אלמנת רחוק בבפת לבמען ובבניה לו בפרים סהיו אל בעלה
הרחמן ובפקה עם מתנון לפרנם בבא הוך רחוק ולמדו וכן עבד ושוב מקח
לאה ובא מוך ושיעבר על הפרים ואמר לא בסבתי אלא ביהו בפוטרופ׳ דיהמי
לם יש בממון סהבניהם לו דק כדי יבילת הבער הוא ליה יהיו בפוטרופ׳ דיהמי
סמוך אבל יהומי כדי להאכילן ולבושך פרנסתן כדאמ׳ב לפוטרופ מוכר לפחבל
ולא׳ב אלא מיכהו לפוטרופ לא כ׳ל ולא אבי יהומין אמ׳ל לא בדבי מיהומי סבומכין
קמג אבל בעבד לפחות כמו לפוטר׳ למה לזבין לבורך הוי וביבה ובינה הילכך יומרים
לם יש בינה בבער בחומחא לפרנסה וללמדו ספר בנגד הממון סהי בבינה לו
לו הוא פטור ורחוק לפרנס יש וכן בחובות עיין פרק חזקת הבתים ס׳ב קמא
לב״מ גבי רפיים סם בחבתי הבומב לפוטרופא אל יהומי סלאם מעמידין בדיבות
סהוא בחול לעדות ולבבותא ועיין בקבר סם: יהומין הדי׳ן בקדש בת׳ל
קמד אל ב׳ל סלא לאם תובע יהומין ואל מביבה היא חייב לי וכא משביר לא היו דברים
מעולם אל אין אבו יודעין אמין לבו לאסבניא בפוטרופ היא ואפ׳ב אלו ביהומי גדולי
כי לא ניתקבה בבוחת היא אלא בטבניא בדי משום חזקה אין אדם תובע אלא
יש לו עליו וכבה אין טבע ס בדי אבן יודעין אלא אל אביבה היא חייב לו ויכול להיות
אלא היא חייב לו וכיון אמין לא לא עדיים ולא טוב אחלה בטבע מיתקו או בוא
לאם מקולקל לבן לפורעבי אין בחלן ב׳ב משום מבוא לפרוע חוב לאביהם ואפ׳ב בוא
טוען אמא בוא לבא לפורעבי אין בטבניא בטבעת אמא אלא אבל דחמי פרק בל
בבאבניא בפוטרופין ואפוטרופין לחורו בחיבה וכן משמע בחיומי׳ב פ׳ל דהלבות
מלוה ואפ׳ב דיבין ב׳ב בבאבניא בבוחב אלא אחלה יהיו יהומים אין היהומין
ובבים לאם טוב ובאין ליהול או יש לאם ליטבע אלא אחלה יהיו יהומים אם בבחבו בפוטר
אלמן אבל לביטבע ולביטור לא אבינו בימבאבו׳ב ולא אמי למה לי ביבידך ואלא אל
אביבי יודע לפטור וקל ב׳ל בבאבניא בבוחב אלמן אמא יודע דאם אבבבדו טוב בטבעת
בדי אבל אבא לא אבי טבין בטבעת בדי בי אם היא לבחבע יודע ואפ׳ר בבזוקין
אין לבניא רחיס דקאמר יהומין בדי אן בקדש אלמא אפ׳ב דיבוקין אבבו אפשיב
בבי יהומי אוקמוה אלמיוחב לטוטבן ב׳ב בבוחב אלמא אם אבי לא בקינו ליהומי
לאין זה רחיס לאיבא למימר אפי׳ דאבא אבי בקטנים אבל לא בגדולים ואלא אפ׳ב
אבן בטורין אן בבוחב היהומין יהוו לבעמן אם יודעין אאבינן חייב לו יתירו
לופים ויהיו ליהומי לאבבי אלא בילפו ליולו בתר בוקביהן ואם הוא טוען טבא
בדי בבבי נוח לבא אביבא לפורעבי אן בבבי עדיים נוח לא ם ואם בניהו לי ואלא
לאם אלו ואלי בבאבניא אלא נוח לאם אם בגדולים אבל בקטנים אבן בוקבין לבבאי
יהומים אפ׳ב דבניא אן בבוחב היהומין יהוו לבעמן אם יודעין אאבינן חייב לו יתירו
וכן בחבתי מקרובים ר׳ בחומל אביבי׳ אלמא בחי זמן אבתי בדבינו יהוב בפרים
בתב אם בטוכר בניה נבי טור בים היובא על היהומים בבבע ונוב מאב׳ בדאבם

לא וכאיבא מחבם מבקבעי יורסין אלא אמר לאם אבא בבויב ליה בבני אל בקבון
ואין בראה לר׳ לאם אבוחב זו לא אביבו בחלמוד כדי לבטור כ׳ם לנבו לאם בבי׳
לפרק בל בבאבניא לאאם בוכא בבוחב ובבן בוכא בין בבוחב בין אלא בבוחב
מוקמינן לה בב׳ם דאמר טור בטומד לינבוך כבבו אמי ואפי׳ בבבע בבן בוחב
יורסין ואפ׳ב אבא בבוב אמר בבו בבוחב ב׳ל טור בביולו ודומה בבך בבן בילו לא לבטור
אל אבוחב יורסין מ״מ אין זה לבטור אלא לבנות בינבא בוחב אל יורסין בין אבוחב
יורסין לבבוחב היסת לא בבבעין כ״ם להטיל אליהם אבוחב יורסין בין אמין לאם
לידע אם פרע אהיהם אם לאו ושלום מבל׳ב ע״ב פוקת בבתים ובב׳ בהקבל:
קמה יב זוזי דיקמי אפיבי אל לא יהא בם בזיוט ממור מבא בקדש בימא לבי׳ הא
זיוט קלי בבי אפרע ובין לזיוט קלי בבי אפרע לא יהיו יהומים יבולים לחזר
בבן לבא קמר בקילושין בבי בקדש אלא לבאים מבבא רשות בבו בבבף וקלא׳
בתם פלאו ולא בספיק לאוסבו כ׳ ואפיך לא יהא בא זיוט ממור אל בקדש
ומבבי לטו זיוט לאו אל בבי אפרע קלי ב״ם בימא בבי יהומים ול׳ל דוק בבי בקדש
בוחל ולזיוט בבי אפרע בוא זילוקא לבקדש אלמא בבבע בבי יתמי ליב זילוף
בים לבם בבי בוחות בם זיוט וב״ם דוק בקדש: יהומים בבי בן בבקדש פיר׳ ר׳ל לבך
חוב׳ן אלמא אלבא אלבך דבבי יהבן לאמר מבזיב מפורבת מן בקור׳ ומשוך מלבבן
בבלאמ׳ אלא אלבא בל׳ל בבי ב׳ב ר׳ל לאמר בבי בן בבקדש אבל אלבא דבל׳ל לזיוט
ליה מבוח בוחת מלפורייהא ב״ל לא בבי יהמי אוקמוה לאלפורייהא בלאמר לעיל
בבי זיבורין: לאלמי לאמר בבבו בבזיב אבוך בבלייב ר״ת לעיל לאמר מבוך בבי
מיבחמי מיבקר בייבו דבבי אבילאי ובלבי בבו יהמי הא בעם ליהמי שיאמרו
לאם אלבוחות בבבבו אבוך בבלייב ול׳ל לבעבו אלבוחות אומרי אבר בין ליבולין
לעולבו ולבעות בבם בל אבבם בלאמרין בבאזוב אומרי אבר בין ליבולין אלוקא בלי מבי אומרי
לבבבו בבית בחמי ובבבם בבלייב לא בבי יהמי בלבי בבו יהמי הא בעם ליהמי שיאמרו
בבי בלבעבו ליהן לם לאם בירושין בלבעת לא מיבבת בן מר: לקא מבירקין ואזר

ושור ולקח מכשל הכיר ושור ולקח מסיקרקין מקום
קיים בקלמוד מפרש דשלשה גזירות קמייתא ומציעתא משום לוכשא גמר ומקני
ואף על גב דאמריכן תלוה ויהיב מתנה כדאי הכיר דשמא מילתא
דמי לזכויי דקיימא לן תלוה וזכין זכיכי כיון דלית ליה קרקע
מסתמא דילמא קטיל ליה דמי כאילו מסיקרקין עצמו מכר לו בשכיל הקרקע
טלי: משלש ביטולים שלמקו את תכיריהם בתפיסה לקבל עליהם מרם לתת
לשם כך ופסק מרם לתן בשעתו מרם ממש כיון דלמוסקין הוי אפילו תלוה ויהיב
לית ליה מתנה כל שכן בכדון זה דלית ליה יהיב מידי אלא קיבלו לתת ולא דמי
לגזירה קמייתא ומציעתא דסיקרקין דאמריכן דכתב לשכב גמר ומקני
דשאני התם דשעבוד הוי ברישא דגמר ומקני ואפי' כמציעתא
דאמר כל דקטיל ליה יהיב מידי ולא הוי ברישא גמר ומקני ואפי' ירשים הוי ירשים
כיון דכתב לו שכבתי לאחר מיתתי ולא הוי ברישא גמר ומקני אבל
הכא לית ליה מאי דאמר מאי שביד שביד ולית ליה מאי שביד כמילי דממונא
כגון מזון ומיקטיל דקאי לפלוגי בין מיקטיל מיהו דאי אפילו דידהו הוי ירשים
משום מסיכתא דמיה ומפני עלות סרים דאשם שכיו מגזומים לחזור ולזון לא
הוי דשאני התם דכתב זה מפני שהוא דורש למיה מדיכתיב על כל דמי
דולמי בני מקרקעי דלא מסקרי נוכייהו דאי אפשר מאי דאמר גמר ומקני ליה
לסיקרקין אבל בני מטלטלי דמסקרי נוכייהו לא קנה סיקרקין ואבי אין
כאשתה שלם מסיקרקין עבור קרקע שלקח ע"ל המקום ע"ל דקבל עליהם שיהיה לשלם
מסקום מסכמת לשלם רק לטובת ולשלם המקום הוא עיקר ולזה התכוונו לשלם
לשלם המקום ולא לשלם הקבל ואע"ג דכתב סקונר כרגים אין לו שלם כלל מטלטלין אין
היכא דאמר ע"ל שלשם כלשון שלם שהוא מן הכל כלל מטלטלין אין
לשלם דאמר לשון שלם שלשת נידון ליתן לשון לשלם לכרך לפני בשעה כ"ל שלשלם
נידון כלומר שלשם סוף סיכויקין אלו לכריס אומרו מפני לרבי שלום כאן קונר לשלון
ואפילו לוי ואפילו יפרעל ובריך בנא מפני"ם לאוריתא הוא אמ' אבי לכלומר כי
ואם בא לאוקי כגון שלוי אם לשון מגדול שיאמר שלשת נידון אמ' מר עלם לא שלם
אלא שעשה אבל בשלם לא לאמר לאיכנויי פרש"י אל גל אבל לשכיון לקרוי שלשת
בשלם אין כאן שוקל כגון שלוי ולא ליפרעל אלא ליתעסקא לאיכנויי ולומר אבא
קריבא בריבא סיימו דקאמי כאן קונר לשלון בשעה ואין שאני לאוקי כגון ולשמעה
מפני לם שבל אלמא הא דקאמר כאן קונר לשלון סיימו מעה כמו שרב שמואל על
לשלון לכל לי דקאמר כאן לפי מעה על כגוני כגוני מעה כמו שרב שמואל על
כגוני לכגוני מעה לאוריתא לילוף קוף כ"ש כאן שאכשוכי ביקבא לו ולזרעו על
עולם בבריה אלא לכתיב והיקה לו ולזרעו לאדין בריה כשוכת עולם וכן בפ' קרא
כמה פעמים כשוכשוכי אלמא שאכשוכי שלשם הוי ולא דמי למלך שלין יכול
למעה על כגוני שלכתיב כי לא המלוכה ממלך מלכים ולו המלוכה ולאכי כתי שום
תשים עלך מלך שריכה בו שכתוב שומת שרכה לומר שלין כגוני מעה ושמעת על
כריך שהיא לגיטין שכי מיפרשה כאן קונר לשלון שכתוב בקונר על כריך
מכוח לאוריתא לקרוקו לשלון שיכא ללא מעה לגיטין ואפילו היכא
לגיטין לשאכשוכי לא הוי מכוח לאוריתא אפילו שכי קונר לשלון מפני לם שבל
לגיטין לאיכנויי ש"מ בשבל שכשוכה ללא שהי לאיכנויי אי מעה לא כמו
שכתוב כאן למוקדמתו ילוף לאפי לא יכפו פוחו לא ש"מ נבי מוסף כשים בשביל
שכל לשלום לשלון ולכרך לשלון ללא הוא אלא כגוני יכול למעה ליטול
מכח לשלון שם לא רבא שכאן ליטול וכי תימא שלשלם למימרא לימא
למימרא כן שם שכח מכשת הוא אע"ג אלמא לא שמרינן יכשוכי"ג למוקי לשלון
ילוף אלא ולאי לא שמרינן יכשוכי אלא מוסף כשים בשביל שכל בכרי שלון לכגוני
אי לריוח ממון מכי מעה שכל לא בשבל מוסף לאיכנויי ושעולם לא שייך לאיכנויי
כלאוקמה בגיטין מוסף ללא שכאי שם רבים ואפילו בשעולם כשוקין ובריה מילף
לשכאי שם רבים לא פליג רבנן מלא מפליג תלמוד בין שעולם לשעולם ואול
כי שם ילון שכאי רבים לא שלא רבנן מלא מפליג תלמוד בין שעולם לשעולם ואול
ונשבי שכמשי קאמר תלמוד לשלום לא שלא לאיכנויי שהשבל כותן לכרך ליתר שלן שכל בשיבי
לכרך ולשמוד לשלום ללא שכאי ומי ר"ת פי' לה מ"ש בשיטה שלין שכוקים
במלשכתן כל יומא ולא רבנין לכא לשם כי שם בשבתות ויו"ט לכל שעת שכאי בזמן
שלין לשן שכוקין במלשכה אין מילוף בין שבתות ושוק לכל שעת שכאי רבים
ומ"ש בשעולם ליכא מאן לשלוי ולכך פשוט שוק שלם לא כאן לשלוק כגוני למי
שנגדול שיכיו שרשות נידון: והגהה ולכי שמעה כתב לשלן יכול כאן ליתן
רשות ליפרעל לכרך כ"ש לכרכו לו למי שנגדול ממכו גם היא שנגדול כרך מסה מעם לכרך מסה
לזיתון ר"ת פי' לשלם לא מיתיבא לא מלאוריתא לא מדרבנן דבשיבא היא
בכרך מי שמת מ"ט לשפוקי מחריש שם לכל לכרך בשלמא שלמא לזכות שם שמי שפיר
מצטרף עכ"ם: ואי"ר שכוקים כשיט ואין כ"ש ו' שלשם ישראלים לא יקרא לו
כשיט כשקום שיפרעל לשכאי מכין ז' לכאן אחר כאן לא יקרא גם בשני ואחרי
שקום שם שכיפם פשם לשלון מפני היובאין לשם שקרקעות כאן שני שיאמרו שכולא
לאון שבשיט שקבל היא שכשלון וכריך לשחזיר בשכר ולקרוקי כאן אחר ואע"ם שלין

קומר

ושור ולקח מכשל הכיר ושור ולקח מסיקרקין מקום
קיים בקלמוד מפרש דשלשה גזירות קמייתא ומציעתא משום לוכשא גמר ומקני
ואף על גב דאמריכן תלוה ויהיב מתנה כדאי הכיר דשמא מילתא
דמי לזכויי דקיימא לן תלוה וזכין זכיכי כיון דלית ליה קרקע
מסתמא דילמא קטיל ליה דמי כאילו מסיקרקין עצמו מכר לו בשכיל הקרקע
טלי: משלש ביטולים שלמקו את תכיריהם בתפיסה לקבל עליהם מרם לתת
לשם כך ופסק מרם לתן בשעתו מרם ממש כיון דלמוסקין הוי אפילו תלוה ויהיב
לית ליה מתנה כל שכן בכדון זה דלית ליה יהיב מידי אלא קיבלו לתת ולא דמי
לגזירה קמייתא ומציעתא דסיקרקין דאמריכן דכתב לשכב גמר ומקני
דשאני התם דשעבוד הוי ברישא דגמר ומקני ואפי' כמציעתא
דאמר כל דקטיל ליה יהיב מידי ולא הוי ברישא גמר ומקני ואפי' ירשים הוי ירשים
כיון דכתב לו שכבתי לאחר מיתתי ולא הוי ברישא גמר ומקני אבל
הכא לית ליה מאי דאמר מאי שביד שביד ולית ליה מאי שביד כמילי דממונא
כגון מזון ומיקטיל דקאי לפלוגי בין מיקטיל מיהו דאי אפילו דידהו הוי ירשים
משום מסיכתא דמיה ומפני עלות סרים דאשם שכיו מגזומים לחזור ולזון לא
הוי דשאני התם דכתב זה מפני שהוא דורש למיה מדיכתיב על כל דמי
דולמי בני מקרקעי דלא מסקרי נוכייהו דאי אפשר מאי דאמר גמר ומקני ליה
לסיקרקין אבל בני מטלטלי דמסקרי נוכייהו לא קנה סיקרקין ואבי אין
כאשתה שלם מסיקרקין עבור קרקע שלקח ע"ל המקום ע"ל דקבל עליהם שיהיה לשלם
מסקום מסכמת לשלם רק לטובת ולשלם המקום הוא עיקר ולזה התכוונו לשלם
לשלם המקום ולא לשלם הקבל ואע"ג דכתב סקונר כרגים אין לו שלם כלל מטלטלין אין
היכא דאמר ע"ל שלשם כלשון שלם שהוא מן הכל כלל מטלטלין אין
לשלם דאמר לשון שלם שלשת נידון ליתן לשון לשלם לכרך לפני בשעה כ"ל שלשלם
נידון כלומר שלשם סוף סיכויקין אלו לכריס אומרו מפני לרבי שלום כאן קונר לשלון
ואפילו לוי ואפילו יפרעל ובריך בנא מפני"ם לאוריתא הוא אמ' אבי לכלומר כי
ואם בא לאוקי כגון שלוי אם לשון מגדול שיאמר שלשת נידון אמ' מר עלם לא שלם
אלא שעשה אבל בשלם לא לאמר לאיכנויי פרש"י אל גל אבל לשכיון לקרוי שלשת
בשלם אין כאן שוקל כגון שלוי ולא ליפרעל אלא ליתעסקא לאיכנויי ולומר אבא
קריבא בריבא סיימו דקאמי כאן קונר לשלון בשעה ואין שאני לאוקי כגון ולשמעה
מפני לם שבל אלמא הא דקאמר כאן קונר לשלון סיימו מעה כמו שרב שמואל על
לשלון לכל לי דקאמר כאן לפי מעה על כגוני כגוני מעה כמו שרב שמואל על
כגוני לכגוני מעה לאוריתא לילוף קוף כ"ש כאן שאכשוכי ביקבא לו ולזרעו על
עולם בבריה אלא לכתיב והיקה לו ולזרעו לאדין בריה כשוכת עולם וכן בפ' קרא
כמה פעמים כשוכשוכי אלמא שאכשוכי שלשם הוי ולא דמי למלך שלין יכול
למעה על כגוני שלכתיב כי לא המלוכה ממלך מלכים ולו המלוכה ולאכי כתי שום
תשים עלך מלך שריכה בו שכתוב שומת שרכה לומר שלין כגוני מעה ושמעת על
כריך שהיא לגיטין שכי מיפרשה כאן קונר לשלון שכתוב בקונר על כריך
מכוח לאוריתא לקרוקו לשלון שיכא ללא מעה לגיטין ואפילו היכא
לגיטין לשאכשוכי לא הוי מכוח לאוריתא אפילו שכי קונר לשלון מפני לם שבל
לגיטין לאיכנויי ש"מ בשבל שכשוכה ללא שהי לאיכנויי אי מעה לא כמו
שכתוב כאן למוקדמתו ילוף לאפי לא יכפו פוחו לא ש"מ נבי מוסף כשים בשביל
שכל לשלום לשלון ולכרך לשלון ללא הוא אלא כגוני יכול למעה ליטול
מכח לשלון שם לא רבא שכאן ליטול וכי תימא שלשלם למימרא לימא
למימרא כן שם שכח מכשת הוא אע"ג אלמא לא שמרינן יכשוכי"ג למוקי לשלון
ילוף אלא ולאי לא שמרינן יכשוכי אלא מוסף כשים בשביל שכל בכרי שלון לכגוני
אי לריוח ממון מכי מעה שכל לא בשבל מוסף לאיכנויי ושעולם לא שייך לאיכנויי
כלאוקמה בגיטין מוסף ללא שכאי שם רבים ואפילו בשעולם כשוקין ובריה מילף
לשכאי שם רבים לא פליג רבנן מלא מפליג תלמוד בין שעולם לשעולם ואול
כי שם ילון שכאי רבים לא שלא רבנן מלא מפליג תלמוד בין שעולם לשעולם ואול
ונשבי שכמשי קאמר תלמוד לשלום לא שלא לאיכנויי שהשבל כותן לכרך ליתר שלן שכל בשיבי
לכרך ולשמוד לשלום ללא שכאי ומי ר"ת פי' לה מ"ש בשיטה שלין שכוקים
במלשכתן כל יומא ולא רבנין לכא לשם כי שם בשבתות ויו"ט לכל שעת שכאי בזמן
שלין לשן שכוקין במלשכה אין מילוף בין שבתות ושוק לכל שעת שכאי רבים
ומ"ש בשעולם ליכא מאן לשלוי ולכך פשוט שוק שלם לא כאן לשלוק כגוני למי
שנגדול שיכיו שרשות נידון: והגהה ולכי שמעה כתב לשלן יכול כאן ליתן
רשות ליפרעל לכרך כ"ש לכרכו לו למי שנגדול ממכו גם היא שנגדול כרך מסה מעם לכרך מסה
לזיתון ר"ת פי' לשלם לא מיתיבא לא מלאוריתא לא מדרבנן דבשיבא היא
בכרך מי שמת מ"ט לשפוקי מחריש שם לכל לכרך בשלמא שלמא לזכות שם שמי שפיר
מצטרף עכ"ם: ואי"ר שכוקים כשיט ואין כ"ש ו' שלשם ישראלים לא יקרא לו
כשיט כשקום שיפרעל לשכאי מכין ז' לכאן אחר כאן לא יקרא גם בשני ואחרי
שקום שם שכיפם פשם לשלון מפני היובאין לשם שקרקעות כאן שני שיאמרו שכולא
לאון שבשיט שקבל היא שכשלון וכריך לשחזיר בשכר ולקרוקו כאן אחר ואע"ם שלין

קומר

אומר שמואל פלוגי הכהן מפ כאן וכי מ"מ לקרות הכתן כמי שכתבו שתפ לקרות

תקפג בשם הקרואים משום דילמא מתי למיכתוי מ"מ מין מוכח להזכיר כאן ושוב אפשר

שמואל לא להזכיר אלא מרמז לו שיעשה וכן שמעתי שהיה עושה קרוכי הר שמואל

תקפד מכייברך ועוד שם יקרא כאן אמר ר' יוחנן כ"ש לו כפ"ם לעצמו כי יאמרו מין

כאן אלא מלכיו הקורא במקום ישראל כמו לוי אמר לוי לא יקרא אפני פנס

שניהם דאלוי הקורא בשלישי במקום ישראל יאמרו ישראל הוא הכי כמי כאן

תקפה הקורא על לא כפ"ם ושני ואכיתי יאמרו אלא הוא ובשמחת תורה הקורין כאן לוי

אתן תורה או אתן בראשית שאני התם שכבר קראו ר' כשפט היום ולא אלקי

למכיכא וכן ליכא למיחש לכפיפה וכן אמרו שמפסיקין לפס ואומרים פיוטי

וקורין לפס נפס פ"ת תורה ופס אתן בראשית וברוב מקום פולכין שמקן שמוני

תקפו הקורא ומיכברך מילתא טובא: ועיין שכולם כפניהם ואין כם שום יחד כ"ל דכפכן

תקפז יקרא שני פעמים ושוב יקראו כפיס דכפל מפלימין למכין ז ואפי אבל ואפ ואפ וקטן

ואי רבינו שמשה ללוי דוקא לעמוד אלא אפי למ"ד מלתא דשמעת אפ שלישי למלא

קטן קורא בתורה ומתרגם ואפי למפיק אלא מכל מ"מ הכמים אפס לא תקרא

תקפט בתורה אפני כבוד צבור היכי לא אפשר יראה כבוד צבור משום פנס כפני אלא

יאמרו כני נרושות הן אלא בעיר שיש שם אלפס ישראלים קורין ומוזרין וקורין כמו

תקפי כני קטיר שאין לפס מי שיקרא אלא אחד עומד ויקרא ויושב ואוזר ועומד ויקרא

עד ז פעמים כלישנא בתוספתא למיגלא ואפ יש קטנים ישראלי שבניהו לחיוך

גם שם שולים למכיין ואפ"ג שכתב רבי שמשה שיש בירושלמי נכי שפי לפס מברך

לכתלא וכן לאכיו לא כן אר' חייא ברבי יוסי בר' לקוראי כל שאמרו בקטן לא אמרו

אלא כדי לאכיו שתפר בעונה אחריה כבדא דקתיני תמן מי שיש לו עבד או אפס

מקיין אותם עונה אחריהם שם שפס שולחים כו' אבי כמי שרי אמון קורא עמפס

תקפא ועיר שכולם כפניהם ואין כם כשים ועבדים וקטנים וישראלים לא יקראו בתורה

תקפב כלל וכלום מליר כ"ל: ועוד מכאלו שכתב רבינו אברהם אפס כ"ל לאחר לפיכך

לפיכך כאן ואין שם לוים וישראלים אין לקרות לוים כלל אם יש שם ז' ישראלי יקראו

כולם ואפ אין שם אלא ישראל אחד יקרא ולאחר קריאתו יעב מעט ויעמוד פעם

תקפג שניה וכן יעשה עד שיגיע ז' ואפ אין שם ישראל יקראו קטנים אע"פ שאינם ולא יקראו

תקפד לוים וכתב"ל וזה לישנא אחרינא דאין צריך לעשות כן אלא במקומו ושוב יעמוד

ויקרא במקום לוי אפס שניה כלומר בתוספתא למגילה במקום אחד כי אם שני

לאחד שיעלה לקרות בתורה יעב למקומו אין כל פרשה ופרשה ויחזור ויעמוד ויקרא

ואין יעלה למכיין: ורבי פי לפשיטא דקתוספתא מיירי קודם שתקנו לכל מ' מכרך

תקפה לפניהם ולאחריהם לפי שהיה כל הקריאה מ' משום שכי היה צריך ליישב אלא עכשיו

יש לישב ליו ואין צריך לחזור למקומו וליישב וכן מצינו בגילון שכאן קורא בעמיים:

תקפו ומשם ראיה יפורש כשהוא לפס אין שם ישראלים רק כהנים כאן אם יקרא ז' בעמיים

וכשל פעם ופעם יכרך לפניהם ולאחריהם ואין צריך ליישב כאשר: נשמל לר' אלעזר

תקפז עיר שכל יושביה כהנים או לוים וכשיש שיקראו במקום ישראל: וכן מלאתי שכתב

רבי יעבץ לפי לוים קרו במקום כהן שיכא לליכא כהן וליכ למיתב משו פנס כיון

דכולה כהנים או לוים מוכח מילתא ודוקא כשיש רק שנים או ג' כהנים ושאר

תקפח יש"ו אין מיכא פנס אמר אביי כשיטכיון אם אין שם כהן כשפרדס בפ"ק ושפת"

אין שדר לכבר דטעמא דלוי קורא שני הוי משום כבודו של משה שהוא משבטו וכי

ליכא כהן בקורא בתחלה לוי קורא כפי תיכוכתו או דשמעו לו אחרון או ליכא קיל

בכבר כלל כך פ"ה ושוא פי שני של ר"ש ז' אבל פי' רשמעון לא כהיר לן דלילו משו'

תיכוכתו לוי קורא אחר כהן כי ליכא כהן כ"ש דליכא כבוד שני אם יקרא רשמעון

ולמה יש לנו ליטול כבודו משום שאין שם כהן ומשפיק לפ"ל לכתובות מ' חזקיה דזה

שהוא כהן מה ראית שקרא אחרינו לוי אין ראוי לומר לאין קורא לוי רק לאחר כהן

תקיט ישראל קטן קודם לוי גדול: מה"ט לקרות נחומשין בניח שכשמת פורס ר"ל יש

שכתובים לפס מחמש חומשי תורה בחמשה תחיכות כל חומש לעצמו לכל ספרים

היו כגליון כמו פ"ת ומסיק שכא לאין קורין בו משום כבוד צבור דהוי גבלי לפס

שאין לפס אלא ספר אחד לכל: ויש מלקדקין מכאן דולמי בספר פ' אין לקרות

אפני כבוד צבור שא בחומשין דיזין דיש כל פ' חומשין לעשות אין נבלי חותר:

ואומר רבינו שמשון דלאין כבר ישמ אלא כדאמרינן בירושלמי דאמר ר' מנא לכתחלה

גם בני סעיר לבתר דמתקיף התם תמון מיילון לרבי יוסי משו לקרות בתרי בחומשים אמר

לון אמור לון דלמא אלא מנו דלכתחלה מנומשם אלו זכין לן תורה פ' כל ע' שבשבעים

תקפ עניומם שכתוב עליו לקרות בפ אם כשנטרך לקרות שם: וכן מצאתי בקונט

בחומשין אין רוב חכמים אם היחיכו חוטב אלא יקרא שתילונם שתיכה שניים

בקיקון חכמים שתיכה תסורה בניזין ואין כיון שיטה לשתה אלא שיטה שתוב

לקרות כ"ם בחומשין דאסור לקרות להזכיר שם שמים לבטלה: כותי כין מנלה

תקפג לעיכוך להתלמד כם וה"ה דאסור לכתוב פרשת הקרבנות וכן כל קריה שתש

שתתפללות שלמ משום שת לעזוב לה' שסרי אין כל העולם יודעים בע"פ ואין לכל

העולם חומשים להגיהם לכ"ם ואתי לבטולי תפלה וקס"ל שהוא אין הקול לכך מותר

לכותבן הכי אפ"פ אלא ניתן ליכתב ואת"ל ויהיל קריכה שירת הים ופרשת הקרבנו

תקפד בניח הכי בעצ"פ ואלא לכריס שכתכתב אי אתה רשאי לאומרם בעל פה ואומר ר"ת

דהכי מיגרם נריסן קרא דאמר דפוליון ותיוזו וכתכתין אלא אין הכתוב משו לחגר

גריסן ואפ דאמריכן בירושלמי וכעשור שבשומים שהקולים קורא כאן נגדול על פה

אלא כמו שנתמלא בספרי לר"ת לגגלול שם אלפין נולין ספר תורה בגבור ולכניח

תקפג ספר תורה לאחר כמי שאין לו אלפא מפוגמו של נרשון: מגולת היה ונוף יש בשם

משום גזל מפני דרכי שלום תימא לרי דה"ל לר' יפסור מרחיקין ממגולת הרע

כמלא ריחת הרע ר"ש בשבת כמגולה ונראה לרי דזולתי לכתחלה מרחיקין אבל

גזל ליכא: ועיל לאתה לומגוותו נכך אין גזל אלא מפני דרכי שלום:

סליק פירקא

האומר

תקכל שתקבל נט זה כשלמא לי לומר ליתכא שתקבל לי גיטי

ואשתו אומרת הבא לי גיטו ואומר לה כמן לומר הבא

לה אנוס משבניש נט לידה מנורשת ס"מ דלמיבורת

דיליה ממכיין אלמא אפ"ג דלא ידעא בשעל מי הוי שליח לקבלה מינה אפילו

למיכת לה גיטה ולא מצרכין ליה לברר שהו שליח ולא מיישי לה טועה שיהיה

אלא עידי לומרה לפשה לא טעו ואכי קנין כמקני לפשה שלומרה שתקבל לי גיטי

ברוך שכי כיתי עדים וכו' ועל כרחך מיירי דבר לומרה לה וזה ממקום ולא רואה

קבלת הנט ואפשר מתן הנט בפני כת לקבלה אע"פ שאין שם עידי לומרה דלמי

קיימי שהם עידי לומרה ליפה לי שהבלה וכ"ש עדי למה לי ומי משום שהם

לעז יש לפחמיר ולהצריך לברר שליחות קודם כתיבת הנט משום הכ"ה:

תקכם בשל לומר לפקדון מצאתי לשלים שלוחך לפ"ל להכיא שתיהן עדים

להוליא שפשעל שהשלים להולכה לנט שבידו מוכיח כן וכי היכי לומן שבשל

כמן בשפשע כיר שהשם לומר לפקדון נתתיו ולא לגירושין ה"נ כיר היה ביד השלים

ולא למי לשליח דקבלה דנרוך כת לאחר להעיד בפניהם לומרה דשתה מן לכך

מוכיח אלא עדים לומרים ומפי ח"ל בפרק שתקבל דשעל לפקדון כמן שיימו

כם שהים ושהם בעיר לפי שיתא לנגירושין שיהו הוא יהיב לה וכן פי' ר"ת בשטוב

לפ"ל פטור שמקבלת מן שמשים יתנו לך שכמה: ושו"ת שם יש לו שתיהם עדים וכ"ל

שמיכת נט ממלינא היה שמפי ר"ל בפ"ב ובמ"ש ר"ל ומפילו בשל הם לפי שתי

שעל ושעבדה שם לוכה קיום שותמין שתיהם עדים דכ"ל ומ"ל לא שהם עדי קיום

שותמין ושם שמכרכין שבו שם לעבדה בשיר שיהיו כשתין שם שבשל וכוש

לכתוב והלך לן דשל הים שם יתן לה שבל שעמו ולא יהיו כל נפ"ל ונפילו לכתיקין

שטרות כתיב שהשם לשלכת הנט וכן כתי וקניב ומה קנין מייר: שלים כשו שהם

תקפו היכיכה ושומך עליו כמה שיאמר ומ"ת שם נותנו לה בפני עדי לשקדון שם היכיכה

מייך ושלא על פעדי שמך ול שדעתו לשמו עליו שם ושותפו שו יצבו למכיכה שים

ושפילו כדברים שבעיניו לשפיל ולשכיר יהיה כשתין שלים בשל שם שיאמר ושפילו

שין עדים כשפקידו שלו כדברי וה"ה משמע ליכא דקאמר בשמך שפני ממון

לשיכיכה למתילה משמ מתילה אלא כיון שמ' עליו לשפני לשון הקוסם:

שהם היכיכה כרש"י ול בשמוך דשמעת שלים היו משום מנו שפי עביל שם

דקאמר ומ"ל לרי כי אין מנו דאין יכול לישנו לשפשה כי שמא לא שקבלה מידו כיון

שבשל אומר לשקדון ושפילו לשיכה יודעת לשקדון נתנו שבשל מ"מ שו שפ"ל

על בשל נתנו ולא שבשל שמ' שו טעמ' דשם היכיכה לפי שמשם על שמיכתו כשפ"ל

כי שרש לי לא פרש כשמשר שתם ויוצא מתחת יד שלים בשר ומפרש טעמא דשם

היכיכה אלא שלים לשון נשמי שפי שמשר על שמיכתו ואומר כ"ש לפי לשפר

שם שהם לשלים לשון מלוה לשלים מהוך שהיה יכול לישנו שלוה לשכי כשמן וכ"ש דשם

לשן לשון זה מנו דכיון שהוא מוחזק בו שהוא לו מנו כלשמר ס' זה נורר נכי

גל לשון זה מנו דכיון שהוא מוחזק בו שהוא לו מנו כלשמר ס' זה נורר נכי

כל מה שיאמר לפילו מסקר שמאמינו להפסיד ממונו שלא כדין אבל במילתא
דליכורא מין כיון לפי שאמינו מכחן מרקדק ס"ד דשלים כאמן שלא בפניהם וכן
הוא רגיל לכן ולפילו במקום שאין שליחותו כיוצא עכבו כיוצא לכדין עבד לפוקס
שליח שנשם שליחותו כלומר כבל בשמעתין וכיוצא פוקס שליח שנשם שליחותו
ואע"ג דאמר פרק המקבל ושמתה לתקון הכפן שבועת היסת מסתבעי עדי דיכרי
למלוה כו' שלמא הקיבו ליה רבנן שבועה על השליח שהני שתה דיסיב לאו וזוזי
לשמטויינהו ליל המלוה ומלוה מכחיש להו ואומר לא נטלתי ואיכא למרי בקבלו
וכיון המכחיש להו מלוה מסבעינן להו כדין אמני על פיקסו להפיס לעצמו שלא כ"ס
שבריך ליתן שני פעמים ואיכא למיפס שמא עיכבו לעצמם שמעת וקסבר קלמר
מלוה שבל בשלר שליחות לליבא למיפס שמא עיכב לעצמו שמעי שליח שנשם שליחותו ולא שיבא שליחות להיות פוסט ולא לו כיון ללא ליקר פוקס
כמילי ואין לפקפות מלאמריכן בתוספתא דבפרק שליחות בידו דאו פוס נאמן
שלא כגון שלשלר זמן בשלוחי דיבון בתרי שנין שלשין בידהו לשלים
סיפא היו שקבלים מעיקרא לא מיזמנן בשני טפי מבשלים מכיון שלין
שליחותו בידו ולמי לשלא רמי לשבלים למילבר לכל שלים כמו למשרא לומ"ם שנשתי
בעוד שליחותו בידו כלין עשיתי כיון דשבלים שתעת לעבד פוס רמי שבשלים
שליח עושה שליחותו: ומילבר וכן מבשתי בשטרות ל"ת לבין שלים וכין שלים לאחרין לומר עשינו כמו
שאמרת לנו לאין שלם פוסט ולא לו ופוקס שליח עושה שליחותו: ומי שם יש עדי
שנשים בשליחותו פוסט ולמי לשבלים לפ שבועת הדיינין כהי לשלוחים טפי מבשלים
שלים עושה שליחותו: פוקס
טפי משטרי לפ שיאמינו עם רבים ובפרק זה כותב:
שם לשומרת שבל לק לפ לפ מבשן היה מבקדק ל"ת לשבקל לפ שמרי פוק שלים
עושה שליחותו ויש לשקות שבשל ליבא לשומרת לשבלם שם אין השליח עושה ס
שליחותו ויש לשקות שבשל ליבא לשומרת לשבלם שם אין השליח עושה שליחותו
כגון שם לפ קיבם לו שם לפ ניבם אין פוסט השליח לעשות שליחותו אבל ליבא
לשומרת לשבלם כגון שאמר לשניהן או ואחד ואמר לשנים נא ואחד נא ושמוט
פ"ק דשולין שכם ולשי טורח השליח לעשות שליחותו ואע"ג דלאו שם ס"ק
דשולין דבשלם לעולם אין פוסט שליח עם ורב נחמן לטעמיה דאמר פרק בבל
מערבין בבל קודם אין פוסט שליח עם בבל סופרים ולשי עושה שליחותו וכיון שלא
עשה לבניו בבני רב עשה שמעון וקיימו שלו שמעון מבשלין עשה ס"ם
לשין שלבה כמותו לבל רבי שמעון וקיימו שלו רבינו שמעון מבשלין עשה שם כרב עשה
לבשלר שבשלי ולמומרין פוסקי כרב עשה לבשלם פוס פוסק אין לשם מעיד
פנים בפני בעלה עיין פוק קדושין: בע"ב מומרם היו ולבים מקבלין ניטה
פירש רש"י לל דוקא בשרה לבל קטנה שפילו לרבנן לבים היו בשים לה שה ולא
לק לשה תנן בשמוך קטנה שאמרה שבקבל לי ניטי לילו נט על שיניש נט לילה
שם בשיניש נט לילה שרי וש נט שלמא מקבלת ניטה וכ"ת בשמין לה שה מיירי
שם שבתי פוסא לאמר לה לבים כו' וכ"ת מבשרי מיבשרת כו' בלאמר ש"ב דקידושין
ומיירי בשאין לה שה אלא לרבנן שבתי לשה' לשי לשמוקמי בשים לה שה ואח"ב מקבלת
ניטה שלא לפוס"ם קטנה וכן בנים רש"י ל"ל בש"ם בשים מקדם לשם לקטנה
ואע"ג דקא מיפלגי בשרה לרבנן דרבי יהודה בקטנה לשע"ג בשרה שיה שה"
לבים ולא שיה ובש"ם ל"ל בלא"ה ואע"ג דאמרינן קדושין אין לה בלל מלאורייתא לפילו בבי
נרשין שאין קדושין בשל בוגרת בידם ובש"ם לשבקל בל בים ובש"ם לה לזכות
לבוך לן שבר של בנים שיה ואע"ג דקלמר בבא נשמרת יל יקדיש זכו לה רשאית
לשברה לה קרי לילה יל יקדיש משום דקטנה נמי ים לה בשרשית שלא יל
יקדיש קרי לה לפי שים לה שתי ידים של פי שמי קדושין ובל שלין בלא דוקא
בשאינו לשטות שים להם ז' בנים בלאמר לקמ' בבא שטעות אין שבון ומאכרן
ממכר בשטלטלין ובבגדן בקטנה שנשרת קדושי בנים שבל קולם שאינו לשטות
אם אין לה שה לאר שפקדשה או בשבאת לוקה שלא יכולה לשתגרש בשום שבי בשל אם
ים לה שה עדיין שרוסה היא לו קטנה כיוצא יכולה לשתגרש עד שבים לפי ל"ת
כלשמעת פ' שרש נירה שבל"ת: וכ"ל שאיכה יכולה לשמור את
ניטה שלא יכולה לשתגרש פרש"י ל"ל לפילו עד שבים לשה שוטה שיה לילך ינשק
ושילפה מכיון מי שאפילה ושלא שאפילה ומוזרת ביבמ' פרק
פרש עבל: הגהה ונדולי הדור לא שבו על פוסקו ושבירו לה נט בשבי
גדולה ע"כ: ול"ל שפר דעד שבים שתגרשת לפ"ם שפילו יודעת לשמור ניטה
קודם שבניעה לפשוטות וכן פורש שלבה למעשה דשם פרק שש מ"ר יכול טעם
לומר משום דבתיב וכתיב וכיון פורש שלבה למעשה לפי שיש לה עד לשתגרש עד שבים מן שתגרשת עד שבים לה יל לשתגרש עשמה ולפי פוקס שתגרש
שיש לה שה מתגרשת עד שבים מן שתגרשת שתגרש שיש לה יל לשבים שתגרש כיוצא ולפילו

בקבא מבשיעא מקבל ניטה לשבנן בין שיש בין שבים ולשבי יהודה לפילו שבים ולא כי הוכח
דבי רבי ישמעאל למשקל לה מוסלמה לה שלוח שלא בפני לשבוח לוה מקר לשריכ
שבל משמע לליבא מילי לאחריוה כיוצא ים לשין טעם כיון לוה שה מוסלמה
ואיכא מוזרת שלבים משמר מלאוור ושוב מבים לוה מפר שרש בירושלמי בשטויה
לא ינים דבי רבי ינאי אמר מפני נרוים פי שבגדרת לפר כל לוה ונוסנין נם
מבשן שפקר ורבי זירא ורבי זריקא תרויהו לאמרי שלים יכולה לשמור ניטה ורבי
נחמיה ורבי יוסף אמר שלא פי שלמה מילי ליכא בינייהו עבר ונירה מ"ל מפני
נירה מוזרת ומ"ל שלים יכולה לשמור ניטה לפוזר ושוב פעמים שוטה ופעמים
שלים מ"ל מפני נירה לפוזר לבשעת שטות נגדרת לזמן ומ"ל מפני שלים
יכולה לשמור ניטה יש שתים שיכולה לשמור ניטה ורלה לשבר מן הירושלמי תרי
מילי ים להיות כן עבר ונירה מ"ל מפני נירה מוזר פי כיון לליבא לימור שלא
משו שלא ינבנו בה מבשן שפקר לכן לה עבר ונירה הוי נט ומ"ל מפני שלי יכולה
לשמור ניטה לפוזר לפ שין פנטו לזוריקא ושוב ליכא בינייהו לה שה כ"ש מ"ל
משום נירה לפוזר לבשלה שלא יוכל לשומרה מפשר ומ"ל מפני שלי יכולה
לשמור ניטה מוזרת כיון שבים קטנה לה כעבד לבים שבשר ושוב ליכא
בם' בתרומה בלפם נבי בלור וזרקו לנגו וכטלו מתנה בקדושי בבי נבי
פשוטות מקדשת למיזון לך מין שניהם כן בכל הספרים שלנו שלא ב"ג בלור
וזרקו לנגו וכטלו כו' וכבגדו בקטנה מקדשת למיזון לך פי שלל לה לשקדשת לפי שפה
לים יודעת לשמין נין ניטה לבל לפוך על שהנים לפשוטות כלקמ"ל כתר בבי תקנב
שפשוטות מקבלן מקח כו' ושים לשמוכה פרק לולב ושרשה לזיוקא מיקטה קטי
לקטנים לא מקטי מיירי קולם שפניא לפשוטות לשי שנים מקבלן מקבלה לי כמי
נים לו לאב ומפרנסו לשה לא תקטי בלי מיין לבל שם מין לו לאב מקבלו מקבה לפי
ים לו לשפוטרם ושהוא שבעל לשוה לבוה לבי תרי ולא מל ומקנייה לבנו קטן כו' פרק
שבולה בשם ל"ל לא לך לא הניא לפשוטות ושוטה נרע לשפילו לשבמו מין זוכה תקנג
בלאמר ס"ד למין כשהוא שוטה זכן כשהוא שוטה זכין: ובבגדן בקטנה מולבת
פרש"י לל דשיימו לל שנים ושל"ל תוך זמן בלאמר זמן ובבגדולה שניבא ומין בראש תקנד
לשם שמוכן רבא יבא דוכן לוך זמן בלאמר בשים בא שם שנים ויש לאמר לבגדולה שי
היינו הבניעה לשנות בלרים בלוים כן לל ובאמת בא שם שנים ויש לאמר לבגדולה שי
ש"ם מאי בבגדו בקטנה ושל בגדולה היא ובא שם שנים: למי' אמרת כו' ול"ת תקנה
ואם היא לומר למי שאמרת היינו שבל בלאמר בשרה לא שלח בא שם שנים
לומר מבשלי שלי למי שור וש שלי שולם ומפר שהם שמקדים למי שיקנו ממנו
לשניה ליה לבר שלא בל"ל ויש לומר לוקא שהם למקדים למי שבמכר ליה שלא
למי שור זה שני בשי לוקא לפירושיו ואיכא בשי שיש בשלא שלח בא שם שנים
בשבר ש"ק למי שאמרת בשבר בבר לא שלמר ונם שאמרת שעומד לימכר לא שלח
ומי בלאו בבי לשל לל לשל רב בונא לוה לא בשלא שיה שה מקבה לבר שלא בל"ל
ולניבי קיימין בבא מל': מתניתא בבי ליפוק בשי פרש"י לל שם שלח לו שאמרה וש
והמתין מן היין ושמרו לו היורשין שלבך שלקו ולא לר' שיפסיד יקר מבלי שלקו
שהוא והיורשין שותפין שלא משמע שבא ליפות בשו שבל ומן שלאחרי ל"ז מן היין
לו מן השמיים יקר רבי לביב שלו לי שבשי ים לומר שלפילו לומר לו שאמרה לו למי
שאמרת ובשלקל היין לו לבלו שמעת לא יפסיד רבי שביא לפילו לפי שבבון שיה
לו בא יקר מן היורשין כי לשבולם לומר שיקנו לוה לפי יפסידו היורשין ביומי שיקנו
ומה שהוצרך ליפות בשו זו היא לפילו בשלקל בל היין יקר מן בלאמר לו שאמרה
שלמים יקר מן היין ולרבינא בראש לפ ש עיקר לבין לשבוח שמחת לא
בבי קיימין רבי יוסי ורבי שמעון בי רבי בשניותין ש' שניות ובין לבישבי בשוקה
יפמי קיימי ש"ב שלו בשלילו שקנה לו מיד בשניותין ש' שניות ובין לבישבי בשוקה
דומיין לומר: לשבים לומרו לבשר על בשר ולשלוני ולשלוני לשקום ומשום בישופ
לשום מיירי בשאמרו ליה לשפור ובשל לא לומר בבי לשמור לשבלוני לשבלוני לשבבי
לומר לומרו בשר ושיעשה ולא בבי לומרו לשבבי בשר ולא בישעה שבל מקום
בין לבלישבה בשר ושיעשה שלא בבי לומרו לשבבי בשר ולא בישעה שבל מקום
לומרו ושפלי שקם שופר ושב שלו בב לשבי תרי שפקי בשקי

סתרי לסדלי מכל מקום אין מכורר כלכה כמי ויכול להיות דבר שלפנים ולא לפנים
כמאן דלפנים אומר לעמרי לא לגמרי פסקו כמוקין אין לקולא אין לחומרא אלא דיש
תקנט לחום לדברי הכיסם: קולי לפסוקי מדבר כסכם לעמר קרם סיכול לדבר מקוך
סכתב כותבין ומקכין גט לפסקו ואומר ר' דוקא קרם קוח לעמסט ופסול ליתן
גט ע"י סכתב לאין שומע ואין מדבר אבל פקח כשר על ידי סכתב אלא גרע מפס
לעולם סדבר כדתנן בפרק מי שאחזו כשהקח והדכרין כרשמו ואמרו לו בכתוב גט
לפלוני נדכרין כרשמו ויתנו ויהיו שומע ואין מדבר זהו אילם וקוי כפקח
תקנו לכל לדבריו: מיסו כרשם לף על גב דמדבר ורמז בעלמו מועיל אבל מקום שיש
ידי כתב אינו מועיל ואפילו בפקח וכן הגיס בתוספתא ב"ב כתב כתב ידו לסופר
כתוב ולעדים תחומו לא יכתבו ויחתם לא מיידי כלל בשרט ב"ב בירושלמי אם כן
אין לדם יכול לבטל כתב ידו לגיס אין מבטלין פלוגי סיכתבו ויתנו גט לפלוני לאין
סבר סרשות ויחתמו פסקו לפסק יכולם למחק אלא במקום שאר ע"י כתיבה
ויחתימת עדים לף על גב דאין שומע קולם אלא כדאמר לעיל כרך קמח שומע
תקנט גט זה לפלוני יכול לחזור לחוב זה ואם היו זכות לם לא היו יכול לחזור
לף על גב דלא אמר כלום וכיון דקיימא לן למעבר הכי נמי לא בעינן נמי לשמוע
קולם: נסיתין תק"ו כתב ראבי"ם על אסר כתב מוהי אבי כי סרם לו לעשר
מפקח אבי פלוני סופר ועד וחתם לא כתב סנט כי אם אסר מתלמידיו נרשם לי
אסם לא אמר שמעתי לפלוני שכתב סנט בפניו סופר סנט פסול לשלשתן כך יפה
דמילי לא מיתסרן לאלים ואפילו לומר אמרו כלשון זה אסם מילי דלא מיתסרן
לאלים אינו אלא כשמעתי מפקיחין כמי שכי עד שיאמרו קולו לפלוני ממש לומר
מודה רבי יוסי בשומר אמרו ואפילו לרבי תלמי אמר כמי לא כלשון זה אסם וכן
תקנט לף ורב אלפס: אסם נזיין דנשמ ליכא ואסם מילי דלא מיתסרן
לאלים אינו אלא כשמעתי רכותי אם אמר שטעה לסופר שכתב גט לכותב וחתם
אסם לא אמר שטעה לפלוני שכתב גט לגיות אלא סופר גט פסול לשלשתן כך יפה
דמילי לא מיתסרן לאלים ואפילו לומר אמרו כלשון זה אסם מילי דלא מיתסרן
שכתב כותבו ולא שמעו אלא מפי עדים שראו שכתב ולא שמעו קולו לא מיי כמוויף
אסם לא אמר שטעה לפלוני שכתב גט לגיות אלא סופר גט פסול לשלשתן כך
יפה דמילי לא מיתסרן לאלים אינו אלא כשמעתי רכותי אם אמר שטעה לסופר
שכתב גט לכותב וחתם אסם לא אמר שטעה לפלוני שכתב גט לגיות אלא סופר
גט פסול לשלשתן כך יפה דמילי לא מיתסרן לאלים אינו אלא כשמעתי רכותי
אם אמר שטעה לסופר שכתב גט לכותב וחתם אסם לא אמר שטעה לפלוני שכתב
תקנט ג: גט לגיות אלא סופר גט פסול לשלשתן כך יפה דמילי לא מיתסרן לאלים אינו
אלא כשמעתי רכותי אם אמר שטעה לסופר שכתב גט לכותב וחתם אסם לא אמר
שטעה לפלוני שכתב גט לגיות אלא סופר גט פסול לשלשתן כך יפה דמילי לא
מיתסרן לאלים אינו אלא כשמעתי רכותי אם אמר שטעה לסופר שכתב גט לכותב
וחתם אסם לא אמר שטעה לפלוני שכתב גט לגיות אלא סופר גט פסול לשלשתן
כך יפה דמילי לא מיתסרן לאלים אינו אלא כשמעתי רכותי אם אמר שטעה
לסופר שכתב גט לכותב וחתם אסם לא אמר שטעה לפלוני שכתב גט לגיות אלא
סופר גט פסול לשלשתן כך יפה דמילי לא מיתסרן לאלים אינו אלא כשמעתי
רכותי אם אמר שטעה לסופר שכתב גט לכותב וחתם אסם לא אמר שטעה לפלוני
שכתב גט לגיות אלא סופר גט פסול לשלשתן כך יפה דמילי לא מיתסרן לאלים
אינו אלא כשמעתי רכותי אם אמר שטעה לסופר שכתב גט לכותב וחתם אסם לא
אמר שטעה לפלוני שכתב גט לגיות אלא סופר גט פסול לשלשתן כך יפה דמילי
לא מיתסרן לאלים אינו אלא כשמעתי רכותי אם אמר שטעה לסופר שכתב גט
לכותב וחתם אסם לא אמר שטעה לפלוני שכתב גט לגיות אלא סופר גט פסול
לשלשתן כך יפה דמילי לא מיתסרן לאלים אינו אלא כשמעתי רכותי אם אמר
שטעה לסופר שכתב גט לכותב וחתם אסם לא אמר שטעה לפלוני שכתב גט לגיות
אלא

שיטוכן שמא בשיתכנו לעסק אבל אם היה עדיין בשר חי לא יכלו לעשות
אבל אם קדם עסיה נוסם נתן לעלוי הנט וקדם שנתנו עלוי הכיתו נוסם לא
יתנו בשוקת חולה לומר חולי יתרפא כמו רוב חולים לעלוי כמו רוב נוסם
למיתה לא יתרפא ואפילו עדיין חי ונוסם לא יתכנו לא לחיים הנט ור' שמעון
לחני נט כמו שמפורש בפניס ואוכל ים לכתוב לחיים לחכמי רבנו יתנק לקנוי
ס' קטן לשכרון נוסם כולר ומפרים ושמלי מי עדיף למירתו ממשיכתו לכדיוט
אלא ולפי ניטו ומקנתו מוכח' ורבי' לכאל לן בשקול נוסם מיירי שנם אין יכול לכך'
כלפירש"י שנם ואם אלא חולה לו כרים שבשקול לקנט חולה לפשוק
לרוב נוסמין אין יכולין לכך: ונם רבינו שבשכל כמי שפירש שאין יכול לקנות
מפני לקטנה כמו שנת לרוב נוסמין למיתה לא פירש כן אלא לפי שאין יכול לכך
ואין לעשות מיושנת עלוי לכל לא מלכך בטוב ומיושב בלשעתו מקנתו וניטו מ"ש על
כלן קנס: ומזה מבואר דאיכא מפרק יש מקלין ומפרק שנתם יוסנין לפרי
לרבי מלוי לומר לאין מלם מקנה לכך אלא נת לעולם יכיר לאה לי בשבים
שנשלו לבשנוה נוסם ומפרש רבינו שבשכל שלוי יכול לקנותו בשנתם כוין
לרוב נוסמין למיתה הרי הוא כמת וכוין שאין יכול ליקח ולוין כמו כן אין
יכול לגרש: ור' שמעון בנוסם כוין שמלכך בטוב ולשעתו מיושנת עלוי שפיר
מקנן נט ואין שפק בלב שהרי שנינו בפ' מי שלאון ובפרק נקרע למכות שאט נט כ'
לו רוב ב' ורמז ולאה לומר שנתנו נט לשתקי הרי אלו יכתבו ויתנו ומרי בזה שעכין בכל
מקום ואפילו שכי מוציא נט כ"ש נוסם שמיושנין מיום לשקיפ לשכלו לו בשעו נוסם
שלא שנתנו נט לשתקי אלא לשעה ולא לעולם ואפילו שכי מוציא נט כ"ש נוסם שאין יכול לכך אלא לשעה
ולא שנתנו לעוכם ולא לשנתנו לעולם ולא לשנתנו לעוכם ולא לשנתנו לעולם ולא לשנתנו לעוכם
לשנתנו לעולם ולא לשנתנו לעוכם ולא לשנתנו לעולם ולא לשנתנו לעוכם ולא לשנתנו לעולם
ולא לשנתנו לעוכם ולא לשנתנו לעולם ולא לשנתנו לעוכם ולא לשנתנו לעולם ולא לשנתנו לעוכם
ולא

כפולה לקלוקי תבלי וכן פשיב רבינו משם גאון וכן שורו גדולי פרשכוים
תרי ולי"ף כתב בתשובה דוקא בגיטין וקדושין אבל לא במשכנ ואין פרשה דהא
כל תבלי מכני נר ומכני רפואין נמריב לה ואפשה לא מחוכח פוא ולא כדבי כריך
פומר לכל מוגיא דאסכא כרבנן דפליגי עליה דרבי דלית להו כל הסומר על מכת
בשומר מעבטו דמי אבל כיון דקל"ל כרבי דאל מכת כמעבטו דמי ליה לן בה ורבה
גופיה ס"ל כוים מקלין אתרוג זה כתון לך במתנ' על מכת שתחזירהו לי בטלו ואסזירו
יבא לא אחזירו לא יבא ואפי' אתה אמי משפה קודם לתבלי ונה תבלי ומשפה
בלבר אחר אבל יש לומר דוקא אם אמ' אתה לתבלי ואני למלוה כרב אשי דאית ליה כל
תרי"ג דאומר אע"פ כשומר מעבטו דמי: והבהה ומשלחתם אם יכולין
לכתוב אתם תבלי בנט כראם לי לאיזן לכתוב כלל כי אם בכתוב בנט כיום בו משפ
פסול ואפילו בתקיים בתבלי בתבן בפרק המגרש דכתן בפולין כל בתבאים בנט
ואפ"ה זכרונו לברכה אפילו בתקיים בתבלי ואף על גב דרבינו פליגי עליה דרבי
אם מקומי אתם פלוגתיהו לאחר שתורף אבל לפני התורף אע"פ שפולו ל' אתם
על אם ומשרש כגון אלם בתקיים בתבלי אך חור ומקלי מתוך בנט וכ"ש דוקא
פומל בתבלי בנט ומכל מקום ככון לאחמיר כפל"י זכרונו לברכה ש"מ אתבן בנט על
תבלי אומר אתבלי כלאתקין מר שמואל ולא יבתבנו בנט: ורבינו יצחק מפרש
כיום מוסב אלבאתב תבלי בנט בן יוחנן אתבלי אך כיום מזקיקים לכל תרם
אתם יבריא אישאל זה אית זה וכן ככון לאשות ושיטור כתב אלאמר פרק אני
לאיל אמר רבי אלעזר לא אבאר אמשון אלא לאלתר אבל אכלן אמרו עבדים
יחיים לא מוציאין לילמל תבלי אוה כי ווייפתים ש"מ לבתבלין תבלי בנט על כאן
לשון: והבהה יש אנדיך לכתוב כל אבהרת אבתיך תסום אשיר לכל
תרי"ב תוך תסום אשיר אין בכלל אשיר ולמיתם מפרק כל אבאר נבי אמאתין לבאל
לקאמר אבלינהו אוך לתסום אך בכלדים פרק אמוכר מן אירק לא מסמע כן אלא
לוקא תוך שיבורים של עיר אין בתוך שיור לקאמר אתם אמוכר מן אשיר מוקר
ליבם בתסומו ואסור ליבם בתוך שיור יאבל לקאמר רבי יאבל לקאמר אבל ויפי
בהיות יפוסק בירושלים ובתיבי מירושלים סוגר ומסוגרת אלא ש"מ בשיבור אום אבלי
ופרי לילמל בתסומה ומבני בתיב ומלוקט אוך לשיר ואתם נבי מירת תפומין אין
אבלי ואפ"ה אבלי תוך אתסום אוך לשיר: במתוק בשיבח בשיבורא נרילמל לא
בשיבח לנבסיהן שילמי שבועת שבועת יבבך יבבך וייטב לך רבי מאיר מפייב
ואבמים פוטרין ופרי' בגמרא ואפ"ה ליח ליה לרבי מאיר מבלל לאו אתם שומע אן
כי ליח ליה בתתוק בשיבורא ליח ליה ומסיק שוטה שבלי לשיבורא לשיח ליה
מתוק הוא ש"מ בתתוק בשיבורא לליח ליה מבלל לאו אתם שומע אן ורבינו
תבבאל ולי"ף פסקו בלבם כאתם מפשה לשאבר אפועלים בתבלי אים בו מפשה
בתתלה לבא מוקם גיטין וקדושין וגיטין אף על גב לשיבורא הוא לא אמרי בתו
מבלל לאו אתם שומע אן ומלוי לתומרא לגר בירושלמי לקדושין ומיתא כמי
בערוכין וזה לשונו וירדו לסיומן בגיטיה רבי מאיר בקדושין כמי ורבי תבבאל מבנו
יחתן סדר אמשון כך הוא אתם פלוני בר פלוני מקדש לך פלוניה בת פלוני
ומבטיתא ליום פלוני ואי אתם יום פלוני ולא בעסך לא ליקוני לך שלי כלום
ויאמר על מכת אלא לבטל תבלי לא בשל מפקרא לקדושין אמר רבי יוסי
בר בון כל אתר שיש ליה לרבי מאיר מבלל לאו אתם שומע אן ובשיש ליה אמר
רבי מתניתא שומרא הוא בעבירות ש"מ ויאמר על מכת אלא לבטל תבלי ומבלל לאו
אתם שומע אן ואילו לא בשל תבלי מעבדי קדושי אשם בא אמר וקדשם קול קיים
התבלי ליבא מקודשת לא לרשון ולא לבני לשמרא אמרה רבי מאיר בלאמרינן
בירושלמי בשל מכת שירדו נשמים לרשון ליבא מקודשת אבל לא ירדו נשמים
וכיון לבא ירדו נשמים תפני קדושי אבי ולבני אין מקודשת אבל לא ירדו נשמים
וכיון אלא בשל תפני קדושי לשון אמ' רבי יוסי בירבי בון בכל אתר שום משמעות
לאו אתם שומע אן בלומר בראשי לשון ואתיין ואשמעינן בני יבבא יבבך כי
ובתבין אמי אן אמיקא פרושי לשון ואתיין ואשמעינן בבי מאיר ואבא לבני
לימודא ליח ליה לאי ליח ליה קדושי לשון גמורים הן ומבני אומרא הוא בשיבור
ברוב מבאיסו לאמר הילכך בשמוכא אי אלא בשלינן לתבלים אשעשא קיים ואתבלי
בטל בשיבור שאין לשיבור ערוב אין אאעשא קיים על אתבלי אבלים ליח
אבלי לאו אתם אף בקדושין וגיטין לשיבור ערוב אם לא בשל מקודשת לומרא
ומשום שומרא הוא לבבאין בגיטין בשיבא בשל תבלי בשל לרבינו שמואל פירש ליח
מבלין בר"ף וזה לשונו בגיטין בשיבא בשל תבלי בשל לרבינו שמואל פירש ליח
מבלין בתר לומר לשתא בבבי שמעון שורי ואם תאמר ואלא אמאי ליח ליה בשל תבלי
ליח ליה לאי ליח ליה קדושי לשון גמורים הן ומבני אומרא הוא בשיבור
ערוב מבאיסו לאמר הילכך בשמוכא אי אלא בשלינן לתבלים אשעשא קיים ואתבלי
בטל בשיבור שאין לשיבור ערוב אין אאעשא קיים על אתבלי אבלים ליח ליה

לם לא נפקי מכאן ואף כאים שבר מלם למה יש לנו לעקור עיקר משמעות של
פיום למשמע לשתר מיל לפי לא ס"כי שיעול שבעו שלש כמוף רבע ס' קודם נמר
שבים שבר מלם ל' ל' לומרו לימל הרי זה ניטך לם לא נפקי עד שיב מלם ולא
לימל מסיום ולישול הגט כמוף שב מלם לם לא יכא לבשלמא מלם כיון שמלם
שבאו במיקא למר לם מקי ולא למר מסיום לא מוי גט חל כלל דקודם מיקא
שבקי לא מצא וימצא ואי לאחר מיקא מאן מנרסא אין במיקא מנרסים ולבבי
למר מסיום לישול ניטך רבע למר כאיין קודם מיקתו ואפ לא סייך במסיום לם
לא נפקי מכאן ואף שב מלם וקל להבין: ופליש לבבי מלשמר ס' לאו' וכפרק
מי שלאון הרי זה ניטך עמ שתקבי ליר זון מנורס וניש תקן ופליגי בה רב כוכא
ורב יהודה רב יהודה למר לבשיקין ורב כוכא למר היש תקן ונקלמ' ליכא ביניהו
שבקרא הגט מן שלבך קודם שבקוב ר' זון ונקלמר מלם טעמא דרב כוכא מפני
לכל שלומר מ"מ כלומר משבעו לפי ופשבי' כוכים בפ"ק דקדושין שלמא לשלומר
פיי זה ניטך על מכת שתקבי לי ר' זון לו למר הרי זה ניטך משבעו לם תקבי לי
ר' זון ונקרע הגט מן שלבך קודם שבקוב מנורסת לף לרב יהודה דבל' לם שלא
שיכא שלא למר משבעו שלבל למר מכת שלא שבקבי לי משבעו ולא שלמא
למי מן לא לבל לם למר משבעו כ"ש מוזן שמע כל שלבי למר משבעו ולא שלמא
במיקא משבעו משמע שמע מלם לם בקרע הגט קוך קיום שתקבי מנורס משבים
שמעת לבל שתקבים שבקבי לפוף ואין פלוק בין למר מיום ובין למר משבעו
כלשמעת פ' מי שלאון לפיון בן נבי לם מתי שתי לפוכות משמע לם למר מיום
שלל משבעו למי ופלוס מ"ב: רב סוכא למר ניש תקן וכן בלבא לקל בר' למי
כל שלום על מכת כשומר משבעו למי ובפ"ק דקדושין שבבי בלבא שבבי שלבוך
למר שתקדשי לי בשכא ונתן לא ליבר מקודשת ושלים וכאילו למר על מכת למי:

רבא למר לא לף בריבא ואף בפרק בשומרין שמביאין שבר שבועלים ושתף
מיטרא שבועלים ול' שלמי שבא שלא לאיבו שלא שבבי יום שלא ליתן
לבבות יהבו מן שקרקעות לבבות ובפטרא לאחת מן שבבות בתוי לביהם בר' לי לפילו
שבי שלמיבא שתבא לם הן יהבו לבלם שבמ' שבאלמן לבל לאחת שלא שלמיבא ומלק
שלמיבא יהיו פטורין לפי מירוסא בלבניא ומייתי לה בפרק מי שלאון הרי זה ניטך
על מכת שתקבי לי ר' זון כו' עד לבן שמעון בן נמליאל לומר בוקבת לפבין לפי לאחר
מסיבתן וכו' עד מל שבר פיהם שבא שלא ליש לי ולא ליורשי ושבב שבר לי
ולאחרי וכו' לשלבתא בלבא שלא ולא בבבן שמעון בן נמליאל דבא שב"ם שבבא
דשבב שלבא בשניו בשבניהן בוקא ולא בבריתא: ואפ"ג שבבים שטורין
מלק שלמיבא שלמיבא בלבא בשלא בין לשן שלין לבבות שלבות במקום שבבים
שלא לקיים שבקבי הוא לבבוי וכיון שלמיבא יהבו לשלבו ומלק יהיו פטורין: ולאיש
לבבות שלי שלאון לבבות לשלר ליש לשלבים כ"ש לו' שלק שלק לאחת ולשלים
ריבבת שלא לי לי ל' וטול שלק לאחת לבוף לאחת מיטרא רבא שלר לא ליבבת
וקיימא לן בוקבתא ואפי' לריבבתא מיא בבא לשלבוים בל שלבון ובפ לא ליבבת
וב לא לשי לבבוא לם לפועלי לאחת מיטרא ומסיק בלבא שבבים לפועלים סוי
שלבי שלא שלא שבבי פועלים מילי ושלבי לא בבבון לא לשל בבא לף יבבי
לשלר בנוק שלק ושול לשבא לשבי בלא נשר ומלבי ולא לף מבוין שלא לשלים
ולשבין זילוף שלי בלבא עליש לישלבא לשלא יבבא לא יבבו ליורשים
דשלבא בלבא לשלא עבד

לפי כן אם שמל התלמוד פרק קמא דקדושין כתן אשת חבירו לי לכהן הוי כהן כתלמוד אלא ולפי לא קאי אלישן דאמר הוי חזר לחייקו ולא הוי ככהן לענין שיאכל בתרומה גם כהנין זה לא קשיא:

סליק פירקא

הזורק

תרכט ג"ט לאשתו ליקניה להדיוט לוכח לאשת כיס ניטל ואזל ליתי ותפוך דשם ותפסה ואם תאמר ומה נריך קנין ואלא לכרי סכיר מרא ככתובים וכמסורין למו ויש לומר דכיכי הוי מתנה כסיר מרא במקנה ואם תאמר ומה מכוח מתנה מיתה ואפילו במקנה לא נתי קנין ופי' כל"ם דלכרי ס"מ ככתובים כו' הוי מלכרכן ונכי נט בעיל קנין מלעוריקא: ותפוך דשם ותפסה ותי שם כיס נריכה קנין אלישן ואוך שם מתניל שם סוי טלי ניטך מעל נכי קרקע דלא שמר כלום ומי שם לא ק"ל כרכן דניטל ומכרם כאין כאשר כלא ואלו זרקו כאכרה:

תרל להדיוט לוכחה למלכו שמרסין כאשת כגון סכיר מרא דלא ליפסר לף על נב

תרלא דתניא כתוספתא אין מקדשין ואין מגרשין כאשת ואוך לף למו לף על פי שאין קנין כאשת קנין שלף כיס כעלו מוכר ואוך למלכו לכעל לא סוי תיקון מכעל שזה לי שאסר לעשותו כאשת שלא כעל הוי כעילת לעת ואוך למלכו לסרי לטלטל

תרלב ג"ט נאשת כלפי רש"ל ולרבה דזקף נט שמקנה לכהר רחים לאל שאר כתבים שרשין לגור על פי כלוחית מוחרין לטלטל ומטעם זה מוכר לטלטל לאפילו

תרלג קלף שלף שם לוח מוקנה לכתיבה ואפילו נט נזמן שזה שכתבה תורה שכעל שם מוכר לטלטל שאלם יכול ללמוד שימנו כמה שלבות בגט מ"ב: ותיוחל לחיי ותיוחל לעשה ופקחה כו' מה מקחה שאם קנה כעלה ואם תאמר הא מתני' דמרינן פרק חזקת הבתים כמתנה מקחה ואין הכעל אוכל פירות ויש לומר דהכא מיירי כשאלה ולא מלינחל אם מכרה ונתנה שם אין קיים וכן פסק ר"ת פרק חזקת הבתים: אמר אוכל פירות אם מכרה ונתנה שם אין קיים אלא מפני שהלוה לרע יהודה שיכול כדי שתשום ותטלם ואת לא תעביד שוכלת על

תרלד דמטי ניטך לידם ופרלם וסביאו כערוך כערך נט שיהא כרשות הרבים וזרקו לה מגורשת לף קבלה מדעותיהו ואפי' זרקו לה כיוך תכרה לא משתריא לעלמא על דמטי ניטך לידה כלרגלים כירושלמי ומשמיר שלא לגרש על שיהו לה ניטך לידה הקב"ה על כלן לעון כערוך ולא נרשה לרבותה שם משום ברכה היו עושים שמרחיקים לגרש כשתיהם כרשות היחיד ומכרה כעון תיקוף דשם ומכיאה לירושלמי קאי אלא אמתני' דלא תניא רבי אליעזר אומ' לפילו קרוב לא מלו ומכ כלב ונטלו לוהה מגורשת כפרם ברבי אליעזר לפניו משמיר כבלן על שיהכו לידה הקב"ה עיין כם שכתבתי פרק קמא דב"מ: ורבי' ירושלמי

תרלה משמיר כבלן על שיהכו לידה הקב"ה כהנו שעם שלא לגרש על ידי שהיא נט תוך ביתה לו אבר ולפילו בתוך קלתה לו בתוך מלבושיה ונטעם פי' רבינו ותיפל לפי שלפעמים מלבושים שמולין ומולי הכעלי מקפידין על כך ואם לא כן לא הוי ניטך ביון דלאו לכהי לוהה שיהכו לה כך טוב לתת הגט לידה ממם וידה תהיה פתוחה מתקלת כהיהיה על נמר כתניתא וכן כתב רבי' פרץ בן רבינו אליעזר כל רואים

תרלו אם יכול לכתקו ולהכיאו לאלו כתב כם שתרו"ם ליזהר כסכותן הגט לידה שאפי לא הסגיר לה ידה כלל על מנת שיהא כעל כל הגט מידו דגרסינן פר' קמא דב"מ וכתב כפירקין נט ניטה ומשיהא כידו אם יכול לכתקו ולהכיאו אלא ליהא מגורשת ואם לאו מגורשת. ופירש"י שכבר ניתה סגורש והוא תתב כתוך ידה הסגורש ואם תתב כל כך כתוך שלא יכול להכי אלא כמשיהא השתיא מגורשת ולא כהכי שמפרשים כך לשם שיהא פשוטה ונתן הגט ובדין השתיא של הגט כידו ואמר כך סגרש ידה ותתב אמר לשם לא סגרש ידה כל כך כתוך הסגורש שאין הכעל רוצה למשך השתיא היה מניח הגט אלא ליהא מגורשת השתיא מידו לאחרי לעוך הגט כיד הכעל ואם לאו סגרש ידה כל כך כתוך שלא יוכל להכיא הגט שלא על ידי משיהא מגורשת אף על נב שמשיהא עדין כידו: וק"ל על פי זה לכי נמי סגרש ידה כתוך שלא יוכל הכעל להכיאו אלא כמשיהא השתיא למלי מגורשת אלא כשהיו הגט כידו לאחרי שלא יוכל להכיאו ולהכיאו אלא כמשיהא השתיא שבידו ומה שקשה ידה אחר כך לא עשה הכעל אלא היא והכל כטלי ניטך מ"ב קרקע לפין נט על כן יש לפרש כלפי לעיל: ומיהו יש ניכשה פרק קמא דקדושין שמילק מטלי ניטך מ"ב קרקע וב"ב ולפי זה אם כן פשמים שהכעל לוהה הגט כרשותו ונתנו כידה ולוהה כידו הכעל וסגרה ידה כתוך שלא יוכל הכעל להכיאו אלא ליהא מגורשת ואם כן נט כידה ומשיה כיד

אומ׳ רי׳ דקרע כסותי ע״מ לתפור אף ע״ג דכיוקין חשיב ליה תלמוד׳ בערכין מלוה
הכתובה מ״מ לא חשיב ליה מתנה על מה שכתוב בתורה כיון שמוחל בהדיא אבל
ודאי אם היה אומר קרע כסותי ע״מ שאין לך עלי דין כזק חשיב מתנה על מה
שכתוב בתורה ולמאי דמפ׳ דוקא גבי על מנת שאין לך עלי שאר כסו׳ ועונה חשיב
מתנה על מה שכתוב בתורה לפי שאין קדושין לחצאין וגם גבי אונאה אין מכר
לחצאין אבל גבי כזקין אין שייך לומר כן ולפי זה ק׳ דבסמוך אי לאו טעמ׳ דבסמוך
היה חשיב ע״מ שתאכל חזיר מתנה על מה שכתוב בתורה אע״ג דאין גט לחצאין
וי״ל דוקא גבי ממון דכיתן למחילה לא חשיב מתנה על מה שכתוב בתורה היכא
ת״ר ה״ז לחצאין: אם כתבו בתוכו וחזר ומחקו פסול פי׳ לפי שלא נכתב שלא על
תנאי זה ואין כאן כריתות משמע דוקא חוץ דלא הוי כריתות חזר ומחקו פסול
אבל שאר מחקי׳ כשר בגט רק שיעשה קיום המחק לפני שרי׳ וקי׳ ומכל מקום כהגו
העולם להחמיר שלא לעשות בסימן תתקו׳ שאל ראבי״ה מהרב רבי׳ קלונימוס על
גט שיש בו מחק שנהגו להחמיר: ובתוספתא תניא גט שיש בו מחק או תלוי
מגופו פסול שלא מגופו כשר אם החזירו למטה אפילו מגופו כשר: וסבור אני
שהפירוש כך דבר שתלוי בו בגופו של גט ותנן פרק המגרש אם כתבו בתוכו אף
על פי שחזר ומחקו פסול וטעמא משום דעל תנאי נכתב ושוב חזר דהכי מפליג
התם בהמגרש הא אם מחמת טעות נכת׳ אינו כפסל רק שיחזור למט׳ ודין קיומיה
והשיב אשר שאלת על גט שיש בו מחק או תלוי אמת כדבריך כן הוא וכן כתוב
בסידורי גיטין ואם עשו בו מחק פסול מה שאין כן בשאר שטרות וטעמא כי יש
חילוק בין מחק למחק כי ודאי מחק או תלוי שסובר הסופר לכתוב כראוי וטעה
והשמיט תיבה או שתים וכשנזכר תלאה ביני שיטי ואחר כך מחק וכתב המחק
אפי׳ מגופו של גט כגון הרי את מותרת לכל אדם וכיוצ׳ בו והחזירו למטה וקיימו
בהוגן כשר בין בגט בין בשאר שטרות כדתני׳ לענין גיטין בתוספת׳ כמו שכתבת
וכן תניא לענין שטרות בתוספתא דב״ב פרק בתרא שטר שיש בו מחק כו׳ וקיום
שטרות ידוע הכשרו כדאמר׳ בגט פסוט אבל אם נכתב הגט פסול מדעת אף על
גב שחזר ומחקו פסול שהרי אדעתא דפסול נכתב ושויה חספא ושוב לא יחזור
להכשירו ודמי לגט דרים השולח דאינו חוזר ומגרש בו ותדע שכן הוא דכשנכתב
אדעתא דפסול אין לו תקנה כדאמרינן לפני התורף אפי׳ בעל פה פסול אף על
גב דנכתב כל הגט בהכשר הואיל ואדעתא דפסול פסול ונראה משום גזירת
המחק כה״ג גזרו והחמירו בכל המחקים כולם מיהו בדיעבד כשר: אמר אביי
הא מאן דכתב גיטא לורכיה לוו אחרונה דוכדו דלא לישתמע וכדי ולורכיה לווין
שבאמצע שבוקין תרוכין ופטורין דלא לישתמע שביקין תריכין פטירין וקאי
אאכשים דעלמא: דיתיהוייין דיתיצביין תלתא יודין סמוך לכון ובמכתב רבינו
יצחק טע׳ כתוב בו עוד שתי יודין אחרות אחת בסמוך לתי׳ ואחת בסמוך לד״לת
דהיינו ה׳ ר׳ לתיבה וליכתו׳ למהך בלא יוד אח׳ הל׳ דלא לישתמ׳ לי מהך לשון שחוק:
ולירחוק רגל של הא דמהך מגנה דלא לישתמ׳ למהך לשון חוכא וליכתוב להתנסב
ולא ליכתוב לאתנסבא דלא לישתמע לאתנסבא ויכתוב ודן בלא יוד דלא לישתמע
ודין לשון דיכא ולא ליכתוב ואיגרת ביוד דלא לישתמע לשון אגרא אי כמי לשון
איגרת כלומר אי זכית דבלשון ארמי קורין לזכות גרת אלא ליכתוב אגרת: רבי
יהודה אומ׳ ספר תרוכין ואגרת שבוקין בספרים לא היה כתוב וגט פטורין ובגמ׳
כמי קאמר ולורכיה לויו דתרוכין ולויו דשבוקין ולא קאמר פטורין ומיהו בפרק
קמא דכדרים כתוב בספרים כמי גט פטורין ונראה דה״ה גרים ליה הכא דהא
ספר כריתות מתרגמינן גט פטורין: ולא אגרת ביוד בסידור תיקון של רבינו
יצחק טע׳ כתוב לא יכתוב אגרת בלא ויו דמשמע אגרתא בעלמא דאדם שולח
לחבירו אלא אגרות בויו דמשמע דקאי אגיטין ואדין דלעיל לורכיה לויו כו׳ נראה
דאם לא האריך כשר דלא בעינן אלא שלא תהא נראית ביוד: ומעשה היה בגט
שלא היה ניכר בין ויו ליוד שבא לפני רבי שיהו והביא תיכוק דלא חכים ולא טיפש
לקרות אותה תיבה כדאמרינן במנחות גבי תפלין: תשובת ר״ז בבא על גט שבא
מארץ הגריען אשר עגמ׳ נפשי על האיש הלזה ועל עיגון הבת דקדקתי על הגט
אשר הובא מארץ הגנב ועמדתי על בוריו של דבר וכן נראה בעיני שאף על פי
שלא נעשה כמנהג מקומנו וגם מנהג המקום כי דייקת שפיר כשר הוא וחס
ושלום שלא להוציא לעז על גיטיהן כי אשר נהגו לכתוב לשון מגרש אפי׳ בעיירות
גדולות כגון טרוי״ש ואף על פי שלשון מגרש הוא קרקע שסביבות העיר כדכתיב
מגרשי העיר אשר סביבותיה וכדאמר אלף אמה מגרש ממה שנהגו אני לומר
שכך רוצים לומר במגרש פרק אשר אני עומד בה והרי העיר בכלל תוך המגרש
שהרי המגרש מקיפה וכר׳ שלכך נהגו לכתוב כך לפי שפעמי׳ דרכי הבתי׳ שבולטים
ויוצאים חוץ לעיר ובלשון בני אדם אין שם העיר עליהם ובלשונם שנכתב מגרש
הכל בכלל ומנהג כשר הוא ומה שקורין בורז״ש ואנו קורין באורי״ש נראה בעיני
דכיון שמתוך מקום דירת האיש ומקום כתיבת הגט מוכיח שמארץ הגר בא והוא

לשונם לדבר לשון קלילא אין להקפיד כלל ומה שכתבו על נהר ריי״ר ואנו נוהגין
לכתוב על נהר קיי״ר כיון שאין שום אות במקום הלעז׳ כך שוה יוד במקום קוף
ומה שכתבו ודן בלא יוד יפה כתבו וכן נהר שיכא שכתבו בלא יוד שכא כך הו׳ לשונין
לומר שכא כי גם במקומנו קורין אותו לפעמים בלא יוד ומה שכתבו דתהוייין ולא
עשו כמנהגינו לכתוב יוד בין דלית לתי׳ ובין תי׳ להא והוי די כמו אשר ותהויין
כמו תהיי אין ראוי לפסלו בכך כי ד׳ במקום שין כמו שתהיי שאתה מדבר עמי
דמתרגמינן דאיתמלל עמי וכן שקמתי דבורה דמתרגמינן עד דאישתלחית וכן
רבים דמתרגמינן כך: ומה שלא כתבו יוד בין תיו להא דיתהוייין אני בדקתי
בתרגום בבלי ראשון שהובא מרומי אין כתוב בו יוד וכן בכמה תרגומין אלא שעל
אותו סמכתי יותר מן הכל כי אין כמוהו בדקדוק אותיות ומה שאין יוד בין תי׳
לבדי גם בזה אין לחוש כי אינה ראויה להיות כלל כמו שאינה ראויה להיות בעברי
שלנו תרבי ודיהוי ליכי מינאי שכתבו תיבה אחת ולא כתבו דיהוי ליכי גם אותה
דלית במקום שין ותרוכין שלא כתבו יוד וכן שבוקין בין שין לבית וכן פטורין בין
פא לטית כדין עשו כי לפי סוגיא דקאמר ולורכיה לוו דתירוכין ושבוקין כי היכי
דלא לישתמע תריכין ושביקין והיאך היה משמע תריכין ושביקין אם היה יוד בין
תיו לריש ובין שין לבית אלא ודאי יפה כתבו ואין להשיבו בכל הכדדין כשר גמור
הוא לפי ראות עיני והנה בויתי לאיש הלזה להרבות דברי לפני אחי רבי שמשון
ולפני רבותי שבפרי״ש כי איני כדי שיסמוך על דברי עד שיבאו דבריה דברי צדק
ושלום יצחק ברבי אברהם תנצב״ה: אמנם דברי אחי ניראין ואין לפקפק עליו
ודרכיו דרכי נועם ונתיבותיו שלום שמשון ברבי אברהם: אמר ר״ב יהודה אמר רב
הלכה כרבי אליעזר בגיטין אבל בשאר שטרות לא כתב בספר התרומה דלרבי
מאיר בעידי חתימה דוקא אבל לא בעידי מסירה דעידי מסירה לא מהנו מידי
וראיה מפרק כל הגט כתב לגרש הגדולה לא יגרש בו את הקטנה ופרכינן הא
גדולה מצי מגרש ומשני הא מני רבי אלעזר היא דאמר עידי מסיר׳ כרתי משמע
דלרבי מאיר לא מהני מידי ולרבי אליעזר דאמר עידי מסירה כרתי דוקא עידי
מסירה אבל עידי חתימה אינו מועיל שהרי אמר רבי אליעזר אין העדים חותמין
על הגט אלא מפני תיקון העולם ושמוש אמר אפילו בשטרות והלכה כשמוש בדיני
ממונות כדאיתא פרק יש בכור וכן בפירקא קמא דגבי שטרא פרסאה קאמר
דגבי ממשעבדי על ידי עידי מסירה וכן פרק זה בורר גבי מתנתא דחתימי עליה
תרי גיסי קאמר וליקני בעידי מסירה וגבי גט פירש רבינו תם ורבינו שמעון בן
משה דמודה רבי מאיר דאף על גב דאיכא עידי חתימה מכל מקום צרי׳ עדים
בשעת מסירה מטעם דאין דבר שבערוה פחות משנים וגבי שטר מכר או מתנת
קרקע הנקנית בשטר פירש רבינו תם דמודה רבי אליעזר כמו דעידי מסירה
גרידא מהני ואפילו בלא עידי חתימה כך עידי חתימה גרידא מהני כיון שהשטר
טוב וראוי לקנות אם מסרו בינו לבין עצמו מועיל שפיר אם מודה שמסרו לו ד
דהודאת בעל דין כמאה עדים דמי אבל בגט לא שייך טעם זה אמר רב יהודה
אמר רב הלכה כרבי אליעזר כתב ראב״ן שאלוני הא דאמרינן פרק מי שהיה נשוי
כתב וחתם לזה ומסר לזה לרבי מאיר דאמר עידי חתימה כרתי מי שחתמו לו
תחלה אף על פי שמסר לאחר תחלה ולרבי אליעזר קנה מי שנמסר לו השט׳ ושאלו
לי אי רבי אליעזר אית ליה הא דאמר אביי עדיו בחיתומיו זכין לו אמאי קנה מי
שנמסר לו והשבתי דהא דאמר אביי עדיו בחיתומיו זכין לו לא אמר אלא היכא
שמסר לו את השטר כדאמרינן פרק קמא דבבא מציעא אבל לא מסר לו השטר
לא קנה הילכך למי שנמסר קנה וכי מסר לו את השטר מהני החתימה לר׳ אליעזר
דלא צריך להביא ראיה מאימת מטא שטרא לידיה ולחזור אחר עדי מסיר׳ כאשר
שנה לנו רבי אליעזר שאין עדים חותמין על הגט אלא מפני ת״ח ואביי כמי אית
ליה דרבי אליעזר דלא זכה בחותמיו אלא בעדי מסירה כדפרישית וסתם מסירה
בפני עדים ולהכי תקנו הראשונים לכתוב בשטר כתבו וחתמו ותנו והן הן שלוחים
לכתוב ולתן לעדים וכן עדים שעשאן שלוחים ועשו שליחותם ואין צרי׳ הכות עצמו
למסור עוד אלא עדים ימסרו השטר וקנה אבל לרבי מאיר אפי׳ לא נמסר השטר
קנה משעת חתימה ולית לן כרבי אלעזר אף בשטרות עד כאן לשונו: יצא
עליה קול בעיר שהיא בעולה אין חוששין לה פ״ה משום בעולה לב״ג ולעיל כמי
פירש יצא לה שם מזנה בעיר כגון שנבעלה לעבד או לגוי דפסולה בביאתן:
ורבינו יצחק פירש דסתם זונות שאינה יודעת ממי פסולה לכהונה והרי הי׳ בחזק
בעולה לנתין ולממזר עד שתביא ראיה לדבריה כמו לתנא קמא דכתובות דאין
אשה בודקת ומזנה אפילו לר״ג דאמר נאמנת היינו היכא דאמרינן לכשר נבעלתי
אבל היכא דאמר׳ לא נבעלתי או שאינה יודעת ממי אפילו רבן גמליאל מודה
והלכתא לא חייסינן: מעשה בא לפני רבינו ת״ם באשה שיצא עליה קול לאחר
כיושאין שנתקדשה לאחר והיה אותו האיש שיצא עליו קול בחופתה כשנשאת לפני
ואמר רבינו תם דאינה בריכה גט מן הראשון ומותרת לשני חדא דקלה דבתר

דבתר נסתמין לא מייסחין: ושוב כיון דבתקדם לאו נפטיו סריח מוקם מין מפסד
מציוח פניס בפני נפשה וכרב סמכוכא קיימ לן מדפריך מיניס תלמודא בכל
תרכו לוכתא: למיימר למר מוקמת לסניסם מפסד בא לפני רבינו תם פיבא קול
על גט דפסול וכתבו גט פני מפני פלגז ולא פריך רבינו תם פלפד מדמי מומן
גט פני כיון דפרפמן פיה כפר ולא פיה פסול פלא מפוס פפס לגז וכניל דלים
מכלן למוקמת לרפמן פף על גב דלמי למפוזר נרוסקו מן פלירוסין כיון פפין
כאן פלא קול בעלמא לא בפמיהו ולומר רבינו יפקב דליפה דפפי פכא
דפני קול מוס ומוס ולא דמי כל כך למפוזר נרוסקו פבל בקול פאר יש לנו
להמיר כדלמר לעיל כפלא מצלן בכר על בורין פלא יגרש פני ויפא רפמן פפילו
דקדושין דפמוכם לא פיו פלא קול בעלמא מכל מקום למריכן מפו דקדושי פניפס
מן פתורס ודמי למפוזר נרוסקו מן פלירוסין: פתס פופר ופל עיין לעיל פרק
תרכו התקבל הכן גט פמפוס ביפרפל כפר וכנוים פסול כיון פפלייכן גויס כדפיב
לפניפס ולא לפני גויס לו מפוס לא דרב מפרפיס פלא תפא תולה עבמס בגוי
ומפקעס עבמס מיד כפלא וכגויס מוכטין לוקו עד פאמור לן עפס מס ביפרפל
לומר לך דפי פיכא פפגויס דריפא למימרי דלפילו כגויס לומרת לן
עפס מס ביפרפל לומר לך פלא נפ לפכפיב ולומר לף פל פי פפפיפס וכוכטין
לוקו לפילו פכי גוי כפר כיון דפלייכן יפרפל פאמרת חייב לתת ליתן גט וכני
תרכח מוכח בירושלמי דר אמי יפרפל פעבד כמעפס גויס פסולין כלומר מיני ון ושין
מפרכם פי פיכא פפיפרפל מפעבן ומכריפין לוקו ליתן גט כיון פפלייכין פס גויס
תרכט הגט פסול לפילו פדין לומת כגון לוכי ון ולוכי מפרכם ומתכי אמר רבי חייא גויס פעבד
כמעבד יפרפל כפר בלומר לוכי ון ולוכי מפרכם ומתכי אמר כן וכגויס מוכטין
ולומר לן עבד מס ביפרפל לומר לך פי פיכא פפגויס מכריפין ומעבדין לוקו ליתן
גט כמעבד יפרפל כלומר לעבות כדיוכי יפרפל כיון פפלייכין יפרפל ולומת אמר דין
כגון לוכי ון ולוכי מפרכם ומתכי אמר כן וכגויס מוכטין כן אמר מתכיפין לפכפיב
תרכי מיירי פס כן לוקס מומרים מוקר לפכריפן על ידי גויס על פירכו ליתן גט
כדין יפרפל וכן כל לוקס פמומרין פילפי פמדיר מוקר לפכריפן על ידי גוי וכדיך
פיומרו לכפוף רובא אבי כדפיבא פפרק פלמי מפקלי עלי כניטין כופין לוקו על
פיומר רובא אבי וכדיך לבטל פמודעא דלפיבא לעיל פרק פפולס: כי עבדי
תרכי פלפוקיס כמילתא דלפיבא עפ פפוכל: זפ לס קדושי פפק קדוש לו ספק
קדוש לס ון פיא למפלא פיכא בלפ פיכא דעלים לא רלו קדפפס אלא ון זפ לס
לתוך לוקו אל לתוך תניפ אוכל גט וכלים מפל פתין וכלן פפיו נפן ספק
קדושי כלי ספק קדושי ספק קדוש לו ספק קדוש לס ולא פייבי כפל פפעבי
לא ידעו אם קדוש לו אל קדוש לס אלא כלמוקי לס בגמרא בכת לפת לומר
קדוש לו אלא לומר קדוש לס אף על גב דלמדלוקיפא לוכוס מקודפת דמוקי אל
לבהדי אל ולוקי אוכתא בחזק דמשיקדי ובחזקת ממיס הוי מכל מקום כת לפת
ספיקא דרבנן מפוס דליכא אל פבלא דלמר קדוש לס בזדון פס ככן בכל בכלן
זפ דליכא פפדושת כלל ואפילו אלת לומר מפן אין לומר פרפס פבפלא בטעות לתוך
לוקו אפילו ספק קדושי ודאי ספק מכל כל פלמת פפיפ לומר קדוש לס ולא
לומר קדוש לו ולא לומר קדוש לס לא פלמת פפיפ דמפן דמוקי אכת לפת לא
לוקו לפילו כאן לפילו ספק קדושי ודאי ספק מכל כל פלמת פפיפ לומר קדוש לס
לפוקי אמ לוקו דליכא לפילו ספק קדושי ודאי ספק מכל כל פלמת פפיפ לומר
קדוש לו ולא לומר קדוש לס ולא לומר פפיפ לומר קדוש לס ולא לומר קדוש לו
ספניפו דקדושי לילד ליפפיכן לכר לכר ממון ואין כאן קדושי תורס עד
דליכא ספדי תרי לפטו קדושי לילד ובכא דליכא קרי ספדי לפוקי אל קדוש
לס ולא לומר קדוש לו פוו קדושי לרבנן כדפיכם ובכא דליכא לפילו אל פרפס
ספניפו דקדושי לילד לוקו פקודפת ספי מדרבנן לף על פי ספיפ מוקי פפפלא
בטעבת לתוך לוקו דומיא דפס לומר פמקדש במקום בעל אמר אין מוסיפין לקדושי
לפילו פניכם מודים ועוד בניפ דאיכ מפרק קודוק המגרש את אשתו ובא עמו
בפוכלקי כי אב בית שמאי אבי לא פמרי כן אדי כיצד יאמר כן אדי כיצד ובית
הלל אבי פמרי אף כן אדי יקוד כן אדי כיצד ומודים בהגרשה מן האירוסין
שאינם צריכים הימנו גט אבי לפיו לבו גם זה ולא אמר אף כן אדי יקוד כן
אדי כיצד ואל כדאין אם דקאמר בית הלל צריכים הימנו גט הייבו לומר אל
לפפקיע קדושי אל אבי לא אלא קאמר בית שמאי לומרים לוכם מקודפת ובית
תרכב אלא לומרים מקודפת מכלל דבהגרשה מן האירוסין לא בעיא גט אפילו לומר
אפילו אם תאבה לומר לאו אלא קדושי ודאי כיון דגייתי אדלדי ולאי בעל כיון
דלמו שיחזור עמה ואין לך עידי כיצד גדולה מזו שאלו אלא מפני מה בהגרשה מן
האירוסין אפילו אפק מקודפת לא בעיא מדקאמר לוכם צריכים גט אלא
לוכם אל דליכא אפילו אלת לומר אל קדושי ודאי אל קדושי ספק אלא
אפילו אם תאבה לומר לאו אלא קדושי ודאי אל קדושי ספק אלא אפילו אם
אפילו אם תאבה לומר לאו אלא קדושי ודאי אל קדושי ספק אלא אפילו אם
תרכא אלא לומרים מקודפת מכלל דבהגרשה מן האירוסין לא בעיא גט אפילו לומר
אפילו אם תאבה לומר לאו אלא קדושי ודאי אל קדושי ספק אלא אפילו אם
אפילו אם תאבה לומר לאו אלא קדושי ודאי אל קדושי ספק אלא אפילו אם
מזוק לא קדושין בפגרש ודאו שפגיעה נגד לוכו מציוח ולא דאו שבעל לתוך
תרכג פבל לפלדיון מבטלי קלא עד כאן דברי פלס: ושוב מצאתי פכתוב בדברי
דיכס בקדושי כיפא אמר רב עירבי ייחוד כן כן עירבי ניפא ודא קדושין מספק
אבל בשאר קדושין עד סיקדבא:

סליקא לה מסבת גיטין

הלכות גט

תרכד

צריך

צריך פקלף ופדיו והקולמוס אבל בשבל ולא אין לו תרכה
לאחרים יקנו לו לבשבל לבשיבו ובתב ובתן ובוא פדיו
אם בתבו בסופר בקלף אלו במבנת הבשבל שהוא תרכו
בשר ובלבד שיתבוו לו לאחר בך לשיות אלו בדתניא הבותב טופסי גיטין צריך
שיהא בו שמא אם בסופר בותבו בקלף אלו אבל אבל מקום עדיף טפי ליתפו תרכז
בקלף לבשבל שמא ישבח בסופר ליתבו לו לאחר בך בשתבא לבשבל ולא שהקולמוס של
לאחרים היו אבל בבך אלו דברי ר' יהודה אין לו קפידא בשביל בך היו שאין
הקולמוס לא בשאר שיהא בגט בלום בשו שבשאר אין בדיו ואבה בשבל לבשאר
בפני עדים בשרים שאינם קרובים זה לזה ולא לבשבל ולא לבשם ויאמר בפניהם תרכח
לבותב גט לשתאו עד שיבא לדעתו או לדעת בתבם שאומר בעיר ולא בשאר
היו קרוב בני בעל אחד עמו וצריך שיהו עדים שיבותב בפניהם לשמו שיודעים
שבותבין לשם פלוני ולבם לשתו שלוני ואחר בך יאמר בשבל לעדים בשרים שאין תרכט
קרובים זה לזה לא לבשבל ולא לאשה ויאמר בפניהם לאתום את הגט ובשאר היו
יבול לשיות אחד מעידי בתיבתם בתתם בשאר ועד שאת בסול בשאל בשאתרין
לאומר אמרו אף על פי שלא שמעו בותבו בשבל לבשאר לבתוב ועידי
בתיבה לשמה ועידי התיבה אין בבך בלום ולא מיבדי אבי לבר בשיין לבל בה ובא
מעידה בל מה שבריך לדעת דומיא דשלא בותב ועידי חוזה לא אחת ולאשה לא בפי שלא שפי אלא
מיבדי אבי לבר משום שעדות בל בה ובא מועיל לעבין פירו ואולה לאחוקי בפאין תרל
מפלוגתא טוב שבבר לעשות בבל אבת אחת שיאמר בשבל לשאר בפני עדים
בשרים לבתוב גט ולאשתו ואוקה בעדיה יהו בשעת בתיבה ויאמר לשם שאשר
שבותבו לשם פלונית אחת פלוני ולשמו של פלוני ולאוקה עדי שעמה ויאמר בשבל
לאחוקו בגט ולא אין לם עדיה בשעת בתיבת הגט בדלא בשרו בשר לשמה
כיון שבשבל בוא לשאר לבותבו לשמה בפני עדי שמשמיעו אותו וכן לשמה ובבשר
ואפילו אינו אביר בתיבת השאר דרוב בקיאין הן ולא בעריבו שבמיה לפיו בשעת
בתיבת הגט בי לם בשליח שמוליך את הגט שבל בפי ובבפ שלא לאוביע בשבל לאו
על השלוח שבל בשבשבל עצמו אותו אין לאוקי שמא בתבו לשמה לשם ים
לאוקי שמא בשם השאר לן בשבל לם בן לאוקי עצמו שבניה גט אחרי אין צריך
לומר בפני בשם השאר לן בשבל לם בן לאוקי עצמו שבניה גט אחרי אין צריך
לאוקי בפני בשם השאר לן בשבל לם בן לאוקי עצמו שבניה גט אחרי אין צריך
לומר

כל שעה ושעה לשעות כל הכר והכר לשעה שכל משעה שעתו שכניס גיטו שלין
ברוך לומר בפני בכתב ובפני כתוב משם היש רשים ושלים סופרי לדייני מיגמר
תרפ"ג נמוכי ולפי על פי כן טוב שכתב לשיטת בשעת כתיבת בגט וכן שעת הכר ויתקנו
שעליט לשטה ולפי ירשיקו בחתימת יותר מרוח שיטה לשת ויתקנו ברשם שהיטה
תרפ"ב שלפי יפה שלך מיתין שתימתו בגילין כדי שיכלו לכתוב שלוני לוש שפלוני מכס
תרפ"ג ולשר כך יכיפנו על שכתב יפה שלך קרוי כתב שיכול לזהדיק ולשר כך יבטל
תרפ"ד שכשכל כל מודעי לשבר ולשר כך יתכנו לשטה בפני שליט ושלים ילה שתוחה על
תרפ"ה שיכיש שכשכל מלגין ואמר לה בשעת שכתיבת שתקבל גיטך זה ושלח מנורשת
ממני ושלח שתוחת לכל שלם ויקרלוהו שליט לו יעיינו בגוט שיולך שכתיבת
שזהו שבט שתתחו בו שלוש לוחו שכתיב בשלים: ואף שיולך מבטרפין שליט
לשכתיר בגט שרלו שבשעת שכשל שלוש לשולכה ושבדי שרלו שבירת בגט לשטה
לר שקיבל לשמר לכר ולא שבי לכר לפני ושלי גרושי לשלדלי ושלו שבי לכר כמו
תרפ"ו שעדי קדושי שיקדו שבי לכר שם גרושי לשדי כיולש וכל שבשיות לשמשיל גט לש
בשלוחו גט לו לגבות כתובתה בלש שבשעת נירושין לרבי לשלוחר ושמש שפילו
לר שלוחר גרשו עדי שבירת שבשיות שדי שתימת כל שבל מכל מקום שיכן גרושין
לשש לכתי שין לכיון שבגט כיון שבשה שקום על שבל שלש מפני תיקון שבולש
שבירת וכל שבקבל שבולש שין לשדים שלוחתין על בגט שלש מפני תיקון שבולש
ושוקי לה כרבי שלשור ושהו שקש שלש גרושי לשבוף עדי שבירת לכתי שין
דלרבי שלוחר גרו עדי שתימת ושיהו שקש לרושים כל שכן שלוחים גרושי לשבוף
שדים שהין בשעת שבירת שלי לשבוף שין שהוש שתוש כשפשל ושיכש יש לשמוד
שכשו כן שיכם גרושי לשבוף שדים שבוש שבשל לשופר לשתוב לשמש ושבשתב
לשמ ורלים שבשיכין גט שמשיכת שיש שלוחים גרושי לשבוף שדים שבוש שבשל
לשופר לשתוב לשמש ושל לשמוד ל' שתוחת גרושי כ' כיתי עדי ל' שלומרת בשבשיכו
תרפ"ה לשמש לשבוף שתקבל ושל שלומרת בשבשיכו קבל גט וקרע שיהו שהוש שלין בגט
בשבשיכו וליכם שהוש שבשתם לשבל שם שהוא שלש שיהו שהוש שלין לקבלה וכן
לילה וכן שם שהוא שיהל שלש שלש שלי רק שבשל שעשתו שלוש לקבלה וכשלן
תרפ"ו שכלן ושלוך לומר שלשה שלש שלי ל' פרק שתקבל כשלן לו שבשל ושפי ל' פרק שתקבל כשלן
לומר לשקדן שתיו ושל לגירושין פל' שיהו כשבשל ושפשה שמקום ל' כלשמר
טעמא מי לגירושין יהביה לילה שום יהיב לה ושל לשליח שפר תרוכין גרי לכתו'
קודם שיטה לשרוכה ושטשה לשיבשוה לשן כשר' שמרש מי בשי ולן לי יהו ליכי
תרפ"ו מכלי שפר תרוכי כרבי יסודה שלוש לשלי ליכתי משמע לכשיבוה מגרש לה כשמע' שהה
טעמא ושל לשיפשיטה שם כן לשר עיקר הוא ושרי שין למלין משיטה לשרוכה שם
כן גרוש לכותבו קודם לכן שרי שלו לומרים בשרש גט פשוט שלין למיל משיטה
תרפ"ו לשרוכה ושטעם שלין למלין משיטה לשרוכה לפי שלי לישפר שלש יפה שפשה כין
שעדים שכתב לשיט שלוחר שלי שלוחים שלי שלוחים שלי שלוחים שלי שלוחים שלי
מכלם שלוחים שלי שלוחים שלי שלוחים שלי שלוחים שלי שלוחים שלי שלוחים שלי
שלוחים שלי שלוחים שלי שלוחים שלי שלוחים שלי שלוחים שלי שלוחים שלי
שלוחים שלי שלוחים שלי שלוחים שלי שלוחים שלי שלוחים שלי שלוחים שלי
תרפ"ז שלוחים שלי שלוחים שלי שלוחים שלי שלוחים שלי שלוחים שלי שלוחים שלי

ואפילו מהודקת לארעא ליכא קפיזא ונטופח רבלים כמנח מדיכא פלוגי תעז
עיר שסיפוקה ממי כתרוקת כותבין על מי כתרוקת ועיר שסיפוקה ממי מעיינות תעח
כותבים מי מעיינות ובמקל יוד ובריך סיפא סגט לרכו יתר על רבכו ויכתוב תעט
בשליחי בדבריהי ובחמיהי ביוד בחמשא ביום רחמון לחדם כותב בחדר לירח פלוגי תפ
בשני בשבת בשני יומים בחדשה יומים בחדשה יומים וכן יפשה עד י' יומים מכאן תפא
ולילך יכתוב יום בחד עשר יום בשנים עשר יום בשלשה עשר יום בארבעה עשר תפב
יום וכן לעולם יכתוב יום: ואם רצה לדת שני יומים וקוץ כותב נט כיום שני תפג
יכתוב בחדר לירח פלוגי בחמשה לי' ואם יכתוב נט כיום חדר חל על רישא תפד
תדא יכתוב כיום פלגים של ר"ח מיום שקוץ לר"ח ואילך וכן כל ל' שקוץ שני
יומים אף הם לחומת מלכותו נט כאותו יום פלגים ולחומת עד למחר שלא לכתכים
תפה רחמון בשוש שפת וכותב לירח חדר רחמון או לירח חדר שני וכללו של דבר כל
תפו חיים יכתוב בלשון זכר ושנים יכתוב לשון נקבה לפת שתים שלש ארבע לפת
תפז עשרה עשרים ולפת עשרים ושתים ושלשים יכתוב מכין הקטן קודם על גדול
תפח לעשרים ומכאן ואילך מכין הגדול קודם והמכין המושבח לשון נקבה למכין כתר
תפט יוד מכין כלף וו ליתבא כתר יוד אמתני כלף יוד אמר הלוף יקיבי תלפא יודין
תצ ליתיבויין מחשב יודין כתיבויכי שני יודין וכריך למיתלי כריתיה לה אבל תחשב
תצא דלמחר ירקוק יתיר לסתכלא יש כותבין יוד אחר שם וים שלין כותבין יוד
תצב ליתיבויין מחשב יודין ואיכם כלף יוד כיליבי שלשה יודין ואחד ים כותבין שם
תצג ומשכותבין כלף וכן הוא פחות כתיבול וכן כלף יוד ליתיבי שלשה יודין כתובין

סליקו הלכות גיטין

מרדכי ממסכת קידושין

תצד **האשה** נקנית: גמ' ואחד בפקות מחוסר פרוטה לא מקני נחשה שלשי ובכרכה מחוסר לכרכה ואחד יחיד בקדושי אחד לא קיבלה נטיל לחד קורת חליפין בקדושי אחד ואפילו בכלי
שוה פרוטה אי יחד לא נתקרת חליפין ואחד לכרכה שם לחחשב שהקלי טעמא מחוסר לגבאי הוא לא מחשב לאחד שיכה רוב לאחקדש בכך שיכה מקודשת
ובראה לרי דסג' ואחד בפקות מחוסר פרוטה לא מיקני ולא גרסינן בפשה ואם מחוסר בכסף בקנין אחד שיכה קיבה מחוסר שוה פרוטה ואחד
מיקני בחליפין לא נמרינן אלא לבנין דמקני בכסף לבד לגמר קנין לחחשב לא נמרינן אלא כשהוא שוה פרוטה ואפילו בכלי שוה ב' פרוטות ואחד
פרוטה זה כיצד לא נמרינן קנין בחטר לחחשב קיבה מחוסר אלא כשהוא שוה פרוטה ואחד מקנה בחליפין לא נמרינן אלא בכלי שוה פרוטה לא ליתי למיקני בפחות:

תצו וכתב ל' לבים ומיסו לא לחחשב בחודר בחורת שוה פרוטה ולא בחליפין מקודשת:

תצז אמר רב הוכא אמר שמואל בלבד כרבי יוסי: וכן כתב רבינו יחחשב לחם לא מקבל
קדושי בקטנה ואמר המקדש הרי בית בליבית מקום את לי בדי אלא ידע ליה
תצח בפה לי זו מבוחניו קדם ומיסו אם היו בדברים מתקבל על עסקי קבת ומודע לי
זו היא לפילו בפחות מקודשת לבלבת כרבי יוסי לאמר לא היה מדבר אחה אלא
אחקי ניטה וקדושי וכו' ובראה לבד לחוה קדושין בחיכן לכיחה ואפי'
חזר המקדש תוך כדי דיבור לאחקדשה קדושין ופירש בתך בליבית אין מועיל לקיימא
לן בפרק יש מחלין דתוך כדי דיבור כדיבור דמי בר מעי ומנדף וקדושין ולקמן
תצט לאחרם נפ': הגהה בלבה כרבי יוסי מעחה בר ניטין לאחר נתן קודם
לאחר שרי את מנורשת ולאחר נתן לאחר לאחר שרי לה מנורשת ואחד נתן לחזור
נט אחה לבד נרש אחרת לה נט ואחקן ליה לבד ודרבי יוסי דוקא להקמיר
קלוי בליבית לאחם כך אפי' תלמוד לחף על גב דלא לאחר כמו דרבי
תק יוסי להקמיר קלוי עכב שיש מדבר אחה לבד לא לאחר דוקא אחה אלא
תקא הוא דיש בדיבור אחר שיכה רוב אחקדש בכך שיכה מקודשת:

כג ליף פירוש בפירוש ל' אי זכרונו לברכה ואחקש רבינו אם לחם רבינו

שהוא נותן ומקבל מזלין ואיכא ממונא אלא דילמא נתיר דילמא מזלין ואיכא
ממונא תיקום כראשה לפרש בכתובת קטנות לפי כח דולות והוא שלשה מי עדיף שהיא
נופסת ואת דקאמר נתיר נותן ומקבל מזלין לאו דוקא נתיר נותן הוא: לב כני

תקצז פירות כל זוג כדי שלא יהיו קדושין שלא כמצרו לבישה: מכח אין כאן מטבעות
אין כאן שטרי מכאן אין נותן לה סוס דכר ואי מסוס המסכן אין קנוי לה נכך כיון
שלא הקנה לה המסכן ממש והוא שליח בשעה דבריס כגון שם אמר לאחרי מכח
שני נותן לך וכיון לו מסכן על לותו מכח אין כו כלום ויכול לחזור בו ולכוונא

תקצח המסכן מידו מן שליח וכתב הביאו יסודלם כדבי ינאק לשם שלם רוצה לתת לאחרי
מסכן על דבר מתנה או שידוכין יקנה קולס נקנין נמור המכח ושעבוד על
המסכן ולאחר כך יהן לו המסכן ואין יכול השעבוד על המסכן ו"ת שלא לאחרין
מכח אין כאן מסכן אין כאן שלא דוקא גבי קנין שלשה לפי שאין קנין כי אם בנכסי
ושכסף שהוא רוצה לתת עתה אינו בעין ואין המסכן יכול להוציא הקנין שלא שיוך
מסכן לכסף כיון שלא יפלר כיוך המקבל שכל נותן מתנה ושוא עליה מסכן קנה
המשיכה מטלטלי הוא שפיר קנה משיכה שמקנה ואיכא מפרק קולמוסין כי קנין
כשיש בשטרלטלי כגון פירות כלי קולמוסין כיון לף על גב דקנה מיירי בדבר

תקצט שאין בו ממש אבל פירות שכרו שכרו לכל לבל שפחו קנה עד שלא שכרו ואי כר' יוסי
לאחר כין שהקנה לדבר שהקנה בכולו ואין המסכן משועבד כלום אבל שהוא
לאחרי מיירי כשהקנה מהן שנילקו בקנין נמור ולא מיירי במסכן: ועוד מצאתי
שלא פיתן ר' לשקה אין מיירי במסכן אלא שהקנו בקנין משום שיכיר פועלים
על שהבילה שם יחזרו כאן עד כאן: ואל"ר אל נשפוקד כתב משם רבינו

תקל קס שלם נתן לו מסכן על מנת שיתנו לו מכח ושבב המסכן עד שיתן: ואמר
רבינו ונקח מוייאנה לשם על נב לשעבוין שידוכין אין לאוש מכאן לשקה מפייב
פיש פרק הריוק מיכו לשעבוין מכח ולאו לאוש הוא מכאן אלא קנין אוש מיכו מם
פשירות רבינו יהודה נרבי יצחק שבשת שבילתו לחייבי שקנה שבילתו לא משעב
שקה מפירות רש"י וכרומו לכרכה פ"ק עיין בשלשה פרק הזהב: הגהה נרשיון

תקלא נשמרא שהוא נברא לזכין לאחרי בפשיטי מוכי בשבת שילוים: שתא לקמיס
דרבי אמי אמר ליש פרישי אין כאן ונשבא אין כאן כתב ליש בקונטרס אמי שמר
לאחרי שתי לך כך זוכים נקנין וכתבתי לך שעבוד על נכסי לנכוסים כל שת
שתנכם שאין המקנה כלום לאין מטבע שקנ' נשלישין ושעבוד אינו מועיל ולפי
מי שפרש אין כאן מלקאמר פרישי אין כאן מטבע לשפילו מי שפרש ליכא על
כאן תשובה ניש לומר לפי בשילה ליכא מי שפרש אבל בשא
מיירי ללאמר כך נתן המסכן ואוד ש"מ לשם מכח אין כאן לקנות קנין נמור בלין
שבר שבני אבל לשפילו מי שפרש ליכא ואיכא ליכא שבין המסכן בקונת שרבון

תקלב ליכא מי שפרש כלאמר בירושלמי בשבת שבועת שבועת שבון שבשא לאחרי
ובקש לאחוז בו מנוס ואין מקבל מי שפרש זוכה מקבל מי שפרש ואין זוכה לא שלך
בעיכון אבל בשטור: הגהה שבועה שלם לישי ממונות על לאחר שהשביר
שלים לומר שקדם שת פלונית ולאחר כך אוד בו לאחר מן שלשים שלם: ומה

תקלג שבגנו שהם לקדם בשבת שמולה כר' ללאו שפיר שבני ושפילו שם מכיתין לוקה
ניש על שיקנה לה לאחרת שם אמרי מכח אין כאן מסכן אין כאן שלם שבשא:

תקלד מכיון שלשה שקנה מסכן שלשה לשתייר בשמכין ולישתי לשם
שבן שבשיל פרק שסוכר שמומין שלשה על המסכן שמור שכר שלא קנ' מסכן
לקדם בו שהסם ולשיות לו בשקת שסבת שעבוד מיכו שקם לשבא שמת לשלשים
דרבי יצחק אמרה שבל שכין בין מסכנו בשעת שלוקה בין מסכנו שלא בשעת
שלוקה שבני שמרה שבשא מיירי שבשא ושבי כמי מסמת פרק שב שעה נבי ישראל שלוש
לכבני על שמנו למייתי שלא שם לר' ומקלאמר שלוקו שמנו מיירי מסכנו בשעת
שלוקה ושבי כמי נביטין פרק השולח לאמר שמלוה שברו על המסכנו אין משמש
ומקלאמר שמלוה על המסכנו מיירי מסכנו בשעת שלוקה ושקם שהוא שם שבשא
שסוכר לשייוקין שאמר לאמר רבי יצחק המסכנו שלא בשעת שלוקה שבל בשעת
שלוקה ושבי כמי נביטין פרק השולח לאמר רבי יצחק לקוכם שלא בשעת שלוקה לפי
עליו שסוכר שכר בשעת שלוקה כמי שבי לאין עליו שסוכר שכר מי לפניו שלא קנינו
ניש לא יבוש ולפניו לשקשייוב בבל ורשה ובל ישמש הוא ברשותו שבי כמי לקדם נו
שלם שו וברייתא שם פירש שמלוה על המסכנו משמש בבל שבין בין מסכנו בשעת
שלוקה בין שלא בשעת שלוקה וכ"ש פרק שסוכר שלומנין פרק שבועת שלייכים

תקלה ובקש שלא"ם שלל קדם המסכנו שלאחרים מקודשת שלקני ליש מולך שקיים שדקה
ושבי מילי המסכנו ליסר שבר שדקה הוא וכגון המסכנו שלא בשעת שלוקה שבי

תקלו פומקמי לשהוא שבי יצחק בשסוכר שלומנין בבל המסכנו שלא בשעת שלוקה שבי פרק
בל שעה שבלבה שבשבן ולא שבי מאיר ובל לפרש שלין יכול לשקנותו בשליחין

תקלז שבל: בל שלא מיסבא לאן בלום שפק ניש שבי שיכא לשיכם מבקש לותו שבר
שלשה כי שבא שלא הוא לומר שקלה לם לתן לך שבר שלוני שקה מקודשת לי
שלשה לומר שבא מיסבא לם שיש מקודשת לו מן לא: שלבקש מיראלא שבי שומא

שהו נתר נותן ומקבל מזלין ואיכא ממונא לו דילמא נתר דילמא מזלין ואיכא
ממונא תיקום כראשה לפרש בכתובת קטנות לפי כח דולות והוא שלשה מי עדיף שהיא
נופסת ואת דקאמר נתר נותן ומקבל מזלין לאו דוקא נתר נותן הוא: לב כני

תקצז פירות כל זוג כדי שלא יהיו קדושין שלא כמצרו לבישה: מכח אין כאן מסכון
אין כאן שטרי מכאן אין נותן לה סוס דכר ואי מסוס המסכון אין קנוי לה נכך כיון
שלא הקנה לה המסכון ממש והוא שליח בשעה דבריס כגון שם אמר לאחרי מכח
שני נותן לך וכיון לו מסכון על לותו מכח אין כו כלום ויכול לחזור בו ולכוונא

תקצח המסכון מידו מן שליח וכתב הביאו יסודלם כדבי ינאק לשם שלם רוצה לתת לאחרי
מסכון על דבר שהקנה או שידוכין יקנה קולס נקנין נמור המכח ושעבוד על
המסכון ולאחר כך יהן לו המסכון ואין יכול השעבוד על המסכון ו"ת שלא לאחרין
מכח אין כאן מסכון אין כאן שלא דוקא גבי קנין שלשה לפי שאין קנין כי אם בנכסי
ושכסף שהוא רוצה לתת עתה אינו בעין ואין המסכון יכול להוציא הקנין שלא שיוך
מסכון לכסף כיון שלא יפלר כיוך המקבל שכל נותן שתנה שוא עליה מסכון קנה
המשיכה מטלטלי הוא שפיר קנה משיכה שמקנה ואיכא מפרק קולמוסין כי קנין
כשיש בשטרלטלי כגון פירות כלי קולמוסין כיון לף על גב דקנה מיירי בדבר

תקצט שאין בו ממש אבל פירות שכרו שכרו לכל לבל שפחו קנה עד שלא שכרו ואי כר' יוסי
לאחר כין שהקנה לדבר שהקנה בכולו ואין המסכון משועבד כלום אבל שהוא
לאחרי מיירי כשהקנה מהן שנילקו בקנין נמור ולא מיירי במסכון: ועוד מצאתי
שלא פיתן ר' לשקה אין מיירי במסכון אלא שהקנו בקנין משום שיכיר פועלים
על שהבילה שם יחזרו כאן עד כאן: ואל"ר אל נשפוקד כתב משם רבינו

תקל קס שלם נתן לו מסכון על מנת שיתנו לו מכח ושבב המסכון עד שיתן: ואמר
רבינו ונקח מוייאנה לשם על נב לשעבוין שידוכין אין לאוש מכאן לשקה מפייב
פיש פרק הריוק מיכו לשעבוין מכח ולאו לאוש הוא מכאן אלא קנין אוש מיכו מם
פשירות רבינו יהודה נרבי יצחק שבשת שבילתו לחייבי שקנה שבילתו לא משעב
שקה מפירות רש"י וכרומו לכרכה פ"ק עיין בשלשה פרק הזהב: הגהה נרשיון

תקלא נשמרא שהוא נברא לזכין לאחרי בפשיטי מוכי בשבת שילוים: שתא לקמיס
דרבי אמי אמר ליש פרישי אין כאן ונשבא אין כאן כתב ליש בקונטרס אמי שמר
לאחרי שתי לך כך זוכים נקנין וכתבתי לך שעבוד על נכסי לנכוסים כל שת
שתנכם שאין המקנה כלום לאין מטבע שקנ' נשלישין ושעבוד אינו מועיל ולפי
מי שפרש אין כאן מלקאמר פרישי אין כאן מטבע לשפילו מי שפרש ליכא על
כאן תשובה ניש לומר לפי בשילה ליכא מי שפרש ליכא ואיכא ליכא על כשא
מיירי ללאמר כך נתן המסכון ואוד ש"מ לשם מכח אין כאן לקנות קנין נמור נאין
שבר שבני אבל לשפילו מי שפרש ליכא ואיכא ליכא שבין המסכון בקונת שרבון

תקלב ליכא מי שפרש כלאמר בירושלמי בשבת שבועת שבועת שבון שבשא לאחרי
ובקש לאחוז בו מנוס ואין מקבל מי שפרש זוכה מקבל מי שפרש ואין זוכה לא שלך
בעיכון אבל בשטור: הגהה שבועה שלם לישי ממונות על לאחר שהשביר
שלים לומר שקדם שת פלונית ולאחר כך אוד בו לאחר מן שלשים שלם: ומה

תקלג שבגנו שהם לקדם בשבת שמולה כר' ללאו שפיר שבני ושפילו שם מכיתין לוקה
ניש על שיקנה לה לאחרת שם אמרי מכח אין כאן מסכון אין כאן שלם שבשא:

תקלד מכיון שלשה שקנה מסכון שלשה לשתייר בשמכין ולישתי לשם
שבן שבשיל פרק שסוכר שמומין שלשה על המסכון שמור שכר שלא קנ' מסכון
לקדם בו שהסם ולשיות לו בשקת שסבת שעבוד מיכו שקם לשבא שמת לשלשים
דרבי יצחק אמרה שבל שכין בין מסכנו בשעת שלוקה בין מסכנו שלא בשעת
שלוקה שבני שמרה שבשא מיירי שבשא ושבי כמי מסמת פרק שב שעה נבי ישראל שלוש
לכבני על שמנו למייתי שלא שם לר' ומקלאמר שלוקו שמנו מיירי מסכנו בשעת
שלוקה ושבי כמי נביטין פרק השולח לאמר שמלוה שברו על המסכון אין משמש
ומקלאמר שמלוה על המסכון מיירי מסכנו בשעת שלוקה ושקם שהוא שם שבשא
שסוכר לשייוקין שאמר לאמר רבי יצחק המסכנו שלא בשעת שלוקה שבל בשעת
שלוקה ושבי כמי נביטין פרק השולח לאמר רבי יצחק לקוכם שלא בשעת שלוקה לפי
עליו שסוכר שכר בשעת שלוקה כמי שבי לאין עליו שסוכר שכר מי לפניו שלא קנינו
ניש לא יבוש ולפניו לשקשייוב בבל ורשה ובל ישמש הוא ברשותו שבי כמי לקדם נו
שלם שו וברייתא שם פירש שמלוה על המסכון משמש בבל שבין בין מסכנו בשעת
שלוקה בין שלא בשעת שלוקה וכ"ש פרק שסוכר שלומנין פרק שבועת שלייכים

תקלה ובקש שלא"ם שלל קדם המסכון שלאחרים מקודשת שלקני ליש מולך שקיים שדקה
ושבי מילי המסכון ליסר שבר שדקה הוא וכגון המסכון שלא בשעת שלוקה שבי

תקלו פומקמי לשהוא שבי יצחק בשסוכר שלומנין בבל המסכון שלא בשעת שלוקה שבי פרק
בל שעה שבלבה שבשבן ולא שבי מאיר ובל לפרש שלין יכול לשקנותו בשליחין

תקלז שבל: בל שלא מיסבא לאן בלום שפק ניש שבי שיכא לשיכם מבקש לותו שבר
שלשה כי שבא שלא הוא לומר שקלה לם לתן לך שבר שלוני שקה מקודשת לי
שלשה לומר שבא מיסבא לם שיש מקודשת לו מן לא: שלבקש מיראלא שבי שומא

27

כנעני ועבד כנעני ושפחה כנענית ואמה כנענית ואין לו אב ואם ואין לו אשה ואין לו בן ובת ואין לו אח ואחות מן האב ואין לו אשת אח מן האב ואין לו קרובים כפרק שלשה שמא רבי אלעזר בן עזריה אומר אף לא נבי ריבי אלעזר אף על גב דלית ליה לרבי אלעזר לקמיה מתניתא דשלשה מינין יורשי אבותיהן ומיקרי שתרו בר מלגבי טומאה לגבי קרבן אף על גב דלא תנא לקמן מהיכן יורשי כתובתה מפני שנישואיה ומכרי כתובתה כיון דיורשין מהו דתימא מיהו לעבדא לאחרים קמשמע לן דלא דלא עבד לאחרים לא קנו רבנן לא קנו משמע לן דאפילו כתובה כתובה כתובה למי מלמדיכן לא אף על פי וכיון שמכאן אין לא עדיפי מיכן מדיליף מיכל כלל כגון זה דמיא למורדת כל זמן שלא נרשה לאם מאי יורש כמו שאספקו הגלוחים ושוב לא יוכל להחזירו לא ואת שמואל וקרובין הקרובים ליורש תוכיחין שהקדון נמי הכניסו ליד זה הכניסו עירבי נויס שכנין לו שמואל ואת שלא יורש אלא זמן שלא נרשה לאם ולא נרשה לאם עדיפי מיכן ומיכן שמכאן אין לא קשיא לי מאי קא משמע לן דאפילו כתובה כתובה כתובה למי מלמדיכן לא אף על פי וכיון שמכאן אין לא עדיפי מיכן מדיליף מיכל כלל כגון זה דמיא למורדת כל זמן שלא נרשה לאם מאי יורש כמו שאספקו הגלוחים ושוב לא יוכל להחזירו לא ואת שמואל וקרובין הקרובים ליורש תוכיחין שהקדון נמי הכניסו ליד זה הכניסו עירבי נויס שכנין לו שמואל ואת שלא יורש אלא זמן שלא נרשה לאם ולא נרשה לאם עדיפי מיכן ומיכן שמכאן אין לא קשיא לי מאי קא משמע לן דאפילו כתובה כתובה כתובה למי מלמדיכן לא אף על פי וכיון שמכאן אין לא עדיפי מיכן מדיליף מיכל כלל כגון זה דמיא למורדת כל

עם הארץ ולא לחבר כן פיכי קאמר אימי נן יהודה כל פינה נמצא לפילו זקן
מממי ולא מצה לבהוהולקלו לכ"ע כפ"ת מממי בור כמו"ב ולא למה לא תקפ
תקפ מקרגע ולרעה לא תיבור: אין לך דבר המוד לפני מלא ערבית ושחרית
תקפא כתב לא מלאה כפי מורי קרובי לאין לא לעמוד בשעת תפלה ולבטל
מלימודו אלא בשחרית וערבית כלמהריכן פרק קמא דשבת כגון אנו מפקיקין בין
לקש בין לקבלה ושפתא לא קרבה יפתח לאמר לעיל לכל פוס מ' קלברעפ
תקפב לאימים הוא קפי' ונם נהיין כל לימת לפוס לימים בעוף למיקם לפורים מפמש
תקפג לפילו ק"פ מפמים ביום וכבול הרב עליף מביבול לא ופס: אין לך דבר המוד לעמוד
כנ"ל דאף לאמריכן לעיל הקפידו בפעודה ולוקק לומ"ל אלא קס מקמים מהרית:
ואומר ר' לוקק בכית המדש לו במקום נמוש אפ לכל במקום שים נגפי לרב לא אין
תומדין לו חייבין קוספות ולא תיפום ליקרע לידי לכל לא לא פיש מומל
תקפד עומד לא פיש לו לרב יהודה לעמוד כלמהריכן פרק יש מקלין ולכלכה מולקין
כבול לקלמיד במקו"ב ולכלכה אין מולקין ולא קשיא כאן במקום שהרב מולק
לו בבול כאן במקום שאין הרב מולק לובבול תוספות: תון מן השדה וכלאים
בירושלמי פריך ובפוף מסכת שדה רב יוסף בשני אחולי לא תניהן אלא ומשני אמ'
רבי יוסי לא תקניהן אלא לבדיס שנתגיין בין בשדה בין בגנוים: ובקשה ר'
תקפה אחולי לא קשה ליה כמי מתרומה ולמי אמ' ר' שלא במקומות לחריס בשלא לפירס
לאין תרומות ומעשרות מצוין בכל מוקם לארץ רק במקומות שמוכין לארץ יפר'
בגון מצריס ובכל מקום נזירה אמרו אלו: ויש ליתן טעם בשני אלה מוטלת
תקפו על כל אדם שים לו שיפה ולמי קנת לאוכת בגוף ומ"ם רשי' שיכוב בכל מוקם
לארץ אבל תרומות ומעשרות אין מוטלין אלא על מי שים לו קרקע ולמי שני
לאוכת קרקע: ולפי מה לשמני בירושלמי למקניקין דבשה לא אחולי אלא
בשדיס במקנים בישראל ובגויס צריך לומר בשדה וכלאים ופשה נשיג בשנויי
כמו בשיפר' ורשיה כמו מיפה לקמן יורד ולוקט ובלבד שלא יעלה לוקט ומפקמה
מן הגוי קאמר למן בישראל לאמר לו בבקשה ואיך יתכרבה ורשיה כמי מפקיה
דמסכת עד פרק אין מעמידין לאמר שהם מעני מס לפרו בגיבות הגויס מעני
מעמידין לוקט בשדה של שדה ומפקמה בפרק שדה אלא היו מעמידין ולא
בבל ישראל וצריך לומר דוקא שלא היו מעמידין אלא בשדה של שדה ילדה אבל
לא מוקמה שדי שדה אלא היו מעמידין לאמרו שדה של שדה אבל
תקפז גב דלוקט רבי לליעזר לפר ולא רבנן מ' ליפ' לומ"ל לפרי ליפ במעות פרק
רבי ישמעאל: ולפי מה שפי' בשדה נוהגת בכל גוי ים לקמוה היאך לפו מוקרין
לפקוט יין בגויס אין כרמיהם לפי שנוהגים עבודה בכרמי שלהו שעושין מעורם לפקח
ד' ופ' שעושין פפ יודה לפקח גדולה סמוך לעורם ובל מעורם לפקח לרבע לו ס'
אי ים בשם קריות ומורות ומפריסים לוקן לבקן ולבקן בקוף בפירה ומבשין
לוקן בשבר ובשעה בל פקר ופ' עורם לבהו ולאמר שבשרו אוקבין לוקו מיבורת
קרפעון וקורין לוקו פרוביניר"ה בלע"ז וסיינו דרבנן ורבי בל"ש דלא לפקח בעוטב
ולפאר המברי ל"ש המריבין בו ביין שדה ואין לומר שאין בדוק בשרי דרבנן
כרמי ים בדוק היין ונוף מלוקח הבריבה בשרי עורם לפקר שעשה כמה פרשים ולפ
לינה מוקבין לוקן מפקום לוקבין הרי לפעון אין בלל ליפור: בשלם לפור מן
תקפח הקורה בל"ש ומכי לבבקה בשם שהשה לפך בשל מוקבין לפור: ומה שלמו קוקין
תקפט בשר מן הגויס ואין אנו מוסמין לשלם שלא שהה הבוריסו לפ שבריסו קולם שעומר
לו כמי מיוסרים מיוסרי שבקים ול"ל ס"ם ומיפוטו לשיעוטה לפ שייבין וכן במקו'
שלומין שעורים שהוכין מרוסק לשבר שבי שדה שבוקה שלילו בשל גויס ושלילו
בשל היא לפור כלבקן בשלם לפור מן התורה בל"ש והשדה בלב שלא שלקיב'
בה בלבקיה יורד ולוקח ובלבד שלא יעלו לוקט בבי מי שיבא לשיער בני שלם
בשבריס ובבי מי שהשה פרק קמא דקדושין בשבריס ולפ על פי שים לשלוח
לשבריס בירושלמי לשהשה בל בשלם שבים שבים' מוקר בשל שלילו לפוריה
לשומרו שלא שהשה שבי שדה בשלם בשלם בשלם לפור לפוריה
נבי שבי שהשה שבי: ומבא תיומר לשלם ושדה בשני בשל גויס בל"ש בשרסין
בירושלמי בוף מסבת שדה שלא שהה בשל שבי' יוסי רבי יוסי לא לא בשיב
שדה שמעון שהר' שבי' שבי' שבי' שבי' שבי' שבי' שבי' שבי' שבי' שבי' שבי'
שבי' שבי' שבי

מוסגת כמכריח ומכריח דפתם כמי כטיפת כתי כיס לכתיב וכטפתם כל מקח מלכל
ואף על גב דכלינו מקמיס עליס קיימת לן כך כלינוזר דקיימת לן כל המיקל בפרע
כלכס כמוקח בפ"ל ולכלבריו כרפס כלכך מוקר לגמרי ואפילו למכירו לפחר שכפכך

קסעח מן פסק פלס: הגהה פס דכתי דכי יפתס פלפס מיכן סיינו ככרס לפל
בפלפ בקרי מיכי כגון פקטפ ופטורס מפייב וככרס הוס דפליג דכי יפתי ולא מפייב
על דמיכף ב"מיכן כפלי מכרן ואין לתמוה מ"פ דכלים דכקיב בכי כרס ל' פלפס
מיכן לרבי יפתי וכלים דכקיב בכי פלפס ל' מיכן דיס לומ' מרכן לאו מין ורע
הוס פילפך בכי פלפ דכתי פרך לפ עזרס כלים ל' עזרס ורבי יהיינו פכי מיכן
ובפכי מפייב אבל בכי כרס פכי קאמר לפ עזרס בפלי כרמך כלים פל ורעים
דכיינו פכי מיכן זרעים בלפ פקרקן דלפן ורע ליקרי ופפ דאמר פרק קמפ
דקדושין דפתי פכי מיכן זרעים בכרס פפוס דקיימת לן כרבי יפתי פפוס
דכפל פיס ומתרינן פרך למטוטי פל אבל כלפי פכרס פפורים אף בפל מדרבנן
ולפכי מכטריך דרבי יפתי פיס על כפן לפון קום פפרך פרק קומן ופת כמו כפופ
ופתריכו מפל כרפיות ופ"פ עיין פילפי מרוב בקונר ופרק הגוזל קמפ נבי מפיכת

קסעט פכרס פכפרנק דומרים לן גדור: הגהה פס ב' מיכי שוכות לו דב
כלים זס כוס עיין פילפי פרק פפרס על כפן לפון קום פפרך קומן ופת כמו כפופ קיימת

קספ לן כרבי יפתי דומר אין לומר על מיכת פטס ושכור פטס ושכורה ופרבן כמפולת יל
בקב לפ בפפר ורימי לכ' לפן כרפס דפל דכתי דרבי יפתי פלס מיכי פלכ לפיב
קוזב פכל פכרס ופפלפ פבור בלפ פלפס מיכן כמפולת יל כלקיס מפיכת
פכרס פכפרנק פייב כפתריקס וקדס: ותכן פמפכך נפמו פל נב תכוסתו פל
תכיכו קיכס ותכן פמפכיך ענין כקוב ככרס פס כוסיף מפקיס לפוב פכל הקו'
כקבו לכל פכי פתמי דלפ כרבי יפתי פלס מפקס פלכס למפטס לפיו פרין לינפר
בפל לפ מכלפי פכרס ולפ מכלפי זרעים פלפ מפטס ושכורה ופרבן כמפולת יל

קספפ ופרכינת פפילן: פאוכל בפוק פירס רבינו תס פפתוך תפל לפתריס ואוכל
בפוק פכל פס אוכל מפלן בפוק או בפוק פפוק פרוב' לן מקפידין פלינ כדתמר'
בירושלמי דתם מעפרות תניף לן שנא לפתמיד תכס לפכול בפוק ובפל נרמיס
פירוס בפל שנמו:

סליק פירקא

קסעפ **האיש** מקדש מלמד שפאים עוש פליח ופפילו לר' שנא דתמר
פרק כל הגט בין כך ובין כך לן פליח עושה פליח
כו' כין דתמר ליס פולך נט לקפנר קפילו בוי
פכל כתן לו רשות לעשות פליחותיס מולס הוא לעושה פליח: הגהה פסק

קסעצ פקלוס מלמד דפעושה פליח לקדש אפס ומפר לו פטבעת לקדס פפילו
לימנים בדרך שיו יכול לעשות פליח אחר פפוס דמילי כיכול ומילי לא מפכרן
לפליח ואף על גב דנבי נט לן פליח עושה פליח ולא סוי מילי מפוס מפירת
פגט פכי כמי פס לימכ פפירת פטבעת לא דמי דנבי נט כפל כרפו מיל פינים
ליל פפליח מנורפת פילכך לא סוי מילי פפרי פפליח יכול לנרפס כפל כרפו ליל
פפליח ביל פכפל פכל פליח פל קדושין אס לא תלמד אפס לימ מקדפת

קסעפ פילכך פל מילי ופיין פרק פקקבל עני' מי פקדס פל ידי פליח לא יקדס אפס
אחרת כפשת חופס פלס לפוניס לנו על קדושין דרפטוכים פפטולס יאמרו לין
קדושי פליח כלי' לאקו למיפרי אפס לים עד כלן פנ"ס: לאקו נס אקס מס אקס
כבי ברים תיפל לרבי פמשון ללא דריס כבל לוכקת נס אקס מכל ליס פא דקל

קסעס כפרי לאו כר פליחות פוא לעכין זכיס ולא לעכיין רבוס: יקומים פכאו לאקוך
לומר רבינו יבמך ללא דוקא פכאו פכיפס לפפילו לא נא כי אס פאקר דומיס
דאקוקא אי פפיו אס פרכס יוכלי פלים אפס אין לים אקר פי פלכור פים
והגדילו לין יכולין לאקות לכל יס רשות אפרק פלאכס כולס זכריס יפלכו אף על
גב דאפל יאכל עובר ובר דעבדיכן ליס אקבת כרב כאמן פפילו לא נא לאקוך
כי אס לאחר ומיהו יס לדקות דאקס יס אקבת גדולס גם לאוכר דאקעלס אלקו
על עובר כאס פילכך אבדי לן בקדושי כלכל היכא פפלאחר מוקס לין רשות
פכעמיד פטוטרופוס בעל כרמו ורבינו אס פירוש דוקא כפפיפס רוציס:

קסעפ מפתילין לכס לפוטרופוס כאן לא פירס רבינו פלמי יבאקי זכרכו לכרכס כלוס
לכל בניטין פירס דבריך לפוטרופוס לכל לאחר ומכרין לכס אלק יפס
לפוטרופוס עבאו כו' בפרק פפולס וכ"כ לרבינו יבאק עיקר וקיימת לפלוקס
בלא נורל כפילו עפפוס פיקרוסים אס היו נדולים אפילו כמילתא דפיכא כיס
גוד אס לינוד דקרוסו בריבין לפפי ולפפי יס כח ביד פאפטרופוס לפלק אף על

נב לפילו פין בדולין פמת פיו מוקים לו פיו לומר זס לזה נוד אס לינוד:

ודוק כיקומים קטנים עבו תקנה וז לכל לא בפוקף הבא לפלוק בלא לדע' קפינו קסעפ
דקקס נריך בלפפ דבקי בפומת כדתמר' פרק אלו מגילות ומיהו זוזי כמלן
דפליגי דמי כדתמר' פרק אס זפו כפך כלכר דבייך כיס נוד אס לינוד פפיטת קסעפ
פפיכו יכול לפלוק בלא דעת פכינו דפילו בפומת בית דין ונס בקרקעות דפייבא
קפילא כרוקות מפפקא לרבי פפיכול לפלוק בלא דעת פכינו עיין פל כיס כור
ורבינו קס נרים פפוטרופוס ול' לפוטרופוס פאר לכלן ובוררין קאי אלכיס דין
ורבי יבאק פיר ובוררין בלא כפונל דבפונל לין פייך כריכה ונס בלא פומת בית דין
ובוררין קאי אלפפטרופוס ורבינו אס פירש כפונל דבפונל כמי פייך לפון ובוררין
לכמה בריות יש בפלמת ובפלמת ובוררין בפונל פומת בית דין ודוקא כיכא
לפין פייך נוד אס לינוד ומדקדק רבינו אס מדקאמר הכא הבדילו יכולין למחות
דוקא לומר כרוקות ולא קאי אלינוד ס"ס לימיירי כמילתא דלא פייכא
כיס נוד אס לינוד ולפי זס לין רבוקא פלא מיפס הבדילו יכולין למחות:

מלבל' שויי פלא מכי לאמר לים לפקוני פדרקיך ולא לפוקני נס קאמ' ופס לאמרינן
פרק פלמכס פלא כמלן כאמר דבא לאמר כי כאמן פלא בית דין כליינין ופלייכין
פכל מולים לפפפוק מפקות פמקס קיים ופיין ל"פכם לפקס לאמרינן מפמיס
דבר כאמן ולא פכי ל"ש ובכל מפמיס לכפפיס ורבינו אס מפרס לפקס מייני
בפלא פדייכין ובכל מייני בפלא דפייכ לפקס פכמו: לפקוני פדרקיך ולא קסעפ
לפוקני יש פקיס בלני לנקס ולפוכר בעת פאכירה פקיס פלא אבל פלא פיכו יודע
פפלוקו פוא ופעה בפחות מפקות פמקס קיים ופלא פפיות יפרע ויפפיל
ורבינו יכוק פירס לפילו לא ידע פקיס פלוקו ולפר כך מדע בעדים פקיס פלוקו
פמקס בעל אבל אס לא בכנר פמקס קיים ופלא יפלס כלמ' פרק נט פפוט
פקיס לוקח לפוקני דמר' לנברא זיל זכין לי לרעך מזל זכן לא פלא בפחריק פדר זכן
לא בפחריק פמין לין פלוקח כי אס עבר פפלא ויש לומר מפני פיש בני אדם
פמין מיפיין קנייתן מפני לפנק פלא בפחריק פילכך לא פדרי זכיני אס פמין כן
בעשות פמקס עיין פרק בני דלינוקות: כל דבר פכמיני ופכמלס עיין פרק
בית כור: לין לקדקבות לא פוכפ ולא ביטול מקח עיין פרק כוזב: פכולס
פבעירס בליני בני אדם לא מפייב ואס תאמר למאן דאמר בפרק קמ' דבבא
מציעא כל היכא דפלא לאו כר חייבא פוא ופלאו למה מפייב אדם פטור מדיני אדם
ויש לומר פאני פקס פמין כר פלינות כלל תן: וכן בנירוסין וכן בדיני ממונות
פירס דפלאפני בנון דאמר תנו מכס לפלוני פאני מייב לו מפמת אבל אמר תנו
מכס לפלוני פאני מתן לו כמתנה לא דפס לך כס פלן לנשיטו דלא בעינן דפולך ותן כוכי
דמי כתב לו אבן ונריך לו בנון דאמר נוס פלאנשו ופרעו דלא כפלנפס ופלתפ קסעפ
דקקון דכבן פבועת קיסת מפתבעו פפלוקין דפרעי למלוס ומלוס מפתבע לא
פרעו פירעו כתוספ' דמפוס דכי לין פפלוקין כמכיין לומר פרעוני למלוס פפילו
בפפוס לכיין דבריכין פבועת קיסת מקורת עדות פפרי נובעי פס בעדות קנת
ומכאן מפמע לאין פלכס כבן כנס דאמר פלוני פלא פלוקוני פפיכו פפילו כבי לנפר קמ' דבבא מציעא לאין פלכס פיקוס לקוקוני מקניתי לך פל נב לאין פלכס כמוקו:

וכתב ל' פבת פס מיכס ב' פלוקי לקדס לן פאס וכס תומרי' קדפוס ופיכ כופר' קסעפ
כיין דקקיכו דבבן פבועת קיסת פי מפתבע כפי דמיפטר מלפלס מכל מקום כיין
פפוצין כלבר קנת פנס פס נדיכין ליפבע לא הוו קדושי ולפי פלא קדופי קפק
ובירוסלמי נדפיכן פכא ין ין פלוקין ין עדים אמר רבא לבן פלוקין פדברים
קדפוס בפטר פכל בכסף בפפו פנוג פיכס ב פלוקי לקדס לן פאס וכס תומרי' קדפוס ופיכ כופר' קסעפ
פתא לקמי דרב עמו פליח עד ומפמע לפילו בכסף ופליג לנמרי דיין בכא דרב
אבר לין פליח בפעס עד ובדפו לר' פליכי דבירוסלמי מיירי קודס פתקבו פבועת
קיסת פילך עפס רב פליח עד ולדבו' פפירכו בפבועת דבימי פתקבין תקבו
פבועת קיסת מפמע נבו בכסף בזמן פוס פליח נפעס עד וזו קדושי ולפי
ומפעס רב ובתוספ' מבאי דבירוסלמי מיירי אמר תקבו פבועת קיסת ומפוס
כבי מפלך לבבן כין בכסף לפטר לבכסף מפייב פבועת פפת ובפבי מקורת עדו
ים לפתפקס אם פאפס מולס פקדושין פטר מכני עדותן לר' פבן בכסף
ופבועת פוטר כיון דלא פייב מפייבי פבועת לפטר עיין ס"ס בתקבו
ובמיימוני בפלכות פלוקי ס"פ: פאומר לבני נאו וקדפו לי כו' כבן לדיני ממונות
נפפ ל' פבים נבי ס"פ פלפס פי' בנון דאמר בבא מבא לפלוני פאני מייב לו כו'
פכל ל' בבן פיר' דוקא דאמר בפעס פמסר לבן בתוב נאו ופרעו לפלוני דומיא
דנבי קדושין דאמר נאו וקדפו לי פאפס פכל אם אמר פולינו מבא לפלוני פוב
פים לו בידי אן תנו לו וכו לא שייך למימר תנו לאי נבי אינ' פבדרינבו לנלוג כלאי'
פס"ד דנינהו פולך מבא לפלוני פאני מייב לו אס נא לבזור פינו אוזר ואס תזייב
פייב לפרוע למאבלא ולפולך כוכי דמי ומנינן בפדוקן: ופסקא דתקון דבבן
פבועת קיסת לוקל ליס תנו דאי אמר לאי פבדרינבו נבי פיפקבוני ואי אמר פרעבו
לפלוני

לאלוקי נכרי אי הכי אפילו מיחזי כיולך ניחא ליה ליכא מאן דאכיל ואכיל ליכא
מאן דלא אמריכן הן עדיו הילכך מסתברא כדין מכותי כדין על פנקסו שר פרק ג"מ
פרי' פרק רביעי ויבוקיו ואם תאמר ופטור אותם הלוה והעדים יהיו כמאן
מסתת כלאמריכן בפוסק שכתוב ליתלקו כי תרי כפסייהו ולילייהו נכי כתי עשיר
שכנגד ספר קורא שלפס ויש לומר שכא למס יפטרם הלוה גם מס חייבין לו ואול
תירץ לשלוחים פוטרם הלוה היו מוציאים בשלוחין כיון דשל הלוה פטורו הוסוקו
קטנה ב למר פרעתי קמ"ל דמיגו דמהימן אדעתא דמי אתי לאפוקי מיקריהו תו: והלכתא שליח שאמר אין
משמע בפרק קמא דיבמות נכי בפני כמה כותבות לא חף על נב לאמריכן בפוסק
נכי מכיתי ומלריכהו ניד רמי בר חמא כו' ומסיק אית לך שפרי ומשמע דכשע
שפרי שלל הוא ואחר לא אמרי מפני שמוזקק לפטור למשלח כלאמר אדעתי תם תו:

קטנה כשהוא משומרת היא ואכיל מקבלים ניסוי פרש"י ל"ל דוקא כשהוא שלל לקטנה אכיל
ולא היא ואף על נב לאמריכן בניסוי נכי שלא מדעת בקטן ולאמריכן בגדלן בקטנה
מכל מקום משמע לרבים קטנה כשהוא לי למיירי ביתומי קטנ"ל בשומא שלל מן שיורשין
אכיל ולא היא ואכ"ל לרבינו שפשוט לי לאמר שלא בפני קטנה דהוי רבותא טפי
למקבלא ניסוי ואף לכיכי קטנה שאמר שלא בפני קטנה ולא קטנה דהוי רבותא
מכל מקום משמע לרבינו מנורשת לא ק' מילי דשל מוקמה רב חמא דקיימא לן
כותיה שלין שם שה וכן פשוט הרב רבינו מנחם ולא כלברי רבינו יצחק ברבי מאיר
למפרע לכקט כשהוא וש"ה קטנה עיין פרק התקבל: ומיהו קטנה שהקדשה
קטנה ויבמה ש"ה בגדולה כמו שיבוא כל הני פיסקי ואף לכקטן קטנה מכ' לכשהוא
לא שייך מיאון וכן כתב הלכלבי לקמן בשמעתין וכן פירש בעלותם רב אלפס
וש"ג ושלוקוח: אמר רב חמא והוא שמייך אבל לא שייך לא אילם נריכה נט
קטנה ומשמת גם מיאון אילם שלין מיאון שלא משום שמשה נמנו: ע"ו ולא
אמר קטנה שהקדשה שלא לדעת אילם שפלו מיאון אילם נריכה פרש"י ל"ל שפלו
לריכין ויבמה ש"ם בגדולה כמו שיבוא כל הני פיסקי ואף לכקטן קטנ"ל לכשהוא
לא שייך מיאון וכן כתב הלכלבי לקמן בשמעתין וכן פירש בעלותם רב אלפס
וש"ג ושלוקוח: אמר רב חמא והוא שמייך אבל לא שייך לא אילם נריכה נט
ומשמת גם מיאון אילם שלין מיאון אלא משום שמשה נמנו: ע"ו ולא
אמר קטנה שהקדשה שלא לדעת אילם שפלו מיאון אילם נריכה פרש"י ל"ל שפלו
שלכה וכ"ם ב"ם ופליג אדרב חמא והוא שלא שילכו ואין כרמי לרי כיון
דקא מתמה בתלמודא בסמוך לשעל אף על נב דשילכו אין כרמי לומר למייר
שכא בשנילכו שלא בשלא שילכו דוקא ודוקא לניסב קטנים לרי: לימא שליח
סמוך כי בשלא יתה מכלים אפי' בשלא שילכו אין כרמי לרי: ורבינו שלא
אמו על שפקי קדושין משמע לפי' שהוא מייסב לשוויי לאו אם אמר שכן
ולפי שהיה לו לפרש יותר מכאן ואילך ואף על פי שאין כרמי לכתב
כשהוא לפי שפלו מיאון אילם נריכה וכ"ם בגדולים ואמרו לפיכך לאו אם נ"ל
קטנה ואינו כופלם מכבנים: אך רבינו הם פירש דקא דעולא מיירי כגון לפי
שלא לפי שיהיה לאב שיהיה יתיר שנלא שפק אשת איש שמא יתרצה אילם ואם נלפי
קדושין למפר אלא שמא מיפה לפיהיה לאב וכשא פליגי רב ושמואל שכרי שלפיהיה
לולויי לולויי ליה ושולא שכר מיירקא קל רקא ומכל מקום מרבינו הם כלמול
פליגא דשמואל בשיהיה כשיר בניכן נט או מיאון ופליגא דרב ושמואל בשיהיה
תרוייהו ופפלו בשיר לכשא מיפלגי ופפלגי כשא פשק ר"ש ואמר לים מקו נאוני
דפסקי כרב ושמואל מלאמר לקמן נכי הוא שמ"ל לקריכין והוא אמר לקריכ כפיהיה
והריכי כו' לפלגי אכי ורבא אר אמר שפיהיה ישראל לא יתנו עולם ולא תיישכן
שמא כתרצה ס"ל לא תיישכן שמא כתרצה שהא שלמא פלוגתייהו פליגי דרב ושמואל
ומסיק ר"ש ואיכן סבירא ליה כרבינא שפיל בתרשה וכרשה לי דלי לימוקה פלכם
כרבינא דלא שכר לשא דרב ושמואל כגי מילי היכא שהא בשיר כשלים כלפיים רבינו תם
דומיא דפסקה לאלוקי ורבא בשיר וכ"ת שם הוא בשיר כשלים שהא כתרצה
בקדושי קדושו אמר ליה יש לומר למיכסף מיתיתים שפסכי לרבינא ולא קשיא
לן קושטא אכל היכא שהא בשיר היכא למיימר פלכם כרב ושמואל ולפ"ש
סם"ג ופמיימוני ס"ג לא חילקו כין בשיר לו לין כגי שמ"ש לרבו ולא פירש
וכ"כ שבא מרי וחלק כין לוקיים בשיר: ואל הקטנה לוקיים שלא קלמכ לחול
שהם למלוכת סיפוסיה ריקה שהא כשיר לוקיים שלא כגדלה ליה כמאי לחומר ליה
כמילתא לא שהיה שהא בשיר ס"ג לא חילקו כין שהוא בשיר לו לין כגי שמ"ש לרבו ולא פירש
לן קושטא אכל היכא שהא בשיר היכא למיימר פלכם כרב ושמואל ולפ"ש
סם"ג ופמיימוני ס"ג לא חילקו כין לוקיים בשיר: ואל הקטנה לוקיים שלא קלמכ לחול
שהם למלוכת סיפוסיה ריקה שהא כשיר לוקיים לא שלין כיכ לאם נאמו לפעמיד
כלאמר פרק קמא דקדושין לקטנה ליה יד וכל שכן לפיות ואכה כשכיל שהא
דשם שם"ג ונקטו שהם לכנין שהוא ליה ולא יד ואין קבלי קדושייך כשכיל שהא כלאמריכן מיהו
שמא כתרצה שהא כקדושי כתו שיהו למפסקא לן שם שהם לוקיים שהא כיהא ליה
למיימר ליכא כשלא כגדלה כי' ר' יוחנן נכי הא לא אמרין לוקיים דלוקיים נכי הא
כשלא כגדלה ליה כשלא כל דהו כלאמר ר' יוחנן נכי הא לא אמרין לוקיים נכי הא מלוי ופיר' קו
שהא כקדושי כתו ואכל דהו כיהא ליה כשלא כגדלה ליה שהא כשלא כגדלה ליה
וכ"ם שכא נכי כתרצה שכן וכו' כתרצה שהא ומלוכתיהו לכולהו שמוראי היכא לליכ
למיקם עליה למילקא ועוד שם לן לליין שלא שם שעיניו רואות ואוזנו שומעת
שקטנה לקמר הוא שיגדלה ואם לא רב לשא דרב כשמעתי ואיכן כשכיל ואיכא
ביניהו שהא שקטנה שהקדשה אבית אפילו מיאון אילם נריכה לפ"ש שיך לפ"ש

שקנסו חכמים לפי שהוא מחזיר גרושתו לאחר שנשאת לאחר ואין לו לקנוס אלא ממון ולא יתכן לומר שקנסו חכמים שלא יחזיר גרושתו לאחר שנשאת לאחר שהרי א

לקדושין נריכא נט ושלום מיהר כרבי כרוך:

סליק פירקא

תקיט **האומר** לחבירו נא וקדש לי בסף וזלך וקדשה לעצמו מקודשת לפני: כתב ר"ם שם לשמר קדשה לעצמו מקודשת כגון שלא קדשה כאחר המשלח לשם כן הוא כאלו לשם מקודשת ואם תאמר לם כן מה תועלת יש כאן ויש לומר כגון שאמר לה שלוחי קדושין לפני שלוחי לקדשך לו ובתוך כך אמר לה כרי את מקודשת לי דאמרו לה לקדשך משלח קאמר קאל: וכן מצאתי בתוספות ס"ל ואל שלוחו למ"ר ילידים דסיכא

תקיי למאי דשלוחי כרי את מקודשת לי נריכא נט לקומרים כי אמר משלח כסף מאחוך ולא מסיימו לומר טעיתי לאמר לשיל ר"ב שלוחו קדשה ואמר בסבור שייתי כרי הוא וכרי הוא כאלו אמר שלוחי כ' אלא מקודשת מפני שאמרה כאלו אמר לכרים שלוחי לכרים ולפי דלמאי שלוחי קאמר לשומרת אלמא לפלוני אמר לשרי לכרים שלוחי לקדושין שלחי ולא לשומרת ולא מסיימו ונריכא נט וכל שכן לפי המסקנא לפיכך לכרים לנריכא נט ולא קאמר לשומרת ולא מסיימו לא טעיתי כמי מיבעי לי מנרש לא קאמר כאן כר אמי אמר לה אמרתי לי כאלו אמר לי אמרתי לי ואנן לפי המסקנא לפיכך לא כתב לה שיהא לפניהם שהרי כתב לה כתובה כדמוכח ר"ל לקמן לה שיהא לפניהם ועוד לפרש קאמר ר"ש ולא כתב לה שיהא לפניהם ולא לפני עדים אלא כתב לה שיהא לפני עדים כדי שלא יאמר לה לא אמרתי לך כלום ול

27

להקנות לו מיד ודמיו לפלוני אמר לפלוני על פי שהוא עבדי ולא ידע שהוא עבדו אינו יכול לחזור ולומר לו עבד הוא ואני לא ידעתי שהוא עבדי אלא הרי הוא עבדו מיד ואם מת הרי הוא של יורשיו מיד ואם הוליד בן מן השפחה הרי הבן עבד ואם הוליד בן מן הבת הרי הבן בן חורין ואם הוליד בן מן הבן הרי הבן עבד ואם הוליד בן מן השפחה הרי הבן עבד ואם הוליד בת מן הבת הרי הבת עבד ואם הוליד בת מן השפחה הרי הבת עבד ואם הוליד בן מן הבן מן הבת הרי הבן בן חורין ואם הוליד בן מן הבן מן השפחה הרי הבן עבד ואם הוליד בת מן הבן מן הבת הרי הבת בת חורין ואם הוליד בת מן הבן מן השפחה הרי הבת עבד ואם הוליד בן מן הבת מן הבת הרי הבן בן חורין ואם הוליד בן מן הבת מן השפחה הרי הבן עבד ואם הוליד בת מן הבת מן הבת הרי הבת בת חורין ואם הוליד בת מן הבת מן השפחה הרי הבת עבד ואם הוליד בן מן השפחה מן הבת הרי הבן עבד ואם הוליד בן מן השפחה מן השפחה הרי הבן עבד ואם הוליד בת מן השפחה מן הבת הרי הבת עבד ואם הוליד בת מן השפחה מן השפחה הרי הבת עבד ואם הוליד בן מן הבת מן הבת מן הבת הרי הבן בן חורין ואם הוליד בן מן הבת מן הבת מן השפחה הרי הבן עבד ואם הוליד בת מן הבת מן הבת מן הבת הרי הבת בת חורין ואם הוליד בת מן הבת מן הבת מן השפחה הרי הבת עבד ואם הוליד בן מן הבת מן השפחה מן הבת הרי הבן עבד ואם הוליד בן מן הבת מן השפחה מן השפחה הרי הבן עבד ואם הוליד בת מן הבת מן השפחה מן הבת הרי הבת עבד ואם הוליד בת מן הבת מן השפחה מן השפחה הרי הבת עבד ואם הוליד בן מן השפחה מן הבת מן הבת הרי הבן עבד ואם הוליד בן מן השפחה מן הבת מן השפחה הרי הבן עבד ואם הוליד בת מן השפחה מן השפחה מן הבת הרי הבת עבד ואם הוליד בת מן השפחה מן השפחה מן השפחה הרי הבת עבד

קכט

לפי שכל: הגהה פס פשט פלס פלוס לעשות לו יין מן לשומרו לו ולומר תקכב
לו פשפט רשעון שמא סותכתכך ייכך כשמן פסלוס פלוס על פי שעתה אין כידו
ואי מסכתי' בפשט רשעון ולא אמ' לי ולא מידי ואחר כך אמר ליה אין כשמן פס
בעל הבית מכשיטו או שמועה מיכי יודע פס פתם קומ' אמת מן לא אבל פס אין
כידו כגון שלא עשאו שלוח אלא משום אין כשמן פס בעל הבית מכשיטו שפילו
ואמר ליה מידי או שאמר ליה מיכי יודע אבל פתם כשמן אף על פי שלא עשאו
שלוח ורבינו תם פתח בכל הכיוצא בזה ואמ' לפי שכשמן אין יודעין שלא לקטטו
הרי ומ' שומר אל פס שכשל כפם ום להחמיר פיכ דכשמן ואם יודעין שלא לקטטו
ולפפסידו אומר כן עכ"פ: והיכא שפשע שומר כשמשו טהרוהיך וכ"פ תקכג
כלכתא פתם רבינו תם שפילו אי אפשר לן כבי הרי יכול להכחישו ולומר מיכי
מאמיך פס לאמר רבא נבי פקוח נפש מומ' אי מהימנת לך כבי הרי זיל שפקח הייכו
כיכא לשתק שכל היכא דלא שקל על נב דמהימנת עליה כבי הרי לא מהימנת תקכד
ופ"ה לא מהימנת בכריס שיכול בשוקת היקה שכל כלריס שיכול בשוקת ליטורס
מהימנת ורבינו משלם כרבי קלונימוס כתב לפס יזהר שפוח כשמן יש לשום וים
מכיאין רפיה לכרכרי משום דומיא דאמר ליה אי מהימנת לך כו' ואמאי לא אמר
ליה מר שמואל לפלוני ובן כתב רשב"ם לכבר זה תלוי בירקת שמים שלא תקכה
יבדה שלבו לבר לומ' על שעד לבר שפיכו כלי לטהר טהרוהו אן שלא לכתך
מעשה בראשון שלפני שלוח עלינו ואמר שזיקה מפקר וכשלל למורי פ"ר שמשון שלא תקכו
כשמן אם לאו ופשיט לי מהרי"ט מרנוטי' מפרק האומר טמא אני לך
תביא רפיה לבריס ואיכא אמור עלינו אם כן כופין לוקה ומשמשתו כמו במורדת
שבריס הבריס שכופין המורדת נפ קוה אם מורד ופוקה מכוונה כמו שכופין
ומקשה כתוב שמקום שאין יכולין לכוף אין כיכ' דהיינו לפו לכי לא נדע ממורדת
ממלאכה למשן לומר שאיכא יכולה לומר מיכי מיזוקיה ואיכי עשה משמע ליכול
לכופה למשה ידיה מורד כמו מאיכי זן ואיכי מפרנס יכופנו לזון ולכשכא כמי משמ'
לכי שמע עיניה שכתב בשלר משמע ולית שפשה במילתא משום למוקדת ולפי
שפברת הגיל ובגזרה הגזירה שלא לנהוג שפתו כי אם ברגונה פיימינן שמע עיניה
כתן בשלרת ומותר כה וכופין אותו אף על פי שיש לחשוש קבה לאם תיכה
שמשה לשכור עשמה מנו לפי שעיה שפרה שפשה שכר שהוכר ברבי לשמן לומ'
אין לו שכרה לשמשה שפילו לשכר מנוה לפי שעה שפרה רבים וכן הוא יכול
לירור שלא יעבוד פתא אף על פי שיש קבה שלוח שפכסו שפלוני ונטעוני לשמשה
אין זה לוכה לפס שיש בשכרים לפ הוה יכיב לה בשובה ושפילו הכי לשריכן שמע
עיניה בשבה בשלר ואיכא בשמשה ואם כן שלוח לפי שעה שרוח שיש לו נם רשים שהנוח נשרף
לשמוך בניה והנוח בשלר שמשה לשייל לנבה לשיש שיקבה שלוח בשרף בשלרי שיש
לשמוח לפי לפו טעמא כלשמרינן מי שיקה לשבוה שהוכה כי' היקה לשוכה
עליו והלא אין אנו מוציאין מבעלה אלא ע"י עדים ברורי והיה לרובל שפל"ת
בבא מן הרובל וכ"ג לעבין שמוקה שבעלה לפ שיקבין על בבלו רובין שלוכל
בשפורת ואף עכ"פ לפי לפ בעיה רק שיודעו רק שיודעו שכלך שמכשפי ולפי שהוכה לו
בלבר שכוכר כגון שהוה שמשה לבוכן ביכא מי ע"י שיכול כיה אין לוהבין שמשה
לבעלה ואם כן כל בשכרו עבדי לבעין שמיקה רוצה לשלח בלא כשובה ושפה
שיקבה שרוח שכשלוח לי שיש לי רשים נדולה שכמן ואפי' מי שלבו נוקבו ולומ
שלא לשפיל לשלם לבר שפשור לן ע"כ שמואל ואוב שלריך: ובירושלמי נר'
עלה לשפיל לשלוח שמשה שני לך כו' אף לולא שם שיש שבר יוציא שם בשמשה
בפי קפ שמשה בשלרה שיקה שמוכרת לבעין ולא כתקבשה ובא פרין שם בביית תקכז
שבריס שם שני עדים וכבשה שמה בלבר' ובעין לה בעבה ולא בזכיר שם קלוסין
על לשפר שמה לו שמר הון עלי עדים שמרי שפר מן שעדים לומ' שני ראיתי
בקיבה בעבתו שני לומ' לף בקיבה בעבה לי ראיה כי נוף שפרין שפשיב ביכו
בשלרה ולא יכולתי לרעות רק בשמר הון עלי עדים שמרי שלא לכליכי כי לקלוסין
נתן לך ובשליכה ואז קמן קרובי בעבר ובפו שפרין שבתן לה נט והשמו כל הנדולי
שבקלוסין לף היו קלוסין ר"שם שביה רשים שפרין קמף לקלוסין לשפר מן
מעות לאן כלום הוא ושוב בוכיח שמשם על שלבלה שבשליכה ופ"ר בב לשולין
ופ"ם מוכלין בב"ש מודו בשיכה לשיכה למיתלי בשקיק בשמשה מוכחת בוכיח
בופו על שלבלה שמר אין ואם היה בלא שמשם לשלוקדם מאחר שלא לבר כלום על
עשקה אין בכך כלום כשמר אפי' אפ"ב שמר בשבי היה לשלוקדם לף שמר
כלום: ורבינו תם בניח רשים שפיר שלוקדמי שמנה נטלתו וזרקתו ליה שו לכל
לבר שלבר שיכה שלוקדמת ומשני לבב' כי שבשה קמיה לשל קלוסין ובפף
לר שלינזר מביאה לניין שלבלה נט שפשה לשפין שרשון שמיך ורשים שפרק
שלו שמר שמשה קלוסין שלוקדמת ונם קוה שמ' לף שלוקדמת הוא מותר בקרובותיה
והיה שמוכר בקרובתו ושמר רב שלם כופין ליתן לה נט ושבר' שלם
בשלמת שבקלוסין לחי שלא כופין ליתן לה כיון שלא לשיתר לי לשיתר לשפרי שמשה שבנט
כיון שבתן נט ונקיבת הנט לף היה מעכב רק לשפרי לשפרי שמשה שבנט

שמכרו ונקרובותיהם וסיפ כגרושתו כ"כ לפ"ז ולפ"ז למי לסרים שמלין ומוליכין בחלבו לפ
לפ שפלה לפקס סיפני מוליכין וסרים מוכיחים עלה ולוכח למיטעי ועוד סניפ
דמיפ מפ"ב לכתובות נבי מעלין מסטרת ליופסין לכתיב ואפי כלו לויתי מפלו
מכס ומתוני מסדי ומשמע מהס לפיק ליה מעלין מילתא מפסדי ובומכים
על כך אפי לפקלוכיופסין עשו מעלות הכא כמי נבעו דכתיב לפות דהוה
מכתבי מן קדמת הכא משמע ליה לפסויי בגרושה לכהן ומהריך ואפי קנרקי
ונפלקו עלין ר' אלעזר אס וכתב ר' כ"ל דפסה פשמרה לפ קדפתני כמו סריפ ק"ק
דפסיפ מפני דפסה קדפתיך והיפ לומרת לפ קדפתני כי אס היפ כפפתו
לגט לפפר כן לפ מיבפרש בקרובין ואין זה כמודה לסרבין שפומר קדפתיך נפני פ
ג' וכלכן לפ"ש פסיפה כלפמר כפיפ לפמני כפפה לו לפ קדפתיך והיפ לומרת
לפ קדפתני כפלפמ מנקפים לפוי פלפ כופין פמפי לומר לפ ניפה לי לפיפסר ק"ק
בקרובותיהם לפקס סולין וכתב גט וכלו פטריך והקרובין יביכי ליכי לפת מפתני
כו' סרי סולס נקדושין לפיפ הילכך מלרנכן לפור בקרובותיהם סברי לפ הולס ק"ק ק"ק
משמע שפ לפתיפס לפוק כתב כך לפל כרים' אס לפפה כופתו על גט פיכס מולס
לפלרכה היפ כוותה פלפ קדפה משולה פלפ מקבלה מפמת פסס פכמיכא לכופפה
ועוד לקמר פתס כגמ' אמר רב כופין וקו כריך פולמיה לריפה לפ כופין פיכה
ולפ מנקפין פיכה כלומ' אין כריך סברי לומרה לפ קדפתני לפל לומר לפי פלרב
לריפה לי מקבר בקרובותיהם יתן לה גט כ"ש דפיכו לפיכך בגט פן פן שיכי קדושין
ועוד לפ מפקפיפו כמו פלפ"ר פנפה דפסיכו אס נתן מעכמו כופין פותו ליתן כתוב
ועוד לומר רב הונא פלפי פמגרש אפס פפסקה ילפ וקבלה קדושין בפני בעלה כו'
אבל לפ לומר פפסקה ילפ וקבלה גט מפחר פמגרש רפתן ונותן אפי ורפס
כתב כרפה לי כל גט שאיכו מקויר לפ לפיפ ולפ לפפה פיכו פפלה לכתובה והוי כותב
ונותן גט לפמיה ואפ"ג שכתב וגפתם הגט כהלכתו כדיו גט מעושה בעיפ פלפ
כדין לפיכך ריפ גט לפ נותן כו' ונתן כמי שפפה פפלך בעלה כו' לקדפה לף עפ"י שכתן
לפ לפחרן גט לפ פפלה מן פכתובה ומה פלימה וכרי שליפור מכיכה לפיכך
דקדושין לפיך כופין לומר לפ ניפה לי לפקפר בקרובותיהם פלפי הקס לגט כריך
הוה לפ וכשכופין כיצ לין ימסרו גרושה היא ואל כרפוך כלפר בקרובותיהם ומפרש
לפ ניפה לי לפיקפר בקרובותיהם מטעה קולפה לפ יפה כיון וכ"ב ל"ב ומה פלימה
למעלים מסטרת ליופסין דלכולה מילתא קא מבפרי נרפה לי דלפ דמי דוקא
הקס פפלים כאים לכפייר הסטר ולעדות פאלוה ואפ לפ היה כהן ונכתב בפן
היה פסטר פכול הילכך יש לפ לומר פילשמו פכהן הוא דלמא כן לפ היה מוקמיק
ונפ מלוה מידק דייק דלפ הוה מפתיה ועוד דאיה מפרק רבן בחליפין ואכמיה לר'
יש גט לפר גט ומאמר לפר מאמר לפל לפחר כשילה ואליבא לילכלוס ומה פלימה
סרב מכיפה כדין זה לפליבא משוכרת דלפ הוה פלימה הקס לפן פפרי כשפת
פחליבא היקה וקוקה ליכה כספר בחמשה כפימין ספר כתב כ"פ בקהוכה דפיכ
לפחר מן העדיה לפ רפה כיקית בטעות אין לבטל בכך הקדושין אלא לומסיפס
לגברי רב אפה לומר פומסין לקדושין ואף על גב דכתב כמ"ל אין תוספין
מכל מקום דפיקי מעשה ולפ היה כתביל אבשוה בלפ גט ועוד על רוחה
דבר מכיח ובראה סיכול לפעיל וכדין כשילו רפה נוף מעשה כלפמרין בגיטין
דקדושין בלפ לומרי' הן הן עידי ייחוד הן הן עידי ביאה טעמא בכל מקום
כמפקפין עד סירפו כדרך המפקפין עיין פרק המקדש תשובת הר"פ:

הגהה פי פיינין לקלפ ומעשה שקדם לפחר בעדיה קדושים עיין בספר
מצות קטן במצות לקדש בסופו כתב בתשובת הג"מ וזה לשונו כל

ק קלי כמי כסולי עלות דרבנן כגון פרועים וגבוהין ומוכסנין אם קדש בפניהם אפילו
סניהם מודיה לפ בקפי קדושין בלל ולפן בדיך פיימינו גט לכל המקדש לפעמה
דרבנן מקדש ופקפקין רבנן לקדושין מיניה ורב לפחר גמלן כתב לבריך גט מפה
דגרפינן דרפה דרבי טרפון כגון ועדין ודרבי עקיבא בשאר מוריה קולפל ומדרש
מכוסה הוא ורבנתא לפחרי אם כן קדושים כמי מדרש מכוסה הוא לכתיב לפ יזנתו
אבות על בניס לפ יזנתו בניס ומשפחתו לפדר קדמי קדושי קודפי ואי
לפ בעו יהיב גט מפפק ואפילו מכוסה אפשר העדים בי יהיב גט מפפק וכ"כ רב

קלא פלי לפמן שר כאן לפמן פעיטור: ומודה בשתדפשה מן ההלוסין דלפ לפחרין כן
כן עידי ייחוד הן הן עידי ביאה שמין לכו גם הא משמע לפ עידי ביאה בדיכא פיימינו גט
גט ואפילו פסק רב דלפה הכא על הכניעה ודפ"ה עדים מצמרן דבדיכא פיימינו גט
לפחר אין לפה עוסה כעילתו כעילת זנות ואפ הא פלים לפה לפחר ובעל לפחר כך

קלב בדיכא גט מפני שהיא כחולה פרק עשירי דקידושין: המקדש בעד לפחר אין
מוסיפין לקדושיו אפילו פכיא לפחר כך ופרש"י פה"ג לפחרי שפא
הוי עלה כב כשכא לפחר אין מוסיפין ולפ נפיק הלכה כפחרין ורי"ו להפחרי כ"פ פלים:

ק קלג הגהה המקדש בעד לפחר אין מוסיפין לקדושיו לפחרי שיש עדי ייחוד ולפ עידי ביאה
לפ פלפחרין בכל לוכחה ובפרק המדיר אין לפה עוסה

ובכ"כ לפחרין פרק הזורק הן הן עידי ייחוד הן הן עידי ביאה ופר' פמדיר נבי כאן
כמנהג כאן הוו שם פיר פכ"ס:

הגהה פלים שגירש לפפה מן פאירוסין קודם שבכניסה לחופה ותובע קלג
ממנה שכתוב לו בכתובת שכתן לה בתוך קדושין מפקפ פקלפי
פרק מי שמת בין שברגיל הוא הקטטה בין שבדיבה היא אין מחזיק לו בקדושין
גזרה שמא יחזרו אין קדושין קדושין ויבואו לפקידו בפחיה פפויה לפ
לפ כתבוה לפפה לפילגינו הבאי לי קדושין לטבוחי כתבו ולפ לפיבפיקו פלבת כמאן
לטבוחין פירוש בשבתן לה בקדושין כאילו בטבוחו ליה ולפ יפוכו עוד אלין לפכל
בקדושין על תבאי ולפ בתקייפ לו בקדושי שבת מוכח פרק המדיר בפופו לכ"ש
לפו לטבוחין כיתבו על כאן מבאי: הגהה פלומר לפפה שרי אפ
מקודפת לי לפחר שלשים יום ובא אחר וקדפה ואוהב בה רבי יוחנן לומר מותרת
אפילו ליבור ומבטל ליבור וקיימת לן בוחיה ולפ כיחיה אבשת ליה לפפה כמו
מפפה הוא פלפ כליבור מפויין ליה ושמא מיבה לכל שלישות קודם שבגמר יכול קלה
לבטלו לאחי ליבור ומבטל ליבור ובדבתה לאחרי לפילו שלישות בקיבן ולפ עדיף
קיבן מבחיבת אבשת ליה לפפה לפלו מפפה הוא וקיבן כמי לפו מפפה הוא ופ
לתבן וכן היה פבחבה רפות ל' לפפה לקדפה ואוהב בה דאוהב אפילו בקיבן הוא
וכן בניטין אם עשתה שליח לקבלה בקיבין אוהב שבפפה שלישות קודם לכל קלה
מפפה שאין נאמר אין מפפה לקיבן לשלים בבחיבת בט ליה שלים הוא לכל כמה
פלא מטה ליה ליבור וליבור הוא על כאן לפתן שיטור על כאן לפתן שיטור:

הגהה בשובה שהקדש בעד לאחר אין תוספין כדאה לאפילו בט בעוה
שהקדש אין תוספין ובה' בריך למוחרת בשבת בשלא בשבוה'
ואי מפוס קלא שהקדש כשומעין הוי קול וכוכרו עמו לכל מי שהיקדש בפל עליה קול
דקדושין נאמרין לאחר כך הוא שלא קדפה כי אס בעד לאחר אי לא מבטלי קלא
בריך בט כדרך שבת דהלכתא בשיבה בפיטורי לאחרים שבת כדר וכדבי
יוחנן לירושלמי למבטלין קלא ואלוס מפיר בדבי בריך:

סליק פירקא

עשרה יוחסין

קלג כאן שהקדש לפחר לפה מכרתי ולפה לפ מכרתי ודוקא כשהקדש כילו
והשתא פירש רש"י לפ דאמי עליה למידק עליה שלא לפזור מוה ולייתן לזה שלא כאכר לו דקה ליה כמי שפרע הילכך
מידק דייק לכל בזמן שאין מקדו כילו ובאכיה לדוקיה בו לימי כאן בשאר כילו
דמי עליה תו לפ דייק ליזבר מי הוה: ובאחרי זוזי ממאן נקיט שאין מקדו כילו
פריך ולפי סיטת רש"י לפ דייק לכל קיבל שאבות שלא מפקד מהס הא ולפי מלכר
דכיר זוזי ממי קבל ונקבל שאבשי מהס יש לשאיכו טפי מעד לאחר שמעלמא ובפפה
לגבייהו עם כפרים שבשאקדו כילו שלו לאו דוקא כאן שאין מקדו כילו אין כאן
לפ מכרתי לי נמי פזרק ונקיטיה לכל אין מקדו כילו אין כאן לפ פייך מנו דאי
ובאחרי זוזי ממאן נקט שבאי נמי שאקדו כילו אין מקדו כילו אין כאן שאין מקדו אס קבל
שאבות שלאחר מהס ונוה לומר לפ נתנה לזה ולפ לזה לאחר שמעלמא בכל מקדו
ואחרי אבו שאקדו שבים הוא לאחר שלקחתו שבאו שבים ופרק שאבות בקרבן ופרק ק
שבאו שבאשה פריך ולאחרי זוזי ממאן נקיט שאס כ' שאס מיירי בשאין מקדו כילו
דאס שבים שאוחזים בטלית על כאן פירש ר"ת שאס ובש"י אל פירש אס לפי קלו
סיטתו לשכא: בשלמא לרייבי פירש ר"ת שבאו שבאשה שלא בבל שלוי
בפיפס של ליכין בשהיה לשבותה פרק שי שבים בשני לאחר שבאו לטבוחי ואחרי
שי טבוחי שבאו קדושים שבים שבאים ואחרין שלא לרייבי למי שיקדש שלין
לומר בראה שזה פיה ביניהן ולפ יקדש ולכך ונתן לזה וכיון שפפה כן אס בא לאוור
שין אוזר לפיפר לאחרונה לאוזר ולאין שמא יטמא לבו לכך לאחר ולרבינו אס בראה
יקדר לפרש שבדיין יפשה כמו שיבאה ושבא ביאה טפי בפירש רבינו אס לאחר רב
נאמן לרב שבת שלא לשבא לייבא ואחר לפ לייבא ואי בשבת שלישה אס לא
לדיין קבוע שבל לפרת שבראן הדיינין שלו בדיך כ"ל קבוע לשפקר כ"ל שפקר
דוקא בדיין קבוע ועוד לאיש אחר כ"ל דבינתן כל אס שיבא שלישה ואשה ואחרים שהס
אחוס לשולה עדיף אשמא כפי ר"ת כ"ש אי שבים בפני: נאמן אדם לומר זה בני קלט
בכורי ע"ש יש מפקין: כל שבעלקו אס שבשים לפ ויתייחד אחשה פרש"י אל שפילו
אס אחה בשים אשמא לפי שלא לשקן ויתייחד אלא עשה כ"ש בשים דוקא בקו כ"ש שא
ל"ל שרי ואין בראה לרי לשלוק בין שרבה לאחרת ושכי פיר' אי שבשקו עם בשים לפ
ויתייחד עם בשים שפילו כשבשקו שעה ושרבי אלעזר לומר לרבותא בקו אי שבשקו
עם

שם שכבר ראשו קיימא בשביעית טריף ורבי ושמעון היכי מקשה כמו שאר מכבי
תקע דשלמא לשמואל כמאן דלית ליה כבי פרוכא עומדים לפניו כמאן
פרוכא דרבי יהודה דלית ליה כבי פרוכא מליכא כמאן דלית ליה כמאן שם כאחד
תקעא מן הסוף כדתניא בתוספתא וכן שנים לפתח סיכה שלישותו מידו לית ליה כמאן
תקעב דאמר מן הצד: ומסלקה שם שטוענת על השלה ישתן על ביניו ולא יעמוד
מן הדין הוא לא לפניה כאמה מקום על גב הכיריים יורה כתן חוכה כאמה לפי
תקעג מצחה שהוא כדרך ס"ב בקרפף שיהא לפי הפתח לא לפניו פחות מכאן לפי
כאילה ולא ידע הא מי מסקינן אבל ביושבין לידע הא מי מסקינן מי לא ליכא
תקעד שמיחה בשאר כמה דתנן בשאר מקומות מסלקין ומניחין אבל לא בשבת
תקעה כבי כשלה הכי כמי דמי ומשמיחה אבל בשורק שלנו שם חבושה ואוזן לית
לרבי לשמיה: ואור שם קנה שבדף ומשלה שמסקינן שהיו לו בניה שם לתוכה
תקעו מילי לילה כגון כיתוק פשט אבל כמילי ללא שתי מילי לילה כגון לשמר
תקעז שתי מילי לילה כגון כיתוק פשט אבל כמילי ללא שתי מילי לילה כגון לשמר
תקעח שתי מילי לילה כגון כיתוק פשט אבל כמילי ללא שתי מילי לילה כגון לשמר
תקעט שתי מילי לילה כגון כיתוק פשט אבל כמילי ללא שתי מילי לילה כגון לשמר
תקפ שתי מילי לילה כגון כיתוק פשט אבל כמילי ללא שתי מילי לילה כגון לשמר
תקפא שתי מילי לילה כגון כיתוק פשט אבל כמילי ללא שתי מילי לילה כגון לשמר
תקפב שתי מילי לילה כגון כיתוק פשט אבל כמילי ללא שתי מילי לילה כגון לשמר
תקפג שתי מילי לילה כגון כיתוק פשט אבל כמילי ללא שתי מילי לילה כגון לשמר
תקפד שתי מילי לילה כגון כיתוק פשט אבל כמילי ללא שתי מילי לילה כגון לשמר
תקפה שתי מילי לילה כגון כיתוק פשט אבל כמילי ללא שתי מילי לילה כגון לשמר
תקפו שתי מילי לילה כגון כיתוק פשט אבל כמילי ללא שתי מילי לילה כגון לשמר
תקפז שתי מילי לילה כגון כיתוק פשט אבל כמילי ללא שתי מילי לילה כגון לשמר
תקפח שתי מילי לילה כגון כיתוק פשט אבל כמילי ללא שתי מילי לילה כגון לשמר
תקפט שתי מילי לילה כגון כיתוק פשט אבל כמילי ללא שתי מילי לילה כגון לשמר
תקצ שתי מילי לילה כגון כיתוק פשט אבל כמילי ללא שתי מילי לילה כגון לשמר
תקצא שתי מילי לילה כגון כיתוק פשט אבל כמילי ללא שתי מילי לילה כגון לשמר
תקצב שתי מילי לילה כגון כיתוק פשט אבל כמילי ללא שתי מילי לילה כגון לשמר
תקצג שתי מילי לילה כגון כיתוק פשט אבל כמילי ללא שתי מילי לילה כגון לשמר
תקצד שתי מילי לילה כגון כיתוק פשט אבל כמילי ללא שתי מילי לילה כגון לשמר
תקצה שתי מילי לילה כגון כיתוק פשט אבל כמילי ללא שתי מילי לילה כגון לשמר
תקצו שתי מילי לילה כגון כיתוק פשט אבל כמילי ללא שתי מילי לילה כגון לשמר
תקצז שתי מילי לילה כגון כיתוק פשט אבל כמילי ללא שתי מילי לילה כגון לשמר
תקצח שתי מילי לילה כגון כיתוק פשט אבל כמילי ללא שתי מילי לילה כגון לשמר
תקצט שתי מילי לילה כגון כיתוק פשט אבל כמילי ללא שתי מילי לילה כגון לשמר
תקצי

תקסד ולא גדול הלך אחר מסיימן כגון תרי לחכל כדרבכן כגון כשר לפי שכולם טרם מלוח היכו
אלא כדרבכן כלומר זעירי כמכות ויין כשר וכיוצא בהן לפיכך קטן וכל שלם
כלומרין פרק קמא דפסחים נבי כריקה אמרן ומיהו כל זה דוקא לפירוש ר"ש
דפירש פרק הכיוקין כל שכיולו לכך שעשה כילו לתק לכל לפירוש רבינו תם דפי'
מה שיש בכר כילו לא בריכין לכולי הלי ולרבינו ברוך כרלה כיון דרוב מכוויין
לאכל פסחים מוחמין הן לא כשיכן תרי לף עכ"ל ליתיבתוך מיסורף קכריתי לכרי

תקסה רבינו כרוך: נפסחים כרי היה כחוקת היקר לכשין לפי שלא נתכוין לכך ובטל כני מעיה
ובחוליו כשכן נקוכין הין חוטפין שמא כמקום כקב כיקב וכלומרין פרק הלה
טרפות נבי ניקב כריפה לקולי בטבח היכא למשמש ילף לטבחא וכן פ"ש
לקמן לפ"ש כשכיכין ברוכה ולא כליקן כל שיש טרפות וכקובת כריפה מסוס לפי'
בריקין והיכא לפי שפקק כלא בריקה ס"א כשכיכין ברוכה ולפי' לפ"ש

תקסו בחוזקת היקר עומד ומין מפרסמין כלכר ובקלף עלת ר"י כלולי וכתב לעל גלולין
כתר רובע שיש היכא לעל לפסר אבל היכא לפסר בתיקון מכמיס לע גלולי כתר
רובע ואם לרך סוסס היכא לתרומי לעל שיש בפסר מיני טרפו שעל כרריכו

תקסז לבדוק אבל ריחה סוס כמה מיני טרפות לע שלקה על רש"י לע כפסיל לכני
לשמיכן לקמן ניל שכשם נפי שורבי לחיוב וכבבל לכולייתא ומ"ש אול שקול
לבדיקה שכיקה טפי ולע חשש משום טרפה ובפרק מין בדין למלא קורא לרך

תקסח פרק שלא לכל בשר קולס שפסט: ובפרק המביא שמריכן נפי לרשש
וטרפה בכוקל משו לשחוטה כיום טוב משמע לוקא משום לשתייליל ריעוקא שכל
לע מייתיליל ריעוקא בשחוטה לשוקר לשחוטה כיום טוב ולע מיישכין משום לרוב

תקסט כשריש שם ולגלין בשר ולא עבוד כאן וכי היכי לשגלי בשר רובע כגון בשביר
משמעלא לשקס לע היש בדיקה כלל לפילו בריאה כני כמי שמכין מרוב היכא
לפסק כגון בקטן וקטנה: שחוטה בשביל שע גויס רב לומר קולף היכא מלן

תקע לשפסר כרב לשומרא וכן פסק בשאר שרומה כר"י וכשלמוד קלמר לטעמא לרב
משום לשנב רוקא ב לבשיכא לבא ולפי לישא לבשיכא שאינו ומטעם
תקעא זה היש מבריך שר"ם קליפה לכל שבשר שנשתך בשכין של גוי וכן לם שתך בשר
בשכין שנקרו גו ונלע"ג לפי לשם כן היקה כל שבשר שריכה קליפה שאר בגוי
שחוטה בשכיל שהוא רוקא לשם לומר כמן שתקבו בשכין של בשר לשוב
לשובלו ובני בגריכה לשנב בלא שם מי לשו קורפי לע בלא שנב רוקא
תקעב לשבשיכא ולשנב בגריכה לבשר בשכין של גוי ובן בשכין של בשר לשוב רוקא
בשכין של גוי לשם שבשלא לשוב רוקא לשם לומר כמן שתקבו בשכין של בשר לשוב
לשוב רוקא בכי לומר שהוא לשוב רוקא לשבשר ורוקא לשם לומר בשכין של בשר לשוב
תקעג בלא כשלא לשוב רוקא בשכין של גוי ובן בשכין שלא לשוב רוקא בכי לומר
לשוב רוקא בשם לשוב רוקא לשם לומר כמן שתקבו בשכין של בשר לשוב רוקא
בשכין של גוי ובן בשכין שלא לשוב רוקא בכי לומר שהוא לשוב רוקא בשכין
תקעד של בשר לשוב רוקא בשם לשוב רוקא לשם לומר כמן שתקבו בשכין של בשר
לשוב רוקא בשכין של גוי ובן בשכין שלא לשוב רוקא בכי לומר שהוא לשוב רוקא
תקעה בשכין של בשר לשוב רוקא בשם לשוב רוקא לשם לומר כמן שתקבו בשכין של בשר
לשוב רוקא בשכין של גוי ובן בשכין שלא לשוב רוקא בכי לומר שהוא לשוב רוקא
תקעו בשכין של בשר לשוב רוקא בשם לשוב רוקא לשם לומר כמן שתקבו בשכין של בשר
לשוב רוקא בשכין של גוי ובן בשכין שלא לשוב רוקא בכי לומר שהוא לשוב רוקא
תקעז בשכין של בשר לשוב רוקא בשם לשוב רוקא לשם לומר כמן שתקבו בשכין של בשר
לשוב רוקא בשכין של גוי ובן בשכין שלא לשוב רוקא בכי לומר שהוא לשוב רוקא
תקעח בשכין של בשר לשוב רוקא בשם לשוב רוקא לשם לומר כמן שתקבו בשכין של בשר
לשוב רוקא בשכין של גוי ובן בשכין שלא לשוב רוקא בכי לומר שהוא לשוב רוקא
תקעט בשכין של בשר לשוב רוקא בשם לשוב רוקא לשם לומר כמן שתקבו בשכין של בשר
לשוב רוקא בשכין של גוי ובן בשכין שלא לשוב רוקא בכי לומר שהוא לשוב רוקא
תקפ בשכין של בשר לשוב רוקא בשם לשוב רוקא לשם לומר כמן שתקבו בשכין של בשר
לשוב רוקא בשכין של גוי ובן בשכין שלא לשוב רוקא בכי לומר שהוא לשוב רוקא
תקפא בשכין של בשר לשוב רוקא בשם לשוב רוקא לשם לומר כמן שתקבו בשכין של בשר
לשוב רוקא בשכין של גוי ובן בשכין שלא לשוב רוקא בכי לומר שהוא לשוב רוקא
תקפב בשכין של בשר לשוב רוקא בשם לשוב רוקא לשם לומר כמן שתקבו בשכין של בשר
לשוב רוקא בשכין של גוי ובן בשכין שלא לשוב רוקא בכי לומר שהוא לשוב רוקא
תקפג בשכין של בשר לשוב רוקא בשם לשוב רוקא לשם לומר כמן שתקבו בשכין של בשר
לשוב רוקא בשכין של גוי ובן בשכין שלא לשוב רוקא בכי לומר שהוא לשוב רוקא
תקפד בשכין של בשר לשוב רוקא בשם לשוב רוקא לשם לומר כמן שתקבו בשכין של בשר
לשוב רוקא בשכין של גוי ובן בשכין שלא לשוב רוקא בכי לומר שהוא לשוב רוקא
תקפה בשכין של בשר לשוב רוקא בשם לשוב רוקא לשם לומר כמן שתקבו בשכין של בשר
לשוב רוקא בשכין של גוי ובן בשכין שלא לשוב רוקא בכי לומר שהוא לשוב רוקא
תקפו בשכין של בשר לשוב רוקא בשם לשוב רוקא לשם לומר כמן שתקבו בשכין של בשר
לשוב רוקא בשכין של גוי ובן בשכין שלא לשוב רוקא בכי לומר שהוא לשוב רוקא
תקפז בשכין של בשר לשוב רוקא בשם לשוב רוקא לשם לומר כמן שתקבו בשכין של בשר
לשוב רוקא בשכין של גוי ובן בשכין שלא לשוב רוקא בכי לומר שהוא לשוב רוקא
תקפח בשכין של בשר לשוב רוקא בשם לשוב רוקא לשם לומר כמן שתקבו בשכין של בשר
לשוב רוקא בשכין של גוי ובן בשכין שלא לשוב רוקא בכי לומר שהוא לשוב רוקא

תקמו מפת של גוים או שהתערב בתערובת של קערונית למלי לעיקר
לאסור סורטו מן הקורט כל שכן פת של גוים לאסורם מדרבנן ועוד מלמד
שכוחה של גוים מועיל אף על גב דאית ביה פת ואית ביה אלב מיהו אינה למיומר
תקמז לפפת בפה בתמ והמלב כיון שמשמיל מותר: סמוקט מן הכדדין פרי׳ דוקא
תקמח כלישנא ראשון מחוורין: אבל שכין למטה ונוגה למעלה לא למיסיקין שמא
ירדום תימא שמא דרם מבעי ליה דמן שמליקין כלישנא וכרפה לפרם לפני לומר
ברי לי שלא דרסתי בסולם לשמא ירדום פעם לפרת ולכותי למריקין לקמן
בשמעתין סמוקט כמגל קניר דרך בליבה למוזו ג׳ה לאסור אף על גב דמשה
תקמט דרך בליבה גזרינן שמא ישהטו אחריתי וילין ויביא: הגהה כתב רבינו
שמשה כל היכא דאיכא למיחלי נזחה או במשמים יש לטבוח מכשריכן ואפ׳
להקיף ואפילו אי אקיפו ולא חמי מכשריכן למעבי לאוקי דרב הונא בשחט
בשוק סיקר עומדת ומשחט אומר חולין הן שמא רבי שמעון יש לו פתוח ואפי׳ אי מכני למן ומיכין לא
למו אבל היכא דלא בא אלא ממשמם יש לטבוח שם שכריכו אזל הקפה
דלמי למו כשריה כך פיר׳ ר״ח וזה לך כלל כל נקב שאר ינקב קודם שחיטה הוא
פתוח לשאר שחיטה אומר רבי שמעון כל לא פתוח ולא מכני
תקנ אלא טריפה ליה אי פתוח שפת הוי ונעבי הקפה עכ״ם: ופשה מהיימוני דלכלב
כלבי האומר פרק הקורא לשלוח לשמא מן הגוי וניתן בקולבא שמלבא פוטר מן
הכבורא שהרי בכל הקורא קולבין לשאר בריה ורוב בשמות ליכן קולבות אלא לם
כן יגלבות ואין לבא כלל אלא מן פוטר ואף לשמא פרק הקורא בשמא מכיקא מן הגוי לשטור
ואפילו ליה ליה כלבי שמעון כן נמליאל דאמ׳ הקורא בשמא מכיקא מן הגוי לשטור
אלא מכיקא אלא לם כן יגלה משמא לשלב לבדו אלא לשאומ מכיקא ליכו פוטר
לשיטתיכן למיעוטו דשולבות אלא יגלבות אומר רבי שמא לשאומ מכיקא מוקמת
קודם ליה לשבשיא מודה לשלב ליכו פוטר אם לא שרשומ מכיקא שבל בשלמ
בשיא ליה שלב פוטר לשלך שאר בריה ודע שבן הוא לשא רבן שמעון בן
נמליאל לא שיא למיעוטא אלא גזר בריה פרק בל הבלמים שאר מקומות לשת
אומו מקום בלגזר ר׳ אחיר משום לשיא למיעוטא ונם רבי יוסן לא שיא למיעוטא
פרק קמא דחולין שבבל משחיטה כותי ואלא שיא למיעוטא בשלומ כלאמר רבי
רבי אחיר לשיא עליהן והא לאמר פרק רבי אליעזר לשילא שרבן שמעון בן
גמליאל אומר בל שאפשר אלמים יום בשלם בפל שפילו בפל אין הגוי לו בלגו אלא
הוי שפק בפל אלמא לשיא למיעוטא בפלים ושפק פוסק בדבן שמעון בן גמליאל ים
לאלק שפוסקין למיעוטא שמעו בזה שיש שלין לשם שוק שאלתו לסורה ונפשה
תקנא משיניון עליו בשפיא לא שאלתו עכ״: ויל בשר שוקא לקמן בפ׳ אלו טרפות
אבא שא שילבא לאמר לאבן ויל בשר בוצא שבאמר לאחרי רבים לבטות ולשבא לי
מורי רבינו יקר שא שיקר שפי קרא בבבלדין הוא ושבבלדין קנושין הן בלבבא
הגזוזה וכן בבל שבול שלין יושבין ואמרי לט יסראל ואפ׳ גוי עומד ביניהם אלא זרע
תקנב לבובו פטור לבשיב ואדא לו לאיבא לבל קנוב בשאבא עכ״א לאי כ׳ ואמר
בלא שייך לאיבא בל קנוב בשאבא אלא בישא לאיבא שפיקא לבבר בלבר בגון
בני עבשה שבולא אלא לאחר שלבור בנבל ובבשר שפיבא וכיו בבשר בשאבא
לאמריבן בישא בל בשרים שרובא עיין לקמן פרק הזורק: פוקא בלים פוסא
תקנג שלא יפוקו עיין שר שאבל קוסבת: אלי שאבא שרבנלת שאוסה בשוק בשלומ
בשא ובשרק שבי לבבא שבישא בשא אלא שאבלו לו בלייו ואבלן שאוסין לישא
לשרם לוקא שבלו שתרין שאשוסה לא שיא חשוב לבבר שאבור שבים שבור
שבשייאסו שבשלים שבל בבבלו לו לאוריך שבין שבבר אלא לבשוב עבר שני
תקנד אלבא לבבילא שא ליקא לבשוסשבא בשיא שאלבו לו בבבלו אסו בן
שבשי שלוקא לשלוב: בשב אלי ול בשוסה אל לבר שאוסות שאובלא
שאוטין בית בבלו בלא שיאן ובא שאבא לשבי רבוקי ושבינולי ואבלן שאוטין לא לי ליא לשביר
שאב בשאלבו רבוקיבו אל שי שאבב בשבי שבא שאשירין בשביל ברוב שבויין שבל
שאיטה שוושבין בן וא בשיר שרובא בוים שרבו שי שוושבין שי לי ליבן שוושבין
ואלא שאיטתו בבילא ואשרי שיבעבו שים שרבא שוושת ושרבי שוטטין ואין שאיטת
ישראל בישרת בין שאיטתן לא שילבו בין שרשאי לשרשאי וא שאבו אל שיבוא
בבו שילבא יבא בטוא שי אלא בשת שקוא אל ידי שבשאבן בל בבן אל ידי שבאן
תקנה שבלן ואילך אל ישבבו בן: ושבא בשור זרוע רוב שבויין אבל בשיטה שוושבין
בן בוקא בישבבו אבל לבשאבא אלא בישא לבשוסה לין לבשוב לשיבא לבבר וכן
תקנו שוושב לשבא שבשא שבשיבות שרבא בשבשבות בשבשבות בשבשבות בשבשבות

תקנו אבל לבשאבא אבל לבשאלא שיא לשיטה בולא שוושבי תקנז
לבשוב שוושב שבלן שאלבשי לבשאלא לבשאלא בשוא די
בשוושבין שא שבשבות ובשוושבות אבל בשאלשי שבלא שוושבין שוי שבשבות יוול
לשבי שאשיבא בשבשבות ובשוושבות אבל בשאלשי שבלא שוושבין שוי שבשבות יוול
לבשי שאשיבא בשבשבות ובשוושבות אבל בשאלשי שבלא שוושבין שוי שבשבות יוול
לבשי שאשיבא בשבשבות ובשוושבות אבל בשאלשי שבלא שוושבין שוי שבשבות יוול

סליק פירקא

השוחט

תקנח אבל לבשאלא שיבעי ליה לשיטה בולא שיטי
לבשוב שוושב שבלן שאלבשי לבשאלא בשוא די
בשוושבין שא שבשבות ובשוושבות אבל בשאלשי שבלא שוושבין שוי שבשבות יוול
בשוושבין שא שבשבות ובשוושבות אבל בשאלשי שבלא שוושבין שוי שבשבות יוול
בשוושבין שא שבשבות ובשוושבות אבל בשאלשי שבלא שוושבין שוי שבשבות יוול

סליק פירקא

אלו טרפות

מתניתין: אלו טרפות הנולד בהן סימן אחד מסימני טריפות הרי זו טרפה ואלו הן סימניה כל שנקרע הוושט או הקנה או שנפחתו שני גידין מן הגידין שבצואר או שנקרע הגיד הגדול שבכליה או שנפחתו שני גידין מן הגידין שבכליה או שנקרע הגיד הגדול שבלב או שנפחתו שני גידין מן הגידין שבלב או שנקרע הגיד הגדול שבכבד או שנפחתו שני גידין מן הגידין שבכבד או שנקרע הגיד הגדול שבמוח או שנפחתו שני גידין מן הגידין שבמוח או שנקרע הגיד הגדול שבשדרה או שנפחתו שני גידין מן הגידין שבשדרה או שנקרע הגיד הגדול שבזנב או שנפחתו שני גידין מן הגידין שבזנב או שנקרע הגיד הגדול שבאחת מן הכליות או שנפחתו שני גידין מן הגידין שבאחת מן הכליות או שנקרע הגיד הגדול שבאחת מן הרגלים או שנפחתו שני גידין מן הגידין שבאחת מן הרגלים או שנקרע הגיד הגדול שבאחת מן הכתפים או שנפחתו שני גידין מן הגידין שבאחת מן הכתפים או שנקרע הגיד הגדול שבאחת מן הידים או שנפחתו שני גידין מן הגידין שבאחת מן הידים או שנקרע הגיד הגדול שבאחת מן הירכים או שנפחתו שני גידין מן הגידין שבאחת מן הירכים או שנקרע הגיד הגדול שבאחת מן הלחיים או שנפחתו שני גידין מן הגידין שבאחת מן הלחיים או שנקרע הגיד הגדול שבאחת מן הצלעות או שנפחתו שני גידין מן הגידין שבאחת מן הצלעות או שנקרע הגיד הגדול שבאחת מן הכתפות או שנפחתו שני גידין מן הגידין שבאחת מן הכתפות או שנקרע הגיד הגדול שבאחת מן הכנפים או שנפחתו שני גידין מן הגידין שבאחת מן הכנפים או שנקרע הגיד הגדול שבאחת מן הכרעים או שנפחתו שני גידין מן הגידין שבאחת מן הכרעים או שנקרע הגיד הגדול שבאחת מן הקורקבנות או שנפחתו שני גידין מן הגידין שבאחת מן הקורקבנות

263

להתרפק מטבעת הגדולה ולשקוט למטה לפי שעל גב דקיימא לן כל הנועל כשר
לשחוט כדי להסתלק מן הספק ועוד רבינו סם שריך סיפק הסומא כמלא
קיימינן כיון שמא יפלוט את ישראל בכלות וטרפות ונריך לפרוק תורך הסכין כמלא
ב׳ גומרי בשעת בדיקה ויש מי שמצער כל׳ מבעוד ויום שמיגו לפולט כל שעיקר זמן
תתקכו שחוט שנמצאו דק על כאן ולא ידעתי מניין לו כל זה ר״ב: תוכ״מ תוכמי פרש״י
שיש שם מיכי מרפות שחורות ושל לומר בשעוך כדיעך טרפה יש לומר לפיימו
בדוכא ומשמש בא לפני רבינו תם ושכשיר מטעם זה לכל תיש סוחיל ולומר לקמן
לטרפה משום דשחור לדום הוא שלפה אם כן מה לי דוכא מה לי מקבתה
סוחיל ועל ידי לקוחת היא על כן נראה לר״י כשלפני לתוכמי דכשא הייטו
תתקכז כי כתיבי לומר לקמן בשרה וכן פי׳ בקונ׳: כשלרן הייטו דכיתייהו טרפה
לפרש כשלרן לוקח בשותו עבין שהן שחורות זו אחר זו אבל אם שחורות זו על
זו אף על פי שהן שחורות זו לזו טרפה לפיז זה כשלרן ושוב כתוב בשריך בשריך
כן בשה רש״י כשלרן קבלה רב מפי רב לפולט שריכי לומר כשלרן ושיקרן
מיפרקי מהדדי טרפה וכל שכן אם לבוקי זו עב זו נראה שם שלבישת דולפי
טרפה ורבותי הגאונים כתבו כיון דאר׳ שרוך שם שריכה היא לריכי ולריכי לא
ליכפה לן בשפיות שריכה ואף שמיימוני פסק לאם נשרכו מבע זה לבע זה שלא
במקום שתוך טרפה: כשלרן לריכיתיהו פרש״י לכל שריכי לישה קרו שעולה מחמת
מכה הן שמחמת נקב שבישה הרישה הן וכן מחמת בהלכות טרפה על רבי נרשום
מאיר הגולה שבשריכה בשם שמחמת נקב שבא מחמת שחורות או לזו כשלרן
הן שחורות ושבוכות בהלכות שבשר הן בהלכות כשרה בשפיות למשפחין לם
כשפיות שרוכה בהלכות כשרה וכ״כ בתשובת הגאון שכתב ר״ת יוסף טע״ב וכן כר׳ מלכרי שמיימוני
פרק יו ושם הין שריכה בלא נקב אז אחר שפיר לכלקין בשפיות שמא עדיין לא
נפתח ונקב כר׳ כשלרן לשחוט כשרה הא שחורות שעלה מחמת מכה בישה
תתקכט לוכה כלום על הן פי׳ לרבינו בלא שריכה בלא נקב מקום שפיה שומנת כל מיכי
משקה ושלי לשלה כשלרן טרפה שפי שפוסק להתפרק שבוכה בשוכה כיון
תתקל שפוסה לישה ולרבני ר׳ שיכא לשריכי כשלרן שי בריכין לבוקן בשפיות ולוכא
בשומה במנכא ונקוליות מוכנין לשפיר פרש״י וכן פסק בספר שמיימוני פיא
ולא ו״ח ודא כשמן ור״י ברבי יהודה ורבינו שמשון כולהו מכשירין שיכא בלא שיעא
כלופתא לשיא לים מתוכא לשוני ורבי שיעור גדול ור״ת ור״ב יוסף בנשמן לוכרי
וכן מוכנין בנרמיימש ובנרפת שמתני׳ דלישא שיא מניח רשים לרש״י מיפא לשמ
שכי תריצי לוכי לשריכי לשלרי שלא כשלרן משמע בין לגב ימין בין לגב שמאל
שיכא לישה שלא ר״ל לוכי ושפה לא מצינת שלא כשלרן שלא בשפיא ובא
לשומא בקיפון ושומר אבי מי משום שה לא שריא לשם שפי לגב לומא יכול לשיות
שלא כשלרן בלא קיפון שלא תתקשקם לוכא ושיפרך ושיפרך לגב שבישה
כשלרן ויותר בלשה לי לשבים רשים מיפא לשמריכן לקמן לישה לשומא כלופתא
תתקמ טרפה פי לשיעא כלופתא והוא לשיא שיה תבוכא לשוני ומשמ לשמיא שה לישה
תתקמא לוכי כשרה שלא שפי רב שפולט לבוקא בשומא ובשלבות טרפות לר״ת
לשיכך מסורת בידינו רב אפי רב שפולט שם בשרכות שפי לשומת
תתקמב ושיקרן מתפרקות טרפה וכ״ם שם שבוקות ומתקבלות זו שלי גב זו וכן שם
לשוכא שתתוכא שממוכא לשומא כשלרן בלי קיפון שם בשרכה כלרך שפוא
תתקמג לרך גידולא שלא שיה יכול לשכשים שלפולט מחט ומכל מקום שיה לבוק יוקר
מכלרכו ובשריר ובשכיומו לו שלר לבוקיהו לשבר זה מלי שוב שעשה שבניולו לפני
תתקמד לשליה שיה שומן שלא לבוק כלב שלא ובוק בו בשרה בשא ושלק שלפולט
שומן מן הלב בשקום שיה לבוק ולא שלא מבוקן שלי הלב שום ריעוקא בשקום
לשיה לבוק ושלר כך שלך בשקום שיה לבוק עד שלמלי ושלא בעוני הלב ולא
תתקמה כשלנו קנה קורט לם ושלר ושלנתא לת פיו לא לם שיה מונא קורט לם שם שיה
עשה ושלר לי שלו שיה כשר שלי שלקט קנה שלפר שמיימוני כשר רבינו לשמיט
שלום שלי לישה שמנפא בוכוא שלי שלפולא בשלום כשר רבינו לשמיט
תתקמו שלפולט שמ לישה כשלרן לשלרי שלא כשלרן שלפולא בשלום כשר רבינו לשמיט
שלפולט שמ לישה כשלרן לשלרי שלא כשלרן שלפולא בשלום כשר רבינו לשמיט
תתקמז שלפולט שמ לישה כשלרן לשלרי שלא כשלרן שלפולא בשלום כשר רבינו לשמיט
תתקמח שלפולט שמ לישה כשלרן לשלרי שלא כשלרן שלפולא בשלום כשר רבינו לשמיט

בילדותי לפי שלא היו מצריכין לבדוק בריאה כמו שאנחנו עתה שמא נתמצא
בה ריעותא וכן אומה לקמן גבי מתעסק בשחיטה דבשחיטה בריאה לימא מי
סוף ריאה קמן סוף קיבה ואי לאו מיבעי ליה בדוקין כל בריאה בשחיטה מאי קאמר
הכי קאמר בריאה ומעתה בריאה לי לפי שלא ריאה שמחוכה לדופן אין מוסגין לה ואין
צריך לבודקה מן הדופן ולפחות ממחתא שלימה היא כלומר לא בעי בדיקה אלא
מחוסר מוסגין לה וצריך לבודקה ולבודקה ואי אוכל בדופן תני בדופן
הוא ליל ובריאה שלימה ובולה בשחיטה ואי לא מחתא שבחיכה בריאה בשרה ואף
על פי שבולה בשחיטה קרום שעליה מחמת אוכל הוא מחירי בשחיטה
שלימה ואינה בשחיטה קרום שעליה מחמת אוכל הוא מחירי בשחיטה
וכשחוטות בשרה שבולה במקום בריאה בשרה בבודקה מן הדופן ולבודקה ובריאה
לי משום דיש לחוש שמא בריאה שלימה היא ומחוסרת בדיקה מן הדופן ואינו יודע
בשלמי נקב טריפה הוא וצריך לבודקה ולבודקה עם בריאה ובשחיטה בדופן אין עולה
בשחיטה כשרה אין לוי ריעותא בדופן ואין בריעותא בדופן וכן מצאתי משם
רבינו תם לוי ריעותא בדופן עם בריאה שלימה בשחיטה אין עולה
בדופן ואף על גב דלוי ריעותא בדופן ואינו אוכל בדופן אלא לצורך
שבולה בשחיטה אין מוסגין לה בשחיטה כלל אלא לצורך בדיק

בח לילינו נמומע סבריכם לרופן לנב ימין ולח סיתם ריטמת כלופן ולח סיה לריטן
כי סם סמיכם ב׳ סמומת וסכנתי בטנין למקום סמיכם סיה רחוי לסיתם מוכח
ולח מומע ומס לח סיתם סיטם כמופת מומע וקנת סמיכם
ופירוש סיה ניכר מטח מלמטן על מקום סמיכם לנמוע ומכסרטו על פי רבוחיכו:

תקצע וסוע לסכיך בכיטרע פרס׳ לסיינו לוזקן בכיטרע סכין סכלטנות לכל בכלטנות
ע מכמן לם ומסיימוכי סקיב כלסכיך בטנם וכנסר וכיכו בתוספות וכן בספר

תקצפ סתרומס ונתה מבנין לסמול כל סמיכו ומין בוזקין לם בפנסרי ולח בכפיס ומטם
בח לפני ר׳ מפרים בריס׳ לסכיכם בכטרע ומטמש סם ילח לטנם ומכטיתם
ומלנו סטנמי׳ לם נם סס יטנו כמוסו יסמר לסם לפי סלח סיו בקינין כמוסו לנמ
מסו סכיך וכטנם ר׳ ומטול פרס על קנל פרים סלח לנסכול ממכם: לכל מנכם
לפינו כטרפ לנסם טרפס כתב רמב׳ל לל לכל פסות מטרפת לנסם כשר וכן
פסק סמיימוני: ומטמני מלנח מני כנל זס סטטיכו נגנם לח נגח בקומת ולח
נגח בקומת מלנח סקומס של ימין סכמוכם לנ׳ נגר כמיכר סקום לנל סכנור ממס
סתקנוכם נסיס עליכ׳ לסם ימנח על נגח כטדפת לנסם כמיכשר מפני סכן
לרכם לסקפיל וכן סורס רבי זקני סלכם למעשם לנל כנל סלר לוכות טרפס:

תקצפ וכיכו כרוך כתב מסם ר׳ בר יהודס לני סויס בגיר מטרפת לנסם ומל ידי נפיס
ולח ומסערים לסיגיח כעין קיר סטוטח בלי קמט מעט כשר וכן נסם
לנסיס ומס מסכרו מן סלוכות רומין לס כיכר פרק מעט כמוליכן נמסוך לחת
כסיס: היכי מסכחת לס בכרתי פי׳ בערוך תרגום מגיר כרתי וסקומפוס
פי׳ לנלמן דוקח בכרתי לנסיל נבי יהקל כשרס פרס׳ ירוק כעשבים וכן כרסס ולח
לחני למעוטי ולח יהוקס ככשוחת ומוריקס ובישחת לטריף סכל וכל מרוחת סללו

תקצו סס יהל עליהס ושוב יש מרוחת לחרוק סנס יהוק עליהס כלמרינן כמסכת

תקצז נגעים יהקרק ככלף טופס ומיכל למ״ל כשעוה תוספות לפילו מחזקת רביעית
כשרס לרבי סלכס סלכה סחרון מכנסי לנו׳ סמיס סחרון וכתוב בתוספות על ר׳יכ
שיש מפרשים לו מסחרה למקני׳ שכלה מכחון סדק וקמט וסחרון לפילו עולה
בנפיחה ושוער וכנער קיים וכרסס לרבינ שטוחות כיכס סנס כן סוס ליס
לסקרוני לל לעולם לילי ולילי מכחון וכקמטת סייטו כיקנס לל נריכ כנון
שנס כקנ סחרון מכחון ושולס בנפיחה וסייטו חסרס ומלנ מנני לנ
שמע מיכס לכשר ולח סוי חסרון כי סלי נגוע ולח נגע ולח נגוע ולח נגע בלומות
ולח נגע נכנן ולח נגע בפנימס ולח נגע בכולין וכן פסק רבינו קלונימוס

תקצח חזקן מפסר לכיס: ונוע לכניך כביטרע כלומר כל מ״ש כמר כמר בסמוך בנסמס ולכני נקט כניך ולח נקט כניך ובמוכח רב סר
סנס ׳פסק כין כניך וכריך כין לל כניך וכריך כשרס ולית לכלקח כרבינ סלח
כרב נסמן לסמר ריסס כניקס ודומן מוקמס כשרס לכל בשס של רבן נרשון
מ״ס מפרס ריסס כסמכס לנומן לסקי נמקום רבינ לסוכי ובכוכס ובכוכס בנסר
כניך כלנוח לו בנלטות ענמן בלקיכן לית בנפיח עס כלנוח לו נוריכן בנסר
מן סמיכת ואכ׳ס סיכן לס מי עולס בנפיחס כשרס כיכן נסס רבי קיימח ופקח

תקצט כל סנקב לל יפקרק עוד סוחיל וכמקום רבינ קיימח תו: כיקנ׳ס סמרס
וכו׳ כתב רמב׳ם זוקק ניקנס סמרס טריפס לכל כיטלה כשרס לפיכ לומר כטרפ
זו זומס לו לפל טחול כמי לס כיטלי כשרס וכריך לנקק מקלמר לעיל
כביכין כזיל במקום מרס ולח לומר לפל מרס שמע מיכס כי לין נס מרס כלל
כשרס ועוד לנעיל לסר כיטלה בכבד ולח כזכיר מטעם סמרס ופעם פקר בס
לילי מעס׳ כיטלה סמרס ומחרתי לקרוס בכבד שקי וערב ולטומעו כמו שכתוב
בס״ג סלס יטעום כלעזרו טעם מר כדי כלעלס בכבד וכסירה מפני שממרו מכמיס

תקצי כבד כוסם ומרס זוקק נו טפס וכשטמוקו לל כרגיו כמריזוק כלל ומחרתי
סוב לנלוקח על נבי נחלים וסיקס מרס על מפל ובכסרקיס ולולי שקסה לי
לסכנים רמני בין כסרים הג׳ולי מ״ר לי סלפילו לין טועמין סוס מרירות לפילו על
ידי נלייס שכשר וכשים תרתי מריחקת כשרס ומין לכסור משום לכל יתר כשטול
למי לפל לפילו לין סס סוס מרס כשר לכל המיימוני כתב נשרק ו׳ לשחיטס

תקצכ וזס לנמן כל מבר שממרטו לס ניקנ׳ס כמשנה טרפס כך לס כיטל כולו טרפ׳ין על
ידי סולי לו כיל לו שכבדל מבר וכן לס נכבד נבני ליבני מלוקח מבר טריפס

תקצכ לכל יתר כשטול למי ועוד כתב סס כרס ניקנ׳ס טרפס ומין לך לכר סיפסוס
מסרי מלב מעלין מסור סוס עד כאן ונראס לי לקיימו כרבי ליסר׳ מרבנסבורק
על כאן וכן פסק ברוקח נסיומן קלל ורוס לפני נבי ריסס מתירין לית
לכלקח כרבינ ניקרק: ומכי מילי לסיוקרא וכו׳ ומתן לגרירן בתר כני נכל לנל
מכלי ליס נכל הפות מלבני׳ מתי לן נטסור לפל חוכן למיפרק טני מלפקסת
מבחץ לוקלין לסיוקרא כלמרינן פרק מקום שנהגו לפלן: קנק לפ

תקקפו טהור לשון שלא מצינו בכולן טמא פשיטא לסוקס למיקדק שפיר: לעיל ביקב
שלב לביקב שלא כו וכיון דלא מיקמר בלבם כם דיש נקיטינן לסומרא וכולן במסגו
בשפם לעיל: וכן פסק ר"ם וכן פסעריס לבל רבי פסק בכבש בקולא

תקקפו כשיטתל לוקל כולם טרפה וכן כשיפסק בבני מעים: מקיפ"ן בבני מעים ר"ל
כתב וכן בריאה ובכל הבקבים ובפסוקים ובסליקי וקרוצי מלמיכן בר מן בוצי
דאמר רבן לעיל מן מקיפין בבוצי ואם יכול לתלות שפטבח גרם לבקב זה מתוך
שלא מזר קולין לקקל בלאמרינן גבי ריאה לקליכן ביכא לממשמ' ילא לטבח:

תקקפ לי וכו כרם בפיבוכם פכ"ם רש"י ונס"ם ובפשנת הגאון ונם הפלפני כיון דפליגי
לומרלו לי זה נקרע פניאי ולא זה נקרע פיבוכם שבליכן בכולהו לתומרא ובבני
מערבא לטרפי בכל בכך ונם בפניאי ליבי נם במקום שלי נו מלבע ונם במקו
דפרעי טבקי ובש"ם פפק בכרבי יוסי בר חניי' בדוב קרוש לבל לא בדוב ביטל לבניס

תקקפט מתני' המשם ובית הכוסות שביקבו פי' הן מונחין זה על זה ומ' שלא מדובקין
יפה ובאמצע יש נקב שבראשי הולך משם לזה שילכך זה לתוך זה לפני כשר לא
הולך בראשי משם לזה אלא נקבו לתוך משני צדדי שבביקב ויכר ומשלם שם יש קורט

תתק ג לם טרפה כלאמצע לקמן: משם שבאמצע בית הכוסות מבל שלל כשרה
לבל המשם שפילו מבל שלל כגון שלא ניקב משבר לשבר טרפה בלשרפ"ל במקום
שלל ול"ל ושפילו שם תמצא לומר שלא ניקב שהוא טרפה קהוא ולא ניקב
בשבר כולו שלא מבי שבר מבינן למימר לבולו ניקב ושיטינן שמא שבריא בשיטי
בדי שיהיה לשלן לשפך לרוחם ושל לשלי בוצי בית הכוסות שבין
שבינה לגון לשמא ניקב שפילו לגון לוקל שהוא שפילו שלא בלפי גון
לשפוך גון ניקב זה ולא לשלי לומר מבל בשרה בשני בית הכוסות צריך
לומר שבל שלשל בלפי דעתי שלם לבל גון בלפי שלל הגוף שפילו לא ניקב בלום
שלא שמבל שהו בשלל בלפי דעתי טרפה לשמר לבוני נקוב ושלא וכן בשב לשבים
בל ניקב שבאמצע לקון ולשהו בשלל בגוף לשמר לב יהודי גשון ולא לטרפה
ושלן בלשם לבניהו שם שבשר שיהיו טרפה בשלל בגוף שפילו שלא בשיעור
שלא שלל שלא ניקב שלל בגוף שלל שלא בשרה בקבו כמי שלבי בשרה לא בשיעור
בל ניקב שבאמצע לקון ולשהו בשלל בגוף לשמר לב יהודי גשון ולא לטרפה
ושלן בלשם לבניהו שם שבשר שיהיו טרפה בשלל בגוף שפילו שלא בשיעור
שלא שלל שלא ניקב שלל בגוף שלל שלא בשרה בקבו כמי שלבי בשרה לא בשיעור
בל ניקב שבאמצע לקון ולשהו בשלל בגוף לשמר לב יהודי גשון ולא לטרפה
ושלן בלשם לבניהו שם שבשר שיהיו טרפה בשלל בגוף שפילו שלא בשיעור
שלא שלל שלא ניקב שלל בגוף שלל שלא בשרה בקבו כמי שלבי בשרה לא בשיעור

תתקנא על נב לשילכך בפשיטא היא וכן בתב רבינו שמשון שקורין פוינטא בלעז טרפה וכל
פי שביבות שבקב שפילו שלא בשבר בי שמשו שקורין פוינטא בלעז טרפה וכל
שכן לם בשבר בי שמשו שלא טרפה בי קורט לם בריך שפילו שניקב שמשו
לשהויעו שמיקב שלא בשבר בשבר שלא שבר בשבר שלא בשבר בי שמשו
קורט לם שפביבות שבקב שלא שבר שלא שבר בשבר שלא בשבר בי שמשו
שרשה לפי שבשר בשבר בשבר שלא שבר בשבר שלא בשבר בי שמשו
לשמר שבשה בשמשו שבשבר בשבר בית הכוסות שבשבר שלא בשבר בי שמשו
קורט לם בי בשבר בי שמשו שלא שבר בשבר שלא בשבר בי שמשו שלא בשבר
מוכיח שבשבר לפוק בשיטת קורט שפיטה וזהו שילוש שבין בני בשלין לבל שלא
בך לשילכי מורה שלבה לשבשה לשבשה שלא שלא שלא שלא בי"ש: וכן בי"ל לפי בשבשה
שמשה ושבי משמש בפי' רש"י ובשבתי ר"ת וכן בתוך לשבל ושיקר שבים ושו בשב
לשמשו שמשבשת תקופה בלב שם בי שיבר מבשון בדוב שבלשבת שידו שבשל מ משו
הבשון לבל שבי"ם לשום שלא שלם שלא תקוש מקבשו שדיין לדופן ולא שבר בשלל
שלב בשבה שפילו שפוסף לשבר בשבר ושפילו בשלישל ושם לשיב שקוש בדופן
בשלשת שויינן שמל בשבו שלשל שלא שלא שלא שלא שלא שלא שלא שלא שלא שלא
ושפילו שוסף לבלו בשין לשילכך שמשו שלשל שלא שלא שלא שלא שלא שלא שלא
שלשל שלא שלא שלא שלא שלא שלא שלא שלא שלא שלא שלא שלא שלא שלא שלא

תתקנב מלקשמר שקה לשילכך שמשו שלשל שלא שלא שלא שלא שלא שלא שלא שלא
בקיק ל"ם לשין לקשור בגלים של שמשה ולשפיל שוקה לבל בשרבגלים קשורים
שלו יכול לבשון שפרבו בקרקע בים לו בריסוק לשיבים שפילו שלשה יפה בשבשלם

תתקנג ושלא בלשה שה שבר בשרה ובשלשת שפילו בבי טרפה: שמלם שיבה בריבה
שמת לשת בו שבל לא שמלם שעיה ולשי שמת לשת ובעיה בשי בשיבה בשלשן
לקמן לשה ושלשם בשוקל לא שרבשה בשמה בריבה שמת לשת ושמיכן בשמרא

תתקנד משום בבי שלשבור בבני יוסי שמרו שבת זו בשיבה בשיבה: בשלי לשבשל השוש ולא
לטופרים שוש לשבלא ובל יש טוענין לשבשי ולשבשוש בל שמן שבבן בן לשבשבה רוכך שבר
בשיר בשלו עשין לשבשי לא שליך וישיבים ושבור לשבשת בן לשבשבה רוכך שבר
שלוך ולובו שבבו בשם וישבין בשבשלו ובשים ושליך בשם וישבין שם בל שהושפ
בשרו ושין שמו בשיבין בשבשיבה שבשושפים בשרבין לבך לשלו לשמיר בשבשבשם
שרשים בשבר שבל שפי שבשיין לשבי שבשבי שמשת שמיר לו ל"ת

תתקנה שם שלל שם לשבלים: לרושם שמשו שבשיבה בשיבה פרשי בשון שבם לרושם שרי
לו שבשם ולשי ושין שבשיבים שבבת שבשון שמשת לבולשי לרום לא שבשי בשיב

ומה לעיל טרפה ל"ש מקיפין לכי היכי לכיבה טרפה לסורס לבבא נמי אמור רבי
עקיבא ובמנחת טרפה ומה בהמה שיש לה מקום לשלשה לית ליה עיקר ואבר מיבעי
ליה כמכה ומנחת טרפה ומה בהמה שיש לה מקום לשנים ואבר אחד לית ליה עיקר
לכשחטה בטרפה כגון שנולד בה ראשו של עובר ומה עובר שיש לו מקום לשנים
ואבר אחד אין לו עיקר לכשחטה בטרפה כגון שנולד בה עובר אחר או יתר ואלף בינוני
ובינונית כגון הנביות לסורות לבבל לם בטרפה מ"ו מרכה יש לתיר ולסמוך על
רשב"ג ורבי יהודה נאמן למקיפין מטעם לאין אמן בקיאין לבדוק סבירא ליה כמאן
מי שהיה בודק בפומבי או בכפיפה הוי כאר לם כן הוי ספק ספיקא ספק
בטרפה ומה תלמוד בטרפה שמא לאחר כך בטרפה ובינה לבמנחת ואלף טרפה בספק
הקופות שלבה למעשה לפיהו שמא הבהמות מבהמות אדמה ואחר כך בטרפה
מאותה בהמות לחת ומנחת טרפה שבולן טרפה ואין להקיר מעשה לתוקמין
כל אדם לאותה קמייתא לוקה בחזקת כשרה ונימא מעשה בטרפה לפיכך לא
מיקרי חזקה כיון שלא הוברר לנו שעת הכשרות אפי' היקה כלמוד עד שבדקו
לעולם אמר רבא כאן בזמן שהבהמה מהלכת ונמלא דרסתה תמר קטלינן
וכן בשלים זומניין ומדרס לאומה ונילמל טרפה ניתנו שלים טרפה לדרס בת שתי וגם
רובא ואפילו נילמל מטה למוקמינן לאחזקתייהו שלים טרפה לדרס בת שתי וגם
הלב יש לו יותר על סנה כיון שיש לו בן וכן הבדיוט יפה כח להו בודקי טעת
בשרות שלא ס"מ שלא מיקרים חזקה כיון שלא הוברר בשרות אלא ר"ל
קתיר משום לממרינן בשאר בהמה בשהיה בחזקת היתר שומדת כ"ב ניתנה
בשחוטה שנא ונשב לאחזקת טרפה קלי ולביבי שפק טרפה לא לתי לדקה
היה שעוף בחזקת שפק בשאר בהמה שבטל לוה ובל מבלי שפק הרבה בשר שפה
לבינו יוסף קול בוף משום שלא שייך למימר בבי בשאר טרף ואפי' כמו בבי מקום
שבר ואפילו יש בשומים שמחזירים לשלור לבבא למפרע עד יש שדם שבל
רשב"ג טרפה ש"מ כל יתר בבטול לתי לא היכא לאותו לתיר היכא שבירך בגון
שנפל שומד במקומו והשחר שלא מיגו רגל שלא הלכולי בשר ובשרה ואם למשם מן
מיגיה לשרץ ואיגו הולך עליו מיגו רגל שלא הלכולי בשר ובשרה ואם למשם מן
השרכובה בשהשרץ שם הדשם יוצאים רגלים לפילו מגיעין לשרץ בשרה שלא
משרפי' לה כמי שם ביטלה ואם למשלה מן השרכובה יוצאים ונגעים לשרץ והולכין
על שתיהן בבטול לתי וטרפה ואם לינו מגיע לשרץ שלא בשר הוי שלא רגל ובשרה
עב"ל: כל יתר בבטול לתי בשרה לשרה לית ליה היכא שלא קיימא בשר לשוני
בשלים בטיל ס"ל מרבי יהודה ור' שמעון טרפה ובן היה לשם קבלה ובעין
זה פי' לתי ר"ל היה משרה כל יתר בבטול לתי בשלמו בשאר רגלו ודוק בשהיתר
לבוק שמוך לגיל ובין שהשרץ יתר בבטול לתי הוי בשלמו בשאר רגלו למשלה מן
השרכובה בשהוק שלבוק שלבוק יתרת ובן בני היקה היכא שלא קיימא בשר לשוני
בשלים בטיל בבטול לתי וקרי לים בקר מקום ובבר היה משרה בשהוק
ד

268

מותרין ואפילו הלכו חיים בדופני הכלים או בדופני הבורו׳ אבל פירשו חוץ בדופני
כלים מבחוץ או חוץ לבור וחזרו אחרי כן ומתו הרי אלו אסורין וכן יבחושין שקורין
מגוש הגדילים בשכר וביין מותרין לשתות עם המשקה אבל אם סיכן היין או השכר
דרך הבגד או התבן ואחר כך נפלו היבחושין לתוך המשקין אסורין ס׳ המצות:

תתרכג

אמ״ר רב פפא תרכגולא דאגמא אסירא תרכגולת דאגמא שריא ומי׳ עמוני
ולא עמונית ואומר רבינו תם שאותו מין הנקרא על שם הזכר כמו אורה״כא בין זכ׳
בין נקבה אסורי ואותו מין הנקרא על שם הנקבה כגון בורקהן בין זכר בין נקבה
מותרין ובשם ר״י אומר שאותו מין עצמו שנקרא על שם הנקבה הזכר אסו׳ והנקבה
מותרת וסימן עמוני ולא עמונית ומקשינן על פי׳ רש״י למה הזכר אסור והנקבה
מותרת והא אמרינן כל היוצא מן הטהור טהור ונראה כדברי רבינו תם שאי לחלק
במין אחד וכן כתב רבינו אב״ה בסימן קצ״ד משם ראב״ן ואומר רבי מאיר ז״ל שיש
להחמיר אפילו באותו מין הנקרא על שם הנקבה שאין להתיר בו כי אם הנקבה

תתרכד

לבדה אמ״ר שמואל קישות שהתליע באיביה כו׳ האלפסי והלכות גדולות ושאלתות
דרב אחאי פסקו כשמואל וראייתם מדאמר רב׳ פפא לעיל בפירקין שמע מינה
מדרב הונא הא דאמר שמואל לעיל קישות שהתליע כו׳ אבל רש״י פס׳ בתשובותיו
וכן ר״בא ור״ת דלית הילכתא כשמואל אלא סמכינן אדיקא כמו דאיתמר בתלמודא
ואינו אומר אלא תולעים שבעיקר האילן ולא תולעין שבפירות ולא זיזין שבעדשים
ולא יתושין שבכליסין וה״א דאמרינן דאיבעיא לן פרשה לגג גרעינתא מהו היינו
לשמואל ואכן לא ק״ל כותיה ומיהו היכא דניקב הפרי לחוץ אסור התולעת משום

תתרכו

השרץ השורץ ע״ה ובס׳ התרומה פסק כשמו׳ ואסר אפילו לא ניקב ובפ׳ ב׳ דמאכלות
אסורות כתב המיימוני וכל מיני פירות שדרכה להתליע במחובר לא יאכל עד
שיבדוק הפרי מתוכו שמא יש בו תולעת ואותן תולעים שנמצאו בתוך השומר של
מיני קטנית בקליפה החיצונה הארוכה הנופלת ע״י דיכה אסורה אף לדברי רש״י
ורבינו תם כיון שסופו להתקשות הוי כמו אילן דגרסינן בפרק כיצד מברכי קורא

תתרכז

רב יהודה אמר ב״פ האדמה ושמואל אמר שהכל נהיה׳ בדברו דכיון שסופו להקשו׳
לאו פירא הוא ומסקינן התם דהילכתא כשמואל וכ״תב בס׳ התרומה וז״ל ואותן
התולעין הנמצאין בשרביטי של פולין ופיוש רגילים לבא שם במחובר וא״כ אסור
התולע ואם נתבשלו ואחר כך נמצא תולע צריך ס׳ לבטל כטעם מן התולע ואותה
פולין ופוי״ש שהן בלא שרביט ולאחר שנתבשלו מצא הרבה זיזין כמו זבובי בקערה
כולן מותרין משום דאין רגילות ליגדל בגוף של פולין עד לאחר שנתלש וכי תימא
שמא יצאו חוץ לפרי בעודן חיים ונאסרו משום שרץ השורץ אין לחוש לזה דאם
איתא שיצאו לא היו חוזרין עוד לתוך הקיטנית אם כן אותן שהן עכשו מבושלין
והכם בתוך הקערה חוץ לפולין מותרין כיון דלא יצאו מחיים ואינן אסורין משום
שרץ השורץ על הארץ כמו זיזין שבעדשים דשרי בבריתא ויש שמחמירים ונותנים
הפולין תחילה לבשל במים רותחין כדי שימותו מיד הזבובי בתוך הפולין שאם ישים
במים צוננין אולי מחמת המים יצאו הזבובים תוך המים ונאסרו מיד ומתים שם
בשעת רתיחה והרי הוא אוכלן בקערה עכ״ל ורבינו אב״ה כתב דאם נתבשלו
הרבה פירות ביחד ונמצאת באחת מהן או בשנים ושלש תולעי׳ והשתא לדברי
הפוסקין כשמו׳ אסורין התולעים אפילו לא ניקבו לחוץ ולדברי רש״י ור״בא ור״ת
דוקא אם ניקב כ״ל דצריך לראו׳ הפרי שנמצא בו התולע׳ אם הפרי גדול שיש בו
ס׳ כנגד התולעת שנמצא בו בטל טעם השרץ וזורק התולעת ואוכל אפילו הפרי
שנמצא בו ויקלוף מעט מבפנים ואם הפרי או הקטנית קטן שאין בו ס׳ בתולעת
הנמצא בו נעשה כולו חתיכה אסורה וצריך ס׳ במים כנגד כל הפרי אבל שאר
הפירות לא מהנו לבטל לפי מה דנהיגינ׳ כפיסוק רש״י דמין במינו לא בטיל אלא
יסלק מינו כמי שאינו ושאינו מינו דהיינו המים יבטלו ליה בס׳ ואותו פרי שנמצא
בו הוי כאילו ניער וכיסה בתחלה כשנכנס בו האיסור ואם יש ששים כנגד כל
הפרי שנמצא בו זורק אותו והשאר מותר וגם הקדרה מותרת וכגון שנבטלו המים
שנתבשלו בו עד שלא שפכוהו לחוץ אבל אם שפכו׳ לחוץ בעודם רותחין הפרי
שנג׳ לאותו הפרי שהיה בו התולעת צריך קליפה דעד השתא הוו המים מבטלין
האיסור אבל השתא דליתנהו בעי קליפה דתכן בזבחים פרק דם חטא רקיק שנגע
ברקיק וחתיכה שנגע בחתיכות הרבה לא הרקי׳ והחתיכה אסור אלא דוק׳ במקום
הנגיעה שנבלע האיסור שם ואם נגעו בו טוב׳ כולם בעו קליפ׳ ואם נגע רק באחת
או בשתים נגע ואין ידוע אי זהו ונתערב בשאר ק״ל כל דבר שאינו ע״י בישול ואינו
כ״ט אלא בתערובת בעלמא בלא מים כגון איסור יבש שנתערב בהיתר חד בתרי
בטיל וכן פרש״בם ור״בם שלא יהא בריה או חתיכה הראויה להתכב׳ עד כאן דברי

תתרכט

ראב״ה: וכתב ר״בא וכן ראב״ה דכל ירא שמים יזהר שיבטלנו המי קוד׳ שיערו
אותה כשמבשל דגים או בצים שמא תמצא בביצה אפרוח או דם או דג טמא או
תולעת בפרי ואז לא יאסרו זה את זה בנגיע׳ דהוו להו צונן וצונן ולא יצטר׳ לקלוף

תתרל

דהשתא הוא דמהני שיעורא דם׳ שהיה בו בשעת הביטול ואם הוצי׳ אותן מן המים

רותחים בכף כל אחד לבדו הכף אסור משום הביצה האסורה שהוציאה בכף חוץ
למים ואחר כך כשהוציא באותו כף שאר הבצים נאסרו אבל אם לא יבטלנו המים
קודם אומר ר״בא לפעמים אפילו יש במים ס׳ נגד הביצה האסורה או הדג או
הפרי שיש בו תולעים הכל אסור משום דכשעירה המים מן הכלי ראשון ועודן
רותחים שמא בסוף העירוי נשאר בו הטמא עם מעט מים ואסר כל מה שבתו׳ אותן
המים לפי שאין בהם ששים היתר ואחר כך נתערבו אותן מועטין שנאסרו בעודן
רותחין עם השאר שהוציא כבר ונוגעין בהן רותחין ובעי קליפה כדפיר לעיל אבל
משום תערובת לא נאסרו כיון דהוו הרוב המותרין וגם האסורין לא נקראו בריה

תתרלא

או דבר שבמניין ד״אין קרוי בריה אלא אותו שנאסר מחמת עצמו ולא מחמת דבר
אחר והכא אינו אסור מחמת עצמו אלא מחמת דבר אחר דהיינו הדג הטמא ואות׳
השליכו לחוץ אלא איסורא משום דנגעו אמין זה לזה אבל לרבינו ברו׳ איש תרומות
נראה דמותרין כולן כיון דרוב הכשרים חוץ למים אם כן האסורים שהיו בתו׳ המי׳
מועטין הם ובטלים ברוב ואי משום דנגעו האסורין לכל השאר בעודן רותחין אין

תתרלב

בכך כלום כדאפרש לקמן דכל דבר הנאסר מחמת דבר אחר אינו חוזר ואוסר
אפילו על חמין ביבש כי אם דוקא במים רותחין לפי שהמים מוליכין הטע׳ בשאר
החתיכות ומהאי טעמא קליפה שנאסרה אינה אוסרת קליפה הסמוכה לה וכן
לעולם וגם המלח אינו אוסר הבשר אף על פי שהמלח הבלוע מלם נותן טע׳ בבשר
ואף על פי שטעם גיפו של איסור נפלט ונבלע בדבר שסמוך לו כגון חם בתוך חם
בלא מים וכן רקיק וחתיכת דפרק דם חטאת דאינו אוסר רק בדי קליפה מ״מ
אסור הנבלע לו ממקום אחר אינו נפלט אלא על ידי מים וכן מוכיח לקמן פר׳ כל
הבשר גבי טיפת חלב שנפלה על חתיכה דקאמר אם לא ניער וכיסה מיבלע בלע
מיפלט לא פליט וכן הדגים שנאסרו במים ונגעו המים באחרים לא נאסרו ואי
משום שהדג טמא עצמו מתגלגל ונוגע באחרים בלא מים מכל מקום אינו נוגע
לרוב אלא למיעוט אם כן המיעוט שנגע בהם שאינו מכיר בטל ברוב שא׳ הדגים
דלא שייך בהו טעם דבריה לא בטיל כיון שאינן אסורין מחמת עצמן אמנ׳ בבצים

תתרלג

אין כל כך טעם קל להתיר לפי שאין רגילות לבשל כ״כ בצים ביחד שיבתטלו אותם
שנאסרו בתוך המים ברוב בצים שהוציא כבר לחוץ כשחוזרים ומתערבין אחרי כן

תתרלד

וקוקני פי׳ האלפס ורבינו תם תולעים שבמעי הדגים אבל רש״י פי׳ קוקני תולעים
שבכבד או בחתיכת בשר הילכך תולעים הנמצאי׳ בחתיכת בשר או בגוף הבהמה
אפילו אינם בבני מעי׳ ואף על גב דלאו מעלמא אתו בודאי אה״ אסורין כיון שהיו
שם מחיי הבהמה אבל אם באו אחר שחיטת הבהמה בבשר או בדגים מחמ׳ סרחון
וכן בגבינה אז התולעי׳ מותרין ואף על גגדכי פריש על גב תמרה אסור משום
שרץ השורץ ה״מ כי פירשו מחיים אבל תולעים מתי׳ הנמצאים בקערה שנפלו מן
הבשר המוסרח אין קפידא בהן ולא חייסינן שמא פירשו מחוץ לחתיכ׳ בעודן חיים
דמסתמא אותן שיצאו לחוץ נפלו כשהדיחו הבר׳ ור״אבי כתב וז״ל קבלתי מאבא מרי
דתולעים הנמצאים בדגים ובגבינה מותרין וכ׳ בבשר בהמה דאין בהם משום אבר
מן החי ולא משום שרץ השורץ על האר׳ אבל פירות שגידולן מן הקרקע איכא
למיחש משום שרץ השורץ ע״ה ואהני הוא דאיבעיא לן פירשו לאויר העולם מהו
ור״שנט כמי מתיר שבדגים ושבגבינה אפילו פי׳ לגב גבינה משום דהיינו רביתייהו
ולא דמי לפירשה לגג תמרה לפי שאין דרכו להיות כ״א בגרעיני׳ אבל ודאי אם

תתרלה

פירשו לגמרי נאסרו: וששאלת על עוף שאין בו מסורת וקורקבנו נקלף בלא סכין
ויש לו אצבע יתירה אם מותר הוא לפי דברי התוספ׳ הוא מותר שפי׳ דקורקבנו
נקלף הוא סימן חדש דלית׳ בכל ל״ט עופות זולתי בפרס ובעזניה וכיון דהאי אית
ליה שני סימנין ואחד מהם הוא סימן חדש ב״ט עופו׳ ליכ׳ לספוקי דלי׳ בהו סימן
חדש אלא תרי מהכך הפרס והעזניה ובהן ליכא לספוקי דלית בהו אלא חד סימן
טהרה מי לפי ר״יבא דפירש שאינו דורס זהו סימן חדש אז הוא אסור דדילמא
מין עורב הוא ונהי דלא חזינן דדרים דילמא לאחר מכאן ידרום דעוף הדורס
לאו כל שעה הוא דורס ושלום מבר״ב ז״ל:

סליק פירקא

בהמה

תתרלו

המקשה ונוהג בשליל וחלבו אסור דברי ר״מ ור׳ יהוד׳ אומ׳
אינו נוהג בשליל וחלבו מותר וק״ל כרבי יהודה וכ״פ רש״י
בתשובותיו כל זמן שלא הפריש על גבי קרקע לא נקרינ׳
כלל לא חלבו ולא גידו כדנפקא לן מכל הבהמ׳ תאכלו ורא״ה כתב משם רב האיי
גאון ורבי׳ אב״ן דגיד הנשה נוהג בו ובריך לנקרו עם שומנו דכף הירך סתם כתיב:

תתרלז

בהמה שנחתכו רגליה כו׳ דוקא ברגלים האחרונים אבל שלפנים אפילו למעלה
מן

מן המרכוב כשר כלמדינן פרק אלו טריפות לפי שמן דחסר ויתיר הוי מום לגבוה
תקלה ואם דיוט מרי אלא דיוד אכל כדגל טריפה כמו הוי: שילוי תרקומה היכא דמעי
טמאי כתב רשב"ם לפי שתוך כ"ן נשבר בשעת התחתון למטה מן הקופין היפ
המרכוב המחברת עם הריפה וכשוף הוא התחתון שכן הקשקשים מפולפלין מין עור
ונשבר מופין לתוך רוכו כשהוא הנשחט הוי סימן לך הלכך מסוס מכור מן כמי
לממרין ונשבר נשחט טריפה לפי שלכלי להכניס הלכך נשבר המולללי בשחוט ואם
עור ונשבר מופין לתוך רוכו אפילו הלכך נשבר שלמעלי שמוכרי כן נותת
הגידין לפי נשבר בשעת נותת הגידין ופיזרים בדקו ומצאו כליותי קיימים
וכשכין שמכו מכמים כלמעלה לקמן לפי עור ונשבר מופין לתוך רוכו הלכך כשר
ואם אין עור ונשבר מופין לתוך רוכו הלכך שמור ושלא הנשחט הוא טריפה כשרי ונשחט
שנלעי הוא קלילת הנקרע בדקו לשטח ובשוף הוא טריפה הלכך מסוס מכון נם
זה לימה שהם לשלו פי לשלו של נשחט שהם עור ונשבר מופין לתוך רוכו כשר אפילו
הלכך ואם לשלו הלכך ונשחט שהם עור ועוד כתב דנין פרק התחתון לשלמעלי
יש שנשם קטן שמשברים ונקרע קופין התחתון ונלשון מנשם נכנותת ערקי וכיוצ
לרכובה וכין שלמעלי לנלעי נשיכוים נם יש שם שנשם קטן וכיוצא מרכוב עליהם
תקלט ושלו שם כשנדו כנשל ניכר ונלוט: ונשמת הגידין דין פסיקתן מתחיל מעילוי
ערקומת שהוא התחלת השנשם שלמעלי ופסיקום התחתון שנשמו דיכו כלשון שמנו
שהין כשנדו שהם פסיק הגידים לשנשם שלמעלי עילוי פסיקום מיד פרעי
הטבחים כשמוציאים הגידים מן השנקדין שנשנשם שלמעלי ולא כמרכובה שנשם
כי רוב פעמים כשפרש מן המרכובה זולת עם הרבלים שכשרי שם פרש ומתחלת
שנשם שלמעלי ולשלשה כלפי פנוף ל' לשנשות שם נטלו נותת הגידין מן נשפסק
פרש ונשהמה דקף מתחלת ש

שוי שפסק כמו נביל לקולי וכן לעניין תפילין מוכחא מסתברא לעני נברכ׳ אמת לקניינו אם לא מה נכתוב: ועוד בקוספתא לברכות תומר עשרה עומדין מכוון שמע אחד מהם שומע ועונה אמן ואם לאו אין עונין אמן ואין מברכין עמו ואין מזמנין ואין מברכין ברכת המזון ואין מברכין ברכה אחת לפני הקהל ואין נושאין את כפיהם ואין מוציאין ספר תורה ואין קורין בתורה ואין מפטירין בנביא ואין אומרין קדושה ואין אומרין אותה ואין אומרין יתגדל ויתקדש ואין אומרין ברכו ואין עונין אחר הש״ץ לא קדיש ולא קדושה ולא נשיאת כפים ואין כהנים נושאין את כפיהם ואין אומרין שלום רב ואין אומרין שים שלום ואין אומרין שלום עלינו ואין אומרין שלום על ישראל ואין אומרין שלום על ירושלים ואין אומרין שלום על המקום ואין אומרין שלום על כל העולם

עצמות שיעכבו שלם לצאת כמו בראש שנשחט ותו לכתב רבי מאן למטה
ריפא כגי לפנוקי כיף שכחוכי לקפא כי סיכי לכיזוב למף ולכיכא לפשקלי ולפכים
מוקף סוף לפלוב בפכילף ולישף גופיף שרי משמע לליכף לימור פלא מפו קרוס
פמוף למלא לם ומתכשל פמוף בלמו ותרכנולת ליכא למי פכי כי לפם שתרכנולת
לימו מפי על ברמץ פלא מוקכו ומפליכו ולפילו מוקכו על ברמץ לימו לפור כי לפ
ברפם לין לפפ כי במוף כלמ לפלוף ומליפין לוקף קוקם כתיכף על רפם לפפיר
לפף ברפם לין לפפ כי במוף כלמ לפלוף ומליפין לוקף קוקם כתיכף על רפם לפפיר
פשיר ופטלפיים ולפר כך חוזרין ומלפין לוקף כפוכן מפוס למליפה רפפוק כיוקף
כגב הפשיר ופטלפים ולף ככפפלק מפט ולין ברוך לעפות כן לכתפלה פפ"ג יש
כפים שכשנו למלוף כיף הפפיטה כפמקפקין ברפם כפם נזדק שמף יכלה וטעו קוף
כילם ומלן לשבל הכי לוסבר כל ברפם ולי לפפר לתקנה רפא כפפוק מולף ניף
הפפיטה פולט למו ולפקר כך כפמולקין שלר ברפם פולט למו וכולא ברפם לם
שכבר פלט לכן ברפם לפלף יפצו רק ילישו ניף הפפיטה ולף יוקר ולי מפוס שמף
ופלא פף קיימף לן לף לפלבלף לא בעי מליפה מכתלי בתפ"ג הבי ברפם שכתפל
ולף נקבע בין לף כמלא בין כמלא לפור לקביר לפלא גרע מכלי לרים כבוכם פלני
לכפילי ולפניף הפפיטה מילב לייב לכפיה לפנף מיקוף קוי ולפני פ"כ מיקוף קוי
לפם לילים ולפור ופוב מכתלי ברפם שכתפל כפים בו עליין למו ולפקר כך קרעו
ומו ניף למו ומולף ברפם פרי ולפילו לכפל פם פלר בפר נקדרם נפ"ף לרבי יהודה
על הרגלים שכמלמו ברפוי קוכם פיוכם על רפם לפפיר פטלפים ולפקר שכפרו
הפלפים לף מלפם כפקר בפגו פפם למלפם לפקר כפיוכ פטלפים פלא לפיפוס
ופקפם בקדרם פלא מליפה פמיף ופפיף לפיף כ"ל היקר ולכ"ף זה פמע לפכל כיוב
בו פמע פפקפיר ר"ש לת פעפמוף פיש כפם פוף לפפ"ם פוף פפם שכמוף
לכל זמן פלא פירם לם לפיכרים פלא פירם ברי ולפ פירם ע"י מליפה הוקלה לף
פמליפה כמו לפפר שכפר ופ מקבים לימור ברגלים לפ לף פולפה בפוף פמם על
פמליפה לפלוכה כתב בפ"ג דפומרף בפלמ הוא ופמפיר יכול מפפ"ם פיף
ברפם לוון שכתפל כפפי פלם ולף תקבוסו לפפי שכפירו רבינו קלוימום בוקן לפי
פלא פיף בדמו כויב לפמור: תקוכף דגוי מידע ידיע פ"ם ופל דף פמיך רבי
בפולם יוך לפבירו ע"י גוי ולף עפם בו פוקם לפפיוף פיף פם פיף תקוכף כלוך
פיפרפל פוקכף לפר פטיטה פניך לתקיכת פיפרפל יכול ולין לפום לימפ
הפליפם בטרפם עם ישרפל לפ"ם כן למ"ם טרף פוקו לנקף: לימ"ר רב בפר פמוע
מפו כו פ"ם פילקת כבר פפקו רבוקת כלויבן פפק ר"ש ולכיכא מלן לפליג בפפ
מילקת ולמר פלכקם כרב וכן פפק הג"ל ור"ש ורבי יהוד ובתב ל' לבן כך נקנו
נקיי הדע שכמניכנא לנקן כפוי לפפטולת כפפופין לוקן לף על פי שפיו עם
פ"ם גרידא וכן לפלדוכם כפפופין לוקף עם פפת פכל בלא כפוי לף לפוף כפת
פמם ובניכ פקוף פלכבי בכל לפור ולפ"ו פפת לפוכלא עם נביכ ומפני הנקב
פמליפה מפטולת היובנין לכוף על פי שנקב שפופרת פלא יפ פריס ולפ
נקבת פפופרת לו בפטולת לוכלין פפת עם הנביכ לפוף ליף לייבב
ובלבד פלא יגב מן פפת לפומן ומשמתי שרבי יצחק ברבי יהודה בבניכ פלא
לפפוקף כלל עם פפת לפניכ ליף כרב וכן בתב שמיימוני בפרק קמיעי וזה
לשונו פת שפפלף עם בלאי וליגים שבלאן עם הבשר שמורין לוכלין בחלב וכ"ש
כתב לפם פלא בשר שחוטה עם בשלא מוקר בייעבד ולפילו בשר שלא שחט
ובשר שחוטה כשוקה ליכו לפור פלא טעמו של ליפון וראיה ברייף סלפן שכתב שפפם
ובתב מה שאמר ברב לקוי לבשר שים לו מתירין לוקי"ל לעלוקו שבינן שבשר הוא
לפור עד לעולם ולפותו לבשר שה שתר לבייעבד בלא נפלה שלא שחט וברפם לי
לרב ללא לפור פלא בשר שחוטה ובשר שלא שקולטו וברים כיותר מפני הפיוטה
וכן בשר שוה וכפי שקוף שמין דרך לבטו ימין ושמאל שם לא דרך המנוף ולפבי
מדשה לפו רב לבל ליף לית פ"ש לתני רב בשר פת שפפלף עם בלאי בתמר לפור
לשוכלו בשוקף בלבד ברפם לי בשרי ושוה שטעם בשרו למלן לפי לי ריפא מילתא
היא שפפת לוכם מקפידין עליו ושוכלין שוהו עם שה שפפנים בין עם בשר בין עם
בניכ וכן דעתי שוטה שבפטולת ושבלוכם שבפטולת יפה דרשוף מילת היא לבל בשר
שעמו שרי שפילו בלא בשוי עם שוה מובא בהן לימני לבל בשר לא בשר ולא בשר
ם"ל שבי שבשלו מ"ר על מבשר ושמן שבשלו בתמר לפור ושיעור כמו ריפו מבניכו
בלמו ריפ כבילם וריפ כמון על תרומה וריפ יין בשר בבל ריפ בת בשר לא מבניכו
וכן פעמי שלו לוקין בלב עם בשר בשר לין מקפידין בכך ולפי שם כשר
פמלן שמשר שלם לפלף ופו לפלף לפ"ם מיכין היו

חמץ ומבשר בקיף ורבוב ופיו כוחכין לכבן שלא מבבל מין ומין ושיש שמץ בשר עם
שמבשר שלא מבינו שבא לו שמורת שליפתמיטולא שמע בשר לוכל דבשיב ב' תבורי
ורים שב שלשה גדפיכן מבין שפיוכן שבים שבים פי בלשה שבשים שיורי בבל ושמע
לוקף יכול שף שתי שלשה כן ת"ל לוקף ומלא לוקף פריף ושמע לוקף לשמע
תבוף שמע מיכף לשמוי לוקף בשוקת כוקף רבינו שלשוב כתב בשבר יבשים וזה
לשונו למדנו מן ת"ל לפת שבשה עם גלי לפיקפר לוקף בשוב קטן שקורי שקורי
פלדור בלשון וכיוצא בו שבשמרים שלשה שים קטנים ושלים פיטומייהו לבלי בשה
לבל תמרים גדולים כשין שלנו שרי לשיפיף פת עם גלי לבשים לוריף ולא
בשים פיטומיהו ושה שי שבר שמכי לשפו פת עם גלי בשרי שלא ושה עלי על שיבו
בלישבר שרי ולבשתלא לף שלא שבוף בשבל על לובבל שבשלא עם בשלא
בשמר שה ולפי שלו לפי שבו שרף ושוף ושמי לפת שמף ושבי שתוף ושי בקוטר
לשביב לריפף ושיעו לשמר שלי לריפי לשת שמף ושבי שתוף שמי שלל לרבף שוי
כשת נוכבת ושבוף שתוף שבוי לשרי לשלש: שמר רב בשר שבשלא מן שעין לשור
ושפילו בשיר שרוב טבחי ושרשל ניכו לשיפיכן שמע שוכב שייבי בשלא מדובע
לשלמע ושלפיכו ושמוכע בשלמע שוף קוף בשמע שיף לבשלא לשלא שייפיכן
שמע יקף מן שקבוע שלא בקבים משוף שומכע שקבים ופלת לשם לרם ושל
בשמע בשלר ופין שכיר שוקף מכל לשקיר בשניין זה לשיבבשים נוי ירשם שרשל
ושרשקף על שיפרבו פלא ושיעמ כל לשרים מרובף שרים לשבוקין ליבף לשיפע שמע
יקף מן שקבוע שלא בקבים משוף שומכע שקבים ופלת לשם לרם ושל שייפיכן
ש

תקנה

תקנו

תקנז

תקנח

תקנט

תקס

תקסא

תקסב

תקסג

תקסד

תקסה

תקסו

תקסז

תקסח

תקסט

תקע

תקעא

תקעב

תקעג

תקעד

תקעה

תקעו

תקעז

תקעח

תקעט

תקפ

תקפא

תקפב

תקפג

תקפד

תקפה

תקפו

תקפז

תקפח

תקפט

תקצ

תקצא

תקצב

תקצג

תקצד

תקצה

תקצו

תקצז

תקצח

תקצט

תקצי

תקסג ולימ׳ לפילו קדוש שני וערב לפסח לפני המנחה הכתוב לבדו לומר הוא לכתוב עצמו
לעולם לומר ולם דברים ובמלים כדלים ביטרף ולם תלמר
כי במלים למודים ממי ליתמר משום בשר שטעם בשר שכתוב בהמלה הבנומות ולל משום
ליסמך קמל דבר למקמן פריך ס׳כל הכשר לל קרעו לימו עובר שלין ומותר לכן

תקסד צריך לפעמיד שהמכתב עם הכשר: ומכי מילי לחיות כיום לפרוש ולם לם יש בו
לם לסיפוס להיות לפרוש: כמיש לכיבי ולל כלום ומכי לחיות לומר בכריתת בפרק

תקסה אלו טרפות תמו דכתן ניתולי בנים מוקדש ופיר רבי בנים טמאים שהמכתב עם
בנים טהורים לין מליטה בניתול של בנים טמאי לומרן כדלמר׳ פרק גיד שבשם
כמיש לכיבי בשלמ ולכיבו שם כר לל שבירת כפירוש שעתיד שהכו שהתכנולת
על בית רממ׳ומכלת בנים שלל נגמרו ולל פיירי מילי בניסול ולבון ניתול סייך
עליהו כמו שהרו עבר ולל יבעיל ושל משמש לן ללל משיבי לכר מן שהי לף על
פי שלל נגמרו לגמרי לבל בילי שוף טמא שהמכתב לין לסתיר ולמשך על זס
לומר לסיבי כמיש לכיבי בשלמ לפל שהמולד שלקטין על שם לומר רב כמון
בשעיס ושל פמרי לסיבי כמיש לכיבי בשלמ ומשבי רב כמון מיירי לפיות בית
שפרוש ושביב בכשר ושהכמיים לל משכיבין לפל רב כמון פמר לכריו בשעה ולל
פירש לי בטמיפס לי בלפיות בית לפרוש וברייך שעיס כמוש ושפילו למען לשרי
סיומו בשעיס בקליפת שבל בלל קליפה מודם לימיב טעמ וכירושלמי משמע

תקסו כשירו רבי לקמן: ושם שבשל בפל לל לשרינ שתרת לוסרת לוסף שלל פי
שיש לי להלות להקל שבל שם שבשופו לשלוט יבל בקרינ לשמן כמו שלמו מקילין
בו לעכין שעיס שטעם שממנו מכל מקום סופיל ושפרוש שכמיש עשמוקו בשליבת

תקסז בבילה לעכין לשמר קדש שתרת ום׳ שלמו מעשרין בשבל ון ליש שעי כמוש כולו
לפי שלעשמים בלא ובעשמים שלט ושין לשמוד על שלכר כמה לימור יבל ממשם

תקסח עכ׳ שיטת שהמלוד וכן ׳הרי שם שבשיטו כף שולבת בשוך קדש רוצת לו לשיפוך
שבל שם שבשם מן שבף לקדש יש בשער שלין לשמוד של שלכר כמה יבל ממשם
לבל שם שלל שבשם בקדש לין נריך לבטל לפילוגיות של שתבת שבשעם שקנתו

תקסט שם כולו כשלמר׳ פרק כיצד מולין מ״ש מולך בליעתו בבשל והרי יש לך בלן ׳
לישין שלל ׳בף שולבת בת יומ בקדש של בשר שם יש שעיס ממש שתוף מן שבף
לקדש הקדר ושתבשי מתרפין ושבף לסורש שפני שבלועש מבשר בשלמ ושם לין

תקסי שעיס שבל לסור: בדלין שעני בשלין בבף בת יומ שבל מותר שבשיל ושקדש
ושפילו שם לין שם שעיס לבטל לפל שבף מבל מקום לסורש שפרי בלועש מטעם
שבשר ולבף לסור לתוקשם בקדש של שלב ושוסרת שלף בדישבר בתוך שעת
לעת וגם בקדש של בשר לסור לתוקשם שיש לישור שם לפילו שלישר בת יומ
שנזרו שבשיים שן יבל לשקל בבת יומ ושין שבדל לומר שבדשתוב בקדש של בשר

תקסיא הוצעלם ושלטה שהלב: בדלין שבליני נריך שהבשם לשקור שם שבתשקנה שבף
תקסיב בקדש שם בתנו שיש לשר בך לשלין לוקש שמים מטרפין לם: בדלין בל׳ שם
בשפל המים שבקדש ושבשר עומד בשפדק שם שיש שעיס שם לשו לדברי רבי ש׳
שפפק טעם בעיקר דרבנן יש בשפיקה זו לשקל ולדלל שפפק לשוריית לשן

תקסיג להשתיר לשבם שלין נקי לבשר זה שין קדוש שפק: בדלין שם בשפיבם בש
להשתיר שבשיל שהבשל בכלי לסור של ידי שבקדש שין כי נריך לשקור שם בכלי
הוצמ׳ שיש נתוך שעת לעת שעשו בו לישור שבך הוי שיש לבלש כמו לישור
שבמו שבל השיש בשעשו שבלש דשלח שלל שיש בשם שעיס לבטל שלישור
שבבל שקדש יש לשער ושזרו ובכלתו שמבם שם לל בשתמש בקדש שלל דבר

תקסיד שיתר בנון בשר ושפר שעת לעת שבלו בו שלב ובניתים נתנו שיש שמיש בקדש
שין שבמין שוסרין שקדש לשבשיבם לשלב שבא שפר בך בי: בירן דשמר רב

תקסטו יבשק ובשל שבמו לסור שניש דבבן בשתיבת בבלש בתב רש״י בספר ידלים משום
בירן דשי לשפר לשבשיר שבשל בשפרלת שבלב על בך שניש בשתיבת בבלש
שבל במקום שלשפר לשפריש שלסור לל שמר׳ שתיבם שעשה בשיעת בבלש לשם
לל בן שין בשר בשער ביבילת שם שטעם בבולשו בך פולטו שפרי בשבבם הלם
בשער בשבילת בשער בבלש שלל בלב בירן לשם לשפר לשפרידו על ידי שלשיבם ובלייש
לל שמר׳ ביש שתיבם שבשה בשיעת בבלש ושיבו דשמר׳ בפרק בל שבשר לי בשר
לשפר לשוסרו שוסר שמלי שתיבם שבשלש בבלש בשן על ידי בישישו שם שבל לישור
ושתבות שלשפר לשפריש שישור שבשלש בשן על ידי בישישו שם שבל לישור

תקסיו במקום שמר על שבלי לל שמר בל שבלי בשעם בבלש לשרבות שישור ושער בבל
בבלי שם בשבשל בלוסו בלי שיבר ושתבריו לפי שיעור שישור שבשל בו במקום
שבדור לבו בשם שבל מן שישור שבל שי לל ושבישן שישור שישור שבשל שתבריו
בבל שבלי ולל שמלי לבשון שיבם לבל שי ושבישן בשם שיבם ושיבו טעמ
שמר לשיל בבדי בשום קולף ושוכל על שמניש לשלבו שלם שמוך לשלב יש קבת
מן שבשר שבלש מן שלשור ולל שמר׳ שבולשו שבר שבלש מן שישור ישבם בבלש
ושמבו לבו וכן זם לבו שפילו שר ק׳ שתיבם שבשה בשיעת בבלש שמר׳ רבות ולל

תקסיז בבי שקיבם ושבשה בבלש: ושורי שלם לל רבול לשורות בשבשל לישור על דובן

שקדש ושיל לשל שלם ושפילו היש של פרש שתיר שם יש בשבשיל שבים בשמים
בשבר שבשם שבשלה דשמשת לשתשת לשיבשל בשבשיל ס׳ שבשיבותים על שבים ושל
בבים בשבם שבשלה שבשיבו ס׳ שבשיבל ס׳ לבטל כל שבשר בגון שם
בבים בשבם שקדש שבים בשישור לשישור ושבשיל בשבשיל ס׳ שבוטין שבשם לם שבשיבל
בשבשר טו׳ לישרין שהיינו ס׳ פשמים שבים לו שבשיבל שוכר לשולם שקדש
שמדש שפי׳ בשבם שבשה שלשל בכלי שדש היש שוכל שידי דושמו לשולם: שלכוב

תקסיח לשון לשל ול שיבש שבשם במבשיל בקדש שלישה בשר ושבשיל שבים שבוש שפוש
שלל שלוך ורוצשת ושבשדש כף של שלב ושיבך שן שלשב על שקדש של בשר על
דוקם שבשון שבשלשי שלים כל לשם יש בקדש שלל שבשיל ס׳ לבטל שלשב
בשבם שבשלה בשו שבשלה בשבם שלב שבשיל שלל שבשיבו של שבים
שבשלה בשו שבשלה שבשם שלב שבשיל שלל שבשיבו של שבים שבשלה בשו
בשבשיבם ס׳ לבטל שבשם לל לשרי שבשלה שלב לשם שבשלה בשו שבשלה בשו
בשבשיבם ס׳ לבטל שבשם לל לשרי שבשלה שלב לשם שבשלה בשו שבשלה בשו
בקדר עכ׳ לרושב שבשלה בש וכי שדר שפיל לה שרושב לשוך שקדש שוי שין שבי
לשמר לשיבי שבשל שלל שבשם לשרי יהודה שלית לית שפי שבדש לל שבר לל שבר רבי
יהודה שלב שבשלה על שבשיבה ושבשדש בשבם שבשלה שבשלה שבשיבו ושבדש שבר
שבשיבות שבני שבן שבשה שבשלה בקדש שיבו שם שבשלה שבשלה שבשיבו ושבשלה
בש לשמר שבשלה שבשלה שבשיבו ושבשלה שבשלה שבשיבו ושבשלה שבשלה שבשיבו
שבשלה שיר שבשלה שבשלה שבשיבו ושבשלה שבשלה שבשיבו ושבשלה שבשלה שבשיבו
שבשלה שבשלה שבשיבו ושבשלה שבשלה שבשיבו ושבשלה שבשלה שבשיבו ושבשלה

תקסכה לתיר אלא אם כן בטל ברוטב ואלו הן מורי רבינו שמואל הכהן יוסף
פיש שומר בשם ר' יהודה שמתיר גם אלא בטל ברוטב על ידי שיש כיוצא
בשבל מרובה לו בשתות ויום טוב לשון מורי ז"ל שיקיף: והוא הדין לתרנגל

תקסכו לבשל לזיקוקין פרש"י זיקוקין קלפת והוא מלשון דשיקה כלפיקה פרק כל שעה
לא לישלוט תיכף ומיד כו' דילמא לא פליט להו זיקוקין למיים אלא זיקוקין
דקולפי תלמודא שוה של כלמשמע בריש נמי דשבת דלדין היא כיומא וזיקוקין
שפיל ובפרק לא יפקוד שבת זיקוקין ורש"י לא רצה לפרש כלן של כמשמע
של אלא בשר חזיר שהיקה לשתות כשהוא נפשרה כולה שלין בה ס' לבטל הכזיקה
ויבטרך ס' תזיקות לשרות לבטל הכזיק ואוקי שהקיה לך קודם לפרש קלפת
פירש שכפל לתוך הרוטב לו לין נדיך ס' רק לבטל הכזיקה ומשכחת זו דרש"י

תקסכו פירש שר יצחק מוינא"ש לשם למשמע לשהקיה בשר שמשלפה ומשלפת אלא לבוק
בלאד משם שם לין כאוקי שהקיה אלא בששים שהקיה שעשה כשעה כאלא
ואומרת שלר שהקיות בששים כנגד כל שהקיה אלא לבוק בם: ובשבר חור
זרוע שכפל כן אלשם למשמע וכן הורה לו שר שמואל שמכוכה שיר מלויר ושטעם
משום למשמע שהקיה שלשה לבד שהקלה ואמר כך לשרש שלר שהקיות
וכ"ש משם רבי יהודה אל אלבשלם דבשי לפרים כי דיקוקין של אלא בשר רוטב
לפיכך ביצים שלעולם אין נדיך רק לבטל בכזיקה ולא שהקיה שכשרה לאלא
אמר שהקיה שעשה כשעה אלא אלא בשר שאלא לישורין ושיטו
שעשה משום שכל אלא לבדו שוקר וכשהקיה שרו בשר ואלו לישורין אינו
ולוקח שלין שם אלא מבוזיין בשר ואלו הן שאלא לישורין אינו לוקח
עד שיאכל כל כך מן שהיקר עד שיש בו כזיק אלשר בשלא לישורין שרש
ולכך שכשרה לוקח שהקיה שהיקר אין נדיך ששים רק כנגד לישור שבלוע
בה ונמי לשהקיה שעשה לעולם לשורה לשמא לא פלטה כל שישו שם אלא
שוקר שרוטב שוקר שם יש בו ששים לבטל לישור שבלוע שהקיה שלייתו של אלשר
לפרים מכזיקה לשהקיה שאלא נישוך שבל: וכתב בשפר שקרוקח לשל
רשים שכאלן לשרוטן שרבי אלן מכזיקין בפרק כל שבשר שהקיה לשהקיה שלא
שכאלא כן: אלבשיקן ניצר ובשם שהם שיו לביב לישו שבשבע שהקיה לשהקיה
ונם שהקיה לשבוק אלף על פי ששים שמא שיש לישור שרש שבועת אל כיון
שששיור שכלוע שם שיש כולך יותר ממנה שם כן שפילו שוקר שהקיה שבשל עליה
שכזיק לא כשרה אלא כרי שלישה לשוירי שבל אלא בשר לבוי שכזיק לישה
ולכך כוונתך רש"י לפרש קלפת שיש שם רוטב לכזיכם אין לשבשר כלל שם לישור
שפשבע ובלשה לשהר שלכרי לשבלשה לשבלל זו אין רשיש לשפוק ברי ובשבר
דבישו רשלים סימן שקנו שמשמע אלא משבריקן שלא כנגד שאלא לבלו ובריך סיון

תקסכח סם: שלא רבי שמואל שיורש שה רבישו בשבלל שקיכון על שהקיה בשר
אלא ניקרם שאלבה ושאלשה עם שהר שהקיות ואין בשהקיה בשר ששים שאלשה
אלך עם שהר שהקיות יש ששים מן שאלא אם אלא שפשבע שאלשה
לשהקיה שבשרי רבישו לשרים שפילו שיש שוקה שהקיות שבטל
אלא שנם ואם לשל שיש לשורם ושהר שהקיות שוקה שפילו אין ששים שיש
שאלא לשאם יאשר שמרי שמין אלא שפשבע שהקיה ששים שין שאלא
שמיור ושוהר שהקיה שיש שם שאלא שפילו יש בשהר שהקיות ששים שין שאלא
שמא אין אלא שפשבע שהקיה לשהקיה אין שיכא שמין שם ששים ושהר
שהקיה יש ששים שין שאלא היא לושרת כל שהקיות לשמא אלא שפשבע
שהקיה לשהקיה ואין שם ששים שאלא אם כונש שאלא שהקיה לשרש
שבטרפת לוש שהקיה שנשמא לבטלו לכי שפי נוכא לא קרינן שפשבע שהקיה

תקסכט לשהקיה לכיון שבנשב שם כוי שפלו לבוק שם ועל שקרוס שכשהר שטעם שלא
כשלא שלקא קלמי הוו כי אם כשלא שם שהקיות כשלא ששים לא שורש נפי כשוש

תקסל ובני בקליפה וכן שפק בשהר שלבות נדולות: ושפלשה על כרם שלא ביקרוש
שן באלא וכשלא שם בשר שי לישא שבים ששים בנגד שאלא שלבוק בו
לפילו שכרם שוהר שיו שאלא שאלין יפקר שדיין ויסירנו שלשהר שוהר שכל
שהר שהקיות בשר שלשלו שבשבע שאלא שלין בהם שכל שלא בפני שבשו ששים
לבטל שאלא שפל שכרם שמורות ואין שבטרפין כיפל לבטל שאלא כיון לשין
שאלא שפשבע שהקיה לשהקיה שלא רוטב כמו שקוכשו שטיפת שלא אם

תקסלא לא נישר וכשם ואם יש שפק בשוהן שהקיות שלי זו שהקיה בנגד שאלא וש
שם שהקיות שרכם לשישה לשיפתפוקי לישלמא שפל בנגד שו בשפ בנגד שלכי שפי
נוכא כולו שוהר שפל בשלו ושפילו אם שם שהקיות שרשיו לשהקבל משום
לשפלשמר שהקיה שלשיה לשהקבל שפילו שאלך לא בטיל שבישילי בשפוק שמר
שמשת שבשה כשון שהקיה שלשלא שו טרפא וכיוצא בשן שכל שפי נוכא
שפשיטור משמת שבר שהר שלשלא בן שפילו ניכרא שלשה שלי זו שהקיה בנגד
שפשיטור ושוב שהרבא בשפיש ולא שיכרא שוף שאלא בן שפילו שכרוב כל בכן שיכא שלא
כו ושפשבע ושוב שהרבא בשפיש ולא שיכרא שוף שאלא בן שפילו שכרוב כל בכן שיכא שלא

תקסלב שלא ליכא למיתר לישלמא שם לא בנגד ושלוש שבלא: משלשה בא לשמי רבנתי
שהשלב שבשניבא שבשלשה ריש שם על בכא שבשבש שהקיות בשר ושבש שבשלו יוקרת
בכבר לשון נרישה שלא בשהר משום שלא לשהר שוהר רוצים
לשהקיה בששי הכל לשי שיש שהקיות של בשל יותר משששים לבטל שוקר שוקן קרוס

ושלי ברוך רבנתי לשמיים ושמרתי שמין לשהיר שלא שבשקו הנשונים כל שקוס
שלבוק שלשוך שם שהיקר שמרין שהיכא שבשא בשלא ושם כן ברוך לשבר
כנד כל שרישה ושפילו שם שלשרו שלשה שבשלא שבשים ושמרי רבינו יקיל שהיש שומר
שלא שמרין שהיכא שבשא בשלשה שלא לוקא בשבר שבשלא שכל שקוס כיון
לקיימה לן שלוש שרי לוקא כרוקא שלבי שם כן לומר שם רוקא שלבי בשי שלוש
שלא שלוש שמי בשי שלוש ושבשל כל שהקיות שלשרות שם לא יעשו שלוש
לבולן שרבי שמא כל לשא בשבא בא כיכן שבשא כשמולשין שרבא בוקא לשבל
שהקיה על כן שמשיר שבא שלין ברבא וכשבא שי שבשבן שרבשת שמר
שו שבשבל שמר שלוני שרב רבינו שמואל שוורום לשבי רבי שם ושוי לוקשר כך
בא רבינו יוסל שבא ושבשי לו בכל שמשבא ושמר שיפא לשבי וכן היא שבא שמין
ל שבן ושוי שבשי שבא בכל שיפוש ושבשי בשבי ושמרתי שם זא שלבוק שלא על פי
שלבא שפשבא בשלי בא היפוש כל שיפוש ושבשי בשבי ושמרתי שם זא שלבוק שלא על פי
בשהיר לבטל שכל כשיפ בשיר שלא שמיר לשבי שמבשל ושבא כשרך ניל
שבשא ירך שבשבשל בא ניל שבשא וכו' ושמר כשמרא לא שבא שלא שבשבשל ושלין
בשהיר כלי לבטל שמר ושו בשבוין לשמן שיפל כוזל לשבשל לשיקוקין
לשישרל ושיטרו שם ופירש בשב שיש שולשין בו בשר ושיטו רש"י פירש שם
זיקוקין שלשה ושיין שם ושא לשמר שפרק כוזל נוזלין נוסף שרוטבו על שבשלא
יקומין לא שקומו ושמש שלא על פי שיש יותר משששים יש לומר שאלי שהש שבשלשיכור
כוזל שם ושקומו כוזל לבן ברוך לשמן שכל ל"ג ושלא כרשלים שבשהקי שפרק
ניל שבש ושלא כשבי רבינו שמיר ל: שהיר שלא לישורש לא שלא בשהש שלא שבשלב
שלא שמיוי של שיסר שכבש גם שוף שבשל שפרק כוזל שבשלים שפרק שפשלשיכור
כוזל שמיר שלא שבשלשיכור לבן ברוך לשמן שכל ל"ג ושלא כרשלים שבשהקי שפרק
כוזל ושבשי שבשבשל שם ושא לשמר שפרק כוזל נוזלין נוסף שרוטבו על שבשלא
יקומין לא שקומו ושמש שלא על פי שיש יותר משששים יש לומר שאלי שהש שבשלשיכור

תקסלג שלא ליכא למיתר לישלמא שם לא בנגד ושלוש שבלא: משלשה בא לשמי רבנתי
שהשלב שבשניבא שבשלשה ריש שם על בכא שבשבש שהקיות בשר ושבש שבשלו יוקרת
בכבר לשון נרישה שלא בשהר משום שלא לשהר שוהר רוצים
לשהקיה בששי הכל לשי שיש שהקיות של בשל יותר משששים לבטל שוקר שוקן קרוס

סליק פירקא

כל

תקסמ שבשר שבוקט לת שרבנולת ושבא שם בשים נשורי שוקרו לשוכלן
כשלא ושוקף כשבשבלו נשורות ונשקיכה או שוקרין לשוכלן כשלא
תקסמא ונם לין נריכין שליקה כי לין לשם לין בשר שלא שם לין לשן
קליפה לשורין לשלכן כשלא ונם נריכין שליקה כי יש לשם לין בשר תיתא לשמא
עדיות תכן כיצד כשלא כל שבשוש כשבשת בשוף כיצ שמאי שקרבנולת ושיקין רבינו שף וכי שלא שורין
שלשה לשמיב כשם כל ושן שבשי שמעי שקרבנולת ושיקין רבינו שף לשבשיבא כשלא
שמיירו שבוש לשבילי לשר שלשו שוף שלא בשר כשלא שלי לשורי שרי ושבשי לשורי
שרי לא שמיירו ולשי זה שתייבב שם שפירש כשריך לשם לשמר שרים פרק שלר
שלי ביצית שבוקה לא לישרי שיבשי שמי רבים שיישו כשון לשוקט שרבנולת ושבא
שם כבי נשורו לשי בשוקט כלים ושבי לשוקרות כשלא ובשב ני לשבי שיסור
כשלא לשורי שמיירו שלא בשר כשר שוף שלא לשבשן שלשו ושי שמשי שיסור
כל שך לשוקר לשל בשרקין שלשורש כשב לשיישו טעמת לשפרי ב"ה כיב כשיל גזיר לשו לשבש
ושיבשיט ושבשר שקרוש כשב לשיישו טעמת לשפרי ב"ה כיב כשיל גזיר לשו לשבש

וכיוצא בדבר אתה אומר בקדשים תחלה ובתרומה תחלה מה להלן בתרומה תחלה ואחר כך בקדשים אף כאן בתרומה תחלה ואחר כך בקדשים ואי אתה יכול לומר מה להלן בתרומה תחלה ואחר כך בקדשים אף כאן בקדשים תחלה ואחר כך בתרומה ת"ל ונתן את הכסף ונתן הכסף אל הכהן ואי אתה יכול לומר מה להלן בקדשים תחלה ואחר כך בתרומה אף כאן בתרומה תחלה ואחר כך בקדשים ת"ל ונתן הכסף ונתן הכסף אל הכהן ואי אתה יכול לומר מה להלן בתרומה תחלה ואחר כך בקדשים אף כאן בקדשים תחלה ואחר כך בתרומה ת"ל ונתן

לטפח מלב כלפירם בספר התרומה מכל מקום לותם תקיכה שנמש מתפשטו
נכולה שפילו בלא רוטב כלמשמש בהיא דטיפת חלב קילכך כשמקנח תקיכה
בתוך הרוטב ובלא טפטה על לותו מקנח בשון לרוטב לותה טפטה מתפשטת
בכל הרוטב ובכל התקיכות שבכל הקדרה שהרי לף על גב שבלא בלותו מקנח
שתון לרוטב מכל מקום היא מתפשטת בכל התקיכה כמו שפירש וכיון שמתפשטת
גם בלותו הבי שבתוך הרוטב הרי היא תוזרת בכל הקדר על ידי הרוטב כך למורי

קקסב סר פרק שי: נרסיכן בפרק בילד בולין ובפלפם פרק בל הבשר שם בתוך שם
לבהרי בכל שמור משמש למיקשר כולו וק׳ לבף לם פטפת למריכן תקיכ בתיכה
ביקין בריקין יקלוף לת מקומו ושמש יש לומר לשהקה נבי שם בתוך שם מיירי זש
עב׳ זש ושהקה לם פטפת מיירי זש בבל זש וב׳ש ש מג ובתו׳ מהרי מקר׳ם ב׳ש:

קקסג נרסיכן בריש פרק בילד בולין שמר רבה ס׳ש מולייקה שריש פרק׳ם כמו שאכן
ממלמין הטלאים והתיכינן בין בשר לבשר ושפיו לף בשלו בשבר שרי ושפיו לף
מלמו שלף מליקת בלי לשי במליקת קדרה פשיטה לשרי וכרי לף קף בלשם שמש
פירום הטלה לוסקינן בולבי לם היכא בן שבשר בבשום לתוכו ומשכי בבולו
כך פולטו פירום פולטו לשון ושום שלור שולבן וקלמר לימא תלמוד לימא משמיע ליה
מתן כרעיו וכבי מיבעי ליתוכו מ׳ש לף משום לשמרי בבולו ס׳ם ומשכי שלבי שהם
בשן לשיכה בית בשפיטה מילה לייב פירום בשמוקמו בתנור ופי בית בשפיטה
לשמש שלם יוכל בתוך שלל שבושר ושמר ר׳ש שפירש רש׳י בשמלה שליקת בלי לב׳
לב׳ת לפי לפירש ל׳ת לבלי מוקמת בלף שליקה ושכיון לשיקת שרבה לבן פירש
לבישם בשלמו לקדירה שפיכיון ושפכימי לף בשלו שבלי בלייב לף בשלו
פשיכן ולף שבה בלי שליה ושפכימי לף בשלה שמא שפכימי לשור בשן לשיב טריל
לבלוע שם בן פוף בולע לם של מיכון ושיכו פולטו ושכיכה לישם שלושים לישה
לשמיר לשיירי לפשיטה לבבולבו כך פולטו ושוב לי מיירי בלף בשלמו שלי מייתי
מייתי בשתן כרעיו וכבי מיבעי לתוכו מ׳ש לשמש לשמרי בבולבו ס׳ם ומשכי שלבי שהם
לפרים בשלמו לקדרה ולף שבה לף שבו למיכה לשהקה לשתן כרעיו וכבי מבעי
מייתי לשבו בלי שליקה ושוקו כמו לקדרה לשמשמע לשמלמן ושבשן בדרך
שבושין לבלי ומשקיכן שהם שלבת שליקת שרי ושפיו לשיל בשפשיכנ ולף
תלוים בתמר ולף של נב לשבשיו לין נקב לנשת בלם שרי בבולבו בשר בשיכון
כך פולטו ושום שלור שולבו ומשקיכ לשם לשמר רבה בבולבו כך פולטו לישי ושם
רבה טפל לים בר נזולה לרב ופרש׳י בשיכם שקורין פשטילד ושמר לים לי מבלי
טפלי שב לי ולישכול שי לם יש בו טעם ישה שב לי שלוכל ממנו ס׳ישבת לרבה ולשי
תלמוד בשמילה למיפרך פיר׳ שיכם של שולת מתפרדת ולישה בלשקת כל כך
ובשקת מלליס ושלם ישב ממנה ופרכינן ושם רבה לישקע לבי רים בלוקע
וטפלי לים בר לוזה ושמ לי לף לשזוד דוים כזוזא שוזרא לף לבלי מישים שי שרלם
בלשפרך ובלול ושין מרפם מוקל שבשר בלפם ושמני בשוזרא לשרי פרש׳י קמח
בשיים בשין שלמו שקשה לשמילה לשמיקם בין לף לשמיק בין לף לשמיק
לשמיק שרי לשזוקא דוים לין ללף וים לף ושמר קיומף לשמיק לין לף לשמיק
לף ולילכא שקשה לשמי לשיקרי טפלה כי לשון טיפול לויה טיפה כמו בבות
שבירים טיפולת לותן בפולט ושפולת במועד ושוב היכי שייך לומר בשפטילד
לבבולבו כך פולטו ושף חוי ללף פליט שלף בשקומו שקשה יש יבש בלף לשלילת רבה
שומן ושום לבר ובלפה לרי שרגילין לעשות שביב בשבר שיפש שבלילתו רבה וכן
רגילין לעשות בקורקבני ובני שתי של בהכנולת שמשיימין לותן בשפוד ושפין לותן
שביב בשפש ובשבר בשבת שבת שוף ובשר שפולם ובשלם ושפש שיעור שליפה
ובולם ושפש שפש פשטילד בין שמילד בין תיוקת בין לשמיק בין לף לשמיק
שרי לבל לי לף שלמי לו שלפים ולף שפש לו שפה ולף סולם ושפש שמנו שלייתף
בשמילד שהוא שלת בקיים לף על גב לשמיק לשת שרי לשמילד שפרר לשון
פירורין וכבולבו לך פולטו ושרי בתיוקת קמח שבשקו קפש ושיבו שמשר לשלוט

קקסה לי זיב לשת שרי לשל שליט ולי לשמיק לשיר: תו נרסיכן בשם שומלת בישי
ושוקרי פרש׳י שומלת שיימו שומלת לשמיק שקורין שבקרוכא בישי בישי זכר
לשמיקן ושוקרי שוטין נשין של בית שפשיטה שלינו בם רב לשף ורביכ פירש
שלינו בשלכיכן לגנמי ושמייסים שלמול בבל שקורש בולב רב לשף לשומרת ורביכ
לקולף בר שכני הלת כי שומלת לשמיק שלייש לשור פרש׳י לף שמולטין
שותו בשומן שם שלייתו ושמו בשמט לתוכו לשמיק שלייש לשור לב׳ בוף ורב לשף
לשיקל קלמר לים ובשלייש מולד לשור רביכ לשמר לפולבל לשמיק שלייש
לשור לפי לשבר שלית בם שוריקי לשף שמר לים שר בר שמיומר לרב שפי שבף
שנשמת לים בשמותי בראש לי לשפשיה לבל שמשיק שפי לשילו בשיה לשמיק
פלילו רב לשף לשיקל לשור כך פי׳ רש׳י: ולשון שמר פירש רש׳י שיבף
שמו כשמוקבין שותו ופר׳ ושטעמת לשילבל ב׳ רש׳י שוף שוש לשף שפקיכן
לשבר לנשרי שרי לשיבר שיב וקשם לרי שיכי לשי מילבלם שבשר בל בורבו

לף סייך כגולעו כ"ם ולית לרבי שלא בשמעתי׳ מתניתי׳ למקן כרישין וכמי שעין
לנוכו ומוכח מתי כגך ולל דסקא מין סייך כלל לזוכיר טעם של כגולעו כ"ם כיון
שמין הרם חוזר וכגלע שם שלא מידק סריק ומטעם כגולעו כ"ם מתי לף מסקרי
לכקשלה כי שם כדישבך לעב דכגך בתי למיסרי לכקשלה בשבת לף רבו שכמים
להמיר בתי שבת מסוס לכקיב כיש רשעו על כרשין ועל קרבו ומלן דסקר
שבת כדישבך כתי לף קשיט ליה מקני דסבתים לשלרבכן בשלמת בוא ומתמירין
בלם לשוריקת׳ובתי שבת לף שמיכו שם כן יעמיל מקניקין דסבת כגון שמלף
בתי מעים מליסה גמורה כלקרקע וניסק לפי רבינו שם לשמים לכגך מליסה
לקרקע כתו בסקר בסר ושפילו לפי מכסת שעולם שלין מכגלין כגך על ידי סוס
מליסה שפי שפיר לשסקרי שבת שלסה גמורה לשיכתי שיקיבת עיל כן כל לתו
מ"מ כיון שכמלף כמליסה קלרקע כתעטת לתו ולף שסר שפי מסקר בסר שלף כמלף
ושפילו מלן לשסר כגלף שילו בישרת מוכה בניסרת עב ניסר לשרי לפי לכתקל
וים ללמוד שיתר למוליאיתא לשפילו כמלסה בסר שפיכון ושסה כדי מליס ולף כמלף
שבניתי מלשמיאיקי רשים מטפילו כר לוזוק לשרי מטעם כגולעו כ"ם ושעב שמעתי׳
תקצט כגל יום שלוסרי בסר שסשם סיעור מליסה שבשל בניר ומלף שבשלט ושיתו מוכר
שפילו לבלי לשבלים מוכים שיה שלוסרי"ת בתרבגולת שבמלסה בקערה תעשה לף
שסה בסיעור בליים ולף שלט עדיי שפילו שבי למף ושסר לשוכלה בלי לשף מיפליב
רבא גבי אין מולחין בסר שלא בכלי מכוקב בין שסה שרבה שסה שבתבשל בם שבינת שיטור
תקצע סר כיבר גולין: כת ר"ל לתן בשפל ר' על ירק של בסר שבתבשל בם שבינת שיטור
ולף סיה בשיקת ם לבטל שליטור לכן בשסר כל מה שבירק ולקמן שמרק שבירק
ושתו בקרקע שסיה שם אשבל סייתר ולף סיה שסיה בקרקע שבים מכל תערובת
שליטור ושתה שתפיל שם שמרק שלוסר בקרקע כיון שאין בם ר' בגך מרק שבשסר
לו לף כלום ש"ו מסופקים לם בריך שסיה מכל שבתערובת לו שאין בריך ם"ק אין
שליטור שמעורב כו כי אין בכל לשור ובל שאין שמרק שבשסר שוסר שלף לפי
תעכו שיה שלומת אין שליטור שלם שיה שיורה לשתוש שיעור מ' או כ' שבשלמת בו
נשתל מת לוק שבמרק שבשל הוי שליטור ושם יה בקרקע ם של שיה בגך מ' או
כ' של שיטור שמרק שבשל בם שוקר לתמר לכן שמרומת מלמת שלף לפי
תעכו שלם בשלם שלם תרומה לב שאין טולין ובלמת ושור שלם שממרומת ובשל
לתוך ם' שלם של טולין לף בשיב בל שלם שבשלם שיטור שלף לפי תעכון שתרומ
שבלמתם בם שתלת ושוף ם' מ"ש שבשלם שבשלם שוי קרומה ושאר שלם טולין ושם שאין
של טולין מבטלין לוזו לימות שאין בם שמו ם' מ"ש שבם נם מרק כמי שאין
שליטור שקרקע שלף לפי תעכון שליטור שבמרק שבשל ושם רבם היתר שבקרקע שלין
מבטלו וו שיה לרבן לשמרי שין במיכו בששים שבשל לשרבי יהודה שם יש בשאר
וכשיפא שבים במרק מבטלין לוזו ושאר"ש לקיכן כמי שאיכו לבל שם אין ם' שלף
עם שמרק שבשב כשלם בל שין במיכו ושף שם ול ושבשם זו שנתו שרבב שיה
ושיקר כשלמר בנתי לשמורת ע"כ לף לתן: ושבשם לף שבשב כל שבלי ושבשבי
לשרבי רבו יקיר שלף שמרי שקיבת שבשב כשלת כשלם כי שם בשאר בשלב
פשיט לשוקר מלשר שיש שבים שן שליטור לשלו ושי ר"ל ורש"י לומר לשבל שליטרי
שמרי שקיבת שבת בשלת כשלם כמו שפי בשורך בשום ושבוב שלמ כותיכו ולשיכך לי
בשל לשור ושבשם ל"ל שין לשבריב בין לשנוקי שף כי אין שלמיד שברים ושרשם לי
תוספי בשל שליטור לשלו שקיבת שבת שבשבי בשלם ושוק שקיבת שבת שבת
תשיכו שקיבת ושליטור כיכר ושוכל שיה שבשיב בשלם ושאר לשב שיך ושטרף שום
שיה שלים לבטל שליטור שבשלת שם ולפי שוקר כולן ושרי כדי לבטל כל שקיבת
שם אין רשוים לשקשבר או לשר שבשכין: אבל בשבר לף רוטב או תרומ שבולי
ניין בשים דעת כגון רוטב שרוטב כגון בשלין זה לשין שליטור כיכר ושבשל ושין
כשן שקיבת שליטור שתערב שיקר שסני עם ולפי שוקר כולן ושלא לשיתר שקיבת
שבת בשני שבשל לישתבת שבל שליטור ושבשרי ם' שם כל שתערוב שים לשר שב שב
עיכיך ושבל לשקר שם שפקם בשום שים ושעם לוזם ושעל פי זה שקרתי משבח
תקצעא שבא לידי: בשל שבשלו בשלת שלר ושם שבשלו שבשל בשני שבשלת בשלו
עם בשר לשו וכן פרש"י בשבוקיקין ול"ל שבל שבשל שני שני ושני לף שמעתי קורעו
ושני שת שלבו לשתירו עם שבשר לשבת שלם ולף בשיתר שלף לשתירו בשני שבשו
בשל בשל שבשבל עם שבם לשור שם לף שלקו בין שבקיב לשלים שבקיב שבשו
ג"ז וצריך לשטר שיהו שם בף לשבול בשר לשפל שבל שני שבל לף יהודאי נשון וכן
תקצעב בשלת שיהו בשלו בשלים שיהו כיטול כשו ושבשל שת השבם ושלבשל שבשלו
לשבל בשפר שתרומ שבת בשם רש"י וכן שמת בפרק שמיטת חולין לשבל שבשלו
שבשלו שבשל בשלים שיהו כיטול כשו ושבשל שת השבם ושלבשל שבשלו
לשרשים שת ושרב ושטריים בשוקלת שרי לשתשלה לשבטל בקרקע פי שלף בשר ושם
לשומו בשטול שבל לשבטלי לשתשלה לף שבל רש"י שבת לשף בשיבת שמור
שמשלה שבלו ושבשל שבל שלשר שבשלו שבשל שבשלו שבשל שבשלו שבשל שבשלו
ושם יש בו ם' שמי שם שבשל בשטול בשטעם שלשלה שפולטו ושוקר ג"ל שם לשין חולוק

בין לבלי בין לקדירה שלין בשר שמן שלף סייך למיתי שבולעו כך פולטו כי שם בשם
ופי שבל שבשלו שבלעו שלף קדשו כי שם מעט מוקר היה לשבשלים שלף בשר ושפי
היכא לשכא ם ואפ"ג דשבלע שבשלו שלשר שרי כיון לשף בשקשה טעמו של
שבשל ממש שפי שקשלה שבל בשלו בשר שמור שקלטו שבשר טעם שלשלה ושקשה
טעמו ושיטו דקאמרינן פרק בית שבשם שבל שם היכא לשף קדשי שפי ושר ושבלי
בשלי בישרת ם לבטל שבשלו טעם שלשלה שבל שלף שבשר שפי מוקר ושן
כת רשלן לשתיר ושוף לשרי שרי לכיכא כל שמוך של לשרי לשמוך ולשרון
נדר שרשמוכים: לין שבל לרש"י בריך שתי וערב ושם לף קדשו מוקר תקצעו
לבלי לשלה שבשלו מוזר ושום בשר שבשל ושיכא לקדשו שתי וערב מוקר בלישבש
ושכיכא בלים ולף כרב שמן לשמר שרי שקי לי בשלה לשף לשתשלה מוקר לבלי לף
שלף קדשה כלל ולקליל לא קדשו שתי וערב ושטו שבוטל מוקר לף לשתשלה שלף
בשר שמה וכן לשפוסת מוליאיתא ושם לף קדשו שתי וערב לף בלישבש לשור
שבשלה שבשלו מוזר ושום בשר שבשל ושיכא לקדשו שתי וערב מוקר בלישבש
ולפ"ל כי קדשו שתי וערב מוקר לקדרה לף עם בם לשתשלה ושם לף קדשו רק
במקנת מוק בלישבש בלישבש קמף דבר שבל לבלי מוקר לשתשלה שפילו שלף
קדשה כלל ולוזו שדין לקדרה שלף בשר ושף במוליאית׳ מוקר לשתוך שלף
קדשה ושפילו מוזר ושבלע אין בשך כלום שלף בשקשה מסמק בשר שפר:
תקצעו שבל קודשו ומוכח שת שמו שלף קדשו קודשו לשפר בישלו ומוק׳ פרש"י שפילו
בשר שלף שבשמו מוקר מפני שבלע שלף ולף שלף בלליסרין פרק בישר שלין בשלו
לר לשים שילכך לר שבשבשל בקדרה עם שמי שבי בקדשה שבל מוקר ולף מוכחי
פי שקשה מוק לקדרה לשוקר מלו שבשלם בוקא לשוק ושיכו שבלע בשים לשים ולף
שלף שפילו פי שקשה בשוק שקדרה מוקר כי היכי לשים שלף מבשני בי שיכו
שים מכשוק: לשמם רשל"ם מבא בשבוטת רש"י שלף בין שבלו בין שבלו בין
שלום בין לבוק זורקו ושבלר מוקר מלוס לשים לף שליט ולף שלף וכן שבשר רשבן
לשבל ר"ל לומר לשבשל בשלין בישרי שבלמ לוס ושף לשבי קדשו לשר
בישלו פירוש שר בלייהו ולומס לו וישבלו שת שבשב שבלי קשר ולף בישל
ושוקו לב שבשלה בלמו קדשו לשר כך ושוקר לשר שלבלע חוזר ושלט ושבל לשוק
לשבל שתשבל שין שוטיל שם שפלט לבשר שלם שקדרה שילכך לב שבשבל לשבי
רי שם שין ם בשיתר כשנך שלף שלף שבשלם שבשל ושבשר לשבי: וכתב רשב"ם שבשלי
שבשירו שם בשוף שלף ם כלם שבלב שבל שי שבים שבשב כשבשבל שלם שר שבין
לשמו ושם שבוף שמוסך לשבלב לשוק לשבוק לשבל שבשבשל ושין שקשבשל ם לשבטל
תקצעא שם שלב שקשב שבשם שבשלה ושבלב ם לשבטל שקשבשל שבל שם שם
בשר שקשבשל ושרוטב לשבטל שקשבשל זורק שק שקשבשל ושוכל שת שבשלר
ושבשבשל שת שקשבשל ושבשן שקשבשל בשוקן רוקשוק ושוכשו"ן לו שפי שבי שר
שקשבשל שוקר שקשבשל כשפרשי לשיל שבוף שר שלבי טר שלף שבשל שבשלב שבשלב שבשלב
לשר שיכו שפלט שקשבשל שקשבשל שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב
תקצעב נשר שבשל שקשבשל שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב
שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב
שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב
שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב
שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב
שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב
שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב
שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב
שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב
שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב
שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב
שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב
שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב
שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב
שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב שבשלב

תקסב לפיכך אם כשר כחולין ונבלה כ"ג פירות יש מיעוט מליקה כשיעור בליעת מעמא דסיירו טעם ל"ו יונצ כל סלע כחולין ונבלה ועוד למלוח קרי קרוש כרוקא דכלי וכך רמכיח לפ שכשר לכתחל בעוף ובתכשל עמו תוסר כשכר כל העוף לפ שכך סלע דולמלי וקרי כשתכשל סלע מי שעים בעוף כנגדו לפ כן בשם כל העוף מקיר לחיוב ואוסר כל סלע לפ כן יש ס' על היתר כנד כל העוף ומשערינן בעופות ובשר ודוגה לבשרי שפופסקים למין כאיכן בם לכל רס' שפסק מין במינו במשנה לא משערינן בעופות אלא בשכר וברוטב דעופות ובשר כ' מיכין שם ובשר ושוף כ' מיכין שם לקל כוחים דרבא לשמ"ס נתר דצ' לבשר שמא אוסרין ואם נתלקו לכשר לעוף שכשר בעוף שנמא מותר אפ"ג דבשר בתוך העוף לכשולעו כך פוסלו כלשמרי ס' כיבר

תקסג גולין ומייתי בשלפם ס' ניר שכשר מולייתי ברים מי' לרבין לשמיר ולקולף שבי מקו לכשר ושומרת בשלמ' שוף לשם נלקו לשמיר עילוי ביפרש לא בני קליפה : ואדרשם לרבין לשם נלקו לכשר ולא שליקו ונקמו לקדרה אין לחוש לשמר מיבש שיש ולפ"ג לכור לכלוך שם מוסל בשלמ' שוף ובתב רס' בתשובתו כשר שכמלפת במולייתא בקורין פסטרמא נם ואם לכוקה בתקיכה בריך סיפה בתקיכ' לכוקה בכשר ס' ואם לאו אינו אסור לשמיר שוקת שב' ולא לרבין פיורקא סיא ולמרינן שלא ס' כיבר גולין שמשוקת שם שבוקה ואין אסור שוקת שב' ולא לרבין פיורקא דיקא שלא כל לכר גולין יכול לשיטר לשתפטו שלא שבלו כגון שפילה ובלי ומלוחה לא סייך ס' דלמי לשלא ניבר וכיפה שלא קליפה בעי כפי לשמ ליכול לשפטה כמה שתבלו וכן כמ בפיפקי רבי יצחק וכן כשר שלא כמלא שם בתבוסו בטילה שי יהיב מקומו לאסור בכלי שיכול לשפטו שלא בקיפיף כולי שלמי בי ניב לשלא ניב בשב' שלי שלן לשמיר בשלומה בשו לשקוה מ"ט לשזיל לשם וכבשם בשמיפוקפא וביה שלא מקבים לקדרה לשאר ביטולים ומוקר ויבא שלם לכשום לן בשמיפוקת לכל מפוס

תקסה שם שכיפוקת שכבלא בשכר שכבר שלא בטלו : לרם מרימר שלכת בין שכר בין כחלא שם שם תוקי ביפרש כשבולי לוקו בשפול מוקרין

תקסו לשתפלה וכלין בלייה כך לין מלישה עילוי ביפרש לשתפלה לאסור לישבר שרי בשבלא שפ"ג שרוב שם מ"מ מפרק שריק ובשבלא שבשם שפשלא שכמקו ממקו שריק קנק על שכשר מ"כ בין לשלא שם ושוט לרבנן מוק ושפק רס' לשפולי לילן

תקסז לשעלם לסן כ' וכך לשבוד לשפול שבלו בו בשבל לשיפרך שריק לסור לכתפלה לבלוק בן בשר ושם בלו בן בכר לפילו לכתפלה שרי לבלוק בן בשר ושבלא עילוי

תקסח בשרא שמשיכו בן לכתפלה מפני שפשבר רך לבלוק וברפא לעין כל שבוקף עליו ושם בשר בלייתו קרשוכו נכבוש שפ"ג שפוק רוקח לא לפרייכן לשכין לשמש מיפרק שריק והוה ליה כלף שמולחין עליו ועוד לשם כן מליפה שיה לסור לפילו בכלי מבוקב משום ניר וקנק רשים מפוף עד שפפוד ושפבלא של נויש שלבשר לסור ולבני קדשים תבן מנעילן וטעמ משום שומן שלשה משמש שבל שפוד של פולין שבלא בן בשר לי בריך כולם לשבר שבלוד מוציא למו על שפפוד ועל שפבלא

תקסט ומין לשלק ביה כיבשר ולבשר לשבר שלמו שרכם : מעלם שא לשמי ל"ק בשקף בשר שהיה לבוק כל בשלא ומשלא עמו ולא היה קרוב שהי ושרב כשפשטו שלא שהיה בן בקבי מעבר לשבר של שבשל ולוקו בקף כמלא שם שרבם בקפים לשרי ולא היה בנוף שבקף שבשל לבוק בו ם בשר שילבא בין בשלא ובקיר מן בקף ובקיר לי

רשיר מן מימיו לשפוק פ' כל בשר שילבא בין בשלא תוקי ביפרש שרי עילוי ביפרש לישבר לין לבשלא לא ומלוח לא עדיף מבלי לשלייני ביה לשיוור ולי בר לשין לשי לשילמ' שלקי קקף לשרי לשישבר לשלייני בקרו שקי וערב כי נם לשי ל"ק יה לשעמיד כן לכיין שלא טשו בכוקל לבלי לן נם לשישבר לקלידם היה

תקעא שלור : קוקי ביפרש שרי שפ"ג שממוכת שבשר מוקף על שבשל מוקר כיין

תקעב לקרעו שקי וערב וטשו בכוקל וכם לשוקף שבוקרים שלא לשקוק כשל רוקף בשכין של בשר מבשל שכל קוף לשפולו בשפול שלר שרו לבקשלא בשר לשפלא וכשל לשטה קוס : כשקב שמיימוכי בשרק ו'משלכלת שלורות שבשר שם

תקעג שקבה ושלוכה לשוק שהומן לו לשוק שמי ברוקשין שר שיש שוקר לבשלא שפר כך וכבר נשנו כל ישרשל לשבשב על שלור ושפר כך שבשל פוקף בין לבשלא לבשר בין לבשלא שם שבר שפר שבשל שלא שבשבה ולא שבשבה ולא

תקעד שלט' בשומן שלור לבשלא שפילו לקדרה ורלוה שפר כל שבשר שהוף כבשל לשון שיש שיפרומת וכן כשב שמיימוכי בפ"ג שטמול שוקר לבשלו שפילו שם שבשר שלוכו

תקעה לם שלא בשר שלומה לבם וכן שום של רשם שם בטל שקרים שבו והבילים שבו שבן שלשין לם שפילו לם שפילו לקדרה שפיר שמי וכן שלבה : שבין שפשט בה עיון פרק קמא שלור לשתוף בה רוקח ושם שתף שריק קליפה ורוקף בשפשט בה

תקעו שלבים : שבל שפוס שלם שיפרך שלא שבשלן שבשר שלא שבשבה שלא שלוכף שלא שבשבה שלא שלוכף שלא שבשבה שלא שלוכף

תתצ טבעם מתפטט כמים ופיכא ג' נותני טעם של היתר אם כן נמצי שנתבטלו
במשהו מולבת את יומא מותר לתתם במוליאתם מקורין פסטלא או פיכא וכן
קטניות של פולין ופיגים שכשל בקדירה מותר לערותן בקדירה של כשר

תתצא ואפילו לכתחילה ואפילו היתה הקדירה בת יומא וכן ירקות שנשלקן במשהו מולבי
שניתה בקיום מותר לאוכלן בתבשיל של כשר ואפילו הקדירה לו המשהו
בת יומו שכל מותר דהא פיכא ג' נותני טעם של היתר דתנן במשהו ואני כמים

תתצב ומשם נבנו שכל מותר וכן שקערו שאכלו בהן רותח היתה של כשר היום וקודחו
כמים רותחו במשהו מולבת שניתה בת יומא והקערות פסיט שמותרות אלא מקולו
רק טעם אלא מכלי שניתה בן יומו משום לבנם אלא אף במשהו כמי שותרת לכשל
בם שוב אלא משום לפיכא ג' נותני טעם מן הכשר הקער מן הקער כמים ומן
המים במשהו ושלשין היתר הוא מאסר שניתה בת יומא וזרוקן כשקערו מקולחו
שניתה מלולכלות מן שמרק של כשר קודם שקדירן במשהו לא ניכר רק בליטת טעם
של היתר וזרוק כשמשהו שניתה בת יומא והקערות היו בת יומא כלפניו לכל

תתצג אם שמשהו מולבת ובת יומא והקערו של כשר בני יומן פסיט שכשל לאסור שנתבשם
מן הקערו כפלט כמי טעם שמשהו של אלא כפלט כמו כמי ואפ' נפלטו כמים
מיד משום טעם אלא כשר שכשן ופזרו ונכלעו במשהו והקערות וכשל לאסור

וזה לשון אלא בשמים קלן פרש שאלו בקערה אי בלי וכן שפק בתשובותיו
דוקא בלי אבל בשבלא בלשון טעם כרב והוי טעם דשמן ולפי זה לא שייך להתיר
בני שנשלק כלים בתוך הדגה נמי כ"ט כר כ"ט לפניהם כרי אבל רבי זקני
שפק לא שמא אלו לא מצאו בתוך דוקא בולא וכן כלאם בלי ממנושל וכן
מנהג שמא לאסור ואפ דרב לאו בפי אומרי אלא מכלל ואי אף דרמה בטולים
בנוגע שמא לאסור בטעמא כולי שהי ומקדקד שמשה כל כ"ט לפסול כר נ"ו ואפ"י
שים לדקות וכני קשה מדיוק טעמא כולי שהי הכי רב שאילו היה בלי היה
מרגיש כמיבטעמו לף על גב שלא היה מרגיש כ"כ כמו בניטול משתבר לגיבת

תתצד חילוק כלפרש ע"ל: לאחר ליה מון לשום לאכלקיבו מכלן כפנו שאם שלא
לבהוג שומרי שהדיה ומכשף שלא בתוך שהשום כמו בשאובי שקנות לשום כשר
ומחרימין על מי שעבר על שקנסה ואם יש שלא שעובר על שקנסה מון לשום
שהדיה לא עבר על שהם שאין שקנסה מבנת שלא בתוך שהוא וכריך מעין
כמיימו: כשנם בשלבות כלרים נבי שנולד שלא ליכבם בעיר מותר ליכבם בשהוא

תתצה וכריך מעין: כלן שאמרו בשכין של כשר לאסור לאוכלו בכותי שילבך כרי
ליזהר שלא לשתוך בשכין שובלת לא שמים ולא בבלי ולא רשי כרישי' פרוש לשתם
כשכר לפי שכן דומין לבנין ולא לוכבו ואם שנג ושתך לא שני לשו בשהם
שהדיה בשלא בלן ובשבשל שבשם ואם שלא בתנו בקדירה רותחת מותרי שם לבשל

תתצו טעם השכין שבלוע בריך לאין זה רק מעט אבל שתכו בשכי של נויס שזו שיש
לוזו שבלוע בריך לו בריך שנים בקדיר שנגד כל קדיר לשתיר שנשמ כשני
בשלא ושוהדת בריך שנים כשום ויכול לקיומי שאין שיוזק שלא בשכין שלא שפי שיהו
בן יומו שכשר כבן יומו לשבר שורפים לבנין לן בשר שפלים שלא לוכם לוכם לבשם
כלשמ' נבי קורט של שלקית של נויס לשתם כלי נויס לוכן נבי יומן
פרק אין מעמידין אבל שלין של קפלוט וכרוב שיכם חזקים ושריפים ולא בשי רק
שלשה אבל אם שתך קיומי ושלטוש בריך לבי פסקי ושני בשכי לשריף מעט
ובשלא בו שלשם לף אין שתפשט כמו בשנמן ואם שתך בו לשם שפיר למי לשתוך
בו שלם לשלוה בשנמן לפי שלשם שלשת הוא משוכח ומבטל שלשם בשלא מן השכין
כ"ש רבי ומשמ' לוזק לשת אבל אם שתך בו לשם לו ירק שלוה שריף לו שרי
שאסור לשתוך בם שנמן שלרי כן ירק שריף לשת עם בשר שכ' שפשר

תתצז המאות: שלי שכם לשתוכה של כשלא שבשלא בקדרה שום שם רותח ושתוכו של
כיתר ל"ש שום שם ברותח לבטל שתוכה שלשור כדין מין ומינו ולכר כ"ש בריך
לשיות שנים שתוכות של כיתר לבטל רותח שבשלא שתוכ' לאסור למ שבשלא
שתוכה לאסור ופלט' קו רותח בשלא ולאסור אבל ברותח שהוא שוכה ולא מין
בשתוכות כיתר ס' ברותח שבשלא הוי רותח לאסור ברותח כיתר מין במינו ולא
בטל שפלו בשלא אבל אם יש בשתוכות כיתר ס' בבל ברותח שיכה שתוכה
בשלא ל"ש רותח שלא כיתר למי שלינו שפרי הוא מינו שתוכות כיתר שלינו
מינו רבה עליו ומבטלו בס' ול"ת פליג עליה ובספר שלים כתב נראה לי ל"ת
לטעמי' לשמר מין במינו בס' אלים בשמינו ס' קן כתבה משם ר"ש שהם ושפוי
ל"ת וכן בשמ"ב בשמינו טו"ר ושלוה שהא לפרק כל שבשר כזית בשר שפשל לתוך
שלב שמר רב בשר לאסור ושלב מותר ובריך כיון לשפשר לשתוכו לאסור הוא
שלא רותח כיתר הוא שבשלא כמי לא רותח כיתר מינו לבני בשר לאסור הוא
שאמר בשלשה ונם בשפלטו שילבך שלב בשלב מין במינו הוא מין לשל שתוכות
בשלא שבשלשה ברותח כיתר במים מין כיתר שבשלב ונם בשיטת ר' נתן לאיסור
בשיטת כלפיות בשוף בא ושף שלב שבר ולבני בשלא כמי לא שבא כך כשל שאסור הוא
לשל רותח כיתר הוא לבני בשר ולבני בשלא כמי לא שבא כך כשל שאסור הוא

רבינו יואל פלוגי לן: כי קאמר שמואל מלוח הוא כרותח בשלא כשלא שמאת תתצח
מלאו פירש הר יעקב בשר שהוא מלוח כל כך הרבה בלוי רותח להוליכו לשרן
מרתח לבשל שמייב בשבת משום מעבד ומשמע כך הקיר ניניך מלוחה בשר
שמלח עם בשלוי וכן בתשובת רשב"ן שתיר בשר שמלח ולא בתבקר ונמלח עם
בשלב וכתב בשל מלבלים בשלוים שמאת מלאן ואפילו בשר יפן בלא שרייה
מים לבל מהרי"ק נראים ולא כרבי דהא לטעמיה דלמלחי בני ירדא לבשיל וכן
בשמעתין רב מרי למלח ליה בשר שמוטה בשרי בשר בשלב וכי נמלח לאורתא
רחיקא ורשב"ם פי' מלוח הרי הוא כרותח הויכו כלרך שמולחין לותן בימי בפורף
להקריים כל שבשב שמכח ל"ת פיכם בל מלוחה שהכו שלוח בשיעור מליחה בשיעור בלייה
בשלבין שמאת מלחן וכני כרותח ורחיקא מדפי בשל בשיעור מליחה בשיעור בלייה
שם כן שבירא ליה לרונא דשם שמא מלייחה בשי בן מליחה שלמו עושין
בשל יום לקדרה הוי כרותח ולקמן מוכח בשמעתי' בשל מלוח לקדרה צריך שלא תתצט
יבא בשלב שמאת מלחן בשר שבשלה: שמואל אמר שקלה נבר ותבינ כותיה
והלכתא בשמואל ושל לאמר לקמן נבי טמא מלוח וטהור בשל לאסור ולא מפליג
בין שתהון לבלוין הויכו ע' מליחה שלין בו כא לפליט לה שבינו שבל בשר שם
מפליט את שכינו ולא שלם בין רותח בין רותח ע' מלח בין רותח של יהי שלם ושל
לטהור מליח ושמ בשל מותר היינו בשלן שמוכין זה בשל זה של נבי זה
פלוגתא דרב ושמואל דשמואל שמכניל לאחר של שבינו מפליטו ולא נראה לרי
שרי בין שתהא ושלולה נבר מייתי מכלי רוטבו של שלם שם שלם שלם ושוב שלין
לישול את מקומו וכן שבו בשלן של שלוה ובין שום כובד בטוהה ובשיבה
מלאתי לאסור לשפון שלב מכלי בשר לשלן שים בו שלן בשר לתוך בר לוזק בו שלם לא שומן
של נויס שהניח פ"ם לשאבת מכשירין שמשרה שלם לשם ושלוכן לבוכן שהור שלוכן
לשם שמא רבי שמעון הוא שמשרה שלם לשם בשו של שהתנן יפה שבל שלין שמא
לבוכן שבלוע בוכן לתוך שם שמא ושוב הדין לאיסור ושותר: ואפילו רב אפי לשיה
שהניח על ידי לשיה שלא בשר ושוב הדין לאיסור ושותר: ואפילו רב אפי לשיה תתצט
שהניח על ידי לשיה שלא בשר ושוב הדין לאיסור ושותר: ואפילו רב אפי לשיה

לחין מכמון לפעלונעין זה בזה סיכן סוכרין זה לא זה ולפילו סם לחין מחמת
הדחה רק סיכן לחין מחמת מלא בקרוי רוקח סחליטה סליקלוקיה ולדרך הדחה
מסירים סליקלוקיה ומחלא וכטבור מליח וטחל לא סייך לא פילפלו קליפה לא
קתקה נבר רק כסאלאך סם מחמת ניסול או בלי כדפרי לעיל ולפילו קליפה לא

תקקטו נבי: ולם עשה נביזות בדפוסי הגוים כשם שבי יומן ומלא כתן הגוי נביזותיו
מוכרין לפילו מלכן כתן וכטבח מרי משום דמליחה היכו מפליט מה שבבלע בין
ובמחכת וכפרם ובכתן ולם כן היו כטבור מליח וטחל הכל לדרי לך לכתחלה
משום משום ברוקן מן הכיעור הכל בלישבר דרי וכן רגילות לתת מלא בקערה
יביאם סל בשר ומוכרין אותן בקבוצל סל חלב או לחיבה והייכו טחל דמלא היכו
מפליט מה שבלע בכלי תום התרומה ורמינן פלוגתא ומוכר לתן הדבום בקרא
טחל הכל כי הדבום מחמת רוב המלא קיבל טעם סל נביזות הגוים וקרי טחל
מליח וכסחכנים בו סוב נביזות בדרי מלוחין כפסכו דכבי לא מסכי כלי מוכוק
כדמוכח בסא דרב מרי בר רחל דדרך בני לבסרך ולהבלא ולפסור לפילו בדיעבד
לם הדבום כי ודמי לקערה שמלא בה בשר דפסור לכהול בה רוחה ומה שפלת
בנביזות שמלחן בדבום שבשבו בסם ומלחו בשר נביזות דפסורי דפיתי דרבינו
הר שפירש וכתן טעם לבשר בדבום על ען לפילו סל מלח מלא חסוב בתבל
ודלא בטעמ תבל ומליח סבור ומומר בתבתי לך תחי לבני כמו שבלה על לב ולם

ת ת ק ין קשיש לדבריך אלתבמוך עלינה שמעון בר אבדים אל הם: אמר שמואל אין
בשבר יונא מילי דמולחו אלא בי יפה ומומר לא דבריך למולחו על
פיסא לילו בשבל שמתת מלחו ובבי אמר רב הסדא ואתן בו טעם בשיכה כי לבסיר בטעם
הבמלח יבול בשיכה מלי בשיכה אמר רב הסדא ואתן בו טעם בשיכה כי לבסיר בטעם
הבמלח בשיכה הממיישת אלא בי בתלח בדבם על סדוב המלח אלבל בטעם
כיב ישבם מביא לת בשבר ונותן עליו מלח ובוסבו ומוזר ומולחו אמר רבה וכן
לבדבם ום סבריס דבדבי וכן לבלי ואמר רי דסיכוב הוא לבלי לת בדיך מליח
בלל דלם שליבים אלא בירם מותר לבמרי בשליבה ם׳ לם בחיטה ואתן שבפלט
לילו מוזר ובבלא אלא מיפרק סדיק ומוך רפיס לקמן ולבך הזכיר שמ׳ פעמים יפה
יפה בבי מליחה בדיך למלח הרבה בשבי׳ והזכיר כ׳ פעמים יפה יפה בשלשה
בדיך להדיחו בבי פעמיט מים רשטוכים להשביר המלח בבלוע מלם ובשבים

תקקין להשביר המים הרשטוכים שמחמת המלח שבשאר מן הלם: מעשה
שבמלחה הרבנולת מבחון ולא מובשים ובתבלה ושלחו לרבי יהודה בר׳ קלונימוס
ולמר להם מם ל׳מר׳ בקומן רבה תניח במלח יבול תבוכבו ת׳ל המלח כו׳ על
בישר עוסה מניח מבר ובותן עליו מלח וסופבו ומזוד ומולחו ומשלח שמר לביי וכן
לקדרה שלמר דביי שיסבבו ומולחו מכל בל סילבך הך הרבנולת שלא המלח
בשבים לסורה לסוף בודע לו בשבבשלה שותה בקדירה אחת לקחו מן
הרוטב כ׳ בשוב ונתנו בקדר לאחרת בר׳ בשר ולפר הקדר והרוטב שבתבלח
בה הרבנולת שלמר שבתרבנולת שיש בתיכה בדי בלפרם בקדרה
והרוטב שלמר שלא היה בם שטים בגד הרבנולת שבל הקדרה שלפרת שבשליך
בם שלשה בשות מן הרוטב היתר בתבטל בה רוטב ודמי לפה דמ׳ ב׳ דע׳ קמ׳

תקקיח קמ׳ בטיל: ומ׳שה שבמלח רשם בבם מבחון ולא מבשבים וסודם רבינו יהודה
שלא למולחו פעם שביים ולא יבשל שוקא שלא שוקא ולפ׳ מיבד בלמר׳
פרק בל הבשר: ושוב מבלקי בספר רוקח שבשל ר׳ שמואל את ר׳ שמשון וכתב
ולל על עובות שבמלחו מבשבים מבל בדלוקן לך מבחון לא מלוקה לם מליבה זו
משבם בשו הובבו ומולחו בי מה לי מליבת עוף מבחון למליבת עוף מבבני וכתב
שבריך בוכו ובבים לשיובו הובבו ומולחו לם בן בקיבה שבשה יבא בריך למולחם
מבל שבדלין ולבוקעה ולא מבינו פילוק בפיבני ולם בתב לפ׳ בין עוף לבשה

תקקיט קוביל ושוף חלול וז לא שמעתי ובלים למר לבשר: ורבינו שמשה בסבים לבברש
ונם מעשה בתרבנולת שבשחטה ולא מחלקי והוכיחו בל מעיה וכל מה שבשבים
ומלחה רק מבבשים ושבקה בך ב׳ יומים ושלחו לבי׳ חבינו בתוך בשן לם דיי במליחת
בשים הו לא לבוטל הבשר ומולחו ומוזר והובבו דילמא לבבקלה קמ׳ מבל בדיעבד
שפיר למי לבשולת הטוף בתבי הובבו בשבים ושבים בדשם בשולת הטוף
לפילו לם הבוכח לומר לא משמע שלא בשבים בדשם לשים מולחו גם בשון וכן
משמע בתום׳ דבבי שלא שלא ולא שלא בשר שבל לבבקלה בתבי
בבי ותו מלי שבא מליבתי בשמה דבבי הובבו ומיהו לם יזוור וימלא גם בשון
לא יביא מותר לבבל מלי שבא מבשר שבשלא עם בשר שלא בשלא לתבי
בשמלחו יפלוט לם שבלא ממקום אחר עם לם של עבמו שפיבא בדשים לא
מעבבא בדיעבד לפילו לא שלא בבל בשר ומיהו בל מליבת לבוזיל לם בבי מליבת לם
לבבקלה מעבבא נחלין לבדשים לא בבי מליבת לבוזיל לם שלא לשוה בום
בשים דבא בומני שבשה במלחין לבבי לא מעבבא בשו בחולין ועוד שלא בום
בריך בשר בדשים לשהות במלא מבבקתי בוסא ווזבקו לשלתר משמע: ומ׳ שלוח
ומלח תבל לשור מלח יבל ובילקן בולט נאר שלשתן בתב רשבן בשמ׳ ומלח

מיל פורס הלם ויוצא ממקום למקום ומיטו מוצא מון לפקיכה לגמרי משום שכבלי
ליטו מבוקר ולכך מיקשקש כולה כי אמר הלא כי לגמרי מון לפקיכ מכל מקום
ביון דפיכם ממקום למקום ס בפקיכה עבמה לא מסכינן ליה כלם לפיכרים הלא
כי מידי דקום לפומכא דמיון בפקיכה דקמר נרמא נרמא ומריך
תלמודא הלא כמי פרים מהלי ניפא ובלא הלי ניפא ולא כפירם הקומפו שפירסו
פירם מהלי ניפא כלומר שפירם לגמרי מון לפקיכה וזה ליטו כרלם הלא כן לאמר
קוברך לומר ובלא הלי ניפא קום ליה למימר פרים והלר בלא הלא אמא מיכא
כלפיך עד כאן לא לומנו: ונרלם לרלכים הם הלא לאמרינן שפלא יפלוט
שכלי כיון שלא הולפה הלפה לאחרוכה וכן בשר בשבר שפלגו ופקיכה עבמה
לאחרי נומרה בליטתה ולא לאחרי לאחרי מפלא לפלוט ולא לאחרי הלפיכה הם אין לו מקום
שוב לוזב היינו טעמא שאם שלליה הרי היא כרוקה קייטו דוקא בעוד שפלא
ככוזן לפלל לאחרי שכשלא מכא הלם שאסך לאון בפסק כאן והוא ליה כצוזן תקתכא
ולכך קורנלו לפשים הכשר בכלי תקלה וזוב לשפוך המיה עליו לכלי ומשמיר
לתת מיה שלא מכהן כשר הוא: והיכא דשפא הכשר בשלא כלי שבור תקתכב
בליים על לף לאחר שהוא בניניה ואיה שם כל שלילה ואחר כשאוא כלכי שלא
מן המליחה שיצ"ה לאיר בכיתו של רבי ופקיר ככ הכיתו שמעיה מן בתו שהוא
עבמו שלא לרבי ופקיר לכיון דשפא כשיעו בליים כשר יבא שלם ולאין זה כי שם
מוכל בשלא קלא שפרי שהשקה כלי שיעו בליים היה מוקר לפלישו לבשלו
בקלרם שבא שלייין כשלט ממנו לאחר כן ואח לין בנו כה להקיר שכשר כהנן תקתכג
שעולם לאמור קוספת וכאים כוקב לפקיר: וכן שכשלא ושפא כלי שלים
ופוקם שלשה נקשנו בכלי שני ברוקשים לא ידעינ שאי אלו היה משום לאמרינן
בירו שרק כירה תמן בקיבון כלי שלם בולעין אי שכשלא אי שלא בשלא כלי שני
ואל תשיביני שמולעין שרינגולת בכלי שני שהיל בולעת בו לשתם לאו כשלא ואם
פלטה לם ושזרה ובלא שאחר שלא נשתלקה הכוקה חוזר ויוצא שלם לו עד תקתכד
שליים לו עד בלי שלא בשר זה שכשר כשלא ושפא כלי שליא לין שזה שליים
ובליים מועילים לשפליטה כך מבאתי בשם רבינו שאיר: כיצד בשפר רוקח תקתכה
בשומן שכל שומן שזוב שכשלא ולא קולא ושפא בקדרה לאחר לשם כשקא נוסף
ים בה לם בן שפומן שיו בשר ובריך שלשה שאחרוכה נשר שכשלא ולא קולא
שלשה לאחרוכה לאחרים לבשיטן שליו ושלא ושליה כי שלם שפיר לאחר ושם
שנשרך על שבשר ושבשל עמו שומנו ובן רציתי בלבה לשעשה שאחרו רבותי כשם
בשים ולשליהן ושבשלו על שלין היל בולעת בו ושרתה ולאחרו שבשר שלאחר בשלם תקתכו
בלבה בו ולא קולא ושלב שבשיעה שלאחר בשלא שלא בשר ושבשל ושמי לאחרים
שלבה בו בן לית בשלא שלא בשר ושבשל ושלא בשר ושבשל ושלא בשר ושבשל
ובלבתי שבשלא בשר לבשיעו לית בשר שבשיעה ושיפוף כל שלם תקתכז
וקבלתי ממנו שיר שבשלא ולא קולא שלילו שם שלם בשיעו לליים ולאחר ליה
בלבי ושבשלו בן שיר שבוף ממנו שלוף שבשר לבא שמור לבא שמי שבשלבשא שלא ליה
בשילשה בלבלישא ושבשין ליה בשא שבשר שלא שמי לשלי שבשי לשבר תקתכח
מוציל לן ניפוף ובריך שלשה לאחרוכה שלם לא יבשף ושבשו שים שבשיה בשלישו
שלאחר שלישו בשבל שלאחר שלא הוי כרוקה לבלי ובשבר הבלי ובשבר ושבא ברוך תקתכט
כל שלם לישר שלא יבשים בשר שרבה בלי שבו שים שבשו שלא יתן בו שים שרבשם
בלבלי ושבשו בשר בשם כלי שישין שים שלוקים ורלויין לשתוקן לן יתפוש לשבר
בישו וילבשו שבשו שישבשו בלבלי ולא יהן שבשר שלא בלבלי כי ניר שיב שאמר
שוור ובלבא בן ושמור וקבלתי שלר יבא ושל שם כי ניר היובא מן שבשר לשור תקתל
לשאר שבשם כלי שלישה שי שלשה לאחרוכה שבשו שם שבלבא בשבר ולם ליבריס
שאר שפיר לשור לשל השובל היובא מן שבשר פישו שבשו וכן שבשבו של רבי רוקח תקתלא
ולם בוי שם בשר בקלרם ולא רשאי שיבראל לם הולא בשלאחרוכה שם שבוי יולא
שבשבו של ישראל שוקר עי ישראל יובא ובשבם ור"ל בישי שבלבשה שיה שאמיר שלא
לשתי שם ב"ש עי קפילא לשלאה לשעת לם שים בקדרה שלא יתר שלאי ם"ה ובישו תקתלב
יובל קיבל שן שרשלאוכים שבל בשר שבשה שלשה שיים שעת לעת שלא ניקר ובשלא
שהוא ליפו פולעו לשו שבשבשה שלשו שלבא ולם שבשוכו ולא"ם נשב להקיזו בשליים תקתלג
שבשרי בשר בלא שליקה שוקר לבלי: רב שבא שלא נרמא כו' אלא לא ולבל שוקר
פרש"י שהוא לכל זמן שטרוד לפלוט לא בלא ושיעה לשבשה רשלוקה הוא שבשבשה
שלת שלחלן ל"ה פרוש ואף לשאר שבשה שקיבה לשבשה שלפלוט נוקשים עליה
שקיבה לשרק שבשלשה עשה ולאה לא שלשה שרשלאוכה ולא שיך לומ' בבולעו כך
פולעו אלא בשעלין טרוד לפלוט לם שבשו טרוד כשי לפלוט שם שבלא שלשרי ואי
ר' שבשב שפלוטה שקיבה רשאוכה שת לשה שיא שבשו ושתוך
שפולטת ניר שבשה פולטת כשי שה שבלבשה שלשרים ושוב לן ר' אף שב שפלשה
שקיבה רשאוכה שת לשה שיא פולטת עוד ניר שבשה על יום שלא לן יוקר ור"ת
שקי שאי לשאר זמן שרשאה ויקר שבוע לשלוח שבשר ואלא על כרשאוכה שליקה

כלטה עוד לא לם ולא ניר משו' לם משר' שריק שכל לשתי כי לשבשי ים בשקיכה
שקשקוב נומות ושובאי לוקה אלאים ניר שלום ושסוף לא שריק שסנומה שבבשקי
ואל יוסף כרי פירש כל זמן שסקוה הבם לפלוט לם שוף לשת עליו בשר כשלא
שבשיו שלשבי שנומר עליה שרשאוכה קולם הבשי כיו שבשוה עליו קולם שנומר
פליטת לנמרי וכן קולם פליטת הבשיה שקיר עליה עליסיה וכן לעולם לכיון
שסקה לפלוט ולא כה שפילו שבא לשלם פולט כל שם שבלא בו שכל לשקר
פליטת הבשיה לם נתן עלי לשרק שמוך ולא שריכן שבשי לנשי לשם
לשאיר כשלא עם שוסות ולא שלר לפלוט לנים בשוך שלא שלא יכא שלפלוט כיצד
משום לרבים רפו קרשייהו ושבשרי לפלוט קול שבשוסות שקשילין לפלוט וכה כאן
כשר שלפלוט ושקה לכל שלו קפיל בשר שלשלא שבשיו ושקוסו עלי שבשר שלא
פלשא כלל שוקר שלא שלשא כלל ישלשו ושוקר לשמו שפולט לם שבשלא בו שבשלא
לם שבלוע בו שמקום שלר שפילו לא יפלוט לם שבשולבשרי לין כך כלום לשם
שליטרים שלא פירש שוקר ולפי שם משום לם שבשלא בו שוקר לשר שלא פולטת
כולו ולא היל שלא לף לם שבשלא בו שמקום לשר שלוטו כולו לפי שלשך היכך
שלשלא כשר שב בשר שאל שקשקון לא יפלוט שם שיבלא מן שבלין וכן שקשיכה
שבשלשה על כריכך פולטת כל לם שבשוכה שפשת שלא שבשי כשוקשין שוקה
בקדרה שבשים שפשה לשקיכות לקות לכ יוצא שוכל שלא יפלוט
לשל כל שלא ולפי יוצא כל לשם שפשת שלא בין לם שבשו בין לם שבלו בו שוקום
לשר כך פירשו שקוספות וכן כ"כ כ"ל שבשי שקשה נשון שקשוכו ול"ל בשלשלתי
על שקיכת בשר לשל שבשקיכה שבין שקיכות שלוקות שלא שבשי שוקה ושבלא שקיכה תקתלה
שקיכה לשם שן שקיכות לקות לכ יוצא שוכל שלא שבשי שוקה ושבלא שקיכה
ושבשרי כי שלשרי שבשה שלשה שבשלא שבשי שוקה ושבלא שקיכה שבשי שלשה
לשיעורי לשבשים שלשלשה גדולה ושבלא שבשרה וכ' כמו שלשלתי בשם רשי ול"ל
לשיעורי שלית כשיעור שיל ושבל שבק לשיעו שלית בשיעו שלייש שוקה שקיכה
עבמה: לשר כמי לילמל כליט: שלשה שבשלא שקיכה עבמה שלא
שלשלא

282

כמלקה עם תקיכות מלוקות ונקנטלא ערוטה בסמי וקו' לסבטו דתקיכה שנמש
מוקדת לפי טלס סיבא בתבטל כרוב ואם בשאר מן הלם שבתקיכה שלא יבא לא
נאסר כך הלם בתיכרי שלא מי מותר כלמוכת בשלקות דבר שאפלי פר' ויקרע
ואפילו מזוכה תקיכה וכלשה מן הרוטב שכן הל' לא נאסרה שבתקיכה נכך שהרי
בטל הלם ושני כולן ברוטב ביותר לפי שיסור הוא ואפלו גם כל תתקיכות שהרי גם
שם בולעני מן הרוטב ואוך שבמלא הוגיע לם והרוטב עי' ניסול מכני לית הלם שם
שהם כשמלא מוכיח הלם בתקיכה מוקדת אף כשהרוטב מכניח הלם שהיה
בתקיכה מוקדת ושהיה לו שמיו ל' לכן לשמר לם שלא פירש שרי הכי מילי
בלמוכת כשלקות ושמש לכל זמן שלא נכלש נאכר לא מיקר לם לם
לעולם כתקיכי נקי לכם שהיברים היינו כשהיה מן שאכר וגם מן נתן טעם נאכר
כל זמן שלא נתבטל בו שיעלך שרי בלמוכת אבל כי נתבטל בו שלא תקיכי בתלא
יכול כמי שלא תמלח כלל תמלח וכן שר וכן לקדרה ושמר שמוקל מין שבשר יוצא מילי
דמו שלא שם כן מוקצי מקלמר לעולם יוצא מילי דמוקמת מוכח לשם כשלא
שמור משום דמו לף על גב דלפקי הרוטב ושמש משום לשל ילי ביסול יכי
טעמא בתקיכה וכיון שמוקין טעם בתקיכה כשמיש כשלא לף על גב דשדר בשמש
שלם ממנו לשפשר לשומטו שמור לשרי לשם כשמש טעם מין בשמש מילי לשום
לטיפת שלא שבשלא על תקיכת בשר וקלשא טעם לכיון לשום כשלא לף על גב
דשמש שמור וטעמו ולא ממנו שמור ושלילו שם תמצא לומר לשם כשלא שמור
בעתן טעם בתקיכה שלא שם כן פירש ממנו ושיר כשלא שפא לינא לשמיר
לשמור ושור ונכשלא בתקיכה שעמש שיש ממנו ושיש בם עוף שלא יבא ונצא
מין שת מינו וכיוצא וכשא על תקיכה ושוסרת ושכשרת לף שוקיה ושכל שלא שאר
תקיכות לף שיעכין לילא כשיש לשם מין תקיכות כשלא בתקיכה לשרת
ושוסרה לשיכא לשמיר בם מנא שין שמנא וכיוצא לשם כשלא שוסרה לשם
לשמא מוציא ולא שכשלא טעם לשם שלא שוסרה שכל רוטב מוציא ושכשלא טעם לשם
לשמא מוציא ולא שכשלא טעם לשם בתקיכה שכל רוטב מוציא ושכשלא טעם לשם
בתקיכה לילכך נאסרה ושכשרה שוב לף שוסרה לשפשר לשומטו לשור ושעמו
תתקמו ולא ממנו שמור שלשרתיה עב' ל' לשן: כשה רבינו שמעון שמלכן ושמלא על
תרכנולת שמוטה שכתקיכה שמכשת רוקח על לשם כדי לשולב ושקיר לית לשלמיד
שתרכנולת עצמה לם יש בשים שלים שכל שרכנולת ושתשת לית יש בשר לקדר
בלא שליקה על שנם תמלת לולחי לשת שלשר בתקיכה בשר לשל שבשלו בקדרה
לם יש בשים שלים שכל תתקיכה תתקיכה עצמה שרי ממש כשלך לשם כשל לם
שלא בתוך שלים שתבשל שכל שים ולא לף כשל לם שלשרים שוסר ושכוותה פרק כל
שבשר רב שנא שלינו לית בשלא רב נאמן שלית לית ברוקחין שכל תרכנולת ולפי
רשי לשמיר שעב' שים בשים ם' שפני ככך ושכי שעים שכשלן לשמיר בלישולת
לשיל ושמו שבשלא שהם שכשלא בתרכנולת ושין רבינולת לשהשוקה בשים רק כלי
שלינא על עד שתבשל כולא ושמא שבשלא שם שבשר ושתעייה ולא שור
בתירון רב שנא לשמר שכל בלוקא נלי מן שבני שבתקיכין ושייטי שמל יבקא מן
שהשלא וכן בשים ם ושמלא קלישין פיתבמא וכן שורן כי שלרבא כוחים ושלוש שמשון שר'
שבשרם שמר שמוקל שלא שתקיכות וכו' ושכי שבירא לן בתירון שמוקל ולא
שלא לשמר שכל שלא שלקא נלי מן שבני שבתקיכין ושייטי שמל יבקא מן
שהשלא וכן שם שת בתקיכה של נלי וסל שלא שלקמו שהלא ושני מן הבני לא
שייטיכין לישקא מן שטרפא לא לף רב שנא לף שים כלשמר לוקמין בנים מן שנוש
ושין שוסנין לא משום בשלוק ולא משום טרפות: מפני שמעמילין שוקו בשור
תתקיכה שכל לוק משום שכלה שכל משום שבר שלא לא היינו שוסרין לשיטר שלא
כי שם שלרבנן לא לשרש קורש שלא לרך ביסול ומשום שבש שפיק' לרבנן לף
תתקמט היינו שוסרים שלא משום שבילה לשוסרה לשוריקא: ושמלא על קיב שמעמילין
שם שלבשרבא ושבאו שם בשיטת ושמלא ושמא לשמר זמן בתוך שמקיכה שוקנו
משנו מן שלקמו שלא שלשרש קורש ולף לי שלני לשלי לשלי לשלי לשלי לשלי
לשלי לשלי לשלי לשלי לשלי לשלי לשלי לשלי לשלי

283

פסק כמ"ד ובתב רבי נסים ז"ל דהיכא דאיכא לזוקי ממון לכתיבתו דין מלב עלין: סליק פירקא: פרק העור והרוטב עבבר פתנין בפר ופתנין פלמס

תקנב כו' שיפות הגלגלים בחילון יש אומ' שתין טיבונים פתיטה לפי שתין פרין ורבין והוי כעין בשלמא ואומר רביעו יהודה שמעת מינה פרביעו תם פרביעו פתיטה וכן למר לי רבינו יהודה פלבא למתניתין ובגיד רפיה מפר' העור ופרוטב עבבר פתנין שלמס ופתנין בפר הגונג בפר טמא ובשלמס טהור ובנמ' תני פר' עבבר שומע שהי עבבר פתיס כו' עד שיהא עבבר פתנין בפר ופתנין פלמס שתין פרס ורבס ל"ל בפרק בי' לרבות קף על פי שיהיו פרס ורבס הרי לך קף על גב שתיהו פרס ורבס הרי הוא בכל פפר פרנין ומטמאין ב"ה אלו עופות קף על

תקנג פי שתיהם פרס ורבים הוו בכלל שפר עופות פפרין ורבין וטעונין פחיטה: פרק הזורע ובלקיים פשיב רפ' ז"ל פפלתה על הזורע ובלקיים ובקיבה למס לפ נקנו ליקנס בזמן פוה קף בשאינה לפרק ובלפ מנס פלית היא פפרק פיכו פתבנין בפני פניה ופלפ בפני פניה ובקנו כן לפורפי בתרפי תפוסת רפ' בפתיס עלי דכריכס מי יפמה כיל פכוקנים כל המתנין עכ"ל אלא נקנו פעס כרבי אלעזר לכפס לפטר כרפסית הגו בזמן הזה ס"ס מקנת לפל טעמא הוא לנמרי ניקיה כיקיה מתרומה וקנות יטול פכר כל היכא לפמר נקנו לפ מיבעי' ליה לרפיון ליה כפרק אלא לפילו פורוי לפ מוריכן ואי אביד לפ מפלרי נקו ורביו מפיר כתב לפכר פפוס הוא לפתנות נקנות קף בשוכא לפרק ול"ל בפס אלקי לפתנות נקנות קף בכ"ל ופ"ג לפמרינן פרק רפסית הגו לפמר רב נפתן בר יצחק נקנו עלמא כרבי אלעזר לפמרינן פרפסית הגו פפתנות אבל קיים לפמר נקנו עלמא כרבי אלעזר כרפסית הגו פפתנות כרבי שמעון דאמר כל פפתנות אינן כרפסית הגו מפני טעמא כלתניס הקס רבי אלעזר פוטר בפתנות וכן היס רבי אלעזר פוטר כרפסית הגו ומיס ונקן לפ קיימא לן כוותיס אלא כרפסית הגו ולפ בפתנות אלא קשיא לפמר נקנו עלמא בפתנות וכרפסית הגו כרבי אלעזר כרפסית הגו פפתנות אבל קיים לפמר נקנו עלמא

התכלת

תקכה כלל׳ אין מעכב התכלת והתכלת אין מעכב הלבן פי׳ רש״י ז״ל שהוא מתכונת בתולת שבי חוטין הלבן מפני שהוא אין בכך והוא כופלן לר׳ וכן על תכלת וציצית כמפורש בהם לומר לרבות חוטין על התכלת ול חוטין על לבן וקיימא לן כב״ש בשבת כלפסיק וכ פשה כלב לקמן בפירקין וקיימא ל״ב על מכשהגמ שלא

תקכו עושין לרבות חוטין שהן ד׳ ואפילו אין בהן אלא ב׳ שהן לבן לבטיל אלא ב׳ שהן לרבות כנגד ד׳ הלבן לפירש רש״י ז״ל ולרבות כיון שאין התכלת מעכב הלבן הוא יותר כנון לעשות להשתא לחיוב לכל הוקיף וכדלקמן לר׳ יהודה מסתפק לקמן מדין כציצית דפריך אלא לבן אלמא שהן הוא הכל לבן הוא פוטר שהדין הוא על פי שיוכל הוא חוטין לבן ועוד יש לומר דכ״ע ליתי הוא מעכב כל הוקיף כפילו יהיו כל הרבה חוטין ויותר מליונים לפי דנראלי כתיב דמשמע הרבה וכן כיוצא למשמע הרבה וכדבעינן למימר לקמן שכ הוא הוקיף שהרבה וכ״ש ל״ה התכלת במסכת מנחות: אמר רבה מי לינרדום לבן והלקי התכלת ולי לינרדום

תקכז התכלת והלקי אלבן הוא מעכב ולא מבטלן מן המצוה ואפילו לינרדום שבעה פעמים ולא יהיו כולן אלא כחוט אחד ולא יהיה בהן אלא ב׳ חוטין שהן ד׳ כפולים כנגד ד׳ הלבן לם נפשקו ד׳ חוטין ויהיו אלא ב׳ כפולים כנגד ד׳ הלבן לו כנגד תכלת כשרים ככדי שיכיה ולם יהיו אלא כפול על שיכרכר לו ולפילו כ״ש חוטין לפפוקי דמ״ד חוטין לפרים ולא כשהו רק ד׳ כשלכתה שלם ונשפ לינרדומין וכשלין וכן עשה ר״ת מעשה לפשול כשלשה חוטין נורדמית ואין כרשם לר׳ מדאמרינן לעיל גבי רבעונית לינרדומין פשול משמע דוקא הכי דמשמיט שהוא שיריו ולינרדומין ולם כן למרי דומיא דלינרדום לבנה ושוב לקמן גבי שיריו ולינרדומין פשול כשלשה חוטין למטה ולם כן משמע דקאי כל הציצית תכלת ולבן ושוב לינרדומי חוזר כשרים לבמרי לפילו לי לינרדום כולה ודומיא דבגי ציצית דמשמע קצי לה ולומר ר׳ לכשרים לפילו לינרדום כולה דמ״ל כ׳ מ״ל כולה ומשמע דכר מיבעיו לקולא מיבעיו לאומרא ומיהו נמשנ קשה לן סיפא לת ואת לי נרדום כולה כשר כשרים ר׳ לם כן לינקוט רבה דבעא לימא לינרדומי ציצית כשרים דמשמע בין לבן בין תכלת ום לומר ולפי לרבי לחמי מצוה אחת היא מהו שלשה על נרדומי מבירו מבעי לכל לרבנן דקרי מצות סם לא מהני חוטי אחד לחכרים ולפילו הכי מהני לי נרדום לבן אז תכלת לם כן הוא הדין כולהו דמשמ׳

תקכח ובמה מיטור נרדומין אמר שמואל כדי לעטוכן: על כרחך לא כעי למימר שיעשה מן שיעור נרדומין ממש ונגדיל שלש כולו שיהיה כפוף נגדיל ופגדיל זה לימו אלא לרבה כ׳ הוא כשר כוף נגדיל לבד לו כפתיל לבד ושוב לישכח משמע כדי לעטוכן ושוב מלאמר לקמן גדיך לקשור על כל חולייא לפי שלא יפרוט גדיך לקשור על כל חולייא לפי שלא יפרוט ואם לא עשה כן פסול ואם לא עשה כן כשר ואם לא עשה כן פסול ואם לא עשה כן כשר ואם לא עשה כן פסול ואם לא עשה כן כשר

כשר דשמא כתיב קרא כשדים ונתנו על הכנף פתיל תכלת ונומר דשמע שנף ושמי
דשמא אמר רב לעיל לפילו לא כרך בה אלא חוליא אחת כשרה משמ דכולא כלא
חוליא פסולה ים לומר היכא דאיכא בחריצא דכריכא אבל כלא חוליא היא כשר
אבל אין כרשא לפרש כן דריסא דכריכא אבל כשרך רוב כשרה לא אבי לפרושי
דכי אלא דכולן שבף פסולה ולומיא דאבי בלבן לבא בשעין פתיל ונדיל ובשל
לא מכשר ואבי אבבי דשמא והכי קתני בשעין פתיל ונדיל לך: ושמו לשם ציצית
שמע מכי ישמש כולא ציצית הלל נדולים יכול ישמש כולא נדולים הלל ציצית הא

קתקמו כיצד נדולים יונאים מן הכנף וציצית מן הנדולים אלמא קרוניו ציצית: חוטי
כמר פוטרין בכל פשתי פשם שתכלת דכלא תכלת אין פוטרין משם ר' וכ"ש מק
כתב שאסורין בזמן הזה כלאים ציצית אמר רבי אמר רבי יהודה חוטי אמר
פוטרין בכל פשתן ובל פשתן בכל אמר חוטי אמר ופשתים פוטרים בכלאי
בשירי ובלינן דרב נחמן דאמר רב נחמן משירין פטורי בציצי דרב דשאר
בגדי חייבין מן התורה בציצית כרשתם משמיה דר' יהודה ולא שלנו דרב נחמן
אלינ עלי דבר שנה בתרא קתי כותיה ים מן הגאונים שפוסקין כרב נחמן
וכרבי לבריונו מלבריחם עד כאן לשון ר"ש: תל סדין בציצית בם פוטרין וכ"ש
מחיינין והלכה בם בם לית לה אמוכין והו כלאי בם לית לה אמוכי ואם
לבקט פוטר ואפייב ולא בקט לוטרין ואתירין כיון דשייך ליסור לכלאים משום
לבציצית חוכת טלית בלקמן ואפילו אינה לובשה בשבת אפי' לשלה בם בציצית ואפ"ה לא
בתשובתו ולא בבך נזירות דאמר תלמוד לומר לקמן קטיבת קטיבת
בלאים אבל אינה חייבת בציצית אל פשתן מוכר דאמר לקמן קטיבת קטיבת
קרוקא בקייטא ואמרינן בפסיחים ציצית אם אתה עליה עב לסוכתך ואמר אם
תאמר עליה לל בגד שיש לו ארבע בנפיו חייב בציצית אפילו בגד של שבעים אמה
ואפילו של משי ואפילו של פשתן ואפילו של בוכרי ואפילו של בוכרי ואפילו
בגד של שבעים אמה אינו חייב בציצית עד שיהא ארכו ג' אמות ורחבו אמה
ואפילו של בוכרי ואפילו של פשתן ואפילו של מש

סליק פירקא

הקומץ

רבה סכי פרשיות פכמוזה מעכבין זה לא זה ש סב
פסיטא למר רב יהודה לא נצרכא אלא לקומצו של
יוד פה רגל ימיני וקללה"ק דון היא פסיטא דהוי
גופה של יוד וכעבין לאחר לא הי שלא נקודה בשלמא ולא מיקרי לוה ולשמן משמ'
דכללה קונה מיקרי יוד מדלמרי של יוד ופר"ת דסיומו רגל כמלה של יוד פסול
כפוף משט כדלמר לקמן מפני מה דפסו כפוף מפני שהכדיקים יש בהם דפסו
כפוף ופפילו לב"ש יש ליזהר בפה דל"ת משום פסיל לקמן והיא לפרק אלו נאר
וכתכם משמע קנב כ"ם ואין לכתוב אלא אם לוחץ ואם לוחץ וכי משמ' ומוכח
בפסיקתא היא לא למעלה ולמטה אלא למ"ם בכרך כיוד לומר לך מה יוד יש לה
כקוצ לוחץ למטה ואם למעלה רמז למעלה של כל המתים שעלים בה"ק ממיך ומתים מוריד
פסול ויש לומר רב יהודה לומר רב לא קוץ שלישי מוקפת גויל אל רוחותי פסולה ש סג
בירוש דכרכות פרק היה קורא מאלך כין ארוכה ללמעלה למעלה למעלה
פסול ולמטה כפר וכי לוחץ אתם עירוכה אל המוקדות לוחץ תיבת כפר וחוץ
לוחץ כי פסול אל יוחנן בר"ש בשם רבי יוחנן מאן דאמר למטן ולמאן דפסל
למעלה ומיבעי לן היכא שלין למטה ממש אלא בשאינה כגון פשוט שוה לוחץ דנוק
לה למטה אם נאמר כלמעלה ופסול אם לאחר זמן טשה בירו דכשכדנק הוי לי כאלו
כטל הכלנק שילוב כשכדנק למטה לפילו אם ניטל מן הירך עדיין נפשר כשיהו
לוחץ קטנה אבל למעלה אם ניטל כלל פסול שילוב פסול כמי כלקוחתו ומיהו בתוך
הלמודינו משמע דכשל עכין פסול אלא מפליג וכתב ר' שמשון לדידי משפשק
לי דלאחר דוקא בתפלין ומזוזה אבל בספר תורה ולאי לכתפלה בעינן כלאחריו לקמן
דכעינן כין שוה לוחץ כמלא שוה בספר תורה ומיהו פסול לא לפכפן והרבה דכרים
חלוקים תפלין ומזוזה משם ונוב שוה"ר דלאחר רב יהודה אפילו מיהו מלקט ש סד
גויל לפסול בתפלין ומזוזה כלאחר בשמוני וכן כתב ר"ש אלפכן בתיקון תפלין אלו
לאחר לאמוך של סיומו ברוך שיש לוחץ למטה כין למטה רבינו משמן:

הגהה ומיהו בסוף הלכות תפילין בתב' לאחר דוקא בגויל פוסל בדיעבד כי אם ש סה
בשוחיות של שם עב"ם ופי"ן בתיקון אלו לאם בתב ודיעבד נב שוה"ו
יוכל לכפרידה שלא לכתוב שלא לאחר שוה כלאחר טעות ויכול לתקן
ורלים לאחר בכתוב שלים לגנו דשיה ושפלו שכי זיינן פייב ולכרינו פייבו שה
הוכות ושילוב פשיב ליה בתב שבת אלא אם כן כיון שהוא מתעסק בשרב שהותיו
ואיכו שה הוכות אחר לאחר כלאחר כך בלכך משמיש דרב יהודה שלא נכתב לשם
בו בשיעור שוה שלאחר כשר ואם לאו פסול תכוכו של שם ש בלשון רשמו ברגל שלאחר
בתוכו ולרי ליה תוכו לפי שהו אלא אלא שלא מיקרי תוך שם שלאחר שם דניטין
שה הוכות ושוב מ"ל רגל ימין מ"ל רגל שמאל מי גרע מקוכו של יוד מדכתי
גבי יריעו ובי תוכו לא נקט משום לאחר ואי לא בשעיר כלל לא ריש לו ש סו
לאחר ואין כל לאחר שלא פי שלמודו מכל מקו בריך ולשון שבי שפר שלאחר
שה פי בגויל שבתוכו ובקללין מיירי בדי עין למאי נקט תפלין מאן דכר שמיהו
ואי בוקיקו לומר כן ושוב למאי נקט ש טפי מעשר אותיות ושמ משום לומר
שבריך להיות בתוכה למטה שכל הרוכה לבאת יבא ובדות הוא לייקוד של מקום
ואי בירושלמי קאמר ליה נבי בית דקאמר אחר כלבך כיקב בקב בשמעתא בשיב
שה היא גויל ומקיומו מכל מקום לאו פסול ואי תלמוד לאו שבי היקף
גויל וכל דבוקיה שון בלבר ושל"ל דנקט רש"י לל תפלין לשמועינן דנקב שהוכר
בתפלין מיירי בירכו לכל בתוכו לוחץ ושוב מיקרי ימין ושמאל וכפרק
שמנם פרשים לאחרין כל נקב שהיין עובר עליו לא מיקרי נקב אחר ליה ולא לוחץ
יבוקיה לאלא לוחץ ולא טיפם מכלן הוכה רבינו שליהו נעט שהיה לליה של כלה ש סז
דומה ליוד לכתיב וקרא כלה ובכתיב ומכלן אחרים לי לקרק דלאחריות
פסוטות שלין לאם אלא יוד לאחר כגון ו זין מן פסוטה מי מיקיקו אי מיפסיק אין
מיפסיק אלא בשוה קטנה אלא בכתיב ביבוק לא כתיב ולא ניפם ובכי אחר לאחר בש"

שבוכה ומלרבים אי לא כשאר אלא כשיעור יוד פסול וכל הפסוד יכול להיות לפסול
אפילו פוקדי ליה תיכוף לא תכיס ולא טופס אבל כשיעור פותו פשיעא לפסיל ואפ"ה
כראם מדאמר פרק הכותב זייכין וכוכין זייכין אסול משמע דצריך אלא אחד אחד
אלא לאתכרתה ומשמע ים לומר אלא אחי למיכתב לשון בכל אחד אחד ולא כניקוד
וריכוז לם כשתייר כשיעור פותו קטן כשר אלא סופיות וכתופס כראיך
כרכם וכ"ש: ומם לומר ברכ ופסול מכאן משמע דיכרוב אי אפשר לשמוע
דשתא יש לו משמעות לאר מקולם וכן פותו כרוב ספרים ואף אלא אחד לפי אחד
אבל זכר לכבר אמר רבא ז' לוחות צריכין שלשה שלשה וזיכין שש"ו ג"ן פי'
רש"י לא שלשה בגין בכל אחת ואחת כראם רגל שמאלי לעיין ברגל הפכימי ואוחם
שלשה בגין לאחד מוטה לימין ואחד מוטה לשמאל ואחד למשלש ואיכ אפשיון מנוף
אחוק עבמה וכ"ם בקיק יים מוכיכין על קרמת אותיות ואף אמרינן מנא אפשי
לשכם שהיה קוצר כתיבים לאותיות דמשמע אפשוחיות היו עמויים כגר יש לומר
דמיירי בתגין גדולים שבשאר אותיות לא תגין אלא ק"ר וכפופים צריך לזיין דהיכ
היה ואין אילוק בין כפופה לפשוטה רק שפשוטה שיעורה שלם תזקוף שכפופה
ואפשוטה לאותה שבי' פשוטה וכך אלרוכות וזה שכלל הוא שכל שכפולות לגבי אם ואמ'
בשיעור לוכך ב"א אם יפשל מלבי' רבינו אם פרק שכונה כתכון לכתוב לאחד ואלו
בידו שכיש ואלא כגון שכתב כוף ט' אלא שלשיך רגל שמיכון ואלו ב"ם וכן מלוכו
היה שכשכוון לכתוב משמע לכלוכה שכשר כשיעור יוד ט' וק' מכיך זייכין וזייכין
מכין פסול כלאמרינן ומה שלריך שעט יוד ואוד יש לומר אל פ"ל וכתבו שוכרי'
טופיס כון פשוטה קטן ז' ואפילו כוכב לשלשין כתיבה תמה: אלא יש אלפין
שייכין מיבעי ליה משמע שאלפין צריכין לחיות לומין קטן לשייכין ולא טיתין פיפין משמע
שטיתי צריכין לילמוד קטן לא כשיון שפי' ל"ם ול"ם היה לו אלא לא שיין כלל לפסול
מילי לאוש לקוטן על יוד ואין כראה שלאמרינן אלא שלשה לגבי דאיות ואבי' קטי
זייכין מיבעי ליה מ"ם לאין אין מעכב לאא נא ליכא זייכין כלאמר לקמן והוי כא גמור
ואייב מכאלי כ"ם כפי רש"י אל ככולא אלא לקוק גויל וכל אלא כאן ואיכו כגמי
לזיין אלאותיות כשום לכר ולא מיירי בזיין שעטכת ג"ן לאא כשכת כל שכי אותיות
שאם אייב ואיירי ככולא אבל בזיכי לא כפיל על כאן ואיכו כגמי אלא אחד אחד
שכתב אלא ב"ם כפי רש"י אל ככולא אלאותיות אינא לקוק גויל וזיין כל אלא אחד

ימין ולא לכך נתכוון כמו כן כתוב בקונט׳ סופר שהוסיף סופ׳ על שם שסיים יהושפ׳
שתיר לשמעיה שם שלח וכבי ממשון שם לשלחו׳ ליה משך שלח שלח מכייהו נקט
ושול שקשה למוכח בשלר עכשו שם שלח ושול יהיה שכח שיש שיכח במדרש
למפרע ושכח שכלשר שכו את מלאכ עמ שיש ושול אומר רבי שמכח במדרש
לשונו היום שמת משה כתוב כאן בספרי תורות: אלא שכח אומר כב רשי ז״ל

שטיח ומשה אומר וכותב ומכאן ואילך שם אומר ומשה כותב בשעה מכאן ים לה וכיוצ
שם ת״ק ובפלין ומזוזות שסופר צריך להזכיר בפ״ו ולא קורנ שוה שכאן עד יטעה רק
בלבדי פורענות כמו מן ויהי ואילך לא שיש קורנ אלא כותב וכן צריך בין בריש
לפי שכן קיומה וצריך ליזהר על כך: על יהושע כר אבל אמר רב גידל אלוקי
שט״ת מן משה כתותף אחוה עליו שכתוב ויהי אחרי מות משה ויאמר יהוה אל יהושע
שיט רב יהודה אמר רב משה לא כתב לו אלא מות אחת משלה עליו שכתוב ויהי
כתבו מי שי״ר יהודה אפילוה לשקר מן משוק קשה לפי שעשה לא חסר שכתוב מכוה
לשלשה שכתוב שיהיה לשקר ויהי אחרי מותו משוח אל תעשה בשלישי
שלשה הרי זכה בקונטרס ובקונטרס וזכה חבירו שכתבו מן שכתוב ושיקר:

שטכ עושה ורשעה אחת שלשה לפיון ועד בת שמונה פרו מכון ויתר על כן לא ישעשה
מפני שכשלשה כשנתא ולא ישעה בלשון שניהן משוטטות אלא כגון שלשה
למשפוקיכם שיעור אלף פי׳ אורך שם ת״ק שמונה לשניהם מכתיבים
לקח אבל בנשם אבל לפי שמיי יהו שיהו משוטטו לילך ואילך ובשלש
ולא שתי ב׳ משפוקיכם שיעורין שעשה ואי מכתיבה בשם שהו יתר מעשה
ואורכו של ת״ק הוי שלשה שלשים כלומות וכן שקיפו וכל זה למנוה אבל לא לשכב
שכב כ״ש לא שכשם נשון בתיקון שלושבל בשם ק כתב כשלכות ת״ק שכל שני לותיות
שכב שכלות כמו תיבה אין כותבין חוץ לשיטה: כולמכה לן יהושע בת ט׳ לפין לא
יפלק נ׳ לכאן נ׳ לכאן אלא ל׳ לכאן ם׳ לכאן כל ת״ק שכלה שכפר אבל בשוף שכפר
שכב לפילו שכוף אחד כלף אחד שיעור שכשל ת״ק כתב כשלכה שכפר אבל שני לותיות
ובשומשין שלשה שכי לשכבות ושלשה נ׳ לשכבות וכין לף לנף כשלה ריוח
שכב גודל וכין שיטה לשיטה כשלה שיטה וכין תיבה לתיבה כשלה לות קטנה וכין לות
כשלה חוט השערה לא יאמר אלא שכב לא שפני ריוח שכין שיטה לשיט ואל
שפני דין של שלשה ואל שפני ריוח של שטה ואל שפני דין שכין פרק לפרק כולמכ׳
לא תיבה בת ה׳ לותיות לא תיבה בת שני לותיות לא יזרקנה לכין שלפין שלא חוור
שכים חוץ לנף כולמכה לא תיבה בת שני לותיות לא יזרקנה לכין שלפין שלא חוור
וכוץ בשלשה שלשה ע״כ פי׳ רבי יעקב שלשה כולמן לו שלשה בשוף שלשה לא יכתוב
שלילו לות לאחת חוץ לשטה ומכיין שכיטין שבשמול לותה בשלשה ם׳ לו ם׳:

שטכא שטוחה כשם נוגע שם שכתוב ואולא שם שנגע וכותב שכם על שקום שנגע לכגע לבני
ר׳ יהודה בני יוסי אומר קולין שכם ר׳ יעקב אומר שלשה שלשה ם׳ אין כותבין את השם לא
שכם כולו קולין שקבלו לין קולין רב בא אומר משוטט ם׳ אין כותבין את השם לא
על הנגר ולא על שמקום ואין קולין לותו אלא כיצד הוא עושה שלשה שלשה כיוצא
כולו וכוצא לומר אומר רב אבהו אומר רב אלעזר שם השם רבה בר בר שכ
שמרנ שמוטל שלכם שוקק וכותב אומר רבינו בר חיננ אומר שולא שלכם כרבי
שמעון בן שורי נתנה שאין שריך שאין נוגע כל כך עב לא כתבתי כי כל כותבין
לשכיף לו יוצ היא עדיף ם׳ ל שלשה שכיוצים יש שמיקה ל׳ כשלכתה לא ושוקה
נגיל ל׳ כשכיוצים ונוגעו ואין שוכר כל כך הלכה היא ביני שטי ופי׳ רבי משה שקוני
שלשה לשפוק לא שלכם קולין שכם הוי פי׳ ואין שוריך ואין נוגע כל שכ עב לא כתבתי כי כל כותבין
שכים ת״ק שלשה שלשה

כשרה עכ"ל לפקרא מלכייל ותני פרק שנוהג כל הפסולים והך לא קתני ואף כ"ש
ולא ליסתמיט לישמעינן כשום דוכתא דפסול ומי לכתפלה ולמי כשול ונבי מגלה
סייטו שנשמ דפסול לשמורכה רבנן משום לכתיב בכתבם וכלשונו ואין רבילות
לכותבה אלא על ספר ובדין אי כמי משום לא לזלזולי בה משום לזיל בה לזכרות
שכ"ל ל"ק: ואין כרשה בל"ן לקבל בה בפי ממנלה כתב בסע"ג ולל"ה הוא
שספר תורה כותבין אותה על גויל במקום הסיער וסיכו כותבין תפלין על הקלף
במקום כסר וסיכו כותבי מזוזות על לוכסוסתום במקו הסיט וכל שכוב על הקלף
במקום סיער או בגויל במקו כסר פסול כתב ל"א מכלי"מ לא שכתב אלא על קלף
כסר ולא כשמר גויל אלא למעט לוכסוסתום שאם כתב עליו סת"ם פסול למכם כר'
סמוכוס מפקיכן שספר קורס כסר אפילו על לוכסוסתום ראן אם כתב מזוזה על
הקלף או על הגויל כסר אלא כשמר על לוכסוסתום ולא למנו שכל הפלין אין
כותבין שם על גויל לא על לוכסוסתום ולא כתבו עליהם פסולין כדאיתא בשס
שכל ומיכו עתה אין כפקוחין שכל זה לקלפים שלנו מספיקים לכל כדאיתא לעיל
משס ל"ק בין סיטה לסיטה מכו פי' לקבל בין לך לך כסר אם כתב אחד מהם
ומתעקל על בין סיטה לסיטה מהו משס ר"י אמר רבי יוחנן מזוזה שנאמרה בשנים
אלא ואם כתבו המופרים לכתוב מזוזה ככב סורות ואם סיטה לא פסל ולא
פרשיות שבתוכם כל סיטה שמא ס' סלברים לכמיך וכשכתב בין וסיטה מכוה כשל יוסף
עשה בן ושמתעוקים הסמים ושמקה לוקה לתם בדרך ונשעריך לשכר
על הארץ ומכתב פסוט שכותב על המזוזה מכמן שכתב ריש סבין פרש לפרש
שדי וכן כתב ס' אלפיכו ס"ם שמתפלף בלקף בית ואין כזה שפסל לפי שהו מכמן
שכל מכפנים לסור לשנות אפילו אות לאת ולא לשנות חותמות כי אם נוי לדון
כל לא תוסיף ולא תגרע שם"ג שכתב על הארץ כשיטה לאחוכם שיכא
לשמרי בשוף שיטה שיכא לשמרי בשתלת השיטה שמ"ר בשתלת שיטה שיכא לרב שור לכריך
לא שפלך כלפי שמא ומכאן היה משמש לשיטה לשמוכה מסיימת לשמר ושמא
שהסופרים כשנו לשם ושתכת לת ושמא שלמדה לשו לוקף נקוד אלא שמשמיעה
לשתלה כשלת כשפר ספרים שכשלים לשתלתה וכ' לשמרינן ס' שכוקפין ושכמים
לומרי שעשה לשם בשתלתו שמוד וכשופו וכו' לשק קבי כל שכפרי כשלי לשתלתה
כיון שהשמוד בשתלתו וכלי שיקף בשופו וכו' לשק קבי כל שכפרי כשלי לשתלתה
וס"ת שקורים בו תיכר לשמשייתו כשלל ושאשה לו שבי שמוליס וכשה שמי לשרינן
שפר עזרא שלין קורין בו לשתלתו כשלל ושמם ילים תכן נילין שכשוף אין משמש
לת ילים על שיעשה לו שמוד ואין שמוד בשוף שם כן כשלל לשתלתו ושרשה
לשרשינן לישכא שבריתא ושכמים לומר בשתלתה שלי לגול שיקף ושכופו ולל
לגול שמוד ומשלה שים לה אין שפר ספרים יש לשיות שמוד בשופה ולל
שיקף בשתלתה כלא שמוד משכת מס"ם ויש שותרין משכת שקופיות ושרשי וכ'
משתלתו כשלל ואין שרשה כשמוכה שכא לשוזה כלפי שמא כשלל ושפשמא ס"ם
שפר ספרים ושאשה פרשיותיה משמות ושת"ם ושה אין כותבין משוזה שלא פרשת
שמא ושים לה שמוש ושה שייך לשון פרשיות לשון רבים ואין כאן אלא פתוחה לו
פתוחה שתה לשיכו בין פרשה לפרשה שכותבין שתיהן זו שב"ג זו בלף כשר זו"ל
משלשך שיה שב"ה שמי שתומות ושוב משלתי בשלא"ת ובשום שאין שכיו כותבין
על הארץ בשוף השטה ושרי אשיה בשתומה כיון שתשלמת כל השטה לומיה לס"ת
לשכתיבן השטה לכותבה על הארץ בתלת השטה שרשה לו שסלבר נגמר לכשמיים בשוף
השיטה כמו שפר שמורות כשילו רוצה לכתוב יותר ושאשה ריש למעלה ולמטה
כמלא למטה לשכרי הוא כלי שלמותין שלפרים את שקונטרס בן יכעבשו לילך
ולילך ולא כודע אי מלוכך אי מרוכך ובכל לפי לומר שספר לפי שכתב לפי שכוי
ומיכו שלמתי שבגליונים פירשו כשבי בשנוך שמ"ג ושכתב רבינו שמשון הוסיף שמן
שבדין לא פיכם יש לכו לומר כיון שנולמה שלמד כלפי שמא צריך לכתוב שיעור
לכוכבה כמו בשפר ספרים שמיכין בתלתן כדי לגול שיקף שמוד:
הגה"ה ומיכו עיין לקמן בשלבו שפלין ושם הוכיח ר"ן דלא בעיכן בתלת
לשכיה חלק כדי שיקף ועיין שם בשמוד f שבשלבו שפלין על כאן
רב נחמן בר יצחק אמר מבו לשמוע שתומות ואי שבלישבו שתוכות שפיר דמי ומפ'
בגמרא הטעם לפי שאין שומעין מפי מוזזין לפי שאין מורידין שלוש שם שכלם
שפלין אין עושין מפי מוזזין ומלמלי הכא בתומות ושכא פתוחות נא ולמר מה בין שתומות
שתוכות מכי משה שכתב סידרו עם שפר הזקן אשר היה ירושלם ושכי שקיטין
שתומה היכא שצריך ט' לותיות בשמצע שיטה ושתלתיל בשופה אי כמי שיש בשוף
שיטה ושתלתיל בשופה אי כמי שיש בשוף

אלי ואכוהו ואומר רבינו תם דאב"ל לשרטט מן התורה אפילו ס"ת ודלא כפירוש
הקונטרס בפ"ק דמגלה דברי שלו ואמת מלמד שבריכה טרטוט כאמתה ס"ת ופירש
שם רש"י דאמתה ס"ת הוי ס"ת ואין נראה לר"ת דלא אשכחה ס"ל ונראה לר"ת כפיר
ר"ח שפירש אמתה של תורה היינו מזוזה ונקרא אמתה של תור לפי שיש בה קבלת
עול מלכות שמים והא דאמר בסמוך כתבה אגרת פסולה אתיא כתיבה כתיבה
ופ"ה בלא שרטוט ונמרי מזוזה מס"ת דלמה נ"ש הא שרטוט דמזוזה ה"ל ועוד ס"ת
גופיה מכ"ל דבעי שירטוט ויש לייש פ"ה דאשירטוט קאמר והא דאמר שירטוט
מזוזה ה"ל היינו למצוה והכי נמי אמרינן ה"ל תפילין על הקלף ומזוזה על
דוכסוסתום ואוקי למצוה ומדאיבט נמי למיתני אם שינה פסול ש"מ דסתם ה"ל
לכתב: ונבי ס"ת נמי תניא במ"ס כתב יריעה שבינה מסורגלת פסולה וכן משמע
לעיל לא ירבה בדפין פן יראה כאגרת לפי שאין אגרת מסורטטת ששיטין שלה
קצרות ויש דפין הרבה ביריעה והכי אמרי בירוש ה"ל מסרגלין בקנה וכותבין
בדיו ואכל השיטין קאי אל' שיטין מאי אריא ס"ת ול"ל ה"ל אפילו שלשה
תיבות נמי מדר יצחק כדלעיל ובירוש משמע כפ"ה דדריש מנ"ש דאמת קנה והיינו
כל התורה ומה שפיר לעיל דשלשה אין כותבין היינו שמוציא הפסוק לשום דרשה
כהיא דרבי אביתר ומר עוקב פ"ק דגיטין אבל לאגרת שלומים בעלמא שרי וה"ר
אליהו וה"ר אלחנן ור' מרדה אומר דבירוש משמע דבין כך ובין כך אסור בגיטין
עיר בגי' דמי' ישט שאנו כותבין לא מיקרי כתב ועל זאת אנו סומכין לכתוב כתב
שלומים בלא שרטוט ור"ן פסק כרבי יצחק ובה"ג פסק כמתני' ובירוש מוכח דק"ל
כרבי יצחק דאפילו שלשה אין כותבין אסור לישב ע"ג מטה שס"ת מונח עליה
ופליגא דרבה בר בר חנא אמר רבי יוחנן דאמר מותר לישב ע"ג מטה שס"ת מונח
עליה ואם לחשך אדם לומר מעשה ברבי אליעזר שהיה יושב ע"ג מטה ונזכר שס"ת
עליה ונשמט וישב ע"ג קרקע ודומה כמי שהכישו נחש אמרינן התם ס"ת ע"ג קרקע
הוה נראה דהלכה כר' יוחנן שהרי רב הונא תלמיד דרב ורב ורבי יוחנן הלכ' כרבי
יוחנן ועוד דאף תלמידי דרב הונא לא ס"ל כותיה דאמר פרק בתרא דמ"ק כי נח
נפשיה דרב הונא סבור לאותובי ס"ת אפורייה אמר ליה רב חסדא מילתא דלא
ס"ל בחייו ניקום ונעביד ליה אלמא דסברי כר' יוחנן דשרי ואומר ר"י דאפילו יושב
ע"ג מטה בשוה לס"ת שרי מדלא מפלגי' בהכי ותדע מדלא משני הכא רבי אליעזר
ס"ת שוה לו היה אלא ודאי בכל עני' שרי ובירוש דמי שמתו תיבה מליאה ספרים
מותנו לראש המטה ולא למרגלות המטה אר"ל בון והו שתהא מטה גובה י"ח טפחים
ולא יהיו חבלי מטה מגעין בתיבה עוד גרסי' במ"ק לא ישב אדם ע"ג ספסל שס"ת
מונח עליו ומעשה ברבי אליעזר כו' ואם היה נתון ע"ג ד"א מותר וכמה רב הונא
אמר טפח רבי ירמיה בשם רבי זעירא אמר אפילו כל שהוא ונבי חזקיהו ספ"ק
שהניחו ס"ת על מטתו י"ל ע"פ נביא היה או משום שהרבין תורה בישראל אמ' רב
יהודה אמר שמואל כתבה אגרת פסולה פ"ה פיר' לעיל ור"ת פי' אגרת מקרא ולא
מסורת וכ"פ רש"י ז"ל בלשון שני שלא דקדק בחסרות ויתרות ומכאן נרא' קצת מדלא
מיפליג בטעותא וכן לא מיפליג בין חסרות ליתרו' דמחק ותלייה פסול במזוזה
דלעיל גבי ס"ת מפלגינן בין שני טעיות בדף וכו' משום דמהניא ביה מחק והכי
איתא בירוש דמסכ' מגלה תולין בספרים ואין תולין בתפילין ומזוזות ורבינו נסים
כתב וז"ל מה שפ"ה דילפינן מגט דכתיב ביה ספר אין נראה כלל דבגט איכא
הרבה חסרות ויתרות וספר דכתי' ביה לספור דברים הוא דאתא כדאמר בגיטין
ואם תאמר לר"ת נילף ס"ת ממזוזה והיבעי שירטוט ו"ל דלא ילפינן אלא מידי דהוי
בגוף הספר כגון חסרות ויתרות אבל מידי דהכשיר לא אתי מכתיבה והא דילפי'
מינה בספר ובדיו הוי נמי בגוף הספר ואם תאמר אמאי נקט מספר ליה כתיבה
כתיבה ותו לא ושמ' לאפוקי כתיבה דגט דלא מיקרי ספר כדפריך: תלאה במקל
פסולה כתב רבי' שמשון וז"ל מכאן קל לפ"ה דפרק השואל דבעי מיניה דרב ששת
מזוזה על מי' תש"ל כל דבר שאין בו מעשה אומן על השוכר והכא גבי מזוזה אפשר
בגובתא דקני' ופ"ה תלי' לה בקנה והכא משמע דפסולה כה"ג אלא י"ל יכניסנו
בחלל הקנה ויקבענו בכותל ואב"א אומן ע"כ לשונו הניחה אחורי הדלת סכנה ואין
בה מצוה פ"ה שאין הבית משתמר מפני המזיקין וק"ל ר"ת דאם כן פסולה נמי הוי
ונראה לר"ת שמא יהרג שם מתוך שהוא מבר אבלה והוא מקום מוצנע אמר רב
יהודה אמר שמואל כתבה על שני דפין פסולה פ"ה בחתיכה אחת בשני עמודים
והק' הר"ן על פי' מכח הסוגיא ומתוך קושיא זו פי' דב' דפין ר"ל בבי' חתיכות וכן
ב"ל גבי הכיא דאמרינן בסוטה ספר אחד אמר רחמנא ולא שנים דליכא לפרש
בדפ"ה כאן שני עמודים בעור אחד דכה"ג מיקרי שפיר ספר אחד כדאמר פ"ב
דגיטין הרי זה גיטך והכייר שלי כו' בעי רב פפא בין שיטה לשיט בין תיבה לתיבה
מהו ופריך ות"ל דספר אחד אמ' רחמ' ולא שנים וג' ואם אמר פ' המגרש שייר מקב'
הגט וכתבו בדף השני כשר אלמא כיון דבעור אחד הוי ספר אחד קרינא ביה ונבי
סוטה דפסול כה"ג משום דכתיב בספר דמשמע ספר מבורר גמור אבל בגט לא
כתיב רק ספר ודרשינן ולא ב' או שלשה ור"ל חתיכו' ס"ל לפיר' רש"י בעור אחד בב'

עמודי' פסול ולר"ן כשרה וה"ר אלחנן הביא ראיה לפ"ה דבירושלמי פ"ק דמגלה
אמרינן יש בספרים מש"ב בתפלין ומזוזות שהספרי' נכתבי' בב' דפין ותפלין ומזוזות
אין נכתבי' אלא על דף א' והאריך בירו' ולסוף קאמר ספרים בב' עורות ותפלין
ומזוזות אין נכתבי' אלא על עור א' ומדחשיב בסוף עור אחד וב' עורות ובתחלה
קתני דפין ש"מ דמעיקרא שני דפין בעור אחד קאמר ורבי' שמשון כתב פי' הירוש'
נעלם ממני ושמ' פלני' אתלמוד דידן עכ"ל: אמר רב יהודה אמר שמואל במזוזה
הלך אחר היכר ציר מאי הכיר ציר אמר רב יהודה אפקת היכי דמי כגון פיתחא
דבי תרי בתי כגון בין גברי לנשי ריש גלותא בנה ביתא אמר ליה לרב נחמן קבע
לי מזוזה אמר ליה תלי דשא ברישא פ"ה משום תעשה ולא מן העשוי וק"ל דלקמן
הל"ל איתויי דאיירי בהא מילתא והכא מאי עבידתא ועוד דה"ל תלי סיפין ברישא
דדשא היינו שערי ומה צור' מהם ונראה כפי' ה"ג דהאי ביתא שבנה ריש גלות בין
גברי לנשי הוה ולהכי אמר ליה תלי השעריות נראה להיכן יהיה היכר ציר ורישא
גלותא היה סבור כיון שכבר נזקפו המזוזות היה יכול לקבוע מזוזה ואומר ר"י
דוקא בין גברי לנשי ששניהם עיקר ושניהם פותחי' לר"ה אבל מבית לחדר או
לעלייה שעיקר תשמישו ומובאו מבית לשם לא אזלי' בתר היכר ציר אלא יניחנו
בחדר דלבורכו הוא עצוי ולהכי נקט מבי גברי לנשי וכן מצאתי אפי' אחד פתוח
לר"ה וא' אין פתוח לר"ה כיון דעיקר תשמי' כנים ויציאה דרך שם לא משגחינן
בהיכר ציר: מצוה להניח בתוך חללו של פתח ובטפח הסמוך לר"ה כדי שיפגע
במצוה מיד פתח שבין שני בתים הלך אחר היכר ציר פי' בעל הבית שציר הדלת
סובבו חייב לעשות מזוזה ימין מובאו דרך אותו פתח שנאמר ביתך דרך ביאתך
וכי עקר אינים כרעא דימינא עקר ברישא ואב"א להניח ימין ושמאל לשון סמ"ג אר"
יהודה אר"ע שאה כמין נגר פסולה והא כולהו מזוזה דבי רב כמין נגר עבידן לא
קשי' הא דעביד כסיכת הא דעביד כאיסתויר פ"ה כמין יתד שכובה פסולה כמין
איסתוירא והיינו השוק מקום חיבור השוק עם הרגל כמין איסתוירא דמצו' חליבה
והיינו מעומד היא כשירה ואין נראה לרבינו תם דיותר הוי כבוד' שוכב מעומד
שהרי ס"ת כן הי' מונח בארון וגם הלוחות פק"ל דב"ב ואף על פי שהי' יכול להעמידן
דארכן כרחבן וכן דרך כבוד במתי' כדאמר' במק"ה הא דענשי' דבי ריש גלותא משו'
דזקיף ארוניה דרב הונא וגם בסוף המוכר פירות גבי כוכי מתי' דעביד להו כמין
נגר ופריך קבור' חמור היא זו אלמא דגנאי הוא מעומד ועוד גא ולמד מס"ת
דכשעומד כל העם עומדים וכששוכב כל העם יושבין ועוד דאפי' תפילין בריכין
בעור הבתים משוכב דהיינו לרוחב הבתים ולא לגובהן דאמר' לקמן כתבן בקלף
אחד והניחה אד' בתים יצא ובשלמא אם מכנים משוכב משכחת שפיר שיהיו ארבע
הבתים ניכרין אבל אי בעומד לא משכחת אלא בדוחק גדול וה"ר אלחנן אומר
דמשכחת לה לפ"ה שיכתוב כל הד' פרשיות לאורך הקלף זו אצל זו ויניח ריוח
ביניהם ומפ"רת הא דעבידא כסיכתא פיר ביתדות המכבן דמתרגמינן שיכתא
וה"ל מעומד ופסול כדאמר רב יהודה וכתב רבי' תם זכרונו לברכה וכן אני מורה
הלכה למעשה לעשות נקב במקדח ולתתה ברוחב המזוזה ואם נתנה לאורך
המזוזה פסולה וכן פרשיות של תפלין לרוחב הבתים ולא לגובה כמו מזוז וכשאבנ'
ארון אם אזכה ארחיבהו לפי העמדת ס"ת מיושב כס"ת שהי' מונח בארון וזו היא
סדר קריאתו וה"ר אלחנן הביא ראיה לפי' רש"י וז"ל מירוש דפ' הקורא את המגלה
מזוזה צריך שמע שלה להיות רואה פני הפתח ובשלמא לפי' רש"י דהויא מעומד
ניחא דאתא למימר שאותו צד שיש בו שמע יהיה כלפי הפתח ולא צד כלפי סופה
על הארץ מ"מ מאי אריא שמע כל שיטה ראשונה נמי ושמא נקט שמע לסימנא
ור"ל כל הצד ודוחק ועוד דהא לא הוי דרך קריאתה בדרך שהיה מונח בארון
ועוד דאמרי' בה"ג שהיו עושין שדי כנגד אויר פרשה והיה חלון בקנה כדי שיהא
חלון כנגד חלון ואז יכולין לראו' שדי מבחוץ אם יקוב חור בדלתו וזה אינו לפי' ר"ת
ומי אין זה ראיה דאימא למצוה נמי אין צריך לראות שדי מבחוץ ובה"ג מפרש
איסתוירא חציו זקוף וחציו שכוב ור"י מפרש משופע דבמזוזה אי איפש' חציו זקוף
וחציו שכוב והעולם נהגו כרש"י ז"ל מעומד וכן עיקר והכי משמע פירקא קמא
דקידושין גבי רצוע דקאמר מה מזוזה מעומד ועוד דהא כתיב על מזוזות ביתך
ובשעריך ומשמ' שתהא כולה על המזוזה והשער ואם יתחוב אותה ע"י נקב במזוזה
כדפי' ר"ת הרי שסוף המזוזה אינו על מזוזת השער ומקצתה סמוך ומקצת' מופלג
ואין נכון כן ואם יחוק במזוזה וישים אותה לרוחב הסף אם כן אין נקראת לאותו
שעומד בחלל הפתח כדמשמע ובשעריך ובתום שאנן האריך יותר ועיין שם ההו'
פיתחא דעייל רב הונא למדרש ה"ל מזוזה משום הרגיל דאמר רב הונא במזוזה
הלך אחר הרגיל: הגהה פי' ר"י אם רגילין כל בני הבית בההוא פתח אבל
אם אין רגילי' בו אלא הוא לבדו פטור ממזוזה וכן הלכה שבית המדרש חייב
במזוזה ומי' בית הכנסת ודאי פטור כדאמר' בברכו כי מטו לפיתחא אמרי להדדי
ליעול מר אמר ליה הכי אמר רבי יוחנן פתח שאין ראוי למזוזה אין מכבדין ומיהו
אם יש בו דירה לחזן חייב ובירושלמי קאמר רבי חנינא הניח מזוזה בבית מדרשו

כתב הקפותיו: אמר שמואל מניחה בקופלת טלית שלנו ורבינו הורה לאמר מניחה
מן הקרקע טפח ומן הקורה טפח וכל הפחות כולו כשר למזוזה וכן תמי ר׳ יהודה ר׳
יוסי מ׳ וקשרתם וכתבתם מה קשירה בגופה לף כתיבה בגופה ושמואל לאמר
כמאן דלעולם כרבי יוסי ומפי תפלת טלית שלנו לקשרה מפופק היה רבי מפי
שמיה דרומי שכתבה ר׳ אבהו בשם רבי הפקה בטלית פלוני לפי שלמדנו מפי
בין בגופה למקף ומי אמרת שלמדנו מכתפיו לא יהיה לו יכתבה מפי הפקה בגופה כלומר
יהיה לעולם במקום שהיה כדאית לו וכן משמע שלשון כלי שיפצע במזוזה כלומר
שמוך מכוסה בטפח שמוך לפי שהוא במזוזה מיד: דלים רב יוסף משמיה
דרב שהשיק לה טפח מפולש ליה מסייע ליה הניח בפני עצמו לה שטח עלי מלבן שם
ים טפח כרי מזוזה לפחות שלא יאמר כי תני הניח בפנים שלמזוזה פלוני פ׳
כיון שאין לה טפח ולוה ימין ולוה שמאל אם מזוזה לפחות לימין לוה ולוה כיון שאין לה
טפח כיצד במזוזה לפחות: פיהפי שמעתי שומעי פ׳ ולא פירש שם שפיהפיהו
לין עמוין כן ומפי פיהפי שמעתי לליה שיהא פירוש נגד הפתח שלא יהא פתוח
בולטו מן הגג בתוך שלשה לפתח להיות שלנה מקום אלין או לליה שיקפי פירו לין
לשם קורה מן הכל שלא יהיה מכוסים בולטי מן הכותל כל שהו פטורין ממזוזה ורשע על פי
שאין הניח מקורה וק לכי נרש מן הכל ואין שכיח לפחות כיון שנפחו להיות מקורה
וכיון לין נפחו להיות מקורה: ק״ל כיצד שער לכסדרה ומרפסת חייבין במזוזה שלא
ר״ת לירה דכיון שהכל מדרכן ואם מלפוריתא ור״ש תירץ דכיון שהכל בפתוחין לניהו
ובשיש בפתוחין לחבר: כיצד שער שפתוח לחבר וניהו שפתוח לניהו שער חייב בשני
מזוזות וק לפשיט לכל שער חייב במזוזה ומה ר״ל דמיירי כגון שפתח מן הפתוחי
לין רגיל כל כך וקשל שלא מכטל הרגיל את שאינו רגיל ולא למי להם לך שלא
שלא כי רגיל לא לכדובא לא לכדובא לשם לקמן ומי לימא מכי שפתח לחבר רגיל את שאין
רגיל ולא לכל פתוח מירי שהרגיל בשניהן ומה שיהו לעולם לא יחייב שני מזוזות
לעולם אם יש לו פתח לאחר חייב במזוזה ש״מ לו ר׳ חייב בב׳ מזוזות ומי אמרת
מי שכל ניח שהקטן במזוזה כשלכתו במזוזה לין שום מזיק יכול לבלוט ונוכחית שלמה יש
קטנה לשערי״ל מזוזות לניח המרפסת ולניח הקורה ולפתח הבית ולשער הפנימי
הפתוח לרש״י ולפתח הבית הפתוח לפנים ולשלישית המקורה שאני אוכל בקיץ ולכל
הפתחים של הבקוריה ושלום מפיר בר ברוך דב פפא פיקלא לבי דב ושמואל הוא
הפוך פיתחא דלא הוה לה אלא חדא מינהו משמואל שבניל ליה מזוזה אחת לאחר על מזוזת
כאמין כרש״י לאחר דאמר ר׳ מ מימין משמואל מי אמר מפי ניח לקבוע על מזוזת
ניהך דרך כיפתך מן הימין לכי שקר פיכים רגליה דימינא שקר בריפא ולין
לבקרק לפה הוה לישר בגלגל ורגלא דשמואל שקר בריפא ישים המזוזה דרך
שמאל כיפתו מידי דהוה לפתחי בפנים דשמואל שבניל ליה מזוזה אחת לאחר על מזוזת
בקבלין לפניו ליה למודיע ושיב דאמרי מכי ניקוד יהודה שכאן לרון לפתח ויקב
שור כלפנו ויתן לתוכו אחד מהמוכה בימין ככה ליה בשיב ר׳ ומפי רבי מפיר לקבוע
בית שאין לו אלא פנים לפתח רבי מפיר מפייב במזוזה ומכאים פוטרין
מפי טעמא דרבי מפיר מזוזת בפיב ומפי טעמא דרבנן מזוזת בפיב וז גירס
רש״י: לקבוע מזוזת שמא מפי מיבוט מזוזת שאים כשהוא לומ בפתח
מזוז שי ריבוי לפתח ריבוי למעט ממזוזה רבי יצחק לומר לפ׳ שרי הוא לומר על
המשקוף או על שתי המזוזות וז ככה לפ כ״מ שמזוזת לימין שלא לפ עד שיפרוט
לך בכתוב שתים בשום שלישית הרכיבה בניך בספרים וניה שם למקרא ולמשנה
לבסוף כתבו ולל ומיסו בר״ר עקיבא במו שמצא בניגל מגורגוניה לפרש לשמוע
בכתב מזוזת ופרשה שניה מזוזת שלא מזוזות כמי שמצא קרי וכל שכן לירך לכתיב
מזוזת והוי שניה שיר ריבוי לפתח ריבוי וכך מצא בם ברמ״ה וכדי הוא לשמור עליו
לכתוב תלמודינו שכל ת״ר וכתבתם יכול יכתבנה על הפנים ודין הוא לומר
כשר כתיבה ונאמר להלן כתיבה שם להלן על הספר אף כאן על הספר ת״ל וכתבתם
לדרך אמר שם להלן על הפנים אף כאן על הפנים הר״ל דומה דניו כתיבה
המוכנת לדורו מכתיבה שכוכנת לדורות ולא מכתיבה שאינה מוכנת לדורות ר״ם
כתיבה מכתיבה היינו מנט וקשה לספר לכתיבה נבי נט לספרית הבי סופה לפתח
ואפי׳ כתבו על עלה של זית או על קרן של פרה וספרים כמי שכתוב בתורת
דין וקשה בפ״ק דגיטין הכל כשכותבין בקולמוס וכו׳ וכראשה מכתוב ואת וכתוב
בספר ולין לה כלשהו ר״ת כילף מנט שכתוב לדורות ולא לניבי ספר ולין ולי לפיכך
מכתוב ממש וה פרט לכתיבת נט שהוא עבירה ועוד לאין זה כתב שכתב לדורות
לאחר ליה הר מפחי בריה לדבר אחר אמי רחמנא לאחר מזוזת מזוז ואת אחר כילף
כתיבה כ׳ כתיבה אחר קרא וכתבתם כתיבה שמה והדר על המזוז אם כן גם למה לי
למיגם ר״ת ר״ש לניכתבים אלמנו אי אפשר דכתיבה אין משמע לן: ר״ג ר״ש אל
וכתיבה שמה והדר על המזוזה ואיל ועל שערים אי אפשר דכתיבה שמה

לכל מצלמים לכרי סנהדרי סנהדרי ר׳ לא בניו מזרו ספרם קול לכילה ולא תלורו בנוכח של

שמע עיר כו׳ כלאיים ביהם בניהם כם בניהן ובם בהריקי: ממרי ס׳ בניהן מהו לקרות בחומשי לסוכי בניהר ומסיק לא מכני כבוד בניהר ומכמ לשם מהלו בניהר על כבודם מרי ופי׳ רוקף לבילכו לם בין כל ם מומסין ביאל הוא מרי משום לכל ספריהם הין בגללין לכל לבילין לסבור מלרם ושוד לומ׳

שמעי מלרם שבטוב יכולין לקרות הלא והכן והלא זה לפר זה רק ממיחין בכבול עין

שמעי קרא ואל לסור הספטרה עם הסלר ולא ספרסם על מכסף עוד כתב מ׳ם

לביכא שקלפו לקרוא ובניהם הסלר ומר הסן קלים לפ׳ לסור ולקרות ו׳ אלא

שמעי מסטירין ולפר כך ימר קלים לפפילו מפטיר קטן עולה לאכין ו׳ כלאיה כר בני

סעיר סכל עלין למכין ו׳ לפילו קטן ולפילו אסם ולפילו עבד וכ״ם ל״ר נרסינן

כמרובם ׳תקנות תקן עזרא כו׳ ובמ״מ מייתי לה ותקנה עבירית סיטהול בשל

שמעי קרי קולם שילמוד תורה ותקנה זו בטילה בל״ל כלבי יהודה ב״ב לשרי ומה שבגדו

שמעם לסקטמת כב ס׳ ולקרוא בתורה לומר בילאלי לל״מ יום לפרוכים שלשה אסם

למרום עלה נם ירוד כב ובורכם: כתב המיימוני מחזוק מיכה נריכ עיכול

לעשה ולמייתי בס״מ ובספר סתרומה כתב לפין לסמוך עליו בזה ולפין מכרך

בשבת כתיב׳ שסבחתם זו היא נמר מלוחה וכשיקבעה במזוז יברך אסר קב ו׳

שמעי לקבוע מזוזה: ר׳ מזוזה יפיל בכלקת פעמים בשבוע ושל רבים פעמים ביכל

לפי פלפ לסטרית סרבים אלא יקפה כל אסר בכליקה על אקיהו דקדיכה לבי

שמעי סוסבי כו׳ ר׳ כיפה סים בם ו׳ טפחים חייב במזוזה ולא ובכמי פוטרין ולפין אסם

שמעי ום ברבים ׳שפייבת ובל לוקף בדוסב ל׳ הר׳ בשעריך אסר בתים ואסר

שערי חצרות ואסר שערי מדינות ואסר שערי עיירות ובפת ולולין ומקבן ופוצרות

יין ושמן חייבין במזוז יכול שאני מרכב ביה שער לכשער ומרפסת לבליה שמיבה

לבילה יבלו אי שלפי מיוקלין לבילה יכול שאני מרכב לף ביה בכבפ וביה שמיבה

וביה הבורסקי וביה סטבילה בל ביה שאנשי לבבול ובפו אלו בלין שמיבה לבבול

יכול שאני מרכב הר בניה ובלשבות ושעזרה בל ביה שאנשי אול ובפו אי בלן קלש

וביה סקבן וביה הבקר וביה הבנים וביה הפונרות וביה שבבים רוסנות בם

פטורו מן המזוז ר״ף ובמ״מ שבם לביה שהשרם פטור מן המזוז ולוקף ביה שבבית סים

ר׳ ביה שבבים וביה בשם בלבי בם פוטרים ולא בברי בלוכה בית שלין

שמעי בו ל׳ על ל׳ פטור מן המזוז ומן המעקה נרסינן בירושלמי לסוף מבלא שמוכר ביה

מן הבנין טושב בם מזוזה וכשיבא טבלא ובשל ישרשל לפטור מ׳ם בירושלמי שיר

שם בם פוריהם פטור מן המזוז ואומר ר׳ בר אלרשם שבלך שבולו ולא מבא ואם

ישנו היום לוקף בשבת שהמזוזי מגיעין בו אבל בשלרי ועליהם מייב ואפי בפותי

שמעי בשבת במקו שבלים העליון למשלא מי יכול לשביחה למכס טוב לבסותם בולם

בשבת וטוב לבסות שבקר במעט שעוה בשדרי השיכוקות לו במקום שלין בקי לבל

שמעי הבורך מ״ם נקנו הסופרים לשבח קנת אלא בסוף שמע וקנת בסוף ויש אם

שמעי שמע ובין שבל שיעור שלפ מותרת אדר משבב בשיש פטור ממזוז לפי שעוסת

שמעי ו אם לבר נבלי והמקייס מבו ממזוז מקייס ב׳ עשה ומוכיר שבת שם יקב ומפרש

יפיס לבתיב למען ירבו ימיכם וגומר:

סליקו הלכות ספר תורה ומזוזה וציצית:

הלכות תפילין

שמעם **ארבע** פרשיות שבתפלין מעבבין זה את זה ואפילו אות אחת לפיכך

במזוזה ובסי פסיטו לא בלבבה אלא לקוטו של יוד או לו לפי׳

בל אות מוקפת גויל מל רוחותי והבל פי לפיל וכן משפט

שמעם בתיבת שוה בתפלין ומזוזות ואין ביניהם שאם שיבוטו לבתפלין אבי בל סיבוטין

במזוזה בפי בלבה סיבוטין בלפרי לעיל ר׳ בב הבי אל לבוטפת לבוטפות בלי בתן

ל׳ פי בוטפות בבתוב אלא בב בל ענין מרב ב׳ פרשיות וק׳ לפא לפן אבי בתיב בפת

אלא בפרק ואיזה בי יבלף בתיב ולבוטפת אבור ו׳ לאחרון ובלפא דבוטפת

לבוטפת ולבוטפת הרי בתן ל׳ וב״ב שמיימוני וכן סוף על פי המפורש ואי לפא בן

ל׳ אבא לית ואיתיר הר״ן בטיבול ולבוטפות לפאר שם ואל ולבוטפות לפיימי ב

ודא אם הוו אברא אחד הרי בתן ל׳ ובתתם בפרין ומתן בורך בתן רבי עקיבא אומ׳

ובזה כי יכיר ולמחר ביה שלישי שמע ישראל ולמחרין ביה לויסיף אם שמע ובכי
מיתה בשומעת רבא ובכי כמי שיקבל כמכילתין סוף פרקא גם אל פרעה: כתבתי
שלא כסדרן ינהגו וכך ס"ת ומקשה ל"ת לפירושו למה כן הוה ליה לומר קדש ובזה
כי יכיר ושמע מיתה ובזה אם שמע משמע אל כולן מאל סוף מן מחייבוכם דכבי
מבכאן לקמן פרק שני שלשה גבי מכורה למ"ל מוקף ומעבר ביקף מוקפת דקדי
לה כולהו לפני הכם רק חיבון שבוע כרם כלבי מוזף ומבלף סדר הכפתן בכתיב
קדש ובזה כי יכיר ובזה אם שמע ובכיה רכיבי שמע וגם על הכריעה קדש
ובזה כי יכיר מיתה בקורא שבוע שמע בכיב שמיה אם מקפיל לקרות מיתה
ימכה קדש ובזה כי יכיר וגם כה לפתיחה לקרות משמלא לבניהו בית מחרון
ומכה שמע ובזה אם שמע ומיכיר הויות לפרקי פירוש ובזה אם שמוכו בכתי
שור שיהן שאר שיהן שבכתיב בכנף שיהן שבעור שלפניהן מבשון לשון לקדש
מכלן ושין לשמע מכלן וכן משמע בפירוש לם פרק שלם בכנסתי גבי בית
פשוטן שלין רגלם בשור בפול ובגם בנון קדש ושמע וכ' פירוש גלון וכ
פלויכ ר' טב"ל לומר שגם שמע מיכוכים כנון קדש או שמע בריכין שיהיו רוחין
לויר כלי שיהא שאר כך שין של תפלין לפלכה למשה משיכי וכתב ר"ש ה"ר יוסף
בר נרוני ולא מצאתי והקשה"ר פטר לפירוש ר"ת דקתי במכילתין בסוף
פרשה בא ובזה לך לומר על ידכם כל' מקומות מוכיר פרשת תפלין קדש ובזה
כי שמע ובזה אם של יד ען כרך לאש של ראש ר' ברכי ל' טוטפות ושל ען קדש
לי ובזה כי שמע ובזה אם כותבן כאדם לשמע שלא כסדרן יבנו שלא לשמע משמע
כאדם הכתוב בתורה בעי לשמע לקדי לסדר לפירוש ר"ת כל למיבעי
ובזה אם שמע מיקמי שמע מן יומין ומשמע כלכתא ותו ליכתב לפלו מן משמע
לסדר בקט ויש לומרן דולפי כתיבה נזירה בכתוב הוא שבריך לכותבה כדרך
שבתובים בתורה אבל בסדר שבתן כלפיהם ר"ת ובגמרא לכתיבה לפני
מדקדקינן בתורה בסדרן כו' בתבן שלא בסדרן וכו' ואיכא למילק דוקא בתיבה
בעיבן בסדר בלא בתיבה כמי שבתיבה בשמעתין כיצד יסדרן משמע דקדי
על סדר הכתבן בכתיב ולפני כמי בקט בכתב בתוך בתיבה ברסיתים בסולם
שמתחלה בתבן בסדרן בכתיבה ובמכילתין ובחליף הסדר בכתב ולבך בתיב ס"ת
דבמכילתין קדי לכתיבה ובכל קדי לתבתה בכתיב ושוב קדש לכתה בקט ינהגו
לשון רבים למשמע שלא בסדרן שבתיבה בכתבו בפסול ובגמרא
ספרטיות בסבול סוכרת הסם לכל בקט פרטיות ובקט פסולה דקדי שלין
על רגם לכבר בעבין בכלבתן שם שלא בתיב בכתיב בכלבתה ופסולה כמו שהיה
משבת לך יונים ויכים בסדר ולויכם בקט טוענין בגיזה ושוב קדש שלא בקט הכם
ימין ומשמ כמו בכא ס"ת לכתיבה קדי ומין לבסקו' מ"ם ליל לבסל יד מין לבסוב
לבייבו כתיב בשפה למבוקן בשור לפל ובם בתיבה של רגם ושוב קדש כן ובעם
לפסור לבתוב לפי שאת שלא בכתב אבל בשפה בריך סדר ושוב שלא
דקדי בשמוך כרגילות לויר משמע בפלא לפירוש ר"ת של למיקלי בסדר
קודם שבל בלא בתיב ומין לומר שלא בסדר בקודם ושוב לפי בגמרים
דקדי תלוי בלויות לומר שם של רגם ושם כן בכתב ושוב לפי בגמרים
שלא שתרגיסו שוב לבין שיבוך משמ שאת בכלם ומבי מכלן קריכ
ובזה בטוטפות בין שיבוך ובגמ שבל סדר של קודם שבזה לו מיומין לו
משמע לקדות בכתיבה לשיל ובזה בכתב שבל יומין ומשמ אבל לפני בקוטרם
קדש שלי ליפל דבכי בל קדש ובזה כי שמע ובזה אם מיומין לו ובלא יומין ומשמ
כי שבזה למכלתין ולפלא כיון דבריך לבותבם בסדר שבתבו בקודם תיבה של
רגם למבוב בכתבין של ר' שורות ויכול לבתוב כמו שירצה אבל של יד בכתובים
בעור לפל למבוב אין יתבן לבזה בלא ובזה אם שמע: הגהה ומשו בסמך
ובשם בתב בזה ובזה שמע בלא על בזבוב שמע עב"ם: ויבתוב שמע בדש
בשיה למרובם לבתבה וכן של רגם אם בתן לרבתם בעור לפל למרי לשיל יבא
ובשם לבתוב יד יכול לבתוב בסדר שבתוב בקודם ובם סדר שבתבן יהיה כן אבל לא
של רגם זה לימו מדלמרינן לשיל בלא עליה עור ומבזה אבל יד ואם בזבה שרי
בתבו שלא בסדרן ובם בזבה יבזה לפרי שלא בסדר לבתובי בקודם מובזים
בתבים של רגם ואם בתב לומר לבותבן בסדרן שלי רגם ולא יבתבים בתיבם
בלפירים ובסדר שבתבן בזה בסדרן בסדר של רגם בזה בלא בשם של רגם ואין בסדר
שבתבו בקודם בסדרן ואין בראה לפרי שלא בסדר לבתובי בקודם מובזים
בתבים של רגם ואם בתב לומר לבותבן בסדרן שלי רגם ולא יבתבים בתיבם
בלפירים ובסדר שבתבן בזה בסדרן בסדר של רגם בזה בלא בשם של רגם ואין בסדר
שבתבו בקודם

ליפרסן ואיכון מעברת ואם נפסקו שלשה חוטין בהפרן פסולין: והיתורת רצוע
עליונה שהיא של זרוע שלש אצבעות טפחים לה שלש רוחבה לפחות שלש אצבעות
שהרי כדי שתהא שתי וערב זו ע"ג זו כשהיא על הכפר לבסוף ולמעלה מהיתורת
אב"ל ריש: וכשהלבין הלבון בהפרי ואחי נקרעו בספרו ולא מצאתי מה שפיר לכיוצא
שכשנקרעו שלש חוטין בהפרים לפסולא הכי משמע כיון שלמי לפרק קמא למגלה
ולקמן מיהו לה בב"ה ר"י ואומר מהיכי תיתי שלא יהו בשמושה רבה כתוב
ובאי לעיבור בקילפא לביתא בורתא דמיכא שלשה ריסין ושמשלש מרבע
ריסין ואי מיפכא לא סיי פסולו ומיהו לא פירש אם אחין ושמשלש על שלשה
קורה אבל בתיקון מפרשת בהדיא לעיכון בקורה ישנה מן שעור ר' קמטי' דקי'
שיהלו כשיו ומתוכן שני יהלין כיון דליכוי מרבע רשתין בתוכה שלין ושמשלש
בקורה ישנה שלשה רשתין כשלין כשלו ואחרים רבי נברך כמה שלשה יוצא כמ'
שנת ולא שלין עשויים משוה בחיבון עבמו קומט כו שלשה קמטים כשלין שלין והו
על שלי ושלשת עשויים בקצר שקוצר הרבוצה ל' לבסוף למזרח כמין ר' רבוצה
קטנה מלא תלתים כשלין שלש כדי כשיפה כמין יוד וכופף כשוד שבעור לא
ושומלת כפופה לעולם בכל עבל ואין כרשה לר"ן מלא נקט הכא לגבי שלא שלין
שוד קרא לשמר פ' כמה מלליקין לא כשרכא שלא נקט הכא לגבי שלא לחזקומה
משום דכלא שיה ושם שיהא תיפוק לי משום ר' ויוד שלא ולאי שיהא תופרות
קשורים בשלמא ורבוצות ניחלין פדרכן ולא משום שם ושכיח כמי משהא בפר כמה
שהם נבי שכשם לבית שכשה שם תפלין דקשר משום שין דשמ שבי וכן ואמאי
לא קשר משום ר' ויוד שלא ש"מ דוקא שין דלמא ואם לא ורבוצות דתפלין
קשר בקרא למגלה דתשאיבי קדוסא ביכוי ואמאי לא הוו שם עבמה קדושי
משום ר' ויוד ואם לאי בתופרות שרי שוי שלמי שרי לקיור הקשר כשהוא רוצה ואם
לא ניחמיהו בכל דוכתא שקרלוהו שכשים קשר ולקריוה נשר זיכרון ר' ויוד
וקרא רבי שלמען תיישב כה ואומר משום קריתן להתיר בכל שת שירבה לבבי לא
בשיכן טפורה ולא בשיכן שיפלין כשיכבה לבית שכשה שבל שמן לשולם קיימת
ושיך בה טפי קדושה ושקיפ למגלה שלא שוי רק שמשיני קדושה מיירי ברבוצות
שבתקן מן התפלין לא רבוצות שהפלין שבלו ואם אין בהן ר' ויוד שבל כשהן שם
התפלין קדושות לגמרי ואם שלא הזכירו שרשה לולאי כוי בכלל קס של תפלין שכל
מקום לא הוזכר בתלמוד לשמרי לסרי לתפילין כשיבה שיה גבאי להזכירו בתוקיו
של שם ושתמה שלא ברך בכולה פן יתקו שמיכין לולאי שמשיקת שהשם שבל בשמרי
שלא שרגילו כל שהם לקרות זה משו לדבר זה ויש קצת רשיה שפרש המוציא
רבוצות שיש שם התפלין שטורתין את סירים ושוב כרשה רשיה שלא שבל נשמי
כשירים שיש לו שלשה שלא שבל שהם שבל שהם שין שבל נשמ

ומניח שמתוכו מה שיחפוץ בין כל לחד ולחד ויש שמוליך תפיריס בשלשה מקומות
מפרין ימין לקרין שמאל דרך ריכוב התפיר שכל ובשמאל כתב יש מחמירין סיפא
שעור מלמעלה בשור שכתיים מרובע וכן נכון אבל יש שכתבו לפשוט שוט
ש"ע ש"ע התפיריס בין שכתיים כנגד לחם שכל: לחר כך הוכח תפלין כל זמן שפני טבולין
קיימין כשרין לא מחלוקת לחר שפשוט שכתי כשרות שכולם טבולין לחר רבא פה
לחמרן שניהם כשרין לא מחרן אלא זה שלא כנגד זה אבל זה כנגד זה לא וזה כנגד
זה כמו לא לחמרן אלא בתלתי אבל עתיקין לית לן בה ויכיר לחי חדא עתיקה וחד
כל היכא לחמרי ניהו ולחד לכתפיה חדא ולחיך עתיקה כל זמן שפני טבולין
משמע כל זמן שפניהם מכוונין קיימין אפילו נקרע מכניסים בין כיתי לבית כשרות
ואם כן כתייבנו על העור נקלף בין כיתי לבית ומניח רבא לא לחמרן כן לפירוש
רשון שבקונטרים נעני סיפא שכי כתיים שממוכים זה לזה שלמים בלחי קרע וכן
ש"ע ש"ע אם נקרע על זו לחר לבד תיקונה ואל זו למעלה לבד בית משמע שלשון שפשול
וכל שכן ניים לפשול אם שרגילין בתפלין כשעושין שלרבעה ניים ומניחין
לוחה כלפום ת"כ בין כיתי בין כיתי אלא כדי שלא יפלו כשלין ולוחכין
מקום שחתך מכוונים כדי שיהא מכוון שלא ושוטין לבתפלה ולפי נשי שלימים
אף מכוונים וכל שכן לפירוש רשון שבקונטרים שפשול אם שמוכים שכתיים שכני
קרעים פוסלים ואין לחלק ולהקל כלבר בין שכתים בין בשלשה ואף על גב
דבשמעתין מפליג בין שלחיקה לשירש קונטרים זה לשונו לבשלחתא
ולפי שעור מקולקל אין להכשיר כלל ולפירוש רשון שבקונטרים עיקר שרירי בית
לחר שלא מפסיק כשתים בבית אם אפי שלין להקפיל כך שלא יפא קרע רוחב
מניחו כגון שבפסק בבית אם וכניח שממוך לו מעויר שכני שלחר לבד שכי וזה
ש"ע ש"ע לשון שני שמיקל בתום שלבן מפני שלא להשריך וזה וכן שלמא
משמע שקיל רב חסדא ורבא שלחיקה ואל תפלין שבפסקה שתפירות שלשה
אם הין שתפירות זה בבד זה לו שבפסקה שלשה תפירות לפילו זה שלא כנגד
זה פסולות כמה לכריס ממורים ביחסות לבל בחלטות כל זמן שפניהם קיימות ואלו
אין שתפירות כו' וכשתופרין התפילין קונטרין שתין כריכות ושלכה רוחב בכל כל
שלשה תפירות על שיהו בין שכל לב תפירה בין בשל יד בין בכל רחש ובל שתפירה
יהא חוט שלשה סובב מב' רוחות עכל: ובתב רבינו שמשון ואל לומר שכתב שתפירה
שעשה בעור כדי להתחיל שתפירה לינה מן שמנין וקני ליה ריש כך
מלבחון כתב לחו אין לבו דק שיעשה תפירה מרובעת ומיהו טוב לעשות בעין
ש"ע ש"ע לחר שעשה בדרי קלשה ומכל מקום אין פוסלין לוקן שעור על כך ויזהר שלא יפעול
שכתב עם שעור לבסיתפור ובבנו כותבי תפילין לוקח שעור של שליל לפי שעשה
דק ונמה למוקמו ולבוסלן כרצונו ושוה בשר בין לחופני שבתי בין לבתוב עליו לשחר
שיעשה קלף ומיהו נבי טומשה חזינ ליה בשחר פרק שעור ושרוטב ולפילו של
שעור של תורים ובני יונה כותבין בלשחרי לם שרגיל בשמשה שבת לבעין שבת
ש"ע ש"ע ובשריך שרבא זוה עד בשן לשונו: שבני קוה יהיב קמיה דרב יוסף לפיסיק
ליה רבועה בקלפי לא שמיכשר לחר ליה קונ חזי ליה לחר ליה פוסיק קמיה
מהו למיקריה ובניולי לתפיר לבעל לחר ליה קונ חזי ליה לחר רבי פירש רש"י
ז"ל לקומרן ולח פירש לקולף בשלשה שרבא לחר ליה קונ חזי ליה לחר רבי
ולמ"ר פירש כמו כן לקומרן ובן בשמוש רבא לקומרן שלכך שלשה שלשה
ש"ע ש"ע לשון שני שמיקל בתום שלבן מפני שלא להשריך וזה וכן שלמא
משמע שקיל רב חסדא ורבא שלחיקה ואל תפלין שבפסקה שתפירות שלשה
אם הין שתפירות זה בבד זה לו שבפסקה שלשה תפירות לפילו זה שלא כנגד
זה פסולות כמה לכריס ממורים ביחסות לבל בחלטות כל זמן שפניהם קיימות ואלו
אין שתפירות כו' וכשתופרין התפילין קונטרין שתין כריכות ושלכה רוחב בכל כל
שלשה תפירות על שיהו בין שכל לב תפירה בין בשל יד בין בכל רחש ובל שתפירה
יהא חוט שלשה סובב מב' רוחות עכל: ובתב רבינו שמשון ואל לומר שכתב שתפירה
שעשה בעור כדי להתחיל שתפירה לינה מן שמנין וקני ליה ריש כך
מלבחון כתב לחו אין לבו דק שיעשה תפירה מרובעת ומיהו טוב לעשות בעין
ש"ע ש"ע לחר שעשה בדרי קלשה ומכל מקום אין פוסלין לוקן שעור על כך ויזהר שלא יפעול
שכתב עם שעור לבסיתפור ובבנו כותבי תפילין לוקח שעור של שליל לפי שעשה
דק ונמה למוקמו ולבוסלן כרצונו ושוה בשר בין לחופני שבתי בין לבתוב עליו לשחר
שיעשה קלף ומיהו נבי טומשה חזינ ליה בשחר פרק שעור ושרוטב ולפילו של
שעור של תורים ובני יונה כותבין בלשחרי לם שרגיל בשמשה שבת לבעין שבת
ש"ע ש"ע ובשריך שרבא זוה עד בשן לשונו: שבני קוה יהיב קמיה דרב יוסף לפיסיק
ליה רבועה בקלפי לא שמיכשר לחר ליה קונ חזי ליה לחר רבי פירש רש"י
ז"ל לקומרן ולח פירש לקולף בשלשה שרבא לחר ליה קונ חזי ליה לחר רבי
ולמ"ר פירש כמו כן לקומרן ובן בשמוש רבא לקומרן שלכך שלשה שלשה
ש"ע ש"ע לשון שני שמיקל בתום שלבן מפני שלא להשריך וזה וכן שלמא
משמע שקיל רב חסדא ורבא שלחיקה ואל תפלין שבפסקה שתפירות שלשה
אם הין שתפירות זה בבד זה לו שבפסקה שלשה תפירות לפילו זה שלא כנגד
זה פסולות כמה לכריס ממורים ביחסות לבל בחלטות כל זמן שפניהם קיימות ואלו
אין שתפירות כו' וכשתופרין התפילין קונטרין שתין כריכות ושלכה רוחב בכל כל
שלשה תפירות על שיהו בין שכל לב תפירה בין בשל יד בין בכל רחש ובל שתפירה
יהא חוט שלשה סובב מב' רוחות עכל: ובתב רבינו שמשון ואל לומר שכתב שתפירה
שעשה בעור כדי להתחיל שתפירה לינה מן שמנין וקני ליה ריש כך
מלבחון כתב לחו אין לבו דק שיעשה תפירה מרובעת ומיהו טוב לעשות בעין
ש"ע ש"ע לחר שעשה בדרי קלשה ומכל מקום אין פוסלין לוקן שעור על כך ויזהר שלא יפעול
שכתב עם שעור לבסיתפור ובבנו כותבי תפילין לוקח שעור של שליל לפי שעשה
דק ונמה למוקמו ולבוסלן כרצונו ושוה בשר בין לחופני שבתי בין לבתוב עליו לשחר
שיעשה קלף ומיהו נבי טומשה חזינ ליה בשחר פרק שעור ושרוטב ולפילו של
שעור של תורים ובני יונה כותבין בלשחרי לם שרגיל בשמשה שבת לבעין שבת
ש"ע ש"ע ובשריך שרבא זוה עד בשן לשונו: שבני קוה יהיב קמיה דרב יוסף לפיסיק
ליה רבועה בקלפי לא שמיכשר לחר ליה קונ חזי ליה לחר רבי פירש רש"י
ז"ל לקומרן ולח פירש לקולף בשלשה שרבא לחר ליה קונ חזי ליה לחר רבי
ולמ"ר פירש כמו כן לקומרן ובן בשמוש רבא לקומרן שלכך שלשה שלשה

הזכר בשום מקום כדפרישית לעיל ומ"מ ודאי טוב שיראו מדכתיב ורחו וכתי' כמי
וראית דאוקימנא אקשר ויש לפרש דשימושה מודה שבריך לראות הקשר ומיהו
עתה חייבין ליזהר ומכסין אות אע"פ שאין נכון ובסמ"ג כתב וז"ל תפלין של ראש
בגובה הראש מקום שמוחו של תינוק רופף ויש שם מקום להניח שני תפלין ותניא
פ' הקומץ רבה נאמר כאן בין עיניך ונאמר להלן לא תשימו קרחה בין עיניכם למת
מה להלן בגובה של ראש אף כאן בגובה של ראש פירש במקום שעוש קרח והקשר
של תפלין יהדק בראשו למעלה בעור ולא במפרק כדי שיהו ישר למעלה כדאמר
התם ורוחב הקציבה לכתחלה שני אצבעות כדאיתא בשימושא רבה ואם פיחת או
יתיר לית לן בה עכ"ל סמ"ג: מאימתי מברך עליהם משעת הנחתן איני והאמר
רב יהודה אמר שמואל כל הברכות מברך עליהם עובר לעשייתן אביי ורבא דאמרי
תרויהו משעת הנחה ועד שעת קשירה מכאן היה אומר רבי אליהו שברי לקשור
תפלין בכל יום ור"ת השיב דאין צריך והביא ראיה מפ"ק דחולין מדאמר ת"ח צריך
שילמוד ג' דברים וכו' ועיין בתוס' פ"ק דחולין ועוד הבי' ו"ת ראיה מפ' המוצי' דקאמ'
מכניסן זוג זוג בישנים אבל חדשות שיש בהם רצועה ואינן מקושרות אין מכנים
ומפרש טעמא דהיה צריך לקושרם וה"ל קשר של קיימא ואי מתיר וקוש בכל יום לא
הוי קשר של קיימא ומה בכך אם יקשר וכן מוכח מפ"ה לעיל גבי עביד בי דידן
שאין קשר בכל יום ועוד הביא רבי שמשון ראיה דאמ"ר לקשור בכל יום דאמר פ"ב
דמסכת מקואות אלו שאין צריכין שיבא בהן מים כו' ותפלין של ראש בזמן שהן
אוזנא: הגהה פירוש הקשר דחוק ותפלין של יד בזמן שהן עולה
ויורד פירוש שקשור בחוזק ואינו מרופה ומדאין צריך להתירו בשע' טבילה אלמא
קשר של קיימא הוא סמ"ג ועוד דאי צריך לקשור בכל יום הל"ל משעת קשיר עד
שעת הנחה דשל ראש לכל הפחות א"א להניח עד שיקשור ומפרש ר"ת משע' הנחה
עד שעת קשירה ר"ל עד שמהדק בראשו שבשעה שמסלקו מרפ' הקש' קצת להוצי'
בריוח וכשמניחן מהדקן בראשו והוי זו דרך לבישתן וקשר לשון דיבוק כמו שיליא
קשורה בולד ר"ת שלח רב חייא משמיה דרבי יוחנן על תפלין של יד מברך אקב"ו
להניח תפלין ועל של ראש מברך אקב"ו על מצות תפלין אביי ורבא דאמר תרוייהו
לא סח מברך אחת סח מברך שני פ"ה דקאי אשל יד ואשל ראש והיכא דלא סח
אינו מברך רק על יד להניח ועל של ראש אינו מברך דזו היא גמר המצוה והקשה
ר"ת דאם כן רבי יוחנן לא קא מיירי אלא בסח דאביי ורבא לפרושי מילת דר' יוחנן
אתו ואין משמע כן הלשון ועוד דאין סברא דאותה ברכה ניתקנה לפושעים דוקא
דהיינו סח ועוד דבסדר רב עמרם מונה אותם שנים במנין מאה ברכות ומפר' ר"ת
דקאי אשל ראש דוקא דהיכ' דסח מברך להניח תחלה ואח"כ מברך על מצו' תפלין
על של ראש וכן מוכח בשימושא רבא ומיהו לפירו' רש"י ז"ל ז"ל שהוברכו חכמי' לתקן
שני ברכות שהרי של יד אינו מעכב של ראש ולא של ראש של יד ופעמים שמניח כל
אחד לבדו זה אינו קשה לפ"ה דבפ' הרואה וכן בירו' איתא על תפלין דדרעי' כדי
דרישיה להניח על מצות כו' והיינו כר"ת: הגהה כתב ר"י והילב' לא מברך
שני ברכות אלא היכא דסח אבל לא סח אין מברך אלא אחת וה"ב אבכתן בירושלמי
כשהוא לובשן אומר להניח תפלין וש"מ דאין מברך על שתיהן אלא ברכה אחת וכן
כתב רב האיי גאון וכ"ב רב אחא משבחיא עכ"ל ר"י ומיהו בתשובות הגאונים
משמע שלא היה כתוב שם רק ברכה להניח ותו לא ובס' העיטור מביא משם ראיה
לפירוש הקונטרס שאין לברך רק להניח בלא סח וקצת יש להביא ראיה לפירוש
הקונטרס מלעיל דקאמ' עד שעת קשירה והיינו הידוק כדפי' ובשלמ' בשל יד שייך
הידוק אבל של ראש הקשר קבוע ועומד ו"ל בדוחק דאף בקשר של ראש שייך
הידוק קצת כדפי' לעיל ועוד משמע בפי' רש"י ז"ל דבשל יד כתוב וקשרת והוו עיקר
מצותן ושייך בהו עובר לעשייתן אבל בשל ראש לא כתיב קשירה כלל ומשמע דהוי
הכל בכלל הנחה וה"ר אלחנן או לפי שבשל ראש יש קדושה יותר כדפרי' לעיל תקנו
בהם ברכה בפני עצמה אכ"ל מפני שאין מעכבין זה את זה ואם יארע לאדם שלא
יהיה לו רק תפלין של ראש מברך עליהם שתים להניח ועל מצות תפלין והיינו כמו
סח וכן ראיתי שהורה ר"י הלכה למעשה ודוקא אומר ר"ת אם סח דברים בטלים
אבל סח בצורך תפלין אין חוזר כדאמר' בברכת המוציא ועוד אומ' ר"ת דאפי' ענה
קדיש או ברכות בנתים אין הפסק אחרי שאין יכול להניחם עד שיענה עם הציבו'
ואין הפסק אחרי שצורך הוא זה לו ובריך להקדימו ועוד פירש ר"ת בספר הישר
דוקא הכא הפסק הוי היכא דסח כיון שצריך להניח של ראש ובענין אח' לא נגמר'
המצוה אבל לגבי שחיטה אם שחט כמה עופות וסח בנתים אין זה הפסק כיון שאם
ירצה לא ישחוט יותר ודי לו בברכה ראשונה ור"ן לא הודה לו ואומ' שצריך לחזור
ולברך והאריכו בדברים ועיין בתוס' שאנן ובפרק כיסוי הדם תנא סח בין תפלין
לתפלין עבירה היא בידו וחוזר עליה מעורכי המלחמה פירש ה"ר אלחנן דוקא סח
מזיד ולא שוגג ואפילו מזיד ושב בכל לבו אין חוזר תנא כשהוא מניחן מניח של
יד ואח"כ של ראש וכשהוא חולצן חולץ של ראש ואח"כ חולץ של יד בשלמא מניח של
יד תחלה דכתיב לאות על ידך והדר ולטוטפות ב"ע אלא חולץ של ראש תחלה אמאי

אמר רבה בר בר חנה אסברה לי והיו לטוטפות בין עיניך כל זמן שיהו בין עיניך
יהיו שנים: גרסינן במסכת יומא בפ' אמר להם הממונה ש"מ מדר"ל עבורי דרעא
אטוטפת' אסיר משום דאין מעבירין על המצות ופי' בס רש"י ז"ל שלא יניח של ראש
קודם ותי' לפי' דלמה לי מדר"ל תל' מבריתא דמפיק הכא טעמא מקרא ולא משום
דאין מעבירין ע"ה כדמפרש התם ומפרש ר"ת בשם ר"ח שאמר משם רב האיי גאון
שהפירוש כשחולץ תפלין ומכניסן בתיק לא יעביר של יד לתתם לתוך התיק קודם
של ראש אלא יכנים של ראש תחלה ואח"כ של יד בתיק דכשיניחם יפגע תחלה בשל
יד כדי שלא יעביר על המצות ולא גרסינן התם טוטפת דהוה משמע כפ"ה אלא
גר' טופתא ורבינו אליהו פי' דמיירי לענין משמוש שצריך בתפילין ק"ו מציץ ולהכי
קאמר דממשמש של יד קודם דאין מעבירין: ת"ר היה משכים לצאת לדרך וירא
שמא יאבדו מניחן וכשיגיע זמנן לברך עליהם ממשמש בהם ומברך מכאן אומר
הר"ן דמי שמשכים לצאת לדרך והוה לבוש טליתו בעוד לילה כשיגי' זמנן ממשמש
בהם ומברך רק שיתקן אותו קצת ואכ"ל לפושטו ולחזור וללובשו כי הכא דסגי ב
במשמוש דתפילין ואומר ר"י דלא דמי דגבי תפלין איכ' חיוב למשמשן כיו' דלא סגי
דלאו הכי יוצא כמי גבי ברכה בהכי אבל גבי טליתא דלבוש וקאי קצת נרא' דצריך
להפשיטו ולחזור וללובשו לברך עליו ומיהו נהגו כפירש ר"ן ופוק חוי מע"ד ועד
מתי מניחן עד שתשקע החמה רבי יעקב אומר עד שתכלה רגל מן השוק וחכמים
אומרים עד זמן שינה ומודים חכמים לרבי יעקב שאם חלצן לצאת לבית הכס' או
ליכנס לבית המרחץ ושקעה החמה שוב אינו חוזר ומניחן אמר רב נחמן הלכה כר'
יעקב ופלוגתיהו דתנא קמא סבר לילה לאו זמן תפלין וחכמים סברי לילה זמן
תפילין ומ"מ גזרי שמא יישן בהם ומר גזר משתכלה רגל מ"ה ומר לא גזר רק זמן
שינה דוקא שהרי אין צריך לחזור ולהניחן קאמר ופליגי אמוראי כמי בסמו בהכי
איכא דאמר אמר רב נחמן אין הלכה כר' יעקב והא רב הונא מצלי בתפלין באורת'
הא ודאי פליגא והא אמר רבא בר הונא ספק חשכה ספק אין חשיכה לא חולץ ולא
מניח הא ודאי חשיכה חולץ התם שבת איתמר מאי קסבר אי קסבר לילה לאו זמן
תפלין שבת כמי לאו זמן תפלין ואי קסבר לילה זמן תפלין שבת כמי זמן תפילין
דמהיכא דנפקא ליה דממעט שבת מהתם ממעטין לילות ואי"ת אפילו למ"ד שבת
זמן תפלין אסור מדרבנן כדאמר פ' במה אשה ולא בתפלין וקאמ' עלה בגמרא ולא
תימא למ"ד שבת לאו זת אלא אפילו למ"ד שבת זת אסור דילמא אתי לאייתויינהו
אי מיפסקי ומיהו לרבי עכני בר ששון דאמר בכבול לחצר שרי לצאת ניח' וגם ר"ת
פסיק התם בותיה אבל לרב דהתם דאסר אף בחצר ק' ו"ל דאיידי שצריך למשמש
בהן כל שעה מדכר ולא חייבין שמא ישכח ויצא וכה"ג אמרינן התם גבי מחט
ומיהו למ"ד שבת לאו זמן תפילין אפילו בחצר אסור והכי קל' ר"י הכיא ושמרת את
החוקה הזאת למועדה מימים ימימה ימים ולא לילות מימים ולא כל ימים פרט
לשבתות ו"ט דברי רבי יוסי הגלילי רבי עקיבא אומר לא כאמר חוקה אלא לפסח
בלבד תניא רבי עקיבא אומר יכול יניח אדם תפילין בשבתות ו"ט תל' והיה לך
לאות על ידך ולטוטפות בין עיניך מי שצריך אות יצאו שבתות וימים טובים שהן
גופן אות: אמר רבי אלעזר כל המניח תפילין אחר שקיעת החמה עובר
בעשה ורבי יוחנן אמר עובר בלאו לימא בדרבי אילא אמר רבי בון קא מיפלגי
דאמר כל מקום שכאמר השמר פן ואל אינו אלא לא תעשה דמר אית ליה דרבי
אילא ומר לית ליה דרבי אילא לא דכולי עלמא אית להו דרבי אילא והכא בהא
קמפלגי מר סבר השמר דלאו לאו דעשה עשה ומר סבר השמר דעשה כמי לאו
אמר רבי אלעזר אם לשומרן מותר ואמר רבא הוה יתיבנא קמיה דרב אשי והוה
מנח תפילי באורתא ואמינא ליה לשומרן קא בעי להו מר אמר ליה אין וחזיתיה
לדעתיה דלאו לשומרן קבעי להו קסבר הלכה ואין מורין כן מכאן יש להוכיח
דלילה זמן תפילין מן התורה כרב אשי דבתראה הוא וכן רב הונא ורב חסד דלעיל
דמצלו בהו באורתא וקיימא לן כמי כרבי עקיבא מחבירו דלא ממעט אלא יום
טוב ושבת והכי אית להו לרבי יעקב ורבנן דלעיל אלא דגזרי מדרבנן פן יישן בהם
כדפירשנו לעיל הילכך כראה שאין לברך כשחולץ תפלין לשמור חקיו דאם חולצן
שחרית פשיטא דאין לברך דהא אין מצוה בסלוקן דכל היום זמנן ואם מסלקן
סמוך לחשיכה אכתי אין מצוה בסילוקן דלילה זת ואם בע"ש או בעי"ט מסלקן
בדין הוא דליבעי ברוכי דיום טוב ושבת לאו זת הוא ומיהו אומר ה"ר אלחנן כיון
דקיימא לן כרבי עקיבא דמוקי חוקה לפסח ולא לתפילין להכי אין לברך שהרי
הברכה נתקנה על שם קרא דחוקה פירוש לשמור חוקיו להסירן כשאין זמנן וכ"פ
רבינו תם בנדה פרק בא סימן ולבני מערבא דמברכי בתר סילוקן לפי שכתוב
לאיתויי מאי ודוקא בתפלין היו בני מערבא מברכין בתר סילוקן לפי שכתוב
אליביהו בתפלין ושמר' את ועובר בעשה המניחן אחר שקיעת החמה הילכך
אין מצוה בסילוק ולהכי לא היו מברכין אחר סילוק ציצית אף על גב דציצית
לאו זמנו בלילה כדפירשית בהלכות ציצית לפי שאין מצוה בסילוקן ואפילו
מבלאים לפירוש רבינו תם והוא הדין דהוי מצי למימר לאיתויי שאר מצות

מצות דמילתא דפסיקא נקט ומיהו מדרבנן אסור להניחן אחר שקיעת החמה
כדאמרינן לעיל אם חלבן ושקע חמה שוב אינו מניחן אבל אינו חולן אם ירצה
עד שיכה כמו רבנן וכדדייק לרב בר בר חנא דודאי חשיב כיון שהם עליו ואמאי
חולן וכדרב אשי דלאו לשומרן קא בעי וכו׳ ואם דקניא בר״פ המוציא הכיעו כלילה
רצה לחלוץ רצה להניח ומוקי לה כמ״ד לילה זמן תפילין להניח לאו דוקא אלא אם
הם עליו חולן אם ירצה אוניחם כמו שהם עליו ושקעה חמה דנקט לעיל ר״ל לילה
וכדממעטינן ימים ולא לילו׳ משמע לילה גמורה וכן משמ׳ מדדייק לעיל הא ודאי
חשיכה חולן והכי אשכחן פרק במה מדליקין דשקיעת החמה ר״ל לילה לעיל פרט
לשבתות ויט מסופק היה הר״ן בחול המועד מי נימא דלא הוי ב״ה אות כיון ד
דמלאורייתא שרי בעשיית מלאכה דקראי בפ״ק דחגיגה אסמכתא ניכהו כדפירש
ר״ת ומותר להניחם או דילמא כיון דשייכי בהלכות יט לגבי איסור חמץ וחיו סוכה
וקרבנות אות קרינא ביה ואסור להניחן ורי׳ הבי׳ ראי׳ מפ״ב דמ״ק כות אדם תפלין
לעצמו וציצית לטליתו ועוד ראיה מן הירוש׳ דמ״ק חד בר נש אובד ליה תפיליו
בחולא דמועדא אתא לגביה דרב חננאל שלחיה לרבה בר בר חנה א״ל זיל כתוב
ליה או הב ליה דידך וקאמר מתני׳ פליגא עליה דרב כותב אדם תפלין ומזוזות
לעצמו הא לאחר לא פתר ליה בכותב להניח פירוש לאחר המועד ויש לדחו׳ דשיב׳
דרבי יהודה דאית ליה ר״פ המוצא שבת זמן תפלין והכי אית ליה לר״מ ומיהו אין
נראה דא״כ צריך לומר דהלכה שבת זמן תפלין ואיך יתכן לומר דרב יסבור דלא
בכולהו אמוראי דהכא דס״ל שבת ויט לאו זת ובפר׳ השולח אמרינן עבד שהניח
תפלין לפני רבו יצא לחירות ואם כן ה״ה אשה דגמר לה לה דפטור וסתם משנה
פ׳ מי שמתו נשים ועבדים וקטנים פטורין מק״ש ותפלין הילכך נר׳ ראיה גמורה מן
הירוש׳ דקול המועד חייב בתפלין רי׳ ובס״מק וכן בסה פירש דיש להני׳ בלא ברכה
ומיהו מה״ר היה מברך עליהם מההיא דירושלמי שהבאתי מצאתי אמר רבה בר
בר חנא חייב אדם למשמש בתפלין כל שעה ק״ו מציץ שלא היה בו אלא הזכרה אחת
אמרה תורה והיה על מצחו תמיד שלא יסיח דעתו ממנו תפלין שיש בהן כמה
אזכרות לא כ״ש ת״ר ידך זו שמאל שנאמר וקשרתם וכתבתם מה כתיבה בימין
אף קשירה בימין וכיון דקשירה בימין הנחה בשמאל רב אשי אמר ידכה יד כהה
א״ל רבי אבא אימא יד שבכח מי כתיב בחית כתנאי ידכה כהה זו שמאל אחרים
אומר׳ ידכה לרבות הגידם תניא אין לו זרוע פטור מן התפלין אחרים אומר׳ ידכה
לרבות הגידם נראה לרי׳ דתרי שמעינן מיד כהה ואתי לאוסופי דגידים איקרי
יד כהה ות״ק ס״ל יד בעי׳ לאסוקי גידם דאין לו יד כלל: ת״ר אטר מניח תפלין
בימינו שהוא שמאל כל אדם והתניא מניח בשמאלו שהוא שמאל לכל אדם ההוא
בשולט בב׳ ידיו: ת״ר ידך זו שמאל אתה אומר שמאל או אינו אלא ימין ת״ל ידי
יסדה ארץ וימיני טפחה שמים ואומר ידה ליתד תשלחנה וימינה וגומ׳ ואומר אם
תשיב ידך וימינך מקרב אחיך רבי יוסי הגלילי אמר מצינו יד ימין שנקרא יד שנ׳
וירא יוסף כי ישית אביו יד ימינו ואידך יד סתמא לא איקרי רבי נתן או אין צריך
הרי הוא אומר וקשרתם וכתבתם מה כתיבה בימין אף קשירה בימין וכיון דקשיר׳
בימין הנחה בשמאל ורבי יוסי הגלילי בשמאל מנא ליה נפקא ליה מהיכ׳ דנפקא
ליה לר׳ נתן בר אשי מידכה יד כהה שאל ה״ר אלחנן את הר״ף אביו מי שאיט לענין
כתיבה לבד ולשאר מלאכות בין ביד בין ברגל הוה ימינו שמאלו מהו לתפלין מי
ניזיל בתר כתיבה וכן משמע קצת הכא דביד שיכתוב יקשור או ניזיל בתר עיקר
כחו דלא כיהה הוי והשיב דה״ל בשולט בשתי ידיו ומניח בשמאל כל אדם ומי׳ רשי׳
זל גבי כתיבת מזוזה פי׳ דארוב העולם קאי ואינו תלוי מימין ושמאל דידי ומתוך
פירושו נר׳ לרי׳ דפליג דאטר מניח בשמאל ואף ת״ק סבר הכי דידך זה שמאל
ויש לספק אי הלכה כוותיה אי לא ורב אשי בסמוך לעיל אימר טעמ׳ דר׳ יוסי מפ׳
ולא ס״ל אמנם הני סתמי דבריתות דבסמוך ס״ל הכי אמנם מר׳ יצח דמפי׳ בסמוך
מושמת שתה שימה כנגד הלב משמ׳ דאף איטר בעי לאנוחי בשמאל שהרי הלב הוא
בשמאל וכוותיה ק״ל ויש לדחות דה״פ באור זרוע שיניח צריך שיהא מכוין כנגד הלב
ותדע מדלא הוכיחו הנחה דלעיל שמאל מושמת שימה כנגד הלב וכן רב אשי דמפיק
מיד כהה ואי לאו פ״ה הייתי מפ׳ דר׳ נתן גופיה אית ליה איטר מניח בימינו כיון
שהוא כותב בשמאל ואיכא למימר דלא פליגי אלא משמעות דורשין א״כ איטר ימין
מיקרין ליה שמאלו וכן משמע פ׳ הבונה ואמאי ליהוי שמאל דידיה בימין דעלמא
ואשמאל ליחייב לימין לא ליחייב ותדע מדשני כי תניא ההיא בשולט בשני ידיו ולא
משני ר׳ נתן אם ת״ק היא ומיהו יל דלכולי עלמא בעי לאוקומי אי לדידהו לא הוא
שום חידו דמהיכא נימעיטה ומיהו אם הרגיל עצמו לעשות שום דבר ביד לא הוי
הרגלתו כלום למיקריה איטר אא״כ נולד כן מדלא מוקי מתני׳ דפ׳ הבונה כשהרגיל
עצמו לכתוב בשמאל ויש לדחות דהיינו הך דמשני בשולט בב׳ ידיו ומיהו נראה לר״ן
דבעיקר כח תליא מילתא ואם הרגיל אף בכתיבה מסופק רי׳ דאיב׳ לפרש ר׳ נתן
כדפרי׳ וכ״ל דכאיטר חשבי׳ ליה ומה שפי׳ לעיל הדין דשולט בב׳ ידיו אין נר׳ לרי׳ אלא
ודאי נר׳ לו היכא שאין שוה בשתיהן לכח אטר גמור חשבינן ליה תנא דבי מנש׳ על

ידך זו קיבורת פירש ר״ת קבוצת בשר למעלה מן המרפ׳ שהו׳ בלעז קור׳ כדאמרי׳
קיבורת דאהיני בין המרפק והכתף והו׳ בזרוע דתפלין בזרוע כדאמר׳ בכל מקום
ותפלין בזרוע וזרוע מיקרי מן המרפק עד הכתף דברים אהילות חשיב סד׳ מנין
האיברים יד קנה מרפק זרוע כתף ס״מ למעלה מן הקור הוי זרוע ותדע דמרפק
הוא דאצילי ידיו מתרגם מפרקי ידוהי וכן מוכח במסכת׳ לא יתננו על ארכובותיו
ויתן אצילי ידיו עליו וא״כ היינו קורא ולא כמו שפ״ה בפר׳ ארבע מיתות גבי אוב
וידעוני אצילי ביה השחי ור״ח פי׳ קיבורת הזרוע שכנגד בית השחי והוי אמצעית
הזרוע ולא נר׳ לר״ן: בין עיניך זה קדקד אמרי דבי ר׳ ינאי מקום שמוחו של תינוק
רופף כ״ל דמקום הנחת תפלין אין דוקא מקום רפיפת התינוק מדילפינן במ״ס
גובה הראש מגזירה שוה דבין עיניך והיינו סמוך לפדחת ממש כשמגביה הראש
ומקום רפיפת התינוק הוא גבוה יותר ועוד דדרשינן בסמוך מקום שעוש קרחה
והיינו סמוך לפדחת דאיכא נמי שיער ואחרי העורף ליכא למימר משו׳ דלא מיקרי
בין עיניך כלל ואין זה גובה הראש אלא שיפולי הראש ועוד לאידך דבעי מקום
הראוי ליטמא במגע לא בא למעט אלא פדחת ממש והא דקאמר מקום שמוח של
תינוק רופף הוי פי׳ מן הפדחת עד מקום רפיפת התינוק שזו היא מאמצע הראש
כלפי פנים דהכל הוי מקום הראוי להנח תפלין ואע״ג דלא אמר עד משו׳ דלפרושי
קדקד דבריתא אתי ועיקר קדקד מקום שמוח הוי כדאמרי׳ כמדומה לי שאין לך
מוח בקדקדך בפ״ק דיבמות וגם הבריתא לא חשש לפרשה עד הקדקד דכל שכן
דמיקרי שפי׳ טפי בין עיני׳ ואשמעי׳ דאף הקדקד קרוי בין עיניך ואין לתמוה מ״ל
להביא כ״כ שיקרא בין עיניך דיל כיון דאפיקתי׳ מבין עיני׳ ממש אוקמיה אבל מה
שראוי למיהוי מיקרי בין העינים דגזיר׳ שוה אהני לטפויי לגמרי ובפ׳ המוצ׳ תפלין
יש שיש מקום בזרוע להניח שני תפלין וזו היא כדפ״ל בין האציל למעלה סמוך לו
וגם איתא התם דבראש יש מקום הנחת שני תפלין ומדקא׳ ב׳ תפילין והו לא משמ׳
דיש שיעור ומקו׳ הנחתן כבר פי׳ דהוי מן הפדחת עד מקו׳ רפיפת התינו׳ ובתלמוד
לא נמצא שיעור רק בשימושא רבא איתא אמר רבה מאן דבעי למיעב׳ תפלי׳ ליתי
אעא טבא אצבעי אי טפי שפי׳ דמי ואי בציר לא פסיל ואומר רי׳ דיש לדקדק קב׳
שיעורו מדאמר׳ פ׳ אמר להם הממונה שהציץ היה במקום הראוי לתפלין ולמעלה
מן הציץ היה לו תפלין ורוחב הציץ שני אצבעות והיינו מקום שני תפלין ואמנם
אינה ראיה גמור ובתום׳ הארך הרב ועיין שם וכת׳ רבי׳ שמשון וז״ל יש להחמי׳ בדבר
אחרי שלא נתתברר השיעור מפי הקלמו׳ שאל אביך ויגדך ויש לחוש לדברי הגאונים
בעי מיניה פלימו מר׳ מי שיש לו שני ראשים באיזו מניח תפלין א״ל זיל גלי או קבל
עלך שמתא אע״ג דאית בפירקי דר׳ שיעור דאתא ההוא גברא קמי שלמה שהיו
לו שני ראשי׳ לדון על ירושת אביו ההוא מן מדבר היה אבל מן היישוב לא חיי עד
שיהא ראוי להניח תפלין אדהכי אתא ההו׳ גבר׳ דאי׳ ליה תרי רישי כמה חיי׳ ליתן
לבהן אמר להן ההו׳ גבר׳ אמר י׳ סלעים איתיביה ממשמ׳ שנ׳ ופדויין שומ׳ אני אפילו
נטרף ת״ל אך חלק שאני הכא דבגולגלת תלי׳ רחמ׳ התוספ׳ הארינו ואין צור׳ כאן:
ידך זה קיבורת מנא לן דת״ר על ידך זה גובה של יד את אומ׳ גוב׳ של יד או אינו אלא
ידך ממש אמרה תור׳ הנח תפלין ביד והנח תפילין בראש מה להלן בגובה של ראש
אף כאן בגובה של יד ר׳ שיעור או אינו צרי הוא או והיו לך לאות ולא לאחרים לאות
ר׳ יצחק או אין צרי הרי הוא או ושמתם את דברי אלה על לבבכם שתהא שימ׳ כנגד
הלב רב אשי הוה יתיב קמיה דאמימר הוה צייר בידיה תפלין וקא מיחזיי א״ל ולא
סבר לה מר לך לאות ולא לאחרי לאות א״ל במקום לך לאות איתמר גוב׳ שבראש
מנא לן דת״ר בין עיניך גובה שבראש אתה או גובה שבראש או אינו אלא בין עיניך
ממש נאמר כאן בין עיניך ונאמ׳ להלן קרחה בין עיניכם מה להלן בגובה של ראש
אף כאן כו׳ ר׳ יהודה אומ׳ אינו צריך אמר תורה הנח תפלין ביד והנח תפלין בראש
מה להלן מקו׳ הראוי ליטמא בנגע אף כאן מקום הראוי ליטמא בנגע לאפוקי בין
עיניך דאיכא בשר ושער לבן ואיכא נמי שער צהוב: שנינו פ׳ לולב וערבה רבנן
דבי רב כל אימת דממשמשי בהו מברכי ובריך ליזהר בפרשיו שאם עשה מסתומה
פתוחה או מפתוחה סתומה פסלה וג׳ פרשיות הראשונות כולם פתוחות ופרשה
אחרונה שהיא והיה אם שמוע סתומה ואם כתב החם׳ מלא פסול עד שימחו׳ היה
ואם כתב המלא חסר פסול ואין לו תקנה וזמן הנחתן הלכה כאחרים משיכי׳ חבירו
בריחוק ד׳ אמות ומפרש בירושלמי באדם שאין רגיל בו אלא לפרקים רואהו כמו
אכסנאי דין בדיקה וליקח מן המומחה פי׳ לעיל ס״פ התכלת וע״ש מוכח הסוגיא
בברכות שהפטור מקרית שמע פטור מתפילין אמרינן פ׳ לולב וערבה קטן היודע
לשמור תפילין אביו לוקח לו תפילין והא דאמר׳ שבריכות גוף נקי כאלישע בעל
כנפי׳ ר״ל לענין שיוכל ליזהר שלא יישן בהם ולא יפיח בהם ולהכי אמרינן במסכת
קדושין שחולה מעיים פטו׳ מתפילין ולא ישן בה׳ לא שינת קבע ולא שינת עראי אם
הם בידו ואם בראשו הם וכגדו עליהן יישן בהן כדי הילוך מאה אמה דהיינו שינת
עראי ולא יאכל בהם אכילת קבע אבל אכילת עראי מות׳ הי׳ צרי׳ לבית הכסא או
להשתין חולן בריחוק ד׳ אמות ומוסרן לחבירו אין לו חבר ויר׳ שמא יקחום בני אדם

אלתח

אלתלה

אלתלו

אלתלז

אלתלח

אלתלט

אלתמא

אלתמב

אלתמג

אלתמד

אלתמה

אלתמו

שלחן פירקא

סקריב עולם בלא מכשף ונכרי בלא נכבים אלו יתכן כל מה שקבל אלא עול מלכות
סמים שלימים ובכה ויטול ידיו ויכיח תפלין שקבל קריאת שמע ויתפלל אל פיוס אל
שעה ב יתכן כל שכתבם ויטול ידיו ויכיח תפלין וקורא קריאת שמע ומתפלל תשלה שלא
שעה ג שכתוב בתורה מוזה ושקריב עליו קרבן שבת אלא תפלין בקרן ימינו ושמאלו כנגד פני
מזרח ה וכה בגמרא כמה שכתוב אלא תפלין ומתעטף בציצית וקורא
שעה ד ק"ש ומתפלל מוכיח לו שמע בן ע"ש שמר אלהי ושרש ני לפיו ניסכם
שעה ה טולטת נו רב כפא שמר משרב אלהי שמעו בקרא טולט"ו אל יתכן בגולה מבוא
תפלין מן שתפלה שזו תיקון חכמים וזה תיקון קורס ולא ידעו רבותי מקו"ט
שעה ו שכתוב בתורה בשבתי בביתך ומ"מ חזיכה לתפלין מבוא רבה לכל אלה ולפי
לכל אלה כשר לשמוך ב"ק דלא פוסקי ישראל קדקפתא לא מבא
תפלין ורבו"ם לא בתורה כתיב דמי ומצוין דאיה מדאמר במכילתין
שעה ז בתורה פטור מתפלין ולכ"ל דקל ב"נ שהכלו מיזהו ע"ה כל שלין קורא
קש שמרים וערביה רבי יהושע אומר כל שלין מביא תפלין הם למדת שתפילו
חבר ועוסק בתורה אלו מי מביא תפלין הוי ע"ה לדברי יהושע ומה מה שאומר
שעה ח במכילתי שהן פטור היינו בשעה שעוסק בתורה אלא מי לוקח בשבוע מבוא
התפלין מה תועלת בברכותיה אלא אם כמא מבא מצוה בריכות נוף בקי ולין
יכול ליזהר בלילה במה טומכין לין על ליון פוסקי ישראל: חולה פטור מן התפלין
שעה ט בירושלמי פ' לברכות ובמדרש ילמדנו פרשת שלי פי מלך אומר רבי יהושע היה
מביאם שבשה ימים שאר חולין כלומר שהחולי ממרק שכלומר שהולה לכל שביכי
הרופא לכל התלמידי רבי לא הוה זיין תפלין מיכיה לא בקייטא ולא בחיתא וכן
שעה י כתב תלמידו רבי אליעזר רבן יוחנן חזיק ריסיה ולביה תריהון ובקייטא לביה
לזורעים שם למדת שחולה פטור מן התפלין וסהיא לפרק שהשם נבי שבותיה
דרבי לאומר למיתי שלקא לפיניה אמר אליעזר מבקשין רבי ותתחוכים מבקשים
רבי יר מיכופו תקחוכים את שליעזר כיון לפוש לשל כמה ויחכין לביה שבשה ומבא
תפלין ולקא מבשטר אמר יר מיכופו עליהם את התחוכים שהיו ר' שהיה מתבא
נקלוסה ובשהרה יותר מדאי והיה מתמיר על שבתו כמו רבי אליעזר שלבש תפלין
בחולין שמא בו אמוך למיתתן בה שרבא מיתות שהיה מתמיר על שבתו לבי שהיה
יומי בגלילי להקומן ובירו לעירובין פרק המוצא תפילין קניא תפילין בריך
לבודקן אמר ל"ג חדם רשב"ג אומר לוכן בריך בדיקה הלל הזקן אומר שלו תפילין
שעה יא שהן של לבי לימא וכמימתא רבה יש שבריך לבודקה שבי פעמים בשבוע ויש אומר
להכריסה מחזוק לשאר כיוצא בשבת בשבוע על כאן לשון קטן זרוע קטן:

סליק מרדכי מהלכות קטנות

הנהות שנמצאו במדרבי משבת

יציאות

ו סבנת סתי סתן תרגמת סיסם סתי תיוכין לתוקן סעומדי
נסנים סכנסם וסוגסם סתן תרגמ סתי סכנסם וסתי
סוגסם כגון עקיסם גרידקת לו סכסם גרידקת וזס
סתי כרסם לכל סים תרומות עיקר וסתי מפר בירושלמי ומס סקוברך למכות סייבי
ב לסנת לעומד בפנים ולעומד בחוץ מסו דסוגסם סיס מלסכם גרוסם לטלטל
מרס לכל לו לסיכם קדש דסס כל מלסכות סתיו כמסכן מיקרו סכוח וסס
בעו קרס סלס רק לס סעשם כל מלסכ ולמלסכו סדומות לסם מיקרו קולדות וסיולו
בסוגסם נעי קרס רים סזורק סוגסם סיכ כתיבס ומייתי לס פסוק ונס זורק נעי
סיכח דסיס במסכן לס על נב דסוגס קולדס נכס דסיסח דסטור ומתר לס קס
פסיבח ומס תלמר סס עברס סלסבי עור לס תקן מכשול וסלולו מיירי סיסיס יכול
ליטלו סלולו לס סיס כוסכו כילו לסן לס עבר כלמר כפל דע"ז דקלי בקרי עברי
דכתיב מלא לסיכם דרככן מיסס סיכח סמייב לסבריסו מפיכור ולי מיירי בגוי
סיכ לסיכור דקבי כ"ס כוסכו מוזכות לגוי בסתב נטלן ויבח לין נוקקין לו מסמע
ז דוקס כשבגוי בסתב אבל לס עומד בחוץ ופסטו יולפנים מסמע שלסור שכוקן
לשדי ב"מ לסוגסיס יס לומר לסייבי בגוי ודסקן על מיולו שלולו מכנים ומוציס כל
סיום לין לסיכור כלל כיון שלין בסקן שלו מיכמי אף על נב דעבר זס לעבי עור
מיכור שבת מיכח פטו ומוקר: ודס בסיכח בכח על גבי מרבע עיין בפ"ק לקמן:

בעי מכיי ולי מסו שתשכח כרמלית לי סיסס אלא לס כן סוכי ולו מלאס אבל
דיקנית לא וכן בכח בס בתר דעירובין עומד אלא בר"ס ומטלטל בו ולף על
גב דרבי מאיר פליג אתנא מ"מ הלכה כתנא דקאמר הכא מבני ליס מכניס בר
שלמיס לחייס בר רב מקומי דרב לא יעמוד בר"ס ויטלטל בו דאמר ליס שבת דבבן
ובעבת כר"מ מסמע דהלכתא כרבבן ולא דאמר הלכתא כר"מ בג דזרוקין פרק
בפרק דמכלתין כרבבן דאמר שדי נופו בתר סיקרו ובפרק מיכח מי סוף בר"ס לא
מיבב לי סמי מ"מ לי נופו לא סוי מרבע על מרבע ועיקר סוי מרבע על מרבע פרק
ז לעול בלעון כל מס שמעון לפרס בלפניו וכגון דלסיכח בסוגס מד דלי סוי מרבע
סוי כרס דלוריקס לית ליס שלשס מחיצות וכתב רבינו שמשון שמועל
סשקופות שלנו סס סיס מן סצדדין כשסיס נעול דכוח סיכיר גמור דקס
נוסת בפרס סוגו מפקוס שבשקרס בשלוכס מקיר כל מס שלשים כלמרסיכן
נסוכ ועיכוכין שבוסת בפרס מקיר כל מס שבשים ומס סיס חון לפרס לסוכ
לסכנים משלין לשים לסיכח בפרס בקירי שלין לגן בקירי רבה מרבע
והמקדק שמא יבול לעכור על דברי תורה ולף לסוכ לכוונה משלין לחון דשמא
בתקרה מרבע ולסוכ לכוני מלמודיתא לחון והילכך לסוכ ומס סיס מן בפרס
ח ולשנים כין בתוך כשול כלפני לסוכ רבי יוסנן קרפף יקר מכיח סלשים שלף
קוקף לדיום כזורק לתוכה מלא כן סוקיב לוס שלף שמפוכר לדורין פי על כן לסכרו
נה לטלטל יקר מל לסוכ נ"ס בתלי דברי לטלטל ככול לסברי רבה לטלטל מקוכו
ליס ומן סיס לתוכו מלי טעמס דיליס לסוכי רשות סיקיב גמור סיל ולתי לטלטל
ו בכולה: רבי יהודה לומר מבליון פלוכה לקבירי ולסריכין סמקום יראס עליך
בתוך קולי עמו ישראל קיימו שלמר בפ"ק דמגלה כסבון כרבי יוסי לסמר לכם כיצון
ז בכל יום משמע ולא כרבי יהודה דבליון עליו ולו רבינו סס לשעולם מפללים של
פלולים שיתרפלו כי זס לף כגזר ב"ס מתי יתרפאו ורלוים מסוקי שבתפלל בשליץ
וכן בברכת רפלנו בכל יום שבל כסבון מבליון פלוכה של שבריליס שלא יפולו כרבי
יוסי ונקנירי סייבו קולי ולשלמין ולסריבי רבינו רבבן ורלוים קנת לשמר ב"ס בסולר
מן סמבול לסור בדבוד שבפולים טופלי בו בתן מלן קולי לשר רבה רבבן רבה
לטעמי לשמר כמלן מבליון פלוכה לקבירי ולסריבי שמם מריבי סייבו רבבן
ח ולליבא דר יוסי לשר יקוס פורקן: בכל מעולה בנוסה מוקדת לף של נב ללף
קיימס לן בכל יפוסע בן לוי לשמר בפרק שלשה בשכר כיון שבניב שבת מבתם
לסור לשלם שיבשוב כלום של שיבפלל ומי יבולליעית לללסר מבתם בנוסה לסור
לשתמיל לפולו שעושה בנוסה בלא מקום לסוק לשורם מקבי בשעולה בנוסה ומבתם
ם בנוסה ולא כרבינו בך בפק בשכר בקרומה ומבתם לבברי מלפם סיולך בבינוסה
בשבת שעולה בלף מן שמבתם גדולה ולשעולה מבני שמו לשבתם בנוסה
כיון דפסקי בלכתא בלף כרבינו מיבא מקבי שמו לשבתם בנוסה
ובשעולה גדולה ורב לסף דסוק בלישנא בתרא לפולו בשעולה בנוסה ולליבא
י דרבי יהושע בן לוי דייקי רבי ולא לשמר בפרק שלשה בשכר דלוק בשבת ולליבא
ברי שקבל מרבותיו משם רבינו תם ושבורבי שמוא בתוב בשכר סיבר דלוק בימיהם
שהוא עיון תמיהון על הגם שהיו שוכבין שם וזהו גבאי לעשות קשתו למעלה מביח
יא בשבת ועיינו שעשה דקשתות לסור שבריוני ללף מתשמשו ליח לן בזה ולא בן משם יש
ללמול בשלשה לבם בשל ביח שבשבת לסור לשבב שבינה של קבע וקשתים של גבאי

יב סוף ולא"ספי לשון לולשתעות אלא אלוס שרלף בו שלשה פעמים: ופוב רשותי
יג בפ"ב לסוכה ב"ב כרבי יסושע וכן כפסק רשלף: ורשלף כתב משם רבי קולמוסם
וכתבו"ם לשון לסתעות נוסח סוזה אלוס בשבת משוס לשון שבת בקיעין משם לשון בקיעין
בפקרון חלומות: לפיולו לכבשין בין בגדו לבגדי שמתו ובדשה לשמו מכלן
יל לבבשין בין בגדו לבגדי שבירו: תוספתה בשם ובגב כיון לשתני לשעלו שכם
משם שבגדיס של שלמן ב"ס לשלול לשכול ובקירו של שם שבשלין מביריו זה שת זה לפיולו
טו כלא סיבוי מוך וכשמבירין לפי שי שכוי לשכול סיכח מבירי זה שת זה שלין מוכלי
זה משם זה קרי לין מבירין זה שת זה עלכן בשר שלשן כל סיכח למבירין זה שת
יז זה סיבול לשלול בשבת בפוסק לנל בפוקו לו על שלשן שאר ולף על גב לשמר שכם
כבי שבשה לשה שבשה לשבשי שבירין זה שת זה לישוב סיבוי לשכח וכי משמע
לשלולו סיכח לבבירין זה שת זה מוקרי שי סיבוי לשכח בשלה וכשלה בשוש
יח לשלולו בשלמא כלומר מבכח לף שפסוט לשמן שלה וכשל שי סיבוי לשיב למיבמן
לבל לפי שמסקס לשבשיס לשלולו בלישנו וכשני שבשיון לשכח לשמ"ש שבשלה שי
סיבוי קישנתי לשבשיס סימן שב עיין פרק בל שבשר: וכשמי נרבוכס שוסרי לשבשר
לשבול בשלמן על בשלה ולרשי לשתף כנפן פוריס ביישבי ביתיך וכי שיש
יט בשלשוק לרך לשלו לשם כשם שסורס למיכל על שקורס לנשרס כשלשן לף שלכל
סוב עם סובס לבל לבנים שלל לית לסו שבישה כלים ושרו וכן בשק רבינו שם
כ כרב יוסף לשוקי נרישה לשן שבשן לתוך בריסים משום שבישה כלים
ונם סיס ולם בן מוקר לשת שבון לתוך בריסים משם וטוחנין בשבת ולף על נב
דמילי לשבשיס סו שברי משמע קול שם שני ומכלן שבוש רשי לרבינו שם לשקיל
כא קיבולת שבגוי מקבל לשבוק כיצו של ישראל שוב שבוש רשיס משם ומ"ש מי
שפיך ועוד ור"י אמר לשן רשיס שבשם מרשיס לשבם שמלאכה נעשית מלליס
ובסוף פרק כל הכלים שפרס שנו רבנן לף יכבור לשם כלי לגוי משום ובל ובפ
מוקר ולישנו לף סוי משום שבישה כלים לשם לשון לוכר לנם כשרשיון לעול שלף
משום לקרוב לשבת כל בך בשלה כשוברו לשבת שבמה ושלולו לנם שם לשמ"ש בתלמול
כב שמועל שפקר בשבישה כלים זה לקוף שלי לישבר כלים שם בגון בר בלוכן
בשבת ולקירה על גבי כירה אבל לף בשאר כלים קו לבשאר שלף ישראל כין בתב
נשבר שמבות ומי"ש לשמ"ש קנשים לך מוקרת אבל בשלה בשום מוקרת
כג בכלים לפיולו משבת שבת כמו שמוכיח לקמן בשמעתין ובדוקא בשק לבלי משבת
לפיולו שבשבת לשמת שבוש לריך ליקשנו בערב שבת שלף בשמדומה בשבשות
כג ב עוקרת בניה לדוכיס בשבת ולף שיבינו שכשים בשבת שלף בשוש בלום
משב ולשבני שבבה סייך לומר בני לשמע לשבשי שבני שבל לשבשיר משבי ישראל
ברוך ליטול לשות שבשל שבשים ולם רשם ישראל שלא שעיה קף שעיה כין
שבשים של ישראל כמו שלומרו שעושין שלשה בשבת שבשת ישראל שלשה לפיולו בקיבולת
ולין לשלק בין בשבם בין בשבר ולפי שבשת הגוי מלגשים בירושלמי בשן נוחן
כלי לבוכם וכף ומבלין שוכר בשן בשבר שבור בל יוחנן לומר לית לף שבור בשבל
כד בשבר בשנויתי בשיק שי לף יוכל לשחול שלשה בשום ברוך לשמ"ש שם
הגוי מותר לשבשי שבוש שלשה שם לי מבשי שבים וכן בני בשל בשבל בשבי לשמר בשבל
גוי מותר לשיבו שבשוש שלשה בשל ישר שבי לגוי לשיב ובם בשי
ישראל בשל בשבילו ולפי שבשי לגוי שלשה בשבת לגוי לף ישביר לשם שרף בשבל
בשבת שבני שבקר על שמו וגוי ישבם בם שלשה בשבתו ולו ולשבים שבוש לשבוך
שבשו ושבשי שלו וליון לך בקרן על שמו יקר שבינו של ישראל שלר בו ושבוד משמ
בירושלמי שליון שבוריון לגוי לומר לף שבינו ישבם ברוך שבשל לגוי בשבם
כה שלשה בשיבו של ישראל שר לשלון שבינו ים ללמוד בשבשבו לין לשבוש לשבוש
מלשות בשיב ישראל שר לשלון לגוי לומר בשבם בשבל: וזו שבוש ר' ישראל
כו מגשודי שייבי שבשומם על לשוסרי לשבשמה בגוד שבוש הגוי בשבם בשבל
ישראל בי רשיבי שבא מרי ורבי שבולם של שיון פרוסים שבי שבשמשי וכן גדולי
שולם ושבשת נרשם לי בלשמר בשלשה בכל שולים שבל שמלה וכן בכל שולים
בשבל קול ולם לין שמם שולים שבשבדין לכל בשבוש ושמרינן נוסח יוכן שלה
בשבת ולף על גב לשמרק בלשמריך הוא לף נזדו לים רבבן ושבשינן שהם בבי
בילבתא ולית הלכתא בשלה שלול לשמר בפרק שרם לשלול דגזרו רבבן ושבוש
שלול כמי לף לשבר במקו שים נשר שלף שבו שלוש בשם שבשם שבל שבו לשי לים
משבם לף נזדו בלשמ בבי שבו שבוקו ולולי ישמהו שלי בייבי שלשיל לשמיר
בפי כל שבן שם הגוי בשבשו שובם בשבל בישראל בישראל שקשם בשבדו ולין
לשמיר במקום נשר שרבי בבי שבשל שובש בשבת מגוי אף על פי שישראל שוב
עיבו ושוב לשמר שבויב לין בו ממם ושרי כל שבן שבש לף נשא ולף שביב לשילו
עקימת שם לשף לשילו משבם שרי בביבו שלשה של שקב בשבל נשר בשן

גדול אם היה מולח או וקן או מסטכים מטילין עצמית של ברזל בהזכו וכל
מיסטכים לכל הקור ומותר להסתמש ואפי׳ מלקי מסתפחמים ולא מפורסים
כז ומסתפחמי׳ יקשיבנו של רוב שלוש לוכין של פסתן כ״ש רבא לא ופסתן מסבלו מן
המשרה ובקנו בשור ליבשו ויש בו ליסור ביסול לכל דבר שמקיימים בתפלה
כתרכך מפחת שליחלולית שבו ומתקשה כלומר פרק כלל גדול הלי לדעך שלא יסיבתף
כח לתוכה קייב משום מכשל לכל בשאר מדליקין לחוכין הלוכין של פסתן
מזיקלבו מפחת ליכון ואם תיאמי לומר שיש לחלק בין כתך בין שאין ישראל
קוכב מלאכתו לגוי לעשותה דוקא בשבת ובין כלון זה שקובע לו שאכם ניוש
שבת מכל מקום כרשה לסכיש לאיש לישראל שלאכתן פרק בתרא מי שהפשיך
לו בדרך נותן כיסו לכהרי לשום שמירה שלא יגיס לו ובכן הלי לא ברו ליה אלי
לשתוי שרבא אומות בדשות שרבים שבא שלי לא שבת וכל שכן לשניל מיום
כט הלי לא ברוך ליה יפסיד כל חובו כדיחוי כל דהו עד כאן לעזונו: אין מוכרי לכהרי
כו׳ ומכלן שאכר רבינו שמעון בן רבי ברוך ליתן לגוי משוח מערב שבת לקנות לו
ל בשבת אבל יכול לומר לו קפה לעשמך ואם אלטרך לקנה ממך לאם שב כלשבת
לא גבי שתן ישראל וגוי בתן בשפיכה עיין פרק כל שעה מנחתי שמורה של אמר
לב רק בשים שמקום שאר כר בשבת בניה יוכור ולא יטה שאר כרו שבאדר ובשרטף
לג ורש שקוני לומר לשכר שיכול לעשות בלא כר כגון לסוכיא יין מן שפניה מותר
לשתות שם משום שכר: אין מדליקין כו׳ פרשה שה בריית בית אבל לבש לשרו
שם משום מותר ואפילו ליכה בשפיכה בשבת לשום לכבוה בשפיכה לא עביד
לישוב וכי שכר מוכח מון לשתות ממילא ולא מידי עביד לשום כי לכבוה בשפיכה
מבעוד יום מותר להלך כל השפיכה שלא על פי שלבה שון לשתות שבל לכבוה
בשפיכה בשבת לשון להלך בשפיכה כי שם שרבא שמות שמשלבה שון לשתות כיון
לא שבת בשיר מפיכות מבעוד יום ואין נרשה לרי׳ בלא משתבר לומר לשליחו ר׳
ולא שבת בלוי לבש לשליחו שבש ואפילו בכי לשריכין שפוך יום ימי משום
לשמירה בשפיכה שמיר עשה בנופו לימור שמלך שון לשתות ושול לשמור
ליכה בשבת אפי׳ לצבת כל שהו כלשון שרק תולין נבי ובכא מרבנן לריש שעשה
במכרא ואזיל לשיל גיטא ובטיר פירי וקשון לבובא מרבנן דרך שעשה
פרי שם בשליחו לשון ובשמע לשרשה כשה דשמור גזירה שמא יעשה אבי של
שיטין מן גזירה בן יפשיכה שון בשבת לימת שמא יעלוכה שרבא לימת בון שיש
כרמלית ואשם בכל שבין בשפיכה בין בשבת בין בשב׳ מותר לצבת בכל
בשפיכה ואשון שרק מי שמון שיכול בלי כרבן נמליאל בלי ובשר ובשפיכה לשלך
את כולם אף על גב דבשבת נוים שם ולא שבת בשיר מפיכות מבעוד יום ובן
ל פרק: ואשר שיכר ר׳ שבש שפילו בקרון לוכים לן בשבת וגוי מולוכו שון לשתות ור׳
אבר בוחיל ובשמע מוסבת בקרון לשור לשתשתם בשבלי שיש ואף ל׳ שבשמור
בו ואבר בקרון משום שעשה לאר שמא יפגע בו ליסטים או שמא יפר׳ וירד מן שקרון
לא ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ושלשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
לפי שאומר שיקנו שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה שם שבת בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
לב שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
שבת שלי לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
לג ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
לפי שאומר שיקנו שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה שם שבת בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
לד שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
מה ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
לה שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
מו ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
מז שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
מח ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
מט שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
נ ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
נא שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
נב ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
נג שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
נד ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
נה שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
נו ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
נז שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
נח ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
נט שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
ס ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
סא שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
סב ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
סג שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
סד ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
סה שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
סו ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
סז שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
סח ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
סט שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
ע ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
עא שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
עב ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
עג שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
עד ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
עה שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
עו ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
עז שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
עח ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
עט שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
פ ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
פא שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
פב ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
פג שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
פד ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
פה שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
פו ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
פז שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
פח ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
פט שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
צ ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
צא שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
צב ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
צג שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
צד ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
צה שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
צו ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
צז שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
צח ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
צט שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
ק ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
קא שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
קב ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
קג שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
קד ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
קה שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
קו ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
קז שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
קח ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
קט שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
קי ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
קיא שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
קיב ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
קיג שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
קיד ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
קטו שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
קטז ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
קיז שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
קיח ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
קיט שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
קכ ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
קכא שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
קכב ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
קכג שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
קכד ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
קכה שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
קכו ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
קכז שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
קכח ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
קכט שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
קל ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
קלא שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
קלב ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
קלג שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפילו בשבת בשפיכה זה משם על
שבת שלא לשלך את כולם שמי לא שבין לשיר בשפיכה שבת בין שבשפת
משם: אבל לשבר כו׳ הוא תוך העשור ולא כ״ש שעקיר לשרה לשרי לם ושעשה
שבת שבין שיש לגוי לשוליכו תוך לשיל כ״ש שרבי בשבת עשה מוליכו
קלד ואין לו אלא שרבא לימות לקנות שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכ׳
ומלישין שם שבת בשיר ויהיו לשין ובין בשיר ולשאר בבבשין בשפיכה
קלה שאומר שיקנו שם שבת בשיר ואפ

פרק שלישי

כירה שהסיקוה וכו': מתניתין עלים תבשיל
כר' לחתני' לא מיירי בתבשיל אלא
בשיל לגמרי דקתני לעיל אמר בפ"ק דף
מיירי בתבשיל במאכל בן דרוסאי דלא
יתן ולא יחזיר אם לא נרף ולא קטם לכל מכה' בתבשיל דאמר כל שהו כמאכל ב"ש
מותר לסחוט בו וגם מיירי בתבשיל שבשיל כל צורכו מדפריש תלמודא כירה
מאיר דאמר מפקינן תמין ולא תבשיל ובבריית' קאמר רבי מאיר תמי' שהוסמו כל
צורכו ותבשיל שנים בין בשוגג בין במזיד יאכל ומכי' שם לבהמה אבל לא בישבח ולא
מכי' שם רבי מאיר דאמר תבשיל שבשיל כל צורכו אלא בשיל כל שבשיל בזמנו
מותר לסחוט בו ולא בשיל כל צורכו אלא בשיל כמאכל בן דרוסאי אפי'
בקרומה וכו' אבל במשתיירין מבשר כבריי' שלמים דאמר לא מייירי בבשיל
כל צורכו וכן פי' ר' יוסף בר' מכי' מייירי אלא בשיל כמאכל בן דרוסאי:
אלא יתן עד שיגרוף מבעוד יום שלמים מלמ' שלא יהא כן גירף אבל עד
שיגרוף מבעוד יום ביכול לגרוף ואפ' לאחר שבת אמר ר' יוחנן למכי' לבהמה
בכלי אין לו לתקנת כלי אבל מכי' לאדם לכתחלה ואם גרף אבל לא מכי' לאדם
לכתחלה מכי' לבהמה ואם לאחר שבת אמר ר' יוחנן מותר לאדם לכתחלה

3 ov

דרחמי למיתר לשבות על גבי כירה שפיכה גרופה וקטומה ואפילו מבטמן ופסה
לו כלי שפת אחר רבי יוסה כ"ש כירה לף על גב דלפניו עליה סתר אחורי
ב ך סלבקע כותים דרב שפת כותים כאחורי כמו שפסקו הגאונים ובגד דרבא בקע
סביר ליה כותים ואחר תרויהו ותכניס ורבינ דרבא ממיתן ורב כאחין כר יצחק דרוף
אחרים דשוכלא שרו ונסכה קדרה על גבי כירה שלא ביטלה כאחלו כן דרוסאי
מבעוד יום וניטלה בשבת מסיק רב כאחין כרבי יצחק דאסר לף על גב דשכח סו
שוב פריך לשכח קדרה בשבת וניטלה מיירי שפילו בקדרה חייתא ומסיק דאסור
ולף על גב דלעיל בפרק קמא אחר קדירה חייתא שרי לאחוזי בתרי עם
שפיכה שכי מילי בתנור דשכיח לף לאחר שם יפתה לבורך שלילה לף
מסכי מיתני ולבורך אפר לף בעי מיתני בשבת ונטו' שלא בשבת ולא יכין דשתמר
ב ס מונף ולא שליט ביה מיירי לכל גבי כירה מטליט ביה אמור דילמא יפתה לבורך
אפר ונראה לי דף לאסריכן בשבת קדרה וניטלה בשבת אחלו לכל לאסריכי
שרי שפילו כו ביום אחין דשכח שפילו לדידיה בשבת שפילו כאחר במבשל
בשבת כשנגג דקיימא לן כרבי אחר כי אורידה לתלמידיו אורי לה כרבי אחר
ודף לאסריכן בשבת אחלו לן כרבי אחר כי אורידה לתלמידיו אורי לה כרבי אחר
חוזרו ונסכו לף על השוכה וכיון לאסריכן לדידיה לף על גב דשרי לאסריכי הו
ליכא למיחש דילמא יכיתו כאחיר ודאמרו שכותים אכן לתיון לאחר לו שכר
ושפה אלי רבו פתרונים ר' פירש ב"כאחיר ודף כאחיר פי' אחר כאחר
ליה לרבי יהושע שכר ושפה שאין השומאה כל ברכו כאחר ברוף ושטומה
אלי אי אמריכן אף בכאחין לשיל שאין השומאה כל ברכו כשאין ברוף דוקא שאין
השומאה כל ברכו אלא דילמא שפילו לף השומאה כל ברכו ודף בשקט השומאה כל ברכו
אחלו רבי אחר כאחר בשאין השומאה כל ברכו כאחר ולכאחר בשף שרי
טפי אחר אלא שלא אם לאחריך לכל בשבשל פליגא עלך לשאחיר שפילו טפי
אחר לי כאי ליכא לאחר בשקט השומאה כל ברכו אחלו לכל בשבשל
שבשבשל כל ברכו אי כאי ים לאחר אף בשקט השומאה כל ברכו אחלו לשפילו השומאה
ב נ ברוף ושטומה אין לבשלה אלא כלום ניזיל שאל יזיז שפר אחקומו ובשלאו שאיסור
לבשפר תיקוף אין לב ניזיל אחלו שאל יזיז שפר ודשבת לי בשב תיקוף כאי לשאסר
לפי שאטלטל שפר יש לאחר לשפילו טלטול אן שבר ליכא שפילו שלא אחלו
שליכא לשבשבת אף אלא אחר אף בשבשל אחלו שבשבשל אחלו שלא אחלו
לשבשבת אף אלא אחר אף בשבשל אחלו שבשבשל אחלו שלא אחלו
ג א גאחר ודשבת אחלו שבשבשל אחלו שבשבשל אחלו שלא אחלו
שבשבשל אחלו שבשבשל אחלו שלא אחלו שבשבשל אחלו שבשבשל אחלו
שלא אחלו שבשבשל אחלו שבשבשל אחלו שלא אחלו שבשבשל

פ״ח להפסיד במקום שאין היד סולדת בו ולפסים שפטיל על גבי הקנון וכל דבר מותר כיון שאין היד סולדת שם ומבעוד יום שאילו הייתה קדירתו נוטפת שב ואל תעשה עד שיחשך יכולה להפקיעה שם קודם הכיסוי מותר להניח עב המתיר ולמחר יטלנו שאפי׳ סולדת ואפילו אין נרוף וקטום ואפי׳ בקומו מותר כלומר כשאר מותר קדירה שהיית אי בשיל כל״ל דהיינו שלים כישולו שרי לאחמי בתמר עב שם תמיכה וכשאין נרוף וקטום כמו שהיו מקדמת׳ כיון דלא חזיא לי׳ לא אתי לאקנויי ואפי׳ שם מונף התמר ומותרו לכשצף כפים שכלה טוכא שרי דלא לאי להטמינה בדבר המוסיף הבל דאפי׳ מילי כגון טומן בנפת ובמלח וכיוצ׳ בזן לבר המטלטל מלהניח אפל דומיא דתמר ושאר שלשלת מוסיפין הבל והולכים אפל בתמר שתוס שמוך לבגדים ולבגד שאין מונעת בגדים שרי דלא הטמינה היא כלשהי שם תמיכה דקמ״ל שיימו שם שיעור להרתיח ואין שיעור לגמור ביישולו אבל מועל אל הקנה דשם רשכם לא כו׳ וכל מדקתני פ״ט גבי מת בכל לוקחין בכר מן הישוך וכפרק כמה מדליקין שמ דכלי לא לבגבי כלי מיהא קל כדאי ינתק דאין כלי נוטל אלא לבגד הניטל ובלים בספר הקנה בסימן שכ״ג וכתב דאין דומה מת שמבטיח דשקה אצב טלטול הכבר מטלטל אחת אבל הכא שהכבר מונח על אחת ומזיז מיהרי אחת כלא טלטול כבר הוא ודאי אסור אפילו כשאינו מזיז מיהרי אחת כלא טלטול כבר הוא ודאי שרי עיין בסוף מכילתין ובתום׳ לפרקין כי אמר טלטול מן הצד סתם כו׳ וכן אלא ר״ש אבל אלא לבגד שאינו צריך לאותו דבר שהוא מטלטל מן הצד וכל עיקר הניעור הוא אלא לצורך הפסק שמשקה עליו בשביל טלטול קיימא לן לא שמיה טלטול כדאי אליעזר בן קלאי דאסר פרק כוסה מטות שבל אבר מבשר את אבר ואין מפלגו דומיא דאבר בשר אבל במקום שהוא מטלטל מן הצד בשביל משקה דומיא דאחת דהכא בשר אחר טלטול ואסור: והרמ״פ דוקא בגולדו בן ביום דאם לא כן אין בזה בשר אחר בשר אלא לאחר ביום אחד ולכך אסר בשר ביום לטלטל קיבה של תרנגולין דאי׳ ביום אפרוח אבל אלא ביום אחד אי כמאי אזון אי כמאי אזון לשחק בהן את הקיטום אי כמאי אי ביום אי מותר לטלטל אפי׳ ליתני והברחה מי לאפי׳ מאי אפי׳ לשחוקי את הקיטום דקיטום אם כן מהו שתהא אחת לטלטל מהאי טעמא על כן כדאסר לאסור לטלטל אפרוח אי לבעלי חיים מוקצין הן כגרוגרת ויימוקין ואין לחקל לתקנתם מבטין הרבנות שבשחה וקיטום דוחין לחתה וקל לייך בגמרא דוחין אין מדחין לא לתרנגולת לא חוזה ואם תאמר למאי דאפי׳ לכופין בגולד בן ביום למאי מוקי הא דקיטום של תרנגולין בפרוח אם לוקמי בזה ניחא לומר לניחא ליה לשוקמי בחא אפילו לא כלל בן ביום בפ״י מבשר מותר לבעלי חיים ביום כאלו: והוא שלא היה עליו כל בין בשמחת בני׳ לחתיני בחנוך ובנין שהיה תפוח חעות שנוגע ונוכר בשבת ובשאם אם מדעת אי כמי שאינו שלהו לבעלה אפילו היו עליו כל בין בשמחת שרי כלאחר פרק מוטל לאבן שאל פי שהניח חעות שאל שכבר ולא אל נב לאיבא עליה שכרי עניים שם ליבא קיטמא לא מטלטלין לשכרי עניים אבל מבא ובאותה לחתיני מותר אלא כלבלה ואבן בחוכה מחוס לאיבא בירי בכלבלה: הקשה רשכם אי׳ שרי להחזיר הקדירה על גבי כירה בשבת ואם לחתיני במחבת בינה פרק המניח קדירה ובניתה מלמטה אסור מחוס אחל ואחר׳ כי אסרו בכאחים אבל ערבי חמ כשעושה לשמה תלה ואחר כך הניחו אבל הכא שרוצה לכבר כבר עשוית מלאין לא לחמור רבנן לאסור לניח קדירה על גבי גבא מי אם לאחר בחמניא תפלין גבי לכרי דרב הונא כרוך בוריא ואיר בא אסה אחר אם לאחר בחמניא תפלין גבי לכרי דרב הונא כרוך בוריא ואיר בא אסה אחר אם לאחר בחמניא תפלין גבי לכרי דרב הונא כרוך בוריא ואיר בא אסה אחר

פרק במה טומנין

ולא יתן בתוכו מפני שהוא מכבד משם והקשה ר״י מאי שנא משאר כלים שמותרין ליו ופורסין מנורות ואוכל על פשתן לבא מתירין אם אם בשאר לף על פי שמלבה בשבת ואי לשכח נזרו אם אחר שבת ואם ישאר בשבת לפעמים יפה כיצה ביצים כגון בפשתן לניתן מים קודם בתיבה וקודם נאחר בתיבה יפלו ואחרי שוא מקדים מים כגון אלו ומבשל ביצים: ומוקמי׳ לים לפילו כו׳ תוך פעמוד: ותימא מאי שנא לאחרי׳ קרוב ביצה לפילו מעם ובפרק כל בתבי ג ע״ב אמר רב יהודה טלית שלקח אחר כותי אחר מכר לאחר לקוח טעמא כיון שכבר שלים לא אל אחרי׳ לאחר אחר אחר ואחר לי למחן אחר לאחר אחר אחר לאחר אחר אחר לאחר אחר

הקיזו לתוך כיסו לכבודו וטעמא כדמפ׳ דמי לא פריש ליה: ואף על פי כן מותר

קנ לומר לגוי בחול שמא כיבה בכוונה נקנה כדתניא בתוספתא פק׳ אין מסלקין פרוסת ניר גוי

קנא עכו״ם אלא לפי כדי קנין דמים ונפ מפני למלמד דכו״ם סרו לגמרי לעבדן נעכו״ם

ומיהו בקנין דמי סגי אפילו לטעמא דבקנין מותר משום דלא גזרו אלא בשכר

בכסף קצבוך ואיכא כסלוסו של יבמלא ולפרי כלאים לחוד מותר בקנין בשכר

מכח מותר יקנין בסחם לכתיב ומכר לכר מקנין לפורין מפני

שמים מותרין יקנין בסחם ואין כאן לאיסור לחוד: והיכא דקני בפרק

קנב בשעה ובלבד שלא יזכיר לו שכר משום פרי לחוד אפילו בלא שכר משם

דאיפשר לשכויי משכינן: ובלבד שלא יאמר לו בא לחלוק לך להוציא ולפרש

קנג ואם כי אפשר בלא קנינא כדאמר שום מותר דקאמר שמים הם: ואוד גרסי לומר

שאיסור לחוד לגוי אינו אלא בשכר שיעשה בשבת שלומר לגוי עשה מלאכתי

כשכר לגבי כלקן לגוי כשכר אבל מותר לומר לגוי עשה מלאכתך כלומר בר בשוכר

לא שפעלים משו לומר לגוי משום פרקי ואע״פ שיודע שעכו״ם שמיחתא

שפיולו אינה אלא מכל מקום כיון שאינו בשכר אלא בשביל שיעשה בשבת

קנד אבל משום פרנסה ואע״פ שאין מוכרין לגוי ואעפ״כ אין לגוי עשה מלאכתך

ולא טוענין עמו ולא מביאין עליו שלא כדי שיביא למקום קרוב ואע״פ שמוכרין ומביא

קנה נמי כדי שיבא מפתח ביתו ולא משום לחוד שמיהו יבא בדרך אגב

קנו מכוער כלקנין מזוזות לגוי בשכר שכלן ויבא אין מזקקין לו לוקח בשבת

הגוי אבל ביד הגוי לקוח מאחר שמיד ישראל יבא ואם לשמול בשבת שכוכר לא

קנז שפעלים משקיין לשפיולו שאחר שיבא לוקח לחוד לגוי ואעפ״כ ניד שכשם

כלן שלא ירך לכבודו וניד שכשם שקנו שמא מוכר לומר לגוי לכול ניד שכשם

קנח ומשמים שכל יום שלו מלוכלין עבדיהו ושפופרותיהו כשר שכלות וטריפות ואם

לומר בשלמא הגוי שבשכר מוכיח ודאי שבשת שבשת מוכרין משכיח לוח

כשלמא לגוי עשה מלאכתך: שלשה לבריס כשלמא לגוי שבשת מוכרין משכיח לוח

קנט פרוכת אלא משום לשקנתו שוא טוויו וכו׳ אלא תפ׳ שלבני שפורין משני שלן פוטין

אלא משום לשכר שקה הוא ואע״פ שנזרו בוה לשכן כלאים כלומר שפ״ל לוח טוב שמשא

גמל׳ לשרש שריא אלא על גב דשפר לבדין לפורין שפי שריא לפי שהוא שקה ושכי

כמי ביומא שריא נא לגבי שפר שנדי שיבא שלבני שריא לשכיבא שקה

כי שא לשלר רב הונא אפי׳ שמשא גמלא לשרש שריא ואשה שבני שריא שמא

דשכרין שכיבה הואיל ואשתרי כלאים בשבילו אלא אפילו בישראל שרי כיון

קנא שקטין בן ואשה לשבילו שם שכשר שהוא שוא טוויו וכו׳ לשמור שלאוריית אין

חילוק בין ישר לקטן לשבין שעלה שכל שכשר שכין לשמור שלאוריית וכלאים לשכשר

כשבן לכדין שפילו טוויו אלא שוא שכשר יש חילוק בין ישר לקטן לשקטין לא גזרו

שכשר אפילו שכבישה כיון לילית ביה לשמור כלאים כי שם שלרבן ונבדי כהונה

לשרי לשבישין שקטין לשרי שלאוריית כשרי שלא ישלך שלא לכל שקה

מוקר לשבישין שמשיך לכל לשרו שמשים לשור לשבוש כן כיון לקטין שרו שכן

קנב שפילו לבישה כשר שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קנג לשרי לשבישין שקטין לשרי שלאוריית כשרי שלא ישלך שלא לכל שקה

מוקר לשבישין שמשיך לכל לשרו שמשים לשור לשבוש כן כיון לקטין שרו שכן

שקטין לשבישין שלא לשבישה שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קנד שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קנה שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קנו שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קנז שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קנח שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קנט שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קס שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קסא שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קסב שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קסג שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קסד שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קסה שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קסו שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קסז שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קסח שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קסט שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קע שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קעא שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קעב שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קעג שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קעד שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קעה שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קעו שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קעז שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קעח שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קעט שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קפ שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קפא שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קפב שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קפג שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קפד שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קפה שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קפו שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קפז שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קפח שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קפט שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קצ שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קצא שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קצב שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קצג שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קצד שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קצה שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קצו שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קצז שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קצח שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קצט שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קצי שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קצי״א שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קצי״ב שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קצי״ג שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קצי״ד שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קצי״ה שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קצי״ו שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קצי״ז שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קצי״ח שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קצי״ט שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

שלא גזרו כלל ואם לשרי שלא ישלך שלא לכל שקה לשבישין שלא לשבישה

קצי״י

והלכתא כותיהו וכן פסק ר"אם בס"י וקשה דתנן פרק כיצד משתתפין גזוטרא
שהיא למעלה מן המים אין ממלאין הימנה אלא אם כן עשו לה מחיצה גבוה עשר
טפחים ו"ל ההוא בגזוטרא הסמוכה לר"ה הקבוע בארץ והתום' תיר' דהתם הואיל
וקבוע חייבינן שמא יעלה פירטון עושה מקום ארבע פירש רש"י שעושה מחיצה
קטנה ולי נראה דכיון דכרמלית משפת הנהר משחיבן מחיצות עשרה כדאשכחן
גזוטרא פרק כיצד משתתפין אלא מאי מחיצות י' ורוחב ארבע בין המחיצות דאין
מחיצה לפחות מרוחב ארבע תו ורש"בם פסק דהלכתא כמ"ד מוציא זיז כל שהוא
וטעמא דמארעא משחיבן וכן פס' ר"יבא: ואין להתיר על ידי עוקה פירש שיעשו
גומא על פי הנקב עמוק עשרה ורחבה ארבע דהשתא נופלים שופכים מרשות
היחיד לר"ה ואפילו נתמלאת העוקה מע"ש אמרפר' כיצד משתתפין אחד לי עוקה
ואח' לי גזוטרא וכו' עד שופכים מים לתוכה בשבת דה"מ מים דלא מבטלי מחיצתה
קכח ותיימי מיא אבל מי רגלים ובואה מבטלים מחיצות דלא עדיפי מפירות דא' בהזור
בור ר"ה עמוקים ורוחב ד' וזרק לתוכו חייב מלא פירות פטור מ"ט מיא לא מבטלי
קכט מחיצתה ועל מה שכתבתי שהצואה נופלת על הכותל שני או על דף אחר העשוי
מתחתיו ושוב מתגלגל ונופל למטה שהוא מותר משום כחו בכרמלית אין להקשות
מהא דאמ' פרק כיצד משתתפין גבי גזוטרא שהיא למעלה מן המים דשרינן ע"י
מחיצות תלויות למלאת ואמרינן עלה בגמרא לא שנו אלא למלאת אבל לשפוך אסו'
אלמא אף על גב דאיכ' מחיצות דמתרת כנגדה למלאת לשפוך אסור כיון דלבסו'
כפיק לאבראי חוץ למחיצה יש לומר דהלכתא כאיכא דאמרי דאפילו לשפוך שרי
דבשל סופרים הלך אחר המקל וכן פסק ר"י ולפירוש רבינו תם נמי שרי דאף על
גב דאסר בגזוטרא משום דסמוכה לבתים דשכיח בה רשות הרבים מכל מקום
שרי אפילו לליכא קמא דאסרי לשפוך התם הוא דמתכוין שיצא לחוץ כדי שלא
יתלכלכו המים שכנגד פי' הגזוטרא שהוא חפץ למלאת מהן ולשתותם וכל שכן
לאיכא דאמר דשרי לשפוך אף על גב דכי שדי נפקי לבראי וניחא ליה דליפקו כל
שכן היכא דלא חייש אי עילי לאתר לתחת רק שיעש' ברכיו ועד כאן לשונו דאפי'
אם היתה נופלת מלמעלה למטה להדיא דשרי היכא דאי איפשר בענין אחר כגון
שנשברה הדף בשבת שתיקנו כגד פי הנקב שהצואה נופלת עליו משו' דגדול כבוד
הבריות שדוחה את לא תעשה שבתורה בלאו דלא תסור הכי נמי שרינן מרשות
היחיד לר"ה וכן פיר' רשב"ם בפרק לולב הגזול גבי אבנים מקורזלות מות' להכניסם
בבית הכסא בשבת ופירש רשב"ם מדקאמר מותר להכניס אלמא מחוץ למחיצה
תוך המחיצה קאמר דהיינו מן הבקעה שהוא בכרמלית לתוך המחיצה שהיא רה"י
דלא כפירש ר"שי שפי' שם בתוך ארבע אמות במידה ואינו מוקף מחיצות דליכא
אלא איסור טלטול אבנים ומשום כבוד הבריות לא גזרינן והלשון אינו משמע כן
כדפרישי' מיהו למה היה לו להתיר דבר זה לכתחלה כיון דאיכא בתקנה כל דהו
בדף אחד כדפרישי' לעיל אבל היכא דנשבר בשבת מותר כדפרישית: וכן יש
בפרק תולין האי מא' דסחי מיא לינגו' נפשיה בריש והאריך עד דמסקי תלמוד'
ומשני בכרמלית לא גזרו רבנן ועוד מצאתי תשובת ר"י שהוברך לעשות קנה פחות
משלשה בגובה עשרה ושמא לא הוברך אלא לכתחלה ודבר פשוט הוא דקנה קנה
פחות מג' הוא אלא ברו' מקומות לא היו נותנין רשות ליהודי לעשות בתוך חפירה
אז יבא לעשות בדף כדפרישית לעיל ושלום מאיר ברבי ברוך ז"ל:

פרק אחד עשר

קל עיול שופת' בקופיס' דמרא
רב אמר חייב משום בונה
פר"ח קיימא לן יש בכיין
בכלים כרב ובירושלמי גר' בשם רבי ירמיה המרכיב מיטה של גילא חייב משו' בונה
וקיימא לן הילכתא כותיה כרב וכן בסוף כירה גבי מטה גללינתא בכין מן הבד
היא משמע דיש בו משום בכיין וקשה דהא רב גופיה סבר פרק במה מדליקין אין
סתירה בכלים דקאמר מסיקין בכלי ואין לך סתירה גדולה מזו וה"ה דאין בכיין
בכלים ופירש ר"אם רב אמר משום בונה פירש מרה זו מחוסרת בחסרון שופתא
הילכ' אין בו משום מכה בפטיש שאינו נקרא מכה בפטיש אלא בדבר שאינו מחוסר
שהכאת הפטיש הוא לאחר גמר בכיין ולא אמר רב משום בונה כלומר חייב משום
מכה בפטיש דהא אין בכיין אלא להסירו מטעם מכה בפטיש של עולם בחסרות
קלא בכיין לא תהא מלאכה מכה בפטיש: ובתוספת תירץ דהא דאמר אין בכין בכלי'
היינו לענין חזרת דלת בכלי כדלקמן פ' כל הכלים אבל לענין דבר הנתקע בחוזק
שייך בהו בכיין וכן פסק בספר המצות וראיה מפר' כל הכלים דלת של שדה תיבה
ומגדל נועלין ולא מחזירין שמא יתקע ובסוף כירה פסקינן הלכה כרש"בג דאמ'
אם היה רפוי מותר עיין בכל מערבין: מימלח לא מלחנא טבולי מטבלנא והא
קלב דאמר רבא בסוף פרק כלל גדול אין עיבוד באוכלין הני מילי שאין חייב עליו אבל
איסור דרבנן הוי:

פרק שלשה עשר

קלג הרי מצינו איסור סחיטה
במים הבלועים בבגד וכן
פרק החבית הרוחץ במי
מערה מסתפג בי' אלונתית ולא יביאם בידו משום סחיטה וכן פרק השואל ופרק
המביא כדי יין דילמא מיטוים במים ואתי לידי סחיטה והא דאמ' פ"ב דביצה נדה
מערמת וטובלת בבגדיה וכן פרק בתרא דיומא ההולך להקביל פני רבו עובר עד
קלד טיבורו במים מצוה שאני להכי לא גזרינן שמא ואם תאמר אמאי לא אסרינן לגבי
רבו משום שרייתו זהו כבוסו והוא איסור דאורייתא יש לומר דלא שייך למיגזר
שרייתו זהו כבוסו אלא היכא דאיכא טינוף על הבגד ומעבירו בכך כדאמר פרק
קלה נוטל הייתה לשלשת מקנח בסמרטוט היית' של עור נותן עליה של מים עד שתיכלה
כך פירש ר"ת בספר התרומה: אבל ר"אם פירש בספ' עשירי הא דתנן פרק נוטל
לשלשת אורחא דמילתא קתני שבמקום לשלשת נותנין מים ובלא לשלשת נמי אסו'
מדלא תנא להתירא אלא של עור: וראיה מזבחים פרק דם חטאת זורק סודר
למים חייב וההיא דנדה מערמת וטובלת וההוליך להקביל פני רבו מפרש בבגדי
עור ומסיק בזבחים אפילו בעור שכשוך אין כיסכוס לא:

פרק ארבע עשר

קלו שלשה מחיצות בלא לחי ותו
מבוי מפולש ובתלמו' מפרש
דתרוייהו פטרי להו כרבי
אליעזר דאמר תיקון מבוי צריך שני לחיים ואינו מפולש קרי אותו שיש לו לחי אחד
המפולש זהו שאין לו לחי כלל ולא ניחא ליה לפרש דסביר ליה כרבנן דאמר תיקון
מבוי בלחי אחד והכי הלכתא משום דאם יש בו לחי כתיקונו ואם כן אוכלי' ומשקין
כמי ליבליניהו ביה כדפריך תלמודא ולא רצה לומר אינו מפולש היינו שאינו מעורב
דמשמע שחסר בגוף המבוי וזהו לחי אחר שחסר בו דהכי אינו מפולש גם אינו
מתוקן ספר תרומה ולית הלכתא אבא מרי: הר' מרדכי ז"ל על פסק האלפס דהא
קיימא לן כרבנן דאמר תיקון מבוי בלחי אחד ואם כן אפילו אוכלין ומשקין כמי
קלז כיבול: מצילין מזון שלשה סעודות כו' מה שלא התירו אלא רק כלי הצריכין לו
ודוקא שלשה סעודות והו דוק' כשהדליקה באותו בית דמתוך שהוא בהול אי שרית
ליה טפי אתי לכבויי אבל כשהדליקה אינה באותו בית מותר להציל כל מה שיחפוץ
לחצר חברו המעורבת מצילין מזון שלשה סעודות ומפרש רבא טעמ' מתוך שאדם
בהול דילמא אתי לכבויי ופריך אביי והתניא נשברה לו חבית בראש גגו הקשה ה"ר
פורת אמאי לא פריך ממתני' חבית שנשברה מצילין ממנה וכו' ותי' דאיכא לאוקמי
כגון שהחבית בכרמלית אבל בהך ברייתא קתני בהדיא בראש גגו ור"י תיר' דהתם
מיירי כשנשפך היין לארץ דחיישינן שמא יספג וה"ר שמואל בשם רבינו תם דדוקא
קלח נשברה לו חבית אבל נסדקה ועושה טיף טיף מותר להביא כלים לקלוט ולברוף
קלט דאינו בהול כ"כ להביא כלים דרך ר"ה כמו נשברה במה דאיפשר לשנויי משנינן כת'
ר"אם דפ"לה בלע"ז מותר לטלטלו לצורך להוצי' בו את הפת שקרמו פניו מע"ש קודם
שקדש היום והגיע למאכל בן דרוסאי שאין זו מרדה שבימיהם: ואת"ל כיון דצריך
קמ לאכול בשבת ו"ט פת א"כ קשיא דאמ' בערבי פסחי' מצה לילה הראשון חובה מכאן
ואילך רשות ו"ל הכל סופגני ואיסקרין וכן כמי ק"הא דאמר בפ"ב דסוכה דילפי' ט"ו
ט"ו מחג המצות ולילה הראשון חובה מכאן ואילך רשות ו"ל דיכול לאכול פחות
מכביצה חוץ לסוכה אבל ר"אם פי' בס' יריאים ב' סעודו פי' ב' שביעית יחלק לשלשה
קמא סעודו' וה"ר ישראל כתב בתוס' דהמפסי' על שולחנם ומברכין ברכת המזון בין שני
תבשילין טעות הוא בידם ולא יצאו מג' סעודו': לפי מה שפי' בערוך גבי מסוכריא
דנזיית ולקמן מפר' בפ' תולין בע"א דלא מודה ר"ש בפסיק רישיה אלא היכ' דמתהני
מיניה ניחא דהכא הנשפך אזיל לאיבוד ומיהו בירוש' פר' כירה גר' תנינא נר שהוא
קמב מונח על גבי הטבלה והנר נופל א"ר יוחנן קרוב זה לבא לידי חיוב חטאת לפניו
משום מבעיר לאחריו משום מכבה שמואל בר אבא אמר קמי רבי יוסי בכבה ולא
גרים כבתה א"ל תנוח רוחך: בד"א כשאין מכירו פירש ר"יבא אפי' בפניו דאי שלא
בפניו פשיטא כיון דאין מכירו ואינו בפניו אז לא עשה כלל בשבילו כתב ר"אם אפי'
אם אינו מכירו ואמר הגוי בפירש שלצורך ישראל הוא עושה או מתקן הגוי אש
קמג לישראל והולך הגוי אסור ליהנות ממנו שבכל אלו נאמר ויראת מאלהיך ואין
ויעריימין בכך: נכרי שבא לכבות אין אומר לו כבה ואל תכבה אבל קטן כו'
אוקימנא הכא ואף ביבמות בפרק חרש בקטן העושה לדעת אביו אבל גוי לעולם
קמד אדעתא דנפשיה עביד וכתב ר"אם עב"ד גוי או שפחה המושכרים לשנה או פחות
כמי אדעתא דנפשייהו עבידי בשביל ריוח שלהן ואין עליו למחות דדמי קצת
לשילוח איגרות דאמ' בפ"ב דאם קצץ לו דמים מותר וכן עושין על ידם לחולה שאין
קמה בו סכנה כמו בשאר גוים: וגוי שעושה מדורה לעצמו בבית ישראל אין צריך
קמו למחות בידם דאמר פ"ב דכריתות: רבי שמעון אומר אחד גר תושב ואחד עבד

ואמאי מחשבינן עוסקין מלאכה לענין מילה בחול ומפקינן מלכתא כרבי שמעון
ואלעזר שבני מחיר: בחמרן של בית מדרש כי כליטלין מבתי מדרשי ידים לקמן בפרק
כל הכלים שפלין אבל יהיו לחמרין טפי מרי כלים מטלטלים בלאו מאי אן בשבי כני
מלא לפסח לו כשבי ידים לפתיר כשבי מיבשי ליה בב כני מלא לפסח וכן בפרק כירם
לא אמר אלא של חלוניות וכן פלת ורלבא מיום טוב מרב רבינו ישראל אבל רש"י
כתב אפס פלת לבנים ידים לא מיפשטא:

פרק חמשה עשר

קמו פקק שחלון רבי אליעזר כו' פירש רש"י לשמי חלון למעלה בגג אבל מן הצד
לא שייך ליאסר לאבל ומביא ראיה מפרק כל גגות שמואל בגידו ליה גלימא
לסדריכתו רב לשפיה וכו' עד ושמואל לית ליה אמר זה מטלטל שבת עד שיקר
מחיבא מאמא לאי הוא סבר כרב דלאסור לטלטל בחבר בלא מחיב לית הוא קפיל
ליה לית ליה לרבי יוחנן ואמאי מדרבה כל שכן דקשה טפי הכי שביר מחיבות
בשבת אלא אמאי מיבה למן שבר אין בו לאסור עשייה מחיבות ורב דקפיל
לשמואל דאמר לעיל מחוסר עשייה מחיבא אלא שפיר מקפיל שפיר מטלטלין
בחבר לית ליה שבת בחול ומחוסר סוכרא ולא כשורא לרבי מלכתא במתכוין
פקק החלון לשמוך פרק מי שהוציאוהו מוכח לקמיה מן שבר למיתיב לא עשייה
דומן על כן כרשב"ג דרבינו תם דעשייה לחול ערמי שייך כמי מן שבר כל שיכא
דשמחיבא מבניא לתתיר דומיא דלומן שלישי דשוכא אבל מחיבא שבשעת כי
שפיר לפרק כל גגות או דומיא דלומן רביעית של שוכא מותר לעשות כיון דבלאו
הכי מטלטלין: ורב שקפיל בפרק כל גגות מוכח לשמיר דשעשייה מחיבא
כמי שקפיל כיון דשחיבא בשעת לפתיר ומאן דשרי תוספת אהל לפיל בהאל
שלמעלה כמי שרי כשמוכא בפ"ב דעירובין גבי שכחו דיבורי דשון בית הוא וכו'
ובפרק שיצן גבי שובלא דרבי אלעזר שבשת בשוכתו של רבי יוחנן דרבי אלעזר
קמח בקיסרי וכו' זיל כריך בוריא ושייר בה טפח אתא רשב"ג אמר כגידו לי גלימא וכן בפר' מי
מותר לעשות לכתחלה כדשיקיף פרק כל גגות ר"ג אמר כגידו לי גלימא וכן בפר' מי
שהוציאוהו שם בלופן שלישי שם בלופן רביעי: לא נקט מרוכה משמע דאן שבר
קמט לייתי לכנך קרני מרוכה כדקתני מזלילין פירו' דרך מרוכ' ושוב לבא מי שהוציאוהו
כו' כל שכלים כו' זייתי לשבר כמו קרני שכוכתין כהן את שבנדים כדקתני מכאן
של בעלי בתים וירי דשביט ניים כלים אין שהכוכם מבא בוא שבנדים של שהן
קנא שמלבנו סיכוי יקדות תרנוס סיכוי ושם מוכיחים לשער כהן מפי וכיוצא בו כך
קנב פירוש כשרוך ושלו מקפיל עליהן שלא יפנמו ושלא יקרעו שבנדים ושמטי ומטיח
קנג דשקו מטלטלן ובעשית מוקצי: אחט יל ליטול בא את הקוץ ושייהו לשורך
נופשוס"ם לשורך מקומה דשרי כיון דשר שמלאכתו לאיסור ושא לשקט ליטול בא
את הקוץ משום מדום דשעב"ל דשביל ומוציא לה שרי כדפרי' פרק שבשבתי משום
קנד דסני מלאכה שאינה צריכה לגופה ופטור עליה כרבי שמעון ומעב"ל דאיכ איסור
דשבשן שלאכה שבת שרי משום צערא כמו מפים מרפסת לשטור ומוקר כדאיתא
קנה שילפי שהורג מיבו לשור לבהמת בר"ה בשמור בה מפקפי חלוקי דאיכ תכשיט שא
שאסה בשעת אבל כמאן שאינה צריכה לו אסור אבל לאחר כשיו לה רשם מבל כשיו שא
בלעז קוים בקרקע תכשיט שלי מאן מאן שלימא לשבתי שלא כשיו לה
כאן שאינה צריכה לו אסור אבל לאחר כשיו לה רשם מבל כשיו שא
קנו שבשי כלים לשם אינו אלא שסשם בשלמא מאי מבי שמטלטל הוא וחזי לבסוף
ניים מייא ושל"ת לשורת כלי לבשו שיהו שורת כלי לבישו ואין צריך שיהא רואי
לשמוי לאחר ומ' בשי שורת כלי שבישה ושקו לבישו אבל אם מבשו כך אין בשבי
קנז כיון שלא עשה בו מעשה לצורך שבישו אין שורת כלי עליו ואסור לטלטלו: ופסק
רש"י אבל אם בשביל ישראל עשה צריך לשתין בכלי שיעשו לשקן בשבת מבשירין
מרחץ שמרחצת בשבת אם רוב שעיר ישראל בשבירין בכלי שיעשו ובלשמר פרק
אין בלין נוי שבשיל לורון לישראל אם יבשן במיהו בשחוב אסו לעבד בכלי שיעשו
וכן בפק בני שבשיות ותרומות ולא יהא שחוה חבית של מים ואם עשה אסור
בכלי שיעשו אף על גב דליכא רק לאיסור דרבנן שמא יתקה ואף על פי שיש לדקות
קנח ולומר לצייר שהם לאיסור לשוריית מ"מ כיון דאיכא לצייר צריך רבינו
שתיר קיבולת לבבות בית והניח רואה שבף לשרו כדי שהות עורות וכלים לבוהם
עם שפשם ואפילו מידי דשבשיל שרו כגון לבת שהים לתוך קריפי משב ושוטפת

כל שבשת שם קיבולת ואם לשמר כן' ור' אומר לשהשיב לשורו לעבדן וכלי לבוהם
אין רואין לשידי לקלוט בוא ושחטין לתוך שרואים לשהם שהלאכ' בשעת שלים
ודוקא בני שהם שוהר שרגילות לקבלן בשריטות אבל בית רגילות לשבור
שבור יום ולא יאמרו שרואים שבלבתי קא עביד ואפילו לתקן לאבני גזית ולשופלן
קנט ולתקן הקורות והשבורין רשוק מן השוהם שפיכו כר' בשבילו שוהר מוסיף
ר' יהושע ובורך שהובר הוא שבכיבו משם כר' מיימון לשבר בפו ואם לשמר
שלהו לבני שרי היינו דוקא לשהשיב לבלים ולרבים לשייבו שרואים שבל קבלנות
כגון שתן לך שעו"ב וכך ושתרוים לי שלם אלי או שקבור בכך וכך לשו' לם עושה
קס גוי בשבת ואם בתו לשהבון לשוהר פי' אם לא שתבו שתהלה ולקח בגוי לשני שבת
שעשאו בלא גוי ישראל ולשמר ליה שבשות נשלח ולשטול נם לכי כשבדו ימי שהול
לשור משום דבגוי הוא בשביר שר' ושלשון של ישראל והוא שלין בשהור ובשרשן
כמו בשלם ובכרם ואלא כלבי שמשירין בשהור ושרשן משום לשין משבח שלקו
של ישראל בשותו טורא שטורא גוי בשבת כמו בשריפה ובזריעה והא ליתא דשם
קסא תניא בהדיא לשמבת לשמי פ' שמקבל שלם ישראל וגו' שלקשו שרשן בשותות
לא יאמר לגוי טול שלקך בשבת ואני בחול ושרשן בשור לשני: ירושלמי ר' יצחק
שלל רבי יהושע כמה סיעור הקופות לשר ליה כלשון שום מן שמעור לתניא תמן
בשלשה קופות של שלשה שלין תורמין לא שליהם לוחתי בזמן שכולן לשה ואחת
לשה ואינו מוקרין ליהם לוחתו לשבור כשלהן כולן שלו לא בכו וכו':

פרק שבעה עשר

קסא על פוללת בשבת לשר לשר ר' ברוך לשמוש לם שלבעלת בשבת כי טוב לם לשלים בגלל
שהיה לאסור לשו שלקלל שבת ובראם לשין שלקלקין כלשמר שבת לוחמל לשין
עושין לבריס בללו בי בוזלו ישראל ואמר כמי בשליו שרי זה משנה
ושין ברוך לגלול רשות שבית דין ואמר בירושלמי שבשלל מנוה ושנוש שסוך למיס
ושא לשבות בין שבי תלוי בין שתים עוקבים מילי בשוה שהין ושמו בשול שבל
כשן ושמו בשול ביום ראשון לבלים ושוב בראם לומר לשפילו ביום שני או ביום ג'
לבלים שוהר לשמוש שם יש לה נוהג קולם שילבילוה בגלגל שמא תשבא
לשקלם לשבילה לאסור מוזנה כלשמ' בדיקי' אין שקלם מניח תקלה עליה ומביא
קסב שקלם לשפילו בשאסור שקילם שקלי בלרבי יהושע ושטה כלם למנוה שמשבח
ושיבוה בשבוש ראשון ושמשבח ושיבוה מיד ושלך לו בשלה בדרך רחוקה ושוב לא שמשבח
ולשלה לא ובבבי מרי מסבשת בשבולה שבשלת כו': ובשני עבדינן ולא מחללין
קסג שבת כו' ובן פירש"י שבשל שלקל לשקל בין שמר בריבה בין שמר בשבת כו' ובן פירש"י ר"ה ובשפם
ובריבה שבני ובן פי' שלב למשבח מחללין עליה לשבת שלא כשבשי ובן פירש"י ר"ה ובשפם
קסד ר' שלמה שיה שפרש שלשי בריבה דשמשבח שבר לו שיעות שם לא יבשילנו
דשבור שלבה לשבת ובשני שפרים שבתב שמילת דרבי יבלי חולה שמר בריבה
ובן אבל פשיטא שפק בשפק חוץ מהו לשחיל שבשעתי מבשעות שבר מי לא לבשל
קסה מייתי קל"ו ובל בבי למיתני בגמ' שם בין בקילין ברפואות וילבו שהיה שבבה
בדבר כגון שלבקת בר ושבירת לגל לשבוק וכו' לשין אבן בקילין ובשיה לשלוקה
כמו שחולה ואם שמר בחולה לא לשתבן בבך לשות שם לא בוכל לשבור לשלוקה
ודבוקה לשבעיין שחולל שבת שלא מלשמר שבת שבדם מוהר לבוחלה בשבת
ומפרש משום דשורייבו לשיבוא בלילי לשבוא שבין לא יבוד משו לשלוק שבין
קסו ושורם שלבה למשבח לשיתר וזה לשהו וכי אוהן בבילים שם בקילים שם לך בשין
שיולא שחולה אן שמי שפוא שבת אן יום בפורים ושמר בריך ושיהו יכול לשבול
משמת שחולי שלבילין אוהו ושפי שבורי שחולן בשילין שהיה שבת בריך ושיהו
לבשיבת בלבה נשמה לשחוק בשביא לרב שמי ושר ושטרא ושעשה שרוב שולי לשהיה
שקילו בשיבוקים משפח וכן בטירוף דעת ולישבא לשמי של יטעך שכן לשון בהלמוד
קסז לשלי דלייק לישבא שלי שפק בפשות שש שפי שייר שמתירא לשלות ולשבת שלקל
ודבר פשוט הוא שאם שאול לשלוק אן לשהות שמותר לשלילו לשהשקותו כי שפשרן
שאוכל מבלילין שלבה ומתוך כך הוא שתעלף ופעמים הוכו שתרפא ושפילו לשהון
שאר שלילוהו שני קורין בו שבבה ושלילין עליו שת שבת כדלמר נבי שבה של
חלל שף על פי שרובן שיהן שתים בבך וכן עוברות שמריחות שמו רופין שהיהן
קסח שיוקות ושבירו לשלילו שלא כל שהרין הנוף ושהרין שבר ושוכר שבבה הוא נא
ולשר שהייה ושוכרת ושקין לם ובבשבן שהבירו לשבות שלורה לשם שפילו בימות
שהשה אף על פי שהיהן שבור למות בבך ואם שמוא רופא היה נם כן מבמים ידעו
בדפוסות קבת ושמרו לב יולא שרת בשבו ואם שיתה לוקה כל שלם בקילי בבך
ושוור בך שלבשובי שיושר שלא שפילו שנשר ובווח שלא יאות בין שבת שומרי

לומרים לותו מותר : ובפלג בעיני ורבי אלעזר אפשר שפלו כדלעיל אבל
לאחר זמן לכשיבא מצין שמלכה ובקלמוד מפרש : כגון שאין שם קיסמין דקיס
ושטחם משום דיכולין לבקוען כן מקוקס ומשום שחיטה ליכא למיגזר אלא על פי
שאין שם שכרי משמרת שמיים לכך ולא קפיד בליכוכה כלל גבי פרוזבקא בפרק
כמה טומנין ומכלין פרוש רש :

פרק שמנה עשר ותשעה עשר

ורבי יוחנן אמר לאחר שכבו ראשי אצבעותיו של מלך כו׳ בפלגם מה שדיקדק לשם מלך
מפלג ר׳ יוחנן משמע למיירי שפלגו לצורך שדיקדק אין זה דיקדוק לשם רב ושמואל
כמי שאמרי משמע בפלגו ומיירי נמי אלא על גב דשרו להשתא לשחוט משכוע שבעים
לצורך שדיקדק ומה שדקדק רבי משמעותיה דרבי רב ושמואל ניחא ליה שדקדק עמו
לכל רבי רב שפלג כשפר לעיל : סוכר שלם את השבת לשכול ממנה גרוגרות
כגונים בפרק שמנה מוקי לה כשמשתתפין ופרט דשיעורו שבעים גרוגרות
קפז שבעים של שני שמנין ממנו ושפת משום שבי דוקא שרי משום גרוגרות
מיירי שמא יתקנין לשבת כלי וכן כולא שמעתא דשכח כשמשתתפי וכן משמע בפרק
בכל מערבין כתן את השרוב כמגדל ובכל בשבת ובפר שמפקת ומשמע דאסור
קפח לשבר של כדי לנקר את השרוב עוקר ירושלמי פרק בכל מערבין
שמפקת שלא לשמש כמגדל של עץ אלא לכל כמגדל של עץ כשפת כשהוא שפיר לכתוב
ממנו גרוגרות שפרקי דרבי אליעזר : דילמא לקי לשמוני גומות שבת דרבנן של
שבת דכיכה כלי שלין מתכוין כר שמעון נזר שכ׳ כשהוא עשוי לנקב דגלי דעתא
קפט שמן שבת ויתכוין לשמוני גומות וכן יש לפרוש שיטת גבי כיסי המשתתפין בשנוני
קפי לשכר : שמעתא שיטת דשמיך תומ׳ כל שיכול לשמוך בקלפת
חייב משום כורר כל שאין במלוכת חייב משום טוחן כל שיכול משקה חייב משום
שנמר מלאכתו חייב משום מכה בפטיש ושפת לו שומי׳ דאדרבה אוין לשם כשבני ולייסב
קפי ורבי ושפת היו כמו מורסן דשרק מי שפשיך שרוי ליתן מבעוד יום ושת׳
מפני שלוכלין שמי שקורין פשקלוכים בלעז ושומין וקולטין לותן בשבת ולוכלו
כשלם ומותר וכן מבשל ושם דקשמר בירוס כשמפרק בריסים חייב משום דם
סיימו כי רוצה לכותן לשבת אין לוסר לכל כי רוצה לאכול לשר כך שרי לקולפן
ולוכלן מיד : מוטל בתיבוק כיס לו נשנותין על מנין ושם תשמ׳ לשלי לא ישלך
לשבן מיד שתיבוק וים לומר לשם כן יבבה שתיבוק ושם תשמר לשלי אין לו
נשנותין שיבטל לשבן שתיבוק כמו ששבן בטל לגב כלבלה מלשם יש לומר
לשיטה נורך כל כך בטלטול שתיבוק פרי : ושם תשמר לשלי כלבלה מלשם פירו׳
תיבטלי לשבן לגבם כי כיכי לבטלה פרק שני לבבא שיורי שכום לגב כלבי לא
לשן לשיורי שכשם מיבטי ויש לומר דשלי שיורי לגרעיני יותר מלשי וכן פרי
כשן לשניל שם כיכם : היקפ עליו לשלמת מקנח בשמרטוט פיל ר׳ל דקפ דוקא
קפי לכלוך דגופם שבל שם מי רגלים על שבנדים מותר לשתם שם מים כלי לבטלן כלי
שיפה מותר לשקפל כשן כשלמר פרק שני לבבא כיפה מערמת וטולמת בבגדי
קפיג פירוש שלוכל ושיפה מתכוונת לביטול אלא לשמרה ושפיפ לכלים בין בשבת בין
כיום טוב : מעות שפל גב שבר כו׳ ושמר בגמרא שם צריך למקומן מטלטלן
ושוקן עליו ושל כן מסלק את הטבלא ומכשרה לשי מבשבת תשלבלך המקום
שיוכלין שם ואף על גב דשמר לא שבי אלא בשוכח אבל במניח בשבת בשם שבא
אף על פי שמתכוונין לשבוח שכ׳ בשוכח כיון שפיפ לשתו לשלקט מילי דשום שמען
ובשם בשבר שלומן ניטל בשבת בשבת בפרק במה טומנין : תניא ובלבד אלא
יפנה אלומן יש לו עור בית שפיפ לביבו שבם בחיטה בשמ׳ בגמרא אלא יבשם
קפיה כלים שום שקיבלו במכון שלא שהוציאו שבך שוא צריך אבל בשרוכה לקפה
שבי שומר מביאו מטלטל גם אני שבים לשמר וכרשם משלו ומתן כשין בעובדין דשול
ואפי׳ שם שוא מותר בשבין זה יפה לשמר שם שומר שמתן על שמשה שפנוי ובטול
אלקך ואטול גם אני במניעים זה יפה כר׳ יוחנן לומר שיש לשמר ושובדין לשול:

פרק עשרים ואחד

מצילי׳ שפפ׳ עם שפפ׳
קפ מפרש רבי שם לשת שיירי
כשבלבוקי בלותו בית
מתוך שאלם בשול לו שרוך ליה לתי לכבוי אבל שם בלבוקי בבית לשר יכול
קפא לשפנר שמשה והוא בלבי שבוחי ובול לשבול ובשלום שפשיל לא יבים
בשבול שלומבם כשו בשמיך לו לשולוב בשות בשה מל׳ לשות שלי לידי בשיט
קפב יבים לשכור שפני בלבוקי לשבול שבותיו בלא לשר קלום שעשה בשיק משו לילמ׳
לתי לכבויי אבל שפני שיטלי ובשל שם שולבין שבשל מוחר לליב לשיפרש כל כך לשיפרש
לשורית ושל לשמ׳ שילבי בוטל שבם שרבקי בשרטי לו׳ בשב שמם עליו כב לו בשכוך
ושטלטלה

ומטלטלה וכו׳ אפי׳ אמר לה אמר לי תיכוף אלא למחר בלבד משמש דבכר לו
תיכוף כמי שאמר אלמי אתם דבוקה טפי משאחזיך לו כדרך ואזור דיכול ליתב סס
בשירו ולמחרו לו ליתן משום גזי סס אבל בפשיטא מותר לטלטל ולא בטיט
במקום שמשתמר על כלי לעזן לשיבו סס בשבת ולא כת׳ אלא העמוד: ואפי׳
קפב מבלתי להרוכב על סמוס ושאזיך לו בדרך מותר לו לרכוב ולבא לאו היינו שוכר
אלא משום שבות סס הוא בתוך התחום כלאמר בפרק שמנניח ובפ׳ דשלו בן
בתירא מתיר בסוס משני שבותין בו מלאכה שלין מייב עליה אלא משום
לאוכף ואפי׳ משום הוצאה ופטו׳ הוצא על רכיבתו דאי כוסא לא עבדו לא
עבר משום לאוכף כדתנן בפרק שמנניח את אמו בשבת פטור משמש טפילה לו
לאוכף יפה וירכוב אבל לא ירד ויעבור על שביתת בשמש אבל אוכף ואכוז בן
מאיר לאפיה ולאבא מודי רבי מרדכי ז״ל בשאם ויזרוק לאוכף ושמע׳
שפשט משום לאוכף לא כתיב לו לאבור על גזירת חכמים לאין רוכבין בשמש:
וכראה דלאבר כמו בן אם רצה מותלין בהים ליקח כן: ואף על גב דלכרו׳ אמי לא
יביל ויתר ממון שלא שעורו חייבו לאבר משורת אבל לביתו ואביריו שלא כוברו
קפד תיקון כל אם צריכים יביל ואזור שפרש רביבו אם שבות אי יהרש לבנוס מותר לומר
לגוי בשבת לאלוב ורחים מפרק מי שאשאיל בשמש אבל אי ל״ג שפיקה טעוכה ולא
פירקה על מוכאי שבת ואפה ולא רבה לבניס תפיקים כרים וכסתו משום לאמור
לבטל כלי מהיכנו ושאבר אבר בשלי חיים לרבנן משמש בהדיא לאי שאבר אבר
בשלי חיים לאורחיה מותר ואף על גב דשבות לאיבא בים מעשה כ״ם לאמירה לגוי
שבות לית בים מעשה משו׳ אבר בשלי חיים לאורחיה ואלב מצטר לה בבשמש
כלאמר לוו שוחה עלוי ומיקוקו מפני הבכב ואזור מלאמר בפ׳ שרבי פפחים יותר
משפשבל רוחה ליתן בפרה רוכב להניח וקל מפשוטת הגלוסים ושלאלתה משו
לאלוב בבשמש בשבת ואסיק לאסור משו׳ לאפשלב בשבת פויב משום מפרק אבל
משום בבשמש מותר לומר לגוי לאלוב ושלו באלב לבשמך ומותר לו בבך על
קפה כלן לעזן מורם זל: ומבאתי לבפרק דשל מפני׳ ובבל מקום לין מוכרים להם
בשמ׳ בפת ופרי׳ בירוש בשמש דקא כמי שוחזק בם מלאכה שפייבין עליה בשבת גוזז
ומלבב ויהירן מאחר שבשמש בשמש פויב עשה מלאכה מה שבגוי עשה
בם מלאכה לא מיאסר מה שלין כן בשמש גפת לשבלה גוף לאורח ובריך עיון
למאי לפרי׳ בבור תזבח ולא גיזה בשר ולא חלב אם לא מטעם עבול בשמש
בדם רפואת הגו ומבל מקום בריך לקנות בחלב מן הגוי ולא בדילי טרקא לשלב
קפו פרי הוא מלאכת ישראל ואסור: הגהה בפרק כהן עלמא דתפלת ערבית
מבשל מוכח שלפני נעוצין מביא בבשמש סוס לאיפרב כתב בפ״ע קלוסמוס
קפז בימיהם שבת משבתאי על הנעוצ: ובו כיוס לפילו בשבת כתב רבי קלוסמוס
קפח לבומן בוה לין מתעבי׳ תעבית חלוס בשבת לפי שלין מן בקיטין בפתרון חלומות
כמו פרפטוכים ואסור בוה: פניס אפס בלא ורגילה כן:
קפט הגהה בפלוגתי אם מותר לבשי לשפוך מבשה על רפסה בימ׳ בשמ׳ לביית
בבשבת אלא ירבו בשמ׳ על בעיניהם ורפיה לי לאסור לשבולי
קצ טינוף הוי לבל בוה מפרר בו: הגהה ובלילי שבת מותר לקרות
בשה מלליקין לאור בבר כיון מזכירין לאסור שבת אם מ״ק ורפיה לי לאיה
קצא מלקאמר בפפיה בוה עשה מאור עלין לשורפו מיבל לביל ליה עפ״ה מלילין
בשה ביבה ואם היה בעל בפיר לאין לאסור אלא בקול אל היר בלבד דבא לא לאבה כי
מפקברא לן לאלבת כרבא לאין לאסור אלא בקול אל היר בלבד דבא לא לאבה כי
פריך אלילה ולאומר כמי שרא למיחלי בגילגא לשאוב ואזיב למקנח בבבא
קצב לכל בשולה ושמבי לגמרא לבבי מערבא בלילה בוה אמר רבי אלעזר כל
המשמיע קול בשבת לאסור: רבי אלעזר לישבב בשילרא אליף לביתא לשבא
לשכין למוך אל נבי תרשא בגין אלא מקשי בשבת: ולאמרי רבי ירמיה ברי
קצג לשיקה אל נבי תרשא בשבת אמר ליה מאן ברי לך: ולאן לא ס״ל בבי אלא
בגמרא דילן לשבולא הוא ולאיבון לאמרי׳ בגמרא דילן הוו בילין בגמרא לבבי
מערבא טפי מילנולי לקיש לאו לשמיע לבבי מערבא בא בשבת היא לא שלי
ליה לילבו אל בלן לעזנו ס״ם בשובא תפילין אל בלן לעזן הגלון: ואחרינ אלא
על מעשה לעולה לילבא לבי רב מבשא אחא אל נהרא טרף לשבא אמ׳ אלן אלי
לשובלא שבשא לאמר ליה בשא אל אמרו אלא אלילה אמ׳ לאיה אמר לאמ׳ רבי
בפני שלא אלי לפשר בשא ואזר שלין בלבר בשמ׳ בפרשה אבל תו ל״ק לשבת:
קצד ונ׳ בתב ז״ל ואם ישראל בשביר לו בשמ׳ בשמ׳ לגוי ואיבשה אבלו בשבת בריך
לפפקירם בפני שלשה לשתא לשבת אבל אלא בשמ׳ בשבת בריך ובלילה בוה
קצה בשבת ז״ל ואם ישראל בשביר לו בשמ׳ בשמ׳ לגוי ואיבשה אבלו בשבת בריך
לפפקירם בפני שלשה לשתא לשבת אבל אלא בשמ׳ בשבת בריך ובלילה בוה
קצו בשבת לא ידעתי לאיזה לבשו׳ לפקו׳ לא מציבו בו שבות בלבד ובלילה בוה
בשבת לא ידעתי לאיזה לבשו׳ לפקו׳ לא מציבו בו שבות בלבד ובלילה בוה
קצז בלבה בון בשבת בשלא לשתא לבשו׳ לפקו׳ לא מציבו בו שבות בלבד ובלילה בוה
בשבת לא ידעתי לאיזה לבשו׳ לפקו׳ לא מציבו בו שבות בלבד ובלילה בוה
קצח בשבת לא ידעתי לאיזה לבשו׳ לפקו׳ לא מציבו בו שבות בלבד ובלילה בוה
בשבת לא ידעתי לאיזה לבשו׳ לפקו׳ לא מציבו בו שבות בלבד ובלילה בוה
קצט בשבת לא ידעתי לאיזה לבשו׳ לפקו׳ לא מציבו בו שבות בלבד ובלילה בוה
בשבת לא ידעתי לאיזה לבשו׳ לפקו׳ לא מציבו בו שבות בלבד ובלילה בוה

רבי יהודה אומר לם קוסלין למטה לזוקה למטה דוקה למטה
ומבלה מקבת דטיס ומקבת פי המכה ודטיס עבמ׳ לא יקבה אפי׳ ממש
ואיב אסורה אלא ר״ל אפי׳ מקלוקת ספירום ע״ג כלי אבל ע״ג קרקע לא לאסור
לאמיר וקל בלף ולף על גב דרב יהודה אמר אבה בבי רבי יהודה הא רב אפי׳ אבה
בקרקע עבר עובדא בלף כאן בשל לשון לף פרק המוצא אפילין כתב ר״ש בשלף
פרק המוצא אפילין וז״ל בבן בשלף מדות לשבה הגולה אם היה בור לגולה והגלגל
בתון עליו ומם מאלין מים לבל העזרה ישראל שבבר גוי לבבות בית בקבלות
לאסור לבמותו בשבת ולא לאי לעזרו לשבבן ובלי לבבות ובבי לאוב בשם תלוש
לבל בית בהוא מהובר לאסור בם בירוש בף בר שבת לאסר מהובר ובלאוב
בתוספתא דעז ולשתן לאבנים והקורות ובשבדי יהו היו תלוש מותר לגוי לשתקן
דחוק אחתן בבניו בבית אלא יהא ישראל שבבר בבניו ישראל ושמא בם זה לאסור כיון
שבורך מהובר הוא ומהובר בשם עליו ובשיק כ״שבשת ולבשות בבניו שמא אף
בבבן מודו לאסור לבלים לבובם לשרו היינו בדבות גוי לוקח על בשלף בם ס
ושם פרק בל בתבי ובף לעז בזה בספר ובתום שלשן: פניס נותבין מזונות
כו׳: הגהה בתב אף בשבת ל״ת שלאסור ליתן לגוי מותר אחתן אחתן קנה
שלוא וידוע שיוליבם לאתן לבשלים לפניו והוא יקח מותר ובראה לבירין בלית
לן בשום שרבים לפרוסיה מותר לית לבם שפילוכיך ושפילוכיך אוף ובבר
קיום מעשה בדבבשפורק אסור שלא שיהיו אלא מפלל יהודי ובלתו לו עם קנו
רבבי בשיר ובו בתבו לאסור לתת ליך בגוי בלל שבשיר ובן לתת לו מבבוחת בם
לא יטלנו דרך מלבוש ושוב בתב דשות לגוי תניא בל בלבן לבא אלא הוי אלא קנז
טלטול לשפילו לין אסור אלא משום דקוי בבים לדבר אאסור ולקוחת קנח
בתבים המוזבים בשבת וז״ל מדאחר פרק שואל מוכח אלא משום פרפרוקין אבל לא על קנט
ידי בתבה ובן לין קורין בשבתי לדיוטה וכר לעיון שתא דרך העברה מותר ולין
לאסור אלא היכא לדיכא לאיגר למקח וממכר כלאמר פרק שני לדיוטה בני לין
מקדימין ואין מאחרין בל בשוא לשבולין דן בן משום ביטולי נויס:

בבתב ר״י מפרים לשם לם בתבשל בין בי בשלבל בן לדוסלי אלא מהני היקוי כ
קום: ולל יקר בולך ואומר נמרו לו תשלומו בדי ישראל שרי ואע״ב לין מאחרין
בדיך בר לאחר לשתחים לאורח מבלין לבוא לבשת בשתם אחרך פרק מי רפ
שבוחין עיין בקיבוב אבו לבלבת בקרון בשבת ובם בלרבתי בני: פניס לין רכ
מטלטלין לגרות בו: הגהה בתב אבי העזרי שמותר לקבל בתבין לים
שטולאו לו בשבת ובם לשם לבינם בלרבתי בלבר ושם: תנו רבנן מקבלין קיבולת רנ
במועד לעשותם לאחר המועד ומועד לאסור בלאו על דבר בל בבו שעשה לאו לגוי רל
ושעשה בל שלין עושין לאו לגוי ושעשה בבל לשם אחר: בעשה
יום מעובדים ב״ש ובקבלתו מבא שלליקין נרו ולא בבשיקו להקפיל עד שבשבע
קרוב וכיבו בבבות וזרבה בשעה בבורו אבור בבי שבאי בלאור בפרקין שבלליקין קיבולת
שבת ולשוברי בשלאב לבל שאר לבבי מוקרין ושמע מיבה לבלילקת בלות הוי
קבלת שבת ושם לבבלת שבת בנופו לא הוי קבלה בלבי דברי לבבוני בלי והיבא רס
קרוב שקבל עליבם שבת שמיעוט בשבי בעל בראם שאיבו לאסור בשלאב רנ
וכן בתב ר״י בר מרדבי שלם בבנו אמרו בבי לוי שיהיב דבאי לבעי שלאב ס״ם
שלין רוב לקבל שבת ואפיה שבשבו שיעור שזון שמוליך בוכר בביתו משעה לשלאב רנ
לאסור לבב ומ״ש לדשות ורוק בב ומוזג בימין פי׳ רבי יקיר דוקא בזמן שם שם
מזון אבל שלין שם מזוזה בריך לבשוקה בימין בתב בא מוקר לבשות קדרה ס״ג רנא
בחלי בשו שלבו בופם על שלאין שבית בבשבת ומוק לגוי לבשות אי רט
בחלי בבי מרדבי שלין שבשבת ולא שבולטל מן הבל לא הוי ואפ״ה שלפי לישב רי
עבמו שוק לבשיר הואיל ושלין שבשב בחלי שלין שבק בין עליה וכם שיכול לגוי
מ״ם שיבישה בשבת ושוקר לבשמין קפוקי ושלשים ובני׳ בדי שיהיו שמין לשבר רטו
לף לבורך בלילה לאסור שמ יפקה בחלי לשבר בישולם עוד בת ס״ת שבלה בשבת ריב
לו בילו שוקר ס״ת שבשלפה בשביב על לישור שוקבה לשין שיין שבת עבי שבת ריג
בלא בשלים על לישורי בבשלה בבשיה לב בל שבה עת שבלשה עבי שרלה: פניס
ס״ב שיבישו לבבי רבא: הגהה ולבבי רבא ושם שבילקו שם בשילקו בבונם ושם ריל
בקבר: פניס בני בשי בלא עבבי שיבילקה שבשבא ירוש שם ס״ת: הלבלת בר רטו
בשבת שובא בי שבבך לשלול בשוקם בר: ויש לין לבבך על בבר בליל שבת שפוס רטז
שלם לבוקם שבשב״י לא היה בבך לבבות ולהלליקה שבית ולית לבה בשני שלם בם ריו
בשהן הרוש לין בבך לבבותן ושא״ח שיוב לבשן בשפיש שבולה ובן שלל בשבו שלוש
לוכא ס״ל לין בבי לשטוף ממנו לם בבית ושיוב לבבך ושוב שו״ת לבבך לבבות
ולשלליקה בה לשיל ולבבך שלא יקיבים ולא יאחר שבלתן: פניס יאיב בו על ריז
שבלן בשוק בשמע לשם שבא בו׳ הגה׳ מי שמעי לאי שבשב שלא ס״ת בשיב בשלת
בשבי לין מאזירין לותן ושמאיבין תו שיבה לאי שבשה ולא בזכור על הביבי בהלה ריח
בשבא ושוב לין מאזירין אותו שלין מאזירי אלא בין שים בשם קרב שוקף שבל לין
בשם קרבן שוקף בגון שבוב ושוני שבי תשב ושמע׳ ושתשלוק לין מאזירין אותו:

ובניח

ואינו כמי שהוסיפה בשביל כל יום שלפניו כו׳ קרבן מוסף כנגד תמיד ופורים מוסף שלכל יום ואומר מעין המאורע ואם לא אמר אין מחזירין לו ואם כל יום כו׳ קרבן מוסף כנגד ר״ח ואומר מעין המאורע ואם לא אמר אין מחזירין לו ואומר מעין המאורע בעבודה ואם לא אמר אין מה יהיו לו ועבד כ״ש: פכ״ה שהשתי המלנו אמר שם: הגהה אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יהוצדק כו׳

דיט יום בשבתו יפיל גורל כשם שלכל ואלו הן ר״ח יום טוב ויום הכפורים ויום טוב הראשון של פסח ויום טוב הראשון של עצרת ובגולה כ״ש יום ט׳ ויום ב׳ של פסח וב׳ של עצרת לכל הלל הלל הגדול לומר שלא מנהג הוא בראשונים ואם

דכ לא נאמרו כאן הלל שלא להניחן לעולם לומר רב היקלע לנהרדעא בכל שהשכימו הקהל בלא ספר משום דלפסוקי כיון דשוו עלייהו כעין קריאת שמע ותפלה לעולם אל יניחם אדם שמא יבא לידי שכחה ולא יקראם בידיעה • קטן שיודע לו יקפיל ואם שהגיעו לחנוך כדבעי יקיל למיקרי הלל

דכא כל׳ קרי בלא ברכה ומהלל לעולם אל יאמר רב היקלע לנהרדעא בכל שהשכימו ופקדא מך ולא תפטה מן זה ניח פי׳ ערוכי בניח עם בחנך ולא תפטה זה משבר

דכב לבתיב ולא תפטה עליו תפטה שלום זה הלקח הבר ואין מלילקין בהרות כפילו

דכג ע׳ נוי לף על פי לא היו אלא שבת ומשם לומיח לחיבר וכיח כמי שמשקה אין

כל דהוי וז ואין כל בו כלפרי נ׳ בב עשב לבהמה ומשם בקבתי לא קדוש היו לשמוח לא תפטה מן זה ניח פי׳ ערוכי בניח עם בחנך ולא תפטה זה משבר

דכד כך מיהר ולא יאמרו כמוזיר לבני יהודה ועוד: מק׳ העולם למה אמרו מקיזין לשמוח לו בשבת ולהולה בשבת משום חיסוך מקילה מוטב שיקיזו לו בשלישי בשבת בשלמ ובין כמי לא לשמוח לחיסוך עשה ולא תעשה לו לחבילו בשבת ולא לשמוח ביום ראשון שמתני משום דבשלישי עבר על כל זית שלוכלוסיה ש״מ כמ׳ לנוי וכחוב עוף למל אין משיטו לעוף מן התור ומבשתי אמרו׳ ש״מ היר׳ וזל לו לנוי חוכה בשם כחול פוים רבו׳ן שבת לעניין מקום כשם ולבן אין אמו מחליפין

דכה מוקו בשלה שמאכל עצמו לחסור ואריח רבינא עלייהו כת׳ ר׳ אבי העזרי לא היה פולם בני לחמם יין ימלא יפרפל וייסך בניו ומוטב שיתבטל חיין משיתבטל שב׳:

דכז שבשלקתו זו היא נמ׳ מלאכתו מכאן אומר אר״ש דבר משום קשה ואין יכולין לשכלל

דכח כל ע׳ שרייש אסור לשרותו דזו היא נמר מלאכתו ובניין בשבים: מה שבנה לרמון בוקרי הקרבנות לשם שמלנו אות בבלי אבי שלין לו מבשל ולא בולע בר לשבע שאין מבשל מבלוש בדם בבשר ללא נרע אבל אבי הרא לומר בינוגל מה ליתן בבלין כו׳ תלמוד לומר לומר אשר בבשל בו מכל מקו׳ ואפי׳ מדין בלי חרס בולע שלמא משמע דאפי׳ יהא בלי שלין מבשל בלא ניח מפרשים משום שמא ושמא שמים שבישלו בשם על הפם למ׳ונ בקרבנות אמת מו לרמון קערות ולפשוט אבל מפני דם שבשר שלא נדקן: הגהה שיין שילקי עץ בשלשם שם תמר דין עירוי בבלי לרמון מו בשבו מו שמא לא זה ולא זה ודי מלינא התרבנות בשמין כל הבורך ובשם נדמי פרק דם שחטת בשם ובשים עירה לתוכו

רוקח מכיין תלמוד לומר אשר בשבל בו יצבר שלמא בבישול משום ליח ועוד

דכט מבית רבינו שם לשירוי בבלי לרמון מיסא לשפי שלבי עץ בשום מרקחת ולו לשבר שלא בבלי לרמון לשרות על השת וכן יש לפרש ר׳ יוסי אומר קרוב לטשרון מיל מגבילן ברוקחי׳ לו שולטן בחי ותיש ושבלט קיימו עירוי בשרשרם בשפתי מגבלין עב קמח מי אין לפרש משם לשאר לבריס לבניין כשר מקליפן טפי מבשאר ליסורין לשולטן בחי ותיש משמע לפילו כולן בחי שלטי ליח בשלא בבשר וכן עירוי לשלשם ימים משת לעת וביבוש ושבשם משת לעת בכל שלו שעבידי לא משבי בשאר ליסורי ושמעת משום לבניין כשר אין ליסורי רוקח בכל שלא שבשמידו לשרתיהו ושלא רבינו קח שקיר לשפיך רוקחין לתוך שביק שרים בו יין כשר לשבך מבר זה לבר זה לא על גב לשל ידי שיתשבך עירוי מבלי רבשן לישב ומבל מקו׳ עירוי בבלי רבשן ושם שיושב שפיים בשליר לר מקוחי שבשת קיבורת שלא בבלי שבי שיושבים בשבת לשי לבר בשפיכי ליסן בך שופכין רוקחין עליהן שו׳ לבינו שם לשיך בבל בבלי שבעולם מבניא שפיכת רוקחין עד לשן לשנותו שלבן פרק שם שחטת והתריך מלא ובני יי׳ שבשר בשבל עץ ומשמע מחלוקת של ר׳ יוסי בבין עירוי לי בבלי רבשן לא:

דל: פכ״ה מניח עליו בו׳ על לבב בשותו: הגהה ורמיה מפרק שני לבינה מטלטל הוא לבב בשל קערה מולבת בת יומה שבשתים בה בשר בשלב ושומר שרב משפין לשבל ע׳ עירוי יש בשריך קבורה למקפה בבין בשר בשלב ושומר שרב משפין לשבל שוא לשלן עירוי בבלי שבי בשפירוש בשבם שרי ושפילו לשירי לבינו שם לשירי בבלי רבשן מבל מקום לשמיקר ליה בלא לשקשה בבר ושלן לומר שלא לשור לשלוב קליפה ופשיט שים במקם שבים מבלי קליפה שמנה קשיא לן לשלי לשור לשלוב בשבולת בבלי רבשן לשלי שבי בשבל מקום לשמיקר ליה בלא לשקשה בבר ושלן לומר שלא לשור לשלוב קליפה ופשיט שים במקם שבים מבלי קליפה שמנה קשיא לן לשלי לשור לשלוב

לשלי עוכר אלין ומוקר לבל בשפוח בשוף ואם כן כי כמלגה בבלי רבשן כמי שלשי

דל לשור שבבשלת ובריך עיין: מי יימר דמזדקיק ליה בבלין דבי׳ונבלן מוכיח דלשין שבם יכול לשפר לשור על בשל לשם לא כן מלי קאמר מי מזדקיק ליה ולבא ליה שלך לפני שבם הדיוטות כדשמרינן בשמוך ור׳ שבשב יכול לשפר שלא פרק שמליב בישר שבם שלא יקיים שני וגניח וכשבת שבם יקיים ושמא יקיים כולי שלי אלא לאו משום דשמא יתנח שתח לבדרב ויפר אלא דשמא׳ לשמר קיומו של בשל ואוב לשמרינן ליה המלי׳ לבל היכא לבדרב לא שיבי לימור שביא ליה ופרש״י ז״ל לא ליה לבשתף עור שתח לבדרב שלמא ליכולה לשפר וכן שמר בשרים פרק כשרה ים שאלה בשתף ופירש רש״י שם שאלה לשר שיקיים לא בשלה וכן כמנה בירושלמי כפי׳ רש״י:

סליק פרק ג

פכ״ה והורם לשלתה לו בבלי: הגהה וגם רבי שמח שתיר בשתלה ולמוח מוזר בו ושמר כי לשפר בבל שבלה העולה למ׳ שאה יב בשבת ואוב לשמ׳ לין מטבילין בכפיון ונם ליטול ידי׳ בבלי שלא שלא שמחזיק רביעית כך פרש׳:

סליק פרק ד׳ וה׳

דלא פכ״ה נם משקיין עד שבל רומה כו׳: הגהה שמרבי יהודה שמ׳ רב נויס שבנו על עיירות ישראל לין יושבים עליהם בבלי זיין ואין מתלוין עליהם בשבת כמה דברי שמו׳ בשבשו בשבקי ממון בבל בלו על עשקי בשבות יבאי׳ עליהם בבלי זיין ומתלוין עליהם בשבת ובעיר שמוכה לשפר לשילו לא בלו שם על עשקי קם ותבן מתלוין על בלין לבן ר״ש פרק אי שהוכיחו: רב שמר לין עבוד בלוכלין אי מבלין שלוקם פטי מבשופים שמוקר להשליקם ולין בהם משום מוקם שלין עיבוד בשוכלין ומיהו לין רשיי לשל לשין עיבוד בשוכלין בשוכלין בשיבו

דלב מלאוריתא אבל מדרבנן יש עיבוד מלשמר לקמן בא׳ שרבים לין עושין בילמי ופרק קמא דבבא קמא׳ לשין נקרא קשר של קיימא בשרי בין שוכים במדבר שבם לו שבקיים לף כי׳ם לשמוך דשלחי לשם לבתיב בשם בבו על פי ה׳ יבשו ולא בין יודעים אם ישרקובו בוים לו למחר ולבבי לא מיקרי קשר של קיימא לבן בשמר פירוש נרשה למבין:

דלג פרק מלובלובות: תמונה שלבתוב שייב בשרק כל בבבי בעמוד בוים לו שופס על נבו בשבת ומעשה פירש לו ולין למסך ביום בשבת לקמו בשל לשפיכתו

בלך רשובן שם נוי שמר של בשמלובות לשבשיר ולין שמר לעשות שלל בשבשלם מבי שמא שמרי בשמו ובשיבו דרך רשות שרבי רשב״ו שמא ופירוש בקבו במשמרי בשפשט שרשלון ורבו לשתיר מבי שלוכים לא יבשור שלם פועלים בשבת ולא יאמר רב פפא שבירו נוי ושמעתינן שלף על פי שלין שבירו שמם שה לשור מקיף לא רב אסי ורב אמירה לנוי שבות שה ובשר בשם בבא פרק בל בתני בשבת שבת לבתוב לומר לשמירה שמעתינן לשמירה לבתוב שבות לשמירה לשלמא לבין בשם ומשום שומרת יקירא לי: ושמא הוצל ומשמיר לשמירה לנוי לומר לו בשם ומשום שומרת יקירא לי: ושמא הוצל ומשמיר שבות לשמירה לנוי לשבור פועלים לשבות לשמירה לבתוב שבות שבות לשמירה לשלמא לבין בשם וכין בשם שמירה לנוי שבות שלא משבי בשם לשור לשלוב לבתוב לשלא לשמר רב אסי לשולם שבירו יסראל ולא משמע לן לשבשו פועלים הוצל לשמור לשמר לו בשבלה בו שה לשמר לומר לשבירו נוי בבא פרק בשת שבת לשם לשמירה על השבות לשבין שפשיכין על השבות לשבור לו פועלים לוצל לשבשיל לן בפירות שלמא בי בלבי ביבשו ובא בשם מיירי בפירות מבוברי בשי שפירש שלמשם בשמים בפרק בל שלא שה שלוסים דרך רשות שרבים לשם שבא שבוצל לשמירה לשלי שבשיבי בשלמ לשבור פועלים בשבת לא לנר בשבת לשלמ לשבור

ומכוונות של עיר הקבוע או לאחר הן ואם הן מהיום הקרוב ואין לו ולבעל שיהא רוצה
שדרך או לאחר וכן באחר פירוש ר"ת ואלו מפסיקין לפיהם הבאהל ושלולי דרך הרבים
ודרך פיזור וכן מפ"ם פירוש מי שהיה דרך הרבים עוברי דרך שדהו ונטלה
וכן לפם מן שבר שם שהיתן כתן ושלו לא בניינו דרך היחיד לרבים אחות דרך

ד לו הרבים או לאחר שלפסוד לומר לגוי שמוך לפסיקה לך ושבת בהול כ"ם
שלפסוד לומר לו לפסיק פונלים או שפיר ביום שבת עבמוכם לפוכיר שכום מקח

ד לז ואפילו לומר לגוי לפסיק דרך כרמליה לפסוד ורמים מפרק שלר מיקוק
לשפסוק שמימי המסיק וטרי עד ולימח לגוי וכיתי מנו ביתים פירוש דרך נגוח
שברות וקרפפות אחר בשלו לשוקלן לומר ולא שבקן לכלכבן שברי משבח ולכל
מוקבי כתר שכי אחר ליש מאי בעי לשוקלו אחר ליש לזוקף שבות ולמיר לגוי
שבות שם לזוקף אין לוף כלאיים פרק שלשה שבות שבות בשלב אחר רבא
ערל לאיזהל ולזוקף שבמילו לכריסים במקום כרות לף למירם לגוי אין לזוקף שבת
אחר ליש ולא שכי לך בין שבות לאיזה ליש משבח כן פי' ליך כגון שבח שלא לאחרין
ליש זיל לחים שלא טילטול בשלמא דרך נקוק שלא תירבו אבל לזוקף ליש שבות

ד מב לאיזה ליש משבח שקובי בשבת כלאחריכן אין מטבילין לף בכלי ולף על גב דבל
חייבי טבילות טובלין בלילה שבת שלא לזוקף כמיק וקשיא לן לאפריך לי מזוקף
ליפרוך לי מאיזהל דקוי כחי טילטול ושבמילו לבריס דתני בשם שלין מבילין
אותו דרך ר"ם בך אין מבילין אותו דרך נקוק וים לומר לאי שוס פריך מאיזהל
הוי מבי לבשוויי מלן שבמיס רבי מאיר לאחר ר"ם בל גנות בין דשות לשבמן ומבדות
דשות לשבמן ואלן כרבי שמעון שבירך לן לאיזה ליש דשות ס"ן לן לכותיים פבקי' פ'
בל גנות ומן ליש מבות לבבי שלבשה ובבי שלישו לבלין בחרי מיפקר ליש פרק
שלו לבריס ולאחר רבי עקיבא לשלבוני נמרי לאחר ליש שלי שבפירבי בשבת שלין
בך מלבלבי ממך זוקף שבות וכו' ושם לאחר כיון לשלבה בר שמעון לשלי לאחר
לשלמרן לגוי לייתי לילבו נופיהו דרך נקוק וים לומר שלה לבל שלים שבות שבתו בשבת
ושם לאחר רבי שמעון דשות לשלה לן לייתו לבלים שבשבתו בלוכם ובבא לשלמין בשבת
בשבת וכן מבשת שלטון לקאמר לריתי מנו ניתני ושם תמה ולרבי מאיר לאחר
בשמילו לבריס במקום כרות בלאיזהל מבות לנגות ושבדות שבי דשוי לר שמעון
כמי יבמיל לבריסה לשבין אחין שלי ידי גוי לבית ומבל שבי דשוקה בין וים לומר
לרבי שמעון ליה אלא שלא לימרה לשיינו להוציא מן הבית שבשבת בו לשבר בבל
מוכר לגנו ולקרפף ואף שרי לבל לרבי מאיר ליכא לרבי ליסודי מבית לשבר ומבר
לגנ מו לקרפף ואף לא שקיבו ר"ם עי ישראל ולא עי גוי וכן בשמילו לבריסה ובטלו
מילה עד למחר ואף לא טרפו בריכו שבוזה ויפיבו טבמן בין מבל עבר וירוס וכי אומי
לשלם שבת בשביל שיזכה מבירך וכן ר' שבילא בבי בבשי שברת וכן מבל שבת
לא קוסות שפני שבשבת לורחי' ואו לא שרו רבנן לשיטרח בבל לא שלוכר משום
שוקבה לא משום שבוזי גוזות הן שפריכן בשם יש טוב לורם בבא בשביל זה ואין
בשיכו בשוכר מותר ליישראל שפר בבל לא לשור נזירה שמא יאמר לו לך ובבא ואף
על גב שבשלה היא לשור לו מלרבנן לקל תקומין לרבנן לפי לשוריא לשלי
ערו ליישראל לאחר אף בל לבר שלשור מן שתורה ושלשו הבוי לא בשיבו לשור לבל
ד לח שרי שבוזי לומר ליישר שבו לשבי לרבנן ורבינו לפרש בותב רבי שלייר בן
שיהיה בורך ר' בדול ושבטער בגון שבקה לו לובב לו שבין למילה לו שבית לשבר ר'
שלין בו שירוב שמין לרשון שביטוק לו שבטער וכן בישבא בזה עי שעט שולי לין
שוכשין שמבו שמין בשבת בל שולי שלין בו שבשב עושין בל בירבי עי גוי וכן יולדת
שיהיו בורך ר' בדול ושבטער בגון שבקה בישבא בו בשלישה פרק שבי שלי ר'
ד לט שמילו לפיקו שבק וקבץ שם שבני ושמלאבה בשבת ושם שבני בל בשבת היסודי ופרט
שלין יולדין ויאמר שברו לעשות מלאבה בשבת ושם שבני בל בשבת היסודי ופרט
ד מ על שבולשן שבל שרי זה שבל ושבל שלים שלבשבילה לין עושין לבל ערלי בשבת
ושם בקש בשוקק בשבי שבל קבוע בלילה שילוקש בשלישה בשבת ושם בקש בשבת
בקש בין שלישה שלי שבת שלא לזוקף שבת בשבת ושם בשבת בשבת בשבת בשבת
שלישה בין בשבת בשבת שלא לזוקף שבת בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת
בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת בשבת בש

סליק הגהות ממסכת שבת

הגהות ממסכת עירובין

פרק ראשון

למעין יכוח שורך ומה אי טעמא כמי לא יתכן לילך בקרון דכיון ששכרה קנייה כמו
סאפרש בסוף התשובה ולא דמי לספינה המושכרת לישראל כולה או קצתה דשרי
ליכנס בעש ונילך בשבת אף על גב דאמרינן כל אשר אמרתי אליכם תשמורו לרבות
שביתת כלים התם ספינה מיכח כייחא ומיא ממטו לה אבל קרון הולך עי בהמ והוא
מצוה בשביתתו שהיה מושכרת לו ואפילו קיבל הגוי בקיבולת להוליכו עד מקו פלו
עי קציצת דמים דהשתא בהמה וקרון של הגוי אה אסור דהא קיבולת בביתו של
ישראל הוא כיון דקאי התם ושביתי שיירות ישראל וגוים ועוד דיש לחוש פן ירד
מן הקרון וילך ארבע אמות וכה גזרינן גבי אין קורין לאור הכר אפילו גבוה שני
מרדעות וכ"ש הכא דירידה מן הקרון טובא ולא דמי לספינה דדרך אניה בלב ים
ולא ירד ומה אי טעמא חזר בו רש"בם שבתחלה רצה להתיר לעלות בקרון בשבת
וללכת בה פרק מי שהוציאוהו והיינו שמתרץ מעיקרא שמא יצא חוץ לתחום וכ"ת
הא אידחי ליה האי תירוצא מפיריכא דפריך לעיל ש"מ תחומין דאוריתא יש לומ אין
הכ"ד דתחומין דאוריתא דהכי אמרינן שילהי פק"ד דעירובין ארבע דברים פטורין
במחנה מכיאין עצים מכל מקום ופטורין מרחיצת ידים ומלערב אמרי דבי יכלי
לש"ל אלא עירובי חצרות אבל עירובי תחומין חייבין דתני ר' חייא לוקין על עירובי
תחומין דבר תורה דכתיב אל יצא איש ממקומו והקשה ר"י היכי אמרינן לוקין
על עירובי תחומין הא קיימא לן דליתא לדרבי עקיבא דאמר פרק כשם שהמים
דתחומין דאוריתא וכן משמע פ' כלל גדול דקאמר תלמודא דידע לשבת בתחומין
ואליבא דר' עקיבא משמע דאין הלכה הן ועוד דפריך בשמעתין ש"מ תחומין
דאוריתא משמע דאין הלכה כן ותירץ אשכחן בגמרא דבני מערבא הגיעוך סוף
תחומי שבת שאין תחומין דבר תורה ר' מנא אומר אלפים אמה אין מחוור אמר ר'
אחא בר קיסנא אין לך מחוור אלא י"ב מיל כנגד מחנה ישראל כמצא פחות מאלפי
ממקום שביתתו או מעירו מותר לכ"ע מי"ב מיל ומעלה אסור לכ"ע מדאוריתא
מאלפים ועד י"ב מיל בהא פליגי רבנן ס"ל תחומין דרבנן ואי אזיל טפי משלפים לקי
מכת מרדות ואף על גב דילפינן להו מכיסה כיסה אסמכתא היא ור' עקיבא ס"ל
דאפילו אלפים הוי דאוריתא כדמוכח אלפים אמה מגרש אלפים תחום שבת וא"ש
הכל ההיא דר' חייא איירי ביתר מי"ב מיל ואם כן לא ילך בקרון שמא ילך יותר מי"ב
מיל ויעבור באל יצא איש וגו' ואם תאמר אם כן לישני דאה"נ תחומין דאוריתא ומה
הוצרך לתרץ שמא יתחוך ומורה לימא דבית מי"ב מיל איירי י"ל מיהדר לאשכוחי
איסורא אפילו תוך התחום ואם כן ההולך בקרון יותר על י"ב מיל עבר באל יצא
אי וגו' ובלמעין יכוח וגו' ואדרבנן שמא יתחוך ומורה וכ"ת יש לחלק בין הולך ברגליו
להולך בקרון הא ליתא דהא אהדר ליה רבי מאיר לאחר בשא"ל חזור בך שיערתי
בטלפי סוסי שהלכת תחום שבת והשיב לו רבי מאיר ואתה מה תהא עליך אמ' ליה
שמעתי מאחרי הפרגוד שובו בנים שובבים חוץ מאחר אלמא אפילו רוכב איסור
איכא וליכא למימר דיש חילוק בין יושב בקרון ורוכב משום דרוכב כמהלך דמי
כדאיתא פ"ק דקדושין הא כמי ליתא דהא בהדיא מקיש יושב לרוכב דקאמר התם
איבעיא להו רוכב כמהלך דמי או כעומד דמי ומייתי התם אביי מטמא עומ' תחת
האילן וטהור עובר ושקיל וטרי עד אמר רב נחמן זאת אומר רכוב כמהלך דמי
ובפ"ק דפסחי בזכר קראו מרכב באשה קראו מושב וכי היכי דרוכב על בהמ ויושב
עליה דמו כהדדי הכ"ד יושב בקרון ורוכב על הבהמ' דמו כהדדי ורא' מרכוב ומנהיג
פ"ק דב"מ דרכוב עדיף כו עד אמר רב יוסף ניחוי אכן דתניא במסכת כלאים פ"ק
המנהיג סופג מ' והיושב בקרון סופג מ' רבינו מאיר פוטר היושב בקרון דס"ל לאו
מידי עביד וה"ה רוכב ומלאפיך שמואל ותניא וחכמים פוטרין היושב בקרון שמ'
דס"ל רכוב לחודיה לא קני דלאו מידי עביד וה"ה אהדר לאוקומי רבון לפטור
ליושב בקרון דס"ל הכי הילכך ש"מ ס"ל לשמואל רכוב לחודיה לא קני דלאו מידי
עביד דומיא דיושב והקש' לו אביי לרב יוסף ושקיל וטרי טובא וה"מ חזינן דסוגיא
דתלמודא מדמה רוכב ליושב בקרון וכי היכי דאין רוכבין על גב בהמה בשבת הכ"ד
אין יושבין בקרון ואם תאמר ורש"בם איך ס"ד ללכת בקרון בשבת והא משתמש
בבעלי חיים וי"ל הא פסקינן פרק מי שהחשיך בדדין אסורין בידי בדדין מותרין
ודוכני הבהמה ה"ל בדדין דאביי אשכחיה לרבא דקא משפשף אגבא דחמרא אמר
לי והא משתמש מר בב"ח א"ל בדדין כינהו וכו' וידות הקרון הכמשך על דופני בהמ'
ה"ל כידי בדדין ואת"ל ומה צריך לטעמא דאין עולין באילן שמא יתלוש ונבי בהמה
שמא יקטום תיפוק לי דמשתמש במחובר וכ"ח וי"ל לא הוי כ"א איסור דרבנן כדאית
פרק אין דורשין א"ר יוחנן אל תהא שבות קל בעיניך שהרי סמיכה אינה אלא שבות
ונחלקו בה גדולי הדור ולא תאמר ומ"ט אוסרין והא אין שבות במקדש ויש לו היינו
דוקא בקרבן ביבור ולאחר שחיטה אבל בקרבן יחיד ומחיים לא והכי מתרץ לה
רב יוסף שילהי המוצא תפלין שבות דמקדש במקדש התירו שבות דמקדש במדינ'
לא התירו אלא בבלי הפסח עם חשיכה בשבת משום דבני חבורה זריזים הם ולא
אתו לחתויי דדברי אהדדי ואמרינן כמי פ' אלו דברים שאלו להלל שכח ולא הביא
סכין מ"ש לשעוט הפסח כ"ד שחל להיות בשבת מהו דבר שיש לו היתר מן התורה

ושבות עומד לפניו לעבבו במקום מצוה מהו אמר להם הניחו לישראל אם אינן
נביאי בני נביאי הם למח' מי שפסחו טלה תוחב לו בצ"ר ארו בדי תוחב לו בין קרניו
ראה מעשה ונזכר הלכה אמר כך מקובלני מפי שמעיה ואבטליון כו' ושני דברי
עלה על דעת רש"בם ולא אסתייעא מילתא דאין הקב"ה מביא תקלה עי' בדיקים
חדא שהי' רצונו להתיר ליכנס בקרון בשבת הואילו היו לו מחיצו ואתא לאשמועינן
דהלכה כרב שפסק פר' מי שהוציאוהו כר"ג בדיר וסהר וספינה דמהלך כולה דכל
הספינה או הקרון חשובה לו כד' אמות וכן פסק רב אלפס וה"מ הדר ביה מטעמא
דפרישית לעיל ותימא יש על סמ"ג שאסר ללכת בקרון משו' שנשתמש בבעלי חיים
ולא דק דה"ל בידי בדדין כדפרישית לעיל ועוד רצה רש"בם לעשות אחרת כי שפל
עינים היה ורצה לעלות בקרון סום ופרד מושכין בו ולא הרגיש איתרחיש ליה
נימא כיוזמן אחיו ר"ת כם א"ל אל תהי בדיק הרבה שא מרום עיני והנה סום ופרד
לקראתך ואמרינן בתוספתא פ"ד דמסכת כלאי' לא יקשור סום לפרד ופרד לחמו'
ומכעב ולא עלה ואע"ג דמפרש שמואל ותני חכמי' פוטרין היושב בקרון ה"מ איסור'
איכא דגבי כלאים שייך כמי למימר פטור אבל אסור דתניא בסיפא לא יקשו' סום
כו' ואם עשה כן ר"מ מחייב וחכמים פוטרין אי כמי סמי ההיא דמפיך שמואל מקמי
מתני' דתנן וחכמים מחייבין ה"מ פשיט רב יוסף מינה פ"ק דב"מ דאליבא דשמואל
מייירי ולפי טעם הירושלמי דמפרש לא רוכבין עג בהמה מלמעין יכוח כרא' דאסור
לרכוב על גב בהמה גוי כשהיא מושכרת לישראל דשכירות קנה לו להתחיי בשביתתה
כדאמר פרק הזהב גבי אוכאה כי תמכרו כתיב וליומא מכיר היא ואת"ל הא פסקינן
פ"ק דעז' דשכירות לא קניא ויש לומר זיל הכא והכא לחומרא לחייב הסובר בכל
דבר דאילו הויא שלו שכירו קניה דליומא מכירה היא וגם לחייב המשכיר במצות
התלויות בו שכירות לא קניא הואיל ועתידה לחזור אלא והכל לחומרא אלעזר
איקלעו לההוא פונדק דאתא גוי בשבת וכו' פנים והדין כמו שפירש כו'
עיין שילהי מרובה בקצר:

סליקו להו פרק ראשון

פרק שני

פנים אי משכחת להו לא תימא לה כו':
הגהה הג"ב פ' אין בדין אמר ר"ם הלכתה
גוי שהבי דורון לישראל אם יש באותו המין במחוב'
לקרקע אסורי לערב ואסורי בכדי שיעשו ומותרין ממכ' אם הלילה חול הרי המתין
כדי שיעשו ומותרי' ואם קדש כמצא שליקטן בחול כך דעתי נוטה וראיה מביבה
ובר טביא: ולא זכיתי לשאול פי רבי יעק' בדבר זה כי היו כוהגין היה במקומו והי'
לי הדב פשו ולאח פטיר רבו שמעתי את ר"י הלוי אומ' עד ליל מוצאי יט"ב וכל אכפי
עירוכמותו וכן הג' אומרין ודנתי לפניו ולא הועיל לי וכל טעמ' אינו אלא מדנקט
כדי שיעשו בלילה הראוי לעשו ותשוב ר"ג מ"ה מצאתי כמותי וכן עתה בא לי מכתב
מגרמיזא שבא לשם אדם גדול וזקן יושב בישיבה מרומי ובקי בכל התלמו' והור' כן
ונחלק עליה עב"ל רש"י ז"ל פ' אין בדין: גגין הבולטין חוץ למחיצו' המים ואין מחצו'
הבית ניכרות לעומד על שפת הגג יש לגג הזה דין כרמלית וכ"פ התוס' וז"ל עתה
כל גגות שלנו יש להם דין כרמלי ואין מטלטלי' בהם אלא בד' אמו' ונ"ל ראי' לדבריה'
מתוך הגמ' אמר במתני' פ' כל גגות גג גדול סמו' לקטן גדול מותר וקטן אסור וכן
חצר גדולה ש' פרצה לקטנ' גדולה מותרו' קטנה אסורה ואמר עלה רב קתני דומי'
דחצר מה חצר דמיכרא מחיצתה אף גג דמיכרא מחיצתה פי' לרב דאמ' לעיל
אליבא דרבנן פליגי על ר"ש ואמרי בלב גג וגג רשות לעצמו: ואמר רב עלה אליבא
דרבנן אפי' בגג יחידי אסו' לטלטל כ"א בד' אמות ושמואל פליג עליה ואמרינן התם
במחיצות הניכרות דכ"ע לא פליגא דשרו לרבנן לטלטולי בכוליה כי פליגי בשאינן
ניכרות ומחיצות ניכרות פרש"י ז"ל שהעומד על הגג רואה המחיצו' תחתיו כי פליגי
בשאין ניכרות כגון שהגג חוץ למחיצו' או כמו גגי צרפת בעלי התוספ' רבא אמר
אין מטלטלין אלא בארבע אמות לא אמרינן גוד אסיק מחיצתה וקש' מאי איכפת
לן הא רשות היחיד עולה עד לרקיע ובתוספת תירץ לפי שפרוץ במילואו למקום
האסור וק' דהא רשות היחיד עולה עד לרקיע ועוד הא אין רשות הרבים למעלה
מעשר' ועוד הא רב גופיה אמר לעיל אין אדם אוסר על חבירו דרך אויר לכך כ"ל
דטעמא משום דלא ניחא תשמישתיה דשרי פן יפול הנופל ממנו ושלום נאם אלעז':
פ"ה ליחימיה אגב אימיה הכא משמע דלכל הפחות היכ' שאינו מרבה בשביל התינו'
שרי והקש' הר' אהרן מוי"ר בנורק ד"א ר' ישמעאל במסכת מנחות בעי רבא חולה
שאמדוהו לב' גרוגרות והלך ומצא שני גרוגרות בב' עוקצין ושלשה בעוקץ אח' מהו
ליטול השלש ומסיק דשרי להביא השלשה משום דמעט בקצירה הא אם לא
ממעט אסור ותירץ רבי בדק דהתם מדרבנן אסור ומשום מצות מילה לרבך הבשר
שרי אף מדרבנן דקודם מילה איירי ולר"ש ז"ל ור"ח שפירש דעל ידי גוי הנה הכא
ולאחר המילה דחולה שאין בו סכנה אומר לגוי ועושה ניחא וכן כראה לרי עיקר
ואו' רי דאפילו ישר יכול לרחוץ התיכוק בשבת במים שהוחמו בהיתר כגון גוי דעב

לא קאמרי אלא לפתח אבל על פרוצה לא הוו אלינו ועוד הקשה מיפה דאמרי׳ ממלא כפתום קיקיון מים אף על פי שאינו נרוק ויצירן כיון טוב שיקילו יותר ונפ לאמר אין מזמינין גוי ביום טוב מיירי במלאכות שיעשה ממש בשבת שנוי שמין בה בורך ליפרקל על כל כיון דמן קרקע הוא ומשאל במכתוב:

פרק כל גגות

לא אמר ר׳ אלא בגון שמול וריחיים דקביעי מוך׳ אף על גב דקיימא לן הלכה כרבי

משיר בגזירתיה בפ הלכה כר׳ שמעון דאמרי לטלטל מגג לחבר מקום פ׳ן דשבת:

יח פרק המוצא תפלין

לא יעמוד אלא כ׳ר ויסתם בראשו כיוצא וכו׳ אלא אם כן שכחי׳ דאמרו במקום שהוא שוהא ומקי לה בגמרא בפשיטים שבריכים לו ולא משום שהוא צריך למים מיבעי׳ שמא יבילם אלבוש והקשה רש׳׳י ז׳׳ל בפשיטא דאפי׳ לאורייתא ליכא שמכנים המים מל׳׳ם לנופו דרש׳׳י מידי דהוה מפשתין ורק וצירן דהתם שביל שקורים מרפות וז׳׳ל וכתב ר׳׳ת אבל שכח פיו הוא במקום שמים שם ואף על פי שמוזרין ונפתין בנופו אין לחוש ומתחלה נמי בפיו שהוא מקום פטור ונבי רק לפ שמניחין פיו מקום פטור לפי שפיו כרשות לאחר ואין לאסור משום דרך דיומי לחלל מקום שאין בו לרבע על לרבע מותר לכתי רש׳׳י ולכתי ר׳׳ם לכתף עליו ולכלב שלא יבליטו דהתם נזריכין לילמל לפי לאחוקי לסדיס

יפ משם לוה שלא יכוף במקו פטור אבל בהוקה שלא יכופו בפיו אבל בהוקה ולפי זה כשלחם רשאי מותר לרוץ בהוקה ובא בהלכה בפיו ואף על פי שאינו׳ן בפירקין פי׳ שלחם כלי משו׳ היינו דוקא מי שנגלים לשלחר שבעקרין אין נכנסים בפי שלחן לש׳ פרק קמא דשבת גבי קיקיון ידו מלילים פירות ואפשר מפשפשיכה לפי שריש ליה לתו לילי פיוכ שטחת ושלא נתן בפירות בידו שהוא מקום פטור לפי שמניחין ידו לתוך ובי שרי ליה בקר בכי ליתייב ים לומר שהם לא שניב שבשר במקום פטור כיון שבשעת היזיל בתן בפירות בידו ואף שיקיא ידו ה׳׳מ ומשמניחין ידו לתוך מבעיא מקום פטור לא נתן לתוכה ואם תאמר ומאי קאמר לפי שריא ליה כו׳ לפי לפשר שלא ישהייב שטחת שיכיא בפירות לתוך מיד דהוי שבשר במקום פטור ואף לא מיקייב שטחת שריא לפו ום לומר דמיירי שהם שבשר בר שלין בה בפירות ואפי׳ הכי ש׳׳ל דאסור משום שלחם כן לפי שניזון ה׳׳ל שלחאי מידי ואפי׳ מבשפשיכה כאן בשקה בר כאן בשקה רשב׳׳ם:

כליקו לאו מונח

רב כל תני בתוספתא זו לון בראש ל׳׳ם דאף על גב דקיימא לן בשם רבי שלין מכוי כיוצא בלאו וקורם כו׳: מכוי שבישלה קורטו או לפיו בשבת קיימא לן כרבי יוסי דאסר ולא אמריכן שבת הוא ויהרה בהדה שפילו בחול אסור משום בישול ואפי׳ לרבי יוסי דשרי לעיל בשלי בשבת אסור משום שחיטה

תוספות ערבי פסחים

פירש

הקונטרס לפי גרסתו ערבי פסחים ערב לזוקף נבי שבתות יומיס טוביס שמן שרגס בשבת שייך למיקני ערבי פסחים שמיני פלפ פעמים לפי שייך למיקני ערבי פלפ גרסינן ערב פסחים פי׳ ערב שמוזטין בו קרבן פסחים ולפי פירש לפי נס׳ מיקום שכשנו גרסינן בכל הספרים ערבי פסחים ליקוד למלאכה לבן בשפה לגרסינן ערבי ול׳ לערב פסח שבכל פסח ובשה לי כמי נקט ערבי משום ליבשה לקרקע ושפוטו לוקה כל עצית ישראל בין שערבים: ממוך למיכף ושמעת מפרש נב כלי שיכול מבע לשמשן ואם תמר תיפוק לי שמשור לשמוש בשבת שמותר לכוול כשריפיק בשבת ואם תמ׳ תיפוק לי לשון לא לכוול לפי שמשון שמוזר מו׳ שבות ולמשלם ולפי מבע פס למרינן בירושלמי כל הכוול מבע בערב פסח בשלו נושל לרוצה ליטרך בשבת תמיו ולפי מיכי תרגימ׳ פס למרינן בגמ׳ למוזר לשמוש ובים לומר לישטרך משום מבע שבידה: ואם תאמר פס למרינן לקמן בפומבנין ולפשקריטין פלפ ממלא כרשו משם ובלבד שיכול בשלו מבע כשרפוזה שמא לא שייבינן כלי שיכול מבע לשמשן: ובים לומר לשמש מיירי בשוה שמוזר לשמש לבשרפוזה שמותר לשמש לבשר שמא לא לשמש ולא לשמש לבשר שמא לא לשמש ולא לשמש לבשר שמא לא לשמש ולא

שמר פסיס לשמור לכתחלה קודם ט׳ כי תעלם על דעתך שלכתחלה מן הספר ואל לפל לשמור לכתחלה משמר ט׳ כיון שיודע שלי לוקח פסיס שמורתו קול ט׳ קל לשמור משתחילי לבא ומוכלי והולכין על בתחתך שלי לי יקולס כיון שהתחילו בקיקר: ילי יין לא יצאו פי׳ שם יש לפס יין בביתיס חייבין לשמור ולברך בורא פרי הגפן דכיון דשיכי׳ בימי מקום שרין לברך אבל שם לא היה בימי מקום משמש לשין שרין לברך דיין שלפני קדום לשבי פעוד יין שלשמש פעול וסו שרין לין על הכלה שם שכחו לא יצאו לכתחל׳ בשעתו בשם לפוטר יין שבתוך הסעול ושמועל שמר לף ילי קידום לא יצאו משום לשין קידום שלא במקום סעודה לכתחי וקרוב לשבת עונג במקום קריאה לסיינו קידום שם תפיל עונג: כלי לתוניא בבין ובני ביתו ולף על גב דשמרי כל פיינו משוייב בדבר סיינו מוכיח שלריס יש ס״ם בשלה שפיינו בר חיובא בלל כגון קטן שלכל גדול שהוא בר חיובא בשעה שהיא מוכיח בדבר שבכסת שלשה משוייב בדבר קריאה בימ לכל ישראל שרשים זה בזה ולכך יכול לתוניא בבין ובני ביתו ושם שמרינן בדם כל שברכו כולן שעה שיצא מוכיח פון שברכת שלשה ובברכת שיין משום דסוי שמוייב בדבר שבכסת ובשלי לא סוי משוייב בדבר לשבת עונג שיצא בשר ושבא שבי קידום לף על פי שיש ברכת שלשה שלא במקום שיש לשי לפיפר לקדום שלא ברכת שיין יכול לשוחלים לף על פי שיש: לשכלו ושתו ונמו בני כיתקה וק׳ לשמר פוכלין ושותין בשה ושין יושבים בשה ושין לשמר משום לבתי לבית שבשיות של בבל שלי תבלי שן עשויין לשייבו לוק שבורבב שבל בייסוכן שין תבלי מוציל כשמשמע בשמכ׳ שבשית לשקשר לשל משום וילקח לשיטרת שהיו שבשבי בשה לשי שבשה בשמ׳ שפכי שמש ובשמים שפני הבשמים שלא משום לשמשת בשי בילוקח ולא היה שבלי מוציל לף בייסוכן שם כן לשמי שין שבשים בשמש שפכי שמש ובשמ׳ משכי הבשמי לשה בבבל מיירי שלא ולשי בייסוכן לי מוציל פוס תבלי ולא כן היכי שבבל ושתו בי כיתקה ל׳ לשלן לוקח בני כיתקה שלא בבית השמוך לבה לא שמש ומשל משום לף הוי קידום שלא במקום שעודה שהיו שומעי קידום במקום שהיו מוכלי שם: שלשלישי לבייתיכו שיתעקר לבו מרגע ובקידוש לשבת לא בשקיקו פי׳ כי נרוך בר לקידום שבל משום שעודה שין שבשה כי יכולין לשכול שלא נר: בקולי לרב שביל ולא תשמר לא לשמרינן שעודה שין שבשה כחומרי זה וכחומרי זה שלי שבתו לשמר ובבשיל בשוף הולך ס״ם בתרי חומרי לשקרי שלרבי בוחרי זה:

ושה׳ כיון דבני לשמר בתרלי רב הונא ורבה בולהו שברי בוחרי לשמועל ולא ברב לשין קידום שלא במקום שעודה בל לששוק בלבה בשמועל ולא ברב ומס שרגילין בשרך שבשבל בשוף הולך ס״ם ולילף שלא לשכול שלא במקום שעודה שין בשה שבשבו לקדם על שיין בשה ולילף שלא לשכול שלא לשמר דבינו נשים גשון לים לילף שבשבו שבשבל בשוף הולך ס״ם בתרי חומרי לשקרי שלרבי בוחרי זה וכחומרי זה שלי שבתו לשמר ובבשיל בשוף הולך ס״ם בתרי חומרי לשקרי שלרבי בוחרי זה וכחומרי זה:

נר: בקולי לרב שביל ולא תשמר לא לשמרינן שעודה שין שבשה כחומרי זה וכחומרי זה שלי שבתו לשמר ובבשיל בשוף הולך ס״ם בתרי חומרי לשקרי שלרבי בוחרי זה וכחומרי זה:

ושה׳ כיון דבני לשמר בתרלי רב הונא ורבה בולהו שברי בוחרי לשמועל ולא ברב לשין קידום שלא במקום שעודה בל לששוק בלבה בשמועל ולא ברב ומס שרגילין בשרך שבשבל בשוף הולך ס״ם בתרי חומרי לשקרי שלרבי בוחרי זה וכחומרי זה שלי שבתו לשמר ובבשיל בשוף הולך ס״ם בתרי חומרי לשקרי שלרבי בוחרי זה:

נר: בקולי לרב שביל ולא תשמר לא לשמרינן שעודה שין שבשה כחומרי זה וכחומרי זה שלי שבתו לשמר ובבשיל בשוף הולך ס״ם בתרי חומרי לשקרי שלרבי בוחרי זה וכחומרי זה:

לפאריכין במקומן ומסתפק היכא דלא אמרי לכתחלה דרבי יוחנן מיירי בכרכים שטבולין
לפת מזכיר יין במילתיה ויין הוי פירכים שלין שטבולי׳ ומסתפק היכא דלא וכן בלבם
סימן תניא רבי אומר אין צריך לברך אלא על הכוס שנאמר וכוס ישועות אשא ואומר
תפלת צריך לברך בזימון מקום: בני חבורה שהיו מסובין בלא פת וכל מיני מזונות ומשקי טעמא
יין ושתאן מקום למטעם בלא פת אבל למיפסק למיירי בכרכים שטבולים כו׳ בלא
מזקקתי עקרו מקבילות שהיא שם בלא צריך קבילות רק בכרכים שטבולים ולי
נר לפתות יין תפשוט ליה מזקקתי בכריתא בכלים יין ויין הוי מכרכים שטבולים
בלא שם בלא נרסינן ומה לפי סיפתו לפעיל בלא לפי דלא שפי ליין הוי מכרכים
שלין טבולי׳ לפ כן היכא בלא מכי למילף מזקקתי יין בלא מזקקתי עקרו ומפיק
נר ליה כלפי בלא מקום ק׳ לי נרסינן יין היכי קאמר למיירי בכרכי שטבולים
לברכה מיירי מכרכים שלין טבולים שהיא על שם שיין כלכתיב נגיי לפתך
שמזכיר יין היינו משום דשבולא בלא פת מיקרי על שם שיין כלכתיב נגיי לפתך ומס סימן
במקום היינו כשהן יושבין טבולים ברכה למפרע בלא נריכי לברך ברכת המזון
דקיי אמני מקום ואפ לאוכלים ואוכלים במקומה מכל מקום אינה קיבעה קבועה
וסיפא קבועה כשאמני מקום לאי בלא קאמר לכך נריכין לברך ברכת המזון משום
קבועה קבועה לפ כן אפי קאמר ואפ אוזדין טבולי׳ ברכה לכתחלה פירוש ברכה
המוציא כיון דברכו בכר ברכ׳ המזון למה לא יברכו ברכת המוציא כשיגיע
לאכול ופשיט לאמר פרק כל כתבי משום מכרך על כל פרוסה פירו מפי קיבעה
קבועה שבשעת שתיה מלאכול מפני שעסוק לעשות אוכלים ואפ אינה נריך לברך
ברכת המזון כשגיע לאכילה קבועה על שעשה מיברך ברכת המזון על כל
פרוסה ופרוסה לכן כרפס דולעי משום קבועה אין נריך לברך ברכת המזון
לפ ברכת המוציא ופ לקאמר בכל טבולים ברכה לחפרפ עגה טובה קבל
לעשות יפה עד שיהו רעבים מלוקה אכילה וכשהן רעב מלוקה לאכילה אינו יכול
לברך עוד ברכת המזון כלשלמא פרק אלא לכרים בשבשת ברכות וכשהן שובעין
טבולים ברכה לכתחלה פירוש בכל ענין לפ לא נרכו לשפרע כשיבואו מכל
מקום אם נריכין לברך ברכת המוזן משום קבועה ושמעת מהכיתו
זקן לו אולם כו׳ בלא ליקא הוא מני לשקמעי׳ לגופ דבריתא דקתני אין טבולין
ברכה לכתחלה אלא מפרק הוא הקומים ושקרו רגליהם ללכת לביתם שכשהן אין
טבולין ברכה לכתחלה מיבעי לפ שקבלו קבלת המקום שלשתן לשלישי לאין
צריך לחזור ולברך ברכת המזון תניא כותיה דרב אפילו אכלו כזית אחד כאחד
לפתות יין כולי אין נריכין לומר אלא מאי מייתי סיפא דרב אפילו כ׳ דרבי
יהודה לעיל לשמר בכל ענין אין צריך לברך ומיירי מלכרים שטבולין מזקקתי
שקרו ופי׳ קבו׳ דלכבי מייתי קיבעה מיבעי לפ בריתא משום למוכח בכלים למיירי
בכרכים שטבולין מזקקתי אין אכל מפסיק לעיל בלא קתני בא לפתות אין ליכא
בוכשפ רק מזקקתי וזהו לפי סיפתו של מעלה אבל לפי׳ דלי לפי׳ ליין הוי מכרכים
שלין טבולין למאי לא מייתי מבריתא לעיל לא מיירי לייק למיירי
בכרכים שטבולים בלא מזקקתי עקרו ואל משום למאי לפ׳ מיירי קיבעה
רבי יהודה היא ורבי יהודה לא לפרושי מילתיה דר׳ אליעזר לא מייתי קיבעה
בלא מיירי דר׳ אליעזר דאמר אפילו כזית ואפ׳ ואפ׳ לא למאי בפסחים
לכתחלה בכרכים שטבולים בקרקעית בניטין ואל לקיים לא מיירי בכרכים
שפיר לברוסי כלכרכים שטבולים אלא לפרש ופעמים בא לפרש וחזרו אין צריך לברך פירש ברכת המזון
פעמים בא לתלות ופעמים בא לפרש אפילו כזית אחד כאחד ופשיט לה
מהכא כיון דכלתחלה בא לישתי מכרכו ופלגינו מאי צריך שיהלא
ידיה שלהם בפת כרכ אפת וכן בפת ל׳ה ורבינו יואל פליג משום דרב ומשמיה
מנירש לה דידי יין לא יבאו אבל הפת בפת כרכי אפילו לכתחלה
בקולמוס: כום רשאין לומר אלינו קדום היום ואפי׳ לומר אלינו ברכת המזון לא
בקיאי ופי׳ שטעמא משום דקולמוס ובניגוד שאת קדום אין לו לשטוח כלום קול מיקדש
ולכן צריך לקדש תפלה ואפי׳ לומר אלינו ברכת המזון ומפסיק בקדמ׳ ר׳ יהודה
לעיל לפ לא רשאין לומר אלינו ברכת המזון וכו׳ לומר אלינו קדום היום אבל בכום
המפסיק ברכות מוכיח כלשון רשאין לומר שהם לומר׳ אלינו קדום היום לבל יבאו
שבת ויקדש אלינו היום מזונין לת הכום ואומר אלינו קדום היום לבל יבאו
מ׳ק דא משמע לעיל המפסיקין לרבי יהודה היינו עקירת שולחן וברכת המזון
היינו עקירת שולחן וכיון דברכת המזון נא בשבל המפסיק המפסיק אין מעבירת
שבת יש לו לברך ברכת המזון קודם קידוש לבן בדלא כנירם שבי רשאין לומר אלינו
ברכת המזון כדי להפסיק ושבי לומרים אלינו קדום היום ופ לא משמע בקונטרס
קדוש היום קודם שהם מייבין אלינו קדום היום ופ לא משמע בקונטרס שבי
אין מוכח לומר אלינו קדום היום ואומר אלינו ברכת המזון ומפסיק בקדמ׳ ר׳ יהודה
לעיל לפ לא רשאין לומר אלינו ברכת המזון וכו׳ לומר אלינו קדום היום אבל בכום
המפסיק ברכות מוכיח כלשון רשאין לומר שהם לומר׳ אלינו קדום היום אבל בכל
שבת וקדש אלינו היום מזונין לת הכום ואומר אלינו קדום היום לבל יבאו
מ׳ק דא משמע לעיל המפסיקין לרבי יהודה היינו עקירת שולחן וברכת המזון
היינו עקירת שולחן וכיון דברכת המזון נא בשבל המפסיק המפסיק אין מעבירת
שבת יש לו לברך ברכת המזון קודם קידוש לבן בדלא כנירם שבי רשאין לומר אלינו
ברכת המזון כדי להפסיק ושבי לומרים אלינו קדום היום ופ לא משמע בקונטרס
קדוש היום קודם שהם מייבין אלינו קדום היום ופ לא משמע בקונטרס שבי
אין מוכח

פסקה ולכך מברכין בפה קודם ולפם תימר לכבי כמברכין ברכ׳ מזון בקוסף
מכ לפם נהגו למתקין לברך בפה על לפתר ז׳ ברכות היה לו לומרו מיד לפה ברכת
מזון לכ כיון שכיתקן ככר לומר לפר ברכת מזון ממוך לפתייה לכך גם בפוסות
כיתקן לומר לפתר ז׳ ברכות ממוך לפתייה ממם מכל ברכת כיסודין לכיכה ברכת
מזון ולפתו לפתות גם היין קודם מטעם פסו תדיר: רב תמר יקנה מלן לתמר
קידוש קודם שבללה היינו טעמא משום לפכר לכיין שמביא אזמן לקדש מקדשין
מיד ולפתר כך מבדילין ומלן לתמר שבללה קודמת לקדוש היינו טעמיה כדמפ׳
בממוך לה משל למלך ולפרכוס לו תמר קניה פה לכך ממיך יין לשבללה משום
דעיקר שבללה תיכה כ״ש על היין מבל קידוש מפילו על הפת יכול לקדש מקדשין
לתמן ונהו לפי שיטת הקו׳ לתמת שבללה קודמת לקידוש היינו טעמיה דרב ממוך
כי הם על היין משל״ה ום לומר שבללה לפיכך נימה לכך ממוך יין לשבללה
לפממיעטו לקדש יין כמי שאבללה שלא יפתר לקדש לקידוש קמי יין לפי שקידוש
קול עיקר יותר מבל לא שבללה לכך ממוך יין מבל שבללה וכן מל יכול שבר
שבללה קודמת לקדוש וממוך יין לשבללה מטעמא לפרישת ומתן לתמר יכול
היינו משום לממוך יין מבל שבללה בל בך ובך עשה שבללה בשבר לפתר ומתר בך
קידוש ומתן לתמר בפ״ק פיימו בלי שיפה יין בין קידוש לשבללה ופרפ״ה דגר׳ לו
מיקמי רבה דפ״ה קיים לרבה טובא וגר׳ ולו תמר יפה״ק ורבה תמר קניה ורבינו
שלפבן פירש לגרסינן שפיר כמו שבתוב בספרים רבה מיקמי לו לפי שקשלמול
לא משם שמדר מדר של שקדמת דורות שלא מפדר מותן לתורים שמומר
יין קול בשבר אף על גב דלא קשיטי מיבול בי׳ מבא בידוכלמי דשרק מלו לבריס
קדוש קודם בשבר וכן בולה ורבינו יחיאל בי׳ מבא בידוכלמי דשרק מלו לבריס
בספרים דפק שפיר שבא בכי יוחנן תמר יקנה בשם רשבל מר בפ״ק ולו תמר
יקנה משמע דלו אף משין שביפה היין קודם בדבי יוחנן ושבללה קודם בדי
יהושע כ״ל: שלא ליה שבוח דשמואל לדבי הֵ״א בדוב שספרים וק״ל דשם שבבל
דוכתא לא מבדר שמא לשבוח דשמואל ושבא שבבר ליה ובין שבשרק שלשם
שלום משמע שפיה שלום שבוח דשמואל שפקוחא לדבי יהודה בשיפה ושבא
שלא לדבי לב״ה דגר׳ שבוח דשמואל והוא פיה בימי דבי וכלך שלא לו וקי
דשם נם שמואל פיה בימי דבי כלשיתא בב״ח שמואל דשויכלא שמיה דבי פוא:
לדבי תמר יקנה שמוש קידוש בשבללה שים לו לברך בשבר ושבא בשבללה ושבא
תמר יקנה״ו שלין לו לברך זמן לבוסו לי שם בשבוח׳ דשא לא שייך שבוח מבי
ברכה זמן תומר תפילו בפוח שלא שבירוש של הבוח: ושבוכתא ברכה ושם
תמר פשיטא דשל שבוכתא ברכה בשבר לגבי תבוי בר מישעל קנ״ם יש לומר דמשום שלא
תמוחי דשלינו שליה דברכה בשבר יקנה: ושמר דבי יוחנן בשבו העם בנ״ם
ושלינא דבי יהודה ושם תשמר ושמר דבי יוחנן הוא היה בימי דבי ולכך שלא לו ושקי
ושמש משבח היה תמור ושמר בך בשמים ושיכי שפיק בשמים ושמר בך תמור ברכה
לי לשיה שובח בשלישי לדבי תמר בשמים ושם בן לא היו שתמי ושלר בריך לבשם
לברוכתא ושם תשמר תמחי דריך לברוכי תבשם לברוכתא דתמי בברוכו בריך על
היין שלבני תשר תמר תמחי בריך לברוכי תבשם לברוכתא דתמי בברוכו בריך על
מברך על בל פרוסם בשפרישית לעיל בן בר׳ לי שבר לברוכיתו בשם שברוכ
בריך בבר על היין לא פטרה תשם תמר שב לן ומיברך ובשלם ורב שפם:
ושל היין שבתוך תמזון פירש רשם לעין ברכה לשפרי משום לברכת תמזון
פוטרתו מקל וחומר דששתא תשת מעין שלשה פוטרתו שלשה שבמן בל בבן וק׳
לרבינו שלבן על טעם זה דלברי שבא לשמר שבוכל שלא משמע שבוכל יוכיח
שטעמים ברבה לפבישם ולשפרישם ולא שבר לפו ברבת תמזון שמ״ל לף על בב
לברבת לשל מעין שלשה פוטרתו שלא בדאשה לבך לא יברך ברבה לשפרי היין
שבתוך שבוכל משום דשוי בבריס שבאוכל שבתוך תשעת שבוכל לשת
פוטרתן לשין טעונין ברבה לא לבריסה ולא לשחריסה ולא דברי בר׳ לפניו ולא
פטר לית שת שברב שלשני היינו משו׳ דקונה ברב לשעת שבוכל ש״ב שבברכין
בשלישי ובמסובר ויטרי׳ דשל יין שבתוך שבוכל שריך לברך לשפרי ברבה ש״
מעין ג׳ ושין שלבה בן שלא בשפרי ונם רשי לא היה שברך לשפרי ושל בום בל
ברבת תמזון שריך לברוך ברבת של לשפרי מעין ג׳ ולא תשיב בא משמע בשוכל
כיון לשבשוך ברבת תמזון ולא בשו׳: לימיר שריך שבם ושמן ושין לא ושם
תשמר שט שמברכין בשבשה בשפ״ש על בל בוסות ושין לומר משום לדבינא ושמר
בשתים שי שבשבה לשל בי׳ מבא בידוכלמי דשרק מלו לבריס לשמר לא

כוללת בתוכה ואפילו כולה בכלל אין כאן לחול ואין לחול כאן לקדש:
ואין יום שבתוכי לפסח ימי המשתה ואם לאחריו ליום אחד בשמחת הכלולות לפי
משום דליכא לפיוש אם לקדש הוי מעין פתיחה שמוך לפתיחה אלא לגבי דבוק
לאחריו כי ליכא אלא אלא שאיכא פתיחה בשמיני ליכא בשמיני: רבי מכתם בר׳ חימאי ור׳ מכתם
גופיה הים קדוש ואל אם בכולו קרבו כאן על קדושים ואכי מתי מחרינן פרק ר׳
אליעזר מכאן לקדיכן לרבות בין בדיק רבות בין בדיק ואכא מתי קדי לבדיק בדיק
בין בדיק וכן משמע בפ׳ בתרא דשבועות קטן לרבי מכתם גופיה קדוש הים דקאמר
כי הים שבתוכי לר׳ מכתם ברבי חייא לאחריו ליתא וכן לשיטתיה דאמר
לעיל בשמיני עצרת ומשום דשכל מנר מיום לרבות אלא אלא שכל שאר בקבע ניומי
מקדש ואר׳ פה׳ מכל שכרל בשלמו לא קדש אלא ישראל ודוקא לר׳ לפרש דמקדש
היינו שמקדשין שבתות ומועדי לחוץ ומוכחין כו ושמחת הוי שפיר בין יום שבתוכי
לפסח ימי המשתה אחריו ליתא דמוך למכתם קטנה תכן ומשום
מכה דילמא אתי למיכל אכילה גסה ואתי דילמא כמי שטעמ משום שפה דילמא
אתי למיכל אכילה גסה ים למימר דבקט מכה משום דשפי שטעמ שייך כמי בזמן
הזה אי כמי גבי מכה אי כמי למימר דילמא אתי למיכל אכילה גסה אכל שפה שהוא
מין מאכל בשפה אכל כך: היינו דבוקא דשריפה שה אמר דשרפו אם שבשריפה
זמן מיוחד בשפה קטנית עד שחרי כן מ״מ לא אכיל אכל לא גרסי׳ אם שבשריפה
כלבבי למימר קמן אלא היינו דבוקא כשריפה: שם מטי ויאמרים פירש קונם
שיאמר שעולה לשלמים רבי יוסי בשיל בשפה שם ע״פ לשון היה לשון
משקין כיון שמתקבל לאכול בשיעור אכל מקום שכא מוכן לשמר דשייכו דוקא
לשום שמתקבל בשעת כן היה אוכל כל שעת לשלמי יאמר שעולה בשעה
כל שבשבני לגבוה ע״פ שאין רגיל לאכול בשעה שבני שלם אוכלים שם כן שפיר
שעת שעולה ואפילו שכי היה רגיל לאכול בשעה שבני שלם אוכלים שם כן שפיר
אוכל שבא לשלמי שאין אוכלין כל שעת ושלמי ואכלי לא שטח
זמן מיוחד היה שחר לאכול כל שעת שאין לשלמי יאמר שעולה בשעה
כל שבשבני לגבוה ע״פ שאין יודע שלי לשמר לשמר שעולה בשעה כל שעת ולפי
שיו כמו שתמיהל לאכול כל שעת ואפי׳ רבי יוסי מודה שם כן שאין רגילים
כשם: תנשה שעות לשריפה כל׳ דילן למיש פי׳ לכיון לשיש למול לאכול בט׳
שעות ואפילו שכי היה רגיל לאכול בשעה שבני שלם אוכלים שם כן שפיר
אוכל שבא לשלמי שאין אוכלין כל שעת ושלמי ואכלי לא שטח
זמן מיוחד בשפה קטנית עד שחרי כן מ״מ לא אכיל אכל לא גרסי׳ אם שבשריפה
כלבבי למימר קמן אלא היינו דבוקא כשריפה: שם מטי ויאמרים פירש קונם
שיאמר שעולה לשלמים רבי יוסי בשיל בשפה שם ע״פ לשון היה לשון
משקין כיון שמתקבל לאכול בשיעור אכל מקום שכא מוכן לשמר דשייכו דוקא
לשום שמתקבל בשעת כן היה אוכל כל שעת לשלמי יאמר שעולה בשעה
כל שבשבני לגבוה ע״פ שאין יודע שלי לשמר לשמר שעולה בשעה כל שעת ולפי
שיו כמו שתמיה

סלא לף על פי שמוזרת לרגלים כיצד כמו שפירש במסכת ביצה פרק המביא מכל מקום
אין לומרו מפני כבוד יש כלי שלא לפרסם הלבר מחוזרות לרגלים כיצד וכן
לומר סדר קדושה בשם לפי שמלאך ממונה על הכוונות לומר לפן בשם שלמו
סלב ישראל תורה כוונתם לרגלים בקשה בקשה בקשה בקשה בקשה בקשה בקשה בקשה
סג בשבת מפני שהם רבי כפרי במסכת בשבת וגם קורבנו שלא ללמוד במכתש בשבת
סמא כלומרי ביום שמת כל מדרשות בטלין וכל לם כתי גבי פטוריהו על מנת כן מלא
ושבדי שבת שבת היו כלומרי בקדושי היום מלאו ימי ושבועתי לא מצאת לרגלים
שבפטר כתב זה ולא היה שבת לא היה כותב ושוב לקלמר בשבדי ביום שבפטר
מר כתב גב שפרי קודם לפת לכל שבטו ושבט ולפת שהיה מונח בפרון ולם
היה שבת לילך היה כותב ושוב תניא בשלהי בפרר טולם בכל בכיתן בלפת
בשבת שיבואו וכלומר הפרק את מנה וכיון דכל בכיתן היה רב בשבת לם כן
דם ניתן כמו כן היה לפלך בשבת ודלם פרק היה בפרר את מנה לם כן
כן על כרחין בשרב שבת שהוא שבשבי לשבת את מלא כר ללכך לומר בדוק הדין
סמב כלפרשי לשול מפני שהשמות מוזרין לרגלים: ומשמע מיכה ברכה טעונה כוס
משמע דלל לטעונה כוס לף ליחיד מלקלמר שבכוס דמשמע לשון יחיד ומיהו
ים ללקות לחיובי בשלן שבשם ומכל מקום לומר דבשבת ויקדל בשל ברכה ברכה
טעונה כוס לף ליחיד דשם לא היתה טעונה כוס ליחיד לחלי חלי מבדיל
קודם שיטעום ולפר כך יהא יכול כל לפר בפני עצמו ולא יטעה בו לשבר
ברכת המזון על הכוס שלא שמע מיכה ברכה טעונה כוס לף ליחיד ללכך
משלשלן כולן לפר המזון: שם טעה טעמו בפנו מכוס לכוס על ברכה
סמג נרין שיעור: פירש ולם היה שותה לא יפטר בו שיעור ולם תלמר חלי חלי ד'
דלמר הרי חלי ביהיו שם ולשלי שלא חלקו היה וביהי היה מוכח דטעמו
פנמו בשלמא היכא שם בו שיעור דשלמא לעולם חיים לך לכבד טעמו לא בפנמו
ושלני הכא שלם היה שותה לא יפטר בו שיעור דכלמר רב חלי לי למשמע לים
דלף על גב דלמן לו כ לכיוצא יין מכל מקום אי לפפר לכתם שלא יהיה לו טפי
פורתא מרביעית ולם קלמר טעמו פנמו כמי שיהיה שיפטר בו שיעור דפה לא
כן חלי מביאו לפר ברכת המזון ובדיל חיל ושתה חלי פורתא שם יהיה
מרביעית שלא שמא מיהא טעמא פנמו ו כך היו מבדיל קודם ברכת
המזון ולם תלמר רב חלי חלי קל שכר שלי חלקו היה לם שפיר קלמר מעיקר
דבר טעמו פנמו היכא כמי שם בו שיעור דלך היה לים לעבות שלא הכלה קודם
שמוכל ושתה חלי פורתא שם יהיה מרביעית כלפרשי ולל לקשבר רב חלי
דבריך שיתה שיעור חלי יין מרביעית ולם לא יפטר בו שיעור ולכך מביאו לפר
טעמו פנמו ולם תלמר חלי חלי פורתא שם יהיה מרביעית ולם תלמר
טפי מרביעית ולם תלמר חלי חלי פורתא לא בעינן שיתה חלי
לנמרי כלפרש לם כן תקשי לים חלי חלי מביאו לפר המזון ובדיל מקלה ויסוך
חלי פורתא שם יהיה מרביעית נכלי לפר לבדו ושתה חלי ולל מרביעית
יברך ברכת המזון ולם היו פנוס לל לשלי דלף בעינן לשתות במקום שיש נו
מרביעית ולכך מביאו לפר המזון: קשיל מלקיבא פנמו היה לקו לרגלים דוקל
סמד בשבת שלשם שהיו של שרם קטנים לבל בשבת של עץ שלהו לדגלים שם יין
לשקשיל שם שם פנומים ולם לקשיל לכשם פנמו היינו דוקל לכלך עליו
קדוש והבלה לכל כשם שפילו היה פנוס מברך עליו לשלור ליהנות מהעולם הזה
סמה בלא ברכה ובקידוש וברכת המזון כמי שיבא לגיל לים שלא פנוס מברך על
הפנוס וכן פרשי במסכת בתובות ומכל מקום מציף לשקשו כלמרין בירושלמי
רב מר טבי כשם ומשקין לים פי לפר היה מוסיף עליו יין שלינו פנום ומברך
סמו עליו ורבינו יהונתן שומר לכמו כן מפני לשקשו שיהא: זכרינו על היין ומשכחן
סמז לכתיב זכירם על היין לכתיב וזכרו כיין לבנון: ביום שלי שומר פי בשרי לינו
שומר קדוש היום דשלמר לעיל ימי שבתוק וימים טובים אין בשם קדוש על הכוס
סמח לפר רב יהודה בשם רבי חנינא שבת שבת לשמר על היין קדוש
ברכת המזון דכתיב יתי שבתוע אין היין בלא ברכת המזון: ליברך
סמט מר קדושה רבה וקדש בשם בריבה לשון שומר ולכן בלילה כלמרי
כל כתבי ושם לקדי לים קדוש רב היינו משום לכולהו קדושי קלמר לים:
הוחיל ותתלו ויכולו לילן כיצד היה שלשה: שם שכחו לומר ויכולו בקול רם
לף לפלה לף על פי שכבר שמרוהו בתפלה היינו משום לדוחיל ולילכא יום טוב
שחל להיות בשבת שברוך לשומרו לפר לפלה שברי לף לשמרוהו בתפלה שלא שתה
בשרתו שתה כמי שלא היו יכולו לומר ויכולו בתפלה מכל מקום לף לשו ושמר
סמי לוהו לשפר תפלה: ומה שלנו לומר לותו משומר בקול רם היינו משום דהוי
עדות בשבת שבת ועדות משומר הוא לכתיב ושמרו בני ישראל את השבת
סמיא טעמא לפרישות דלף שלו דבעי ברכה מעין ז דהיינו מעין שבעה
נדבנו בשחל יום ט"ו לף על גב דשיקרא ביתקרא משום שם שבשלות ויום

ואפילו לנקט כל היום נמי נקיטינן כמו שנה שהלילה ומצות הם לפסוק למי שאין
סם לו יין כשהוא נתון על השלחן ושל שמואל ואם יבא לן יין תוך יום רביעי
סם יכול לשנות שהרי משתה של מצוה הוא ואם יבא לן יין תוך יום רביעי
לא על הכוסות לחוד תקנוהו ולעולם יום שני יכול לשנות לכל היום כולו
דא"ר אמר למברך כריך ושתה ואע"ג דאיכא למיקם ושתה כמו ושתה
על השלחן תני למברך כשהוא נוטל לסעודה בשלמא כלמאן דאמר כריכה ואח"כ
סעב ביום שבת מבשנ"ה דא"ר אמר כרכו מתחלה עלה על מנת שתהא עומד שלחנו
על מכונו ל"ל לא היום מבעוד יום אם כן קשו מזון בשבת מיד ומקדש
סעג שלישי שבתות ואמור לשתות וכשהגיע לבית המלא לו מוזגין בשבילו כגון שהוא
ביום כפור תנינא בשבת לו כדי שיהא לו לבוקר ושתי לשחרית ושתי
לשחרית למיסרך כיון דאיכא שיעורא שיעורא עדיף כמו
כן אין שיעור שיעורא לעולם שעשה בשלו בשבת על כיון שיעור שעשית
כל שבעה יום קטנה בכך נזרינן לילמא שתי למיסרך: שם תלת ולא קתני שם
סעה ל שמבדילין על שכר משום דפשיטא הוא כיון דאיכא שכר מדיך ורמינהו פי' לשם מזיג
לך מפיל שכלולת ורש' פשה אם לקו שכרמים ואין יין מצוי אף שם שכשאר פירות
מצוי רוב יין לשכה זו מיד אמר מדיחה שכר ומבדילין עליו: כך אין מבדילין
עליו ואיכוז דוקא היכא דלא שני אמר מדיחה שכר אבל היכא דשני אמר מדיחה
ודלמי מבדילין עליו כדלמרינן לעיל ודוקא שכלולת אבל קדוש אין מקדשין על
סעו שכר לפילו הוא אמר מדיחה ופפילו היכא דאין לו יין אלא שכר רבי פרן לטוב
יותר לקדש על שפת כרבי שמעון בן משה ולא לקדש על שכר לפי שב נב לרבי
אמר מדיחה אבל מקוש אין עליו שם יין לרבי זכריה בקיבו ובכרכום כיון לכנון וכן
שכח מעשה בשלהב בכרכום: ושם לא קבע שעורתיה עילויה פ' לגב מזוג
לבבל עבין אין מברכין עליו כיון שהיו אמר מדיחה וק' לרבינו אלחנן דפא
שבלולת כמי דפשיטה לן לטעוכא כום מוקימנא לעיל על השכר כל שכן
ברכת המזון דלא מיפשטה לן מי טעוכא כום המברכין על השכר ושם כר' לשמקש
דפ' אין מטעם תלוי בלב דפא מוכח מן שבריתא שיפא ל' בבל אף ואפילו טפי ממילקיס
דשמואל דשבריתא כמי שאמר מתמי בריך שיפא בקן לאיכא לפרס לענין כולם
סעז קאמר כמו לשמואל: מה תועלת לתיכוקות יש בייכו לכאורה כדפא דשלשה כר'
יהודה דאמר ל' כוסות ושכו משתה לעיל השקה מזן לבניו ולבכותיו יכא משתה לאין
לפם ל' כוסות וכן משתה במתני' דקתני לא יפתקו מל' כוסות משתה לא
לבעל קניא אבל לבניו לא ושם כר' דקאמר כתי' דפא לשמרין לעיל השקה מזן
לבניו ולבכותיו פייכו לשאר בשתו כוסות ופא דקאמר מל' כוסות הוא
סדין לתיכוקות בריך ל' כוסות ונקט לן לפי שבעל קניא הוא עיקר וכל כמי ניתנו
טולין לבעלו"ל היא מסופק ויהיא מבריך לפילו לתיכוקות ל' כוסות: קוטפין
סעח מצה בלילי פסחים פירוש מבניהי דקשרה ושוב פרשם בגולין שמצה מיד לתיכוקי
כדי שלא יאכלו קודם יהיו יושבים כדרך תיכוקות שיושבים לשאר אכילה ושוב לא
יפלגו כלום ושוב כדאם מוטפין מצה שאוכלין במסיבה ומתוך כך לא ישכו שלא
יפעכבו כל כך: מון מלילי פסחים פ' לנרסינן מון מצרכי פסחים כדי שיהא
לתיכוקות ביום ולא בלילה שלא לא ישכו ביום ויהיו נרדמים בלילה ולי כדאם לבעל
הפסחים נרסי לילי ממש ושק"מ דאם לא היה בריך לאוכלו מלמוד שכרי מלאן מיהו
סעט יש יכולין לומר לכבלי פסחים שבשעה בשמעון התימני כו' שלא יהא לנים מלילות של ימי
טוני ודוחק ממסכת ביצה משמע מהתם דיו"ט שני של גלויות הוא ומיהו קשיא
דקאמר הכא לבלילי פסחים לא היו לדורסין כדי שלא ישכו מתוך תיכוקות:

סדר של פסח

סעי הניחו לפניו מצה ומרור וחרוסת ואפ"ה לטיבול ראשון אינו נחרוסת וכן משמע
מלשון הזכיר תרוס על טיבול שני כדקתני הניחו לפניו מצה ומרור וחרוסת מכלל
דעד השתא לא הוי חרוסת לפניו ועוד פירש בתום' דעל כרחך טיבול ראשון אינו
בחרוסת דאפ עיקר טיבול ראשון הוי מספר ירקות ואפ כן לוקה טיבול למה יהא
בחרוסת אפ בגמ' מפרש לטובלין בחרוסת משום קפץ או משום זכר לטיט וכשי
טעמי לא סייעי רק בטיבול ב' דלמ"ד משום קפץ כספר ירקות ליכא קפץ ולמ"ד
זכר לטיט לא סייע שפ לוקה בטיבול שני משום זכר למרור וכשי כדרך חרוסת זכר
לטיט כדכתיב ויימררו את חייהם בעבודה קשה וגו' אבל טיבול ראשון אינו משום
זכר לטיט אלא לפשוט היכר לתיכוקות ואפ כן אין לפשוט בחרוסת רק בזמן שהוא
סם כיון ומשמע זו מדקדקין לשון לקיוט רק מצה שפת שלישי וכן הסדר שפושטין
מקבלה שהי מצות ובוצעין אפת ומניחין מצה לשפיקומן ואל תני הפתר
מברכין ברכת המוציא ואכ"ל אכילת מצה וכן משמע דקאמר הניחו לפניו מצה
סעיא משמע לכאורה כי אפ מצה שפת שלישי ואפ על גב דבסמוך יום טוב ניתן לאפס
משום אכל מקום שהיו אוכלין לפת עושין כן ודרשינן מה דרכם של עניי בחרוסת אף כאן בחרוסת ואומרת שני מרור על עני בחרוסת

כברכת המזון שעושה ברכת המזון על הפרוס׳ והכי מי שיש לו לקמח לפת כגון
בפרוסה לו ברכת המזון וכן כי בבא שני דלפת עב דבעי לפת מעכה מ״מ לפת
לפת עוני וברעיא לפת מעכה ומקמי לפת לא ברי דלמ״ד מעכה מפסיר ט״ו דבעי׳
לפת מעכה פלה דלפת לבעין ברכה על עבי הייט לוקה לבעין ברכה דעל
לכילת מעכה לברך על לכילת מעכה בפרוסה לכל לבעין ברכת המזון לפ
דולמי לפת מעכה פלה לבך ברלפת לוקה עושין פלפס מעכה כדי שיסו שתי מעכה
פלימה לבך בפרוסה ומיהו היא לומר ה״ר ט״ו למברך נם ברכת המזון על
פפ מברך נם ברכת המזון על בפרוסה מעכה לכיתיב לפת עוני מים דרבו על עבי
בפרוסה כו׳ ומיהו כמי ברכת המזון בלפריסת ולכ״ע לפלימה היא עיקר מברכין עליה
ט״ו מברכין ברכת המזון על פלימה דמברכת המזון לפ לפיקה לבעבי בלפ׳
לעיל ועוד דבמכת ברכות מלריכין לכל מוליה בפפס מעכה בפרוסה בתוך
פלימה ובונע מלקמ׳ בתוך פלימה מעכה דפלימה היא עיקר מברכין עליה
ברכת המזון ברלפס דפלר הוא כך שעושין ג׳ מצות בלפריס ובונעין פלפת
פירש רמב״ם ומיהו מצה לפיקומן ופפי׳ דלפרכת מכה כי שתי פלימות
פפ ומברך ברכת המזון על פלימה ולפ״ע מצה על פפרוס וכן כתבו שעושה לכל אין
מברכין ברכת המזון על פלימה ולפ״ע מצה על פפרוס וכן כתבו שעושה לכל בעבע
מצות ולכ״ע לפ שייך מצות לפיקומן ופפי׳ דלפרכת מכה כי ג׳ כיון שברכת המזון יש בפניל ברכת
כהנין ואע״ג דפ״ה לפיקומן כורכו פרי הגפן וקדוש יש ולפ שהכיון לפו מצות
פפ מצות לוקה קדוש וכדלפ שתי מצות שוה מצות לכילת לכל בברכת
כהנין לפ שייך לומר כן לכך היא מפני ר״י ליטול כיזו פפרוס ופפלימה ולברך
ברכת המזון ולפ מצה על פפרוס ועל פפלימה ובונ׳ מפקיעין יפ ופפתני פלפ
היא רוצה לפטות מצה העולה ומן שמצה פפלימה כיון דלקיבו דרבן ג׳ מצות לכל
פלפ ופלפ בעבי כ״פ מצות ומפני לפיבו דלפ ק׳ פביבו לפני מצה דמשו
פפ לפיכא שלא מצה פלפ פלימה דוקא בימיהם פיון עושין פפלר לפ פעולה
ולכך לפ היו נריכין פלפ מצה פלימה לפטות פפלר עליה דלפ כבר בירכו
פפו ברכת המזון ולכבו כל פעולה לבל מי שעושין פפלר בלפלה קודם פפעולה
לו ולפי נריך ג׳ מצות כלפ׳ ולפ״ע מצה מיהו ולפ״ט ולמ״ד בלפ׳ מפניהן
ובונע לפת לבתי ושמר מצה לפיקומן ומברך על הפרוס המוציא ועל לכילת
מצה ובפלימה יצא כריכה מצה ומרור ולכ״ע פיה פעונע הלחמניה ושמר
פפז לפיקומן ופפ ליכא למיתר יבעע בפלימה מפי לפיו מפניהן על המצות
לפיו מצה בפניל ולפ״ע מצה לפיקומן ולפ״ע ל׳ נריכין לפוהנ ופפיב יבא מכית פלפורים
מצות לזכר לבתי הוהה כלתמיהין ל׳ נריכין לפוהנ ופפיב יבא מכית פלפורים
ובפלמ מפעבוד מנרים ובלתמי הוהה היו ג׳ מיני מצה ופלב לבלתמי הוהה יש מ׳
פפח לכילת מכל מקו לפ לפלן כדיעבד ל׳ פלכת יבא ובנ׳ היו מפני ופל׳ מפקן וכן
בפנו העולה לעשות פיפקות פיפקין לילדא אי זו היא דפלמוך אי זו שהיא כמו
פפיו עושין על פפפרות פכותבין ג׳ ב׳ ג׳ ולכך עושים כן כדי לעשות פפצות פפקינו
פכמים עליהם כפלר פבעבו על פלפת ברכת המוצי ועל פב׳ עליה מצה ועל הב׳
כריכה: פעפי׳ פתין פרוסה מצה ופפ׳ כיון דפרוסה היא עליה מצה דמוקי לפ כן פלי
פרוסה דלפת ומבטל ליה למרור דלבבן דכי ב״ה קלמר בנעיל ל׳ כיון דמשיקרא
כבי לוקקן לפטניל מרור בפרוסה לין פרוסה מבטל לוקה: פבכל לכילות פלו
לוכלין בפר פלוק ובעבו לין פומרים זה משום דפפלידבא לין עושין פפפ:
פפט לפיכך פלמרו מייבין לפולות לפלל כן׳ כאן יש ג׳ פולות בכנד ז׳ רקיעים ויש
פכ פפוסיפין לפלם ופפ כן ס פולות ופפמיני כנגד רקיע פמיני על פפיות ובפלר
פכפ לפניו פירש פפפס ב״ה לפל לפ נרסינן פיר פלם לפון זכר לפי פבל פפירות פעברו
לפון בקב לפי פפלר פכם ברם פקפדפפ לפבל וכן יפר פפייט בקרוב פירות פלפ
לפון בקב לפיכך פיהיה לפולות לפבל כן׳ כאן יש ג׳ פולות בכנד ז׳ רקיעים
פכב פיש למרור ופפ לפלר פיהיה לפולות לפבל כן׳ כאן יש ג׳ פולות בכנד ז׳ רקיעים
כדי שיפמרו פכם על כל כוס וכוס פעל פ״פ לומר קדוש ועל פב׳ מגי הפגפן ועל
פג ברכת המזון ועל כל מגי הפלר פכפלר מן פפגפן: ובפבל פפ מן הזבחים
ומן פפפפחים פב זבחים. קודם פפפחים משום דפנינהו פיקה קודם פפפפ
כלפ״ע פעפ׳ פפפס שבי כדי פיקה פכפל על פפבע וכיוצלפ״ע פפ פעפ׳ פפ פיקה
בפפ קודם פפפס כדי פלפ יבא לידי פבירת עבע וק׳ לפפה לי פעפ׳ פפ פבירת
בע׳ תיפוק לי משום פעפ׳ פפ׳ פפפי לידי פיקה פפפס בפבל על פפבע ול״ל פי לפו פעפ׳
משום פבירת עבע היא ק׳ פפפי לפ היא פפפס בפבל קודם כדי פיקה פנינה
בפבל בב דפפ היא פנינה כפו פפפס וקדפיש בפבלין על פפבע דכתי׳ למפפה
כלרך פפפלבים פובלין דפיינו על פפבע לבתי פיה פלריך פעפ׳ דפרפס ביר פלפי
דפנינה בפפ קודם פפפס משו׳ פיקה פפפס בפבל על פפבע ועוד פעפ׳ פפריבא
פפ משו פלפ יבא לידי פבירת עבע: ומוקי לך פיר פיה על גחולתיהו ב״ה פיר פיה

דמשמע שאכלו לכבי לפיטרין על לחזור לאוכלן לפניו בבת אחת ואם תאמר
אם כן היכי אמרה רבי יוחנן מצה לשמה לצאת בה ידי חובתו אפילו בלילי
שבתות ויו"ט תחזור לאוכלה כל שבעה כדי שיהא מצה לשמה לפיטרין
ליכא למיחזר אלא על מצה שאינה ראויה לאכילה כלל כגון שנפלה לתוך
הקדרה ונתבשלה ונעשית נבילה אבל מצה שנפסלה לפיטרין כגון שנפלה
לתוך הקדרה ונתבשלה ונעשית נבילה אי אפשר לומר כן שהרי ראויה
לאכילה היא ואי אפשר לומר שיחזור לאוכלה כל שבעה שהרי אין
לפיטרין אלא כזית אחד ואין לך כזית אחד שאינו נאכל בכמה בני אדם
ואי אפשר לומר שיחזור לאוכלה בבת אחת שהרי אין אדם יכול לאכול
כזית בבת אחת אלא ודאי לעולם אין מצה לשמה לפיטרין אלא על מצה
שאינה ראויה לאכילה כלל ואין לך אלא מצה שנפלה לתוך הקדרה ונתבשלה
ונעשית נבילה ואי אפשר לומר שיחזור לאוכלה בבת אחת שהרי אין אדם
יכול לאכול כזית בבת אחת אלא ודאי לעולם אין מצה לשמה לפיטרין
אלא על מצה שאינה ראויה לאכילה כלל ואין לך אלא מצה שנפלה לתוך
הקדרה ונתבשלה ונעשית נבילה ואי אפשר לומר שיחזור לאוכלה בבת אחת
שהרי אין אדם יכול לאכול כזית בבת אחת אלא ודאי לעולם אין מצה
לשמה לפיטרין אלא על מצה שאינה ראויה לאכילה כלל ואין לך אלא מצה
שנפלה לתוך הקדרה ונתבשלה ונעשית נבילה ואי אפשר לומר שיחזור
לאוכלה בבת אחת שהרי אין אדם יכול לאכול כזית בבת אחת אלא ודאי
לעולם אין מצה לשמה לפיטרין אלא על מצה שאינה ראויה לאכילה כלל
ואין לך אלא מצה שנפלה לתוך הקדרה ונתבשלה ונעשית נבילה ואי אפשר
לומר שיחזור לאוכלה בבת אחת שהרי אין אדם יכול לאכול כזית בבת
אחת אלא ודאי לעולם אין מצה לשמה לפיטרין אלא על מצה שאינה
ראויה לאכילה כלל ואין לך אלא מצה שנפלה לתוך הקדרה ונתבשלה
ונעשית נבילה ואי אפשר לומר שיחזור לאוכלה בבת אחת שהרי אין אדם
יכול לאכול כזית בבת אחת אלא ודאי לעולם אין מצה לשמה לפיטרין
אלא על מצה שאינה ראויה לאכילה כלל ואין לך אלא מצה שנפלה לתוך
הקדרה ונתבשלה ונעשית נבילה ואי אפשר לומר שיחזור לאוכלה

הנהות ממועד קטן

פרק שני

קיב כל משתי רבנן מיכן ואילך למימר מכרי רבנן
קיג לשמותו דכתיב מורו מרוז מ"מ אלף ס' נגו' ומשמתין
קיד כמי לשמן למייתבו בכרי דכתיב מרור ויסביב אליך
קטו לשלומי משום מאי משמתינן ליה דכתיב כי לא נאוה לשוגה ס' ואי בעי למיקטליה
קטז בממונים יכול דכתיב מפני לא יבא לשלוח היתים ואי בעי למיקטליה משברים
קיז ולמיפטר נמי משום עבריין דכתיב ואליו שמם ולקללם ויכיה דבעי למיפטרים
דמאי דכתיב הן למות הן לשרוש ואומר ושדרו ממיכיה מי שכשלו לתקיר בכילוי
יאמר כך פלוני מיחייב שמתא ואיכא מיתה וקבל דיני לעלמיתא ויכיל דרבנן מפני
קיח שרי ומסיק ליה מאן דאמר למשה מלמטה כדכתיב הוא יפר ויסבות לי לאמן אמן על
כאן לשון תפוסה הבאמרים ומי רבנן משה מקום הוא מכבר לפני מפני
ולפני כלי ומיודע עדות בכבירו ואיכא מיעיד לו והרוקח לבר שרוש בכבירו ומעיד
בו יחידי כדאמר טוביה מטה ואוזיף זיבוד מיכניד אמר ליה רב פפא אין לפרוד קל
רב פפא לזיבוד אמר טוביה מטה ואוזיף זיבוד מיכניד אמר ליה רב פפא אין לפרוד קל
קיט מסקנא ומה רב מפקת עלויה: רב מרי נמון מקיר לבניה תפילין בכוכ ללא
תימר כ"ש כמיכולת נופים ונמון לימר מסר מסום פלוי עיין מילתי שבכדרין מם יש
להתפלל על תיקון [illegible]:

פרק שלישי

קכ ומי מהני כדוון כרגל ולא מריכן ליה עד
ממעיים לבטל ליכיה ומכי משתפת
כמין ליכי ממוכות וליכי מכות במועד

קכא ואי לא נייתי משמתינן ליה מכולא לסור בקספורת דקני מבורעין ומולין לסורין
קכב לכבם מכולא שמת ניית דין סוקלין מרוכו רבי יכולא קומ"ל לא יעמידו עליו נל מכני
כגל מכן ללא ניית דין סולקין ומכיחין על מרוכו מכן לומר סקל ממולא ניית דין
סוקלין מרוכו מכולא מהו בקפילין תיקו מכולא מהו בלא לימר רב יוסף קא שמע
קכג מכולא שוכח ומוכין לו בסכר ובסכרין לו מוסרם לא שוכח ולא מוכין לו לא בסכ' ולא
בסכרי לו מכל הוא שוכח לעכמו שלא יפסיד תלמודו ושמא שכח קטב כדי מרכבתו
מכול מהו בשלמא שלו לא יפסיד תלמודו מכולא מהו בקריבה תיקו מכולא מהו בקפיים
קמטה תיקו מכולא מהו בכשילת בסכלל תיקו מכולא מהו בכחיבה תיקו
מכולא מהו בקמיים קמטה תיקו וכלתיקו לתלמידין בשלי מביכה לקולא מכולא
מוכר בשמיים מלמד ומכלן למשמתינן לכתיב לורו מרוז ומכלן לפרכיתא קטלים
קכד דכתיב כילא נאוה לעזרת ס' לגבורים ומכלן למפקרינן לניכסים דכתיב
וכל אשר לא יבא בשבת קוקנים ושדים יפרה כל רכושו ומכלן למרטנ"ש מכר דכתי'
ומריב עמה ומקללם ומשרטם ומשביעם בשלשים לתר כל שמוסל מכלין לשלוח
ושוכין לתר שלשים יום לשפר ד' יום הוכח בר מיכיה לתר ס' וכ' פירוש אין
קכה מכלין עד למקרין בו בשב ונקוב למוכ' לכל לשפקרינות' מכלין לשלוח בלא
קכו מקלקה לתר מיתר כני כי מלקה למשמתי מייתי מלקה לתר מכריני ומרי ליה
לא בממוכה ולא בשפקרינות וכל מפיים לבטל דיני לשלח' תנו רבנן מכולא לרב
קכז מכולא לתלמיד מכולא לתלמיד לתר מכולא לרב מכולא לעזרו מכולא לעזר
קכח לשפת מכולא לעזר לשרת אין מכולא לעזרו מכולא לכשיש מכולא לכל ישראל
קכט מכולא לכל ישראל מכו מכולא לכשיש רבן גמליאל אומר אף מתלמידי שכולא
ומת מלמד אין מוסר ומוקימ' לעיל עד לשלח מלמד ומרי ליה ס' לב מ"ש שכולא
לכבודו כילדו כילדי מדמכולא לתלמיד אין מכולא לב משמע לה לכבולי מלמד
קל כיו כילדי ולמאי מי למילי דשמיע לה אין מכמה ואין מכוכה כגד מסם מלא לאן
לכבוד עצמו אמר רב גוזלת מרבכן עביד ליכא לכשים במלמד לשפוקה ליה
מאמר רבי חזיי לסבו גברא דמסק לכבו גדול אמרה ליה הוה גברא בשמע
דעבר מולכי ערב לא תתן מכשול ולא נתנו מכמים בכלויים קלב רשם שלם שכים:
קלא הכוח גברא לשכיל תלמים מתא מרים שקל קלא פתק ניש ולא מסנהדים על
קלב כשמתא ליהוי אמר ליה לילך מלרבים לם ממו לשתייתיבי לך כילדי מי כשתייתי
לך לתא שליל כי מלרבים אמר ליה כלוון כלוי שלך אין כלדי מלי תקניתים ליזיל
קלג נניס לליסרי לך אמר ליה לא ידענא ליה אמר ליה זיל נבי נשיא דקני כלוכו ואין
קלד יודע מי כלסו ילך שכל כשיא ויפר לו אמר רב יהודה אמ' רב כלוי על תנאי ולפילו
מעצמו נרוך לפרש לכתיב לם לא הכיאותיו מלוך ונבנתיו לפכוך ומטלתי לך כל
הימים ולפ על פי שקיים הוא עצמותיו מלובלי בתרון ופירוש בתום פרק מכילת
קלה לם שכלוי על תנאי בני לפרש לשם שקיים בתנאי שיהו בלבר אין כרוך
לו בשעת התנאי שיוכל לקיימו כמו שפוש ליהודה כי מה היה יכול לילד שיהיה

הנהות ממועד קטן

פרק שני

כל משתי רבנן מיכן ואילך למימר מכרי רבנן
לשמותו דכתיב מורו מרוז מ"מ אלף ס' נגו' ומשמתין
כמי לשמן למייתבו בכרי דכתיב מרור ויסביב אליך
לשלומי משום מאי משמתינן ליה דכתיב כי לא נאוה לשוגה ס' ואי בעי למיקטליה
בממונים יכול דכתיב מפני לא יבא לשלוח היתים ואי בעי למיקטליה משברים
ולמיפטר נמי משום עבריין דכתיב ואליו שמם ולקללם ויכיה דבעי למיקטליה
דמאי דכתיב הן למות הן לשרוש ואומר ושדרו ממיכיה מי שכשלו לתקיר בכילוי
יאמר כך פלוני מיחייב שמתא ואיכא מיתה וקבל דיני לעלמיתא ויכיל דרבנן מפני
שרי ומסיק ליה מאן דאמר למשה מלמטה כדכתיב הוא יפר ויסבות לי לאמן אמן על
כאן לשון תפוסה הבאמרים ומי רבנן משה מקום הוא מכבר לפני מפני
ולפני כלי ומיודע עדות בכבירו ואיכא מיעיד לו והרוקח לבר שרוש בכבירו ומעיד
בו יחידי כדאמר טוביה מטה ואוזיף זיבוד מיכניד אמר ליה רב פפא אין לפרוד קל
רב פפא לזיבוד אמר טוביה מטה ואוזיף זיבוד מיכניד אמר ליה רב פפא אין לפרוד קל
מסקנא ומה רב מפקת עלויה: רב מרי נמון מקיר לבניה תפילין בכוכ ללא
תימר כ"ש כמיכולת נופים ונמון לימר מסר מסום פלוי עיין מילתי שבכדרין מם יש
להתפלל על תיקון [illegible]:

פרק שלישי

קכ ומי מהני כדוון כרגל ולא מריכן ליה עד
ממעיים לבטל ליכיה ומכי משתפת
כמין ליכי ממוכות וליכי מכות במועד

קכא ואי לא נייתי משמתינן ליה מכולא לסור בקספורת דקני מבורעין ומולין לסורין
קכב לכבם מכולא שמת ניית דין סוקלין מרוכו רבי יכולא קומ"ל לא יעמידו עליו נל מכני
כגל מכן ללא ניית דין סולקין ומכיחין על מרוכו מכן לומר סקל ממולא ניית דין
סוקלין מרוכו מכולא מהו בקפילין תיקו מכולא מהו בלא לימר רב יוסף קא שמע
קכג מכולא שוכח ומוכין לו בסכר ובסכרין לו מוסרם לא שוכח ולא מוכין לו לא בסכ' ולא
בסכרי לו מכל הוא שוכח לעכמו שלא יפסיד תלמודו ושמא שכח קטב כדי מרכבתו
מכול מהו בשלמא שלו לא יפסיד תלמודו מכולא מהו בקריבה תיקו מכולא מהו בקפיים
קמטה תיקו מכולא מהו בכשילת בסכלל תיקו מכולא מהו בכחיבה תיקו
מכולא מהו בקמיים קמטה תיקו וכלתיקו לתלמידין בשלי מביכה לקולא מכולא
מוכר בשמיים מלמד ומכלן למשמתינן לכתיב לורו מרוז ומכלן לפרכיתא קטלים
קכד דכתיב כילא נאוה לעזרת ס' לגבורים ומכלן למפקרינן לניכסים דכתיב
וכל אשר לא יבא בשבת קוקנים ושדים יפרה כל רכושו ומכלן למרטנ"ש מכר דכתי'
ומריב עמה ומקללם ומשרטם ומשביעם בשלשים לתר כל שמוסל מכלין לשלוח
ושוכין לתר שלשים יום לשפר ד' יום הוכח בר מיכיה לתר ס' וכ' פירוש אין
קכה מכלין עד למקרין בו בשב ונקוב למוכ' לכל לשפקרינות' מכלין לשלוח בלא
קכו מקלקה לתר מיתר כני כי מלקה למשמתי מייתי מלקה לתר מכריני ומרי ליה
לא בממוכה ולא בשפקרינות וכל מפיים לבטל דיני לשלח' תנו רבנן מכולא לרב
קכז מכולא לתלמיד מכולא לתלמיד לתר מכולא לרב מכולא לעזרו מכולא לעזר
קכח לשפת מכולא לעזר לשרת אין מכולא לעזרו מכולא לכשיש מכולא לכל ישראל
קכט מכולא לכל ישראל מכו מכולא לכשיש רבן גמליאל אומר אף מתלמידי שכולא
ומת מלמד אין מוסר ומוקימ' לעיל עד לשלח מלמד ומרי ליה לא בממוכה ולא בשפקרינות
לכבודו כילדו כילדי מדמכולא לתלמיד אין מכולא לב משמע לה לכבולי מלמד
קל כיו כילדי ולמאי מי למילי דשמיע לה אין מכמה ואין מכוכה כגד מסם מלא לאן
לכבוד עצמו אמר רב גוזלת מרבכן עביד ליכא לכשים במלמד לשפוקה ליה
מאמר רבי חזיי לסבו גברא דמסק לכבו גדול אמרה ליה הוה גברא בשמע
דעבר מולכי ערב לא תתן מכשול ולא נתנו מכמים בכלויים קלב רשם שלם שכים:
קלא הכוח גברא לשכיל תלמים מתא מרים שקל קלא פתק ניש ולא מסנהדים על
קלב כשמתא ליהוי אמר ליה לילך מלרבים לם ממו לשתייתיבי לך כילדי מי כשתייתי
לך לתא שליל כי מלרבים אמר ליה כלוון כלוי שלך אין כלדי מלי תקניתים ליזיל
קלג נניס לליסרי לך אמר ליה לא ידענא ליה אמר ליה זיל נבי נשיא דקני כלוכו ואין
קלד יודע מי כלסו ילך שכל כשיא ויפר לו אמר רב יהודה אמ' רב כלוי על תנאי ולפילו
מעצמו נרוך לפרש לכתיב לם לא הכיאותיו מלוך ונבנתיו לפכוך ומטלתי לך כל
הימים ולפ על פי שקיים הוא עצמותיו מלובלי בתרון ופירוש בתום פרק מכילת
קלה לם שכלוי על תנאי בני לפרש לשם שקיים בתנאי שיהו בלבר אין כרוך
לו בשעת התנאי שיוכל לקיימו כמו שפוש ליהודה כי מה היה יכול לילד שיהיה

קלו מלוכלוסו מיות וסילכך כל כלל כלם בלא תכלי מסתכלי נטל ומם בתום פק
לסכסדרין כלסו נכנוו מין מתירין לן לגלח בכנוו בלא בכנוו כין בכנוו
קלז בכנוו הטומט מוכרת מסם מכלסו ומסם לגלן קוף שכמו בכילוי בכל מקום שמוכר
קלח מסם לו מיתה לו עכוי למר רב גילל למר רב תלמיד מכם מכלם לשכמו ומיבר
לשכמו כילוסו נסלוס נרוך שכתב כני מלם לסתיר לו לתקנו בלבת תלמיד מכם
קלט פסרם מי מכלין לוחו כפרסים שכל ר"ל פרק ומלו מבלמין לכל מם שכלתי
מקו ס' מכלים מסם וכלבלתי מרוך ומיכן בסרסים פרק ומלו מבלמין ופרק
קמ בגוו בתרלמם כך כתב רבי מסם שמיומוכי בסברו ולל כל מכמו תלמיד מכם מין
לו מלק לשם כו בסף כלסו ומסם מפורם סיטב תנים מסם ר' כתן בשום שיורד מלם
קמא לקכורם בו שתניד לשמוד בתרוי שמיתים שב שקכלך כשום שוקם שיין בתכומ':
קמב מילוק לשכין כלוי ומשקת וכין לשם עיין פרק מקום שכנגו בלבסי עד פרק
קמג שסוכר שלומי כלם תסובת מסלף על כלוי: שלנו למולם על שלם ס' שסיב
קמד תסום ושכל לו שסר לסוסיפו שם יפת שוב לשם שרוב לתת לו ועברו עליו לם ו"ב
קמה ומכו שמיתת שסתו ושלנו שם שוכני כרגלי גם לשכין זה כמו נבי מכילות ומוכר
קמו ליפש לשלתר לשתר סוכות ושלל שיכין כרגלים מכל מקום לילמ' שרי לי שמוסל
קמז בכלי ברזל בשבת בשב כי היכי שתביאו למי שים לו בשים בשבת בשר בשיש
קמח ושסיב שלין לשמוך לב לכרי שכר שתר פיסם לכר שוב ושלילו שם יתירתו שכר אין
קמט זה לומס למי שכשיפה לו שתתו לשים קטנים לכרי מתוך שיו בשיש ולל מכיני
קנ שלשם רגלים לשכין שוסם מותר ליפש שלל לוקל כגון שסם ושברת ושוכות
קנא סים שסם שתר בתג ומתוך כך יכא שלכת שלשו שלשתר בתג עם זו
קנב שלל שלם בשבל כל לכו כיפה לם לבן כיפה מתרשם לשתין שלשם רגלים
קנג לליכה לשתר טעמ שלשם רגלים לשם כן שם שתי ליכי שלשם
קנד רגלים לשם כן אין לשקל בשני רגלים כרבי יהודה לשין כוש שיין שלשם כרבי
קנה שיקל בשבל ולרב רבי חיים רשם לשתיר לרבי לליעזר לשיש לשלשם לשתר
קנו מלשסק שרק בשה וכר לשתר לשתר בשם שלשם בשרותו יש שלשם בוקנותו מסום
קנז פריה ורביה מסתם לשל קיימה לן בשריפת לשק ורבינה לם שכיחו שבל לם
קנח לין לו מי שיסמסו מותר מיד כלשיטת בשתות ובירושלמי בפרק שלו מבלתין
קנט ובפרק בתולן שבק לכתובות ובפרק בתולן בתו' ובמכתב שתות מליש ולישן
קס מלכנות ולכטוע בשק לתבלה מוקי ליה בבכיו וטוייפא של שתם כגון שמוכרקי של
קסא מלכים ו"מ למשתי ואתן מי כגון ברבי חופש שסור ואין כרשם שלא לשיר שלא
קסב שבולה נוף ומי ברי למשנה יוקר מכשתר יתים ובמבלת שקרים מתיר לשרם בשב
קסג שבל שתו' ולשריכו שרבם ושיין פרק בתולן ומן שליכור משתע קנת שלשור לשרם בשב שוב בתו' נתו' ולל שלם ומקן שסוק לבר של פרשים לשור בשב שן
קסד יתמרו שיכו מקבל על ירושלם על כלן לשתו: בפרק שלו מבלתין נרם לכור שתע
קסה לו מת ונקרע ושקב מת לם תוך כדי ליבור מת שיכו קורע עם מרוכם בשיבורי בבו
קסו חומם כת סכים ושם פירוש רבינו קס טעם של תוך כדי ליבור בכל מקום ושיין נס
קסז פרק בתרא לבבדים בשיבורי שלשי שלו מבילות בבי קס שבבל קורעין זס על זס
קסח שם פירשתי בשיבורי שם קורעין על לשם שלינו בשר ושל תיכוך כן יימו מי שמוסל
קסט עלין בשפת ובישת בשמה ושם בתב רב שלשם בפרק קמא לכתובות ושמעינן
קע מיכה ליכא לשיפר ולליכא פשילה שלו נוהג ז' ימים בשיבוע ליכא לשיבא לשת
קעא שלשם לשיבא לשיבא פשילה שלו נוהג ז' ימי המשתה בישא וליכא לשיבא פשילה
קעב נוהג ז' ימי שלילו לתשתה שלשו לשיבא בשילת שלוש קודם שיקבר שתר:
קעג בשיש קטן שבא בו: שר ובניש רשיב בו: שיין בשבשלרין פרק בנמר
קעד בדין שם לשה בריש ליכא לשיבא פשילה קובר שלו ונוהג לשילתו ושמר כך
קעה מבנים שבלה לשוסף בן ומשתי בשם שם בו' ב"ש בשי לשתר לבשתר קרובין מבניסין
קעו שתר לשדר ושת שתתן ושת שבלה לשוסף ובשילת שלוש ושוסב ונוהג ז' ימי
קעז שלילו ושלב ז' ימי משתה ולא משתבר כלל לבוזת שתר ולמה לשתריך לשתרי משל
קעח בתב זכרונו לברך ירושה לו לשבל שוסף בשתר לשתר לשילו שתיר לים
קעט מבנים שבלה לשוסף ובן משתי בשם שם בו' ב"ש בשי לשתר לבשתר קרובין מבניסין
קפ שתר לשדר ושת שתתן ושת שבלה לשוסף ובשילת שלוש ושוסב ונוהג ז' ימי
קפא שלילו ושלב ז' ימי משתה ולא משתבר כלל לבוזת שתר ולמה לשתריך לשתרי משל
קפב בתב זכרונו לברך ירושה לו לשבל שוסף בשתר לשתר לשילו שתיר לים
קפג מבנים שבלה לשוסף ובן משתי בשם שם בו' ב"ש בשי לשתר לבשתר קרובין מבניסין
קפד שתר לשדר ושת שתתן ושת שבלה לשוסף ובשילת שלוש ושוסב ונוהג ז' ימי
קפה שלילו ושלב ז' ימי משתה ולא משתבר כלל לבוזת שתר ולמה לשתריך לשתרי משל
קפו בתב זכרונו לברך ירושה לו לשבל שוסף בשתר לשתר לשילו שתיר לים
קפז מבנים שבלה לשוסף ובן משתי בשם שם בו' ב"ש בשי לשתר לבשתר קרובין מבניסין
קפח שתר לשדר ושת שתתן ושת שבלה לשוסף ובשילת שלוש ושוסב ונוהג ז' ימי
קפט שלילו ושלב ז' ימי משתה ולא משתבר כלל לבוזת שתר ולמה לשתריך לשתרי משל
קפי בתב זכרונו לברך ירושה לו לשבל שוסף בשתר לשתר לשילו שתיר לים
קפיא מבנים שבלה לשוסף ובן משתי בשם שם בו' ב"ש בשי לשתר לבשתר קרובין מבניסין
קפיב שתר לשדר ושת שתתן ושת שבלה לשוסף ובשילת שלוש ושוסב ונוהג ז' ימי
קפיג שלילו ושלב ז' ימי משתה ולא משתבר כלל לבוזת שתר ולמה לשתריך לשתרי משל
קפיד בתב זכרונו לברך ירושה לו לשבל שוסף בשתר לשתר לשילו שתיר לים
קפטו מבנים שבלה לשוסף ובן משתי בשם שם בו' ב"ש בשי לשתר לבשתר קרובין מבניסין
קפטז שתר לשדר ושת שתתן ושת שבלה לשוסף ובשילת שלוש ושוסב ונוהג ז' ימי
קפיח שלילו ושלב ז' ימי משתה ולא משתבר כלל לבוזת שתר ולמה לשתריך לשתרי משל
קפיט בתב זכרונו לברך ירושה לו לשבל שוסף בשתר לשתר לשילו שתיר לים
קפכ מבנים שבלה לשוסף ובן משתי בשם שם בו' ב"ש בשי לשתר לבשתר קרובין מבניסין
קפכא שתר לשדר ושת שתתן ושת שבלה לשוסף ובשילת שלוש ושוסב ונוהג ז' ימי
קפכב שלילו ושלב ז' ימי משתה ולא משתבר כלל לבוזת שתר ולמה לשתריך לשתרי משל
קפכג בתב זכרונו לברך ירושה לו לשבל שוסף בשתר לשתר לשילו שתיר לים
קפכד מבנים שבלה לשוסף ובן משתי בשם שם בו' ב"ש בשי לשתר לבשתר קרובין מבניסין
קפכה שתר לשדר ושת שתתן ושת שבלה לשוסף ובשילת שלוש ושוסב ונוהג ז' ימי
קפכו שלילו ושלב ז' ימי משתה ולא משתבר כלל לבוזת שתר ולמה לשתריך לשתרי משל
קפכז בתב זכרונו לברך ירושה לו לשבל שוסף בשתר לשתר לשילו שתיר לים
קפכח מבנים שבלה לשוסף ובן משתי בשם שם בו' ב"ש בשי לשתר לבשתר קרובין מבניסין
קפכט שתר לשדר ושת שתתן ושת שבלה לשוסף ובשילת שלוש ושוסב ונוהג ז' ימי
קפל שלילו ושלב ז' ימי משתה ולא משתבר כלל לבוזת שתר ולמה לשתריך לשתרי משל
קפלא בתב זכרונו לברך ירושה לו לשבל שוסף בשתר לשתר לשילו שתיר לים

דק לבעלה ולמד כך מכאן גרוסי פלגים ועוכם פלוף נעורים ומכאולה נעמ
מוקם לא כן לפוקם מוקם בגילוים מסלקת לם יש לפקפל עליה קניגה פס
דמסכת מפוזות מכולם סמת טעון סקילה לא מיעמידו עליו נל מכנים פלא
פליה ניק לין מוטל קפבן ומתן על פלרון לקייס כו מנוח בקילה הכא לך דלין
מכולם כלין מפוייבי סקילה ומלריכן פרק שכי דמפוזות כרוני ניק לין לין
מתעבקין כהם לכל לכך לפיכם וקרוביכם כלים ומולנין נפלוס פעלי ודלייכין:
ותו מלריכן כל הפולם מלרכי ניבור לין מתעבקין עמו לכל לכך לפיכם
קרוביכם לוכסין לבניס ומתעטפין לבניס ומולנין ומוסיס מפני פלכנו
פוכם פמקום פלמד פלא מפכיך ס׳ פסכת ומומר בלפוך רפניס ריכם ופעובר
על פבועם לפילו כלא כילוי נקרא רס כ׳ דלמיתא כמם פבועות נלי פבועם פורו כא
מעל לפלי לפפניס פרפניס וזאת מתם בניולי ומתם ומתם ומתם פמילא מכנילא
למד׳ פרק מקום פבפנו מפנו לבנילא ולא מפנו פמתם ומלקות קתת מיקם
עומד וניולמי לפלי פרוני פלבות מתקולין לפתעל עליה מפבתייפלו לקוכרו
ומפניס ובלבד פלא יפא נבד ולבן אין מתפבלין על נבד ולקומתם כל הפורם
מלרכי ניבור אין מתפבלין עליו ופס פרק קמא דלילם הפס׳ פורם מלרכי ניבור
ספירם מלרכי ישרפל ובפלכות פמאו׳ על מפלס כתב וזה לפומו לפר לי הרב רבי
מפס כרבי נפמן מפי פרב רבי יוסם הא לפלי פמיר פמתם מיוב ומלמ׳ פמתם מיוב
לקרוב כפי מילי בפלס פמיכו רפת הכל פלס רפת ומפור אין לקרוב פלא יש
לפומר לכתיב בפפור רפניס ריכם ונרפס לפכי ריפס מלמ׳ פמיר לפול לא בריכם
פלא מלס כפר סוף ופריך ולו קרי בפעת יניפת כפתם מיוב ומלמ׳ מפני
לא בריכם פלס רפת ולפריך כתר הכי ולו קרי בפעת יניפת כפתם מיוב ומלמ
מיכם לכתיב רפת לא מיוב לכתיב רפניס ריכם ולין זה דומה לפפר תור׳
פפתרם וכל פכן רפת מומר לכניס וכל פכן מרוכם זו ידעת דק ויודעת פלמ׳ם
קורם פלמ׳ם יורם לת פפתו וקבלה עליה פלא ופבועה ולהו נרכון כפפה ונפ
קולינוס כלני פכמי ישרפל כנון פל׳ מתקיים ופל׳ נרוך עמולי עולם ופיניס הכניל
ר׳ לפרפ׳ ופל׳ יוסף הפניל פלפכנו׳ ופוסיף מפל׳ם יפמר ליהו נקלל רפת רק
פעובר עניכם לפכניס ופיה הנקבל פורם מלרכי נבו׳ ולא יקבל פורם כי פס
פעובר עי׳ מו פוכל בכילות לפכניס לפכי יפמר רב פמניס פרק נגמר הדין ינול
פיכם פבועת מלרכי נבור ללמוד לומר בעמיו מפמת לפכי מייבי לכל לס פלס
פעובר עניכם לפעמים לתילון מו לפעמי מניס מכוס נפניל טורף כנון זה מייב
לקרוב עלין נפעת ניולית נפמם ליון פעיכו פעובר לפכניס נכן מניכו פניס דוב
מתפבל על הכפלוס פניס רפת לפי פלא היס מתכוין כי פס למלך ולא לכניס
ופעובר זאת פפעם לא לקובלת עפעם כי למת היתם עומדת ומפי נפק דוב מס
פכתם לבן מפוקם לא ולמד כמם נרמם פטלת לכפעם פעוברת על דת מפעם ופל
כלו פכמים ופל כלויס ופבועת ופון עקיבת יפוכבם וכופרו כל הכניס ולא תפניל
כוולת ניפרפל ופלים למר מני לרפת רע כי נמול ילין יעפה לו וכו׳ יש רפת
פפין רפ פלא רפת רע זה פרע לפמים ולבריות וזאת עוכם פלוף כעורים ורע
לבריות היא זאת כריה פלניה פכפה פניולת מלרכי נזירות נבור פנוכו ירוע
נפל לפפתו: ומה ספירם מהל׳ם לפעמים עוכם עבירה לתילון יפה לקלק
פלם כי רגיל לעפות עבירה כרי הוא בכלל פורם מלרכי נבור ולפיה למריכן
כ״ך פ כל המלניכים ופמוכרי ופמיכן ופמומרי ופלפיקרוסין ופכפרו בתור׳
ונתמיית פמתים ופפירבו מלרכי נבור ופל״ב ופפירבו מלרכי נבור לפי רפ׳ ישרפל
כולבו פירבו מלרכי ניבור ניכרו ניכרו מתוך לבבי רפ׳ ישרפל בנורפא טובא
פתם מיכם פוכל בילות לתילון לא לכבניס פני בכלל פורם מלרכי נבור לפכי

סליקו ההגהות ממסכת מועד קטן

הגהות ממסכת בבא קמא

פרק החובל

תקל מכאן נראין דברי מי שאומר שמכירין את המפיים לבעל דינו ולא נראה לרבינו שם דהא ליכא למיחש בכוונתיים קום ועשה גבי כלבא דכל אומרי אמירי לעולם בסוף פרק קמא דמסתיינן ליה לפלוגי סזיקא לכל לא לשבוע מסלומין עיי בר׳ שמואל על המוכר שבדו לגויס ופרק שכונס וברים הגוזל עצים בסיומן עמ׳: קמן רבנן גבי גלגיס ומלוי נרשיות שמזיקין מסס ודוקא שמזיקין מאליהן דהא כמה אמוראי פליגי דמי לקמיה:

תקמ ומכאן למדו דקאמר בימי רבי כשכיח מזכה ז׳ ופרט בימי רבי ולא לפניו ולא לאחריו אבל מומחה ואם לא שבשלו מזיק מעלמין לכל כשכר מפילו מומחין חייבין: רבי מחמיץ לחמו בימי רבי ולא לפניו ולא לאחריו אבל מומחה ואם לא שבשלו מזיק מעלמין לכל כשכר מפילו מומחין חייבין: רבי מחמיץ לחמו בימי רבי ולא לפניו ולא לאחריו אבל מומחה ואם לא שבשלו מזיק מעלמין לכל כשכר מפילו מומחין חייבין:

תשובת

תקמו לשלם על שיעבו על הפסל ושברוהו לשלם פוטרת משום לפסק שהרי לכל הפסל שלוף לכל הפה ליתב עליו לפסק הפסל עצמו לכך והוי כמת מחמת מלאכה אבל הפסל כר אבל היה משום ושב יותר משאר בני אדם ולבני אדם כמותו שהמת אין שלוף לכל ובריך למר לומר לפי פירושו דאפי׳ לשמיה כגון הפסל כר אבל לפסק שהמת אין חייבין ולפי שהמת קאי אמת מלאכה ואפי׳ הכי קאמר מי לא אמת היה יכול לומר משום שלא היה יודע לפרושי מתני׳ כעין: ורבינו הם מפר לנקט הפסל כר אבל משום דמסתיין לברייתא דמשמיין לכולהו כגופו ודוקא הפסל כר אבל שהיה שלוף כבר ומשום מלאכתו שהיה שלוף עליהם אבל שאר בני אדם שאינם שלוף כבר ומשום שמיעי׳ לכל כך ואין מחייבין מלאכתן מלשום לוכחו כמו שעשו שלא עמדו ובלן חייבין וכן רבינו עזריאל בלך בשמעתין כתוב: לפיין שמין לחיות הפסל שהפסיקה שבשלה משבת מיקה על שעת השמלקה בדין על שבשלים שלא לנייקו ולא לגבב ולגזלן כי הפסל הוא עליהם לקמן ליה בשמעי מס ומשום והוי דיקדו עכ׳ רבינו לפרוש שבשלה בריחין לפסל לבעלים כמו משום שעשו שלא עמדו ובלן חייבין וכן רבינו עזריאל בלך לא קאמר אלא לענין הפסל שבשלה אבל שבשל וכן הפסל דקאמר בכל זיל שלי ליה כרגע משלוח קמשמ׳ן שמיעו מקבל הפסל שבשלה שבשלו: כתב

תקמה הרבר אליעזר אל שבשלו מקבל גופים ואילך שבשלו מטלטלין שפת מקרקע להנזקין כיוצא לפסק ואע׳פ אלא מזיק שבשלו מטלטלי דיקמי שבשלו גם לשלוח מלוה על פה וכתב הרב רבי אליעזר הטעם לשלוח מלוה על פה להלכה כרים לקים לאמר פרק מי שמת שיעבודא לאוריתא לשלוח מלוה על פה אם כאן שזיב מלוה על פה ואם כן בעל חוב שהפסם מטלטלין משום מלוה על פה לשלוח לאחר מיקה מזיק תפיסה ואם שהפסם תפסם ואע׳פ לאמר מיקה לא מזיק לו כמו שבשלו אלא היה מטלטלין משעבדין לבעל חוב אלא לכיקוב משום דהוו מטלטלי דיקמי ובעל חוב לא משעבדי: ונקנה רשה מפרק מניקה הפסה כמו לרבינו משום שבשלו אלא היה מטלטלין משעבדין לבעל חוב אלא לכיקוב משום דהוו מטלטלי דיקמי ובעל חוב לא משעבדי:

פרק כיצד

תקמו הרגל ירושלמי ר׳ יוסי בר׳ מבינא אומר כל הבורי ליטול ואינו מוטל כשלוי סופך דמי

תקמז ומסור לרשה עליו על חיוב לא שהם כו׳ כל מי

פרק החובל

תקל מכאן נראין דברי מי שאומר שמכירין את המפיים לבעל דינו ולא נראה לרבינו שם דהא ליכא למיחש בכוונתיים קום ועשה גבי כלבא דכל אומרי אמירי לעולם בסוף פרק קמא דמסתיינן ליה לפלוגי סזיקא לכל לא לשבוע מסלומין עיי בר׳ שמואל על המוכר שבדו לגויס ופרק שכונס וברים הגוזל עצים בסיומן עמ׳: קמן רבנן גבי גלגיס ומלוי נרשיות שמזיקין מסס ודוקא שמזיקין מאליהן דהא כמה אמוראי פליגי דמי לקמיה:

תקמ ומכאן למדו דקאמר בימי רבי כשכיח מזכה ז׳ ופרט בימי רבי ולא לפניו ולא לאחריו אבל מומחה ואם לא שבשלו מזיק מעלמין לכל כשכר מפילו מומחין חייבין: רבי מחמיץ לחמו בימי רבי ולא לפניו ולא לאחריו אבל מומחה ואם לא שבשלו מזיק מעלמין לכל כשכר מפילו מומחין חייבין: רבי מחמיץ לחמו בימי רבי ולא לפניו ולא לאחריו אבל מומחה ואם לא שבשלו מזיק מעלמין לכל כשכר מפילו מומחין חייבין:

תשובת

תקמו לשלם על שיעבו על הפסל ושברוהו לשלם פוטרת משום לפסק שהרי לכל הפסל שלוף לכל הפה ליתב עליו לפסק הפסל עצמו לכך והוי כמת מחמת מלאכה אבל הפסל כר אבל היה משום ושב יותר משאר בני אדם ולבני אדם כמותו שהמת אין שלוף לכל ובריך למר לומר לפי פירושו דאפי׳ לשמיה כגון הפסל כר אבל לפסק שהמת אין חייבין ולפי שהמת קאי אמת מלאכה ואפי׳ הכי קאמר מי לא אמת היה יכול לומר משום שלא היה יודע לפרושי מתני׳ כעין: ורבינו הם מפר לנקט הפסל כר אבל משום דמסתיין לברייתא דמשמיין לכולהו כגופו ודוקא הפסל כר אבל לפסק

קנס אמו רבנן סבירא להו שמזונות אין מקבלין מהן וכן פסק שמואל
וזוקק שמזונות מקבלין מהן ואמר שמואל הלכה כדברי
קנז המקל תם כיצד רבי אומר לעולם אינו משלם אלא כפלים ר' יוסי אומר בתחלה היה משלם נזקו שלם ומשנגנב שור שני פעמים ולבסוף משלם נזקו מן המובחר ומן הנגזל אם רצה נוטל שור ואם רצה נוטל שדה אם רצה נוטל שור שוה שור ואם רצה נוטל שדה שוה שדה אם רצה נוטל שור שוה שדה ואם רצה נוטל שדה שוה שור ואם רצה נוטל שור שוה שור ושדה שוה שדה ואם רצה נוטל שור שוה שדה ושדה שוה שור ואם רצה נוטל שור שוה שור ושדה שוה שדה
קנז למקבלין ממנו אלא כפלים ר' יוסי אומר בתחלה היה משלם נזקו שלם ומשנגנב שור שני פעמים ולבסוף משלם נזקו מן המובחר ומן הנגזל אם רצה נוטל שור ואם רצה נוטל שדה אם רצה נוטל שור שוה שדה ואם רצה נוטל שדה שוה שור ואם רצה נוטל שור שוה שור ושדה שוה שדה ואם רצה נוטל שור שוה שדה ושדה שוה שור ואם רצה נוטל שור שוה שור ושדה שוה שדה
קנח שמואל אומר אין משלמין אלא מן המובחר ומן הנגזל אם רצה נוטל שור ואם רצה נוטל שדה אם רצה נוטל שור שוה שדה ואם רצה נוטל שדה שוה שור ואם רצה נוטל שור שוה שור ושדה שוה שדה ואם רצה נוטל שור שוה שדה ושדה שוה שור ואם רצה נוטל שור שוה שור ושדה שוה שדה
קנט בשני עדים: ומכי מילי לגבויי מיניה מיבעי ליה לכלוי לא מסתייע ליה מהא דתניא כגון שמואל קובע וכו' אין משיב אלא מן המובחר ומן הנגזל אם רצה נוטל שור ואם רצה נוטל שדה אם רצה נוטל שור שוה שדה ואם רצה נוטל שדה שוה שור ואם רצה נוטל שור שוה שור ושדה שוה שדה ואם רצה נוטל שור שוה שדה ושדה שוה שור ואם רצה נוטל שור שוה שור ושדה שוה שדה
כמי שמעמידין ממון ביד בעלי שפיר כלום עד שמעמיד מכיריו עליו קרקעות:
ובפרק הגוזל בקרקע כמי שמעמידין שלי בר ישראל ליד בר ישראל שפקוקה ישראל מכרי ונתל ומפקיד עליה מסמיכין ליה כו': ונפיק ליה בשלם שמוד למעמין ליה כו' אין
קנא אם יכול להעיד ונפקא בתיקו על כן לומר רבינו תם: ונראה לי
קנב דברי קרובי לא שמיה כלום כאן לפי שמעמידין אין מוציאין על פי קרובים:
קנג מיירי לאחזוקי ממון לקנות בו ולא לאחזוקי ממון שיהא לו לעולם ומפקיד עליה בר ישראל ליד בר ישראל ומפקיד עליה כו' אין
קנד בשאין מעמידין אלא בשטר ובשטר אין מוציאין אלא מן הקרובים:
קנה דאמר רמי בר כותבת גויים שהיתה בגבולי לכתוב שלא בפני בעל חוב ומכרה לו ונמצא שטר מכירה בידו ובא בעל חוב לגבות חובו מן הלוקח ואמר לו שלא בפני הייתי ולא מכרתה לך ואין לך בה כלום אלא מן הגבולי שמכרה לך ואין הלוקח יכול לחזור ולגבות מן הגבולי שהרי בפני בעל חוב מכרה לו ונמצא שטר מכירה בידו ואין בעל חוב יכול לומר לו שלא בפני הייתי ולא מכרתה לך

קיח ב ואפילו למאי דאמר גזל ולא כתיישתו מכאן אין יכולין להקדיש: ושור הקבוע
מנלמוכי מכוקבין בהכשה והקבוע לו מרבע לחות בחברי לף על פי שאין לו קרקע
ופירש הקמוכו שאין לך לשם שאין לו מרבע לחות בחברי ישראל וקב׳ מפר׳ הוסב
לשמר הלמוד וכיקבוכו כיכלי לפני קרקע ומכי לית ליה קרקע וכן פרק שוקת
הכתים לשמרי עדים יעבכת כיה כהלי לשם הוה ליה קרקע משולם ומפרש רבינו
שם שכבר זה מעיל מטעם שולקת בשל דין כמלוה עדיים למי ומכי שולה שים לו
קרקע ואין לשום למיתני בשקרע שכבי מצינו פרק מי שחת כיון שמולה לשלוב
בארץ שמשעות שלוה שמקיל שמכח שם כל זה מרי שוכר ך רבא ליקב׳ לרב מרי
לף על פי שהיה משקר ונם טעם זה אינו הגון כל כך למתן: וכתב רבינו משם
וזה לשונו על זה כי שנתנוכים שמקנו קרקע זו שמרו שאין שומרים יקוד שדין את
שכר כלומר שכך שדין שיעשה לדין עמו שלא לשלם על הכתוב שם שכך בעבי שכך הוא
בהרשאה ולימה לפי שאם יקפין ליקן פטור שלא נרא משלים שמשם בעבי שכך הוא
דינו שאפר שכבור בספר שמנות שאל שם לא ירבה שכתוב לדין עמו אין כופין
אותו ולא ליקן לו ולא ליתבא לו על סיבוב שבל דינו ושלוה על שם שכבור שם לא
שקנו שיכתוב על זה שרשם על כתן לשון ספר שמנות עיון פרק שנותנ בערוב:

פליך פרק קמיצי

קיט ב פה דרבי אלא הוא משיק כי שאלקו שנדולים שם יהיה לו שלוה כיד
אפר שם יכול לכתוב עליו שרשאה ועל כל זאת שקנת הנשוכים שיקר
ליכול להרשות על שלוה שמשקין שפרק שרוצה שלוה שניים:

קיט ג למר לו לקן לי שקרקע שים לי כאן והרשאתי שקה אלא ואם שמקיל שרשם
לאר הוא שספיל לשבעו ושמעון שטור שהרי שהרשם שקן לו ולאחרון שבא שהרשאת
שמעון ושבא את לוי ואמר לא היו לשריס שעולם אלא שבא שמעון ויטול ושבא
שמעון מיד לוי והיה שממון מוכח על שיבא שמעון ושבא ויטול וכן כל שלשרים
שעולה לוי שמעון ילין עם לאחרון והיה שממון מוכח על שבא שמעון ושאל:
ים לשאחרון לשרים על מי שטוען שקר כלי לשבא שממון: שקשיב לו שבועה
היכן יכול לשבא ולומר לוי היכי שבא על שאחרים שבני שמעון על מי שטוען על שקר
שאין זה אלא שקנה אלא שקנו שנשוכים לאחרים כלי שיכולו כשלי שלין
את לשריס ילין שמעון שבעתו של זה שבני שקנה שקלה עד כאן לשונו:

קיט ד עירוב שרשות כתיב כאן: וכי כתיב כי הוא זה שלוה הוא לשתיב אבל שמקדן
לף לשלוה כופר בכל שהיב שבוע לאוריתא כשירים רש׳ וכן שבא שלשבעי
ושמיימני: ושקשה רבינו שם ואלא שמה שבועת מוכיחות לאף בשקדן בשיבן
שולאה שמקנת שבשנועת בני שלא שלויקיך כ׳ וכן שביא שעבר בשנים טעמת
מסרקי לך: ופי׳ רבינו שם וכן היכא לשבני שלוה עירוב פרשיות כתיב כאן כי
כתיב כי הוא זה שלוה הוא לשתיב שלוה עירוב פרשיות כתיב כאן כי שלוה ושקדן
להן לשיכך אין לשתמיד כי הוא זה אלא לשכר השייך בשניהם שלוה ובשקדן
כגון לף לשריס שעולם אין שקוכתי לך כזה לף יתקיים לף שלוה ואלא בשקדן
אלא לף כל הוא שמקנת שהשבר לשיהו שעיו לשכור שכל לף שלויקני ואלא בשקדני
אבל שהשבת שוכשין שעיון שוטרין את שלוה היה שתייב בשקדן אלא שולאת
שקנת שבני שעין שייך כאן שיאלא לדבר שלמר שבני שם שמר קורא לשמולא
שקנת שהשבת יעשב שוקה אין שלם שעיו שבני שבני בעל שוכו כי שהשבת שלשבע
שעיו ושעיו שבני שעין שבעיו שעיב בשקרו וזה שם שמולאים ברק שמוכר את
הבית ואי לאמר שלשבע לף שהשבת שעיו: אבל לרמי בר שמא לאמר כאן
וברק שמואל וברקרק שמא לבבא שעיבא אין ערוב פרשיות כתיב כאן לף
בשלשבע לריך שולאה במקנת שעיו ובקוב בפרק שמוכר את הבית שם שבעיו שם:
ואין שלבה כרמי בר שמא שבני שעיית שקלמוד אלא עליו כלבני לב שמרה ולב
אלא נפרק המוכר את הבית ונם ריש פירקא קמא לשבשלין מוקי שקם
שקנינין כלבני שלמר שעיוב פרשיות כתיב כאן: וכן שבא שמיימני פרק
בני לשכירות: אמר רבא שבני שם שמרה תורה שוכה מקנת שהשבת יעשב
פירש ושלא רבינו לרבי שמעון לף לרבי טעמא שקלי: ים לומר בני
כבר תמוה לשילו רבינו לרבי שמעון כשוטה שבני שם שמיימני קורא על לשון
בשוטו וכן ריש פרק אלו שבתרפין שבני שם לף כשמר יל בגרול ושבא בני לשון
שבעים יום ואין שבועין שלוקו ליתן שבשבון שאלו היא שם שטלטלין היו כי אין נוטלין
לו שבן ואם רבא שאלו לשבני על מי שים לו שעות ושטלטלין ושאלינו בשריס בני

זה שבריס

וס מפרים ואין מפיינין בלוס לכביש ערב פר ביתן׳ שלמן שלשים יום ולא כביש
ביס דין כוסכין לו לדרכתא וכן ואס אמר מתפלא לימי מלס כוסכין לדרכתא
קיים על ככסי מיל ואין קוכשין לו זמן וכן אס אין שטר אלא שלשה שוקס כוסכין
לדרכתא על ככסי כני מורין סיס לו: טעון ואמר שטר שכתקיים מוויף ואני
לביש רואס ומכטלנו ועדים במקום שלנו אס אס כראס לדייני׳ סיס ממס כדברי
קוכשין לו זמן ואס כראס לאס אלא אס אלא בעלילת דברים אומרים לו שלא ואמר
כך אס יש לך ראיה אמור ואס אמלוה סיס אלא ומוי לוכו יכול לסמוך מידו מכיאים
על יד יתלים: שמואל זכן לקכש לדכתא אמר דברולא פירש רש׳ זל שאמר לו

סליקו הגהות ממסכת בבא קמא

הגהות ממסכת בבא מציעא

קיב **שנים** אומרין לוקח אומרי לכל מי שנא שאמרו שכשיש ארבע
בפרק חזקת שכתיס אין דין אלמנה אלא כל שלשים שנה
כפירש רש׳ אבל לרבינו יצחק בן אלפסי נראה שלמן לוקח
אומרין מדאמר שכא בשלשה ליתא מתניתין אלא כר׳ יוסי אלא אפי לרבנן ואפ
אמרי שאני יאפ אומנא ואפ כמי שכתב דמיא אלמא אלא אפי ליה לאתי דאין שכיחה אי
מוחזקי אלא שכא היינו טעמא דשלשה דאימור ארוויהו בשדי שדה שבשבוע אי
קכשה: וכן מנשקין בשטרות ר׳ אלא אמר מיגו ממון לממון וכן בשי לרבינו
דגשטרות וכתב כל מיגו שלני בשלשה דבר שבעה כדאמר מיגו אלי נשי אמר לא
היו לבריס משום אמר בלכתא כל׳ אמיגו בריס פרק קמא דכתובות אבל ממון
לממון לא אס לא דמיא אלא לאתי ליס אי אדעא במשכנתא מרשון ואלא אי
חזקה וטענן על רשון אמר אני כבים ליס לבטר משכנתא ואיס טוען על אדעא
דשכר כו רשון במיגו דאי בעי כבים ליס לבטר משכנתא ואיס טוען על אדעא
דמשכנתא לקוחה היא בידי ואיס מביאין נס: ור׳ נסים גיאת אלא אמר מיגו
להוציא מפי׳ על אוקמי ממי׳ ונאמנים בשני מוחזק זה בזה ונשמ׳ קאמר מיגו דייכו
ליטול דרבים אלא שבוע׳ דאפי׳ מוחזק אוקמי בראיה אבי קניתיו אעיין
ס״ס על אלמי׳ קי׳ מאמת בשפי׳ שטרי׳ ובמקום שיש חזקה לו בדי אס אמיגו אמ׳
מיגו לחזקה בלאיש בכאוקמו׳ בני משלשתני בשלמן בשלמן כמיגו לפילו לחזקה
מפני שטעמ׳: זס אומר כולס אלו זה אומר שביש אלו היסה לאלמי׳ שלוקו
לפי שאני אומר לא אמרינן אין אדם מוציא מידי ודאי לדבר אלא אומר כולס אלו
בבורר ודאי: יש לו אלא אס לאדם נס אפי׳ מוציא אלא לאחר אלא אלו
הוא אדם שבדי אין זס מוציא לו כלאמר בני אדם מוציא אלא אלו אלא אלו
דשיכס כוטל אבל אס כבא אמי שיאל אבי ואינו אבל אלא אלו אלא אלו אי
אל זה אומרת לו הילך כמה שנתן דאלי דאיינו אבוש יטול ובשאר שאינם אין
אבל אדם בעל כרחו של אדם אבא ואלי ואומדן למי בעל אבבים לפי אדם
יורש ואלי לו ודאי ואין פרק מי שמת: אלמי שאל לאחרי אין אלמן אל אבל מי שאמר
מאיינו כוטל אלא שבועה אמאי אמ׳ פרק אלו מציאות שיאל ואין ואין אלא אלא
אלא כשלן אלמי׳ אלי אבוש אוס לי אלמי׳ אל מי שאמר אלא יטול אלא שבועה
ומשבועה אמר א׳ כי אלא אין אלא אלא אלא אלא אלא אלא אלא אלא שבועה
וכי אינא אבדי פוטרי שבועה אל אלא אלא אלא אלא אלא אלא אלא אלא אלא
ואין שבועה אלא אלא אמר אבי אלא אלא אלא אלא אלא אלא אלא אלא אלא
אלא אלא אלא אלא אלא אלא אלא

כשרבעא ממני תמן מומחה מהשכון כיצד לא מומחה מהשכון כיצד לא
כיון דלא ליזיל בתורת משכון להיכא דלא ידע בטעמא משכון: ומתניתי
כשם שאלמנה להכנס עיניו להלכלי מומחלי דלא בעפן פטמן מחוללי ושון שעיניו
כדברים שעולם שאני התם דעיניו להלכלי מומחלי דלא בעפן פטמן מחוללי ושון שעיניו
תקכו כמו מומחלי אבל בשאר אינייהו לית להו לעכב מאל תביאו זה תחת זה:
וכן פרש"י נבי נזקקין לתובע תחלה בפרק הפרה וכן משמע בירושלמי דקתני
את לוקח לי בביתך כו': אבל מכאתי בתוספתא הרב רבי ברוך דהכי פירש
תקכז מינו: שכופר כמלוה בשר לעבדות ושם לשמור לקמן מכח לי בביתך ושלח לומר
לך ביתי בלוים ובהן עבדים מומחה כפרן שיהו נוקח לאותו מאין אבל לממון
אפר כשר כלומכח שכא ומפלו נקיט ווזי ביתי בשבת כפירש כשר למלוה לשוכאם
ביתך ושלח שמא ברוך למעות עיין פרק כל שכשבעין: בפקדון פשוט
תקכח לעבדות ומיהו לם כפר בפקדון ולא רצה ליטבע ושיב רוצח לשלח לף על גב
תקכט דלסיפא שעתא סום בילים ושקבר על לאו לף תמות כשר לעבדות לף על גב
לממון יהיב ופשוט לעבדות מלרבכן בלתניתא שנסיבו עליהם המשכין שכא מי
כיון למעלים תמכנו ומומר מיהו ברשותו שלא יהיו סהוי קומם לף פשלוחו ושא
לכתיב על ידך שם רשע לעיות עד חמס משמע שהוי מן הקורא בחמסן
לף יהיב דמי לדיוטו גזלן: כל יומא מסרו ליה חיתא בסהדי פרט כל כגון לממ"
ליה על ידך תקוניה לי אלא כשעיות ליה לא כן דא קיימא לן שמפקיד אצל שכיר
בשבי לין ברוך לפורעו בשבי: ותיפוק ליה דכל רועה פרט' מלי לאיתויי לממ"
אלא שם שיתף משכנא בזמן שהוא אצל הבעל משום דהוי לפורעה: ורבשם דכי
מלי שכשה שם עדיף ליה טפי למפרך מגזלן דהוי לפורעה: ורבשם
פירוש ואל פי שם רועה הוא משום שפקידון אבל ומוכיח ומוכיח פשלו קורם
שפקדו אצל אלא יש שכבשו כשבא ומוכל לשם לא כן לף שתשב היה אצל
מזיקין כשבא הוא אלא יש שכבשו כשבא ומוכל לשם לא כן לף שתשב היה אצל
לכשבא לכל שאר ילך ויפקיד לנוטרון כשליח ויטול כך מכאתי: לכשבא
שמיכא ואל"ף מלי שכא לשמור על שכומשם שכבשו כשבא ומוכל ולא לאריכין כיון
לשיכו יכול ליטבע משלם ובחמשים ילטבע ושמשים לף ילטבע לאריכ' משלם ולא
לשיכו יכול ליטבע משלם ובחמשים ילטבע ושמשים לף ילטבע לאריכ' משלם ולא
לאריכין כשבא ומוכל ושם לומר לי שהא לומר גבי שהוא מתוך שעיכו יכול
ליטבע משלם לף שבשת היה כמו גבי שהוא מתוך שעיכו יכול ליטבע משלם ולא
שכבשו כשבא ומוכל ושם לומר לי שהא לומר גבי שהוא מתוך שעיכו יכול
מיכף עלך לו תשבע לו תשלם · וכן בשכיר לרבי אלא לא פשוטה שפקיד' עיין פרק
שוקת שכיתים: על השומר אשבת ליה כגזלנותא ושפיר לאיתויי לא ליה פשלי
לף על גב לשיכול למימר כשאיכם נמנו לאי גבי מ' שקבל ניסליה לף שעיכו יכול
לעיכו כמקום עדיים הוא לשלן שלרב אלא גבי מ' שקבל ניסליה לף שעיכו יכול
תקכל לשכיכו כ"ו לכל לבר לשו לכל לשליח גבר שפולו גבר שפולו לשפד ונטלה
תקכל שם יכול לשבי לשוו ולשוקף ממנו זוכה מכל מקום שם שקבלים לשפר שקבלה
מקופת ושפולו חוב שכירו ושקבו שקבל: מיהו שקבלים כלא
תקכא שקבל לשר שליכו שלו · וכו: וקל כרבי לשמר מודם בשטר שכתבו שבריך
לקיימו וכן פשם שלשם בשטר שכתבו לו וכן פי' רבינו שכתבו ר"י פרק מי שמת:
וכן פשם לשלים משום לרב כשמר שכי שבפרק שבי שכתבו כי שתו לקמיים לשר
לשו זילו קיימו שטרייכו: ולשבם פשם בפרק יש נוחלין וזה לשון שמפקפ
תקכב דשמעתין מודם בשטר שכתבו לין בריך לקיימו כשמשל לפולו לשמר לף שכיכא
דלוס מרא ליה לשטריה לומר שט פשים שטר שמכה קול לף שכא לשבים לשרי
פלוסים היינו: ובפרק מי שמת פקשה ר"י מאי טעמיה לשמן לשמר מודם בשטר
שכתבו לין בריך לקיימו לשה שיהו שמר מוכח לשמר מודם בשטר
לקיום שטרות לרבכן כלשמר פרק שבי שכתבו ובריך מן שתורה משום
שכי לף שמיה שכתבו ושם לומר לשמכין לשבי פרק מי שמת: שמר מכיי
תקכג עדיו בשיתומיו זכין לו פשם שלכתא לשם שכא רבא ורבינו שם
פשם שלכתא כשבי לשמואל שבר לף כותים ולשמואל לשמר שיבי לפירקין ולקיבוכיו
לף שיהיו שכיכי לשמואל לשיכ לף כותים ולשמואל לשמר שיבי לפירקין ולקיבוכיו
לשקומי כרבי שפיר שם כשבי לשיכ לף כותים ולשמואל לשמר שיבי לפירקין ולקיבוכיו
תקכד לפוקיקי ולשמר לו לף יפה לך פירעון שלא מוו ולא לף על גב לשוייה כיפלוס
לפוקיקי לשמר כמו לשמר לף יפה לך פירעון שלא מוו לשכי משמע בניטין פרק
שלא לשיתה שטוסף שלשו לפוקיקי לשחרים על שקרנם שמעתין לשמר לשם
לף יפה לך פירעון שלא מוו שמר רבא שלכתא שמוכר לשכירו וכשכיר שלא שיהא
שלו יש לו קרן ויש לו שכח לף על פי שלא פירש לוסכנה שנטל שלטא עם שכנה

מכמות שכים: וכן זורק שלא לשכירו ניים פטור: בפרק שנוטל שקרע ומוקי
לה בשלייה לוליים לכל שקליה כיליה קניא ושקשייה נם וכה שם שלייה לשלייה
כשוקי שכין שסונכה קנא על ידו סייה וכן שמיכן נבי שילוח קבן זיל טרוף לקן
כי היכי לשיגבהיכהו פורתא לשיקניכהו פירש ר"י: אלא מעתה הנכים שרכקי
תקכה כשכא כו שכלן משמע שלם שכרקי לשמור שלטלטלו לף על פי שיכו
שמע ישקשכו לאר: ושם לשמר בפרק מי שהפשיך לוזקא כיצד שתירו לכל לא
מניחה לשל לוזקא לשיך לשכירו אי לשוליכו פחות פחות מלרבא לשמר שלשיכי לכל
לשנים שרי אלא לפילו לשנים כמי שמור מטבע לישור מוקנה: קוסטות:
אם מקנה לשם לשכירו פירו' שסם בשיתו ומשכיר לו מקומן ושין שסמק בין לותן
פירותו לשירות של בעל הבית ולא קנה ומיקרי אבר שליכם משתמרת ובמכילה לא
קניא לה אבר מיהו במקנה מחיק רב שפא לקני משום לשבעת לשתת מקני לותו
שלפי ולא בשעין אבר משתמרת ולף על נב לשל קני בניילם פי' ר"י: מי שמר
תקכם ליה מכאן משמע לשלם לשמור לשכירו משוך שהן זה לקנותו לא קנה עד
תקכו לשמר ליה וקנה לותו כו': משון בשמה וקנה כלים שלני לא קנה לשבר מלכתא
קנא וכן קנה בשמה וקנה כלים קנה: וכשם קנה כלים וקנה קנה פרי' לוסיפס
לשר רכוב ושמר מכניע שם רכוב קני וקנה קנה לרי ממני לילמר לא קני שלא
מוסיפס לשוקן לשוקי בכבי כמו לוסיפס לשר רכוב ושמר מכניע שם רכוב קני וקנה קנה לרי ממני לילמר לא קני שלא
תקכז לשר רכוב ושמר מכניע שם רכוב קני וקנה קנה לרי ממני לילמר לא קני שלא
מוסיפס לשוקן לשוקי בכבי כמו לוסיפס לשר רכוב ושמר מכניע שם רכוב קני וקנה קנה לרי ממני לילמר לא קני שלא
תקכז לשר רכוב ושמר מכניע שם רכוב קני וקנה קנה לרי ממני לילמר לא קני שלא
מוסיפס לשוקן לשוקי בכבי כמו לוסיפס לשר רכוב ושמר מכניע שם רכוב קני וקנה קנה לרי ממני לילמר לא קני שלא
תקכז לשר רכוב ושמר מכניע שם רכוב קני וקנה קנה לרי ממני לילמר לא קני שלא
מוסיפס לשוקן לשוקי בכבי כמו לוסיפס לשר רכוב ושמר מכניע שם רכוב קני וקנה קנה לרי ממני לילמר לא קני שלא
תקכז לשר רכוב ושמר מכניע שם רכוב קני וקנה קנה לרי ממני לילמר לא קני שלא
מוסיפס לשוקן לשוקי בכבי כמו לוסיפס לשר רכוב ושמר מכניע שם רכוב קני וקנה קנה לרי ממני לילמר לא קני שלא

רק שכוחן לו כדין יורד לתוך שדה ונוטעה שדה ברשות ושבח יותר על היציאה כוטל
תקלח ממוכר דקיימו גזלן ומייתי כגון גבוזלא ריקניתא: פירש רש"י ומהרי"ט טעות
סופר הוא בין כך וקרקעי בין כמטלטלי דכל כמאי דעבקינן שעשאן לפקדוני דלמ"
לים לא והא לך פירעון אלא ודאי ומן ונלף עב"ג דמסיק דיש שיעור לרעה ושבחא לא
שקיל בעל חוב בשבח אלא ודאי ליכא למימר שקיל משום דהוי ליה ד' לשבח
מכירו אלא ברשות ונטעה לתוכו ליתא לן ודאי ליכא ורבי מיירי בקיים לן כ' המקבל:
תקלט שדה שמין לזה שבחה ומעלה לותו בעל חוב לגלוקות ובעל חוב ליתומים אבל
לא עשו אפוטיקי שקיל הכל בחובו כי מסיק דיש שיעור לרעה ושבחא ונפ כמה
שהשביחו יתומים לאחר מיתת אביהם משלהם שקיל כל מעלה המקבל מהנה אלא
כתב ליה אבל לוקוח ואפי כ' לא נבי שבחא דלזן לא אל מי לגזור
יתמי דבליהן דלמהוזן ניהו הילכך לא עב"ג אלא כתיב להזן אבי אבי אי לא שבחא
לפוקוקי: פרש"י וכגון נוטע לפולו פירות מלוקח כדין היורד לתוך שדה
חבירו אלא ברשות: פרש"י שדה שאני לוקח לבעלקבבה כ' ברשות דהוא
שדין אם אחר שדה אחת דגם כוח לא קיימא לן כרב אלא קנה לאם שדה אחת
כשאר כדבר אלא כל שעולם אם כן מאי קאמר הגמרא אחר רב לפולו בשדה וז
דמיכלי רב כמאן אחר לשמעתיה כרבי מאיר בשמיר דברי רב בשדה אחת ויוסף
לפולו כדבריהן: והו דאם נדרשין פרק מי אחת בעי שמואל לזוקוקי מהו שיכא
דרבי מאיר לאחר אלא מקנה דבר אלא כל שעולם לא תיבעי לך ודאי קני והוי
כמו שדה אחת והא דקאמר מסקנא מילתא דרב משום דשדה אחת לא קני כוי
לא מסקנא כולי האי כמו שדה ונוכראה לו לרב שאם פליג על זה שכשלו ס' אחר
לא הניח על זכין ליה תרי ליקלי: מה שאירם מלוה מכור לך לא אחר בלוס
פרש"י משום לזון אלא מקנה דבר אלא כל שעולם: ותימה מאי שנא מטלטל
שהלה לבתובה שיכולה אשה למכור אלא מקנה לו שתהלמן שיהא אלו כלאחר
גם קבול ובתובה ת"ר מי שהיה בידו שטר גרשה דזכין לבתובה לחומים בטלה
שהלה וכו': ומאי שנא כאן משהוה לגרשין בשטר בתרא פרק מי אחת בשומו בן
ממכר בחיי אביו בשטרי אביו אחת בבן מוכיח מיד לגלוקות ומשתעבד לזוקה לאחת
שבן לא אלא לזון שהא לא אחר הויא מכירה מעלייה ונקט אבל לזון טעמא
כאן משום דבר אלא כל שעולם אלא משום דלמכתבת הוא דקאי מוכר אם שיירם
מחבירו ומשתעבד לא יורם דומיא דאחר שהלה במכודתי ולמכתבת לא קני הילכך לא
אחר כלום אבל אחר בתובה לאו למכתבת הוא לחייב הוא שלא בתובה אלא
שטרא יורם ממכה ואף לאחר כאן אחר בשטרי אביו וכו' ל"ל ליכא למידק אף
אם לא אחר שוי מכירה מעלייה אלא הוא קדין לפולו אף לא אחר לא הוא מכירה
ואף אחר אחר בשטרא דלוקח הוא אם שלא מוכר לוקח אלא מוכר לוקח ותובע
מכירה לוקח אלא מקיימי שאחר בכל שבעיניים מיוכל לגבות לזוקח לגלוקות
בשיעמדים לפל אחר אחר כאן אחר בשטרי אביו ואחת הכן ואלא לזוקח
תקמ לזון רב ז"ל: בטוען אחר משלא בית דין לא אחר כלום רבי יוחנן לטעמיה דאחר
כח נט פשוט כותבין שובר ובני קל לאחר לשולם תגבה ותשוור ותגבה ואף לקבן
כוכיחא ניטוח ואין עמה כתוב לאחר לזוקח נט אלא כח הוא שידי נט לקוטן לאחר
משלא כל לא אחר כלום ומי אית ליה נט ידי נט לאחר כאן אם נט לאחר בבעל לזוה
לא פרעתי מינו ודאי נבי אחר ניטחי אלא כן בשטרים שלא אחר בכל כתוב ואוסף
ל"ל לטעבי' פשוט והודה לו בשטרים פטור אף מדמי שטרים שלא אחר בכל כתוב ואוסף
פרק המניח ואלא אחר מינו אחת ודאי אלא ניחטי הא מיהו מהימנה לאחר
אחר רב שמואל בפוף ניטוין ובפ' ב' לכתובות הלשה שאחר נידחטי לאחר בשמיה ל"ל
אם הובעת כתובתה לו קטטה ניהו לגבוה ליכא בשמיה כלאחר ב' שלשה שלכה
את בעלה היא בשמיה את בעלי ואמו לי כתיבי ליכא בשמיה קאמר פרק קמא דבבא
מציעא ולא בשמיה פרק שלשה שטר מלכות ליתות: לאחר לי לחזקי לחזים
לי את מטה ניטח ליך אל לכל נבי שטר הוה אחר שדיי נשיחזמיה זכין לוספיר
טריף ונבי נט לא שייך לאחר זכין לי לאחר הוא לשלשה שאחר בשטרה ונבי עבד כמי
הוא הוא לו ולהכי אחר לקמן לאחר ליה לחזקי לחזים את מטה ניטח ליך ונבי
כל לדיה לו שכלים שחליכת היא הוא לאחר אבי לחזקי לחזים את מטה ניטח
ליך אלא נאו ליך בזמן שכתבו ניטח שכתוב אל בשטר שלשה נט לא אחר אבי לקמן אלא
אית להו ודאי כשאחרו בשטרי ליה שכתוב בו ומפסקינן ליה לקמן ולא אחר למיפרך
אלא כדין כי כולהי לאחר אחרו לחזקי לחזים את מטה ניטח ליך: פרש"י שמא
תקמ מוכח לוקח לשמואל דאחר במוכר שטר הוה לאחרו ואחר ומהלו ואפילו יורם
תקמא ואפי' מסרו בשמיה שלשה שאין יכולה למחול דאין שייך מעשה שלשה לכתובה
אלא כיוצא בהוא לגבות מפיים כל זמן שלשה אחת בשלא ואף אם לגבות לאחר
זכיכה לכתובה שאר גירושין בשמיה שלשה שאין יכולה למחול דאין שייך מעשה שלשה לכתובה
לגיכך לא מיירוזין אלא שמא וכיוצא לכתובה בשוה אחת בשלא כאחרו מוצאים
לגיכך לא מיירוזין אלא שמא וכיוצא לכתובה בשוה אחת בשלא כאחרו מוצאים

פרק אלו מציאות

מתניתין

כשהוויים לסוי מיומן ויש לומר דנבי שטר שכתבלא מן הצד הקילו טפי: נזלן
כג ב ג א שטחל

תקמה שטעל מוס ומוקן לוס שטעקן אבל נעב לעלי ידעי נעלים שנעב לפס ונתן לוס חייב לפקויר לבעלים הרשטוים דפוס ליס ייתום עלי מדעת אבל אס כבר ידעו הבעלים שנעב לפן ואפר כך נתן לוס קפס והיינו כר׳ בפנוול בתרא דפתס גניבה אס פתס נזילה הני יתום פירוש ר׳: אמימר ומר ווטרא אקלעו לנהס פתרא למרי בר חיפא וכו׳ מר ווטרא לא אבל ר׳ לא פי׳ אמר רבא פרק פנוול בתרא פרים מדיחים יכיר סייעו דווקא שמכי׳ פרים מתוך ביתו לכן משתמע ממס שטניא אל תלקו מכיא אבל רבא שמכיו מן הפרדס שמע לא יאמר לבעל הבית נשמע מלוקח תיטול כנגד זה ורב אסי ליס ליס הפי טעמא אבל אס לא פיס שמוך שפיס יודע שתרבא בבר בשידא דפס קיימא לן כשני לאמר מס שתיטל לפוף אינו אסור כשלמה אי נמי כשפיס יודע שמכל בעל הבית פיס נותן אסור אלא שבר למשל פרים שוס אף נב לנתן בפרדס לפרים מדיחים יכיר פירוש ר׳. תכונת יין ושמן הרי אלו שלו בתכונתן דמו ובמלפים אבל בשפרים מיכא פיימין במלא כתלמו פי׳: אבל יש רשיטה של המוכס היו פיימין אבל בעל הבית יש לו פיימין רשיטה של מוכר לאחר שנתפקפקו לוכרוס אפי׳ דמי לא פיי פכונים מבלקים פלוקפים מבעלי בתים יש לפס רשיטה אפס ר׳:

תקמו ובכל מקום שפלכים מבויין פס שרי אלא אס אפילו מישראל בפל ולוקח ברוב גוים אבל ברוב ישראל חייב לבדוק לפלכם כרב אסי לקמן לפבירא ליס בבי ואפי׳ בדוב גוים בא ישראל ובתן פיימין לבדוק לפני מפורס פלין ורוב פעיר שלמרו זאל בתר רובא הייט במקום שרוב פעיר מבויין פס אבל במקום שאין כולס מבויין

תקמז פס יש לילך אחר הרוב פמבויים פס אפי׳ כיון דישראל כרו ליס וישראל מכרו ליס

תקמח אפילו מישראל בפול ואף מיפס מכאן ברפס ב׳ לוחין פעריס שנוולים נויס ליפולים ומוכרין ליהודים אחרים חייבים לבדוק אחריהם כדאמרינן בפרק פיימיפס אבל אס אינס יודעים לבדוק אחריהם אלא מוכרין לפי פיפלן בסוף ליל ישראל כלאמר כיון דישראל כרו ליס וישראל מכרו ליס לא פיפס: תוס׳ פפק הכיא לבתחלה לא יטול ואס בטל לא יחזיר למקום שבטלן ואף מיבעיא אס טלטלן לבייתו לא יחזיר דילמא בתוך כך אתא אחרים ולא פפקיד אבל במקום פשתמר לא יטול ואס בטל ואף זו מסס יחזיר אבל אס אלך לא יחזיר דילמא בתוך כך אתא אחרים ולא פפקיד כיון דס פיימין ובין אין בו פיימין ובמשתמר תמיד לפילו ים בו פיימין לא יטול: פרי׳ עיין פרק

תקנ חזקת הבתים לברכו ולברכה אלו תיתם אלמלי לא עשיס אסס לאלמנין לעטל לפס כשהוא נוולו פותחו וקורע בו מותר וסו לברכו ולברכה ואל דאמרי אסס דמיירי בקריאת ספר תורס דקא עביד מצוה תדע דקתני אסכי׳ אס היו יודעי בקריאת נוולו דהי מצוה עדיף מקורע בו אבל אבא אלמלי לא עשיס אסס לאלמנין לעטל לקרות

בכית דין מומחין מועיל בכית דין מומחין ומיהו לית ליה קסיס מסוס משום דאמר לעלמא לא קסיס מסוס פיקח סיס מועיל בכית דין מומחין ומיהו לית ליה קסיס מעלמא ולא מכיסת ליקחי דלמי סיס בכית דין מומחין מועיל בדיעבד ומסוס משום דאמר לית ליה קסיס מסוס ולא מכיסת עובדא:

מסכת בתרא: בכל מקרקעין לכי דיכי ולא קסיס מסוס לרבא דאמר בפרק הנזהל קמח תבעוהו בבלי לאומרו וכסבא ומילא ורבא אמר מסלא כפל למי מסקדמון לאכלו דמסלי סקס לדמסיס מסורת סדין דכסבא: ולישנא מדכרי סלכתא סכא ומדברי רבי לעולם לכל סיכא לא קסיס מסוס לנכסי מסוג בעל כרסו לא מיקרי מקרקעי: בעל כוכבי מסקו לוקח ולא מיסדר ולא מסדרין: ומיהו דקא קסיס בסוף פרק יש נוחלין בטובת קוויה רבנן כיורס ומוויה כלוקח דכא מקרקעי לית ליה עבדו ליה ויש לומר דקסיס מיירי מסכרס בעובדא תקחין ודכא מיירי דשמו מיכא קודם מכסלת: ומיהו לן כל כיכא דקאני רב לסק ורכיכא כ' ומיהו כל' רבי יכחק אור זרוע מפי מכא דקסיס דמלכסם פסק כל תיקון סקס ממוכא לקולא פוקלין ודכא מקמר לא מדרא: לסר רבא מכי מטיית לדכיכא לידיה כתב דאליבא דהלכתא כרבא דהוא דכא של מכיי ודבא ואין הלכה כתלמיד במקום שרב ורבים לא קוי לא לסרי בסלא מיתסא: הלכה כרבי יוסי ומיהו לן כרבי יוחנן דאמר מוקם סיס רבי יוסי כרשבונס וקס על נב דשמואל פליג עליה והלכתא כ' כשמואל בדיני דוקא לגבי רב אבל לגבי דרבי יוחנן לא: הלכה כרבי יוסי דאמר כיצד הלה עושה שפורה בפרקו של זה ומתעשר בשעת מיקת הפרה שיעמוד ויאמר לא עדים ולא שבועה ליפטר דמודה רבי יוסי ושמואל פטור ושמואל מסלה לשוכר ר': גזל מסמסה בני לדם כל לסק לומר לוקי גזל והלה לומר לוקי יודע קיימת לן כרבי עקיבא דאמר דמסלה לכל לסק ולסק ובן בבי בקרון ושם יוחנן בן נורי יודע לומר מייב אלא סם כן בא לבטל ידי שמים: תקכ ושמים שפקידו זה בפני זה דיניהו בכרך אחד דלא סוה ליה למידק לפילו לבטל ידי שמים קיים סלו: תקכא מקיקה דכסא לאו כקולמא דמיא כרי לסכות מכאן לכל דבר שיש לחלות מקיקה לפי שמשמש בלבו אם יאמ' לא תאמרו כן מקיקה כקולמא ואם יאמר הרי זה כמוחק בדיו שאין כתב עליו ואינו יכול לחזור ולכתוב: תקכב סיכד לבעלי בזירות בני כוסקין שיכלו לסשמש בהן אע"פ שאין עליהן כתב: ברוך הוא: סיכד לבעלי שבועין משום דיפא נקט שיכד ומשו סדין למודיעין לבקולמא: אלא לאו משמ מיכא לילוקי יד ליכא בריכא מסרון ומקשה בפירוש רש"י דילמא בטעם הוא משום שלא שלא מדעת ומילתן הוא בעלי חיים לבעלמין בעלי חיים: ומודי הכהן פירש שלא שייך למיקני שלא בפשלול כל הכשמש כי סהיא דטילטלה להבית עליה נוחלות אבל הכא לבשמה מייתא רושם כדרכם ושם רגילותא מיכא תרמילו עליה דומיא לשולם יד בחבית לילוט ממנה דבית:

מסכת בתמא: לא שנא עביד טיטרא כו' ולא שלא מקניא ליכא לוקא כמקרקעי דקסם עליה טפי לשוקומי דקוב לסיי מסוייקן בנכסי קטן אבל קרוב אסא לאחוקי בטובת ירושה אבל במטלטלי עדיף לשוקומי קרוב דסא סיי כאן דיוק דסא אסר אבל כמי יכול לשא זוקי כיון דלא נכי חזקה:

תום': וכן כתב רב נתן בר מעלי ומרבו נכסי וכן כתב רבי' שכנשל לו לוקים מסיכן הוא וכן כתב ר"י הזקן: מלמד שיכא בלא מתיחת זקן תיכף לפילו כפרד מקפלא בתיחת זקן וכי כל שלא יהא כאמן לומר לעשיר לכי לסיך לס כן לא שנקת מי לעשירים: ומה שא לקבן פרק יש נוחלין שלומר זה אמי כיצד כאמן ויש לומר דקכא הוא מרי בר ליסק סיכו טובת כדי שלא לא יהעכא לך ווש כרשה טובת רמוזות דכרי כל שלם סיכו מסופק בקברת אמיו ולכך קאמר כיצד כאמן לפי שיכא בלא מתיחת זקן: תום' זיל לייתי מכרי בלאן לסוך הוא תיחת נבי עשיר שלא יבטרך להביא עדים שאין מקוברו לומר אמת ויש לומר דבבי קאמר לסוך לי עדיים שאני מקרי לי ודאי ולא מיבעי לי דלא ידעי לי אלא אפי' ידעי לי מסלה לי לסוך לי עדיים דאי לא מסלה לי לסוך לי עדיים לא

מקולין הסכסלות: ומיסן בלבר אחר לא כלחוכין לקמן לגבי כני כני דב עילים
לכביכן פלגא בחצר ותרי תילתי בסכסל כי לוקח נבי מכר מותר ולא נבי סלוחה:
תקסב וכריך עיון גבי לוקח לבבי מר שוקבא ולסם פסקו הסוספות לכל שוקבא
לסוד ליתן קרוב לבסכר נרשות לסספל ספילו סם מקבל עליו סמקבל זולא סם לא
סוסיס למקן גם פסק בגוף סביסקא כמו גבי לוקח סים סוסרס לכסחס כסת על
כסחס מכסחק ונבי ספיכס לקמן יש בסת סמסקלקלת כמיס ונבסס מקבל עליו זולא
ונבי פרס לקמן סחס פרס לסכירו כי לוכח בסת גופו מסמת מלוחה ומס סחקירו
כלן כשמקבל זולא לבל סיימו מכור לבל בעיסקא לא: הגוזל את חבירו ונכלים
לו בחשבון יבא ואם תאמר הא אמר רבי אליעזר פרק אלו מציאות ובפר׳ בבומם
בבל בריבים לעת בעלים חון מסחת מבכם ול לבבל לוכל לעת בעלים כר׳
יבחק לאמר אלם עסוי למשחם בבימו בבל סחס וכתב הרב ל מסבליא לו
בשבון בבלי אלין בלעת מטה אפילו אם בא מכחן לאחר מכן לשלול משחת
ממנו נרשה ללא יהיב ליה כלום וכן מצאתי בתוספות ולשם מסיק לאמר פרק
הספיכה נבי פלוגתא דרבי יהודה ורבנן מכר לו את הבמל לא מכר לו את הבקר
ונלוקח סחס פלוגתא דרבי יהודה ורבנן בלשיטת סחס כו׳ דלמ״ל מודיעין לכל
אבל לאין אלמים מודיעין לא ואיין סם: כיון למשיקרא לאו לאחתא לרבי
מוחפים ליה לן בם ותימה לקמן אמרינן בפרקין מכין לנוסס בחבירו ואימו רגיל
לחקדים לו אלו כו׳ ואף על גב דאסס לאו לאחתא לבבי מוחפים ול לבאמי
סחס כגון שאמר לו בבי בסבינל מעותיך אבי שנוסס לומים דרבינו מאוחרת לקבץ
לוס היאבו והביזר לו מעותיו וסיס מבלס ואומר בסבינל מעותיך סבין בטלות אבלי
אמר רב בחמן טרפא לילי אבי יהודה אמר רב בחמן אם לגורן כיב
תבס לאחר סחס לאוך קן ליס אבא לא קן ליס: אמר רב בפא טרפא לילי אבי יוס
גוכבי ולאו אבי פיר׳ דאי טרפא סיס מוכר בחוכס בעיקר מלמיס בבבר אחבירו
ומפרש סחס קן ליס אם מבבבן בפחות ורב בחמן בלאו קן ליס לבבל אמר סחס
הביבו מקבלס בבך לחיס לגורן ורבי אבהו לבקמן בעיקר וזולא לקמן לכיון לאו לחיס
אלא סיס אומר בשאר בזול אבי רב בחמן ומפרש סחס כיב בין בעיקר בין בחויל
לבבי לאוכלס ובבך אם לא בבלס בעיקר ולא אמר בין בעיקר בין בחויל
בזכיר טרפא לרב בחמן אחוס לבבירו ליס לילי בלבבא בותיה וכן בפא רבלן
בבל רבינו חס נרע ול״ח ובמיימוני בפקו״ב כרב בחמן וכפרש״י: ולא לבפיק בלאוכל
כרב אחא לא בא לאפוקי אלא לרב בפא: ולא נרבינן בלבבי רב בפא טרפא
לילי ולאו אבי לשמעא ולאו אבי אבהו לרב בחמן ואפילו אי בבבינן לומר
לבבור רב בפא לבעי אבי אבהו לרב בחמן: אינו לא קיימא לן בבי ובאמר רב
ובבך לור ורוא לבא לאפוקי כרב בחמן ליבן בלבר שלא סומלתו ידוע בגון בבא
ובלית לבל בפירות אם יבא בשער אחור לשעות בבן טרפא: בבולך לאלוך את
תקסג עיזיו ואומר מה שעיזי אוכלות מבור לך מותר לאוכור לא יאוס בפלב בשיעור
בלמיס שבתן לו לבל מה שעיזי אוכלות בך וכך מבור לך לאחר כיון שבתבה ליתן
בום כך לגורן ובקבלת מבירה בגורן יכול לומר לו תן לי מיד בפחות ואינו חוזר
בלבבתו על כלן לבבי רבינו אליי נאון וקבלתי מרבותי וכן כתוב בספר אחוות לבר שמעון
תקסד אבי רבינו: אמר רב אסקרא לבבי רבי חייא בא בריית לבא בבי יהודה
לאחר בל אחד בבבית אחר ובפק לאלים לאחר בבי יהודה ולוקח בחבי
תקסה בבלבוס לבולי אבלמא אסור לבם בפס בפס בל אחד בבבית אוס לאחר לא
תקסו לוקח בתיקר בתוספות בבי בבי: מתוספות בבי בביר:
אחר ואומר לאחר בלאחר ליס לבי אבי נאון בפבר לא בבי בבי רב בבים
טבין ופירבו לוקח בבלי אחר לא בבי בבי אבי נאון בפבר לא בבי בבי
בפחות ובבן לו אחת בתבית אחוס ואחוס בבי בבי אבי נאון בפבר לא בבי בבי
תקסז ואי לאחר ליס לבי אחת בתבית אחוס ואחוס בבי בבי אבי נאון בפבר לא בבי בבי
טוחס סוס לבי אחת בתבית אחוס ואחוס בבי בבי אבי נאון בפבר לא בבי בבי
תקסח מוכר לו ואין בבאן אחר בבי בבי: ואם בבבינן מיחי בבי בבי בבי בבי
בל רבא אחא לבבא ובא בבי בבי אבי נאון בפבר לא בבי בבי בבי בבי בבי
תקסט בבי בבי בבי בבי בבי בבי בבי בבי בבי בבי בבי בבי בבי בבי בבי בבי
בבי

אבל מי לא מקשים זכוותיה לא קשה קני לפי כלל קסו בלא מסכתין אבל מפי רבי
משמיה לף עב דמקשים כלל בעי כל מסורמסכתין נקנין ולא פירש בספר
ביער דרב נחמן מקשים דמקשים משמיה ושמואל דרב קטנה מסור דמקשים מלוה
נופים אבל בפרק רבינו דכרים שטרים קופה שטר לבית דין מקשים זכוותיה
ולא נעל דיבו שם כן משמע לפילו קיבה דמקשים ליה מלוה נופים לא קני דלא
ביה רב נחמן ומכל מקום קיבה למיתר דוקא במקדשתי לא קיבה ביה מקשים
כולי האי אבל מקשים ושלטני למלוה לפילו בלא מסכתין לפילו למאי דאמר
וכן מקשים דמקשים זכוותיה דלי מקשים לבעל דיבו מכשלי בלא בית דין מסור ובלא
מסכתין ובכתין זה מסכתי מרבינו יצחק בלבן ז"ל למכה בדיך דאיה על זה וזה
דלמקון מסיק אל מקשים דמשמיה דמר יוחנן מלוה מלוה לך עד יום מלוה נבי מסלוה שמרת
דבכי אמר משמיה דרבה כל דלי לא קנה ולא מפלק בין מקשים ובין לא מקשים
ליה ומי במסכתין קני ופילו דסורי מסתברא מין דזה מסור דבית בין דאמר
מסכתא מקום הוא מכר ואין כאן לוה ופילו בלא מסכתין לאך מסמכתא
קנין לא הוי דבית בין מסזמן יכול למכור לאך כשיעור מסתברא ומסכתא מכשר הסלה
למעמן ולא מסר מקנה הוא דקא יהיב ליה פירות ר' ואמר רב נחמן מודינן דלי
קעא סמיט כן מכלן מוכל לדקדק למשלה לאיכה בדיבה קנין ביי פ' המקבל בלשרה
דלא מסלקין ואמר מסקלקינן מלי רב מסר בדיבה דרב לוזי אמר ביבל למיקנה
מיכה ולא קאמר בפלא דיבה לא מסקלקינן קרקע נקנה בכסף בלא קנין
אלא מיפה למה לא יהיבל דיבורו אלא הוא אמר הלוה אין לי מטל המשעת בתורת
דבית מכר ולי מסור לוה ליה לאתנויי ואין למלוה מתנה פטומי מילי הוא
הם כן לא למיתלי טעמא בקנין אלא כל למימר לוה בדיך להקנות ואל לשטר
מתן מעות לאוי שכבר בקנה כדין מכר ביבל לא מסלקינן אבל אם אמר לא מסלקינן ואמרי כן לא בתקנה
אלמלי לוה מסלקינן ליה לא יהיבל לם לא בקנין אבל אם אמר לא מסלקינן משיבל
למוכ' לי בכתיפת מפילה מלוה למוכ' על לוזי ואין לכי לפסה מתקדשת
בכל קלוזה בסם זכיכי בדמי בכל קלוזה וקו דבית קנוי סיובה בדיבין ואבן
דבית מיקרי בקורת מכר כגון שהרכם בפירו בכל כוזכי מפילה טעמא הוי מפילה
ונקנה לבעל אמר דבית שהכתה בלא בפיבה בדיבו אין מזדיין לאבן
דבית בקלוזה ומסתמא רב נחמן לא פליג עליה ובן לקנין בלי מסכתין בקרקע
למסלקי אבל טפי לא מקדשין מוכיח ושוב קנה דאמר אבל כוזכי מפילה טעמא
הוי מפילה ובלא פרק שה נבי רב עבן בארבע דקברים אמר רב
בחזן מפילה טעמא לא הוי מפילה: ומפרש רבינו בה בכה וכיבי נבי מכר פירות
דקל קיבל מעותיו בקורת מכר ואפילו יבש טיבול לגזור לא היה קנין לגזור ומפל
לא כל מה שלקח קונה ומפלכל כי היכי דליקני בהימנותה ואוכל בהיתר כל כמה
בלא הדרת ניה אבל בכה בלוה מקפילה ועל פלא סנים אבל בכבויתא כי היה
מבור מיפלגו בלא פרק שה סנים היה לוכל פירות בפכה בקורת מכר סנים חבור
מסקה מסוקצת בידו ואם מפילה טעמא בלא היתה בידו אלא בקורת בלוה
ואלוה לא מפל לילו יבש טיבול לקקרט לכך לא סוי מפילה והדרי פירי בלכל
לפחר שלפה סנים אבל אם לכלו בקורת דבית אין יכולין וכי פריך מתוכלה לא
ידע פילוקי דבה לוקה לילו הוה יבש לא היה מוכל ולכך מפילה בלא טעמא
הוי מפילה ואסקא אתי שפיר דאמר רב פפא עבד דבית עובדא ולפיך ואסיב
פירי דלפרס' קנין דבית דלעיל אמר בדיבו מסכתא אלא בבית מזדיין
ואפ"ה לא ידע ספיר דאסקא מתוכלה אלא ידע דקולק שאמרו אבל רב נחמן ידע לה ספיר
ואתי לתיובתי' דאיה מפילוניה לסברא דבה קאמר ליה ולמאי מתוכלה' לתיובתין
מפילוניה ולעולם מפילה בלא טעמא לא הוי מפילה אמר רבה ולקמן בסמוך לרעא
דבית פירי בדבית קנוכה הוי כו' פירש רבינו הם דאתי דבית קנוכה דקאמר
אבל בשלמא הוה ובכי קאמר מי קאי מקח סלכל פירות בקורת מכר ואפ לא אל
מכר כלל והוי מפילה בלא טעמא אלא סוי מפילה ונקנין בפירות כמו בדבית קנוכה
לו לילמא כיון דלקדר ליה אם בא ונולה אתי יהוא מיזוזיה לו בתמורת ולא מכלן
בקורת מכר אלא בקורת אלוה והוי כמו לקח דבית כמו מכסתא אלא בלא בעייא
אבבל בקורת אלוה הוי לקח דבית ואין קונין אלא בדיבה עיין פרק חזקת קבעים
עביד דבית ולפיך פירי כו' וכבי קיימא לן כרבינא בזביבה וכל שכן במסכתא
כלדיבה אלמלם ופירש רבינו יולל הלוי ז"ל דלפלני רב נחמן לאמר לעיל
נבי מכר מפילה בלא טעמא הוי מפילה למילתיה דרבינ' דאמר ולפיך פירי לקוח
נמר בלאתן במכירת אפירות כל זמן אלא יחזור ולפילו אי אבי לאחזור לא הוה ידע
סילכך מפיל אבל דרבינ' לא נמר ומקני לגמרי בשהקנה לאחזור כשיעור מילי דהוה
אלמא לאחזור יש לומר כל מסכתא בבלייתא יש לו לבטל בשיעור אלא אלא בקקע
לעולם חומר שעוריס אלא ופוכדין לבטל אבל בפוקת מכן הוי בלא בבלייתא
מיבא לדיבה דבר מברא נראה לרפ"ח דדיבה דמסכתא דקקע לעולם בשיעור כלעיל
קעא במילתא אלילן תיפוק אלעא לא בלא כסף כתב רבינו מסכתא זה לא לבטל
סקילנא ושר"ח בפסקיה טוען ולא מסכתא היקנה אלא במסכתא דמוכח

אבל מכירה על הקלוכל זמן שיהיו לי מעות הפזורים לי זה וכיוצא בה מיפוי
טפי מסכתא למסכתא אבל רבינו אבל מכ' כזו דיבה כרבינ' קנוכ' קיימת
לן כרבינ' על כמן לבטלו מין מקבלין כמן כדול פרש"י ורבינו משם מפני שזה לקח קקעב
דבינ' וכיוצ' הוה כמן מקבלין כמן כדול אלי אמר לו מפה כמן וקבלה ממנו ליטבל בשם ויקח
בנזוזות והוולדות לאמנת וכנון שהקנו לו מתנה לם מתנו לו הוזלו הקמן אלי אמר המקבל מהלם
למוכה ולפילו לם הוכל המוכר זולא לאמר כלמשמע נבי דולא לבני מר עוקבא
דקבל עליו מוכה שהקנה לו מה שהוא הנאמת בחזקת בשבילו שבשדה אבל בקבלת
זולא מין לו אבל לם מקבל עליו בעל הבמן לם הוקרו לו מוזלו לו נוטרבו וכל
ברבוהו אלי אמר זה מוכר וכן כל כיוצא בזה משם: מתני אבל מקבלין מעליו ומיפוס
למוכה כו' פירוש לם שהמרוים על המקבל ולא אמר לם כן שהיה כמו שהוכר
בשהוא ויש לומר דקא משמע לן דלפילו בשהוא מין בהרוים כלל על המקבל עד
שיפרש ולכך קאמר מקבלין בשהוא והיכא אלי שהוא שיכול לאמר פרק
שהוכר לא הניח לו לו כלל אלא לו ולבני ביתו לפילו בשהוא מכור ויש קקעג
לומר דכל היכא דשמין שקרן ולפילו בשהוא מכי שהוא על המקבל ולא מכור
ויהיבו שיעבוד אבל בכל מיירי בשהוא מין המקבל כמה הוה שבשהוא ושהין
לן אלי רוזה בשהוא מרע שדרע נבי "וזיבא בשהוא זוזי לא אלי אלי ויבוא
בשהוא ולכך קאמר שהוא בלא בלא אלא לו ולבני ביתו לפילו בשהוא מכור
ויש לומר דכל היכא דשמין שקרן ולפילו בשהוא מכי שהוא על המקבל ולא מכור קקעד
ויהיבו שיעבוד אבל בכל מיירי בשהוא מין המקבל כמה הוה שבשהוא ושהין
לן אלי רוזה בשהוא מרע שדרע נבי "וזיבא בשהוא זוזי לא אלי אלי ויבוא
בשהוא ולכך קאמר שהוא בלא בלא אלא לו ולבני ביתו לפילו בשהוא מכור
ויש לומר דכל היכא דשמין שקרן ולפילו בשהוא מכי שהוא על המקבל ולא מכור קקעה
ויהיבו שיעבוד אבל בכל מיירי בשהוא מין המקבל כמה הוה שבשהוא ושהין
לן אלי רוזה בשהוא מרע שדרע נבי "וזיבא בשהוא זוזי לא אלי אלי ויבוא
בשהוא ולכך קאמר שהוא בלא בלא אלא לו ולבני ביתו לפילו בשהוא מכור
ויש לומר דכל היכא דשמין שקרן ולפילו בשהוא מכי שהוא על המקבל ולא מכור קקעו
ויהיבו שיעבוד אבל בכל מיירי בשהוא מין המקבל כמה הוה שבשהוא ושהין
לן אלי רוזה בשהוא מרע שדרע נבי "וזיבא בשהוא זוזי לא אלי אלי ויבוא
בשהוא ולכך קאמר שהוא בלא בלא אלא לו ולבני ביתו לפילו בשהוא מכור
ויש לומר דכל היכא דשמין שקרן ולפילו בשהוא מכי שהוא על המקבל ולא מכור קקעז
ויהיבו שיעבוד אבל בכל מיירי בשהוא מין המקבל כמה הוה שבשהוא ושהין
לן אלי רוזה בשהוא מרע שדרע נבי "וזיבא בשהוא זוזי לא אלי אלי ויבוא
בשהוא ולכך קאמר שהוא בלא בלא אלא לו ולבני ביתו לפילו בשהוא מכור
ויש לומר דכל היכא דשמין שקרן ולפילו בשהוא מכי שהוא על המקבל ולא מכור קקעח
ויהיבו שיעבוד אבל בכל מיירי בשהוא מין המקבל כמה הוה שבשהוא ושהין
לן אלי רוזה בשהוא מרע שדרע נבי "וזיבא בשהוא זוזי לא אלי אלי ויבוא
בשהוא ולכך קאמר שהוא בלא בלא אלא לו ולבני ביתו לפילו בשהוא מכור
ויש לומר דכל היכא דשמין שקרן ולפילו בשהוא מכי שהוא על המקבל ולא מכור קקעט
ויהיבו שיעבוד אבל בכל מיירי בשהוא מין המקבל כמה הוה שבשהוא ושהין
לן אלי רוזה בשהוא מרע שדרע נבי "וזיבא בשהוא זוזי לא אלי אלי ויבוא
בשהוא ולכך קאמר שהוא בלא בלא אלא לו ולבני ביתו לפילו בשהוא מכור
ויש לומר דכל היכא דשמין שקרן ולפילו בשהוא מכי שהוא על המקבל ולא מכור קקפ
ויהיבו שיעבוד אבל בכל מיירי בשהוא מין המקבל כמה הוה שבשהוא ושהין
לן אלי רוזה בשהוא מרע שדרע נבי "וזיבא בשהוא זוזי לא אלי אלי ויבוא
בשהוא ולכך קאמר שהוא בלא בלא אלא לו ולבני ביתו לפילו בשהוא מכור
ויש לומר דכל היכא דשמין שקרן ולפילו בשהוא מכי שהוא על המקבל ולא מכור קקפא
ויהיבו שיעבוד אבל בכל מיירי בשהוא מין המקבל כמה הוה שבשהוא ושהין
לן אלי רוזה בשהוא מרע שדרע נבי "וזיבא בשהוא זוזי לא אלי אלי ויבוא
בשהוא ולכך קאמר שהוא בלא בלא אלא לו ולבני ביתו לפילו בשהוא מכור
ויש לומר דכל היכא דשמין שקרן ולפילו בשהוא מכי שהוא על המקבל ולא מכור קקפב
ויהיבו שיעבוד אבל בכל מיירי בשהוא מין המקבל כמה הוה שבשהוא ושהין
לן אלי רוזה בשהוא מרע שדרע נבי "וזיבא בשהוא זוזי לא אלי אלי ויבוא
בשהוא ולכך קאמר שהוא בלא בלא אלא לו ולבני ביתו לפילו בשהוא מכור
ויש לומר דכל היכא דשמין שקרן ולפילו בשהוא מכי שהוא על המקבל ולא מכור קקפג
ויהיבו שיעבוד אבל בכל מיירי בשהוא מין המקבל כמה הוה שבשהוא ושהין
לן אלי רוזה בשהוא מרע שדרע נבי "וזיבא בשהוא זוזי לא אלי אלי ויבוא
בשהוא ולכך קאמר שהוא בלא בלא אלא לו ולבני ביתו לפילו בשהוא מכור
ויש לומר דכל היכא דשמין שקרן ולפילו בשהוא מכי שהוא על המקבל ולא מכור קקפד
ויהיבו שיעבוד אבל בכל מיירי בשהוא מין המקבל כמה הוה שבשהוא ושהין
לן אלי רוזה בשהוא מרע שדרע נבי "וזיבא בשהוא זוזי לא אלי אלי ויבוא
בשהוא ולכך קאמר שהוא בלא בלא אלא לו ולבני ביתו לפילו בשהוא מכור

סתם קדשן הוי ואלמי סתקבל לתפיק רבא ווזע לסרבלא וספרא לתנדא מיקמי
בלא רמים כלכרים סבעזים לסבחול ולסבכיר תוכא לתוקומי כגון סבסתם עמכן
בחיין ולסבכי נריך טעמ דשעויין לסבחול מיסן תימה גדולה הוא לם בסימן יוניא
פלם כלי כסף וכלי זה ופשר סבני מיקומי בסבחול לתין לחבים משתמש בהן מקיים
ולם כן לא סבקת חיי לבני סבעזירים כיון דלא טעניען לסם לקום ועוד בסתבתין
לם סתקבל יטעון בסבני בית דין סהו אלו לית יכול סוא תוכא לסוכי מילו בכתיבת
סימן לפילו לא תמיל ובלם לם סוא תמיל בכל פלם כתן במם סקוא בילו סהוא
אלו לפילו לא תמיל ולפילו לם יהן סתובא סימן תעב דלא תמיל לימור מביאם
לסבא כלתמר בפרק סבוקי נבי שמרם בעצם סמטרפא לימתי סוא ומיסו נבי
מיישם ופשם דלא תמיל אין לטעון ליתמי לימל סבוהן מביאם לו בוהן לו דלא
טעניען לסו ליתמי תלא לבר סקוא ומצוי כלתמל בפרק סמוכר סבית נבי טעד כים
סיוכא על סיתומים דלא טעניען לסו כלבמן לכל בסתבתי קשה ליך יוניאן מיל
סתקבל וכל דבר למיל בית דין דלא יוניאן שרי סתקבל לומר אלי הוא עלבן כרשם
מם שלבן סוהנין כאן בלבר בפרק סמביים לימל תלי מרים ויהיב בימכא ושקיל ליה זה
סיבית בעל אפן עדים שפקיד לזה כלי שבך בימן לבימן סוה ליה וכיון שמצאו
בית אין לותו בימן ככלי אין לפה להעדים אלא אם יש לברלות לעדים ויבא אם
זה סוא ואף על גב שבריך לשלם לבית דין מם שהוא בעלין בשטבת לפה ליה בית
מהוא קבת סהוא כו׳ כלפיתא בפר׳ הנזהל מכל מקום יפסידו דיוק סתעות ונם
לזמן מרוסק שמא יבואו עדים שהלוה קבלו לאר שהופקד בידו בעדים ויטבדכו
ב״ד לשלם אם ליש יותר מן סתעות ושליש כמי שבקונות לשביב ולא פקיד
בטעמא דיסיב בימן לזוד שהשבדה דלא יסיבנא ליש מי סוה לחיב לשם לא כן
לא שבקת חיי לכל עשירי כי יניחו מכירי כלים בימכהן לחיבים דלא שביב לשיל
ובפיב בביתים ויוציאן מהן בביב דין בימן שלא ניתנו בשטבת סוה שם מהוא
לחיב קרי בשמי דלא לחיב ונם יהיב בימכא ומתוך שם שפירשנו משמע דכי כמי
יהיב תובא ושקובא אינו רגיל לשיל ובפיב לביתים אם כן סמוהוק כחיב לא
כן כל מי שהוא רגיל לכל בעל בביב דין בימן שלא ניתנו בשטבת סוה שם מהוא
יניב לשתרים ונריך לפרש שם לחמר בשתשם שלוה נבי שמעתי לימור לימרמוי
לימרמוי לא היה נריך לטעם זה שלא מהוא לחיבי כגון דשתקיד היו לו עדים
שתפקיד לו בתיניהו כשיעור הוה ושא לקחמר כן וכן קניין וכשיבא רחיין עדיין
תקפט כמלים לפלך כשיעור הוה עניין פרק שתשם שלוה ושתלתה על רחון שתפקיד
פקדון כיל שמעון ובא לוי ושתם שתקדון מיל שמעון בעבור שהוא שביתייב לו
שמעון ולכון חומר לו מה לך לבל ממוכי ושמעון מודה שממון על רחון לבר
פטור הוא שלוי חייב להחזיר ממון לרחון וכן פירש רבינו שלמה מי זהו כשך
נבי שבי זוזי לימתי לימי לבזיון כו׳ לבל לבר שהוזהרו לא לימל פקדון ביבסו
ולפי מרים ויהיב בימכא ושקיל ליה ומה שבשתקבא לחוסה שחייב שמעון
בלחרינתן בשהיה שהיה לו ליזקר שלוי לא היה קופסן יכול לומר של שמעון לבי
תופס הוא ליקה לשם קיימא לן נבב ופרש בחוכו נבב ופרש בהיקפו לא עשו בו
תקבת שהוא ונריך להחזיר לבעלים בחוכם ורוסא לבי שהלבירים קל ושומר שבתא
ומה שהא שברא לו הלוה מלשעתו שהפך נריך להחזיר לבל שכן בבלון דיון שלקח
בשכן בשל כרשו ובשיטורף שהפך ליזקר לו לל שכן נריך להחזיר בשיהב
תקנו מאיר בר רבי כרוך אלכה: לומר רב חייא נריך דבר שוכל בבלי חיין פירש רבינו
יונה ושלי לבל דשיולי מיכן המלך ושטרי בין רב בלי לשוטרים בולי בלי חיין חיא:
תקנז פלים מה שלוה מוסנין שהא שיתר בריבית בוי מהו לבבל שוטרים הלך לומר בשיקל
ובויומא לן בהילך ליבבל לשתקניתין שם דבר שוכל לומי לשבי רב יוסף ולא לומר
להלוה לבוי בריבית אלא שיקלים ליטרל בשיכם ולפילו לפי ליבבא לומר יש לבו
להקיר לבל הפחות בלי חיין ועוד לים לסור מהוא גזירה שמא ילמוד מעשין
ואלו דבים בישים שבשיו קבו ולילבא לשיפה שמא שלוי טרלין ליוסף ולילבן
תקסח שמשם רבבן שלוה ישרלל שתעותי של בברי כו׳ שבם לי ולפי שלבה לסור תיוסף
שלפילו לומר לבי שלבה לו לבוי לסור כיון שלוי לבוי לפבין ולבלא שבי׳ היקרא שף
להשמידו לבל הבוי ואו כיון לשלוה שתעותין לשבידו בלי סיוכרא בוי לבית בוסא
סייב סוי לשלוה לך שלוי לבוי ולפי שלבה לסור כיון לשלוה שתעותין לשבידו בלי
שלוי לומר לבי שלבה לו לבוי לסור כיון לשלוה שתעותין לשבידו בלי סיוכרא בוי
לבית בוסא סייב סוי לשלוה לך שלוי לבוי ולפי שלבה לסור כיון לשלוה שתעותין
תקסט שלי לקבל שתעותי שלוי לשרלל קבל שתעותי שישרלל לשתון ושוי
לשטרופא שלי לך לל תוכל לשתובא כי לם לבי שבקת חיי לומר בריבית ולבי
שלבה לך לסור שבן לשתובא שלוי לשרלל שלוי לשרלל שלוי לשרלל שלוי לשרלל
לשבמידו לבל הבוי ואו כיון לשלוה שתעותין לשבידו בלי סיוכרא בוי לבית בוסא
סייב סוי לשלוה לך שלוי לבוי ולפי שלבה לסור כיון לשלוה שתעותין לשבידו בלי
שלוי לומר לבי שלבה לו לבוי לסור כיון לשלוה שתעותין לשבידו בלי סיוכרא בוי
לבית בוסא סייב סוי לשלוה לך שלוי לבוי ולפי שלבה לסור כיון לשלוה שתעותין
תקסי שלי לקבל שתעותי שלוי לשרלל קבל שתעותי שישרלל לשתון ושוי
לשטרופא שלי לך לל תוכל לשתובא כי לם לבי שבקת חיי לומר בריבית ולבי
שלבה לך לסור שבן לשתובא שלוי לשרלל שלוי לשרלל שלוי לשרלל שלוי לשרלל
לשבמידו לבל הבוי ואו כיון לשלוה שתעותין לשבידו בלי סיוכרא בוי לבית בוסא
סייב סוי לשלוה לך שלוי לבוי ולפי שלבה לסור כיון לשלוה שתעותין לשבידו בלי
שלוי לומר לבי שלבה לו לבוי לסור כיון לשלוה שתעותין לשבידו בלי סיוכרא בוי
לבית בוסא סייב סוי לשלוה לך שלוי לבוי ולפי שלבה לסור כיון לשלוה שתעותין
תקסב שלי לקבל שתעותי שלוי לשרלל קבל שתעותי שישרלל לשתון ושוי
לשטרופא שלי לך לל תוכל לשתובא כי לם לבי שבקת חיי לומר בריבית ולבי
שלבה לך לסור שבן לשתובא שלוי לשרלל שלוי לשרלל שלוי לשרלל שלוי לשרלל
לשבמידו לבל הבוי ואו כיון לשלוה שתעותין לשבידו בלי סיוכרא בוי לבית בוסא
סייב סוי לשלוה לך שלוי לבוי ולפי שלבה לסור כיון לשלוה שתעותין לשבידו בלי
שלוי לומר לבי שלבה לו לבוי לסור כיון לשלוה שתעותין לשבידו בלי סיוכרא בוי
לבית בוסא סייב סוי לשלוה לך שלוי לבוי ולפי שלבה לסור כיון לשלוה שתעותין
תקסא שלי לקבל שתעותי שלוי לשרלל קבל שתעותי שישרלל לשתון ושוי
לשטרופא שלי לך לל תוכל לשתובא כי לם לבי שבקת חיי לומר בריבית ולבי
שלבה לך לסור שבן לשתובא שלוי לשרלל שלוי לשרלל שלוי לשרלל שלוי לשרלל
לשבמידו לבל הבוי ואו כיון לשלוה שתעותין לשבידו בלי סיוכרא בוי לבית בוסא
סייב סוי לשלוה לך שלוי לבוי ולפי שלבה לסור כיון לשלוה שתעותין לשבידו בלי
שלוי לומר לבי שלבה לו לבוי לסור כיון לשלוה שתעותין לשבידו בלי סיוכרא בוי
לבית בוסא סייב סוי לשלוה לך שלוי לבוי ולפי שלבה לסור כיון לשלוה שתעותין

דשמא כשוכח לקנות לא ימצא בשוק ושעל אם סיס מושך ולא סוס כל כך
מסר לו כמה פירות לו בפירות שיקנה שעה כמו שיכול וקנה שעה
ולאחר שעה עד שמוזיר מצלם לו סוס מצוקיו כדין שער בזול למשיקרא וכגון שהקנה
לו בפלגי אם לא יקנה תכאו למסקנא דילמא מיירי לעבוי מי שפרע וכן אם מוכיר
ולא מצאו בשלם במיטבא נידו לקמת סטים אם זול אם יקר שילכך לא תשיב
שמכתב פירות לו' רב מרי רב רחל מיכן לים גוי ביתא שדה גוי ביתא זכיכה
קנג לרבא כטר רב מרי שתא שקל לגר ביתא דשתא לחטי לים לרבא שמר הוי לגא
שחטיכא למר לגר ביתא הוי הוי ביתא דשתא מסכנתא שתא ולא מכי גוי לשלם
לי שתא ליפקול מר לגר ביתא שמר לי סוס ילעבוי לממוסכן לים למר לא סוס
זכיכן שתא כליכיסם שבליכן לך כשמא לגא שלקי כזוזי לא שקלי לגר ביתא על
שלכוף הגוי ויכיל לך זוזך פרעי ואין זה ריכיא דשא רבא לא שייב לים מידי אלא
קנג תימא ורב מרי למה שכיא לו שסכר אלא לא היה שייב לו לרבא כלום ואי
משום שהיה כרשה לו כגון לדור בביה רבא שקם שם כן שמא לא שייך שכא בשרקין
בליכי ביתא ושם תימא שמי שכור שם כן למה טעם ואין שמעי מקדר רבא כליכיסם
שבילכא לך למשמ' ולכך לא יהא ריכיא בלשון כשי היה לו לומר אין זה ריכיא שליכי
שייב לו כלום אלא שכי פירשא לשמר לים רב מרי לרבא לף שלא יהי שקניא שניא
שכא דשכיא היה כאילו מכור לו אלא היה יכול הגוי לשלקני בשריתא שוכי שכל
בשלמא שכא שכיא היה המקח שלך לגמרי לך שפייתי יכול למוכשך עד שפייתי
מקבל שלמקחי ממך או אין הגוי שכיל לומר שכא כאילו מיסכנא לי שניא ואוי ריכיא
לך כי נשכא שמר לים רבא לפי שכניך שמא שקא שמר דוקו ריכיא לך כליכיסם
שבילכא לך ושוב למשלקיכן לך כזוזי לך שקילנא לגר ביתא כלומר כמו שפייתי
לוכל פירות מילכא כל זמן שלא היה פורע לך הגוי מוכך כך לפי כשקניתי ושפרעי
לשחזיק בשיך ואמר לי שממכן שיך לא שכוכתי לוכו שיחול שמקח על שיכא
לך משעתיך ושם תאמר שילך שמקח שלא שכרי היה משכונו של רב מרי ולא
יכול לשלקו בשעת שמכר יש לומר שפילו לפי שמקח שקניא הכסי ביא לשכירו
שקליסו משכיר שלר נו משל ושקיל לשמוך ובפרק לף על פי שלא מפקח
שלא זו לכשפרעכ שיקדום מי לא קילסא ומשום שכילו לשלוקח משמע לפי שמר
שיקדום קודם שיפרעכ לא מצי מקדי וכל שכן משכיר שלין נילו לשלק שמוכר לייכו
יכול לשקליס עד שיכלו שכי שמטרית ולא דומיא שנוף של משכיר לו של לוס
ושפירות של מוכר לו של מלוה שמא שלא שכיא מעורבי יפד שמשכיר יכול לשקדי'
שנוף ושמוכר שת שליכא ואסור לשמיסא ושם לשמר לשמשפרעכ משום לשו
שקוסא שלימא עיין פרק שפיעים ושוסשפות לף על פי ובפרק שבולה ושוף פ' שוקת
שכתים: ושם תאמר רב מרי למה לא שלק שת רבא שליכא דבר מכרא לשמשכוקא
לשמוכא נבי לשמן פרק שמקבל שכשוכא מוכ' ושם' לנוכא שת שקון ע' שטר זש
קנד נשפירש לו שת שריכיא צריך לומר שמעדיס מין כשב יכם יוכא ממקום שאר ושומ'
שמוסין שייכו משפוק נשפוק לשם לא כן עדיס שסולי לשם שבני משום לא שסיומן
קנה עליו כשך ושיימא לן כשבני דשמור שוכל שכלות לשכשים שסול לשלות לשא שניכן
לשע לשמם מי שמי ברכיא לרבכן מיירי ושו שיכא למיתר שלא שבני עליס משום
לא שסיומן שלא שיכא שסיומו שפוקם שטר שסיא לשיכא לשילמא שתי לכלל נשייפ
שכל שיכא שמפוקם נשדיס שלא שתי לכלל נשייפ לא שסיב לא שסיומן ושטרי שוב
שמוקמין עדיס שפשיומן עליכס שסולין לשלוק מי לא לשמר שמוסין שייכו משמת
נשפוק ושין כשב ידן ושבא משקום שקר שו לשיכא למיתר שטרא לידקא שו נשטות
שמלך טשו שתם שוא לשמר לנוכן על פיסס שכני מרי פירס ר' ושכמיס
לומריס נוכא שת שקדן ושם תאמר שמאי שני ליס לשאי קדן מי נשדיס נשלמא
למשן לשמר שלגיכן לישכור שתיס שפיר שלא למשן לשמר שפרק קמא לשפשדכין
שלא שלגיכן לישכורא שם כן שמאי שני ליס ויס לומר לשתרוישו לוס ושלוס מוכא
לשייב לו ונוכא שקדן שכני שריכלא שמשעבדי לשלוס על פס שוא ולא נבי שמשעבדי
קנה שמוקמין שסולין ושסיק בשלפס לשמלוס על פס שוא ולא נבי שמשעבדי
לשל לשיכו יוכא לומר לשסולין שוא לגמרי לשפילו שכני מרי לא נבי אף על פי
שלייב מוכא ורפיא שלשמר יש לקים לשידקין לשלמודא לשך שמכא שתוקמ' כר'
שפיר לשמר פטר שים נו לשיכא קונסי שתו ושיכונכא לא שת שקדן ולא שת שרבי
ושיכו שפי לוס מוכא ושפילו שכני מרי לא נבי שתם לשא שכי כשוסשפת שמוציא
פטר שים נו לשיכא יקר שכו לבית ין יקרעכו ושדר שכי שך מוכא לשכ' משמע
שסולין לגמרי שך יש לומות לשמאי שתם שיעבד לישי שומא שכל שכא לא שעבד לים
שומא וכי שאי נוכא לשי פרק שמיא מי שסולין לגמרי שלא לנכו שכני מרי כן פי'
עיין שך לרשם שכיכ לשיכ לפטר משכונא ושמיכ לקוש כיאי מעיקרא ולא נא
לישי כשורת משכון לים לים שוקה לשיכא הוא יהיב זוזי לכני לקרא לשכוותא ושפכי
קנו לים טפי טפיוקא פירס כותן משות לכני לקרא לשכוותא לפני הכניר על מנת לשת
לו יין בכניר בשער ושם שפכו לו משט תוספת יומי משעמדו כלא שכלי שלא לקמי

לרב שמי לים מי שרי לחמר לים לחולי שלא שפלי נבך ואין זה רבית מלומרת
כיון שלא היו מוכירין משמת משות שכיו בכלות לכלם היו עושין כפרש"י ואע"ג שלי
שכא שבלוהו ודר בשבירו שבריך לשעלות לו שכר ול"ל לפי שבשעת לירס היה שייב
קנה לו משות לכל שכא כבר פרעו שלוה כשלוה כשלוסיפין לו שלי שיטוומשא קנין כשב
רבינו משה פ' רבינו שבלכות קנין דבר שאין בו רין זה שלא בשרשם לפני שלוכר
לו שלמר לו שלוכר לך ורשו על שלקך שלרי נמר לשלקנותו כדרך חוזק ושיכם
ובשלא רשלי שלמר לים לי פל"ם שלום שבשנו לקנות בשעין זה יש לשלוך על שלוכב
כי שלוכב טוב וכשר ר' לשמר שפי יש לו שלה לוס שליב לפי כמה שאין וכן שלכם קנה
כשלקבי רבי שיוא לשייעבי לר' וכן שבם שרי"ף ור"ן וכן פירש לשיטו לוס כמה כורין
שלא שם כן יש לו שלה שיטו שפילו אין לורך שפה לוס שליב כמה כורין שם לומר
לו שה כל שיפה וטיפה זו שמר זו שלא שכל ניפך שכל שקוספות שבשקו כיון לשוכר
שם לומר לו שני כשב כשל כל שיפה וטיפה שפילו לא לשמר לו שוכר: עוברין שמ' שלם
אין לפרש ליט לא שני שא על לניין ופירות שכל משום שלם ושקל ושכיין שייכ
משום גזל לשם פרק שוא שלך לגמרי לך שפייתי יכול למוכשך עד שפייתי
קנו שלכל שלוקחי ממך או אין הגוי וסרי כשילו שיכשכון לי קניא ושוי ריכיא לך כליכיסם
לר כו נשכא שמר לים רבא לפי שכניך שמא שקא שמר דוקו ריכיא לך כליכיסם
שבילכא לך ושוב לשסלקיכן לך כזוזי לך שקילנא לגר ביתא כלומר כמו שפייתי
לוכל פירות מילכא כל זמן שלא היה פורע לך הגוי מוכך כך לפי כשקניתי ושפרעי
לשחזיק בשיך ואמר לי שממכן שיך לא שכוכתי לוכו שיחול שמקח על שיכא
לך משעתיך ושם תאמר שילך שמקח שלא שכרי היה משכונו של רב מרי ולא
יכול לשלקו בשעת שמכר יש לומר שפילו לפי שמקח שקניא הכסי ביא לשכירו
שקליסו משכיר שלר נו משל ושקיל לשמוך ובפרק לף על פי שלא מפקח
שלא זו לכשפרעכ שיקדום מי לא קילסא ומשום שכילו לשלוקח משמע לפי שמר
שיקדום קודם שיפרעכ לא מצי מקדי וכל שכן משכיר שלין נילו לשלק שמוכר לייכו
יכול לשקליס עד שיכלו שכי שמטרית ולא דומיא שנוף של משכיר לו של לוס
ושפירות של מוכר לו של מלוה שמא שלא שכיא מעורבי יפד שמשכיר יכול לשקדי'
שנוף ושמוכר שת שליכא ואסור לשמיסא ושם לשמר לשמשפרעכ משום לשו
קנז קדוסא שלימא עיין פרק שפיעים ושוסשפות לף על פי ובפרק שבולה ושוף פ' שוקת
שכתים: ושם תאמר רב מרי למה לא שלק שת רבא שליכא דבר מכרא לשמשכוקא
לשמוכא נבי לשמן פרק שמקבל שכשוכא מוכ' ושם' לנוכא שת שקון ע' שטר זש
קנה נשפירש לו שת שריכיא צריך לומר שמעדיס מין כשב יכם יוכא ממקום לשר ושומ'
שמוסין שייכו משפוק נשפוק לשם לא כן עדיס שסולי לשם שבני משום לא שסיומן
קנט עליו כשך ושיימא לן כשבני דשמור שוכל שכלות לשכשים שסול לשלות לשא שניכן
לשע לשמם מי שמי ברכיא לרבכן מיירי ושו שיכא למיתר שלא שבני עליס משום
לא שסיומן שלא שיכא שסיומו שפוקם שטר שסיא לשיכא לשילמא שתי לכלל נשייפ
שכל שיכא שמפוקם נשדיס שלא שתי לכלל נשייפ לא שסיב לא שסיומן ושטרי שוב
שמוקמין עדיס שפשיומן עליכס שסולין לשלוק מי לא לשמר שמוסין שייכו משמת
נשפוק ושין כשב ידן ושבא משקום שקר שו לשיכא למיתר שטרא לידקא שו נשטות
שמלך טשו שתם שוא לשמר לנוכן על פיסס שכני מרי פירס ר' ושכמיס
לומריס נוכא שת שקדן ושם תאמר שמאי שני ליס לשאי קדן מי נשדיס נשלמא
למשן לשמר שלגיכן לישכור שתיס שפיר שלא למשן לשמר שפרק קמא לשפשדכין
שלא שלגיכן לישכורא שם כן שמאי שני ליס ויס לומר לשתרוישו לוס ושלוס מוכא
לשייב לו ונוכא שקדן שכני שריכלא שמשעבדי לשלוס על פס שוא ולא נבי שמשעבדי
קנה שמוקמין שסולין ושסיק בשלפס לשמלוס על פס שוא ולא נבי שמשעבדי
לשל לשיכו יוכא לומר לשסולין שוא לגמרי לשפילו שכני מרי לא נבי אף על פי
שלייב מוכא ורפיא שלשמר יש לקים לשידקין לשלמודא לשך שמכא שתוקמ' כר'
שפיר לשמר פטר שים נו לשיכא קונסי שתו ושיכונכא לא שת שקדן ולא שת שרבי
ושיכו שפי לוס מוכא ושפילו שכני מרי לא נבי שתם לשא שכי כשוסשפת שמוציא
פטר שים נו לשיכא יקר שכו לבית ין יקרעכו ושדר שכי שך מוכא לשכ' משמע
שסולין לגמרי שך יש לומות לשמאי שתם שיעבד לישי שומא שכל שכא לא שעבד לים
שומא וכי שאי נוכא לשי פרק שמיא מי שסולין לגמרי שלא לנכו שכני מרי כן פי'
עיין שך לרשם שכיכ לשיכ לפטר משכונא ושמיכ לקוש כיאי מעיקרא ולא נא
קנו לישי כשורת משכון לים לים שוקה לשיכא הוא יהיב זוזי לכני לקרא לשכוותא ושפכי
לו יין בכניר בשער ושם שפכו לו משט תוספת יומי משעמדו כלא שכלי שלא לקמי

סליק פירקא

השוכר

שת שמוכים מיירי ין בשכיר יום ין בקבלנות ולכך
נקט כשרק זה שכוכר זה שכוכר שפועלין לשיירי בשכיר
קנו יום כדקתני בזמן שאמר לשם לשכיים ולשבריב ולקמן
לשכיר שכוכר לת שפועל וכשני היום לשוחזו שאם שכיר הוא נותן לו שכרו שם
קבלן הוא כו' ושם תאמר היום לים לשיחר למיחר שלא על שכיר ושק שם שכיר הוא
כמו שאמרו שתן לכשני היום לשם שייך למיחר משום לכשני היום לשם שייך למיחר שלא
שלומים כיון לשיירי בשרוייהו ים לומר משום לכשני היום לשם שייך למיחר שלא
על שכיר וכשי קאמר לם שכיר הוא כמו שאמרו נותן לו שכרו שם קבלן הוא ולא
פועל כו' שלי שלן לשנר שנידת לשלוא ושתת שטרא לשפועלין לשפועל הוא ים
ספרים לשרשי ושתת שטרא לשפועל לשומא שסידת לשפועלים פירות שני יום היום
לבת לא יתן לשם שת שלא על פי שלא ימצאו עוד היום לשסשכר ושי גרשי שתי לשלייהו
כמו כן שתי שפיר שכי שלכו בנקר ומצאו שכשיום שסשכיר השלא מלאים לא היה
לו לנשל השלא לידע יקר שלן ולא שייך שכא לשלוני כיון שיירוש ונין לא שיירוש
לשילשאר שבא שמטר שיירוש שרי רשו שם שלמו שחריב ם מים ושם קונס שבא
שמטר שיירוש לא שרוויהו כלום ולא היה לנשל שבי לידע היכא שמטר שכל לנשל
נבי לשר לשיפקיע שיירוש לשאר שבא שמים והיה לשם לידע שם רשויס לעשור נם
לשאר ושי לא שיירוש שנשל שם לן לידע ענין שלשו שם שמטר שכשא שלרפון ולכך
שני שרי שילי לרבא נריכו ונם שליסית לשסק בשרא לשלוני כיון שופלין שסיא
שת שו שמשת לשרת שבל נבי שתא שרא לא שלשלין לשופלין שיכם יודעים שם
שלשם שמוכא לנשר שיעשלון שפרוים כשסשכיר נשל לכך שפילא לנשל שניא
כשסולין נשקר ולא שנלו עוד לשסשכר: שלא ניין שתם ושסיק זו לשלי שם כתן
לא יטול ניאל שם שפיכתא ולכא שייכא שמרא שילכך שלי כתן יקוזיר שכל שפילו
מן שכאי שפלך ולא שייך שכא לשיאר שכלשל שלו נבי לשיקי שד שכא לשלן שנרש
נבי לשיקר לשעיל שיקא לשסורא נשניכא ויכול לשכירא שם כשעטו ריום שכל שכא
ייכו לכך שלא נשפיכה שתם ויין זה שם לא כתן לשלי לא יתן ניאל לים שם
שמרא ולכא שייכא שפיכה ושפילו לא כתן יתן כל שסשכירות של כל שדרך ומן
שדרך שפלך יתן לגמרי ומן שדרך שלא שלך יתן כפועל נטל שכרי שמשכיר קנה
כל שסשכירות במשיכת שסוכר שמשך שפיכה כיון שמוזין שמשכיר לקיים לת
תנשו ושקף על פירות זה לשלי יש לו לילתן שכירות על מה שלא שלך שדיין שלא
שסוכר לנום הוא כשטעה ייכו ולעיל לשרייך היכא לשסוכר לנום לשקף שכל
ושין צריך להשקותן היו שפילו לפועל ושפילו כפועל נטל לא יטול ופירש ריבן
לעיל ולפי שספועלין לא שבדו שו"ר לא נטל שכ' לא יטלו לפי כפועל נטל לכל
שכא שמשכיר לכך כשיבתו כפועל נטל שכא היה כיון שמקוני לקיים תנשו

הגהות מרדכי ממסכת בבא מציעא

תרס **פירש** שקונטרס דוקא מזונין שכל מי שכתב שטרא כספיה ארעא דפרק חזקת הבתים אין דוקא אלא כל דלית בשטרא כספיה ארעא: שכל לישנא כראשה דלעיל דוקא מזונין משלמת בנמרא לימא מתניתין לא כרבי יוסי כו׳ אלא מאי רבה דאמרי שטר יפה מוכח ושם כמי שכתב לימא שם מלמי ליה לשטר שנכתב ברומי או שנכתב: אלא שכח שיימו עמהם ליטלנהו ולימור ברומי נתנו בהדי הדדי שנכתבו או שנכתבו ושטר שכתב ברומי לא יכתו

הנהו גדולי פומבדיתא מן הסוף מכאן תפיס׳ הבית לעבור ולפרוס הסדן לא מכאן
לכם פרס לו שלם אבל מכאן ואילך כנגן שטרו הבעלים בגמלים בנפן לפרוס
לו לכאן לפי בשקים שבאן לעצמן לטירח לבנופא לא מחיל ליכים לו הבית תשוב
ועצו בתורה שבעיקר לעצמן׳ וכן שובבא דרב ספרא לאכוס פרק זוזי ורווח בסו
אתו לפוס נהרדעי לדיכא לו לא פגיק נירסי וטרח לאפרויי ומכני פיס בחיי הלא
כמו לאחר מיתה דתנן פ״ק דמו׳ כל שחייב בקולבו פטור ממשם נהמ׳ כו׳ אלמא
הפקין כל זמן שלא מילקו סוו בדיניס לאחר מיתה ומסייס אלעזר עדיס
קריו בחיותיו ר״ש פרק הלוה פלוני אומר לחבירו אלמר שדיני בחיותיו וכן לו ולא פרק
כתובות מדקתיני שמואל לחיותיו משמע דאמר שמואל לחיותיו היס לחיי כו׳
ופרק הלוה לחבירו לדבם מי שהיה נשוי כתב לזה ומסר לזה שהיה שמואל אית
ליס דבר נאמן ואית לי׳ דר׳ אלעזר ל״ל שמסר דאפוקי קרא אלמא לא אמרי עדיו
בחיותיו וכן לו ופרק כמי שמואל כל שמואל דפרק ושכן כורד נבי
מתנה דתנן פתימי עליה תרי גיטין ופקיל וטרי טובא עד דאל זיל לא שכחו לי
לתחויב לן משמע דאי לאו משום דמוזייף מתוכחה הוא מודה לרב יוסף דקייס
בעידי מסירה כל דאלבי לדבר יוסף דאמר ולא ס״ל ואומר ר׳ יוחנן כל שלא
חלני עדיו בחיותיו וכן לו ופרק כמי שמואל כל שמואל דפרק שור שנגח ד׳ ס׳ נקובר מן ריש
דיס נדולי פלוקים ופוטרי לפילו מפסיפס פליק פ״ב: דאמרן הכל כבי טליחו לשמעו קרב
לפס פס פירותיו ואפ״ה מכר פירותיו לראובן לשם שלא משך ראובן קנה פס כתן
הכסף כלתניא אל שמעו לימתי בזמן שהכסף ופירות ביד מוכר ופירות ביד לוקח
אין יכול לחזור בו ואמרינן הכא במאי מסקי כגון שהיקה טליחו על לוקח מוסכרת
ביד מוכר היינך כיון שהלך הכסף למוכר אין יכול לחזור בו ואלא קשה הפירות
ונתן דאמרי׳ לא משך ומשך פרוטה גוים לשם פירות ואוזר בו ראובן מפני שהוכחין
לא מקבל מי שפרש כלאמרינן הכא נמכר ליציב זוזי לאמרת שמא בעי
למיכסיס דבי פרוס דמלא כו׳ עד שתא לקמי׳ דרב אבלא ל״ל כדרך שהקנה
משיכה כמוכרי׳ך תקנו בלקוחו כלומ׳ מיפלר מניית קלר להא לא מכשה אבל מי קרב
ספרא נריך שתא לקבל וכא ר״ח וכן כר׳ דבמי ספר יפטר מנתתי כתן הקונה ו קרב
לא יוכלו לבר תורה תשוב קונות והטיטור בא ז״ל מסתברא דוקא עליה דשכיח
ביה לליקה אבל מכר לו פחטין שבני לא שכיח בא תשוב קונות ואפ״ה בירושלמי בר
סיים יציב לחברי׳ ליה ס״ל מיה לי נבך שאין נרעיי מן נוכיה טרי מנו כרמי אסו
מה בין ביה לכרם ביה אין מכוי כפול כרם מבוי ליערף אר״י יוסי זאת אומרת בר
ליכם ליכך לחברי׳ ליה עמ״ש דתיקו ליה בהון ק נרעיין כיון דאלא נתן ומוטב
להמתי לו מקח ואפ״ה תשוב אין קונות לא נזדו ס״ם אבל ליכא למימר כשהיו
פתן בעלים למילתא היא וכן אלכתא בכל מילתא אלא שכיחא בר והטיטור ואס
סייד מי שפרש כמשכו בלי תשוב שפק בני ואלכתא כרב אלמר אין מטבע נעשה
מליפין דבר אלא למקנייה אלפוקי מלוי למקני לאפוקי מטבע ומלישטרי למשוטי
מטבע ס״ם למטבע בכלל מכם אוא ז״ל דבר שנעשה בידי אדם בכלל נעל ושנעשה בידי
שמים בכלל בידי שמים דכתי׳ לבבני לפקנו מלוקח ראובן זכוין פרש משמעון קרב
על מס לוי ולוי לא הרשו וכת׳ השט על מס לוי שהיה כמוכר וכיון שלפה משעון
שלא נא לוי מזר בו מפני שלא הקנה ללוי כלום אבל ושהיה שלין יכול למזוג כלמוכ
שהם שלוקח שלם מס שהיו לוי מכוין אין כופין המוכר למכור ומכס מוכח לשין משעון
יכול לחזור בו אף על פי שלא הרשו ולא עשאו שליח ואס יבא ויאמר כי במעו קנס
שלין בייהם בבל הטיטור: ירוש׳ הרשב״ם היו קונין בשליפת כעל לכתי לקיים כל
דבר שלא היה בעלו מורו לקנות קוני בקניא כי בשהיו מוכרי לפוקחו היו הקרובי
מכילי תביות מליאות קליות ואגוזים ומוכרי לבני בתיקוקות מורו להיות קונין
בכסף טטר וחזקה והילכך כתוב בקנין ולא ס״ם דבשליפות כמי מכרי קניין ולית
עבל הטיטור תפוסה לרשבי״ם מקיבא דראובן ל״ל למשעון אית זכיבא לרוך
פלוני זכה ביני ובינך חול משעון זכה ל״ל דראובן פלג לי ל״ל משעון לא פלגא
לי דיציב ראובן למשעון זוזי למיזכן בשדי שדלי ונקו מיניה לי לי למיקב ליה
מכתיב לילים עם ל״ל ומשעון מיניה זוזי ודברים הלו ניניהם ומשקה
שדר ביה מודיעין ליה בי ליבא עובדא דקא עבר שלוריבא דבציב פיפא נרק
ובין נרק סיפא אין כלך נרק ולא שלך נרק למתבעי לקיומי למימרים ובא ליבא
דקא מיניה ולא לוקי נפשיה בשוקת דמשם כי הניא דבבן שפילא בריה נמ׳
דשלים מקדש שבל סלין נר׳ פרק קנוזל קמא שטען משעון לשלוחו
לקנות שטין וקנה שעורים שם פיתתו לו וכו׳ שם פירש בשיבורי סיבול שלם לשלוחו
משעון לשבירו בשיקר למחצית שכר שיממרו לוקוח משוקי של מכומו של כסף
וזכה לו שומרת בקרק ולא סיבה הפסל שלו והרויח לשמעא עיין שם מצאתי
לוקח בי שלם שנדרין כך וכך לנדקה שם יצדקו בקובים ושוברים של כלרם
ומשתכר בקובים פטורים מליתן נדקה לכיון דבשליוט הוי למשתא נבי נדקה
כמו לא קני ואף שב נב דנדקה מקנה בלבור בלקנין בפיך ו נדקה פרק קמא

דרשם

דרשם שמשם מכל מקום לית מסיפא פמיהדן לגבוה כמסיהדו לסליוט והכא כמי
מוכח בסמוך דקתמר הסיפא רבי יהודה אומר אינו נאמן לומר לאחר מיתה
ואף על גב דבזוהרת הוי כשלמיר דסיפא רבי כויר אומר לאין כויר אומר לקוי מסכת
לסם מילתיה דרבי טרפון לעיל כשהיה בחיים שהרי לא קתני סם קוף פלוני מריבי
כויר ופבוירו אומר סם אין פלוני כויר הרי זה כויר והא לית מסכיכן לסמכת סיפא
עובדא דסילוי סמלכה שבדרך שהשיא לכבה ולמו לעדר בשביל סחולה ולאותה
סתם דנאמרה ולמחיה כדי שיעשיל סוכות לכבה ולמו ומי ל"ש שכנף לרבי ופמים פי׳ תרכו
בתוספת מסלם לסמכת בקדם קכיין ועיין שם פרק זה כורר גבי מקלי כו׳
על מכלן שמא רבי מאיר לית לסמכת בחזקת לסמכת כו׳: הגהה ומי׳
במיימוני בשלבו מכירים בם לית מסמא מלכרין שבחזקת לית לסיך לסמכת תרכז
ספיר׳ וזה לשונו שכותן שרבוק לחבירו ואמר לו הס מני מוזר בירבוני מחול לך
ושלם יאמר הס מני מוזר כי אכפול לך ערבונך הס מוזר הלוקח הכי זה המוכר
ערבון שהרי הוא תחת ידו והס מוזר בו המוכר אין מחזיר׳ לזה לכפול לו ערבונו
שזו היא לחמכת׳ ולא הכי על כרחן לשונו. ממחא מלחר שכותן טעם מלחר
שהוא בחזקת לחמכת׳ לא לייסב במכבן ומיהו יש לייסב ללא יהא לחי לחמר
שהוא בחזקת לא כתן בערבון בחזקת מכבן ללא בחזקת שרבון ועיין בפירוש רש״י
של פרק הזהב שמשם היא בפונטרסופס ליתני שהוא מחזקת וקומי כו׳:

תרכח הגהה כשלתני ס״ם מוקר לשלוח מחזקת של הקדש או של מלוה או של בית
הקברות כיוצא ליישראל וכרבה לשון לפתיר מלחמר פרק כל
שהם שהוכל במוקד של הקדש כמוצא מעל ופס מהוא להקדש הכי מילי מגבין ליה
לכבר׳ ולף על גב דלחמן שהוא בהקדש הקדש לשון בר מיובב מהוא הוא שכל

תרכט מנחתי גם ון מנחתי ס״ם שהוא לשבירו שהוא לבר להוליך למקום לאחר ותוך
כך שלא לו לורון כר לשומר שכר הוי כלחמר גבי טוכל ממון בציר הוא: טופס

תרל שטר זה שהקנתיך מכתיב הר׳ ישקב מלורליי׳ שהציר לשוות בלבית מתוך שטר ון ולא
הכני שתוה מהא מודה שולחה נמורה שלחי חייב לשלם כך וכך מחמת שהוא לי
לירה פלוני שכת כך וכך לשרט למכין שלחו מכיוכלן במחת פלוני וכבני מחוייב
לשורעה לן קוך טו׳ יחיה להזמחתי ולבני לירו בעיר פלוני בשרוקי וכל זמן
שלעבדה לן ולא שרעה לן שלי לתת לו במקר כל שבועה ושבוע שלעבדה מיום
שלבוקה ולמעלה עד יום שרעה כך וכך פעוטין ממטב פלו׳ וכן כבל שבוע ושבוע
וכבל לבי מחוייב לשלם בירו בעיר פלוני בשתריתי תוך טו׳ יחיה להזמחתי וכל
זמן שטר זה בירו ליני בחזק לטעון שום טענה בעולם מבל המחזר בשבר
קוקח שלא יסא לחמן עלי שלא שבועה לומר שלחי חייב לו בבל המחזר בשבר
ועבי לשלמיבו שלא שבועה בי בן שהבירו בשעה שחזר לי משועין ותבאי זה ושולחה
שלעבדה לן ולא שרעה לן שלי לתת לו במקר כל שבועה ושבוע שלעבדה מיום
שלבוקה ולמעלה עד יום שרעה כך וכך פעוטין ממטב פלו׳ וכן בבל שבוע ושבוע
זו עבה בתיקון חבמים ובבירוטל בל מולבי שלא בשלחה ושלא בטופסי לשטרי
מה שבוקיבי לו והקניבי לו שהקנתי לחיות בירו לוכות ולרלוק ושתימתי תעיד עלי
בשלה עדים בשרים ויהקום הוא עבמו שטר ושוד עדים שלרי: אמרי לוף
קוד פרק קריבין בל ימי נייר שאר הוא מבלן רלוק לחי שבבר לשקעמת ובלבם תרלא
שיכול לשרוט בימים קבר שלא שבבר היה בימים שרובי מבלתי ל״ת היה מתיר
לשלוות בריבית לגוי לחין שליחות לגוי שלא לקולא לא ולחומרא ל״ת הבית לחים
שהוא שבקה לבוי שלא שמור ליישראל בא ושלוה מבותי ליישראל שלוה מגוי שהוא
ג״ש יש שליחות לגוי שלא לקולא ושא לאמר פרק לי זה בשך ישראל שלוה מגוי שהוא
בריבית מבלו ובבא לשחזיר לו מבלו ישראל בא לאמר פרק לי זה בשך ישראל שלוה מגוי שהוא
ומוקי לה רב ספר שבשא ובבן בית פרק שקני בשרה בשרה שהוא לשקני גוי
שלוה מהוא מיסר ובוקש להחזירו לו כו׳ ומפרש לחין לחמר שלא בשלחה בשלוה
ובבן לחזקו לאחר שבקש ל״ת בי לית שליחות לגוי מדרבבן לשחזי ולא לשקל
עבל מבלתי שטר שים בו רבית קונסין אותו בו שתו שהרבית ובי׳ ל׳ מיר
אין נוכו׳ לא משתבדי ולא מבני שרי ולרבבן נוסב אף משתבדי ובבית רלוס
ופרק שהיה בני גלל שקבלו גופו שטו שבשו ושלא מסיק שא פלוגתא דרבי
מאיר ורבבן ושהם בני בני גלל קנים ונמיר בחו בל בני בני גבי שטר שים בו רבית קנים
לגמרי ולא יבבא לפילו מבני שרי ועוד שבית רלוס מן שהוסף לשקני שטר שים
בו רבית בא לבל ובקורבין לחזו משמע לפילו מבני שרי לא יבבא לפילו לא בבית שרבית תוך
שטר רק שים שרי שמעינן שלוקא בלוקא שיהא בריבית קנים ר׳ מאיר
ולוקים שהוסף לשקני מלוה שהוא בריבית בא לבני לין קונסין לחזו ואין נוכין לא שקבן
ולא שבבא בי בריבית מלוה שהוא בשעה שלפילו מבני שרי לא יבבא לפילו לא שבבא בי בריבית
מלחמיך עלא שים רבי מאיר לחזו שטר שים בו רבית בו׳ שוד לחזו רי׳ לעין
הלבה בר מאיר ולא בבבבן דלוקא בנזירותין הלבה בר מאיר ולא שקבונקין
בלחמר פרק החלן לא ושא לחם שבוטר שבירו לו מיבקת שבירו ואם בשא יבבא
ולא יהוור שלמית בבני ר׳ מאיר ושבשים לחזרים ובשיב ושמו לבבום יבבום

ובבי ענמ שמא בשן מי שבמן לשהוא שולא ולי לישבא לשהוזרה והיינו בדבבן דלבר׳
מאיר שם שלמר ללא יהוור שלמית שלמר להלבה בדבבן: שלין בם:
פבים לחבל בלבר שהבל ההגהה ודבינו יהיאל מפרים בתב שעין שמלמד תרלב
יבול לשוור בשקופה ללא דמי לשועל שמוור בתני היום שברי עין שובר שבמוכה
לשבר בטלה בדלמר בבדרי שם שלי בשבם ובם בי טוב לו שמר לו פייך בזה ובם
עין בריך לשהבני לו פת ושטביה ושמר דמלמי ליה לשועל לבני פמיד לו ללא שלר
לומד בי שמר למלמד למוד בני בלום ולא בדר לו בלום ולשמר זמן לא רבם ליהן לו תרלג
שלום בם שמר למלמד בלד לו ושמיב שברי ליהן לו לפי הזמן שלמד הן בדב הן משנ
בפי שם שרבוני ליהן לו בשקו שמר ושין לשבב לו שבב טורשו שבל ובדשה שנשם
ללא בדב מיוד לשבה שבירו שלא שבבת בו שבל שלשתי בר בבם שלשת פורים
לפורים השבה ל״ת שבשיה לשר דשרבי שלשבה שלא לשבה שוער לשבות בלל
שם שרבה ושפילו בשא ליל שבוור וכן שלבדב שוער לשבה פורים תרלד
ושרין דוקא שבבת פורים ושבבת שוער לפורים לשולחל ולשם בשבי שמשת
פורים שן לשבוה לל״ת שבל לשבה שוער בלשר שלשה פורים ושבה בשבי שמשת תרלה
שלשה בשבי שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה שלשה
שלשה שלשה

סליקו הנהות ממסכת בבא מציעא

הנהות ממסכת בבא בתרא

השותפין

פניס הכל כמנהג המדינה כו׳: הגהה
ע"כ הסוכר הפועלים ענין מכבד כו׳ ועכ"פ המקבל
על חמר רבי יוחנן הכל כמנהג המדינה כמסכת

ב"מ: פניס לפי סכום ממון שם נותני כו׳ הגהה כשלקחו על שם
ת"ח המוטל על היסודים בני הקליפה בכלל שם אחד יצא מן הכלל לשלוח בשלו שם הוא
פטור מן השם בשביל המצוה אף על פי שלא הקליפה לא יפחתו שם בשביל
היובא ואם לא יקיימו בשביל הבא כלפי לי לפי דעתינו הקדש כי פסקו נאמני
ברפת כשלקח יצא מן הכיר חייב לפרוש שם המוטל עליו ואי אפשר כלילה
לטבריא כגר תירין לוקח ק׳ ועוד יש כח תירוצין הרבה ושניהן רחים מהקיש
דהגוזל לחמר הלי כרבי אלעזר מקשי: ושלח שם כח לשמיעתו ותי זאת כח
להשמיענו שאין מלכות הוא ואם כן היינא מוי לפרוש שהם אסור הוטל עליו על
כתן דברי רבי ואלי לוסיף על אסר שלשלח אם יפטר עולה לפי אין שם בשביל
המצוה כלשה לחייב לקח לקוח כשם גדול מייטוב מי אלא לפי אלא ממירם
לגוי שיקח שבות ולא לישראל לקוחה ונא ולמד מוקני בית לשם פרק שכונם
שאסור להשיל עצמו בממון אחרים אלא יפטר לחמן לחבירו שם שאין רשאי להטיל
על הבבור שהם שחייב בשביל מצוה אף ונם מורי שם׳ שואיל ומצוה בעת הבנייה
שבריך לשלם ואם לא לחי לבילוש אלא שיקח כ׳ במקום ואיה שכבר בטוח שלם לא
כתב שם הוא מתנהל ואלם כשם שלעזר בפרק מניחת השאה תכן שהשיא את
ב"מ היתומה לא יפחת לה מכ׳ זוז ואם יש בכים מפרנסין לוקח לפי כבודם לחמר
שביב׳ זוז ופשיטי ממאי מלקחינן אם יש בכים מפרנסין לוקח לפי כבודם ולחמר
אחי כים לוקחין של בלקח ואי ס"ל כ׳ זוז ממש אם יש בכים כשם שיכיכן לה אלא ס"ל
שמיעי זוז ופשיטי שם ירוש׳ בני כ׳ יכוכין ואי מפרנסין שמשיאין את היתומה לחמר
ב"ב רבי שכיב ואת לומרת שמומרים לפרנסין לוקח לבורך עבייס כשנשאר בקופה של
בלקח לין שקרי לה כן׳ פי׳ שר שכיב שמלקח כך משקרי לפי שהוא מוכר
למשקי לחייבי בשאין בכים כלום או משקרי לה משם שמלמח משלמח לחמר
בכים משקרי לה לפי כבודם לחמר רבי יוסי זאת לומרת שאין לו לפרנסי להלוות
אי רבי יוסי לייק משקרי שאין נבאי בלק חייבין ללוות שנאמר בקוף בקופה לחייבו פקוף
ליה כשם בקופה בכים אבל אם בכים פשוט אי שאין בכים כ״ב אי שלשים לו מ׳
מוב יתנו לה לפי כבודם הלא יאלו אתיא

לפיכך מותרין ליתן זה אל זה וכו׳ ורומ׳ הכי אמ׳ ובגמ׳ אמתנו וקרוכו אמי לאפי׳ אמי מותפי׳
כולין זה לזה משער עבי ומתכין זה לזה משער עבי אמ׳ ר׳ יהודה הכא מאמר
למי שמאכיל לכיו משער עבי ומכין אמם היו שכיחים עכיים כולין זה לזה משער
שבי כלא חומם ר׳כתיב הם בלוע ובלא חים ממשערו אעל אלו מוסיף חומם ולא על אל
תכירו ומכין פי ומכין דקא מאמר ונה הכרו ותא מתיר ליתן לאכיו משער שבי
ורומ׳ הכי אמ׳ אב ובמו דקא אמ׳ הם היו קרוסין עכיים אכל אם הכן עפיר הכא מאיכה לו
אם מאכיל לאכיו משם עבי אלא ופרכמו בכבוד משלו מכלן לאבי אמ׳ למ׳ אמ׳ אלם
תרמז עפ״י ספרים נדקה לא יפרכם לאבי עבי ממנה אלא תכא לו מאיכה ומכלן אבי
תרמח למ׳ אל שבי בני אלם עכיים ספייכוס ליתן נדקה כגון עבור חולים או שהוכיכו
בשמות כמו שאמרו עוסקין בישוכ כל אמ׳ לתת נדקה אלו לאבי׳ ולא הוי כלוין
ופורעין זה לזה מידי דהוה ממשער שבי ואפ׳ וקרוכו אם אכסים אחרים עכיים
אלא קודם למילוה נקט ודוקא נדקה נמור אבל נדקה הבאה ממחת קבם כגון
קנסות שעושי בבי הענר עכ יבשי עכיכם אי תקנוחיכם ליתן כך לנדקה לא יתן
כל אם לאבי׳ הוחיל וכעבור התקנה קנסו אותה אם יתן כל אם לאבי׳ לא יחנצ
למחוג שוב ואל שאבי לומ׳ נדקה ממשער אמ׳ אלם לי לנרסיכן בתוספ׳ לבאה פרק
בן עקש הנוגע כל שכוטל נדקה נוטל משער שבי ויש שכוטל משער שבי ואין נוטל
נדקה והוחיל ויש נוטל משער שבי ואיכו נוטל נדקה משע׳ אם רבי׳ יש משער שבי
לנדקה וכר לי דבסיפ׳ מיירי בחבר עיר בהקנס בתוספ׳ דבאה משע׳ שבי מקנין
אותו לחבר עיר נטוב כי חבר עיר היינו הכא שמתעסק בנרכי הצבור כדפרש
תרכ פרק בני בעיר מפרנסי אותו ממחת טובא בשופא לאם שמתעסק בצרכיכם
נוקנין לו משער שבי בטובא אומלין לו מאחת דרנוכבור אבל אין אומלין נדקה
מן הכים לנבאי אות לו ונם לבני העיר לפרנם הכא שמתעסק בצרכיה מן הבבור
אבל משער שבי אומלין לו מן הגורן לא מיכרא למשער שבי אות אלא מיחו
כמוכה ודורן דרך כבוד כך נדקה בעיכי לבי המשער עבל אין ועיין בפר׳ קמא
תרכא בנסף דבתר הכי אמ׳ בפ׳ לעולם לוה אדם ומשלם לרב ולבן בר אמו כו׳:
בנסף לבתר לבי העומי ולעת קולי אמ׳ בר׳ אסי לי נדקה לנדקה אין
פלוגי ים לא כלמ׳ פ׳ לעולם אכור לשיתמומי אית כו׳ הילכך לאכור לבלוחה
ואית בהקדש לחולי הקדש אכור לשיתמומי אית כו׳ הילכך לאכור לבלוחה
בריבית ולחולי הקדש נמור אל ידי בלוחה ונא לחולי כלמ׳ פ׳ הוחב בשמתין
לחולה ונריבית לבדיוט ואין לוחה ונריבית להקדש דקאמ׳ לחי חוץ מלה בך
כ׳ולה מעל ואפ׳ בסוכיא משות אל הקדש לחולין ולא הכנים הקהים כלום
להקדש והוה לה לבדיוט ואל הנ זבר לבלה קבן והוחם אכ׳ל ולא משכחת אין ונריבית
להקדש בלא בלוה שבניס אל בנין משם בוכין בחול ואמר כך מקדישין לשמתת
ליכא מעולם אבל בלוחת משות לא משכחת לא אין הקדש לשמתת בלוחה
נפקי לחולין ים לבה אין לבדיוט וכ׳ נדקה שבשמת בלוחה ים לבה אין לבדיוט
ולאכור להלוחה בריבית אכ׳ל כך כ׳ל אמר בר׳ אסי בנ׳ אין נפרק זה כורר
אמ׳ בר׳ אבהו אניא אומר אל יחכם אדם אלא בשעה שרוח הבריות נוחה הימנו
שנא׳ ויחן חן ושכל טוב בעיני אלהים ואדם ומנל ואמר אל בלוחי בה
אל משער שבי בה בה כאומר לבריו כי אמ׳ אחוה בעיכי בה בלבר נרול
בפרק זה כורר אמר לבריו קיימין ואם כאומרים שאומר בלא יחזיקוהו בשבי או בבי בלא יקא
בניו לא אמר כלום אור נרסינן בה בבי אבי אמ׳ משער אל משות שבניס לו אבוי
כי לא היה יודע למי בה בה ובא בשל אחרים ואמר במקום אלוחי בה בה וכך בה ואל
משע׳ שבי בה בה בה משע׳ לבי אמ׳ אלם ואמר במקום אלוחי בה בה וכך בה ואל
תרנב ובדרא בשיבה אל הדין במשות נדקה ואפ׳ אמ׳ אחים בה בשות בהיבתו
וכאוה עליו אמר אל נדקה במשות אל נדקה כמו משות משער שבי אלוך
במכבת אלם פרק מיאמתי הכן אלה זו לאומר בשבועות נוים ישראל היה מביא
נותן אחנה וכוטל אחנה היה לו לבר אחה אעשה בשבועות ואן אחלקי בישיבה בי
אלה זו שאמרתי לשיל אין פוחתין לבבי בנורן אחנה בבי אין אומרים בי:
היה אביל פירות בגון שבאו שביים ולאיכו רוצה לאכלן לאם כל המשער שבי
שבידו ורוצה לשביל אחנה לקרובים שביים ליתן אחנה לבעלים ואל אחנה
בירושלמי רבי יונה פקר אחתי בישיבה היה אביל אוטל אחנה לבעלים ואל אחנה
אלא לשביל ואחנה לקרובים ואחלקין בישיבה: רבי אחוקים פקר אחתי בישיבה

בקה לשביל נותן אחנה ואוטל אחנה שאיכו אוטל אחנה ונותן אחנה בשאה לבר
אחל בשישיבה נותן לבעלים ואחלקין בישיבה: רבי אחוקים פקר אחתי בישיבה

מדיוקא דמתני׳ לית ליה דשמואל דאמר גזוז ופלגא גזוז ופלגא לית ליה דהכא משכחת לה בשטר שכתב לו כל נכסי שיש לי בעיר פלוני חוץ מבית אבא ומבית אבא לא מיבעי׳ לי׳ דלא מקני ליה אלא מה שיש לו בעיר ולא מה שיש לו בעולם ואפילו הכי קתני בית אבא לא מקני ליה אלמא אע״ג דלא מקני ליה מה שיש לו בעיר מקני ליה מה שיש לו בעולם ש״מ גזוז ופלגא לית ליה דשמואל: אמר רב יוסף כגון זבן בעיירא ומשתמיט מיניה ולא מקני ליה מה שיש לו בעולם ומשמע מיניה דאי לא משתמיט מיניה מקני ליה מה שיש לו בעולם ואי רב יוסף אמר הכי אפילו בשטר נמי לא מקני ליה מה שיש לו בעולם דהא אמר רב יוסף כגון שכתב לו שדה אחת בעיירו ומכרה לאחר ולא הודיעו שהרי לא הודיעו מקנה לו ואי רב יוסף אמר הכי אפילו בלא משתמיט מיניה נמי לא מקני ליה מה שיש לו בעולם דהא אמר רב יוסף כגון שכתב לו שדה אחת בעיירו ומכרה לאחר ולא הודיעו שהרי לא הודיעו מקנה לו ואי רב יוסף אמר הכי אפילו בשטר נמי לא מקני ליה מה שיש לו בעולם

קונם כתיבה אין יכול להטיל ונם אם אסרינהו רבים מחמת דבריו מועלת להבריח

אף על נב לכיכה קונם זה אינו לשון גדול הוא לשון לית לי ולא מקרמי לי
לא כתבה ליה לכתבים ולפי ר"ת קונם ק' לשון גדול הוא ורבי יוסף לא כתבי מועלת
אלא לשון בינוני דכתיב ומכתב כתוב בלוחות ומועלת לזכיכי כמו לא מיירי לא כתבי מועלת
וכמועלת לשון כתיבה דכתיב לפרעיהם לא מיירי אלא כיון שכתבום ואינם
לשון לעשות במועלת לזכיכי ובבר כבשם בר בקש לשון לקמן לבקבי כי מועלת
ואף אלא פריך לרבה ורב יוסף כי סיכי לפריך לנהרדעי מסקינן לבשם משום אלא
הוא מבני מילי: הבחים סוף סליבור עד כאן: הגהה ולוקח
דזכיכי אבל תלוסן ויכיב לא קני אתכם אלא נמר ומקני בלשון שמועל לעיל
ובמתכם פי' ר"ת לשם אשר מועלת לפלוני אלא אומם קני בטול ולוקח כלפי לעיל קרעב
בשנם ועוד פי' לא לשם אשר מועלת לזכיכי ובטלה בשב' אתכם אשר בטול
כלומר בפרק משקלי אלא לשון לשאר אלא מלן לשאר מועלת לעיל קני
מועלת בשיטה לא בריכא לשמעיהו ולמכי אשר בטולי בטלי קמשמש לן ליק'
כמי לקבלי עד שיאמר הוא אלא עד למכטל מועלת והכא בזכיכי לשון ומקני
כמו בשב ומי בשם אשר אתכם אלי לא מכני בטול למועלת עד דולאי בריכא
אלא ילפינן בשומרין בשיטה ליה למכני בטול אבל בריכא בלוקחי
אשר אלא לי לשטה למועלת לכיון למועלת מבטל נמר ומקני
לכיון לבלא אומם מבטל אבל אם מבטלו אל ידי לוקח אין בטול מועיל ואם שאם
כותבין בשיטרי אתכם בטול מועלת אשר למכני כשמבטל מועלת: אפטרופוס

קרעט של היתומים תבא אלמנת שמעון כל אם שיש בית בשובות בין בפקדון ונם
משנת שניו בפקדון ויש בית משלת ומתנת בניה ויש משיבה אבל אם שיש
בידה בין שטובו של ראובן בשלה הרשות אבל אם שלה אשר בניה
ומן הפקדון לא בשר כלום ובר לי שיש בשלת דומיה למורי מעשה קמ"ל
ועוד כיון שתובעת מזונות אבל אם שתפסה יכולה לעשב כלמורי פרק אלמנה
כיוצא מעשה בכלתו של ר' שבתי שתפסה אלכסי מליאה משנת ולא היה בה בית
שכנים לפרנסה מידה ומפרש עלה בירושלמי תבא אלמנה שתפסה אפילו אלף
זוז כשומתים אין מוציאין מידה ומקיק אפילו אתני אם שבידך לא תמרינן לה:

ואף על נב לרבינו שמשון ונ"ב פירשו לא שכיחא לשתפוסי לאחר מיתה
אבל אלוה בידה אלמנה בין בשטרות לפני ל"ל למיירי שתפסה לאחר מיתה
לפי שהיה דק לבעל אלמנה לבעל שיש בית אבל אם שתפסה לאחר מיתה
אלמנה שהיה בידה אלמנה בין בשטרות לפני ל"ל למיירי שתפסה לאחר מיתה
אלא לשון שהיה מפרים על ראובן ושמעון שהיו תחת בר לאחר ואטול

קרעי עליהם אלמנה ובנים אם לאחר שטלת שתפסה ואבירו שבשאר שובעו אפרש אלמנה
כך שבלתי מר' אלכסי שתפסה בפירוש לן אלמנה לבעל אלמנה בעל ובעל
אלמנה שאין בעל אלמנה אלא לשון לבעל אלמנה שאין בעל אלמנה אלא
שבעל אלמנה אלא לשון לבעל אלמנה שאין בעל אלמנה אלא לשון לבעל
אלמנה שאין בעל אלמנה אלא לשון לבעל אלמנה שאין בעל אלמנה אלא
לבעל

ביטרפל מיומא דנן ולעלם דלא כתם מכתם ודלא כטופסי דסטרי ונקניא מבלוני
לפלוני בכל מה דכתיב וכו׳ שבל סטיטור׃

פרק ג׳ נ׳

קנט מעשה בא לידינו ובקשלמה מחמו הלבה בלשם לשד שנוש נשת פטירתו
ונקרא לשמקום ובכניו שים לו מפשם מחכת בניו עליו ונתן לשמתו כל שכר לו שכר
עדיים וסטר מכתב כתן בידה כמנו מפתח מיתה וכן מוכיח לשון סטר מכתב
בן כלבכסי קרקשות ושטרים ומטלטלי כתובים לו שכתב ושחרים יכתבו לילדי נכסיו
לך היה תתן מכנסי ליטרא שם ושלית לבדקה וכל שכתב כתן לה ושכם קיימת
דכרי שתת ונתנה כשכר נוש לה חיים ושנה תומר יורשים לשמוכיח על
כתובתה ונם כי ליטרי שנתנה לבכות לה מכתוב שניה תמו כשלה נשנו
דשיינן לשמ פרק יש מוכלין שכותב כל שכנסיו לשמתו לא עשתה אלא לשפוטרופוס
ושפיר לשם שכל בני שכעל כי שכתב בניה לשן פרק יש מוכלין בין לרב עוירא בין
לרבנן אלא קנסתא ושיטה אלא לשפוטרופוס ולם הוי יורש ממנו אלא עשתה
אלא לשפוטרופוס לשכותב כרשה דהוי כמו כותב כל נכסיו לשמתו אלא לי ליטרי שליש
שנתנה לה הוי שיור שרשי לבניו דשמי לבת לשפ׳ יש מוכלין שמתו משום שפוטרופוס
ולשמר משום מתנה לשמיסה לשיטת שנים שפירש לשמתנה שמתנו לשמר
לה ובטל השפוטרופוס משמתו משום שיור שכרי לה שיור ליורשים כלום׃ ואף על
נב שכתב ושחריך לבנותי אין זה שיור דשם לשל כ׳ יש מוכלין בשכתב לשון לבני אלא
מה שמייר רשמון ושם בא רשמון ומכר אין לבני אלו כלום ושם כן אין זה שיור כשפ׳
רבי יוחנן השם ושבי נמי קאי כותיה מדקתמר הא לי זכו רשע שרוח זה שמשיב
עשה למכור כיבמי כשנשב מכלל דשם ירד רשמון ומכר אין לבני אלו כלום
ושפיר עובדא כמו דשפיר לשתתא מוכחא לזקל לשקניה לבנו קטן והיימו כל שנשב
ואף על נב לשבחלה אין לו לירד ולישן ולמכור כדשמר ל׳ שנשב לא ק׳ שם
לבחלה שם לישבר משמע לבחלה לא ושבי נמי דקרי ליה רשע שרוח משמע
שכי אלא נשעה כחת רוח של מת שמר לשרוך לשלוני לשוה ניקח לי שיסתייר
לבני ומי קשידא נמור לא קשיד אלא ועוד לשמכור מכל מקו הוחיל ושם מכרה ונקנה
קיים אין זה שיור לבעל השפוטרופוס משמתו ועוד כל לשפי הי הוה קיים לן בר לשנו
מוכי מיל בלקוטו אין לשומכו כשיור לבטל השפוטרופוס משמתו הוחיל וכל ימי שייב
שיורשין ביזה לשם טעמא לכותב כל נכסיו לא עשה אלא שפוטרופוס שייבן
טעמא משום לשיב למיתר לבכרה נתנה מיכנלה שכנים והיורשין לשכי משלק
בין לשמתו ובין בחייו ולשום ולא אלא גיס נהו ואין שנים לבכרה ונקנה לשנם
והוחיל וכל ימי חייה שיורשין ביזה לשפוטרופוס ומשמתה בטלה הוחיל שיורשין
ביזה כל ימי חייה לשבוגה מעמד יש לנו לומר לשפוטרופוס נתנה לבכרה ולא
למתנה לשבוגה יש לשקוח ביזה שכתב לבכרה נתנה כמו שכתב ושם לבכרה ולא
נתנה כר׳ דבשלי עובדא לא שלני כי ורבן שמעון נמליאל דבולי שלמא שני
מוכיח מיד לשקוחה לשילו שם ביזה מתנה מתנה כלא שפוטרופוס הוחיל ולשרים
כתן לילדי נכותיה דרשמון ליזה ושם כן הוי שיור לבטל השפוטרופוס לשיית שמתנה
ורשיה מרא ביני לשמר משום לשתנו לא ביזה הוחיל ולשרי לבכרה יהוי שקול לשנשמ
לא שמיה מלא לשה שבל לשנשמ לא ביזה הוחיל ולשרי לבכרה יהוי שקול לשנשמ
לא נתנה לשקוחה אלא לשיורש ושם כן שכתן לבני נתנה הוי שיור לבטל
השפוטרופוס שרי הכא לשמר לשרים ליורשין ולא לשרים לא נתנה לשקוחה
אלא לשיורש שם קל ושמר לשון כי פריך מרכן שמעון נמליאל דשנש כ׳ מנה
דכי שם לשמר אין לרשמון ושי שכתב ליזה כלבד ליזה כשקוחה אלו שרים
ליזה ליורש ושי כשנשמ ושמע ליזה לשקוחה לשנשמ ליה לשמר שלין רשון
ליורש ומ׳ כ׳ שם ישנים שלא שיור לשקוחה אלו מי שלא ליזה לשנשמ ליה ישנ
לשנשמ ליה שיור לשנשמ לשקוחה ולשפוטרופוס ולבטל השתנה
כשיני מורי ים לשנשמיש על נתנה ולשפוטרופוס ולבטל השתנה ושמר
נתנה כשנת ליזה ישר נתנה ולא יתנה נתנתה ושלים לתת נשמר נוה ליזה כי

לזכויי כאן בלא שליחות לפירושו ואינו מוסלם לכך דאי רגיל לבר לטעם ר"נ
ור"ת אין נראה דכל כהלכתא בלא טעמא בלא נראה לי לדקדוק נגדול בין לבני שם
כו' ובין למנוה בלא אין זכה כלל אלא שכופין היורשין לקיים מצות אביהם ואומר שם
אמר רבא מפני מה לפלוני הישראל ובתמורו לא מכרוהו לפי שאין לו טובה על
שלוקח לו על המקבל מתנה שפיר יכול אותו חפץ בעין נתנו לו שם אינו בעין שפיר
לא זכה בתורתו חפץ מעולם לכל מטע' לבני ס"מ ככהנים ובמסורין למו וזכה בתורתו
חפץ לבמרי כלומר שם בעין ולא מכר לו נתנו לו דין על בלוקח לו המקבל שחפץ
בקה לו בכ"מ שחפץ ושם היא בעין יטלנו ושם אין בעין יפוייר לו דמים דשום ליה כגון
ולא מיקרי שם בעין אלא רגא בוה כו' וכן בשמואל בלוקחתי לפלוני חמרי דאין היורש
יכול למחל ולא למימר לבל לא נתן לי אלא מי שהיה חמרי ברשותו בשעת ל' ליקוט ומת
לקחתי משם מטעם זוכה ולא נתנה: דאלו בל למיתני תנא מכח לפלוני ומת לא
זכה לבל כופין היורשין ואוקי בלא ברוח תנא נתנה בשיורי כופין אותו כמי כופין היורשין
ושם מטעם כפויה שם בריחה לתקן תנא ונתנה אלא ולא מטעם זכויי ולא
מטעם כפויה ולבך מצאתי בשמואל ואפ"ג דאמר לה זכויי מלא לפי בלא שליחות
שם אפשר שכאן לא שייך מלא לפי שם שאני רגיל למלא לא שייך אלא בירושין
שמצוה לקיים מצות אביהם אבל לאחר לא ונראה הטי לפיכך ניזרק מני מקני לית
ואפילו מצוה אין כאן אלא מצות מוטלת על רבה ונראה לתקנה לתני שקל לבני
בשבת ולולך מכח למר מלא לפי שהצוה המצוה על הבלים אלא לפי שם לבוף
היורשי על כל הבלים יעשה בוויים: וכשובדא דירדן אין בהשה מצוה אם לא תאמר
שהשלוח שבעולם שבאותה בשאר בני לילדיהן ולא כתן לה שתה שיר ואם כן
על הבצות המצוה ומתוך כך יתקיים גם הבלים ושם שבת עוד מתוך דקדוק דבריו
מלאר שהיתה מוחזקת בממון אין כאן ביד היורשין להוציאן מידה דלמאמר שהשלוח
אלא זו למוכרת אם שהשלוח תשלוח ולמרי עוד בירושי שפי שם שניהן לא למרי
לה של ישב על לבך לו כן כי אעב השמואל פירש למר פ' אלמנה ניזונת ואין לי פרנסה
שתה להתירה ואלו יכול אם בדרכה תנה בשעה בני בשעה שהוכה בל בשעה
להשתה פרק יש מוכלין בלו בשהלך בתחלה בתחלי אין מקבל מתנה שמוכר
אי אפשי בשוה בשהשלוח לאחריתה בירושה כו' הרב ר' יעקב מבני היה ולא מבני ביתו
לבתוב אלא ולא בנבין מתחלת שהוא לאחר מסיום ולא למר מיקה לבין
אלא רובה אוזר אין זו מתנה ואיש מפי לבא למסני מתניתין דקתני תנא בשם
בבר מיהדר הוא לחיי למרם לימא בתב לבלי מתניתין ואחליף ולא יהיב ליה
כו' ואי מתחלת שבוב מרא כו' ואם תיקה לבתובה ובעל חוב אין נבנין מתחלת
שבוב מרא מאי קאמר אבל מקו תיקה למיתם דילמא בת לבפסיד בשיעבוד של בתובה
ואלו בך בשם אלא זו אי לוקח חוב ובשטרותיה לומר להפסיד בשיעבוד של בתובה
אי בחוב על ידי שבתן לוקח לוה אלא קול אלמא שם מתיתין לבני שם למתחלת
שבוב מרא מאי מתחלת בתובה ובעל חוב ורבינו יונתן רפיה למתחלת שבוב
מרא לוקח מפקעת בתובה מיקה דקאמר לקח בבל ובשאה ובבא מן השוק שיהרר
השאה ובשאה וכתב בל בבני לבבה מוכר לבניו לברכות בתובה: ואף משמלן
בבני מאיר דאמר מטלטלי משעבדי בתובה: והשתא ר"י והרי נתן בל בבניו לבל
ובתובת לוקח בנבית מן המתבה של מטלטלין בלאמר עשה שדו ושבאה ובבא מן השוק
חוב בוכה מבן לם מבני ומתבה במקב' ותירץ למתבת שבוב מרא שהיה דרבנן לא
אלמא לשטעי בתובה: ובעיין בשרה שבתשתה וכ"ה ר"י במקו' אחר למתבת
ס"מ בירוש ומתבה בבל ובשאה ובבא מן השוק אינו ירושה לא שהיה בבני
דקבן שבייה ויורשיה קודמין וכו' ואם השוב הרב רבי משלם ס"מ שלמד ביום לשמעון
תנא ר' זקוקין לפלוני ולאחר מזו ואח"ב תנא ר' זקוקי: לפי ומשפטה בן לם ס"מ דעתו
היא על השמא זקוקין לשמעון ואין למקבל מתנה כי אם ר' זקוקין מן מתנה לאחרת
היא ניש לן ר' זקוקין לשמעון מיהי דהוה לבל בתובת היובלות הוו לאחר זו ושם
בן הוות בטל שבי לת לשמעון פרק בשרה ושוב לאם נאמרין ס"מ שלמד תנא ר' זו
לפלוני בטל חבי בראוי לן מוטלן ומוטל לת מבנו ולאחר זקוק בראוי לן בר' מתיבת
דדרי ליכ' יהיב לה לא לאחר בראוי לן מיקנוט שתים ושם בן בשן בשי לאחר לת
שתיהן ואי אית לבלל דילמא שבי שתה לאחר בטל בחובי השמעת טפי שרגא לומר
בחובו שם לא משום דאין ראוי לן ותבא לאם בן בלמר בטל בחובי יוסי דברי למה
לה בבר לומר ס"מ שלמד תנא ר' זו לפלוני בה אם רגא בטלו בחתיבת לא בך בחו
יפה פירוש בחוזר ומוטל לת בחוב ושטתה בשין לחברי היא נאמרין ובאי לאחר
בחובי אלא היא לאחר בלמר לפלוני לא מיירי שלמר לפלוני ס"מ אלא בגון שלמד תנא ר'
זו לפלוני ואין לא ושם לבקט בטל חוב מניה לך שלמד לשיירי בגון שלמד בטל חוב
ולא שבני שלמד בן ובדרי שלמד בשה חוב בטל חובו בו"ו ולא ס"מ בך ס"ל בלא
דקדוק שיהיו שלא לא שלמד בשלמד בן לאלמן ואין לו אלא ז' זקוקי ושלוש שלמדון בר' בשה

סליקו הנהות ממסבת בבא בתרא

לזכויי כאן בלא שליחות לפירושו ואינו מוסלם לכך דאי רגיל לבר לטעם ר"נ
ור"ת אין נראה דכל כהלכתא בלא טעמא בלא נראה לי לדקדוק נגדול בין לבני שם
כו' ובין למנוה בלא אין זכה כלל אלא שכופין היורשין לקיים מצות אביהם ואומר שם
אמר רבא מפני מה לפלוני הישראל ובתמורו לא מכרוהו לפי שאין לו טובה על
שלוקח לו על המקבל מתנה שפיר יכול אותו חפץ בעין נתנו לו שם אינו בעין שפיר
לא זכה בתורתו חפץ מעולם לכל מטע' לבני ס"מ ככהנים ובמסורין למו וזכה בתורתו
חפץ לבמרי כלומר שם בעין ולא מכר לו נתנו לו דין על בלוקח לו המקבל שחפץ
בקה לו בכ"מ שחפץ ושם היא בעין יטלנו ושם אין בעין יפוייר לו דמים דשום ליה כגון
ולא מיקרי שם בעין אלא רגא בוה כו' וכן בשמואל בלוקחתי לפלוני חמרי דאין היורש
יכול למחל ולא למימר לבל לא נתן לי אלא מי שהיה חמרי ברשותו בשעת ל' ליקוט ומת
לקחתי משם מטעם זוכה ולא נתנה: דאלו בל למיתני תנא מכח לפלוני ומת לא
זכה לבל כופין היורשין ואוקי בלא ברוח תנא נתנה בשיורי כופין אותו כמי כופין היורשין
ושם מטעם כפויה שם בריחה לתקן תנא ונתנה אלא ולא מטעם זכויי ולא
מטעם כפויה ולבך מצאתי בשמואל ואפ"ג דאמר לה זכויי מלא לפי בלא שליחות
שם אפשר שכאן לא שייך מלא לפי שם שאני רגיל למלא לא שייך אלא בירושין
שמצוה לקיים מצות אביהם אבל לאחר לא ונראה הטי לפיכך ניזרק מני מקני לית
ואפילו מצוה אין כאן אלא מצות מוטלת על רבה ונראה לתקנה לתני שקל לבני
בשבת ולולך מכח למר מלא לפי שהצוה המצוה על הבלים אלא לפי שם לבוף
היורשי על כל הבלים יעשה בוויים: וכשובדא דירדן אין בהשה מצוה אם לא תאמר
שהשלוח שבעולם שבאותה בשאר בני לילדיהן ולא כתן לה שתה שיר ואם כן
על הבצות המצוה ומתוך כך יתקיים גם הבלים ושם שבת עוד מתוך דקדוק בבריו
מלאר שהיתה מוחזקת בממון אין כאן ביד היורשין להוציאן מידה דלמאמר שהשלוח
אלא זו למוכרת אם שהשלוח תשלוח ולמרי עוד בירושי שפי שם שניהן לא למרי
לה של ישב על לבך לו כן כי אעב השמואל פירש למר פ' אלמנה ניזונת ואין לי פרנסה
שתה להתירה ואלו יכול אם בדרכה תנה בשעה בני בשעה שהוכה בל בשעה
להשתה פרק יש מוכלין בלו בשהלך בתחלה בתחלי אין מקבל מתנה שמוכר
אי אפשי בשוה בשהשלוח לאחריתה בירושה כו' הרב ר' יעקב מבני היה ולא מבני ביתו
לבתוב אלא ולא בנבין מתחלת שהוא לאחר מסיום ולא למר מיקה לבין
אלא רובה אוזר אין זו מתנה ואיש מפי לבא למסני מתניתין דקתני תנא בשם
בבר מיהדר הוא לחיי למרם לימא בתב לבלי מתניתין ואחליף ולא יהיב ליה
כו' ואי מתחלת שבוב מרא כו' ואם תיקה לבתובה ובעל חוב אין נבנין מתחלת
שבוב מרא מאי קאמר אבל מקו תיקה למיתם דילמא בת לבפסיד בשיעבוד של בתובה
אי בחוב על ידי שבתן לוקח לוה אלא קול אלמא שם מתיתין לבני שם למתחלת
שבוב מרא מאי מתחלת בתובה ובעל חוב ורבינו יונתן רפיה למתחלת שבוב
מרא לוקח מפקעת בתובה מיקה דקאמר לקח בבל ובשאה ובבא מן השוק שיהרר
השאה ובשאה וכתב בל בבני לבבה מוכר לבניו לברכות בתובה: ואף משמלן
בבני מאיר דאמר מטלטלי משעבדי בתובה: והשתא ר"י והרי נתן בל בבניו לבל
ובתובת לוקח בנבית מן המתבה של מטלטלין בלאמר עשה שדו ושבאה ובבא מן השוק
חוב בוכה מבן לם מבני ומתבה במקב' ותירץ למתבת שבוב מרא שהיה דרבנן לא
אלמא לשטעי בתובה: ובעיין בשרה שבתשתה וכ"ה ר"י במקו' אחר למתבת
ס"מ בירוש ומתבה בבל ובשאה ובבא מן השוק אינו ירושה לא שהיה בבני
דקבן שבייה ויורשיה קודמין וכו' ואם השוב הרב רבי משלם ס"מ שלמד ביום לשמעון
תנא ר' זקוקין לפלוני ולאחר מזו ואח"ב תנא ר' זקוקי: לפי ומשפטה בן לם ס"מ דעתו
היא על השמא זקוקין לשמעון ואין למקבל מתנה כי אם ר' זקוקין מן מתנה לאחרת
היא ניש לן ר' זקוקין לשמעון מיהי דהוה לבל בתובת היובלות הוו לאחר זו ושם
בן הוות בטל שבי לת לשמעון פרק בשרה ושוב לאם נאמרין ס"מ שלמד תנא ר' זו
לפלוני בטל חבי בראוי לן מוטלן ומוטל לת מבנו ולאחר זקוק בראוי לן בר' מתיבת
דדרי ליכ' יהיב לה לא לאחר בראוי לן מיקנוט שתים ושם בן בשן בשי לאחר לת
שתיהן ואי אית לבלל דילמא שבי שתה לאחר בטל בחובי השמעת טפי שרגא לומר
בחובו שם לא משום דאין ראוי לן ותבא לאם בן בלמר בטל בחובי יוסי דברי למה
לה בבר לומר ס"מ שלמד תנא ר' זו לפלוני בה אם רגא בטלו בחתיבת לא בך בחו
יפה פירוש בחוזר ומוטל לת בחוב ושטתה בשין לחברי היא נאמרין ובאי לאחר
בחובי אלא היא לאחר בלמר לפלוני לא מיירי שלמר לפלוני ס"מ אלא בגון שלמד תנא ר'
זו לפלוני ואין לא ושם לבקט בטל חוב מניה לך שלמד לשיירי בגון שלמד בטל חוב
ולא שבני שלמד בן ובדרי שלמד בשה חוב בטל חובו בו"ו ולא ס"מ בך ס"ל בלא
דקדוק שיהיו שלא לא שלמד בשלמד בן לאלמן ואין לו אלא ז' זקוקי ושלוש שלמדון בר' בשה

הגהות ממסכת סנהדרין

גרסינן

בפלוגי דרבנן לרבנן מין מלמד משים עצמו כו׳ עם הגוזל קמא גבי לבנות לו מלוס ובבא לו מסור לו חמור: סליק פ״ק וזה נזכר לו מ״כ שלפי פ״ק דכתובות משם שכל לפי שכל נזכר לו למאי משם יכולין לחזור בהן ועוד גבי סיטרי כירורין וסיטרי טבעתא גרסינן

קרפ ז בקדושין כל מי שאין לו במקר ולא כמשכח ולא כדרך ארץ אימו מן סייסוב אמר ר׳

קרפח יוחנן ומסול לעדות על סלוכל בסוף דומה לכלב ול״ל מסול לעדות אמר רב לילי בר יוחנן מלכה כיס אומ׳ ירושלמי שלפי פירקי ל״ג לכל בסוקא אמרו ליה ומאמר ר׳ יוחנן מסול לעדות נטול גרמיה ומשתברת לפ״ם מכשנפלא לשכול ול״ל גורם ונטל גרמיה פירש משל שנמו לכל ולכן אין מסול לכשסוכל משלו כשר הוא גר אר מקום שכשנו שלשה לבריס בעם אחרן אין מוסרי לו עדות ולית מלכתא כותיה ובפניהם גרסינן כאמן מקבלין הפילגא מקבלוקא כרבי יוסי דאי בעם אחרן אמאר אין מקבלין ורישא פשיטא כתיכא אחרן מקבלין ובני מילי בעם אחרן לביתיה כאקר ולא כאשכ ואשכול אשכולא ואגלוסקא ואף לתגינם לביתיה בדרך ארץ ובאמנות ובכתבו

קרפו שנאמרים מי שאינו זריז בשלה ובאמנו ואין בו דרך ארץ אסול לעדות ואפ״ל לפסקים שעוסק בתורה ובאמנות ודרך ארץ ואין בן תורה אבל מיטור ואפ״ל לרבינו כ׳ הגהה ועד כאשר היין עיין פרק האומנין בגמ׳ לעל מסכ שתוקא לאכילה עיין פס בקבר ובנו׳ סלכן ובפרק יש נוחלין בגי׳ סיסבו לקיים מסטר ובפק לגיטין ובכ״ב בכתובות אפילו למפרע דמשפקי בקיבוי הוי אמאמתא אין מסולין לעוריית לפי שאין סבורין לעשות ליסור כלאמר לקמן גבי קיבולי דקכור מת בלוט רשמן ואיתו מלעוריית אמאמתא קיים לבקיבוי אכי לפרבנו ואיבוי בפקח לן מרב לכל מרב סוי לאמאמתא ואכלן אומר רבינו אתכלל לגבי נדק אמאמתא קיים לבם נדקם מרים ואיין בדים סור שנגח פיר ר״ם בלוי לאמאמתא כל סיבי

קרפז מאמיך אבירו על לבניו כדי שיאמינוהו ואין אבור שיבי לילי כך הוי אמאמתא ולא גמר ומקני כי הסיא לאשלם אלפא וזוי וכן אם לאחור כי לפרק חוסב והסיא לפרק לי זהו כסף אלוייהו על שלהו לכולהו סוי גזים ומכו׳ אלא יבא לילי כך לכל

מאמיך אקוניא אף על גב דגוים כדי לשתו לברויס עכ״ל ואיין סילבי לי זהו כסף גבי אלי אתן אתיכא זוי לאבריס למוכן אמרא ופשא ולא זכן עד כאן לשומו בקבר

קרפח כאוב בתשובת הגאון אחי אתן ואפי כלא אשיבו זה לוס ואין כבריס לדון ואפי הוא דיין קבוב יכול בשל דיכו לומ׳ אינו מקובל לי ולאשתו לאמם לא מאשיב כלל לקרוב

קרפט לשתו אלים וכתב ריף בתשובת מהרם מרוטב אין מעיד לקרובים לכתב אלם ואי מאשיב לא מסול לים עד כאן לשון בתשובת הגאון ר״י טיב ומשלשלת רשובן בתף עם

קרכ מאמון בגזוזים והריים ממנו שלשים דיבר ובבשני לדין סיאמו לו מה שהריים ממנו אם יכול להוציאו בדיינ׳ מי יאמ׳ נזלן גמור הוא לגבלמאו לאבד דבים ואין בנבא כל לאבד לבשל הוא לשמוע אלא למוי לגזלן אמקנין לא קני אדם לאמאמתא הוא ולא קני אלא גמר ומקני לשמר אמר בתיבת ובבידנא טפי ואשא שדרי זוזי ועוד אם למיא לקובים לאבן אלו בן אמסולין אמשתק בקובים ואבי עלה לא אמסתין בלבד אמרו אלא אף קליפי פגוזי וקליפי דימוכי ואבן כמי מיפים אלם עם בניו ובבי בית

קרנ על אסולאן ובלבד שלא יקבוין לעשות מבא גדולה בבגד מבא קטבא משום קובים בכל כי אלי גובה קובים הוא ומדאבי אסולין מבלל לית לבו זכייב בשבעו מעות דשקלי וגזל הוא בידם ומבא אימר אגזל הוא מדברי לשמר אוף קל דלאם אשבע עלם לשקר אמר רב מבשיע זאת לומרת גזלן דבריהם כשר לעדות אשם ואפיל מיבעיא ליה לי גזלן מדבבן לסובים בדייבין דוק מיבים עד כאן לשומו פרק עליים

דבבי יסי אמילן ובא בדייבין אלא דקאמרי אין גזל נאור מדבריהם אלא מפני דבבי אלום אפילו לרבבן כמי שבאין בד ייבין ואוד הא קתני בברייתא אר׳ מאיר

קרנא מוד לבבי בלבד לאמרו כ׳ הילבך פומן אלמים דיבר אסול רבו׳ משקוק ל״ד מוביאין מידו ומאוירין פומן לאמעון ואמרים דיבי אמאמיבין חי עולם ואעוסקי בפוי אשם ולבבי תיפלות ונורמין אבמן לסיות אסולין להעיד עדו כיסר אלא הוקדם אחיקת לגזוזים אלא לשיטוקות ביט אראמעון בלבד כלאבים אר׳ יוסי וכי תועלת לשיטוקות ביין אלא מאלקי לאם לגזוזים כדי שיאלו ואלום יוסף בר רבי שמוש הוסיף אמבקש

קרנב אמימי עלי אבי נימי כו׳ אמי׳ ריף אסור לאשתמי עליים אסדי ואפילבקש אר מיבעו אסול אפי׳ לי אינה עידי אמעידים מזויף הוא מקוכו ואסול אף על גב דלא אינבו אסדי שא לאקרי ובעל אלבות בקש נסי לא מצבי׳ בים אמבעי׳ ליה אפושי דשם ואין בר׳ דשם קקני בשאר מצשת קרקע או אסור אפי׳ בשאר אבידות:

טופס שטר שלישות

בבך

קרנט וכך נשבעת לי אמ׳ לפלוני פלוני הזה עלי אסדי וקנו ממנו וכתבו והקימו עלי בכל לשון של זכי וקבלו לפלוני בן פלוני דבבינה בדעות כפי אשלימות לא ובכל מאי דעבד בשון לאשבע

דאבי יבינה כידים ואסלטונים לגיובי מיומן לא יהא לי רשות לערעורי עליהם ולימן כבי קרי בכל מאי דעבד בפאי ממונא וסיטרא אלישות לאקניות עלי בשור כל סיטרי אסלטונות וסימבות לבניני בישראל מן יומא דנן ולעולם לא אמחבות ולא בטופסי דסטרי וקניב׳ וכו׳ ואם אם אבי׳ יבינו בלמן רבים וסלים לאולכם מן לקבלם הוא בקר אלים בלאם אעבל אמור לפיקדון וסלים מן לגירושין וכן אלימו קדושין וממון בקרקעין אלים בלאם אלפלוני מבא לפלוני אם אחבא אלים ואם

על אסיטור נרסינן כפי יוסבין הגלות בעל דין כמאמ עדים דמי ואלים בממן מאבינים זה לומ׳ כך וזה לומ׳ אינו מקובל לי ולאשתו לאמם לא מאשיב בזמן אמאבינים יוצא לומ׳ כך אלים בממן אימתי ידו מבא אלים בממן אמאבינים ידו מבא מקבת ידו הרי הוא בכל מקום אי הרי הוא בשל ר׳ ובקבא חייב

קרנם אמעון לאוריית ובנון אמאבינים נאמקלו מעל אלים לאם אלינו אום תרעומת ובאמעון רב אלוי נתון אלים בממן אימתי ידעבד בים לפרוע הוא לאם מוטל ולא לו לאם אמעון ואמעשי ידים ואמר ידעבד בים לפרוע הוא ואימתי בבון בלא אמעון ואמעשי בכל יום כאמאבינו יוצא מבקת ידו בממן ובעל מביא׳ כתב אמרי רבבן קרוב אלים בממן למידי הוא טעמ׳ אלים בממן מאבינים אם כן כ״ש קרוב לבקן בממן אלי אבא בממן אלי אבי בממנים אלי נ רועי בקר אין יכול לאוזר בו וכל זמן אמאלטונות בידו בקרקע אלים אלא שעבר בזמן בסיום לו לאקוח לאם אמן ולא אלים בממן אמי׳ קרי הוא אלים ובממן ומשתברת אם נעבד אלים לזמן ידו ועבר אין לו ליתן לא בנסי סיום אנא בפני כ״ל ניסר עלין אמלטונות בפניהם שמא יפול בניהם מאלוקת ואם יוציא אמלטונו מידו לא יהא בממן כל ג׳ כמו שר ג׳ לפי ערך שיכתבו כ״ל ויתקנם בעניו לו סיולישיהו אקלם כי סיכי לבבריא בבפרעת אלא בפניו בממנים בתובות שר כאן לשון אסיטור בהום קלין נמצא בתוב סרש״י סיא מפייב לתובע

קרנו לאלם שכר אסלים ומביא ראיה מלשמר בבנא שמא מאן לבאיב ליה בינא לוי לבי אמיא אם אמר בתבו לי כו׳ שר בוף הלייבו׳: בנסא ואיין בפרק לי זהו כאך בני עובדא דתרי כומפי כו׳ בגמרא שאל אמשכא שמין פרק ואמור כו׳ עיין אם בקבר לא קש׳ כאן בדין עיין פרק שמא בבבא מבינא בני אלום שכא אם אתובא נריך לבבר לבריו הילך חייב לו וכן בטוען פרעתי ואיין אם בקבר

קרנז נרסינן אילפי פרק שמא לאמסכת מבשרו וכן בפים אלמרו לאם נויב תבו לאו אמת מכא ובבטול אוקמ ואם לאן בבטול בולכם יבבלו ויטמלו כולם ואל יאמרו בפם אמר מיבשרא בילים עד כאן לשון אמאבינים בגמ׳ בפם בתוב בנמוים אה״נ קרנח אין בילים לבשות לו דבר לא להוכיח ולא רשובא ולא לאבלוקו אלא למבוע ממנו אלא לעבר עמו ואסור לאם לאסתכל בו כמו שאמ׳ אסור לאסתכל בלמות אלם רשע ואסור לכל אדות בבשלם:

כד 24 1

ובסוף פ"ג ליבמות בגיבור ולפ"ק כמעשה שר ועכו"ם תקולה דויבמה קנו ממם שלפ"ק כדרכה ולפ"ק פוסלן למעלה מפי' שכי שרי ליעקב וכניסתו רפיוס ל"ל וכן בפ"ב מיבמות למריכן נוי

קנא כלמריכן בכלים משל לטבח כו': תל"ת בקונטרס ל"ב יום וכנגדו בחילון תוק': קוזיר לפ' יום וכנגדו בחילון תפוח וכל מיני תפוח: סוטל וכל מיני ירקות לפסח תלתים וכנגדן בחילון תפוח: בפסח דקה טהורים לה תלתים וכנגדו בחילון נפן: בפסח טהורים לפסח תלתים וכנגדו בחילון ויית: טמאה יב תלתים וכנגדו בחילון כנו סוף

קנב פפסח ויתי שיבורו של כפ"ח שבפסח שניים ולפ"ק בפסח שניים: בפילפי מרוסף למכל פסח ומכל שבפסח דיתי שיבורו של כפ"ח שבפסח שניים: כשילפי מרוסף גרסיכן שבפסח תקנו עזרא ופ"ק פסח פוסקת ופס פירוש לין תפיסה ועפ"י בפיבורי פרש"י פ"ק דמגלה ל"ל ורבי בכות ישראל בפ"ק דמיומא על שבמן לפי' רוחות

קנג טיפת לם כתרגל יעשות עליו שבפסח בקיים למלאכת דיקה בריב שבפסח בקיי' שלפ' כרוסף ג' תוך לפ' שבר יום שבין כלים לבלים בפילת בלים לפי' לפתח כל שבפסח ופסוק לשבר טובלת בלילה ופס בפ"ק בקילות בפסח מידהן לבעת פ"ש שבין כלים לבלים ופ"ק פס כן לפ יתמירו לפר כך לפ"ק פס כן רוחות שלפ"ק לשבפסח בקיי' בגון שרפתה ג' רבופין ופתילה לפפור ז' בקיים לפחים שבל פסח וכיום פשבפסח רפתה ופתרה בכל ובריכה לפסוק שבפסח בקיים לפחים שבל מזקיקין לשבפסח בקיי' בגון שרפתה ג' רבופין ופתילה לפפור ז' בקיים לפחים שבל

קנד מבלתי: לימר רפתה ט"ו בפלם זה ו"ו בפלם זה רב אמר זה לא אמר קבשם לפ ופס בלילה ופמוקל אמר אל פתלם עפ"י לרבשם ומשם בשיבורי בשמול פני: שיין לגיל בסוף כמה טומין פס בתבתי משם רבי שמיהר שמוהל לטבול בלנ ובדר ו"ו מבישם לפר ושם בסוף לימר לי מעיין קלי: מיפ לפם פ"ם למקוות בתבי כפ"ם ומולו בית שלל ובית שמאי שמולר בכלים טובלת

משמע ליכול לשבב זוחילם ולשמות משבורן לפילו בכלים טמאים ומלקתבי וכלים לפ טובלן ובני דרבי יהודה ורבי יוסי פלבה בריבי יוסי מבל מקום שהם מתכיתין רבי יהודה ומחלוקת ולפר כך שהם פלבה בשהם ובפ"ב שבפיפים על בפ"ק בשהם בשהם ובפ"ב שבפיפים על בפ"ק בשהם בשהם

קנה ומ"ת בשבת לשבפיפי מקוואות ביומי דבשין ומפני ביומי דשמי ומ"ת שמא יבבו שמוטפין בפם מי בשמים על הזוחלין בפם מי מעיין ואין מי מקוה מטהר בזוחלין כ"ש בשבורן דלוק' מי מעיין משהר בין בזוחלין בין בשבורן ולפ מקוה ניתן לטעמא משום דבשהין בין שפק זבוב וזב טעון מים חיים ושמא יבבו שבוטפין ולפ מים מכוסבין ולפ בשיר פלפ בן לשמי שביב לבן מקוה ביומי בשין שם בני מים חיים ובעל שם פ"ק בשיר פלפ בן לשמי שביב לבן מקוה ביומי בשין

קנו בזבח ומ"ת שמא יבבו שמוטפין ביומי קמא קמא טבול בלפ בשבת קמא קמא טבול ל"ל בשבת דשי' שמעבר יין בשך שמבית לבור לפילו בל בשר לקמא קמא בטבול ול"ל בשבת שמלוסר בשר מבשיעור ולפיל יין בשך לקמא קמא

קנז בטבול בייבן קולס שרבה לאיסור פ"ק בשבת טעם בשיעור בלפ תום ס' בשם שפס ובעין לעיל בשם שבשבתי נרסיכן פ"ק דזבחי לשר כל שמטלי למי שמקוה מטלי למי כיור לרבינית לין מטלים למעוטי מלי למעוטי טיט שבקוק פ"ק טיט בקוק מטלים למי מקוה ולין מטבילין בו בלמ פ"ק דסוכה נבי לויר מבטרף ולין יבשים בשבת בשבת ופר"י מי שיבא מילי לשיבו לפ חזי ומבטרף וקלמר טיט שבקוק יוביח ופ"ש לשמלים לשבן אלו מטלין ולפ בוסלין לשיבורו לין זה יוביח לטיט שם עשה מקוה שלם טיט שבקוק לפ שלשה לו טבילה לשיבורו לין זה יוביח לטיט שבקוק בשבת שהוא מטלים חזי לטבילה מש"ה בשיר לבב לשפילו בשבת שמבטרף לין מטבילין בו ובבי שבן פרק שני שמש מקוות מקוה שיש בו מ' סלע מים וטיט

קנח רבי יהושע לומר מטבילין בשיט ולין מטבילין בטיט: רבי אליעזר לומר מטבילין בשיט ולין מטבילין בטיט ובשיט בשי זה טיט לשר טיט שמשיט בפין עליו ולפ היו שיט מבל לפל מולם רבי יהושע לומר מטבילין בטיט רבי אליעזר לומר טיט שמשיט בפין עליו ולפ היו שיט מבל לפל מולם רבי יהושע לומר מטבילין בשיט ולין מטבילין בטיט רבי אליעזר לומר טיט שמשיט בפין עליו ולפ היו שיט מבל לפל מולם

לטוטפ

לפטור עצמו הרב משלקין וזה לשונו למאכן כן סיפא קבלה בידי ענין שלוחי לפס
ומים שקיבלו עליהם פרס עקרת קבלו ליכנס לאחר זמן למי שיעבוד ושעבוד המועל
לפטור ליכנס לאחר ומי שלין מועל מועד ואפ״ה עקרת פכה ונם המועבד עצמו מוקר
בלא עקרה לאחר שכנס בכנגדו עד שכא לי וקן לאחר ומאר ליכי שניהם לפטורים
ולא פרוים מי שלא שיכב בלא בקטומת יל: ומאקי לן יבינו לדריך בפקיבלו
עליהם פרס עקרת פכה לאחר במועבד שלאחר ליכנס לאחר הבאי וזין כך וזין כך כיון
שכנס בשאר לאחר שלא פיפר בלישוב שכנגדו מוקר לאחר ואפ״ה עקרת ושלום שמעון כר׳
תסי לברים: פשק ר׳ שמעון שהמשכיר יכול לפטור כיצד על השוכר ומי השוכר לומי לשלם שכר
לשמעון בשרכיו פרק משלי אלי המשכיר שפקידים ביתו השוכר מעלה שכר
לשקלם ובריך היכי דייר ביה בשעילה קלי וברב משלין פשק לשון יכול
לשומרים מלשמר פרק לין כיון שהשוכר שכשה משכירו ים לי בית שכר כו׳: פשק
ר׳ בר׳ פרק מי שכשבע שו שקבל בשרים שלא יען לבר שו לא יהשכר שו יהשול שוכו
תסי״ח שו שאר לברים ושבר שבועה שו שכר שו כתן לשן בשעשין כלום כלשמר שכשות
כיון לשמר רבנן לא לזכות לשן זכין לא שו זכיו ושמעתא לי לשמרים לרבנן נלוש
משבועתן ואפ כן לשן בשעשין כלום לשל ידי שבועה לשכא כשו וזכותו בשלר ובפ״ק
לשמרים שמר שכיי כל שילתא לשמר רשמעה לא שעביד לי שעביד ורב׳ שמר
לא שכיי ושקם שייתי פירכי טובא בין לשבני בין לרבא ושכיי כולהו ושכל שקום
שלכם כרבא לשבי שכר שיעל קנ״ם: שליך פרק שליש

שבועת

תסיט שבועות פניס זה לא בשרשאי כו׳: הגהה שם
שמעון שום שכן רשובן שבא בשרשאי שכל לו שם
בשרשאי כשובה שכין שאר שרשאות בשובה שכלם שכלם
שין בא שמם לשמרים שין לוכח לפסר ולשמול שא לשין בכך כתב בשרשאי ושפעבי
דין וכן כל שם לשתפעבי שביכא קבילת עלי בין לזכות בין לשובה שכל לבעוב לא
כתן לו בא שלא יש עדים שכך כתו בשרשאי שבתן לו רשות לפסר שוק דבר בשם
בשרשאי שלים שייב לשכי לשר לשקומי בשרשיך ולא לשעותי ובשפטרופום
תסיי דיתמי כמי שא שבויקין לשי שפטרופסי בשלין לפילו שא לזכות שלו לשק
מלרים על שמרשם שבירו לילך לשביכים ובשרשאי בירו וטוען בכתב ביטוע
פרים שוא לישתבע לי דלא פרשתיך שכו שיבטרך לשוב של עקב וביטל בשרשאי
ושפיב דלא בטלה בשרשאי לשין לו עליו רק שיבטרך שישבע שלא לא שרשים
שפטר זה פרוש שוא לומיל דשבועת היודעין ושפ שמרשם שא לזוקת של שרשים
כשן עדים שכך של שמרשם שלין פרוש שלין בשרשאי בירו ושפי ביוסף שלוש בתוי
תסיי לוש לשמרים ורבים שלקי בלא שבועה דלוקה למלוש שוא לשמיל רב שפא לכי
טוענין לישתבע לי דלא פרשתיך משבעי ליה שבל לשיבעין שמלוש לשו כל כשיעיב
לישתבעוני שבועת היודעין בתיקון שטר בשרשאי בתוך זמן וכתב בשכן שמקם
לשל ל שם שוא מוקדם לו שלוש ובא שם שבוקבין בדשו בשפי בלא לישפ
של שוליל ושלין שייך בו משיות מועבד ושוב דשליא בשבא שוא ושם שייך לומר
בשפם שפבא ושם יכול לבטל בשליאי כשו שפירוש בב יהודאי בשלין ויבא לו לרשות וכו׳
עד ויטול לבעמו פי בלא יכול לשוב בשל לברים דידי שת לקבוע וכות כלשמר
פ׳ הנזהל בתרא שוכבי זמני ושמני ובטל זמן שם יבטל בשהבע זמן בשרשאי
יכול לקבוע זמן אחר לשתוף לשוותא פיר׳ לבניא עדות לבניך זכותו לשתף
שתפתא פי לשתוף בשוות שמוזיקים בקרקעו של זה ויהיה שתף לקיומן שזקת
פי לקיים לשיות ולבטל חזקת לבטל לשיות של בעל לימוכל שה לשתפעבי מן
תסיי״ל דיכא פירוש פרי הוא שלוקו על כל שם שפדיונין יפסקו עלי דין לזכות בין לחובת
לפי שפוף במקומו ויעיבל לשון זה שלא יכול שמרשם לעבד לבעמו: על עסק
רשכון לשר בשרשאי לא שמעון ובניא שפרי שיל לוי ולוי מפרש ליל שמעון שיל שמעון
תסיי״ם ליש שמעון בלוי שמר לי שפרים אלו ולשאר זמן שבא רשכון בלוי שפריו ושמר לי
לוקח שפרים שפרתי ליל שמעון בשרשאי ולוי שסולק שמך ובקבלתי שיל שמעון
בשקדון ולא: בעל לברים דידי שת ואפי שעבד שפיל שלין לבעבד שלא שמעון
ושפיב שרב בדלין שברי שלין לבעבד שלא שלין לו לעבד בשקדון בשביל
חזק שמשפיקיד חייב לי שוו ג׳ זירת שמזמים לשזכיר ג׳ זירת שניקול ושפילו תאמר
שוו שוא לבשקלה לשסור לעבד: שבל שם רבא לעבוד ולעבד בשוקבידו ולין
תסיי״ו מוציאין מידו כלברים שם בשקבל ורואים שבשבע לשבל שביכא לשוכבי ושקמר
לשין שביאין לוקח מידו ומידוע לעבד שלא לא שבוכל לשיב לשורי שא כשן
לין שביכא כלום לבל לשסקי בבא בשרשאי שלים שייב וש לא שיב יודע שלילו
בספרים לא שי לשמעון שי לשון שיהיל שיב יוכל לעבוד ושל בני מוכר ולוקח
שבו שקבת פשוק פרק הנזהל בשרא שוא לשלישתא לשכי ליב יבא לבל פרש
בחובו ובשקיבו לא לשלישתא לשכי לא יבא ליש חזוי שלא שלוקח קול שספקיד שבלו
בספרים ולפי שלוחים של שלו בספרים לשני שבשבתא שמ לשלו שלישתא לשכי ספרי לוחים
שבל שי לוחים של שלו בספרים לשני שבשבתא שמ ושפ הנזהל בתרא לשבשבתא

תסיי״ז פשו בו בקבת פשוק ושזיר שלשים כשפרשי לילבך בכולהו שעו בקבת הפוק לבל
מנבב ופרש בשובו ובקפו בבא שפשקא לי לך לשבקי שוטא שלין יכול לשבבו שכלי
יולא שיב שלא שין לשמעון כי לא לרשון שכרי לשות שעבד שכרם לו בקורת שליב
ושוב ליב כלוקא מנבב שפורשם לשל עשו בו בקבת הפוק לולי ויולא שלא שיו שלו
לין שנופין לן בקבה ונם לין לשבבו בפוס מינו שכולן שבו יכולין לשקותן יבפק כר׳
פרק: נרסיכן כירוס שר בר בס שפשע לשל לרווה שקם לקמיב לר בון שמר מלן
ויהיב לי שיבר לשלי לשיפקבשבא שמר ליב שלי שמר ליב שלא שרוצפבא ושמר
ליב וכי כל שקשביל כדין שמר ליב קוביא שלמיכא שמר ליב בדוק שבשר בשם
תסטו בלבריהם שלמרו בדיך לשרט שבבל ושומר רבא שכלן לשקיר בדר לשקבל בדר
של קוביא ורבינו טוביא שומר לשקם בזמן הזה בם לשקיר של קוביא כי כמו שנגב
הוא כי לית יכולין לשקפקן ולשטול בדחוס שבל סיטא ל״ף פ׳ הפולא ושוקם הריקי
שמוקים של נופס עיין שקטובא פ׳ הפולא הס ים לפלוגתא: שליך פל
עיין פרק ב׳ לשגלא שם לימו של שמר שבל שבל פשם פיטוק פיקון שוא לבדקא תסיי
ושבר ועל הן שן שבועה לשל לשו שבועה לשו דוקא שבועה שלוים ליוסר קבע:
נרסיכן בגמרא שבכי שם לשמר קורם כי עיין רים שם ל״ם בקטן ושמבא לבריס
כלים וים פכא הוא לשיכא שיין בקטן פ׳ קמא ל״ם נבי הבוא רבי בהוא שלין
בתב ולא היה רבינו הס שופא בליים שלבשביעו לפילו בלבכא לשרף לממכא
ולסוף בתב רבינו שמשון שלא ושתוך כך בדפא לי לפקל שלא לבדוק לפילו של הבאי
ולא לשבשביעו לם ירלו שליינין שתוך לשרין של קובא שמכון לשבשביעו: בניס
שתי׳ שלא כלים כי פרק קמא לבבא שבועה נבי היא שייב לשביעו שבועה בבל
ולשמר זמן שמר ליב בשבעתי בם פירו לם שייב לשעבי שבועה שבועה בשבועה לשמא בקבת
שבועה על שבועה ועם בקבר ושי בשוך: בניס שבל שביבא לא בשיבא כן:
הגהה שפיבל ג׳ שם בוחיל ושלין בשבועין על שקרקעות ל״ם לרבבן שוקה שבועה
לא שבשביעו בשקבת לא שבועין על שבל כשן לשמו: בניס שלי שיבא כן:
הגהה שלי שיבא בין שבועה לשוריית כו׳ פרק שבועה נבי לי בקם שבועה ובשרוך
פירוש ב״ם לבביעו שרוך ועל שביבם ק׳ לימא שבא שבא לבא שיבא ושוב כי הוא
שמעו פי פרק בלוקא נבי שבביעין לוקם קוץ לבית בין בביעו בקבועי
שפבא ולא קוץ לבית בין שקום: בניס ושלבקא שלוש כו׳: הגהה פרשתיך
בשני ס׳ ופ׳ ושלבו לשם זוקא בשבי בלוני ושלוני שביבי וילוש שבלבו שיבול שבבל
להתבבר על ילישם לשם לא כן יוביר שמוק כמו שירב׳ ושוב שבקבת שלבו ולא בקט
תסיז שלו ע״ב שלשו לשבלין שבקדם שבקדם לוקם שלשלי שלבי בקדם לו בשלין
בקם לם שיש שבועה שייב לקיים ושביב לם שמר בבר זה עלי בשלין של שקדם
לו כ״ש שבלי שקדם זו היא בבר נשוב בבבר שבלוב בלשיבא פרק קמא
דבדרים בשיעבד בשבים בו לם בבר שבשל שמשמעי שמזמא לשם עד שי שלא שזביר
קרבן הוי בבר בקרבן שבל בקו שבבר בשולין לא שמר בלום לבשם לבדרים שמרי׳
לשילו שבולר בתורת לא שמר בלום כי שבשא לשרשא: שבל כי בקיט לא בילים
לשיבים שלשבורת שבם שלשא שלי שי שזה בלם שבשבוש בקובא עליו בקדם בם
לשילו שבי בא לא שמר בלום שא היבא לשבשבא לשזכרו לשזה ליש בבר בשם ובשולין
ליבא שזכרת שילבך לא שמר בלום ושבל שקום ושבל שקום בשבשבא שמ שיבא לשבשבא
תסיי״ח בשיבת שבשא שלא בשבועה שיבל שבדרים שסר שבבא שלים שילבך לא
שרשין שבשבת שבשא שלא שבשבועה שלשר שמר לשסרו שלשר ושם לשו שסבב שמך
שר שבם שזה שבשבא שלא שבבוט שלוקם מי יבול לשבר בשו לברים שביבו לביבה
לא לשין יבול לשבר לשם ובל שמקיים בלבו שקיים ושביב בלבו שין
שופר ובריבה שבירת שבבם לוב לשיטות בלשון שבירה ושבבל שם שם ירבם
ושלום: בניס שומר שבם כו׳ עד ובשרי בם לזוקב: הגהה שם לזוקב
שבר לין שבלם בקבר: בניס שבלתי שבוקב כו׳ עד ובקו שיבים בבית לין לזוקב
עיין פרק לי זה בשך בדיבי שבשבא בקבר: שליך פרק י
על לוזות השביר שבשבא כו׳: הגהה נרסיכן בגמרא שביר לשבר זמן
לין בשבא ושטל עיין רי שבשבת בבא שביא בין לרבבן לרבי יוסי וכו׳:
בניס לברים שבשויין לשבילו כו׳: הגהה עיין פרק שוקת שבשים
על שמשב לשומרין לין לשם שם בגמרא בירם רשבם כל שלישין בשוך וכן
בשוקפות ועל: נרסיכן בגמרא לשטול על שבשוקב שבבגדו בשבא ושטל
עיין בקבר פרק קמא בבי לבבא שביבא שבי בין לשבשבא לשמרין שבשוקבא לא
לשרין ולשלי לין שורים שרש שמשקיד בבי שמר בריבי שלשו שמרו בבים

סליקו הנהות ממסכת שבועות

הנהות ממסכת יבמות

שלשה

כשם כן כהן פירש ר"י ז"ל ולפי פרשי' ולא תיקשה לשמעון אם לא היתה מכתם שלא לפחד תשמיש לשאול ולפחד יונתן שלא יגלה סודו לאביו ולא יהיה מוכרח לומר לו שהרי לא היה יודע שיגלה לו סודו ולא יהיה מוכרח לומר לו שהרי לא היה יודע שיגלה לו סודו ולא יהיה מוכרח לומר לו שהרי לא היה יודע שיגלה לו סודו

תשכב

תשכב

תשכב

לפה כך ופקד לפילגי מן הפה פלגיו ופרי להו למיכסב נפי דפקדי לנך
סכתביי כקטן סכולך דמי ולא סוה ליה ייחם מעולם ולפ על נב דלמרי פ׳ לרבע
מיקות דנים קוסרו על פטרות לפילגו לכי כסכתביי כלילו מלך דמי וישרפל
קלוסים קלוסקם נרמש לפם לכתיב גוי קדוש על כאן לנון פ״ק קומיל ומכושר

קעכט הדבר כו׳ עיין פולפי כלרים נקנרם פעמים רבות תמהתי לינ תקשיים ליכפ
על פי כתב ומצאתי בירושלמי מפיקין לפם על פי פטר רבי נתן בר כהנא פמר מין
מפיקין מקבי מפיים לדין ולדין מקבי מפיים לרבי ירמיה דפמר מין מפיקין
על פי עדים ולא עפ כתב ולא על פי תורגמן ולא עד מפי עד ובעכטו מפיקין
עד מפי עד ועל פי כתבם ועל פי תורגמן ומקבילין מפיים לרבי נתן בר כהנא
ופם כת פטר מכח פעדים וכח בעדי מכח פטר יפ כת פעדים פפעדי פמר
מת פלן לו נפרע מפיקין לפתו ולפ מצלו פטר כתוב מת פלן לו נפרע מין מפיקין
לפתו ויפ כת פטר פפלוה מבירו בעדים נוכח מכבדי בני חורין בפטר נוכח
מכבדים מפוצבדים ולפתם ים לתמוה לך נתן פילך פמ מתירין על פי כתב עדות
הבא מפם לבתן מן הלבוסף ופפ״ר ירמיה נרוך עיין דפמך פביא דירושלמי פדיים
מתמן על פי דפ״ייתם דומיא דפלוה בפטר למייתי פלא ושלח פעדים כתבו על על
מפי עד לו נתו לו לפם ופייתי מפלוה ליישב מכבי דפסיי דירושל מיירי פמילין
כתבו ולא לפי נוכח ולא לפי מעשה שלא כתבו לעמוד לרפוא ופטר כי פלי נוכח

קעכל לין לו דין פטר עיין למטה כתוב בפמ״ג במצות לקדש וזה לשונו פלם פרפם
בפמתו לבר מכופר מפביפה בקניטת הפן פלא זיכתה תקנתו ופפר כך הנפש

קעכלא כתובת פבל בדבר לפר לימו יכול להפביפה פ׳ נתנול ופומר ר״ת פניס פפביפו
על לפתם לים פזיכתה בדיכה ודיכה לפומרה על בעלה עד כאן לשונו

קעכלב עוד כתב נרפיכן בירושלמי הפומרת טומלה לבי לך לם נתנה לחלקה כפמכת ופם
לא כתנה לחלקה לים כפמכת הלי פילא לם היה תבר ונים ופם הנה מפמיכה

קעכלג פיה להנים עבל מיחלה לן חלנה נפניו ופלה מבני פסוק ל״ל לפו דוקא ל״ל
פלא לפילו פם פניס לא פזיכתי דקניק פעדים החתומים על פדה מקח לו על נט
לפתם לם רנה לחד מן העדים ליקח לוקח פדה לו לפתם לוקח פרשות נילו עבל
רב פלפם ופירש הגיון לשונם פפ״ג נתנו בעל נפש יפרוק כדקניק עליה פר׳
פלן טרפוף דן דיין זיכה ונייב טומה וטיבר וכן בדבי׳ פפעידו כולה דפעים ליקח
פבל פמר מבמים פרפק מן פביעור ומן הדומה לו עד כאן כתב רב פלפם נפוף
פמעתא דרובל זה לשונו ובזי מילי מבואל פוסף פנטען פבל מבואל לא הבא פלא
בעידי טומלה בין ים לם בניס בין מן לם נניס דמי בעיא לן פרק הפו בקדושין
לוקח פבי׳

גברא עליה כתב תלמיד הוה ליה לרשב"ם ז"ל ואגב אגבתיה כ' נמי

פירש הוספות פרק הנזרל קמא וזה לשונם לעתים דהכי קתני כפשטא דלא
למען ישמרון תוי' למען ישמרון לעתים מצוה שתהא כשולחה ובי מוחא כעלמא לא
מפקת כפשטא מלשון שנאמר ושמרתם את חקותי ואת משפטי אשר יעשה אותם
פרק קמא מן הסוף ובתקלקל יבטל מלעתים דהכי לא קתני זה לשון תוספות
פרק לפנים משורת הדין ובלבד שלא יהא בהן משום ערוה ולא יהא בהן משום
תליוה מילתא ולהכי לא כתב לה פלוגתא על מכת לכותם ותירץ למען ילמדו לשון
ויש מהם תלמוד ורבי מיירי בהנזרל קמא כשרותם ליסני מן הכי כמי ומתניתין
למוכס שמין פקח ליכנס ויצא תירץ לט' ותירץ לט' ומכאן
כמשנה לנרש כתב ולא מי שים לן מכל מקום מפילו ממור ומפילו עובר עכ"ל
תלמוד מביאין תוך שלשה חדשים ומורה לן לכלוה וכן משמע מפירש רש"י ולא לפירש
עירובין מיפתיוס וכיון שכבר נלי לעתים שמין לעתה לכתום עד סוף שנה ומה
לעין לשנים ומרובה מלשים למעוברת שיכבר מן ויבוא ולא שני כפרפרס
וכל כאור שור ולי בכרם מעיר לעיר עיין כפרק שני לשבועות לעיל מכאן
תשובה מרבינו שמשון הנזרל מרבינו פורק ולא על יבמה שכשלה לפני ממור ליכא
לשנים בנו בני מפילו בלא מליוה בשמקום שרוב שוק לקטין פונעין בו לנם
שכשלה לשמעי קטין פונעין בו עד כאן לשון ספר מצות קטן סניר
תיקון הגט של מכר"ם שם כתבתי תשובה לפי שמעתן מלשון ומליכה את
כל ומכאן שלכה דווקא שכשרם ולקטן לא ניכר ולא ניכר ולא ניכר לא ניכר ולא ניכר
בשנים כשרים מרנון כשמש ומעשה לפיתי בפריסת של רבינו יחיא ורבי מקורב לו
לשכן כל שכמי שעיר ושמו כולם שמפילו שם שמשך בשוק כלול שמין ניכר
להתיר שרם תקנת שקבלוה כי שם שלשים בני שלם משלשה שרבו לשקיר שפרם
שלא מרצונו ומשר שניכר שרבו גרשום משה שכשרים שיהו רק לשוניא בשל כרשם
בלא נט עי' שורשת שמש שלי גדולים ובזה לפיתי לך בכלון זה כשפוטרין זה את זה מלשת
תקנו רבינו גרשום שם ניכר ישמש לשקיר שלי גדולים שלוקים כי יש שכבל
לפיתי שום מולם כשם שלשה ושוב לכן שמש עשרה בשרם בשים בוטלות נרשקין
שמעון שיש לשלי שמלה שמש שכשרים שיהו רק לשוניא בשל כרשם
בלא מרצונו ומשר שניכר רבינו גרשום משה שכשרים שיהו רק לשוניא בשל כרשם
בלא נט עי' שורשת שמש שלי גדולים ובזה לפיתי לך בכלון זה כשפוטרין זה את זה מלשת
תקנו רבינו גרשום שם ניכר ישמש לשקיר שלי גדולים שלוקים כי יש שכבל
לפיתי שום מולם כשם שלשה ושוב לכן שמש עשרה בשרם בשים בוטלות נרשקין
שמעון שיש לשלי שמלה שמש

325

פר כהן למען תוספת פרק הבן נמלוכל פרק פכח על יבמתו בין כמויד בין
כרבן רבון תוכח לומ׳ סמכוין למכוס לכל בכבא קמא גבי פלס מוכד לכולם קלמ׳
מפי לוכח בין מויד לרבון כל מויד שלכוסו לבעבא לרבון מלבתו על כהן לבען
ריש פרק פכח על יבמתו קום׳ תכיף רבי סמעון בן יוחלי לומר ג׳ירת פתוכח
מכת פלס ויש פלל כפרה לכהוכ ולימא רבי סמעון בן יוחלי לפסוק כבפ
לכביב ג׳ירת פתוכח מכת פלס ויש פלל לומר ליש רב בפתן מפי כלי לומר
לומר רבי יעקב בר לוידי לומר רבי יהושע בן לוי פלכה כרבי סמעון בן יוחלי
לומר ליה זיל לפתוק ופי לית מפקים רבי יעקב בר לוידי מלוכיך על כהן לבען רב
פלכה: ין לוכח לבכוב לפין קיימי פלא לבעבא זלה לי לפסמט לה לא פיכרג יס לוליקרג לבל לה יש קיימי פלא לבעבא לו פסיב כבר מקופס לו פיילא
פלא יתפסה לין חייב למסור עבמו כיון פלינו שפסה מפסה כלומר פרק בן בורר
ומוכב גבי מפסה דקדקת שולם פיכה לבל לה רוצים לזורקו על היכוך ויתמצ
לדברים פיכה לומר לקיבול מלי חזית דילמא למ׳ דירך בוחק טפי כיון פלינו
קורב כיליס על כהן לבען תוספת ריש פרק פכח על יבמתו טול בקב
בכוף קיבול וזה לבונו ולומר רבי יבהק דבכי פירוש לפוכם פטרים מחיקה
פלינו בשפה מפבה דבכי דחייב למסור עבמו כיון פלינו שפסה כלומר פרק בן בורר
מחוייב מיקה דקדק לבעבדה לה תעשה דבר מיירי לפלינו בשפה מפסה ובקלמ׳
קרק לפטורה ממיקה דבשפוייב לומרי פיכה דקדק על יכמתו ועיין פס
ובדי עיין דשמ דוקא לגבדפה לין יפיבת פוכה לפרק מן המכין לכל לכו בריכים
לחזור לומר כל עביבים לקיים פרים ורבים וכופין לף בפוכה לפרק ומתקנת רבינו
נרפוס ופילך פתקין פלא לגרש לפפ בעל כרחך ׳ריך עיין לפ יש לגרש בעל כרפס
בפפס עפר פניס ופלפרי פפק לגרש ועיין בפלבפי לקובת רבינו נרפוס לים
ולפפ עמדו יפד ס׳ פניס ולא לימ לה בניס ולא רפיק לפפה לפ כי לם לברקים
ולא נוסף קנוב רק לפפת פנוכות פעם לפרך וכך לים לה פלפ פעמים ופקפה
פעם רביעית פרבע פלפים פלא רפקה ופיקה פכור לבין פשוכרת ולא פקבדה
ופוכה למכבל פרפפון פלפפ פעמים וכרביעית לפרבע פלפים לי לומה מקבדת
לפלפפ פנוכות וכלים פריב עמה פכה נפוכה פייבי לבייה פשוכרת ולפפר שמלך גרפ
פפיב רבינו נרפוס מ״ם רפים פוס יפפה עפר עפר פניס ולפ לא פלך יוביח ויבין
כתובה ולפ על פי פליכה לפוב פפר בפים לא תפבל כתובה פלין זו קרוים
פלילים לפין פלפ מפימכי פלילים לקבים פלפ פפימכי פלילים פיבלך לפ על פי
פליבים רופפ יש לה בקובה וכל זפה פיכל רופפ אבל פין לה ופה פלא פבפיל
כתובה ולפרי פיפפה עמה ׳ פניס לפ לא יבבה לגרש כפיבין ליה מב׳ ביטו ׳פריב
ורביב לבל כמה לקביל בה לא כפיב לפריבי דלמ׳ב יהודה לומר רב פין מעשים
פלא לפפולה כי למריב׳ קשיב דלמ׳ב לומר לי כגון פלשה לבפן גדול וב׳ לומר
רב לקליפ בר לביבי לפילו בפפ ופפה עמה עפר פניס ולא יולד מעשין ליש
לפפוקה וכי בפקה בקלם בקובה על כפן לבעבו ים גדולים פפידבו ס׳מיקה עמה
בעלה פנריכה לפמקין פעריס ולפרבעה לדפים פדפי פלבכה לדיב׳ פלא ולפל
מפר לדיבה תפ׳ה יומים לבפי פניס ורפים לפרק המיר דקלמ׳ בפתניתין פלפים
יום יעמיד בכרם כו׳ רבי יהודה לומר בעבדלים פדם פלל יקיים ובריך בגמרא
היינו תנא קמא ומבי לומר בעא פדם פלא ופדם פפר ליכא בינייהו פלמא לדם
חוי מלטיום וכן סמט מיכא פרק קמא דכבפרין כמה שיבול בפא פלפים יום
רפבא לומר פדם פלמא לדפם הוי מלטונא פדם כמי מפמא פלפים יום דפ׳קמא
לבוזר פריך ופימא פלפים יום לבקיב על פדם יומים ונא פרק החולץ למריק ירא
יומים פלפים יום ומיהו מפקיב לין לפיק כל כך למוכפא מי ׳תא לסוי כ״ט לפם
לפן קרוב לפוד ולבון הכמים לפוד לפם כן בלפי זה בריך להמתין למבקת פנירו ל׳
פדם פל פלפים פלפים יום לפיכוו ת״ב יומים ורפים מירוצלמי לבדם לקיבוק
יוכק כל׳ פדם פלמים מבקלמר פלמים מפמא פל פלפ׳ פלפים לקמר ומיהו ליכא
לומר דבקט בכי לפפוקי רובו של רפסון ורובו של פקרון פלא כולן פלמים בעיבן
ועוד לא יהבי לומר דב׳ פלפים פלפים יום ובפדם פיבי׳ לם בעבדה הפבה לא
בעבדה לקיבוק לפפ כן בתבי׳ם יש לפרק מי פלפון לא תמצי לפולה פל פלפים
פלפים יום לכל פדם פל פלפים יום לא הוו פלא שתי פמת פלבכה ולא שתי פיות
פלמם ל׳ פדם פל פלפים יום הוו ת״ב יומים ושתי פמות פלבכה לין עולים פלא
עפה יומים ושתי פמות פלמם עולין קפ״ל ובני יום יכול יכוכו לדברי בבי מאיר לפם
בעבדה פפבה בעבדה לקיבוק כלפירים בפניב ולפילו ניחא בפניב לבא פסוקה
לומר בעבדה ונא על עבפ בעבר לפר בניא בפה לים פדם לקיבוק בכלל
פלא בפ בעבדה פלין לפל גוזר פליב׳ריש ומפבים לבניה לין פל פמה בעיבולם ופם
לפלבים פלין לפל גוזר פליב׳ריש ומפבים לבניה לין פל פמה בעיבולם ופם

פיבדו פפבה בפולים מוזלין ונא פפימכין פלמרין לבא פם פיבדו פפבה לבן כרפס
לי לפעבין כל לבר פבקדוסה בן לפעלה בן לזיפון לין מפלים פל פיפה בן יב
פבה ופדם פפיבור בכלל כלומ׳ב נבי פיפה דמרבן ונבי מפביר
ביב לפבידו וכו׳ מבלתי בקבוצת הנמוכים לדפה בפולם לכל פדוק רק לפמבה קפ״ב
לבריס ופלו בן ג׳ מפמה ליש לומר זה בין זה לו׳ בתין וזה ממוך כבלל קרק
פלין פלרפר ב כלמכין פל פבבור לבין לפולם לומ׳ פל פבבה ליש לפלתר ובכלל זה
לפופי כל זמן פבפוק לבין ולומ׳ בפמכין פלין ופוכרת פבריפים דפלם בפים יפמת
נמטה וה״ם בדקה לפקה מבן ולומ׳ב טמפה מבי פבריפים טפורות נ׳ לפפת ליש
קייבי ובניים לבי כלמכת במקום פלין פדיים ל׳ בפניבי ופכורה לבי כלמכ׳ במקום
פלין פדיים וכן לבי טמפה ופכרתי טהורה ס׳ מ׳מרה לפפת ליש לבי ופזרה ולמ׳ם
כניים לבי בפפ פלפה פלמ׳ם טמפה מבי ופזרה ולמ׳ם טהור׳ לבי פה בתה לפתלה
לדבריה ׳ לפפת פפלך בעלה למ״ה ולמ׳ם מת בעלי ובכלל זה לפפת פלמ׳ם
לבעלה נרפתני לין לפפת מעיזה וכן פ״ר בפים כלומ׳ לומר מת בעליהן רק לוקן
פמה פלינן כלומ׳ב ׳ לפמכת לפפת ופקן לומר מבלן יבא בפיל לבוריס בזמן
פבעלים מרפסין לפריקן ומפיפין לפי תומן ס׳ ולפיכ׳מולעיבו לפלוני לפקום
לפיבבא לפלוני לפילו קרוב ולפילו לפפת לבלוי מילקא בעלמא הוא ופרב
מלוכלל׳ם ליש בפסוכות לכלמכת לפפת לומר פפקום פסוטל בכור בלא כוכם
בוטל לפלבפ כרפפן לומר לפילו בתו בכורות פרק כל פפולי המוקדשים ונפ
לעבין כליקת פומבי עדות: כורכין הרבוכות לבמת פל המבעל פביב למבעל
ס׳ כרכים פביב פפנן ומוב גדול יש בין כרך ומיהו לין קפיליה בכרכים לפ
פם זה על זה ונפ על המבעל דלמ׳ קיימו מבעל למבעל וקוסרין פבי דפפי הרבוכות
על ידי עביבה כדי פתוכל היבמה לפתירו בימין בלא פמפל ופיבם קופר כלף
פמכבמים לפעלה מפוקו כדי פתקף רפייה פלייבים פיבם פלא תקף הביבם בין
רבלו ובין פמבעל ופמבעל פפור ונקבר מרבוכות דקוק פל עור ולא ממטוה וקולך
היבם לפפר פבקבר פמבעל פרבע פמות ברבלו ופמבעל בבנו לפעמו גדול על
פבי כוקו ומומר פרי פלפם יש עבדות פביו לפ בניים לין ברין לפפול לפר בימין
לפילו היה ילדה לפי בניים בלא בימין ולפי לפ פבולקה לין לפוש לפלוך מילוכיה
היה ומומר רבינו יקולל מפר יש לפפ׳ם מבעל מיקה׳ל לפך לין ברין לפקמקו ליכם
ולפ לימו מיקה׳ל לפך ברין לפקמקו ליכם לו בפבבפם לו במקפה ופפי פרבוכות
יפבפם פעמים פביב פל לומי פמבעל פביב לפוק עד פיפוכו וקפר פרבוכות יפל
פפוק לפניים ממבעל לפ זכי ממבעל לקיימו פל פוקו פרוס וקופר פפי פרבוכות יפל
ממבעל לפומי׳ם קפר לפפל כפילבקו וקפר פפי כפילבקו:

מצות חליצה

וקרוי לה ולפ פלפוי עיין בתוך ריש פרק חליצה חלבה מפומ׳ חליצה כפרה עד קפם פ
כפן לפען הן׳ רפם פרק מצות חליצה חכ׳ה נר חכ׳ה נר פפול פפילו לחליצה נריס
ובמוך כפר לרון ולפ כפיים עיין בתוך מ״ם מבעל כולמ׳בור ך כפלבו חליצה קפם ב
כפרה לבבתחילה לין עוכין כן כלמפרם בגמ׳ ג׳ירה מפום מבעל המרופפ
פירוש פבקרע עד פכתלה רבלו ועיקר חליצה בפבלל פל עור קפם לליבה למיבור
ביש מפום מבעל המרופפ למילי למעין בעיבן ובפבלל מקוך פרוש קפם לין דרבו
לפיות מרופפ וקופרו פל פוקו לקבר לת פיו עד כפן לפען רפ״י ל׳ בפרק ה״ם לכל
לפ במקום לחר מבלל לליה לית פניבין רפב ובדול ומתוך פפו׳ בדול כייתר
עובה לו פכבין לפדקו על פוקו ולא על פי פליב רפב כל כך פבריך פכבין פלין
ביש לכל מה למילדק טפי מפלילבליבה פפולבתו בדוקק ופרי ליה חליב למרפ
ומומרת קבר פל רבופב וכפיבת חליבה קופרין פוקו בפבלל כדי פתקלין בטורף
עד כפן לפען רפ״י ל׳ מבא ל׳ ובריך פקבא פפת המבעל פפלין קפור מעור כמו ת
פפר קפירות פוטה לא פלין לפילו דול פומר על בניו לא על בב לבבי בט
פהבי בדול פומר על בניו פפבי חליבה לליבה רוב לבריס ובין לו בלל לעשת
לעשות רבון מבמיס לליליקת בתו׳ עד כפן לפען ה״ם קטבה פפלבה תפלין
מפבבדיל ופם לא חליבה פפולה ובירוצלמי נרפיקן פם לא חליבה כפרה עד כפן
לפען קום׳ מ״ר פעוקין פם לוקק ביכיו לבעבים כו ופליב׳ לרי בין בניו בקא קניית
בקובה מר פבר בקחילת בין לעל ידי חליבה מפחלבה לקבוב בקובה ומ״ם
בבמר בין לעל׳ חליבה לל בקובה בבבוים עב״ל רפ״י ל׳ ול׳ם פיש ללמוד מזה בין
בדול ודוק חליבה מוטעית בפרה בבין ה״ם ופבי קבלי לפיות לפוה פל״ם יש
קבלי חליבה לית לה חליבה מוטעית בפרה ובבתובו קרק פמדיר מפרם טעמה
לפליבה מוטעית בפרה לל בקבלי לל׳ פפבר לקיומו ע״י פלית בקבלי בפי נר ובפי
לפוכן לל הוי בקבלי עב״ל רפ״י ל׳: דקקק לם בפוכבת ספיר לפי פפו׳ פפבה פרוק
וגם פלם וה״ם ל׳ לפם בלל בפבוקי פרוק פלפון רפ״י ל׳: מקבי׳ חליבה בפים

376

אם נתפשט ומת אין חלוץ ואין יבום אמר רבי יוחנן מפני מה אמרו חלוץ ואין יבום מפני שמצוה בו יותר מבאחיו ורבי שמעון בן לקיש אומר מפני שמצוה בו יותר מבאחיו אמר רבי יוחנן בר מניומי מין לכבוד כותני ואפילו ליבעל בעי רבי יוחנן בר מניומי מין לכבוד כותני ואפילו ליבעל ת"ר לא נפטר אלא מן הנשואין בלבד אבל לא מן האירוסין ואפילו ליבעל

לגבי סיקרס וכיון דהוי במסקנא ומ"מ אמת הוא דבכל מכל מכל מ

דיבר הלים מעט יותר ולרווחא דמילתא יקח עשרים ושמנה ליבר הלים וכרוקא
קכב כתב רבינו משה מיוחי׳ ומה לך מדבר פרעון ים מקבלים לפסיס שכבר בפיקון
על כתן מתקיים קולס שכרכם ויש שלי נוקנין שלא בכל מקום שקילל קול שלי כתן
אומר לכתן נכי פלוני שכבור אשר ילדה לי פסקי הרי קול שלך כי נכי נכורי קול
ולשאר כן אומר שכי הכתב שלי שלא שקלו על פרעון כתן וחוזר ומברך שהחייכנו ושמ
קכג כך נוטל שכי כתן שכרכם ומקבלו ליל שכתן ואומר לו הרי לך חתם שלשים שבעדין שכי
קכד שכבור אשר כתבי לך ושכתן שקבל שכרכם ושרשות ליל שכתן להחזיר לו ושקבלעשות
שעולם לברכומי מילתא ומברכין בברכת המזון שהחתם במעונו ואם שכן פולם
שבעה יברך על פרעון שכבור ושהחייכנו על כתן לשון שהרס׳:

קכה פרק שנים עשר

קכה שמר רב׳ אשי שתא מיכא שם
דאמר רב׳ מיס שתין לשם
קוף אשתא אשורא שהרס׳ לא תצא שנים לרוגא דעלמא לשוי שם שברי על לברי שהחתים ושמחת לא תצא
ואפילו שמחתי לא תשמתי לא לגדילה ולא לגדילה וכל לשונין ין לאם כן כל אשם
שהרא ליון זה הלך ושמחת כלי שלא שקשבון ואם כן מה הועילו שהכמים בשקשם
לומר שלא שמחת לשקשם לאחן שהרי שכולן ושמח ושוב היה שלא לאמרו שהכמים
למוטב יהיו שוגגות ולא מזידות לשמחת שהחייכנו ושמרך ואני רחיתי לא שמחת
בשבון זה ולא בשאם שהם לבר ושיה במקומינו שלם גדול מברוא ואמר שבך לאם
מעשה כין נ׳ הלי ברכת ושקידוש לקיימה ואני לאחרין ושיה לבי מבשם ואחר כך
שקוי שלי לבי שכלל כלל לא יתכן לאי שכי הוי לינא לא ליסתמיה לשקני שאר לוכת
ואם היתה לא שנא כשקשני שכשה לוכתי ביכמות ושכותו ושוב מלא לישבי שך
מילתא לשיובך שלא שתוכלו לשאם שמא היכא דוקא כשגוגות לאמר לא שנא
לרבות כין שאמר רב׳ שאמי שמא היכא דוקא שלא מלכך כאמן לוקא
ואיתמיה לא שמר לה ולא מידי אמר רב׳ שאי שמא היכא היה שלין לשם שוך לי
פיכם שיבא לא שנא לה שלא מלכך שלא לשאם שלכך שאמן לוקא
כשה כנון שלי שכולא שאשתו שכולא שכולא שכולא שכולא שכולא שכולא שכולא
שכולא שכולא שכולא שכולא שכולא שכולא שכולא שכולא שכולא שכולא שכולא

סליקו הנהות ממסכת יבמות

הנהות ממסכת כתובות

נרסינן פרק שבי פסקים וניתריכסו שרוויכסו לאד כשם

קכא שמר רב׳ הוכא בר רב יהודה לבי שלין לומרים
קלוסות על כום ויש מוכלן מטעם זה נתוסף שלא
לומר שטעם ברכות על כום שלי ברכת המזון ומיליון כום לאמר ואין מברכין על
שכי כשם כיון שכיוך על כום שלי ברכ׳ המזון כי ליו כאו לברך פעמים אבל רבינו
משולם לומר ליכו לברך על כום לאמר ולא למי לקדוש וברכת המזון לקרי מילי
ניכרו לכל שכל ברכת המזון נוסס לברכת כוסות וברכת שירוסין וניסוסו כהנו לומר
קכב על שבי כוסות משום דרבנולוג זה בלא זה כלשיטת מברכין ברכת שירוסין
ברוסת שירוסין וברכת שקנים שבית שקנים ושוב לשקוד לשקוד בתוכם בשתים וניו
שמשם שילכך בריך ר׳ כוסות על כשן לשון תוספות שרק שלך על פי לשיכך אלא
שוא כי׳ עיין תוכם שלם לשמא שלשון שקבר רבא יש לוכם בניטין שבא דניטין
ובתוספות כשן פרק שיש בשמשת שוכם שם בתוך שלים לברך ו׳ ברכות שלא
במקום שוכם ושם עיין שלם בניטין שם בתוכם שבתוכם שלם יש לשקוד שבתוכם קולס שברכם
לי ליכ׳ משום מיוחי כשיקרא ושם בבי דקאמר רב׳ בשמן וכן ערב שור שבגוף ל׳
ואמשם שם שלרכתי בשברם שם בתוכם לשוריקא לו לרבנן ושבלתי תו ושם
שוכל בבי שלשם שמלרם בשבלה בבי שפיסס בתוב שלוריקא משמת מלאון
רש׳ אל ומן שנמרל לשבוכם לשוריקא ועיין שם על שטר שלוים שבשבתם
קכד שמיכו שטר לבי שלין כו שכין זה ליכו מכמם טעמים שלא לשטרי קלוסין וניוסין
ושלוסם שום ומה׳ שטרי כיוריס וכשלה רבות כולן שטרות הן וכן כותב לל עדותן
על השטר וכו׳ ואף על גב דשמיק שהם ושו׳ שוכרם משעמו שבי מילי בשר לאד שכל
שבי עדים שקומים על שטר ושכתב שכיסס שטר נמור שוא לכל לבר לשילו

פרעה נגלמתא הוא למטטל ניהו דיהיב לכל ערעור דמנם מסמסה ולמיקבר
מסמסה לכבר הוא כיון דמשיקרא כמי כסר הוה גילוי מילתא בעלמא הוא ולא
בטול גירוש דיהיב ושרעב דגזל כמי לא למריהן אלא דמסתלי קרי דנזלן הוא
תקנ ואתו תרי ולמסיקולא לכבר מסמסה אלא מכמסי לסדרי לכל מי לאתן תרי ואמרי לא
גזלנא הוא לא מתים כלל דנברא מסמ הוא מזמן לכברי הכמים דוד כן מסלמיקולי סכיולי
בלל ולא מפקיען ממוכא מסמים עכלרי"ף ס"ב לכתובות כתב המלמסי פרק אלו
כשרות סיבי למי מס רש לאתו תרי ואמרי לדיין מבשנו כמיסור עכל נרסיכן
בזה פסרק ליסום דילמא מפקא כתובתה אמר רבי לכשו ואת אומרת כותבין סטר תקנ
סובר וכן בלבתה לכותבין סובר בין לכולה כין מלקנתה תר כסבית לאסר מיתת
בעלה אין סיסומים חייבים לפרוקה ולא עוד אלא אפילו כסבית מחיים של בעלה
תקך אין סיסומים חייבים לפרוקה לפי שאין מבי קרוקין עם ומוכיכך סילכך
ליח להו פירי לכי תקון רבנן פירות לבעלה תקח פרקוכה לתקון ומה כין לא
מייבי בפירקונה ליח להו פירי תלת דהא מלמכ הכן מלמכ כיזוכית מכבסי יקומים
ומשכח יחיד שלמה ואי חייבים בקבורתה אין חייבין בקבורתה לכיון דקייבי במזונותיה משכח יחיד
שלמן ומזו לאין יורשין בתובתה אין חייבין בקבורתה ככל מי כיון לא מייבי
בפרקונה ליח להו פירי: טופס הסובר כבך בסבית כי סיך למר לבא פלוני
תקפ כן פלוני סון שלי סבדיוקו מיכי וכקבו ומקמו בכל ליכם דזבוקה ומבו ליה
לפלוני כן פלוני למיסוי בידים לזבות ולרחים לבטלית ליה לפסוק סיטרא
דסוס ליה בניס בכך וכך זימנים זמן פלן מירכם לימסקה ליח נכים כלום לפרע
לי כל מה לכתיב בספוס סיטרא ולא סם לי נכים ולא מילי אלא כך וכך וכל
סיב לאתי ליהטי לכיבר לכל מלן לאתי מסמתי בסזמ דילי לימוק ומברר
ומסקלי ליכ בבדי פלן לכן לו על מלן לאתי מסמתי מסמת סמוס סיטר לכוותי
תקט זימני זמן פלן ובתוב ליח כך וכך ליבטל הבוא ליבא ולא ליקוי ליח מסמס וכל
סטר ליפוק מתמו ילילאתי מסמתי על כלוני לכן ועל לאתי מסמתים ליבטלן
ולימוי לכבר ולסמסק לא מרוקן ולא קיימי לכל מודעי לכסקי על סטר לכן ליבטלן
לכומר כל מודעי ומסרוק סיטרא לא קבלית עלי ועל ירתאי בתרתי לכומר כל
סטרי תברי לכסיני ליבא מיומא לכן ולבלה לכא מסמכת ולא לכטופסי לסטרי
תקנ ולקיכא וכו' עכלה סעיטו מכאתי בספר הפרד בתוכו רש"י ז"ל בכלבלת נרבו מן
הגוי לכפר לבעלה ולימיכך לספר בת מביאין שבעלה לאסורה לא גלוי ליה מאי
זה מסמס ליתה מלמ לכוכם ליתה ולכר למרכי למר לכלי לבלתי לכתוב
לכתר לבלתי מביא לבא כך לפי לבוא למך כי עתה מבלוני לו מסמתי בבעלה
ברבו ולא לתת לים לבוא לבעלה ולא עלינו לכיכה עדים שרוץ
כאשר בספור לאמר שמואל באלפי עד שיהו באלפים באשר בספורת לה
תיקבר כלל עדים לקל באם יומא ואי עד שיהו לקל ולכל לומ לפון שמדות לפילכ
בין לפים בין לפסס לפסס שבירה ואי לשבירה שניין קיים וים מקשקים כלבר
ולפון שמם בלבריסים שלפון לפסס סיוע שבבר שתמו פרק רבי ל"ג כמו כן ולפון לפק
לפון לפוק וכן בלבה עכל ותסוכם לאחרי מנא ר' פרק לפון מעמידין בעל
תקנ ז"ל חזקתו על כל בדברין על שבעין ריבה וז ולא מבינו לא נר לימור ולפילו בפסס
ואמרי' עד בפסוק שם פלוני כולם מתני לפ"ב לבתובות לפסס כפן דעד ממון שריא
לידע לפסוק ממוכא ולא בם עליה לבל עד בפסוק לאומר שם מתחייב בעלה
הריגה למלכות ולפיה קנא לפירו' לכולה מקניתין מיירי בפסת כפן לבל בפסת
ישראל לפילו עד בפסוק מוקדת ולפ שלנ לאיב פירכי לפסי פירם מפני דעד
לקבן לא מתייחד לפסס עשקן ורמיכתי לפסס שבפסק ומדקא מדמו לה לסדדי
שם דסיוע לפ"ב לבתובות מיירי בפסת ישראל ס"ם מסני לבתלקו אמרי כין
לבתחלה ודיוב ועוד מבתי בסוסס פרק מרובה מיירי מוסף לפסס ובסבר מסף
לבתקבל ומסני תני בסף כו' אלמ"ה לפיכך בתחלה ודיעבד ולפילו שם בתובה
ובורבה לאחר ע"ב בפסף ליכא כגון בסני דבבר ולפילו לא בתר ליכא לבריבה מלאר
סמוכתין בעלמא למלכות אבל בפסוק לפילו למיבולה בפסס ובני דבבר
ברק בתר לפ שלנ לתמהי להו בהמ מחמת ירלה הוא לעבוד ולפילו לפיכה
שבבעלה לתרין שמחמ לאם הוא לליה בלבתה בסוכה לתמול לתמר סופס
בתבו לפילו בסתם אלא בתבא לתמר תחלתו בתוכם אפי' סופס בתבו ולפיכה
לתמול נופל יש חילוק דבבני בקילו בתמקרן בסמעתי' ולא לתני בבני
ולימטי לתחלק בין זה לליסתים דבעלמ' לתמעת לתין ליכו בסבוני וכל זה בראיה
שבבעלה לומיל לתכוה דתמול ומכ תחסורים אבל בבדון זה לא ראוה שבבעלה
לדבר מציירין אלא בטעמ ומסופס סוכים דסבקי שבפסה ומולא לבת יהודה וקבלה
ביבי ממון אבי בעזרי ובינה לתיכא לתיני ניים בציר לפילו אם תקפה ידעי
עליהם ורואה מברק בביוקי אין בתפרות בבבל ומסיק אין דין בתפרות בביון
לתיכא דומר בתתה ולא לזל וקבל לתולי אתי' ובל בבדון זה לא ראוה שבבעלה
תמלך ומסקרתי סיה לסוכיתו שהיו מתיירין ונם לב הבתולות דעתן סיה לסמים
לתזור לבת יהודי ולבר זה ברור ונלוי לפו מבל עובר ונב ומקנת תביריהן בעיר

יותר על כלי למיסן מפני תיקון סעולם אף על גב דרבי פוסי אומר כמי שכתב בשלמ"ה שכרם בסל בכל סמכרים ואין פרק סמוכר בסמכת בנה בתרא ולפ"ז מיפלגי סתם ולפ"ז מיפלגי סתם ל

בשמחה ואילו הכריזו עליה מרגע שבועת ושבת במרל שנים עשר חדש שפשידה
מכם מתיים ויקפד ונכסי נתן כדול שלא תפסה ובתוך שנים עשר שפשידה
מוכות כדמסקי במרל למשקיין קריבי ידעי לגיטא ומוכי ליה לה תוך ה זמן
במורדת בשיכן ליה ומכרכה ליה לפי שחרם מתים עלי לא הכריכו תכמים שהיה
לשלתר מגרש ומיהו אי תפסה מכלוכיתה לשכשלת ליה לא מפקינן מיכה וכדמסיק
שם לפי שתפסה לא מפקינן ורכוכו למר כמה לשכשלת ליה וכיון שתפסה מוקוק
מן הכתן לשכשלת ליה שכתקייה לשתקו מכני כשילו היה עכשיו ושלוש
מתניתיה נמי ובכל זכר נקיק לכרכה על כתן הנשה שלקחתי ושלוש כי
משקינן לה לגטא שנים עשר חדש ולית לה מוכי מכשל זה ושכשל יכול לשנשה
כשכרי רכיכו שם תקוור כה ושוש מורך שם שוש שייב כמוכמים שמר לי
לכר פשוט שוש שיכא שמרדה על כך שלא שיכדה כתוכתה שפילו אי הדרה כשו
תו לא יהיב לה כתוכה ולא תכלי כתוב לשם למתן למר בנמרא אפי מורדת
מעלכה היינו על כרחך שמרדה שקנת ימים שיהיב רוכה לשנות מלאכה ובתוך
כך פוקחין לה על שכשלה ושקוור שה הוציא כלום לשם לא כן שם שוציא
שכמים בתקנתן שפוקחין לה ושלה כשמרדה על כלי שקשלה בתוכתה ושקוור
שה ולינה למיתר לקור מוציא שלא שם כן שפשלה לה למפרע שה שכשלה
לשם לומיא למורדת מתמים לשם מקניא קור על כרחה מכתן ולקבל לא שייך
שפלומין ושלא שה שכלוכיתה עדיין ביד שקנן ושקפיפה לניתן לי שניב
כתוכם לכשל קוב במקום שאב לאחרים לא למי לשם שפילו כתן ליד כשל יש
ליתן לה כל שכן שיכא לא שתיא ליליה ועוד שפה רכינו שה כשלוניית שקניה
שלא נכוומתה לשפילו בשלא שין לשתוק שלא מוציאין מן שאב לשלוניה כתר לומכן לשתת לא ת״ק
כתן על מכת שלא שקנה בתוקבא מי כיון לשתרה מתים עליו לומו מקוכל לה
לשם למיא על כתן לשנן מהלי״ם וכספר כיתר כתוב וזה לשנו מורדת לכשיא
לה ומצערת ליה שהיא מכוור לשנינו שולי יתן לה כתובה וינרשנה מיהו יכול לנרשה
שפילו שלא רונה על שקפקות כל כתובה שכשב טרפעיקין שפל מורדת למתים
עלי שם רונה מנרשה מיד בלא כתובה ולא משקינן תריבי ידעי שלא לגיטא כמן
מורדת לכעיא ליה למשקיין לה שולי תפזור וכיון כך ונכין כך אין נהו לכופו לנרש
שלא שם ירנה ישנשה לעולם ועיין שם פכים והשתן קונס כו׳ עיין בר״ה
על יכמתו בכוף פכים יתומה משקיין כו׳ עד לשוליכה תומרין לשקת ושכל
לשם כו׳ הגהה כמי מילי לפקות מעיסור ולא לשוסקי של עיסור ושכל
כמי לשר פרק כשרה עד כמה אלו ונכל לשמרי קרוסו עד עיסור הילכך לה
משקינן מיקמי טפי מעיסור נכפים ונלון לשר שלא קולל ולשר ר׳ יהודה שם
פשיט כת רשבוכה יכתן לשנוה כלרך שכתן לרשבוכה שכתמת קלמ׳ לה שכא לשוסקי
שלא שכא לנרושי כתר לומכה לשם לוליכן והוציל ולשפיקה הלכה כרבי יהודה
כשליה כותים עבדיכן ולי לה ילשיכן לומלין לשתים לשם יהביכן לה עיסור ככשים
על כשן לנון ר״ף עיין לעיל בתוספת׳ פרק כשרה ושם שלריכו שרבה פרק שמוכר
הנית כמשכת הכא נתרה פשם ר״ת שכם רבינו מפיר לעיסור ככשי לשיכן ת״כ ב
פרכשה מיהו כנ׳ שפילו בזמן שוה שלא משקינן ועיין שם פכים שעוברת
על לת כו׳ עיין שוף פרק כיצד ושם שלריכו שרבה פרק שמוכר
שמיר לת שכשלת קטנה׳ שתא מכל פירות לשי בכל פירות מלר לה שלא ממין
לשר לכל מכל פירות לשמר רבינו תם שלא חל הכלר כלשכשן פרק שני לכלים
כי לשר לשיר קונס עיבי כשיכם שתם לא פייל הכלר שוליל ושי שפשר לו בלא שיכם
שלשם ימים כ״ה שם לשר לשיר מלאכל כל מיני פירות שכשולם על כשן לשנן
תוספות ועיין שם לכא שלול לשיר שמקללת יולדין בכפר פירות מקללת
בשלא בכפי בשלא מולידין וכל שכן בכפי בשלא ויש מפרשים שמקללת וקנו
של בשלא בכפי בשלא שנים עשר חדש לכלה לי של בדולים שלופים שמה ילדו
דרכים ובתיבות הקדמונים מורי הרב שבדל מביבדור ומורי הרב רבי חייים מרי
חטוייא ומורם קור שלם על כשור ס׳ שסדך בת ישראל וקולם שכיכשם בשלא לו יכתם
שם יכול לבכנם שמשולכת קול׳ שיתנין ליכתתו כי מביא רוצה לשבב על יקו ולכופו
שיתנין לה ושלא הלבר לקיומי לן ליש זיקה שפילו כי תרי לשי כרב שני דברי
מרבבא שתין כמו שפוסק בשל הלכות גדולות ורב שלפסי לך שם שייך לשרם בשלא
שתין כשים לשלשורה לא נזר מליש שמסק כל זמן שלך זקוקה לו לא נזר שלא שלא
יפא מעבדו שתיכשים ושלא שתיכין ליה לא נשמתו ולא ביטלתו שם
הוה לשוי כשתיכין כשריות ושוש שדין לכתפילה יפא ושכר זה תלוי תלשור עליו
ושקם ילשעתם כולה ועוד כיו לשקדם קודם שכפלה ליכתו שיך תלשור עליו
משולכת משוש שרם שקפילות שלא גם של משולכת עליה שלה שרם שלא
יפא לשרוק ושם בשלו לומר שמייך שרם שנשון ביכתת כי שם שלרכה משולכת
תלשור עליו כתבתו ולא יכתתו משולכת כי היה קדמה ועוד שפילו בשריוק
בני תומרת יכה שקדם לשתו לא שתוקה שפילו לרבי יהודה בן בתירא לשמ׳ תומרי
בן שתתן שד שיעשה שקיק מעשה לשיק ליה יש זיקה שם שרם רבינו ונכה דקה

ותקנו טהור משום פניס שלטות וכלשמריהן אבל רופא וריפה לאותה שיעה מקודם
ואליפין ברי שה כמכר ומקנו כל אחד ואחד לחבריו על מנת להשמיד בחילוף
תקכה נירו ואם יש לו לחבריו טורף ואם לאו מנו עובד על כמן לשמו שלום של תבואי כתובה
מציטור ככך וכך כסבת וכו׳ לית פלוני בן פלוני ופלוני בן פלוני ממרו לכל זה
עלכם סהדי ומנו מיכיח ובתבו ומתמו עלכם בכל לשון דזכותא והכו לכל אד מיכיח
למיכוי בידיל על כל אד ואד לזכות ולרשים דנכיתו בדעות בסמי ומיכיכם אלם
פלוני בן פלוני ברתי לפלוני בן פלוני למיום ליה לחיכתו בדעות סמיה ליום פלן
וקניליה עלי מתכתיים למיקון ליה עד יום פלוני כך וכך בתכסיטין ומקיקני
ומטלטלי דלי מתכתב ולא מקיימת ליה סהוה תכלי לקניתא ליה מסתתא ל׳
למות קרקע בתכירי ופנכן מרסיתי למיבני מיכתי כל תכלה דכתו לשיל כך וכך
קכסף מכל מה דלי לי תקנו כל שמיה דקניתי ודקניתא כולהון יהון מחרלין ומרכחין
עד סתתקיים קכלה דילי וכך למר לכם פלוני בן פלוני לית לכם קניליה עלי
למיכב לפלוני ברתי לפלוני לימות פלן ולמכתב לה כתובה כמתבע דילן
ואי מתכתב קניליה עלי מקניתו ליה מסתתא ל׳ למות קרקע בתכירי ומקיקנו
מקניתי להון מה דלי לי תקנו כל שמיה דמיבני מיכתי כך וכך כסבתי ולמיתב
יתים לכל אלן דכתי עד דתקתיים כלכה דילי ואחרינו יהון מסרין כן כלוני על
כתבתי כתוב ואחרינו כל סטרי תכלין דכתיבין בישראל מיומא דכן ולעלם לא תקכו
כלכם כרתכון דאיהו טעמא למילתיה מפני סהתכה עמ׳ ואם כתב לה תתכה כ׳ בתיום
וכמה סכתוב בתורה לא בעב בה וכו׳ רלף מכאתי סנוה הבחון לתקן דלין
ועל הכתבים שלא לו זו יתקן מילתא הכתב ולא יפסיקו כ״א למעט פנים למכור
כתבי ויפסיקו גרוס עכיים דמיכן כ׳ דאמרי דעת הכתן תפילו הכיא תיתים
קמן כלא פ׳ הכות סהוה לאו ככמי לטוכים כו׳ ומכיק הא לאו הכיא סכי טוכים
ומכים סוים לקוכא ומשלם סוגא דלייכי דאמרינן דעת המקן לסיכן היא
מטה כ״ם הכא סמכן לפכינו ותולה דעתן בדעתיכו דאמרינן לאמנה דכא מיכון
ורלים מפרק כל כתבי הקדם אר׳ יוסי הא מלקי מבלקי בלא ילף ממלקים ופרש
לפי שממלקין עליהם לבטל לפי הכתוב ופעמים שדעת קרובה לא יהיה נכתבי לא
יהיה מן הדין ואע׳ פ שמיק דמין בפיכון כתבות עכיים קוים לכתוב מכח הבתולים
ורלים לדבריהם אמר רב יהודה פ שמוחבי בודקי לכתן אם הוא בדיל לן אבל מין תקכ
בודקין למ וזכו ונתני בתי דב יהודה אמור כשהי בודקין מהרי פרכתוני מין
בודקין מהרין היל הלכה כרב יהודה משם דרב סיא פלוני פלוי ולא מיבעי הכא
פלא פירש מן ולא למיכון מלא למילו אמר סמוחן בהלוקו כנגדיה ומלקו כנגדי לפם הכי
כרתא פמות ובבר מנוס לעליהא כלפני ורלים מפק לעריכין ישראל
שהתכלה מכו׳ כי לא לפם פסור לפמו אל יוחנן לא סמו אלא לבבר דרשו אבל לבבר
מכוס מוקר ומין לומר היא לחלק בין כלכה ביא שכבתה ובין בדקה שהתלקה
לעכיים לא היא דהא בני בדקה כמי מזיקן כלי ורלים מהפיא דקתמר
הקם והלפיל בני פעור קופה תמהוי ותמהוי קופה פי קופה בחלק משם לעכ״ם
לעכיי עיר ותמהוי בכל יום לעכיי עולם ודקאמר היא דעתן לפמוחי לכל מה שירצו
ובן כ״ל דיכיל יכול לפמות בדקה דילים לכל מכוס כמו טובי העיר בנדק שכבי תקלו
פעיר הלא פסור לפמות משום דעת בעלי אליב דר׳ אחי פרק הפוכ׳ דאומכי בני
מנבת פוריס לפורי ואין בעבי דפמי לקמת בו דבעוכה לפכלן ורשב׳ אוקי ואין בוי
בהדי בפרק דערכין דמכורה בני פעי יפר לא פעי ופם היכא דבע׳ בעמן
משום לוקח לבבר מנוס לליכא למיתם דיליכא למיתם דיליכא למיתם דילמא למיתי
אמר למיתב לבוחה ולא יהיב ובפרק הקם פ׳ הפוכר הם כמכי אליב דר׳ אחי פרק דובי
ממונו בב׳ מטלטלין ספין למיתן ידועי נב׳ לקוחות ומילא לחיתביה בהפי תלתא
קלא אית לה אלא מעתה עם מפוחו אם אלמר אלא בפבוע אחת אם יורמי בובי כתובה
על פ׳ מעיד על כתוב אם אית פרוש לא תפרש אלא בפבוע בבר אחי אמ
למיתב לבוחה ולא אית לה אלא מעתה אם אלמר אלא בפבוע בבר אחי אמ
ווו בפבוע ובוטלת כל פיבוע דקתני ולפי בו אלא פבוע דבבן אחי אמ ופי
בקם מייתי לה לידי פבוע לחוריתא ליכא למכתי הכא אחי בפבוע לחוריתא ליכא
פבוע לחוריתא לבבבן הא כולהו פבוע למתכיתין כין פבוע לחוריתא ובבבן
בעי מפקטי מפבא לפאי ולפאי ול״ג למאי הלכתא ואי לעבין לפכוכי פבוע דקתני
לן בבבבן מפכיכן ומפלוחי לא מפכיכן הא כמי אשב למבבבן הוא לא מפקינן
פבוע אלא מכתב לקוכב משום דאמ לית לך בעלי מידי אי קוסטא קאמר
ליכתב ובקיל ואי לא לא אבל הכא היכא דקובע מחייב פבוע לא מצי לפכוע אלים
לכתב דכי אמר ליה מחתב לי בלית לי בעך מידי אי לפרעת לי כך ופטור יכול
הכיך למימר לי בעית לפחתב לי ומחתב לי ואי לא זיל כתר בעלי ולא מידי
ומאי לפוע אי מפני כתב כתבי פבוע דכוי זו דמחתב לן ומפי תתב כמי תובע היא
ולא מצי לפחוכי ולא כן למאי הלכתא דמייתי ליה לידי פבוע לחוריתא ומחתב
לן פבוע לפלין כעיר לאי קאמ ופפם כתובת פבוע פבוע ומאי לא מחתב
לכבי ומחתב לי מייתי לה לא מבל היכא דקובע מחייב פבוע לחוריתא אי לא מחתב
לכבי ומחתב לי מייתי לה פבוע לחוריתא אי אמ׳ לא מחתב לא מחתבי
ומחתבריכן ליה מה לפחתב לי מייתי לה פבוע לחוריתא ומחתב

על כמן לשון זה ידע ומיון פרק השולח נה ניטין ולקמן תמצא בע״ה:

סליק פרק עשירי

תקלב בל פשוט לפלוגתי כו׳ פיין בפיכורי פירקא קמא בבבא מציעא נבי שומר בפרן בלותו ממון ופשלקט על פקפס שבשבשה שלא נבני פקובא רק נבני פוקס פכונעים לס נרשס לי לפין ממס בשבועה לשמ לס שמרו על דעת המקום ועל דעת פקהל ופפילו פס שמרו שמ פלעדת דילפו מישבעי ולא על דעת כיס דין שמכס שפס שבשבשה לפס בכרי שפיכו מנצ בדבר קף על פי שלא בשבעה בפני פקום פקובעה אין כאן כיס מיפו ושבועה על שבוע למס ופפילו פקלבל פשפויב שבוע לבפלה לס משבעיב תקלג לים שלא בפני פקובע פקום פשס לפקפר ממפת כיפופל דילי לודיליס כי בקי לימקפע לפר שכובב למפויב שבועה על שבוע דרב ביבי בר אבוי שמר ליס כשל ריבל פיקי ופקבע לי כמקפי לילמל מיכספל ומודיק לי פקס כמי פס כשבשב כבר נבאן וכי משום לילמל מיכספל ומודיק פרי משקבעי ופא אין זס טופס בדבר משבס ולא פלי ליס לא בשבשב ולא בשמשב לפיומרי שלא פקוף בשל דין הוף לקמר שכי ופיפ בקרבי לו לישבע בשיבועו שלן לימל שמרס ליס לא משקבעב שמפך כ״ש כאן לו בשיר שפרת שכפיכן ליס לישבע בשירע ושול לשבועה לבקפיס שבר שקיב ממון כמו כן ע׳ עדים שס כ׳ מעידים שקייב לו ממון שקלוהו בשירע ופרעו בשיר שפרת וכי כיפיכן ליס לומר ולשרעו שלן לימל לי לולמי לא כיפיכן ליס לשבע לי שבועת פסת ס׳ שנוהל בקר שמלוה שכירו לא יכיב לו ופרע לו בשמכר שמכר הוא שלא שמסר לשלו מקום שמשמר הוא שם בשיר שפרת רשמי ס״ב שם רובס שכשבע ליפבע לו בשיר שפרת רשמי שב בנדן וס נרשס שבב בקפלן בליפבב ולפשבים בפני פקובע ונלולה מוו תכן פרק פליייכין פכשבע בקפלן בליפבב לילו חוור ובשבע פשב׳ לבשבשלה כלפני בקום דשמי ס״ת ולמת בפני פמכס בשל ס״ת ולמת בפני פמכס בשל ס״ת ולמת בפני פמכס בשל

בסותיהן כ"ש מסיחין לפי תומן סיו ולא נתכוונו לפטיר ואף ע"ג דלאקש יפרעל
לבסוף ואמר לא אמ"ל פרק קמא דקדושין דכיון דלאקש ליה לאקש ליה ואע"ג דלא אמר אמ"ל
אפשר שכשאמר לא אמר אלא לפי שעה ולא נתכוין לפטור לעולם ולאקשיי מהא דתנן
בפרק ב' דמכות גבי מקום שנהגו לעשות מלאכה בי"ט דאין מוחין בידן משום דכיון
דלא רוב רבות ואנן נהי נמי דלא רוב רבות מיהא כולי עלמא לא פליגי דלא בטלי
בין לאומרים כלאחר יד שכי מסו דקיימא כי מוקמינן בתר רוב רבות היו לאומרים
לא בטל לקולא לא קל מאחר לן לפטור כן לחומרא ליכא למימר דכיון דאיכא
לכסוף ישראל כשר ואמר לא אמ"ל לא מצאתיכן כיום אלא מזלין בתר נוים כמו ג'
כוכבים ומזיכא ברוב רבות לחלוק בין פסולים לכשרים בעדות אשה ומזלין בתר
רוב רבות הפסולין לבטל לברי עד לאחר כשר ואפילו לרות שפיטים ליכא ואף
גב דלמ"ד לכתובות עד אומר אחת היתה כאומרת לא מצאתי אלא בתולה לא אמרינן
הכא דלאחר שנים אומרים אחת היתה כאומרת לא מצאתי אלא בתולה ואפילו
לכשפיטים תורם עד לאחר ברי כמן שנים ואין לברוי של לאחר במקום שנים ופרי לי
דכי לפילו לכתחלה כמו ומצאי בסר ממך מקשות פה שכי מילי בעד לאחר אומ"ל
ועד לאחר אומר לא אחת ואף על גב דלא לפטיר ליכא על פי לאחר לאקש מעיקרא
כיון דעוד לאקש עד לאחר קולא שקשא ואמר לא אחת תנא לכתחלה משום
לזות שפיטים לכל שנים אומרים אחת ואפילו היו פסולי עדות ועד לאחר אמר לא אחת
ואפילו הוי עד כשר תנא לכתחלה ואפי' לאקש עד לאמר לא אחת קולא שפיטים
ליכא תקש לאקש תנן פרק קמא שנים אומרים אחת ואחר אין לא אחת אלא כי
אלא תנא תנן שנים אומרים אחת ואחר אין לא אחת ואפי' לכי אמר לאחר אמר לא אחת
לאקש דלא ליכא היכי דלא אמר אחר אחת ואע"ג דלא אמר לא אחת ואפי' נמי
לאקש דלא ליכא היכי דלא אמר אחר אחת אלא אמר לא אחת ואפי' הכי לא אמר
אלא אחת ואפי' הכי לא אמר אלא אחת ואפי' הכי לא אמר אלא אחת ואפי' הכי
אמר אחת ואפי' הכי אמר אחת ואפי' הכי אמר אחת ואפי' הכי אמר

ואם כשאת למי שאין לו בנים קנה שלא בכתובה אבל משמי לית לה כתובה שלמא
שלף של גב לבני מיכורף מחזקי בהדי דימי חוקה עקרה בני ממון לא
הוית מחזקת עד שלשה דימי וטעמא כלפיהרי"ף אשה לשלשין כתר רובא ורוב
בנים שאין עקרות יולדות בהדי דימי ודימי טעמא לשלים משמע ליה דר'
כתובתה ובמחזקת היא ושוב של משכא כל זה למה לא תגבה זו כתובתה
שלא יכה זה לומר דשמי לימה ואם כן אימא סיפא מקום שנהגו לכתוב בידה למימר דנבי כמי
דימי כשאר יבמי שר כאן כל כלפיהרי"ף והלכן מפרש כתב שלא כפוסקי גבי
מתני' מקום שנהגו לכתוב משכא בית דין שלא למחר כלום ומקפחת כלי כיון דקיימי
לן שלא כתבה כתובה לינשא ממיין לכתוב כתובה בידה למימ ונבי כמי
ת ת מ' קנוסת וכתובת בנין ומכא ונל שלו רבנן ממתיבתא כי למחרין לא כיתבה
כתובה לינשא ממיין בני מילי בשיקר כתובה ונקבי למישרל למיפך אבל אי
טעמא שב לי מה לכתבה לי בכתובתאי דלמי עביד בהו בכסיטין ופותיב תפוקי
ר ואשמעך דיכא הוא דיקיב ליה כל מה לכתיב לה ובני מסתבר וכני שדרינך שריר
ורב אחי נשין וכ"ג כתב שלא לישלא כתובה בכתובת וכתלמי' דקתני לשלי תוספת
נבנים ובכתובה שלחת מכא ממון שלא לישלא כתובה אין לה לבר ממון משלא
אין מכר קונם שכתלמיכם נדרי לקתם' ומסתברא דבך תכוכה בתריתא ליתא
מיקמי קמייתא שבל השיטור וכתב ר' ברבי שמואל דמוני מיבא ליה לה לבניין
לשין שטר כתובה ונא מתפת ידה לא למחרין בבניס בשוקת שלמא קיימי שפק
ת ת מ' לבי מנבי הטוען לפר משכא כ"ל שליח פיג: פ"ל ואין כי קנלה לעי שריך
אמי למולעי ילמלו רבי' ברב רבי אבינדור בשן של שלמת רלובן שכשפת לשמעון
ולא בשבאם קולם לבן של כתובתה ואיתה נוסחת ומתבת בנית בשלא ברשמון
ובשבאם כתבה ליה לשמעון בל בשבתא בידם בלא רשות בית דין לה כשמיכם יתבי
בשבאם כי בך מקובל אבי מפי ר' שמשכם רב נחמן שמוב אינ למי בשמיע לי
שלקח ממון סיתומים וכתבה לבעלה קנוי לא נזלקין ושוב לא משכא אפיב
מלקך בתוב יבבה שבב למולי ברב רבי שמואל מה ידעתי ולא תלא לך כי קבלתי
מרבינו שמשם שלמה שכשאת לשמר קולם שבשכא' של כתובתה ובכיסה לו בבני
רשמון בשמה שבושאת לשפום מה שביב לשין שלם בשם נזלן ליפסל לעדו ולשבושאת
שלא בממון שאין לו עלין טענה בלל של בתובה זו ליבא משומרת כי לם שבושאת
לילמה נרדי שקשם ואין זו גזלמת ומשימה בשבושאת לשה שומר משביעין לוקח
שמיבה ברשותו ולא משביעין ליה תשוב לשמוכה לשימר שמר לשי יהיבנא ושלף של
גב לשבר בלאו לא תשמוד משום לא תשמוד בלא שי משמע לשו בשלמיה ברא
דכתיב בלאו לא תשמוד משום לא גזל בלל לשמר לידי קשיבה ושל לשמיכם ף
לשמיכם שממה לשבושאת לא עשה ולא בלום לשו למימר לזגזלנת היא שלא לשבין
יוקרא לשמר שלם הוקר הקרקע לו שמטלטלין שמר שלן שם לך וכי לשקר
ברשות ייבא לשקר בל שם שברייתא בשוכה שבשבי לשמכא שקם
שלף של גב לשמיכם פרק שיטת שלמכא שבשביתא ברייתא לשמר לשמטת
מוקי לה בשלא יורשת ושבשביתא שבשבים בשלמכותא ולא בשלא לשמר לשמטת
בל זמן שלא שמר לשו שם בניא לי בשלי שלשתי לישתי שבשביתא בל שבא שבשבים
לשבשלה שבשי מוכא מילתא לשלשתא לישלם ושבשלה שבשיא לשלשתי
ת ת מ' ושמי לשוכשל לרב שפרא לשל שבוק ניושים ושרא לשחריני לשיבלוד כשן: משכא
בשמר שפרשם שת בתו ולבסוף תבא משתנו שם שבוייתי חייב לך שלרבי כתן שמוציאין
זוזי בשמיו ושטן שמיו לכי שרבשתיה שמא שבוייתי חייב לך שלרבי כתן שמוציאין
מוא ומוכתין לוא ושביב רבינו שמר שבלין עם שמיו לשלף של גב שמא לא שיש שמיו
חייב לו תוסם טעכתו טעכא שלרבי כתן לרבי כתן שייבא לשפילון בשיקדון בלשמרי
פרק שור שנגח ושוב שביא שפרק נט פשוט שרבא לשיב לשלוה שיקמיה
לבלרשיכון ליתמי כי שבא שמי שלף של גב שלא שילא לבשל שילה כיבשי לשיבים
לילון שרבנין בים ולבנין קבורה שם שתא ושבשא שלא נרשיכון שתא לבולי שלמא
נוסא שבשל שלא שלא של לשתו שתשא לשתו ו שוטלבא לבלבים שבל שם שבשא
לשתי שלשתיה שתא שם נוסא שן שבשל לא לשיבא ל"ל לוקא אב נוסא לשין
לשתו שתשא שטלא בשזיון לילבא שן שמשי לשלא שבשל לא ל' לשא ניטשל
ת ת כ שם אי לשו לשמיל יניד לן שמורה שם בתובה שמא לשוריתא לו לשרבנן וכשם
שיטורה תשובה שילבי בתובות שמרינן שמא שמא בשי ונרשא בשי נותן לא
ממטו שי שמא שמא בשי ונרשא בשפוטקי נותן לא ממטו שי שמא שמא בשפוטקי
ונרשא בשי נותן לא משנת שי רשבא שמר מתן לא משנת שפוטקי שמא שמא
בשפוטקי ונרשא בשפוטקי נותן לא משנת שפוטקי עד בשן לשן שמשא
ובנמרא שמרינן שם נופא שיש לשבי שמא שמא בשי ונרשא בשפוטקי נותן לא
משנת שי שמא בתר שיבבושא מוליך שבר שבי שבן בשפוטקי ונרשא בשרש
נותן לא משנת שי שמר מוליכי בתובה שבו שבי שבן בשפוטקי ונרשא בשרש
על שבירו בתוב בו בבבל מנבסו מבבל בתוב בו בשרש ישרשל מנבסו ממשנת שרן

ישרשל בתוב בו בשפוטקי שבשבי לשמר שבשבי לשמר שבשבי לשמר שבשבי לשמר
ממשנת שרן ישרשל בתוב בבשף שם שירבא לוש מנבסו מש"ב בתובה שלשי
שמר רב משרשיש שריבא ולשפוקי מדר"שבא לשמר בתובה לשוריתא וכו' עד בשא
שלא בשפוטקי וכו' רשב"ג שומר נוקלא ממשנת שפוטקי בו שא נוסא שלשי
בו' שמר רבי שבא לבבל מקולי בתובה שבוכלן שבירו רבנן שבירא לבו בתובה שא
דרבנן ומשבא שרן ישרשל לבך שקלו בתובה לשוריתא דשמרינן בו
בשבא קמא שמר לשמר משבא שבירא לית בתובה לשוריתא וש לומר דשב"ג
שלשי בתובה שלשי בשפוטקי לולין ושבשבוד בשפוטקי לולין בתר שיבבושא
לשוריתא שלשי בשף וקולי לבך שבשבוד בשפוטקי לולין בתר שיבבושא ובירום'
משמע לרבי שלף הבא קמא שבירא לית בתובה לשוריתא דשמרינן בו שבא
שלשי בשפוטקי ומשבא שרן ישרשל לבך שבשבוד בשפוטקי לולין בתר שיבבושא

מייבי ותסוס לכתוב לפסח לרבנן פסקי לה ממטה מדיב כדלמ׳ וכל לכריסס כסף
מדיב עד שמנו בזה רוב עם על שמשון כוכב נרקיס ומי יגלה סעפר שפר עיבו
סמוזים כסף ואיך ייסבו פם לאמר מי לכפיפס מכתוב לתורית כל מכתוב לרבנן
ויש לתוריית לפי רוק וסוף גדול ואו לחליב לרבי מאיר קיימי לחית ליה
כתוב לתורית ואוד מי כתוב לרבנן ואיתקב כדלית בלא תקף קלה בעיבו לסוכיפס
סכם כ׳ זוי לתורו סם כ׳ גדולים והרי כסבי פרקי זסב וכ׳ דוקט של כסף ופס כן
עיין קסף קלה בעיבו לסוכיפס ואלמכה פרק לפל לכך כלפס ניכסת סקלמוכים
לרבסי כ׳ לפיפס מכתוב לתורית לאמן פורת לפ מפסיד טוב ומי כתוב לתורית
שעור ככסף כורי דסייבו ד׳ פלקי וסף קרוב ליין פרבי ליב דזכר מכס כורי סוו
פרס וכתוב אלמכה לכ״ב דרבן שיעור ככסף מדיב סייבופרס אחד וק לכסף
לכתוכו מסמ׳ לכתוב אלמכה שיעור בפבי של כתולה לקאמר סתם אלמכה כסבת
כתוב ר׳ כיין דאוו לפרבי מיבייבו לאמרי עד לכסבי שמכה כסבת כיבסיב כתולה
ישרל ואסדריבו לשמכה שמכה פלב׳ הוי לכ״ב כלפרי׳ם סור סבנב ל׳ם דבין שמכה
בין כתולה כסבה כורי וסף עלה מכי כתוב לסף בהדיה בסדי בקלי קסף כסף אקלי כגון
יש לכבור ל׳ם בכסף כורי דלא מכי לכתיבי בסדי בקלי כסף אקלי כגון ת״ת ס
ס לכבור ל׳ לבבל כ׳ לאוכם ואפקם ק׳ לאוכים סם רב אבל מוכר אכתו לא כתוב
בסדי כסף אקלי דלפי דבריכו יסיס סיעו כתובת אכתולה כ׳ אקל כסף כסיעו לוכם
ואפקי ואסקל אקל כסף כרוך ספי שעורת ניכוכיות ואקל הוא ז לכבי ואקיבר הוא
סם מעות ואסעה יו שעורת ואקלו דוקט אקם ממטבע ויכיוב ליה סם שעורת
דסייבו׳ מעות ס״ב כתובת אכתולה אריבע מלות דוקט כסף ועל שמכה מאתים
דקט ולאמן לאמר כתובת אסם לאוריית לו לרבנן מיבה דיכיוכו אכם ניאוסטקיפ
ניריסה כארן ישרל ואכלוכיה דרס״ב ורבנן ואם תאמר ואמי אקל אקף מיבה ניין
לאמר ואין לאמר אד שיעור הוא ולל אקל אקף מיבה כגון אסוקים לה לאמרי פ״ק על

ת״ת ס

סליקו הנהות ממסכת כתובות

הנהות ממסכת גיטין

ת״ת ב

ת״ת ג

ת״ת ד

ת״ת ה

ת״ת ו

ת״ת ז

ת״ת ח

ת״ת ט

ת״ת י

ת״ת יא

ת״ת יב

ת״ת יג

ת״ת יד

ת״ת טו

ת״ת טז

ת״ת יז

ת״ת יח

ת״ת יט

ת״ת כ

ת״ת כא

ת״ת כב

ת״ת כג

ת״ת כד

ת״ת כה

ת״ת כו

ת״ת כז

ת״ת כח

ת״ת כט

ת״ת ל

ת״ת לא

ת״ת לב

ת״ת לג

ת״ת לד

ת״ת לה

ת״ת לו

ת״ת לז

ת״ת לח

ת״ת לט

ת״ת מ

ת״ת מא

ת״ת מב

ת״ת מג

ת״ת מד

ת״ת מה

ת״ת מו

ת״ת מז

ת״ת מח

ת״ת מט

ת״ת נ

ת״ת נא

ת״ת נב

ת״ת נג

ת״ת נד

ת״ת נה

ת״ת נו

ת״ת נז

ת״ת נח

ת״ת נט

ת״ת ס

ת״ת סא

ת״ת סב

ת״ת סג

ת״ת סד

ת״ת סה

ת״ת סו

ת״ת סז

ת״ת סח

ת״ת סט

ת״ת ע

ת״ת עא

ת״ת עב

ת״ת עג

ת״ת עד

ת״ת עה

ת״ת עו

ת״ת עז

ת״ת עח

ת״ת עט

ת״ת פ

ת״ת פא

ת״ת פב

ת״ת פג

ת״ת פד

ת״ת פה

ת״ת פו

ת״ת פז

ת״ת פח

ת״ת פט

ת״ת צ

ת״ת צא

ת״ת צב

ת״ת צג

ת״ת צד

ת״ת צה

ת״ת צו

ת״ת צז

ת״ת צח

ת״ת צט

ת״ת ק

ת״ת קא

ת״ת קב

ת״ת קג

ת״ת קד

ת״ת קה

ת״ת קו

ת״ת קז

ת״ת קח

ת״ת קט

ת״ת קי

ת״ת קיא

ת״ת קיב

ת״ת קיג

ת״ת קיד

ת״ת קטו

ת״ת קטז

ת״ת קיז

ת״ת קיח

ת״ת קיט

ת״ת קכ

ת״ת קכא

ת״ת קכב

ת״ת קכג

ת״ת קכד

ת״ת קכה

ת״ת קכו

ת״ת קכז

ת״ת קכח

ת״ת קכט

ת״ת קל

ת״ת קלא

ת״ת קלב

ת״ת קלג

ת״ת קלד

ת״ת קלה

ת״ת קלו

ת״ת קלז

ת״ת קלח

ת״ת קלט

ת״ת קמ

ת״ת קמא

ת״ת קמב

ת״ת קמג

ת״ת קמד

ת״ת קמה

ת״ת קמו

ת״ת קמז

ת״ת קמח

ת״ת קמט

ת״ת קנ

ת״ת קנא

ת״ת קנב

ת״ת קנג

ת״ת קנד

ת״ת קנה

ת״ת קנו

ת״ת קנז

ת״ת קנח

ת״ת קנט

ת״ת קס

ת״ת קסא

ת״ת קסב

ת״ת קסג

ת״ת קסד

ת״ת קסה

ת״ת קסו

ת״ת קסז

ת״ת קסח

ת״ת קסט

ת״ת קע

ת״ת קעא

ת״ת קעב

ת״ת קעג

ת״ת קעד

ת״ת קעה

ת״ת קעו

ת״ת קעז

ת״ת קעח

ת״ת קעט

ת״ת קפ

ת״ת קפא

ת״ת קפב

ת״ת קפג

ת״ת קפד

ת״ת קפה

ת״ת קפו

ת״ת קפז

ת״ת קפח

ת״ת קפט

ת״ת קצ

ת״ת קצא

ת״ת קצב

ת״ת קצג

ת״ת קצד

ת״ת קצה

ת״ת קצו

ת״ת קצז

ת״ת קצח

ת״ת קצט

ת״ת ר

ת״ת רא

ת״ת רב

ת״ת רג

ת״ת רד

ת״ת רה

ת״ת רו

ת״ת רז

ת״ת רח

ת״ת רט

ת״ת ש

ת״ת שא

ת״ת שב

ת״ת שג

ת״ת שד

ת״ת שה

ת״ת שו

ת״ת שז

ת״ת שח

ת״ת שט

ת״ת ת

ת״ת תא

ת״ת תב

ת״ת תג

ת״ת תד

ת״ת תה

ת״ת תו

ת״ת תז

ת״ת תח

ת״ת תט

ת״ת תי

ת״ת תיא

ת״ת תיב

ת״ת תיג

ת״ת תיד

ת״ת תטו

ת״ת תטז

ת״ת תיז

ת״ת תיח

ת״ת תיט

ת״ת תכ

ת״ת תכא

ת״ת תכב

ת״ת תכג

ת״ת תכד

ת״ת תכה

ת״ת תכו

ת״ת תכז

ת״ת תכח

ת״ת תכט

ת״ת תל

ת״ת תלא

ת״ת תלב

ת״ת תלג

ת״ת תלד

ת״ת תלה

ת״ת תלו

ת״ת תלז

ת״ת תלח

ת״ת תלט

ת״ת תמ

ת״ת תמא

ת״ת תמב

ת״ת תמג

ת״ת תמד

ת״ת תמה

ת״ת תמו

ת״ת תמז

ת״ת תמח

ת״ת תמט

ת״ת תנ

ת״ת תנא

ת״ת תנב

ת״ת תנג

ת״ת תנד

ת״ת תנה

ת״ת תנו

ת״ת תנז

ת״ת תנח

ת״ת תנט

ת״ת תס

ת״ת תסא

ת״ת תסב

ת״ת תסג

ת״ת תסד

ת״ת תסה

ת״ת תסו

ת״ת תסז

ת״ת תסח

ת״ת תסט

ת״ת תע

ת״ת תעא

ת״ת תעב

ת״ת תעג

ת״ת תעד

ת״ת תעה

ת״ת תעו

ת״ת תעז

ת״ת תעח

ת״ת תעט

ת״ת תפ

ת״ת תפא

ת״ת תפב

ת״ת תפג

ת״ת תפד

ת״ת תפה

ת״ת תפו

ת״ת תפז

ת״ת תפח

ת״ת תפט

ת״ת תצ

ת״ת תצא

ת״ת תצב

ת״ת תצג

ת״ת תצד

ת״ת תצה

ת״ת תצו

ת״ת תצז

ת״ת תצח

ת״ת תצט

ת״ת תק

ת״ת תקא

ת״ת תקב

ת״ת תקג

ת״ת תקד

ת״ת תקה

ת״ת תקו

ת״ת תקז

ת״ת תקח

ת״ת תקט

ת״ת תקי

ת״ת תקיא

ת״ת תקיב

ת״ת תקיג

ת״ת תקיד

ת״ת תקטו

ת״ת תקטז

ת״ת תקיז

ת״ת תקיח

ת״ת תקיט

ת״ת תקכ

ת״ת תקכא

ת״ת תקכב

ת״ת תקכג

ת״ת תקכד

ת״ת תקכה

ת״ת תקכו

ת״ת תקכז

ת״ת תקכח

ת״ת תקכט

ת״ת תקל

ת״ת תקלא

ת״ת תקלב

ת״ת תקלג

ת״ת תקלד

ת״ת תקלה

ת״ת תקלו

ת״ת תקלז

ת״ת תקלח

ת״ת תקלט

ת״ת תקמ

ת״ת תקמא

ת״ת תקמב

ת״ת תקמג

ת״ת תקמד

ת״ת תקמה

ת״ת תקמו

ת״ת תקמז

ת״ת תקמח

ת״ת תקמט

ת״ת תקנ

ת״ת תקנא

ת״ת תקנב

ת״ת תקנג

ת״ת תקנד

ת״ת תקנה

ת״ת תקנו

ת״ת תקנז

ת״ת תקנח

ת״ת תקנט

ת״ת תקס

ת״ת תקסא

ת״ת תקסב

ת״ת תקסג

ת״ת תקסד

ת״ת תקסה

ת״ת תקסו

ת״ת תקסז

ת״ת תקסח

ת״ת תקסט

ת״ת תקע

ת״ת תקעא

ת״ת תקעב

ת״ת תקעג

ת״ת תקעד

ת״ת תקעה

ת״ת תקעו

ת״ת תקעז

ת״ת תקעח

ת״ת תקעט

ת״ת תקפ

ת״ת תקפא

ת״ת תקפב

ת״ת תקפג

ת״ת תקפד

ת״ת תקפה

ת״ת תקפו

ת״ת תקפז

ת״ת תקפח

ת״ת תקפט

ת״ת תקצ

ת״ת תקצא

ת״ת תקצב

ת״ת תקצג

ת״ת תקצד

ת״ת תקצה

ת״ת תקצו

ת״ת תקצז

ת״ת תקצח

ת״ת תקצט

ת״ת תר

ת״ת תרא

ת״ת תרב

ת״ת תרג

ת״ת תרד

ת״ת תרה

ת״ת תרו

ת״ת תרז

ת״ת תרח

ת״ת תרט

ת״ת תש

ת״ת תשא

ת״ת תשב

ת״ת תשג

ת״ת תשד

ת״ת תשה

ת״ת תשו

ת״ת תשז

ת״ת תשח

ת״ת תשט

ת״ת תת

ת״ת תתא

ת״ת תתב

ת״ת תתג

ת״ת תתד

ת״ת תתה

ת״ת תתו

ת״ת תתז

ת״ת תתח

ת״ת תתט

ת״ת תתי

ת״ת תתיא

ת״ת תתיב

ת״ת תתיג

ת״ת תתיד

ת״ת תתטו

ת״ת תתטז

ת״ת תתיז

ת״ת תתיח

ת״ת תתיט

ת״ת תתכ

ת״ת תתכא

ת״ת תתכב

ת״ת תתכג

ת״ת תתכד

ת״ת תתכה

ת״ת תתכו

ת״ת תתכז

ת״ת תתכח

ת״ת תתכט

ת״ת תתל

ת״ת תתלא

ת״ת תתלב

ת״ת תתלג

ת״ת תתלד

ת״ת תתלה

ת״ת תתלו

ת״ת תתלז

ת״ת תתלח

ת״ת תתלט

ת״ת תתמ

ת״ת תתמא

ת״ת תתמב

ת״ת תתמג

ת״ת תתמד

ת״ת תתמה

ת״ת תתמו

ת״ת תתמז

ת״ת תתמח

ת״ת תתמט

ת״ת תתנ

ת״ת תתנא

ת״ת תתנב

ת״ת תתנג

ת״ת תתנד

ת״ת תתנה

ת״ת תתנו

ת״ת תתנז

ת״ת תתנח

ת״ת תתנט

ת״ת תתס

ת״ת תתסא

ת״ת תתסב

ת״ת תתסג

ת״ת תתסד

ת״ת תתסה

ת״ת תתסו

ת״ת תתסז

ת״ת תתסח

ת״ת תתסט

ת״ת תתע

ת״ת תתעא

ת״ת תתעב

ת״ת תתעג

ת״ת תתעד

ת״ת תתעה

ת״ת תתעו

ת״ת תתעז

ת״ת תתעח

ת״ת תתעט

ת״ת תתפ

ת״ת תתפא

ת״ת תתפב

ת״ת תתפג

ת״ת תתפד

ת״ת תתפה

ת״ת תתפו

ת״ת תתפז

ת״ת תתפח

ת״ת תתפט

ת״ת תתצ

ת״ת תתצא

ת״ת תתצב

ת״ת תתצג

ת״ת תתצד

ת״ת תתצה

ת״ת תתצו

ת״ת תתצז

ת״ת תתצח

ת״ת תתצט

ת״ת תתק

ת״ת תתקא

ת״ת תתקב

ת״ת תתקג

ת״ת תתקד

ת״ת תתקה

ת״ת תתקו

ת״ת תתקז

ת״ת תתקח

ת״ת תתקט

ת״ת תתקי

ת״ת תתקיא

ת״ת תתקיב

ת״ת תתקיג

ת״ת תתקיד

ת״ת תתקטו

ת״ת תתקטז

ת״ת תתקיז

ת״ת תתקיח

ת״ת תתקיט

ת״ת תתקכ

ת״ת תתקכא

ת״ת תתקכב

ת״ת תתקכג

ת״ת תתקכד

ת״ת תתקכה

ת״ת תתקכו

ת״ת תתקכז

ת״ת תתקכח

ת״ת תתקכט

ת״ת תתקל

ת״ת תתקלא

ת״ת תתקלב

ת״ת תתקלג

ת״ת תתקלד

ת״ת תתקלה

ת״ת תתקלו

ת״ת תתקלז

ת״ת תתקלח

ת״ת תתקלט

ת״ת תתקמ

ת״ת תתקמא

ת״ת תתקמב

ת״ת תתקמג

ת״ת תתקמד

ת״ת תתקמה

ת״ת תתקמו

ת״ת תתקמז

ת״ת תתקמח

ת״ת תתקמט

ת״ת תתקנ

ת״ת תתקנא

ת״ת תתקנב

ת״ת תתקנג

ת״ת תתקנד

ת״ת תתקנה

ת״ת תתקנו

ת״ת תתקנז

ת״ת תתקנח

ת״ת תתקנט

ת״ת תתקס

ת״ת תתקסא

ת״ת תתקסב

ת״ת תתקסג

ת״ת תתקסד

ת״ת תתקסה

ת״ת תתקסו

ת״ת תתקסז

ת״ת תתקסח

ת״ת תתקסט

ת״ת תתקע

ת״ת תתקעא

ת״ת תתקעב

ת״ת תתקעג

ת״ת תתקעד

ת״ת תתקעה

ת״ת תתקעו

ת״ת תתקעז

ת״ת תתקעח

ת״ת תתקעט

ת״ת תתקפ

ת״ת תתקפא

ת״ת תתקפב

ת״ת תתקפג

ת״ת תתקפד

ת״ת תתקפה

ת״ת תתקפו

ת״ת תתקפז

ת״ת תתקפח

ת״ת תתקפט

ת״ת תתקצ

ת״ת תתקצא

ת״ת תתקצב

ת״ת תתקצג

ת״ת תתקצד

ת״ת תתקצה

ת״ת תתקצו

ת״ת תתקצז

ת״ת תתקצח

ת״ת תתקצט

ת״ת תתר

ת״ת תתרא

ת״ת תתרב

ת״ת תתרג

ת״ת תתרד

ת״ת תתרה

ת״ת תתרו

ת״ת תתרז

ת״ת תתרח

ת״ת תתרט

ת״ת תתש

ת״ת תתשא

ת״ת תתשב

ת״ת תתשג

ת״ת תתשד

ת״ת תתשה

ת״ת תתשו

ת״ת תתשז

ת״ת תתשח

ת״ת תתשט

ת״ת תתת

ת״ת תתתא

ת״ת תתתב

ת״ת תתתג

ת״ת תתתד

ת״ת תתתה

ת״ת תתתו

ת״ת תתתז

ת״ת תתתח

ת״ת תתתט

ת״ת תתתי

ת״ת תתתיא

ת״ת תתתיב

ת״ת תתתיג

ת״ת תתתיד

ת״ת תתתטו

ת״ת תתתטז

ת״ת תתתיז

ת״ת תתתיח

ת״ת תתתיט

ת״ת תתתכ

ת״ת תתתכא

ת״ת תתתכב

ת״ת תתתכג

ת״ת תתתכד

ת״ת תתתכה

ת״ת תתתכו

ת״ת תתתכז

ת״ת תתתכח

ת״ת תתתכט

ת״ת תתתל

ת״ת תתתלא

ת״ת תתתלב

ת״ת תתתלג

ת״ת תתתלד

ת״ת תתתלה

ת״ת תתתלו

ת״ת תתתלז

ת״ת תתתלח

ת״ת תתתלט

ת״ת תתתמ

ת״ת תתתמא

ת״ת תתתמב

ת״ת תתתמג

ת״ת תתתמד

ת״ת תתתמה

ת״ת תתתמו

ת״ת תתתמז

ת״ת תתתמח

ת״ת תתתמט

ת״ת תתתנ

ת״ת תתתנא

ת״ת תתתנב

ת״ת תתתנג

ת״ת תתתנד

ת״ת תתתנה

ת״ת תתתנו

ת״ת תתתנז

ת״ת תתתנח

ת״ת תתתנט

ת״ת תתתס

ת״ת תתתסא

ת״ת תתתסב

ת״ת תתתסג

ת״ת תתתסד

ת״ת תתתסה

ת״ת תתתסו

ת״ת תתתסז

ת״ת תתתסח

ת״ת תתתסט

ת״ת תתתע

ת״ת תתתעא

ת״ת תתתעב

ת״ת תתתעג

ת״ת תתתעד

ת״ת תתתעה

ת״ת תתתעו

ת״ת תתתעז

ת״ת תתתעח

ת״ת תתתעט

ת״ת תתתפ

ת״ת תתתפא

ת״ת תתתפב

ת״ת תתתפג

ת״ת תתתפד

ת״ת תתתפה

ת״ת תתתפו

ת״ת תתתפז

ת״ת תתתפח

ת״ת תתתפט

ת״ת תתתצ

ת״ת תתתצא

ת״ת תתתצב

ת״ת תתתצג

ת״ת תתתצד

ת״ת תתתצה

ת״ת תתתצו

ת״ת תתתצז

ת״ת תתתצח

ת״ת תתתצט

ת״ת תתתק

ת״ת תתתקא

ת״ת תתתקב

ת״ת תתתקג

ת״ת תתתקד

ת״ת תתתקה

ת״ת תתתקו

ת״ת תתתקז

ת״ת תתתקח

ת״ת תתתקט

ת״ת תתתקי

ת״ת תתתקיא

ת״ת תתתקיב

ת״ת תתתקיג

ת״ת תתתקיד

ת״ת תתתקטו

ת״ת תתתקטז

ת״ת תתתקיז

ת״ת תתתקיח

ת״ת תתתקיט

ת״ת תתתקכ

ת״ת תתתקכא

ת״ת תתתקכב

ת״ת תתתקכג

ת״ת תתתקכד

ת״ת תתתקכה

ת״ת תתתקכו

ת״ת תתתקכז

ת״ת תתתקכח

ת״ת תתתקכט

ת״ת תתתקל

ת״ת תתתקלא

ת״ת תתתקלב

ת״ת תתתקלג

ת״ת תתתקלד

ת״ת תתתקלה

ת״ת תתתקלו

ת״ת תתתקלז

ת״ת תתתקלח

ת״ת תתתקלט

ת״ת תתתקמ

ת״ת תתתקמא

ת״ת תתתקמב

ת״ת תתתקמג

ת״ת תתתקמד

ת״ת תתתקמה

ת״ת תתתקמו

ת״ת תתתקמז

ת״ת תתתקמח

ת״ת תתתקמט

ת״ת תתתקנ

ת״ת תתתקנא

ת״ת תתתקנב

ת״ת תתתקנג

ת״ת תתתקנד

ת״ת תתתקנה

ת״ת תתתקנו

ת״ת תתתקנז

ת״ת תתתקנח

ת״ת תתתקנט

ת״ת תתתקס

ת״ת תתתקסא

ת״ת תתתקסב

ת״ת תתתקסג

ת״ת תתתקסד

ת״ת תתתקסה

ת״ת תתתקסו

ת״ת תתתקסז

ת״ת תתתקסח

ת״ת תתתקסט

ת״ת תתתקע

ת״ת תתתקעא

ת״ת תתתקעב

ת״ת תתתקעג

ת״ת תתתקעד

ת״ת תתתקעה

ת״ת תתתקעו

ת״ת תתתקעז

ת״ת תתתקעח

ת״ת תתתקעט

ת״ת תתתקפ

ת״ת תתתקפא

ת״ת תתתקפב

ת״ת תתתקפג

ת״ת תתתקפד

ת״ת תתתקפה

ת״ת תתתקפו

ת״ת תתתקפז

ת״ת תתתקפח

ת״ת תתתקפט

ת״ת תתתקצ

ת״ת תתתקצא

ת״ת תתתקצב

ת״ת תתתקצג

ת״ת תתתקצד

ת״ת תתתקצה

ת״ת תתתקצו

ת״ת תתתקצז

ת״ת תתתקצח

ת״ת תתתקצט

ת״ת תתתר

ת״ת תתתרא

ת״ת תתתרב

ת״ת תתתרג

ת״ת תתתרד

ת״ת תתתרה

ת״ת תתתרו

ת״ת תתתרז

ת״ת תתתרח

ת״ת תתתרט

ת״ת תתתש

ת״ת תתתשא

ת״ת תתתשב

ת״ת תתתשג

ת״ת תתתשד

ת״ת תתתשה

ת״ת תתתשו

ת״ת תתתשז

ת״ת תתתשח

ת״ת תתתשט

ת״ת תתתת

ת״ת תתתתא

ת״ת תתתתב

ת״ת תתתתג

ת״ת תתתתד

ת״ת תתתתה

ת״ת תתתתו

ת״ת תתתתז

ת״ת תתתתח

ת״ת תתתתט

ת״ת תתתתי

ת״ת תתתתיא

ת״ת תתתתיב

ת״ת תתתתיג

ת״ת תתתתיד

ת״ת תתתתטו

ת״ת תתתתטז

ת״ת תתתתיז

ת״ת תתתתיח

ת״ת תתתתיט

ת״ת תתתתכ

ת״ת תתתתכא

ת״ת תתתתכב

ת״ת תתתתכג

ת״ת תתתתכד

ת״ת תתתתכה

ת״ת תתתתכו

ת״ת תתתתכז

ת״ת תתתתכח

ת״ת תתתתכט

ת״ת תתתתל

ת״ת תתתתלא

ת״ת תתתתלב

ת״ת תתתתלג

ת״ת תתתתלד

ת״ת תתתתלה

ת״ת תתתתלו

ת״ת תתתתלז

ת״ת תתתתלח

ת״ת תתתתלט

ת״ת תתתתמ

ת״ת תתתתמא

ת״ת תתתתמב

ת״ת תתתתמג

ת״ת תתתתמד

ת״ת תתתתמה

ת״ת תתתתמו

ת״ת תתתתמז

ת״ת תתתתמח

ת״ת תתתתמט

ת״ת תתתתנ

ת״ת תתתתנא

ת״ת תתתתנב

ת״ת תתתתנג

ת״ת תתתתנד

ת״ת תתתתנה

ת״ת תתתתנו

ת״ת תתתתנז

ת״ת תתתתנח

ת״ת תתתתנט

ת״ת תתתתס

ת״ת תתתתסא

ת״ת תתתתסב

ת״ת תתתתסג

ת״ת תתתתסד

ת״ת תתתתסה

ת״ת תתתתסו

ת״ת תתתתסז

ת״ת תתתתסח

ת״ת תתתתסט

ת״ת תתתתע

ת״ת תתתתעא

ת״ת תתתתעב

ת״ת תתתתעג

ת״ת תתתתעד

ת״ת תתתתעה

ת״ת תתתתעו

ת״ת תתתתעז

ת״ת תתתתעח

ת״ת תתתתעט

ת״ת תתתתפ

ת״ת תתתתפא

ת״ת תתתתפב

ת״ת תתתתפג

ת״ת תתתתפד

ת״ת תתתתפה

ת״ת תתתתפו

ת״ת תתתתפז

ת״ת תתתתפח

ת״ת תתתתפט

ת״ת תתתתצ

ת״ת תתתתצא

ת״ת תתתתצב

ת״ת תתתתצג

ת״ת תתתתצד

ת״ת תתתתצה

ת״ת תתתתצו

ת״ת תתתתצז

ת״ת תתתתצח

ת״ת תתתתצט

ת״ת תתתתק

ת״ת תתתתקא

ת״ת תתתתקב

ת״ת תתתתקג

ת״ת תתתתקד

ת״ת תתתתקה

ת״ת תתתתקו

ת״ת תתתתקז

ת״ת תתתתקח

ת״ת תתתתקט

ת״ת תתתתקי

ת״ת תתתתקיא

ת״ת תתתתקיב

ת״ת תתתתקיג

ת״ת תתתתקיד

ת״ת תתתתקטו

ת״ת תתתתקטז

ת״ת תתתתקיז

ת״ת תתתתקיח

ת״ת תתתתקיט

ת״ת תתתתקכ

ת״ת תתתתקכא

ת״ת תתתתקכב

ת״ת תתתתקכג

ת״ת תתתתקכד

ת״ת תתתתקכה

ת״ת תתתתקכו

ת״ת תתתתקכז

ת״ת תתתתקכח

ת״ת תתתתקכט

ת״ת תתתתקל

ת״ת תתתתקלא

ת״ת תתתתקלב

ת״ת תתתתקלג

ת״ת תתתתקלד

ת״ת תתתתקלה

ת״ת תתתתקלו

ת״ת תתתתקלז

ת״ת תתתתקלח

ת״ת תתתתקלט

ת״ת תתתתקמ

ת״ת תתתתקמא

ת״ת תתתתקמב

ת״ת תתתתקמג

ת״ת תתתתקמד

ת״ת תתתתקמה

ת״ת תתתתקמו

ת״ת תתתתקמז

ת״ת תתתתקמח

ת״ת תתתתקמט

ת״ת תתתתקנ

ת״ת תתתתקנא

ת״ת תתתתקנב

ת״ת תתתתקנג

ת״ת תתתתקנד

ת״ת תתתתקנה

ת״ת תתתתקנו

ת״ת תתתתקנז

ת״ת תתתתקנח

ת״ת תתתתקנט

ת״ת תתתתקס

ת״ת תתתתקסא

ת״ת תתתתקסב

ת״ת תתתתקסג

ת״ת תתתתקסד

ת״ת תתתתקסה

ת״ת תתתתקסו

ת״ת תתתתקסז

ת״ת תתתתקסח

ת״ת תתתתקסט

ת״ת תתתתקע

ת״ת תתתתקעא

ת״ת תתתתקעב

ת״ת תתתתקעג

ת״ת תתתתקעד

ת״ת תתתתקעה

ת״ת תתתתקעו

ת״ת תתתתקעז

ת״ת תתתתקעח

ת״ת תתתתקעט

ת״ת תתתתקפ

ת״ת תתתתקפא

ת״ת תתתתקפב

ת״ת תתתתקפג

ת״ת תתתתקפד

ת״ת תתתתקפה

ת״ת תתתתקפו

ת״ת תתתתקפז

ת״ת תתתתקפח

ת״ת תתתתקפט

ת״ת תתתתקצ

ת״ת תתתתקצא

ת״ת תתתתקצב

ת״ת תתתתקצג

ת״ת תתתתקצד

ת״ת תתתתקצה

ת״ת תתתתקצו

ת״ת תתתתקצז

ת״ת תתתתקצח

ת״ת תתתתקצט

ת״ת תתתתר

ת״ת תתתתרא

ת״ת תתתתרב

ת״ת תתתתרג

ת״ת תתתתרד

ת״ת תתתתרה

ת״ת תתתתרו

ת״ת תתתתרז

ת״ת תתתתרח

ת״ת תתתתרט

ת״ת תתתתש

ת״ת תתתתשא

ת״ת תתתתשב

ת״ת תתתתשג

ת״ת תתתתשד

ת״ת תתתתשה

ת״ת תתתתשו

ת״ת תתתתשז

ת״ת תתתתשח

ת״ת תתתתשט

ת״ת תתתתת

ת״ת תתתתתא

ת״ת תתתתתב

ת״ת תתתתתג

ת״ת תתתתתד

ת״ת תתתתתה

ת״ת תתתתתו

ת״ת תתתתתז

ת״ת תתתתתח

ת״ת תתתתתט

ת״ת תתתתתי

ת״ת תתתתתיא

ת״ת תתתתתיב

ת״ת תתתתתיג

ת״ת תתתתתיד

ת״ת תתתתתטו

ת״ת תתתתתטז

ת״ת תתתתתיז

ת״ת תתתתתיח

ת״ת תתתתתיט

ת״ת תתתתתכ

ת״ת תתתתתכא

ת״ת תתתתתכב

ת״ת תתתתתכג

ת״ת תתתתתכד

ת״ת תתתתתכה

ת״ת תתתתתכו

ת״ת תתתתתכז

ת״ת תתתתתכח

ת״ת תתתתתכט

ת״ת תתתתתל

ת״ת תתתתתלא

ת״ת תתתתתלב

ת״ת תתתתתלג

ת״ת תתתתתלד

ת״ת תתתתתלה

ת״ת תתתתתלו

ת״ת תתתתתלז

ת״ת תתתתתלח

ת״ת תתתתתלט

ת״ת תתתתתמ

ת״ת תתתתתמא

ת״ת תתתתתמב

ת״ת תתתתתמג

ת״ת תתתתתמד

ת״ת תתתתתמה

ת״ת תתתתתמו

ת״ת תתתתתמז

ת״ת תתתתתמח

ת״ת תתתתתמט

ת״ת תתתתתנ

ת״ת תתתתתנא

ת״ת תתתתתנב

ת״ת תתתתתנג

ת״ת תתתתתנד

ת״ת תתתתתנה

ת״ת תתתתתנו

ת״ת תתתתתנז

ת״ת תתתתתנח

ת״ת תתתתתנט

ת״ת תתתתתס

ת״ת תתתתתסא

ת״ת תתתתתסב

ת״ת תתתתתסג

ת״ת תתתתתסד

ת״ת תתתתתסה

ת״ת תתתתתסו

ת״ת תתתתתסז

ת״ת תתתתתסח

ת״ת תתתתתסט

ת״ת תתתתתע

ת״ת תתתתתעא

ת״ת תתתתתעב

ת״ת תתתתתעג

ת״ת תתתתתעד

ת״ת תתתתתעה

ת״ת תתתתתעו

ת״ת תתתתתעז

ת״ת תתתתתעח

ת״ת תתתתתעט

ת״ת תתתתתפ

ת״ת תתתתתפא

ת״ת תתתתתפב

ת״ת תתתתתפג

ת״ת תתתתתפד

ת״ת תתתתתפה

ת״ת תתתתתפו

ת״ת תתתתתפז

ת״ת תתתתתפח

ת״ת תתתתתפט

ת״ת תתתתתצ

ת״ת תתתתתצא

ת״ת תתתתתצב

ת״ת תתתתתצג

ת״ת תתתתתצד

ת״ת תתתתתצה

ת״ת תתתתתצו

ת״ת תתתתתצז

ת״ת תתתתתצח

ת״ת תתתתתצט

ת״ת תתתתתק

ת״ת תתתתתקא

ת״ת תתתתתקב

ת״ת תתתתתקג

ת״ת תתתתתקד

ת״ת תתתתתקה

ת״ת תתתתתקו

ת״ת תתתתתקז

ת״ת תתתתתקח

ת״ת תתתתתקט

ת״ת תתתתתקי

ת״ת תתתתתקיא

ת״ת תתתתתקיב

ת״ת תתתתתקיג

ת״ת תתתתתקיד

ת״ת תתתתתקטו

ת״ת תתתתתקטז

ת״ת תתתתתקיז

ת״ת תתתתתקיח

ת״ת תתתתתקיט

ת״ת תתתתתקכ

ת״ת תתתתתקכא

ת״ת תתתתתקכב

ת״ת תתתתתקכג

ת״ת תתתתתקכד

ת״ת תתתתתקכה

ת״ת תתתתתקכו

ת״ת תתתתתקכז

ת״ת תתתתתקכח

ת״ת תתתתתקכט

ת״ת תתתתתקל

ת״ת תתתתתקלא

ת״ת תתתתתקלב

ת״ת תתתתתקלג

ת״ת תתתתתקלד

ת״ת תתתתתקלה

ת״ת תתתתתקלו

ת״ת תתתתתקלז

ת״ת תתתתתקלח

ת״ת תתתתתקלט

ת״ת תתתתתקמ

ת״ת תתתתתקמא

ת״ת תתתתתקמב

ת״ת תתתתתקמג

ת״ת תתתתתקמד

ת״ת תתתתתקמה

ת״ת תתתתתקמו

ת״ת תתתתתקמז

ת״ת תתתתתקמח

ת״ת תתתתתקמט

ת״ת תתתתתקנ

ת״ת תתתתתקנא

ת״ת תתתתתקנב

ת״ת תתתתתקנג

ת״ת תתתתתקנד

ת״ת תתתתתקנה

ת״ת תתתתתקנו

ת״ת תתתתתקנז

ת״ת תתתתתקנח

ת״ת תתתתתקנט

ת״ת תתתתתקס

ת״ת תתתתתקסא

ת״ת תתתתתקסב

ת״ת תתתתתקסג

ת״ת תתתתתקסד

ת״ת תתתתתקסה

ת״ת תתתתתקסו

ת״ת תתתתתקסז

ת״ת תתתתתקסח

ת״ת תתתתתקסט

ת״ת תתתתתקע

ת״ת תתתתתקעא

ת״ת תתתתתקעב

ת״ת תתתתתקעג

ת״ת תתתתתקעד

ת״ת תתתתתקעה

ת״ת תתתתתקעו

ת״ת תתתתתקעז

ת״ת תתתתתקעח

ת״ת תתתתתקעט

ת״ת תתתתתקפ

ת״ת תתתתתקפא

ת״ת תתתתתקפב

ת״ת תתתתתקפג

ת״ת תתתתתקפד

ת״ת תתתתתקפה

ת״ת תתתתתקפו

ת״ת תתתתתקפז

ת״ת תתתתתקפח

ת״ת תתתתתקפט

ת״ת תתתתתקצ

ת״ת תתתתתקצא

ת״ת תתתתתקצב

ת״ת תתתתתקצג

ת״ת תתתתתקצד

ת״ת תתתתתקצה

ת״ת תתתתתקצו

ת״ת תתתתתקצז

ת״ת תתתתתקצח

ת״ת תתתתתקצט

ת״ת תתתתתר

ת״ת תתתתתרא

ת״ת תתתתתרב

ת״ת תתתתתרג

ת״ת תתתתתרד

ת״ת תתתתתרה

ת״ת תתתתתרו

ת״ת תתתתתרז

ת״ת תתתתתרח

ת״ת תתתתתרט

ת״ת תתתתתש

ת״ת תתתתתשא

ת״ת תתתתתשב

ת״ת תתתתתשג

ת״ת תתתתתשד

ת״ת תתתתתשה

ת״ת תתתתתשו

ת״ת תתתתתשז

ת״ת תתתתתשח

ת״ת תתתתתשט

ת״ת תתתתתת

ת״ת תתתתתתא

ת״ת תתתתתתב

ת״ת תתתתתתג

ת״ת תתתתתתד

ת״ת תתתתתתה

ת״ת תתתתתתו

ת״ת תתתתתתז

ת״ת תתתתתתח

ת״ת תתתתתתט

ת״ת תתתתתתי

ת״ת תתתתתתיא

ת״ת תתתתתתיב

ת״ת תתתתתתיג

ת״ת תתתתתתיד

ת״ת תתתתתתטו

ת״ת תתתתתתטז

ת״ת תתתתתתיז

ת״ת תתתתתתיח

ת״ת תתתתתתיט

ת״ת תתתתתתכ

ת״ת תתתתתתכא

ת״ת תתתתתתכב

ת״ת תתתתתתכג

ת״ת תתתתתתכד

ת״ת תתתתתתכה

ת

עא ס לקרוע ואין פרווכול מועיל אלא על תוכות שבבתי ולא על תוכות שבחוץ ושמיטה
לפי בני ארץ ישראל היתה שבת שלשים ושמנה לפרט ולברכיהו שם שבת לט׳:
ובשלר הכהן שבורלמי יש שהיתה שמטה כשבת ל׳ אלפים ושתים מאות ושלשים ולברכת
לבריאת עולם כל השנותות שמשנתינין שבשנו שלמנות חון לביאת דין שם כלפורים

תקכב תוספות שאלו שהיו רבינו יצחק לא יתכן בשביעי לשמיטין חון שלין לא היתומים
שהקבצין כשם שהיתה לשם אחיהם ביובלות ויבולין לעבד לעבדם אלא שבועה
לבריים שלין עוסין לשמיטין ולשכיר אי לא שנייה רשם לא על פי שטעבין שלין
שלעין שם היה של אחיהם של זה שהוצא אי לא ואלא על פי שרבינו שלמה יצחקי
לא מפייב שבועות היתה בשיני יודע שלני שבא שלין לשם לידע לשם קיש לית
ליורם במילי לשהוא עד כאן לשונו: פנים מיקמי שטטרופא כו׳ עיין בתוספות
הרא שלשם שם שטטרופוס משלם בפשיטא פרק שור שבנם שרבע ומשמש ושביל
פרק שמפקיד פרק ה׳ וקדמתו לכל רבר שבקדוש עיין פרק קונם נקבר בבדרים
יקומים שרי שם בקדש כו׳ הגהה עיין בגיליון בספר ת״ק שבויב מבוא שלא
לשעיל קרוב שם פירש שם שטטרופוס של היקומים בשר לשעיל ליקומים: פנים
רשי שמר ליה שבי מני לקלקלה כו׳: פנים ליבור לא שמעו שלא לבית דין כו׳
הגהה בפרק הכותב שם לשעיל בתב לשון בר״ש ובתום פרק
המזיד סוסיף ואל ולברי מפיר לבעי תבעי בפול שפילו לשון ליבא היה לשא
בשלא כיון שלם היה מתכוון לא היה שתבעי מועיל עבל ומשריך ועם עיין בשיבורי
פ׳ לוקחין בשך של המשכ׳ בנמ׳ למשברין של שלשו שם תמצא שרבא מלינו שטטרופוס
של יקומים שפעוטות כו׳ פרק מציעא שלשם שפרש שלם יש שם שטטרופוס לין
שטטרופוס שבל בני מתכא לין לשלך לטעמ׳ שפי לשיבא לשלוח בין שטטרופוס לשני
שטטרופוס לפי כדי חיוין לא יאמור כלשמרינן שילפי מניחת שלשם שלין בין שטטרופוס
שטטרופוס לפי שעל שלשטטרופוס ליקח ולאמור שבל לייתן לאיזו ושבא שום לו
שטטרופוס לבל בני מתכא לין לשלך לטעמ׳ שפי לשיבא לשלוח בין שטטרופוס לשני
שטטרופוס שבל בני מתכא לין לשלך לטעמ׳ שפי לשיבא לשלוח בין שטטרופוס לשני

תקכג שטשבא שבשן שיבא לא לשמיל שם שבשו בירושלמי שטשבא שטשבא
בשבוא מעל ושבוא לו לין שבא קדוש בזמן שוא לקיימא לן בנדרים עליכא
קדוש עליכא ואי לא לא ושקדש שם כן כל שיני קדוש לא לישבויל לשוא ושקדש לא
ושבוא הל פטר לבשי לים בשן קדוש יכול למשול כלשמר פרק קמא דקדושין לין
כשן נרשא שפני שבשבא בשל שום ושקדש בלא שך טעמא שקבי היולך שני משתעבד
ניא שלא ואלי שני שפיל ושילכך לישטריך לטעמא לבשל שום לשם לא שן ניא
כרשא בשילפי פ׳ קמא לבשל שבועה בני שבוא שרא לים לבשמועל לשמר
שמכר שטר שוב ושזר ושטלו שם פירש שם שפילת פשוטות שני שפילא ליטול
שבא רשמועל שם לשבין שתפשת שו שלוקח שים לו שם ישראל לשמר שפלוני בשם
שמר ישראל לשבשטול לשם שם שתרצא שי שני לשבין שעול שמוכרין לשבוי שבא
יפא שי שני לשבין שתבא שבישים שם הוא שני שבל בשבי ושבמיתי לית לן בא שומ׳
תקכד ר׳ לוקח בימים׳ שבל שבשא בשין רבים לשבוא שבשבא שין שילוק שלא ליתי לשפוני
תקכה עיין פרק בני שעיר: פנים שלמא שם שקשמר ר׳בא שם ישראל קורא לפני
לוי לפי שמר עיקר ש״מ כגון ששישראל נדול מן הלוי שבל שם שעין לוי קורא ושפי׳
לעמוד במקום כשן כשראל פרק בתרא שמגלה שימי לא ברבתי לפני כשן ולא
ביתך ישראל לשבי ור׳בל לוי ניא כשמר נבי רבי שפי בריש לשבי כשן לשוקי בתא
מניח ישראל לשבך לשבין ושטוין מיודי לומיא שלא ברבתי לשבי כשן לשוקי בתא
בשוין לפירש שפירש בקונ׳ בשפרש שבשילא שעין קורא לוי במקומו שם שמר ישרא
יקרא ק׳ לשמר שם שבשובות מוחזקי בזה שבשן הוא שקרא לשרעו לוי ושם ליתא
שקורא שלא במקומו שמא שראשון שר׳ניא ול ביכא לשבין קורא שני
שלא שו ראשון שו שלישי ושהוא קרא שני מבלל לשמע בשן הוא ור׳ל ניא קרא
בשל לשיירי לשבין לשר לשון שו שלישי לשבי שראשון שר׳ניא ל׳בול ניא לשבל
לשבין לשבי לשון שו שלישי לשבי שראשון שר׳ניא ל׳בול ניא לשבל
לשבין לשבי לשון שו שלישי לשבי שראשון שר׳ניא ל׳בול ניא לשבל
תקכו ושטלת של שם שבקרא ג׳ פיטין שם שם שקומין שבא ש׳ שר שבשל ש׳ שר קרא בב
בשני פיטין יקשר ומשיך שבא לשם שלישי בשלישי ל׳בל שבל לשיבא כי שני
שפרי לירן שפי שבשלם יקשר לשריכן לשר״ם שר ש׳ ושפילו טוען לש לוקח
בגירין שבל בשפר לשריש לש בשלישי שבא שבשיש ל׳בל שבשוקח יריעה שין קורין
שבל בשפר יריעו קורין ושל לשם שבניקין שם שפשר יריעה שין קורין שם משו
לשפר שמלקיט משבשר טעמא שבשו שבשל שבשר שבא שלישי שין שבל שבשר
חכמים שביקשן מימי שלקרות בקורה שבשל ש׳ שלשי ש׳ בקרא שמגלה שין גוללין

תקכז שבשים שביקשן מימי שלקרות בקורה שבשל ש׳ שלשי ש׳ בקרא שמגלה שין גוללין
וריעה שמא ומוטב ילמה שבור שבור ניבא היכא שלא שפשר קורם שתשלה בתקבת
לא קרו בחומשין בניה שבשבת משו שבור שבור וזה שלין כמי בשפר קורם שפשר
לשבין שמא שבשבת משו שבור שבור ניבא היכא שלא שפשר קורם שתשלה בתקבת

שת שבשבור שפני שבור ומעשים שבל יום שגוללין כיצד או לא שבשין שם שלת שמר
ושור שלא ניני שפשר יריעה ש׳ שלמר שין קורין ולא שלמר לשור לקרות שבקלמר
ניני שפרש לשפטרופא שפשר למיקרי ניבשבר שלא ניתן ליכתב שלא ושלי שמ שין
קורין היכא לשלא לשפשר שרי ושלוש שמשון שרבי שבשם:

פרק ו׳ שלמא למר פירש רש׳י שלא היו לבבלו שלך לבני לרבו ומכח שרשה לי לשם
שוסקין בשלשה שפיכה שפורש לשם שוזר לשמר לשם שזוקק לשם ידיבה שמו נויש
תקכט בעוסקים בשיעות שור ושמור לפי שלין שמורין שלא בשרבעת לילן ובשרבעת לילן
בשמה כלמוכח פרק ל׳ שיעות שוקרין בני שם לילבוש כלשים ולזרוע כלשים ושיין
שמורים שלא בשרבעת בשמה ושרבעת לילן מש״ה שמר שמואל שמר קרא שוקני
תקל מצמרו פוקים בשקוקי לבב בבר לא שקיבי כלשים שלך לא תזרע כלשים שם
בשמה בשרבעה שף שלך בשרבעה כו׳ ושקורין שיני נויש שם שיקי ישראל ושפי שכבי
שרבי שלוש פרק ה׳ שתעסקין בשם שם שלוש שרוצים לשמעין שם שלי ישראל ושפי בשרש
תקלא שלין שפרשין לו שקורין לו שכנרין חולי נויש שלא לוקח שם ישראל: פנים
שלי שמן שלשיקוהיב כו׳ עד שלין שלשיקוהו כיצד ושקשם לשמרינן שילפי זה בורר
שלי ממון לשיקוהיב כו׳ שלין שלשיקוהו כיצד: פנים לשמש שלשיקוהו כיצד בורר
תקלב שלין שלין שרשים ושבא שתחת יד שלים שלא שמא נשא שלשיקוהו כיצד ויש לומר ש״ם
שפילו שלין יוצא שתחת יד שלים שלא שמא לבשים לשמעינן שרוש לו שלשים ושבא
לשר שתוש שטרות שלמעינן נם בירושלמי: פשיט שלרש שלמעינן שלוקן ושמעון
תקלג שלילים לשבך שבך היו יקיימו יהודה כך ובך יקנו כל שם שכילש
לישודה ושפילו שלא שנושה היבא שלין שלילים שבבא לשנמו שבל שם טעון על
שלילים שבבא לשנמך מן שלילות ישבא שלא שיבא לשפילו ביטשה שמא בשבעין
בלשוקא פרק כל שבשלעין: כוכבין ומזלות שפילו ק׳ פעמים אומר ר׳ שטוב
תקלד לומר לשפר ולשלים שיבקבו ושתקבו כ״ב ניטין על שיבא ס׳ לשעת הרב והל יוסף
קלבן לומר לשמא בשבין זה שפול לשמי לשבירה לשמר ניטין כשרי שיל שבשבע
בתקין ובו זה שלי בשעת הרב ובריך לומר הוברר הרב שבא שיבא עומד לשעת הרב
משבת בשיבא ושבן קיימא לן בבירה בשילפא פרק כל בשבו ניבי לשי בשב הרב
זה שמרבא לשרם שילבך טוב שיאמר כל פשם ומיהו בשבועים ר׳ל
תקלה שלוברים שם שפירש ר׳ש ל׳ שבל שבוב שלבים ולא היא בשים לם שם שאמת
בירם על פי הירושלמי לפרק שתקבל והבי שוקא בשם נשרם שמוקשם בין היא
בין שלבים שקבלין ניטה בשאת היא ולא שלבים קטבה שלבים ולא היא בשאת שקטבה
בין היא בין שלבים ולא יש בקטב לשעת היא ולא שלבים ושל לשמר שבן בכולים שלמוד
ביון שבשאת שין לשלבים רשות שם היינו בים לם דש ושל לשמשת נם בשים שקום
לשמי לבל שלבים ולא יש בקטב לשעת היא ולא שלבים ושל לשמר שבן בכולים שלמוד
לשיתר שם בשרוסה שר לישה שית בשלשה בירושלמי בשרש לרוסה לא משויה שלישי
תקלו וכל שבן לקטבה לרוסה לשין לה לשעת היא ולא שלבים קטבה בשוסה
הא בשרש לרוסה משויה שלישי עד לישה שלשה: פרק ו׳ בגן
בשלי פירקא שמגרש שבשו ולבה שמו בשוכלוקי בית שמלי שומרי שינה בריבה בש
שני ובה שלמרי בריבה בש שני: ובגמ׳ לבני משרבא משמש לבך לשמגרש
משבו שויבא בשבוא שלישי לבש שני שבשבו לה שלן לשבו לשה שבשבו לה משויה
לבית שמלי שלן לשמר לשר שבשבו לה משויה לבה לשבו לבה בשוכלוקי בשבין שמי
תקלז בשה שלי לבי שבשבו לה משויה לבה לשבו לבה בשוכלוקי בשבין שמי
בשבשלה הוא ולא בשבשה לשה שבשלה לשר שבשבו לבה בשוכלוקי בשבין שמי
לבשבשלה בשין בש ושבשלה בשלך לשבשלה לשר שבשבו לבה בשוכלוקי בשבין שמי
בשבשו ושלישי לשלא בשבשלה בשבשלה בשבשלה בשבשלה בשבשלה בשבשלה בשבשלה
תקלח בשלים ולא שלשה קיום לשבושה ושבשה שמושבת לישבא ולבי שלי בשל שבשה
קיום לו בירוש בירושלמי ושוא שלין שם שלשה בית לין שבשמען שבשלושו שבום שבשן
שם בשה שבשבישם שבשבשה שמושבת לישבא לשילפו לין שבישין שבשישם בין
לשיבא בשן שבשבר שבשה בשבשו שבשלישי לשלבא לין בשיך שלים ולא שבישת
תקלט בית לין לשלישי שבשלו שלישי לשלבא כי שבה שבשלו שבום ור׳ש פירש שבה
שבשבל שבשה שיבשל שלישי בית לין לישו בשלים שבשבה שבשבה לשבשין בשן
לשבשה ושבשה שיבשל שלישי בית לין לישו בשלים שבשבה שבשבה לשבשין בשן

טעמא בלבר משכח ואף לבעל מין יכולין לכוף וכל שכן לאחרי ואף אם נשבע שטעה
דלאוריתא יכול להחזיר ואם נתן נט בכפייה הוה ליה נט מעושה אלא כלין ר"י
תקצד מפרים ואפקנו היו מוכחין מלכתוב לה מעיזות ולא בארות בעיר הים שם נהר ונם
טהרויים הים כמה בארות אין כותבין רק הנהרות וכן הכהנים ר"ם בסוף ימיו וכן
תקצה כהנין ונם בכפיסכי לא יכתוב יוד אחר שמשמע הים לאחר שתי בפעמים ונם
רבי מאיר לא היה כותב יוד ונם בפרים לא היו כותבין יוד רק בכפסכי ומיסו אם
היה כתוב בו יוד אין לפוסלו שהים לקרות בכפסכי ולא יוד למילוי ולא בכפסכי
למשמע שתי בפעמים וכיצד יכתוב כתב בסוף בית הים לכתוב כל הפוקי
פעיר בנט ועיר הים בארות ומעיינות ונהרות יכתוב כולן ורבי מפרים תולה
ואומר שאין לכתוב כ"א עיקר הפוק הסמוך והכיצד רואים מרים מ"ן ועיר שאין בה
שום מים כי אם מפוזרת מים ולפעמים יבשו ואין מוציאין כי אם מעינות מים שבפנים
לפעמים יבוקו נם עיר שהיו מסמוכה לה ומימיה כתב בעיטור ונ"ל מלכתיבין ודין
רי יהודי ליכי מיכאי ספר תורכין ולמשך לפתחבפ לכל נבר דתיבנין חייבו חרי את
מוקדת לכל אדם ולא כן מה נורך תן לאהדורי ולטון לפתחבפ משמע שיעור
ליטמאין כיולמות עד לאחר תון מזמות ואפילו אחר שהיו לפתחבפ לכל
אדם שיו מזמות בכלל הפיעור דנרסיכן פרק אחד דורש בית דין ליכפף ולכפף
ולקלקלה חייבת אלא שהיורים כ"ש ליכפף ומסיק מהי לקלקלה כגון שלמכם לכתן נדול
לכל זיכתה לה וכן אלכתה שמא מיכה זיכתה בכלל לפתחבפ הוה לכל אלמכם
לכ"ג לאו בכלל לפתחבפ הוה סילוך לפתחבפ כולל כמי זמות ואלמכם לכ"ג בכלל
נבר דתיבנין ולית ביה שיורא ותדע לאי מיתא לכליסב לפתחבפ לית ביה שיורא
לאחי נקט רבי יהודה בשאי ליפכף לאחר לתיכוי דאשה ואלטשה בפפסכי ותפתרי
לכל נבר דתיבנין ונקט הא לכתיב ודין רי יהודי ליכי מיכאי כו' הוה ליה כאן בי דרי
לה מנורתא וברמיכן בקידושין קרי לה מנורתא קרי לה מוקדת לכל אדם קרי ו
מנורתא: ותנן ליכפף הוי לאחרים וקרי לה מוקדת עברית אלא נראה לי לקרוי
לה מוקדת תוספת הוא ולאיזו בטופס ל"ם ורב אלפס וכ"ם כתוב בגליון והל"ל כלל
תקצו מרומי פוסל ואל שבתי חולק עליו וכתב לכתבו ובטוקת לכל אבי לקרוקי לורך
קורין ותיקון שלוחתיו שבי מילי בכתב לה בשלשה לפי שאי כתב לה בספר מפומים
ולאלה בשל ומערער ואחר אלא הוא לשלשה ליה בשני לקדושי ולקילקולא
לישנותיה אלא לא אחר בשל לספור לכתוב בנט לפולו שטה ושטו בספר ושלשים
בלאחר אלא שלוחתיה ובשל אינו מערער בנט כשר ותיכף בו ואם שלשים מניין
ושנים ושטות בספר היה: וכן כתב רבינו שמשון ז"ל לי יהיה בשל רשות לספור
לכתוב נט שלם ושטה בשני כלשהו לו בשלשתהן לי אתיה לספרא שקרן לשו ואי
מיבעיא בשלי ניטול לו שלשתן לי אתיה לישנותי ואחי בשל ומערער
ואחר אלו לכתב ואן דין לישנותי אי אחי למשך לשוכה שאחרים לו מכסיכן לו
אלא אי נכסיכה לו שלשתן לשוכה שאחרים לו אתיה לספרא שקרן לשו ואי
מיבעיא בשלי ניטול לו שלשתן לשוכה שאחרים לו אתיה לספרא שקרן לשו ואי
ואחרים לכל אדם וזה בנט מרבן שבשי אחי נוקבו לה ואחי מבטל כל מועלות שלו
נט זה ובכני שקבל עלי בשוקף שהם שלא לבטל לו אות בנט ולא אות שלוח
ניקלקולה ניטול לשלוח שלוח ואחר לשלוח שלוח בי דרי זה ניטול מפלוני בשלוך
ושקבל עלי שלוח שלוח על ק' שפילו בלא שלוח ושקבל היה מנורתא אחי
ואותרת

לה ולא פירש מידי והכא כמי כרי הוי מדכר עמיה שפחל לה כלעבוד וים ל"ל דהוי
מדכר דקתני ר' יוסי הוי פירש שהיה מסיהא על דבריו וכן משמע בלעזון המדכר
עמה ומין נדלקה לי מדבעי תלמוד כמאי עבקינן אילימא שלימה מדכר עמה כו'
עד לפי שנ בלא קתני לה כמי פירש שלא אמר לה קרי לה מקודשת כמי מהכי
ושפחה מי נעבי שתפה הוה מסיהא על דבריו לוקמה בשפחה דמיפי ידעה מאי
קאמר ואף מיהא מקודשת ועוד נדלה לי בשביעתי שפילגו פם פותו שכנות לאמר
בשלמא דבריו תרבה לפם קדושין נכון להמתיר לכפירש ל"ק שפיר דכבל דוכתא
פיה לים לשמואל ידים שאמ לא תויין ידים אם כן אימו מחקר כיון שכי ידי לקדושין
לשפר ידים ושפר יפים משכחן דפלוני מהני ידכא מי תויין ידי לא לפ"ם לכדרי
ומעב דשבירא ליה לרבה לא תויין ידים ושלשה כרבה לגבי מהני פ"ש דמי לשמואל
שתם דרבה מני שבר כרבנן דרבי יהודה דאמר לא קאמר רבנן כו' עד אין לדם
מגרש שתם שבירו שברה שמי שיבא בקדושין דמין לדם מקדש לשת שבירו שתם
שים מקדש בבל שם מכאן נבי נבי רבה יש יל לקדושין או לא מקשין ושם שמיקשי
שיבא דרבה דנבי נמי אין לדם מגרש שתם שבירו וכמו כן ל"ל נבי קדושין ומחלקין
בין נישין לקדושין מילוקין שאין כשמיעין לאזן ושתום קדושי ליה שך קדושי ושעות
הוא דשם לאמר לשיל בבא לאמ' לרבנן תלמודא הוא דאמר נבי למני שכר
כרבנן בבל שבאתה לין לכו מזם ושתא שפרי פ שמגרש נבי תלמודא מי בשיבון
או לא ואמאי לא פשוט מכאן לשפילגו דבא שניר ליה כרבנן שלא שתא מיב לאמוש
בשלמא הוא ושוב לבפרק בשתה לכזיר נר לאיבא אלא אמר לא תויין ידים רבא
אמר תויין ידים ולפירש אותה גירשה נרשה הלבתה דתויין ידים ומיהו תיפשו
לגירשה דבדי עיקר לאמר לשמוש לכזיר שבשתה הוא מדבעי כי יפלוש דבדי
לשם לי שבאתה לרבה כו' וכי רבא שבירא ליה תויין ידים שלרבה לדיבוש שלא לכי
יפלוש מאמת למעוטי ידים שאמ' ורבא מייבא הגירשה לשתם דאמר לא תויין
לא תויין ידים בשלמא למאמ' לשתם לכי לאיבעי לשבירא ליה תויין ידים
בשלמא ושפחה פריך שבאתה לרבה כיון דשבירא ליה בשלמא תויין ידים
לאיבעי לשפר למעוטי שלא לשבי לשבירא ליה לשויין ידים מ"ל ושתה כ'
הגירשה שתם ושוב כר' לי לשבאתה לשום מהניא לשמגרש דבעי מי בעיין וכן לא
לא ולא לאיבעי לשמא ים לשפק מי בעיין ידים מכאתו למיפו לשיר ר"ש שפי דשבי
ידים לקדושין נרשיים לשת יך לפי ר"ת ים להמתיר ומעב שמקשים על פי ר"ת
דשמש שמאי לשיך לשוקמי מקשיתין כרבי יהודה ומאי פריך משום דשבירא ליה
כרבי יהודה ושרב מקימן תירץ משום שלא ניחא ליה לשוקמי מקשיתין כיהודה
מעב דשבירא לן כותיה כלשבשין ר"ל שבא כשנה שלא לא מא' כיהודה לא מוקמי
ומעב שוכרכי שלשה לפו מ"ל ר' שלשה ואמר לפו כי שפוה לגיטין לשוקי לא
לא כשמואל כמוכח לא על יד לאמר לימו מוקי מילתיה דרבי שפי מ"ל מי שבירא
לן כרבי יהודה הוה מוקי לא כרבנן ומעב ים לשמוש לשיוק שרב מקשין מ"א
מין לפו לשיר לשתור ושוב שלקמ"ל ר' שלשה שלא לא תויין ידים ושתיק לא ושתיק מכא
ידעה לימא לשיב לא ואמר לא תרבי לשיות מקודשת כו ולא כי למי ואמ' מכא
לא כי שבי ליפני ידים שאמר לא תויין ידים אי הוה שתיק לא הוה מבני ולשבא

סליקו הנהות ממכבת גיטין

הנהות מסבת קידושין

קפט **מעשה** בראובן שבא שמעון ואמר לו הגרש והוביש שבתב לו שלחר עליך כל שבר והביא לה ושתיק מכא
כל מכא דאמ' ליפא שמעון לראובן הקנה לי הגרש והוביש שבתב לי שלחר עליך כל שבר ושתיק לך
שבר ולא הוה מוסקינן והביש שמייב ליתן לה לכל כשובל ואין נרי קנין במה שמעון ושתיק נבר לו אין לכרעי כלום שלמאי כ"ש לא הוה כשלחר לך כל שבר ולראובן הקנה לי הגרש והו

במה שקדשה בטבעת זו דברים שבלב אינם דברים ובלוי דעתה לאו מילתא היא
ואפילו אמרה בפירוש אילו הייתי יודעת שלא היה שלך לא היתה רצוני להתקדש
אין בדבריה כלום דדברים שבלב אינם דברים כדאמר פרק האיש מקדש והשיב
המורה השני כיון שהברכת קדושין שניים אם כן הראשונים פסולין והכתוב׳ שכתבו
בו ביום פסולה היא שהיא מוקדמת ונמצא שוהה בלי כתוב׳ והשי המורה הראשון
להפיס דעתה צויתי לקדש ולא משום פיסול קדושין שהרי אם משום פיסול צויתי
לקדש ושם לא היתה ברכה היה לי לאוסרה מטעם כלה בלא ברכה ועוד אפילו
לדבריך שהקדושין הראשונים פסולים מכל מקום הכתובה אין לפסול משום
מוקדמת הואיל ושוב נתקדשה כדמוכח פרק האיש מקדש גבי הוחזק שטר
כתובה בשוק מהו עד דמסיק באתרא דכתבי והדר מקדשי לא חיישינן והרצו
הדברים לפני הרב משאלן והורה דהוו קדושין כמו שאפרש ואחר כך עברו רבי
יוסף נכדו ואחיו דרך עליהם ושאלו להם והשיבו שהקדושין הראשונים לא היו
קדושין והשניים שהיו בלא ברכה היו מכוערי׳ והצריכו גט ולחזור לקדש ולברך
ושלחו הדברים לפני הרב משאלן אם יסכים לגרש והשיב וז״ל תחלת הוראה זו
לקלקולה תקנתם אשת ישראל אשת כהן אם יארע מעשי׳ כזה מה תאמרו ואפי׳
באשה ישראל כמו ראו שהיתרו לדור ליחד ולא התירו לגרש ועוד אם יגרש אחד
מהם יחזור בהם ועוד אי משום ברכה תזקיקהו לגרש עבירה היא משום
ברכה לבטלה שאינה צריכה כדאמרינן גבי תפילין וכן ביומא שהתירו לכהן
לקרות בחומש הפקודין על פה ולא להביא ספר תורה אחר ולברך משום ברכה
שאינה צריכה ולא על חנם תגרשו מבית תענוגיה והקדושין ראשונים אין בהם
בית מיחוש הואיל וידוע שאינה מתקדשת אלא במתנה או במכר אין לשמעון אלא
דמיו ועוד כי שמעון הודה שבמתנה נתן לו אף על פי שלאחר כן שאל הטבעת
שהשאילו אין בדברים האחרונים כלום ואפי׳ לא הודה הוה ליה קלא דבתר ניסואין
ולאו כלום הוא ועוד אפילו אם תמצא לומר דקדושי טעות הוו כיון דבעל אחר כך
קנה ולא בעי ברכה וסגי בברכה שנעשי׳ בתחלה לשם ניסואין ואף על פי שקדושין
וניסואין הוו בטעות כדמוכח פרק המדיר קדשה בטעות או בפחות משוה פרוטה
וכן קטן שקדש אף על פי ששלח סבלונות כו׳ ואם בעלו קנו משמע שאין צריך
תו לא ברכה ולא כניסה לחופה וכן משמע פרק ארבע מיתות גבי המשיא בניו
ובנותיו סמוך לעירקן וכו׳ עד עליו הכתוב אומר ופקדת נוך ולא תחטא ומשני
סמוך לפרקן שאנו והשתא היכי שרי הא אתי למיבעל בלא ברכה דקידושין
וניסואין של קטן אינם אלא כמטייל עמה בבית דלא תקינו לה רבנן קידושי׳ וניסואין
כדאמרינן ביבמות פרק חרש דאשתו פטורה מן החליצה ומן הייבום עוד תניא
התם פ׳ חרש שוטה וקטן שנשאו נשים פיקחות אף על פי שנתפקח החרש ונשתפה
השוטה אין לה עליהם כלום רצו לקיימן יש להם כתובה והתם על כרחך
קדושי קמאי לא הוו קדושין אפילו מדרבנן כדאמר דחרש ושוטה לא תקנו להו
רבנן קדושין ועל כרחך האי רצו לקיימן לאו משום דבעי קידושים חדשים וברכה
דאם כן מאי למימרא אלא רוצה לומר דבסתם בעילה נעשית אשתו ובהכי
סגי ובהדיא אמרינן עלה בריש כתובות בירושלמי רבי אלעזר בשם רבי חנינא
והוא שבא עליה משנתפקח ומשנשתקה אבל לא בא עליה לאחר שנשתפה או
נתפקח אפילו כתובה ק׳ מנה אין לה עוד תניא ביבמות פרק בית שמאי
יבם קטן שבא על יבמה גדולה תגדלנו וכ״ת משום דביאת קטן כמאמר
בגדול מדרבנן ולכך הועילה ברכה של קטנות מה בכך מכל מקום חופה אין לה
אפילו מדרבנן דאפילו יבם גדול בלא ביאה לא מהניא חופה ביבמה להיו׳ כנשואה
ליורשה ולטמא לה ולהפר נדריה דאין יבמה קונה אלא בביאה דאפי׳ לדברי רבינו
תם שפירש שהיבמה אוכלת בתרומה מן התורה לא מהניא לה חופה מדרבנן
להאכילה בתרומה כדתניא בהדיא בתוספתא דאין האשה אוכלת בתרומה עד
שתכנס לחופה ולא היבמה עד שתבעל אלמא דאין לה חופה כלל אם כן היאך
תגדלנו הוה ליה כלה בלא ברכה אלא ודאי כיון דעשו ברכה וקדושין כל דהו
ועוד תדע דמה מהניא ברכת ניסואות לכל יבמות הא זימנין דמוקי נפשיה
עד שלשים יומין ואף על גב דמצות יבמין מדרבנן מקדש ואחר כך בועל
ועוד גא ולמד מדשמואל בשם רבי ישמעאל ביבמות ובכתובות ובנדה באשה
שקדושיה בטעות שאפילו בנה מורכב על כתיפה ממאנת והולכת משמע דאי
בעיא ממאנת ואי בעיא יתבה תותיה ועוד דמסתבר דכלה בלא ברכה דאמרא
היינו בלא חופה אלא דנקט בלא ברכה לפי שעושין ברכה בשעת ניסואין ופרק
קמא דכתובות אמר רבי יהודה אף בבית האירוסין מברכין אותה לפי שמיחדין
אותה קודם כניסה לחופה היינו כדי שיחשב כניסת חופה משעת אירוסין ויהודה
שנו כדאמרינן התם ועיקר הדבר תלוי בחופה דכל ביאות אירוסין כביאות זנות
היא כל זמן שלא נכנסה לחופה אבל משנכנסה לחופה הרי היא באשתו לכל דבר
ליורשה ולטמא לה ולהפר נדריה ואפי׳ בלא ברכה כדמוכח פרק נערה שנתפתתה
גבי התם חצר דידיה לניסואין ובשום מקום לא מצינו ברכות מעכבות וכי תעלה

על דעתך שאם אין י׳ במדינה לא תכנס אשה לפי שברכת חתני׳ בי׳ ועוד אפ״
הניזקין מעשה באדום וארוסה שנשבו לבין הגוי׳ והשיאום זה לזה אמרה לו בבקשה
ממך על תגע בי שאין לי כתובה ממך אבל משום כלה בלא ברכה לא נמנע
מלינע בה ותו לא מידי שמשון ברבי אברהם זל״ה עוד השיב על אחד
שקדש כו׳ ובא מעשה לפני רש״י באחד שקדש ונמצא אחד מעידי קידושים תתפט
קרוב או לא היה שוה פרוטה והשיב אף על פי שצריך לקדש פעם אחרת אין
צריך לא כניסת חופה ולא ברכה אחרת של אירוסין וניסואין ואף על פי שצריך
לקדש פעם אחרת ונמצא שהיתה החופה קודם הקידושין מה בכך הרי קטנה
שהשיאוה אחיה ואמה אין הקידושין קידושין עד שיגדלו ויבעלו ואפ״ הכותב קטן
שהשיאו אביו כתובתו קיימת שעל מנת כן קיימה ואמר רב הונא לא שנו אלא
מנה מאתים כו׳ נמצאת חופתו קודמת לקדושין: פרק ג׳ נשאלתי תתצ
על אשת איש שאמרה נבעלתי ברצון וכתבו התוספות שאם רצה הבעל לקיימה
ולומר איני מאמינה הרשות בידו ואיה משילהי נדרים האומרת טמאה אני לך
תביא ראיה לדבריה ואינה נאמנת אבל מספקא לן אי מצי לאפוקה כתובה או לא
נראה לי לפי משנה ראשונה נאמנת אף על גב שחזרו לומר תביא ראיה לדבריה
ואינה נאמנת לא בשביל טובתה אחר כן אלא בשביל טובת הבעל כדמפר טעמא
שלא תהא תולה עצמה באחר ומקלקלת את בעלה הילכך אם בפני עדים אמרה
כו׳ יכול הבעל להוציאה בלא כתובתה דכל האומר אי אפשי בתקנת חכמים
כגון זו שומעין לו ומיהו אם חזרה בה ונתנה אמתלא לדבריה נראה דנאמנת
מידי דהוה אאשה שאמרה אשת אני וחזרה ואמרה פנויה אני או טמאה אני וחזרה
ואמרה טהורה אני נאמנת אם נתנה אמתלא לדבריה כדאמר פרק שני דכתובות
והאיש שאמר שאשתו נבעלה ברצון לפניו והיא כופרת ואין עדים בדבר נראה תתצא
דאין נאמן להפסידה כתובתה אבל לענין לאוסרה עליו שויא אנפשה חתיכה
דאיסורא אלא אם כן חוזר בו ונותן אמתלא לדבריו ומה שכתב מורי דהבעל
נאמן במידי דידע דאיהי ידעה ביה דלא משקר כדאמרינן שילהי נדרי׳ גבי דידה
בקשתה האשה שאמרה לבעלה גרשתני נאמנת כו׳ ומשם דנתי כבר על האשה
שאמרה בפני בעלה ישען על ביתו ולא יעמוד דמהימנא מהאי טעמא וכונתי למה
שכתבתה בשם ר׳ יצא ביורה כחן לא ידע אף על פי כן לא רציתי לעשות מעשה
כל זה אינו ראיה לגבי בעל שאמר ראיתי אשתי שנבעלה ברצון להאמינו דאיהי
בזיזא מיניה ויריאה לשקר אבל איהו לא בזיז מינה תדע דהא פרק הכותב
פריך לרב מכתובה דאין עמה גט דתנן במתני׳ הרי אלו לא יפרעו וכתובה מיהא
מגבה לישני דהבעל נאמן במינו דאי בעי אמר זינתה אלא על כרחך בעל לא
מהימן לומר זינתה להפסידה כתובת ותנאי כתובה מטעמא דפירש ועוד כיון
דלא נפקא לן בנאמנות דבעל רק לענין להרויח ממון דהאי עיגונ׳ לא שאמר ליה
בדידי לא מהימנא לה אף למיתב לה כתובה ממדרש כתובה שהרי אני קורא בה
לכשתנשאי לאחר תטלי מה שכתוב ליכי ותדע דהאשה גופה שאמר׳ מת בעלי תנו
לי כתובתי אינה נאמנת ואפילו לינשא אין מתירין אותה כיון דמעקרא אדעתא
דממון אתא כל שכן שהבעל כאן וכל שעה אדעתא דממון אתא דלא מהימן
ואף על גב דעבשו יש עגון כמו כן גבי בעל כיון דאגידא ביה ואסו׳ לישא מתקנת
ר״ג מכל מקו׳ בשביל תקנת ר״ג לא אישתני דינא מכמות שהיה בימי חכמי התלמוד
ואין חכם וכבון רשאי לחדש דבר מעתה להקל זולתי להחמיר ואף לענין ממון
כתובה ותנאיה אם לא נגזר במנין בפירוש ומאור הגולה על כתובה ותנאיה לא
נמנה להאמין לבעל היכא דאמר זינתה ושלום מב״ב עיין בפנים בדיבור מעשה
באחד שאמר אשתו עליו כו׳ עני המהפך בחרר עיין פרק קמא דבבא מציעא
גבי פירש טליתו עליה בקברה: פרק ד׳ נשאלתי על עסק ראובן תתצב
שנתן ממון לשמעון שיתן גט לאשתו וגם מעלה לה מזונות והכל כדי שיקחנה נרא׳
לי דבלל במים אדירים והעלה בידו חרם ולא תעשה מחשבתו ולא תינשא לו כלל
מפני שנראה כמוסרין נשותיהן זה לזה דהכי אמרי׳ פרק המגרש הרי זה גיטך על
מנת שתינשאי לפלוני לא תנשא לא לו ולא לאחר ואמרינן שמא נשותיהן נותנין
במתנה לאחר דבעי לקיומי לתנאיה וכל שכן בנדון זה שמעלה לה מזונות ונותן
ממון לבעלה כדי שיגרשנה שאסורה היא לו:

עוד מצאתי הגהות בפסקי קדושין

המקדש

בעד א׳ אין חוששין לקדושיו נראה דאפי׳ גט לא בעי תתצג
מדקאמ׳ אין חוששין וכ״ת נצריך לחומרא נמצא אתה
פוסלת לכהונה ואי משו׳ קלא דמיקמי ניסואין הוי קול
ושוברו

371

ומוכרו ממון גבוי לי מפיקים מיניה מיד ואפילו קול דקדושין גמורים ואפילו כך כותב תתנד
שלא מקדשה כ"ש בעד ג' לילה מכטלין קלא דגיטא נמי כדרב ששת דאמר כותים
בימיהודי אמה אבי שבורי פסקי כרב וכו' ויתכן דירושלמי מכטלין קלא ושלום מכב
אשר שלחת על ראשון שלא לקדש לו לאשה וכאשר לא שמח שמעון שלישי
שמוכר הקבל כמו שדגילין לעשות והרשם להם ההרשם שמיכאן ראשון שליח לקדש
לו לאה ובידו להם עדים לקדשה לראשון בפניהם ובשעת הקדושין בפניה לו לזה
הרי את מקודשת לראשון אמר לי ואמרו העדים לאה לו אמרת לראשון ובשעת
השליח בסתר היה לומר לראשון והא לא נתכוונתי לקדשה אלא לראשון ושוב כי שמה
יש לי ואיך לעשה הרשם שנדולה זו אלא ואם לאמרתי לי לא היה רק מחמת
לחיבת הבחורי ואזר שכיח ומקדשה לראשון ושלחה להם בריבה נט משלים מקדשה
לו נראה לי שאיכ בריבה נט משלים דקיימא לן הקדש בטעות אינו הקדש
והמכוין לומר משער ואמר שלמים שלמים ואמר עולה עולה ואמר שלמים לא אמר
כלום והנו מולין נמורין ומשיירין לומר שכן היה בלבתו להניח מפיו וטעה והוציא
בעל ואפילו מיום לאחריה שמיך עליה ושמחו שבאותה נחון ולהפיכל תרומה
לזרים דעד לאחר כאשון כאיסורין שיכ דלא לאיתחזק לאיסורא דלא אלא לאיתחזק
לן היום איסורא כל כמה דלא אמר לאחר דמטעיות לריכות הא לא איקרי איתחזק
איסורא אלא דלא לדברי שעד שבא להקיז האיסור מכאן ולהבא מודם סוף ל
לאיסורא לאחר היה כגון היום ברק קמח דניטין נבי כ"ב וכ' לאיתחזק
איסורא לאחר היה לא לדברי שלים ושוב אפילו היכא לאיתחזק איסורא דעד
אחר כאשון היכא דשוי מידי דהוה לאחזוטי ובקרבא ומשער קרום ומשער לאיתחזק
איסורא ואפילו הם בשעד שאינו סוף מוכר מכל מקום מעיקרא היה ככל לאחר
לקודם לאחזוטי היה הכל לאחר וקודם שקרבא היה ככל טבל ולאחר ולאחר ומאכילין עליה
כשאחר לאחזוטי ובקרבא תרומה ומשער מכוח לכידו וכן בקרבא ל ברק קמח
דניטין וכן כמי מכוח ברק לאחר רבה והכי כמי מהיכן היה במאי דאמר טעיתי
ולא נתכוונתי לומר לי שלא לראשון מכוח לכידו לנרבא נלא עד נב לכאחזוקא כתב
לכאל שאמר נרבאתי היכן כאשון לקוחל ולכידו לנרבא ליכא מאן דלניא ומתכי
ולטעמא לאחריה ליכא לאיחזוקי אלא מכוח לקוחל ולכידו לנרבא וכן פירש שם רבי
שמוא בכאן זה כל שכן וכל שכן לכאשון לומ' טעיתי ולכתובתי לומר לראשון ואמרתי
לי לקוחל ולכידו לנרבא ורבנים לדבר יש שכוח כדברי שאשה שברי בקבלה בירר
שעדים לקדשה לראשון וכן אמר בפני שכוחי שקבל שכוח שלחו של ראשון
והרבאתו כידו ושוב כיון לשוקה שליח עושה שלישות שכרא כוח לאשיתו לומר
טעיתי ואמרינן כמי כירושלמי פרק האומר לנלותו נא ושלח לי אשה והלך ושלח
לעצמו כו' לא שוקה שליח בעדים ואם אומר לעצמי שלחתיך ואם אומר
לראשון אאומר לאשה שלחתיך ואם אומרת לא שלחתני אאי יודע מוקה
לבני השוקה שליח בעדים כוא אומר לעצמי שלחתיך ואם אומר לראשון מוקה
לראשון אאומר לאשה שלחתיך ואם אומרת לא שלחתני אאי יודע מוקה
כוכם אלמא היכא דשוקה בעדים אף על נב לאחר שלחתי אאומר אאי יודע
אומר אאת ומוקה בקרובות ומי נראה לכל זמן שעומד בלבריו שלחתי
שכוא לאחר בקרובות דשמיים לבעדים אבינא לכא לאיחזוקי שלחתי לא לאי
הלך היא ואחר כשכור הייתי שלחתי לעצמי ושכחתי ונזכרתי שלחתי
מוקה בקרובות אבל שמעתי מעיקרא אבינא לאיחזוקי כי הלך היא אחר
משום מוקה שליח עושה שלישות מקלין אכי כמי שלחתי מסיימין היא כמאי
לאחר לראשון כוכתי ואמרתי לי וכל שכן כאשון לנרבא ואיכא כוכל
ושוב אפילו בכתבו כוא לקדשה כמו שאחר לאחר שלחתי לי בפניהם לאחר
אם בתרגיא ואי אחר לא בתרגיא ואפילו שלחתי אאי יודע מוקה שלחתי
כי לא בכוכם לאחר כאשון ואחר לאחר כאחר לאיחזוקי היכא לא לאיחזוקי
איסורא כי כבא לא לאיחזוקי מעולם בתרגיא לו ואלרבא לאיחזוקי
בתרגיא לראשון ולא לאחר לאחר כאחר בקדושין קטנה שבתקדשה שלא
לדעת אבים נראה נב כו' שאם בתרגיא הלא בקדושין ובכא ליכא לאיחזוקי
שאם בתרגיא בקדושי שלחתי שקדשה מיירי שבאלה לא יודע בקדושין וסוב כשאחר
שאם ולא מיאה לו לא שאם כלל כנון שאחר לאחר בקדושין קודם שבודע לו לו כלך
למדינת היום לאחר לא כשבודע לו מיד לאחר בעוד לא בעיא נב וכן פרי לא
שכא כמי בכנון וא לא יודעים שקדשה לעצמו ואם לאחר שאיכא
שאיכא תו ליכא למיאה שאם בתרגיא לשליח לאיחזוקי לא כן תו ליכא למיאה
לאחר שאשין שאם בתרגיא לשליח ואפילו למאן דאמר כשליח עושה שלישות
שאם מקדשה שוה לומר לקרובי ואיכא לאחרא לאחר מכוי שליח לקרובי
לראשון ושתו אחת קידשה לאחר בתיובתא דרבא לאחר שלא לא יעשה
שלא ואחר שכי כמי בשין בתרגיא תאלה לראשון תו לא יעשה לאחר ואפילו

אפר אכי פרנתי פלוני מקומקם פעור אם כן אוסף הם להקריב על פי עדותו דכי׳
סיכי דכשר ׳ין פוסלק כין אמר אמ׳ ובין פרנתין למסיקין כדקתי׳ כ׳ כיכר ביכמות ס׳כ
נכי נוי מסים לפי קומו ואין פוסלק ואלרבא כר לאפילו לר יסוד לפלוג נכי פרנתין
מדם כנוי דלוקק כיכרי פלוג מדם כ׳כ לפלוגין דיכוריס אכל נוי כ׳לאו אכי כולן
פסולין אם כן מה לי רובא מה לי אינו רובא ואיכא למיפשליס מדם דילמא אקי
למירמי אימם אינשי כ׳לאו ׳ס אקם נכי אקול אפשיטא ואי לא קטילנ׳ לך כדקטלי

תקנט ישראל אכרך לא ראי לאקם מוכאי מילתא: לעולם אסיא כגון ואתקך ליטרי
לכלוכי ואת כתוך ואקאם נכתם אכל כתוכם ואלונן תוכא מכא תקכת ל״ת
אתקן לאמוזר לאני אכא אם אקא תוך אכתם מדם עגמת כפם וכל אכן לאני אכן
לאיכא עגמת כפם טפי ואשמם מציכם אין עוכרין מן הדין ואוב איכא לאוקמי
איתמר ואפילו מכלכם אין כיון קיכל אכן מתקכה ואוב אפילו לרבי אלעזר
לאמר ולא כתר אומלכא לאמר מן אהרוניס אינם נוכא תוכא ׳לא כתב לה אלא
אל אכא לכוכאם מכל מקום מן אהרוניס נוכא אכל ולא אזיל תו כתר אומלכא ום
לתת טעם לפי שאין אלא אפילו כציל זכות נמר ומקום אכל אפילו אתו
לאמר לים לא אמלכא לרבי׳ כרשא איכא לאוקמי איתמר ואקכתי׳ ת׳ אינם מה
ואין לך כו אלא מה אתקן לכת ולא לכן ואלא אל נב ליכול לפיוס מה אלא תיקן מן
אכן מדם לא איכא אינן כלוכיא ואינם איכא אוס מתקן מכל מקו׳ אוס אוא לא
תקן ואן אכאיכו כל אאכלים אלכיהו לעת ואלוס עזרילל כרבי יהוסל

תקנ אם אאכר אל ויודע לכתוב לאוקתן ואכתבו אל אין לא׳ לכתוב כשבת אלא
כלייכים יפתיקו לאר מיכתוב הוא לרבותו כדי אלא יפ אאכר אמרם אכלתין אלין
תקנא כן יפ פני תלמיד אכם ורומם אלפי פומיכי כתיתו לליכא ואלוס מכ״ם על האוב
אטוען לאוכן על אאת אמעון אכאת אאת אמעון כי אאכיתין אאת אים כך אכאן
תקנב לאני כדי׳ אוכא ׳כתב ר׳ אי על לכר אכלות וגילופין אמקבל פרט
תקנג אקכם לכלו כתב יפקב נוקאת עלין פיפרכאכם כאכאכ אכנות ואיפוכאם
לרוני לה ואין קולני ׳נפשם אקטכם כי אפילו אקא אין לה כח לאקוך אפני קולים
ואם איכו רשאי לפכניסם לביתו אפני אפקו אלא לאר אקיב יפקב הוא
מורלת כנלי ואין לי כאן לפרכאם וגם אקא כאן לאפקו אלא יכניס כתו לעולם
כביתו כראם כאיכי אלא הוא לאוד ואין לו כאן לפרכאם כופין אלא לפרכאם
כאמצוס אם אינם יכולם לסרוניס וגם יכופאו לסלוקם אך על פכלן יתן כפי רכונו
וכבודו ואין לכופו על כך כי לא כיתקן עיסור כלכים כאיין רק לאחר מוקו אכל
כאיין כלאקים קלין מילתא וכל אמרכם רוב אכאי כוקא הימנו וכיכי אמרינן אפני
אם אקטו כתוכות כיב לין כלי אינקון אלא אכל אמרינן אפני אאיכא לים
כלים ואת כביתיכם הנו לאכלים ופריך בלידים קלין מילתא אלא לביתיב לים
מלילים כי איכי לינקאכים אלים אכל כמוכות ים לכופו אן בביתו לו במקום לאחר
ואי נברא לא לאוד אפילו אכי כיפיכן לים כלברים ומכיאין אוקו כביכור
ומכריזין עלין ביומא לסברא נכי כבשתא כלי פיתביים וילאוקן עבמא כלי אלא
תקנד אקא נתו לתרומת רשם ׳כתב אפילוקא ולא אם לחייב אבמא אלא אקכו אקכוני
עד׳ אפים אפם אטני אטכים כלאוקא אם אף על פי ואפילו איכא לאיכו חייב
מכוס איכא ולא כיפיו לים כאחר אכל מביאין לוקו בכבור כגון יאלוד ילד ואבי
אקא אלוס ומי כיפא לך לליקאכו בביתו מבלקא אבל אי איכם אאוד כייפין
לים לזוכן ולפרכאן וכפייס זו לכיון אף בבבל ולא אני כליכי קבאו לאא רבא לכפייס
לרב נתן בר אמי ואפיק מיכם אלבא מפא זוי לבלקא על כאן לעזכו כראם כיון
אאונא אמצון אבלר לגזכרים ואם היו אבליקוק לאם יכולם לאם עבמא לחוניא
ממנו דיל אלוקא כיקא ואו לאו גרא אתוקף ל״ם ואוב אלרבי נתן לאא כתיב
תקנה לאחר אלוס עזרילל ברבי יוסף ׳יתבמא אני ואמינ׳ ואני ויסב יוסף לבני
בית הבבאת ויבקש אפילו על אמנ לל בקביות אבליפו על אפר ארף בקאם
ואל לבר אכבאות אם היה יכול לאמוט אמעון בבתת ואמטו בחוזק ראוי לקבאו
כלאמריכן בראמכים היה לו לזוטמה ולא אמטו וראוי לקבאו לבדור לבית הבבאת
תקנו על מבן ׳ יתן זקוק ואלוס עזרילל ׳לוא אתיה בבליות ובאם
תקנז כראם לאא יטול כלום ׳כראם לי מן אאקום אראמיכו דרך נמר כולם לאף כי יש
בו אמכאם על אארץ לף אריכון לאא ברבייס של מים אפי אפוכין כאם נוכ״ם
כלברי אאמתיר לבבל תורם אלך לאר אאחתיר ׳ים מרבותי בפוסקים לכולי
אפוב מן אתורי ׳לף כי אין לו לבזבז מד ׳רוחות ואוי כמו אילון אפוא פרוץ מב ׳ראשי
אף מיפסל משום תשם אטוען אבתוכו כלאיתא בראשית ירים אפוטט בבור לקבל
ברורות פומל בפל עץ בכל אפוא ואם היו אתים מתלאחים ואדקיא נתוכו פפול
בפל אפו ׳ואוב טעמו כאין אינם נדולים לטבול בתוכם ׳ומשם בפוקת יהו
אתיקה ניירוסלם וכל טהרות אבירות ׳יו כאנשים על נבא ואיקה נקוכם בפפורת
אמר בפולים ואלמו בית אמלי ופיקוח אפיו לומרים על אתיבאת רוכא ואיכו אם
איה מעיין בא לרך לו איה בעלמא אמין לו לפמות בלל בוא לומם לבבאיר כתב
אר איה ואל נרמא אפלילים לביכור לבזבז מארבע רוחות ואוא כלי נמור אמקום

כבר כיון לבמאת אטבילה איה אבמקום אחוכרין לבבר ואם לאו כרמא לאפילו אם
איה אבמר נקוב כמוכים ויש אבמקום פבול לאוויהן על ידי טהרם בעיכן וכלי
לפנין מכל אפקא בוא לבבר מי אמקום למעיין ואלוס חייב על יבאק כתב כל׳
אמפים ואל מקום וילים ופרם איה לבבר כלי נלנים וכלי לולמה וכלים נדולים
אמחוזקים מרבעים אפא בלא אפא כוורי׳ כיכם ולא אזיב כלי וכיכן אפן עוין ואינם
לעכין כטילת נקב בכוכם מבקש בתבטל מתורת כלי אוא לדין לאין פוסל מקום
ובלרבעים מקולות בפוקת אבמלין מן אמלאין בה וכו׳ איתה כלי ואבלה בפיל
מיכור מיל בפסל לת אמקום פירום איתה תלוסה ואבלה בפיל מיכור מיל לא נוי
מיכור ואוי כלי ופוסל אמקום ׳יקבה מלמטה אן מן בבל אפין מקולת מיה
כבלה פירום בכוכם מבקש ואם לאקמר כתר לכי כמה יפל בנקב כפפורת זו כיש
לעיל כי לפתמי אפוקת אמוכה למעיין ואינה לטבול בתוך אפוקת ואין בה לרבעי
תקנח אם אל ידי אבור לבך מבריך בפפורת ואפיל לאקוטת אחוטה לקבל בו
ברורות בפל עץ בבל אפוא לים ׳וקת בפתיחל לאטוט וגילה בלפתו לקבל בו
לים אפא בית מיכתוב הוא לבבריו כלי אלא יפ אאכר אמרם אכלתין אלין
תקנט כן יפא פני תלמיד אכם ורומם אלפי פומיכי כתיתו לליכא ואלוס מכ״ם על האוב
אטוען לאוכן על אאת אמעון בבתת אאת אמעון כי אאכיתין בבת לים כך בבן
תקנך לאני כדי׳ אוכא ׳כתב ר׳ אי על לכר אכלות וגילופין אמקבל פרט
תקנג אקכם לכלו כתב יפקב נוקאת עלין פיפרכאכם כאכאכ אכנות ואיפוכאם
לרוני לה ואין קולני ׳נפשם אקטכם כי אפילו אקא אין לה כח לאקוך אפני קולים
ואם איכו רשאי לפכניסם לביתו אפני אפקו אלא לאר אקיב יפקב הוא
מורלת כנלי ואין לי כאן לפרכאם וגם אקא כאן לאפקו אלא יכניס כתו לעולם
כביתו כראם כאיכי אלא הוא לאוד ואין לו כאן לפרכאם כופין אלא לפרכאם
כאמצוס אם אינם יכולם לסרוניס וגם יכופאו לסלוקם אך על פכלן יתן כפי רכונו
וכבודו ואין לכופו על כך כי לא כיתקן עיסור כלכים כאיין רק לאחר מוקו אכל
כאיין כלאקים קלין מילתא וכל אמרכם רוב אכאי כוקא הימנו וכיכי אמרינן אפני
אם אקטו כתוכות אינ לין כלי אינקון אלא אכל אמרינן אפני אאיכא לים
כלים ואת כביתיכם הנו לאכלים ופריך בלידים קלין מילתא אלא לביתיב לים
מלילים כי איכי לינקאכים אלים אכל כמוכות ים לכופו אן בביתו לו במקום לאחר
ואי נברא לא לאוד אפילו אכי כיפיכן לים כלברים ומכיאין אוקו כביכור
ומכריזין עלין ביומא לסברא נכי כבשתא כלי פיתביים וילאוקן עבמא כלי אלא
תקנך אקא נתו לתרומת רשם ׳כתב אפילוקא ולא אם לחייב אבמא אלא אקכו אקכוני
עד׳ אפים אפם אטני אטכים כלאוקא אם אף על פי ואפילו איכא לאיכו חייב
מכוס איכא ולא כיפיו לים כאחר אכל מביאין לוקו בכבור כגון יאלוד ילד ואבי
אקא אלוס ומי כיפא לך לליקאכו בביתו מבלקא אבל אי איכם אאוד כייפין
לים לזוכן ולפרכאן וכפייס זו לכיון אף בבבל ולא אני כליכי קבאו לאא רבא לכפייס
לרב נתן בר אמי ואפיק מיכם אלבא מפא זוי לבלקא על כאן לעזכו כראם כיון
אאונא אמצון אבלר לגזכרים ואם היו אבליקוק לאם יכולם לאם עבמא לחוניא
ממנו דיל אלוקא כיקא ואו לאו גרא אתוקף ל״ם ואוב אלרבי נתן לאא כתיב
תקנה לאחר אלוס עזרילל ברבי יוסף ׳יתבמא אני ואמינ׳ ואני ויסב יוסף לבני
בית הבבאת ויבקש אפילו על אמנ לל בקביות אבליפו על אפר ארף בקאם
ואל לבר אכבאות אם היה יכול לאמוט אמעון בבתת ואמטו בחוזק ראוי לקבאו
כלאמריכן בראמכים היה לו לזוטמה ולא אמטו וראוי לקבאו לבדור לבית הבבאת
תקנו על מבן ׳ יתן זקוק ואלוס עזרילל ׳לוא אתיה בבליות ובאם
תקנז כראם לאא יטול כלום ׳כראם לי מן אאקום אראמיכו דרך נמר כולם לאף כי יש
בו אמכאם על אארץ לף אריכון לאא ברבייס של מים אפי אפוכין כאם נוכ״ם
כלברי אאמתיר לבבל תורם אלך לאר אאחתיר ׳ים מרבותי בפוסקים לכולי
אפוב מן אתורי ׳לף כי אין לו לבזבז מד ׳רוחות ואוי כמו אילון אפוא פרוץ מב ׳ראשי
אף מיפסל משום תשם אטוען אבתוכו כלאיתא בראשית ירים אפוטט בבור לקבל
ברורות פומל בפל עץ בכל אפוא ואם היו אתים מתלאחים ואדקיא נתוכו פפול
בפל אפו ׳ואוב טעמו כאין אינם נדולים לטבול בתוכם ׳ומשם בפוקת יהו
אתיקה ניירוסלם וכל טהרות אבירות ׳יו כאנשים על נבא ואיקה נקוכם בפפורת
אמר בפולים ואלמו בית אמלי ופיקוח אפיו לומרים על אתיבאת רוכא ואיכו אם
איה מעיין בא לרך לו איה בעלמא אמין לו לפמות בלל בוא לומם לבבאיר כתב
אר איה ואל נרמא אפלילים לביכור לבזבז מארבע רוחות ואוא כלי נמור אמקום

דאף על גב דמעות של יתומים אם הולוו ברבית קצוצה אפילו גבה צריך להחזיר
מ״מ אי מטי הכאה ללוה יהיב ליה כמו שהתנה רביע מן הזקוק דאין בעלי לקיומי
תנאי מרווחא ואף על גב דאתני בהדיא לאו כלום הוא ותנאי בטל אכן יד יתמי
אכ״ו והוי כאלו אתני בהדי קרוב לשכ׳ ורחו׳ להפסי׳ אפטרוף ראוב׳ תבע עלבון הרב
שנתפס הוא ובחוריו מכח שמעון שרב׳ לדחוק אותם שימחלו לשמעון על אשר אמר
לרב שהו׳ בחר ועוד נתפס פעם שניה והושב במגדל בתחתיות שבועיי ועוד הוצרך
לצאת מן העיר עבור זאת העלילה ותובע יציאותיו ונעילת דלת שיעשה שירשוהו
ליכנ׳ בעיר וגם שכטל פרנסות של הקהל מעצמו עי׳ גוי׳ בלא ברשו׳ הקהל וגם קור׳
לבית הכנס׳ של הר״ גלוק הוא בית אנקות ושמעון משיב שהשר דחקו להיות פרנס
ונתרצו הקהל ולרב לא עשה דבר לא בדבור ולא במעשה כנוהו שפטים ללבים
ומהלומו למנאצי׳ והיום רבו המתפרצים להשתרר וברבותם קופצים על זאת יצאו
פרוצים וכ״ל שמעון הגדיל רע לעשות מאד שהטיח דברי׳ נגד הרב לומר לו אתה
בחרם ואפילו אם הוכיח הרב ואמר מי שהביא הקהל בערכאות של גוי׳ הוא בחרם
מ״מ אין לו רשות להשיב לו כך בעזות שהרי הוקש מורא רבו לכבוד המקום אלא הל״
להמתין עד שיעבור כעסו ולפייסו ועוד הל״ לנהוג נזיפא בנפשיה כדנקיט רבינו
עליה מילתא כי ההיא דפר׳ אלו מגלחין דאמר ליה רבי לרבי חייא חייא חייא ראה
מי קורא לך מבחוץ ידע רבי חיי׳ דנקיט מילת׳ בדעתיה נהג נזיפותא בנפשיה
ואין לתלמיד לומר נגד רבו אדרבה וכך לי רבי חייא לגבי רבי כמו שמעון לגבי
ראובן רבו ועל כל זה שהטיח דברי׳ נתפס כי אין עדים שנו׳ בפי׳ לתופסו מ״מ רגלי׳
לדבר יש ואמתלא ועוד שהחציף לקרוא למקום תפלה קלוק הוא ואין להב״ה מיום
שחרב ב״ה אלא ד׳ אמות של תפלה ותור׳ ונהי דבדיני נפשות לא אזלינן בתר אומדנא
כמו שמעון בן שטח אראה בנחמה אם לא ראיתי הרוג מפרפר ודם מטפטף וחרב
בידו אמרתי לו רשע מי הרגו לזה אני או אתה אבל מה אעשה שאמרה תורה על
פי שני עדים יקום דבר מי׳ בדיני ממונות אזלי׳ בתר אומדנא כי ההיא דרבי אחא
גמל הנוחר בין הגמלים בידוע שזה הרגו ואמרינן רב מנגיד מאן דמצער שליח
דרבנן כ״ש רב גופיה וגם במילי ומסירה אין לכוין עדות ברורה כמו בשאר עדויות
ופר׳ שבועת העדות אמרינן דדיני ממון מתקיים בידיעה בלא ראיה וראיה בלא
ידיע דכתיב והוא עד או ראה או ידע וכתב באלפס אע״ג שאין גובין קנסות בבבל
מכדי׳ אותו עד דמפיים לבעל דיניה כך מכהג בב׳ ישיבות וירושלמי גרסינן מעשה
באח׳ דאיקפד לרבי יוסי בר׳ חנינא אתא עובדא קמי רש״בל וקנסיה ליטרא וקנס
זה גובין בכ״מ לכן ראוי לקנוס זה שמעון בליטר׳ של זהב ובנזיפא ליהוי תלתין יומין
ושלום פלטיאל: שאלה אם מותר למכור בהמה דקה לרועה בב״ש כיון שיוציאה חוץ
לתחום תשובה נראה דשרי אפילו בשבת עצמו למוסרה לרוע׳ גוי דנהי שאד׳ מצווה
על שביתת בהמה מלמען יכוח היינו שלא יעשה בה מלאכה לא הוא ולא אחר אבל
דבר שאינו מטעם איסור מלאכה אין מחוייב על בהמתו וראיה דבפרק כל כתבי
אמרינן מעמיד אדם בהמתו על גב עשבים בשבת ואפילו במרעה וטעמא מפרש
במכילתין יכול לא יניח אדם בהמה לתלוש ולאכול תלמוד לומר למען יכוח ואין זה
כיח שיהא בהמה רעבה ואף על גב דאין אדם מעמיד בהמתו על גב מוקצ׳ לפי
שחומר מחובר ידוע לכל ולא גזרי׳ שמא יאכיל בידי׳ אבל חומר מוקצה אין ידוע
וגזרי׳ שמא יאכיל בידים אבל אי קאי לה באפי׳ שלא תלך אנה ואנה ואזלא איהי
מאיליה והוא עומד מרחוק דליכא למיגזר שמא יקח בידים שרי וכה״ג התירו גוי
שליקט עשבים בשבת מאכיל אחריו ישראל דקאי לה באפה הרי לך שאף על פי
שמוזהר אדם על איסור מוקצה לא הוזהר להאכיל לבהמתו איסור מקצה לפי שלא
הוזהר ב״א על איסו׳ מלאכ׳ דוקא ועוד ראיה דא׳ פרק שואל תנו רבנן ממשיבי׳ על
התחום להביא בהמה היתה עומדת חוץ לתחו׳ קוד׳ לה והיא באה אם היא של ישר׳
לא יזיז ממקומו אלמא דבבהמה שרי וטעמא משו׳ דאיסור תחומין דרבנן ואפי׳ למ״ד
דאורית׳ אין בו סקילה אלא מלקות לבד תדע דהא מני לה בכלל מ׳ מלאכו׳ שהם
אבות ומלאכתך קרא למימר בהדיא אל יצא ולא כתב קרא על כל מלאכ׳ ומלאכה
ועוד התוספתא סמכו דעירובי תחומין דרבנן ואף על גב דבסו׳ פרק קמא
דעירובין תני רבי חייא לוקין על עירובי תחומין דבר תור׳ ורב אחא בר יעקב ורב
אסי שהוא בתראה דחק לתרץ ההיא בריתא דרבי חייא ועוד כי בריתא דרבי חייא
עיקר מ״מ פיר׳ התוספת דלית הלכתא הכי דקיימא לן תחומין דרבנן דהכי מסקי׳
פרק כיצד מעברי׳ וכן סתמא דמתני׳ פרק שני דכתובות עד כאן היינו באין בשבת
קסבר תחומין דרבנן ואמנם מדרבנן מלקין כדאשכחן פרק מקו׳ שנהגו דאפילו
אתחומי׳ דיום טוב שני מלקין כ״ש יום טוב ראשון ושבת ובפר׳ בכל מערבין דפליגי
רב נחמן ורב ששת אי חזק שליח עוש שליחתו משמע דתרויהו ס״ל תחומין דרבנן
ואף על גב דבפ׳ אמר רבי עקיבא איכא פלוגתא אי איפקיד אתחומין במרה או
בסיני ההיא רבי עקיב׳ היא אבל לרבנן אפילו תחומין ד״ב מיל לית להו והדע דא׳
פרק בכל מערבי׳ גבי כתגלגל חוץ לתחום שאני טומא׳ דיש לה עיקר מן התור׳ מש״כ
בתחומין קסבר תחומין דרבנן ואי׳ יב מיל הוי דאוריתא הרי יש לו עיקר דאוריתא

תתריג

תתריד

ומי׳ קצת יש לחלק כיון דלא כתיב בפי׳ כמו טומאה הוי אין לו עיקר מן התורה
קצרתי מן התו׳ ועוד ראיה ממתני׳ דפר׳ בתרא דביב׳ המוסר בהמתו לגוי או לרועה
הרי היא כרגליו ומוקי לה בגמר׳ בב׳ רועי׳ שלא קנה אחד מהם לפי׳ הרי הוא כרגליו
אבל אם מסרה לרועה אחד הרי היא כרגליו של רועה ואפילו מסרה לו ביום טוב
וסתמא אפילו ברועה גוי איירי דסתם רועה נקט וכן משמע דאמר הולך אבל
חכוני הרגיל אבלו כו׳ ומוקי לה בחכוני ישר׳ אבל בגוי לא משמע דאי לאו דקאמ׳
בפי׳ ישר׳ הא כל חכוני במשמע ועוד ראי׳ דא׳ פר׳ בכל מערבין שאומר לחבירו בא
ולקט לי תאני׳ מתאכתי אוכל מהן עראי ומעשרן ודאי מוקי לה רביב׳ בע״ה דקאמר
לתח אף על גב דקתני חבירו ובשבת פרק שואל אומר אדם לחבירו בא ושכור לי
פועלים ומוקי לה בחבירו גוי כ״ש דיל כל רועה במשמע ועוד ראיה דאסרינן
פרק קמא דעז׳ להשאיל ולהשכיר בהמה גסה לגוי שמא יעשה בה מלאכה בשבת
ומפר׳ טעמ׳ דקא עבר על לאו דלא יכוח או משום כסיוני פי׳ שפעמים מוכרה ע״ש
ומכסה הגוי ושומע קול בעליה והולכת והל״ מחמר ועבר על לא תעשה כל מלאכה
ולמ׳ לא מפר׳ טעמא שמא יוציאנה חוץ לתחום דשביחא טפי ואף בהמ׳ דקה היה לכו
לאסור מהאי טעמא למוכרה לגוי גם אין איסור למוסרה לרועה לפי שהולכת בשב׳
דהכי אמרינן בירושלמי בפרק קמא דעז׳ בס״מ אין מוכרין להם בהמה גסה ופרי׳
דקה כמו עושי׳ בה מלאכה גוזז וחולב ומשני מה שהגוי עושה בה מלאכה לא מתסר
ולא דמי לבהמה גסה דאיהי גופה עבדה מלאכה ומכל מקום כתבו תוספת
שבריך להקנות החלב מן הגויה דאז בדידיה קא טרח דא״לב הרי היא עושה
מלאכת הישר׳ שאלה אם השתי שנים של מניקת חבירו אם היתה אחד מב׳ שנים
עיבור מה תהא דינה אם ר״ל שני שנים כמו שהן או ר״ל יב חדש ותו לא תשובה
כ״ל דלאותם דלא מפקי שני שנים מלא תבשל בגימ׳ שהם ב׳ פעמי׳ שס״ה ימים שהם
כ״ד חדש וב׳ יכא רדין א״ב צריך למנות הכ״ד חדש וחדשי החמה והם כ״ד חדש וב׳
יכא רדין אבל לאותם המפרשין דמפקי שני שנים מן הכביא שמואל דכתו׳ ביה
וישב שם עד עולם דהיינו כ׳ שנה עולמי׳ של לויים ושמואל חיי ב׳ שנים וב׳ שנה יכן
מאמו וכ׳ שנה ישב בבית ה׳ עולמו של לוי אם כן לפי זה שני שנים הוי כמו שהם אם
מעוברות או שלימות אמנם לפי מסקנא דפרק בתר׳ דעירובין נראה שאין מחשבין
אלא כ״ד של לבנה ותו לא דתנן פרק בתרא דערכין גבי בתי ערי חומה כשהו׳ אומר
תמימה לרבות חדש העיבור ר׳ אומר תמימה ליתן לו שנה ועיבורה פי׳ עיבורה יכא
רדין אם כן משמע דוקא גבי ערי חומה דכתיב תמימה פליגי אם תמימה מרבה
חדש העיבור או יב אר״ד אבל הכא דלא כתיב תמימ׳ אין למנות כי אם כ״ד חדשים
לבנה בלבד: שאלה אשתקד באו ליסטים בעיר אחד והזנו נפשות וישבו משם
ריבה אחת נשואה לישראל ואכסוה ונשתמדה לעז׳ ונטמעה בגיות ימים רבי׳ אחר
זמן טרחו אביה ואמה ושבה האשה אל בית אישה ושאלתי להם מי התירה לבעלה
ועתה רבינו הורינו באי זה דרך כלך כי לא ידעתי מה אדון בה למדתנו רבי׳ האשה
שנחבשה בידי גוים וכו׳ דרישא באשת כהן וסיפא אפילו באשת ישראל כדמוכח
פרק שני דכתובות ופר׳ אין מעמידין ובעלה דרישא לאו דוקא אלא אגב סיפא ואם
כן הואיל ואלו באו על עסקי נפשות והופקרו כולם להריגה נאסרה על בעלה
או דילמא כיון דבשעת הריגת האחרים שיירה הרי לתשמיש נתכונו ודיינן לה
כנשי דגנבי ליסטים דשריין לגברייהו ישראל דהכי ליסטין לא חשיבי לאוסרם כבן
נכר דאיקרי מלך ואיקרי ליסטים דעלמ׳ ודינה כשבויה או דילמא כיון שהפקיר
עצמה לעז׳ ולא מסרה עצמה על קדוש״ השם והשת׳ בגיו׳ ולא שמענו שבקש׳ טצדקי
להכבל הופקר׳ לכל איסורין שבתור׳ ודיינין לה כהני נשי דשבקן להו ואזלי מנפשיהו
ואסירא אף זו כך דינה עוד דקדק רבינו בלשון רש״י זל שפי׳ ע״י נפשות שהיתה
בידוכית למות לשון זה משמע שהיה ידוע ומוחזקת לכך אבל בסתם נשים לא
אמרינן הכי כדאמרינן ביבמות נפלו עלינו גוי׳ נפלו עלינו ליסטים ואני ניצלתי
נאמנת וכרב אידי דאמר אשה כלי זיינה עליה ועוד ילמדנו רבינו עיר שכבשה
כרכום לא פסלינן אלא כהנות ואף על גב דרובן לאיבוד דגרסינן בגיטין שלשה
דברים אמר רבי אלעזר יוצא ליהרג וספינה שאבדה בים ועל עיר שכבשה כרכום
ומדכיילה בהדי הדדי משמע דכולהו בחד סיגנון הוו ובבבא בתרא
גרסינן עלה ספינות שרובן לאיבוד ועוד דגרסינן בגיטין מה להלן דבר ברור
אף כאן דבר ברור ואף על גב דעל ידי נפשות אסרינן כדבר ברור חשביב׳
חזקה זו שהרי סוקלין ושורפין עליה ועוד ישכילני אדוני אם הדעת מברעת
לחלק בין חבוש׳ שנותנת אל לבה לפתות ולהמציא עצמה לזנות אולי תנצל ובין זו
שלאלתר שאכסו׳ פסלו׳ לעז׳ וניצולה והא דאמ׳ רבא כל שתחלת באונס וסופה ברצון
לא שייב׳ הכא כלל דרבא איירי באונס והכא מיירי ברצון כי הכא האונ׳ היה במה
שנשתמדה ולא על הבעילה ושר התורה יעמדנו על שפה ברורה יוסף ברבי יצחק
השיב רבינו יצחק מפרי״ש בסף נבחר לשון צדיק על אותה ריבה אם להתיר בה
נפיק דינה חורבא ואף על פי שהדעת מברעת לבך דודאי לא דמי לע״י נפשות
דאסורה לבעלה דהיינו נשי דגנבי שנגמר דינם להריגה או ראויין ליגמר לרבי

יוחנן

תתריג

תתריג

יוחנן ולכך מיבעיא לכל ואפ"ג דיון שכשהלך אין מחזיר בידם ולפי שאם מכרם בידם לישמט אין זה לכך ברור כי יולי אין יכולם לברוחק כל כך שכיון דלפיכך היינו נאמנין מלחמת לכל כשים ואף לא כלומר קרקעי רק שכשהלך דוקן ל

לסם ומעב׳ לחמר שמכו סויתם לעלו דוק סמם כמים מלפ׳ ולפ׳ פירש וכלו כשעה׳
ומחרו מלו כשעים שמכו היו עכ׳ל מסמיך מל׳ מלפ׳ כמים ותקני סטר כשר ועדיו
כשרים מסמיך דמי לעלו מסו׳ לרך שחיטתו היו כשעה׳ פסולין לכל עבודת מפשידו מעת
תקיעת מסטר ומס היו כמכיס לומר לפ׳ תקמכו לסם כפסולין לילמ׳ מס היו כאן

סליקו הגהות ממסכת קידושין

הגהות ממסכת חולין

עוד מצאתי בגהות למייבי לעיל בפ׳ לשמן ולילך מכו מכיון פי׳ רב יהודה לפ׳ מזיב כך קטר יפלין ובזיבת מסום לשון מפרים לקטר מל תפלי׳ לריך לעשותו בכל יום בשעת סמכיון ול׳ לפסוסם רב יהודה לפ׳ מזיב כך פ׳ שחיטה ומילק מסום לפני מכיפי טבילה ובריכו׳ לילמ׳ לכל לרך לרב מניב לפ׳ מכיפי ומיו לריך כל כך ללמד ולייק כמי בפי׳ ול׳ מדקתם מכי ולפי רבי מליעזר לריך מפרק הקטן רבם דקתם מלימתי מכרך מליעזר מלי׳ ורבם לשמרי תרוייסו מסבת קדיכם ושל שבת מכנם ול׳ לפ׳ ופי׳ לשון קטיר לפו סייסו קטר של תפילין מסו׳ מלב לפ׳ מסם מפיכי מלב ל׳ פירוש סמקדש ומכמצמ כרשב׳ כמו שלוש קטורה כולל כנגד ס׳ סמפלג ול׳ פ׳ פירוש קטר לכל יום מדקוק לפ׳ מסור לקוסרם מפרק המוכי תפילין לפי׳ לריך לעשות קטר לכל יום מדקוק לפ׳ מסור לקוסרם בשבת לפ׳ סוי קטר של קיימ׳ ומי׳ לשון לפ׳ סוי קטר של קיימ׳ ושרי מלפ׳ לשון לריך לקוסרם בכל יום ויש לקטר תפלין של יד בכל יום קושרו ומתירו ושל רחם קטר של קיימ׳ סוא ולפ׳ לעשות טכילה סיינ מלמ׳ לקטר של יד כמי לפ׳ לריך לקושרו מי כ׳ל דרחמנ׳ ל׳ סיכם דלים לפ׳ מסור סוא לקושרו בשבת דרחמנ׳ קטר וכן מכי׳ פרק קמ׳ לשם לסוכם לפ׳ והוכם כל שלש שעוכין עשוי כילי לרם לימו שלש ושרי משם לשם שבי תבוקות סעוסקי בפרס מכילין שוורי שכיסין רשב׳ מסכי קטר סקטוס מלמ׳ שלש ושבי לעב׳ מלפ׳ שוב ול׳ פ׳ ברש מן טרפות נבי כיקבה דנבי בסם שמרי לבקבי שלין בסם שברון מבטרפי פי׳ רוב מן בקבי עבמן ושין שלוש שבין בקב לבקב בשבב בכל בקב נבי עוף שמריכן מקפלו ומביסו על פי שקבה לם סופס לת רובו טריס׳ פי שלש שבקבי בשבב בכל שקבה ושלש לפ׳ שבי לית נבי יקב משום שמ׳ שם שבוקת שבורבס ברובה טריפה לנבי בשמ׳ מלפ׳ לנבי עוף משום דזוטר מיוחים בשבב שלש שבשיס בכל בקב לפ׳ נבי שמוטה שם שמוטה טריס בשיעבול מיבים מלפ׳ בעוף משום זוטר מיוחים גם בלפ׳ מיעבול ניבים שבוסה שמוטה ולבסי לפ׳ מזיב לי נבי יקר עליהן בעוף מיסוד על ל׳ פ׳ בין: הגהה ול׳ ס׳ לוכה שבשיס בלומ מבשב בפ׳ לידי ושלמתי לת מורי ס׳ ר׳ יצחק בר׳ יקר ושתי לי ויש לומרי ושמ לישטב שלומרי וטעם מן שמלירי וכו׳ ושיים בשוף דבריו שמבא סיינ לפתיר וניבים לבדי מבר

תקרכ כל ב׳ פ׳ בפ׳ לכל מלוכה לוכה שבדוכ בלומ מלכי מלכל טריפו כ׳ל טעמ׳
תקרכנ מסום לכיון למקמוים בדבי עבדי סוי כדבי נוסי דמכיסי לבדלי ומין ביבים כלום
לפיק לסו בדיוקת לפ׳ מכיסוי מפי כיל שבכי לבדלי ושלבבר וס מזיב כבוש לפת
ושלבבר מפר כבוש לפרת גם מס שבכו בשבוב בבלומי בוש למיקמוים בשבי
כיבי בריפ טרים מבש שיב שבומת בשיפולי ריפ ומקבי שלוש ל׳ פ בשיפולי
ריפ שים לפ סיקף בשר בסוף שבריפ סוי מזיב לפקלוי לפ ומיב לפ׳ שבמ
מלי ומכלן לסוסיף על טריפו שבמלמוד ול׳ לוכה למיבי כי קיימ כבר שבשיפולי
ושבמ סוי מסום לשבש לשבין שבכי לפ׳ שמים שבין שם ס׳ לקמן סוי לקיימ
סימפוכפ ובים לפיכ בוש בבר שבשיפולי מבבר לשבר פיבי שמ נימום
מבשבי ולפיכ שבין מן שבימפו ושבין שמ שבמפו בכל שבו טוי טריס וכבר
תקרכ בשלש בפולי ריפ על בוש בשיפולי ריפ ול׳ בר יפולה ריפ טולפ ול׳ בלני שים
מבבי יכמבשב מין לוכלין לוכפוכשבוש בריפ ובינרת בשבר לשבר לבבי
לי לפ שבכי לשלי וכבר פיכה בוש בלומ וכינרת בשבר לשבר על לומ ובקש
ס׳ ר׳ שמ׳ בלני בשלוסף לרשת שם בשבין זו לוולפ שבכי זלו ובבר ושבש
נשנו שתם לבבשיר בין שבכי בין לפ שבכי שלי בינרת בשבר לשבר לפ׳
תקרכס מתזויק כתרתי לשמיבי לבדלי מפט שבמצ בתוך בכבר שבשבר לפ׳ שלש
לשניבו שם קופה לבר מון טריפה דרך סוושט שם שלשבל בה יוצא לשון ושור
ובכנם בכבר ושם ליה בקובת סוושט וכפוף לשבלו בשיר שבל מפט קטניקת טריפה
ומפטין שלבו יש לשם דין קטניקת שבל בריפה בכל שבי שבר שבריפה ובבבר

תקרכא היו לומרי לפ׳ שקמבו סוף לבר שמ לרך רבי לבינבור מסבימים ויפרים ויבלם על
תקרכב המקדש בלפ׳ רבו לבי שבשר בם כר לבקיבה מפשם לוקי תרי לבדי תרי לוקי שפשם
בשוקת קיים ומי שבו לרך לבי שלבי שבל שלבל לום לרך קדשתי נשמן ושלום פייס בר משם:
בעי לומרי לפ׳ שקמבו סוף לבר שמ לרך רבי לבינבור מסבימים ויפרים ויבלם על
תקרכב המקדש בלפ׳ רבו לבי שבשר בם כר לבקיבה מפשם לוקי תרי לבדי תרי לוקי שפשם
בשוקת קיים ומי שבו לרך לבי שלבי שבל שלבל לום לרך קדשתי נשמן ושלום פייס בר משם:

תקנה ומותר לאכול וקשה מ"מ כשוקים שלאחיו ובת רבים בבכור שעוף שבאחר בין הפרק
שם שאינו כאכל בין בתמציתי ס"ת עור ובאחר קופין לא רוכו בסיבוך קון שאכר מות
אם אין קופין לא רוכו שאכר לבדו אבל משום אכר ואין בחי ובריך לשייר מעט מן
המוכר עם שאכר שאסור בשיפתוך קותו מן שבשתה ואם בשרק הנ' שמחוך לנף
באחר מן שחתך אם רוקן מעט מאיכורו לבוכבך ואסיקא שאין לחוש לריקה בכל
דיכם שוה לשני פרקים ברשבונים באחר פירות' וכן משמע מתשובת רש"י ורשב"ן
זקיכו כתב אם באחר שאסור בשיפתוך קותו מן שבשתה אם נאחר שרק יש לחוש לנקיבת
שלא' ובחי לבוקק ואם באמט מאיכורו אם לא באחר אך באחר לבוכבך
תקלב מן שאסית לשייכו שמוטת נף בשוף בריך לבדוק ברישן שלא תהא נקובה: מתקי
בשיש שבורות יאך ולא טרופות ומשמע אם אין באחרה יקה שבשרי בל ו' ו'
בשני שבשמן ושאינו לוקה בקשרה אחר שם אם שיזדקה ולא יקה לוקה שאם
ושאינו שאחרים שבשרי בקשרה שלא ישאר בשיפת שלא שאחר בשקוה
מן שאלינן קיימא ומוטב שישאר בקשרה מן שבשרי שם שאינם ולא שישאר
משאינם כשרה כלום שם שבשרים שבקשרי גם מתקי שים לם על הקשר של מלנון
תקלו שלם שלנו שבשים שבקשרי גם מתקי שים לם על הקשר של מלנון
על שבשיה ואין לם כלל על הקשר שלם שם ובשיה מותרת ושלם לשים שאור גם שלם
שתורה שלא מלרבנן גם מתקי שוף טמא לו בשיה טהורה שים גם שפרוה לו
לם ובשבשל שם שיש בשרי לו לא כין שם קלישתה בין כלא קלישתה שבשר שאור
תקלז עד שיהא ם בשיתר גם שם שכה על רחוש של תרנגולת ושתה בשיתה בשר ואין
תקלח גם משום שבר מן שתי: ר' יוסי ושמש שנב שמק רש"י לשנבשים מותרים בלא
שחיטה מלכתה לבו בקרא נתר לנים שלא נתו שחיטה ושבי משמע נתן לשרומן
לשקני שוכל שלם שנבשים בין שיים בין שבי מבשל שי בין מבשל מתים וכן
ם לם שחיטה שוכיל לם שנבי שכולו שיה שאין טעונין שחיטה ואפ"ו אין מעמי בין
שנבים שכלים מן שפתק ומן שאנר מותרין לישק מן שנו ושייכו מתים
מלשילן ושאר שכלם מן שאנר מפני שמוזק שאין ע"ש: כו' שכל טמא מעמיד
לשמא שייכו לוקה בקלישתה שכל בלא קלישתה שוסרת ושלא שלא מכני בישה
שם בקלישתה משו לשבשתה שכל בלא קלישתה שוש לשלשיר ולשבשיך שמים
בשיכה טמא שנבשים: משקי שאשם שבשאר שיסורים שריך שיהא ם של שיה לבטל
תקלט שיסורי קלופה מן שמיכל ם שכשל שבשבשל שם בשר בקדיר שוסיל ושכל מן
שיתר הוא ונם שלב שבבלא שיכו שאסר מן שת ורה כי שלב שמוטה מלכרי שוכלים
שיעורו נם ושכל מן שמכין. למכם אין להתיר ע"י ביטול זה כי לם שקדירם
ושתבשל שכל שבשו שאסר לפי שעה שלא נבטמא שבשל שם בשר בקדיר שוסיל ושכל מן
בשל ושבלא טעם בשר ושלב בנמוחת שבשל ולא יפחת ם' של שיה לבטל
תקמ לפי שעתו נמוחת ושבשר רוקף בקוף קדיר שמבשלין בם בשל ונמוחת שכל
שלם שבי רוקפת ומבשלת ושבשל שלב שלב מבשון יפחך שבשיל בתמחוי
מן בקדיר שפרת ומיתר לשכול ושקדיר שאורה לשולם לשכל לם בשל לתוכה שלב
יפחך שים נוכחים לתוכה ויסיר כל שמומן שנף ושבשר מותר. ומשמעי כי רבינו
מפיר מותר לם שלב טרופה על שקדיר מבשון שכל שלם בשבר שרוטה שלו
שרוטה מבשיה לבטלה ואינה בלועת ומתבטלת בלוטן שקדיר שכל שלב שבשר
תקמא שרוטה לפני שנה חוזר בו: ברק ר' ובינים שנולדו מטרפים לם ידע לשיתוי
שלבר נם מן שבינים נם מן שקרבנולת לם נוקקת לשלב לתרנגול ויש בה בינים
שכל מותר לפי שקרבנול כלשון בשבשה כל שלינה ולא שוי שבשלו עד יב' שלם
מבשלין לך ר' שיה בית שיסרול שותפין בו לם חייב במוזח מבני לרבנים
שלא קלשון בשיך לשל למעוטי שותפות מבשל שותפות נוי חייב במוזח לו
לישמ בשון לבשיך למען ירבו שיבם למרבה מינים שותפות ממילא שמשיכין שלא
בינה בשתי לשלשון שותפות שבשיבם שבשיבם שבשיבם שבשיבם שבשיבם שבשיבם
תקמב למעוטי שוכר ושוש לשטור: ושאת אשר אין לו אלי נקובר לשקי שוסיל ושרשני
שרב כי כל שבית ישראל ונוי שותפות בו שטור מן שמוזח אבל שלא שבשלן קרא
בפרק ראשית הגז למעוטי שותפות בכל הני למעטי שהם שי שטור לבינה בו
שבינה בשל' לישמ נבי שם לשבשל שותפות בשל שהי למעטי שותפות
לישר שלא ממעט שותפות לנוי ואפ"ש שותפי לנוי לא שמשה בנבעי לשבשל
לבנים ושטעם כיון שים לנוי אלא בבי זה נוי לא טמוי בנבעי שרי לן כאן
בית אלא לנבי טומאת נבשים לבשיבן בית אלא שם כל זוויתין וכן לנבי מזוזה כיון
שים לנוי אלא בנוף שבית ובאחר נוי לא בר מזוזה הוא שרי לן כאן בית אלא
להתחייב במזוזה ולכן בשי בית אלא אלא לשבין מזוזה לשל ממעטי בפ' שבשלו בית
שלין לי לשמות וכן אחר אלא אלא לשלל לשלל נוי הוי מבי בית ואחר ולשבין
מזוזה וכנשים לשבית עומד בתוקף שבית וכל פורקף ופורף' בו אלא לנוי לא
בריך קרא למעוטי נפלי אם לא כיון שטעם שלמרתי שלא לבלא קרא לא ממעטי
תקמג סוקפות לנוי לשבין מזוזה אלא אם שבשלו שבשלו בין שבשלו בו לא מטמא בנבעי
והם לשבין מזוזה ובשבשלו שבשלו בשבשלו שבשלו בשבשלו שבשלו בשבשלו שבשלו
שבשלו שבשלו ב

377

לשחטה פירוש הוא שלפי שהיא בעלת מום אסור לשחטה ולאכלה מי שהוא בעל מום ואין כן כל תשחטנו ומכל מקום מותר לשחטה ממנו ולאוכלה מפני שהוא דפוסק ואין כן מפני שהוא אסור משום מוקצה ובקונסות שלריך ואין שם: סימן ג עגמות כירך פרוש עגם

תקרמט שהוא ממש לכל הרגל שקורין בייקוהל שלפיה נקרא לגמרי כשהוא ולרכובה עגמת טרפה כיצד לשום שמא כשסח לשחוט ונמלך בין יבא העגם לתוך ולמעלה מן הלרכובה על כדי רוחב גודל ביתוך עגם שלמעלה קרוי לרכובה ובומת הגידין ובשור הגדול דינו כלרכובה על שרבע לשחטה ומשם ולמעלה כהנו בו דין לשון כי קוה עגם שלמעלה ובא העגם לתוך ושור שלא כשר בין בשמש בין בעוף לכל שוקעין שלא כשר ומשליכין אותו קודם שלוחה ומלרכבן לשור כמו שיבוארים שלמולדלים בשמש שלפיה מלרכבן ושור יש עגם לשר בכל הגוף ממש ושניה כו שמוטה לש שף שלוכחים ושיעבול ביוצים ואין שלו בקיאין בשיעבול ביוצים ויקיר שהוא כשכתוב ולש כשכר הגף בכל גוף השוף ממש הוי טרפה לשחיטה לסיקה הריאה שבכל שערי דורש בין רבי שליעזר בי רבבן שמפקפק לבו מי שיש שלא מי שלא וכן לרבי יהודי שמין

תקרנ לשפוקי מפקפק ליש ובפרק ג דייני גזירות שבק בלבד הילכך אותו ואת כשנמצא בין בוכרים בין בנקבות ושל לתבי לשחוט בנקבו ולא לתבי לשחוט ולא לזכרי לנקות שמן ובכורות סוף פרק תמיין שוקה כשכיש לקתני אותו ואת כמו כשר כלשם ושפוסל בשמש ושל לא שמקנין לו שור לו שם לכתיב בלותו ואת כמו שורקת שיש לשחוט לשמש שמוכר דוקא בנקנות שמקנין לקה שוכרי לנקות שבל לא לנקות בכורות שבל הלכה דוקא שמפקפק מכוכרים ובנקנות ואוליין לשומרי בני אותו ואת בנו ובני פרידות ושל לשמר שמה מכרתי לשחטו לא שהיו שלא מילקה לידבי נקט לכתיב ושריך בקר שמה וכן עיקר שבל רבינו

תקרנא שם ובתו שמקנין שלריך שלא ושש: פרק בכורי הלש שבל בשמיקת כלי מתכות שמר הגמר לשין מכשין משום שמין מכשין שלא כשכר שמגדל נשחים ושלא שב לא שמר לשל שלא שיש בשעות ובל בשל של מקבת של שמשלא לזבל שבל שפני שבשש שיבש מגדלת בשחים ושנה שמ"ל לשל שרים לוקה שגדלת ובש מיירי על ידי שרים לבל בישוב של שי שרים לומיה לשבל ושפרות זכה לשכשין שלא שב לא שמיו שמגדל בשחים כיון לשיקרי שפר שגדל מכשין כו שבל תו שמן ושייבו לא ' זכוכים עיין שלפי שהוכל בקנה שבל לש שמל לשלוך מיב לשמון בשל עיין כאן בתו שמן ובזה שפער בפרק שבשל ולקמן פרק בל שבשר וכשרק שנוגל שבים ושם תמבא בשיזה משום של קמא בשל: פרק גיל

תקרנב שבשר קנוקנות גידין לקין שכולבין בשורך לירך תא שבשר מגוד שיכון לגיל שבשל שמוני שם שמוני לפי שהם רבים ונותנים טעם שבל רבי זל שלב שמל שבשלים בשר לרום יש בשוף שבשלים ולך ותשת לותו בשר יש שלב ומה שבשר

תקרנג שופטו שוקר ושבשלם לשטה לותו בשר שמשה ושבא שיתו קרום לבן ושב לבל לותו קרו שלך ולקום שמופשט בבל שבשל שהוא לשור משום שלב בלקתו ושתה לותו קרום שב יש לוכן שלב ויש שמבין בן שיהיר לפי שהקרום שמופשו שיהו לותו שיהיו בשר שבל בשר שלא שמשיר יהמיר ושמוכא לש יפשיל בשבל לרבי שפי בשבתי בשבורי שם בשב ושבי שיבו לשבל שלב לשבל שלא כשרים לפרוין לשל שלא שיהיו בשר ושם בשר שבל שלא שבשר שלא שבשר שלא שבשר

סליקא כתיב צריך ס׳ מכל חכף עכל׳ מהרש״א נקמצן ולי הליעז קל למה לין
לפלוגי חכף מוקמת לה ים ים ס׳ מן סזכוך דטעם כריס כטל ולכ׳ זולפי מוקמת
ודוק מקנח ה״ם ומליח תרוייהו כעיכן כדפ״ה ולי״ל תוספות: פרק כל

תקיר סד שכטר ׳טיפת חלב שכטל על שכלין ושקלה רוקח צריך פנעלה לכל שכלין שם
כפל על שלשה אכל שכר שמור לאוכל נביכ׳ ולי שליעז כדפ״ה לי שרש שלשה
סוכר שכרי כלי שיפה רלוי לשעור אחרת לפירוש זה לשומו שמעינן דנביכה כתב
שכר לא שרי אלא שם כן שיעור למ׳ לצריך לשעולה אחריני עד כמן

מתרעם לשכלה ושלה קיחול ושקלה לילן כימה כם מילקא ׳כמן קטן שלה רשה קלי
מימיו לו כמן נ׳ גדול שטכל לקרוין מתירין לאכול אלא ושם כתשרשם אלא כחולין

תקרסו צריך לקי כמין ומיא כלי לשקירין לזרים ושם כשמיהו מיכו כנגן שטים ושעורים נני
שם ׳כן שרין שפי כשלת לי אכל שם כתשרשם כרוב חולין ומין שם לקי מוקמת

תקרסז ושוקק לכמן אלה כיום טוב מוקר לטלטלה חיולה ורלוי לכמן קטן לו למי שטכל
ושם שפרים אלה כיום טוב מוקר לטלטלה חיולה ורלוי לכמן קטן לו למי שטכל

תקרסח כמו לוף לשרי לף למי שלין לו עורכים לטלטל משום לשוה למי שים לו עורכים
ותי כיון למטלטלה כשעת קריפת שם מטלטלה קוסם שהיפה לאדם זה לפי
מקום שריכה ושם לם שיפה מע״ט ונמר ליפה אסור לשפרים ממכה אלא כיום

תקלסט טוב לקריפ כקום ׳כיכה נילגל שים מע״ט מפרים ממכה אלא כיום טוב לוקל
נלגל ולל לשם על כמן לשומו שפר שתרומה: עם מקום שכשנו כנ מר ופרק קמל
לכיכה וכלן כתוספת שלכן נרסיכן כשלי פירק שפפה עם לני אסור לאוכלו

תקרע כבוקה ופי לכ אלשם מטעם לכר שים לן מתירין ועם שמדר מן פירק כמכ׳
כלריס כמיכורי ושם פירם כל לכר זה כאורך תלוי כעכין ריפה מילקא היה לי לף
ותכן פירם לשרומה שרוסק פת של חולין ונתנו על פי חכית של שרם של יין

תרומה רכי מלי לוסר שפת לריפה מילקא היה ושוקה ריפה׳ין ורכי יהודה מתיר
לריפה לשל מילקא היה ר׳ יוסי מתיר כשפ שטוין ואוסר כשפ שעורים משני שפשעורי

שאכות מן היין ונר׳ פרק כיצד נולין אמר ליה כשפ חמם כתוסף לשלי יהודה רכי יהודה
אוסר כשפ נוככת ושכיף כתוסף לשלי יהודה מתיר לף נשלקו אלא כשפ חמם

ושכיף מנופה כו׳ ושוב גרסי׳ פרק כיצד נולין שהיף כניף לשיטו עם כיפרש
לשרש רבא מפרזיקיא למיכל עם כותח פירם לשקשר ריפה מילקא היה מר כר רב

אשי אמר לשלי כמילקא כמי לף לשקשר לריפה שפה ולכר לשר עד כמן לשומו ופ״ה
ולף רב ולכר לשקשכל יפה ולשפכל לשקשר לריפה שפה ולכרעה עד כמן לשומו ומיכו

תקרעא ס למכמן כוסרין כשפכנו ונרפת לשכול רב נוכשר לשר זה אמר זה כלא קיכוך ומיכו
משמע לשון שכנס כי שם לרך כיפול ולשפכל יפה טיפת חלב עיון שכתוספת

שלכן לשומו ולשוף כלי ג׳ פרקים כיום ס׳ כמים לן על ידי קפילא לטעים אלא כזמן הזה
לשנשניל כתוך כלי ג׳ פרקים כיום ס׳ כמים לן על ידי קפילא לטעים אלא כזמן הזה

תקרעב לשון לכו קפילא לן לשנשניל כלי נן יומא כשפות שם על כמן לשומו תכן פרק כתרא
דעבד אלא לשמורי ולסוכרן כלל שהו כשר כשלב מלקתי קסוכא רש״י לל נשם ר׳ שנן

לויה לשמר לשם כשר כשלב כמשהו״מ שכתשרשי תקיר שקשר ושם שכשר כשר
תקרעג שכמכין ושם לשמר לשומו טעם שנן שכשלב שקלקה ליה מפרש לשם לשמר כמשהו

כייכו לוקה לשאר שכשלם כשר כשלב קולם לכל שכשלם כשר כשלב כנון שכשלב
אלא כשומו לו שומן כשלב כשר׳ וטעות הוא כיצד שקל לשרק כתרא דעבד אלשון מפרש

כנשרש לשל שקיל אלא לכריס שים שם שקרתי לסיפור שכר ולכר שכמכין מכלל
לשטעם היו משום לכר שכמכין ושקיל לשקיבת רש״י לל כף שכשלב ש׳ שתשכוס

כתשכיל שכשלב כשר כשלב והנים ככף קלקל שלרת ולף היה ככף מוקן
טעם שקלקה שכשם והוסר רש״י לל לשיפור לשקן לרק כל שכשר טיפת חלב כו׳

תקרעה לשלין לשלשה כשר כשלב כמוקן טעם שייכו קולם שכשלם כשר כשלב כנון שכשלב
כל היכא לשלש כשר כשלב אלא לשיפוך לכל לשלה שכשלם כשר כשלב והא

כשלב שכשר שקלקה של חלב אלא לשיפוך לכל לשלה שכשלם כשר כשלב והא
שכן שלו שפוסרים לשעולם כי שם שתשכה שכשלם׳ מטעם כשר כשלב כשתשרשם

לשעולם ושם לכיכה לשומן לשוקומי כי שם שתשכה שכשלם׳ מטעם כשר כשלב שכשתשרשם
שם שלה שתשכוס ושיכה כיכרת לשל שלי טעמא משום לשר שכמכין ושם

כשיכוס לשלה לשומן לשוקומי כי שם שתשכה שכשלם׳ מטעם כשר כשלב שכשתשרשם
לשעולם ושם לכיכה לשומן לשוקומי כי שם שתשכה שכשלם׳ מטעם כשר כשלב

שכשלם לשלה לשומן לשוקומי כי שם שתשכה שכשלם׳ מטעם כשר כשלב שכשתשרשם
שכשלם לשלה לשומן לשוקומי כי שם שתשכה שכשלם׳ מטעם כשר כשלב שכשתשרשם

תקרעט כלכך ס"ם לו סורס לאורייתא מן מבטלין לכתחלה לפילו לרבי יסורס דרבנן כגון חני
סימור לית ליה לאו לאורייתא מדרי בפסקי נבי קדרו בפסק שברו ופריך ולפסקיבו
על לאחר שפסק ולימביל שלא במיון: ופק רי ופא מן מבטלין לימור לכתחלה
דאם לא כן מה הועילו חכמי בסימור בפסיק כל שלא יסיף ולא למי לבנים שברו
לזרבים עליהם מוכיח ומבטלין למוקצה מן לו סורס לאורייתא כל מידי דאית
ליה סורס לאורייתא לא ומפרש ר' יעקב סומלא ומוכח תכבי לטיבות שהוא מקח
טעם לפגם והוא שמשמו שלא במיון שכל תום פרק כל טעם שלמא מאכל ללא הוי
שלא משמו כמו שמחרו בשוק ליבור ואם כן מלאורייתא מדי שפא לא מדי לבטל
לכתחלה מי לאו טעמא דתכי לטיבות ונראם לי דמלטין מהיומוכי יש לקדק
ומל כן כלפרי מלקט בשר עוף בשלא ולא נקט תכי סימור לבשים סיכ פלוגתא
ולין לומה לשלק בין פלוגתא לאורייתא לפלוגתא דרבנן ולי מהום שלכתא נקט
שכי אם הוה ליה שם דבוקה טפי לכיטמא יכיה לשפילו בשיכול לרבנן שים לו
סורס לאורייתא מבטלין לכתחלה ועשק לבינה ושם פירש לשפילו בדבר דרבנן
לוקי ביכה לליתיה לאיסורים בעיטים ושם: לרבים שעלו בקערה וכו' ומיירי
שם משם שם בקערה שם לרבים ולאו לוקי לרבים אלא שם ליה שעלו בקערה
של בשר מוקרין בשלב ולוקי שלו שם בתבלו לרבים בקדרה של בשר לאוכלן בבוקה אלא נאמר טעם בשעת טעם בשיעול עכ"ל תום שאין ולפרוך
מאל ושוב כתב לבש לבקעי טעם שפילו עי ביעול ולעני נמון שאתכו בשכין
ובתו שמשופק ליה בשר מקובי לי שני בבלי קלייפה לי לא ומין לבקש קשרות
בשר ושלב שפולטו יפה ומן בני יומן ליהוו מוקרין משום מוקן טעם בשעת מידי
לשום אלרבים שעלו בקערה לילל שאלי בקערה לפני עי ביעול אף עב' לבשמליזין
בקערות במים שבלעו אלל טעם שלאי ושרי לשפילו עי ביעול לל במים בשעים בבלע
שכל משיעת מפלך ולי אלבשכוקה הוי נומן ובזה לאלי שפיר כמה קוטיות שבקע
ומיין שכל בתוספו שאלן שלא במיון: שלאו לאלי שאר לל מטולטלא על שבשר שמשא בשמן
חוזו מהוקך ושפיר ולל לי שבשו מידי יום יום כשמקבי ע"ידו שמן רותה לשוקם
קדרה שבשבשר בו שוכל לשור שידי בבלי לשמן ושוב כי שמן שבשר בלוע
בבל הקדרה ואם ידוע שלא שבשו שמן רותה אם שמן שוא לך שבשבשר
מיבשבא בו בקדרה ממקום למקום לו שכל לשור לף עב שהוא נומן כי קל בבוש
קמבושל ולי הוא קשה לו יטלו כל שבשיב שבשר כדי בטילה ושאר מותר וכלי
בטולה הוי בשעלי שבשא ושלום שאר בדבי יוסילל מעשה היה שמשו מולייתא של
בשר אם על מולייתא של בשל אם ושיירי לישבר עוד מעשה שתשבו כף של שאר
בקדרה ולא היה בקדרה שיעור ם' ואפרו שקדרה ושכף לף על פי שבקדרה ושכף
לא היו נבי יומן עב ושוב קורם על שקיבת בשר יבש שכשל תוך פרוזדא מלוקה
ושוביאו שבשר ושליקוה ושיירוה לפי שפרוזדא מירשא בשלמא הוא ושוב לבשר
יבש לימו בולא כל כך שיעור במשרה כמו בשר לא ושפילו שם היה בשר לא שם
הוכיח מן שפרוזדא מיל מותר מנאתי על כאן ושוב כתב ולל אלא שאמרו שמין
בטלים לשיכוקשיכה ברואים לשבשבר ושבר שבמכיין לשיבולוהו בשבאמרו מששת
עבמן אלכל שם באמרו מששת בלישה בטלין מן ברוב אלכל שקיבת בשר בתלב
מבוב באשר מבשת עבמן הוא לו ולל לשל שבני עבמן של היתר ושבשבשלא יש
נאמרו כל אלא שמין בטלי במיום שם בשבשלו ברוטב עם כיוב באשם שם יש ברוטב
כלי לבטל שקיבת גדולם שבקדרה ברוטב מותר וכן בקדרה על כאן שהוא נוזלא
לבשל לבלע בשבאמרו ושרי כו' ואפי אלכל בלי בעי קלייפה ואי אית ביה פילי
לאור פרש"י אלבלי שלי אלכל אפי לא שלי לשא בשעורין במים ושמים לאומים ולא
שבשיפה אלבלי שלי אלכל שבשומין אותם שם בשבשלו אלא שמים בשבשר ושבשר
כל שבשר אלא שבשר בתלב ים בו פילי הבשר לאור אלכל שבשר מותר כיון שהוא
בשל בשר בלי לו שבשל בתלב ים בו פילי הבשר לאור אלכל שבשר מותר כיון שהוא
בשל ושלי שם שבלב מלית אין בא להבליט טעם מן הבשר על כאן לשמן הו מתרץ
ומיהו לוקים שהוא שלין שבלן משם שומן בשלן ויבים ושרבשולי אין נרי לשולשם
בשיעור לקדירם ומיהו שם רוביס לשהוא לשרי כן משם ביבא בלשון בשרך
כמו לקדירם לשפשרי אין בולין לוקים כי שם מעטו ושלב מבטלין לוקים ושלם פורם
ומזוז ובלבא על כאן ביקרו רק שקבשא ובשמה כמים בשבר רבילות בבשים לבבשו מעשה היה ובקרו בדם ובשבר בלים
בשבואי שלב כי לא ביקרו רק שקבשא ובשמה כמים בשבר רבילות בבשים לבבשו

שקלשא כמים לוקמי שסתרמה לא"ם לשפילו לרבי יסורס לשמר אין שם מבטל לם
דקבשר אין במיטלא בטל ים לשום שמא מעשה בשלב בשקיב מכל מקום מורם
ר' יהודם לשון במיטו ושבר שאר שלא שמיטו ושאין מיטו רבים עליו ומבטלו
שכי כמי שמים רוקמי גם שלשלא יבטלו שלשלו ושקילו בלא שבר שאר שבשו
שמלא"ת ר' ורב אלפס ז"ל שלכא כרבנן לשלישי שליה לרבי יסורס לכל שיסורין
שבקורס נם אין מבטל ושין כשך כרב אפי ורבי יוסנן ושפילו לפי ר"ש לל שבשק
כרבי יהודם שרי כי לשלב ושומן שעל שבלעו והוי ליה שבי אין שבל שלב טרפ
וטהור כגון שלב שעל שלב ושדקין אין שאר מאי לוכח הו לשפוקי שם שלב
ושבר ר' מיכון הן ושמע שאמר שם לוקח לשון שאר שוא יאסר הבשר שלא
לרבי לל שפילו ביכה סים שפי שם ביכה לבשר שאר שמבטלו: שאי שפיקא
בוגיא לאור שהיה לשילהי נויד שבשא שאבי שמרבי שסו זוקא לשבשר
בלוקלא לבישרא לרבי לל בלאו שבר בר שאי לבעורי במאי לבבא לוקלא שאם
ליה שבלוע בלוקלא אן שבשר בעין ליה שם מהלב שבמכא שאם שאמו ליה לבבן
שאו לשבירא בלא לאיסורא לל בלא ושם כי מוכח לרב שאי שסוא שוק קולשא
ושלבשא כוליה בלוקלא לבישרא לרבי יהול לשון במיטו שם לבבשו שאם שאמו
שם בבן שבשר ובשר ב' מיכון שם ושם כן שבשם מוכר לבל לשיעות שלעור ושם שאמר
שם שאמי נוסף לשאי נוסף שוי שם שלבשים שפירש שם כן שיבי שריכן שבר בלוים
ולל שבשלשא ושפילו כי לל בלוק כל בוכה ושם בלא שאי שבר עי בלבויה ולל
כבולטו כך פולטו ושעב שעלין שבו רואין שם בשקיב לוקו לל פירש כלל כי פירש
שאר שאר לשל מי שפירש ממקום למקום לשון שלב מיד ושלע לשם מוליית שריכא
שאלי טעמ' ושעב שים בשוכו שבר שלא שלשא ובלא שבשר לשאר מיטו שלף:

מתני' המעמיד בשור קיבת שם יש בכותן טעם אסור לל לשעמלם לא תקרנ
פסיב נותן טעם ושפסק רבי לל לבבי לשוקר בשלו שבשר לשאר הקרום שבשא בשור
שקיבת מכל מקום נם יש בשוכה בלול ולאו פירשה הוי ושמעמיד בשלו מו
שבשלשא שקיבת בשורש שבבי אסורי ולף על פי שמוקר לשעמיד בשקיבת כלילא
יש לשמיד בבבי לל משיעת שלף:

סליק פרק כל הבשר וסליקא מסכתא דחולין:

אלה

שם שוקי שטרפות שבשר שבשינו בו שבשי קבלישם על פי
שבשים שרשמנים שברבה בשומן שבשר ושם
יש מבה בלופן בשלעות ושברבה בשרבה במקום שמבה תקרנ
בשרה ושפי לשם שיתשטה שבירבה בם בן קון למבה בשרה שברבו שמקום בשרה על
לו שבשר שבין שבלעות בשרה שברבו לו שבשר שמקום שבשרה בשרה על
שומן שהוא לו על שומן שבשר לו על שהשבקק שרפה לך שם בלבק לשומן
שבשרת שבשר בלבק שיטיקה בשיטה מנשהר בשרה שברבה מון לשיטה שרפה
בכל מקום שיבקה בשירבה שומה לו שוכה טרפה שבשלא ושיבו בימות
בשיעור שלשא טרפה שברבה בשומן שלא מופקין שום שם שיתפרק בשיפות בלי
שבשוא בשרה שלבלק לו שברבה לשר שמשל לישב שאן שוב רבילין
בריפא שבשוכה לשומן שלא שבוסקין שום שם שיתקת שבשירבה שלילים על יל
שבשיפה שז ריב שוא ושברה ושם לשו שבירבה שיא וטרפה ושבשומן שבריבת שטריפין
כל שבריך שליה ושומן שלא יקרא כל שם שמכשם שלא ושן שכה שלא ושן שמבשת
שלבו ושבשר שקרא שומן שבריבת ושם שברבו שמומ לו שומה לטרפה שעכין
שומה בשבר שם שיתה ושבירבה שיא ושברה שם שומה בשבשין שקכל שם ושכין
בב לוכי בשומי וכן בב לוכי בשומי ושם שברבה לשופן ושף על פי שלין ריבוקה
מבשירין ובב לוכי בשומי וכן בב לוכי בשומי ושם שברבו לשופן טרפה כל שם
לליבא ריבוקה לשיבוה שבשה בשופן ושם שברבו לשופן טרפה שבין שבוקה בבב שבשונה
מבשיבין בין של שומה בין של שומה טרפה לבולי שלמא: וכל שבן שם שברך
מבב שבוקה שמה לבב שבוקה בשרבה לשרך:

תקרנב **מניין** לביתיה בנוי כו׳: סנקס פיבוד נוי
סמ״ל שפילין ניסראל עומד על נכו לקכן בפרק שכי
דביטוין שכל כשריס לכתוב בקע שפילו מרס שטוס
ומקיון ופריך נכרי כמי ומשכי ככרי לדעתך לכשניס שביך והכי מסיק בקס שלמ
דשפילו על ידי שמריס לכשניס שביך ושם לפרק מין מעמידין לקמיה יכול פרמאי
וכו׳ ולא שמריכן לדעתך לכשניס שביך וים לומ׳ שסס תיכוך למילה קאי אכל שסס
שסס לשו לנירוסין קיימא כדמשכי רפ״ק דוכתים לשמן קאי אך כאן לשמן שלא כתב
רביכו שמשמן דכ״ש שקלה בעי שיבוד לשמה לו מלאורייתא לו מדרבנן דכל
מכו׳ בעי שקלה עשייתה לשמה דפליגי בכולי כיה שמאי פוסלין ובית הלל מכשירין
ומקשה בירושלמי לברייך לחדם בה לכך ומקשה כמי דפליגי במנחם יפכם שמה רבי
יוסי דקו׳ סדין היא לכיון שלא עשאה לשם לכך נרוך לא לקדק בה אך כאן לשמו
ופיכי יודע מכיין לכבי׳ לשמ׳ שפילו לכתחלה דשלמי מנח ומוכח שסס גוף שמנוח
כיתיב שפילין ומקשין על יוד ולליף הוו כמי גוף שמנוח שכל עיכוד שעור מיכי
יודע מכיין לכ שפילו רבן שמעון בן גמליאל ורבא דשכלי שם כדיתבא לא ידעי
דכותיה מכיין לשס דבני ביתיה דין סוף לכתיב נדולי תעשה לך אבל לך שפילין
מיבעיא לך לשון ולא לשמריס לשון ושי משה דשכלין מיתקום למוזוז כדשמר
פרק קמא דקדושין ומוזוז לשמה שר כתב עורה ולפיכן כתיב ונתב לה לשמ׳
תקרנג הא נמ נוסיס לא נתיכן לשמה שר כאן לשמו מזק: פכיס כתב במדרשי שפק
דברכות דמי טידוי מלוכלכות שפריה יכול לשעטנף בטליהן וכשילוכן ידיו ישמש
בטליהן ויברך ושם ומיסן עיניו כריס שפילין ותמצא נתבן לשר סיסיקפי שקשיות
תקרנד של מזוזה: פכיס פרק שכי שמר רב יסודה כו׳ שר כל לשון שמיש מקפת
תקרנה נויל כו׳ ומיסו נסוף שלכות שפילין כתבתי לשין שקף נויל שוסל בדיעבד כי שס
בשוטיות של שם ושם: סנקס שפילין ומוזוז לין נכתבין שלא
תקרנס בשוריות ובלשון שקדם נשר שמלא קמא דמנלה תנן לין שפריס לשפילין ומוזוז
שלא שפשפריס נכתבין נכל לשון ושפילין ומוזוז לין נכתבות שלא בשוריות פירש
רש״י זל שפרי תורה נכילים וכתובים כתובים נכל לשון ונכל כתיבה שפילין ומוזוז
דוקא נכתב בשוריות ולשון שקדם שמא כמי שנים שפילין ומוזוז לין נכתבין

תקרנב **מניין** לביתיה בנוי כו׳: סנקס פיבוד נוי
סמ״ל שפילין ניסראל עומד על נכו לקכן בפרק שכי
דביטוין שכל כשריס לכתוב בקע שפילו מרס שטוס
ומקיון ופריך נכרי כמי ומשכי ככרי לדעתך לכשניס שביך והכי מסיק בקס שלמ
דשפילו על ידי שמריס לכשניס שביך ושם לפרק מין מעמידין לקמיה יכול פרמאי
וכו׳ ולא שמריכן לדעתך לכשניס שביך וים לומ׳ שסס תיכוך למילה קאי אכל שסס
שסס לשו לנירוסין קיימא כדמשכי רפ״ק דוכתים לשמן קאי אך כאן לשמן שלא כתב
רביכו שמשמן דכ״ש שקלה בעי שיבוד לשמה לו מלאורייתא לו מדרבנן דכל
מכו׳ בעי שקלה עשייתה לשמה דפליגי בכולי כיה שמאי פוסלין ובית הלל מכשירין
ומקשה בירושלמי לברייך לחדם בה לכך ומקשה כמי דפליגי במנחם יפכם שמה רבי
יוסי דקו׳ סדין היא לכיון שלא עשאה לשם לכך נרוך לא לקדק בה אך כאן לשמו
ופיכי יודע מכיין לכבי׳ לשמ׳ שפילו לכתחלה דשלמי מנח ומוכח שסס גוף שמנוח
כיתיב שפילין ומקשין על יוד ולליף הוו כמי גוף שמנוח שכל עיכוד שעור מיכי
יודע מכיין לכ שפילו רבן שמעון בן גמליאל ורבא דשכלי שם כדיתבא לא ידעי
דכותיה מכיין לשס דבני ביתיה דין סוף לכתיב נדולי תעשה לך אבל לך שפילין
מיבעיא לך לשון ולא לשמריס לשון ושי משה דשכלין מיתקום למוזוז כדשמר
פרק קמא דקדושין ומוזוז לשמה שר כתב עורה ולפיכן כתיב ונתב לה לשמ׳
תקרנג הא נמ נוסיס לא נתיכן לשמה שר כאן לשמו מזק: פכיס כתב במדרשי שפק
דברכות דמי טידוי מלוכלכות שפריה יכול לשעטנף בטליהן וכשילוכן ידיו ישמש
בטליהן ויברך ושם ומיסן עיניו כריס שפילין ותמצא נתבן לשר סיסיקפי שקשיות
תקרנד של מזוזה: פכיס פרק שכי שמר רב יסודה כו׳ שר כל לשון שמיש מקפת
תקרנה נויל כו׳ ומיסו נסוף שלכות שפילין כתבתי לשין שקף נויל שוסל בדיעבד כי שס
בשוטיות של שם ושם: סנקס שפילין ומוזוז לין נכתבין שלא
תקרנס בשוריות ובלשון שקדם נשר שמלא קמא דמנלה תנן לין שפריס לשפילין ומוזוז
שלא שפשפריס נכתבין נכל לשון ושפילין ומוזוז לין נכתבות שלא בשוריות פירש
רש״י זל שפרי תורה נכילים וכתובים כתובים נכל לשון ונכל כתיבה שפילין ומוזוז
דוקא נכתב בשוריות ולשון שקדם שמא כמי שנים שפילין ומוזוז לין נכתבין

1598

B
556.